Năm Tháng Còn Dài, Có Anh Không Hoang Mang

Contents

Năm Tháng Còn Dài, Có Anh Không Hoang Mang **7**
1. Chương 1 . . . 7
2. Chương 2 . . . 9
3. Chương 3 . . . 11
4. Chương 4 . . . 14
5. Chương 5 . . . 15
6. Chương 6 . . . 17
7. Chương 7 . . . 19
8. Chương 8 . . . 21
9. Chương 9 . . . 23
10. Chương 10 . . . 25
11. Chương 11 . . . 27
12. Chương 12 . . . 29
13. Chương 13 . . . 31
14. Chương 14 . . . 34
15. Chương 15 . . . 36
16. Chương 16 . . . 38
17. Chương 17 . . . 41
18. Chương 18 . . . 44
19. Chương 19 . . . 46
20. Chương 20 . . . 52
21. Chương 21 . . . 57
22. Chương 22 . . . 62
23. Chương 23 . . . 68
24. Chương 24 . . . 73
25. Chương 25 . . . 78
26. Chương 26 . . . 84
27. Chương 27 . . . 89
28. Chương 28 . . . 93
29. Chương 29 . . . 99
30. Chương 30 . . . 105
31. Chương 31 . . . 111
32. Chương 32 . . . 115
33. Chương 33 . . . 120
34. Chương 34 . . . 124
35. Chương 35 . . . 129
36. Chương 36 . . . 135
37. Chương 37 . . . 140
38. Chương 38 . . . 145
39. Chương 39 . . . 149
40. Chương 40 . . . 154
41. Chương 41 . . . 160

42. Chương 42 165
43. Chương 43 171
44. Chương 44 177
45. Chương 45 182
46. Chương 46 187
47. Chương 47 192
48. Chương 48 196
49. Chương 49 201
50. Chương 50 206
51. Chương 51 211
52. Chương 52 216
53. Chương 53 221
54. Chương 54 225
55. Chương 55 231
56. Chương 56 236
57. Chương 57 242
58. Chương 58 246
59. Chương 59 251
60. Chương 60 255
61. Chương 61 261
62. Chương 62 266
63. Chương 63 271
64. Chương 64 275
65. Chương 65 280
66. Chương 66 286
67. Chương 67 291
68. Chương 68 297
69. Chương 69 301
70. Chương 70 305
71. Chương 71 310
72. Chương 72 314
73. Chương 73 319
74. Chương 74 324
75. Chương 75 328
76. Chương 76 334
77. Chương 77 339
78. Chương 78 343
79. Chương 79 349
80. Chương 80 354
81. Chương 81 359
82. Chương 82 363
83. Chương 83 368
84. Chương 84 373
85. Chương 85 377
86. Chương 86 382
87. Chương 87 386
88. Chương 88 391
89. Chương 89 396
90. Chương 90 400
91. Chương 91 405
92. Chương 92 409
93. Chương 93 414
94. Chương 94 419
95. Chương 95 424

96. Chương 96 428
97. Chương 97 433
98. Chương 98 437
99. Chương 99 442
100. Chương 100 446
101. Chương 101 450
102. Chương 102 455
103. Chương 103 459
104. Chương 104 464
105. Chương 105 468
106. Chương 106 472
107. Chương 107 476
108. Chương 108 480
109. Chương 109 485
110. Chương 110 489
111. Chương 111 492
112. Chương 112 496
113. Chương 113 501
114. Chương 114 505
115. Chương 115 510
116. Chương 116 515
117. Chương 117 519
118. Chương 118 524
119. Chương 119 528
120. Chương 120 532
121. Chương 121 537
122. Chương 122 541
123. Chương 123 545
124. Chương 124 549
125. Chương 125 554
126. Chương 126 558
127. Chương 127 562
128. Chương 128 567
129. Chương 129 571
130. Chương 130 576
131. Chương 131 580
132. Chương 132 584
133. Chương 133 590
134. Chương 134 594
135. Chương 135 598
136. Chương 136 602
137. Chương 137 607
138. Chương 138 611
139. Chương 139 615
140. Chương 140 620
141. Chương 141 624
142. Chương 142 628
143. Chương 143 634
144. Chương 144 638
145. Chương 145 643
146. Chương 146 648
147. Chương 147 652
148. Chương 148 657
149. Chương 149 661

150. Chương 150 666
151. Chương 151 671
152. Chương 152 677
153. Chương 153 682
154. Chương 154 686
155. Chương 155 691
156. Chương 156 696
157. Chương 157 700
158. Chương 158 706
159. Chương 159 711
160. Chương 160 716
161. Chương 161 722
162. Chương 162 726
163. Chương 163 731
164. Chương 164 736
165. Chương 165 741
166. Chương 166 745
167. Chương 167 750
168. Chương 168 755
169. Chương 169 760
170. Chương 170 766
171. Chương 171 770
172. Chương 172 775
173. Chương 173 779
174. Chương 174 783
175. Chương 175 788
176. Chương 176 792
177. Chương 177 799
178. Chương 178 804
179. Chương 179 810
180. Chương 180 814
181. Chương 181 820
182. Chương 182 823
183. Chương 183 825
184. Chương 184 828
185. Chương 185 830
186. Chương 186 833
187. Chương 187 836
188. Chương 188 840
189. Chương 189 843
190. Chương 190 846
191. Chương 191 848
192. Chương 192 851
193. Chương 193 854
194. Chương 194 857
195. Chương 195 859
196. Chương 196 862
197. Chương 197 864
198. Chương 198 867
199. Chương 199 870
200. Chương 200 873
201. Chương 201 875
202. Chương 202 877
203. Chương 203 879

204. Chương 204 882
205. Chương 205 884
206. Chương 206 887
207. Chương 207 889
208. Chương 208 892
209. Chương 209 894
210. Chương 210 896
211. Chương 211 899
212. Chương 212 902
213. Chương 213 905
214. Chương 214 907
215. Chương 215 910
216. Chương 216 912
217. Chương 217 916
218. Chương 218 918
219. Chương 219 920
220. Chương 220 923
221. Chương 221 925
222. Chương 222 927
223. Chương 223 930
224. Chương 224 933
225. Chương 225 936
226. Chương 226 939
227. Chương 227 941
228. Chương 228 943
229. Chương 229 945
230. Chương 230 947
231. Chương 231 950
232. Chương 232 952
233. Chương 233 954
234. Chương 234 956
235. Chương 235 959
236. Chương 236 962
237. Chương 237 964
238. Chương 238 967
239. Chương 239 970
240. Chương 240 974
241. Chương 241 976
242. Chương 242 978
243. Chương 243 981
244. Chương 244 983
245. Chương 245 985
246. Chương 246 987
247. Chương 247 990
248. Chương 248 992
249. Chương 249 995
250. Chương 250 997
251. Chương 251 1000
252. Chương 252 1002
253. Chương 253 1005
254. Chương 254 1007
255. Chương 255 1009
256. Chương 256 1012
257. Chương 257 1015

258. Chương 258 1017
259. Chương 259 1019
260. Chương 260 1022
261. Chương 261 1025
262. Chương 262 1027
263. Chương 263 1029
264. Chương 264 1032
265. Chương 265 1034
266. Chương 266 1037
267. Chương 267 1039
268. Chương 268 1041
269. Chương 269 1044
270. Chương 270 1047
271. Chương 271 1049
272. Chương 272 1053
273. Chương 273 1055
274. Chương 274 1057
275. Chương 275 1060
276. Chương 276 1062
277. Chương 277 1065
278. Chương 278 1068
279. Chương 279 1070
280. Chương 280 1073
281. Chương 281 1075
282. Chương 282 1078
283. Chương 283 1080
284. Chương 284 1083
285. Chương 285 1086
286. Chương 286 1089
287. Chương 287 1092
288. Chương 288 1094
289. Chương 289 1097
290. Chương 290 1099
291. Chương 291 1102
292. Chương 292 1104
293. Chương 293 1107
294. Chương 294 1109
295. Chương 295 1112
296. Chương 296 1115
297. Chương 297 1117
298. Chương 298 1120
299. Chương 299 1123
300. Chương 300 1125
301. Chương 301 1127
302. Chương 302 1130
303. Chương 303 1132
304. Chương 304 1134
305. Chương 305 1137
306. Chương 306 1140
307. Chương 307 1142
308. Chương 308 1144
309. Chương 309 1146
310. Chương 310 1149
311. Chương 311 1151

312. Chương 312 1153
313. Chương 313 1155
314. Chương 314 1157
315. Chương 315 1160
316. Chương 316 1162
317. Chương 317 1164
318. Chương 318 1166
319. Chương 319 1169
320. Chương 320 1172
321. Chương 321 1174
322. Chương 322 1177
323. Chương 323 1179
324. Chương 324 1183

Năm Tháng Còn Dài, Có Anh Không Hoang Mang

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình, NgượcCuộc đời mỗi người đều đã được số mệnh định sẵn, Tôi cứ nghĩ đám cưới với Lục Văn Bân s

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-thang-con-dai-co-anh-khong-hoang-mang

1. Chương 1

"Nữ nhân! Im lặng chút!"

Anh dùng một tay gắt gao giam lấy eo của người phụ nữ, một tay khác nhanh chóng đem quần áo vướng bận trên người cô đều cởi bỏ hết!

Thân thể người đàn ông nóng hổi nóng hổi, hồ nước lạnh băng cũng không thể làm nhiệt độ hạ xuống mấy phần, anh giống như con dã thú ẩn núp trong trời đông giá rét, người phụ nữ dưới thân chính là con mồi của anh, anh tất phải muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Nụ hôn của anh không ngừng rơi trên mặt của người phụ nữ, trên tai, trên cổ, một đường hướng xuống, rơi trên đỉnh núi mềm mại kia……

Người phụ nữ hít vào một ngụm khí lạnh, càng dùng sức giãy giụa, nhưng bởi vì vốn ở trong nước, thân thể đều sắp bị đông cứng, lại bị tên đàn ông mạnh mẽ đè ép, làm sao thoát được?

Càng giãy giụa nhưng không còn chút sức lực nào.

Tay của người đàn ông, lại thừa cơ chen vào giữa hai chân người phụ nữ, ngón tay thon dài càng thâm nhập vào nơi tư mật mà người phụ nữ chưa hề bị bất kì kẻ nào chạm qua!

"Không…… Dừng tay!" Người phụ nữ trừng lớn đôi mắt, đột nhiên nâng người lên, cắn vào vai người đàn ông.

Cắn vào trong da thịt, có mùi máu tươi mặn mặn lan ra giữa môi và răng của cô.

Người đàn ông đau đến khẽ rên một tiếng, nhưng vẫn chưa buông người phụ nữ ra.

Cái nóng cứng rắn chống đỡ ngay lối vào, dùng sức đâm về phía trước một cái!

"A!" Cơn đau như bị xé rách khiến cho người phụ nữ bỗng dưng thả lỏng răng, một khuôn mặt nhỏ thanh lệ nhăn thành một cục.

Cái màng trở ngại đó làm cho người đàn ông sửng sốt, hắn cúi đầu xuống, thì thấy trong hồ nước trong veo choáng có màu máu nhàn nhạt.

Đôi mắt sâu như mực xẹt qua một sự kinh ngạc.

Lập tức, động tác dịu dàng đi rất nhiều.

"Lần thứ nhất, sẽ có chút đau, qua một hồi sẽ đỡ, nữ nhân, em giúp tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em!"

Anh nói ở bên tai cô, giọng ôn hòa, ngập tiếng thở dốc của tình dục.

"Anh cái tên, cưỡng, hiếp này! Tôi sẽ kiện anh, nhất định sẽ kiện anh!" Người phụ nữ nghiến răng nghiến lợi, trên mặt hận ý cuồn cuộn, trong đôi mắt bất lực xinh đẹp đó chảy ra hai hàng nước mắt.

Cô tên Vân Khuynh, là đại tiểu thư của Vân gia, con dâu của Lục gia, nếu như không phải công ty của Lục gia gần đây luôn chịu sự chèn ép của đối thủ thương nghiệp, cô cũng sẽ không mạo hiểm tới đây tìm người nắm quyền của tập đoàn Hoắc thị Hoắc Nhất Hàng giúp đỡ.

Ai ngờ Hoắc Nhất Hàng còn chưa gặp được, liền bị người đàn ông này kéo xuống bể bơi làm……

Cô và Lục Văn Bân vừa mới tân hôn, Lục Văn Bân vì vấn đề sức khỏe mà ra nước ngoài chữa bệnh, vẫn chưa chạm qua cô, nhưng cô sao có thể phản bội anh, để cho một người đàn ông xa lạ cướp đi trong sạch của cô một cách trắng trợn?

Vân Khuynh nghĩ mà bi thương, trong đầu thậm chí có ý muốn chết, nhưng sau khi cơn đau đớn lúc ban đầu qua đi, động tác của người đàn ông trở nên dịu dàng nhưng nhiệt liệt, vậy mà dần dần khiến cô cảm nhận được một loại cảm giác khó nói nên lời.

Giống như một mảnh lông vũ nhẹ nhàng mềm mại lướt qua làn da mềm mại, mang đến một trận run rẩy ngứa ngứa, có chút sợ, lại cảm thấy rất dễ chịu.

Lại giống như linh hồn đang bay lên từ trong biển mênh mông, rơi xuống, lại lần nữa bay lên……

Còn giống như bỗng nhiên sa vào trong hư không to lớn, khát vọng được lấp đầy, chỉ có bị lấp đầy, mới có thể được thỏa mãn……

"Ưm…… Tốt……" Dễ chịu.

Lời nói xấu hổ mở miệng hóa thành lời yêu kiều trong vô thức, Vân Khuynh không làm chủ được mình mà áp sát cơ thể của mình vào người đàn ông, lạc vào trong tình cảm nam nữ chưa hề trải nghiệm qua……

2. Chương 2

Trên bầu trời có những bông tuyết nhỏ vụn rơi xuống, rơi trên mái tóc đen nhánh của Vân Khuynh, trong đôi mắt mê ly, một loạt ý ẩm ướt mát lạnh.

Động tác của người đàn ông làm cho sóng nước không ngừng dập dềnh, tiếng nước ào ào cùng tiếng va chạm ba ba, như ma chú lọt vào tai Vân Khuynh.

Cô vẫn cảm thấy nhục nhã, phẫn nộ, căm hận, nhưng thân thể lại tới gần người đàn ông một cách thành thật như vậy, giống như một tín đồ thành tín nhất, muốn giao hết mình cho anh.

Người đàn ông cũng không còn hài lòng với tư thế bình thường này nữa, bàn tay lớn của anh đưa vào trong nước vớt lên, liền ôm lấy hai chân tuyết trắng của Vân Khuynh lên, đặt ở đầu vai của mình, sau khi hung hăng va chạm một trận, lại lật người Vân Khuynh lại, để hai tay cô chống trên mép bể bơi, tiến vào từ phía sau.

Tay của anh cực kỳ tự nhiên bao phủ lấy cặp mềm mại trước ngực Vân Khuynh, vừa động đậy, vừa áp sát bên tai Vân khuynh, giọng mờ ám nói: "Nữ nhân, nước thật nhiều, bên trong…… vừa trơn vừa ấm, khiến cho ta…… Rất sướng!

"Tôi tăng tốc đây, ngoan…… Chân kẹp chặt một chút nữa……"

Sau một trận mây mưa va chạm, người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng, dừng lại trận chiến kịch liệt này.

Anh ôm lấy Vân Khuynh, để bản thân thoáng lắng lại một chút, lại lần nữa lật người Vân Khuynh lại, nhìn

vào khuôn mặt tái nhợt của cô, hơi nhíu mày, hỏi: “Cô tên gì? Đến Hoắc trạch có mục đích gì?”

“Mục đích?” Vân Khuynh bực rồi, lật tay một cái tát, mạnh mẽ đánh vào mặt người đàn ông: “Tôi không có mục đích gì, anh làm xong rồi? Vậy thì thả tôi đi! Lập tức! Lập tức!”

Nói ra, Vân Khuynh cũng mặc kệ người đàn ông nghĩ gì, chịu đựng cơn đau nhức toàn thân, giãy giụa muốn trèo ra khỏi bể bơi.

Người đàn ông do dự một chút, đưa tay, bế cô lên: “Cô đừng nhúc nhích, nước trong hồ này quá lạnh, tôi dẫn cô đi tắm nước nóng trước, thay bộ quần áo khác!”

Anh mang Vân Khuynh ra khỏi bể bơi, nhanh chân bước tới biệt thự hai tầng rưỡi.

Vừa đi, vừa nói: “Nếu như cô tới đây không có mục đích gì, như vậy, xin lỗi cô, đêm nay có người tính kế tôi, bỏ thuốc vào trong rượu tôi uống, tôi vốn muốn dựa vào nước lạnh trong hồ áp chế nó, không ngờ tới thuốc đó quá mạnh, mà cô, lại vừa đúng lúc đi đến cạnh hồ……” Đây coi như là giải thích.

“Hiện tại, nói cho tôi biết, cô là ai? Tôi nói qua, tôi sẽ đền bù cho cô.”

“Ha ha” Vân Khuynh nở nụ cười đắng chát: “Anh nói đền bù là đền cái gì?”

“Tôi có thể cưới cô làm vợ!” Người đàn ông thốt ra.

Nói xong, ngay cả chính mình cũng hơi kinh ngạc.

Những năm này, những người phụ nữ nhào vào người anh không có một trăm cũng có tám mươi, cho tới bây giờ anh đều là làm như không thấy, nhưng lần đầu gặp mặt người phụ nữ này, anh lại muốn cưới?

Nhưng, đúng là anh đã cưỡng bức mất lần đầu của cô, nếu như bối cảnh thân thế của cô chẳng phức tạp gì, yêu cầu không nhiều, cưới cô, cũng không phải không thể.

Năm nay anh cũng hai mươi tám rồi, kết hôn, có người vợ, dường như cũng không tệ?

Lại nghe thấy Vân Khuynh lạnh lùng nói: “Nhưng tôi đã kết hôn rồi, Lục gia, nghe nói qua chưa? Tôi là đại thiếu phu nhân của Lục gia!”

Bước chân người đàn ông bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt cũng bỗng nhiên nặng trĩu: “Cô nói cái gì? Cô là người của Lục gia? Của Lục gia……”

"Vân Khuynh? Vợ của Lục Văn Bân!" Con trai lớn của Lục gia, là Lục Văn Bân, đại thiếu phu nhân, dĩ nhiên chính là vợ của Lục Vân Bân.

"Đúng!"

Khó trách cảm thấy cô có chút quen……

Người đàn ông không nói gì thêm, tựa hồ đã lâm vào trong suy nghĩ của mình, chỉ là cho người ta cảm giác, âm u lạnh lẽo đi vài phần.

Mười phút sau, người đàn ông đặt Vân Khuynh vào trong bồn tắm, trầm mặc nửa ngày, hỏi: "Vân khuynh, cô tìm đến tôi, là muốn tôi giúp Lục gia vượt sự khủng hoảng thương nghiệp lần này sao?"

"Tìm anh?" Vân Khuynh kinh ngạc một lát, lúc sau kịp phản ứng lại: "Anh là Hoắc Nhất Hàng?!"

3. Chương 3

Hoắc Nhất Hàng là nhân vật mới nổi ở Vinh Thành, con người anh rất khiêm tốn, chưa từng xuất hiện trong tin tức trên TV, càng hiếm khi xuất hiện trước công chúng, cho nên Vân Khuynh chưa từng gặp qua anh.

Nhưng, Vân Khuynh biết Hoắc Nhất Hàng là theo họ mẹ Hoắc Thành Quân, ba anh Lục Kiến Phong và Hoắc gia lão gia tử Lục Lợi Quần là anh em ruột, chỉ là sau này, Lục Kiến Phong bởi vì tai nạn xe mà qua đời, Hoắc Thành Quân mang theo con trai nhỏ đi nước ngoài, chuyến đi này, chính là hai mươi năm.

Năm năm trước, Hoắc Nhất Hàng trở lại Vinh Thành, lại không biết sao, với mối quan hệ của Lục gia không tốt đẹp gì.

Lục lão gia tử mong chờ qua rất nhiều lần, nhưng anh một lần cũng chưa bước vào cửa của Lục gia.

Nhưng tập đoàn Hoắc thị mà anh sáng lập ra lại có gốc rễ vững vàng ở Vinh Thành, và ngày càng lớn mạnh.

Cũng chính bởi vì tầng quan hệ này, Vân Khuynh mới đến tìm Hoắc Nhất Hàng, hi vọng anh có thể xem xét về mối quan hệ thân thích với Lục gia, ra tay trợ giúp, cứu Lục thị lần này.

Nhưng hợp tác chưa thành công, ngược lại sự trong sạch của mình bị Hoắc Nhất Hàng cưỡng bức lấy đi!

Đây coi như là, người làm chú, ngủ với vợ của cháu mình?

Cảm giác nhục nhã cùng bi phẫn bao phủ trong lòng cô càng càng nhiều hơn!

Thân thể cô khẽ run, trong mắt ngập cảm xúc không thể tin: " Anh lại là Hoắc Nhất Hàng? Sao anh lại có thể là Hoắc Nhất Hàng chứ?"

"Tại sao tôi lại không thể là Hoắc Nhất Hàng? Ánh mắt Hoắc Nhất Hàng thâm thúy đi mấy phần, khóe miệng bỗng nhiên câu lên một nụ cười tà mị: "Khuynh Khuynh, xem ra cô đã biết quan hệ giữa tôi với Lục gia rồi!"

"Có phải cô cảm thấy, làm, tình với tôi, loạn luân không?"

Không đợi Vân Khuynh trả lời, Hoắc Nhất Hàng lại nói tiếp: "Thật ra cô không cần có gánh nặng gì trong lòng, dù sao thì, đây cũng không phải là cô tình nguyện, là tôi ép buộc cô, có phải không?"

"Hơn nữa, chúng ta vừa rồi chẳng phải rất hợp sao? Hay là…… Cô không đủ thoải mái? Vậy chúng ta cần làm thêm lần nữa không?"

Anh nói, thật đúng là nghiêng người về phía Vân Khuynh, ánh mắt nóng bỏng du ngoạn qua lại trên ** không mảnh vải che thân.

"Anh……" Vân Khuynh trừng lớn mắt, vội vàng chìm cơ thể mình dưới nước, thêm vào đó dùng hai tay che lại chỗ tư mật của mình, hung tợn nói: "Hoắc Nhất Hàng! Anh vậy mà lại có suy nghĩ xấu xa như thế!"

"Anh hèn hạ, vô sỉ, biến thái!"

"Thiết nghĩ quan hệ giữa anh với Lục gia luôn không tốt, cũng là bởi vì nhân phẩm của anh quá kém! Tôi lại còn muốn hợp tác với người như anh! Tôi thật sự là mắt bị mù rồi……"

"Vân Khuynh! Có một số việc, không thể nghĩ đương nhiên!" Hoắc Nhất Hàng nhàn nhạt nói.

Vân Khuynh mắng anh, anh cũng không có giận, ngược lại rất quan tâm lấy khăn tới cho Vân Khuynh, còn nói: "Cô quả thực mắt bị mù, nhưng không phải là với tôi, với người nào, cô hẳn là rất nhanh sẽ biết.

"Cô ngâm trước đi, tôi đi mua một bộ quần áo về cho cô."

Nói xong, Hoắc Nhất Hàng liền đứng dậy đi ra.

Nửa tiếng sau, anh trở về, trong tay quả nhiên có thêm một bộ quần áo nữ.

Vân Khuynh không thể không mặc.

Bởi vì, quần áo ban đầu của cô đã bị Hoắc Nhất Hàng xé đến không thể mặc nữa.

Quần áo đúng là một bộ, ngay cả nội y cũng có, hơn nữa, số đo còn vừa vặn thích hợp!

Lúc Vân Khuynh mặc, gương mặt hơi có chút phiếm hồng.

Sao anh ta biết số đo của cô?

Hơn nữa, ngay cả chồng của cô Lục Văn Bân cũng chưa vì cô chuẩn bị qua quần áo mặc……

"Cần tôi đưa cô về không?"

Khi Vân Khuynh bước ra khỏi phòng tắm, Hoắc Nhất Hàng đã ngồi trên ghế sô pha lại nói một câu như thế.

"Không cần!" Vân Khuynh lạnh lùng cự tuyệt, xoay người rời đi.

"Không muốn hợp tác với tôi?"

"Không muốn!" Hiện tại cô chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi anh ta!

Vân Khuynh vội vã rời khỏi lại không nhìn thấy, Hoắc Nhất Hàng nhìn vào bóng lưng đi xa của cô, nhếch miệng cười vô cùng tà mị!

Không ngờ tới, Lục Văn Bân lại còn có thể có phúc phận như thế?

Nhưng Hoắc Nhất Hàng anh đã trở lại Vinh Thành, mọi sự tốt đẹp, người Lục gia, không xứng được hưởng nữa!

Vân Khuynh? Ưm, người phụ nữ này, anh thích!

4. Chương 4

Bên trong căn phòng xa hoa ấm ấp đang diễn ra một vở kịch kịch tính nóng bỏng.

Một cô gái với tấm vải bằng voan mỏng trên người, lộ ra da thịt trắng nõn với mồ hôi lấm tấm đầy tinh tế, ánh đèn pha lê chiếu rọi xuống, hiện ra màu trắng như sữa.

Cô đứng trên một tấm thảm mềm mại, hai tay chống trên bàn, miệng không ngừng kêu lên đầy hào hứng: "Ân, giỏi! Anh giỏi quá! Nhanh……nhanh hơn nữa! Ư……không đủ, vẫn không đủ…..muốn thêm nữa……"

Nam nhân ở phía sau hình như không nhịn được nữa thì phải? Ra sức làm mạnh hơn.

"Liễu Nhi, em thật là dâm đãng, đúng là không chịu nổi với em!" Nam nhân đẩy mạnh hông, sau trận giao chiến kịch liệt, rên lên một tiếng, ôm chặt cô gái nằm im bất động.

"Xong rồi hả?" Cô gái hơi nhíu mày, vừa có chút cảm giác anh ta đã ra mất rồi, thật là nhàm chán!

Dục vọng không được thỏa mãn, cô rầu rĩ than vãn một tiếng: "Anh chán ghét sự dâm đãng của em rồi hả? Hay là muốn quay về với người vợ hiền lương thục mẫu của anh?"

Cô xoay người, thân hình uốn éo gợi tình, từ trong mắt chảy ra hai hàng nước mắt: "Lẽ nào anh thích chị em thật sao?"

Không đợi người nam nhân kịp trả lời, cô nói thêm: "Nếu đúng là vậy thì anh đi đi! Dù gì chị ấy mới là thiên kim đại tiểu thư của Vân gia, dù gì em cũng chỉ là con gái nuôi, sao quý giá bằng chị ấy,……anh mặc kệ em với bảo bảo đi!"

Cô cúi đầu xuống, đặt tay của người nam nhân lên bụng, khóc thút thít.

Hai người này, một người là chồng vừa kết hôn trên danh nghĩa của Vân Khuynh – Lục Văn Bân, còn một người là em gái trên danh nghĩa của cô – Dương Liễu

Bọn họ sớm đã ở bên nhau, chỉ là Vân Khuynh ngây thơ vẫn chưa hay biết gì.

Thấy Dương Liễu khóc, Lục Văn Bân nhanh chóng ôm cô vào lòng, "Liễu Nhi, em đang nói bậy gì vậy? Sao anh có thể thích Vân Khuynh được? Sao lại có thể mặc kệ em với bảo bảo? Em cũng không phải không biết, anh kết hôn với Vân Khuynh là vì tương lai của chúng ta mà!"

Anh ta hôn lên mặt Dương Liễu, một tay đặt lên ngực cô: "Vả lại người đàn bà khô khan quê mùa như cô ta sao anh có thể để mắt tới, anh vẫn là thích loại nóng bỏng ngon miệng như em!"

Nói tới đây Lục Văn Bân bế Dương Liễu lên: "Nãy đứng mệt rồi phải không? Chúng ta vào phòng ngủ nghỉ ngơi chút nha?"

"Không cần đâu!" Dương Liễu đưa tay ôm choàng qua cổ của Lục Văn Bân, vểnh môi lên nói: "Anh nói em biết đã, khi nào sẽ ly hôn với Vân Khuynh?"

"À, mới đầu đã hứa với em là 3 tháng, nhưng tình hình hiện tại chắc phải 5 tháng!"

Lục Văn Bân do dự một chút, ôm Dương Liễu ngồi lên ghế sô pha, giải thích vài câu: "Liễu Nhi, anh hứa với em, sẽ nhanh chóng ly hôn với cô ta, nhưng mà em cũng biết, hiện tại Lâm gia đang phải đối mặt với khủng hoảng kinh tế lớn nhất từ trước tới giờ, mà của hồi môn với số tiền mà lão gia kia đưa cho nhà anh vẫn chưa lấy được, đành phải cố gắng chờ đợi thôi.

Cho nên anh định sau khi giải quyết lần khủng hoảng kinh tế này xong sẽ ly hôn với cô ta, sau đó chúng ta kết hôn, sau này không phải lo lắng khổ cực gì nữa, đúng không?"

Dương Liễu nghe xong, sắc mặt vẫn rất khó coi: "Không còn cách nào khác sao? Người ta không muốn chờ lâu vậy đâu! Bụng em đang càng lúc càng to, sắp che không được nữa rồi, đến lúc mặc đồ cưới không còn đẹp nữa thì biết tính sao!"

Lục Văn Bân suy nghĩ một chút, nói: "Trừ khi em thuyết phục được ba mẹ em đưa 60% cổ phần kia nhanh chóng chuyển cho anh, số cổ phần đó trị giá mấy trăm triệu, đủ cho anh giải quyết khó khăn kinh tế trước mắt rồi, quan trọng là bọn họ có chịu hay không?"

5. Chương 5

"Em cũng không rõ, phải về thử mới biết." Dương Liễu ngoài miệng nói vậy.

Kỳ thật trong lòng cô hiểu rất rõ, từ nhỏ hai ông bà già đã rất thiên vị cô, chỉ cần cô muốn thì sẽ tìm mọi cách thành toàn cho cô.

Số cổ phần đã sớm định sẵn là cho cô, thậm chí còn cố gắng tính kế với Vân Khuynh!

Hừ! Còn không phải là công sức mấy năm qua cô cố gắng lấy lòng hai ông bà già hay sao??!

Tuy hiện tại hai ông bà già tốt với cô, nhưng dù gì Vân Khuynh mới là con gái ruột của ổng bả, lỡ sau này ổng bả thay đổi ý định thì sao!

Cô cũng nên nhanh chóng quay về, nắm chặt số cổ phần đó trong tay mới yên tâm.

Còn việc sau khi lấy được cổ phần, không thể nào đưa toàn bộ cho Lục Văn Bân đi giúp Lục thị được…..cô đâu có ngu như Vân Khuynh!

Nếu cô còn không trở về, giới thượng lưu của Vinh thành ai cũng sẽ nghĩ Vân Khuynh mới là thiên kim đại tiểu thư của Vân gia?

Vốn dĩ để Lục Văn Bân kết hôn với Vân Khuynh, cô chỉ có thể làm vợ 2 của Lục Văn Bân, trong lòng cô đã rất khó chịu rồi, nhưng nếu phải mang danh là tiểu tam đê tiện giựt chồng chị thì Dương Liễu cô nhất định không chịu nổi.

Nghĩ tới đây, Dương Liễu nói: "Nhưng nếu làm vậy nghĩa là vừa trở về chúng ta liền phải tỏ rõ thái độ với Vân Khuynh!"

Lời này, có chút cảm giác đang bức hôn.

Lục Văn Bân nhíu mày: "Để anh suy nghĩ thêm một chút……"

Một lát sau, anh ta nói: "Liễu Nhi, hay là anh về trước xem xét tình hình thế nào, em cứ ở đây dưỡng thai cho tốt, anh sẽ tới đón em sau?"

"Dạ!" Dương Liễu lộ ra bộ mặt ủy khuất không được vui, "Tạm thời chỉ có thể như vậy a!"

Nói xong, cô lại không yên lòng nói thêm hai câu: "Nhưng mà anh trở về cũng không được quá thân mật với Vân Khuynh, nếu không em sẽ ăn giấm đó!"

"Ăn giấm?" Lục Văn Bân cười một tiếng, một tay ôm lấy Dương Liễu, hai tay lần mò khắp cơ thể cô, "Anh ăn em trước!"

Tiếng rên rỉ của nữ nhân, tiếng thở hồng hộc của nam nhân, lại vang lên trong không gian yên tĩnh.

Vân Khuynh cả người đau nhức, về tới Lục gia, vừa vào cửa liền đi lên cầu thang.

Cô chỉ muốn lập tức được vào phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ.

Chỉ là, cô sẽ không thể nào sạch sẽ được nữa……

Nhưng vì đi quá vội vàng nên cô đã không nhìn thấy mẹ chồng cô – Cao Thúy Lan đang ngồi trên ghế sôpha.

Đi chưa được mấy bước, phía sau đã truyền tới một giọng quát đầy lạnh lùng: "Vân Khuynh, cô đứng lại cho tôi, giả mù không nhìn thấy tôi hay sao? Về tới nhà cũng không biết chào hỏi một tiếng, đúng là thứ không có gia giáo!"

Vân Khuynh dừng bước, quay người nhìn về phía Cao Thúy Lan, gật đầu chào: "Mẹ!"

"Cô đừng kêu tôi là mẹ, tôi không có con dâu lẳng lơ đêm hôm khuya khoắt còn ra ngoài tìm nam nhân như cô." Cao Thúy Lan mặt đen xì, giọng lạnh lùng, vênh váo.

Vân Khuynh đành phải đổi cách xưng hô, giải thích vài câu: "Tôi không có ra ngoài lẳng lơ, tôi là ra ngoài tìm người giúp đỡ Lục thị, tôi……"

"Cô đừng có giảo biện! Chuyện ở công ty không giải quyết được là do cô vô dụng!" Cao Thúy Lan cắt ngang lời Vân Khuynh, nhìn cô đầy căm ghét.

"Tôi……" Vân Khuynh không thể phản bác được.

Cô đến Lục gia mới hơn ba tháng, tiếp nhận Lục thị cũng vừa không đến hai tháng, Lục thị xuất hiện khủng hoảng kinh tế, đây là vấn đề lớn rất khó giải quyết, cô đã đem toàn bộ của hồi môn với 100 triệu mà bà nội cho bỏ vào Lục thị.

Bây giờ, ba chồng đang cùng lão gia tử đi lo hạng mục mới ở bên kia, Lục Văn Bân thì ra nước ngoài trị bệnh, Lục gia do một mình Vân Khuynh cô chèo chống, cô vô dụng thì ai hữu dụng đây?

Vân Khuynh cảm thấy có chút ủy khuất, nhất là khi vừa mất đi sự trong trắng, trong lòng dấy lên cảm giác bực bội đắng chát, một người hiền lành luôn ôn hòa như Vân Khuynh cũng phải nói một câu nặng nề: "Mẹ chồng à, nếu bà cảm thấy tôi không đảm đương được trách nhiệm ở công ty thì kêu Văn Bân về lo đi, tôi mệt rồi, đi nghỉ trước."

6. Chương 6

Xoảng! một tiếng, Cao Thúy Lan ném cái chén đang cầm trên tay xuống đất.

Đây là đồ sứ thượng hạng, bị vỡ tan tành, có một mảnh vỡ bay đến chân của Vân Khuynh.

"Phản rồi phải không? Mày dám nói chuyện với tao như vậy?" Cao Thúy Lan giận đùng đùng, đi về phía Vân Khuynh, chỉ vào mũi cô mà chửi: "Mày đã gả vào Lục gia ta thì là người của Lục gia, đừng có giở thói tiểu thư Vân gia ở đây, tao nói mày 2 câu là đang dạy dỗ mày, còn dám tỏ thái độ cho tao coi?"

"Nhìn thấy khuôn mặt suốt ngày ủ rũ này của mày là tao liền nổi điên, con của tao ở Vinh thành cũng là người đàn ông tài giỏi tuấn tú nhất nhì Vinh thành, con gái bu theo nó, muốn gả cho nó nhiều như cá dưới sông, không hiểu sao chọn qua chọn lại lại chọn trúng con dã nha đầu như mày."

"Mày đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài, về nhà liền đổi bộ đồ khác, còn dám nói là vì công ty, sao không nói bên ngoài có nam nhân khác đi?"

Lời nói này của Cao Thúy Lan là đang bày kế vu khống cô.

Con trai Lục Văn Bân của bà nửa tiếng trước gọi điện thoại về, nói là con dâu chân chính trong lòng bà là Dương Liễu đang nổi giận, muốn có một danh phận.

Trong bụng Dương Liễu còn có cháu trai đích tôn của bà, nổi giận sẽ không tốt cho việc dưỡng thai, sao bà có thể không lo lắng được!

Cô phải mau chóng thúc giục Vân Khuynh giải quyết vấn đề khó khăn tài chính của Lục thị rồi cho con trai bà ly hôn với Vân Khuynh, nhanh chóng đón Dương Liễu với cháu trai của bà vào nhà.

Bởi vậy nên bà mới cố tình ngồi ở đây chờ Vân Khuynh về, nhưng thấy mặt mày Vân Khuynh ủ rũ liền biết sự việc không như bà muốn rồi.

Việc không thành đồng nghĩa với việc bà phải tiếp tục nhận Vân Khuynh làm con dâu, việc này khiến bà cảm thấy rất tức giận……

Vân Khuynh thật sự không biết bản thân mình đã làm gì đắc tội Cao Thúy Lan, đích thân Cao Thúy Lan đem sính lễ qua hỏi cưới, khăng khăng đòi cưới cho được Vân Khuynh làm dâu Lục thị, sau khi Vân Khuynh vừa kết hôn với Văn Bân về nhà, Cao Thúy Lan lập tức trở mặt, thay đổi thái độ, lúc nào cũng hà khắc la mắng Vân Khuynh……

"Mẹ chồng à, hôm nay tôi thật sự rất mệt, chuyện ở công ty tôi sẽ cố gắng giải quyết, giờ cũng đã trễ rồi, bà cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi!"

Vân Khuynh không muốn tiếp tục đôi co với Cao Thúy Lan, cũng không có nhu cầu tìm hiểu xem bà ta đang muốn gì, cũng không muốn tiếp tục nghe bà ta mắng nhiếc, đành ngậm ngùi nén ủy khuất cùng đau nhức đi lên lầu.

Đi về phòng dán miếng dán trị đau nhức hình chữ V.

Cao Thúy Lan nói người đàn ông khác? Không biết Hoắc Nhất Hàng có được tính không?

Nước mắt rơi xuống trôi theo dòng nước ấm áp từ vòi sen, cũng không làm trôi đi được sự dơ bẩn trên

người Vân Khuynh, cũng không làm trôi đi sự ủy khuất cùng bất lực, cũng không làm trôi đi sự uể oải của cô.

Hoắc Nhất Hàng, lại dùng phương thức hủy diệt này tiến vào cuộc sống của cô một cách thô bạo.

Cô không rõ mình phải đi tiếp con đường này như thế nào nữa……

Ròng rã hai giờ sau, Vân Khuynh từ phòng tắm bước ra, điện thoại cô reo lên, nhìn thấy số điện thoại lạ, cô liền trực tiếp tắt máy.

Ba giây sau, số điện thoại lạ đó gửi tới một tin nhắn.

Nội dung là một tấm hình, giống như là video Screenshots.

Vân Khuynh nhìn qua, liền trợn tròn mắt – Đây là ảnh chụp lúc cô ở trong hồ bơi với Hoắc Nhất Hàng.

Trong tấm hình, hai tay cô đang bị Hoắc Nhất hàng nắm chặt đưa lên đầu, một chân thì bị anh ta đưa lên ngang vai.

Nước hồ trong suốt, tư thế xấu hổ, khuôn mặt của cô đều được chụp rất rõ ràng

Đùng!

Vân Khuynh cảm thấy trong đầu mình như vừa bị thiên thạch rơi trúng, trống rỗng.

Tay cô run rẩy trả lời tin nhắn: “Ngươi là ai? Có mục đích gì?”

7. Chương 7

Bên đó không trả lời, lại gửi thêm 1 tấm hình, còn là hình động của tấm hình lúc nãy!

Tuy không có tiếng, nhưng độ chuyển động của nước, làm nên những bọt nước, thể hiện 2 người đang động đậy rất mạnh, vẫn là khiến cho Vân Khuynh vừa đỏ mặt vừa tức giận.

Cô không nhịn được nữa, gọi trực tiếp qua đó.

“Rốt cuộc anh là ai? Nói!” Câu này, Vân Khuynh như thét lên.

“Khuynh Khuynh, em là thục nữ, dịu dàng tí.” Đầu bên kia điện thoại, truyền lại giọng nói từ tính của người đàn ông, mang theo ý cười rất rõ ràng.

“Hoắc Nhất Hàng!” Vân Khuynh nắm chặt điện thoại: “Anh…anh có ý gì? Tại sao gửi cho tôi… loại ảnh đó?”

“Sao nào? Ảnh này tôi làm không đẹp sao?” Hoắc Nhất Hàng có chút nghi hoặc: “Tôi đã chọn ra cảnh ưu nhã nhất để em thưởng thức rồi, không lẽ em không nhận ra, trong bức ảnh này, bộ dạng của em quyến rũ mê người như thế nào, bộ dạng thoải mái mà em thể hiện, tự nhiên như thế nào, em…”

“Anh im miệng!” Vân Khuynh tức giận toàn thân run rẩy: “Nếu đây là vì khẩu vị nặng của anh, thật xin lỗi, tôi không dễ dàng đáp ứng! Nhưng tôi kịch liệt phản đối loại hành vi chụp lén hình ** của người khác, anh cần phải xóa hết tất cả clip anh đã quay!”

“Khuynh Khuynh, em nhìn em xem, lại hiểu lầm rồi,” Hoắc Nhất Hàng nói: “Tôi sẽ quay lén sao? Đây đều là camera giám sát 24/24 của biệt thự nhà tôi ghi lại, tôi cảm thấy rất đẹp, nên muốn cùng em thưởng thức … không phải có 1 câu nói, trong cuộc sống của chúng ta, không phải thiếu đi cái đẹp, chỉ thiếu ánh mắt phát hiện cái đẹp thôi sao?”

Vân Khuynh nghiến răng nói “Hoắc Nhất Hàng, rốt cuộc anh muốn làm gì, anh nói rõ đi! Cần gì…” phải chọc phá tôi?

Nếu lúc này, Hoắc Nhất Hàng đứng trước mặt Vân Khuynh, Vân Khuynh nhất định nhịn không được, trực tiếp xé nát miệng anh.

Loại đàn ông này, sao có thể tồi tệ như vậy! Ghê tởm như vậy?

“Tôi chỉ muốn xác định là em đã ngủ chưa, “ Giọng điệu Hoắc Nhất Hàng đàng hoàng hơn 1 chút.

Câu sau, lại nói: “Dù sao, mới vừa xa em, tôi đã thấy nhớ cảm giác em ở dưới tôi, bộ dạng vô cùng phong tình. Nó cứ xuất hiện liên tục trong đầu tôi, khó mà ngủ được, không ngờ em cũng như vậy.”

Vân Khuynh cuộn chặt tay đến phát ra tiếng “rặc rặc”.

Người đàn ông này, nói chuyện chua chót đã thôi đi, cái gì mà cô cũng như vậy? Như vậy cái gì? Muốn cùng anh làm chuyện đó sao?

Cô…

Đầu Vân Khuynh thật sự xuất hiện khung cảnh "chiến đấu" kịch liệt dưới hồ bơi với Hoắc Nhất Hàng.

Tim cô đập rất nhanh, mặt nóng như bỏng, nhanh chóng lắc lắc đầu mình.

"Hoắc NHất Hàng, rốt cuộc có chuyện quan trọng không? Không có tôi cúp!"

"Có!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Tôi muốn hẹn hò — làm, tình với em!"

"Anh điên rồi!" Vân Khuynh hung hăng từ chối: "Tôi nói rồi, chuyện tôi với anh, là ngoài ý muốn, anh nói anh bị bỏ thuốc, dù có lừa tôi đi nữa, tôi cũng nhịn rồi, tôi chỉ coi như bản thân xui xẻo! Mọi người đều là người trưởng thành, loại chuyện này, qua rồi thì quên đi!

Anh còn muốn như thế nào nữa?

Đừng quên, về thân phận, tôi là dâu của anh! Anh cứ bám lấy tôi không tha, còn là nam nhân gì nữa!"

"Tôi có là nam nhân hay không, không phải em đích thân thử qua rồi sao? Còn về thân phận mà em nói…" Hoắc Nhất Hàng cười lạnh 1 tiếng, nói tiếp: "Tôi họ Hoắc, Lục Văn Bân họ Lục, dù hắn có kêu tôi là chú, cũng phải coi tôi có chấp nhận hay không!" Lời nói ra ý, vốn dĩ anh chẳng để người nhà họ Lục vào mắt!

8. Chương 8

"Với lại, theo như tôi biết, hôn sự của em và Lục Văn Bân phần lớn là theo ý của ba mẹ, em với hắn không tính có tình sâu nghĩa nặng gì, nếu không, em không thể kết hôn lâu vậy rồi, vẫn là xử nữ!"

Hai câu nói, còn mang ý xúi giục ly gián.

"Hoắc Nhất Hàng, anh chắc vẫn chưa hiểu rõ ý tôi," Vân Khuynh nói: "Dù cho quan hệ giữa tôi và chồng có tốt hay xấu, tình cảm sâu hay không, đều là chuyện của chúng tôi, không liên quan đến anh! Tôi cũng sẽ không vì… làm 1 lần với anh, mà phản bội hôn nhân của tôi và chồng mình, xin anh tự trọng!"

"Thật không?" Giọng Hoắc Nhất Hàng bay nhẹ, có chút lạnh lùng, như không vì lời cô nói mà ảnh hưởng, cũng như mang theo sự mỉa môi: "Trên đời này, người với người không giống nhau, không phải em đối tốt với ai, khăng khăng 1 mực với họ, tin tưởng tuyệt đối, móc hết ruột gan… người đó, sẽ báo đáp em y như vậy."

Vân Khuynh nhíu mày, cô không hiểu, sao Hoắc Nhất Hàng lại nói những lời như vậy.

Lại như Hoắc Nhất Hàng nói: "Nói về hợp tác đi? Không phải đang dốc hết khả năng để có đủ tiền cho Lục thị sao, để có thể thoát được khó khăn kinh tế? Vậy thì … 1 lần 5000 vạn?"

Đây chẳng qua chỉ là muốn thử thử!

Hoắc Nhất Hàng thật sự có hứng thú đối với Vân Khanh rồi, anh muốn xem thử, vì Lục Văn Bân, vì Lục gia Vân Khanh có thể làm đến mức độ nào.

Vân Khanh không nói chuyện, Hoắc Nhất Hàng lại nói thêm 1 câu: "Không phải đều nói, ** một đêm đáng ngàn vàng sao? Em ở chỗ tôi, không chỉ ngàn vàng, em rất mắc, nhưng tôi mua nổi em!"

"Tút tút tút." Điện thoại truyền đến tiếng máy bận.

Hoắc Nhất Hàng ngây người, đây là … Vân Khuynh cúp điện thoại của anh?

Giận thật rồi?

Giận đến không thể nghe nổi giọng của anh sao?

Xem ra, cô cũng không cống hiến 1 cách mù quáng cho Lục gia.

Vật nhỏ kiên cường, anh … ngày càng thích rồi!

Trên thực tế, Vân Khanh không ấn cúp máy, mà — ném thẳng điện thoại đi! =))

Sống 20 mấy năm, cô luôn cố gắng duy trì tính cách dịu dàng, dù cho gặp chuyện lớn như thế nào, cũng đều nhịn đầu tiên, khống chế tình cảm của bản thân, trước giờ không xúc động … nhưng Hoắc Nhất Hàng lại khiến cô mất đi lý trí.

Điện thoại bị ném vào tường, nát tan tành, màn hình điện thoại biến thành "mạng nhện", hoàn toàn bị hư.

Vân Khuynh nhìn "thi thể" của điện thoại, khóc không ra nước mắt.

Rốt cuộc cô đã kiếm chuyện với loại người gì? Tự nhiên bị lấy đi sự trong sạch không nói đi, còn quang minh chính đại gọi điện muốn … mua cô?

5000 vạn?

Anh coi Vân Khuynh cô là gì?

Đêm này, Vân Khuynh không thể tránh khỏi mất ngủ.

1 mình nằm trên giường, hoàn cảnh xung quanh im ắng, nỗi đau trong cơ thể càng thêm rõ ràng, đặc biệt là chỗ ở dưới, lúc tắm dùng không bông lau qua, cũng cảm thấy nóng rát.

Loại cảm giác này khiến cô vừa nhắm mắt, dường như liền thấy được cảnh tượng xấu hổ khiến người khác mặt đỏ tía tai.

Cô chỉ có thể mở to mắt, ép bản thân quên đi chuyện đó càng nhanh càng tốt.

Nhưng càng cố quên, ngược lại càng nhớ rõ hơn…

Sáng ngày hôm sau, khi Vân Khuynh nhìn mình trong gương, mặt không chút sức sống với hai quầng thâm lớn quanh mắt…

Cô nhịn không được 1 bên chửi mắng Hoắc Nhất Hàng, 1 bên trang điểm che lại.

Khi cô ra khỏi phòng, lại nghe giọng nói ở đại sảnh dưới lầu, là tiếng của Cao Thúy Lan tố cáo cô.

Đối tượng tố cáo là chồng cô Lục Văn Bân.

Hai người đều ngồi trên sofa, kế bên Lục Văn Bân để 1 cái hành lý, hiển nhiên là mới về.

9. Chương 9

"Văn Bân, mẹ sớm đã nói rồi, con nha đầu này không phải thứ tốt lành gì, mới kết hôn với con có bao lâu đâu, đã quang minh chính đại bắt nạt mẹ?!"

"Cô ta không phải có đem phần của hồi môn đến sao? Không phải lão điêu ngoa Vân gia đầu tư cho Lục gia chúng ta 100 triệu sao? Nhưng tiền đó đều do Vân Khanh 1 mình xử lý. Nhiều tiền đầu tư vào như vậy, đến báo cáo cũng không có, khó khăn kinh tế của Lục gia vẫn chưa được giải quyết, ai biết được cô ta có làm chuyện đáng xấu hổ gì không?"

"Con trai à, mẹ nói con nghe, loại nha đầu hoang này nói đến cùng cũng là người ngoài, trong bụng cô ta toàn là những điều xấu xa, con nên phòng ngừa cô ta cẩn thận chút, trên đời này, chỉ có mẹ mới toàn tâm toàn ý vì con mà thôi!"

“Mẹ thật sự hối hận rồi, lúc đó tại sao để con và nha đầu hoang này kết hôn, cô ta chính là sao chổi, mẹ thấy cô ta liền tức giận, còn dám lên mặt với mẹ, cho mẹ sắc mặt coi, thật tức chết mà, lần này con về, cần phải dạy dỗ cô ta cho tốt!”

Cao Thúy Lan 1 bên nước mũi 1 bên nước mắt, câu câu đều là Vân Khuynh không tốt, giống như Vân Khuynh phạm phải tội không thể tha thứ được, mà bà ta lại chịu rất nhiều oan ức.

Trong lòng Vân Khuynh khó chịu, từ ngày đầu tiên cô gả qua đây, cô đã cố gắng hết sức giải quyết khó khăn kinh tế của Lục thị, nhưng không ngờ gặp phải sự cố, sự lý giải và biết ơn biến thành nghi ngờ và chán ghét.

Nhưng dù có vậy, cô vẫn đặt ánh mắt lên người Lục Văn Bân, cô muốn biết, chồng mình nghĩ về mình như thế nào.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con là con của mẹ, nhất định sẽ đối tốt với mẹ, Vân Khuynh không hiếu thảo với mẹ, con dạy cô ta, chửi cô ta là được, lát nữa con sẽ nói cô ta…

Cơ thể con cũng hồi phục kha khá rồi, lần này quay về, là chuẩn bị tiếp nhận công việc của công ty, Vân Khuynh có chút năng lực, nhưng cô ta làm lâu vậy rồi vẫn chưa thấy kết quả, con đã nói với ông và ba rồi, trước khi bọn họ về, chuyện của công ty đều giao cho con xử lý.”

Lời Lục Văn Bân tuy không khó nghe như Cao Thúy Lan, nhưng trong lòng nói vẫn thể hiện sự khinh thường đối với Vân Khuynh.

“Con nói đúng, công ty của Lục gia, sao có thể để người ngoài làm chủ được? Văn Bân à, theo mẹ nghĩ, đợi giải quyết xong chuyện của công ty, con ly hôn với con nha đầu hoang đó, tâm trạng của con, mẹ biết, con và Dương…”

Cao Thúy Lan còn tính nói gì nữa, Lục Văn Bân ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Khuynh đứng trên lầu, nhanh chóng ngắt lời của Cao Thúy Lan.

“Vân Khuynh, em… em đứng ở đó làm gì?” Trong mắt anh có sự hoảng loạn, nhưng nhanh chóng lướt qua.

Vân Khuynh đứng đó khi nào? Cô ta nghe được gì rồi?

Vẫn may, anh và mẹ chưa bàn về Dương Liễu và đứa con.

Cao Thúy Lan mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn Vân Khuynh, mặt lập tức u ám: “Con nha đầu chết tiệt này, đứng đó làm gì? 1 chút tiếng động cũng không có, giả ma à?”

Vân Khuynh xuống lầu, đứng trước Cao Thúy Lan và Lục Văn Bân, nhàn nhạt nói: “Con mới dậy, vừa

chuẩn bị lên công ty, Văn Bân, có muốn đi với em không?"

Lục Văn Bân mới về, cô hỏi anh có đến công ty vốn không tốt lắm, nhưng vừa nghe lời Cao Thúy Lan nói, khiến lòng cô khó chịu, cũng chỉ hỏi đại 1 câu như thế.

Lục Văn Bân thấy Vân Khuynh rất nghiêm túc, không giống như có tâm tư gì, đáp: "Ừ, anh cần đi 1 chuyến, em đợi anh 1 tí, anh lên tắm trước rồi đi."

"Được." Vân Khuynh gật đầu.

Lục Văn Bân dặn người làm đem hành lý lên lầu, tự mình cũng đi lên.

Vân Khuynh ngồi ở sofa kế bên.

Mông còn chưa chạm vào sofa, Cao Thúy Lan đã lạnh giọng giáo huấn: "Tôi cho cô ngồi à? Có tiền bối ở trước mặt, 1 chút quy tắc cũng không có, quả nhiên là con nha đầu ngang ngược chính hiệu

.

10. Chương 10

Còn nữa, mẹ là trưởng bối của con, con kính trọng người, bất kể người đối với con ra sao, con đều có thể chấp nhận được, nhưng Lục Gia và Vân Gia đã kết thông gia, bà nội con cũng xem như là trưởng bối của người, con hy vọng lần sau khi người xưng hô với bà ấy, nên khách khí một chút, cảm ơn!"

Trên thế giới này, bà nội là người tốt với cô ta nhất, những việc khác cô đều có thể nhẫn nhịn, nhưng không thể nhẫn nhịn người khác nhục mạ bà nội, "Lão Điêu Ngoa" ba từ đó, cô không muốn nghe thêm lần nào nữa.

Cao Thúy Lan ngây người ra, mặt có chút thất thần.

Thì ra, Vân Khuynh đều đã nghe hết những gì bà ta nói.

Con nha đầu đáng chết này, lại còn học thói nghe lén bà ta và Văn Bân nói chuyện?

Còn trách bà ta xưng hô với Bà Điêu Ngoa đó không đủ khách khí?

Nghĩ tới đây, ngọn lửa trong lòng Cao Thúy Lan bỗng sôi sùng sục lên, bà ta đùng đùng đứng dậy, xông tới trước mặt Vân Khuynh, tàn độc tát mạnh vào mặt Vân Khuynh: "Mày lại cả gan dám chỉ trích tao? Con đê tiện đáng chết! Cũng chỉ có cái bà Điêu Ngoa đó mới dạy ra cái thứ đê tiện như mày!"

Dù trên mặt đau rát cả lên, Vân Khuynh vẫn cứ ngẩng mặt lên, không chút sợ hãi hướng nhìn Cao Thúy Lan: "Mẹ, mẹ mắng con là đồ đê tiện, vậy con trai mẹ là thứ gì? Mẹ lại là thứ gì chứ?"

Cao Thúy Lan á khẩu, "Mày…còn dám cãi lời?" Bà ta lại đưa tay lên.

"Mẹ!" Vân Khuynh bỗng lớn giọng lên, đứng dậy, khẩu khí thanh lạnh: "Con không ép Lục Văn Bân cưới con! Trước khi gả vào Lục Gia, con đã biết mẹ không thích con, sau khi gả vào Lục Gia, con tự cho rằng không làm gì có lỗi với Lục Gia, nếu chỉ là việc mẹ không thích con người con, mà phủ định mọi chuyện con đã làm vì Lục Gia, vậy con thật là không còn lời nào để nói!

Nhưng, mẹ lăng mạ con con chấp nhận, đừng lăng mạ người thân của con! Ai cũng đều có giới hạn chịu đựng cả!"

Đây là lần đầu tiên Vân Khuynh lại nói chuyện mạnh miệng với Cao Thúy Lan.

Cao Thúy Lan ngạc nhiên không ngờ rằng một Vân Khuynh với vẻ ngoài hiền lành nhu nhược như thế lại có thể dùng một sắc mặt đáng sợ và lời lẽ đanh thép đến thế, sự sắc bén trong mắt cô, lại khiến bà ta có chút….sợ?

Nực cười! Bà ta Cao Thúy Lan đã sống từng này tuổi, có chuyện gì mà chưa gặp qua chứ? Sao lại có thể sợ một con nha đầu đến cả tình thương của bố mẹ cũng không có được?

"Hừm! Mày tốt nhất đừng để tao nảy sinh những tâm tư xấu xa không đáng có, nếu không, Lục Gia chúng tao, không chứa nổi mày!"

Nói một câu đầy "Cảnh cáo" xong, Cao Thúy Vân tức giận đùng đùng trở về phòng mình.

Nửa tiếng sau, Vân Khuynh và Lục Văn Bân ngồi xe đi về phía Tập đoàn Lục Thị.

Tài xe lái xe ngồi trước, Vân Khuynh và Lục Văn Bân ngồi hàng ghế sau, không gian trong xe tương đối chật, mà giữa hai người họ lại cách nhau một khoảng khá rộng, nhìn chả giống đôi vợ chồng mới cưới tí nào, mà ngược lại giống hai người lạ đi ghép xe nhau.

Xe sắp chạy đến ngã tư trước mặt, chuyển sang đèn đỏ, tài xe đậu xe đợi ngay ngã tư.

Vân Khuynh cảm thấy không tự do, do dự một lát, hỏi Lục Văn Bân: "Sức khỏe anh…sao rồi?"

Bất kể ra sao, cô đều đã gả cho Lục Văn Bân, anh là chồng cô, trên đường hai người không nói với nhau câu nào, có vẻ không hay lắm.

Vả lại, vừa nghĩ tới việc sự trong trắng của mình đã bị Hoắc Nhất Hàng cướp mất, trong lòng cô lại cảm thấy tội lội, cảm thấy mình có lỗi với Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân lạnh lùng đáp: "Tôi rất khỏe." Anh ta vốn dĩ chả có bệnh gì, qua nước ngoài, ngày nào cũng đều thân mật ngọt ngào bên Dương Liễu, đương nhiên là rất khỏe rồi!"

Vân Khuynh: "Vậy thì tốt."

Hoàn toàn là những lời thoại ngượng ngùng.

Trong lòng Vân Khuynh có chút lạc lõng, cô và Lục Văn Bân tuy đã là vợ chồng, cô muốn vui vẻ mà chung sống với anh, nhưng không biết tại sao, anh luôn lạnh nhạt với cô.

Trước khi kết hôn, anh theo đuổi cô, lúc anh cầu hôn cô, biểu hiện của anh cũng rất nhiệt tình cơ mà.

Chả lẽ do anh bị bệnh?

Chả ai từng nói với cô, anh bị bệnh gì, chả lẽ là...cái bệnh đó của đàn ông sao?

11. Chương 11

Bắt đầu từ hôm nay, Lục Văn Bân thực sự đã trở lại làm việc tại Lục thị, đồng thời tích cực nghĩ cách giải quyết vấn đề liên quan đến nguồn vốn, thậm chí, bận đến mức ngủ lại ở công ty.

Chỉ là những kế hoạch và suy nghĩ của anh, chưa bao giờ nói cho Vân Khuynh.

Một ngày sau tuần đầu tiên của tháng, Lục Văn Bân lại chủ động đến văn phòng Vân Khuynh tìm cô.

Anh ta lướt mắt nhìn Vân Khuynh hai cái, nói: "Vân Khuynh, em nhanh chóng đi trang điểm lại, anh dẫn em đi gặp một người, em và người ấy cố gắng nói chuyện tử tế với nhau, nếu đàm phán tốt, sẽ mang lại nguồn viện trợ lớn cho Lục Thị."

Vân Khuynh có chút nghi hoặc, là người nào mà có thể giúp đỡ cho Lục Thị? Tại sao lại bảo cô đi bàn bạc? Còn phải trang điểm lại?

Nhưng nếu đã là yêu cầu của anh, cô vẫn cứ gật đầu chấp nhận.

Sau năm phút, tại văn phòng Tổng Giám Đốc.

Khi Vân Khuynh và Lục Văn Bân bước vào, đã có một người đàn ông ngồi đợi trên ghế sofa.

Người này tuổi tầm 50, cái bụng thì bự, trên mặt nở một nụ cười giả tạo, Vân Khuynh vừa bước vào, hai đôi mắt híp của hắn cứ nhìn chằm chằm lên người cô, dò xét không chút nghi kỵ gì, làm cho Vân Khuynh phải khẽ nhướng mày lên, rất là không thoải mái.

"Vân Khuynh, đây là Phó chủ tịch Ngô Đức Nhân, liên quan đến việc Lục Thị cần vay tiền ngân hàng, em trực tiếp bàn với Ngô phó chủ tịch nhé!" Lục Văn Bân nói, sau đó đẩy Vân Khuynh đến trước mặt Ngô Đức Nhân.

Đồng thời, nhìn Ngô Đức Nhân giới thiệu: "Chủ tịch Ngô, Vân Khuynh là người đàn bà tôi mới cưới, cũng là người trẻ tuổi nhất của Lôi Thị chúng tôi, là người đàn bà xinh đẹp nhất, tôi bảo cô ấy đến để bàn chuyện hợp tác với ông, phần thành ý này, ông coi như tin tưởng rồi chứ?"

"Thì ra đây là tân phu nhân của Lục Tổng, quả nhiên vừa xinh đẹp lại vừa phóng khoáng! Lục Tổng phúc khí không nhỏ đó!" Ngô Đức Nhân chủ động đưa tay ra, Vân Khuynh chỉ còn cách đưa tay ra đáp lại.

Chỉ đơn giản là nắm một lúc rồi rút lại, không ngờ Ngô Đức Nhân đó lại cứ nắm tay cô không chịu buông.

Ông ta nắm rất chặt, Vân Khuynh rút ra mấy lần cũng không được, liền hướng mắt nhìn Lục Văn Bân cầu cứu.

Nhưng lại nghe Lục Văn Bân nói: "Vậy Vân Khuynh, em cứ vui vẻ mà bàn chuyện với Ngô chủ tịch, nếu ở đây không đủ sáng, văn phòng anh còn có một phòng nữa." Câu nói này, rõ ràng là có ý đồ.

Nói xong, anh ta xoay người rời khỏi.

Khi ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại.

"Ngô chủ tịch, xin ông…buông tay ra!"

Vân Khuynh không ngốc, có thể thấy người tên Ngô Phó chủ tịch này là một lão già háo sắc!

Chỉ là, Lục Văn Bân lại sắp cô và Ngô Đức Nhân đơn độc ở chung với nhau là có ý đồ gì?

Chả lẽ…

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Vân Khuynh trầm lặng đau đớn, sống lưng có cảm giác lạnh đến tê cứng!

Cuộc hôn nhân của cô và Lục Văn Bân, là Lục Văn Bân chủ động cầu hôn cô, lại được tác thành bởi cha mẹ hai bên, cho dù trước khi kết hôn cô không hiểu nhiều về con người Lục Văn Bân, nhưng trong mắt cô, Lục Văn Bân cũng được xem là quân tử, mà cô, không mong cầu cuộc đời này có một tình yêu oanh liệt mặn nồng, chỉ cần một cuộc hôn nhân bình yên là đủ.

Cho nên, cô gả cho anh.

Cuộc sống sau hôn nhân tệ hơn những gì cô tưởng, chồng cô ra nước ngoài điều trị, không thấy bóng dáng anh ta đâu. Mẹ chồng thì đổi sắc mặt, đối với cô vô cùng hà khắc, đến cả người giúp việc cũng không tôn trọng cô, còn có Lục Thị một đống hỗn loạn cần cô thu dọn tàn cuộc…

Những điều này cô đều nhẫn nhịn.

Nhưng sao Lục Văn Bân rõ ràng biết rằng Ngô Đức Nhân con người này là lão già háo sắc, lại có thể đẩy cô ra trước mặt con quỷ già háo sắc này.

Chẳng lẽ anh ta muốn hy sinh cô để đổi lấy tiền sao?

Không! Không thể như thế được, cô vừa kết hôn với Lục Văn Bân mà, sao anh ta có thể làm thế với cô.

"Ngô Chủ tịch, ngại quá, tôi nhớ ra, tôi còn có chút việc cần về xử lý trước, ông ngồi một lát nhé!" Vân Khuynh nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay của Ngô Đức Nhân, muốn rời khỏi đó.

Cô muốn đi hỏi Lục Văn Bân, sao lại làm như vậy!

Nhưng cô vừa đi một bước, tên Ngô Đức Nhân đã đứng dậy, ôm lấy eo cô: "Lục phu nhân, đừng làm bộ nữa, Lục Tổng đã tặng cô cho tôi, tôi và Lục Tổng đã bàn hết rồi, chỉ cần anh ta tặng tôi một đại mỹ nhân, tôi hứa sẽ cho Lôi Thị vay 50 triệu! Không ngờ anh ta lại nỡ để vợ mình ngủ với tôi, hahaha, lần này, thật là lời to rồi!"

12. Chương 12

Bùm!

Bầu trời gần như nổ tung trong đầu óc của Vân Khuynh.

"Ông, ông nói cái gì? Ông nói chính là Văn Bân anh ấy dâng tôi…"

Sao cô không nghĩ tới, Lục Văn Bân lại có thể bày ra cái trò này.

50 triệu, lại có thể bán cô đi.

Của hồi môn cô bước vào nhà Lục Thị không chỉ 50 triệu!

"Không phải ý của Lục Tổng? Vậy sao anh ta sắp xếp cho tôi và cô vào trong văn phòng anh ta làm gì?"

Ngô Đức Nhân thò tay vào quần áo của Vân Khuynh: "Lục Tổng thật thú vị, anh ta còn nói với tôi, dạo này anh ta bận, nên chưa đụng vào cô!"

"Nói thật, tôi chơi đùa qua không biết bao nhiêu cô gái, nhưng không ai cao sang quý phái giống như cô đây, đại thiếu phu nhân của Lục Gia, còn là gái còn trinh, haha, 50 triệu, quá đáng!"

"Nhưng, cô yên tâm, tôi Ngô Đức Nhân là cao thủ tình trường, biết thương hoa tiếc ngọc nhất, lần đầu tiên của cô cho tôi, tôi đảm bảo không làm cô đau, còn sẽ làm cô sung sướng thỏa mãn."

Lời nói trong miệng Ngô Đức Nhân thốt ra thực là đê tiện và bỉ ổi, mùi hôi miệng của hắn cứ lan tỏa trước mặt của Vân Khuynh.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy bụng cô sôi lên….

Cô tức đến toàn thân run rẩy, một phát đẩy Ngô Đức Nhân ra.

Ngô Đức Nhân không có phòng bị, thân hình béo ú của hắn bị té xuống đất.

Vân Khuynh cố ngăn cảm giác ghê tởm đó lại, lạnh lùng nói: "Ngô phó chủ tịch, bất luận ông và Lục Văn Bân có giao dịch gì, tôi cũng tuyệt đối không chấp nhận chuyện này, nếu như ông dám làm bậy với tôi, tôi sẽ đi kiện ông! Đến lúc đó, đừng nói ông không giữ nổi chức phó chủ tịch, mà phải đợi mà ăn cơm tù!"

"Cô…" Ngô Đức Nhân không ngờ, thì ra Lục Văn Bân không nói chuyện này với Vân Khuynh đã dẫn người đến đây, mà cô Vân Khuynh này, còn có cá tính không chịu khuất phục?

Nhưng một cô gái kiên cường đến đâu, gả cho người không xem cô ta là vợ, cũng chẳng qua là một vật quý mà không ai trân trọng!

"Cô Vân! Cá tính rất mạnh, tôi thích những cô gái trong trắng đơn thuần như cô." Ngô Đức Nhân bò từ

dưới đất dậy, không cưỡng ép Vân Khuynh, mà ngồi trên ghế sofa, mắt hau háu nhìn vào người của Vân Khuynh, bắt đầu khuyên bảo.

"Cô Vân không cần kinh ngạc, tôi Ngô Đức Nhân là người nho nhã, sẽ không làm việc mà người đàn bà không tự nguyện, tôi chỉ không ngờ, trước khi Lôi Tổng đưa cô đến đây, chưa nói trước với cô.

Nhưng, cô Vân, cô rất đẹp, lại có năng lực, sao lại cứ phải gả cho Lục Văn Bân cơ chứ?

Cô là người thông minh, cũng biết hôm nay anh ta vì tiền mà đem cô đến đây, mai này anh ta cũng sẽ vì tiền mà dâng cô cho người đàn ông khác, anh ta đối với cô, chả có chút tình ý nào.

Chi bằng, cô theo tôi đi?

Dù tuổi tôi có hơi lớn hơn cô, nhưng tôi lại thật lòng thích cô, với lại, tôi đảm bảo, sẽ không giống như Lục Văn Bân vậy, vì lợi ích, mà hy sinh cô, sao hả?"

Vân Khuynh quay người đi, cô chả muốn ở lại đây dù là một giây một phút.

Dù rằng chỉ là bị Ngô Đức Nhân nắm tay, ôm một chút, cô cũng cảm thấy rất dơ, rất dơ!

"Cô Vân, cô có cần suy nghĩ kỹ rồi hãy rời khỏi!" Ngô Đức Nhân nhìn Vân Khuynh không nói câu nào mà đi, cũng biết Vân Khuynh thật sự là luôn biết giữ mình trong sạch, có chút không cam tâm.

Uy hiếp nói: "Chỉ cần cô rời khỏi cánh cửa này, chuyện Lục Văn Bân nhờ tôi giúp sẽ hoàn toàn không còn hy vọng, ngân hàng chúng tôi một đồng cũng không cho Lôi Thị vay tiền!

Lục Văn Bân đã giao cô đến đây, đủ biết cuộc sống của cô ở nhà Họ Lục chả dễ dàng gì, nếu như cô làm hỏng việc của Lục Văn Bân, không biết rằng nhà họ Lục sẽ đối phó với cô ra sao! Cô đừng làm chuyện khiến mình hối hận!

13. Chương 13

Vân Khuynh bạo lực quay người lại, đưa cao điện thoại lên, màn hình là giao diện ghi âm.

"Cũng xin mời Phó chủ tịch Ngô đừng làm những điều khiến bản thân hối tiếc!"

Cô ta lớn lên như cỏ dại, quen với phong ba bão táp, quen với việc tự bảo vệ bản thân.

Ngay lúc nãy, sau khi đẩy Ngô Đức Nhân ra, cô ta đã nhấn nút ghi âm.

"Cô…" Nét mặt của Ngô Đức Nhân đột nhiên thay đổi: "Cô Vân, có lời nói cho rõ, cô không đồng ý, tôi cũng sẽ không ép buộc cô, tại sao lại ra chiêu này với tôi!"

"Vậy thì xin Phó chủ tịch Ngô xem như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, nếu không thì đồn cảnh sát nên mời Phó chủ tịch Ngô uống trà rồi!" Vân Khuynh đã đứng sau cánh cửa rồi, kéo tay cầm cửa ra là có thể ra ngoài rồi, như thế cũng không hoang mang đến vậy rồi.

Cô ta nhìn chằm chằm vào Ngô Đức Nhân với đôi mắt trong sáng và giọng nói lạnh lùng.

Ngô Đức Nhân liếc nhìn Vân Khuynh, trong mắt ông ta mất đi sự ham muốn và trở nên nghiêm túc hơn.

Nửa phút sau, ông ta lắc đầu và nói: "Thật đáng tiếc…."

Đáng tiếc chuyện gì? Đáng tiếc vì ông ta không sở hữu được?

Hay là đáng tiếc Vân Khuynh cô ấy ngộ nhân bất thục, thậm chí bị chính chồng của mình "phản bội" rồi?

Vân Khuynh không nghĩ nhiều, trong tận đáy lòng là một nỗi buồn.

Cô kéo cửa và đi ra ngoài.

Lục Văn Bân thậm chí đã đợi ở hành lang.

Khả năng cách âm của văn phòng rất tốt, anh ta không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Vân Khuynh và Ngô Đức Nhân, nhưng khi anh ta thấy Vân Khuynh trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã ăn mặc chỉnh chu bước ra ngoài, anh ta có chút ngạc nhiên.

Ngô Đức Nhân là một lão dê xồm khi gặp phụ nữ là đi đứng không yên, Vân Khuynh làm sao có thể thoát khỏi tay ông ta nguyên vẹn?

Vả lại nhìn vào dáng vẻ Vân Khuynh, cũng không giống như phản kháng lại.

Chẳng lẽ là Ngô Đức Nhân chơi quá nhiều phụ nữ rồi, nên cái đó đột nhiên….không được nữa rồi?

Hay là….

“Bàn xong rồi? Phó chủ tịch Ngô đồng ý cho Lục Thị vay 50 triệu đồng rồi sao?” Lục Văn Bân nét mặt sâu xuống, lạnh lùng hỏi.

“Ông ta nói rằng, chỉ cần tôi bước ra khỏi cửa văn phòng thì ngân hàng của ông ta sẽ không cho Lục Thị vay một xu! Còn tôi, không thể vì 50 triệu mà bán đứng bản thân mình!”

Vân Khuynh tiến lên hai bước, đứng trước mặt Lục Văn Bân, nét mặt thất vọng và nói: “Văn Bân, khi tôi với anh kết hôn là muốn cùng anh sống tốt với nhau cả đời, đâu sợ rằng giữa tôi và anh không có tình cảm sâu đậm….chuyện như thế này, tôi hi vọng, là lần cuối cùng!

Lục Văn Bân nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt trong suốt của Vân Khuynh.

Sự kiên quyết này giống như đóng đinh vào lương tâm của ta!

Người phụ nữ anh ta yêu là Dương Liễu, vì muốn giải quyết cuộc khủng hoảng kinh tế của Lục Thị, vì muốn sau này có thể cùng Dương Liễu sống một cuộc sống ổn định, anh ta đã lợi dụng Vân Khuynh, hôm nay anh đã đẩy Vân Khuynh cho Ngô Đức Nhân cũng là vì nhất tiễn song điêu.

Chỉ cần Vân Khuynh bị Ngô Đức Nhân huỷ hoại, anh ta không chỉ có thể nhận được 50 triệu khoản vay ngân hàng mà còn có thể nói Vân Khuynh thành “Hồng hạnh xuất tường”, đến lúc đó cũng dễ dàng nói ly hôn với cô ta.

Không ngờ rằng Vân Khuynh đã tự hoá giải sự tính toán này?

Còn có thể trực tiếp đề xuất phản đối?

“Vân Khuynh, em đang nói cái gì? Tại sao tôi nghe không hiểu? Anh chỉ để em với Phó chủ tịch Ngô bàn về khoản vay, từ khi nào nói rằng muốn em bán đứng bản thân mình?”

Kế hoạch không thành, Lục Văn Bân quyết định không thừa nhận.

“Không lẽ, Phó chủ tịch Ngô đó có suy nghĩ gì khác với em à?”

“Em…Vân Khuynh? Em thậm chí dám quyến rũ Phó chủ tịch Ngô?”

“Đừng quên rằng, em là vợ của Lục Văn Bân tôi, nếu như em dám làm chuyện bôi nhọ vào mặt Lục gia, anh nhất định không tha cho em!”

Vân Khuynh chỉ cảm thấy rằng nhiệt độ trong lòng cô lạnh đi từng chút một.

Lục Văn Bân đây là đang phản công lại?!

14. Chương 14

Ngay lúc này, Vân Khuynh cảm thấy bản thân thật nực cười.

Người đàn ông mà cô kết hôn, bên ngoài thì dát vàng nạm ngọc, bên trong thì đầy mưu kế, xem ra mắt cô đã nhìn sai hướng, cứ nghĩ rằng dù anh ta không phải là người phù hợp với cô nhưng ít nhất là một người tốt có thể sống qua ngày.

Sự việc đến lúc này, cô ta nên làm thế nào?

Cuộc hôn nhân mà tự bản thân gật đầu đồng ý, tiếp tục uỷ khuất cầu toàn? Hay là….

Lục Văn Bân thấy rằng Vân Khuynh không trả lời, trong lòng có chút hoảng loạn, lại không nhịn được và hung hăng thêm vài câu: "Vân Khuynh! Mẹ nói rằng em không tôn trọng bà ta, thường kiêu ngạo trước mặt bà ta, đối khẩu với bà ta, tôi còn không tin, còn giúp em nói tốt vài câu….nhìn vào thái độ bây giờ của em, thì ra những gì mẹ nói đều là sự thật!

"Tôi nói cho em biết, nếu như vì lí do của em mà Phó chủ tịch Ngô từ chối giúp Lục Thị khoản vay 50 triệu đó thì em nghĩ cách cho tôi!"

"Ba ngày, thời gian nhiều nhất tôi cho em là ba ngày. Nếu như em không lấy được tiền, tôi sẽ…."

"Sẽ như thế nào?" Giọng nói đàn ông lạnh lùng đột nhiên vang lên phía sau Vân Khuynh và Lục Văn Bân.

Vân Khuynh quay đầu thì nhìn thấy người đàn ông với áo vest màu đen thêu tay thủ công đi ra khỏi thang máy, bước một bước thanh lịch và hướng về phía bên kia.

Hoắc Nhất Hàng!

Tại sao anh ta lại đến Lục Thị?

Người cũng bị sốc tương tự là Lục Văn Bân.

"Chú…chú út!" Không biết tại sao, Lục Văn Bân dường như có chút sợ Hoắc Nhất Hàng.

Đối với cách xưng hô này, Hoắc Nhất Hàng dường như không thích nó lắm. Anh ta cau mày một lúc và nhanh chóng duỗi ra, khoé miệng anh ta nhếch lên một cách chế nhạo: "Văn Bân, xem ra ngươi có bản lĩnh rồi, còn dám hăm doạ phụ nữ!"

Người mà anh ta nhìn là Lục Văn Bân, nhưng trong khoé mắt vẫn đang nhìn Vân Khuynh.

Nhìn thấy cô ta ăn mặt gọn gàng, thì mới an tâm.

Anh ta luôn phái người đến để ý tình hình của mọi người trong Lục gia, trong 15 phút trước, khi anh ta biết Lục Văn Bân đã liên lạc với Ngô Đức Nhân, lập tức đoán ra ngay ý định của Lục Văn Bân.

Lo lắng rằng Vân Khuynh sẽ phải chịu đựng, thì anh ta dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây…..

Nếu như hôm nay cô ta không bị bắt nạt, thì tình yêu của anh dành cho cô ta sâu đậm hơn một chút.

Quả nhiên là người phụ nữ mà Hoắc Nhất Hàng để ý đến, có đủ khả năng tự bảo vệ!

"Chú út, tôi…chú hiểu lầm rồi, lúc nãy tôi cũng là vì khoản vay mà công ty chưa giải quyết được nên vội vàng nhất thời mới đùa giỡn với Vân Khuynh. Cô ấy là vợ tôi, chúng tôi vừa mới cưới, tôi làm sao có thể….hâm doạ cô ấy chứ?"

Chỉ giải thích hai câu như thế, Lục Văn Bân ngước đầu lên, mong chờ và nhìn Hoắc Nhất Hàng: "Chú út, chú đến Lục Thị, là….đồng ý giúp đỡ Lục Thị phải không?"

Rõ ràng, Hoắc Nhất Hàng không lớn hơn Lục Văn Bân bao nhiêu tuổi, nhưng Lục Văn Bân đứng trước mặt anh ta lại thấp bé rất nhiều.

"Tôi chỉ là đi ngang qua, thì tiện thể lên đây xem tình hình", Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng và nói: "Nhìn ngang qua, cảm thấy không có ý nghĩa gì, đi đây!"

Nói dứt câu, anh ta thực sự quay người và rời đi.

"Chú út!" Lục Văn Bân nhanh chóng đuổi theo.

Vân Khuynh nhìn hai người, một trước một sau và đi vào thang máy, còn nghe thấy rằng Lục Văn Bân không ngừng đối đãi tốt với Hoắc Nhất Hàng.

Cô ta có chút ngơ ngác, người đàn ông này đột nhiên xuất hiện và bỏ đi và không nói gì, là có ý gì?

Nghĩ không ra, chỉ có thể tạm thời không nghĩ đến nữa.

Bởi vì chuyện của Ngô Đức Nhân, Vân Khuynh không muốn về Lục gia quá sớm, tối đêm nay sẽ tăng ca đến 11 giờ đêm cho đến cả công ty chỉ còn lại một mình cô ta thì mới tắt máy tính và khoá cửa tan ca.

Khi cô ta đến bên đường, chuẩn bị đón taxi về nhà, có một chiếc xe chạy đến và dừng lại trước mặt cô.

Cửa sổ được hạ xuống, có một người ngồi trên ghế lái chính, lại là Hoắc Nhất Hàng!

Vân Khuynh có một cảm giác muốn lập tức bỏ chạy.

Hoắc Nhất Hoàng đã thốt ra hai từ: "Lên xe!"

Vân Khuynh do dự một hồi, lạnh lùng và nói với Hoắc Nhất Hoàng: "Hoắc tổng, tôi nghĩ tôi nói rất rõ ràng rồi, tôi không muốn có bất kỳ giao kết gì với anh nữa! Nếu anh còn làm phiền tôi, tôi…."

"Khuynh Khuynh!" Hoắc Nhất Hoàng cắt ngang lời nói của Vân Khuynh, quay đầu lại, không rõ mục đích và nhìn cô ta: "Tối hôm nay, đừng về Lục gia!"

15. Chương 15

"Tại sao?" Vân Khuynh đặt câu hỏi ngược lại trong tiềm thức.

Hoắc Nhất Hàng tại sao lại quan tâm đến việc cô ta về hay không về Lục gia?

"Em đến bên cạnh tôi sẽ tốt hơn là trở về Lục gia." Hoắc Nhất Hoàng nói, thần thái trông nghiêm túc: "Những sự việc Lục gia làm, tôi hiểu rõ hơn em!"

Chẳng hạn, tôi biết rằng Lục Văn Bân đã sắp xếp để em gặp Ngô Đức Nhân;

Chẳng hạn, tôi biết rằng chồng em Lục Văn Bân và em gái của em Dương Liễu, đã có con với nhau rồi;

Chẳng hạn, tôi biết rằng nếu như tối nay em trở về Lục gia sẽ bị bắt nạt…."

Trên thực thế, anh ta chỉ đang biểu hiện việc đối xử tốt với Vân Khuynh, dùng thông tin mà anh nhận được để nhắc nhở cô ta và muốn bảo vệ cô ta.

Thậm chí bản thân anh ta còn không nghĩ đến, một người phụ nữ vừa mới gặp mà đã có sức hấp dẫn lớn đối với anh ta.

Có vẻ như….thực sự thích rồi sao!

Nếu không, rõ ràng anh ta đã về đến nhà rồi, tại sao vừa sau khi nghe tin từ Dương Liễu thì đột nhiên lập tức quay trở lại tìm Vân Khuynh rồi?

Sợ rằng gây phiền phức cho cô ta, nên đã đợi 4 tiếng đồ hồ, đợi cô ấy tan ca?

Vân Khuynh không thấu hiểu việc đối xử tốt của Hoắc Nhất Hoàng, cô ấy trợn to mắt, sự không tin tưởng thể hiện trên mặt: "Anh….anh nói đùa gì vậy? Văn Bân sao có thể với Dương Liễu….

Hoắc Nhất Hàng! Tôi thực sự không nghĩ rằng anh lại là một người như vậy!

"Anh nghĩ rằng anh đổ nước bẩn lên người Văn Bân và Dương Liễu, thì tôi sẽ quên rằng anh là một con người tệ đến mức nào sao?"

"Không tin?" Giọng nói của Hoắc Nhất Hàng có chút đờ đẫn.

"Đương nhiên không tin!" Vân Khuynh nói: "Hoắc tổng, tôi hy vọng sau này anh đừng bám lấy tôi nữa!"

Nói hết câu, cô ta nhìn thấy một chiếc taxi đang đến, vội vã đưa tay gọi dừng xe, sau đó ngồi lên xe và báo địa chỉ, giục tài xế lái xe đi ngay lập tức.

Nhìn vào chiếc taxi đi xa, Hoắc Nhất Hoàng nheo nửa con mắt và dấu đi sự thất vọng trong lòng mình: "Không thừa nhận lòng tốt của người khác!"

Anh ta cười và tự biên tự diễn: "Khuynh Khuynh, sớm muộn gì em cũng là của tôi."

Chỉ là, tối nay….đừng quá buồn!

Không thấy Hoắc Nhất Hàng chạy theo, Vân Khuynh mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là, cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng, khi cô ta không muốn chờ đợi sự né tránh Hoắc Nhất Hàng, khi về đến Lục gia và màn chào đón cô lại là một đòn tấn công không kịp phản!

Con gái nuôi của Vân gia đi du học xa, em gái của cô ta Dương Liễu đến rồi và mang theo bụng bầu đến!

Gần như sắp đến nửa đêm rồi, toàn bộ người nhà trong Lục gia đều chưa ngủ.

Mẹ chồng Cao Thuý Lan đối với cô ta cực kỳ khắc nghiệt đang nắm lấy tay Dương Liễu, cười đến khoé miệng gần như chạm đến tai sau.

Và người chồng sống lạnh lùng thờ ơ với cô ta Lục Văn Bân đang cầm một tô súp bổ dưỡng, cẩn thận đặt lên miệng và thổi nguội, từng thìa đưa lên đút cho Dương Liễu ăn và sự dịu dàng trong mắt có thể tràn ra.

Dương Liễu ngồi đó với khuôn mặt tự mãn, đặt tay lên bụng, thỉnh thoảng vỗ nhẹ vài cái…

Đang bắt đầu thể hiện cho mọi người biết về chiếc bụng, như đang cười nhạo Vân Khuynh ngu ngốc đến mức nào, thật nực cười!

Hoá ra những lời nói của Hoắc Nhất Hàng không phải là giả.

Lục Văn Bân và Dương Liễu thật sự gắn kết với nhau rồi, ngay cả đứa con cũng lớn như vậy rồi!

Dù là kẻ ngốc thì cũng biết bản thân mình bị lừa rồi!

Nhưng mà cô ta vẫn ôm trong lòng sự hy vọng cuối cùng, ép buộc bản thân thể hiển nụ cười khó coi, giọng nói run rẩy và hỏi: “Dương Liễu, tại sao tối như vậy rồi, em lại đến nhà tôi?”

Cô ta cố tình nói nặng hai từ “Nhà tôi”, là đang tuyên bố chủ quyền.

“Cái gì là nhà cô nhà tôi”, Cao Thuý Lan lập tức hạ nét mặt xuống, nói với Vân Khuynh với đôi mắt đầy ác ý: “Tôi nói với cô, Dương Liễu đã mang thai đứa con của Văn Bân, là một cậu bé trai, bảy tháng rồi và sẽ sớm chào đời, lần này về là chuẩn bị sinh! Sau này, chỗ này sẽ là nhà của cô ấy!”

16. Chương 16

Sao? Cô ta và Lục Văn Bân kết hôn chưa đến nửa năm, thì làm sao mà con của Lục Văn Bân và Dương Liễu đã bảy tháng rồi cơ chứ?!

Lúc này đây, Vân Khuynh chỉ cảm thấy toàn thân cô ta như lạnh buốt.

Lại nghe được Cao Thúy Lan nói: “Vân Khuynh, tôi cảnh cáo cô, một là cô im miệng lại, hầu hạ Dương Liễu dưỡng thai cho tốt, sinh nở và ở cữ trọn tháng, sau đó cùng với Văn Bân ly hôn, nhường vị trí của cô lại cho Dương Liễu, còn không thì ngày mai cô cùng Văn Bân hãy đến Cục Dân Chính làm thủ tục ly hôn!”

Dĩ nhiên đã bắt đầu bức ép cô ta và Văn Bân ly hôn rồi, hoặc là nhịn nuốt cơn giận, làm một người giúp việc không lương, hầu hạ cho xong tiểu tam này, sau đó cuốn gói! Còn không thì ngày mai lập tức cút khỏi!

Vân Khuynh miễn cưỡng chấp nhận chịu đựng sự giận dữ và buồn tủi, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Lục Văn Bân: "Văn Bân, đứa con trong bụng của Dương Liễu có thật là của anh hay không?"

Cô ta bước về phía trước, giọng trở nên lạnh lùng: "Ly hôn, cũng là ý tưởng của anh sao?"

"Anh đi nước ngoài trị bệnh, cũng là cái cớ, thực ra là anh đến ở cùng Dương Liễu dưỡng thai, đúng không?"

"Nếu như cô đã biết rồi, thì còn hỏi làm gì nữa?" Lục Văn Bân cau mày nhăn nhó, ánh mắt đầy vẻ khó chịu.

Câu nói này, như là một con dao sắc bén đâm mạnh vào trái tim của Vân Khuynh.

Đây là, đã thừa nhận rồi đấy!

"Lục Văn Bân, nếu như anh sớm đã cùng Dương Liễu ở với nhau rồi, vậy tại sao còn kết hôn với tôi?" khóe mắt của Vân Khuynh rơm rớm nước mắt, cô ta cố gắng kìm nén, không để những giọt nước mắt ấy rơi xuống.

Sắc mặt của Lục Văn Bân bỗng có chút ảm đạm, tại sao anh ta lại kết hôn với cô ta chứ, đương nhiên là vì……

"Bịch" lên một tiếng, Dương Liễu từ trên ghế sofa bước xuống, quỳ trước mặt Vân Khuynh.

Tỏ vẻ đáng thương nói: "Chị ơi, em biết sự việc này là em và Bân có lỗi với chị, nhưng em và Bân là thực lòng yêu thương nhau, biết chị rất thích anh ấy, muốn kết hôn cùng anh ấy, em đây cũng vì muốn tác thành hai người lại, nên đã chủ động đề nghị chia tay anh, nếu không vì sau khi đi nước ngoài, phát hiện bản thân đã có con với anh ta, thì em đã không trở về phá hoại hai người rồi."

"Nhưng chị à, trẻ con là vô tội, bé không thể mất đi một gia đình hoàn chỉnh được, em đã từng tác thành cho hai người rồi, thì cũng xin chị hãy tác thành lại cho em lần này đi, có được không?"

Vân Khuynh chưa nói lời nào, Cao Thúy Lan lập tức nhảy dựng lên, trở tay tát một cái thật mạnh vào mặt Vân khuynh: "Vân Khuynh, cô tốt hơn hết nên biết tự mình liệu lấy, con trai tôi không thể sống cả đời với một loại rác rưởi ngay cả con cũng không thể sinh được như cô?"

Một cái tát thật mạnh, khiến đôi chân của Vân Khuynh không trụ được vẫn lùi về sau vài bước.

Trên mặt xuất hiện những cơn đau nóng rát, cô ta chỉ có thể trống mắt nhìn người chồng của mình dìu Dương Liễu đứng dậy, ôm chằm vào lòng.

Cô ta cảm thấy vô cùng nực cười.

Hôn nhân của Vân Khuynh cô đây, tại sao lại cần nhờ đến Dương Liễu tác hợp cơ chứ?

Nói về yêu thương, thì tình cảm của cô dành cho Văn Bân không thực sự sâu đậm, trước khi cưới, cô cũng không ghét bỏ anh, nếu không phải vì Lục gia "thành tâm thành ý" xin cưới, cha mẹ lại nhấn mạnh anh ta là một chàng thanh niên có triển vọng, là đối tượng rất tốt để kết hôn, thì cô cũng sẽ không gã cho anh ta rồi.

Bây giờ, lại khiến cô ta trở thành người không biết tự liệu sức mình à?

Nói cô ta là thứ rác rưởi không sinh con được nữa?

Vả lại khi Lục Văn Bân kết hôn với cô ta rồi lại viện cớ bị bệnh phải đi nước ngoài chữa, vậy thì một mình cô làm sao có thể sinh con chứ? Cho đến giờ cô ta vẫn còn con gái……không đúng, đã không còn rồi, bị Hoắc Nhất Hàng làm……

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh lại càng thêm tức giận!

Vì giúp công ty của Lục gia vượt qua nguy cơ lần này, cô ta bận đến nỗi không ăn được ba bữa cơm trọn vẹn, đi khắp nơi tạo mối quan hệ, suy nghĩ biện pháp.

Vậy mà Lục Văn Bân vừa mới về nỡ lòng nào đẩy cô cho tên háo sắc, lại còn đền ơn cô bằng một trận phản bội đầy tàn nhẫn và dơ bẩn như thế này sao?

"Ly hôn phải không?" Vân Khuynh siết chặt nắm đấm, cố gắng nhe miệng lóe lên một nụ cười hiểm khích: "Được thôi! Vậy thì cứ xử theo việc ngoại tình trong hôn nhân của Lục Văn Bân mà tính, tất cả những khoản tiền của tôi và anh ta, nhà cửa đứng tên anh ta, xe cộ, đều thuộc về tôi! Lúc đầu sau khi làm đám cưới, tôi có đem của hồi môn vào Lục gia, và cả khoản đầu tư 100 triệu của bà nội tôi cho Lục thị cũng thuộc về tôi hết!"

Cô ta nhìn về hướng Lục Văn Bân, giọng nói lạnh lùng: "Nếu như anh làm được những điều này, tôi sẽ đồng ý ly hôn với anh!"

17. Chương 17

"Cô……" Lục Văn Bân không ngờ rằng Vân Khuynh lại dám nói với cô ta những lời này, sắc mặt bỗng dưng trầm lặng xuống, trong mắt anh ta cuộn lên ngọn lửa giận dữ: "Vân Khuynh, tôi niệm tình cô là chị của Liễu nhi, niệm tình cô đã cống hiến cho Lục gia chúng tôi mấy ngày nay, nên mới cùng cô thương lượng cho thật tốt, cô đừng không biết xấu hổ nhé!"

"Chị à?" Vân Khuynh lạnh lùng cười lên tiếng: "Nếu cô ta coi tôi là chị, thì đã không làm những chuyện ô uế bại hoại đến hôn nhân của tôi như vậy, nếu như anh niệm tình tôi đã từng có nửa phần đối xử tốt với Lục gia, thì đã không đưa cô ta vào nhà ép tôi ly hôn!"

"Là các người đã ám kết tạo ra bào thai, bội bạc phụ nghĩa! Lại còn có hảo ý liên kết lại ức hiếp và nhục mạ tôi, bức ép tôi, người không biết xấu hổ, rốt cuộc là ai đây?"

Ban đầu, chả phải Lục Văn Bân đã bày ra bộ mặt nhất định phải cưới cô ta cho bằng được và xin cô ta hãy gã cho anh ta đấy sao?

Mà bây giờ giống như Vân Khuynh cô ta mặt dày cứ đeo bám Lục Văn Bân không bằng!

Lòng người, sao lại có thể bỉ ổi đến như vậy?!

Đối mặt với sự chất vấn của Vân Khuynh, Lục Văn Bân như lặng câm không thốt thành lời.

Ban đầu anh ta cưới Vân Khuynh, vốn dĩ đã mang trong lòng ý đồ cực kỳ quan trọng.

Vả lại nguy cơ của Lục thị vẫn chưa được giải quyết triệt để, anh ta vốn dĩ muốn đợi Vân Khuynh giúp đỡ công ty kiếm thêm một số vốn rồi mới nói chuyện……

Lúc này đề nghị ly hôn, quả thực có hơi hấp tấp tí.

Nhưng mà Dương Liễu đã tự mình trở về đây, lại còn nói đã nhận được lời hứa của ba mẹ Vân gia, chắc chắn sẽ lấy được tiền giúp đỡ Lục gia.

Anh ta đành phơi bày sự việc ra với Vân Khuynh thôi!

Anh ta luôn nghĩ rằng tính cách Vân Khuynh nhẹ nhàng đằm thắm, chỉ cần Lục gia và anh ta bày tỏ thái độ kiên quyết chút xíu, cô ta sẽ chịu thỏa hiệp.

Chả phải cô ta nhỏ giờ lúc nào cũng phải luôn thỏa hiệp với Dương Liễu và Vân gia sao?

Nhưng sự thật đã chứng minh anh ta đã đánh giá thấp về Vân Khuynh!

Cô ta quả nhiên muốn lấy việc ly hôn gán cho anh ta tội ngoại tình trong hôn nhân, lại còn vạch kế hoạch phân chia tài sản nữa?

Kế hoạch phân chia như thế này, dường như muốn ép anh ta tay trắng rời khỏi nhà không bằng!

Vả lại, nếu để cho cô ta đem hết của hồi môn và số tiền đầu tư 100 triệu ấy đi, chi bằng ép Lục gia vào con đường phá sản sao?

Sắc mặt của Lục Văn Bân trở nên đen trầm xuống……

"Chị ơi, chị……làm sao có thể nói lên những lời như thế?"

Cả người Dương Liễu co rút vào lòng Lục Văn Bân, trong đôi mắt trào ra hai hàng nước mắt đầy "uất ức": "Em vừa mới giải thích với chị rồi mà, đứa con này, là ngoài ý muốn thôi……"

"Vả lại, em lúc nào cũng rất kính trọng chị, nhưng em hoàn toàn không ngờ rằng, chị lại là người như thế này, chị không muốn tác thành em và Bân thì thôi, sao lại còn muốn Bân trắng tay rời nhà chứ? Chả nhẽ lúc đầu chị lấy Bân, là bởi vì tiền Lục gia sao?"

Lời nói trong có vẻ rũ rượi, nhưng lại như con dao đâm thẳng vào người của Vân Khuynh vậy!

Cao Thúy Lan bỗng trở mặt dữ tợn quát lên: "Con tiện tỳ không biết xấu hổ! Muốn lấy tiền của con trai tôi à? Đừng nằm mơ! Một cắc chúng tôi cũng không cho cô! Cô tốt hết là nên biết thân phận mình, còn không thì……"

Còn không thì sao? Cao Thúy Lan vẫn chưa nói dứt.

Thì đã thấy Vân Khuynh nhấc điện thoại lên, "tách tách" bấm chụp hình liên hồi.

Lục Văn Bân ôm chầm lấy bà bầu Dương Liễu, màn khó coi vương nanh múa vuốt của Cao Thúy Lan, tất cả đều bị chụp hình lại.

Mọi người ai cũng đều sững sờ.

Lập tức

"Con tiện tỳ đáng chết kia, ngươi chụp cái gì thế?" Cao Thúy Lan điên tiếc xông lên giật lấy chiếc điện

thoại trên tay của Vân Khuynh.

Hiển nhiên biết rằng, đây là chứng cứ rất bất lợi với Lục gia!

Vân Khuynh không dễ gì để Cao Thúy Lan giật lấy điện thoại được, cô ta bỗng chốc né sang một bên, lập tức cả người Cao Thúy Lan bị té nhào xuống đất, trong như cẩu cạp đất vậy!

Vân Khuynh nhanh chóng lợi dụng thời cơ này, chuyển những bức hình vào ổ đĩa trên mạng.

Cao Thúy Lan đau nghiến răng, nhanh chóng bò dậy, hổn hển nhớn nhát hô lớn: "Vân Khuynh, cô dám đối xử với tôi như vậy à? Cô sẽ hối hận thôi!"

Nói rồi, bà ta xông ra ngoài cửa hô lớn: "đều chết cả rồi sao? Hãy mau vào đây cho tôi, hãy bắt lấy con tiểu tiện tỳ này lại, Cao Thúy Lan ta sống hơn nửa đời người rồi, chưa thấy ai dám ngạo mạn trước mặt ta như thế!"

Bên ngoài lập tức có bốn người vệ sĩ cao to bước vào nhà, bọn họ đều là những người Lục gia nuôi dưỡng, đương nhiên là sẽ nghe theo lời của Cao Thúy Lan rồi.

"Bác gái, xin bác đừng giận, chị ấy chỉ là nhất thời không chấp nhận được con và Bân ở với nhau thôi, lại còn có con với nhau nữa, con nghĩ sớm muộn gì chị ta cũng sẽ thông suốt thôi, chị ta dù sao cũng là chị của con, là con gái ruột của ba mẹ con, xin bác đừng so đo với chị ấy nữa……"

Dương Liễu lại giả vờ khuyên Cao Thúy Lan.

Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, Cao Thúy Lan là người không bao giờ chịu sự thiệt thòi, sẽ không thể nghe theo lời khuyên của cô.

Quả nhiên, Cao Thúy Lan đã quay đầu lại nhìn cô và nói: "Dương Liễu, con đừng nói thay con tiểu tiện tỳ này nữa, con xem nó là chị, nghĩ thay tâm trạng của nó, nhưng nó có coi con là em gái không? Có nghĩ cho con không? Bụng con đã lớn thế rồi, nếu vẫn không làm đám cưới với Văn Bân nữa, chả nhẽ muốn đứa cháu bảo bối của bác trở thành đứa con riêng sao? Bác tuyệt đối không chấp nhận!"

"Bác thấy tiểu tiện tỳ này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt đây, hôm nay bác sẽ thay mặt Vân gia giáo huấn con tiểu tiện tỳ này cho thật tốt đây!"

Bà ta nói với những vệ sĩ vừa mới bước vào: "còn không mau chóng bắt lấy cô ta!"

18. Chương 18

Vân Khuynh ngạc nhiên, ý thức được Cao Thúy Lan quả nhiên không phải đùa giỡn, bèn quay người muốn bỏ chạy.

Nhưng cô làm sao có thể thoát khỏi bốn người vệ sĩ, cô nhanh chóng bị bắt lại.

Cao Thúy Lan xông đến trước mặt cô, giật lấy điện thoại trên tay cô, lục tìm thư viện ảnh, xóa hết những bức hình, ném điện thoại xuống đất, trở tay, tặng thêm một cái tát vào mặt cô ta.

"Dám dở trò với tôi à! Tôi nói cho cô nghe, tôi đi trên cầu còn nhiều hơn cô đi đường phẳng ấy! Cô chơi không lại tôi đâu!"

"Nói đi! Cô có muốn ly hôn với Văn Bân không?"

"Đừng nghĩ rằng tôi không biết, đây là đại tiểu thư của Vân gia à, lúc nhỏ cô đã hại mẹ cô sinh nở khó khăn, thiếu chút chết trên bàn phẫu thuật, họ vốn dĩ không yêu thương đứa con gái như cô! Chỉ thương mỗi mình Dương Liễu, hừm, con trai tôi cưới cô đúng là hạ thấp giá trị của nó mà!"

Lời nói của Cao Thúy Lan như những cây kim bén nhọn châm vào trái tim mềm yếu của Vân Khuynh, chốc lát ướt đẫm máu tươi.

Không sai, cha mẹ ruột của cô vốn dĩ đã không yêu thương gì cô. Đem sự yêu thương dành trọn cho đứa con gái nuôi Dương Liễu.

Cũng bởi vì khi xưa lúc sinh cô ra, mẹ cô đã bị băng huyết, mém chết, là mẹ ruột của Dương Liễu đã cứu sống bà ta.

Sau này cha mẹ ruột của Dương Liễu gặp tai nạn xe qua đời, họ đã nhận nuôi Dương Liễu.

Những năm tháng sau đó, bất kể cái gì, chỉ cần Dương Liễu thích, là cô đều phải nhường cho Dương Liễu.

Phòng ốc tốt, quần áo đẹp, trang sức lộng lẫy, nơi học tập thật tốt, đều dành cho Dương Liễu.

Rõ ràng, cô ta mới là cốt nhục ruột thịt của Vân gia, vậy mà bị người con gái bên ngoài họ Vân chiếm trọn hết tất cả.

Vì là cha mẹ ruột của mình, nên có tủi thân cô đều phải ngậm đắng nuốt cay ôm nỗi buồn.

Nhưng mà tại sao, ngay cả hôn nhân của cô, mà Dương Liễu cũng phải phá hoại?

Chịu đựng quá lâu rồi, cuối cùng Vân Khuynh không nhịn được nữa.

Tình yêu không thuần khiết, cô có thể không cần, hôn nhân không sạch sẽ, cô có thể buông bỏ, không quan tâm đến người đàn ông đó nữa, cô có thể buông tay! Nhưng mà bản thân cô không phạm sai lầm gì. Thì dựa vào đâu phải chịu đựng sự tủi nhục và ràng buộc như vậy chứ?

Cô ta chợt bật cười, nụ cười đầy mỉa mai.

"Vô dụng thôi, cho dù bà có xóa hết những bức hình đó cũng vô dụng thôi, tôi đã lưu vào ổ đĩa mạng rồi!"

"Cô nói sao? Cô đã lưu vào ổ mạng rồi à? Quả nhiên là một con tiểu tiện tì nham hiểm độc ác! Khó trách ngay cả cha mẹ đẻ của mình cũng không ưa nổi!" Cao Thúy Lan tức giận khôn nguôi, "chat" lên một tiếng, làm rơi chiếc điện thoại Vân Khuynh xuống đất.

Vẫn chưa hả giận, đưa chân lên đá vào bụng Vân Khuynh.

"Nói! Cô dùng ổ mạng nào? Mật mã là gì?"

"Tôi sẽ không nói cho bà biết đâu!" Vân Khuynh đau điếng nhăn nhó, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, cứng đầu nhìn Cao Thúy Lan.

"Không nói à? Đánh! Đánh thật mạnh vào cho tôi! Đến khi nào nó nói mới thôi!"

"Ai dám!" Vân Khuynh hét lên một tiếng! Bê bết bò từ dưới đất dậy, lạnh lùng nói: ""các ngươi ai dám đụng đến tôi, thì tôi sẽ mang những bức hình đó phát tán trên mạng, hoặc là tôi sẽ đến tòa tố cáo Lục Văn Bân!"

"Hiện giờ Lục thị đang lâm vào khủng hoảng kinh doanh, lúc này mà lộ ra việc ngoại tình của Lục Văn Bân, trong tình thế cấp bách sẽ khiến cổ phiếu của Lục thị rớt giá đấy! Anh ta chọc lủng cái lỗ, mà đắp không tốt, e rằng sẽ khiến Lục gia phá sản đấy!"

"Cho dù có đắp tốt rồi, lão gia tử mà nổi cơn thịnh nộ, cả đời này anh ta đừng hong nắm trên tay Lục thị!"

"Lục gia bên ngoài sẽ có thêm vài đứa con đến chầu trực nữa, ba đứa, bốn đứa? Nếu như công ty Lục gia rơi vào tay của những đứa con riêng bên ngoài, hôm nay là các người đã ép tôi đến đường cùng, thì đối với các người không có ích lợi gì?"

Trong lòng Vân Khuynh đối với cuộc hôn nhân này như đã chết rồi.

Tính cách cô ta ôn hòa, không có nghĩa là cô ta không có khí phách!

Cô ta gã vào Lục gia nghĩ rằng sẽ trải qua những ngày tháng bình yên, cô không ngốc nghếch đến nỗi phải chấp nhận sự phản bội và tủi nhục!

Huống chi, hạt cát trong mắt cô không thể dụi bỏ được!

"Hôn, tôi sẽ cùng Văn Bân ly thôi, điều kiện, tôi đã nói rồi, các người suy nghĩ cho kỹ!"

Để lại câu nói ấy, Vân Khuynh vật cả từ dưới đất bò dậy, lấy lại cái điện thoại, toàn thân đau nhức, khập khiễng đi lên lầu.

Tuy cả người cô thật thê lương, nhưng vẫn giương thẳng chiếc lưng, và không quay đầu nhìn sang Lục Văn Bân dù chỉ một lần.

Ánh mắt của Lục Văn Bân như lóe lên sự kỳ lạ.

Trước đó anh không cảm nhận được Vân Khuynh có chỗ nào tốt, nhưng khi cô ta đối mặt với Ngô Đức Nhân và cả biểu hiện hôm nay của cô ta nữa, khiến anh ta phải rửa mắt mà nhìn.

Thậm chí anh ta còn nghĩ rằng: người phụ nữ mạnh mẽ và quyết đoán như cô ta, nếu mà vẫn tiếp tục làm vợ anh, thì sẽ có một sự trợ giúp rất lớn cho sự nghiệp của anh đây?

(Nhóm dịch: Bắt đầu những chương sau dài gấp đôi những chương đầu nên có thể tụi mình thu nhiều tim 1 tí, mong các bạn thông cảm và hy vọng các bạn tiếp tục ủng hộ cho nhóm dịch. Cảm ơn các bạn nhiều)

19. Chương 19

"A! Bân….thật sướng! Nhanh lên… nhanh nữa!"

"Bân, anh giỏi quá! Em yêu chết anh … đúng, chính là chỗ đó, dùng sức … "

3h sáng, Vân Khuynh bị tiếng kêu khoa trương của Dương Liễu, trên giường, ồn cho không thể ngủ tiếp được.

1 cuộc hôn nhân, bị phản bội, bị tổn thương, bị lừa dối … nói cô không đau lòng, nhất định là giả.

Hơn nữa thời gian gần đây, cô còn trải qua ** rồi, xấu hổ và hành hạ.

Bị thương trong lòng, căn bản cô không thể ngủ được.

Chỉ biết nằm trên giường.

Không ngờ Lục Văn Bân và Dương Liễu lại không chút kiêng kị nghỉ ở kế bên phòng, còn tạo ra "tiếng kêu" to như vậy.

Không cần nghĩ, cô cũng biết chuyện này là họ cố ý.

Bọn họ muốn làm gì?

Tưởng cô sẽ chịu không nổi loại xấu hổ này, náo loạn rồi trực tiếp ly hôn?

Mà cô chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng!

Cô tưởng, dù Lục Văn Bân không phải là người khiến cô sẽ động lòng nhiều, nhưng trên đời có bao nhiêu cặp vợ chồng đã từng yêu 1 cách oanh oanh liệt liệt rồi mới kết hôn chứ?

Chỉ cần 2 người không ghét nhau, cuối cùng cũng có thể tạo nên mối tình do mưa dầm thấm lâu.

Nếu đã thành vợ chồng, dù cho tình cảm không sâu đậm, cũng nên tuân thủ đạo đức và có trách nhiệm đối với vợ hoặc chồng.

Lục Văn Bân ngược lại đã gạt cô ngay từ đầu.

Còn tính kế tặng cô cho 1 lão già háo sắc!

Cô cũng đã xảy ra quan hệ ngoài ý muốn với Hoắc Nhất Hàng.

- — Cuộc hôn nhân này, quả thật quá nát!

Nghĩ đến Hoắc Nhất Hàng, đầu Vân Khuynh vô thức nghĩ đến cảnh mình và anh ta ở bể bơi, cảm giác được sự giao nhau giữa nóng và lạnh, cùng với, tin nhắn là Hoắc Nhất Hàng cố ý gửi cho cô sau khi cô rời đi.

Nếu hối hận rồi, có thể đến tìm tôi. — Hàng.

"A! A! Bân, nhanh…" Bên tường, lại truyền đến tiếng rên của người phụ nữ dùng sức ** với tiếng gầm nặng nề của đàn ông.

Đột nhiên Vân Khuynh ngồi dậy, bởi vì động tác quá lớn, chạm đến vết thương, đau đến hít 1 hơi lạnh.

Cô tìm được điện thoại của bản thân, màn hình đã bị Cao Thúy Lan làm nát, pin cũng chỉ còn 1 nấc, nhưng đủ để cô làm chuyện cô cần làm.

Hoắc Nhất Hàng, tôi thừa nhận anh nói không sai, Lục Văn Bân và Dương Liễu có con rồi. — Vân Khuynh.

Gửi xong tin nhắn, Vân Khuynh nhìn chằm chằm vào màn hình.

Cô có chút căng thẳng, Hoắc Nhất Hàng sẽ trả lời cô chứ?

Trên màn hình, rất lâu cũng không có phản ứng, rất nhanh, ánh sáng tắt đi.

Vân Khuynh ngây người, cười ra tiếng, mang theo sự chua xót và tự giễu.

Xem ra, cô bị Lục Văn Bân và Dương Liễu kích thích rồi.

Vậy mà lại nhắn tin cho Hoắc Nhất Hàng.

Cô không phải mới về cự tuyệt sự "quấy rầy" của anh sao?

Mà bây giờ, là 3h sáng.

"Ding" 1 tiếng, màn hình sáng lên, tin nhắn hiện ở giữa màn hình.

Bởi vì chữ ít, cho nên không cần mở lên, cũng có thể coi hết tin nhắn.

Ly hôn! Gả cho tôi? — Hàng.

Sau chữ "ly hôn" là dấu chấm than, đây thể hiện Vân Khuynh và Lục Văn Bân nhất định sẽ ly hôn.

Sau "gả cho tôi" là dấu chấm hỏi, có thể tính là đang hỏi ý của Vân Khuynh.

Mặt của Vân Khuynh từ từ nóng lên, người đàn ông này, có thể đừng trực tiếp như vậy không?

Nhưng mà… vốn dĩ anh kêu đến bên anh, là muốn cô gả cho anh sao?

Trước đây cô còn tưởng, anh nhất thời hứng thú, muốn cô làm người tình của anh.

Là cô nghĩ xấu cho anh quá sao?

Vân Khuynh nghĩ nghĩ, đánh 2 chữ — hy hôn.

Lần này, Hoắc Nhất Hàng trả lời rất nhanh.

- –Không dễ ly hôn?

Tiếp theo đó, lại 1 tin nhắn được gửi qua.

- –Gả cho tôi! Tôi giúp em giải quyết Lục Văn Bân và Lục gia?

Chấm than đằng trước, chấm hỏi đằng sau, đây là muốn thỏa thuận điều kiện với Vân Khuynh.

Động tĩnh bên kia cuối cùng cũng im rồi.

Xung quanh trở nên yên ắng, yên ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của bản thân.

Vân Khuynh cắn môi của mình, trả lời, — cảm ơn, không cần.

- – thật sự không cần, hay là tạm thời không cần?

- – tạm thời, không cần!

- ——————-

Hoặc là do quá mệt rồi, hoặc là vì trong lòng đã có quyết định nên an tâm 1 chút, còn khoảng 2 tiếng nữa là trời sáng, cuối cùng Vân Khuynh cũng ngủ được.

Lần ngủ này, ngủ đến sáng 8h.

Cô thức dậy, thay quần áo, rồi kéo vali ra, để đồ cá nhân của bản thân vào.

Nếu đã muốn ly hôn với Lục Văn Bân, cô ở lại đây, chỉ chịu bắt nạt của họ, cô dứt khoát chuyển đi, đi khách sạn ở 2 ngày, đợi thủ tục ly hôn xong, mới về Vân gia.

- – Vân Khuynh dự tính như vậy.

Nhưng cô không nghĩ đến, lúc cô kéo vali ra khỏi phòng, ngược lại nhìn thấy ba mẹ ruột đã ngồi dưới lầu.

Dương Liễu vẫn nằm trong lòng Lục Văn Bân, ba cô Vân Bính Hoa và mẹ cô Tô Tương không cảm thấy có gì không thỏa đáng, ngược lại trên mặt mang theo nụ cười nói chuyện với Cao Thúy Lan.

Những người này, vui vẻ ngồi ở đó, thật sự hòa hợp, vui vẻ.

Dường như họ là 1 gia đình yêu thương lẫn nhau, mà cô — Vân Khuynh, chỉ là đứa bị bỏ rơi, là con sâu bị phỉ nhổ!

Mũi Vân Khuynh cay cay, rơi nước mắt, gấp gáp đưa tay lên, lau đi.

Trong mắt cô đều lạnh đi, quyết định trong lòng càng kiên định hơn.

"Vân Khuynh, dọn đồ xong rồi? Vậy thì nhanh chóng làm xong thủ tục ly hôn với Văn Bân, theo tôi về nhà!"

Thấy Vân Khuynh xuống lầu, Vân Bính Hoa mở miệng nói, ngữ khí như đang ra lệnh cho cô.

Nói xong, còn thêm 1 câu: "Thứ đáng xấu hổ!"

Rõ ràng, lúc nãy ông ta còn cười nói với bọn người Lục Văn Bân, quay mặt nhìn sang Vân Khuynh, trong mắt chỉ còn sự chán ghét và lạnh lùng.

Mà ngữ khí của Tô Tương, giống y chang như Vân Bính Hoa.

"Vân Khuynh, nếu Dương Liễu đã có con với Văn Bân, chuyện này cứ vậy mà làm!"

"Cô ly hôn với Văn Bân, nhường vị trí cho Liễu nhi!"

"Vậy mà dám tơ tưởng đến tài sản của Lục gia, Vân gia không nuôi nổi người rảnh rỗi như cô sao? Sao tôi có thể sinh ra loại con gái không có giáo dục như vậy?"

Cơ thể của Vân Khuynh không tránh được run rẩy, đây là sự thất vọng của cô đối với ba mẹ mình.

Cô dùng bao nhiêu sức lực, mới có thể áp chế được sự chua xót trong tim.

“Ba, mẹ, đây là thái độ của 2 người khi biết Dương Liễu quyến rũ chồng con, còn mang cả thai nữa?”

Trong lòng cô chảy máu, trên mặt lại cố gắng nở nụ cười, giọng nói lành lạnh, lại mang theo bi thương nói không nên lời: “Đây chính là, quyết định cuối cùng sau khi thấy đứa con ruột của hai người - người bị Lục gia đánh đến trọng thương sao?”

Vân Bính Hoa và Tô Tương ngây người 1 lúc, không thể tin được nhìn Vân Khuynh.

Lúc này mới để ý khuôn mặt sưng lên của Vân Khuynh cùng với vết bầm tím ở bên góc mắt.

Tim của Tô Tương hơi rung động, dâng lên cảm giác phiền não.

“Vân Khuynh, đây là ý gì? Liễu nhi là em cô!”

“Đúng! Mẹ nói không sai, cô ta là em tôi, tuy không phải em ruột, nhưng mẹ ruột của cô ta 20 năm trước cứu mạng mẹ, cho nên cô ta thành em tôi, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì tôi cũng phải nhường em.

Cho nên, năm 10 tuổi, cô ta hủy đi món quà duy nhất mà ông ngoại tặng tôi trước khi mất, tôi đánh cô ta 1 tát, các người phạt tôi quỳ dưới tuyết suốt đêm, từ đó, đầu gối tôi bị phong thấp! Bị phong thấp cả đời!

Cho nên, năm 13 tuổi, cô ta tự leo cao ngã xuống, các người trách tôi không bảo vệ tốt cho cô ta, bắt tôi hiến đủ máu cho cô ta, xém tí lấy cả mạng tôi!

Cho nên, năm 14 tuổi, tôi thi đậu trung học đứng nhất thành phố, cô ta không đậu, các người sợ cô ta đau lòng, đưa tôi vào trung học đứng 14 cách nhà hơn 2 tiếng đi, mỗi ngày, bắt tôi đi bộ đến trường!

Cho nên, năm 16 tuổi, khi bà cho tôi 20% cổ phần công ty, các người không đợi được cảnh cáo tôi, đợi tôi kết hôn nhất định phải đưa 20% cho cô ta, đồ của Vân gia, không có phần của tôi!

Cho nên, năm 18 tuổi, tôi có được cơ hội đi nước ngoài học sâu hơn, các người hủy đi thông báo thư mời của tôi, còn nói với bên trường tôi không đứng đắn, kết quả đều là giả tạo.

Cho nên, năm 20 tuổi … ba, mẹ, nhiều năm như vậy, chuyện các người bắt tôi nhường Dương Liễu, nhiều đến nỗi 3 ngày 3 đêm cũng kể không hết.

Cho nên, bây giờ, đến hôn nhân và đàn ông cũng phải nhường cô ta sao?”

20. Chương 20

"Cái gì gọi là nhường? Cái gì gọi là trả? Cái gì gọi là muốn? Cái gì gọi là chị em? Cái gì gọi là giáo dục? Tôi thật sự không hiểu!"

Cảm xúc của Vân Khuynh, trước giờ chưa bao giờ kích động như vậy, đôi mắt lấp lánh lệ quang, dường như không còn chút hy vọng và ấm áp nào.

"Các người là ba mẹ tôi, hôm nay, tôi chỉ hỏi các người, cái gì gọi là huyết thống thân tình? Tôi — Vân Khuynh, thật sự là con ruột sao? Các người thật sự mang theo hy vọng tạo ra tôi, sau đó mang thai 10 tháng sinh ra tôi sao?

Tôi kêu các người 1 tiếng ba mẹ, nằm mơ cũng mong các người có thể cho tôi dù chỉ là 1 chút ấm áp và tình thương, nhưng các người, có khoảnh khắc nào như vậy chưa, xem tôi là con gái của các người? Có không?"

Tô Tương mở to mắt, từ trước đến giờ bà chưa từng nghĩ, con gái vốn ôn thuận có thể như 1 người xa lạ nhìn bà, chất vấn bà tại sao không cho nó tình thương.

Không có sao?

Bà cố gắng tìm kiếm trong ký ức, muốn chứng minh bản thân không phải người mẹ thiên vị, nhưng nghĩ rất lâu, cũng không tìm được khoảnh khắc nào bà và Vân Khuynh có tình cảm ấm áp với nhau.

Bà vô thức hoang mang.

"Tôi… Vân Khuynh, cô… sao cô có thể nói chuyện với mẹ mình như vậy? Tôi chỉ là … chỉ là bởi vì Liễu nhi nhỏ tuổi hơn cô, chỉ là bởi vì nó mang thai con của Văn Bân, cô không thể bắt đứa nhỏ chết được?"

Tô Tương nói đến chữ "chết", cơ thể bắt đầu run rẩy, như đang đối diện các gì rất đáng sợ.

Vân Khuynh nhìn thấy rồi, nhiều năm như vậy, mỗi lần tâm trạng của mẹ xúc động, hoặc là muốn tìm mọi cách để bao biện cho Dương Liễu, sẽ có bộ dạng hoang mang như thế này.

Cô từng rất lo lắng, không dám kích động mẹ.

Nhưng bây giờ…

"Mẹ! Nhưng tôi mới là con ruột, Dương Liễu và con của cô ta không đáng chết, vậy tôi đáng chết sao? Hôn nhân của tôi đáng chết sao?"

Trong mắt Vân Khuynh đầy bi thương, trong lòng vẫn chưa bỏ cuộc vẫn có chút hy vọng.

"Chừng nào các người có thể nghĩ cho tôi 1 lần? Dù chỉ là 1 lần? 1 lần cũng khiến tôi mãn nguyện rồi!"

"Đứa nghịch nữ như mày! Mày im miệng cho tao! Không thấy mẹ mày tức thành như thế nào à!" Vân Bính Hoa rất yêu thương Tô Tương, không nhịn được ai tổn hại bà ta, kể cả con gái mình.

Cho nên, năm đó Tô Tương sắp mất mạng vì sinh sản, nhiều năm nay, ông luôn đối xử lạnh lùng vô tình với Vân Khuynh.

Lần này, tất nhiên cũng sẽ đứng bên Tô Tương.

Ông ôm Tô Tương vào lòng, mắt bén như dao, tức giận liếc nhìn Vân Khuynh: "Tao nói mày nghe, tụi tao là ba mẹ của mày, dù cho tụi tao đối xử với mày như thế nào, đều là điều tất nhiên, bởi vì, tụi tao là người đưa mày đến thế giới này."

"Nếu không phải nghịch nữ như mày, mẹ mày bị mất nhiều máu như vậy sao, mấy năm nay cơ thể luôn không tốt? Là mẹ của Liễu nhi cứu mạng mẹ mày, tụi tao cả đời đều biết ơn cô ấy, đối tốt với Liễu nhi 1 chút tại sao không thể?"

"Vân Khuynh, mày nghe cho rõ, chuyện của Liễu nhi và Văn Bân, không có thương lượng! Mẹ mày nói thế nào, mày làm thế nấy, nếu không, Vân gia không có đứa con gái như mày!"

Tim đau đến hít thở không thông, Vân Khuynh ngược lại cười lên: "Haha, hay cho câu Vân gia không có đứa con gái như tôi, ngoài đưa tôi đến thế giới này, các người có lúc nào coi tôi là con ruột sao?

Nếu các người đưa tôi đến thế giới này, chỉ để coi nhẹ tôi, lạnh nhạt tôi, bắt ép tôi, vậy tại sao các người còn sinh ra tôi?"

"Ba, tôi thừa nhận, mẹ sinh tôi rất khổ, nhưng lúc đó tôi biết gì? Tôi chỉ là trẻ sơ sinh vừa mới đến thế giới này, là lúc tôi không có chút ý thức nào, là cái người mang thai tôi!"

"Nhưng đến bây giờ tôi 24 tuổi, tôi đã làm gì sai? Phải chịu đựng sự lạnh nhạt và thiên vị của các người 24 năm? Các người nói Dương Liễu nhỏ hơn tôi, haha, cô ta chỉ nhỏ hơn tôi 3 ngày, 3 ngày mà thôi!"

"Đúng! Mẹ của Dương Liễu có ơn với chúng ta, cho nên các người liều mạng đối tốt với cô ta, nhưng đó là nợ các người thiếu, không phải tôi, dựa vào đâu bắt tôi trả?"

"Cho dù bắt tôi trả, 24 năm rồi, tôi cũng trả xong rồi, tất cả thanh xuân của tôi, những kỉ niệm đáng giá nhất, đều chôn trong sự thiên vị của các người dành cho Dương Liễu."

“Các người muốn tôi nhường hôn nhân? Nhường chồng?”

“Tôi, không, nhường!”

“Tôi có thể không cần! Nhưng nhất định không nhường nữa!” Đây là tôn nghiêm và kiêu ngạo của cô, tôn nghiêm và kiêu ngạo còn sót lại của cô!

“Hôn nhân này tôi không cần nữa, loại đàn ông lăng nhăng này tôi không cần! Tôi sẽ ly hôn, điều kiện đã nói, đạt không được điều kiện, các người đợi Dương Liễu yêu dấu của các người trở thành người thứ 3 đi!”

Mỗi câu, Vân Khuynh đều nói một cách kích động, cô nhả từng chữ rất rõ ràng, như đem tất cả tình thân và thiết tha của 24 năm nay rời khỏi cơ thể mình, loại cảm giác đó, không ai có thể chịu đựng thay cô.

Vân Bính Hoa và Tô Tương trầm mặt, bọn họ không muốn thừa nhận bản thân ngược đãi Vân Khuynh, nhưng mỗi lời của Vân Khuynh, đều khiến bọn họ xấu hổ.

Bọn họ không ngăn được nghĩ trong lòng, không lẽ bao nhiêu năm nay, bọn họ thật sự ngược đãi con gái ruột của mình sao?

Dù có thế nào, máu chảy trong người Vân Khuynh, cũng chung huyết thống với họ!

Dương Liễu nhìn phản ứng của Vân Bính Hoa và Tô Tương, trong lòng hoang mang.

Nhiều năm nay, cô luôn không kiêng kị mà bắt nạt, áp bức Vân Khuynh, là dựa vào tình thương mù quáng của Vân Bính Hoa và Tô Tương.

Nếu để họ nhận ra loại tình thương thiên vị này có vấn đề, vậy đối với cô, nhất định bất lợi!

Nghĩ như vậy, mắt Dương Liễu lập tức đỏ lên, chảy ra hai dòng lệ, đáng thương nói: “Chị, chị đừng nói những lời này, em biết, em không phải con ruột của ba mẹ, nhưng lại luôn chiếm tình thương của ba mẹ, khiến chị ủy khuất.”

“Là em không hiểu chuyện, làm chuyện khiến chị đau lòng, khiến ba mẹ khó xử.”

“Đều là lỗi của em, lúc đó em nên chết cùng với ba mẹ trong tai nạn xe, hoặc là sau khi em có con, cũng không nên nghĩ bậy, đi tìm Bân!”

“Em… bây giờ em liền đi bệnh viện, bỏ đứa con, sau đó mua vé rời khỏi Vinh Thành, sau đó, sẽ không về nữa!”

Vừa nói, cô quả nhiên đứng dậy, làm bộ dạng muốn đi.

Lục Văn Bân kéo cô, cô cũng đẩy tay ra.

"Liễu nhi, Liễu nhi con đừng xúc động!" Cao Thúy Lan cũng gấp lên, nhanh chóng kéo Dương Liễu lại: "Con đừng quan tâm lời Vân Khuynh nói, cô ta mở miệng là nói mình là con ruột, không phải là muốn áp chế con sao? Nhưng ai không biết cô ta chính là con tiện nhân!

Cao Thúy Lan ta chỉ nhận con là con dâu của Lục gia, đứa con trong bụng con là cháu của Lục gia, ta không cho phép mẹ con con có chút tổn thương nào!"

Lời này, là nói cho Dương Liễu nghe, tự nhiên có thể dỗ dành Dương Liễu.

Nhưng nghe vào tai Vân Bính Hoa và Tô Tương, ngược lại rất khó nghe.

Cái gì gọi là đứa con ruột chính là con tiện nhân?

Nói con ruột của họ tiện, vậy không phải đang vả vào mặt họ sao.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Vân Bính Hoa và Tô Tương càng khó coi.

Vân Khuynh ngược lại không thấy khó nghe, lời càng khó nghe hơn cô sớm đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

Cô chỉ nhìn ba mẹ mình 1 cái, sau đó dời ánh nhìn qua Lục Văn Bân: "Đơn ly hôn tôi sẽ kêu người đưa qua, còn về kí hay không, các người tự thảo luận!"

Cô lại nhìn bụng của Dương Liễu, nói thêm 2 câu: "Các người đợi được, nhưng bụng của cô ta chưa chắc đợi được! Lục lão gia tử rất trọng mặt mũi, ai dám khiến ông ta mất mặt, hậu quả… tự nghĩ!"

Nói xong, cô xách hàng lý lên, không quay đầu lại rời khỏi Lục gia…

Vân Khuynh vào khách sạn, bắt đầu chuẩn bị giấy ly hôn.

Loại chuyện này, cô không cần người khác giúp, bởi vì từ nhỏ, vì muốn có được sự chú ý của ba mẹ, cô cố gắng học càng nhiều thứ, cố gắng để tất cả các lĩnh vực đều giỏi.

Tưởng là chỉ cần bản thân đủ giỏi, sẽ có thể có được tình thương của họ.

Nhưng thực tế, dù có làm nhiều cỡ nào, trong mắt họ, chỉ có Dương Liễu…

Nhưng, cô vì vậy, mà trở nên cái gì cũng biết, cái gì cũng có tài.

Dùng cả buổi sáng, Vân Khuynh soạn xong bản nháp.

Cảm thấy có chút đói, đặt 1 phần ăn, kêu nhân viên mang đến.

Chuông cửa vang lên, cô đứng dậy mở cửa.

Phần ăn được giao đến, nhưng người giao không phải nhân viên khách sạn, mà là—

"Hoắc Nhất Hàng! Anh… sao anh lại ở đây?"

"Đến tìm em!" Hoắc Nhất Hoàng nói, vẫn trực tiếp, đơn giản như vậy.

"Tìm tôi làm gì?" Vân Khuynh cười khổ 1 tiếng: "Tìm để cười nhạo tôi, hay là muốn giậu đổ bìm leo?"

Sau khi nhìn rõ bộ mặt của người nhà Lục gia, bây giờ cô thật sự ghét Lục gia.

Hoắc Nhất Hàng cũng được xem là người nhà họ Lục, tuy nhiên, quan hệ giữa anh và người Lục gia không tốt lắm…

"Giậu đổ bìm leo? Ha" Hoắc Nhất Hàng cười 1 tiếng, nói tiếp: "Tại sao không phải là tuyết trung tống thán*?"

*tuyết trung tống thán: kiểu trong thời tiết lạnh lẽo, mang cho họ củi để sưởi ấm (mang lại ấm áp khi người khác tuyệt vọng)

Vân Khuynh ngây người, hỏi ngược lại: "Anh nói muốn kết hôn với tốt, không phải giả sao?"

"Em cảm thấy thật thì là thật, em cảm thấy giả… cũng là thật."

"Tại sao?" Vân Khuynh lại hỏi: "Tôi kết hôn qua, còn kết hôn với bà con họ hàng của anh, bây giờ, vẫn chưa thuận lợi ly hôn. Tôi kết hôn với anh, không nói chuyện khác, danh tiếng cũng không tốt rồi."

"Vậy thì đã sao, lần đầu của em, là của tôi," nói đến đây, Hoắc Nhất Hàng dừng 1 chút, đôi mắt đen như mực hiện lên tia thâm thúy, miệng cong lên mang ý vị thâm sâu.

"Khuynh Khuynh, sau khi "tiếp xúc sâu" với em, tôi phát hiện bản thân mê luyến… thân thể em!" Hoắc Nhất Hàng nói, đặc biệt đến gần Vân Khuynh, mắt sáng lên nhìn chằm chằm môi đỏ của cô: "Khuynh Khuynh, mùi vị của em thật ngon, ăn 1 lần, không đủ."

Anh cúi đầu xuống, như muốn hôn cô.

21. Chương 21

Tim Vân Khuynh như treo lơ lửng trên mây, hoang mang lùi lại 1 bước lớn, suýt nữa là ngã.

Giữa eo có thêm bắp tay hữu lực của đàn ông, dùng sức kéo lại, cô đã bị anh ôm vào lòng.

Không khí, căng thẳng mà ái muội!

"Anh… Hoắc Nhất Hàng, tôi… tôi cảnh cáo anh! Lần trước anh bị bỏ thuốc, là ngoài ý muốn, tôi có thể không kiện anh, nhưng anh phải xem như chúng ta chưa có chuyện gì xảy ra, tốt nhất đừng có ý nghĩ khác, nếu không, tôi vẫn có thể… có thể tính toán với anh!"

Vân Khuynh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, gấp gáp để hai tay lên ngực Hoắc Nhất Hàng.

Cô cố ý nghiêm mặt lại, nhưng ngữ khí rất rõ ràng không đủ nghiêm.

"Em xác định, không cần tôi giúp đỡ?" Hoắc Nhất Hàng ngược lại không tiếp tục làm những hành vi "quá phận".

Anh thả Vân Khuynh ra, ngồi trên sofa, tư thế ưu nhã mà lười biếng.

"Tôi nghe nói sáng nay em mới tranh cãi với người nhà họ Lục, ba em đứng về phía họ, sau khi em rời khỏi Lục gia, cũng không về Vân gia, nên mới ở khách sạn?"

"Sao anh biết những chuyện này?" Vân Khuynh nhíu mày: "Anh điều tra tôi?"

Hoắc Nhất Hàng lắc đầu: "Điều tra em, chỉ là thuận tiện, tôi có nói rồi, chuyện của Lục gia, không phân lớn nhỏ, tôi đều biết rõ!"

"Anh…" Trong đầu Vân Khuynh hiện ra 1 suy đoán, bị cô kịp thời bắt được: "Lục gia khó khăn kinh tế, có phải anh tính toán không?"

"Không, tôi không tính kế Lục gia," Hoắc Nhất Hàng nói: "Tôi chỉ đưa những hạng mục tốt đến trước mặt Lục gia, là Lục gia tham lam, biết bản thân nuốt không trôi hạng mục lớn như vậy, nhưng vẫn không biết sống chết đánh cược 1 phen, nên mới khiến tiền bị chững lại, không thể lưu chuyển!

Nửa năm trước, của hồi môn cùng với 100 triệu đầu tư giúp họ 1 lần, khoảng thời gian này, em vẫn luôn tích cực tìm cách… Khuynh Khuynh, tôi rất thưởng thức tài năng của em, cho nên, hôm nay đặc biệt đến tìm em hợp tác!

Chỉ là, mục đích hợp tác, đương nhiên không phải là giúp Lục gia thoát khỏi khó khăn kinh tế, mà khiến họ lỗ vốn thảm hại!"

Nói đến câu cuối cùng, ngữ điệu của Hoắc Nhất Hàng trở nên lạnh lẽo.

Vân Khuynh có chút kinh ngạc.

Cô không ngờ, khốn cảnh của Lục gia là do Hoắc Nhất Hàng tạo thành, trước đây cô còn nghĩ đến việc nhờ Hoắc Nhất Hàng giúp Lục gia.

Nhưng, tại sao Hoắc Nhất Hàng…

"Hoắc Nhất Hàng, anh và Lục gia, có thù?" Vân Khuynh thám tính hỏi.

"Có!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Lục gia là do ba tôi tay trắng tạo nên, sau đó đột nhiên ba tôi bệnh tim tái phát lìa đời, Lục Lợi Quần cướp đi Lục thị, lúc đó, mẹ tôi vừa mang thai tôi, đến gặp mặt ba tôi lần cuối cũng không thể, đã bị Lục Lợi Quần đưa ra nước ngoài. Với lại, bao nhiêu năm nay, mẹ con chúng tôi chưa từng nhận được 1 đồng tiền sinh hoạt từ Lục gia."

"Mẹ tôi phải cực khổ thế nào mới nuôi tôi khôn lớn, năm tôi 10 tuổi đã từng thề, nhất định sẽ về Vinh Thành, đem tất cả những thứ thuộc về mẹ con tôi về! Để những người đó, phải trả giá cho những hành động đáng ghét đáng hổ thẹn của mình!"

"Bây giờ, tôi đủ thực lực để đòi nợ bọn họ rồi!"

Vân Khuynh đứng ở góc độ người ngoài, phân tích lời của Hoắc Nhất Hàng.

Lão gia tử Lục Lợi Quần của Lục gia, cũng là anh của ba Lục Kiến Phong của Hoắc Nhất Hàng, lớn hơn Lục Kiến Phong 22 tuổi, kết hôn sớm, con của ông Lục Bác Dương cũng lớn hơn Hoắc Nhất Hàng 17 tuổi, luận vai vế, cháu của ông ta Lục Văn Bân gọi Hoắc Nhất Hàng 1 tiếng chú út.

Lục gia vẫn luôn mang kinh tế và quyền lợi nắm trong tay, cho nên, Lục gia mới luôn được xưng là phú hào của Vinh Thành.

Nhưng bất luận là Lục Bác Dương hay Lục Văn Bân, cũng đều không có khả năng quá lớn, lại tham lam những thứ không thể thành hiện thực, lại chú trọng việc hưởng thụ của bản thân, những quyết định quan trọng hết lần này đến lần khác đều là sai, bọn họ thất bại có lẽ chỉ là sớm hay muộn mà thôi…

"Khuynh Khuynh, nghĩ xong chưa? Tôi đợi quyết định của em."

Thấy Vân Khuynh 1 lúc lâu không nói chuyện, Hoắc Nhất Hàng lại hỏi: "Em do dự, là sợ đứng chung với tôi không thể thắng họ, hay là vì đối với Lục Văn Bân… còn tình cảm?"

Vân Khuynh khẽ nhíu mày, đáp: "Hoắc tổng, không cần biết quan hệ giữa tôi và Lục gia như thế nào, liên quan đến anh, nhất định sẽ khiến tình cảnh của tôi càng thêm tồi tệ, tôi và anh, cũng không tính là thân thiết gì, đúng không?"

Tuy hôn nhân của cô và Lục Văn Bân là trò lừa, cô đối với Lục Văn Bân cũng không có tình cảm sâu đậm gì, nhưng hôn nhân này, cũng là thứ mà cô cực khổ trải qua, công ty Lục gia, cũng là do cô bỏ tâm bỏ sức, quên ăn quên ngủ mà chèo chống, muốn cô bỏ công ty, còn có chút đau lòng, đừng nói đến việc đi ngược hướng với nó?

"Chuyện này, tôi cần thời gian để suy nghĩ thật kĩ."

Không tính là thân thiết?

Bọn họ đã từng ngủ qua, còn không thân?

Ánh mắt Hoắc Nhất Hàng rơi trên người Vân Khuynh, trong mắt hiện lên ý vị không rõ ràng.

Vân Khuynh cũng không sợ, rộng lượng mặc anh đánh giá.

"Được! Tôi cho em thời gian!" Hoắc Nhất Hàng đứng lên, ngữ khí tất thắng nói: "Vân Khuynh, em rất thông minh, tôi thích sự thông minh của em, nhưng người thông minh sẽ hiểu, dựa vào sức của 1 người, không thắng nổi cây đại thụ như Lục gia!

Trong lòng em có sự bất bình, muốn đòi lại công đạo từ Lục gia, kết quả của việc dựa vào sức đơn lực yếu, tốt 1 chút, là không có kết quả, xấu 1 chút, là tự tìm cái khổ!

Còn có, tôi nhắc em 1 câu, Lục Văn Bân sớm đã khiến Dương Liễu mang thai, tại sao còn muốn cưới em làm vợ? Không lẽ chỉ là vì tìm đối tượng để mẹ hắn bắt nạt ức hiếp sao? Hay là tìm công nhân làm miễn phí cho Lục gia? Ha"

Hoắc Nhất Hàng cười nhẹ 1 tiếng, rời đi.

Vân Khuynh chìm trong suy nghĩ.

Vấn đề Hoắc Nhất Hàng nói không phải cô không hỏi, chỉ là không nhận được câu trả lời.

Nhưng nghe ý vị trong lời nói của Hoắc Nhất Hàng, chuyện này, hoặc là có nội tình gì mà cô không biết?

- ——————-

Hai ngày tiếp theo, Vân Khuynh vẫn ở khách sạn soạn đơn ly hôn, cho đến khi trên tờ giấy A4 đó, đến dấu chấm dấu phẩy cũng không có vấn đề, mới lưu lại bản sao, kí tên lên đơn ly hôn đã in ra, sau đó để vào trong túi xách của mình, xuống lầu đi đến đại sảnh, tìm công ty chuyển phát nhanh gửi đến Lục gia.

Sau khi làm xong, cô quyết định về nhà 1 chuyến.

Bình tĩnh lại trong 2 ngày, cô cảm thấy bản thân ở Lục gia cũng hơi kích động.

Dù nói thế nào, cô cũng không nên chất vấn ba mẹ ruột trước mặt Lục gia.

Cô quyết định về nhà xin lỗi ba mẹ, thuận tiện hỏi coi có phải họ đã sớm biết chuyện của Lục Văn Bân và Dương Liễu không.

Hy vọng là không biết, nếu không… cô thật sự không biết bản thân phải đối với họ như thế nào.

Nửa tiếng sau.

Vân Khuynh mới đến trước cửa, đã nghe tiếng cãi vã bên trong.

"Các người nói tôi biết, lúc đó các người dùng hết sức thuyết phục tôi đáp ứng hôn lễ của Khuynh nhi và tên súc sinh Lục Văn Bân, có phải là vì 60% cổ phần đó?

Các người nói đầu tư cho Lục gia để Khuynh nhi quá đó sống tốt 1 chút, cho nên, tôi lấy cả của hồi môn để đầu tư 100 triệu, nhưng thực tế, là mua đồ cưới cho con tiện nhân kia, đúng không?

Đây…là tiếng của bà nội.

Mẹ, người đừng nói vậy, cái gì tiện… Liễu nhi là con của chúng con, là con của Vân gia!"

Đây là giọng của mẹ Tô Tương.

"Mẹ! Mẹ nói chuyện thật khó nghe, đừng quên, lúc đó nếu không phải mẹ của Liễu nhi cứu con dâu của mẹ, đừng nói cháu gái, đến con trai mẹ cũng bị mất!"

Đây là giọng của ba Vân Bính Hoa, vậy mà còn mang theo sự uy hiếp mà ai cũng nghe ra.

Bà nội: "Cho nên, các ngươi thừa nhận là sớm biết con tiện nhân và tên súc sinh có quan hệ rồi? Vì thành toàn tụi nó, mà liên thủ với Lục gia ức hiếp cháu gái ruột của tôi?"

Vân Bính Hoa: "Mẹ, cái gì gọi là ức hiếp? Vân Khuynh là chị của Liễu nhi, vì em gái hy sinh 1 chút, cũng là điều đương nhiên mà?

Với lại cũng là di ngôn của ba nói, chỉ khi Vân Khuynh gả đi, con mới có thể xử lý 60% cổ phần, ai bảo Vân Khuynh yêu cầu cao quá, rất lâu vẫn không có đối tượng kết hôn? con cũng bắt buộc đáp ứng cho Văn Bân theo đuổi cô ta.

Mẹ chỉ thấy sự ủy khuất của Vân Khuynh, vậy Liễu nhi thì sao? Lúc đó Liễu nhi đã có con với Văn Bân rồi, ngược lại phải nhìn người đàn ông mình yêu theo đuổi chị mình, loại đau khổ đó, loại người không hiểu tình yêu như mẹ không thể hiểu được!

Với lại, trước sau gì Liễu nhi cũng gả cho Lục gia. Con cũng không thể vào lúc con đi gả, đến của hồi môn đàng hoàng cũng không có chứ? Mẹ không phải chỉ chịu chuẩn bị của hồi môn cho Vân Khuynh, không chịu chuẩn bị cho Liễu nhi sao?"

Bà nội: "Tao không hiểu tình yêu? Sao mày biết tao không hiểu? Tụi bây nói tình yêu là gì? Chính là có thể không quan tâm huyết thống, không chút nguyên tắc mà thiên vị giống nòi của người khác sao?

Tự mình làm sai chuyện, ngược lại nói vì tình yêu? Tao sao có thể dạy ra đứa không phân biệt trắng đen như vậy, loại nghịch tử không có lương tâm như vậy?

Của hồi môn đàng hoàng? Chính là đem toàn bộ tài sản của Vân gia cho đi sao?

Tao chính là không tính chuẩn bị của hồi môn cho con tiện nhân đó, nó cũng đâu phải cháu gái ruột của tao, dựa vào đâu tao phải chuẩn bị của hồi môn cho nó?

Nhưng, tao không ngờ, tụi bây vậy mà dám ức hiếp Vân Khuynh!

Vân Bính Hoa, Tô Tương, tụi bây đối với người khác thì dốc toàn tâm toàn ý, đối với con ruột là tính toán này nọ, máu lạnh vô tình! Tụi bây thật đủ nhẫn tâm!

Tao khuyên tụi bây, thân lạ có sự khác biệt, từ lâu đã có quy luật rồi, chỉ có tình cảm máu mủ mới đáng tin! Đừng đến lúc xảy ra ngoài ý muốn, hối hận không kịp!"

Tô Tương: “Mẹ, người nói bậy gì vậy? Cái gì thân lạ khác biết? Cái gì ngoài ý muốn? Liễu nhi là đứa con tốt, bọn con đối tốt với nó, nó nhất định sẽ hiếu thảo với tụi con…”

Vân Bính Hoa: “Mẹ, người đừng nói nữa, chuyện này, cứ cho là bọn con có lỗi với Vân Khuynh đi, chỉ cần cô ta đừng làm khó Văn Bân nữa, bỏ những điều kiện ly hôn khiến Vân gia chúng ta xấu hổ là được, đợi sau khi nó và Văn Bân ly hôn, về nhà, con và Tô Tương sẽ đối tốt với nó 1 chút, cũng tìm lại 1 nhân duyên tốt cho nó.”

22. Chương 22

“Bộp” một tiếng, có người đập tay vào mặt bàn.

Theo sau, lại truyền đến giọng của bà nội: “Lời mà bộ xương già này nói không xuôi tai, cho nên, các ngươi ngay cả một câu cũng nghe không lọt, đúng không?

Vậy được thôi! Hôm nay ta phải tỏ thái độ ở đây, đồ của ông nó để lại muốn xử lý ra sao, ta quyết định! Ta chỉ thừa nhận Khuynh Nhi là con cháu của Vân gia chúng ta!

Chỉ cần ta còn sống một ngày, đừng nói là 60% cổ phần kia các ngươi không được phép động tới, 20% cổ phần trong tay Khuynh Nhi, nếu như các ngươi dám ép nó lấy ra một phần, ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với các ngươi, mọi thứ của Vân gia, các ngươi cũng đừng hòng lấy được chút nào!”

Nghe đến đây, trên mặt Vân Khuynh đã chảy đầy nước mắt.

Tâm trạng của cô trở nên cực kỳ phức tạp.

Mặc cô nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ tới, trò bịp hôn nhân giữa cô và Lục Văn Bân, vậy mà lại thật sự do một tay cha mẹ ruột của mình sắp đặt, mà mục đích của bọn họ, là vì muốn đem 60% cổ phần mà ông nội để lại đều chuyển nhượng hết cho Dương Liễu làm quà cưới!

Đó là tài sản trị giá mấy trăm triệu, là gia sản mà ông bà nội dốc hết tâm huyết cả đời mới kiếm về được!

Bọn họ lại yêu thương Dương Liễu như thế sao?

Khó trách Dương Liễu biết rõ Lục gia đang lâm vào tình trạng khủng hoảng kinh tế, còn dám mang cái bụng bầu, không chút áp lực nào mà trở về.

Lỗ hơn nửa Vân gia đi giúp Lục gia giải quyết nguy cơ, Vân gia nên làm sao đây?

Nhưng sau khi nguy cơ của Lục gia được giải quyết, Vân gia lại nên giải quyết sao đây?

Sau khi Dương Liễu hạnh phúc, Vân Khuynh cô thì nên làm sao đây?

Xã hội này đối với phụ nữ cuối cùng vẫn là hiện thực và không công chính, phụ nữ đã ly hôn dù có tốt đi nữa, cũng đã mất giá rồi.

Tâm cũng đã bị tổn thương thủng thành trăm ngàn lỗ, còn sức lực gì mà đi mong chờ mối nhân duyên tốt nữa chứ?

Trong phòng, truyền đến giọng của Dương Liễu: "Bà nội, cháu biết bà vẫn luôn không thích cháu, nhưng con của cháu và Văn Bân cũng đã lớn thế này rồi, cháu xin bà, bà hãy thành toàn cho cháu và Văn Bân đi?"

Cô khóc rất "thương tâm", lại lần nữa đặt mình ở vị trí vừa đáng thương vừa hèn mọn.

"Ngươi tránh ra! Đừng nắm lấy ta! Ta thành toàn ngươi, ai thành toàn cho cháu gái ngoan kia của ta…… Hả!

"Đông!" Một tiếng, giống như có vật nặng gì rơi xuống đất.

Trái tim của Vân Khuynh bỗng nhiên nặng trĩu, vội vã xông vào cửa.

Thì nhìn thấy bà lăn từ trên cầu thang xuống.

Thì ra, bọn họ vừa rồi, đứng ngay cầu thang của lầu hai cãi lộn.

Hơn nữa, từ góc độ của cô nhìn qua, cánh tay Dương Liễu duỗi về phía trước, bàn tay hướng ra ngoài, rõ ràng là một động tác đẩy!

"Bà nội!" Vân Khuynh dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới, muốn cứu bà.

Đáng tiếc cô cách quá xa, đợi lúc cô chạy tới, bà cụ đã ngã sấp xuống sàn nhà đá cẩm thạch của đại sảnh, máu đỏ tươi chảy ra từ phía sau não bà……

"Khuynh…… Khuynh Nhi……" Bà cụ đưa tay về phía Vân Khuynh.

Vân Khuynh vội vàng nắm lấy tay bà, lo lắng hô to: "Bác sĩ đâu? Bác sĩ gia đình đâu? Còn không mau gọi bác sĩ gia đình tới, còn nữa…… lập tức gọi xe cứu thương!"

“Bà nội, bà phải ráng lên, cháu lập tức đưa bà đến bệnh viện!”

“Đừng…… hoảng, bà nội không sao…… Có bà nội ở đây, xem ai dám…… ai dám ức hiếp…… cháu!” Bà cụ trừng lớn mắt, mang theo sự uy nghiêm cuối cùng, nhưng cuối cùng chịu không nổi, mắt tối sầm lại, hôn mê!

“Dương Liễu! Tôi nhìn thấy cô đẩy bà nội xuống, đây là mưu sát! Nếu như bà nội có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Tuyệt đối sẽ không!”

Hai mắt Vân Khuynh đỏ lên, ánh mắt băng lãnh bắn về phía Dương Liễu, đó là nỗi hận - bị ép ra một cách trắng trợn!

Dương Liễu bị dọa đến thân thể khẽ run, vội vã rụt tay mình lại: “Không, không phải tôi, tôi không có đẩy bà ta, là chính bà ta tự ngã xuống, tôi không có……”

Dương Liễu bị dọa đến núp trong lòng Lục Văn Bân, thân thể không ngừng run rẩy, nước mắt chảy ra từ trong mắt, giống như là cực kỳ sợ.

Trong lòng cô lại có suy nghĩ u ám: “Đáng chết, rõ ràng đều đã chú ý lách qua tầm mắt của mọi người rồi, ai ngờ con tiện nhân Vân Khuynh này sẽ đột nhiên xông vào? Vân Khuynh thật sự thấy rõ là cô đẩy bà già kia xuống lầu sao?

Hừ! Coi như Vân Khuynh thấy rõ thì đã sao? Ai sẽ tin?

Đúng! Chỉ cần cô cắn chết không thừa nhận, ai cũng không thể làm gì được cô!

Ai bảo bà già kia ngăn cản cô lấy tài sản của Vân gia? Đáng chết!

Vân Bính Hoa hoảng hốt đi xuống lầu, gọi bác sĩ gia đình đến, lại gọi thêm xe cấp cứu.

Suy cho cùng là mẹ ruột của ông, bị ngã, không phải là chuyện nhỏ, ông đương nhiên cũng sẽ sốt ruột.

Nghe được lời của Vân Khuynh, ông cũng có chút nghi hoặc, vừa rồi, khóe mắt ông quét nhìn dường như nhìn thấy bàn tay của Liễu Nhi là hướng về…… phía ngoài?

Nhưng khi ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt bị dọa đến trắng bệch của Dương Liễu, lại nghe được tiếng an ủi khẩn trương của vợ: “Liễu Nhi, đừng sợ, mẹ biết không phải con, con chỉ là muốn bắt lấy bà nội, muốn bà ấy thành toàn con và Văn Bân, con không có ý hại bà, mẹ tin tưởng con……

Đúng rồi, Liễu Nhi yếu đuối như vậy, lương thiện, sao có thể ra tay độc ác với mẹ được chứ?—— Nghĩ thế, Vân Bính Hoa lập tức lạnh mặt, trừng mắt nhìn Vân Khuynh: “ Vân Khuynh, mưu sát cái gì? Đừng nói

lung tung! Liễu Nhi sao có thể đẩy bà nội con chứ? Là bà nội con đứng không vững……"

Vân Khuynh bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt đầy sự kinh ngạc!

"Ba, ba lại tin tưởng Dương Liễu đến thế sao, tin tưởng đến, dù cho cô ta muốn giết chết mẹ ruột ba, cũng mặc kệ sao?"

Tim của Vân Khuynh, trong nháy mắt, liền vỡ thành mảnh nhỏ, giống như là cây cột cuối cùng chống đỡ lấy sự tín nhiệm thân tình của cô đã bị chặt đứt trắng trợn, thế giới kia, hoàn toàn sụp đổ!

Đau đến cực điểm, cũng thất vọng tới cực điểm!

Lại đổi lấy một bàn tay lớn của Vân Bính Hoa.

"Ba bảo con đừng nói bậy! Chuyện giết người thế này, là có thể tùy tiện nói sao? Con không biết bởi vì một câu nói của con, là có thể sẽ làm hại em con phải đi ngồi tù sao? Trong bụng của nó còn mang cháu ngoại nhỏ của ba!"

Trên mặt đau rát, khóe miệng còn chảy ra một chút tơ máu, Vân Khuynh chợt bật cười.

"Thì ra, chỉ cần bất lợi với Dương Liễu, hai người sẽ diệt trừ toàn bộ! Thế nhưng con nói cho hai người biết, mắt của con nhìn rất rõ ràng, nếu như bà nội có bất trắc gì, tất cả các người đều là đồng lõa! Các người sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận!

"Con sớm biết hai người không thương con, còn chờ mong cái gì chứ? Còn ngu ngốc chạy về đây làm gì chứ? Hai người yên tâm, sau này, con sẽ không chờ mong thêm bất cứ thứ gì, bất cứ yêu cầu gì ở hai người nữa! Ba mẹ như hai người, con không với nổi!"

Ngữ khí này, lộ ra sự bi thương tuyệt vọng.

Thân thể của Tô Tương không tự chủ run một cái, cả người, đều cứng ngay tại chỗ.

Bà đứng ở trên lầu, nhìn vào đứa con gái bị bà xem nhẹ từ nhỏ, giúp bác sĩ gia đình, cùng đem mẹ chồng mình dìu ra ngoài.

Đứa bé kia, còn lâu mới có được sư đầy đặn của Dương Liễu, gầy gò giống như tùy tiện có một cơn gió thổi qua, liền có thể thổi bay nó.

Nhưng nó lại đứng thẳng lưng 1 cách quật cường, từng bước từng bước đi ra ngoài, một lần cũng không quay đầu lại.

Tô Tương bỗng nhiên hối hận, giống như là một cục hạt giống chui ra ngoài, nhanh chóng mọc ra các nhánh nhỏ, quấn chặt lấy tim bà.

Đó là con gái ruột của bà a, là bà mang thai mười tháng mang cô đến với thế giới này.

Bà đã từng dùng lời nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, không ngại phiền mà dưỡng thai;

Bà cũng từng vuốt ve cái bụng ngóng trông cô lớn mau chút;

Bà cũng từng bởi vì cô lần đầu tiên động đậy trong bụng mà kích động tới ngủ không yên;

Bà cũng từng vì đặt cho cô một cái tên hay mà tra hết mấy cuốn sách……

Thế nhưng, lúc sinh, cái loại cảm giác lạnh băng sắp chết kia, khiến bà hết sức sợ hãi, bà sợ!

Đến mức sau đó, chỉ cần trông thấy đứa bé này, liền sẽ sợ hãi, chỉ có con gái của ân nhân Dương Liễu có thể làm cho bà có cảm giác an toàn một chút.

Như thế nhiều năm đều đã qua, đứa trẻ này lớn lên như cỏ dại vậy.

Không có được sự quan tâm và sự yêu thương của bà, nhưng cũng cứng cỏi mà trưởng thành, trở nên ưu tú như vậy, chưa hề khiến cho bà và chồng lo lắng.

Lần này, thật sự phải từ bỏ nó sao?

Sẽ không còn chờ mong thêm bất cứ thứ gì, bất cứ yêu cầu gì sao?

"Mẹ, con……con thật sự không có đẩy bà nội, không có……"

Dương liễu nhìn ra sự khác thường của Tô Tương, lại duỗi cái tay ra, lôi kéo quần áo của Tô Tương, giống như là rất sợ, lời còn chưa nói hết, liền hôn mê bất tỉnh.

Đương nhiên là giả vờ ngất!

Nhưng đủ khiến cho mọi suy nghĩ của bọn người Tô Tương đều xáo trộn, chú ý tới bên này của cô ta, lại bắt đầu vì cô ta lo lắng, bận rộn bên cạnh cô ta.

Thế là, một ngày này, Bệnh Viện Đệ Nhất của Vinh Thành, nhận hai bệnh nhân —— bà cụ nguy cấp và

người phụ nữ bị động thai khí.

Phụ nữ mang thai không sao cả, treo chút đường glu-cô, xung quanh cả bầy người quan tâm chăm sóc.

Bà cụ còn đang trong phòng cấp cứu, bên ngoài phòng cấp cứu, cũng chỉ có mình Vân Khuynh lẻ loi trơ trọi chờ đợi……

Hoắc Nhất Hàng mở cuộc họp cấp cao, tuyên bố sẽ chính diện khai triển tấn công thương mại với Lục thị.

Thương trường như chiến trường, vốn là cao giẫm lên thấp, lấy lớn ăn nhỏ, lấy mạnh nuốt yếu, Hoắc thị cùng Lục thị cạnh tranh, làm cho tất cả mọi người đều kích động, thảo luận rất kịch liệt.

Hoắc Nhất Hàng nhếch miệng lên một đường cong tỏ ý hài lòng.

Điện thoại di động vang lên hai tiếng, anh cầm lên xem, là một một tin nhắn.

—— Hoắc tổng, trước đó anh bảo tôi để ý kỹ tình trạng của cô Vân, bên cô Vân vừa mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Vân lão phu nhân vào phòng cấp cứu, Vân nhị tiểu thư Dương Liễu cũng động thai khí, ở chung một bệnh viện.

Người của Vân gia đều đi chăm sóc Dương Liễu, cô Vân hiện tại một mình canh giữ ngoài phòng cấp cứu, tôi thăm dò qua tin tức nội bộ, lão phu nhân e là không được. Chuyện này, anh xem?

"Tan họp!" Hoắc Nhất Hàng phun ra hai chữ, đứng lên, liền rời khỏi phòng họp.

Đợi đến lúc anh đuổi tới bệnh viện, đèn trong phòng cấp cứu vừa tắt, bác sĩ đi ra.

"Bác sĩ, bà nội tôi thế nào? Bà ấy không sao nữa đúng không?" Vân Khuynh vội vàng xông lên trước, mặt đầy vội vã.

Nhưng bác sĩ lắc đầu: "Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, người nhà xin…… nén bi thương."

Vân Khuynh không tự chủ lui về sau mấy bước, xém chút đứng không vững.

"Ông nói cái gì? Cố hết sức là ý gì? Nén bi thương là ý gì?" Cô đột nhiên lên âm giọng, bước tới lần nữa như bị điên vậy, túm chặt lấy áo phẫu thuật của bác sĩ: "Bác sĩ, tôi biết…… Tôi biết ông y thuật rất giỏi, ông chính là Hoa Đà tái thế, bà nội tôi chỉ là lăn từ trên cầu thang xuống, chỉ là đập đầu một chút, chảy

một chút máu, sức khỏe bà luôn khỏe mạnh, nhất định không nguy hiểm đến tính mạng, đúng không?

Phẫu thuật có phải còn chưa xong? Nhất định chưa xong, vậy tôi sẽ không làm phiền thời gian của ông nữa, ông tranh thủ đi vào cứu người đi!

Tôi tin ông nhất định có thể cứu sống bà nội tôi! Tôi van xin ông, ông mau đi cứu bà ấy, mau đi a!"

"Xin cô bình tĩnh chút! Chức trách của bác sĩ là chăm sóc người bị thương, chỉ cần còn có chút hy vọng, chúng tôi đều sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhưng bác sĩ cũng không phải người vạn năng, không phải thần, có rất nhiều bệnh, trị không khỏi, có rất nhiều vết thương trí mạng, cũng trị không được…… Thật xin lỗi, chúng ta thật sự đã cố hết sức."

23. Chương 23

Năm phút sau, giường được y tá đẩy ra, một người nằm trên đó, trên mặt che tấm vải trắng.

Vân Khuynh vươn tay, run rẩy mở một góc của tấm vải trắng ra, lộ ra khuôn mặt không bình thản của bà cụ.

" Bà nội!" Cô bổ trên di thể của bà cụ, khóc khàn cả giọng: "Bà không phải nói…… Chỉ cần có bà, ai cũng không dám ức hiếp cháu sao? Thế nhưng sao bà…… sao lại nhẫn tâm bỏ rơi cháu chứ?

Bà nội, bà là người thân thật sự duy nhất của cháu……trên thế giới này! Sao bà lại…… lại đi rồi!"

Hoắc Nhất Hàng đứng cách đó mười bước hơn, mày nhăn lại.

Tiếng khóc đau như cắt kia giống như có một bàn tay vô hình, bóp chặt lấy tim anh vậy.

Cái đau đớn giấu kín trong ký ức của anh, lại bị lật ra cực kỳ rõ ràng…… Năm đó, ba anh qua đời, mẹ anh cũng đau thương như thế, bất lực như thế……

Còn Vân Bính Hoa và Tô Tương sau khi sắp xếp xong Dương Liễu mới vội vàng chạy tới, nhìn thấy một màn này, một bước cũng không dám tiến về phía trước.

Bọn họ cũng không ngờ tới, Dương Liễu "lôi kéo" với bà lại thật sự dẫn đến cái chết của bà!

Nhất là, lúc nghe được lời của Vân Khuynh, bà là người thân duy nhất của cô, tim của họ như bị một con dao trắng trợn đâm vào một cái lỗ, gió lạnh vù vù rót vào trong đó, toàn bộ thân nhiệt đều trở lạnh……

Trên mặt Lục Văn Bân chạy theo sau đến cũng hiện lên cảm xúc phức tạp.

Có bối rối, dù sao cũng xảy ra án mạng, nếu như không xử lý tốt, còn có thể sẽ rước phiền phức vào người!

Cũng có vui, mụ già này chết, cuối cùng cũng không ai phản đối anh và Vân Khuynh ly hôn, và kết hôn với Dương Liễu.

Còn có lo âu và bực bội, Vân gia có người chết, tang lễ cái gì đó nên có chắc chắn là phải làm, vậy hôn lễ của anh và Dương Liễu sẽ phải trì hoãn, tang lễ trước hôn lễ, nghĩ sao cũng thấy xui!

Vả lại, với sự thấu hiểu của anh đối với Vân Khuynh, người phụ nữ này không hề giống như sẽ nói láo, tại sao cô ta một mực khẳng định nhìn thấy Dương Liễu đẩy mụ già này xuống lầu chứ?

Lục Văn Bân nghĩ thế, ngẩng đầu, lại trông thấy người đàn ông đứng trước anh và Vân Bính Hoa, Tô Tương đi về phía trước mấy bước, đứng phía sau Vân Khuynh, ngẩng đầu, vỗ nhẹ trên vai cô hai cái.

Anh hơi nghiêng người chút, Lục Văn Bân cũng thấy rõ được mặt hắn.

Lại là ——

"Chú……chú út?"

Hoắc Nhất Hàng sao lại ở đây?

Chú quen biết Vân Khuynh sao?

"Mẹ!" Vân Bính Hoa cuối cùng cũng bước lên phía trước, trong mắt cũng có chút nước mắt.

Người chết, suy cho cùng là mẹ ruột của ông đó!

Ông vẫn còn có chút không thể tin, không muốn tin mẹ cứ như vậy không còn nữa, cho nên, theo bản năng vươn tay, muốn thử xem bà còn thở hay không.

Vân Khuynh bất chợt giơ bàn tay lên, "bộp" một tiếng đánh vào mu bàn tay của Vân Bính Hoa.

"Thu lại bàn tay bẩn thỉu của ông đi! Đừng đụng vào bà nội tôi!"

Cô ngẩng đầu, trong đôi mắt từng dịu dàng tràn đầy nỗi hận lạnh lẽo, khóe miệng cũng mang đầy sự mỉa

mai: “Mới từ chỗ Dương Liễu tới sao? Cô ta sao rồi? Chết chưa?”

“Vân Khuynh, con nói gì kì vậy? Em của con động thai khí, con không đi xem nó, còn ở đây nguyền rủa nó?” Vân Bính Hoa rụt tay về, trên mặt không nhịn được, lại dạy dỗ Vân Khuynh một câu.

“Thì ra chỉ là động thai khí,” Vân Khuynh cười, cắn răng nghiến lợi cười một cách mỉa mai: “Nhưng bà nội tôi mất rồi! Mất rồi! Một tiểu tam phá hoại hôn nhân của tôi, mang thai đứa con hoang, cũng đáng được tất cả các người chạy tới quan tâm chăm sóc, vậy còn bà nội tôi thì sao? Các người từng quan tâm tới sống chết của bà chưa?”

“Không! Hiện tại đã không cần các người quan tâm nữa, bởi vì bà đã là một người “chết” rồi!

“Ba, mẹ, tôi gọi hai người một tiếng ba mẹ cuối cùng, hai người biết chết là ý gì không? Chính là trong sinh mạng của c, sẽ không còn có người này tồn tại! Bà bây giờ là một cỗ thi thể, rất nhanh sẽ biến thành một đống tro cốt.”

“Nhưng tôi nghĩ tôi nên chúc mừng hai người, nhiều năm như thế, tôi và bà nội đã gây ra nhiều phiền phức thế cho các người, khiến hai người không thể vui vẻ đi nuôi con của người khác, khiến hai người không thể toàn tâm toàn ý đem thứ tốt nhất trên đời này đều cho người khác, khiến các ngươi không thể lấy mỗi một đồng mỗi một xu của Vân gia đi nuôi dưỡng người khác, khiến hai người không thể……”

“Bỏ đi, còn có gì để nói nữa chứ, người như hai người, người mà cho tới bây giờ cũng chỉ hiểu được quan tâm đến tình cảm của bản thân, nói cái gì mà tình yêu vĩ đại, nói cái gì có ơn tất báo, bất quá là giẫm lên nỗi đau của những người như chúng tôi mà đi thêu dệt nên sự vui vẻ mà các ngươi tự cho là đúng mà thôi.”

“Vậy thì, từ giờ khắc này bắt đầu, lão phu nhân của Vân gia cuối cùng không còn nữa, Vân gia đại tiểu thư cũng sẽ không còn, các người tiếp tục đi thiên vị cái con Dương Liễu kia đi, tôi chúc các người mẫu từ nữ hiếu, già có chỗ theo, cả đời không hối hận!”

“Nhưng mà, tôi còn muốn nói cho hai người biết, tôi vẫn sẽ về Vân gia, cho dù trong ngôi nhà lạnh lẽo, đã không còn người thân của tôi, nhưng thứ thuộc về tôi và bà nội, tôi nhất định sẽ lấy về! Hung thủ giết chết bà nội, sớm muộn gì tôi cũng sẽ bắt cô ta trả giá đắt!”

Từ chờ mong đến tuyệt vọng, không cần quá nhiều thời gian, đem tình yêu đang dâng trào biến thành nỗi hận khắc cốt, càng không cần quá nhiều chuyện để tạo ra nó.

Một cuộc phản bội, sự thiên vị ích kỉ cùng một mạng người, đủ rồi!

Tim Vân Khuynh đã đau đến tê kiệt, lạnh đến không có một tia ấm áp.

Cô thậm chí, không muốn nói thêm một chữ nào với Vân Bính Hoa bọn họ nữa.

Cô cúi người, đưa tay kéo tấm vải trắng lên, nhẹ nhàng phủ lên mặt bà cụ, sau đó, đẩy chiếc giường đi đến nhà xác.

Lúc đi ngang qua người Tô Tương, Tô Tương yếu ớt gọi cô một tiếng: "Khuynh Nhi……"

Cuối cùng, không còn là "Vân Khuynh" lạnh lẽo cứng rắn nữa, nhưng Vân Khuynh cũng đã không chờ mong nữa, một chút cũng không……

Trong bệnh viện, vốn nhiều người, sớm đã tụ tập một số người xem náo nhiệt.

Những người này chỉ trích Vân Bính Hoa, Tô Tương bọn người, bàn tán ầm ĩ.

A nói: "Chưa thấy qua người vô lương tâm và bất hiếu như họ, mẹ ruột của mình cũng mất rồi, còn chạy tới đây chăm sóc con hoang của người khác! Chả trách con gái ruột của họ lại hận họ như thế!"

B hỏi lại: "Sao ngươi biết người mà bọn họ chăm sóc là con hoang của người khác?"

A trả lời: "Không phải cô bé kia nói sao?"

B lắc đầu, lại phân tích tiếp: "Tôi thấy chưa chắc! Nói không chừng, đứa con hoang kia chính con riêng bên ngoài của người nam hoặc người nữ, nếu không, một chút quan hệ máu mủ cũng không có, lại vì con của người khác khi dễ mẹ mình và con gái mình, bọn họ ngu sao?"

C nói: "Mặc kệ là vì cái gì, mẹ ruột của mình và con gái ruột của mình cũng mặc kệ, loại người này, không xứng làm người! Sớm muộn cũng có báo ứng!"

Quần chúng phụ họa: "Không sai, thứ lòng lang dạ sói này, sẽ không có kết cục tốt……"

Tô Tương là người da mặt mỏng, nghe được những lời bàn tán này, cơ thể không ngừng run rẩy, trong lòng hối hận.

Con gái ruột của mình nói những lời này là có ý gì? Dự định từ đây về sau cũng sẽ không nhận cô nữa sao?

Không!

Cô đột nhiên vọt tới trước mặt Vân Bính Hoa, bắt lấy tay ông, không ngừng nói: "Bính Hoa, chúng ta có phải thật sự đã sai không? Chúng ta có phải thật sự đã bạc đãi Vân Khuynh không? Ông mau đi nói với Vân Khuynh, chúng ta là ba mẹ ruột của nó, sao có thể sẽ không yêu nó chứ? Nó sao có thể không về nhà nữa chứ?"

"Thế nhưng……Tôi cũng đâu có làm gì, tôi chẳng qua cảm thấy Liễu Nhi từ nhỏ đã không có ba mẹ, tôi chỉ cảm thấy Liễu Nhi đáng thương, mới đối xử tốt với Liễu Nhi một chút, không phải chỉ là một cuộc hôn nhân sao? Bây giờ tỷ lệ ly hôn cao như thế, ly hôn xong kết hôn nữa chẳng phải được sao? Tại sao nó lại vì chuyện này hận tôi? Nó là chị, chị là phải nhường cho em gái, lúc nhỏ, mẹ tôi cũng dạy tôi như thế mà……"

Sắc mặt Tô Tương tái nhợt, trong mắt ươn ướt.

Vân Bính Hoa nhanh chóng ôm lấy bà, dùng lời nhỏ nhẹ nói: "Tương Tương, chuyện này cũng không không liên quan đến bà, bà đừng tự trách, là bà cực khổ mang nó đến với thế giới này, lúc bà mang thai nó chịu nhiều khổ như vậy, lúc sinh nó ra lại xém chút…… Rời xa ta, ta thật sự rất sợ!"

"Là ta không tốt, là ta không có dạy dỗ nó thật tốt, nó muốn đi thì để nó đi, thứ con gái bất hiếu này chúng ta cần nó làm gì? Không phải còn có Liễu Nhi sao? Liễu Nhi đến lúc đó sinh ra đứa trẻ mập mạp, bà chắc chắn sẽ thích! Về phần mẹ……"

"Chuyện của mẹ cũng là ngoài ý muốn, chúng ta trở về chuẩn bị tang lễ, chỉ là nếu làm tang lễ, hôn sự của Văn Bân và Liễu Nhi sẽ phải hoãn lại, ủy khuất Liễu Nhi rồi…..".

Hoắc Nhất Hàng rất muốn đuổi theo Vân Khuynh, ít nhiều cho cô một chút an ủi, nhưng anh biết, cô kiêu ngạo như vậy, không cần sự thương hại và đồng tình.

Chỉ là, hắn đứng ngay chỗ cũ, nghe được cuộc đối thoại của Vân Bính Hoa và Tô Tương, lại càng thấy bi thương thay cho Vân Khuynh.

Gặp qua những bậc cha mẹ đối xử không tốt với con mình, nhưng giống Vân Bính Hoa và Tô Tương vậy, rõ ràng chính là mắc nợ với Vân Khuynh một cách ích kỉ, lại còn đẩy trách nhiệm lên người Vân Khuynh, anh còn đúng là lần đầu tiên thấy!

Tham sống sợ chết? Có thể trở thành lý do từ bỏ cốt nhục thân sinh không?

Ân ái tình thâm, thì có thể đối xử bạc tình bạc nghĩa với một sinh mạng đơn thuần lương thiện như vậy sao?

Hơn nữa, mẹ của mình chết, không có quá nhiều bi thương vậy thì thôi, lại còn ngại tang lễ của mẹ mình làm trở ngại đến hôn lễ của con gái nuôi?

Đây là chuyện người làm con, người làm cha mẹ có thể làm ra sao?

Thật đúng là…… Không bằng cầm thú!

"Chú út, sao chú lại ở chỗ này? Chú và…… Vân Khuynh quen biết?" Lục Văn Bân do dự mãi, vẫn quyết

định bước lên hỏi rõ ràng.

Bởi vì một vài nguyên nhân, anh có chút kiêng kị Hoắc Nhát Hàng, nếu như Hoắc Nhất Hàng quen Vân Khuynh, vậy thì, chuyện ly hôn của anh và Vân Khuynh, chỉ sợ sẽ có chút phiền phức.

Hoắc Nhất Hàng quay đầu, híp mắt lại, như cười mà không phải cười nhìn Lục Văn Bân lo lắng bất an: "Trước kia không quen, hiện tại……"

Khóe miệng anh nhếch lên một cái, lộ rõ sự tà mị làm càn: "Nghe nói lần trước con và Ngô Đức Nhân bàn chuyện hợp tác, để Vân Khuynh ngủ với hắn ta? Không ngờ lại để Vân Khuynh không mất cọng tóc nào mà trốn thoát? Người phụ nữ thông minh lại có tài như thế, chú cảm thấy cô ấy rất được!" Làm vợ của anh rất được.

Tô Tương bỗng nhiên nhìn về phía Lục Văn Bân: "Cậu ta nói gì? Văn Bân, con lại để con gái dì đi……"

"Ngủ cùng" hai chữ kia, bà nói không nên lời.

Lục Văn Bân sắc mặt trầm xuống, không biết nên thế nào trả lời.

Hoắc Nhất Hàng lại phát ra một tiếng cười mỉa mai rõ ràng, nghênh ngang rời đi……

24. Chương 24

Vân Khuynh rất nhanh đã làm xong thủ tục, sau khi đem thi thể của lão phu nhân đi kiểm tra xong thì mang về.

Cũng không mang về Vân gia, mà mang về một căn biệt thự ở vùng ngoại ô.

Biệt thự này là nơi mà lúc Vân lão gia tử còn sống, cùng lão phu nhân làm vườn trồng rau, sau khi Vân Bính Hoa và Tô Tương nhận Dương Liễu làm con gái nuôi, liền đưa cô đến nơi này ở cùng hai ông bà, mấy năm đó, là khoảng thời gian thoải mái vui vẻ nhất của cô.

Sau đó, lão gia tử qua đời, lão phu nhân ở đây một mình nhìn vật nhớ người, mới dẫn theo cô về Vân gia.

Vân Khuynh cảm thấy, lão phu nhân cuối cùng là muốn về lại đây.

Lão gia tử được an táng ở dưới đình phía sau biệt thự, mộ bia đứng ngay giữa đình, phía trên trống một nửa, là chỗ để lại cho lão phu nhân.

Sau khi Vân Khuynh cho người mang quan tài của lão phu nhân khiêng vào đặt xuống ngay ngắn, dây thần kinh bị kéo căng kia cuối cùng mới được thư giãn.

Nước mắt nhẫn nhịn đã lâu trong mắt chảy ra ào ào, lướt qua khuôn mặt tái nhợt của cô, bi thương thế này……

"Ông nội, cháu mang bà nội trở về cho ông rồi, lúc ông ra đi, nói kiếp sau còn muốn lấy bà nội làm vợ, sẽ không ra đi quá nhanh, sẽ đợi bà trên cầu Nại Hà, ông đã đợi được bà rồi phải không?

"Ông nội, bà nội, hai người yên tâm đi! Không cần lo cho cháu, Khuynh Nhi của hai người đã lớn rồi, cũng đã thấy rõ trái tim của những người đó, sẽ không để bất kì kẻ nào ức hiếp nữa, bà nội, thù của bà, cháu nhất định sẽ giùp bà trả thù!

Nói xong, Vân Khuynh hướng về phía quan tài của lão phu nhân dập đầu lạy ba cái, sau đó cũng dập đầu ba cái trước mộ của lão gia tử, mới đứng lên.

Cô đi xuyên qua đại sảnh, mở rộng hết cánh cửa ra, thì nhìn thấy người đàn ông đứng thẳng người trong hoa viên.

Anh luôn lái xe đi theo sau cô đến nơi này, cô biết.

"Hoắc Nhất Hàng, tôi muốn trả thù cho bà nội!"

"Mắt của cô vẫn thanh tịnh như nước, nhưng lại mang theo hận ý lạnh lẽo kiên định."

Hoắc Nhất Hàng bước về trước, vươn tay, chạm mặt Vân Khuynh một chút: "Cô muốn báo thù như thế nào?"

"Giết người thì đền mạng!" Vân Khuynh cắn răng nghiến lợi nói: "Là Dương Liễu đẩy bà nội tôi xuống lầu ngã chết, tôi tận mắt nhìn thấy!"

"Không có chứng cứ, cũng không có người làm chứng cho cô, cô không thể kết tội cô ta!" Hoắc Nhất Hàng rất bình tĩnh phân tích.

"Cho nên tôi cần anh giúp tôi, Vân Khuynh nói: "Chuyện hợp tác mà anh nói trước đó, tôi đồng ý, chờ sau khi tôi thuận lợi ly hôn với Lục Văn Bân, chuyện gả cho anh, tôi cũng đồng ý, chỉ cần anh có thể giúp tôi báo thù, cái gì tôi cũng có thể đồng ý anh!"

Cuộc hôn nhân thứ nhất, cô muốn một cuộc sống an ổn yên tĩnh, nhưng lại bị những người vô tình kia lừa gạt, chà đạp!

Nếu như cô có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, cô nguyện ý dùng cuộc hôn nhân thứ hai đổi lấy báo thù rửa hận!

Dù sao thì, hôn nhân với cô mà nói, sớm đã không phải là thứ thần thánh gì, người khác có thể lợi dụng, tại sao không tự dùng?

Hoắc Nhất Hàng nói không sai, chỉ bằng sức của mình cô, không đối phó nổi Lục gia, tự nhiên cũng không đối phó nổi Dương Liễu có được sự bảo vệ của Lục gia và Vân gia.

"Khuynh Khuynh, em không cần tỏ ra miễn cưỡng.....như thế," ý vị không rõ trong mắt Hoắc Nhất Hàng: "Em trước kia chỉ là đi sai đường, đã chọn sai người, nhưng em chọn anh, thì sẽ không sai nữa."

"Khuynh Khuynh, gả cho anh, em không lỗ, nhìn gần mà nói, anh thế nhưng là chú út của Lục Văn Bân, em kết hôn với anh, thân phận lập tức nâng một bậc, sau này, Lục Văn Bân và Dương Liễu ở bên nhau, cũng phải cúi người gọi em một tiếng thím út!"

"Nhìn xa mà nói, anh nhiều tiền, đẹp trai, công việc tốt! Ban ngày chúng ta có thể đoàn kết mạnh mẽ, đem tất cả những ai đã từng ức hiếp chúng ta, đều ngược đến không còn gì, ban đêm có thể kết hợp chặt chẽ, đem những khoái lạc đã từng thiếu thốn kia, bù lại gấp đôi!"

Vân Khuynh ngẩn người một lát, mặt nóng lên, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật sự vừa kiêu ngạo vừa "ác liệt"!

Không biết cô vừa mới mất đi người duy nhất yêu thương cô sao? Lại còn ở đây nói những lời không biết xấu hổ này.

Mặt xấu hổ này của Vân Khuynh, cái mặt quá tái nhợt của cô, cuối cùng cũng có chút màu hồng.

Trong lòng Hoắc Nhất Hàng lúc này mới nhẹ nhõm được xíu, lại cố ý tiến gần cô, nói tiếp: "Nhưng, em thật sự cái gì cũng có thể đồng ý anh? Bao gồm, anh muốn bảy mươi hai thức?"

"Cái gì bảy mươi hai thức?" Vân Khuynh có chút không hiểu.

Hoắc Nhất Hàng cười một tiếng: "Sau này em sẽ rõ!" Khuynh khuynh của anh, còn quá đơn thuần.

"Điều kiện tiên quyết là, anh phải giúp tôi báo thù trước!" Vân Khuynh nhìn thấy nụ cười sâu xa của Hoắc Nhất kia, có chút bất an, lại bổ sung một câu.

Hoắc Nhất Hàng gật đầu, còn nói: "Em nếu đã quyết định rồi, anh đi chuẩn bị trước, chuẩn bị xong, anh lại tới đây tìm em! Trong thời gian này, em kiên cường chút, nếu như gặp phải chuyện gì không giải quyết được, gọi điện thoại cho anh."

Vân Khuynh: “Được!”

Cô và Hoắc Nhất Hàng vậy xem như chung phe rồi nhỉ?

Cũng không biết rốt cuộc hắn có đáng tin không……

Lục gia.

“Ha ha ha, quá tốt rồi, lão điêu ngoa kia rốt cuộc cũng chết rồi!” Cao Thúy Lan sau khi biết được tin Vân lão phu nhân mất, reo hò lớn tiếng, trên khuôn mặt đánh một lớp phấn dày đều là nụ cười cay nghiệt âm hiểm.

“Con nha đầu Vân Khuynh kia, nếu không phải có lão điêu ngoa một mực che chở, mẹ đã sớm nghiêm khắc chỉnh đốn nhỏ đó rồi, hiện tại, Văn Bân, con nói cho mẹ biết, con nha đầu đó đang ở đâu? Mẹ nhất định phải qua đó giáo huấn lại cô ta một phen, trút cơn giận! Sẵn lấy lại mấy tấm hình lần trước cô ta chụp, đừng để con nha đầu đó lại làm hỏng chuyện tốt của con và Liễu Nhi!

“Bác gái, làm thế…… Không tốt lắm?” Dương Liễu lại bày ra một bộ dạng đáng thương: “Bà nội từ nhỏ đã yêu thương chị, bà nội không còn, chị nhất định rất buồn, thậm chí, chị còn vì không thể chấp nhận sự thật là bà nội đã qua đời, nói là con đẩy bà nội ngã xuống lầu chết đó!”

“Nhưng sao con có thể ra tay độc ác như thế với bà nội chứ, mặc kệ nói sao, cũng là Vân gia nuôi lớn con, cho dù bà nội luôn đối xử con không được tốt, con cũng không oán giận lời nào, huống hồ, hiện tại trong bụng con mang thai bé con, vì bé con tích đức, con cũng sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Con cũng chỉ xem như chị quá thương tâm, cho nên, bác gái, lúc này, chúng ta vẫn là đừng có đi kích thích chị ấy nữa, lỡ như chọc giận chị ấy, chị ấy lại làm ra chuyện bất lợi gì đối với Lục gia, sẽ không tốt.”

“Về phần, hôn sự của con và Vân Bân, thời kì đăcc biệt, con nguyện ý đợi thêm một chút, người khác nói thế nào về con, con cũng không thèm để ý, chỉ cần không ai mắng con của con là…… con riêng là được.”

Lời của Dương liễu, nghe giống như là đang giúp Vân Khuynh nói chuyện, lại một lòng bảo vệ lợi ích cho Lục gia, nhưng chỉ cần động não suy nghĩ kĩ một chút, thì sẽ phát hiện, thật ra cô là đang đâm một nhát dao lên người Vân Khuynh! Cố ý làm tăng sự căm hận cùng sự oán hận của Cao Thúy Lan đối với Vân Khuynh!

“Liễu Nhi, con chính là tâm địa quá tốt, Vân Bân nhà chúng ta cưới được con, mới là phúc khí lớn nhất!” Tầm nhìn của Cao Thúy Lan rơi trên bụng của Dương Liễu, trên mặt mang ý cười: “Con bây giờ hãy ở lại trong nhà này thật tốt, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, chăm sóc tốt cho cháu trai lớn của bác, chờ cháu trai lớn của bác bình an sinh ra, con chính là đại công thần của Lục gia chúng ta!”

“Ai dám giội nước bẩn lên người cháu trai lớn của bác, bác sẽ đi xé rách miệng người đó!”

“Còn con nha đầu Vân Khuynh kia!” Sắc mặt Cao Thúy Lan lại trở nên nham hiểm, hung tợn nói: “Lão điêu ngoa đó chết rồi, cô ta cũng không còn gì dựa vào, cô ta còn dám gây bất lợi với Lục gia chúng ta sao? Ta sẽ khiến cô ta sống không bằng chết!”

“Bác gái, chuyện này……” Dương Liễu còn đang “do dự.”

Lục Văn Bân kéo cô lại, nói: “Liễu Nhi, chuyện này, hãy nghe theo mẹ, không giải quyết Vân Khuynh sớm chút, chúng ta làm sao kết hôn?”

“Anh suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Anh bây giờ sẽ cho người ta bắt đầu chuẩn bị, chờ tang lễ của Vân lão phu nhân xong xuôi, chúng ta sẽ lập tức làm hôn lễ.”

“Vậy…… thì nghe theo bác gái vậy!” Dương liễu “thẹn thùng” cúi đầu: “Bân, em yêu anh, gả cho anh, làm vợ của anh, vẫn luôn là tâm nguyện lớn nhất của em!”

Cao Thúy Lan hài lòng nói: “Còn gọi bác là bác gái sao? Trong lòng bác, con sớm đã là con dâu của bác rồi, sau này, hãy gọi mẹ đi!”

Dương liễu ngẩng đầu, một bộ dạng được sủng ái mà lo sợ, sau đó, thật vui vẻ gọi một tiếng: “Mẹ!”

“Ai!” Cao Thúy Lan vui mừng đồng ý!

Bà ta là thật sự rất vui khi mình có thể có được người con dâu như Dương Liễu vậy.

Thế nhưng sau đó, khi Lục gia phải bỏ ra sự tổn thất nặng mới lấy được giấy chứng nhận ly hôn của Lục Văn Bân và Vân Khuynh, sau khi rước Dương Liễu vào cửa, bà mới biết được, Dương Liễu bề ngoài yếu đuối hiền lành nhưng thật ra là một con rắn độc âm tàn vô tình, ngược lại đem toàn bộ Lục gia đều cắn tới máu chảy đầm đìa!

Mà bà ta cũng bị Dương Liễu ngược đãi, nhận đủ mọi sự sỉ nhục và tra tấn……

—— Đây là lời sau này.

Giờ này khắc này, Cao Thúy Lan, Lục Văn Bân, Dương Liễu còn đang ngồi chung với nhau, vui vẻ hòa thuận.

Trong lòng Cao Thúy Lan đều nghĩ, cũng nên dùng cách gì đó, mới có thể giúp con của mình hoàn toàn thoát khỏi con nha đầu Vân Khuynh kia, tốt nhất, dưới điều kiện tiên quyết là không làm tổn hại gì đến

lợi ích của Lục gia, để con nha đầu đó mang tiếng xấu, cũng không dám ngẩng đầu lên nữa……

Đợi chút! Mang tiếng xấu?

Để một người phụ nữ mang tiếng xấu cách tốt nhất, cách nhanh nhất là…… màng mắt Cao Thúy Lan nhíu lại, xẹt qua một tia lãnh quang âm độc!

Sau cơm tối, Lục Văn Bân vội vàng đi lấy lòng Vân Bính Hoa, muốn Vân Bính Hoa mau chóng đem 60% cổ phần của Vân thị kia chuyển nhượng cho Dương Liễu, để giúp Lục thị vượt qua khủng hoảng kinh tế lần này.

Dương liễu liền ở lại Lục gia dưỡng thai, đồ đạc của cô đều đã chuyển tới, hiển nhiên đã thành nữ chủ nhân mới của ngôi nhà này.

Lúc đi ngang qua phòng của Cao Thúy Lan, cô nghe thấy Cao Thúy Lan đang gọi điện thoại cho ai đó.

"Nghe ngóng được con tiểu tiện nhân Vân Khuynh kia ở đâu chưa?"

"…… Khu biệt thự Thiên Lộc vùng ngoại ô phía Đông? Rất tốt! Bây giờ ngươi đi tìm thêm mấy người cho ta, cần nam."

"Không được! Mấy tên lưu manh trên đường không được, phải có thân phận, nhưng thân phận không cao, loại người trong nhà có bà xã tương đối hung tợn, thích chơi gái, thường xuyên ra vào những nơi không đúng đắn……"

"Đúng! Chính là kêu các ngươi đi tìm con nha đầu Vân Khuynh kia, xử cô ta cho ta! chụp hình và quay video…… Sáng sớm ngày mai, ta muốn nhìn thấy tin của đại tiểu thư Vân gia làm chuyện xấu hổ với đàn ông trước quan tài của Vân lão phu nhân!"

"Tiền không thành vấn đề! Đem chuyện này xử lý gọn lẹ chút cho ta, sẽ không thiếu phần lợi của ngươi!"

25. Chương 25

Màng mắt của Dương liễu híp lại chút, Cao Thúy Lan đây là muốn tìm mấy người đàn ông luân phiên cưỡng bức Vân Khuynh?

Quả nhiên đủ ác!

Ha! Đối với con nha đầu đê tiện kia, đương nhiên càng ác càng tốt!

Đợi khi con nha đầu đê tiện kia không còn trong sạch, trở thành người mà thằng nào cũng có thể lên, Vân Bính Hoa và Tô Tương sẽ càng không để ý tới cô nữa, đến lúc đó, xem ai còn có thể che chở cho cô ta!

Lúc con nha đầu đê tiện đó không còn mặt mũi ra gặp người ta, cũng sẽ không còn ai nhớ tới Vân gia còn có một đại tiểu thư!

Còn Dương Liễu cô, sẽ trở thành thiên kim quý nữ chân chính của Vinh Thành.

Cũng không uổng công lúc trước cô ra tay độc ác làm chuyện đó……

Nhưng mà, chỉ là thiên kim quý nữ, còn chưa đủ, con gái nuôi của Vân gia, chẳng qua chỉ là ăn cơm của Vân gia, mặc đồ của Vân gia mà lớn lên, không có quan hệ máu mủ thân thích, cũng không có quan hệ thân thích trên pháp luật, giống như là vật nuôi của Vân Bính Hoa và Tô Tương nuôi vậy, cô phí hết tâm tư làm bọn họ vui lòng, mới có thể có được sự quan tâm chăm sóc của bọn họ……

Nhưng Dương Liễu cô cho tới bây giờ cũng không tin trên đời này sẽ luôn tốt đẹp, hai ông bà già kia, đối xử với con gái ruột của mình tệ bạc như vậy, ai biết sau này cũng sẽ trở mặt vô tình với cô không?

Cách duy nhất, chính là mau chóng nắm trong tay tiền của Vân gia, sau đó mang theo số tiền kia gả vào Lục gia, sinh một đứa con họ Lục, trở thành nữ chủ nhân làm chủ Lục gia.

Dương Liễu nhất định sẽ trở thành người mà ai cũng ghen tị trong Vinh Thành, quý phu nhân hào môn quý được ngưỡng vọng!

Nghĩ tới đây, Dương Liễu đặt tay lên bụng mình, trên mặt tỏ ra đắc ý.

Hiện tại, chuyện cô phải làm, chính là tỏ ra đáng thương lấy sự đồng tình, thỉnh thoảng nhắm đúng thời cơ đâm Vân Khuynh một hai nhát dao, thêm dầu vào lửa để Lục Văn Bân và Vân Khuynh ly hôn, sau đó đợi đến lúc mang theo đồ cưới hậu hĩnh gả vào Lục gia, dưỡng thai thật tốt, sinh đứa bé này ra.

Mặc dù, đứa bé này —— Cũng không phải của Lục Văn Bân.

Đương nhiên không thể nào là của Lục Văn Bân, Dương Liễu cô cũng không phải loại người tự cho mình là thanh cao sạch sẽ như Vân Khuynh, người sống trên đời, chỉ vài chục năm, thì nên kịp thời hưởng lạc!

Lúc trước cô ngoại trừ dụ dỗ Lục Văn Bân, còn có mấy lốp xe dự phòng.

Mấy ngày khoái lạc với Lục Văn Bân, cô còn đồng thời cùng bốn tên đàn ông khác khoái lạc qua, ai biết

đứa bé này là của ai?

Chỉ cần Lục Văn Bân tin là của anh, đứa bé này chính là cháu đích tôn của Lục gia!

Quyết định xong chủ ý, Dương Liễu rón rén rời đi.

Cùng lúc đó, vùng ngoại ô phía Đông, nhà số 8 của biệt thự Thiên Lộc.

Vân Bính Hoa cùng Tô Tương mang theo một luật sư và bốn tên bảo vệ, đi vào cửa lớn, lượn quanh biệt thự một vòng, mới tìm thấy Vân Khuynh trong cái đình.

Vân Khuynh đang cắt giấy hoa.

Cô mặc bộ quần áo phong phanh, mặt tái nhợt không chút máu, vài sợi tóc có chút xốc xếch tùy ý hất lên, gió thổi qua liền hất lên, giống như cô sẽ bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, cơ thể lại quỳ thẳng trước quan tài của lão phu nhân, cầm trong tay cây kéo, đem giấy trắng cắt bỏ, cắt thành một tờ giấy hoa sinh động như thật……

Đây là giữ đạo hiếu cho lão phu nhân, đồng thời đích thân chuẩn bị hậu sự của lão phu nhân.

Nhìn thấy Vân Khuynh thế này, Vân Bính Hoa cùng Tô Tương đứng ở tại chỗ, bỗng nhiên không biết nên làm sao mở miệng nói chuyện mà hôm nay bọn họ muốn làm khi tới đây

Vân Khuynh ngước mắt lên, lạnh lùng nhìn qua Vân Bính Hoa cùng Tô Tương, ánh mắt rơi trên cái nơ cổ màu xanh trên người Vân Bính Hoa và chiếc váy tím mùa đông trên người Tô Tương, cười lạnh một tiếng: "Mấy người tới đây làm gì?"

"Chắc cũng không phải tới gặp bà nội…… Vậy chính là tới tìm tôi?"

Cô lại nhìn lướt qua luật sư đi theo sau Vân Bính Hoa và Tô Tương: "Luật sư Triệu cũng tới? Vậy chính là đến ép tôi từ bỏ tài sản của Vân gia."

Mặt Vân Bính Hoa đổi sắc: " Vân Khuynh, con nói bậy gì đó? Ba mẹ là ba mẹ của con, sao con có thể nói ba mẹ ép con?"

Bọn họ hôm nay tới, đúng là muốn bảo Vân Khuynh ký tên trên tờ giấy từ bỏ quyền thừa kế, Vân lão gia tử và lão phu nhân đều đã qua đời, mặc dù bọn họ đồng ý chuyển nhượng hết tài sản của Vân gia cho Dương Liễu, nhưng dù sao thì Vân Khuynh mới là con gái ruột của bọn họ, nếu như Vân Khuynh muốn giành lấy, trên pháp luật là không qua được.

Vả lại, trước khi lão gia tử qua đời, 60% cổ phần đó xử lý như thế nào, là có ba điều kiện kèm theo.

Điều kiện thứ nhất, chính là Vân Khuynh kết hôn, có chỗ dựa tốt.

Điều kiện thứ hai, là lão phu nhân đồng ý đem quyền xử lý giao cho Vân Bính Hoa.

Điều kiện thứ ba, là Vân Khuynh không có ý kiến gì với việc xứ lý cổ phần, hoặc là tự nguyện từ bỏ phần tài sản này.

Không thể không nói, lão gia tử và lão phu nhân, đều cực kỳ yêu thương đứa cháu gái ruột Vân Khuynh này, ngược lại đối xử với thằng con trai Vân Bính Hoa và con dâu Tô Tương này khá lạnh nhạt.

Thật ra đây cũng chính là một trong các nguyên nhân mà Vân Bính Hoa nhiều năm qua luôn không thích Vân Khuynh.

Ông không thể nào chấp nhận được được mình thân là người nắm quyền Vân gia, lại chỉ là có tiếng mà không có miếng, đối với mọi thứ của Vân gia, cũng không có quyền xử trí……

"Không có ép tôi?" Vân Khuynh lại cười một tiếng, nói tiếp: "Vậy thì tốt, hai người hãy quỳ xuống, nói lời xin lỗi với bà nội, sau đó rời khỏi nơi này."

"Xin lỗi?" Tô Tương nhìn thoáng qua tấm vải trắng kia, cỗ quan tài màu đen nhánh ghim hoa trắng, trong lòng có chút chột dạ, cắn răng, mới dám tiến lên nửa bước, nhẹ giọng thuyết phục Vân Khuynh: "Khuynh Nhi, chuyện của bà nội con, là chuyện ngoài ý muốn, Liễu Nhi lúc ấy cũng không phải……"

"Không phải cái gì? Vân Khuynh bỗng nhiên đứng lên, trong đôi mắt thanh tịnh tràn đầy hận ý lạnh lẽo: "Không phải trách bà nội cản trở cô ta lấy mất tài sản của Vân gia sao? Không phải sợ bà nội ngăn cản con đường trở thành đại thiếu phu nhân của Lục gia của cô ta sao? Không phải có ý mưu sát, cố ý đẩy bà nội từ trên lầu xuống té chết sao?"

"Nghịch nữ! Mày im miệng cho tao!" Vân Bính Hoa sa sầm mặt, nổi giận đùng đùng răn dạy Vân Khuynh: "Tao đã cảnh cáo mày, bà nội mày là tự ngã, tất cả mọi người đều nhìn thấy, mày còn cắn chết không chịu buông Liễu Nhi ra, mày có rắp tâm gì? Nếu như mày còn dám nói hươu nói vượn, tao sẽ lấy tội vu oan người khác đưa mày vào trong tù hối cải! Mày……"

"Ầm ầm!" Bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng sét, tiếng vang rất lớn, dọa đến người Vân Bính Hoa run lên, lời nói phía sau đều nuốt trở lại vào bụng.

"Ha ha" Vân Khuynh nhẹ nhàng nở nụ cười, trong nụ cười đó tràn đầy sự thất vọng và châm chọc.

Cô biết tại sao Vân Bính Hoa lại sốt ruột như thế—— Chẳng phải là bởi vì luật sư và bảo vệ đều ở đây

sao, sợ bọn họ sẽ nghi ngờ nguyên nhân cái chết của lão phu nhân, sau đó ảnh hưởng đến thanh danh của Dương Liễu sao?

Bọn họ không nỡ để Dương Liễu chịu chút xíu ủy khuất nào, sao lại quên mất, người chết nằm ngay trước mặt bọn họ chính là mẹ của bọn họ chứ?

Đồng thời, còn ở trước mặt ba của bọn họ!

"Vân Khuynh tôi, họ Vân, tôi không có một cô em gái họ Dương!"

"Mẹ mất, các người không đi chuẩn bị tang lễ, không tận cái hiếu cuối cùng, ngược lại một lòng muốn che chở hung thủ giết người, còn tuyên bố muốn đưa con gái mình vào tù? Vân Bính Hoa, Tô Tương, tôi có nói qua, hai người thật sự không xứng làm con cái, cũng không xứng làm cha làm mẹ?!"

"Nghịch nữ! Mày nói chuyện thế này sao? Đừng quên, tụi tao là cha mẹ của mày! Vân Bính hoa tức đến rống to.

"Cho nên, từ hôm nay trở đi, Vân Khuynh tôi, không có cha mẹ!"

Trong lòng Vân Khuynh đang chảy máu, cô nghĩ cô rốt cuộc cũng nói ra hết những lời này, cũng chính là chuẩn bị cắt đứt quan hệ với cha mẹ mình.

Mong có được tình yêu của bọn họ nhiều năm như vậy, bây giờ, đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

"Con…… Khuynh Nhi, con đây là…… Ý gì?" Tô Tương tái mặt, bắt đầu hối hận.

"Ý nghĩa trên mặt chữ." Vân Khuynh lạnh lùng nói.

"Được lắm! Con nghịch nữ mày!" Vân Bính Hoa hung tợn nói: "Tụi tao sinh mày ra, nuôi mày lớn thế này, mày báo đáp tụi tao như vậy sao? Lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với tụi tao?"

"Con nha đầu chết tiệt mày quả nhiên là không có lương tâm, lúc trước sinh ra liền hại Tương Tương xém chút mất mạng, hiện giờ lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, sớm biết như thế, lúc mày vừa ra đời, tao nên một tay bóp chết mày!"

"Vân Khuynh chuẩn bị xong tâm lý, nhưng nghe lời nói này của Vân Bính Hoa, vẫn như bị vô số con dao đâm vào vậy, vừa đau, vừa lạnh.

Đây chính là ba của cô, hận không thể bóp chết cô.

Vân Bính Hoa nói xong những lời này, lại càng tức giận, thế là, ông xoay người, giật lấy túi văn kiện từ trong tay luật sư, lấy giấy từ bỏ quyền thừa kế từ trong đó ra, lại cầm một cây viết ký tên, ném hết lên người Vân Khuynh: "Mày không muốn làm con gái của Vân Bính Hoa tao? Vậy thì tốt! Lập tức ký tên! Sau khi ký xong, tao chỉ xem như tao cho tới bây giờ chưa từng sinh qua nuôi qua mày!

Vân Khuynh đã chết lặng, trên mặt cũng không có chút xíu bi thương và phẫn nộ, ngược lại xoay người nhặt mấy tờ giấy A4 lên, nhìn kĩ một lần.

Cô phát hiện, Vân Bính Hoa và Tô Tương muốn bắt cô từ bỏ quyền thừa kế, không chỉ quyền xử trí của 60% cổ phần đó, còn bao gồm 20% cổ phần vốn có trong tay cô, bọn họ yêu cầu cô đem 20% cổ phần này, vô điều kiện chuyển nhượng cho Dương Liễu.

"Vân Bính Hoa, Tô Tương, hai người không cảm thấy, hành vi của hai người lúc này, thực sự quá buồn cười sao? Vân Khuynh cầm tờ giấy từ bỏ quyền thừa kế trong tay, giọng điệu bình tĩnh: "Tôi là người của Vân gia, cho nên, cho dù là sau khi gả vào Lục gia, tôi cũng chỉ là bỏ ra quà cưới của tôi đi giúp Lục gia, chưa từng có ý gì với 20% cổ phần của Vân gia, chỉ vì, tôi biết, đây là gốc rễ của Vân gia.

—— Tôi không thể vì giúp cho Lục gia, mà lỗ mất Vân gia!

Nhưng hai người thì sao, muốn lấy 60% cổ phần về tay, sau đó chuyển nhượng cho con gái nuôi vậy thì thôi, lại còn muốn dòm ngó tới cổ phần của tôi?

Hai người thật sự cho rằng, tôi sẽ ngồi nhìn các người đem tâm huyết cả đời của ông nội bà nội đưa không cho một người ngoài sao?"

"Mày……" Vân Bính Hoa trừng lớn đôi mắt, ông không nghĩ tới, Vân Khuynh vậy mà lại nói như thế.

Đây còn là đứa con gái từ nhỏ đến lớn, một lòng chỉ muốn có được tình yêu thương và sự quan tâm của ông và Tô Tương sao?

Tại sao, nó xa lạ đến ông cũng thấy kiêng kị?

Vân Khuynh nhìn qua Vân Bính Hoa, nói tiếp: "Vân thị, là ông bà nội dựng lên bằng hai bàn tay trắng, dùng máu và mồ hôi tạo dựng nên, ông thân là con của họ, trở thành người con giàu có là chuyện bình thường, nhưng bởi vì tính cách ông mềm yếu, năng lực có hạn, gặp chuyện không thể bình tĩnh, còn có chút cực đoan, ông nội và bà nội cũng không có đem các quyền quyết định của Vân thị giao cho ông, ngược lại lúc tôi mười tuổi, liền bắt đầu bồi dưỡng tôi.

Rất nhiều mối làm ăn của Vân thị, đều chỉ có tôi là rõ nhất, quyền xử trí cổ phần của Vân thị, tôi cũng là người đầu tiên.

Cho nên, chỉ cần tôi không chịu từ bỏ, đừng nói là đứa con gái nuôi Dương Liễu không chút quan hệ máu mủ gì

với Vân gia kia không chiếm được một đồng tài sản của Vân gia, ngay cả hai người, cũng không chiếm được!"

26. Chương 26

"Mày……", Vân Bính Hoa tức đến run cả người, tiến đến, giơ bàn tay lên định tát Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhanh chóng lách người qua, né được.

Cô lạnh lùng nói: "Mấy người đã từng đánh qua tôi rồi, lần này tôi không ngu ngốc đứng yên cho mấy người đánh nữa đâu!"

"Đã từng, ông đánh tôi, xem như ông không biết phân tốt xấu, tôi cũng nhịn nhục chịu ủy khuất, bởi vì lúc đó tôi còn xem ông là ba của tôi, nhưng từ giờ phút này trở đi, ông trong lòng tôi, đã chết rồi."

Bà nội mất, không còn ai yêu thương chăm sóc bảo vệ cô, từ lúc đó cô đã phải học cách tự yêu thương, tự bảo vệ bản thân mình!

Cô sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có thể khinh thường mình.

Mà người đã từng khinh thường cô, như Hoắc Nhất Hàng đã nói vậy, sớm muộn gì cô cũng sẽ từ từ trả lại!

"Mấy người không quan tâm tôi, thì xem như không có đứa con gái này cũng được, nhưng chỉ đơn giản tôi không phải con gái mấy người thôi, chứ tôi vẫn là người của Vân gia, vẫn là cháu ruột của bà nội, tôi nhất định không để những người không rõ lai lịch đó giẫm đạp lên tâm huyết của họ, càng không để cái thứ giả nhân giả nghĩa đó ung dung ngoài vòng pháp luật."

Nói đến đây, Vân Khuynh nhìn về phía luật sư: "Luật sư Triệu là luật sư có danh tiếng trong giới, trước đây luôn một mực trung thành với ông nội, trước khi ông nội mất cũng đã tin tưởng ký di chúc trước mặt ông, chắc ông sẽ không phải vì thấy Vân Khuynh bây giờ trở thành cô bé mồ côi không nơi nương tựa liền cấu kết với hai con người này ức hiếp tôi, tự đập bỏ bảng hiệu của mình phải không?"

"Cái này……" luật sư Triệu có chút do dự.

Trên thực tế, lúc Vân lão gia tử lập di chúc đã có kèm theo một phần điều kiện, vì đề phòng cô con gái nuôi đó, thật không ngờ điều ông lo sợ nay đã thành sự thật, con trai và con dâu của mình vậy mà lại vì một đứa con gái nuôi, cấu kết nhau tính kế với Vân Khuynh.

Vân Khuynh này cũng thật thông minh, mà cũng đủ ác độc, có thể trở mặt đấu tranh quyết liệt với cha mẹ ruột của mình!

Chuyện trong gia đình Vân gia đúng là rất phức tạp……không biết lúc trước ông nhận làm di chúc cho Vân lão gia tử là họa hay là phúc?

Nhưng ông cũng không còn cách nào, trong nhà mẹ già bệnh nặng, tiền phẫu thuật cũng phải 500 vạn, Vân Bính Hoa đã hứa sẽ cho ông số tiền này, chỉ cần ông nghĩ cách khiến Vân Khuynh từ bỏ số di sản 60% cổ phần đó.

Nếu như có thể khiến Vân Khuynh giao ra thêm 20% cổ phần cô đang nắm giữ sẽ đưa thêm cho ông 30 vạn.

Có số tiền này, sau này ông không cần lo nghĩ gì nữa.

Trước khi đến đây, ông nghĩ vụ này sẽ rất đơn giản, một cô bé mới hơn 20 tuổi đầu, có năng lực gì mà phải sợ?

Nhưng mà, hiện tại ông mới biết được mình nghĩ sai —— Vân Khuynh, khó đối phó hơn nhiều so với sức tưởng tượng của ông.

Cũng không biết Vân Bính Hoa với Tô Tương nghĩ gì, con gái nuôi dù tốt đến đâu cũng đâu thể so được với con gái ruột, sao lại bức ép cô ta tới mức này, ông đã gặp không ít thành phần bất nhân, nhưng gặp tình huống này cũng phải rùng mình!

Nhưng vẫn phải xử lý vụ này đã……

"Vân đại tiểu thư, ai cũng phải tuân theo huyết mạch thân tình, làm tròn chữ hiếu, cô không thể hành động theo cảm tính vậy được!

Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, cô với Vân tổng, Vân phu nhân cũng là người một nhà, bây giờ cô chuyển cổ phần cho họ, sau này họ già yếu thì cổ phẩn cũng là của cô thôi, trước sau gì cũng quay về tay cô mà."

Mặc dù luật sư Triệu khuyên Vân Khuynh như vậy nhưng chính ông cũng không tin lời mình nói.

Vân Khuynh chỉ là hừ lạnh một tiếng, đạm bạc nói: "Bản chất của luật sư là sử dụng pháp luật để trừng trị cái ác, chứ không phải lợi dụng pháp luật để làm xằng làm bậy! Nếu như luật sư Triệu đã cấu kết với hai người này, đương nhiên tôi cũng không làm gì được, chỉ là tự cảm thấy bản thân may mắn được sinh sống trong một xã hội pháp trị đến vậy thôi, các vị, cửa bên này, mời đi cho!"

Trong lời nói đã thể hiện rất rõ, dù thế nào cô cũng không từ bỏ quyền lợi của mình, nếu bọn họ bức ép cô quá đáng thì là bọn họ đang phạm pháp, nếu muốn thử cương với pháp luật thì cô cũng chiều theo thôi!

"Mất dạy! Mày dám làm vậy?" Vân Bính Hoa biết Vân Khuynh sẽ không đồng ý nhưng không ngờ cô lại tỏ thái độ quyết liệt tới vậy.

Ông cắn răng một cái: “Tao nói cho mày biết, văn kiện từ bỏ hưởng tài sản này mày nhất định phải ký, 20% cổ phần cũng phải giao ra, nếu không đừng trách tao độc ác, đừng quên, không ký tên được thì có thể lăn dấu tay.”

Nói đến đây, Vân Bính Hoa nhìn mấy người vệ sĩ đi theo mình.

Đây là đang định nếu Vân Khuynh từ chối, liền trực tiếp động thủ?!

Bắt lấy tay của cô, ép cô lăn dấu tay lên văn kiện từ bỏ quyền hưởng tài sản và chuyển nhượng??

Ba của cô đúng là nghĩ đủ mọi cách lấy hết cổ phần trong tay cô!

“Bà nội, bà thấy chưa, không phải là con không muốn hiếu thảo với họ a, là do bọn họ ức hiếp con quá đáng!” Vân Khuynh phì cười nói, “Thi thể bà còn chưa lạnh, bọn họ tới không phải để thắp nhang đốt đồ cho bà, mà là tới để bức ép con!”

“Ông nội, ông quả là tiên đoán như thần, đúng là khiến con mở rộng tầm mắt, đã kịp thời để lại phần di chúc này, bây giờ nhìn xem, bọn họ ở trước mặt ông, giận tới nỗi chẳng khác gì mấy thằng hề đỏ mặt tím tai, ông có buồn không? Có giận không? Có đau lòng không?”

Nghe được những lời này của Vân Khuynh, Vân Bính Hoa cùng Tô Tương nhìn qua quan tài đen nhánh, lại nhìn qua bài vị của Vân lão gia tử, vẫn là không thể ra tay được.

Vân Bính Hoa tức giận chỉ có thể trừng mắt đe dọa Vân Khuynh: “Mày đúng là đồ lòng lang dạ sói, không có lương tâm! Đừng tưởng như vậy là tao bỏ qua cho mày, tao còn chưa chết đâu! Chuyện của Vân gia còn chưa tới phiên mày làm chủ! Hôm nay nể mặt bà mày vừa qua đời, đợi đến khi lo xong tang lễ cho bà nội mày tao sẽ từ từ dạy dỗ mày!”

Nói xong, Vân Bính Hoa xoay người, giận đùng đùng rời đi.

Tô Tương do dự một chút, cũng đi theo.

Nhìn hai bóng lưng đã đi xa, nước mắt trong mắt của Vân Khuynh liền không kiềm được nữa, rơi xuống.

Chỉ là, sẽ không ai nhìn thấy được……

Hai tiếng sau.

Lần lượt có người đem đồ tới, phụ giúp Vân Khuynh lo chuyện đám tang cho Vân lão phu nhân.

Vân Khuynh biết, đây là do Vân Bính Hoa và Tô Tương đưa tới, chỉ là bọn họ sẽ không đích thân đến đây.

Cô cũng không có bất kỳ mong đợi gì với họ, bọn họ cũng chỉ là sợ bị người ngoài dèm pha bêu rếu nên làm ra vẻ chút thôi.

Có chút bi thương.

Dù sao, mặc kệ thế nào, Vân Bính Hoa và Tô Tương cũng nhờ có sự che chở của Vân gia mới có thể yên ổn sinh sống, luôn canh chừng tài sản do lão gia tử và lão phu nhân để lại cho bọn họ, biết được lão phu nhân là do Dương Liễu hạ độc hại chết, vậy mà vẫn bao che cho hung thủ, đến cả đạo hiếu cuối cùng cũng không làm được!

Vân Khuynh chợt nhớ tới một câu nói của Hoắc Nhất Hàng —— Cô đúng là mắt bị mù rồi, nhưng không phải đối với cô, đối với ai, rất nhanh cô sẽ biết.

Hiện tại, cô đã biết —— Mình không chỉ có nhìn lầm Lục Văn Bân và Dương Liễu, mà còn đặt hy vọng sai chỗ ở Vân Bính Hoa và Tô Tương.

Màn đêm buông xuống.

Linh đường của Vân lão phu nhân đã dựng xong, khu vườn yên tĩnh giờ đã trở thành phần mộ, đến ban đêm, có một loại lạnh âm u, những người do Vân Bính Hoa và Tô Tương phái tới giúp đỡ, sợ là tiếp tục ở lại sẽ gặp phải chuyện gì đó, ai cũng tìm cớ đòi về.

Vân Khuynh không sợ, lão gia tử với lão phu nhân đều rất yêu thương cô, cho dù có hóa thành quỷ thật, cũng sẽ không làm hại cô!

Cô quỳ xuống bên linh đường đốt vàng mã, nước mắt đã khóc tới khô cạn, bây giờ trong cô chỉ có sự thù hận đang ngày càng lớn dần.

Bỗng nhiên có người đạp mạnh, cửa lớn mở ra, gió lạnh và không khí âm u tràn vào.

Năm người đàn ông mang giày đen, mặc vest xông vào.

Bên ngoài trời mưa to, bọn họ ai cũng cầm dù, đi vào trong nhà liền ném dù sang một bên, vẫn rất u nhã đi từ từ vào, dù không gập lại mà trực tiếp để trên sàn nhà để hong khô.

Vì muốn giúp Lục gia vượt qua khó khăn kinh tế, thời gian qua cô đã làm quen với không ít người, trong 5 người này đã có 3 người cô quen mặt.

Đi ở trước nhất, là con trai thứ 3 của Phương gia – Phương Tam, không học thức cũng không tài cán gì, quanh năm luôn bị scandal bủa vây, không có minh tinh ca sĩ nào chưa từng qua tay anh ta!

Đi theo phía sau anh ta là Tiền tổng, đã qua bốn mươi tuổi, thích nhất bao nuôi những cô người mẫu trẻ tuổi, người tình của ông ta chắc phải xếp hàng hết cả con đường.

Phía sau là đạo diễn Tôn, lão già nổi tiếng háo sắc vô dụng trong giới nghệ sĩ, ỷ trong tay có chút quen biết với mấy bộ phim què, thường xuyên dụ dỗ những cô diễn viên trẻ mới vào nghề lên giường……

Vân Khuynh khẽ chau mày, trong lòng đầy cảnh giác.

Những người này đến đây, cô cũng không nghĩ là họ có ý tốt tới thăm viếng bà nội.

Bọn hắn muốn làm cái gì?

Tiền tổng lên tiếng trước: "Vân tiểu thư, chúng tôi biết được tin Vân lão phu nhân không may qua đời, cô hẳn là rất đau lòng, chúng tôi đều là bạn tốt của cô, đương nhiên phải tranh thủ qua an ủi cô rồi."

Ông ta cố gắng nhấn mạnh hai chữ "an ủi", nhìn cô bằng ánh mắt đầy tà dâm!

Tiền tổng nói không sai, Phương Tam tiếp lời nói: "Không biết Vân tiểu thư còn nhớ lần trước chúng ta gặp nhau ở đại hội châu báu không, tôi vừa gặp tiểu thư đã yêu, liền chuẩn bị một bộ trang sức định tặng cho tiểu thư, không ngờ tiểu thư đi nhanh quá, làm tôi lỡ mất cơ hội……lần này nghe tin Vân lão phu nhân qua đời, Vân tiểu thư mất đi chỗ dựa lớn nhất, tôi liền nhanh chóng đích thân lái xe tới đây để làm chỗ dựa cho tiểu thư."

Đạo diễn Tôn cũng lên tiếng: "Vân tiểu thư trời sinh mỹ lệ, lại khí chất kiều diễm hơn người, anh đã nhiều lần ngỏ ý mời Vân tiểu thư tiến vào giới nghệ sĩ nhưng Vân tiểu thư luôn từ chối, lần này Vân tiểu thư chắc sẽ không từ chối anh nữa, chỉ cần Vân tiểu thư lên tiếng, ngày mai anh ngay lập tức thông báo với báo chí, nữ chính trong bộ phim sắp tới của anh sẽ là Vân Khuynh tiểu thư……"

Gã đàn ông bên cạnh Tiền tổng nói: "Mấy ông nói mấy lời này làm gì, giả dối quá! Tiểu Khuynh, hôm nay ông đây muốn thượng cô, cô tốt nhất là ngoan ngoan cho lão gia đây thượng cô, không thì ông sẽ đánh!"

"Đánh được đó!" Gã thứ năm lên tiếng, nở nụ cười dâm đãng, "Tôi chính là thích vị nặng như vậy!"

27. Chương 27

Nói đến đây, gã đàn ông này đưa ra cái cặp công văn, "Tôi có đem theo đồ tốt tới, lát nữa chúng ta cùng nhau thử."

Tâm trạng Vân Khuynh nặng trĩu, mấy người này trắng trợn như vậy, hẳn là biết rõ tình trạng hiện tại của cô, vả lại chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô lạnh lùng lên tiếng: "Ai kêu mấy người tới? Vân gia? Hay là Lục gia?"

"Cô hỏi lắm thế làm gì?" Phương Tam hơi không kiên nhẫn nói, "Việc cô cần làm hôm nay là hầu hạ bọn ông đây cho tốt, nếu hầu hạ tốt biết đâu ông đây sẽ cho cô làm phụ nữ bên cạnh bổn thiếu gia."

"Bổn thiếu gia cũng không ngại việc cô đã từng lên giường với người đàn ông khác đâu, phụ nữ mà, chẳng phải đều là để đàn ông đè ra chơi hay sao, được nhiều đàn ông chơi qua mới chứng tỏ cô gái đó có sức hấp dẫn, qua tay nhiều người mới thành thục, ăn mới ngon chứ."

Nói xong những lời này, Phương Tam còn cười rất đắc ý.

"Phương thiếu quả nhiên hào phóng!" Tiền tổng cũng cười lớn: "Để lát nữa tôi cũng muốn trao đổi vài cô gái chơi chung với Phương thiếu."

Ánh mắt dâm đãng của đạo diễn Tôn vẫn không rời khỏi Vân Khuynh: "Vân tiểu thư a, bọn họ không chịu nói cho cưng biết thì để anh đây nói cho, là Lục phu nhân kêu bọn anh tới đây a, chính là mẹ chồng Cao Quý Lan của cưng đó, bà ta muốn mấy anh hưởng dụng cưng, để cưng thân bại danh liệt, trở thành dâm phụ!"

Ông ta chỉ vào Vân Khuynh nói: "Cưng chắc là đắc tội với Lục phu nhân rồi, chuyện mẹ chồng nàng dâu đúng là khó tránh khỏi, nhưng mà chơi lớn tới mức này thì thật là……anh đây cũng thấy đau lòng cho cưng a.

Nhớ lúc đó cưng gả cho Lục Văn Bân, Vân lão phu nhân vì muốn cưng được sống vui vẻ thoải mái, đã đem hết gia tài tích góp của mình ra, bù đắp cho lỗ thủng kinh tế của Lục gia, cũng cả trăm triệu chứ ít gì!

Chắc là Lục gia bất nhân bất nghĩa, đã chiếm hết của cưng còn đổi xử với cưng như vậy.

Cho nên, cưng cũng đừng trách bọn anh, nếu không phải bọn anh tới thì Lục phu nhân cũng sẽ kêu người khác tới thôi, còn kêu bọn anh đem theo máy ảnh, chụp lại thật rõ nét cảnh khoái lạc của chúng ta a."

Tiền tổng nói: "Đúng vậy a, Vân tiểu thư, dù tối nay có xảy ra chuyện gì cô cũng đừng trách chúng tôi a, muốn trách thì trách Lục gia tàn nhẫn, muốn trách thì trách Vân gia vô tình.

Kỳ thật, tôi cảm thấy việc này Vân tiểu thư phải nghĩ thoáng một chút, thanh danh bất quá chỉ là vật ngoài thân, cô cũng may mắn lắm mới gặp được chúng tôi, chúng tôi đều là những tay lão luyện, lát nữa chắc chắn sẽ thương hoa tiếc ngọc."

"Còn chờ cái gì? Lên đi!" Có người thúc giục.

Cả năm gã đàn ông đều nhanh chân bước tới gần Vân Khuynh, như muốn chiếm lượt đầu tiên.

"Đợi chút!" Vân Khuynh đứng lên, lạnh lùng nói: "Cao Thúy Lan cho mấy người lợi ích gì, tôi sẽ cho gấp đôi."

Cô biết, đối với đám lợn trong đầu chỉ biết có chữ sắc này, thịt tới miệng, không thể nào không ăn.

Nhưng cô vẫn phải thử một lần.

"Các ông hẳn là biết, Lục gia đang đứng trước tình hình khủng hoảng kinh tế, nói không chừng có thể sẽ phá sản, bây giờ mấy ông nghe lời Cao Thúy Lan, lỡ sau này bị bà ta đem chuyện này ra uy hiếp thì tính sao đây.

Ở cái thành phố Vinh Thành này, mấy ông cũng chỉ là nhân vật nhỏ bé có chút tiếng tăm, không sợ sự việc lần này sẽ là cú chí mạng trên con đường sự nghiệp của mình hay sao.

Mấy ông phải biết rằng, ở cái thời đại công nghệ phát triển như bây giờ, chỉ cần một chút thông tin bị lộ ra, cả thế giới sẽ biết đến ngay."

"Cái này……" Lời của Vân Khuynh khiến Tiền tổng có chút do dự.

Phương Tam lại không thèm để ý chút nào, nói: "Vân tiểu thư, cô bớt hù dọa chúng tôi đi, Phương Tam thiếu gia này từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, tiền xài không hết, cho dù có bị người khác chửi cũng chẳng sao, tôi nghe quen rồi."

"Phương thiếu nói không sai, những người như chúng tôi thà rằng chết dưới hoa mẫu đơn, Lục phu nhân đã đáp ứng với chúng tôi, lợi ích chính là được ngủ với thiếu phu nhân của Lục gia."

"Vân tiểu thư, nghe nói cô vẫn còn là…, gặp được tôi là cô may mắn rồi, tôi giỏi nhất chính là dạy dỗ tiểu thư khuê các thành dâm nữ a!"

Vân Khuynh trở nên nghiêm túc, nhiệt độ trong mắt tăng cao: "Vậy có nghĩa là hôm nay mấy ông nhất định phải làm chuyện đó với tôi? Đừng quên, làm vậy là phạm pháp! Nếu như tôi báo cảnh sát mấy ông không thoát được sự trừng trị của pháp luật đâu!"

"Hahaha, báo cảnh sát? Vân tiểu thư, cô đừng quá ngây thơ nữa!" Phương Tam cười phá lên, "Đợi chúng tôi thượng cô xong liền rửa sạch sẽ cả người cô, cô lấy chứng cứ gì mà báo cảnh sát?

Huống hồ đây là vùng ngoại ô, đừng nói là người, chó cũng không có một con, lấy ai làm chứng chúng tôi đã đụng qua cô?"

"Vân tiểu thư cũng là phụ nữ a." Đạo diễn Tôn nói: "Cho dù cưng có chứng cứ, bọn anh nói cưng tự nguyện thì làm được gì nhau? Đừng quên thời gian qua cưng vì muốn cứu Lục gia mà không ngừng đi khắp nơi tạo mối quan hệ, vay mượn tài chính! Xã hội hiện này nữ nhân thì làm được cái gì, dựa vào năng lực là không được đâu!

Còn phải dựa vào mặt, dựa vào cơ thể, dựa vào kỹ thuật hầu hạ đàn ông a!"

"Mấy ông……" Cả người Vân Khuynh run lên, không phải vì sợ, mà vì tức giận.

Những người này, hẳn là thường xuyên làm những chuyện như vậy nên mới nghĩ sẵn cả đường lui như vậy.

Như thể không chút kiêng kỵ, y như cầm thú, đúng là khiến người khác sôi máu!

"Tôi mặc kệ bình thường mấy ông làm ra chuyện ác tày trời như thế nào, nhưng ở chỗ Vân Khuynh tôi thì đừng hòng đạt được chuyện gì!" Vân Khuynh lùi lại hai bước, mặt vẫn rất bình tĩnh, "Mấy ông cũng biết tình cảnh của tôi bây giờ tồi tệ đến mức nào, chẳng lẽ bản thân tôi lại không hay biết sao? Không lẽ Lục gia thú đội lốt người lợi dụng tôi xong lại tìm trăm phương ngàn kế vứt bỏ tôi mà tôi không hay biết hay sao?

"Biết rõ bọn họ muốn hại tôi mà một người phụ nữ yếu đuối như tôi lại dám lui về nơi vắng vẻ như vậy, nửa đêm nửa hôm mà không chút phòng bị?"

Nghe nói như vậy, Phương Tam và Tiền tổng đi trước nhất đều không hẹn mà cùng dừng bước.

"Vân tiểu thư, cô đây là có ý gì? Không lẽ ở đây……không chỉ có mình cô?" Tiền tổng hỏi xong liền dáo dác nhìn xung quanh.

"Đương nhiên không chỉ có mình tôi", Vân Khuynh trả lời: "Không phải còn có bà nội tôi hay sao?"

Tiền tổng sửng sốt một chút, cười ra tiếng: "Vân tiểu thư, cô đừng có nói đùa với chúng tôi nữa. Lẽ nào cô tin là có thế lực ma quái hay sao? Bà nội cô sẽ từ trong quan tài bật dậy giúp cô đuổi chúng tôi đi?"

"Bà nội tôi đã qua đời, đương nhiên không thể giúp tôi, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình." Vân Khuynh nói: "Biệt thự này, là phần mộ của ông bà nội tôi, mấy ông tới đây làm chuyện hại người, không sợ ban đêm gặp ác mộng hay sao?"

Không đợi ai trả lời, cô lại nói tiếp: "Mấy ông không sợ cũng không sao, chỉ là trong căn biệt thự này có hơn 20 máy camera nhỏ như cây kim, trực tiếp được liên kết rồi lưu lại ở Vân gia, từ lúc mấy ông dừng xe đi vào đây, nhất cử nhất động đều đã được lưu lại."

"Mấy ông vào đây, không làm việc xấu gì thì không sao, chỉ cần có ai làm loạn, lập tức sẽ có video làm chứng cứ, ai cũng chạy không thoát!"

"Vả lại, tôi nói báo cảnh sát, không phải chỉ nói suông là được……đương nhiên cũng phải để lại chứng cứ chứng minh cho mình trước chứ đúng không?"

"Lúc mấy ông vừa vào đây, đặt cây dù xuống tôi đã báo cảnh sát rồi, tốc độ xuất cảnh của đồn cảnh sát gần đây nhất là 3 phút, mà từ đó tới đây chỉ cần 15 phút, đây là vùng ngoại ô, không bị kẹt xe hay tắc đường, biết đâu tới đây còn nhanh hơn, nãy giờ chúng ta đã nói chuyện được 10 phút, còn 5 phút mấy ông làm được gì?"

Vân Khuynh nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng có chút lo sợ và bất an.

Cô hiểu rõ tình hình hiện tại, mỗi thời khắc đều phải đề cao cảnh giác, vả lại lời nói của cô cũng là nửa thật nửa giả.

Camera có, nhưng chỉ có một cái, mà không có mở.

Báo cảnh sát thì không có, cô cũng không muốn sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Cho nên, không phải báo cảnh sát, chỉ là báo tin, mà người duy nhất cô có thể báo tin lúc này chỉ có Hoắc Nhất Hàng.

Việc cô có thể làm bây giờ chỉ là kéo dài thời gian, chờ Hoắc Nhất Hàng dẫn người tới cứu cô.

Nhưng nếu như anh ta không tới……

Không! Không thể nào có chuyện này, cô bây giờ là đồng minh của anh, nếu cô xảy ra chuyện gì anh ta cũng sẽ bị liên lụy.

Anh đã nói muốn cưới cô, không lẽ nào lại để người đàn ông khác làm nhục cô?

Anh ta nhất định sẽ tới……

"Cái gì? Cảnh sát tới?" Gã đàn ông có đem theo đồ tốt kia liền luống cuống: "Vậy tôi đi trước đây, tháng trước tôi có thượng con nhỏ kia mới lên thành phố, ai ngờ nhỏ đó tính tình nghiêm túc thẳng thắn, kiện tôi,

còn làm tôi phải nộp tiền bảo lãnh, vừa mới trong đồn cảnh sát bước ra lại bắt tôi vào trong đó hay sao, thôi bỏ đi! Tôi, tôi,……"

Lời còn chưa nói hết, ông ta liền vội vàng quay người rời đi.

Đạo diễn Tôn do dự một chút, cũng rời đi.

Chỉ còn lại Phương Tam, Tiền tổng và một người đàn ông.

"Bổn thiếu gia không sợ cảnh sát!" Phương Tam phách lối nói: "Cô cũng không tìm hiểu xem cục trưởng cục cảnh sát có quan hệ gì với Phương gia chúng tôi, ở Vinh Thành này cho dù bổn thiếu gia có phạm lỗi gì phải vào đồn cảnh sát cũng sẽ có người đưa tôi ra."

Anh ta tiến lên một bước, nhìn vào vị trí bộ ngực của Vân Khuynh, đôi mắt như muốn biến thành lưỡi dao, xé tan nát bộ đồ trên người Vân Khuynh.

"Bổn thiếu gia hôm nay đã tới đây, chưa hưởng được cái gì sẽ không bỏ về tay không vậy đâu! 5 phút không đủ sung sướng khoái lạc trên người cô thì ít ra bổn thiếu gia cũng phải nếm thử chút mùi vị chứ!"

Vừa dứt lời, anh ta liền nhào tới Vân Khuynh!

Vân Khuynh lùi về sau mấy bước tránh né.

Phương Tam không bắt được Vân Khuynh, trong lòng tức giận, quát lớn: "Mấy người còn đứng thẫn thờ đó làm gì, còn không giúp bổn thiếu gia bắt con nhỏ này lại, có chuyện gì bổn thiếu gia sẽ chịu trách nhiệm!"

Có người chịu trách nhiệm, hai người còn lại như hổ thêm cánh, một trái một phải chặn Vân Khuynh lại.

28. Chương 28

Vân Khuynh lùi về phía sau, trực tiếp đến bên cạnh quan tài của Vân Lão Phu Nhân.

"Phương Tam! Tiền Quý! Các người…làm vậy chả có lợi ích gì cho các người!" Mặt cô lạnh băng, âm thanh đanh thép cảnh cáo.

"Cả đời Phương Tam tôi, không muốn làm người tốt, đời người rất ngắn, lúc sống nên sống cho vui vẻ, ai biết được có ngày nào đó khi đang đua xe, có bị tông chết không?"

Phương tam không lo không quản gì cả, cả mặt toàn là nước mắt, đưa tay nắm lấy Vân Khuynh.

Vân Khuynh chỉ đành trốn thêm lần nữa, vừa trốn, vừa nhìn ra hướng cửa, đợi chờ "Cứu Binh" đến.

Trốn mấy lần nhưng không thấy ai đến cả, liếc mắt nhìn cái, thấy phòng khách bên cạnh, nhanh chóng chạy qua đó, đồng thời nhanh chóng khóa cửa.

Không may, cửa vẫn chưa hoàn toàn đóng kín, Phương Tam đã đưa tay vào trong, hai người bên ngoài cũng đuổi tới, cùng giúp đẩy cánh cửa!

Sức của một người đàn bà sao chống lại sức lực của ba người đàn ông, nhìn thấy khe cửa càng lúc càng lớn, cánh tay và một chân của Phương Tam cũng đã đưa vào trong, trước tình huống đó Vân Khuynh, nhấc đôi cao gót lên, đạp thật mạnh vào bàn chân của Phương Tam.

Cùng lúc đó, cô cúi thấp đầu, mở hàm răng ra, cắn vào cánh tay của Phương Tam.

Chân cô, miệng cô đều dùng sức, trong miệng còn dính mùi của máu.

"Bùm!" một tiếng, cửa đóng chặt.

Tiếng kêu oai oán của Phương Tam từ cánh cửa kia vọng lại, hai người đàn ông kia dường như đang bận "Quan Tâm" hắn.

Để phòng mấy người này dùng sức cánh tay đẩy cửa, Vân Khuynh lấy giường vào tủ đồ chặn ngay sau cửa.

Sau khi la đau một trận xong, đột nhiên lớn tiếng chửi: "Con đĩ! Mày dám cắn bổn thiếu gia? Thật là ăn gan hùm? Bổn thiếu gia lớn như vậy, còn chưa từng bị bất cứ người đàn bà nào đụng vào đầu! Mày…"

Giọng hắn ngừng một chút, rồi lại nở nụ cười lạ, rồi nghiến răng, cuối cùng dường như nắm được điểm yếu của Vân Khuynh, lớn tiếng nói: "Vân Khuynh, con đĩ nhà ngươi! Không biết giữ đạo hiếu? Bổn Thiếu gia nói cho ngươi biết, nếu ngươi không ngoan ngoãn ra hầu hạ bổn thiếu gia, bổn thiếu gia sẽ lật nắp quan tài của bà nội ngươi, đem thi thể bà ta cho chó ăn!"

Vân Khuynh lớn tiếng: "Mày dám!"

"Mày xem bổn thiếu có dám hay không!" Phương Tam ác độc nói: "Bổn Thiếu gia đếm tới ba, nếu ngươi còn không cút ra đây, bổn thiếu gia lập tức đối phó với bà mụ già đã chết đó!"

"Một…"

Vân Khuynh nắm nắm tay lại tạo nên hai tiếng "Cạch cạch", cô không ngờ rằng, Phương Tam lại có thể đê tiện như thế!

Ngay đến cả người chết cũng không tôn trọng!

Nhưng cô không thể trơ mắt nhìn Phương Tam lăng nhục thi thể của bà nội?

Không thể nào!

Nhưng phải làm sao đây?

Ra ngoài sao?

Còn chưa có người đến cứu cô, nếu lúc này cô ra ngoài, chả phải cứ thế bị làm nhục sao?

Nhưng nếu không ra ngoài…

"Hai…"

"Đợi đã!" Vân Khuynh lên tiếng.

Lúc nội còn sống tốt với cô như vậy, cô đã không thể cứu mạng bà, đã vô cùng hối hận, sao có thể để bà chết cũng không được yên chứ.

Nhưng nhiệt độ cơ thể của cô đã xuống tới âm 0 độ rồi, trong lòng Vân Khuynh vừa hận vừa phẫn nộ, nhưng lại có cảm giác tuyệt vọng không thể làm khác được.

Cô một lòng không chịu khuất phục, cha mẹ ruột cô không thích cô, cô trăm phương ngàn kế khiến mình trở nên ưu tú, để khơi gợi chút quan tâm từ họ, nhưng cuối cùng lại thành kẻ thù của họ.

Cô chỉ muốn có một cuộc sống bình yên, vì vậy, chỉ cần gả cho một người, cô không ghét người ta là được, thậm chí không cần có tình yêu, thậm chí, bằng tất cả tài sản và nỗ lực của bản thân, uất ức để cầu toàn, nhưng rốt cuộc đổi lại là sự phản bội đê hèn và sự đàn áp vô tình.

Những người đó, chưa từng ghi nhớ một chút xíu nào về điều tốt đẹp mà cô làm, ngược lại trong lòng luôn muốn hủy hoại cô, hận không thể đạp cô xuống hố sâu.

Ngay cả việc cô muốn yên tĩnh mà an táng nội cho đàng hoàng, cũng không làm được!

Ông trời đối với Vân Khuynh cô có phải quá tàn nhẫn không?!

"Chịu ra rồi, đúng không?" Âm thanh của Phương Tam lại truyền vào trong, "Vậy đừng chần chừ nữa, mau cút ra đây, trễ nữa thì bổn thiếu gia không đủ nhẫn nại để tiếp tục đợi cô!"

"Hai người các ngươi, đợi con đỉ đó ra, các ngươi nghe theo lệnh ta, giúp ta lột hết đồ ả ra trước!"

"Mày, đúng, chính là mày, đem camera qua đây quay phim, bắt đầu từ lúc con đỉ đó chủ động mở cửa...Gì mà cưỡng, ép, chúng ta có cưỡng ép con đỉ đó không? Rõ ràng nó tự động tìm chúng ta mua vui mà, hahaha"

Một chuỗi các tiếng cười, mang theo một mùi vị ác độc kinh tởm, giống như một con dao dính đầy máu đang xuống, cứ nhằm vào người của Vân Khuynh mà đâm từng nhát một.

Cô rất tức!

Nhưng lại bất lực...

Những đồ chặn ngay sau cửa như giường, tủ, ghế vân vân.. lần lượt bị cô dời ra, từng cái một, cô cảm thấy trước đó mình trốn vào căn phòng này thực sự là một chuyện quá nực cười.

"Cạch" một tiếng, cửa mở ra.

Khuôn mặt trắng bệch của cô đứng sau cửa, hai hàm răng cắn chặt nói: " Cho dù các người hôm nay đạt được ước nguyện, tôi cũng sẽ đi kiện các người, cầm thú thì không nên sống trên thế gian này!"

"Đúng! Bổn thiếu gia thích làm cầm thú!" Phương Tam đưa tay ra, sờ lên mặt của Vân Khuynh cái: "Nhưng chả lẽ cô Vân chưa nghe nói câu này sao? Làm người tốt thì sống không thọ, người xấu sống thọ ngàn năm!"

Tay hắn lướt xuống, nắm lấy áo Vân Khuynh, một tay kéo cô ta qua, bóp cổ cô, nhẹ nhàng nói: "Ai cũng nói Cô Vân thông minh tuyệt đẹp như tiên nữ, nhưng bổn thiếu gia thấy, đàn bà, không cần có tài năng, chỉ cần lột hết đồ nằm xuống, để người đàn ông hưởng thụ mới là bổn phận!"

Lời nói lăng nhục vô cùng thốt ra từ miệng của Phương Tam, hắn còn đẩy Vân Khuynh cái.

"Con đỉ! Nhanh, cởi!"

"Cởi hết, rồi lôi lên bàn cho bổn thiếu gia, chống mông ả lên, rồi mời bổn thiếu gia đến xxx cô!"

“Đợi lâu vậy, bổn thiếu gia sớm đã không đợi nổi rồi….”

“Bùm!” một tiếng, cánh cửa lớn đang đóng chặt đó, bị một người lực lưỡng đẩy ra.

Một người đàn ông một thân ướt đẫm, tướng người cao như núi đè trước cửa.

Anh mặc một bộ đồ tây đen, đôi dép da, tay phải cầm cây côn điện, côn điện và tóc anh đều đang nhỏ nước.

“Hoắc…” Vân Khuynh kinh ngạc hét lên một tiếng.

Lại lập tức dừng lại.

Cô dường như không muốn Phương Tam biết thân phận của Hoắc Nhất Hàng.

Một tiếng này, khiến lòng Hoắc Nhất Hàng có sự ấm áp nhẹ.

Đến lúc này, cô vẫn còn muốn bảo toàn thanh danh cho anh?

Người phụ nữ này, lương thiện đến mức khiến anh đau lòng.

“Ngươi…ngươi là ai?” Phương Tam quay người, bị khí thế của Hoắc Nhất Hàng đè bẹp, trong lòng có chút hoảng sợ.

Nhưng khi thấy sau lưng của Hoắc Nhất Hàng không có bất kỳ ai theo qua đây, lại thấy bớt căng thẳng hơn, trừng mắt nhìn Hoắc Nhất Hàng, nói với khí thế ngạo mạng: “Đâu ra thằng tiểu tử thối này đây, bổn thiếu cảnh cáo ngươi, đừng lo chuyện bao đồng, nếu không, bổn thiếu sẽ khiến ngươi, vào thì dễ không bị gì, mà ra thì có mà tơi bời!”

Anh nghĩ: “ Người đàn ông này rốt cuộc là sao? Người Lục Phu nhân tìm đến viện trợ sao? Hay là nghe thấy tiếng kêu cứu thất thanh của Vân Khuynh mà giúp một tay?

Nhìn mặt, cũng không quen thuộc lắm!

Vả lại, cũng không giống người Lục Phu nhân nói, Vân Khuynh chỉ là một con đĩ, hay đây là người tình cô ta?

Chẳng phải là đáng ghét mà!

Cho dù vậy thì đã sao? Bên này hắn có ba người cơ mà.

Hắn không tin ba người không đấu lại một người!

Hoắc Nhất Hàng nhẹ hằng giọng, không nói lời nào, trực tiếp xông lên, đưa tay đánh Phương Tam một côn, động tác nhanh nhẹn, ra tay dứt khoát, nhưng lại rất chắc, chuẩn và tàn nhẫn!

Chỉ nghe tiếng "Bộp" cái, xương của Phương Tam đã nát vụn.

Hắn lại một lần nữa, kêu lên đầy đau khổ.

Hai người kia thấy vậy, lùi một bước lớn.

Đều là người tinh anh, sao không nhìn ra, anh ta rõ ràng từng luyện võ qua?

"Vị…đại ca này, anh là bạn của ….cô Vân?" Tiền Tổng cả người run rẩy, trên mặt lại cố nặn ra một nụ cười giả tạo: "Chuyện hôm nay ở đây chả liên quan gì đến tôi, đó đều là Lục Phu nhân….bà!"

Hắn chưa nói hết câu, Hoắc Nhất Hàng cũng động tay với hắn.

Chưa tới năm phút, ba người này đã bị Hoắc Nhất Hàng đánh tới nằm xuống sàn.

Người đứt tay, kẻ đứt chân, còn lại bị côn điện làm cho hôn mê.

"Người đàn bà tôi để ý, loại rác rưởi như các người cũng dám nhòm ngó sao?" Hoắc Nhất Hàng lặng lùng hằng một tiếng, lên phía trước, một chân đạp vào chân đang gãy của Phương Tam nói "Lúc này ngươi nói cho tao vào thì dễ, ra thì tơi bời hả?"

"Không…không không! Tôi sai rồi, tôi nói lỡ lời, đại…đại ca, tôi có mắt không tròng, không biết thân thủ đại ca lại tốt như thế! Đau…đau đau…"

"Tha mạng! Đại ca, đừng đạp nữa, chân tôi phế rồi!"

"Anh tha cho tôi lần này, lần sau tôi không dám nữa…"

"Đại ca, tôi không biết cô Vân là người phụ nữ của anh, tôi…. Tôi là bị Lục Phu Nhân kêu qua đây, là Lục Phu nhân muốn hại cô ta, tôi không…không muốn hại cô ta, chỉ là…đàn ông thì yêu cái đẹp, tôi thích ghẹo gái, lại đùa với gái đẹp miễn phí, người ngốc chắc cũng không cự tuyệt, đúng không?"

"Đại ca, anh cứ coi lời tôi nói trước đó là nói phét đi, tha cho tôi đi nhé…."

Phương Tam cầu xin tha liên tục.

Năm đó con trai của phú hộ chìm đắm trong tửu sắc, Khẳng Lão Tộc, cũng chả phải ngoài thì mạnh mẽ nhưng lại là một con hổ giấy sao, tùy tiện đạp phát, là ngã.

"Phương gia đúng không?" Hoắc Nhất Hàng nhẫn tâm đạp phát mạnh, rồi gỡ bàn chân ra: "Ngươi nhớ kỹ cho ta, trong vòng nửa năm, ta sẽ khiến nhà họ Phương ngươi, biến mất mãi mãi khỏi Vinh Thành!"

"Còn nhà ngươi!" Anh quay đầu lại, quét mắt nhìn Tiền Tổng cái: "Tiền Gia, ta cũng sẽ làm vậy!"

"Còn có…Cao Gia!"

Người đàn ông mà Vân Khuynh không hề quen biết khi nghe đến hai từ "Cao Gia", cả người run rẩy lên.

"Ngươi…ngươi biết ta?"

"Em trai ruột của Cao Thúy Lan, Cao Hùng!" Hoắc Nhất Hàng mắt to mắt nhỏ nhìn hắn: "Mấy người ngày hôm nay, chính là do Cao Thúy Lan bảo ngươi tìm đến đúng chứ!" Anh nói với khẩu khí khẳng định.

"Không muốn trở nên tàn phế, thì lập tức cút cho ta!"

Ba người đàn ông dùng cả tay lẫn chân, chổng mông lên bò dậy, những công cụ dùng để quay clip và một số đồ dùng gợi tình đều để lại vị trí cũ….

Sắc mặt của Hoắc Nhất Hàng mới dịu dàng hơn vài phần, nhanh chóng đi về phía trước, ôm chặt lấy Vân Khuynh, nhanh chóng hỏi cô: "Khuynh Khuynh, em sao rồi? Xin lỗi, anh đến muộn xíu."

29. Chương 29

"Tôi không sao." Toàn thân Vân Khuynh có chút tê cứng, không sợ, là giả.

Cô xém chút rơi vào địa ngục vĩnh viễn không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Cũng may, Hoắc Nhất Hàng đã đến, đưa tay ra, kéo cô trở về.

Do dầm mưa mà đến, quần áo trên người anh ướt nhẹp, bàn tay đang nắm lấy tay cô, vẫn còn lạnh như băng.

Nhưng lồng ngực anh rất ấm áp, tim đập thình thịch thình thịch, có lực nhưng ổn định.

Cô đột nhiên có cảm giác xúc động đến phát khóc.

Từ nhỏ đến lớn, dù chịu bất kỳ uất ức gì, cô đều chỉ có thể nuốt nước mắt chảy ngược vào trong.

Nhưng khi thấy Hoắc Nhất Hàng đến kịp lúc, khiến cô bỗng cảm giác như cuối cùng cũng có một thứ cảm giác được dựa dẫm.

Cô hít một hơi mạnh, rồi thử ôm chầm vào eo của Hoắc Nhất Hàng.

Cảm giác được Vân Khuynh đang muốn dựa vào anh, Hoắc Nhất Hàng thu cánh tay phải của mình lại, còn bàn tay trái, đập nhẹ vào lưng của Vân Khuynh, nói nhẹ bên tai cô: "Ừm, không sao rồi, không sao rồi…"

Khóe miệng anh bỗng móc lên tạo thành một nụ cười nhẹ, dịu dàng và ấm áp.

Khoảnh khắc này, anh dường như quên mất rằng sau khi anh nhận được tin nhắn của Vân Khuynh, đã liên tục vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, còn cướp đi cây côn điện của cảnh sát giao thông mà tới đây…

Qua một lát, Vân Khuynh mới điều chỉnh lại cảm xúc của chính mình, có chút ái ngại đẩy Hoắc Nhất Hàng ra: "Xin lỗi, tôi…gây thêm phiền phức cho anh."

Hoắc Nhất Hàng khẽ chau mày, nói: "Chuyện của người phụ nữ mình, không thể gọi là phiền, mà gọi là sự tín nhiệm!"

"Khuynh Khuynh, anh rất vui, khi gặp chuyện người em nghĩ đến đầu tiên lại là anh."

Tín nhiệm?

Vân Khuynh lắc đầu: "Anh nghĩ tôi quá tốt rồi, nhưng thực ra, tôi đối với anh, cũng không có quá nhiều sự tín nhiệm, nghĩ tới anh, cầu cứu anh, chả qua là vì trên thế giới này, ngoài anh ra, đã không còn ai có thể giúp tôi rồi."

Câu nói này, nghe sao mà chua xót.

Hoắc Nhất Hàng lại ôm chặt lấy Vân Khuynh hơn: "Không sao, sau này em có anh, là đủ rồi!"

Vân Khuynh cười đau khổ, cho dù không có anh, co chả phải cũng cắn răng chịu đựng mà sống tiếp hay sao?

"Anh đến một mình?" Cô ngước đầu lên hỏi: " Tôi cũng không nói với anh ở đây có bao nhiêu người, sao trong tình huống này, anh lại đến một mình, không sợ bị tôi liên lụy sao?"

Cô không biết thân thủ của Hoắc Nhất Hàng tốt đến vậy, nhưng dù tốt hơn nữa, nếu mấy người khác không bị cô lừa đi chỗ khác, anh một mình đấu với năm người cũng có nhiều áp lực?

"Không phải anh đến một mình," Hoắc Nhất Hàng đáp: "Họ đến trễ xíu," ngập ngừng một lát, anh lại nói: "Thêm mấy phút nữa, cảnh sát giao thông sẽ qua đây tìm anh, anh cướp cây côn điện của một cảnh sát!"

Lời nói của Hoắc Nhất Hàng quá nhẹ nhàng, nhưng Vân Khuynh nghe xong lại có chút lo lắng.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng không lo được nhiều vậy.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, vặn nắm đấm, giống như đã quyết tâm làm gì đó, nói với Hoắc Nhất Hàng: "Anh..theo tôi qua đây lát."

Vân Khuynh đến bên bài vị của Lão Phu Nhân trước, quỳ xuống.

Hoắc Nhất Hàng có chút hoài nghi, nhưng vẫn đi theo qua đó.

Vân Khuynh quỳ ba lạy trước, mới đứng thẳng nửa người lên, nói: "Bà nội, con biết bà chết không nhắm mắt, không chỉ vì người tức giận tên hung thủ giết người chưa nhận được hình phạt thích đáng, mà còn do người không yên tâm về con!

Bà trước đó đã biết việc Lục Gia lừa chuyện kết hôn, bà nhất định lo lắng con sẽ chịu uất ức, nhưng bà thấy đó, việc hôm nay tệ đến vậy, con vẫn khỏe mạnh đó thôi, phải không? Con sẽ nhanh chóng ly hôn với Lục Văn Bân, con cũng đã tìm được người đàn ông nguyện ý giúp con, nguyện cưới con!"

Đang nói, Vân Khuynh quay đầu nhìn Hoắc Nhất Hàng: "Người xem, chính là anh ta!"

Hoắc Nhất Hàng nghĩ một hồi, quỳ xuống, từ nhỏ đến lớn, ngoài quỳ trước mặt ba mẹ mình, anh chưa từng quỳ trước một ai, nhưng người chết là quý nhất, trưởng bối càng đáng quý, với lại Vân Khuynh đang giới thiệu anh với Lão Phu Nhân.

"Bà, anh ta tên Hoắc Nhất Hàng, vì có thù với Lục Gia, cho nên sẽ không hợp tác với đám ô hợp kia, đối với con….cũng tốt, hãy để anh ta làm cháu rể của người, bà thấy sao?"

Hoắc Nhất Hàng nói: "Vân Lão Phu Nhân, bà là nội của Vân Khuynh, sau này cũng chính là nội của con, thù của người, con và Khuynh Khuynh sẽ cùng giúp người báo thù, con cũng sẽ đối tốt với Khuynh Khuynh, Khuynh Khuynh là một phụ nữ đặc biệt, là một viên minh châu quý giá, là Lục Văn Bân có mắt không tròng, nhưng con sẽ không phụ cô ấy, con thật lòng yêu thích cô ấy, muốn cưới cô ấy, xin người an lòng ra đi nhé…"

Khẩu khí của Hoắc Nhất Hàng nghiêm túc mà chân thành.

Trái tim của Vân Khuynh lại dậy sóng.

Anh nói…thích …cô?

Họ chả phải mới quen biết có mấy ngày sao? Sao anh lại thích cô nhanh đến thế? Thật hay đùa đây?

Bất kể là thật hay đùa, anh ta nói vậy, cũng xem là khiến bà an tâm nhắm mắt được phần nào.

Sau khi bái Vân Lão Phu Nhân xong, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng cùng đứng dậy.

"Đồ anh ướt rồi, nếu không thay, sẽ dễ bị bệnh, nếu anh không ngại, trên lầu có đồ ông nội tôi để lại, trước đây bà vì cứ nhớ nhung ông, không nỡ đốt…" Câu nói của cô càng về sau, âm thanh của Vân Khuynh càng nhỏ dần, có chút ái ngại.

Cô cũng biết, để người sống mặc đồ của người đã mất, có chút không may mắn.

"Không cần đâu," Hoắc Nhất Hàng nói: "Anh không để ý, chỉ là, đã có người đến đây."

Quả nhiên, anh vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân.

Người đến cũng là trực tiếp chạy thẳng đến, trên người có dính ít hoa tuyết, chắc là mưa chuyển thành mưa tuyết rồi.

"Hoắc Tổng!"

"Lâm Trung, trợ lý riêng của anh." Hoắc Nhất Hàng nhìn Vân Khuynh giới thiệu, quay đầu lại, hướng nhìn Lâm Trung: "Dẫn bao nhiêu người đến đây? Vụ cảnh sát giao thông giải quyết xong chưa?"

Lâm Trung cung kính đáp: "Hoắc Tổng, em vốn đem 8 người đến, nhưng biết được người đã giải quyết xong vấn đề của cô Vân, thì bảo họ đợi ở ngoài rồi, cảnh sát giao thông cũng đã về rồi, lúc em đến, nhìn thấy có mấy chiếc xe chạy về hướng thành phố, cũng chụp hết lại, còn camera giao thông sáng mai trời vừa sáng em sẽ đi lấy liền."

“Làm không tệ,” Hoắc Nhất Hàng quay người, nhìn Vân Khuynh giải thích vài câu: “Khuynh Khuynh, trước đó anh quá sơ suất, cho rằng không cần ra tay quá quá đáng với những người đó, không ngờ rằng đã xem nhẹ mức độ đê hèn của những người này, người Lâm Trung dẫn đến, đều là những bảo tiêu xuất sắc nhất anh đích thân lựa chọn, người thường không đấu nổi với họ, sẽ để họ ở lại bảo vệ em, em có thể yên tâm chuẩn bị lễ Mai Táng cho nội, được không?”

Vân Khuynh gật đầu.

Qua chuyện hôm nay, cô sẽ không từ chối bất kỳ sự bảo vệ nào.

Chỉ là…

“Hoắc Nhất Hàng, tôi không muốn cứ bị họ bắt nạt không không như thế, và chuyện với họ, sớm muộn gì cũng giải quyết, tôi vốn định đợi đủ bằng chứng rồi mới bắt đầu xử lý, nhưng giờ, ngày mai tôi sẽ đến tòa án khởi tố đòi Ly Hôn, tố cáo Lục Văn Bân lừa dối trong hôn nha, đã kết hôn mà ngoại tình, tố cáo những hành động tàn ác của Cao Thúy Lan!”

Hoắc Nhất Hàng nghĩ một lát, nói: “Khuynh Khuynh, anh ủng hộ việc em bắt đầu phản công lại bọn họ, chứng cứ, bên anh cũng có một ít, giờ em đang phải lo làm chủ việc an táng của bà, chuyện khởi tố cứ để sau đã, mình đưa tin tức lên báo trước, tạo thành một ít dị luận có lợi cho mình….những chuyện này, anh sẽ đi làm.”

“Được, vậy cứ theo những gì anh nói mà làm,” Vân Khuynh nói: “Cám ơn anh, Hoắc Nhất Hàng!”

“Anh hy vọng ngược lại, em có thể cố gắng loại bỏ từ Hoắc trong tên anh ra được không,” Hoắc Nhất Hàng nhìn cô nói với ánh mắt đầy ấm áp.

Vân Khuynh ngây người ra lát, bỏ từ “Hoắc đi, vậy thì là…Nhất Hàng?

“Cái này…” Cô gọi không được.

Hoắc Nhất Hàng cười nói: “Tạm thời không được cũng không sao, anh đợi em!”

Anh có đủ sự nhẫn nại, đợi trong mắt và trong tim của người phụ nữ mình thích chỉ có riêng một mình anh!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, tất cả sự chủ ý của công chúng đều dồn lên mặt báo, những tựa đề của các phương tiện truyền thông vô cùng hấp dẫn.

<Kịch hay lớn cuối năm, Người kế vị của Tập Đoàn Lục Thị bên ngoài giấu cô vợ nhỏ, cô ta đã có bầu!>

< Vân Khuynh cô con dâu ngoan ở Vinh Thành đã bị trả hàng, Lục đại thiếu gia mở cửa đón nghĩa nữ của Vân Gia vào nhà dưỡng thai!>

<Thừa gió bẻ măng:Nghĩa nữ Vân Gia cướp ngôi, giật chồng mới của chị hai…>

<Lục Văn Bân dẫn kẻ thứ ba vào trong khách sạn Ôn Tuyền, chứng cứ ngoại tình xác thực…>

<Chồng mới và em gái chung chạ, trong hôn nhân, bạn có thể chịu đựng được đến mức nào?>

<….>

Người dân, kẻ rảnh thì nhiều, thích nhất bàn tán chuyện thiên hạ, những tin báo này vừa ra lò đã thu hút sự quan tâm của vô số người, giống như một trận gió lớn thổi qua, vừa giống như ngọn lửa lớn, cứ theo những tờ báo, ti vi, đài, clip, mạng, điện thoại, lọt vào mắt của từng người, khiến cho toàn dân bàn tán nhiệt tình.

Con mèo hoang để lại lời bình: Thằng khốn thì năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, nhìn thấy loại người giống Lục Văn Bân, còn con vợ bé đáng ghét đó! Con thỏ còn chưa ăn cỏ dại bên đường, ngay cả chuyện này cũng làm ra được thì đúng là súc sinh cũng không bằng, Ta khinh!

Easy Đan bình luận: Hạng đàn ông này chắc là mắt bị mù, rèn mắt che mờ con mắt chăng, Vân Khuynh xinh đẹp như thế, lại phóng khoáng, xuất sắc, còn nguyện dùng toàn lực để trợ giúp cho Lục Gia giải quyết vấn đề kinh tế lúc nguy cấp mà không thèm, lại đi thích một con đi!

Tam thiếu gia Triệu gia nói: Tên khốn đi chung với gái hèn, thật là quá hợp, không phải Vân Khuynh thua kém người khác, mà ông trời thấy được điểm tốt của Vân Khuynh, sớm khui chuyện xấu xa này ra ánh sáng, để Vân Khuynh và tên Lục Văn Bân sớm ly hôn, cô sẽ tìm được một người đàn ông tốt thực sự, anh trai nhà tôi khá hợp với cô.

Nickname ốm như ống tre bình luận: Lục Văn Bân và Dương Liễu cũng quá nhẫn tâm? Còn quang minh chính đại không nghi kỵ gì hết, còn biết liêm sỉ khong? Dương Liễu thì khỏi nói rồi, vốn là con nuôi của Vân Gia, ăn uống mặc ở đều là nhờ ơn của Vân Gia, mà lại lấy ơn báo oán, cướp chồng của chị? Còn muốn thế chỗ? Loại người này thật đáng hận, đáng ghét? Nên dẫn đi bỏ lồng heo vứt xuống sông?

Một Nhất Trường nói: Người đàn bà bán thân xác này, con vợ bé mà dám quyến rũ anh rể mình chắc phải có một con tim lẳng lơ đa tình và phóng túng, chắc chắn là đã chung chạ với nhiều người đàn ông, tôi dám cá, cô gái này chắc là gái gọi cứ kêu là đến đây mà!

Eat Sleep Pummel Dodo bình luận: Có gì mà đáng bình luận đâu? Chả phải là "Tình yêu" giữa một con điếm giả thanh cao và một thằng khốn? Không phải chuyện của mình, thôi đi, để hai thứ đó, làm mình thấy ghê tởm…

30. Chương 30

Từ xưa có câu: Việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu thì truyền ngàn dặm.

Tin tức xã hội, những thông tin như vậy lan truyền với tốc độ nhanh hơn, chưa đến 5 phút, tất cả các diễn đàn lớn đều bị tìm kiếm đến nghẹn mạng!

Mà chính lúc này Lục Văn Bân và Dương Liễu vừa mới thức dậy.

Lại ngủ trong phòng chính.

Vân Khuynh vừa rời khỏi Lục Gia, Dương Liệu nhanh chóng đem tất cả những vết tích của Vân Khuynh trong phòng này dọn sạch sẽ, còn mời công ty tân trang nhà cửa đến đây, tân trang căn phòng với phong cách sặc sỡ…

Tối hôm qua, cô ta và Lục Văn Bân cũng làm nhiều hiệp đến mực mệt quá ngủ mất.

Hai người đó cứ trần như mộng nằm dưới tấm chăn.

Vừa tỉnh dậy, Dương Liễu theo thói quen sẽ đưa tay với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường.

Trên ngực lại thừa một cánh tay, Lục Văn Bân nhẹ nhàng nói nhỏ: "Liễu Nhi, tỉnh rồi à? Đến đây, làm cái buổi sáng nào!"

"Đồ xấu xa, quay qua bên kia, em coi mấy giờ rồi!" Dương Liễu đẩy Lục Văn Bân qua, mở màn hình điện thoại, còn chưa mở khóa, đã bị những tiêu đề hiển thị trong những ô vuông làm cho giật mình ngồi dậy.

Cái chăn trượt xuống dưới, hai tay cô cầm điện thoại, mở khóa màn hình, nhấp vào tin tức, không ngừng trượt xuống xem.

Nhìn thấy trong bản tin dán đầy những tấm ảnh mờ mờ và một loạt các lời bình luận phía dưới, cô ta tức đến toàn thân run lên.

Vân Khuynh! Nhất định là chủ ý điên rồ của con tiện nhân Vân Khuynh này.

Chắc chắn là cô ta! Vì tối hôm qua cô bị mấy người đàn ông Cao Thúy Vân phái đến làm nhục, bị phát tán, cả bụng đầy cơn giận không có chỗ xả, mới tung ra những tin tức này, dội gáo nước dơ bẩn ấy lên người cô và Lục Văn Bân!

Nhưng tin tức hôm nay đáng lẽ phải là Vân Khuynh phóng đãng trong hôn nhân? Mấy clip của bọn họ đâu? Sao không đưa lên đây? Sao lại để Vân Khuynh tung những tin tức này lên trước?

Phản ứng của Dương Liễu quá mạnh, làm cho Lục Văn Bân nhanh chóng để ý.

"Liễu nhi? Xảy ra chuyện gì thế? Sao em có vẻ…không vui lắm?" Lục Văn Bân hỏi.

"Em…" Dương Liễu cắn bờ môi mình, quay đầu nhìn Lục Văn Bân, nước mắt tuôn trào như dòng suối, rơi đầy mặt: "Bân, chúng…chúng ta bị người ta mắng đó!"

"Những người đó sau khi xem tin tức, đều nói anh là thằng khốn vô tình vô nghĩa, còn nói em là dâm phụ lấy đức báo oán, em…"

"Sao lại như thế được? Em…sao em lại trở thành Tiểu Tam là người mà người người muốn la muốn đánh được?"

"Bân, anh từng nói, hai chúng ta mới là một đôi thật lòng yêu thương nhau, chúng ta chỉ là theo đuổi tình yêu của mình, không phải sao?"

"Nhưng, bọn họ chửi khó nghe lắm…huhuhu"

Dương Liễu một đằng tỏ thái độ "Yếu đuối đáng thương" và còn "Oan ức", đằng khác liền ném điện thoại ra trước mặt Lục Văn Bân.

"Tin gì, để anh xem?" Lục Văn Bân nhăn mày, cầm lấy điện thoại.

Chỉ nhìn sơ qua, đã cắn răng hở lợi ra: "Đáng chết mà, đây là cái gì đây?"

"Tin này ai phát tán ra ngoài."

"Đám ký giả đáng chết, dám không nói với ta câu nào đã tung những tin tức như vậy ra ngoài!"

"Không được! Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc kết hôn của chúng ta…còn ảnh hưởng đến công ty…"

Lục Văn Bân có chút hoảng hốt.

Dương Liễu thấy anh ta không nghĩ tới Vân Khuynh, vừa lau nước mắt vừa nói: "Bân, xem ra chị em thật sự hận em, trước đây chị ấy còn vu oan em hại chết bà nội, giờ lại…"

“Thực ra, nếu kết hôn với em, mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến anh, em cũng có thể không kết hôn với anh, ai bảo lúc đầu, chính em gật đầu đồng ý cho anh và chị kết hôn trước? Bây giờ người ở Vinh Thành đều biết chị em mới là vợ anh, em là thứ gì? Chính là người tình cướp ngôi vợ cả…”

“Chi bằng giờ em bỏ đứa con, trả anh về bên chị em, sau đó về Vân Gia, làm lại từ đầu rồi tìm người đàn ông mà giả đi! ”

“Ba mẹ tối qua có nói với em, qua một thời gian nữa, sẽ đem cổ phần chuyển nhượng cho em, em có cổ phần, có tiền, không lo tìm không được người đàn ông muốn cưới mình…”

Những lời này của Dương Liễu, dù không trực tiếp nói tin tức là do Vân Khuynh tung ra, nhưng cô biết, Lục Văn Bân nhất định sẽ nhận định là Vân Khuynh làm.

Thêm nữa Lục Văn Bân và Vân Khuynh đang ồn ào vụ chia tay, chỉ có thể mong chờ vào cô ta lấy được cổ phần của Vân Gia để bù vào ngân sách trống của Lục Gia, mà Cao Thúy Lan lại một lòng mong chờ cô sớm ngày sinh đứa bé ra…cho nên, bất kể là Lục Văn Bân hay là Cao Thúy Lan, đều không thể bỏ rơi cô, bỏ rơi đứa bé.

Quả nhiên, Lục Văn Bân vừa nghe những lời này, lập tức đưa tay ôm lấy Dương Liễu an ủi nói: “Liễu nhi, em đang nói bậy gì đó? Em là vợ mà anh đã nhận định, là người từ đầu đến cuối trong lòng anh, người vợ duy nhất, sao anh có thể vì con tiện nhân Vân Khuynh mà bỏ rơi em được chứ?”

“Lúc ban đầu chúng ta yêu thương lẫn nhau, tình yêu là thứ vĩ đại nhất trên đời này, chúng ta vì tình yêu thì có lỗi gì?”

“Lỗi là ở con tiện nhân Vân Khuynh đó, cô ta và anh kết hôn lâu như vậy cũng chưa từng gây cho anh bất cứ phiền phức nào, còn luôn giúp công ty, anh cứ tưởng rằng cô ta ngoan hiền, nhưng giờ xem ra, con tiện nhân đó có tâm cơ của một con điếm! Ly hôn muốn phân tài sản thì thôi đi, còn dám bày ra những tin tức này để đối phó với chúng ta nữa?”

“Anh thấy con tiện nhân đó chán sống rồi! Liễu nhi, em đừng buồn, giờ hai chúng ta là một, không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng đến thai khí!”

“Anh lập tức kêu người ra giải quyết việc này!”

Nói xong, Lục Văn Bân gỡ chăn ra, xuống giường, vào nhà vệ sinh tắm cái, rồi ra khỏi phòng, chuẩn bị đi gặp mẹ Cao Thúy Lan bàn đối sách.

Lúc anh ta xuống lầu, lại nghe tiếng Cao Thúy Lan đang trách móc một người đàn ông, xem tướng tá, đó là..cậu Cao Hùng?!

Kỳ lạ là, một tay Cao Hùng vắt lên cổ, một chân thì băng bó dày đặc, bên người còn cầm theo cây gậy.

"A Hùng, em làm việc kiểu nào vậy? Chị bảo em tìm mấy người làm nhục Vân Khuynh, chụp hình để cô ta thân bại danh liệt, để cho con tiện nhân đó và Văn Bân sớm ly hôn, cũng là để nhanh chóng cưới Dương Liễu về, đợi sau khi tình hình kinh tế của Lục gia ổn định, ăn nên làm ra, ta còn có thể niệm tình thân thích anh em giúp em mở một công ty nhỏ cơ mà?"

"Nhưng giờ em nói với chị làm không xong? Chính mình suýt chút nữa cũng tàn phế?"

"Chị hỏi em, có ai mà không nể mặt Lục Gia nhà ta, mà lại dám đi giúp con tiện nhân Vân Khuynh đó đối phó bạo lực với cậu? Cậu không phải nói là cậu đã tìm được 4 người đi chung với cậu sao? 5 người mà không đối phó nỗi một người?"

Lục Văn Bân nghe được những lời đó, không biết sao, trong lòng có chút không thoải mái.

Mẹ lại bảo cậu dẫn người đi làm nhục Vân Khuynh?

Bất kể nói sao, Vân Khuynh giờ vẫn là vợ hắn, cho dù cậu không cần, cũng không thể tùy tiện để người đàn ông khác "hưởng thụ" cô ta chứ?

Như vậy chả phải cắm sừng lên đầu hắn sao?

Chuyện như vậy nếu thật sự thành công, lộ ra ngoài, quả thực có thể khiến Vân Khuynh thân bại danh liệt, nhưng cũng phải biết rằng có bao nhiêu người cười nhạo hắn.

Sao mẹ lại không suy nghĩ đến thanh danh hắn cơ chứ?

Sau này anh là người nắm quyền của Lục Thị, chả lẽ để người ta nắm thóp đưa ra làm đề tài bàn tán khi ngồi uống trà ăn cơm sao?

Nhưng cậu không thành công? Ai đã giúp Vân Khuynh?

Lục Văn Bân tiếp tục nghe.

"Chị, thật không phải người em mời đến bất lực, thực sự là người mà giúp con tiện nhân Vân Khuynh đó là người con không ngờ đến!" Cao Hùng hậm hực nói.

"Là ai?" Cao Thúy Lan hỏi.

Cao Hùng: "Tập đoàn Hoắc Thị, Hoắc Nhất Hàng!"

Cao Thúy Lan hùng hổ đứng dậy: “Em nói ai?”

“Chị, chị không nghe nhầm, chính là Hoắc Nhất Hàng!” Cao Hùng nói: “Chị không biết, thằng tiểu tử đó lúc ở nước ngoài đã từng luyện võ, tay chân ra tay rất tàn độc! Em còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh đạp phát…bác sĩ nói nếu anh ta dùng sức thêm xíu nữa, cái chân này của em và cánh tay sẽ tàn phế thật!”

“Chị, Hoắc Nhất Hàng có chút ân oán với Lục Gia nhà ta, hắn giúp con tiện nhân đó, chả phải là có âm mưu chống lại Lục Gia chúng ta sao?”

“Cái gì? Chú út?” Lục Văn Bân nhịn không được nữa, lập tức đi lên trước kinh ngạc hỏi: “Sao chú ấy lại cùng một phe với Vân Khuynh?”

Nói tới đây, hắn đột nhiên nhớ lại, lúc ở bệnh viện, hắn cũng gặp Hoắc Nhất Hàng.

Chả lẽ, lúc đó, Hoắc Nhất Hàng đã cố tình muốn tiếp cận Vân Khuynh rồi?

Nếu vậy thì, vậy…

“Chả lẽ, tin tức hôm nay là bẫy của chú út sao?”

“Tin tức? Hoắc Nhất Hàng làm gì?” Cao Thúy Lan thấy bộ mặt đầy hoảng loạn của Lục Văn Bân, nhất thời có dự cảm không lành.

“Mẹ, người tự xem đi!” Lục Văn Bân đưa điện thoại của mình cho Cao Thúy Lan.

Lúc này, đã có tin tức mới ra.

< Vụ án ngoại tình của Lục Văn Bân lại có thêm chứng cứ, trước hôn nhân sau hôn nhân đều ngoại tình! Sau nửa năm kết hôn, bồ nhí đã có thai bảy tháng!>

<Cưới đại tiểu thư, ngủ với nhị tiểu thư, Liên Hôn giữa Lục Thị Và Vân Thị, chả phải là cuộc Dối Hôn sao? Lừa tiền? Lừa sắc?>

<Cha mẹ Vân Thị yêu thương con nuôi, lại không tiếc hy sinh hôn nhân của con gái ruột?! Thật là loại bố mẹ khốn nạn!>

Tin mới ra lò, lại dẫn đến một làn sóng bàn luận sôi nổi.

Mèo ăn cá nói: Thấy qua cha mẹ thiên vị, cũng chưa thấy cha mẹ nào thiên vị như Vân Gia, chỉ biết tốt

với con người khác, tốt thì cũng không nói gì, còn làm ra chuyện bần tiện, ghê tởm, thất đức như thế, thực sự là, tôi dự đoán là, hai người này, sau này chắc chắn về già không ai nuôi dưỡng…

Mười bảy phần no nói: Chuyện này chắc chắn có âm mưu từ trước, trước tiên cưới Vân Khuynh vào nhà, giúp Lục Gia giải quyết đống lộn xộn, sau đó một chân đá người ta ra, để Dương Liễu vào nhà, kế sách thật thâm độc! Vân Khuynh oan quá! Dương Liễu thật hèn!

Liễu như nói: Chả còn gì đáng nói, chỉ một câu, Thiện có thiện báo, ác có ác báo, đạo trời luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn trời, ông trời sẽ tha cho ai

Tôi là Diệp tử nói: Đây rõ ràng là nhà mẹ đẻ và ba mẹ chồng âm mưu hợp tác ức hiếp Vân Khuynh! Sao tôi lại nói vậy?

• Vân Gia trước giờ thiên vị con nuôi, con nuôi quen bạn trai có bầu chuyện lớn vậy chả lẽ không biết?

• Nếu con nuôi mình và Lục Văn Bân đã chung chạ. Tại sao lại gả con gái ruột mình cho Lục Gia? (Tôi đoán đằng sau đó chắc chắn có dính líu đến lợi ích gì đó, có thể bắt buộc phải gả Vân Khuynh đi mới thực hiện được.)

• Trong bản tin nói lúc Vân Khuynh rời khỏi nhà họ Lục vẫn là gái trinh, cũng tức là, nửa năm kết hôn, Lục Văn Bân chưa đụng vào cô lần nào, anh ta là trai cong sao? Hay chưa từng làm chuyện đó với đàn bà, không có năng lực yêu? Rõ ràng không phải, đứa con trong bụng Dương Liễu ở đâu ra chứ!

Chỉ có khả năng Lục Văn Bân cưới Vân Khuynh chỉ là hình thức, ý đồ thực sự là đã thỏa thuận với Dương Liễu xong hết rồi, thật nhẫn tâm, lấy hôn nhân người đàn bà ra để thành toàn cho cuộc sống vui vẻ và phong lưu bên người tình và chính mình, đê tiện đê tiện! Khốn nạn khốn nạn!

• Sau khi con nuôi từ nước ngoài về, bụng lớn vào Lục Gia, chân tướng Dối Hôn đã lòi ra? Sự thật Vân Khuynh bị ăn hiếp đã lòi ra? Trai khốn nạn và cô em gái đê hèn tâm tư bần tiện lòi ra rồi chứ gì? Cha mẹ Vân Gai tại sao không giúp Vân Khuynh đòi lại công bằng?

Còn nữa, lần trước ở bệnh viện, nghe nói khi Vân Lão phu nhân đang tiến hành phẫu thuật, chỉ có mình Vân Khuynh ở ngoài canh giữ, cha mẹ Vân Gia đang lo chuyện gì đó còn Dương Liễu đi đâu, do cô động! thai! khí!

• Sau khi Vân lão phu nhân không may qua đời, Vân Khuynh về nhà cũ lo mai táng cho Vân lão phu nhân, tại sao cha mẹ không đến? Tại sao người chịu ơn dưỡng dục Dương Liễu đó lại không đến? Thậm chí, Cao Thúy Lan còn một lòng muốn hủy trong trắng Vân Khuynh?

May mà không thành, nếu thực sự thành, tôi sẽ chửi ông trời ba tiếng, ông trời Không Có Mắt!

Như trên, hết!

Kiều Kiều An nói:…..

31. Chương 31

"Bóp!" một tiếng, Cao Thuý Lan nhìn thấy một nửa, thì tức đến ngay lập tức đập điện thoại xuống đất.

"Con tiểu tiện nhân chết tiệt! Dám phát ra những tin tức này? Mẹ nghĩ là cô ta không muốn sống rồi!"

Lục Văn Bân cau mày, nói một câu: "Mẹ, đó là điện thoại của con…"

Cao Thuý Lan hoàn toàn không nghe thấy câu nói này, mà càng phát điên chửi dữ dội hơn: "Cái đồ tiện nhân không biết mất mặt, lúc trước cũng vì mẹ xem cô ta thành thật nên mới đến Vân gia bàn chuyện hôn lễ. Khi cô ta cưới vào Lục gia, mẹ cũng phục vụ tốt cho cô ta, không ngờ rằng cô ta đã có mưu kế trong lòng!"

"Mẹ thấy rằng Dương Liễu nói không sai, cái đồ tiện nhân đó đã nhắm vào tài sản của Lục gia chúng ta, nói không chừng, sự chậm trễ của cô ta trong việc giải quyết chuyện của công ty đều là cố tình…."

Nói đến đây, Cao Thuý Lan kéo Lục Văn Bân và nói: "Văn bân, con nhanh chóng đến kiểm tra tài khoản của công ty, mẹ nghi ngờ rằng cái đồ tiện nhân đó sớm đã đụng chạm đến tài khoản của công ty rồi, không phải cô ta có năng lực đó sao?"

Rõ ràng là bà ta tưởng rằng Vân Khuynh tốt bụng và biết điều, lại có thể đáp ứng yêu cầu của Lục gia, mới để con trai của mình Lục Văn Bân và Vân Khuynh kết hôn. Ngoài ra, sau khi Vân Khuynh cưới vào Lục gia cũng luôn làm việc chăm chỉ để giúp đỡ Lục gia. Hầu hết thời gian, quần áo, thức ăn, chỗ ở và đi lại đều là do Vân Khuynh làm hết. Chính Vân Khuynh mới là người phụ vụ Cao Thuý Vân, nhưng bà ta lại cắn trả một miếng!

Đơn giản là không biết xấu hổ!

Lục Văn Bân còn lặp lại lời nói: "Con cũng không nghĩ rằng Vân Khuynh là người phụ nữ như vậy, lúc cô ta kết hôn với con, không phải khá ngoan ngoãn sao? Chỉ ở nhà và chạy đến công ty và không bao giờ hỏi về chuyện con ở nước ngoài…."

"Khi cô ấy kết hôn với con, cũng là chính cô ta gật đầu đồng ý, một triệu nhân dân tệ tiền đầu tư cũng là do Lão phu nhân của Vân gia tự nguyện lấy ra. Của hồi môn của cô ấy cũng là cô ấy tự bù thêm vào cho Lục gia, những thứ đã cho, còn muốn đòi về? Không thể nào!"

"Mẹ, con không quan tâm Vân Khuynh đang làm gì và có ý định gì, hay là vì nguyên nhân đã có liên lạc gì với chú út, những điều kiện mà Vân Khuynh nói với con thì con không thể nào đồng ý cô ta, nếu như để cô

ấy ra đi với một khối tài sản lớn như vậy thì con với cô ấy kết hôn là vì cái gì?"

"Tất nhiên không thể đồng ý điều kiện của cô ta!" Cao Thuý Lan nói: "Những gì đã thuộc về Lục gia chúng ta, một phần cũng không thể cho cô ta!"

"Cái đồ tiểu tiện nhân đó, cố tình đưa ra những tin tức như vậy, không phải là đang cố đổ nước bẩn vào người con với Dương Liễu sao? Mẹ không để cho cô ta đạt được mục đích"

Cao Thuý Lan nói đến đây, mắt đảo qua đảo lại và nảy ra một ý tưởng: "Văn Bân, bây giờ con lập tức đến Lục gia và nói Dương Liễu nhìn thấy tin tức này là ngất đi, thuyết phụ họ đứng về phía mình, nói với phóng viên và giới truyền thông, con và Dương Liễu đang yêu nhau là do Vân Khuynh đến giật người yêu, là con bị cô ta lừa mới cưới cô ta.

"Bây giờ Dương Liễu đã mang thai của con và trở về, sự thật minh bạch, con mới quyết định ly hôn với cô ta, còn cô ta vì tiền chia tài sản từ Lục gia quá ít nên mới cố tình bịa đặt những sự việc này để bôi nhọ con và Dương Liễu, làm ô uế Lục gia, thậm chí bôi nhọ chính cha mẹ ruột của mình!"

Lục Văn Bân nghĩ một lúc, thì mới hiểu rõ lời nói của Cao Thuý Lan, khuôn mặt hiện lên nụ cười thoả mãn: "Mẹ, ý tưởng này thật tuyệt! Xem ra, đúng ra gừng càng già càng cay!"

Cao Thuý Lan khịt mũi: "Cái đồ tiểu tiện nhân dám tính toán với chúng ta, mẹ mà không rút xương lột da cô ta thì khó có thể trút được cơn giận này!"

"Con mau chóng đi giải quyết đi!"

Lục Văn Bân gật đầu và vội vã rời đi.

Vân Khuynh, ban đầu tôi còn xem cô đã vì Lục gia làm một số chuyện, chừa cho cô đường sống. Thậm chí nghĩ rằng nếu cô ngoan ngoãn ly hôn với tôi, đợi sau khi tôi và Dương Liễu kết hôn thì cũng có thể mua một biệt thự bên ngoài cho cô ta, sau đó tiếp tục để cô ta làm người phụ nữ của tôi.

Rốt cuộc, một người phụ nữ ly hôn và không được gia đình nhà chồng yêu thích, ai muốn điều đó?

Tôi có lòng nghĩ tốt cho cô, mà cô còn dám cùng Hoắc Nhất Hàng tính kế với tôi?

Vậy thì đừng trách tôi tàn nhẫn vô tâm với cô!

Vân Bính Hoa và Tô Tương cũng đã xem tin tức rồi.

"Đứa con bất hiếu!" Vân Bính Hoa đập tay lên chiếc bàn trà "Cô ta thực sự dám phơi bày những chuyện

của Dương Liễu và Lục Văn Bân ra! Con nha đầu chết tiệt một chút lương tâm cũng không có này! Những năm qua tôi đã thật sự phí sức nuôi cô ta rồi!"

"Đúng vậy, Vân Khuynh làm thế nào có thể làm điều này chứ? Tô Tương nói: "Mặc dù trong cuộc hôn nhân giữa cô ta và Văn Bân, là chúng ta nói dối cô ta một lần, nhưng mà Văn Bân thực sự chỉ yêu Dương Liễu, dù cho họ không kết hôn thì coi như cô ta cũng không mất mát gì."

"Lúc trước cô ta đã chống lại chúng ta, cũng là do tôi những năm qua đã bỏ bê cô ta, không dạy dỗ tốt cho cô ta nên trong lòng cô ta có một số bất bình, thì tôi cũng không kì kèo với cô ta nữa. Tôi còn nghĩ rằng đợi đến đám tang của mẹ giải quyết xong thì sau đó khuyên răng cô ấy, chỉ cần cô ta đồng ý điều kiện của chúng ta, từ bỏ cổ phần và không lấy lại của hồi môn một triệu nhân dân tệ của cô ta đã đầu tư vào Lục gia thì tôi vẫn xem cô ta là con gái của chúng tôi, sau này tôi sẽ quan tâm đến cô ta hơn một chút, nhưng ai biết được…."

"Cô ta thực sự đã làm ra một điều tồi tệ như vậy!"

"Chẳng lẽ cô ta không biết rằng khi cô ta nói ra như vậy thì ảnh hưởng lớn như thế nào đánh danh tiếng của Dương Liễu sao? Chẳng lẽ cô ta không biết, vác theo cái tên ngoại tình, dù cho Dương Liễu cưới vào Lục gia thì cũng bị tầng lớp thượng lưu xem thường sao?"

"Dương Liễu, là em gái của cô ta, đâu có người chị nào có thể hại em gái của mình như vậy chứ? Tôi…tôi tại sao lại sinh ra một thứ độc ác như vậy chứ?"

"Bây giờ cô ta có đủ bản lĩnh rồi, ở trong một căn biệt thự đầy ám khí, mặc trên người chiếc áo tang thì dám ăn hiếp chúng ta!" Vân Bính Hoa càng nghĩ càng cảm thấy không phục, người trưởng bối như ông ta tại sao có thể bị chính con gái của mình sinh ra chửi mắng chứ?

"Thật là tức chết đi được! Không được, bây giờ tôi phải đi tìm con nha đầu chết tiệt đó, tôi phải để cho cô ta làm rõ những gì nói trên mặt báo, nếu không thì sau này chúng ta ra khỏi nhà sẽ bị người khác soi mói chỉ trỏ và chửi mắng phía sau?"

Vân Bính Hoa đứng dậy và muốn đi ra ngoài.

Tô Tương nhanh chóng nắm lấy tay ông ta.

Bà ta ngập ngừng một lúc rồi nói, "Tô Tương, hôm qua chúng ta vừa thất bại ở ngay chỗ của Vân Khuynh, ngay lúc này lại đi tìm cô ta chắc là không hay cho lắm?

"Vả lại, trên tin tức còn nói rằng Cao Thuý Lan đã gọi người đi đến làm…làm chuyện đó với Vân Khuynh, đó không phải là thật chứ?

Suy cho cùng đây cũng là con gái ruột của bà ta, không thể một chút động tĩnh cũng không có. Mặc dù sự

yêu thương phần lớn vẫn dành cho Dương Liễu nhưng nếu như Cao Thuý Lan thực sự sử dụng thủ đoạn để đối phó với Vân Khuynh và bà ta lại đi cùng Vân Bính Hoa để đến làm rõ mọi chuyện với cô ta, như vậy có chút vô lương tâm không?

Vân Bính Hoa không ngần ngại và nói: "Tất nhiên điều đó không phải là thật! Bất kể thế nào cái con nha đầu chết tiệt đó cũng là chúng ta sinh ra. Lục gia muốn cưới Dương Liễu, muốn đứa con trong bụng của Dương Liễu, không phải một chút lo lắng cũng không có đâu. Chắc chắn là Vân Khuynh cái con nha đầu chết tiệt đó gây ra!"

"Vì muốn làm hại Dương Liễu, con nha đầu chết tiệt đó thậm chí còn dám làm bẩn bản thân mình. Tôi đây đã đánh giá thấp cô ta rồi!"

"Ba, ba đang đánh giá thấp ai vậy?" Lục Văn Bân vừa bước vào nghe thấy câu nói cuối cùng của Vân Bính Hoa thì tiện thể hỏi một câu.

"Còn có thể là ai nữa? Chính là con Vân Khuynh nha đầu chết tiệt đó, cô ta dám…" Vừa nói nửa chừng, Vân Bính Hoa đột nhiên dừng lại và nói Lục Văn Bân, "Văn Bân, con đến đây làm gì? Có phải đã thấy tin tức mà con nha đầu chết tiệt đó phát ra?"

"Haiz" Lục Văn Bân thở một hơi dài, giả vờ nói những đầu khổ tâm: "Ba, mẹ, con xem thấy rồi, không sao đâu. Điều máu chốt là mẹ con và Dương Liễu cũng xem hấy rồi."

"Dương Liễu đã xem tin tức rồi sao?" Tô Tương đột nhiên trông lo lắng và hồi hộp: "Vậy con bé có bị gì không? Có tức giận không? Có đau buồn không? Có khóc nhiều không? Phụ nữ đang mang thai thì không được khóc, nếu không nhiều sẽ ảnh hưởng đến tính cách của đứa con không tốt…."

Một loạt câu hỏi được đưa ra, không khó để thấy được rằng Tô Tương mới thực sự quan tâm đến Dương Liễu.

"Dương Liễu cô ta….cô ta tủi thân đến ngất đi." Lục Văn Bân nói.

"Cái gì?" Tô Tương và Văn Bính Hoa đã bị sốc và đồng thanh nói: "Nhanh, nhanh, nhanh, đi thăm Dương Liễu xem."

"Ba, mẹ, đừng vội đừng vội." Lục Văn Bân vội vàng giữ lấy họ và nói: "Dương Liễu không bị vấn đề nghiệm trọng gì, bác sĩ trong nhà đã khám và xác định rằng không ảnh hưởng đến đứa con trong bụng."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Tô Tương nói đi nói lại.

"Nhưng bây giờ tin tức đã được lan rộng ra, các bình luận một chiều trên mạng đều là đang chửi chúng ta. Mẹ con ở nhà cũng tức điên lên và đe doạ sẽ đi tìm Vân Khuynh giải quyết nó và đương nhiên là đã bị con thuyết phục lại rồi."

“Bất kể như thế nào, Vân Khuynh bây giờ cũng là vợ của con, chúng ta gây hứng với cô ta quá cứng nhắc cũng không tốt. Vả lại chuyện này, thật sự cũng là chúng ta có lỗi với cô ta trước….”

“Thật ra, nếu cô ấy không quá….bướng bỉnh, một mực phải nói việc ly hôn của chúng con ra và nói rằng Lục gia và Vân gia cùng nhau lừa cô ấy. Con cũng có ý định hảo hợp hảo tan với cô ta, nhưng chuyện bây giờ náo loạn đến sắc mặt mọi người đều không tốt.”

“Ba, mẹ, danh tiếng của cá nhân con tốt hay xấu thì cũng không sao. Con là đàn ông, dù cho ai nói rằng con là háo sắc thì cũng chẳng sao, nhưng mà Dương Liễu vẫn sẽ cưới vào Lục gia, cô ấy và đứa con trong bụng của cô ấy vẫn phải có danh có tiếng, Lục gia và Vân gia cũng phải có danh có tiếng…”

“Cho nên chuyện này ba mẹ xem…nên xử lý thế nào?”

Lời nói của Lục Văn Bân khá tuyệt vời. Trước tiên đặt mình vào vị trí hào phóng, tiếp tục nói về danh tiếng điều mà Vân Bính Hoa và Tô Tương luôn quan tâm đến và sau đó nghĩ đến Dương Liễu, người mà họ yêu quý nhất.

Trông có vẻ như đang cùng Vân Bính Hoa và Tô Tương thương lượng, nhưng trên thực tế thì đó là ý định tìm hiểu tính cách của Vân Bính Hoa và Tô Tương để tính toán mưu kế.

Anh ta dám đảm bảo rằng, sau khi Vân Bính Hoa và Tô Tương nghe được những điều này thì nhất định đẩy tất cả mọi lỗi lầm lên người Vân Khuynh.

Quả nhiên, Vân Bính Hoa im lặng một lúc và hỏi, “Văn Bân, ý của mẹ con là như thế nào?”

“Đây….” Lục Văn Bân lại làm ra một khuôn mặt đáng thương.

“Văn Bân, ba xem con như chính con ruột của mình vậy, có chuyện gì thì con cứ nói thẳng.” Văn Bính Hoa thúc giục anh ta.

32. Chương 32

Lục Văn Bân lúc này mới nói: “Ý của mẹ con là vì Vân Khuynh đã phơi bày mối quan hệ giữa con và Dương Liễu, đứa con trong bụng của Dương Liễu cũng là đã như vậy rồi, không thể che giấu nó và chỉ có thể mời hai vị ra mặt làm ra mối quan hệ giữa ba người con, Dương Liễu và Vân Khuynh. Sau đó nói như rằng Vân Khuynh là người thứ ba xen vào chuyện tình cảm giữa con và Dương Liễu.”

“Mẹ con nghĩ về điều này và nói rằng là Dương Liễu đã đi nước ngoài vào năm ngoái và cũng là lúc một tháng trước khi con và Vân Khuynh kết hôn. Tốt hơn là nói rằng Vân Khuynh đã sử dụng một số thủ đoạn để ép buộc cô ta đi và sau đó Dương Liễu phát hiện mình đã có thai và phải trở về nước.

“Tất nhiên, cũng cần phải chứng minh rằng mục đích của Dương Liễu khi về nước không phải là muốn phá huỷ cuộc hôn nhân của con và Vân Khuynh, mà chỉ là đứa con trong bụng lớn rồi vì thế muốn về nhà mẹ để nương tựa.”

“Đó là do con vô tình biết được Dương Liễu đã mang thai đứa con của mình trong bụng của cô ấy, nên mới quyết định ly hôn với Vân Khuynh người mà con không có tình cảm. Hơn nữa, lý do khiến con quyết định ly hôn là vì con phát hiện rằng Vân Khuynh ngoại tình….”

Lục Văn bân vừa nói vừa xem biểu cảm của Văn Bính Hoa và Tô Tương.

Nói đến đây, thấy lông mày của Tô Tương nhăn lại, anh ta lại vội vã nói: “Ba, mẹ, con cảm thấy điều này có chút không tốt lắm, mẹ con không còn cách nào khác nên mới…vả lại cách cuối cùng này thật ra cũng không mờ ám lắm…”

“Có gì không tốt chứ!” Vân Bính Hoa nói: “Tin tức là do con nha đầu chết tiệt đó làm ra. Những gì cô ta nói ra là có ý muốn huỷ hoại danh tiếng của con và Dương Liễu. Mẹ con nghĩ như vậy, cũng chỉ muốn tính toán để cho con nha đầu chết tiệt đó một bài học!”

“Ba thấy rằng con nha đầu chết tiệt đó trong thời gian gần đây quá đáng lắm rồi, cô ta dám làm như vậy. Nếu có bất kỳ hậu quả nào thì cô ta phải tự chịu lấy!”

“Ba quyết định rồi, chuyện này sẽ sắp xếp theo ý định của mẹ con!”

“Ba sẽ đi tìm một vài nhà báo quen biết và phương tiện truyền thông, nói rõ mọi chuyện với họ và để cho hướng gió của tin tức thổi ngược lại!”

Tô Tương vẫn lưỡng lự: “Bính Hoa, hay là đừng nên nói Vân Khuynh tệ hại đến như vậy, dù gì cô ta cũng là….”

“Tương Tương, chuyện này thì bà đừng lo nữa, không phải bà không biết là cái con nha đầu chết tiệt đó bây giờ còn dám đe doạ chúng ta, và nói rằng cắt đứt mối quan hệ với chúng ta! Lần này, tôi sẽ cho cô ta biết rằng, ba mẹ của cô ta có thể kiểm soát sự sống và cái chết của cô ta!”

“Tôi muốn đè cô ta đến ngẩng không nổi đầu, sau đó mới có thể đến nói chuyện với cô ta về việc chuyển nhượng cổ phần, tôi không tin rằng tôi không thể đối phó với cô ấy!

“Đứa con gái bất hiếu như cô ta, đã đến lúc phải bẻ hết gai trên người cô ta rồi. Lúc đó cô ta mới chịu trở về Vân gia!”

“Đây….” Tô Tương ngập ngừng một lúc, cắn răng và nói: “Thôi cũng được, đều nghe theo ý ông, chúng ta là ba mẹ của cô ấy, ngay cả khi không ai muốn cô ấy nữa thì chúng ta cũng có thể muốn cô ấy…”

Một tiếng sau, một tức tin video bắt đầu xuất hiện trên internet và liên tục được chia sẻ và chuyển tiếp.

Trong video, Vân Bính Hoa ngồi rất nghiêm túc, Tô Tương ngồi bên cạnh và không ngừng rơi nước mắt.

Vân Bính Hoa nói: "Đối với tin tức sáng nay, nói rằng con gái thứ hai của tôi Dương Liễu với vị trị là người thứ ba, không cảm thấy xấu hổ mà còn quyến rũ chính ảnh rễ của mình. Tôi đến đây là để làm rõ mọi chuyện.

"Dương Liễu thực sự là con gái nuôi của tôi, ba mẹ của cô ta là bác sĩ trong bệnh viện. Lúc đó vợ tôi bị khó sinh trong bệnh viện, là do mẹ của Dương Liễu đã giữa an toàn cho vợ con tôi. Vì lí do này, tôi và vợ tôi đều rất biết ơn mẹ của Dương Liễu. Khi ba mẹ của Dương Liễu chết trong một tai nạn xe hơi, vợ chồng tôi đã đưa đứa trẻ tội nghiệp này về nhà."

"Dương Liễu là một đứa trẻ rất biết điều, rất tốt bụng, rất ngoan ngoãn. Từ nhỏ đến lớn cô ấy cực kỳ hiếu thảo. Nhưng chị gái của cô bé Vân Khuynh không hề giống cô ấy, tính tình rất tệ, khi còn trẻ đã rất mưu kế!"

"Khi còn nhỏ, Vân Khuynh thường xuyên giành giật đồ chơi với em gái, khi lớn lên điều đó càng tồi tệ hơn!"

"Cũng là do tôi không dạy tốt chính con gái ruột của mình. Tôi cứ nghĩ rằng cô ta là một đứa con gái tốt, dù có quá đáng nhưng cũng không gây ra chuyện lớn như vậy. Nhưng không ai ngờ rằng chính bạn trai của em gái mà cô ta cũng muốn giành giật!"

"Lúc này, Tô Tương nói tiếp: "Chuyện giữa Vân Khuynh, Dương Liễu và Văn Bân diễn ra từ năm ngoái. Lúc đầu, Dương Liễu đến nói với tôi rằng cô ấy gặp phải một người mà mình yêu thích trong lòng cô bé, tôi cũng để cô ấy đưa người đó về nhà cho tôi xem mắt thì ngay lúc đó Vân Khuynh cũng có mặt."

"Rất có khả năng từ thời điểm đó Vân Khuynh đã rung động."

"Sau đó, Dương Liễu đột nhiên nói với tôi rằng cô ấy sẽ ra nước ngoài để thả lỏng tâm trạng của mình. Tôi cũng không nghĩ nhiều và để cô ấy ra đi."

"Sau khi Dương Liễu rời đi thì Lục gia đến để bàn về chuyện hôn nhân và nói rằng muốn Vân Khuynh làm con dâu của gia đình họ. Tôi và Bính Hoa cảm thấy rằng đây là điều tốt lành vì thế đã đồng ý. Nhưng không ngờ rằng đây chính là một quyết định sai lầm nhất…."

"Nếu không phải vì Dương Liễu mang chiếc bụng bầu trở về thì tôi và Bính Hoa đến bây giờ cũng không biết rằng thì ra Dương Liễu bị chị gái của mình ép buộc rời đi…."

Nói đến đây, Tô Tương lại buồn bã lau đi nước mắt đang chảy xuống: "Sau khi Dương Liễu về nước, tôi và Bính Hoa liên tục hỏi cô ấy, thế nên cô ấy mới nói ra sự thật cho chúng tôi biết."

Văn Bính Hoa nói: “Sự thật là, Vân Khuynh không thích Văn Bân, chỉ là cô ấy tức giận chúng tôi, tức giận chúng tôi những năm qua đưa Dương Liễu về nhà, tức giận chúng tôi những năm qua đã bỏ rơi cô ấy và đặt tình thương cho Dương Liễu. Cho nên, cô ấy mới thử mọi cách để phá huỷ mọi thứ mà Dương Liễu có….”

“Nói đến đây, tôi nghĩ rằng mọi người cũng đã hiểu, Dương Liễu và Văn Bân mới là người thực sự yêu nhau. Nếu không phải vì sự can thiệp của Vân Khuynh và quyết định sai lầm của chúng tôi thì hôm nay sẽ không đưa ra tin tức này.”

Tô Tương tiếp tục nói: “Sau khi biết được những chuyện này, tôi và Bính Hoa rất đau lòng, hai người đều là con gái của mình thì chúng tôi có thể làm gì chứ?”

Hơn nữa, vào thời điểm này, Văn bân đến nhà và chạm mặt Dương Liễu thì mới biết rằng anh ta là ba của đứa bé. Thì anh ta lập tức quyết định ly hôn với Vân Khuynh và bù đắp cho Dương Liễu.

Tôi và Bính Hoa cũng có phần do dự. Rốt cuộc, để làm hạnh phúc một đứa con gái thì cần phải làm khó đứa con gái còn lại.

Văn Bân nói với chúng tôi rằng, thật ra sau khi anh ta kết hôn rõ ràng là không đụng chạm vào cơ thể Vân Khuynh vì thế Vân Khuynh cảm thấy tủi thân nên tìm một người đàn ông khác….”

Nói đến đây, những “thông tin” gì cần nói thì cũng đã nói gần hết rồi. Tô Tương đã “mất kiểm soát cảm xúc” và khóc to lên: “Đều là do tôi không tốt, để cô ta làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy….”

“Điều này là do Vân Khuynh mắc lỗi trước, Dương Liễu luôn phải chịu đựng, đứa con của Dương Liễu và Văn Bân đã lớn đến như vậy rồi. Tôi và Bính Hoa cũng chỉ có thể ủng hộ Vân Khuynh và Văn Bân ly hôn.”

Sắc mặt của Vân Bính Hoa trông khó coi, ông ta cắn răng và nói: “Ai biết rằng đứa con gái bất hiếu đó làm ra những chuyện tồi tệ hơn một con chó con lợn này, thậm chí không có ý định ăn năn hối lỗi. Đứng trước mặt gia đình Lục gia và tuyên bố ly hôn và để Văn Bân đưa cơ thể của mình đi không chia bất kỳ tài sản nào!”, tôi thật sự….thật sự sắp bị đứa con bất hiếu đó làm tức chết! Cô ta không sợ mất mặt, nhưng hai khuôn mặt già nua này cũng cần phải có thể diện, thể diện của Vân gia và Lục gia đều phải có!

“Cũng là vì chúng tôi không đáp ứng yêu cầu của cô ấy, vì thế mới đưa ra tin tức để bôi nhọ Dương Liễu và Văn Bân, thậm chí từ bỏ danh tiếng của bản thân mình và bịa ra những chuyện như Lục gia tìm cách đe doạ cô ấy và đổ lỗi cho việc chúng tôi quá yêu thương Dương nhi?”

Tô Tương lại nói: “Mẹ tôi vừa mới qua đời, đứa con đó vẫn nằm trong tang của biệt thự Thiên Lộc. Mà còn nghĩ cách làm hại em gái của mình, tôi thật sự không thể tin rằng đứa con bất nhân bất nghĩa bất hiếu, độc tâm độc ác này là do tôi sinh ra…”

Video, đến đây là kết thúc.

Các bình luận bên dưới video đã bùng nổ. Tất nhiên hầu hết số đó đều là quân lính mà Vân gia và Lục gia mời vào.

525 lượt bình luận: Tình thế đang đảo ngược! Không ngờ rằng người nghĩ ra mưu kết chính là Vân Khuynh? Nhưng mà nghĩa lại cũng ra được rằng, Dương Liễu và Lục Văn Bân đã có con với nhau, tại sao đến sau cùng người mà Lục Văn Bân cưới lại là Vân Khuynh? Văn Bân đâu phải là Liễu Hạ Huệ, nếu như không phải một chút tình cảm cũng không có nhưng làm thế nào có một người vợ đẹp như hoa vậy mà không đụng chạm vào cơ thể?

Hoá ra Văn Bân là một người đàn ông tốt, Dương Liễu là nạn nhân!

Giọt nước tức giận đã bình luận: Người ta nói rằng trên thế giới này chỉ có ba mẹ mới thực sự yêu thương chúng ta, chỉ có ba mẹ sẽ không từ bỏ chúng ta. Cho nên tôi tin rằng, ba mẹ ruột không thể nào làm ra những chuyện ác như những gì Vân Khuynh nói, lòng hiếu thảo lớn hơn cả cầu trời. Vân Khuynh, cô tự làm ô uế chính ba mẹ ruột của mình, sẽ bị nhân quả thôi!

Thời gian dài bình luận và nói: Vân Khuynh! Cái con đ**, lương tâm của mày là bị chó cắn rồi sao? Thậm chí làm hại chính em gái và ba mẹ của mình, chẳng lẽ mày không biết rằng có câu tự làm tự chịu và sẽ nhận quả báo sao?

Tiêu cực 45 độ nhìn lên bầu trời nói: Tôi nghĩ chuyện này không đơn giản, ngồi đây đợi tin tức mới, xem ai là người cười đến cuối….

Năm phút sau.

Hoắc Nhất Hàng xem toàn bộ video, khoé miệng nhếch lên và cười, đôi mắt của anh cũng bắn ra viên đạn: "Vân Bính Hoa? Tô Tương? Tốt! Rất tốt!"

"Lâm Trung, đi, bác bỏ mọi lời nói của họ, hãy nhớ rằng tôi không muốn những từ ngữ nhạt, nếu muốn bằng chứng thì trong tay tôi có rất nhiều. Khuynh Khuynh cũng đã đưa ra một số…."

Nói đến đây, anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ngoài ra, thông báo cho người ở biệt thự Thiên Lộc chuẩn bị, bất kể ai qua đó tìm đều chặn hết cho tôi. Nếu như để Khuynh Khuynh biết những điều ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ấy thì hậu quả để họ tự đo lường!"

"Vâng!" Lâm Trung nhanh chóng gật đầu và vội vã làm mọi việc.

Chẳng mấy chốc, thế hệ thứ hai giàu có và nổi tiếng tại Vinh Thành, người dám nói lên sự thật và dám chửi thề đã lên tiếng trên Weibo: Đm! Bổn thiếu gia đây chỉ vài ngày chưa lên Weibo, người rác rưởi như Lục Văn Bân đã trở thành một người đàn ông tốt rồi sao? Con đĩ Dương Liễu đã biến thành một người phụ nữ hoàn hảo rồi sao? Hành động của các ngươi là gì vậy, bản thân không có não sao? Bẩn như nước cống rồi còn dám rửa sạch? Ngoài ra, khuyên với hai vị lớn tuổi của Vân gia, trời chưa tối thì đừng đặt con mắt mình dưới mông!

Câu nói này, kể cả kẻ ngốc cũng có thể hiểu rằng là đang chửi rủa Vân Bính Hoa và Tô Tương bịt mắt nói điêu.

Đồng thời, anh ta cũng @Vân Khuynh: Em gái Vân Khuynh à, đừng buồn nhé. Kiểu ba mẹ thế này, có hay không cũng kệ. Bổn thiếu gia lúc nhỏ đã muốn mẹ sinh cho một đứa em gái. Nhưng mà @Giang Thắng CEO tập đoàn Giang Thị, không có khả năng để cho mẹ anh sinh thêm một đứa, em đến nhà anh làm em gái của anh? Anh sẽ che chở cho em!

33. Chương 33

Tiếp theo đó, một thám tử tư nhân nổi tiếng "Đào sâu vài ba điều": Sự thật về cuộc hôn nhân chớp nhoáng của Vân Khuynh và Lục Văn Bân được tiết lộ, không rời khỏi được tiền tại nội bộ của gia phả!

Như mọi người đều biết, tập đoàn Vân Thị là Vân lão gia tử và Vân lão phu nhân một tay lập nên giang sơn, hai người họ trong nhiều năm qua chỉ có một đứa con trai là Vân Bính Hoa. Vân Bính Hoa lại là một người nặng tình, ngoại trừ cái gọi là tình cảm thì những chuyện khác đều không để tâm. Mà còn bởi vì yêu vợ và yêu đứa con gái nuôi mà làm cho chính con gái ruột của mình tủi thân và chán nản. từ nhỏ đã bắt đầu nuôi dưỡng Vân Khuynh. (Vân Khuynh chưa học qua những trường đại học hàng đầu, nhưng vì ngôn truyền thân giáo từ Vân lão gia tử vì thế giờ đây đã là một nữ kinh doanh tinh anh!)

Vân lão gia tử rất coi trọng huyết thống nên đã để lại di chúc trước khi chết, toàn bộ cổ phần trong Vân gia người đầu tiên có quyền lực nắm giữ chính là Vân Khuynh và sẽ được phân chia sau khi Vân Khuynh kết hôn (Lão gia nghĩ rằng kết hôn chính là tìm thấy điểm dừng chân đúng đắn rồi).

Nói đến đây, mọi người cũng đã biết rồi chứ! Trong tay Vân Bính Hoa và Tô Tương không có quyền lực ở Vân gia, Vân Khuynh không tìm được đối tượng kết hôn, Dương Liễu lại mang thai. Vì muốn cho con gái nuôi phong quang đại giá vì thế Vân Bính Hoa là Tô Tương cần phải có—tiền!

Vì vậy, đã nghĩ ra một vở kịch như vậy.

Đương nhiên là hai nhà hợp tác, một bộ phim lừa dối chính đứa con ruột của mình. Đối với họ đó là một bộ phim hài, đối với Vân Khuynh đó là một bộ phim buồn!

Cái gì mà người thứ ba hay là không phải người thứ ba, trong lòng mọi người ai cũng đã đoán được rồi.

- –Mô tả văn bản đến đây là kết thúc, dưới đây là những hình ảnh chụp màn hình.

Hình thứ nhất, một minh chứng cho di chúc mà Vân lão gia tử để lại, mặc dù không phải toàn bộ nội dung nhưng nó là phần quan trọng nhất của nội dung.

Hình thứ hai, là ảnh chụp màn hình trên Weibo của Lục Văn Bân. Bao gồm hai bức ảnh ghép lại thành một. Một tấm là bày tỏ rằng anh ta thích Dương Liễu, một tấm bày tỏ sự ngưỡng mộ của bản thân đối với Vân Khuynh. Tuyên bố rằng có thể cưới được Vân Khuynh là điều may mắn nhất trong cuộc đời anh ta. Hai lần đăng tải trên Weibo này thời gian cách nhau chưa đầy nửa tháng.

Hình thứ ba là một cuộc họp mặt gia đình, Dương Liễu đeo vàng đeo ngọc bị một đám người bao quanh. Tất nhiên cũng có cả Vân Bính Hoa và Tô Tương, Vân Khuynh thì ăn mặc đơn giản và đang làm việc giúp người hầu.

Ngoài ra, còn có một đoạn ghi âm, Dương Liễu trò chuyện với một vài tiểu thư thuộc tầng lớp thượng lưu.

Trong lúc đề cặp đến Vân Khuynh, Dương Liễu cực kỳ kiêu ngạo khinh miệt và nói: "Chị? Cậu đang nói Vân Khuynh? Hơ! Cô ta là sao, ở Vân gia tôi mới chính là đại tiểu thư duy nhất. Từ nhỏ ba mẹ chỉ yêu thương tôi, những thứ tốt nhất trong Vân gia đều là của tôi Dương Liễu, không có phần cho con nha đầu đó. Ba mẹ tôi còn nói rằng, đợi đến lúc tôi kết hôn sẽ chuẩn bị hàng trăm triệu của hồi môn cho tôi và chuyển 60% cổ phần của công ty cho tôi và cũng sẽ tìm cách để Vân Khuynh nhả ra 20% cổ phần của cô ta cho tôi!

Tôi nói cho các ngươi biết, ở Vân gia cái huyết thống gì đó là không đáng tin chút nào, dù cho Vân Khuynh có khả năng thì đã làm sao? Không thể được lòng thương của ba mẹ thì cô ta không là gì!

"Giang Mạc Thần" và "Đào sâu vài ba điều" hai tin tức này vừa được phát ra thì các bình luận thắc mắc lại một lần nữa"bùng nổ"!

Tiêu cực 45 độ nhìn lên bầu trời nói: Tôi đã nói chuyện này không hề đơn giản, bị tôi đoán trúng rồi chứ gì? Người thân làm chứng thì đã sao? Ngây cả cuộc hôn nhân của chính đứa con xương máu của mình còn có thể lấy ra hy sinh, Vân Bính Hoa và Tô Tương và người ba và người mẹ cặn bã, không còn nghi ngờ gì nữa! Hai người họ còn quay video làm chứng? Thực là tức cười chết đi được!

Chân không nói: Giang thiếu không bao giờ nói dối, tôi tin lời nói của Giang thiếu. Lục Văn Bân là thằng rác rưởi, Dương Liễu là con tao lãng tiện. Còn Vân Bính Hoa và Tô Tương mắt đã bị mù rồi!

Tôi là Lệ Lệ nói: Thật tuyệt vời! Tôi biết rằng Vân Bính Hoa và Tô Tương hai người này không có bất kỳ ý định tốt nào. Thậm chí còn tạt gáo nước bẩn vào người chính con gái ruột của mình. Dù ba mẹ có ác thế nào cũng sẽ không hại chính người thân của mình, hai người này đơn giản là như yêu tinh! Làm ba mẹ mà không làm tròn được trách nhiệm ba mẹ của mình, vậy thì người làm con cũng không cần phải khách sáo. @Vân Khuynh, tôi ủng hộ bạn và Vân Bính Hoa, Tô Tương cắt đứt quan hệ!

Bạch mã hắc mã đều là mã nói: Tôi dám chắc rằng, những bình luận trước đó tấn công Vân Khuynh, có một nửa trong số đó là lính của Vân gia và Lục gia. Họ làm những điều xấu xa như vậy chắc hẳn là không sợ quả báo!

Kiên quyết giúp Vân Khuynh nói: Tôi là bạn đại học của Vân Khuynh, tôi làm chứng cho việc "đào sâu vài ba điều" liên quan đến việc "Vân Khuynh không học vào trường đại học hàng đầu", Vân Khuynh không

phải là không có cơ hội vào các trường đại học hàng đầu. Lúc đó trường đại học Kim Dung xếp hàng đầu thế giới đã gửi đơn mời Vân Khuynh đến học nhưng vì Dương Liễu đỏ mắt nên Vân Bính Hoa và Tô Tương đã đối giấy mời thông báo của Vân Khuynh và gọi điện cho trường để nói rằng Vân Khuynh tàn nhẫn làm giả thành tích, khiến cho Vân Khuynh mất đi cơ hội này!

Lúc đó Vân Khuynh chỉ mới 18 tuổi, Vân Bính Hoa và Tô Tương đã bắt đầu bôi nhọ cô ấy, tính toán với cô ấy, cố tình tước đi những thứ của cô ấy và chèn ép! Bây giờ…hơ hơ hơ, người mà luôn nỗ lực làm việc giúp Vân gia và Lục gia bị nói thành người thứ ba. Và nói người thứ ba chân chính Dương Liễu thành trinh nữ, tôi cảm thấy một chút cũng không lạ lẫm gì!

Đường Khả Tương nói: Vân Bính Hoa và Tô Tương chỉ dựa vào cái miệng, đào sâu vài ba điều tất cả đều theo có chứng cứ, ai thật ai giả ai là người thứ ba sẽ biết trong nháy mắt thôi, còn có gì để nói cơ chứ?—-Không phải là Lục Văn Bân và Dương Liễu đã làm nên điều bẩn thỉu, còn mang thai đứa con thú tính và muốn che đậy sự thật. Tưởng rằng Vân Khuynh dễ bắt nạt nên đã đạp lên người Vân Khuynh? Những người dám làm mà không dám nhận thì đều là cặn bã, tiện nhân!

Kể cả cái bà Tô Tương! Nhìn mặt bà ta là biết rằng bà ta là Bạch Liên Hoa, nhưng là một Bạch Liên Hoa may mắn, có loại ngu ngốc như Vân Bính Hoa mới có thể vì bà ta mà đạp qua đống tro….cũng không sợ rằng Vân lão phu nhân vừa qua đời chưa đi xa, trở thành ma quỷ quay về tìm họ giải quyết!

Dư luận ngày càng trở nên gay gắt hơn. Không chỉ không đáp ứng được kỳ vọng của Lục Văn Bân và những người khác mà còn có thêm nhiều người ra để vạch mặt Vân gia, Lục gia và Lục Văn Bân ngoại cường trung can, hoa nhi bất thực, đạo đức giả của Dương Liễu.

Trên thực tế, có một số đàn ông vô danh tự xưng đã ngủ cùng Dương Liễu!

Đột nhiên, Vân gia và Lục gia đều bị kẹt trong vòng xoáy chửi mắng của cả nước. Vô số ảnh đen bị lộ ra ngoài, cổ phiếu của Lục thị và Vân thị bị giảm mạnh. Ngay cả người hầu của Lục gia hay Vân gia ra ngoài đi chợ cũng bị người khác chỉ trỏ.

Rất nhiều người không thể chịu được sự mắng chửi và chỉ trỏ này nên là từ chức.

Chưa đầy ba ngày, Lục gia và Vân gia đáng lẽ còn trong sự náo nhiệt nhưng giờ đây đã trở thành rất lạnh nhạt. Vân Bính Hoa, Tô Tương, Lục Văn Bân, Dương Liễu, Cao Thuý Lan và những người còn lại đều không dám bước ra khỏi nhà!

Cao Thuý Lan tức đến không ngừng đập phá đồ: “Vân Khuynh cái con tiện nhân đó, dám náo loạn sự việc khó coi đến như vậy? Tôi thật sự hối hận vì đã để cô ta ra ngoài, và đáng lẽ nên trói buộc cái con tiện nhân đó lại và đập cho một trận và đưa cô ta đến lầu xanh dưới hầm và làm con đĩ thấp kém nhất.

Khuôn mặt của Lục Văn Bân cũng u ám, ánh nhìn đang nhìn bào người ngồi bên cạnh Dương Liễu đang “hoảng sợ”, anh ta ngập ngừng hỏi: “Dương Liễu, trên mạng đã nói rằng khi em học cấp 3 thì đã lên giường….”

Anh ta chưa nói dứt câu, nước mắt của Dương Liễu đã chảy ra khoé mắt, vừa khóc vừa "vô cùng tội lỗi" nói: "Bân, đó đều là những thứ không tồn tại, đều là Vân Khuynh cố tình mời những người đó để phá em, em chỉ yêu một mình anh thì làm sao có thể phát sinh mối quan hệ với một người khác? Đâu phải anh không biết, lần đầu tiên của em đều là cho anh, luôn luôn chỉ có anh."

Dương Liễu khóc như mưa, lại mang theo chiếc bụng to, hoá ra là rất đáng thương.

Lục Văn Bân lúc trước cũng rất yêu thương chiêu này của cô ta.

Nhưng không biết tại sao, bây giờ anh nhìn cô ta với dáng vẻ này, trong lòng lại càng bùng nổ cáu gắt hơn!

Anh ta cũng không dám tin, nhưng tại sao những người trên mạng đều nói như rằng chuyện đó là có thật?

Chẳng lẽ, người phụ nữ này thực sự còn có một mặt mà anh không biết?

- -Tính hoài nghi đã nổi dậy và ăn sâu trong lòng của Lục Văn Bân, rất nhanh sẽ lớn lên. Chỉ là bây giờ chưa được bộc lộ ra thôi.

Cho nên, cuối cùng anh ta chỉ nói một câu thiếu kiên nhẫn: "Được rồi, anh chỉ tiện thể hỏi một câu, em đừng lo lắng. Em lên lầu trước và chăm sóc bụng bầu, những chuyện trên tin tức…anh và mẹ sẽ tìm cách…"

Dương Liễu sững sờ, dường như thái độ của Lục Văn Bân đối với cô ta có chút thay đổi?

Là vì trên mạng đã bại lộ về chuyện cuộc sống riêng tư của cô ta rất tuỳ tiện?

Mặc dù tất cả…đều là sự thật, nhưng Lục Văn Bân làm sao có thể tin?

"Em…" Dương Liễu muốn giải một vài câu để xua tan những nghi ngờ không tốt về bản thân mình trong lòng của Lục Văn Bân.

Đâu ai biết rằng, cô ta vừa mở miệng thì bị một giọng nói giận dữ khác đè xuống.

"Nghĩ cách? Các ngươi còn nghĩ thêm cách gì? Khoảng trời của Lục gia tôi đều đã bị các ngươi đập tan tàn!"

Cánh cửa lớn luôn đóng lại đã bị người khác mở ra, lão gia tử của Lục gia, Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đã bước vào cùng nhau.

Cao Thuý Lan và Lục Văn Bân đột nhiên hoảng loạn.

“Ba, chồng, hai người…làm sao trở về rồi?” Cao Thuý Lan nhanh chóng chỉnh chu bản thân và đón chào!

Bà ta vừa đi đến trước mặt Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương thì đã bị Lục Bác Dương chào đón bằng một cái tát trên mặt!

“Người vợ độc ác như bà! Tôi thật sự đui mắt rồi. Trong nhiều năm qua, tôi thậm chí đã không thấy rằng bà lại là một người độc hại, dẫn dắt và bạo lực với con gái nhà người ta!”

“Đó là những người khác thì thôi mặc kệ, nhưng đó là lại con dâu của Lục gia, người có thể giúp sống sót qua cuộc khủng hoảng kinh tế của Lục gia! Bà đã đuổi cổ cô ta đi còn muốn huỷ hoại hoàn toàn cô ấy?”

“Bà thực sự nghĩ rằng Vân Khuynh là một người không có chỗ nương tựa nên dễ bắt nạt? Làm thế nào bây giờ? Các người đơn giản là làm mất mặt cả Lục gia!”

Lục Bác Dương rõ ràng là tức giận không hề nhẹ, cái tát này cũng rất nặng tay.

Cao Thuý Lan bị ông ta trực tiếp đánh và ngã xuống đất và dưới đất lại có mảnh vỡ mà bà ta đập trước đó. Tay của bà ta bị cắt bởi mảnh sứ vỡ, máu chảy ra và cơn đau đang dần hiện lên.

Thêm vào đó Lục Bác Dương ra tay trước mặt Dương Liễu và những người hầu và bảo vệ còn sót lại trong nhà, điều này khiến cho bà ta cảm thấy vô cùng xấu hổ. Không quan tâm đến nổi đau, lập tức đứng dậy và mắng lại: “Lục Bác Dương, ông điên rồi sao? Tôi là vợ của ông, là bà chủ trong căn nhà này, ông thậm chí vì một con nha đầu thối nát đó đánh tôi?”

34. Chương 34

“Chát!” Lục Bác Dương giáng một cái tát chí mạng vào Cao Thúy Lan, lần nữa đánh bà ta té nhào xuống đất.

Chỉ vậy thôi, ông ta vẫn cảm thấy chưa hả giận, lại xông vào đạp một cái thật mạnh vào bụng Cao Thúy Lan.

“Ác phụ miệng lẽo mép như bà! Lục Gia sớm muộn gì cũng sẽ bị ngươi hủy hoại!”

“Bà có biết hành động này của bà, đã khiến cổ phiếu công ty lần nữa lập nên lịch sử mới, chạm mốc dưới đáy không? Tôi và cha ở nước ngoài ngày đêm trông chờ hạng mục mới, chỉ mong Vân Khuynh có thể giúp đỡ quản lý tổng công ty, nghĩ cách giúp tổng công ty giải quyết sự hao hụt tài chính, vậy mà bà tỏ ra hay lắm, dám đuổi người ta đi mà không nói tôi tiếng nào, lại còn dám đưa con nha đầu khắc chết cha mẹ ruột mình vào nhà?”

“Bà đang chê Lục Gia chúng ta chưa đủ xui xẻo sao?”

“Tôi……tại sao tôi lại cưới một thứ người bại gia như vậy chứ? Hôm nay tôi không đánh chết bà không được!”

Lục Bác Dương nói rồi, lại đưa chân lên đạp Cao Thúy Lan.

Cuối cùng Lục Văn Bân cũng phản ứng lại, nhanh chóng ngăn cản Lục Bác Dương: “Cha! cha đang làm gì đấy, mẹ cũng là vì……vì muốn tốt cho con, Liễu nhi đang mang trong bụng đứa con của con, đó là người thừa kế tương lai của Lục Gia chúng ta đấy……”

“Người thừa kế à?” Lục Lợi Quần chau mày lại, lạnh lùng hỏi Lục Bác Dương: “Con đã chọn Lục Văn Bân là người thừa kế Lục Gia rồi à? Lại còn muốn một người không biết nhục đi nuôi giống của một người đàn bà làm người thừa kế tương lai à……”

Không đợi Lục Bác Dương trả lời, Lục Lợi Quần cầm cây gậy trên tay gõ “binh binh binh” vào chiếc bàn trà: “Hôm nay ta mới biết được, thì ra Lục Gia chọn người thừa kế không cần bàn bạc qua với ta nữa?”

“Sao nào? Bọn ngươi đều nghĩ rằng ta đã già rồi à? Hay là hận rằng ta không sớm chết quách đi phải không?”

Câu nói này, như là một cây búa, nện vào tim của tất cả mọi người.

Trong lòng Lục Bác Dương có chút bối rối, vội vàng nói với Lục Lợi Quần: “cha, xin người đừng giận, con nào giờ chưa từng nói súc sinh này là người thừa kế của Lục Gia cả! Chọn người thừa kế của Lục Gia, đều do người định đoạt!”

Lão Gia Tử đã quen nắm trong tay quyền hành và tiền bạc, chưa đến thời khắc ông nhắm nghiền mắt lại, thì ông cũng sẽ không giao những thứ này ra, cho nên, người quyết sách duy nhất của Lục Thị bây giờ vẫn là Lão Gia Tử.

Là đứa con duy nhất của Lão Gia Tử, Lục Bác Dương vẫn không dám tự nhận là người thừa kế của Lục Gia, vậy mà Lục Văn Bân tên tiểu tử thối này, lại dám nói đứa con hoang này là người thừa kế chứ?

Nghĩ đến đây, Lục Bác Dương quay người lại, tát vào mặt của Lục Văn Bân, giận dữ nói: ”Thằng súc sinh này, Lục Bác Dương ta tại sao lại có thể sinh ra một đứa con ngu đần như ngươi! Ngươi muốn đàn bà, muốn sinh con, ta có thể mặc kệ, tùy ngươi chay nhảy!

Nhưng mà ngươi tuyệt đối không được ly hôn với Vân Khuynh! Phụ nữ muốn ngủ với ngươi đầy ngoài kia, nhưng có thể giúp ngươi quản lý tốt công ty, giúp Lục Thị chúng ta thăng lên tầng cấp cao hơn chỉ có Vân Khuynh thôi! Nếu không, ngươi nghĩ sao ta chấp nhận cho ngươi cưới cô ta chứ?

Không có Vân Khuynh, thì ngươi không là gì cả!

Lục Văn Bân, ta không phải chỉ có mình ngươi là con trai! Trong những đứa con trai ta, chỉ có ngươi là không có tài kinh doanh, nhưng mà ta và ông nội vẫn để cho ngươi giữ chức Tổng Giám Đốc của Lục Thị, cũng vì ngươi là con Cao Thúy Lan sinh ra, mà Cao Thúy Lan lại là vợ chính thức của ta.

Nếu như hai mẹ con ngươi chỉ biết gây rắc rối, tạo phiền phức, vậy thì ta cũng không còn mặt mũi nào để giữ các người nữa……"

Ý câu nói này hiển minh là đang uy hiếp Cao Thúy Lan và Lục Văn Bân–nếu như họ không giải quyết cho tốt sự việc này, thì ông sẽ quyết bỏ hai mẹ con họ!

Lục Văn Bân trợn to mắt, không tin nổi nhìn vào Lục Bác Dương.

Anh ta biết rõ bản thân không có tài năng gì, nhưng không ngờ rằng thì ra cha ruột mình lại có cái bình phẩm về anh như vậy, nào là "phế thải", "kẻ đần"?

Đã vậy cha anh còn định nghĩa cho anh, là phải dựa vào năng lực của phụ nữ để hoàn thành việc lớn?

Thì ra, lúc đầu cha anh đã tận tâm tận lực chuẩn bị hôn sự cho anh và Vân Khuynh, không phải vì lo cho anh ta, mà là muốn làm vừa lòng đứa con dâu tốt vừa mới được nhập môn kia?!

Đúng rồi, nếu như cha và ông nội không thích Vân Khuynh, thì làm sao mà có thể trước khi xuất ngoại, đều giao Lục Thị vào tay của Vân Khuynh được chứ?

Nét mặt của Dương Liễu đen sầm lại.

Lục Bác Dương đang có ý gì đây? Sao mà đề cao Vân Khuynh như vậy, hạ thấp Dương Liễu cô.

Ông ta nói cô là gì chứ?

Là con nha đầu khắc chết cha mẹ ruột mình à?

Rằng là người đàn bà bán hoa và chỉ biết ăn nằm với Lục Văn Bân thôi sao?

"Bác trai, cháu……cháu biết là bác thích chị cháu, nhưng mà tại sao bác lại có thể nói cháu…… nói cháu như thế chứ?" Dương Liễu lại tỏ ra yếu đuối giở chiêu công kích bằng nước mắt của cô ta.

"Cháu tuy là con nuôi của Vân Gia, nhưng mà từ nhỏ đến lớn, cha mẹ đều xem cháu như con ruột vậy, nếu

không phải cháu đã có con với Bân, thì cháu không thể nào mặt dày đến nổi đứng ở đây được."

"Bân và chị thực sự không có tình cảm gì với nhau, tuy rằng làm như vậy thực sự có lỗi với chị, nhưng tất cả không hoàn toàn thuộc về lỗi của hai cháu, nếu không phải chị đã cực khổ ép buộc, lại còn cố tình tung tin vu cáo phá hoại danh dự chúng cháu, cha cháu và mẹ cũng sẽ không đến thanh minh rồi!"

"Vả lại, bây giờ chị cũng đã cùng với Lục Gia và Vân Gia gây gỗ trở mặt nhau rồi, chị không thể nào giúp đỡ Lục Gia nữa, chỉ có con mới thật lòng giúp Bân, giúp Lục Gia, cha mẹ cháu cũng đã hứa với cháu, đợi chị và Bân ly hôn rồi, sẽ đem toàn bộ vốn và cổ phần của Vân Gia chuyển cho cháu, đợi đến lúc đó……"

"Đến lúc đó, Lục Gia ta sẽ bị hủy hoại càng nhanh hơn!" đôi mắt già của Lục Lợi Quần lóe lên tia sắc lạnh, không nể tình nói với Dương Liễu: "Cô là người đàn bà như thế nào? Trong lòng ta biết rõ! Cô có chao nhiêu bản lĩnh dụ ngọt Vân Bính Hoa và Tô Tương thiên vị yêu thương mình cô, nhưng đây vẫn không thay đổi được và cô cũng không có tư cách sinh con kế thừa Lục Gia!

Một con nha đầu tâm tư bất chính, ai biết được sẽ sinh ra đứa con bất kham như thế nào?

Hôm nay ta chỉ nói đến đây thôi, ta chỉ công nhận Vân Khuynh là cháu dâu của ta thôi, nếu mà mất đi người cháu dâu này, cũng như, ta sẽ không cần đứa cháu trai này, các người tự liệu lấy!"

Nói xong vài câu này, Lục Lợi Quần chống gậy "bụp bụp bụp" tự đi lên phòng của mình.

Lục Bác Dương trầm mặt lại, im lặng một hồi, giọng có một chút dịu xuống: "Bây giờ thông tin bên ngoài đã ầm ĩ đến mức nào rồi, các người vẫn còn ở đây than trách vân Khuynh gây chuyện quá tuyệt tình, nếu không phải các người làm ra những việc ép cô ấy, thì cô ấy nỡ làm vậy sao?

Cha nghe nói lão phu nhân của Vân Gia vừa mới qua đời…… vậy đi, hai người các con lập tức thay quần áo, đi cùng cha nhận lỗi với Vân Khuynh! Tốt nhất là nhờ cô ta đích thân đứng ra thanh minh sự việc này, chỉ có như vậy, thì mới lấy lại được thanh danh cho Lục Gia!"

"Còn người đàn bà này……"

Lục Bác Dương quét mắt nhìn Dương Liễu: "Gì mà cổ phần và tiền tài của Lục Gia? Chỉ cần Vân Khuynh không buông lời, Tô Bính Hoa và Tô Tương đều không có những thứ đó, thì ở đâu mà cô ta có được?

Vân Khuynh là người thông minh, và cũng rất ma mãnh, nếu như Vân Khuynh thật sự đoạn tuyệt quan hệ với Vân Bính Hoa và Tô Tương, vậy tất cả những gì của Vân Gia, đều thuộc về cô ta sao, chúng ta có được cô ấy, đồng nghĩa với việc có hết cả cái Vân Gia rồi! Khủng hoảng kinh tế của Lục Gia sẽ được giải quyết!

Nhưng mà, người phụ nữ này lại đang mang thai, cái bụng lại lớn thế rồi, nếu như con không nỡ phá bỏ, thì sinh ra vậy.

Hãy đưa cô ta trở về Vân Gia dưỡng thai trước đi, đợi con sinh ra rồi, mới mua cho cô ta một căn biệt thự dọn vào ở!"

Nói đến đoạn này, ý đồ chân chính của Lục Bác Dương cũng đã được tiết lộ.

Ông ta đương nhiên không chỉ đơn thuần khen ngợi Vân Khuynh, cái ông ta muốn, chỉ cần trục lợi từ người của Vân Khuynh!

Khuôn mặt của Dương Liễu đã không còn giữ được nữa rồi.

Ý của Lục Bác Dương, hay là xử lý việc Dương Liễu như là người tình của Lục Văn Bân chăng?

Không! Cô tuyệt đối không để sự việc biến thành như vậy được!

"Bác trai, cháu hiểu ý của người, có phải bác cảm thấy Dương Liễu con da mặt dày nhất định bám lấy Lục Gia nhà bác à?"

"Thật là nực cười! Tuy cháu không phải con ruột của Vân Gia, xuất thân không cao quý, nhưng tuyệt đối không phải loại phụ nữ tùy tiện, cháu và con trai bác, là tự do yêu đương, lúc chúng cháu yêu nhau, vẫn chưa có Vân Khuynh, nếu không phải vì nể tình đứa con trong bụng, cháu cũng không bước vào nhà của Vân Gia!

Nếu như bác đã xem thường Dương Liễu cháu, vậy thì thôi vậy! Dương Liễu này muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thân hình có thân hình, lại còn có người yêu thương là cha mẹ……cha mẹ nuôi, cháu không tin không tìm được người đàn ông tốt hơn, hà tất gì phải ở đây chịu đựng các người nhục mạ vậy chứ?

Bây giờ cháu sẽ rời khỏi Lục Gia, từ nay trở đi, đứa con này, chỉ là con của một mình Dương Liễu ta, không có một chút quan hệ gì với Lục Gia các người!"

Những lời này, Dương Liễu nói một cách "buồn bực", khó tránh Lục Bác Dương có chút kinh ngạc.

Người đàn bà này……nói đều là thật chứ?

Chẳng lẽ cô ta không nghĩ đến việc mượn con đăng vị, chen chân vào hôn nhân giữa Văn Bân và Vân Khuynh sao?

Là ông ta đã hiểu lầm cô?

……vẫn không đợi Lục Bác Dương hiểu thấu, quả nhiên Dương Liễu quay người lại, lấy túi sách và rời khỏi cửa nhà.

Nhưng vừa mới bước vài bước, cơ thể của cô lắc lư mạnh vài cái, ngã về phía sau.

Và cách xa Lục Văn Bân chỉ một bước chân.

Nhìn thấy cô nhắm mắt lại, gương mặt trắng tái, bỗng chốc hoang mang: "Liễu nhi, Liễu nhi em sao thế? Em mau tỉnh lại, Liễu nhi……"

Cao Thúy Lan nhanh chóng chạy sang: "Cô ta đã bị choáng váng rồi, nhất định là đã bị động thai, bác sĩ nhà đã từ chức rồi, nhanh! Văn Bân, đưa Liễu nhi vào bệnh viện đi!"

Lục Bác Dương chỉ có thể nhìn Cao Thúy Lan và Lục Văn Bân chân tay bận bịu đưa Dương Liễu vào bệnh viện.

Ông ta đứng sựng người lại một hồi, mới lên lầu, chuẩn bị bày tỏ thái độ với Lão Gia Tử tí.

Vừa chuẩn bị gõ cửa, đúng lúc Lục Lợi Quần mở cửa ra, nhìn thấy ông ta, nói: "Bác Dương, nhanh! Nhất Hàng vừa nghe chúng ta trở về, muốn mời chúng ta ăn cơm, con mau đi lấy xe!"

Nhất Hàng? Hoắc Nhất Hàng à!

Trong lòng Lục Bác Dương trầm ngâm, không biết làm gì, do dự một hồi, nói: "Cha, em họ lúc này mời chúng ta ăn cơm, con cảm thấy có chút……kỳ lạ?"

"Có gì kỳ lạ đâu? Nó trước giờ không muốn ghé nhà, bây giờ cuối cùng đã chủ động đòi gặp chúng ta rồi, đây không phải việc tốt sao?" Lục Lợi Quần hỏi ngược lại.

"Là việc tốt a?" Lục Bác Dương nói: "Nhưng trên báo đài chả phải đã có người tung tin, nói Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng đã từng tiếp xúc qua? Con vẫn cảm thấy, có thể làm lớn động tịnh như vậy, không giống như chỉ một mình Vân Khuynh làm! Cha nói đi, có khả năng ấy không, có phải em họ đã nhúng tay vào sự việc của Văn Bân, Vân Khuynh và Dương Liễu chăng?"

35. Chương 35

Bước chân của Lục Lợi Quần như bị chựng lại, đứng tại chỗ.

Phải đợi một lúc sau, ông ta có chút không tự nhiên nói: "Nó vẫn còn trách chúng ta năm xưa đã không quan tâm hai mẹ con nó cho thật tốt."

Ông ta không cảm thấy bản thân năm xưa đã dành lấy Lục Thị có gì là không đúng.

Nếu là công ty của em ruột mình tạo nên, thì tại sao ông ta lại không có phần chứ? Sau khi Lục Kiến Phong chết, những tài sản của công ty đương nhiên đều qui về ông ta, làm sao có thể cho Hoắc Thành Quân người ngoài này được chứ?

Hoắc Thành Quân còn đổi luôn họ của con mình nữa, đó là đã định sẵn chủ ý không muốn làm người họ Lục nữa.

Không phải người Lục Gia, thì dựa vào đâu ông ta phải chu cấp tiền sinh hoạt chứ?

Không thể không nói, ý nghĩ của Lục Lợi Quần thật là ích kỹ và vô sĩ!

Lục Thị là do Lục Kiến Phong và Hoắc Thành Quân tay trắng gầy dựng lên, ông ta không ra chút sức lực gì, lúc Lục Kiến Phong còn sống, còn sắp xếp cho ông ta công việc nhàn hạ thoải mái, mỗi tháng cho ông ta con số trăm ngàn để chi tiêu.

Nhưng ông ta vẫn chưa thỏa mãn, vậy mà nói Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng là người ngoài!

Đối với cả nhà Lục Kiến Phong, Hoắc Thành Quân, Hoắc Nhất Hàng mà nói, Lục Lợi Quần chả phải mới là người ngoài sau?

Bây giờ Lục Lợi Quần muốn Hoắc Nhất Hàng "nhận tổ qui tông", chẳng qua là vì Hoắc Nhất Hàng đã lớn và trưởng thành, và so với con trai và tất cả những cháu trai cháu gái tài giỏi hơn nhiều, vả lại đã tung hoành trụ vững tại Vinh thành. Việc kinh doanh đạt đến đỉnh cao hơn cha của anh ta!

Tài sản của Hoắc Thị ước tính đạt đến trăm tỷ, đã vượt qua Lục Thị rồi.

Cho nên, ông ta lại động lên ý nghĩ —— nếu có thể kéo Hoắc Nhất Hàng quay trở về, như vậy sự thâm hụt tài chính của Lục Gia, đều để Hoắc Nhất Hàng bù đắp, sau này, gia đình ông ta, cũng sẽ được tiếp tục ăn uống chơi đùa, có phải tốt hơn không?

Lão già Lục Lợi Quần này đem bàn tính ra đánh tách tách như vừa ý lắm, nhưng không biết rằng Hoắc Nhất Hàng đã biết tẩy của ổng sẽ giở chiêu bài này, chỉ chờ ông ta xoay xở bên trong, xoay đến đầu bể máu tuông, xoay đến tán gia bại sản!

Một tiếng sau, một khách sạn siêu sao cao cấp dưới tên Hoắc Thị.

Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đã sớm đến nơi rồi, nhưng đợi rất lâu, vẫn không nhìn thấy Hoắc Nhất Hàng ghé qua, thức ăn trên bàn đều đã nguội lạnh.

Lục Bác Dương cuối cùng cũng không nhịn được bèn đứng dậy hỏi người phục vụ riêng.

Phục vụ cung kính trả lời: “Lục Đổng, Lục Tổng, Hoắc Tổng đã nói mời hai người dùng cơm, nhưng không có nói anh ta sẽ đích thân đến dùng cơm cùng hai người!”

Lục Bác Dương trợn to mắt nhìn: “Ngươi nói gì?”

Chỉ là dùng cơm à?

Vậy thì họ đến đâu dùng cơm mà chả được? Tại sao lại phải đến nơi mốc xì này chứ?

“Cha, em họ nó……nó làm vậy thật là quá đáng rồi!”

Lục Lợi Quần lướt mắt nhìn thức ăn nguội lạnh trên bàn, gương mặt liền trỗi dậy những cơn giận, quát lên một chữ lạnh lùng: “Đi!”

Đi, nhưng mà đi thì không dễ gì!

Hai người vừa mới bước ra khỏi phòng khách sạn, lập tức bị một đám phóng viên đã đợi bên ngoài khá lâu vây kín.

“Lục Đổng Sự Trưởng, tôi là ký giả của Chiều báo Vinh Thành, xin mạn phép hỏi ngàitrước mắt có cách nhìn như thế nào về việc tung tin, có liên quan đến ngoại tình hôn nhân của con trai Lục Văn Bân không?”

“Lục Tổng, có phải Lục Văn Bân đã lừa khôn với Vân Khuynh, và Lục Gia có phải đã biết trước sự tình không? Xin ngài hãy đơn giản nói vài câu được không?”

”Lục Tổng Lục Tổng, tôi là phóng viên của tuần báo Tài Kinh, theo như chúng tôi được biết, Vân Khuynh sau khi gã vào Lục Gia đã không ngừng nổ lực giúp Lục Gia giải quyết khủng hoảng kinh tế, hôm nay sự việc vẫn chưa được giải quyết, nhưng Lục Gia đã trở mặt không nhìn người, phải chăng đã tìm được đường lối khác rồi không?

“Lục Đổng Sự Trưởng, xin hỏi con dâu của ngài đã có tâm đồ xấu xa, thực hư như thế nào đối với việc bạo hành của cháu dâu ngài……”

“Lục Tổng, xin hỏi về việc ly hôn của Lục Văn Bân và Vân Khuynh đã thỏa hiệp xong hết rồi phải không? Tình trạng phân chia tài sản ra sao?”

”Lục Đổng Sự Trưởng, ban đầu Lục Gia và Vân Gia liên hôn với nhau là có dự tính gì? Có phải muốn lợi dụng Vân Khuynh không? Hay là vì muốn che giấu cho sự việc của Lục Văn Bân và Dương Liễu? Sự việc

đến nước này rồi, Lục Văn Bân và Dương Liễu có thể phụng tử thành hôn không?

“Lục Tổng……”

“Lục Đổng Sự Trưởng……”

Một chuỗi câu hỏi được vạch ra, và mỗi một câu đều rất sắc nhọn, khiến cho Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đều khó có thể trả lời.

Họ ghét đến nổi muốn đào cái hang dưới đất để trốn xuống dưới.

Nhưng lúc họ vội vã rời khỏi nhà, đã quên cho theo vệ sĩ để bảo vệ, giờ phút này, lại bị phóng viên tầng lớp vây kín mịt, không nhấc nổi một bước chân.

Nét mặt Lục Lợi Quần đen sụp xuống, chỉ có thể bắt đầu giải thích: ”Vân Khuynh mới là cháu dâu được ta chấp nhận, ta ngưỡng mộ và chỉ chọn cô ta, cho nên trước khi đi nước ngoài, mới giao Lục Thị cho cô ta trông coi, cũng là vì sự cố gắng của cô ta, nên áp lực của Lục Thị chúng tôi mới được giảm nhẹ lại tí, ta chưa từng có ý nghĩ lợi dụng cô ta, ngược lại cảm ơn cô ta đã vì Lục Gia làm mọi thứ!

Liên quan đến tình cảm giữa cô ta và Văn Bân, thì đây là chuyện của giới trẻ họ, ta vừa mới quay về, tạm thời chưa hiểu cặn kẽ tình hình sự việc!

Nhưng nếu như Văn Bân đã thật sự làm việc có lỗi với Vân Khuynh, thì tại đây ta xin hứa, nhất định sẽ giải quyết rõ với Vân Khuynh!”

Lục Bác Dương cũng mở miệng nói: ”Lục Gia tuyệt đối thành tâm thành ý cầu hôn Vân Khuynh, chính tôi đã không dạy dỗ tốt con trai mình, để tôi đều tra kỹ ngọn nguồn, sẽ tiếp tục mở buổi chiêu đãi ký giả, đem sự việc này xử lý cho thật tốt, có lỗi thì nhận, có bồi thường thì sẽ bồi thường!

Lục Gia chúng tôi là đại gia tộc ở Vinh thành, hành sự trước giờ đều rất quang minh lỗi lạc, không tồn tại việc kết hợp lại ức hiếp một cô gái nhỏ!

Về việc khủng hoảng kinh tế của Lục Gia, đương nhiên là sẽ nhanh chóng vượt qua thôi, trước đó có nói, Lục Gia chỉ là đang lâm vào tình trạng thiếu vốn trong thời gian ngắn thôi, nhưng vì đã đầu tư vào hạng mục lớn bên nước ngoài, bây giờ sự việc đã bắt đầu khởi công, một khi sản sinh sẽ quay về như xưa, Lục Gia không những không suy bại, mà còn cường thịnh hơn, cho nên, Lục Gia thật sự có đầy đủ thực lực.

Nhưng có một vài chuyện, là bí mật trong thương nghiệp, ở đây không tiện nói cho quý vị biết, hôm nay hai cha con tôi cũng chỉ là được mời đến đây ăn cơm thôi, nếu như không còn câu hỏi nữa, xin tránh ra!”

Trả lời như thế, đám phóng viên hiển nhiên không vừa ý, không những không nhường đường, mà càng vây

kín hai người họ hơn.

Máy micro lần lượt đưa đến trước mặt, trước miệng, trước mũi của Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương.

"Lục Đổng Sự Trưởng, nói như vậy, là Lục Gia đã thừa nhận mắc nợ Vân Khuynh? Xin mạn phép hỏi việc ngài nói sẽ giải quyết rõ ràng là gì thế?"

"Có phải đem hết những khoản hồi môn của Vân Khuynh đã bù đắp cho Lục Gia và khoản đầu tư 100 triệu của Vân Lão Phu Nhân đều trả lại cho Vân Khuynh hết, đồng thời tất cả tài sản chung của vợ chồng Lục Văn Bân và Vân Khuynh hoặc là đại đa số đều đem phân chia cho Vân Khuynh phải không?"

"Đừng trách tôi nói thẳng, tôi cảm thấy việc bàn giao này là căn bản nhất rồi……"

"Không sai, Lục Tổng, ngài cảm thấy việc đền bù như vậy có xứng đáng không? Xin ngài hãy nói một cách thiết thực được không?"

"Xin hỏi Lục Đổng Sự Trưởng, Lục Gia, và ngay cả Lục Văn Bân, có công khai xin lỗi Vân Khuynh không……"

Lối đi trên tầng 3, không biết tự lúc nào Hoắc Nhất Hàng đã đứng đấy rồi.

Đôi mắt đen lay láy và thâm thúy của anh ta đã xem trọn tất cả những gì diễn ra ở đại sảnh, chứng kiến sự khó khăn, quẫn bách, giận mà không làm gì được của Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương, chỉ có thể ngột ngạt giận dỗi trong lòng mà vẫn "nhẫn nại" giải thích với đám phóng viên, tâm trạng của anh bỗng vui sướng biết nhường nào.

Bọn người Lục Gia thừa gió bẻ măng, vì tư lợi, loại người tham lam độc ác, cả gan ức hiếp người phụ nữ Hoắc Nhất Hàng yêu mến – Hoắc Nhất Hàng sẽ cho họ mất dần dần những thứ họ cho là quan trọng, danh sự, địa vị, tiền bạc, tôn nghiêm giả tạo, thói kiêu ngạo tự cao và cả – tư cách làm người!

Khiến cho Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đều lâm vào vòng xoáy dư luận, và trước hết phải sử dụng miệng lưỡi dư luận ép bọn họ thừa nhận là bên có lỗi trước, đến khi Vân Khuynh và họ đối chất tại pháp đình thì mới càng có lợi.

Nếu đến lúc đó, bọn họ vẫn không nhận, thì cũng đã tự vã vào mặt mình, kết thúc thê thảm!

- -Đây, mới chính là Hoắc Nhất Hàng ta "mời" Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương dùng bữa "cơm".

Kết quả của sự việc này khiến Hoắc Nhất Hàng rất mãn nguyện, anh ta nhếch mép nở nụ cười, ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng.

“Đợi thêm 10 phút nữa, bảo vệ đi ngang qua.” Anh ta nói với quản lý khách sạn đứng bên cạnh.

“Vâng, thưa Hoắc Tổng.”

Hoắc Nhất Hàng nhìn xuống dưới lầu một lần nữa, mới quay người bỏ đi.

Ngày mai, là tang lễ của bà nội rồi, anh ta sẽ sắp xếp đến gặp Khuynh Khuynh trước, chuẩn bị mọi thứ thật sớm, không để những người họ đến phá đám tang lễ của bà nội được……

Tối hôm đó, Vân Khuynh đã thay cho Vân Lão Phu Nhân áo thọ để hạ táng, chải đầu gọn gàng, lau mặt cho bà thật sạch sẽ.

Vốn dĩ, trong tang lễ sẽ có sự cáo biệt di thể, nhưng Vân Khuynh sợ rằng mọi người sẽ làm tổn hại đến di thể của Vân Lão Phu Nhân, cho nên, tối nay cô định sẽ cáo biệt Vân Lão Phu Nhân, sau đó đóng quan tài lại, chỉ chờ làm tang lễ xong thì trực tiếp hạ táng.

Hoắc Nhất Hàng bước vào trong, nói một câu rất tự nhiên: “Khuynh Khuynh, bà nội, cháu đến rồi.”

Vân Khuynh quay sang nhìn, nhìn anh nhẹ nhõm như thể trở về chính nhà của mình vậy, trong lòng có chút ấm cúng.

Anh ta thực sự hiểu cô ấy, hiểu rõ cô ta lúc này, đã không cần an ủi, cũng không cần đồng tình.

“Nhất Hàng, anh qua đây đi.”

Hoắc Nhất Hàng sựng người lại, cô ta vừa mới gọi anh……Nhất Hàng?

Đây có phải được xem như, anh ta đã có vị trí trong lòng cô ta, và được tiến cao thêm một bước.

Anh ta sải bước chân thật lớn bước tới, cùng với Vân Khuynh, sửa soạn tinh thần cho Vân Lão Phu Nhân, ngoại trừ đôi mắt nhắm nghiền lại, Vân Lão Phu Nhân không có gì khác biệt so với lúc còn sống.

Sau khi xong chuyện, Hoắc Nhất Hàng dìu Vân Khuynh đứng dậy, cho người đóng quan tài lại, tự mình đích thân đóng từng cây đinh vào.

Vừa đóng vừa nói: “Bà nội, bà hãy yên tâm nghĩ ngơi đi, sớm đi gặp ông nội, Vân Khuynh kể tình cảm ông bà nội rất tốt, cháu nghĩ ông nội chắc chắn đang chờ bà, bà gặp mặt ông rồi, nói cho ông biết một tiếng, sau này, cháu rể của ông sẽ là cháu, tên là Hoắc Nhất Hàng, cả đời này cháu sẽ đối xử tốt với Vân Khuynh!”

Hoắc Nhất Hàng lại cùng với Vân Khuynh, quỳ gối trước linh cửu của Vân Lão Phu Nhân xuyên đêm.

Sáng sớm ngày thứ 2, trời vừa mập mờ sáng, đã có người đến viếng.

Như suy nghĩ của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, là Vân Bính Hoa và Tô Tương đến sớm trước nhất.

Mấy ngày nay, bọn họ lúc nào cũng lo lắng cho sự việc của Dương Liễu, ngay cả một ngày gác giữ để trả hiếu cũng không đến, cận ngày tang lễ mới thấy bóng dáng họ, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy rất quá đáng, nên mới vội vàng đến viếng, muốn trước mặt người ngoài giữ thể diện.

Nhưng vừa mới bước vào, nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Bính Hoa không thể kìm nén sự tức giận, xông đến trước mặt, chỉ vào mũi Vân Khuynh, hung hăng dữ tợn chửi rủa: "Đứa nghịch nữ này, cuối cùng cũng lộ diện rồi, ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã tung tin Dương Liễu là người thứ cha đúng không? Có phải ngươi cố ý lấy bằng chứng nói ta và mẹ ngươi đã đối xử bạc tình bạc nghĩa với ngươi không?"

36. Chương 36

Ngược lại Tô Tương không giống như Vân Bính Hoa trực tiếp chửi rủa Vân Khuynh, ánh mắt bà dừng lại vài giây khi nhìn thấy Hoắc Nhất Hàng, mới quay sang nói với Vân Khuynh: "Con đừng trách cha con đã giận dữ như vậy, sự việc này con gây ra thực sự sai rồi! Mẹ hiểu hôn sự giữa con và Văn Bân, là cha mẹ đã làm con khổ sở, nhưng Liễu nhi là em gái của con mà, sao con lại có thể có tư tưởng ác độc như thế, sao lại bôi nhọ nó là Tiểu Tam chứ?"

"Còn nữa……bây giờ con vẫn chưa cùng Văn Bân làm thủ tục ly hôn mà, vậy thì vẫn là con dâu của Lục Gia, là vợ của Văn Bân, con phải chú ý giữ khoản cách với người đàn ông lạ, đừng gây ra tiếng tăm không tốt nữa."

Vân Khuynh hiểu rằng buổi tang lễ ngày hôm nay sẽ không được bình yên nữa rồi, nên sớm đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi.

Nhưng mà Vân Bính Hoa và Tô Tương vừa mới đến thì đã nói những lời như thế với cô rồi, trái tim cô như bị những cây kim châm vào thật đau đớn.

Huyết mạch đang chảy trên người là tình thân ruột thịt, muốn gạt bỏ, vốn dĩ không dễ dàng gì.

Cô ta lặng im một hồi, bèn đem cảm xúc cố đè nén xuống.

Tiếp đó, cô ta lạnh nhạt ngẩng đầu lên, cười một cách đầy sự mỉa mai: "Ông Vân, bà Tô, tôi nghĩ lần trước tôi đã nói rõ ràng với hai người rồi, hai người không xem tôi là con gái, thì sau này tôi xem như không có cha mẹ rồi……hai người đều là những người nhĩ thông mắt sáng mà, sao vẫn nghe không hiểu tiếng người

thế?"

Vân Bính Hoa và Tô Tương chưa kịp trả lời gì, cô ta nói tiếp: "Nếu như hai người vẫn muốn giả điếc, cũng không sao, tôi sẽ tốn thêm tí nước bọt nữa, nói một lần rõ ràng minh bạch—tôi, Vân Khuynh, từ nay trở đi, sẽ không còn là con gái của Vân Bính Hoa và Tô Tương nữa, và không có bất cứ mối quan hệ nào với hai người nữa!"

"Ngay cả cha mẹ tôi cũng không nhận rồi, thì còn em gái nào nữa?

"Hai người vác mặt từ đâu đến đây viếng tang lễ của bà nội tôi mà còn dám tỏ vẻ oai phong nữa?"

"Nói đến bôi nhọ, tôi đâu cần bôi nhọ Dương Liễu là kẻ Tiểu Tam đâu chứ? Cô ta vốn dĩ là đứa chưa cưới đã chữa, lại chữa cái giống của chồng một người đã có vợ, của kẻ Tiểu Tam ấy sao?"

"Nhưng mà, tôi có thể nói cho các người biết, tôi không có hơi sức đâu mà phát tán những tin tức kia, trong thời gian này, tôi lúc nào cũng ở lại đây thủ hiếu bà nội, đến cả cửa của linh đường tôi cũng chưa từng bước ra, tôi không giống như các người, thừa biết mẹ ruột của mình qua đời, đến một ngày thủ hiếu cũng không có, lại còn giúp đỡ hung thủ giết người đi khắp nơi minh oan, các người không cảm thấy đã thiếu nợ bà nội, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay các người!"

"Theo như thông tin bên ngoài, nếu như thật sự gây nên nghiêm trọng, đến nỗi Dương Liễu và các người đều đạt đến mức độ xấu hổ không có mặt để nhìn người, thì đó cũng là ông trời có mắt, là các người—đáng đời!"

"Ngươi……đứa nghịch nữ như ngươi, sao lại dám nói chuyện với bọn ta như vậy?" khuôn mặt của Vân Bính Hoa giận đến tím tái.

Vân Khuynh trong có vẻ không bận tâm nhếch mép: "Dù sao thì cũng không phải là lần đầu."

"Hôm nay, nếu các người đến đây là để tiễn đưa bà nội chặng đường cuối cùng, thì tôi chào đón, nếu như không phải, xin mời mau chóng rời khỏi đây!"

Cả người Tô Tương bắt đầu rung rẩy, lần này, quả thật là vì sợ đến hoảng loạng mà rung rẩy.

Lần trước, bà ta chỉ nghĩ là Vân Khuynh nhất thời tức giận, dù sao thì sự việc này suy nghĩ chi tiết lại, xác thực có chút không phải, đại sự trong đời cũng không phải nhỏ, bọn họ ngay từ đầu đã có ý muốn lừa gạt Vân Khuynh……

Cho nên, bà ta tính đợi sau khi sự việc xảy ra sẽ nói chuyện với Vân Khuynh cho thật tốt.

Chỉ là bà ta vẫn chưa thể hạ sĩ diện, tin tức trên mạng đã phát tán, bà ta sợ sẽ tổn hại đến thanh danh của

Dương Liễu, sẽ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng, bèn nhẫn tâm nhận lời yêu cầu của Lục Gia, chỉ định kẻ Tiểu Tam thành Vân Khuynh.

Nghĩ rằng sự việc này đến đây là kết thúc, còn không thì, bà ta sẽ cùng Vân Bính Hoa tiếp tục thương lượng, bù đắp cho Vân Khuynh nhiều tí, lấy 20% cổ phần nhường cho Vân Khuynh nắm giữ vậy.

Tuy nhiên dư luận càng gay gắt hơn, rất nhiều người đã đưa ra bằng chứng thật để chứng minh giúp Vân Khuynh, Dương Liễu đội trên đầu cái nón Tiểu Tam có vẻ như không thể tháo gỡ xuống rồi.

Bà ta bắt đầu có chút xao động.

Chẳng lẽ vì phải thành toàn đứa con gái này, mà phải đánh mất con gái kia sao?

Hay là, những lời nói của những người trên mạng, đều không phải không có lý, Dương Liễu rốt cuộc không phải từ trong bụng mình bò ra, sau này ngộ nhỡ bà ta và Vân Bính Hoa giao hết tất cả mọi thứ cho Dương Liễu, nếu thật sự Dương Liễu trở mặt, vậy thì nửa đời sau còn lại của họ sẽ……

Không! Không thể nào! Đứa con Dương Liễu đó rất hiếu thảo mà! Lúc Dương Liễu 10 tuổi, bà ta mang thai lần thứ 2, nhưng bị xảy thai ngoài ý muốn, cần được truyền máu, lúc đó, trong bệnh viện không có nhóm máu bà ta cần, là Dương Liễu đã hiến rất nhiều máu cho bà ta, sau này, sức khỏe của đứa con gái này lúc nào cũng yếu ớt.

Đến năm 13 tuổi, đứa con gái này lại bị té từ trên cao xuống, bà ta mới bắt Vân Khuynh đến truyền máu cho con gái này……

Bà ta tin rằng cô ta chắc chắn sẽ không phụ công ơn dưỡng dục của bà ta và Vân Bính Hoa, chắc chắn sẽ tiểu ơn đại báo.

Nhưng bà ta cũng không muốn mất đi một đứa con ruột thịt là Vân Khuynh.

Tình hình hiện tại, lại là Dương Liễu và Vân Khuynh không ai nhường ai.

Bà phải chọn một đứa và buông rơi đứa kia sao?

Vân Khuynh đã cảm thấy thất vọng bà ta và Vân Bính Hoa rồi, nếu như lần này, bà và Vân Bính Hoa bức ép Vân Khuynh nữa, thì sau khi rời khỏi đây, đứa con này, sẽ thật sự hành động tuyệt tình như vậy sao?

Nhưng mà Liễu nhi……nghe nói cũng vì những tin này, mà khóc đến ngất xỉu bao nhiêu lần rồi……

Nghĩ đến đây thôi, Tô Tương bỗng tiến về phía trước hai bước, “bụp bụp” một tiếng quỳ xuống đất: “Vân

Khuynh, coi như mẹ xin lỗi con, nhưng mẹ van xin con, con đừng nói Dương Liễu như thế này nữa, chờ tang lễ của bà nội con được cử hành xong, con hãy mở cuộc chiêu đãi báo chí, đem sự việc ra giải thích rõ, đừng hủy hoại thanh danh của Liễu nhi, nó còn phải gã vào Lục Gia nữa, còn phải sinh con, nó không thể gánh nổi ba chữ kẻ Tiểu Tam được!"

"Tương Tương, bà……bà làm gì thế? Tại sao bà lại quỳ con tiểu súc sinh này, bà đứng dậy! Vân Bính Hoa cong người xuống đỡ Tô Tương.

Tô Tương gạt bỏ tay ông ra, "kiên định" nói: "Không! Tôi không đứng dậy, tôi phải đợi Vân Khuynh hứa với tôi."

Bà ta lại nói với Vân Khuynh: "Khuynh nhi, mẹ biết rằng con không phải đứa con nhẫn tâm đến vậy, từ nhỏ con rất ngoan và hiểu chuyện, bất kể thứ gì cũng đều nhường Liễu nhi hết, lần cuối thôi, con nhường Liễu nhi lần cuối cùng thôi, chỉ cần con nói giúp Liễu nhi vài câu, thì mẹ sẽ nhường 20% cổ phần của Bính Hoa cho con, cha mẹ vẫn xem con là con gái!"

Lúc này, đã có có một nhóm phu nhân là bạn lúc sinh thời của Vân Lão Phu Nhân đến tham gia tang lễ.

Bọn họ từ xa nhìn thấy Tô Tương quỳ trước mặt Vân Khuynh, nghĩ rằng Vân Khuynh quả thật là đứa con bất hiếu như lời bà ta và Vân Bính Hoa nói trong cuộc gọi video trươc đây.

Nhưng khi các bà ấy vừa đi vào, nghe thấy Tô Tương nói những lời lẽ đó, lập tức có suy nghĩ khác đi.

"Từ trên mạng nghe nói cha mẹ của Vân Gia lại đi ức hiếp chính con gái ruột của mình, tôi không dám tin, thế mà, giống như nuôi chó mèo bên cạnh, nuôi thời gian lâu dài có tình cảm rồi, cũng không nỡ đánh mắng, huống chi là miếng thịt rơi ra từ chính thân thể mình?

Thật không ngờ, Tô phu nhân, hôm nay bà đã thật khiến tôi có cái nhìn khác rồi.

Tôi chưa từng thấy ai thiên vị yêu thương đứa con gái nuôi đến nổi lấy hôn nhân của con gái ruột mình ra hy sinh như vậy. Cũng chưa thấy qua, bức ép một cô gái thanh thanh bạch bạch của mình đi làm "kẻ Tiểu Tam" cả, càng không thấy ai đến cầu xin mà đề ra điều kiện thêm sự uy hiếp nữa chứ!"

Đây là Giang Phu Nhân, mẹ của Giang Mạc Thần, bà ta được xem là nhân vật trong giới quý phụ của Vinh Thành, không sợ đắc tội người nào hết, tính cách trời không sợ đất không sợ của Giang Mạc Thần có thể là được di truyền từ bà ta.

Theo sau hai vị Phu Nhân theo sau bà ta nghe nói như vậy, cũng bắt đầu châm biếm Vân Bính Hoa và Tô Tương.

"Giang Phu Nhân nói không sai, có thể ép con gái cưng của chính mình đến nước này, ở Vinh Thành này, chỉ có Tô Phu Nhân đây, Dương Liễu đó, vừa nhìn là biết không phải loại tốt lành rồi, nếu không, tại sao

lại mưu kế với người chị của mình chứ? Lại còn mang thai với anh rể? Đã làm gái điếm còn muốn lập danh bài à? Thật nực cười."

"Đó cũng là do Tô Phu Nhân chiều hư cô ấy thôi! Tôi muốn hỏi Tô Phu Nhân, bà nói con gái nuôi của bà không thể đội trên đầu cái chữ Tiểu Tam, sợ hủy hoại thanh danh của cô ta, sợ con cô ta sinh ra sẽ bị điều tiếng, chẳng lẽ con gái ruột của bà Vân Khuynh sau này không cần tái giá à? Là có thể bị cho là Tiểu Tam sao? Là có thể không cần danh tiếng sao? Vân Khuynh và con cái của Vân Khuynh sau này có thể chịu đựng sự điều tiếng không công bằng sao?"

"Việc này……" cả người của Tô Tương không ngừng rung rẩy, sắc mặt tái bệt: "Vân Khuynh làm chị, thì phải nhường em gái rồi, phải vì em gái làm một chút việc chứ……"

"Nhường? Một cái lý do vô liêm sĩ và ích kỷ!" Giang Phu Nhân lại hảo bất lưu tình nói: "Tô Phu Nhân, bà muốn Vân Khuynh phải nhường gì nữa à? Cha mẹ cô ta? Hôn nhân cô ta? Đàn ông cô ta? Danh dự cô ta? Và cả……mạng của cô ta!"

"Chả phải Dương Liễu tự nguyện làm Tiểu Tam sao? Cô ta đã làm bẩn khuôn mặt của mình, lại còn muốn lấy mặt Vân Khuynh thay thế cho cô ta à? Trên đời này làm gì có người mẹ ruột thịt nào dã tâm như bà cơ chứ!"

"Tôi……tôi……" Tô Tương chưa từng bị người khác mắng mỏ như vậy, nước mắt bỗng chốc tuôn trào ra, giường như cực kỳ sợ Giang Phu Nhân, lại giường như muốn mượn cớ giải thích cho hành vi của mình, nhưng lại không tìm ra cớ gì?"

Chứng kiến vợ mình bị bức đến khóc, Vân Bính Hoa nhanh chóng kéo bà ta đứng dậy, ôm vào lòng, đồng thời, trợn mắt nhìn Vân Khuynh một cách dữ tợn: "Đứa nghịch nữ như ngươi, những người này, có phải ngươi cố tình tìm đến bắt nạt mẹ ngươi không?"

Vân Khuynh bỗng có chút kích động muốn đuổi cổ Vân Bính Hoa và Tô Tương ra ngoài.

Hai người này, vì bảo vệ Dương Liễu, mà dám hành động đến mức như vậy, nếu như, bọn họ có thể đối xử tốt với cô ta dù chỉ 1 phần vạn lần thì tốt……không, cô đã không cần đến lòng tốt của họ rồi, sẽ không còn cần đến nữa!

Cô ta nở nụ cười mỉa mai, nói: "Giang Phu Nhân nói chuyện hay làm việc gì trước giờ đều dựa vào tâm trạng của mình, tôi vẫn không có bản lĩnh lớn đến nổi khiến bà ta và những vị phu nhân này giúp tôi làm gì được."

"Hơn nữa, con mắt nào của ông nhìn thấy những vị Phu Nhân này ức hiếp Tô Tương? Chẳng qua là nói vài lời thật lòng mà thôi……"

"Tôi thích câu nói này, con người tôi, trước giờ đều thích nói thật lòng!" Giang Phu Nhân đặt ánh mắt nhìn vào Vân Khuynh, vừa ý nói: "Vân Khuynh à, Mạc Thần nhà chúng tôi nói không sai, cô xác thực là cô gái

tốt, là con mắt của hai người này bị hư rồi, tôi thấy bon họ thiên vị đến như vậy, thì cô không thể trở về Vân Gia nữa, hay là, để tôi nhận cô là con gái của tôi được không?"

37. Chương 37

Vân Khuynh ngây người 1 lúc, nhìn sang Giang phu nhân.

Giang phu nhân vừa nói lời tốt cho cô, trong lòng có chút ấm áp, nhưng sao Giang phu nhân đổi đề tài nhanh như vậy, muốn nhận cô làm con?

Còn nói "Mạc Thần nhà bọn họ"?

Nhưng cô và Giang Mạc Thần không có mấy lần tiếp xúc mà…

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh dùng dư quang khóe mắt lướt qua Hoắc Nhất Hàng 1 cái.

Không lẽ, khoảng thời gian cô đang thủ hiếu bà nội, Hoắc Nhất Hàng mời Giang Mạc Thần và Giang phu nhân đến giúp cô?

Giang gia, là gia đình giàu nhất Vinh Thành và toàn quốc, dựa vào bất động sản để làm giàu, sau đó có sản nghiệp ở ngành giải trí, là phú hào giàu có và quyền lực thực sự.

Nếu làm con gái của Giang gia, quả thật có thể áp chế được Vân Bính Hoa, Tô Tương còn có Lục gia…

"Thật may là phu nhân coi trọng con, có thể làm con gái của Giang gia, là Vân Khuynh con trèo cao rồi."

"Nói vậy, con đồng ý rồi?" Giang phu nhân kích động truy hỏi.

Vân Khuynh ngược lại lắc đầu, giải thích: "Giang phu nhân, bà nội vừa mất, với lại, trên người con còn rất nhiều phiền phức chưa giải quyết, sợ mang lại ảnh hưởng không tốt đến Giang gia, hay là đợi những chuyện này qua đi hết rồi mới nói, cảm ơn người!"

Nghe Vân Khuynh nói vậy, Giang phu nhân càng hài lòng với cô.

Trong lòng bà nghĩ, Vân Khuynh này, quả thật là cô nương vừa thông minh vừa hiền lành, cô biết rời khỏi Lục gia và Vân gia, cô chính là đứa trẻ mồ côi, có thể tìm được chỗ dựa mới là điều tốt, ngược lại không lập tức đồng ý, chỉ nghĩ đến giải quyết xong chuyện phiền phức của bản thân, cũng suy nghĩ về huyết thống của Vân gia…

"Vân Khuynh, con yên tâm, dù con có làm con gái của Giang gia, cũng sẽ họ Vân, hôm nay là tang lễ của bà nội con, ta và bà con có giao tình lúc trẻ, trước mặt ông bà con, ta cũng không yêu cầu con phải đổi họ. Ta là thật tâm thích con, với lại vẫn luôn muốn có con gái, nhưng bụng của bản thân lại không biết điều… ài, không nói cái này, hôm nay chúng ta đi tạm biệt bà nội con trước…"

Vân Bính Hoa và Tô Tương trong lòng khó chịu, con gái của bản thân bị người khác coi trọng, còn một lòng bảo vệ, kiểu gì cũng cảm thấy như bị đánh vào mặt!

Với lại, nếu Vân Khuynh thật sự đồng ý làm con gái Giang gia, có Giang gia giúp cô, cổ phần đó, bọn họ càng khó lấy được…

Vân Bính Hoa mặt trầm xuống: "Loại nghịch nữ này, vậy mà cũng có người muốn!"

Lòng Vân Khuynh thắt lại.

Giang phu nhân đã lên trước 2 bước, bắt lấy tay cô, mắt sắc bén nhìn Vân Bính Hoa: "Đương nhiên có người muốn, trong mắt các người chỉ có đống cứt, bỏ đi minh châu, còn không cho người khác muốn sao?"

"Hôm nay tôi nói cho rõ, tôi nhất định nhận Vân Khuynh làm con gái! Tôi sẽ nâng niu yêu thương trong tay mình, các người, đợi mà hối hận đi!"

"Hừ!" Vân Bính Hoa đỡ Tô Tương, quay mặt qua 1 bên đi.

"Bà nội" đột nhiên tiếng khóc bén nhọn quen thuộc truyền đến.

Sắc mặt Vân Khuynh cứng đờ, quả nhiên nhìn thấy Dương Liễu xuất hiện trước mặt, bên cạnh cô, còn có Lục Văn Bân, Cao Thúy Lan, Lục Lợi Quần và Lục Bá Dương.

Ánh mắt của Lục Văn Bân đặt lên người Hoắc Nhất Hàng đầu tiên, nhíu mày lại.

Hoắc Nhất Hàng tại sao đứng chung với Vân Khuynh?

Không lẽ, anh ta thực sự có quan hệ với Vân Khuynh?

Lục Lợi Quần và Lục Bá Dương thấy Hoắc Nhất Hàng, cũng cùng suy nghĩ với Lục Văn Bân.

Còn chưa đợi bọn họ đến gần, Vân Khuynh lạnh lùng nói với bảo vệ: "Tôi và bà tôi đều không muốn gặp những người đó, đuổi họ đi đi!"

Nếu không phải nhiều người đang ở đây, cô có thể nhịn không được tính nợ với Dương Liễu.

1 hung thủ giết người, mà dám xuất hiện trước tang lễ của bà nội!

Dương Liễu không chê bản thân diễn quá giả, cô cũng chê Dương Liễu làm bẩn nơi chôn cất của ông bà nội.

4 người bảo vệ cùng lên trước, vây lấy Dương Liễu và những người kia.

"Chị, đây là có ý gì? Chúng... chúng tôi chỉ muốn đến để đi điếu bà nội..."Nước mắt Dương Liễu chảy xuống, bộ dạng yếu đuối ủy khuất, khiến người khác thương tiếc.

Cao Thúy Lan cũng cao giọng thét: "Mọi người cũng thấy rồi chứ, đây không phải do Lục gia chúng tôi không thích đứa con dâu này, là con tiện nhân Vân Khuynh này quá đáng quá! Đến em của mình cũng bắt nạt, chẳng qua chỉ là 1 người chết, chúng tôi có lòng tốt đến đi điếu, cô ta còn đưa ra bộ mặt đó, quả thật..."

"Quả thật cái gì?" Vân Khuynh đi lên trước, sắc bén liếc nhìn Cao Thúy Lan: "Bà thử la trước linh hồn của bà tôi thêm 1 câu xem!"

"Có lòng tốt? Dương Liễu nếu xem bà nội là người thân, trưởng bối, sẽ giống như Vân Bính Hoa và Tô Tương, 1 ngày hiếu cũng không thủ sao? Còn công khai xuất hiện cùng Lục gia, ở đây diễn kịch, các người thật sự nghĩ tất cả mọi người đều điên sao?"

"Đừng quên, Vân Khuynh tôi vẫn chưa ly hôn với Lục Văn Bân!"

"Vậy, các người đến làm gì? Đã dễ hiểu hơn rồi! Là đến để đi điếu? Hay là đến để ép tôi ly hôn, ép tôi ly hôn mà không được chia tài sản sao?"

Vân Khuynh có thể nhịn, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, cô không thể khiến nơi chôn cất của bà nội không được yên ổn!

"Không cần biết cái người đến làm gì, chỗ này không hoan nghênh các người, cút!"

Hiện trường đã đến rất nhiều người, nghe cuộc đối thoại của Dương Liễu, Cao Thúy Lan và Vân Khuynh, rất nhanh sự bàn luận và chỉ trích Vân Bính Hoa và Tô Tương, chuyển sang người nhà Lục gia.

"Các người xem, tôi đã nói Lục Văn Bân ngoại tình trong khi có hôn nhân là thật? Vân Khuynh một mình ở đây xử lý hậu sự của Vân lão phu nhân, vậy mà người Lục gia còn dám mang theo Dương Liễu cùng qua đây, nhìn xem, tay của Lục Văn Bân còn để trên eo của Dương Liễu!"

“Bụng Dương Liễu cũng lớn vậy rồi, còn chạy đến đây, chắc mà muốn nhân cơ hội hôm nay, xóa bỏ tiếng xấu của mình, lợi dụng tang lễ để tạo áp lực cho Vân Khuynh, thật mặt dày mà.”

“Tôi thấy Dương Liễu đó là đang đóng kịch, khuôn mặt hồ ly, người thứ 3 mà còn dám khoa trương, Vân gia và Lục gia cũng quá không biết xấu hổ rồi!”

“Không thấy mặt mày của Cao phu nhân à? 8 phần nghĩ là Vân Khuynh sẽ chịu thỏa hiệp, nhưng có câu nói sao nhỉ, thỏ gấp cũng sẽ cắn người! Tôi thấy Vân Khuynh nên mạnh mẽ lên, Giang phu nhân không phải nói muốn nhận cô ấy làm con gái sao? Giang phu nhân là người bảo vệ kẻ yếu!”

“Loại con gái như Dương Liễu, tôi thấy còn không bằng loại kĩ nữ hạ tiện nhất, chỉ có người mù như Lục Văn Bân mới có thể xem trọng cô ta, tôi dám nói, dám chắc Lục Văn Bân sớm muộn gì cũng mất tất cả trên người loại phụ nữ này!”

“Nghe nói khó khăn kinh tế của Lục gia vẫn luôn không được giải quyết, có thể kéo dài đến hiện tại là nhờ bản lĩnh của Vân Khuynh, bây giờ Vân Khuynh muốn chia tay với bọn họ, sau này Lục gia sẽ thế nào, không thể nói trước được…”

Âm thanh xung quanh, giọng sau cao hơn giọng trước, có người còn hướng về phương hướng của Lục gia phun nước bọt, bọn họ muốn lơ đi cũng không được.

Lục Bác Dương tức đến đưa tay tát Cao Thúy Lan 1 cái: “Tiện nhân! Bà nói bậy cái gì? Quên trước khi ra khỏi cửa tôi nói gì sao? Hôm nay chúng ta, là đến xin lỗi Vân Khuynh!”

Cái tát trong khi giận, rất nặng, Cao Thúy Lan lùi về sau mấy bước mới đứng lại được, gấp gáp ôm lấy mặt nóng rát của mình.

Lão gia tử và Lục Bác Dương đúng là có nói mục đích đến đây trước khi ra cửa.

Nhưng kêu bà xin lỗi Vân Khuynh - người bà xem thường nhất? Nằm mơ!

Nếu không phải Lục Bác Dương dùng hôn nhân và tiền đồ của con trai ở uy hiếp bà, căn bản bà sẽ không đến đây…

Lục Bác Dương cũng không quan tâm Cao Thúy Lan nghĩ gì, có chịu hay không, kéo Lục Văn Bân lên trước.

Sau đó, từ phía sau hung hăng đá vào đầu gối của Lục Văn Bân: “Súc sinh! Quỳ xuống cho tao!”

Lục Văn Bân không chút phòng bị ngã xuống, đầu gối “cộp” 1 tiếng quỳ xuống đất.

Lúc này Lục Bác Dương mới mặt đầy "tội lỗi" nói với Vân Khuynh: "Vân Khuynh, khoảng thời gian này, khiến con ủy khuất rồi, ta cũng vừa mới biết tên súc sinh này làm chuyện có lỗi với con, ta và lão gia tử liền nhanh chóng quay về.

Con đừng lo lắng, con là con dâu và cháu dâu mà ta và lão gia tử thừa nhận, là người mà Lục gia chính thức cưới về, cho dù tên súc sinh này bên ngoài có 100 người phụ nữ 1000 đứa con, Lục gia tuyệt đối cũng không thừa nhận!

Hôm nay chúng ta đến, thứ nhất, là đi điếu bà con, thứ hai, cũng là muốn xin lỗi con, gia hòa vạn sự hưng, hy vọng con có thể nể mặt ta và lão gia tử, tha thứ cho tên súc sinh này 1 lần.

Đàn ông có ai không ngoại tình chứ, tên súc sinh này chỉ là 1 lúc bị người phụ nữ mê hoặc, thời gian dài, nó sẽ biết được con tốt chỗ nào, sẽ về nhà thôi!

Đương nhiên, nếu Dương Liễu đã có con rồi, cũng nhiều tháng, cũng không thể bỏ, con thấy như vậy có ổn không, cứ để Dương Liễu sinh con ra, đưa cho con nuôi, sau này chính là con của con rồi.

Chỉ cần con không ly hôn với Văn Bân, vợ chồng hai người cùng chung sống, con muốn cái gì, ta và lão gia tử đều cố gắng hết sức để thỏa mãn con, hôn nhân, sao có thập toàn thập mỹ được, đều là trải qua mới có được, mà ly hôn, cũng ảnh hưởng xấu đến thanh danh của con, con nói phải không?"

Lời này, quả thật là đang suy nghĩ cho Vân Khuynh.

Nhưng nghe vào tai Vân Khuynh, chỉ cảm thấy mắc cười vô cùng!

Chuyện đã đến mức này rồi, Lục Bác Dương và Lục Lợi Quần còn muốn cô và Lục Văn Bân cùng chung sống? Muốn cô coi như không có chuyện gì xảy ra?

Đưa con của Dương Liễu cho cô nuôi? Dựa vào đâu cô phải nuôi con cho Dương Liễu?

Với lại, Vân Bính Hoa và Tô Tương nhất định sẽ không đồng ý người nhà Lục gia làm như vậy!

Quả nhiên, Tô Tương nghe xong lời của Lục Bác Dương, lập tức nói: "Thân gia, đây là ý gì? Không tính để Văn Bân cưới Liễu nhi sao? Con của Liễu nhi tại sao đưa Vân Khuynh nuôi?"

Vân Bính Hoa cũng đen mặt, tức giận nói: "Lục Bác Dương! Anh nói rõ cho tôi, Liễu nhi đâu phải là những người phụ nữ tùy tiện khác? Đó là con gái bảo bối của tôi và Tương Tương, con anh làm con gái tôi mang thai, Lục gia các người tính không chịu trách nhiệm sao?"

Vân Khuynh không có chút kích động, Tô Tương và Vân Bính Hoa lại nói ra loại lời đó, Lục Bác Dương cũng giận lên, trực tiếp đáp lại: "Cái gì gọi là con tôi làm con gái anh mang thai? Con gái anh không phải

là con dâu tôi sao? Tôi chỉ nhận Vân Khuynh làm con dâu của Lục gia, còn về Dương Liễu này, hừ! Nếu không phải nó không biết xấu hổ câu dẫn con trai tôi, hôn nhân của con trai tôi và con dâu, sẽ có vấn đề sao?

Vân Bính Hoa, Tô Tương, các người có bệnh sao? Lượm được giống của người khác trên đường về, hãm hại con ruột không nói đi, còn hãm hại con trai tôi! Hãm hại Lục gia chúng tôi!"

38. Chương 38

Lục Bác Dương rất rõ ràng muốn đẩy trách nhiệm lên người Vân Bính Hoa, Tô Tương và Dương Liễu.

Ông lại nói tiếp: "Các người thiên vị Dương Liễu này, đó là chuyện nhà các người, tôi không có ý kiến, nhưng liên quan đến hôn nhân của con tôi, tôi và lão gia tử không thể không qua hỏi! Lục gia chúng tôi rất hài lòng đứa con dâu Vân Khuynh này, nhưng các người lại chạy đi quay clip, nói Vân Khuynh là người thứ ba phá hoại tình cảm của Văn Bân và Dương Liễu?

Các người có sĩ diện không!

Hôn lễ giữa Vân Khuynh và Văn Bân, đều là tôi và lão gia tử đích thân chuẩn bị, hôn nhân của bọn họ được pháp luật công nhận, không phải các người nói ai là người thứ 3 thì chính là người đó!

Hôm nay, nếu đã nói đến đây rồi, tôi cũng nói rõ thái độ của tôi và lão gia tử, chúng tôi không ủng hộ Văn Bân và Vân Khuynh ly hôn, còn về Dương Liễu, các người đem về đi, Lục gia chúng tôi không chấp nhận cô ta!"

"Lục Bác Dương, anh…" Vân Bính Hoa tức giận cực kỳ, muốn phản bác, nhưng không tìm được lời thích hợp để nói.

Sắc mặt Dương Liễu cũng trở nên rất khó coi, cô là muốn nhân cơ hội hôm nay tạo áp lực cho Vân Khuynh, lấy lại thanh danh của bản thân, nhưng không nghĩ đến, Vân Khuynh trở nên lạnh lùng như vậy, mà Lục Bác Dương và lão gia tử còn không chút lưu tình đứng về phía Vân Khuynh.

Cho nên, cô chỉ có thể hy vọng Vân Bính Hoa và Tô Tương bảo vệ cô, nhưng Vân Bình Hoa và Tô Tương cũng chỉ nói giúp được 2 câu.

Nhất thời cô cảm thấy gấp, chỉ có thể tự mình mở miệng.

"Bác Lục, bác nói những lời này có ý gì? Tại sao lại nhục mạ con?"

“Không sai, mặt mũi của con sớm đã không còn, ai bảo con chưa có chồng đã có con, mang thai con của con trai bác.”

“Nhưng chuyện này là lỗi của con sao? Con cũng là người vô tội mà, 3 năm trước con và Bân hẹn hò, là ba, mẹ đối tốt với em, muốn lấy quyền xử lý cổ phần từ tay chị cho con, mới cùng với bác gái và Bân thương lượng, cưới Vân Khuynh trước, bởi vì di ngôn của ông nội có nói, sau khi Vân Khuynh kết hôn, ba mẹ mới có thể xử lý 60% cổ phần của Vân gia.”

Đây là đang đổ tội cho Văn Bân, Vân Bính Hoa, Tô Tương, cô không hề quan tâm danh tiếng của họ như thế nào, chỉ cần cô tốt là đủ rồi.

Nhưng cũng không thể khiến họ có cách nghĩ không tốt về mình.

Cho nên, cô lại nói: “Ba mẹ ruột của con năm đó cứu mạng mẹ của chị, ba, mẹ đều là người biết nhớ ơn, mới nghĩ đến việc đem tất cả đồ tốt cho con, như vậy là sai sao?”

“Cũng đâu phải con bám dính lấy Bân, lúc chúng con yêu nhau, là Bân chủ động theo đuổi con, bây giờ muốn kết hôn với con, cũng là vì Bân muốn đứa con có 1 gia đình hoàn chỉnh, anh ấy là người đàn ông có trách nhiệm, với lại anh ấy và chị vốn dĩ không có tình cảm, chúng con tại sao không thể theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình chứ?”

Lời này Dương Liễu nói, cực kỳ “phẫn uất”, mọi thứ đều được cô ta đổi rất trơn tru, giống như cô ta thấy sự là người vô tội.

Nói đến đây, cô ta dừng 1 chút, lại nói tiếp: ‘Con biết, bác thích chị làm con dâu bác, có phải cảm thấy Vân Khuynh ưu tú, có thể tiếp tục làm việc không công cho Lục thị không? Hay bác sợ sau khi ly hôn với Bân, chị sẽ mang của hồi môn và 100 triệu đầu tư của bà nội đi?”

“Tin tức trên mạng con cũng thấy rồi, còn nói là con kêu Lục gia ép chị không được lấy tài sản gì, trời làm chứng, trước giờ con chưa từng nói qua lời này, không phải là 100 triệu và 1 tí hồi môn sao? Chị muốn, thì trả lại chị ấy là được!” Dù sao cũng không phải Dương Liễu cô trả.

Nếu không phải chuyện trở nên lớn như vậy, đương nhiên cô cũng không muốn Vân Khuynh lấy được những thứ đó, nhưng không sao, dù cho Vân Khuynh lấy đi rồi, đợi cô trở thành thiếu phu nhân của Lục gia, sẽ lấy lại những thứ đó từ tay Vân Khuynh, đến lúc đó, nó đều là của cô.

Nghĩ như vậy, Dương Liễu lại quay đầu lại, mắt đầy lệ nhìn Vân Bính Hoa và Tô Tương, sau đó chuyển ngữ khí, bi ai nói: “Ba, mẹ, xin lỗi, là Dương nhi khiến 2 người gặp phiền phức, khiến hai người mất mặt, Dương nhi thật sự không nghĩ tới, bọn họ có thể đối xử với con như vậy.

Là vì con quá ngốc, 1 lòng yêu Bân, muốn sinh con đẻ cái cho anh ấy, còn muốn cố hết sức giúp Lục gia dù con không có tài năng như chị.

Bọn họ thật nhẫn tâm, vừa muốn con sinh con cho họ, vừa muốn lợi dụng chị giữ mặt mũi cho họ.

Con đã nhìn ra bộ mặt thật của họ!

Nhưng nếu mọi người đều cảm thấy — sự tồn tại của con làm ảnh hưởng đến mọi người, vậy thì, cứ trách con là được, dù sao ba mẹ ruột của con sớm đã mất rồi, trên thế giới này, con không nơi nương tựa, muôn vàn cực khổ mang thai, còn bị người khác mắng là người thứ 3, hồ ly tinh, con … con đi chết còn tốt hơn!

Có phải con chết rồi, sẽ không còn chuyện gì nữa phải không? Ba, mẹ sẽ không bị mắng là ngược đãi con ruột, mặt mũi Vân gia và Lục gia đều được giữ, Bân, anh cũng không cần khó xử nữa … vậy, cứ để con chết đi!"

Lời vừa dứt, Dương Liễu thật sự quay đầu, xông về hướng hồ nhân tạo.

Lúc mọi người chưa phản ứng kịp, vậy mà cô thật sự nhảy xuống.

"Bùm" 1 tiếng, cơ thể nặng nề rơi xuống nước, nước bắn lên tứ tung.

"Liễu nhi!" Sắc mặt Lục Văn Bân lập tức trắng bệch, gấp gáp chạy qua, cũng nhảy xuống hồ, muốn cứu Liễu nhi lên.

Nhưng cơ thể Dương Liễu vốn đã nặng, xuống đến nước, càng nặng hơn, với sức của 1 mình anh, căn bản không thể cứu cô ta lên.

May là lúc này, Vân Bính Hoa cũng nhảy xuống nước.

Nước trong hồ không sâu, 2 người chỉ bơi cỡ mấy mét, là có thể đứng lên được, chỉ là ở đó bùn đất nhiều, còn là mùa đông, lạnh đến cơ thể phát run, đưa Dương Liễu lên bờ, cũng mất không ít thời gian.

Lúc này, Dương Liễu đã chìm trong hôn mê, Lục Văn Bân giữ mông cô, cảm nhận được có chút máu.

Anh hoang mang kêu lớn: "Bác sĩ! Gọi cấp cứu nhanh!"

Dù gì Dương Liễu cũng là phụ nữ mang thai, hành hạ như vậy, con, sợ sẽ sinh non.

Vân Khuynh đứng ở xa, cũng thấy tình trạng của Dương Liễu, nhíu mày, muốn đi lên trước, phía sau truyền lại tiếng của Hoắc Nhất Hàng.

"Lúc này, tốt nhất em đừng làm gì."

Vở kịch lớn này, cũng đến hồi kết rồi, những người đến đi điếu, cùng với ký giả trà trộn trong đám đông, thứ nên nghe cũng nghe rồi, nên nhìn cũng nhìn rồi.

Vân Khuynh, không bị những người có ý đồ xấu hãm hại thành công, mà trở thành người vô tội, người được kính trọng nhất trong mắt mọi người.

Lúc này, không có hành động, mới là lựa chọn tốt nhất.

Vân Khuynh vốn thông minh, chỉ cần nghĩ 1 chút, là hiểu ý Hoắc Nhất Hàng, chỉ đứng tại chỗ không hành động.

Trước khi xe cứu thương đến, Vân Bính Hoa ấn vào nhân trung của Dương Liễu, cô đã tỉnh rồi, biết con mình sẽ sinh non, cũng có chút hối hận vì nhảy hồ, nhưng nhìn thấy Vân Bính Hoa, Tô Tương, Lục Văn Bân, Cao Thúy Lan vây quanh cô, cô biết kế hoạch của bản thân thành công rồi.

Dưới ánh nhìn của đám đông, bọn họ sẽ không có chuyện không quan tâm cô, mà cứ như vậy, Lục Văn Bân cũng không thể làm theo ý của Lục Bá Dương và Lục Lợi Quần nữa, đẩy cô ra, tiếp tục hôn nhân với Vân Khuynh.

Dù gì đứa bé này, cũng không biết của ai, dù cho chết đi, cô cũng không đau lòng, chỉ cần giữ lại mạng của cô là được, vị trí thiếu phu nhân của Lục gia, Dương Liễu cô nhất định ngồi được!

Nghĩ như vậy, dù cho đau hơn nữa, trong lòng Dương Liễu cũng cảm thấy tốt, thậm chí không ngại, Lục Văn Bân lấy vải trắng trên linh đường của lão phu nhân để đắp lên thân thể lạnh lẽo của cô.

Không lâu sau, xe cấp cứu đến, Dương Liễu bị đưa lên xe, Lục Văn Bân, Cao Thúy Lan, Tô Tương cũng đi theo.

"Vân Khuynh, nếu hôm nay Liễu nhi và đứa con trong bụng xảy ra chuyện gì, tôi nhất định không tha cho cô!" Vân Bính Hoa bỏ lại 1 câu cứng rắn, cũng lên xe cấp cứu.

Xe cấp cứu rời đi, Lục Bác Dương và Lục Lợi Quần trầm giọng nói thấy vài tiếng gì đó, Lục Bác Dương không biết xấu hổ đi đến trước mặt Vân Khuynh, nói: "Vân Khuynh, chuyện này…"

"Người không cần nói nữa, con đã quyết định rồi, con sẽ ly hôn với Lục Văn Bân, đồ thuộc về con, con sẽ mang đi, không thuộc về con, 1 cắc con cũng không lấy của Lục gia!"

Vân Khuynh nói xong, cũng quay người, hướng về phía mọi người, lớn tiếng nói: "Các vị, cảm ơn các vị đến đi điếu cho bà tôi, ban đầu tôi tổ chức tang lễ cho bà, vốn chỉ muốn có gia đình, có thể tiễn bà đi đoạn đường cuối cùng, nhưng không nghĩ đến, ngược lại khiến những người nào đó quấy rầy sự yên tĩnh của bà.

Thật ngại quá, tâm ý của các vị, tôi xin ghi nhớ, bà ở trên trời có linh thiêng, cũng sẽ nhìn thấy, mong các vị, rời khỏi trước, hãy để tôi 1 mình, hoàn thành những việc còn lại, cảm ơn mọi người!"

Nói xong, Vân Khuynh hướng về đám đông, cúi người cong 90 độ 3 lần.

Trên tang lễ đuổi người, nghe qua chưa thấy qua. Nhưng mọi người đều có thể hiểu cho Vân Khuynh.

Vốn dĩ, lúc nãy Dương Liễu nhảy hồ, rồi có dấu hiệu sinh non, có vài người có suy nghĩ tích cực hơn về cô ta, cảm thấy cô ta chẳng qua là cô nương dịu dàng, cũng đáng thương.

Nhưng nghe Vân Khuynh nói lại, bọn họ lại tỉnh ngộ rồi — hôm nay là tang lễ của Vân lão phu nhân, Vân gia và Lục gia chạy đến tang lễ náo loạn, chính là không tôn trọng người đã mất, Dương Liễu trước vong hồn của Vân lão thái phu nhân tìm cái chết, chính là không có nửa phần hiếu thảo, ngược lại, từ đầu đến đuôi, cũng không thấy Vân Bính Hoa, Tô Tương, Dương Liễu, Lục Văn Bân khom lưng chào Vân lão phu nhân. (Không biết dùng từ gì, kiểu cúng bái thì hay khom lưng ấy.)

Vậy, không thể nghi ngờ, những người này, nhất định xấu xa như những gì trên mạng đánh giá!

Không! Với sự áp bức, tính kế Vân Khuynh của bọn họ, hai chữ "xấu xa" chưa đủ để thể hiện sự bỉ ổi vô sỉ, ích kỷ độc ác của họ!

Danh tiếng của Vân gia, Lục gia bị hủy hoại càng nghiêm trọng.

Lục Bác Dương, Lục Lợi Quần dù cho không cam tâm đến mấy, cũng im lặng ra về.

Vân Khuynh quỳ trước bia và di ảnh của Vân lão phu nhân. im lặng rơi lệ.

"Bà nội, hôm nay, bọn họ thua rồi, nhưng con, cũng không thắng… xin lỗi, vẫn chưa thể khiến người nhắm mắt rời đi."

Hoắc Nhất Hàng cũng quỳ xuống, vỗ vai Vân Khuynh, nói: "Không, bà sẽ rất an tâm mà đi, bởi vì bà thấy được sự kiên cường của em, Khuynh Khuynh, chỉ cần chúng ta không thua, rồi cũng sẽ thắng thôi!"

39. Chương 39

Chiều hôm nay, Dương Liễu ở phòng phụ sản của bệnh viện sinh ra 1 bé trai.

Nhìn đứa bé tuy kí hơi nhẹ, cũng nhăn nhúm, nhưng nơi đó thể hiện đó là 1 bé trai.

Lục Văn Bân và Cao Thúy Lan đều rất vui.

Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương nghe tin lập tức đến bệnh viện, thái độ cũng thả lỏng hơn 1 chút.

Dù sao, cũng là đứa trẻ đầu tiên của thế hệ mới của Lục gia.

Dưới sự xúi giục của Cao Thúy Lan, Lục Văn Bân nhân cơ hội biểu đạt thái độ với Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương: "Ông, ba, chuyện con và Vân Khuynh kết hôn. lại ly hôn, là do con sai, nhưng con cũng chỉ làm bậy thôi.

Vân Khuynh có tài năng trong thương nghiệp, nhưng cô ta luôn mạnh mẽ, căn bản không thích hợp làm vợ con, làm gì có ai mới gả về đã quan tâm chuyện của công ty như vậy? Cô ấy sống ở Vân gia không tốt, 8 phần cũng là vì có ý đồ không tốt. Vạn nhất qua thêm mấy năm nữa, cô ấy có ý muốn hướng ra ngoài, không phải là Lục thi chúng ta đều mất hết sao?

Ông, ông và ba vẫn đang làm hạng mục mới đó, đợi hạng mục đó phát triển rồi, nói không chừng Lục gia chúng ta sẽ nằm trong top 10 công ty mạnh toàn quốc, đến lúc đó, lại bị Vân Khuynh cài bẫy, nhất định sẽ tổn thất rất nghiêm trọng!"

Cao Thúy Lan lập tức nói giúp: "Ba, chồng, Văn Bân nghi ngờ cũng không phải không có lý, tuổi của tụi nó bây giờ, trước khi kết hôn, phải hẹn hò yêu đương, Vân Khuynh đó không có yêu Văn Bân nhà ta, nhưng lại rất vui vẻ gả vào Lục gia, nếu nói cô ta không có ý đồ khác, đánh chết con cũng không tin!

Nhưng Dương Liễu thì khác, cô ta và Văn Bân yêu nhau, còn nguyện ý chịu cái danh tiểu tam để mang thai con Văn Bân, nếu chúng ta đối tốt với cô ta 1 chút, cô ta sẽ toàn tâm toàn ý với Văn Bân, với chúng ta!

Hơn nữa, Vân Khuynh đáng giá bao nhiêu chứ? Cũng chỉ là chút đồ đưa qua khi gả, còn có năng lực của cô ta, nhưng trên thế giới này người có năng lực rất nhiều, không có Vân Khuynh, thì tốn chút tiền, tuyển 1 người có thể làm về là được!"

"Bà nói thì dễ!" Lục Bác Dương trừng mắt với Cao Thúy Lan 1 cái, nói: "Bà biết tuyển 1 người tài giỏi có năng lực 1 năm phải tốn bao nhiêu tiền không? Mấy trăm vạn là ít, động tí là lên đến ngàn vạn!"

"Ba!" Lục Văn Bân nói: "Ngàn vạn có là gì, Liễu nhi đã nói xong với ba nuôi rồi, chỉ cần Vân Khuynh buông tay, bọn họ sẽ chuyển cổ phần cho Liễu nhi, đến lúc đó, cả Vân gia không phải đều của chúng ta sao?

Chúng ta cần gì 1 người không đồng lòng với chúng ta như Vân Khuynh, tại sao không nghĩ cách đánh bại Vân Khuynh, lấy 1 người đồng lòng với chúng ta như Liễu nhi chứ?

"Cái này.." Lục Bác Dương híp mắt, nhìn sang Lục Lợi Quần: "Ba, Văn Bân nói, hình như cũng không phải vô lý."

"Đúng là không vô lý, nhưng quan trọng là, chuyện bây giờ lớn như vậy rồi, ai có thể đánh bại Vân Khuynh?"

Cao Thúy Lan lập tức nói: "Đúng! Con nha đầu đê tiện Vân Khuynh này rất khó đối phó, nhưng chính vì như thế, chúng ta cần không thể lấy Vân Khuynh, bây giờ cô ta chỉ là 1 cô nương, đã khiến chúng ta khó khăn như vậy, đợi mấy năm sau trưởng thành hơn nữa, Lục gia chúng ta không phải đều nằm trong tay cô ta sao?

Dương Liễu không có năng lực như Vân Khuynh, cô ta chỉ thích hợp làm phụ nữ, không thích hợp làm nữ cường nhân, đây là khuyết điểm của cô ta, nhưng nghĩ ngược lại, đó không phải cũng là ưu điểm của cô ta sao? Cô ta đem đồ của Vân gia đến Lục gia, đưa cho Văn Bân, sau này ở nhà chăm sóc chồng con, chúng ta cũng không lo lắng cô ta nhúng tay vào Lục thị. Nhiều nhất tốn chút tâm tư, dỗ cho cô ta vui vẻ, là xong rồi…"

Nghe Cao Thúy Lan nói vậy, Lục Lợi Quần cũng dao động rồi.

Với thái độ bây giờ của Vân Khuynh, muốn cô ta toàn tâm toàn ý giúp Lục gia, quả thật không dễ, với lại còn rất nguy hiểm.

Nhưng Dương Liễu kia ở trước mặt mọi người "tìm cái chết", không phải cũng là 1 người có tâm cơ sao?

Dương Liễu đó còn biết mục đích thực sự ông cần Vân Khuynh, lại nói ra 1 cách dễ dàng … nhưng mà, cũng có khả năng cô ta quá đơn thuần, không biết nói những lời này ảnh hưởng lớn như thế nào.

Nếu Dương Liễu có thể nắm Vân gia trong tay, rồi giao cho cháu của ông Lục Văn Bân, cũng có thể suy nghĩ đến việc cho cô ta vào Lục gia…

Lục Bác Dương quan sát thái độ của lão gia tử, đem tâm tư của ông đoán được 7-8 phần, nói: "Chuyện này, sau hẳn nói, dù gì Dương Liễu của sinh cho Lục gia chúng ta 1 đứa con, ba cũng sắp sinh nhật rồi, cùng tổ chức ăn mừng đi, để loại bỏ xui xẻo của lục gia dạo gần đây."

Vậy Liễu nhi…" Cao Thúy Lan còn muốn nói, Lục Văn Bân kéo tay bà, ý nói tạm thời như vậy, đừng nói nữa, bà chỉ biết im lặng ngậm miệng lại.

Biệt thự Thiên Lộc.

Sau khi an táng Vân lão phu nhân, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng cũng đắp đất lại, dựng bia lên, quỳ lạy… đến khi mọi chuyện hoàn tất, đã tối 10h hơn.

Cô chấp nhận kiến nghị của Hoắc Nhất Hàng, chuyển qua nơi anh an bài ở.

Vân gia không thể về, chuyện với Lục gia trước sau cũng phải giải quyết, cô cuối cùng cũng phải có 1 nơi an toàn đáng tin để ở.

Hoắc Nhất Hàng là người cô hợp tác, cô chỉ có thể tin tưởng anh.

Hoặc là vì quá mỏi, mới ngồi lên xe Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh đã ngủ say.

Đau thương và mệt mỏi mấy người, khiến cho Vân Khuynh cả người đều ốm đi, Hoắc Nhất Hàng nhìn có chút đau lòng.

Anh đưa tay qua, vén tóc trên mái của cô ra sau, vừa mới muốn quay về chỗ mình, Vân Khuynh vô thức dán vào người anh, còn tìm 1 chỗ thoải mái trong lòng anh, tiếp tục ngủ.

Hoắc Nhất Hàng ngây người, sau đó, tay để ra sau lưng Vân Khuynh, vỗ 2 cái, miệng có ý cười nhàn nhạt.

"Người phụ nữ này, trước đây khóc có cười có tìm đủ mọi cách để cắt đuôi mình sao? Bây giờ ngược lại không chút phòng bị?"

Anh nhẹ nhàng nói 1 câu, lại nghĩ đến chuyện khiến Vân Khuynh "cắt đuôi anh", tự nhiên và dễ dàng nghĩ đến lần đầu tiên anh gặp Vân Khuynh, từng màn xảy ra ở hồ bơi, trong cơ thể liền có 1 ngọn lửa cháy lên.

Ngày đó, nếu không phải là Vân Khuynh, anh có thể phải ở dưới hồ bơi lạnh giá đến nửa đêm, còn rất có khả năng bị tổn hại đến thân thể.

Mà Vân Khuynh, lại khiến anh ăn 1 lần nhớ mãi mùi vị, tham luyến không thôi…

Duyên phận, quả thật là 1 thứ kì lạ, nếu không, anh và Vân Khuynh tại sao lại chạm mặt nhau?

Sự thông minh của cô, kiên cường của cô, xinh đẹp của cô, mềm mại… của cô… tại sao lại tốt đẹp như vậy?

Người đẹp trong lòng, ấm áp thơm tho, tâm trí của Hoắc Nhất Hàng từ từ trở nên rối loạn, anh nhắm mắt lại, muốn bình ổn lại ngọn lửa trong người, trước mắt, lại hiện lên càng rõ cảnh tượng anh và Vân Khuynh "tiếp xúc thân mật".

Dường như anh có thể thấy rõ, đêm hôm đó, anh nhảy xuống hồ, bị nước lạnh bao vây, vẫn không thể áp chế được dược tính dưới thân, lúc đó, úp mặt xuống nước, nhịn 1 lúc, mới trồi lên hít thở, thì thấy thấy đôi chân thon dài thẳng tắp dưới lớp quần áo được may cắt phù hợp của người phụ nữ.

Cô mang đôi giày cao gót đế bằng, màu đen, càng làm tôn lên làn da trắng sáng của cô.

Cô men theo hồ bơi đi thẳng 1 đường, ánh mắt chỉ chú tâm vào biệt thự trước mắt, hoàn toàn không để ý cái đầu trồi lên dưới nước.

Anh nhìn lên, nhìn mặt người phụ nữ, đầu tiên xác nhận, không phải là người hạ dược anh.

Cô trang điểm rồi, là cách trang điểm lịch sự cho cuộc họp … người phụ nữ này là người biết lễ nghi xã giao.

Trang điểm không đậm, chỉ là 1 tầng nhạt, đến màu son cũng rất nhạt, có thể không phải người phụ nữ thích trang điểm đậm.

Cô đi men theo hồ bơi, biên độ bước đi rất nhỏ, đường đi rất thẳng, lâu lâu còn có thể thấy quần an toàn ở dưới, đây là người phụ nữ bảo thủ, thậm chí có thể là xử nữ.

1 tay cô cầm điện thoại, nhìn thời gian trên màn hình, tay khác cầm túi xách, còn luôn nhìn về cánh cửa biệt thự thoáng mở … đây là đến tìm anh có chuyện, hoặc là, chuyện cô muốn làm, rất khó hoàn thành…

Chỉ dùng thời gian rất ngắn, anh đã phân tích người phụ nữ 1 lượt, ánh nhìn rơi lên thân hình đẹp đẽ của cô, lửa trong người lại cháy lên.

Trong lòng anh có 1 suy nghĩ — nếu đã đến nhờ anh, vậy trước tiên phải trả giá cái gì đó? Không bằng, trước tiên giúp anh giải quyết trước?

Suy nghĩ vừa lướt qua, người phụ nữ trùng hợp đi đến trước mặt anh.

Anh lập tức biến suy nghĩ thành sự thật — "ào" 1 tiếng anh từ nước đi lên, bắt lấy chân cô, kéo cô xuống hồ.

Người phụ nữ bị bất ngờ, điện thoại và túi xách đều rớt bên hồ, nước lạnh vây quanh cô, cô lạnh đến run rẩy, mới ý thức được người đàn ông dính lấy cô, lập tức hoang mang: "Anh… anh là ai? Anh muốn làm gì?"

"Làm em!" Anh cúi đầu, trầm giọng bừa bãi nói bên tai cô 2 chữ, thuận tiện, cắn cái tai nhỏ của cô 1 cái.

"Không! Anh buông tôi ra, nhanh buông tôi ra, tôi nói anh biết, anh làm như vậy là … phạm luật, đúng, anh phạm luật, uhm … không cần!"

"Không cần?" Anh dừng lại, nhìn chằm chằm mặt người phụ nữ, phả hơi thở nóng bỏng lên cổ cô: "Đây là cô tự mình đi qua."

Trên người cô mặc áo ngoài rất dày, dính nước càng nặng hơn, anh để rảnh 1 tay, tháo nút trên áo ngoài của cô ra.

Quá trình này không hề thuận lợi, thứ nhất là bởi vì cơ thể anh bị hạ dược, đã rất khó chịu rồi, thứ hai, trước giờ anh chưa từng tháo nút áo của phụ nữ.

Rất không dễ dàng mới tháo được 1 nút, còn mấy nút cuối cùng, anh không còn kiên nhẫn nữa, trực tiếp dùng sức kéo mạnh, cởi áo ngoài của người phụ nữ ném qua 1 bên.

Người phụ nữ không ngừng phản kháng, không có áo ngoài trói buộc, tay chân linh hoạt hơn nhiều.

Hoặc là con người trong lúc "nguy cấp", cũng quên đi sự lạnh lẽo của nước hồ? Cô tay đánh chân đá vào người anh!

Nhưng chút sức đó của cô, vốn dĩ không đủ để tạo ảnh hưởng gì lớn đối với anh, anh dễ dàng bắt lấy đôi tay cô, sau đó, không chút do dự tấn công lên đôi môi đỏ mềm mại, hôn thật sâu xuống..

Loại cảm giác mềm mại và ngọt ngào đó, khiến anh chút nữa không nhịn được.

Mùi vị của người phụ nữ này, sao có thể ngon như vậy? Anh thật muốn 1 miếng nuốt trọn cô…

40. Chương 40

Người phụ nữ lại cực kỳ hoảng sợ, mãnh liệt phản kháng lại sự gần gũi của anh, cô không chỉ cắm móng tay vào da thịt anh, còn bắt được cơ hội, mở miệng dùng răng, cắn một cái thật mạnh vào người anh.

Anh "sứa" một tiếng hít vào ngụm khí, cảm nhận được sự đau đớn rõ ràng trên môi, hơi nhíu mày.

Lại lần nữa hôn lên người phụ nữ, chỉ là, lần này anh hôn ở cái cổ trắng mịn của cô.

"Ưm…… Không…… Không muốn!"

"Xin anh, đừng làm vậy với tôi, xin anh……"

Tựa hồ như biết được sức của mình không bằng sức anh, kém quá xa, không thể nào thoát ra từ trong tay anh, cô bắt đầu cầu xin anh, mờ mờ có tiếng khóc.

Nhưng lại không biết loại âm thanh này càng có thể kích thích lòng ham muốn chiếm hữu của đàn ông.

Trong hồ nước lạnh như băng, chỉ có người phụ nữ trong lòng mới là thứ ấm nhất.

Anh bị dày vò bởi dục hỏa đang thiêu đốt tứ tung trong người anh, chỉ có cô mới cứu được anh.

Cơ thể cô mềm mại, thơm thơm, dưới sự chiếu rọi của đèn đường những giọt nước óng ánh lăn dài trên làn da như sữa bò của cô, ánh mắt nhỏ hẹp trong sự chuyển động của sóng nước khiến người ta say mê.

Đêm nay, anh không thể nào bỏ qua cho cô!

Anh có chút thô lỗ xé rách quần áo trên người cô, loại bỏ chiếc áo khoác ấm áp kia, bên trong cô mặc một cái áo, vải mỏng, dễ dàng bị anh xé rách.

Cô còn đang giãy giụa, dù cho đã sắp hết sức rồi.

Anh không khỏi có chút tức giận: "Nữ nhân! Yên lặng chút!"

Cô sửng sốt, tựa hồ như bị anh rống đến có chút sợ, anh thừa cơ lấy tay mình chen vào giữa hai chân cô, sờ được cái quần nhỏ kia, hướng xuống kéo một cái, ngón tay tiếp tục hướng về phía trước dò xét, chen vào nơi tư mật của cô.

"Không…… Dừng tay!" Cô bỗng nhiên trợn to mắt, anh có thể thấy rõ sự sợ hãi cùng phẫn nộ trong mắt cô.

Phản ứng này khiến anh cực kỳ vui.

Bởi vì, anh thấy được trong mắt cô, chỗ đó của cô, vẫn chưa có người đi vào qua.

Anh lấy ngón tay ra ngoài, một tay bắt lấy chân của cô, đặt lên vai anh, một tay khác nhanh chóng cởi hoàn toàn chiếc quần nhỏ đang treo trên chân cô…… Sau đó, không kịp chờ đợi mà xông vào trong cơ thể cô.

Nhưng trong quá trình tiến vào, gặp phải trở ngại.

Anh hơi sửng sốt, trong lòng vui vẻ —— Thì ra, anh đoán không sai, người phụ nữ này, quả thật là người giữ mình trong sạch.

Anh dừng động tác lại, nhìn mặt của cô nhăn thành một cục, tự nhiên lại có chút đau lòng.

Đợi đến lúc cô thích ứng được chút, anh mới cử động.

Vì để an ủi cô, anh còn nói bên tai cô: "Lần thứ nhất, là sẽ có chút đau, qua một lúc sẽ đỡ, nữ nhân, cô giúp tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô……

Đây là lần đầu của cô, thật ra, cũng là lần đầu của anh đó!

Nghĩ tới đây, Hoắc Nhất Hàng bỗng nhiên mở mắt, hô hấp có chút nặng nề.

Anh không ngờ tới, đã qua bao nhiêu ngày rồi, anh lại còn có thể nhớ rõ mỗi một chi tiết "tiếp xúc thân mật" trong lần đầu tiên làm với Vân Khuynh.

Không thể tiếp tục nhớ nữa, tiếp tục nhớ nữa, nhớ tới cảnh cô ở dưới người anh giống như một đóa hoa nở rộ kiều mị, nhớ tới cái tư vị tiêu hồn thực cốt mà cô ấy mang lại…… Anh rất có thể sẽ nhịn không được mà muốn cô ngay trong xe.

Trong khi xe đang chạy, trước mặt còn có tài xế, nếu như anh làm thế với cô, cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

Đừng để lại ấn tượng xấu gì cho cô nữa.

Hoắc Nhất Hàng nhìn vào đôi mắt đẹp đẽ đang ngủ của Vân Khuynh, có chút khó chịu mà cười khổ một tiếng.

Anh nhớ tới chuyện anh làm với cô, cô vậy mà vẫn còn yên tâm ngủ trong lòng anh.

Cũng không biết cái khí thế mà lúc ban đầu cô mắng anh thật to là "đồ, cưỡng, bức!" đi đâu rồi.

Thế nhưng, anh nhịn khổ cực đến vậy, đợi chút nữa đến nơi, cũng phải lấy lại chút thù lao……

Vân Khuynh quả thực ngủ rất ngon, những ngày này cô trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ cần vừa nhắm mắt, cảm giác đen tối, cô độc, bất lực…… đó sẽ từng lớp từng lớp vây lấy cô, cảnh mà bà nội ngã cầu thang, đầu chảy đầy máu cũng lần lượt hiện lên trong đầu cô, trong lòng cô tràn đầy hận ý lạnh lẽo, sao còn có thể có một giấc ngủ yên trong một khắc.

Vả lại trong tang lễ hôm nay đã lật đổ âm mưu của những người kia, bà nội được thuận lợi chôn cất, cơ thể cũng sắp tiêu hao đến cực hạn rồi, người đàn ông bên cạnh này cũng tạm thời không cần đề phòng, cô cuối cùng cũng được nhẹ nhõm một chút.

Xe đã đến nơi, Vân Khuynh còn chưa tỉnh, Hoắc Nhất Hàng dứt khoát ôm cô xuống xe.

Quân Tỉ sơn trang, là tòa nhà có vị trí tốt, xanh hoá cao, hàng giá tốt trong thành phố này.

Toàn bộ cư xá nhà ở đều là mô hình nhà phương Tây vườn hoa 5 tầng, một cầu thang hai hộ, căn hộ mà Hoắc Nhất Hàng sắp xếp cho Vân Khuynh chính là căn hộ bên phía Tây có một ban công siêu lớn trên tầng thứ ba, đồng thời có ánh sáng mặt trời đầy đủ.

Khóa cửa lắp đặt 2 tính năng là tính năng nhận diện bằng khuôn mặt cộng thêm tính năng mở khóa bằng vân tay, Hoắc Nhất Hàng ôm Vân Khuynh, sẽ không tiện mở cửa.

Động tác của anh chỉ cần lớn một chút thôi, Vân Khuynh sẽ tỉnh lại.

Khi cô kịp thời phản ứng lại, phát hiện cô lại bị Hoắc Nhất Hàng ôm, gương mặt ngủ đến có chút đỏ sẽ càng đỏ hơn, vội vàng giãy giụa từ trong lòng Hoắc Nhất Hàng bước xuống, đứng trên mặt đất, lại có chút mất tự nhiên chỉnh một chút những sợi tóc hơi rối của cô: "Cái đó…… Đến rồi à, anh…… sao anh không gọi em dậy?"

"Thấy em ngủ say vậy, không nhẫn tâm." Hoắc Nhất Hàng giải thích một câu, cúi đầu xuống, thấy bộ dạng ngượng ngùng của cô, tim đập một cái.

Bỗng nhiên, ngừng lại động tác mở cửa, xê dịch hướng bên cạnh trên tường trên cánh cửa, lách qua từ cái cổ cong của Vân Khuynh, nhốt cô lại giữa cơ thể anh và cánh cửa.

Anh cố tình hạ thấp giọng, cười nói: "Nhưng mà, em thật sự rất nặng! Ôm em đi lên, cánh tay của anh đều ê hết."

"Làm sao bây giờ? Anh để em ngủ một giấc ngon lành, em có phải, nên báo đáp anh một chút không?"

"Cái…… Cái gì?" Bản thân ở trong không gian chật hẹp, phía sau là cửa, phía trước là một người đàn ông không tính là quen thuộc cũng không xa lạ gì. Vân Khuynh liền có chút căng thẳng.

Nhất là, Hoắc Nhất Hàng nói tiếp: "Khuynh Khuynh, tim của em đập thật nhanh, mặt của em cũng rất đỏ, đỏ như trái táo, đặc biệt mê người." Muốn cắn một miếng.

"Thật…… Thật ngại quá, em nghĩ là có lẽ khoảng thời gian này em quá mệt mỏi, liền không tự chủ được mà…… ngủ thiếp đi, cái đó…… cám ơn anh!"

Trong hô hấp đều là hơi thở của đàn ông, Vân Khuynh nói chuyện cũng có chút run rẩy, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Nơi này, chính là nơi anh chuẩn bị cho em sao? Nhìn không tệ." Trên thực tế, cô cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy lồng ngực của Hoắc Nhất Hàng, hơi ngước đầu lên, còn thấy yết hầu của anh chuyển động một cái, giống như nhìn thấy món gì ngon, nuốt nước miếng một cái……

"Đó…… Đừng đứng ngay cửa nữa, em muốn vào nhà trước…… Ngô ~"

Lời của Vân Khuynh còn chưa nói xong, Hoắc Nhất Hàng đã cúi đầu hôn lên môi của cô.

Anh vừa rồi vốn chỉ muốn trêu cợt cô một chút, không nghĩ tới xảy ra chuyện gì đó với cô ngay cửa ra vào, nhưng cô luôn nói chuyện, cái môi đỏ vừa mở vừa khép kia, cực kỳ giống như mời gọi anh, sao anh còn

nhịn được?

Đồng thời, lần này, thừa dịp cô chưa phòng bị, 2 đôi môi vừa tiếp xúc, anh liền dùng cái lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng cô, thăm dò vào trong miệng cô, tùy ý thưởng thức nàng vị ngon của cô.

"Ưm anh" Vân Khuynh mở to hai mắt nhìn.

Người đàn ông này là đang…… Ăn nước bọt của cô? Anh ta không chê bẩn?

Chẳng lẽ, đây chính là nụ hôn ướt át ……trong truyền thuyết?

Một nụ hôn thật dài, hôn đến Vân Khuynh xém chút ngạt thở, Hoắc Nhất Hàng mới buông cô ra.

Cô bận thở, còn hung tợn trừng Hoắc Nhất Hàng một cái: "Anh…… Anh lưu manh!"

"Anh lưu manh thế nào?" Hoắc Nhất Hàng ngậm miệng cười: "Cần anh nhắc em một chút, em đã đồng ý gả cho anh, giữa chúng ta thân mật một chút, thì có sao đâu?"

"Nhưng…… Nhưng chúng ta còn chưa phải……" Vợ của anh.

Vân Khuynh muốn phân rõ như thế.

Lời còn chưa nói hết, Hoắc Nhất Hàng liền đánh gãy cô, cũng nói: "Cho nên, anh chẳng qua là sử dụng sử dụng, quyền lợi trong hôn nhân thôi."

"Cái này…… quyền lợi sau khi cưới còn có thể xài sao?" Vân Khuynh hỏi lại theo bản năng.

"Xã hội hiện đại, cái gì không thể?" Hoắc Nhất Hàng nói, in dấu vân tay, khóa cửa được mở ra.

Căn nhà này đều là anh mua giùm Vân Khuynh, anh đương nhiên sớm đã đem vân tay của mình cũng thiết lập vào trong máy nhận diện an toàn.

Vân Khuynh còn đang ngẩn người, anh đã mở cửa ra.

Bởi vì lưng của Vân Khuynh dựa vào cửa, hơn nữa đều đặt trọng tâm ở trên lưng, cửa vừa mở ra, cô không thể tránh được mà ngã về phía sau.

Dọa đến cô "a" một tiếng hô lên.

Hoắc Nhất Hàng ngay lập tức tiến lên hai bước, bắt lấy tay cô, dùng sức kéo một phát.

Cô liền hoa lệ nhào vào lòng Hoắc Nhất Hàng.

Cửa ở phía sau đóng lại, lưng của Hoắc Nhất Hàng dựa vào phía sau cửa, lúc Vân Khuynh nhào tới, anh còn cố tình giơ hai tay cao hơn đỉnh đầu.

Sau đó, cúi đầu xuống, nhìn Vân Khuynh "còn chưa hoàn hồn", một bộ dạng "anh rất vô tội": "Khuynh Khuynh, em đây là ý gì? Chủ động ôm ấp yêu thương anh sao?"

"Đó…… là cảm thấy vừa mới chúng ta ở ngoài cửa làm còn chưa đủ sao?"

"Muốn làm sâu hơn nữa?"

Vân Khuynh muốn nói "em không có", vừa mới hé miệng, lại một lần nữa bị Hoắc Nhất Hàng hôn lấy.

Anh dùng một tay, ôm chặt eo của cô, một tay khác giữ lấy cái ót của Vân khuynh, khiến cô không cách nào thoát ra.

Lần này, nụ hôn của anh rất triền miên, không quá mạnh, cũng không quá nhẹ, nụ hôn dịu dàng đó, giống như anh thật sự đã thích cô vậy, cho nên, dồn hết cảm xúc chân thành vào.

Vân Khuynh xưa nay không biết, nụ hôn giữa nam và nữ vậy mà cũng có thể dịu dàng như nước vậy, lại khiến cô không tự chủ được mà chìm đắm trong đó.

Cánh môi mềm, mang theo sự ngọt ngào ấm áp, khiến trong đầu cô rất nhanh liền trở nên trống rỗng, vô ý thức bắt đầu đáp lại.

Hoắc Nhất Hàng nắm giữ quyền chủ động là tỉnh táo, cảm nhận được Vân Khuynh đáp lại, anh cực kỳ vui sướng, ôm chặt lấy Vân Khuynh, tiếp tục hôn sâu hơn……

Không nhớ rõ hôn trong bao lâu, ngọn lửa trong người kia càng đốt càng lớn, Hoắc Nhất Hàng dần dần không còn hài lòng với sự dây dưa giữa môi lưỡi với nhau nữa, anh đưa hai tay lên, ôm lấy vai của Vân Khuynh, nụ hôn dày đặc rơi trên mặt, trên cổ của Vân Khuynh.

Mắt Vân Khuynh trở nên mơ màng, da thịt bị Hoắc Nhất Hàng hôn lên, xuất hiện một loại cảm giác kỳ diệu, nhột nhột, ấm ấm, mang theo khoái cảm không nói nên lời.

Cơ thể cô có chút run rẩy, trong không khí tràn ngập những nhân tố mập mờ……

Hoắc Nhất Hàng lại đột nhiên dán vào lỗ tai cô, giọng khàn khàn nói: “Khuynh Khuynh, đêm nay, ngủ với anh đi!”

41. Chương 41

“Không…… muốn……”

Vân Khuynh muốn từ chối.

Một giây sau, Hoắc Nhất Hàng liền cắn vành tai của cô.

Nơi đó của cô, rất nhạy cảm, vào lần đầu tiên, anh đã biết.

“Ưm”

Cơ thể Vân khuynh bỗng dưng cứng đờ, chỉ cảm nhận được một loại cảm giác khó mà diễn tả từ tai của mình, nhanh chóng lan ra khắp cơ thể, sự kích thích tê tê, khiến cơ thể của cô bỗng nhiên có chút nhũn ra, xém chút nữa, đứng không vững.

“Rốt cuộc là “không muốn”, hay là “muốn”?” Hoắc Nhất Hàng biết rõ Vân Khuynh muốn sao, nhưng vẫn cố tình hỏi thế.

“Không……”

Anh lại một lần nữa gặm cắn nhẹ vào vành tai cô.

“Ưm muốn……”

“Khuynh Khuynh quả nhiên là đứa trẻ thành thật nha!” Hoắc Nhất Hàng nói, bỗng nhiên cúi người, một tay bế Vân Khuynh lên: “Nhưng, ở đây, không tiện, chúng ta vẫn nên vào phòng ngủ tốt hơn.”

Anh ngược lại là muốn xử cô ngay tại bên ngoài luôn, anh cảm thấy thế này cũng rất thú vị, nhưng cô chắc chắn không chịu.

Vẫn là, nên dùng phương thức tầm thường nhất làm trước……

Vân Khuynh mù mà mù mờ, đầu óc trở nên chậm chạp dị thường, đợi tới lúc cô kịp phản ứng, đã bị Hoắc

Nhất Hàng đặt trên cái giường lớn mềm mại trong phòng ngủ.

Động tác mà Hoắc Nhất Hàng đặt cô xuống rất nhẹ, giống như là sợ đặt nặng một chút thì sẽ dọa cô sợ.

Anh vẫn có chút sốt ruột, chỉ cởi áo khoác, đá văng lung tung đôi giày da, thân người cao lớn đè trên người Vân Khuynh.

Cô không có phản kháng, anh mới thoáng thở dài nhẹ nhõm, lại hôn lên cổ cô.

"Cô gái ngốc, nếu sợ xấu hổ, thì nhắm mắt lại." Anh nói.

Lỗ tai của Vân Khuynh tiếp nhận được "thông tin", đúng thật là nghe lời nhắm hai mắt lại.

Tiếp theo đó, lại kịp phản ứng lại, bỗng nhiên mở ra.

Đồng thời, một đôi tay của cô cũng chống trước ngực Hoắc Nhất Hàng.

"Không được! Hoắc Nhất Hàng, chúng ta không thể làm thế, anh…… anh đứng lên!"

Cô cuối cùng cũng tỉnh.

Hoắc Nhất Hàng không nói gì, chỉ là hơi nhấc người lên, một đôi mắt thâm thúy nhìn lấy cô, giống như là đang hỏi cô tại sao không thể.

Bị anh nhìn chằm chằm ở khoảng cách gần như vậy, trên mặt Vân Khuynh lại đỏ lên, rất có lỗi mà nói: "Xin lỗi, em…… em chẳng qua là cảm thấy, bây giờ em còn chưa chính thức ly hôn với Lục Văn Bân, đã cùng anh……(lên giường) thế này, không…… không tốt lắm."

"Anh không cảm thấy có gì không tốt." Hoắc Nhất Hàng nói: "Khuynh Khuynh, có lẽ là anh còn chưa nói rõ với em, vậy thì bây giờ nói luôn vậy."

"Anh chọn em để kết hôn, không phải là ý nghĩ nông nỗi nhất thời, cũng không hoàn toàn là bởi vì anh đã lấy mất lần đầu của em, muốn chịu trách nhiệm với em."

"Hoắc Nhất Hàng anh cũng không phải là một người đàn ông tùy tiện, thậm chí có thể nói, anh rất kén phụ nữ, kén chọn đến mức không phải đối tượng kết hôn, sẽ không có bất kì hành vi tiếp xúc thân mật nào, đây…… cũng coi như là chịu ảnh hưởng của gia đình chăng."

"Ba mẹ anh rất yêu nhau, cả 2 đều rất chung tình, mặc dù ba anh qua đời sớm, mẹ anh cũng một mực

không có tái giá, bà ấy không chỉ dạy anh phải kiên cường, khỏe mạnh mà trưởng thành, cũng dạy anh phải xử lý quan hệ nam nữ thật đúng đắn, và, nghiêm túc, nghiêm túc, thận trọng đối đãi tình yêu và hôn nhân.

"Nhưng trước em, còn chưa có người phụ nữ nào có thể lọt vào mắt anh, còn em không giống, từ lúc anh lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết, em đối với anh mà nói, là không giống."

"Anh không quan tâm trước khi em quen anh có quá khứ như thế nào, anh sẽ giúp em giải quyết hết những chuyện và những người phiền phức đó, nhưng nếu em đã đồng ý gả cho anh, sau này sẽ là người phụ nữ của Hoắc Nhất Hàng anh…… Khuynh Khuynh, chúng ta kết hôn, yêu đương, cùng thực hiện, có được hay không?"

"Anh…… Vân Khuynh không ngờ tới, Hoắc Nhất Hàng sẽ nói ra những lời như thế, nếu như anh ta nói đại, cô đương nhiên xem như là anh đang nói bậy.

Nhưng bây giờ, hai người bọn họ lại ôm nhau thế này, cô có thể thấy rõ sự nghiêm túc trong mắt của anh, không giống như có xen lẫn trò đùa gì lừa gạt cô…… Như này càng khiến cô cảm thấy có chút căng thẳng……

Cái này…… Hoắc Nhất Hàng nói thật sao? Anh có loại suy nghĩ nam nữ với cô sao?

Dưới tình hình trước mắt, cô thế yếu, cho dù anh không nói những lời này với cô, muốn làm gì cô, kỳ thật cô cũng rất khó phản kháng thành công.

Nhưng anh lại nói rồi, còn là dùng ngữ khí thương lượng mà nói chuyện với cô……

Trong lòng Vân Khuynh dâng lên từng tia từng tia ấm áp, có chút ngượng ngùng nói: "Anh……ý của anh là, anh lựa chọn quen với em, thật ra là ủy khuất anh sao."

"Anh tuổi còn trẻ, đã dựa vào bản lĩnh của mình quý tộc mới của Vinh Thành, những thiên kim tiểu thư muốn kết bạn với anh đều xếp thành hàng dài, còn em, đã kết hôn qua một lần, hơn nữa, còn chưa ly hôn, anh thật không sợ bị em liên lụy?"

"Sợ, hiện giờ anh đã không đây rồi," Hoắc Nhất Hàng cười khẽ một tiếng, nói tiếp: "Nhưng mà, nói đến ủy khuất, em còn quả thật ủy khuất anh rồi, dù sao thì, trước khi lấy được giấy chứng nhận ly hôn giữa em và Lục Văn Bân, vì để tránh gây ra chuyện phiền phức kia, anh hẹn hò với em, cũng chỉ có thể lén lút làm, anh còn phải núp đi giống như những cô vợ nhỏ không thể ló mặt ra gặp người ta, thiệt thòi!"

Anh nói 1 cách ung dung, vẻ mặt phong phú, Vân Khuynh nhịn không được mỉm cười, cảm giác căng thẳng khó chịu kia cũng giảm bớt một chút.

Ai ngờ, Hoắc Nhất Hàng một giây sau lại nói: "Cho nên, em đêm nay, phải đền bù đền bù cho anh thật tốt!"

Anh đưa tay bắt đầu cởi quần áo trên người Vân khuynh ra.

"Không…… Không được," Vân Khuynh nhanh chóng bắt lấy cổ áo của mình, dư quang ở khóe mắt thoáng nhìn phòng tắm bên cạnh, vội nói: "Em nói cho anh biết nha, mấy ngày nay em luôn bận lo chuyện tang lễ của bà nội, em cũng không có…… không có tắm rửa! Bẩn lắm! Trên người chắc chắn có rất nhiều rất nhiều rất nhiều vi khuẩn!"

"Rất nhiều rất nhiều rất nhiều vi khuẩn?" Hoắc Nhất Hàng học theo giọng điệu của Vân Khuynh, lặp lại câu nói này một lần, trong mắt đầy ý cười, còn cười một cách tà mị.

Anh mặt mũi đoan trang, làn da trắng, mũi cao thẳng, mắt đen thâm thúy, nhất là khí chất cao quý, đi trên đường, tuyệt đối là mỹ nam có tỷ lệ quay đầu lại là 120%! Người đàn ông thế này dán sát vào người mình với khoảng cách gần như thế, còn cố tình lộ ra một nụ cười mê hoặc, cho dù là Vân Khuynh, cũng có chút chống đỡ không nổi.

Mặt của cô đỏ lên, cắn răng gật đầu: "Đúng! Rất nhiều rất nhiều rất nhiều, cho nên, em cần phải đi tắm…… tắm rửa trước."

Vân Khuynh cảm thấy, cái cớ này của mình thật sự quá hay.

Cô muốn tắm rửa, anh cũng không thể nào không cho cô đi tắm nhỉ?

Hơn nữa cô đây là lần đầu tiên tới căn nhà này, đợi lúc cô vào phòng tắm, thì có thể nói xạo là mình không có quần áo thay, để anh ta đi mua giúp cô, một khi anh ta đi rồi, cô lập tức đóng cửa lại, đợi lúc anh ta trở về, cô cũng đã ngủ thiếp đi. Anh ta cũng không thể nào xông thẳng vào làm gì cô nhỉ?

Không đúng, thế này vẫn không được, anh ta mua quần áo cho cô, cô lại không cho anh ta vào, hình như cũng có chút không hay?

Kệ đi! Trước tiên lấy cớ đi tắm thoát khỏi, qua đêm nay mới tính……

Quyết định xong kế sách, Vân Khuynh nhanh chóng nói thêm vài câu: "Anh sẽ không ngay cả người bẩn như em cũng có thể…… có thể ăn được nhỉ? Cho dù anh có thể, em cũng không cách nào chấp nhận, nghe nói không rửa sạch sẽ…… Cái đó, là sẽ bị bệnh nhiễm chéo đó……"

"Nhất định phải tắm?" Ý cười trong mắt Hoắc Nhất Hàng càng nhiều, anh đương nhiên biết Vân Khuynh đang nghĩ gì.

"Nhất định phải tắm!" Vân Khuynh mặt đầy nghiêm túc.

"Tắm xong sẽ có thể làm?" Hoắc Nhất Hàng lại hỏi.

Vân Khuynh trả lời theo bản năng: “Tắm xong sẽ có thể…… Chữ cuối cùng đó còn chưa nói ra, kịp thời phản ứng, mặt lại đỏ lên, nói: “Tắm xong mới tính.”

“Vậy thì không được!” Hoắc Nhất Hàng nóI: “Chúng ta làm việc phải công bằng, nếu như anh cho em đi tắm rửa, đó chính là lo cho nhu cầu của em trước, chờ em tắm xong, em sẽ phải lo cho nhu cầu của anh, nếu như em không đồng ý, vậy thì làm ngay bây giờ, anh không chê em bẩn……”

Lời còn chưa dứt, anh lại làm bộ muốn hôn cô.

Vân Khuynh nhanh chóng bịt miệng anh lại: “Em…… em đi tắm trước.”

“Hửm?”

“Tắm xong có…… có thể thỏa mãn nhu…..nhu cầu của anh!” Mí mắt cô khép lại, không dám nhìn Hoắc Nhất Hàng thêm một chút, và giơ một ngón tay lên: “Một lần! Chỉ cho một lần!”

“Được!” Hoắc Nhất Hàng sảng khoái đồng ý, cũng chủ động đứng dậy, xuống giường: “Anh cũng ra phòng tắm phụ bên ngoài tắm trước.”

Lời này, thật ra đã ám chỉ cho Vân Khuynh biết, trong phòng tắm chí ít có áo choàng tắm.

Vân Khuynh lại không có ý thức được.

Còn sợ Hoắc Nhất Hàng sẽ đổi ý, nhanh chóng xuống giường, chạy vào phòng tắm chính.

Đóng cửa lại, sau khi khóa trái cửa, trái tim nhảy loạn của cô mới được bình tĩnh một chút.

Nhưng mà, khi cô xoay người, lúc trông thấy trong bồn tắm mát xa đó chứa đầy nước nóng, hơn nữa bên cạnh còn để áo choàng tắm, và váy ngủ, nội y, quần lót, cô hận không thể lập tức lao ra ngoài, nói cho Hoắc Nhất Hàng biết, những lời mà cô nói trước đó không tính gì hết.

Người đàn ông đó, anh ta……Anh ta sao có thể giúp cô chuẩn bị hết những thứ này chứ?

Chẳng lẽ sớm có mưu tính trước?

Nghĩ đến mỗi ngày cô đều là một bộ đồ tang buồn vì sự ra đi của người thân, trong lòng Hoắc Nhất Hàng lại tính kế phải làm sao ăn cô sạch sẽ, trong lòng Vân Khuynh có chút khó chịu, ngay cả chút xíu hảo cảm đối với Hoắc Nhất Hàng khi nãy cũng đã biến mất.

Cô biết buổi tối hôm nay rất có thể tránh không khỏi, có chút bi ai thay mình, lại phải lạc vào bước đường phải dùng cơ thể mình đi hợp tác với một người đàn ông không thân lắm.

Yêu đương gì chứ? Hôn nhân gì chứ? Đều là gạt người!

Tâm trạng của Vân Khuynh trở nên sa sút, lề mề tắm gần một tiếng đồng hồ, làn da đều ngâm đến nhăn hết, mới đứng lên mặc quần áo.

Cô bước ra khỏi phòng tắm, đã nhìn thấy Hoắc Nhất Hàng mặc một cái áo choàng tắm rộng rãi thoải mái ngồi ở trên giường.

Đèn lớn của phòng ngủ cũng đã bị anh tắt đi, chỉ chừa lại một ngọn đèn ngủ màu vàng cam, mặt của anh một nửa sáng, một nửa tối, rõ ràng "hành vi" tiếp theo đây của anh khiến cô rất bài xích, nhưng anh yên tĩnh ngồi ở phân nửa chiếc giường như vậy, chừa lại một nửa giường cho cô. Lại khiến cô có loại ảo giác an toàn.

"Cuối cùng đã tắm xong rồi?"

Ngay lúc Vân Khuynh ngẩn người, Hoắc Nhất Hàng xoay đầu lại nhìn cô, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "cuối cùng", nói tiếp: "Khi còn bé, mẹ anh luôn nói với anh, nam tử hán, phải kiên nhẫn, phải đợi nổi, anh ngược lại lần đầu tiên phát hiện, thì ra, lời nói này, còn có tầng ý này."

Mặt Vân Khuynh lại nóng lên.

Ý này của anh ta là, là nói cô rất khó đợi?

42. Chương 42

"Khuynh Khuynh, qua đây."

Hoắc Nhất Hàng xốc chăn bên cạnh mình lên, vẫy tay với Vân Khuynh, ý nghĩ đen tối trong mắt cực kỳ rõ ràng.

Trái tim của Vân Khuynh trong chốc lát liền nhảy lên tới cổ họng, cơ thể cũng không tự chủ được mà run lên, đơ một hồi lâu, mới dám bò lên giường.

Vừa mới nằm xuống, Hoắc Nhất Hàng liền xoay người, đè cô dưới thân.

“A!” Vân Khuynh bị dọa đến kêu lên một tiếng, một giây sau, lại cảm thấy phản ứng của mình có hơi quá, nhanh chóng vùi đầu xuống, có chút hối hận cắn môi của mình, không dám nhìn Hoắc Nhất Hàng thêm nữa.

“Thế nào? Em sợ anh sao?” Hoắc Nhất Hàng biết rõ còn cố hỏi, còn ghẹo Vân Khuynh, nhẹ nhàng cắn một cái lên môi của Vân Khuynh: “Đừng cắn, của anh, cắn hư thì phải làm sao đây?”

“Anh……” Mặt Khuynh lại đỏ bừng, cô nghĩ thầm, người đàn ông này sao mà sao mà…… tệ vậy?!

“Thật đúng là một tiểu nữ nhân dễ xấu hổ!” Hoắc Nhất Hàng cười nói: “Nhưng mà, anh thích!”

Đồ ngủ mà anh chọn cho cô, tương đối bảo thủ một chút, cũng là vì để cô có đủ dũng khí đi ra khỏi phòng tắm, nhưng bây giờ cô cũng đã lên giường, áo ngủ này cũng không cần thiết nữa.

Anh trực tiếp giật dây lưng áo ngủ ra, giống trứng gà đã chín vậy, đem Vân Khuynh lột sạch sẽ, còn mượn ánh đèn thưởng thức thân thể mềm mại đẹp đẽ của cô một phen, mới tiến hành động tác kế tiếp.

Bàn tay to như mang theo dòng điện vuốt ve trên tấm lưng trần trụi của cô, ngón tay của anh thon dài không thô ráp, giống như chiếc lông vũ ấm áp ngao du khắp da thịt của cô, mang theo cảm giác vừa nhột vừa kỳ diệu.

Nụ hôn dày đặc đồng thời rơi xuống, từ trán đến chóp mũi, từ hai má đến khóe miệng, sau đó quả quyết ngậm chặt bờ môi cô, cho cô một nụ hôn nồng nhiệt sâu và triền miên.

Sự dịu dàng của người đàn ông sẽ giành được sự dịu dàng của người phụ nữ, Vân Khuynh bất tri bất giác, liền lún sâu vào loại cảm giác khó nói lên lời này, hai con ngươi dần dần mờ đi, sự phòng bị cũng theo đó mà buông lỏng……

Hoắc Nhất Hàng chợt vùi đầu vào trước ngực cô, bỗng nhiên cắn một cái ngay nơi mềm mại kia, không nhẹ không mạnh, đủ để kích thích cô mở to mắt.

“A, anh…… »

“Anh như thế nào?” Hoắc Nhất Hàng trầm giọng cười: “Khuynh Khuynh, em không thích như vậy sao?”

“Em không…… Ưm,” Vân Khuynh còn chưa nói hết lời, anh liền dùng một ngón tay đặt ngay môi cô, thành công khiến cô nuốt lại câu nói vào trong bụng.

“Xuỵt!” Hoắc Nhất Hàng nói: “Anh biết, em thích, cho nên, đừng giải thích, anh không thích phụ nữ khẩu thị tâm phi.”

Vân Khuynh có chút không được tự nhiên cụp mí mắt xuống, người đàn ông này quả thực…… không thích phụ nữ khẩu thị tâm phi? Ai cần anh thích chứ?

Cô khẩu thị tâm phi thì còn không được sao?

"Lại đang nghĩ gì trong lòng sao? Hửm, làm việc không nghiêm túc, nên phạt!" Hoắc Nhất Hàng nhìn ra suy nghĩ của Vân Khuynh, lại cắn cô một cái.

"Ưm, anh……" Anh nhanh chút coi, lề mề vậy, quá tra tấn người ta, còn không bằng trực tiếp xong luôn, sớm bắt đầu, sớm kết thúc!

Vân Khuynh rất muốn quát một câu như thế với Hoắc Nhất Hàng, những lời này, hiện giờ cô sao cũng nói không ra.

"Em muốn anh làm thế nào?" Hoắc Nhất Hàng tựa hồ rất thích trêu cợt Vân Khuynh thế này, anh lấy một tay trống ra, đặt vào nơi nào đó dưới thân của Vân Khuynh, nhẹ nhàng sờ soạng một cái: "Là thế này sao?"

Lại đưa ngón tay vào từ khe hở của nơi đó, ấn xuống một cái: "Hay là, thế này?"

Vân Khuynh cuối cùng đã nổi giận: "Hoắc Nhất Hàng! Anh rốt cuộc còn muốn làm không, muốn làm thì mau lên, không làm thì tôi phải đi ngủ!"

Hoắc Nhất Hàng hài lòng nở nụ cười: "Khuynh Khuynh, đây là chê tốc độ của anh chậm sao?"

Vân Khuynh đỏ mặt, giống như tùy tiện bóp thôi, đã có thể bóp ra máu đến, hận không thể trực tiếp ngất đi cho xong.

Sao mà bị người đàn ông này kích thích một cái, thậm chí ngay cả lời xấu hổ như thế cũng nói hết ra?

Hoắc Nhất Hàng lại cúi người xuống, nói bên tai cô: "Vậy…… Đợi chút nữa anh sẽ cố hết sức thả nhanh tốc độ, em cũng đừng kêu ngừng."

Cơ thể Vân Khuynh bỗng dưng cứng đờ, bởi vì, cô cảm nhận rất rõ, có vật thể nóng bỏng nào đó đang chống đỡ ngay lối vào của cô.

Hoắc Nhất Hàng lại ngay lúc này, dùng hai tay bưng lấy mặt cô, bắt cô nhìn vào đôi mắt đen bóng thâm thúy của anh.

"Khuynh Khuynh, ngoan gọi anh Nhất Hàng."

“Nhất…… Nhất Hàng……A”

Anh ôm chặt đầu của Vân Khuynh, bỗng nhiên người anh ấn xuống một cái, vật nào đó cứng rắn như sắt kia liền thành công xâm nhập vào trong thế giới tư mật của cô.

“Đau!” Vân Khuynh nhịn không được thở nhẹ, một khuôn mặt nhỏ tinh xảo nhăn thành một cục.

Hoắc Nhất Hàng lập tức có chút hoảng: “Cái này…… Không phải đã từng có một lần rồi sao? Sao còn đau như thế?”

“Em…… Em sao biết!” Vân Khuynh tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

“Đó nhất định là Khuynh Khuynh em…… Phía dưới…… Quá chặt.” Hoắc Nhất Hàng cho một đáp án.

Anh chịu đựng không nhúc nhích, muốn để cô hơi thích ứng một chút, sự nhẫn nhịn này, thực sự tra tấn người ta, trán của anh, rất nhanh đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Hơn một phút sau, anh rốt cuộc nhịn không được: “Khuynh Khuynh, anh muốn bắt đầu cử động, có được hay không?”

Vân Khuynh đã không đau như trước nữa, nhưng cắn chặt răng một chữ cũng không chịu nói.

Lúc này, anh hỏi cái gì chứ? Anh muốn cử động, em còn có thể không cho phép anh cử động sao? Mắc cỡ chết người ta rồi……

Vân Khuynh không nói lời nào, Hoắc Nhất Hàng coi như cô đồng ý, liền bắt đầu chuyển động với biên độ nhỏ, sau khi hoạt động mấy lần, liền thông thuận hơn nhiều, thế là, động tác càng lúc càng nhanh.

Anh vừa cử động, vừa bộc lộ cảm xúc của mình: “Khuynh Khuynh, ưm, cảm giác này thật tuyệt!”

“Khuynh Khuynh, cơ thể em…… thật là kì diệu, anh ở bên trong, rất sướng……”

“Anh thật sự yêu chết loại cảm giác này rồi……”

“Khuynh Khuynh, nói cho anh biết, em có cảm nhận được sự vui vẻ này không?”

“Ưm” Vân Khuynh vô ý thức ngâm nga một tiếng, cô cũng không biết nên hình dung trạng thái của mình lúc này như thế nào, giống như đang bay ở giữa không trung, chạm không tới trời, chạm không tới đất, tựa hồ như muốn đi một nơi nào đó, nhưng vẫn còn chưa tới……

Cho dù trong lòng cô thừa nhận cảm giác này không tệ, cảm giác đau đớn vừa mới bắt đầu kia cũng dường như không còn, nhưng cô mới không giống như Hoắc Nhất Hàng không biết xấu hổ như thế, cái gì cũng nói

Hoắc Nhất Hàng cúi đầu xuống, nhìn người phụ nữ dưới thân mặt mũi đều ửng đỏ, đôi mắt đẹp mê ly, lại gắt gao cắn chặt răng, không cho tiếng ngâm nga xấu hổ kia tràn ra ngoài, bỗng nhiên có chút bất mãn.

Anh dừng động tác lại, đồng thời, thối lui ra khỏi người của Vân Khuynh.

"Anh……" Vừa rồi vẫn bị lấp đầy, lập tức liền trống không, Vân Khuynh liền có chút khó chịu.

Cô theo bản năng lại gần Hoắc Nhất Hàng, mở đôi mắt nửa híp, hơi nghi hoặc nhìn Hoắc Nhất Hàng.

Nhưng lại không biết bộ dạng dễ thương, mơ màng và đầy ý niệm thuần khiết như thế có bao nhiêu người say mê mà hãm sâu.

Hoắc Nhất Hàng xém chút nhịn không được, trực tiếp giao phó ở bên ngoài.

"Khuynh Khuynh, tiểu yêu tinh này!" Lúc này, anh cảm thấy không có từ nào hình dung ra bộ dạng này của Vân Khuynh chính xác hơn từ "tiểu yêu tinh".

Anh ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, lật người cô lại.

Động tác đột ngột này, làm Vân Khuynh hoảng hốt, vội vàng chống đôi tay lên trên cái gối.

Phía sau, truyền đến tiếng cười của Hoắc Nhát Hàng: "Không tệ, học rất nhanh, tư thế rất chuẩn."

Vân Khuynh có chút mơ hồ, tư thế gì?

Một giây sau, cơ thể cao lớn của Hoắc Nhất Hàng đã đè xuống, bàn tay phủ lên nơi mềm mại của cô, từ phía sau cô tiến vào, đồng thời, ngay lúc Vân Khuynh còn chưa kịp đưa ra kháng nghị, anh đã nhanh nhanh cử động, lại một lần nữa, đưa cô lên trời……

Trận làm tình kịch liệt này, kéo dài rất nhiều tiếng mới kết thúc.

Khi Hoắc Nhất Hàng cuối cùng cũng xuất ra trong người Vân Khuynh, Vân Khuynh đã mệt xụi lơ trên giường.

Cô cảm thấy sức lực đầu ngón tay và cọng tóc trên đầu cũng không còn, nhưng loại cảm giác cuối cuối cũng được giải phóng hoàn toàn đó tuyệt biết bao, thật đúng là ứng với câu nói đó của Hoắc Nhất Hàng khi mới

bắt đầu—— Rõ ràng, em cũng rất thích.

Cô lại nhớ tới điều kiện mà cô đã thỏa thuận với Hoắc Nhất Hàng trước đó —— Chỉ cho phép một lần.

Ai biết tên này tinh lực tốt như thế? Chỉ một lần thôi, mà có thể lâu như thế?

Kinh nghiệm và kỹ thuật của anh ta tốt như thế, còn dám nói với cô trước đó không có phụ nữ?

Vân Khuynh quay đầu, tức giận trừng Hoắc Nhất Hàng một cái: "Lừa đảo!"

"Lừa đảo? Anh sao?" Hoắc Nhất Hàng nghiêng người tới, đặt một chân lên người Vân Khuynh, sao tự nhiên nói anh là tên lừa đảo? Vậy anh quá oan rồi, em nói thử xem, anh lừa em chỗ nào?"

"Anh…… Anh chắc chắn có không ít phụ nữ! Còn ở trước mặt em giả ngây thơ? Lừa đảo!" Có lẽ là hai người vừa mới hoàn toàn gần gũi qua, lời này, Vân Khuynh thốt ra, cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, nhưng lại không phù hợp với tính cách trầm ổn hàm súc của cô.

Đây là đang mắng anh?

Hoắc Nhất Hàng cũng không có giận, ngược lại cảm thấy bộ dáng này của Vân Khuynh vô cùng dễ thương.

"Khuynh Khuynh, em đây có xem như đang khẳng định anh không?" Anh cười nói: "Có phải là đã thích làm, tình với anh không? Kỹ thuật của anh rất tốt? Khiến em cảm thấy sướng rồi? Thỏa mãn?"

"Hoắc Nhất Hàng, sao anh nói chuyện không biết xấu hổ thế?" Vân Khuynh lại nhịn không được nói Hoắc Nhất Hàng một câu.

Ai ngờ, Hoắc Nhất Hàng lập tức nói tiếp: "Ở trước mặt người phụ nữ mình thích, không biết xấu hổ thì sao nào? Anh đây còn không mặc gì, cho em nhìn đó!"

Vân Khuynh bị Hoắc Nhất Hàng làm cho im, rầu rĩ không nói thêm gì nữa.

Cô xem như đã biết, người đàn ông này mới thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, cô nói không lại anh, không nói nữa còn không được sao?

"Khuynh Khuynh, em không tin anh sao?" Hoắc Nhất Hàng nghiêm túc nói: "Sau khi anh quen biết em, cũng chưa từng nói dối qua với em một câu, người mà anh muốn nghiêm túc đối đãi, anh luôn rất thành khẩn, trước em, anh quả thật chưa từng tiếp xúc thân mật qua với người phụ nữ khác, về phần đối với chuyện này……"

Giọng điệu anh vừa thay đổi, lại toả ra hương vị tà mị: "Chẳng lẽ, em lại không biết, đàn ông, đối với chuyện thế này, là sẽ tự thông hiểu sao? Nhất là, người đàn ông thông minh như anh!"

"Khuynh Khuynh, em tốt đẹp thế này, anh chỉ là đang theo đuổi, hưởng thụ cái tốt đẹp, mà thôi."

Anh nhéo mặt Vân Khuynh: "Đây là bản năng!"

Bản năng? Bản năng lại lợi hại thế?

Sự tự luyến của bản năng lại đạt tới mức này?

Vân Khuynh trầm mặc một lúc, nói: "Hoắc Nhất Hàng, trước đó anh phụ nữ không, em cũng không phải rất để ý, nhưng sau khi chúng ta kết hôn, em không hi vọng sẽ có người phụ nữ mang theo cái bụng bầu tìm tới cửa ra oai!"

Đêm hôm đó, bộ dáng vừa làm ra vẻ lại phách lối của Dương Liễu, đã khắc vào trong đầu cô, cô tuyệt không muốn lại đối mặt với tình huống đó một lần nữa.

43. Chương 43

6343.

"Cái này……" Hoắc Nhất Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh cũng không dám khẳng định là sẽ không có người phụ nữ nào mang theo cái bụng bầu vào nhà anh."

Tâm trạng Vân Khuynh bỗng dưng nặng nề: "Anh……anh nói vậy là có ý gì?"

Chẳng lẽ trước giờ Hoắc Nhất Hàng luôn gạt cô?

Anh chỉ là đang nói đùa với cô? Hoặc là……trêu cô thôi phải không?

Một nháy mắt, loại cảm giác đau thương, phẫn nộ vì bị lừa gạt lại lần nữa dâng lên mãnh liệt trong người cô!

Cô đột nhiên giơ tay lên, giận dữ đập vào bàn tay của Hoắc Nhất Hàng đang đặt trên ngực cô.

Hoắc Nhất Hàng biết cô đã hiểu lầm, liền nhanh chóng giải thích hai câu: "Ý của anh là, năm nay mẹ anh

còn chưa tới 50 tuổi, còn rất nhiều người theo đuổi, nếu mẹ anh tái hôn thì vẫn có thể có con mà, nhưng mà mẹ anh tính tình ôn hòa, chắc sẽ không có chuyện diễu võ giương oai thái quá đâu."

"Mẹ anh?" Vân Khuynh có chút xấu hổ.

Sắp 40 tuổi mà còn có ý định sinh con?

"Đúng vậy a, nếu điều kiện và sức khỏe cho phép, lúc trước anh có nghe bà nói qua ý định này, bà luôn cảm thấy anh chỉ có 1 mình, không có anh chị em gì, sợ anh cô đơn."

Nhắc tới mẹ của mình, Hoắc Nhất Hàng nở một nụ cười ấm áp, thông qua nét cười của anh, Vân Khuynh có thể đoán được mẹ anh là một người rất hiền lành dịu dàng.

Có thể dạy dỗ ra một đứa con siêu phàm ưu tú như anh, mẹ anh hẳn là một người mẹ rất vĩ đại!

Không giống Tô Tương, luôn mặc kệ cô không lo, còn cấu kết với Dương Liễu ức hiếp cô, chèn ép cô……

Nghĩ tới đây, ánh mắt Vân Khuynh lại ảm đạm.

Hoắc Nhất Hàng thấy mặt cô không vui, liền biết mình đã nhắc tới chủ đề không nên nhắc, vội nói: "Được rồi, anh đi pha nước nóng cho em, em vào ngâm mình đi, ngủ một giấc, mai tỉnh dậy sẽ không còn cảm giác đau nhức nữa."

Nói đến đây, anh khoác khăn tắm lên người, đi về phía phòng tắm pha nước, sẵn tiện tắm rửa.

Chờ Vân Khuynh tắm rửa xong từ phòng tắm bước ra, trong phòng đã ngào ngạt mùi hương dịu nhẹ của tinh dầu hoa cỏ, mùi trái cây ngòn ngọt, thần kinh căng thẳng đều nhanh chóng được thả lỏng.

Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng cùng nhau ngủ trên một chiếc giường lớn……Cho đến sáng hôm sau, ánh nắng chiếu xuyên qua màn cửa, rọi xuống mặt giường mềm mại.

Vân Khuynh mơ màng mở mắt, đối diện gần sát bên là khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Nhất Hàng.

"Khuynh Khuynh, chào buổi sáng." Anh nói.

Vân Khuynh bị dọa đến co người lại: "Sao……sao anh lại ngủ trên giường của em?"

Lời này vừa nói ra miệng, cô liền biết mình đã nói sai.

Mọi chuyện xảy ra tối hôm qua như bộ phim lần lượt từng cảnh một hiện ra trong đầu cô.

Mặt của cô đỏ như quả chín, rất mất tự nhiên cười một tiếng, nói: "Cái này cái này……không phải anh nói đây là nhà anh mua giúp em hay sao? Vậy vậy anh nên về nhà của mình đi chứ."

"Anh đưa em số tài khoản đi, tiền mua nhà lát nữa em sẽ gửi qua tài khoản cho anh."

"Được!" Hoắc Nhất Hàng hào phóng gật nhẹ đầu, vén chăn lên, xuống giường, mặc quần áo.

Vân Khuynh vụng trộm nhìn anh một cái, đêm qua đi ngủ anh chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, cả người đều trần chuồng.

Ánh nắng sáng sớm rọi lên da thịt trắng nõn của anh, hấp dẫn mê người……

Trong lòng Vân Khuynh chỉ nghĩ được một câu: Con trai mà dưỡng da tốt vậy làm gì?

"Em không định xuống giường à?" Hoắc Nhất Hàng xoay người nhìn cô một cái, bắt gặp được khoảnh khắc nhìn trộm của cô.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, chỉ nói một câu đầy chắc chắn: "Em đang nhìn anh."

"Anh đẹp không?"

"Đẹp nhất ở đây." Anh chỉ vào mặt của mình.

"Hay là ở đây đẹp nhất." Anh lại chỉ vào ngực của mình.

"Hay là, ở đây đẹp nhất." Anh lại chỉ vào vật gì đó ở dưới của mình!

Mặt Vân Khuynh nóng lên, cầm gối đánh anh: "Anh…..lưu manh!"

"Trước khi lúc đi học, bạn anh hay nói, một người con trai mà không biết lưu manh trêu chọc con gái sẽ không tìm được bạn gái xinh đẹp, anh trước đây không lưu manh nên một mực vẫn chưa có bạn gái!"

"Vậy nên bây giờ phải học tập một chút a."

Vân Khuynh trừng mắt liếc anh một cái: "Học gì không học đi học người ta lưu manh chọc ghẹo con gái."

“Em yên tâm, anh chỉ lưu manh với mình em thôi!” Hoắc Nhất hàng tiến lại gần, hôn lên mặt cô một cái, lại lùi về sau.

Vân Khuynh vừa thẹn vừa xấu hổ, Hoắc Nhất Hàng đã ăn mặc chỉnh tề, đi ra khỏi phòng ngủ.

Vân Khuynh có chút sửng sốt, chỉ lưu manh với mình cô?

Đợi đến lúc cô sửa soạn xong, đi ra ngoài, đã thấy trên bàn bày sẵn đồ ăn sáng nóng hổi.

Chỉ là một tô mì đơn giản, nhưng nguyên liệu đi kèm rất bắt mắt, thật sự khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Trong nhà này ngoài cô với Hoắc Nhất Hàng thì không còn ai khác, Hoắc Nhất Hàng thì vừa từ trong bếp đi ra, bữa sáng này chắc hẳn là do anh làm.

Trong tim Vân Khuynh bỗng có cảm giác ấm áp, trước giờ cho dù là ở Vân gia hay Lục gia, chỉ có cô dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho người khác, chưa từng có ai chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Cho nên, chỉ cần một tô mì đơn giản như vậy cũng đủ làm cô cảm động.

“Thất thần cái gì? Mau ngồi xuống ăn đi, nguội rồi mì ăn không ngon nữa đâu.” Hoắc Nhất Hàng bưng ra một tô mì khác, ngồi xuống ghế ăn, bắt đầu ăn.

Vân Khuynh nhìn thoáng qua tô của anh, chỉ có màu sắc đơn thuần của nước lèo, không có thịt hay hành lá, rau, trứng gì cả.

Hoắc Nhất Hàng thấy ánh mắt của cô, cười nói: “Anh không thích ăn thịt lắm, vả lại em nên ăn nhiều thịt chút, hôm qua đã mất sức nhiều vậy rồi, người em chỉ toàn xương, hôm qua cấn anh đau muốn chết, vẫn là nên được nuôi kỹ một chút, mập mạp sẽ có nhiều cảm giác hơn.”

Vân Khuynh biết, người nam nhân này cười một cái, không bao giờ nói được lời nào hay ho!

Cô không nói lời nào, ngồi xuống, ăn mì.

Có lẽ là do mấy ngày qua Vân Khuynh không ăn được bữa nào đàng hoàng, cũng có thể do hôm qua cô đã làm việc quá sức, bao tử bị hành hạ quá nhiều, hoặc có lẽ do món ăn anh làm quá hấp dẫn, Vân Khuynh rất nhanh đã giải quyết xong tô mì.

“Khuynh Khuynh, em ăn no chưa? Nếu chưa để anh nấu thêm một tô cho em.” Hoắc Nhất Hàng nói, “Hay là, nếu em không ngại nước miếng của anh thì anh cũng không ngại nhường cho em.” Nói rồi anh giả bộ

đẩy tô mì của mình cho Vân Khuynh.

"Ăn no rồi!" Vân Khuynh nhanh chóng trả lời.

Trên thực tế, tô mì của cô đã hơi quá với cô rồi, cô đã ăn hơi quá no.

Hoắc Nhất Hàng cười cười "Anh thấy em ăn nhanh quá, cứ nghĩ là em quá đói, vậy chắc là do bữa sáng anh nấu ngon quá rồi." Anh còn nói thêm một câu đầy tà mị: "Hay là sau này mỗi bữa sáng, anh đều cho em ăn phía dưới (phía dưới đồng âm với luộc mì)."

Vân Khuynh có thể dùng nhân cách của mình để đảm bảo, cô không phải là người hay nghĩ bậy, nhưng thái độ của Hoắc Nhất Hàng cộng thêm việc anh cố tình nhấn mạnh hai chữ ở dưới, cô không muốn nghĩ bậy cũng không được.

Mặt của cô đỏ lên.

Tâm trạng của Hoắc Nhất Hàng càng thêm vui sướng.

"Khuynh Khuynh, em đang nghĩ gì vậy, sao mặt đỏ hết rồi, anh đang nói sáng nào cũng luộc mì cho em ăn, chứ không phải như em nghĩ đâu."

"Em biết anh đang nói luộc mì mà." Vân Khuynh theo bản năng nói lại, "Em đỏ mặt là vì…….trong nhà nóng quá thôi."

"Đúng rồi a, ý anh nói chính là luộc mì, chỉ luộc mì cho mình em ăn thôi." Hoắc Nhất Hàng cười vô cùng gian xảo.

Đương nhiên anh biết Vân Khuynh đang nghĩ gì.

Bây giờ đang là giữa đông mà nóng?

Chỉ là, phản ứng này của cô khiến anh rất hài lòng.

Anh đã quyết định sẽ kết hôn với Vân Khuynh, sống hết đời, cô cứ thẹn thùng như vậy sẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt vợ chồng sau này, vẫn là nên dạy dỗ rèn luyện một chút.

Vân Khuynh biết mình không thể nói lại Hoắc Nhất Hàng, liền im lặng không nói gì thêm.

Cô cầm tô của mình đi vào nhà bếp rửa, đi ra, thấy Hoắc Nhất Hàng vẫn còn ngồi đó, cô do dự một chút,

hỏi: “Hoắc Nhất Hàng, em biết, trước đây em nhờ anh phanh phui nội tình trong cuộc hôn nhân của em với Lục Văn Bân, anh đã làm rất tốt, nếu không bọn họ cũng không kéo tới làm loạn trong đám tang bà nội, nhưng cụ thể mọi chuyện là như thế nào……anh có thể kể em nghe không?”

“Đương nhiên có thể.” Hoắc Nhất Hàng trong chớp mắt liền giải quyết xong tô mì của mình, đi đến bên Vân Khuynh, đưa tô của mình cho cô.

Ý đồ của anh rất rõ ràng, cô rửa chén cho anh, anh sẽ nói cho cô biết.

Vân Khuynh đành phải cầm tô, đi vào phòng bếp rửa.

Hoắc Nhất Hàng liền dựa vào cửa bếp, đem những việc và kết quả mà mấy ngày nay mình đã làm kể hết một lần cho Vân Khuynh biết.

Ánh mắt của anh nhìn vào Vân Khuynh, nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn của cô đang rửa sạch sẽ cái tô, trong tim có cảm giác yên bình đến lạ.

Giống như anh với cô đã trở thành vợ chồng, cuộc sống an yên.

Nghe Hoắc Nhất Hàng kể xong, Vân Khuynh liền nói: “Hèn gì mấy bữa nay Vân Bính Hoa với Tô Tương gặp mặt em là chửi không ngừng, lại thêm việc Dương Liễu đại náo ở đám tang bà nội, em có thể trực tiếp đưa đơn ly dị với Lục Văn Bân rồi.”

“Ừm, có thể.” Hoắc Nhất Hàng suy nghĩ một chút, nói: “Khuynh Khuynh, em đi theo anh một chút!”

“Đi đâu?” Vân Khuynh hỏi: “Em có cần thay quần áo không?”

Cô chỉ có bộ đồ hôm qua mặc qua đây, hiện đang mặc trên người là đồ ngủ do Hoắc Nhất Hàng chuẩn bị cho cô, chỉ cần đồ lót sạch sẽ thì bên ngoài mặc gì cũng được, lát nữa sẽ đem hành lý của mình sang đây sau.

Hoắc Nhất Hàng lại nói: “Đi đến chỗ anh ở, không cần thay đồ, chỉ ở đối diện thôi!”

Cái gì? Đối diện?

Vân Khuynh trợn to mắt, ở đây một tầng chỉ có 2 căn hộ, căn của cô ở phía Tây vậy không lẽ căn của anh ở phía Đông?

Vậy chẳng phải là chỉ cách nhau hai cánh cửa?

Đi vào nhà của Hoắc Nhất Hàng, hai bên tường được làm thành hai tủ sách lớn, bên trên có cả ngàn cuốn sách, trên bàn khách là một bộ ấm trà tinh xảo, trên ghế sôpha còn có một tấm thảm lông được xếp ngay ngắn, nhìn là biết anh đã sống ở đây khá lâu.

Cho nên có thể nói anh không phải là cố tình mua nhà ở đối diện cô mà là cố tình mua nhà cho cô ở đối diện nhà mình.

Trên cơ bản không có gì khác nhau nhưng trong lòng Vân Khuynh lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hoắc Nhất Hàng trực tiếp đi vào căn phòng phía sau bức tường sách, chắc là phòng sách.

Rất nhanh anh đã đi ra, trong tay cầm theo một bộ văn kiện: "Đây là đơn ly hôn anh đã soạn giúp em, em xem qua nếu muốn chỉnh sửa hay bổ sung gì thì nói anh, sau khi hoàn tất anh sẽ đưa em đi lên tòa án xin lập án."

44. Chương 44

6344.

Vân Khuynh không ngờ ngay cả đến việc này anh cũng chuẩn bị giúp cô, trong lòng cảm thấy ấm áp vì sự chu đáo tỉ mỉ của anh.

Cô đem đơn kiện kỹ lưỡng đọc đi đọc lại 3 lần, xác định không có vấn đề gì, đương nhiên, đây là văn kiện do luật sư chuyên nghiệp soạn ra, so với một luật sư nghiệp dư như cô chắc chắn tốt hơn rất nhiều.

Hoắc Nhất Hàng nghe điện thoại, nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, nếu văn kiện không có vấn đề gì thì em đi thay quần áo đi, hôm qua vì quá nóng lòng muốn đưa em sang đây nghỉ ngơi nên quên mất không đưa hành lý của em qua đây, bây giờ đã chuyển tới rồi, đang ở trước cửa đó."

"Dạ." Vân Khuynh gật đầu, đi ra ngoài cửa.

Đi được vài bước, Vân Khuynh dừng lại, quay người nhìn Hoắc Nhất Hàng: "Hoắc Nhất Hàng, em còn phải hảo hảo cảm ơn anh." —— "Hôm qua đã để em nghỉ ngơi nhiều như vậy."

Hoắc Nhất Hàng sững sờ, lập tức bật cười "Ừm, anh sẽ ghi nhớ phẩm chất tốt đẹp này của anh, cố gắng phát huy quang đại."

Mặt của Vân Khuynh nóng lên, có chút ảo não.

Sao cô có thể quên, đấu võ mồm với người nam nhân này cô chỉ có một kết quả duy nhất - Thua!

Mở cửa, quả nhiên đã nhìn thấy trợ lý của Hoắc Nhất Hàng cung kính đứng trước cửa, kế bên là hành lý của cô.

Vân Khuynh đi qua, lễ phép nói một câu: "Cám ơn anh đã đưa hành lý của tôi tới, Hoắc Nhất Hàng ở bên trong, anh vào kiếm anh ấy đi."

Nhìn mặt anh ta có chút nôn nóng, cô liền đoán được anh ta đang gấp gáp muốn tìm Hoắc Nhất Hàng có việc cần thương lượng……

Hai tiếng sau, tòa án chấp nhận đơn kiện yêu cầu ly hôn của cô, xem qua một loạt luận điểm được nêu ra, chứng cứ rõ ràng:

1, Vân Khuynh và Lục Văn Bân nửa năm trước đã trở thành vợ chồng hợp pháp nhưng luôn sống riêng.

2,Chồng là Lục Văn Bân lấy lý do sang nước ngoài chữa bệnh, thật ra là ngoại tình với Dương Liễu, có ảnh chụp làm chứng, ngoài ra còn mua nhà cho cô ta, có ảnh chụp hai người ở cùng nhau. Hai người còn có con với nhau, Dương Liễu vừa hạ sinh một bé trai, có ảnh chụp làm chứng.

3, Lục gia vì muốn ép Vân Khuynh ly hôn mà sử dụng bạo lực, kèm theo có báo cáo thương tích và ảnh chụp lúc ra tay với Vân Khuynh.

—— Đây là chứng cứ cho việc tình cảm vợ chồng của Vân Khuynh và Lục Văn Bân chính thức tan vỡ.

4, Vân Khuynh yêu cầu Lục gia trả lại cho cô tài sản trước khi kết hôn, bao gồm 100 triệu do bà nội cô đã đầu tư vào Lục gia, của hồi môn của cô có tổng giá trị là 8364 vạn. Kèm theo là văn kiện xác nhận đầu tư vào Lục gia của Vân lão phu nhân và từng mục đầu tư chi tiết từ của hồi môn của Vân Khuynh.

5, Pháp luật quốc gia quy định, lúc ly hôn, phía phạm sai lầm sẽ không được chia hoặc chỉ được chia một ít tài sản chung của hai vợ chồng, trường hợp của Vân Khuynh như vậy, yêu cầu toàn bộ tài sản bao gồm bất động sản, xe cộ, trang sức, tác phẩm nghệ thuật, xa xỉ phẩm, tất cả tài sản giá trị quy đổi hoặc giá trị gia tăng đều thuộc về Vân Khuynh.

6, Kết hôn chưa tới nửa năm, mà con của Lục Văn Bân và Dương Liễu còn lớn hơn thời gian của cuộc hôn nhân này, nghi ngờ Lục Văn Bân lừa gạt tình cảm, cộng thêm cô đã làm việc và cống hiến cho Lục gia thời gian qua, yêu cầu Lục gia, Lục Văn Bân bồi thường lương làm việc cũng như tổn thất tinh thần cho cô là 500 vạn.

—— Đây là yêu cầu phân chia tài sản và đền bù của Vân Khuynh.

Vân Khuynh đưa ra chứng cứ cụ thể, luận điểm rõ ràng, sự thật chứng minh, đơn vị phụ trách vụ kiện này bên phía tòa án nói với cô, cuộc hôn nhân này, có thể ly hôn, chỉ là liên quan vấn đề phân chia tài sản, còn phải chờ mở phiên tòa, xem tình hình bên phía bị cáo và nguyên cáo rồi mới phán quyết.

Vân Khuynh biết rõ, Lục gia, hoặc là Lục gia và Vân gia cũng như nhau, sẽ ra sức phản đối cô làm như vậy.

Nhưng chân trần không sợ mang giày, chỉ cần cô không sợ, thứ thuộc về cô, nhất định cô không để lại cho đám người vô tình bạc nghĩa kia!

Ba ngày sau, tòa án gửi đơn cho Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân biết đây là yêu cầu ly hôn của Vân Khuynh, ngay tại chỗ xé nát tờ đơn do tòa án gửi tới.

"Con tiện nhân đáng ghét này, tao sẽ không chấp nhận yêu cầu vô sỉ của mày đâu! Tao nhất định không ra tòa, nhất định không đi!"

Anh cảnh sát vừa được điều đến công tác, nhận lệnh truyền đơn cho Lục Văn Bân, cực kỳ căm ghét cái ác, thấy hành động này của anh ta, trực tiếp hừ lạnh một tiếng: "Anh có thể không đi, xem như mất quyền lợi, bên tòa sẽ phán theo yêu cầu của bên đưa kiện, lúc đó anh không muốn làm theo thì tòa án đành phải cưỡng chế thôi!"

Nói xong, anh liền xoay người rời đi.

Sắc mặt Lục Văn Bân trở nên xám xịt.

"Tiện nhân! Vân Khuynh đúng là thứ khốn nạn, tiện nhân không cần sĩ diện!"

Cô vậy mà dám lên tòa đưa đơn yêu cầu ly hôn thật?

Yêu cầu ly hôn coi như xong, lại còn dám lấy việc anh ngoại tình, Lục gia bức ép cô làm lý do ly hôn?

Còn muốn Lục gia bồi thường cho cô gần 200 triệu.

Có phải cô muốn tiền đến điên rồi không?!

Xem ra, cũng là Liễu Nhi với mẹ anh nói đúng, trước đây Vân Khuynh gả cho anh vì xem trọng cái danh con trưởng của anh, định đem trinh tiết đổi lấy tiền tài danh vọng đây mà.

Con tiện nhân hám lợi này! Cuối cùng đã lộ đuôi hồ ly rồi!

Nhưng cô tưởng chỉ cần hủy đi thanh danh của anh với Lục gia thì anh và Lục gia sẽ ngoan ngoãn giao tài sản cho cô hay sao?

Nằm mơ!

Nhà Lục gia, buổi tối, Vân Bính Hoa và Tô Tương được mời tới, ngoại trừ Dương Liễu và con trai mới sinh đang ở bệnh viện ra thì mọi người đều có mặt.

Lục gia ai ai cũng mặt đen xì, biểu hiện rất nghiêm trọng.

Vân Bính Hoa hỏi: "Xui gia, Vân Khuynh lại gây ra chuyện gì vậy?"

Tô Tương nói tiếp: "Hôm nay tôi không thấy tin tức có đưa tin gì a."

"Tin tức? Nếu như chỉ là tin tức, Lục gia chúng tôi cũng không dám làm phiền hai vị tới đây!" Lục Bác Dương liếc Lục Văn Bân: "Tự nói đi."

"Còn có gì để nói." Lục Văn Bân cắn răng nghiến lợi: "Tên tiện nhân Vân Khuynh đó, không tin được lại dám ra tòa kiện kiện con, còn dám yêu cầu Lục gia bồi thường cho ả ta 200 triệu."

"Tôi đã sớm nhìn ra con nha đầu đó bụng dạ nham hiểm rồi." Cao Thúy Lan oán hận nói với Vân Bính Hoa và Tô Tương: "Vân tiên sinh, Tô phu nhân, hai vị đừng trách tôi nói lời khó nghe, nếu không phải Liễu nhi hạ sinh cho Lục gia chúng tôi một đứa cháu trai, con gái Vân gia mấy người, chúng tôi không dám lấy đâu."

"Con do mình sinh ra mà không dạy dỗ cho tốt, hãm hại Văn Bân của chúng tôi thì thôi, còn định kéo Lục gia chúng tôi xuống nước, Cao Thúy Lan tôi sống hơn nửa đời người, chưa gặp qua loại tiện nhân lòng dạ thâm độc tới vậy."

"Tô phu nhân, con tiện nhân đó dù gì cũng là nghiệt chủng do bà sinh ra, không lẽ bà không có cách nào trị nó hay sao?"

Con gái ruột thịt của mình luôn miệng bị người ta mắng là tiện nhân, con nha đầu, nghiệt chủng..... đã vậy mình còn bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ mà mắng nhiếc, Tô Tương không thể chịu được nữa, vành mắt đỏ lên, tay chân run rẩy, cúi đầu xấu hổ nói: "Tôi không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy."

Cũng không biết có phải do bản thân không giữ trọn chữ hiếu với Vân lão phu nhân hay không mà mấy ngày nay bà luôn ngủ không ngon giấc, cứ luôn nằm mơ thấy lão phu nhân bay lượn trước mặt, mặt mày hung ác cảnh cáo bà, nếu bà còn có ý đồ xấu xa gì với Vân Khuynh thì đừng trách.

Bà thật sự cảm thấy rất ủy khuất, rõ ràng, bà đâu phải có ý đồ gì với Vân Khuynh (Chỉ là không quản được Vân Khuynh, vả lại lúc Vân Khuynh và Liễu Nhi xảy ra xung đột bà hơi thiên vị Liễu Nhi chút thôi.)

Sao làm riết giống như mối quan hệ giữa bà với Vân Khuynh đang càng lúc càng tệ, sự tình giữa Vân Khuynh, Lục Văn Bân và Liễu Nhi đang vượt ra khỏi sự đoán của bà?

Vân Bính Hoa thấy bộ dạng của Tô Tương, nhanh chóng ôm bà vào lòng, trừng mắt nhìn Cao Quý Lan nói: "Cao phu nhân, bà đây là có ý gì? Lúc đầu tại sao Vân Khuynh với Văn Bân kết hôn, bà không biết hay sao? Bây giờ đem mọi chuyện đổ lên đầu Vân gia chúng tôi, mà bà muốn chửi gì thì cứ chửi tôi, đừng có ở trước mặt Tương Tương nói hươu nói vượn!"

Đối với người vợ Tô Tương này của mình, ông luôn một mực yêu thương và bảo vệ.

Cao Thúy Lan cho Vân Bính Hoa chặn họng một lúc, phản bác: "Đổ? Tôi cần phải đổ hết lên đầu mấy người hay sao? Tự ông nói đi, có phải trước đây Dương Liễu con gái mấy người đã có quan hệ với Văn Bân nên mấy người mới thương lượng cho Vân Khuynh gả cho Văn Bân hay không?"

"Nói dễ nghe một chút là mấy người muốn mượn Lục gia chúng tôi xử lý, chiếm lấy cổ phần trong tay Vân Khuynh, còn nói sẽ giúp Lục gia chúng tôi, không biết có giúp hay không."

"Vả lại mấy người muốn chiếm cổ phần đó là vì con gái Dương Liễu mấy người, đâu phải vì con trai tôi, cũng đâu phải vì tôi hay vì Lục gia! Đều là người hiểu chuyện, đâu phải không biết bản chất của việc kết hôn thương mại?"

"Cho nên chuyện lần này là Lục gia chúng tôi chịu lỗ, đã vậy còn cưới cầm con tiện nhân Vân Khuynh! Ai mà ngờ nó không cần mặt mũi tới vậy, mấy người lo mà giải quyết chuyện này đi."

"Bà…… Bà đây là cưỡng từ đoạt lý!" Vân Bính Hoa lớn tiếng mắng: "Cao Thúy Lan, bà nói chuyện cũng khó nghe quá nhỉ? Bà đừng tưởng tôi không biết, lúc Liễu Nhi qua lại với Văn Bân nhà bà, bà đã cho người điều tra Vân gia chúng tôi, biết vợ chồng tôi cưng chiều Liễu nhi, nếu Liễu nhi gả vào nhà bà chắc chắn sẽ chuẩn bị của hồi môn hoành tráng cho nó, nên mới cho hai đứa nó đến với nhau."

"Bà nói không sai, đều là người hiểu chuyện, không cần phải nói vòng vo, Cao Thúy Lan bà đâu phải là người sẽ làm chuyện không có lợi cho mình, đâu phải người không có thủ đoạn? Bà vì muốn Văn Bân và Vân Khuynh ly hôn, cho em trai bà đem người tới linh đường của mẹ tôi, quậy Vân Khuynh! Tôi với Tương Tương mới không thủ đoạn nham hiểm như bà, chỉ là muốn Liễu Nhi gả vào chỗ tốt một chút, sau này sẽ sống thoải mái, còn bà, vì muốn giữ vững vinh hoa phú quý, còn muốn con trai bà nắm chặt Lục thị trong tay."

"Xui gia!" Cao Thúy Lan nhanh chóng ngắt lời.

Lão gia tử còn ở đây, mà chuyện lão gia tử ghét nhất chính là đoạt quyền……

Kỳ thật, Cao Thúy Lan nói vậy chỉ là định khích Vân Bính Hoa và Tô Tương dễ dàng chấp nhận yêu cầu của bà, ai mà ngờ Vân Bính Hoa lại nóng tính tới vậy.

Bà nhanh chóng giảng hòa, nói: “Xui gia! Ý của tôi không phải là bắt xui gia gánh hết trách nhiệm, Văn Bân là con của tôi tôi cũng phải chịu trách nhiệm chứ, trước đây Văn Bân kết hôn với Vân Khuynh là do hai bên đều đồng ý.”

“Nhưng bây giờ mọi chuyện đã tới nước này, phải giải quyết như thế nào đây?”

“Tôi chỉ là muốn hỏi hai ông bà, còn coi Vân Khuynh là con gái hay không? Nếu như hai người muốn Liễu nhi gả cho Văn Bân chúng tôi, cũng vì muốn giữ lại thể diện cho Lục gia, cũng như giữ lại chút mặt mũi cho Vân gia thì tôi làm vài việc với Vân Khuynh hai người có cản trở tôi không?”

45. Chương 45

6345.

Làm vài việc?

Đương nhiên là chuyện không tốt rồi!

Vân Bính Hoa từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, rầu rĩ nói: “Đứa nghịch nữ đó, luôn miệng nói muốn cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ, coi như tôi chưa từng sinh ra đứa con này, chỉ cần Tương Tương không phản đối, tôi cũng không có ý kiến gì.”

Trong lòng Vân Bính Hoa như có lửa thiêu đốt, ông càng ngày càng cảm thấy kết giao với Lục gia là một sai lầm!

—— Nếu như người Liễu nhi thích không phải là Lục Văn Bân mà là người con trai tài giỏi tuấn tú khác của Lục gia, thì việc giải quyết thâm hụt kinh tế đâu phải dựa vào của hồi môn của con dâu, ông và Tương Tương đã không cần phải đem của hồi môn của Vân Khuynh dâng cho họ, mà không tính cái này, bây giờ còn phải đưa cho họ của hồi môn của Liễu nhi.

—— Nếu như Vân Khuynh không phải gả cho Lục Văn Bân mà có thể gả cho người mà nó yêu quý thì bây giờ nó đâu phải trở mặt vô tình, ông và Tương Tương cũng có thể dễ dàng giải quyết số cổ phần đó.

—— Nếu như không phải Liễu Nhi cùng Lục Văn Bân có con với nhau, bây giờ ông đâu phải ngồi đây chịu sự sỉ nhục của Lục gia.

Cao Thúy Lan ác phụ này! Đến Vân gia cầu hôn, lúc muốn Vân Khuynh làm con dâu của mình thì luôn miệng khen ngợi, nâng Vân Khuynh lên trời, vừa mới cưới được về nhà liền dẫm đạp dưới chân.

Lúc nghe nói Dương Liễu mang thai cháu của bà ta, liền cười tới không khép miệng lại được, vậy mà bây giờ nghe nói có chuyện, liền định giở lại chiêu cũ!

Ai biết được nếu Dương Liễu gả vào nhà có bị đối xử như Vân Khuynh lúc trước hay không?

Cao Thúy Lan không muốn nữ nhi của Vân gia, ông sẽ không để con gái ông gả vào Lục gia đâu!

Thế nhưng không còn cách nào khác, hôm qua ông đã hỏi qua Liễu nhi, Liễu nhi đã hạ quyết tâm, đã phải chịu ủy khuất lớn như vậy, còn sinh con cho Lục gia, nếu không thể làm được đại thiếu phu nhân của Lục gia, cô sẽ không cam tâm!

Nếu như Lục gia có thể giải quyết vấn đề khủng hoảng kinh tế, hạng mục đầu tư ở nước ngoài có lợi nhuận, bước phát triển sắp tới mà Lục gia đạt được là rất lớn.

…… Liền như thế từ bỏ, quả thật có chút thua thiệt!

Lại nói, nghịch nữ Vân Khuynh kia, làm mọi chuyện rùm beng đến vậy, nếu Liễu nhi không gả được cho Lục gia sẽ không ai chịu cưới nó nữa?

Rõ ràng nghĩ được như vậy, nhưng Vân Bính Hoa lại trút hết mọi lửa giận lên người Vân Khuynh!

Nghịch nữ chết tiệt đó! Không biết trúng phải tà thuật gì, sao cứ cắn chặt chuyện này không buông?

Không phải chỉ là ly hôn một cái là xong hay sao? Có tổn thất gì đâu?

Chỉ cần cô chịu để lại cổ phần của Vân gia, lẽ nào ông lại triệt đường sống của cô?

Nhưng tại sao Vân Khuynh cứ phải tuyệt tình như vậy? Đẩy mọi chuyện vào ngõ cụt?

Là cô bất hiếu với ông và Tô Tương trước, đừng trách ông tuyệt tình, để cho người của Lục gia tự ý xử lý cô!

Nghịch nữ không có một chút lương tâm, bỏ thì bỏ! Có gì mà không nỡ!

Sau khi quyết định xong, ông quay sang hỏi Tô Tương: “Tương Tương em nói đi, muốn xử lý nghịch nữ đó như thế nào?”

“Em……” Tô Tương nhíu mày.

Kỳ thật bà muốn Vân Bính Hoa ra quyết định rồi làm theo, bà không cần phải phân vân khó xử.

Nếu như bà nói giữ chút thể diện cho Vân Khuynh. Liễu nhi và người của Lục gia khẳng định không chịu.

Trước đây Cao Thúy Lan vì muốn ép Vân Khuynh và Văn Bân ly hôn mà ra tay tàn độc như vậy! Chuyện lần này không biết tà ba còn có thể làm ra những chuyện gì quá đáng hơn!

Nhưng nếu bà nói Lục gia cứ tùy ý xử lý Vân Khuynh thì sao?

Vân Khuynh là con gái ruột của bà, nếu chuyện này truyền ra ngoài, không phải bà sẽ bị mọi người khinh thường, nói bà độc ác, không xứng làm mẹ hay sao?

"Em không biết……" Tô Tương cuối cùng quyết định cái gì cũng không nói.

"Vậy tôi xem như hai người đã ngầm đồng ý cho tôi tùy ý xử lý con tiện nhân đó." Trong lòng Cao Thúy Lan khẽ cười.

Đã sớm biết kết quả sẽ như vậy.

Hai người này! Ngu xuẩn đến mức con gái ruột của mình cũng không bảo vệ được.

Nếu như không phải vì bà ghét cay ghét đắng Vân Khuynh chắc cũng thấy tội nghiệp cô!

Nhưng, cũng vì hai con người ngu xuẩn này bà mới có thể ra tay tận diệt dã nha đầu Vân Khuynh, đường đường chính chính đón con dâu mà bà luôn yêu mến cùng cháu trai của bà vào nhà……

"Tôi có kế hoạch này, trước tiên sẽ nói sơ lược cho hai người hiểu." Trong mắt Cao Thúy Lan ánh lên sự thâm hiểm: "Mấy ngày nữa, chính là sinh nhật của lão gia tử, Bác Dương sẽ gửi thư mời cho Vân Khuynh, chỉ cần một ngày chưa ly hôn với Văn Bân thì nó vẫn là con dâu của Lục gia, sinh nhật của lão gia tử mà dám không tới, chắc chắn sẽ không bỏ qua."

"Đợi nó xuất hiện, tôi sẽ tìm thời cơ thích hợp, sắp xếp cho tốt, để nó ở trước mặt bạn bè người thân và ký giả, dựng lên câu chuyện nói nó ngoại tình còn kinh khủng hơn Văn Bân, hủy hết thanh danh của nó, đến lúc đó không phải nó muốn ly hôn mà là Lục gia chúng tôi muốn ly hôn, xem nó có còn được chia tiền hay không!"

"Một bên bôi tro chét trấu lên mặt chồng mình, lẳng lơ phóng túng, một bên là người si tình, vì Văn Bân mà chấp nhận sinh con, ai thắng ai thua, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao!"

"Mà kết quả như vậy chẳng phải là kết quả mà Lục gia chúng tôi cũng như Vân gia mong muốn hay sao?"

"Mấy người xử lý đi! Nếu không có chuyện gì khác chúng tôi đi trước!" Vân Bính Hoa không chờ Cao Thúy Lan kịp nói gì thêm, kéo tay Tô Tương, định rời đi.

Người của Lục gia muốn dùng thủ đoạn đê tiện để đối phó với con gái ruột của mình, dù bọn họ đã ngầm thừa nhận, thậm chí dung túng, nhưng trong lòng tóm lại vẫn còn có chút không thoải mái.

Hay vì lương tâm có chút cắn rứt?

Vẫn là đi sớm một chút, tốt nhất đừng nghe chi tiết quá……

"Đợi đã!" Cao Thúy Lan kêu họ lại.

"Xui gia, hẳn hai người cũng biết dã nha đầu Vân Khuynh này cơ địa thâm trầm, không phải dễ đối phó, để xử lý nó tôi đã phải dùng không ít tiền của, còn phải mạo hiểm rất nhiều, đương nhiên 60% cổ phần của nó phải chuyển nhượng qua cho chúng tôi rồi phải không! Còn Liễu nhi gả vào nhà chúng tôi cũng đâu thể gả không không vậy được, ít nhất của hồi môn cũng phải gấp 3 lần Vân Khuynh chứ, đương nhiên Lục gia chúng tôi cũng sẽ cho Liễu nhi sính lễ đàng hoàng rồi."

Lục Lợi Quần một mực im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi đồng ý chuyển 15% cổ phần của Lục gia cho Dương Liễu, xem như thưởng cho nó đã khai chi tán diệp cho Lục gia."

Ông không nói là đồng ý chuyện Văn Bân kết hôn với Dương Liễu nhưng ý của ông rất rõ ràng, nếu không phải người trong nhà dễ gì ông chịu chia cổ phần cho.

Chuyện này Lục Lợi Quần đã suy nghĩ rất lâu, cưới Dương Liễu chính là rước một con điếm vào nhà, ông rất không vừa ý, nhưng qua cách nói của Cao Thúy Lan và Văn Bân, Vân Khuynh đã quyết định đấu tới cùng với Lục gia, dù có xuống nước năn nỉ nó cũng không chịu quay lại Lục gia, dù có quay lại cũng sẽ không toàn tâm toàn ý mà giúp đỡ Lục gia nữa, mà một cô gái thông minh như Vân Khuynh, một khi đã có dã tâm chắc chắn là mối đe dọa rất lớn.

Nếu như Dương Liễu thật sự có thể đem theo cổ phần của Vân gia, giúp Lục thị giải quyết khó khăn kinh tế, xem như cưới nó về nuôi, cũng không có vấn đề gì……

Vừa nghĩ như thế, thái độ của Lục Lợi Quần cũng nhanh chóng thay đổi.

Thái độ của Lục Lợi Quần thay đổi, đương nhiên thái độ của Lục Bác Dương cũng thay đổi theo.

Hắn nghĩ nghĩ, cố gắng thuyết phục Vân Bính Hoa: "Xui gia! Không giấu gì ông, là này tôi với ba tôi trở về là vì hạng mục mà chúng tôi đầu tư ở nước ngoài rất nhanh sẽ có lời, đến lúc đó 15% cổ phần của Lục gia lớn như thế nào? Chắc chắn sẽ ngoài sức tưởng tượng."

“Cho nên, xui gia, ông phải suy nghĩ cho kỹ, Lục gia chúng tôi tương lai rộng mở, nếu lần đầu tư này thắng lớn không những có thể giải quyết được khó khăn của Lục thị mà còn phát triển mạnh mẽ, lần này ông giúp Lục gia chúng tôi, chậm nhất nửa năm chắc chắc sẽ thu được lợi nhuận đáng kể, nếu không phải con gái ông gả vào Lục gia chúng tôi, con cá béo bở này chưa chắc đã đưa cho ông đâu……”

“Nếu không, lần này trở về, tôi chỉ cần tung tin này ra ngoài, thiếu gì người tìm tới hợp tác với Lục gia chúng tôi!”

“Ai không thích tiền? Ai không muốn kiếm tiền? Tiền, đương nhiên là càng nhiều càng tốt!”

Đúng là người Lục gia đầy xảo trá, rõ ràng sự gian trá cùng tính toán đều để lộ ra một cách triệt để, còn bày ra thái độ như kiểu “Tôi cho ông tiền là coi trọng ông đó.”

Vân Bính Hoa ít khi động vào chuyện làm ăn nên kinh nghiệm còn non kém, nghe Lục Bác Dương nói vậy liền động tâm.

Bình thường Lục Văn Bân cũng không ít lần ở trước mặt ông nói qua về hạng mục này, nào là hạng mục này lớn thế nào, tốt thế nào, theo cách nói của Văn Bân thì nếu hạng mục này thành công, Lục gia sẽ trở thành gia tộc giàu có bậc nhất, mà Vân gia hiện tại chỉ xếp ở khoảng thứ hạng 30, vậy tính ra 60% cổ phần Vân gia đổi lấy 15% cổ phần Lục gia cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là cổ phần này……

“Xui gia, tôi sớm đã quyết định sẽ gả Liễu nhi cho Lục gia, số cổ phần đó xem như cho Liễu nhi làm của hồi môn, nhưng Vân Khuynh nhất quyết không chịu từ bỏ quyền thừa kế trong di chúc, số cổ phần đó cũng không đến phiên chúng tôi quyết định.”

“Xui gia! Không phải tôi nói gì ông, ông đúng là làm việc không đủ độc ác!” Cao Thúy Lan lên tiếng: “Tôi chắc chắn với ông, trong buổi tiệc sinh nhật của lão gia tử sẽ làm cho nó không thể trở mình, giờ nó chẳng khác gì con cá đang nằm trên thớt chuẩn bị cho vào chảo dầu, cần gì phải ký tên, đến lúc đó ông cứ tới nhà nó, tìm đại vật nào có dấu vân tay của nó rồi làm con dấu đóng lên là xong!”

Mắt của Vân Bính Hoa sáng lên: “Chuyện này……có được không?”

“Chỉ cần lấy được số cổ phần đó là được!”

Vân Bính Hoa lại chần chờ một lát, cắn răng một cái: “Được, chuyện này để tôi làm! Chỉ cần lấy được số cổ phần đó, tôi sẽ chuyển cho Liễu nhi, để Liễu nhi trở thành chủ tịch Vân thị, lúc đó sẽ đem vốn của Vân thị đổ vào Lục thị, còn có thể lấy danh nghĩa Vân thị vay ngân hàng một số tiền, lần hợp tác này của chúng ta mong rằng có thể giúp Lục thị vượt qua khó khăn về kinh tế!”

“Chỉ là, tôi có một chuyện muốn nói rõ ràng, tôi phải thấy được mấy người đem 15% cổ phần Lục thị chuyển

qua cho Liễu nhi tôi mới làm những việc này!"

"Không vấn đề!" Lục Bác Dương thấy lợi trước mắt liền không cần suy nghĩ mà đáp ứng.

Cao Thúy Lan cũng cười lớn: "Chuyện này xem như xong, đàn ông mấy ông cứ lo chuyện cổ phần đi, tôi đi sắp xếp cách đối phó con dã nha đầu Khuynh Khuynh kia!"

46. Chương 46

6346.

Người muốn thực thi các âm mưu, đều đáng hận nhất là không thể chính tay mình hoàn thành nó vào phút cuối.

Lục Bác Dương nhanh chóng sai người tạo thư mời, nhưng bất lực khi sau gần một tiếng rưỡi đồng hồ vẫn không thể tìm thấy nơi ở mới của Vân Khuynh, nên gửi một email điện tử ra ngoài, lại ủy thác cho bên công ty chuyển phát nhanh theo số điện thoại đó mà gọi cho Vân Khuynh, gửi thiệp mời đến tận tay cô.

Sau khi nhận được thư mời điện tử, Vân Khuynh đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, đang tra xét báo cáo tài chính của Vân Thị trong thời gian gần đây, cô biết, trước khi vụ án ly hôn giữa cô và Lục Văn Bân mở ra, Vân Bính Hoa và Tô Tương không chịu ngồi yên, Dương Liễu đã sinh con, vì điều này, bọn họ sẽ tận lực nghĩ cách để Dương Liễu trở thành con dâu của lục gia.

Ban đầu, bọn họ đồng lõa với lục gia bàn kế sách để cô và Lục Văn Bân kết hôn, nguyên nhân chủ yếu, chả phải là muốn tìm con đường tốt nhất cho Dương Liễu hay sao?

Sau này, còn vì Dương Liễu mà người chạy đến trước mặt cô, buộc cô ký giấy từ bỏ?

Và giờ đây, bọn họ vì để Dương Liễu nhanh chóng hợp thức hóa thân phận, thì nghĩ ra cách kỳ lạ nào cũng không còn lạ với cô nữa?

Đương nhiên, có khả năng nhất, chính là ra tay với tài sản và cổ phần của Vân Thị.

Cho nên, cô nên chuẩn bị trước, nếu như Vân Bính Hoa và Tô Tương thật sự làm vậy vì Dương Liễu, không màn đến luật pháp quốc gia và tiền đồ của Vân Thị, vậy thì, cô cũng sẽ không khách khí với họ nữa!

Đã sớm trở mặt, cũng không lo đấu đá thêm lần nữa!

Màn hình điện thoại sáng lên, Vân Khuynh cầm lên nhìn cái, là một bức thư điện tử, trực tiếp nhấn vào đó, đó là một phông nền màu đỏ rực phối điền viền hoa màu ánh kim, trên dòng chữ màu đen, thực sự là quá hút mắt người xem.

Coi sơ qua một lần nội dung, khóe miệng của Vân Khuynh tạo thành một nụ cười chế nhạo.

Quả nhiên, đây rồi!

Lục Văn Bân, chắc là giờ đã nhận được lệnh triệu tập của tòa án.

Nhanh như thế đã chịu không được muốn làm gì đó đối phó cô?

Vì để làm yến tiệc sinh nhật cho lão gia hắn? Còn trang trọng gửi thư mời cô tham dự? Đây có được coi là âm mưu, âm mưu đã lên kế hoạch không?

Cô không cần nghĩ, đều biết chắc chắn đó là ý của Cao Thúy Lan, đương nhiên, cũng không thiếu sự ủng hồ và tán thành của trên dưới lục gia, thậm chí, Vân Bính Hoa và Tô Tượng cũng sẽ tham dự.

Cái kế này khá thông minh.

Thân phận hiện giờ của cô, là con dâu của lục gia, sinh nhật của lão gia, nếu cô không đi, Cao Thúy Lan chắc chắn sẽ nhờ người bịa ra một chuỗi cái "tội danh" để bôi nhọ cô.

Nhưng nếu cô đi, chả biết còn bao nhiêu cái bẫy đang bày sẵn đợi cô đến!

Chuông cửa vang lên một hồi chuông, Vân Khuynh ngẩng đầu, thì thấy Hoắc Nhất Hàng cầm hai túi văn kiện chuyển phát nhanh vào trong, trong đó có một túi đã bị xé ra, một túi khác vẫn còn nguyên.

Cô hướng nhìn phía cửa, thấy có gì đó không đúng lắm, người đàn ông này, chẳng qua là giúp cô mua nhà, sao lại xem nhà cô như là nhà hắn vậy, trực tiếp qua cửa mà hắn tự thiết kế để đảm bảo an toàn thì cũng thôi đi, lại còn tùy tiện như thế mà bước vào, có cảm giác như cô ở trước mặt anh, một chút "bí mật" cũng không có. (thực ra, trước mặt Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh tạm thời ít nhất, vẫn chưa có bí mật gì.)

"Khuynh Khuynh, anh kêu em qua chỗ anh ăn cơm!" Hoắc Nhất Hàng nói: "ngoài ra, trợ lý anh vừa chuyển phát nhanh hai phần này qua, một phần của anh, phần kia của em, chính là lúc anh lấy phần của anh thì thấy của em, anh cầm vào chung luôn," nói tới đây, anh ngừng lại chút, trực tiếp nói ra mấy chữ: "đám người Lục gia gửi đến đó!"

Sắc mặt Vân Khuynh thản nhiên, điềm tĩnh nói: "đó chắc chắn là thiệp mời sinh nhật của Lục Lợi Quần! Em đã nhận được email rồi."

"Khuynh Khuynh của anh thông minh thật!" Hoắc Nhất Hàng lấy từ túi đã xé ra đó, lấy ra một thiệp mời to màu đỏ phối vàng kim. Lại đưa phần chưa về cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh mở ra xem cái, quả nhiên là nội dung y hệt nhau.

Hoắc Nhất Hàng nói: "Lục gia mời anh, chắc là mượn cơ hội làm yến tiệc này, cho người khác có cảm giác là mối quan hệ giữa anh và họ không tệ, hòng từ trong đo đạt được lợi ích gì đó, hoặc là, trực tiếp nhận được chút lợi lộc từ bản thân anh, tuy hắn không biết rốt cuộc Hoắc thị có tiềm lực mạnh cỡ nào, nhưng so với Lục thị ngoài mạnh trong đã rỗng toét đó, vẫn có thể mưu cầu lợi ích gì đó."

Anh hướng nhìn Vân Khuynh: "những loại mời tham dự như thế, từ khi anh về Vinh Thành, Lục gia đã gửi cho anh rất nhiều lần, chỉ là, trước đây, anh đều từ chối, lần này…Khuynh Khuynh, em muốn anh đi không?"

"Anh đi hay không, là anh quyết định, em lại chẳng thể làm lay chuyển suy nghĩ của anh!" Vân Khuynh trừng mắt nhìn anh, nghiêm túc nói: "nhưng, em chuẩn bị đi! Em sẽ không cho họ cơ hội bôi nhọn em."

"Đi rồi, chả ai có thể giúp em, giáo đâm thẳng dễ tránh, tên bắn lén khó phòng, những người đó, chắc chắn không chỉ gài một bẫy để đối phó em!" Hoắc Nhất Hàng nói.

"Em biết," "Vân Khuynh nắm chặt nắm đấm: "Bất kể có bao nhiêu bẫy, em cũng sẽ cẩn thận né tránh, em lại muốn xem thử, đến lúc đó, người rơi vào bẫy đó, rốt cuộc là ai?!"

"Khuynh Khuynh, em thì, chính là cá tính không chịu khuất phục đó!" Hoắc Nhất Hàng đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của Vân Khuynh, gỡ từng ngón tay ra, sau đó, đặt bàn tay của mình vào đó.

"Em chẳng lẽ không thể cho anh chút cơ hội, để anh đi cùng em sao?" Hoắc Nhất Hàng đưa má của mình đến trước mặt Vân Khuynh: "ví dụ, em hôn chỗ này một cái, thì không cần đơn thân độc mã đi chiến đấu nữa rồi."

Vân Khuynh nhìn mặt anh một hồi, có chút ngại ngùng: "đâu ra…người như anh."

Tiệc sinh nhật của Lục Lợi Quần, đối với cô mà nói, không còn nghi ngờ gì,đó là cái bẫy hèn hạ, cô đi một mình, nguy hiểm rất nhiều, nếu có người giúp cô, đương nhiên sẽ an toàn hơn chút.

Ý thức được, Hoắc Nhất Hàng chịu giúp cô? Chỉ cần hôn mặt anh một cái, sẽ chịu giúp cô?

"Người như anh, chả phải đang ở trước mặt em sao?" Hoắc Nhất Hàng cười chỉ vào mặt mình: "Nhanh lên, anh là một thương nhân, không có lợi thì không làm, mạo hiểm lớn vậy giúp em, chỉ cần một nụ hôn, coi như là đền đáp…"

Vân Khuynh vẫn có chút do dự.

Hoắc Nhất Hàng lại nói: “Khuynh Khuynh, em đừng quên, nếu em thật sự bị xử tại buổi tiệc của Lục Lợi Quần, vậy những nỗ lực của chúng ta trước đó đều uổng phí hết, những chuyện khác, em không để bụng thì thôi, nhưng mối thù của bà…”

Câu này chưa nói xong, Vân Khuynh đã hôn cái “chụp” lên mặt của Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng cười tươi rói: “Được, anh đi!”

“Đó, thấy chưa khuynh khuynh, em có thể làm thay đổi suy nghĩ của anh.”

“Anh vì em, mới tham gia tiệc sinh nhật của Lục Lợi Quần, còn âm thầm đi theo giúp đỡ em, nghĩ xem, vẫn là anh chịu thiệt thòi….”

“Ài, trước đây, mẹ anh thường nói với anh, theo đuổi phụ nữ, thì phải chịu thế, còn phải tinh thông “18 môn võ nghệ! Hôm nay, coi như anh đã được lĩnh giáo trọn bộ rồi!”

“Nhưng chả còn cách nào khác, ai bảo Hoắc Nhất Hàng chỉ nhìn trúng mỗi em Vân Khuynh chứ? Khuynh Khuynh, hôm nay anh hầm cho em canh ga ác, em uống đi?”

Vân Khuynh nói: “Hoắc Nhất Hàng, em phát hiện anh có hai khuyết điểm- mặt dày và lắm lời!”

Hoắc Nhất Hàng ngây ra, rồi lại, cười ẩn ý.

Sau này, Vân Khuynh mới biết, Hoắc Nhất Hàng thực ra là một người nói chuyện không nở nụ cười, lời lẽ hà khắc, thậm chí, là người đàn ông có phần lạnh lùng, chỉ là lúc bên cô, mới trở nên “vô lại”, “xảo quyệt” và “lắm lời”.

Anh tận hưởng toàn bộ thời gian bên cô, cuối cùng cô, cũng đặt trái tim mình, để bên anh…

Tối hai hôm sau, sinh nhật Lục Lợi Quần được tổ chức tại nhà hàng 5 năm sao Dưới danh nghĩa Lục thị, mời tất cả những tầng lớp cao cấp tại Vinh Thành và các giới truyền thông đến.

Bố trí yến tiệc, vô cùng sa hoa, nơi đâu cũng trang trí đầy hoa tươi rực rỡ yêu kiều, trưng bày những đạo cụ tinh tế nhất, mời những đầu bếp nổi tiếng làm điểm tâm, trưng ra vô số các loại điểm tâm đầy mùi vị, bánh kem cao đủ 9 tầng, ngay cả loại rượu bình thường nhất, cũng thuộc loại mắc đứng thứ nhất thứ hai, tấm thảm trải chân, cũng là được đặt dệt tay ở Thụy sĩ.

Lục gia tốn nhiều tiền như vậy, chính là muốn thể hiện rằng, nhà họ Lục rất có tiền, chứ không như tin

đồn, rơi vào tình trạng kinh tế nguy cấp không thể nào lật mình.

Tuy nhiên, dù bề ngoài có sa hoa mỹ lệ hơn nữa, cũng không thể giấu được những tin xấu đang lan truyền ầm ầm bên ngoài.

Mặc dù, Lục gia và Vân gia đã bỏ tiền để mua chuộc một số phóng viên, nhưng đợi mấy người Cao Thúy Lan bước ra, cũng còn có rất nhiều ký giả đến, hỏi về vụ án ly hôn.

Có người đưa micro hướng về Lục Văn Bân: "Lục thiếu, tôi nhận được tin, vợ anh cô Vân Khuynh đã nộp đơn xin ly hôn đến tòa án, xin hỏi tin tức này có xác thực không?"

"Nếu là thật, nguyên nhân rạn nứt trong hôn nhân các người, thật là do anh đã ngoại tình với Dương Liễu sao?"

Cũng có người đưa micro vào sát bên miệng Cao Thúy Lan: "Cao phu nhân, liên quan đến việc bà kêu anh em bên nhà mẹ làm nhục, rồi tung tin nói xấu Vân Khuynh, người có lời gì giải thích không?"

Còn có người đưa micro hướng về Lục Bác Dương: "Ngài lục, nghe nói Dương Liễu vừa sinh cho Lục gia một cháu trai, vậy thì, liên quan đến những lời trước đó mà ngài nói, chỉ nhận Vân Khuynh làm con dâu duy nhất, bây giờ có thay đổi không?"

Sắc mặt Lục Văn Bân tối đen, điên tiết nói: "Đúng! Là con tiện nhân đó đã tố cáo tôi với tòa án, cô ta chính là không yên tâm, tôi sẽ không để cô ta đạt được âm mưu!"

Hắn ta tỏ ra đang tiếc lộ chuyện bực mình của mình mà quên mất hoàn cảnh.

Ký giả nhạy cảm truy vấn: "Lục thiếu, xin hỏi câu "không yên tâm" và "âm mưu" là ý gì? Chuyện này, chả lẽ còn có ẩn tình gì, xin người nói thêm vài câu được không?"

"Các vị!" Cao Thúy Lan vội kéo Lục Văn Bân, nâng âm lượng lên nói: "các bạn ký giả, người ta nói chuyện nghe nói thì không đáng tin! Nhưng tôi có thể nói rõ ràng với các vị thế này, hôn nhân giữa con trai tôi và Vân Khuynh, bắt buộc ly hôn, còn nguyên nhân dẫn đến ly hôn, là do con tôi ngoại tình, còn do Vân Khuynh không biết kiểm điểm, mọi người nhanh chóng sẽ biết rõ chân tướng!" Câu nói này, rõ ràng có ý đồ gì đó.

Lục Bác Dương nói: "Phu nhân tôi nói không sai, hôm nay là tiệc mừng thọ của lão gia nhà tôi, mọi người ăn vui vẻ, uống vui vẻ, cùng nhau vui vẻ là được, những người mà cố ý tung ta những tin tức đó, không cần thiết phải để ý…"

Lời ông ta vừa nói xong, thì nghe có ai la lên: "người Vân gia đến rồi!"

Cho nên, đám phóng viên cũng chả thèm nghe Lục Bác Dương nhiều lời, như một đám ong vội chạy đến chỗ Vân Bính Hoa và tô tương.

47. Chương 47

6347.

Tô Tương mặc một một đầm dài có hoa văn màu đỏ, thân hình được bảo dưỡng kỹ càng của bà vừa khóe vừa vặn với bộ đầm, làm nổi lên làn da trắng ngần, cộng thêm kiểu tóc rất trẻ trung, rõ ràng là người phụ nữ ngoài 40 tuổi, mà nhìn vào cứ như mấy cô gái hơn 20.

Bà khoác cánh tay Vân Bính Hoa đi tới, trên mặt nở một nụ cười nghiêm trang hiền dịu, dường như muốn dùng tư thế ấy để dễ hòng tiếp cận người khác, níu kéo thanh danh bị hủy hoại trước đó.

Quả nhiên, nụ cười không kéo dài được lâu, đám ký giả đã bao vây bà và Vân Bính Hoa, đưa micro trước mặt bà và Vân Bính Hoa, còn không ngừng dúi micro về phía trước, có một micro thậm chí còn dí lên tới tận mũi bà.

"Tô phu nhân, xin hỏi những clip mà bà đã tung lên trước đó, lúc mà tự nói rằng con gái ruột của mình là người thứ ba, là có mục đích gì? Quả thật là giống như bạn bè trên mạng đoán, bà đã định không cần đứa con gái ruột này sao?"

"Ngài Vân, đại tiểu thư và nghĩa nữ Vân gia, một người gả cho Lục thiếu, người kia lại đẻ con cho Lục thiếu, xin hỏi, đây là chiến lược kinh doanh gì? Hay là chị em tranh đấu nhau?"

"tô phu nhân, giọt máu đào hơn ao nước lã, người và ngài vân vì một đứa con nuôi, mà lại ngược đãi con ruột mình như thế, lương tâm hai người cũng có thể yên ổn hả?"

"Ngài vân, nghe nói lúc Vân lão phu nhân qua đời, người và phu nhân người không có đi cúng làm tròn hiếu đạo, tin này có phải thực không?"

"Tô phu nhân, tiện thể nói thử nguyên nhân vì sao hai người cứ thiên vị con nuôi được không? Con nuôi thực sự ngoan ngoãn, hay là thủ đoạn cao minh?"

"Ngài Vân, theo như công chúng được biết, sau khi vân lão phu nhân qua đời, người đầu tiên có quyền xử lý cổ phần Vân gia là Vân Khuynh, không phải là ngài, vậy ngài có thể tiếc lộ một chút, nguyên nhân gì dẫn đến việc này không? Còn nữa, ngài không tốt với Vân Khuynh, chả lẽ muốn từ bỏ từ bỏ quyền thừa kế tài sản của vân thị hả?"

"Ngài Vân, đối với việc Vân Khuynh tố cáo ra tòa án, giải quyết việc ly hôn giữa cô và Lục Văn Bân có

cách nghĩ gì?"

"Tô phu nhân, xin hỏi nguyên nhân Dương dẫn đến Vân Khuynh và Lục Văn Bân ly hôn là gì? Nếu Vân Khuynh và Lục Văn Bân ly hôn thật, Dương Liễu sẽ lập tức gả vào lục gia đúng không?

Vấn đề này nối tiếp vấn đề khác, ai cũng nhắm và Vân Bính Hoa và Tô Tương, nụ cười trên mặt Tô Tương tê cứng lại, sắc mặt của Vân Bính Hoa cũng trở nên vô cùng xám xịt.

Tô Tương ôm chặt lấy cánh tay của Vân Bính Hoa, nép vào lòng ông ta: "bính hoa, chúng ta mau vào trong đi, sao họ toàn hỏi chúng ta những câu không thể trả lời thế, hôm nay mình đến tham gia mừng thọ của lão gia, đâu phải đến tiếp đám ký giả, càng không ngờ họ hỏi những câu hóc búa đến vậy?"

Đương nhiên, những lời bà ta nói chỉ có mình Vân Bính Hoa nghe được, thấy bà ta tinh thần hoảng loạn, sắc mặt bắt đầu trắng bệch ra, Vân Bính Hoa cũng có chút không chịu được nổi nóng lên: "các người ở đây nói bậy gì vậy? Tôi đương nhiên không thể từ bỏ quyền thừa kế tài sản của vân thị được rồi!"

"Vân Khuynh là con gái tôi và Tương Tương, trên người nó có dòng máu của chúng tôi, là chúng tôi cho nó sinh mạng, dẫn nó đến với thế giới này, chỉ có chúng tôi có quyền từ bỏ phận làm cha mẹ, nó không có quyền từ bỏ chúng tôi!"

"Còn về hôn nhân của nó và Văn Bân, lúc đầu tôi không đồng ý cho tụi nó bên nhau, bây giờ kết thúc là quyết định đúng đắn nhất! Văn bân không sai, Liễu nhi cũng không sai..nhưng những chuyện này, là chuyện nhà của Vân gia và Lục gia, tôi không tiện tiếc lộ, chân tướng sớm ngày cũng sẽ lộ ra!"

Nói xong vài câu, Vân Bính Hoa bực mình đẩy một phóng viên ở sát bên ông ra, lạnh lùng nói: "tránh ra!"

Đám phóng viên không dễ dàng gì mới ép Vân Bính Hoa và Tô Tương nói vài câu, đương nhiên không dễ dàng cho họ đi, chả mấy chốc, Vân Bính Hoa, Tô Tương và đám ký giả lại quay về vị trí ban đầu.

Lúc này, lại có người hét lên: "Vân Khuynh! Là Vân Khuynh đến rồi!"

"Cái gì? Vân Khuynh? Tôi nhận được tin, Vân Khuynh đến đây, chính là do Lục Bác Dương đích thân gửi thiệp mời...tôi đoán, tối này, sẽ có kịch hay để coi...."

"Í? Đúng là Vân Khuynh thật! Cô.. Cô ấy đẹp quá!"

Người tham gia yến tiệc vừa bàn luận, vừa hướng tầm mắt ra cửa.

Đến lúc họ nhìn rõ người đến quả thật là Vân Khuynh, đều kinh ngạc đến trợn tròn con mắt, há hết miệng ra.

Chỉ vì hôm nay Vân Khuynh, quá thu hút ánh nhìn!

Nếu phải dùng từ ngữ để hình dung cảm giác mà cô mang đến cho mọi người, đó chính là _tuyệt diễm lệ!

Sự xuất hiện của cô hôm nay, cô mặc một bộ lễ phục màu xanh da trời, kiểu đuôi cá trải dài, làm nổi lên đường cong mỹ lệ, trên váy là những đường thêu đầy tinh xảo, điểm nhất chính là những viên ngọc sáng lấp lánh phía trên, không quá khoa trương và sa hoa, mà ngược lại nhìn thanh tú ưu nhã đến mê người, toàn thân toát lên vẻ cao quý, khí chất thanh lạnh thoát tục lan ra…

Cô đeo một bộ trang sức bằng đá ruby màu xanh, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng tinh tế nhưng không quá đậm, tóc thả lơ lửng tới vai, cúi đầu nhìn như bông hoa sen đang ê lệ, ngẩng đầu lên nhìn như đóa hoa hồng màu xanh dương yêu kiều.

Cô mang giày cao gót, từng bước từng bước nhẹ nhàng bước tới, mấy người vốn dĩ đang tính chặn đường cô, lại bất giác chủ động nhường đường cho cô.

Những người ở trong yến tiệc ai cũng muốn làm trung tâm buổi tiệc, từ thiên kim nhà giàu có, nữ nhân hào môn, mà lại chả có ai, có thể áp đảo khí thế xinh đẹp rạng rỡ của cô.

Lục Văn Bân nhìn cô một cái, ánh mắt cũng không thèm nhìn hướng khác nữa.

Tim anh ta đập mạnh, đây…đây chính là người vợ anh sắp ly hôn_Vân Khuynh sao?

Sao hắn chưa từng biết rằng, khi cô trang điểm xong, lại có thể đẹp đến thế?

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Dương Liễu_Dương Liễu vừa sinh con xong, suốt ngày để mặt mộc nằm trên giường bệnh, đôi mắt thâm quầng, mặt thì trắng bệch, khuôn mặt tệ đến nỗi chả có chút thần sắc nào.

Trước giờ Lục Văn Bân không thích phụ nữ để mặc mộc, hắn cảm thấy phụ nữ lúc nào cũng nên trang điểm yêu kiều xinh đẹp để đàn ông vui, nếu không, thú vui của đàn ông ở đâu chứ?

Cho nên, dù cho mặt mộc của Vân Khuynh đẹp hơn Dương Liễu rất nhiều lần, anh cũng không thích Vân Khuynh.

Nhưng anh không ngờ, Vân Khuynh khi ăn bận trang điểm lên, lại có thể vượt xa Dương Liễu?!

Ánh mắt anh cứ nhìn mãi vào khuôn mặt tuyệt mỹ đó, toàn thân thì nóng như lửa, đó là vợ anh ta, cô còn chưa ly hôn với anh, xung quanh đã có biết bao nhiêu người đàn ông hận không thể ngắm nhìn thân hình cô, đợi cô và hắn thoát khỏi quan hệ hôn nhân, cô ta có phải rất nhanh sẽ trở thành phụ nữ của người đàn ông khác?

Vân Khuynh, có tài năng, có nhan sắc, thân hình lại đẹp, vốn dĩ, tính khí cũng rất tốt…nếu tiếp tục làm vợ của Lục Văn Bân, thứ anh ta đạt được, có phải càng nhiều không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Văn Bân lại nảy sinh ra cảm giác hối hận.

Sao hắn lại phải ly hôn với Vân Khuynh chứ?

Hoặc là, cho dù hắn và Vân Khuynh thoát ly khỏi quan hệ hôn nhân, hắn có thể tiếp tục để Vân Khuynh làm người phụ nữ của hắn không?

Nếu, hắn có thể giữ cả Vân Khuynh và Dương Liễu bên mình, chả phải có thể tận hưởng đủ cái phúc của đời người sao?

Không thể không nói rằng, cái ý nghĩa của Lục Văn Bân thật là quá ích kỷ và tự luyến, hắn cứ tưởng hắn muốn ai là có người đó sao?

Hắn cho rằng Vân Khuynh vẫy tay là đến, phủi tay là đi sao?

Vân Khuynh vốn không để mắt đến cái nhìn của Lục Văn Bân, cô đang bận trả lời câu hỏi của phóng viên.

Có lẽ cô đang đứng trên vị trí có lợi, nên đám phóng viên khá khách khí với cô.

Ít nhất, không giống như lúc vây kín Vân Bính Hoa và tô tương, làm bà sắp chết ngạt, câu hỏi cũng khá dễ chịu.

"Cô Vân, nghe nói cô đã gửi đơn xin ly hôn với Lục thiếu lên tòa? Xin hỏi tin này có thật không? Cô thật là yêu cầu Lục thiếu tay trắng rời đi sao?"

"Cói nói cốt nhục là cắt không đứt được, cô Vân, cô quả thật muốn đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ ruột của mình sao?"

"Cô Vân, em cô Dương Liễu đã sinh cho lục thiếu một cậu con trai, sau khi cô và Lục thiếu ly hôn, lập tức đón mẹ con họ vào lục gia, cô sẽ chúc phúc cho họ chứ?"

"Xin hỏi cô Vân, cô đến tham gia tiệc sinh nhật của Lục lão gia, là hành vi chủ động hay bị động? Cô tiện thể nói vài câu được không?"

Trước những câu hỏi của phóng viên, Vân Khuynh cũng không tỏ ra khó chịu, ngữ khí của cô khá bình tĩnh: "Vâng! Tôi đã gửi lên tòa án đơn xin ly hôn, tôi tin rằng tòa án sẽ dựa vào tình hình thực tế, dựa theo luật hôn nhân mới nhất, phán cho tôi một cách công chính nhất."

Đây là nói rõ, bất luận là phán quyết cuối cùng ra sao, đều là thi hành theo pháp luật, không tồn tại cách nói kiểu như tay trắng rời khỏi nhà.

"Quan hệ máu mủ, vốn là thứ khó từ bỏ nhất trên đời, tôi luôn cho rằng, có cho đi sẽ nhận lại, mối quan hệ máu mủ trên pháp luật, là không thể đoạn tuyệt được, chỉ có thể đoạn tuyệt trách nhiệm và nghĩa vụ với nhau."

Điều này nói lên rằng, cô sẽ không đoạn tuyệt quan hệ máu mủ giữa cô với Vân Bính Hoa và Tô Tương, nhưng họ chưa từng cho cô điều gì, nên sẽ không nhận được hồi báo gì từ cô, cô sẽ dựa vào trách nhiệm và nghĩa vụ của pháp luật để đối xử với họ.

"Tôi Vân Khuynh họ Vân, Dương Liễu họ Dương, vả lại, Dương Liễu chỉ là con gái của Tô phu nhân và Vân tiên sinh, Vân gia chưa từng có nghi thức hay thủ tục nhận nuôi chính thức, cho nên, về mặt pháp luật mà nói, Dương Liễu, không phải là em gái tôi, cô ta sinh con cho ai, kết hôn với ai, với tôi có quan hệ gì?"

Cái gọi là chúc phúc đó, càng không tồn tại!

"Cao phu nhân có sai người cưỡng bức và uy hiếp tôi không? Những tư liệu liên quan tôi đã chuẩn bị sẵn cả rồi, chuyện này, chút nữa chân tướng sẽ phơi bày…"

Trong tay tôi có chứng cứ, ép tôi chặt quá, thì sẽ đến công an khởi kiện đám người cao thúy lan!

"Hôm nay là tiệc sinh nhật của lục lão gia, trước đây tôi có nhận được 2 phần thiệp mời, một tấm bằng email điện tử, một tấm bằng giấy, vì để tránh hiềm khích, tôi vốn không nên đến đây, nhưng lục gia đã mời nhiệt tình như thế, mà thân phận hiện giờ của tôi, lại là tiểu bối, đến chúc thọ trưởng bối, cũng là điều nên làm."

"Đương nhiên, tôi cũng hy vọng, người nhà họ Lục mời tôi, chỉ là đơn thuần muốn tôi đến chung vui với lão gia…"

Tôi không muốn đến, là người nhà họ lục tìm mọi cách để tôi đến, tôi cho rằng họ không có ý tốt, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện ở đây, người ra tay, chắc chắn là người nhà họ Lục rồi!

48. Chương 48

6348.

Lời nói của Vân Khuynh, vừa may tiết lộ với phóng viên tin tức mà họ cần, lại vừa nhỏ giọt biểu thị rõ ràng thái độ của mình và âm mưu có thể thi hành của lục gia. Vả lại, cô biểu hiện rất từ tốn. Đám phóng viên không thể không kính phục.

Nhưng đây là người mà Cao Thúy Lan không hy vọng nhìn thấy nhất, nếu không nghĩ đến kế hoạch tiếp theo đây, Cao Thúy Lan hận không thể lập tức xông ra phía trước, trực tiếp giáo huấn cho Vân Khuynh một trận.

Con nha đầu đê tiện chết tiệt này, còn dám mặc bộ đồ hoa hòe đầy hoa lá thế kia đến?

Nực cười! Giờ cô ta cười càng đắc ý, xíu nữa, khóc lại càng khó coi!

Mắt của Cao Thúy Lan nhanh chóng quét qua với một ánh nhìn lạnh lùng đầy thâm độc, lại hướng về chỗ ngồi của một quý phụ của bà cách đó không xa.

Bà quý phụ đó hiểu ý, đưa tay nâng ly rượu vang, chuyển đầu qua, nhắm vào Vân Khuynh.

Hoắc Nhất Hàng còn chưa đến, sau khi Vân Khuynh trả lời liên tục vài câu hỏi xong, tìm một chỗ ngồi yên tĩnh mà ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, đã có một thanh niên đi tới, ngồi chung bàn đối diện mặt cô, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ: "Khuynh muội muội."

"Anh….kêu tôi?" Vân Khuynh có chút nghi ngờ hỏi lại.

Nếu không phải người đàn ông này ở trước chữ "muội muội" thêm từ "Khuynh", vả lại, chỗ này, trừ cô ra, cũng chả có ai, không hỏi cô thì hỏi ai được chứ.

Đừng nhìn biểu hiện nhẹ nhàng của cô, thực tế là, từ lúc bắt đầu bước chân vào buổi tiệc, dây thần kinh của cô đều khẩn trương co hết lại.

Những người đó nhất định sẽ tìm cách đối phó cô ở buổi tiệc, cô chỉ có cách cẩn thận, cẩn thận, và cẩn thận, mới có thể né tránh những cái bẫy mà họ đã giăng sẵn!

Chả lẽ người đàn ông này, là do họ phái đến?

Nhìn dáng vẻ của hắn, không giống lắm?

Nghĩ vậy, Vân Khuynh không nói gì mà đánh giá người đàn ông này một vòng.

Anh mặc bộ vest màu xanh dương, chất liệu khá tốt, chắc là đồ dệt may thủ công từ Thụy Sỹ, trên cổ thắt cà vạt khá lỏng, trên tay đeo đồng hồ giá trị không hề rẻ, đôi giày Da dưới chân không dính hạt bụi nào, cả khuôn mặt đều trắng trẻo sạch sẽ, râu trên mặt cũng cạo rất sạch, đôi mắt lại mang theo một chút thoáng đãng, tinh thần có chút gì đó lười biếng, khuôn mày hắn có vẻ gì đó vọng tưởng…

Người đàn ông này, chắc là thiếu gia của hào môn nào đây? Ít nhất, từ khí chất cho thấy, hắn tốt hơn Lục Văn Bân khá nhiều.

Người như vậy, chắc chắn không phải cùng một ruột với Cao Thúy Lan, chắc không phải đến gài bẫy cô?

"Em gái xem xong chưa?" Nụ cười trên môi người đàn ông không giảm đi xíu nào ngược lại càng gia tăng: "Anh giống như người xấu muốn hại em lắm sao?"

"Tôi và anh, không quen biết." Vân Khuynh trực tiếp ngắt lời, khẩu khí lạnh nhạt.

"Không sao," người đàn ông nói: "Anh quen em là được! Anh họ Giang, Giang Mạc Thần,"

Trong đầu của Vân Khuynh nhất thời hiện lên một câu "bản thân mình có đức hạnh gì mình còn không đếm hết?"

"Giang… Giang Mạc Thần?" Mắt Vân Khuynh trừng to một chút, lại nhìn giang Mạc Thần lần nữa.

Tha thứ cho cô, lúc cô nghe thấy những lời nói "thả thính" kia, còn cho rằng giang Mạc Thần nhất định là tên phóng đãng, mặc những chiếc quần hoa hòe nữ tính!

Nhưng anh ta rõ ràng là một anh chàng soái ca đầy phong độ cơ mà!

"Sao? Bổn thiếu không giống Giang Mạc Thần?" Giang Mạc Thần đoán được Vân Khuynh đang nghĩ gì, lại cười haha nói: "hay là cô cảm thấy bổn thiếu phải là loại đó, mặc một quần ngắn nằm dài bên hồ bơi, bên cạnh đây những cô gái mặc đủ loại bikini khêu gợi?"

"Cái này…." Vân Khuynh có chút ngại ngùng, trước đây quả thực cô có nghĩ như vậy…

Trầm ngâm một hồi, Vân Khuynh nở nụ cười với giang Mạc Thần: "Giang thiếu, cảm ơn anh lúc trên weibo đã nói vài lời giúp tôi."

Lúc Hoắc Nhất Hàng lợi dụng dư luận để giúp cô, cô còn đang lo hậu sự cho bà nội, sau đó, xem tin tức, biết người đầu tiên lên tiếng giúp cô là Giang Mạc Thần, thì biết Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng có quen biết, sau đó, Giang phu nhân nói muốn nhận cô làm con gái, cô đối với người nhà họ Giang khá có thiện cảm.

Giang Mạc Thần, chắc không phải kẻ địch tối nay của cô rồi.

"Cảm ơn gì? Anh chả phải sớm nói rồi sao? Sau này, anh sẽ bảo vệ em! Người một nhà, khách khí làm gì!" Giang Mạc Thần tỏ một thái độ rất độ lượng.

Anh ta nhìn một lượt vào đám đàn ông đang nhìn chằm chằm vào người của Vân Khuynh, móc ngược miệng lên: "Em gái à, anh cũng không dám tranh công, anh giúp em nói chuyện, vì Nhất Hàng yêu cầu, anh ta tính khi lạnh, cao ngạo ngất trời, anh quen biết anh ta nhiều năm như vậy, anh ta cũng chưa từng chính thức mở lời nhờ anh giúp điều gì…. Nên anh ta vừa tìm đến anh, anh đã lập tức đồng ý! Người phụ nữ Hoắc Nhất Hàng muốn giúp đỡ, đương nhiên là khác biệt hơn người rồi!"

"Sau này, mẹ anh gặp em, về nhà cũng khen em trước mặt anh, còn nói là nhận định em làm con bà, cho nên, tối hôm nay, anh cố tình qua đây nhìn mặt em gái!'

"Nếu nói đúng hơn là mình có chạm mặt vài ngày trước rồi, chỉ là chưa nói chuyện thôi, ừ, giờ anh có chút hối hận, sao anh không phát hiện ra em là một hạt minh châu sáng giá đẹp mắt đến thế? Giờ để Nhất Hàng giành trước, anh cũng chỉ có thể làm anh thôi…."

"Tạm thời, em không muốn chèo cao." Vân Khuynh nói.

Lợi ích thì dễ trả, nhân tình khó trả lắm.

Cô và Hoắc Nhất Hàng hợp tác, cũng là đem hôn nhân của mình ra hoán đổi, với lại, cô và Hoắc Nhất Hàng, lại có chung kẻ thù, nếu như vô cớ nhận ân huệ của Giang gia, cô sợ sau này trả không nổi.

Giang Mạc Thần ngây người ra, lai cười nói: "cho nên, em rất tốt."

Giang gia có tiền có thế, chỉ tính ở vinh thành, người muốn hợp tác với Giang gia không đủ 10 ngàn, cũng có 8 ngàn, có những người, cứ muốn nằm trong gói gọn trong 4 chữ "người giàu có vinh thành", nhưng Vân Khuynh lại không có tham vọng đó, chỉ riêng điểm này thôi, người như cô cũng rất khó kiếm rồi.

"Khuynh nhi, vị muội muội này, ta giang Mạc Thần cũng nhận định rồi!" Giang Mạc Thần tiến gần Vân Khuynh, thành thật hỏi: "Hôm nay anh, cũng rất tò mò, mượn dịp này, chính thức quen biết em, quen biết xong rồi, anh sẽ đi."

"Đừng nói anh không trượng nghĩa, anh biết em và Lục gia, Vân gia còn đám người kia cần đối phó, em yên tâm, anh sớm muộn gì cũng sẽ xử chúng một trận tơi bời!"

"Anh đi trước, là vì Nhất Hàng nhà muội nói, anh ta sẽ đích thân đến đây! Anh ta chắc chắn sẽ bảo vệ muội, không để đám bẩn thỉu đó làm hại muội."

"Vả lại, em biết không? Thằng đó có tính ưa sạch sẽ! Vật mà anh ta nhận định là của mình, người bên cạnh không được đụng vào, em, đã lọt vào tầm ngắm của hắn, Giang gia trước khi chưa chính thức nhận đứa con gái như em, anh vẫn nên giữ khoảng cách với em, anh thật không muốn bị Hoắc Nhất Hàng đạp xuống đất, thân thủ anh ta giỏi lắm, thật đó! Tạm thời anh vẫn chưa phải đối thủ của anh ta…"

Giang Mạc Thần nói xong những lời đó, đứng dậy, quay người, bước ra khỏi cửa.

Có một cô gái mặt rất "mát mẻ" ngăn anh ta lại nhỏ nhẹ hỏi: "Giang thiếu, tiệc mừng thọ của lục lão gia còn chưa bắt đầu, sao anh lại đi như vậy được?"

Giang Mạc Thần lạnh lùng hằng giọng: "bổn thiếu đâu phải đến gặp lão già đó đâu!"

Âm thanh vừa cất xong, người đã đi khỏi.

Vân Khuynh cười, giang Mạc Thần này, thật là quá tùy hứng.

Sau khi giang Mạc Thần đi, lại có vài nam nhân đến thả thính cô, Vân Khuynh chỉ đơn giản đáp lại cho lịch sự.

Trong suốt quá trình này, lục lợi quần đứng trước hội trường nói vài lời, lại đích thân cắt vài miếng bánh kem, yến tiệc chính thức vào giai đoạn tự do hoạt động, đám đàn ông tụ lại bàn chuyện công việc, đám con gái thì tụm hai tụm ba, bàn về đàn ông, châu báu và thời trang…

Hoắc Nhất Hàng vừa đến, đẩy yến tiệc lên cao trào.

Anh mặc bộ đồ tây màu đen hoa văn nhuyễn, thân cao mét tám mang theo khí thế áp đảo, lúc giơ tay ra, tỏa ra một khí chất ưu nhã, lại thêm một khuôn mặt 360 độ không góc chết, đương nhiên trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ hội trường.

Càng có nhiều cô gái mê trai hưng phấn la lên: "Hoắc Nhất Hàng, anh ta chính là Hoắc Nhất Hàng! Trước đây tôi chỉ được nhìn từ xa, không ngờ, hôm nay được nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, anh đẹp trai quá!"

"Nghe nói, anh vẫn chưa kết hôn, tôi không dám mong có thể gả cho anh, chỉ cần được hẹn hò với anh, tôi cũng đã mãn nguyện rồi…"

Vân Khuynh nhìn Hoắc Nhất Hàng qua người đám người đó, nghe thấy âm thanh bàn luận về anh, không biết sao, đột nhiên có cảm giác khó chịu.

Người đàn ông này, quả thật là có bản lĩnh trêu hoa ghẹo bướm….

Anh ta đứng đó một lát, cái gì cũng chả làm, cũng đủ cho đám phụ nữ đứng đã cứ đá mắt đưa tình với anh, muốn nhảy vào lòng anh!

Đàn ông, đẹp trai vậy để làm gì?!

Lúc này, sự chú ý của Vân Khuynh dồn hết lên người của Hoắc Nhất Hàng, không có để ý xung quanh,

một quý phụ mặc đồ sa hoa mang ly rượu tới, lúc sắp tiến gần chỗ ngồi của Vân Khuynh, nhanh chóng bước lên hai bước, cố tình đụng mạnh vào cô phục vụ, ly rượu trong tay văng ra, cả ly rượu đổ đầy lên người của Vân Khuynh, cái ly cũng "băng" một tiếng, văng trúng chân của Vân Khuynh!

Cô phục vụ không kịp né, xém bị tông ngược, nhanh chóng nắm chặt lấy miếng khăn trải bàn. Tuy nhiên, khăn trải bàn không chịu nổi trọng lượng của cô, ngược lại, còn làm toàn bộ rượu, điểm tâm, hoa… Đều bị kéo rớt xuống, cô và quý phụ đó cũng bị té xuống đất, cả người nhìn rất thê thảm.

"Xin lỗi, thật sự xin lỗi, vừa rồi tôi…lỡ chân." Quý phụ đó bò dậy từ người cô phục vụ, khuôn mặt "đầy tội lỗi" nói.

"Không…. Không sao." Cô phục vụ cúi thấp đầu, trong mắt đầy sự bực bội và tức giận.

Cô đã làm phục vụ ở nhà hàng này rất lâu rồi, chính là muốn có cơ hội quen được công tử giàu có nào đó, một bước lên mây, sống cuộc sống phú quý không lo cơm áo gạo tiền…

Hôm nay nhiều nam nhân như thế, cô lại cố ý trang điểm kỹ thế này, không ngờ, vừa đến đây, đã bị người ta làm cho ngã dưới sàn nhà, làm thành bộ dạng thê thảm vậy!

Cô vừa khẽ liếc đuôi mắt nhìn quý phụ vừa đâm vào cô ta, thấy bà ta trang điểm kỹ càng yêu kiều trang phục long trọng, rồi vừa khẽ nói thầm trong miệng_bà mập, lão yêu bà!

Người quý phụ đã đứng dậy, nhìn bốn phía, mới phát hiện mình đã đổ hết rượu lên người của Vân Khuynh, khuôn mặt cười nhìn Vân Khuynh tỏ ý xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, tôi…cũng không cố ý…"

Cao Thúy Lan đã nhanh chóng "chạy" qua đó, trực tiếp căn dặn: "bà Hùng, chuyện nhỏ, không sao, tôi kêu người dẫn bà lên lầu…mình lên lầu thay bộ đồ!'

Mắt Vân Khuynh khẽ nhăn lại, rốt cuộc, đến rồi sao?

49. Chương 49

Cao Thuý Lan không hài lòng và liếc nhìn cô hầu bàn của Vân Khuynh, như thể cô ta chỉ đang chăm sóc cho người Hùng phu nhân, vì thế đưa theo Vân Khuynh và cô hầu bàn.

Trong lòng Vân Khuynh biết rất rõ, cô ta biết rằng đây là chiêu trò mà Cao Thuý Lan muốn đối phó với cô ta.

Hoặc là, Hùng phu nhân này và nữ hầu bàn đều là đồng phạm của Cao Thuý Lan?

Chiếc váy dạ tiệc màu xanh bị dính đầy rượu vang đỏ và lan ra thành vết bẩn lớn. Nhìn vào trông giống như một vết máu đen và chắc hẳn là không mặc được nữa.

Vậy thì đi thay ra! Cô ta muốn xem rằng Cao Thuý Lan đang làm trò gì!

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh nắm chặt chiếc túi xách tay của mình, đi theo Hùng phu nhân và nữ hầu bàn vào trong thang máy và lên lầu.

Trước khi rời đi, cô ấy quay lại nhìn Hoắc Nhất Hoàng ở phía xa. Có vẻ như, anh ta không để ý đến phía bên này?

Cùng lúc đó, Lục Văn Bân đi đến trước mặt Cao Thuý Lan và kéo bà ta qua một bên, hạ thấp giọng xuống và nói::Mẹ. bây giờ em có thể nói cho con biết dự định của mẹ để đối phó với Vân Khuynh không?"

Chưa kịp đợi Cao Thuý Lan trả lời, anh ta liền vội vàng hỏi: "Có phải mẹ có dự định như lúc trước, tìm một vài người đàn ông và làm cho cô ta….sau đó đưa theo rất nhiều người bao gồm cả các phóng viên truyền thông để bắt trận cô ấy "ngoại tình?"

"Đúng là con trai của mẹ, đoán được chính xác tâm ý của mẹ", Cao Thuý Lan nói: "Nhưng lần này mẹ không dễ dàng buông tha cho cái con nha đầu chết tiệt đó đâu. Áo của cô ta đã làm bẩn rồi đúng không? Mẹ nói với con, mẹ đã không chuẩn bị áo cho cô ta, đợi đến lúc cô ta bước vào phòng thì mẹ sẽ gọi người đến lấy quần áo cô ta trước sau đó để người mà chú con sắp xếp trước đó và làm cô ta một trận. Đến lúc đó cô ta muốn chạy cũng không thể chạy đi đâu! Hahaha"

Cao Thuý Lan cười trong sự tự hào nhưng Lục Văn Bân không hề vui sướng.

Rõ ràng, Vân Khuynh đã ra toà để kiện ly hôn, nói rằng anh ra ngoại tình, còn muốn để anh ta ra khỏi nhà khiến cho anh ta mất mặt với Lục gia. Hại anh ta trong khoảng thời gian này luôn bị lão gia tử và ba dạy dỗ. Trong lòng anh ta bùng cháy, nghĩ về những điều không tốt của Vân Khuynh

Nhưng trừng mắt nhìn Vân Khuynh bị người đàn ông khác "tận hưởng", trong lòng anh ta có chút khó chịu.

Sau khi anh ta kết hôn với Vân Khuynh, chưa từng đụng chạm vào người cô ấy, nếu như cô ta chưa từng xảy ra chuyện đó thì ít ra cô ấy vẫn là vợ của anh ta, không dễ gì nhường cho một người đàn ông khác. Một chút nữa, còn cho mọi người quan sát và các đám phóng viên giới truyền thông đến chụp hình…Bằng cách này trên toà án ly hôn, anh ta thực sự có thể được một số lợi thế nhưng trên mặt anh ta không phải càng tệ hơn sao?

Càng nghĩ về nó, anh ta càng cảm thấy không can tâm.

Cao Thuý Lan không nhận ra sự kỳ lạ của Lục Văn Bân, bà ta rất hào hứng và đi chuẩn bị cho "vở kịch".

Lục Văn Bân có phần chán nản và ngồi chiếc ghế sofa bên cạnh, tầm nhìn ngay trước mặt anh là thang máy, anh ta nhìn thấy con số trên thang máy nhảy từ một đến bốn sau đó lại nhảy từ bốn thành một. Chú Cao Hùng đưa theo một chàng trai trẻ tuổi đội chiếc mũ hoa bước vào trong thang máy…..

Đột nhiên xung quanh nóng rực lên, anh ta dường như không thể nghe thấy gì.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện cảnh tưởng Vân Khuynh vừa mới bước vào, vẻ đẹp giống như nữ thần bước ra từ cung điện!

Vừa trong nháy mắt, lại thấy bản thân mình trong căn nhà ở Hoa Kỳ, cùng Dương Liễu đang điên cuồng làm tình, dùng tư thế doggy. Dương Liễu đang tựa trên lan can ngoài ban công, cơ thể trần truồng, chỉ có một số hoa cỏ vô tình che đi những bộ phận ngượng ngùng. Phía dưới là con đường đầy xe chạy người đi, nếu như có ai đó ngẩng đầu lên một chút thì sẽ phát hiện họ đang chuyển động những động tác nguyên thuỷ ở trên không trung, rất gây cấn!

Dương Liễu đòi hỏi cao về vấn đề đó, vì thế mỗi lần muốn thoả mãn cô ấy và cũng vì muốn bản thân cảm thấy sung sướng thì anh sẽ nuốt một viên thuốc trước.

Thuốc, là do Dương Liễu thông qua "nơi mua bán đặc biệt" mua nó. Hiệu quả rất tốt, mỗi lần anh ta uống vào, thời gian gấp hai gấp ba lần bình thường.

Thuốc, đã có tác dụng, động tác của anh ta di chuyển nhanh và dữ dội. Mái tóc che đi khuôn mặt của Dương Liễu và cô ta đang tận hưởng…

Đột nhiên có một cơn gió thổi tung mái tóc cô ta. Anh lại nhìn nó và khuôn mặt của Dương Liễu đột nhiên trở thành Vân Khuynh!

Trang điểm không quá đậm, khuôn mặt sạch sẽ với nét quyến rũ khó tả, cô ta quay sang nhìn với đôi môi đỏ đang chuyển động và khẽ gọi chồng ơi….

"Lục thiếu, Lục thiếu?" Ai đó cầm một ly rượu đến muốn cùng Lục Văn Bân tạo mối quan hệ. Bởi vì người này cảm thấy rằng, nếu như Lục gia phát ra tin tức này là sự thật thì dự án lớn tại nước ngoài sẽ kiếm được thật nhiều tiền. Vậy thì, sau này Lục gia vẫn có khả năng lớn mạnh. Tạo mối quan hệ tốt trước cũng là điều đúng đắn.

Nhưng người đàn ông đó kêu Lục Văn Bân hai lần nhưng Lục Văn Bân không có bất kỳ phản ứng nào.

Đôi mắt Lục Văn Bân uể oải, hơi thở ngày càng nặng nề. Giống như đang mơ về điều gì đó kích thích…

Người đó cảm thấy bối rối, liền vỗ nhẹ lên vai Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân đột nhiên đứng dậy!

"Lục thiếu, anh bị làm sao thế? Trong người không khoẻ?" Có vẻ như đang nhớ nhung về người phụ nữ nào đó!

Lục Văn Bân quay đầu lại và liếc nhìn đàn ông với dáng vẻ xấu xí. Đôi mắt anh ta đang dần phục hồi.

"Xin…xin lỗi, tôi….có chút say, tôi nghỉ ngơi một chút!" Lục Văn Bân chỉ nói vỏn vẹn một câu và đứng dậy đi qua đám đông và đến phòng nghỉ ngơi.

Nhưng sau khi không ai chú ý đến anh ta thì anh ta nhanh chóng quay người chạy vào trong thang máy.

Nhịp tim của anh ta đập rất nhanh, bước chân "Đùng đùng đùng" chạy về phía trước, khuôn mặt anh ta cũng nhanh chóng đỏ bừng lên.

Ngay lúc này, trong đầu anh ta chỉ có một ý tưởng—-phải tìm thấy Vân Khuynh trước khi Cao Hùng và chàng trai trẻ đó đến.

Đó vẫn là vợ của Lục Văn Bân, tại sao phải để người đàn ông khác tận hưởng?

Dù cho anh ta không muốn, nhưng cũng phải vui sướng trước khi cho người khác….

Lục Văn Bân không hề cảm thấy xấu hổ về suy nghĩ của mình, anh ta vừa chạy về phía trước vừa lấy một cái túi nhỏ từ bên trong túi quần tây của mình, đổ hết tất cả thuốc vào trong miệng….

Tầng bốn.

Cao Thuý Lan cử người đưa Vân Khuynh, Hùng phu nhân và nữ hầu bàn đưa đến cùng một căn phòng, đưa ra hơn mười bộ quần áo cho ba người họ lựa chọn.

Hùng phu nhân ngay lập tức chọn một bộ với kiểu dáng mà bà ta thích cầm trên tay, quay người lại liếc nhìn cô hầu bàn, vẻ mặt có chút không hài lòng và nói: "Làm sao? Để cho ba chúng tôi cùng nhau thay đồ sao? Như vậy có quá ngượng ngùng không? Tôi với Cao phu nhân của các ngươi là bạn thân, để cho tôi cùng một cô gái trẻ tuổi này thì vẫn không sao nhưng còn để một phục vụ bàn thay đồ cùng tôi sao?"

"Đây…."

"Tôi không quan tâm, tôi muốn một căn phòng riêng để thay đồ, tôi là một người có thân phận, chuyện này tôi không thể chấp nhận!" Hùng phu nhân rên rỉ và kéo Vân Khuynh: "Vân Khuynh, cô tên Vân Khuynh đúng không? Tôi nhắc nhở cho cô nghe, ở tuổi này, loại người nào cũng có, có một số phụ nữ như hoa như

ngọc đều là từ người đàn ông chuyển đổi giới tính, còn có một số phụ nữ không thích đàn ông…"

Bà ta nói điều này, nhưng cũng đưa ánh nhìn "nghi ngờ" hướng về phía cô hầu bàn. Rõ ràng là lúc nãy bà ta va phải người cô hầu bàn sau đó còn xin lỗi trước mặt mọi người.

"Quý phu nhân này, ý của cô là gì?" Nữ phục vụ bàn nóng giận, nhưng khi bước vào trong đây và phát hiện rằng cô có thể mặc những chiếc váy đẹp và sang trọng thì tâm trạng của cô ta tốt hơn chút.

Đôi mắt của cô nhìn vào những chiếc váy đó, đang nghĩ xem rằng mặc chiếc váy nào để cho những ưu điểm của bản thân được lộ ra. Sau khi nghe rằng Hùng phu nhân nghi ngờ cô ta, đương nhiên là sẽ không thể không bác bỏ vài lời.

"Mặc dù tôi chỉ là một người phục vụ, thân phận không thể nào phù hợp với cô. Nhưng hàng họ trên người đều là thật, xu hướng tình dục của tôi cũng bình thường!"

Hùng phu nhân nhếch miệng: "Chỉ có một cái miệng, liệu ai biết rằng là thật hay giả?"

Nói đến đây, bà ta tiện tay lấy một chiếc váy màu xanh từ trên móc áo: "Vân Khuynh, cô thích màu xanh, tôi thấy chiếc váy màu xanh này khá phù hợp với cô, đi thôi! Chúng ta đến phòng thay đồ khác, đừng ở cùng với loại người như thế này, sẽ hạ thấp bản thân mình!"

Chưa kịp cho Vân Khuynh cơ hội từ chối, cô ta đã kéo Vân Khuynh rời đi/

Sức của Hùng phu nhân rất mạnh, Vân Khuynh muốn hất tay ra cũng không hất được. Cô cau mày và liếc nhìn Hùng phu nhân người đang cầm chiếc váy màu xanh giúp cô, đôi mắt sâu xuống.

Từ khi nào cô ta nói rằng cô ta thích màu xanh? Hùng phu nhân này đã chọn ra một chiếc váy màu xanh cho cô ta thì cũng không nói gì, còn cố tình lựa một chiếc váy ngắn. Chiều dài của chiếc váy này nhìn vào là biết không qua đầu gối. Đây là để cho ai dễ dàng…..cởi?

Hùng phu nhân này chắc chắn là đồng phạm với Cao Thuý Lan!

Hùng phu nhân này rất muốn đưa cô ta đến một căn phòng khác, chẳng lẽ căn phòng đó đã được đặt trước?

Vậy thì cô ta nên đi hay không?

Hoắc Nhất Hàng đâu rồi? Không phải nói rằng sẽ giúp cô ta? Ngay cả hình bóng cũng không thấy?

Ngay khi Vân Khuynh đang nghĩ rằng tiếp theo nên làm gì thì Hùng phu nhân đã kéo cô ta ra khỏi cửa và đi đến căn phòng thứ hai phía bên phải.

Trong lúc lựa chọn đồ, bà ta còn nói rằng muốn mở một phòng riêng. Nhưng ngay lúc này lại biết rằng nên đi đến phòng nào. Vở kịch này hơi thô thiển.

Hùng phu nhân, trước tiên cô hãy bỏ tôi ra, tôi " Vân Khuynh quyết định không đi với Hùng phu nhân.

Nhưng chưa kịp nói dứt câu thì có một dáng người cao lớn bước đến, một vật màu đỏ đã sẵn sàng đập lên đầu Hùng phu nhân.

"Rầm!" một tiếng, đầu của Hùng phu nhân đã chảy ra một dòng máu đỏ tươi, cơ thể to béo không ngả xuống dưới đất mà bị người đàn ông đó ôm lấy, trực tiếp đẩy thẳng vào phòng đối diện.

"Hoắc Nhất Hàng! Anh…"

Vân Khuynh quay đầu lại, nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông đó và nhìn rõ trong tay Hoắc Nhất Hàng đang cầm chiếc bình chữa cháy, có: "Anh lấy cái này đập bà ta, bà ta…có xảy ra chuyện gì không?"

Cô ta nhìn phía sau anh, không làm mất mạng người.

"Yên tâm, anh ra tay có nặng nhẹ! Nặng nhất cũng chỉ chấn động nhẹ!" Hoắc Nhất Hàng chỉ vào cánh cửa phía bên trái: "Ở đó rất an toàn, em vào trước, anh đi giải quyết người mà đưa em đến đây và sau đó đến tìm em!"

"OK!" Vân Khuynh gật đầu và đi thẳng vào trong phòng.

Chưa đầy năm phút, Hoắc Nhất Hàng đã bước vào trong và tạm thời khoá cửa lại.

50. Chương 50

Vân khuynh nghĩ trong đầu một lúc sau đó mới đưa ra câu trả lời: "Em nghĩ Cao Thuý Lan muốn dùng kế hoạch như lúc trước tại biệt thự Thiên Lộc sau đó sửa đổi một chút và sử dụng nó một lần nữa! Bà ta cố tình để Hùng phu nhân bắt một nữ phục vụ, nhân cơ hội đổ ly rượu vang đỏ vào quần áo của em. Sắp xếp cử người đưa 3 người cùng nhau lên lầu sau đó Hùng phu nhân đưa em vào căn phòng đã được sắp xếp trước.

Nếu như trước khi em bước vào, trong phòng đó đã có người đợi sẵn, như vậy thì em khó có thể trốn thoát ra ngoài, đợi đến khi em bị….cái đó rồi thì Cao Thuý Lan sẽ đưa những người phóng viên mà bà ta mời đến và những người nhiều chuyện đến và sau đó đóng kịch "kịch hiếp dâm"! Sau cùng, nói rằng em vẫn còn đang trong cuộc hôn nhân mà ngoại tình như thế sẽ tăng thêm phần thắng kiện thuộc về Lục Văn Bân.

“Đúng, hướng đi chính xác chi tiết rõ ràng.” Hoắc Nhất Hàng mỉm cười và giúp Vân Khuynh cầm chiếc đầm dạ tiệc để cô ấy dễ dàng hơn trong việc gỡ chỉ.

“Em nghĩ rằng nữ phục vụ đó có phải đồng phạm với Cao Thuý Lan không?”

“Không phải!” Vân Khuynh lắc đầu, nói tiếp: “Lúc mới bắt đầu, em cũng nghi ngờ như thế nhưng về sau em lại nghĩ—nếu như cô ta cùng một phe với Cao Thuý Lan vậy thì Hùng phu nhân không cần phải né tránh cô ta và kéo em vào một phòng khác. Nhưng mà, cô ta chắc hẳn không cùng một phe với những người đó, tính cách cô ấy chỉ ở mức trung bình.”

“Nói như thế nào?” Hoắc Nhất Hàng dựa lưng về phía sau, thay đổi một tư thế thoải mái hơn, khoé miệng nhếch lên một chút, ánh mặt dịu dàng nhìn Vân Khuynh như thể nhìn một đứa trẻ.

“Là một người phục vụ của khách sạn 5 sao, trang điểm, trang phục có những yêu cầu khắt khe, nhưng cô ấy lại thêm một lớp trang điểm cho mình, thay đổi màu son nhạt thành màu đỏ tươi, thêm phấn mắt, đeo kính áp tròng. Vì muốn làm nổi bật cơ thể mình, cô ấy đã cố tình chỉnh nhỏ kích cỡ quần áo của mình sau đó cởi nút áo trên hai nút. Như vậy khi cô ta rót rượu cho khách thì…”

Khi nói đến đây, Vân Khuynh có chút xấu hổ, nhẹ nhàng ho một tiếng sau đó nói tiếp: “Người phụ nữ như cô ta, em không phải lần đầu gặp. Chỉ là mượn trường hợp này để câu con cá vàng! Muốn đi đường tắt để sống một cuộc sống giàu có. Trong lòng cô ta nghĩ sai thì nhân phẩm cô ta cũng không tốt.”

Hoắc Nhất Hàng nói: “Khuynh Khuynh, em đã phân tích rất chính xác, nữ phục vụ đó thực sự muốn quyến rũ một thiếu gia giàu có, cho nên anh đã giúp cô ta!”

“Anh…giúp cô hầu bàn đó?” Vân Khuynh không hiểu ý của Hoắc Nhất Hoàng.

Hoắc Nhất Hàng cũng sẵn sàng giải thích: “Kế hoạch của Cao Thuý Lan, em đoán đúng một phần, cô ấy đã sắp xếp người để mà lên thủ đoạn với em chính là một nam diễn viên không nổi tiếng trong làng giải trí, không có kỹ năng diễn xuất và giá trị không đủ ăn “thịt tươi”. Ban đầu có cơ hội trở thành nam chính nhưng vì ngủ cùng vợ của phó đạo diễn nên đã bị đá ra khỏi đoàn làm phim, cậu ta tham lam, cờ bạc, cuộc sống hỗn loạn….”

“Cao Thuý Lan tìm người như thế đến huỷ hoại em, nếu như thật sự thành công thì chậu nước bẩn này em vĩnh viễn không thể rửa sạch nó!”

“Nhưng ngay cả Cao Thuý Lan cũng không nghĩ rằng, kế hoạch của bà ta gặp phải một tai nạn lớn!”

“Tai nạn lớn gì?” Vân Khuynh đang cảm thấy thú vị, ngay cả quần áo cũng không gỡ chỉ.

“Lục Văn Bân hối hận rồi.” Hoắc Nhất Hàng nhìm chằm chằm vào Vân Khuynh, nói rất rõ ràng.

"Ai? Anh nói ai hối hận?" Vân Khuynh giống như không nghe rõ Hoắc Nhất Hoàng nói gì và hỏi ngược lại.

Trong đầu cô ấy nghĩ, Lục Văn Bân hối hận? Tại sao hối hận? Hối hận điều gì? Là hối hận khi tham gia cùng Cao Thuý Lan để huỷ hoại cô ấy? Hay là hối hận điều gì khác?

Vân Khuynh vẫn chưa hiểu, khuôn mặt của Hoắc Nhất Hàng đã chìm xuống.

Anh ta đột nhiên tựa sát vào Vân Khuynh, đưa cánh tay vòng qua lưng cô ấy, lòng bàn tay lớn đặt lên eo mềm mại của cô, khi cô ta quay lại thì ôm trọn cô vào lòng.

"Khuynh Khuynh, em đang nhớ cậu ta?" Giọng nói có chút lạnh lùng, mang theo sự không hài lòng không thể chối cãi!

"Đừng quên rằng, em đã đồng ý lấy anh rồi, đã đến lúc loại bỏ tất cả rác rưởi ra khỏi tâm trí của em."

Vân Khuynh ngơ ngác một lúc thì mới biết ý nghĩa của Hoắc Nhất Hàng là gì, rác rưởi? Ừm, đối với Lục Vân Bân mà nói, nó khá thích hợp.

"Anh…đột nhiên anh lại…." Vân Khuynh ngẩng đầu và áp vào cằm của Hoắc Nhất Hàng. Khoảng cách giữa hai người rất gần, một chút lỗ hở cũng không có. Nhịp tim cô ấy bắt đầu đập rất nhanh.

Lúc này, cô mới rằng những gì Giang Mạc Thần đã nói trước đó—Cậu ta ưa sạch sẽ! Cậu ta sống riêng tư, những người khác không thể lại gần nửa bước.

Chẳng lẽ, lời nói này là thật?

"Hoắc Nhất Hàng, em….em chỉ đang nghĩ về tai nạn mà anh nói là gì? Nếu như Lục Văn Bân chỉ đơn giản là hối hận nhưng lại không thực hiện hành động nào, nó có thể được gọi là tai nạn không?"

Khuôn mặt của Hoắc Nhất Hàng lúc này mới dịu lại và nói: "Lục Văn Bân muốn đích thân thay thế nam diễn viên đó."

"Cái gì? Anh….Anh ta còn muốn…."Vân Khuynh nghĩ trong bụng một lúc, chỉ cảm thấy kinh tởm.

Cô buộc mình phải bình tĩnh lại rồi tiếp tục hỏi: "Nếu như là anh ta thì kế hoạch của Cao Thuý Lan sẽ như thế nào? Anh ta che giấu Cao Thuý Lan? Hay là anh ta có ý định…cái đó với em trước, sau đó để diễn viên nam đó cũng…."

"Che giấu là điều chắc chắn." Hoắc Nhất Hàng nói: "Kế hoạch của họ vẫn sẽ tiếp tục, anh cũng nghĩ rằng cậu ta sẽ lựa chọn như những gì em nói, nhưng chỉ cần cậu ta che giấu Cao Thuý Lan thì kế hoạch của

chúng đó vẫn có thể làm được sau đó tặng họ một phần quà lớn!"

Vân Khuynh nghĩ lại những gì Hoắc Nhất Hàng vừa nói, đôi mắt sáng rực: "Hoắc Nhất Hàng, có phải anh….đưa Lục Văn Bân và nữ hầu bàn đó ghép chung một đôi không?"

Hoắc Nhất Hàng nở một nụ cười đầy sự hài lòng, trên khuôn mặt đó đã ghi rõ ràng 4 chữ—Em đoán đúng rồi!

"Haha" Vân Khuynh không thể nhịn được và cười lớn: "Hoắc Nhất Hàng, chiêu này quá cao tay rồi, đợi đến khi Cao Thuý Lan cử người đến trong vui sướng, nghĩ rằng một nồi nước bẩn này có thể đổ lên người em, kết quả là tự bắt phải chính con trai của mình đang làm tình cùng nữ hầu bàn….thật thú vị, em không thể chờ đợi để xem những biểu hiện tuyệt vời trên khuôn mặt bà ta rồi!"

Và Dương Liễu người mà muốn cưới vào Lục gia, nếu như cô ấy biết rằng cô ấy vừa mạo hiểm mạng sống của mình hạ sinh cho Lục Văn Bân một đứa con, Lục Văn Bân đã giấu cô ấy cùng người phụ nữ khác lên giường. Tâm trạng của cô ấy, nghĩ thôi cũng đã thấy phức tạp đúng không?

"Khuynh Khuynh, trước khi gặp anh em đã tiếp xúc với những người đàn ông nào thì anh không quan tâm. Nhưng khi em gặp được anh, bất cứ ai cũng không thể có ý gì với em, anh sẽ để họ trả cái giá đau đớn!"

Hoắc Nhất Hàng nói điều này rất nghiêm túc, cúi đầu và hôn lên trán Vân Khuynh. Ngay lập tức, ánh mắt thiêu đốt nhìn chằm chằm vào cô ta: "Anh đoán, sẽ mất ít nhất nửa tiếng để hoàn thành mọi việc ở đó. Lục Văn Bân nghĩ thôi đã thấy không ổn rồi, trước đó cậu ta đã nuốt một túi thuốc kích dục…nhưng mà, em yên tâm, anh không cần uống loại thuốc đó mà vẫn mạnh hơn anh ta, lâu hơn anh ta. Chúng ta có nên dành thời gian này, thư giãn một lúc không?"

Nói đến đây, tay của anh ta đã dọc theo chiếc váy ngắn và chạm vào làn da mỏng manh mịn màng của Vân Khuynh.

Sợ rằng Vân Khuynh bị sốc và cầm con dao gọt trái cây tự cắt vào tay mình thì tay còn lại của anh ta cầm lấy con dao và đặt nó lên bàn. Sau đó tiện tay đè Vân Khuynh lên sofa.

"Anh…không được!" Vân Khuynh nhanh chóng dùng đôi tay đỡ lấy ngực của Hoắc Nhất Hàng: "Trong trường hợp này, tại sao anh vẫn có thể làm….chuyện này, anh không sợ ai đó đột nhiên đột nhập vào chứ?"

Đây là đang trên lãnh thổ của kẻ thù? Anh ta thực sự dám thoải mái và thân mật với cô ta?

Dù cho anh ta dám, cô cũng không dám!

"Yên tâm, anh đã khoá cửa rồi." Hơi thở của Hoắc Nhất Hàng bắt đầu nặng nề, sau khi vội vã nói câu này thì đã hôn lên đôi môi đỏ thắm của Vân Khuynh.

Khuynh Khuynh của anh ta, ngọt ngào khiến anh ta đắm chìm. Chỉ cần ở một mình với cô, ý chí mạnh của anh ta sẽ không bị phá vỡ, trực tiếp đẩy cô ta vào cơ thể của mình.

"Hmm"

Sức mạnh Hoắc nhất Hàng khiến Vân Khuynh không thể từ chối, chỉ có thể che giấu cảm xúc trong lòng và chấp nhận.

Hoắc Nhất Hàng nhanh chóng cảm nhận được sự không vui vẻ từ cô ấy, đôi mắt chìm xuống và trong lòng có chút khó chịu.

Xem ra, anh ta có lẽ hơi vội vàng, sớm muộn gì người này cũng là của anh, vội vàng cái gì chứ?

Đừng khiến người khác hoảng sợ bỏ chạy nữa.

Nghĩ đến điều này, Hoắc Nhất Hàng chỉ có để buông Vân Khuynh ra, nhưng trong lòng có chút không can tâm, anh ta nói bằng giọng trầm: "Em thực sự là một con yêu tinh nhỏ!"

"Vậy chúng ta hãy nói trước, bây giờ anh không chạm vào em, nhưng sau khi về em phải đền bù cho anh!"

Khuôn mặt Vân Khuynh ửng đỏ, nhìn thấy vẻ bất mãn của Hoắc Nhất Hàng, sự căng thẳng dường như thả lỏng đi rất nhiều. Cô đã cảm nhận được sự nóng bỏng dưới cơ thể của anh trên bụng dưới của cô, anh ta có thể chịu đựng được…người đàn ông này, đang chăm sóc tâm trạng của cô ấy?

Trong lòng có chút ấm áp, Vân Khuynh nghiêng đầu xuống, nói một câu: "Tại sao em phải bù đắp cho anh, em đâu có nợ anh"

Ai biết rằng, vài giây sau, Hoắc Nhất Hàng đột nhiên nắm lấy tay cô và đặt lên cậu bé của anh ta.

Chặn bởi chiếc quần, cô ấy vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ và độ cứng, cô ấy rút tay về: "Anh…anh dám…để cho em chạm vào cái đó của anh, không biết xấu hổ sao?!

Hoắc Nhất Hàng "mặt dày" và nói: "Cảm nhận được không? Nó là vì em mới trở nên như thế, ngọn lửa em đốt, thì em phải có trách nhiệm dập nó. Bây giờ không dập, anh phải miễn cưỡng chịu đựng. Sau khi trở về tất nhiên là phải bù đắp."

51. Chương 51

Đâu có ai tính sổ kiểu này.

Vân Khuynh giữ chặt chiếc váy, muốn phản bác Hoắc Nhất Hàng vài câu, nhưng không thể tìm thấy một ngôn từ phù hợp.

Nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của cô ấy, Hoắc Nhất Hàng chỉ cảm thấy dễ thương đến lạ thường, không thể nhịn và véo mặt cô ta nói: "Đừng lo lắng, ở đây không thư giãn được, đợi đến tối khi về nhà, anh hứa sẽ làm cho em thoải mái!"

"Em đợi ở đây trước đã, anh đã mang một bột đồ đến cho em, vừa nãy lên đây quá gấp nên không cầm theo. Bây giờ anh đi lấy, ngoại trừ anh bất kể ai gõ cửa đều không được mở, được không?"

Vân Khuynh gật đầu.

Hoắc Nhất Hàng cảm thấy nhẹ nhõm và đứng dậy đi lấy áo.

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn một mình Vân Khuynh, cô ta cầm chiếc váy đã bị cô gỡ một nửa, có chút không hài lòng.

Tại sao cô ta lại trở nên nghe lời Hoắc Nhất Hàng như vậy? Anh ta nói cái gì thì là cái gì?

Còn nữa….anh ta đã sớm chuẩn bị áo cho cô nhưng lại cô cầm con dao ngốc nghếch ngồi gỡ chỉ.

Mặc dù, anh ta rất chu đáo và tỉ mỉ nhưng không phải lúc nào anh ta cũng có thể giở trò với cô?

Không được, đợi đến khi anh ấy về, cô phải nói nghiêm túc điều này với anh.

Hoắc Nhất Hàng trở lại trong vòng 5 phút, mang theo một hộp giấy lớn. Vân Khuynh mở ra xem, bên trong là một chiếc váy dạ hội màu hoa oải hương tím.

"Em đi thay chiếc váy này đi." Tầm nhìn của Hoắc Nhất Hàng rơi trên cơ thể của Vân Khuynh, khoé miệng nhếch lên: "Chiếc váy này của em, thật sự có chút ngắn. Nếu như chỉ mặc như thế ở trước mặt anh thì anh rất hài lòng. Nhưng em không thể mặc nó trước mặt người ngoài."

"Đúng rồi, lúc anh vừa vào nghe thấy một số động tĩnh, vở kịch hay, sắp bắt đầu rồi!"

"Anh đi ra ngoài trước, sau khi em nghe thấy bên ngoài náo nhiệt lên thì em lựa thời điểm tốt để đi ra ngoài…."

- —

Lục Văn Bân vừa đến tầng 4, một người phục vụ khách sạn đi ngang qua trước mặt anh. Anh ta nắm lấy người phục vụ và hỏi: “Phòng thay đồ VIP là phòng nào?”

Người phục vụ cúi đầu và kính cẩn trả lời: “Lục thiếu, quý phu nhân đó và hai tiểu thư mỗi người lựa chọn một phòng, phân biệt là…”

“Vân Khuynh ở phòng nào?” Lục Văn Bân tiếp tục hỏi trong sự thiếu kiên nhẫn và cắt đứt lời người phục vụ.

“Trong phòng 109.”

“Được, tôi biết rồi, cậu đi đi!” Lục Văn Bân che đậy sự phấn khích bên trong, nhìn người phục vụ bước vào thang máy. Sau khi thang máy đi xuống thì anh ta không thể chờ đợi và lao vào cửa phòng 109. Ngay lúc này, tác dụng của thuốc trong cơ thể của anh ta đã bắt đầu phát huy.

Bởi vì lần này anh ta nuốt chửng quá nhiều thuốc, trên trán toát ra nhiều mồ hôi hột. Toàn thân như bị lửa đốt, môi anh ta khô khốc, đầu óc chao đảo. Không thể thấy rõ trước mặt như thế nào.

Anh ta cẩn thận xoay nắm tay cửa, nhẹ nhàng bước vào trong.

Trong lối đi là một dãy quần áo, với một phụ nữ thân trên trần tụi, làn da trắng đứng dưới ánh đèn khiến mắt anh ta chói chang, anh ta không thể chịu đựng và nuốt một ngụm nước.

Sau khi Hùng phu nhân và Vân Khuynh rời đi, những người đưa họ đến đây thì cũng đã đi rồi, trong phòng này chỉ còn lại nữ phục vụ bàn. Có rất nhiều quần áo đẹp, cô ta muốn mặc bộ nào thì mặc bộ đó và dĩ nhiên cô ấy rất phấn khích. Chỉ trong thời gian ngắn, cô ta đã thử trên người ba bộ quần áo.

Vừa cởi bộ đồ thứ ba ra và chuẩn bị mặc bộ thứ tư, bất ngờ cánh tay người đàn ông đưa ra và ôm lấy eo cô ấy.

Cô ta giật mình, cố gắng hét lên: “Buông tay, anh là ai? Anh…ummm”

Người đàn ông trực tiếp xoay người cô ta lại và hôn lên môi cô. Cô mở to mắt ra và dùng sức đập lên tay và vai người đàn ông này.

Cô ấy đúng thật là muốn quyến rũ người đàn ông lên giường. Nhưng cô ta muốn là một con cá vàng chứ không phải ai cũng có thể làm được.

“Vân Khuynh, là anh, anh là chồng của em! Trước khi chúng ta ly hôn, lên giường với anh là bổn phận của em!”

Cuộc chống cự của người phụ nữ khiến Lục Văn Bân có chút khó chịu, anh ta đưa nắm lấy bộ ngực mềm mại và hung hăng bóp vài cái. Sau đó cúi đầu xuống hôn mặt và cổ.

Vừa hôn, vừa hung hăng và nói: “Vân Khuynh, chúng ta kết hôn lâu như vậy rồi, anh….anh chưa lên giường với em! Hôm nay, anh cũng phải lên với em, để em biết rằng chọc giận Lục Văn Bân tôi sẽ có kết cục gì!”

Nói đến đây, Lục Văn Bân cúi xuống và ôm lấy cô nữ hầu bàn, ném lên chiếc ghế sofa bên cạnh và sà xuống.

Trước mắt anh ta là sự mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy cơ thể trắng trẻo của người phụ nữ, rõ ràng không phân biệt người phụ nữ đó là ai. Chỉ tin rằng cơ thể người phụ nữ bên dưới là người lạ, người là như vậy cũng chính là Vân Khuynh người mà anh ta chưa đừng gần gũi qua!

Anh ta thở hổn hển, cơ thể nóng bỏng và con vật đó của người đàn ông đã nhô cao lên vì phản ứng của thuốc. Tiếp xúc với người phụ nữ thì càng trở nên điên loạn hơn….

Nữ hầu bàn sau khi nghe thấy ba từ “Lục Văn Bân”, ban đầu là sự kinh ngạc sau đó nhanh chóng nhìn vào mặt anh ta.

Thực sự là Lục Văn Bân, Lục thiếu?!

Trái tim cô ta đột nhiên nổi dậy lên sự phấn khích.

Không ngờ rằng, cô ta thậm chí có thể có được sự may mắn như vậy!

Lục Văn Bân tưởng rằng cô ta là Vân Khuynh? Vả lại, nhìn dáng vẻ của anh ta đã trúng…loại thuốc đó? Anh ta dường như không hề nhận ra rằng cô ta không phải là Vân Khuynh.

Nghe nói rằng anh ta lập tức chuẩn bị ly hôn với Vân Khuynh, và kết hôn với một người đã sinh con cho anh ta, Dương Liễu.

Nếu vậy, cô cũng lên giường với Lục Văn Bân, cũng mang thai đứa con của Lục Văn Bân, Lục gia cũng sẽ đưa cô vào nhà?

Không phải là đứa trẻ thôi sao? Người phụ nữ khác có thể sinh, vậy thì Triệu Thanh Thanh cô ta cũng có thể làm!

Trong tính toán này, người phụ nữ tên Triệu Thanh Thanh này, không chỉ không vùng vẫy mà còn chủ

động kéo áo của Lục Văn Bân.

Sự chủ động của người phụ nữ này, khiến Lục Văn Bân choáng váng một lúc, ngay lập tức với khuôn mặt hài lòng: "Vân Khuynh, biết là anh, nên không kháng cự? Em thích anh đúng không?"

"Em chắc chắn thích anh, nếu không lúc đó làm sao có thể đồng ý cưới anh dễ dàng như vậy? Mẹ nói rất đúng, người phụ nữ này đúng là tiện! Em thích anh, em trực tiếp nói với anh là được rồi. Mặc dù anh đã có Dương Liễu nhưng nếu em ngoan ngoãn một chút, anh sẽ đối xử tốt với em, em còn nói ly hôn làm gì?"

Triệu Thanh Thanh nghe thấy điều này, càng khẳng định rằng Lục Văn Bân tưởng rằng cô ta là Vân Khuynh. Cô ta cười khẩy dưới đáy lòng và có chút khinh thường Vân Khuynh.

Một người vợ trong gia đình giàu sang không chịu, đòi ly hôn?

Loại phụ nữ này, từ nhỏ đã được chịu chuồng quá mức, cố tình thanh cao!

Nhưng Triệu Thanh Thanh thì khác, cô ấy ban đầu là một người sống ở tầng lớp thấp. Trong nhà trọng nam khinh nữ, gần như muốn bán cô ấy lên núi để gã cho một người đàn ông già ba bốn mươi tuổi làm chồng. Cả cuộc đời cô ấy, tình yêu duy nhất chỉ là tiền.

Nhưng cô ấy biết rõ, với năng lực của mình, có lẽ lao động cả đời cũng không thể sống theo kiểu sống mà bản thân muốn.

May mắn thay, cô ta cũng khá ổn, cơ thể rất nóng bỏng. Đây là vốn của cô ấy, cô ấy sử dụng vốn này để đánh cược.

Đương nhiên, trước Lục Văn Bân, cô ta đã đánh cược vài lần ngủ với nhiều người đàn ông, nhưng cô đều bị lừa.....

Nhưng không sao, cô ta còn trẻ, cô ta còn có cơ hội.

Ngay bây giờ, cơ hội, không phải là chủ động đến tìm rồi sao?

"Đúng!" Triệu Thanh Thanh đưa tay ôm lấy cổ Lục Văn Bân: "Em thích anh, em sẵn sàng trao cơ thể cho anh, em còn có ý định sinh con cho anh, anh thấy như thế có được không?"

"Được! được được!" Lục Văn Bân nghe thấy câu này, trong lòng đạt được sự thoả mãn.

Vân Khuynh nói rằng thích anh ta? Còn muốn sinh con cho anh ta?

Đây là cô ta đang chê anh tại sao không sớm chạm vào người cô ta sớm hơn? Người mẹ chưa có con cứ tưởng rằng chuyện này khó thế nào. Thì ra chỉ giải quyết bằng một phát bắn….

Hahaha….

"Vân Khuynh, em sớm thế này có phải tốt hơn không, được! Chỉ cần em đồng ý không gây rối việc phân chia tài sản, sau đó sinh cho anh một đứa con. Anh hứa, ngay cả khi ly hôn thì anh sẽ đối xử tốt với em như đối xử tốt với Dương Liễu!"

Lục Văn Bân vội vã xé quần lót của Triệu Thanh Thanh, mò mẫm vị trí và hung hăng lao vào trong!

Trong phòng, rất nhanh đã vang lên tiếng rên rỉ của người phụ nữa và hơi thở của người đàn ông.

Lúc đầu, có một chút đau đớn. Triệu Thanh Thanh nghĩ rằng cắn răng chịu đựng rồi sẽ qua.

Lục Văn Bân giống như một con thú đói khát. Không chỉ hành động ngày càng thô lỗ mà tay cũng rất mạnh bạo. Vừa tập thể dục, vừa dùng răng cắn cô ta. chà xát cô bằng móng tay. Cô không thể chịu đựng được nữ và hét lên.

Ai biết được, cô ta càng hét to, Lục Văn Bân càng phấn khích!

Dần dần, cô có chút sợ hãi.

Cô ta không biết rằng lý do là Lục Văn Bân đã nuốt quá nhiều thuốc, còn tưởng rằng Lục Văn Bân sinh ra đã tàn bạo như vậy. Cơ thể không chịu đựng được nữa, chỉ có thể né tránh ra…

Nhưng dù cho cô cố né tránh, vài giây sau, Lục Văn Bân vẫn có thể bắt lấy cô ta về tiếp tục hành động nguyên thuỷ vừa hoang dã vừa tàn bạo!

Cho đến khi, cô ta tưởng rằng sẽ chết dưới cơ thể của Lục Văn Bân. Cánh cửa, đột nhiên bị bật ra từ bên ngoài, một đám đông chen lấn đẩy vào trong!

Người đầu tiên vào trong, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là người mà đã có sự chuẩn bị trước Cao Thuý Lan.

Khi Cao Thuý Lan nhìn thấy người đàn ông và phụ nữ dính lấy nhau trên sàn nhà, những người đang lao đến chưa kịp ngừng di chuyển, thì bà ta đã tỏ ra một bộ dạng kinh ngạc và quay người lại hét lên: "Trời ơi, đây….đây đơn giản là quá xấu hổ!"

Cao Thuý Lan không nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông và người phụ nữ đang hành động quyết liệt.

Bà ta cứ nghĩ rằng đây chính là Vân Khuynh và nam diễn viên mà bà ta đã sắp xếp.

Bà ta lấy tay che mặt của mình, giấu đi nụ cười âm mưu trên khuôn mặt.

Hùng phu nhân cũng đi theo và hét lên: "Đây…đây không phải là cô Vân sao? Tại sao lại to gan như vậy? Tôi đã nói rằng cô ta làm thế nào sống chết muốn ly hôn với Lục thiếu, thì ra là có người tình khác rồi. Nhưng hôm nay là sinh nhật của Lục lão thiếu gia. Làm như vậy có quá đáng quá không?"

Nói đến đây, bà ta còn đối mặt với đám đông, một ánh mắt giận dữ: "Tôi không ngờ rằng chúng tôi bắt một tên trộm, và cũng bắt được loại người kinh tởm thế này, thật là…dơ mắt!"

Cao Thuý Lan tiếp tục nói: "Haiz! Tôi đã sớm biết được Vân Khuynh cái loại tiện nhân đó thật đáng xấu hổ, không ngờ rằng cô ta xấu hổ đến mức độ này! Là cô ta ngoại tình trước, còn dám đến pháp luật kiện con trai tôi ngoại tình? Hôm nay tôi muốn…"

"Cao phu nhân, bà muốn gì?" Ở phía sau đám đông, vang lên một giọng nói lạnh lùng của phụ nữ, ngắt lời của Cao Thuý Lan.

52. Chương 52

Tiếng nói này trong rất quen thuộc nhỉ?

Cả người Cao Thúy Lan như cứng đơ đi, quay về hướng bên đó nhìn, thế nhưng đã nhìn thấyĕdù thế nào đi nữa cũng không ngờ là một gương mặt.

"Vân……Vân Khuynh? Sao……sao cô lại ở đây?"

Cao Thúy Lan mở to mắt nhìn, đầy vẻ không thể tin tưởng!

Đám đông đã chen vào trong nhà, mặc kệ có phải là phóng viên, đều cầm trên tay chiếc điện thoại, máy chụp hình chụp đôi nam nữ không biết xấu hổ và điên cuồng đang bám quyện lấy nhau dưới đất.

Vân Khuynh, lại mặc trên người chiếc váy dạ hội màu tím thanh lịch, vẻ mặt bình tĩnh đứng phía sau cùng, kiểu tóc của cô không có tí rối loạn cả, trang điểm trên gương mặt của cô đã được tô dặm lại trông rất xinh đẹp, cô ta thuần khieert và trông giống như không có một chút dính líu với sự việc ở đây!

"Cao Phu Nhân đặt câu hỏi trông thật kỳ lạ," Vân Khuynh cười nhẹ nhàng: "Tôi không ở đây thì nên ở đâu đây?"

"Ồ," cô ta như vừa nghĩ ra điều gì, nói tiếp: "Lúc vừa mới thay y phục, tôi chợt nghĩ ra bản thân mình có mang theo một bộ y phục đến nữa, lập tức xuống tầng dưới mở cốp xe đang đậu dưới đất lấy y phục ra, sau đó đi vào nhà vệ sinh thay.

Tất nhiên, tôi sẽ mau chóng ly hôn với Văn Bân, đồ đạc của Lục gia các người, cho dù chỉ là một bộ quần áo, tôi cũng không dám mặc cho thật tốt, nếu không, lại gây ra lời đồn đại nói Vân Khuynh ta tham chút lợi lộc, đối với danh tiếng ta sẽ có chút tổn hại."

Những lời nói phiêu bồng đều được Vân Khuynh khui sạch sẽ rồi.

Đúng lúc Hoắc Nhất Hàng vừa bước tới, biết rõ cố hỏi: "Ở đây, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Hoắc Tổng," cô gái trẻ ngưỡng mộ Hoắc Nhất Hàng mặt đỏ bừng nói: "Là như vậy, hôm nay là buổi yến tiệc của Lục Lão Gia Tử, có một số kẻ cắp nhân cơ hội vào đây ăn cắp đồ, chúng tôi vừa làm mất một số trang sức, Cao Phu Nhân bèn đưa chúng tôi đến bắt kẻ trộm, vừa đến đây, có phục vụ nói nhìn thấy kẻ trộm đó chạy vào phòng này, ai biết rằng khi vừa mới vào, không tìm thấy được kẻ trộm, nhưng lại phát hiện ra có người ở trong phòng này làm……việc mất mặt này!"

"Không sai, là như vậy đấy, Cao Phu Nhân vừa mới vào, nhìn thấy hai người họ, còn nói người đàn bà đó là Vân Khuynh!"

"Cái gì? Là tôi à?" Sắc mặt của Vân Khuynh đen sầm lại: "Rõ ràng tôi đứng ở đây, tại sao Cao Phu Nhân lại nói tôi ở bên đó? Vậy người bên trong đó là……"

Cô ta bước về trước hai bước, bỗng nhiên "Á" kêu lên một tiếng, sau đó, lạnh nhạt nói: "Lục Văn Bân! Tôi và anh sắp ly hôn rồi, loại việc như vậy, sao anh không chờ đến sau khi ly hôn xong rồi hãy làm?"

Lúc này người đàn ông không một mảnh vải trên người quả nhiên quay lệch nửa mặt ra, tuy rằng chỉ là gương mặt nghiêng, nhưng cũng đủ để tất cả mọi người nhận ra, anh ta chính là Lục Văn Bân.

Cao Thúy Lan và Hùng Phu Nhân cũng quay người sang thật mạnh, sau đó, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Lục Văn Bân? Sao lại là Lục Văn Bân được?

Vân Khuynh đứng sừng sững ngay đó, người đàn ông nằm dưới đất lêu lổng với phụ nữ lại là Văn Bân, vậy……vậy người đàn bà đó là ai?

Càng không phải là Dương Liễu được, Dương Liễu vẫn còn ở cử trong bệnh viện mà.

"Vân……Cô Vân, cứu tôi với!"

Người phụ nữ nằm dưới thân mình của Lục Văn Bân đang vùng vẫy, đẩy Lục Văn Bân xê ra tí, bò lê dưới đất "khó khăn", liền với tay về hướng Vân Khuynh, kêu cứu: "Tôi là người phục vụ lần trước, tôi đang thay đồ, bỗng Lục Thiếu xông vào bên trong, khiến tôi bị……anh ta đã bám lấy tôi rất lâu rồi, tôi thật là……thật là chịu không nổi nữa rồi, cầu xin các người, mau kéo anh ta ra, tôi……a!"

Người phụ nữ vẫn chưa nói xong, Lục Văn Bân lại nắm lấy hai chân cô ta, lôi ngược cô ta lại, cũng ngay trước mặt mọi người, từ phía sau đưa vào bên trong của cô ta, lần nữa hành động một cách kịch liệt.

Trước đó anh ta đã nuốt quá nhiều thuốc, dẫn đến anh ta trở nên mê sảng, ngọn lửa trên thân thể anh, càng thêm thiêu đốt đau đớn đến tận cái tế bào, chỉ có thể nổi loạn cùng phụ nữ bám víu vào nhau mới giảm bớt, bởi vậy, cho dù anh ta có nghe được xung quanh đang nói chuyện đi chăng nữa, thì trong đầu cũng chỉ là âm thanh vù vù vù mà thôi, đều nghe không được gì cả, cũng mặc kệ có bao nhiêu người đang vây nhìn.

Ý muốn duy nhất của anh ta chỉ muốn——tôi rất khó chịu, tôi cần giải tỏa, tôi cần phụ nữ, tôi cần……

"Khuynh Khuynh, em đừng đi, anh cần em, anh cũng rất thích em! Nào, chúng ta hãy tiếp tục làm!"

"Thân thể em rất mềm mại, phía bên trong của em rất ướt, em khiến anh sướng lắm, anh hận không thể……chết trên người của em……"

Triệu Thanh Thanh biết rằng Lục Văn Bân kêu "Khuynh Khuynh", chứ không phải "Thanh Thanh", trên thực tế, Lục Văn Bân cũng không biết tên cô ta.

Nhưng giờ phút này cô ta lại thốt lên, chính là muốn khiến sự việc này thực hiện thành thật, để gặt hại được lợi ích.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Lục Văn Bân không thể nào chối cải!

"Cô Vân, xin cô hãy cứu tôi, xin cô, Triệu Thanh Thanh tôi tuy chỉ là một người phục vụ, nhưng tôi cũng là……á……tôi cũng là chỉ dựa vào sức lực của mình để kiếm cơm thôi, Lục Thiếu vẫn là chồng của cô, anh ta……á á á……anh ta sao lại đối xử tôi như thế, đây là cưỡng, bạo, là phạm pháp đấy, tôi vẫn chưa có bạn trai, trước giờ chưa từng bị đàn ông……á đau quá! Các người không thể……không thể chống mắt như vậy mà nhìn được, không thể……"

Cô ta vốn dĩ đã mất cái ngàn vàng, nhưng vì động tác của Lục Văn Bân quá mạnh bạo, sớm đã khiến phần dưới cơ thể cô bị rách, chảy máu.

Ngay cả người phụ nữ bấu víu nhau với Lục Văn Bân anh ta còn không biết rõ ai, thi đâu biết được người đó có còn cái ngàn vàng không?

Thật tiện cho Triệu Thanh Thanh đục lỗ rồi!

Câu nói của cô ta biểu đạt 3 ý nghĩa: thứ nhất, cô ta không chủ động dụ dỗ Lục Văn Bân, mà là bị Lục Văn Bân xâm hại, chả phải Lục Văn Bân đã nói rồi sao? Thích thân thể của cô ta, bây giờ vẫn đang bu lấy mà;

Thứ 2, sự trong trắng của cô ta đã bị anh ta hủy hoại rồi, việc như vậy là phạm pháp, nếu như sau sự việc Lục Gia và Lục Văn Bân không chịu trách nhiệm với cô ta, thì cô chắc chắn sẽ không dễ gì bỏ qua đâu;

Thứ 3, Lục Văn Bân luôn miệng gọi tên cô Triệu Thanh Thanh.

Nghe được tiếng Triệu Thanh Thanh khóc thúc thích, có một số không thẹn thùng lại trợn to mắt nhìn cô ta, phát hiện trên bắp thịt của cô ta quả nhiên đã có chỗ tím chỗ tái rồi, thế mà, Lục Văn Bân lại tiếp tục cắn và bấu cô.

Nhiều người không nhịn được bắt đầu nghị luận: "không ngờ rằng, Lục Thiếu đây vẫn còn trẻ mà thật sướng miệng rồi, ở trước mặt mọi người làm loại chuyện như vậy thì thôi đi, lại còn dám mở mắt to gan nào cưỡng, nào bạo con gái? Thật mà vô pháp vô thiên mà."

Nói không sai, người con gái đó rõ ràng không tự nguyện, chỉ là sức của người phụ nữ so với người đàn ông có sự khác biệt lớn, trốn không thoát nên mới bị……Ấy da da, tôi cũng không dám xem nữa rồi……"

"Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi cứ tưởng những tin tức trên mạng đều là giả, nhưng sự thật chứng minh, vị Lục Thiếu này……là có chứ không phải không có! Các người nhìn xem, đây……đây vẫn còn chưa ly hôn Vân Khuynh, mà đã cùng với Dương Liễu lăn lộn ra đứa con rồi, lần này, lại cưỡng bức người nhân viên phục vụ……"

"Vậy mà Vân Bính Hoa và Tô Tương lại nói Lục Văn Bân và Dương Liễu là yêu thương nhau, mất mặt chưa? Tôi thấy lục thiếu chỉ là thích ngủ với phụ nữ tươi mới thôi……"

"Tôi thấy cũng đúng, Vân Khuynh ly dị với anh ta là đúng rồi, cái loại không có thuốc chữa, không có giới hạn của đạo đức, lại còn mê thích bạo lực, ai cam chịu nổi?"

"Đừng nói nữa, các người không thấy vẻ mặt của Cao Phu Nhân đã được kéo rất dài rồi sao."

"Xí! Có gì mà không thể nói chứ, Cao Phu Nhân dẫn chúng tôi đến bắt trộm mà, thế mà lại bắt được con trai mình gian tình với nhân viên phục vụ, ha ha ha tôi sẽ về kể cho đám chị em không có mặt ở đây nghe mới được, cái thể loại tươi mới và kích thích như sự viêc này, không phải ngày nào cũng xảy ra đâu……"

"Nhưng mà khả năng về cái đó của Lục Thiếu quả thật xung mãn, với sức độ như vậy, tốc độ như vậy……các người nói, có phải anh ta đã uống thuốc rồi chăng? Nếu đúng là do uống thuốc mới "lợi hại" như vậy, thì đó không phải là được, mà là đã không được rồi……"

"Cứu……" Triệu Thanh Thanh bỗng nhiên ra sức kêu lên một tiếng, sau đó, đầu nghiêng sang bên, liền ngất

xỉu.

Âm thanh của đám người lập tức được tăng lên rất nhiều tầng.

“Hãy xem, Lục Thiếu đã làm đến người nhân viên kia ngất xỉu rồi.”

“Chắc không thể nào gây ra mạng người chăng? Nếu như làm chết người, thì có thể sẽ bị ngồi tù đấy!”

“Ngồi tù không nói chi, cưỡng, bạo cộng thêm chết người, sẽ bị xử bắn đấy……”

“Đã làm người ta ngất xỉu rồi, còn không chịu dừng, Lục Thiếu này, chả nhẽ lại thích cưỡng hiếp thi thể sao?”

“Nhanh……nhanh gọi người đến chia cách hai người ra!” Cao Thúy Lan mới chịu mở miệng phản ứng lại, giọng nói rung rẩy, cất lời gọi.

Nhưng ở đây, đều đã những người thích sự náo nhiệt, căn bản là không có ai bước đến phía trước giúp bà ta, bà trông có vẻ cấp bách, tự mình đi đến phía trước.

“Văn Bân, con……con hãy đứng dậy!” Cao Thúy Lan giang tay túm lấy tay của Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân lại đẩy bà ta té nhào xuống đất, nghiêng đầu quay nhìn bà, không nhìn rõ, lại vô cùng tà ác nói: “Sao đây? Bà cũng muốn làm với tôi à?”

“Trời ơi, đây thực sự không ra……thể thống gì rồi, tôi không dám xem nữa, nếu xem nữa, e rằng tối nay tôi sẽ gặp ác mộng, tôi sẽ……đi trước đây!”

“Tôi cũng đi, cái mùi trong phòng này, thật buồn nôn……”

Hào môn nhiều ô uế, nhưng mà ô uế đến mức như vậy, thật sự khiến người ta không thể nào chấp nhận được!

Ánh mắt của Vân Khuynh lúc nào cũng nhìn chằm vào Cao Thúy Lan, lúc Cao Thúy Lan đến phía Lục Văn Bân, cô ta liền quay lưng.

“Cao Phu Nhân, Lục Văn Bân, phiên tòa gặp, tôi sẽ ghi nhớ cộng thêm điều này vào chứng từ nữa!”

Nói xong, cô ta không quay đầu nhìn nữa và bỏ đi.

"May mắn thay tôi sớm đã không còn là người của Lục Gia rồi? He thật bẩn!" Hoắc Nhất Hàng buông câu nói chê trách ác ý, rồi bỏ đi.

Lục Bác Dương và Lục Lợi Quần nôn náo chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng ô uế này, Lục Lợi Quần bèn tức đến ngất xỉu đi, Lục Bác Dương sẵn tay lấy cái bình chữa lửa bên cửa, trực tiếp đánh xỉu Lục Văn Bân!

Phóng viên đã chụp đủ hình cần chụp, nhìn thấy hiện trường náo nhiệt không còn gì "đặc sắc" nữa, cũng lần lượt giải tán hết.

Thế là, vào tối hôm đó, bệnh viện bên cạnh đồng thời thu nhận được ba bệnh nhân bị hôn mê……

Lúc này, Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh cũng đã trở về Quân Tỉ Sơn Trang.

Hoắc Nhất Hàng đứng trước cửa, nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, hôm nay tại dạ yến tiệc, em không có ăn gì hết đúng không? Em về nhà tắm trước đi, để anh làm đồ ăn đêm cho em ăn." Sẵn tiện, ăn em……

53. Chương 53

Vân Khuynh nghe chưa hiểu lời nói bóng gió của Hoắc Nhất Hàng, cô ta trở về phòng, tắm rửa một cách thật thoải mái, mặc lên người bộ đồ nhà ấm áp, dựa vào ghế sofa đợi Hoắc Nhất Hàng đem thức ăn khuya đến, tiện thể để ý sự việc của Vân Gia và Lục Gia.

Cô ta vừa mới mở điện thoại ra, phó Tổng Giám Đốc của Vân Thị Tống Tây Hoa cũng vừa gọi cho cô ta: "Vân Vân, lúc nãy Tổng Giám Đốc đem tập tài liệu có dấu vân tay của cô qua cho tôi, đem 60% cổ phần của công ty đem chia cho ông ta đứng tên, lại đem 40% trong số cổ phần đó chia cho Dương Liễu đứng tên, sau đó lại tuôn tin ra bên ngoài, rằng đem 40% cổ phần này bán ra ngoài, nhưng mà không xem xét bán lại cho cổ đông hiện hữu trong công ty."

Sau khi Vân Lão Gia Tử qua đời, Đổng Sự Trưởng của Vân Thị trước giờ là Vân Lão Phu Nhân, Vân Khuynh là trưởng chấp hành đứng đầu, Vân Bính Hoa chỉ đeo tên là Tổng Giám Đốc, Phó Tổng Giám Đốc Tống Tây Hoa là học trưởng của trường đại học Vân Khuynh, năm đó Vân Khuynh cũng chịu đựng sự thúc giục nghiêm túc nên mới chuẩn bị ra nước ngoài học chuyên sâu, chỉ là sau này thi đậu rồi, lại bị Vân Bính Hoa và Tô Tương làm quấy nhiễu gián đoạn việc học.

Nhưng Tống Tây Hoa lại bước ra từ trường đại học tài chính cấp cao, sau khi về nước, vốn dĩ tự mở công ty hoặc là sẽ có tiền đồ tốt phía trước, nhưng vì sự mời gọi của Vân Khuynh, nên đảm nhiệm chức Tổng Giám Đốc này.

Vân Khuynh rất cám ơn anh ta, đã quản lý nội bộ công ty một cách thật tốt, nếu anh ta là người phụ nữ, nhất định sẽ trở thành bạn tâm giao thân nhất với Vân Khuynh, tiếc rằng anh ta lại là đàn ông, cho nên

Vân Khuynh chỉ đành giữ khoảng cách thích đáng với anh ta.

Nhận được tin tức truyền lại từ Tống Tây Hoa, sắc mặt của Vân Khuynh bỗng chốc trầm xuống: "Tây Hoa, anh nói gì? Bọn họ quả nhiên dám giấu tôi tiến hành thay đổi cổ quyền à?"

"Giấu cô à? Vân vân, ý cô là……bản đồng ý đó không phải cô ký à?" Tống Tây Hoa nói: "Tôi cũng đoán được là không phải cô ký rồi, chỉ là cảm thấy họ không đến mức to gan đến vậy, rốt cuộc là cha mẹ ruột của mình, lại có thể đi vì một đứa con gái nuôi, mà khiến cô……"

"Tây Hoa, đừng nói họ là cha mẹ tôi nữa, có vẻ như từ lúc sinh tôi ra đã không coi tôi là con của họ rồi, lúc trước tôi nhờ anh trông coi tài chính của Vân Thị, cũng bởi vì đề phòng họ ra tay, không ngờ, họ lại chọn cách ngay thẳng khó đỡ như vậy, bọn họ thật sự nghĩ rằng chỉ cần dựa vào gien, là có thể vận hành được cả cái Vân Thị này à? Nằm mơ!"

Vân Khuynh siết chặt nắm đấm: "Tây Hoa, nhờ anh giúp tôi việc này, hãy đem những dữ liệu họ thay đổi và thông tin những người liên quan nắm trong tay, tôi sẽ nghĩ cách mua lại 40% cổ quyền kia, chờ tôi giải quyết xong vụ ly hôn, sẽ bắt đầu tính sổ với họ!"

"Được! tôi sẽ cố gắng chuẩn bị tốt những thứ cô cần, Vân Bính Hoa không có tí cống hiến gì cho Vân Thị, hai nhiệm kỳ Đổng Sự Trưởng lúc còn sống cũng nhiều lần nhấn mạnh trước đại hội cổ đông, Vân Thị là cô làm chủ, chỉ cần họ chưa thông qua sự đồng ý thay đổi cổ quyền, mua bán cổ phần, thì họ đã cấu thành tội vi phạm thương nghiệp……chỉ là," Âm thanh bên kia điện thoại chần chờ tí, bắt đầu nói tiếp: "Vân Vân, như vậy này, cô có hối hận không? Thật sự……không cảm thấy khó xử chứ?" vậy dù sao thì, hai người họ là hai người thân duy nhất trên đời này của cô rồi.

Trong lòng của Tống Tây Hoa luôn có một bí mật ẻ anh ta yêu thích Vân Khuynh, sùng bái Vân Khuynh, yêu Vân Khuynh tha thiết.

Chỉ là, gia cảnh anh ta nghèo nàn, lúc nhỏ, một trận động đất bỗng ập đến, đã lấy đi mạng sống của rất nhiều người thân anh, cha, mẹ, cô, em gái, chỉ còn anh ta và bà nội sống nương tựa nhau, sống nhờ vào trợ cấp của chính phủ và bà nội phải đi nhặt rác kiếm tiền nuôi anh ăn học.

Anh ta luôn cảm thấy tự ti, phải nổ lực học tập thành tích đặc biệt tốt mới gặt hái được những khẳng định nhỏ nhoi ấy, và cũng khiến trong lòng anh có chút yên lòng và sung túc.

Thời đại học, anh luôn bị người ta gọi là học bá, nhưng tính tình lạnh lùng, xa lánh, không thích giao lưu với người khác, đặc biệt là không thích nói chuyện với con gái, cho đến, cái năm gần sắp tốt nghiệp, quen biết được Vân Khuynh.

Bà nội đến trường thăm anh, bước xuống xe tìm không thấy, lại quên đi số điện thoại của anh và chuyên nghành của anh, may mắn gặp được Vân Khuynh.

Cô ta không chê bà nội mặc áo tồi tàn, dẫn bà nội đến quán ăn bên cạnh ăn cơm, vào trời mùa đông, nhìn

thấy đôi giày bà nội bị hư, cô bèn đi mua một đôi giày ấm áp cho bà nội, sau đó đưa bà nội về phòng cô, tìm hết tất cả phụ đạo viên năm thứ tư, mới tìm ra anh ta.

Bà nội khen cô ta hết mực, anh ta cũng cảm thấy cô ta rất tốt, do vậy mà quen biết cô ta.

Mới biết rằng, tuy cô ta xuất thân nhà giàu, cha mẹ cô đều thiên vị cô yêu thương đứa em gái, và em gái này, chỉ là đứa con nuôi.

Không nhận được sự yêu thương của cha mẹ, giữa hai người có sự đồng bệnh tương liên, anh ta đến gần cô ta, nhận được sự khích lệ, cảm nhận được nụ cười sáng rực tuy cứng đơ, dần dần cũng trở nên vui vẻ ra.

Lúc đó, cái anh ta mừng là, việc bản thân lại là học bá, đã dạy cho Vân Khuynh rất nhiều thứ, nhưng mà đã giấu sự yêu mến đó dưới tận đáy lòng, nhưng lại không dám nói cho cô ta biết.

Sau này, anh ta nhận được thư thông báo của trường đại học tài chính cao cấp, chấp nhận bỏ tiền ra cho anh đi đào tạo chuyên sâu, anh ta mới nghĩ, chờ anh ta có nhiều vốn liếng, có công việc tốt, có thể cho Vân Khuynh một cuộc sống ấm no, khi anh ta về nước, sẽ nói cho cô ấy biết.

Phía bên kia đại dương, mỗi tháng anh ta đều gửi email cho cô, gọi điện thoại đường dài, hy vọng cô ta cũng có thể thi đậu để sang đây, bản thân có thể sớm gặp mặt cô ấy.

Cô ta thông minh, đương nhiên là thi đậu rồi, nhưng lại bị cha mẹ ruột của mình cản trở, không những không thể sang đây gặp anh, tốt nghiệp đại học rồi, liền đảm nhiệm trưởng chấp hành của Vân Thị, những người con gái khác cùng trang lứa thì chơi bời, xem ti vi, nói về trang sức quần áo, tình yêu, còn cô ta lại sớm gánh trọng trách làm kinh doanh, suốt ngày cùng với đám ông già mở cuộc họp, vùi đầu vào vô số chứng từ……

Anh ta đau lòng cho cô ấy, cố gắng nỗ lực nâng cao học hỏi nhiều, tài chính, thị trường, cổ phiếu, chứng khoán, vô số chứng từ……chỉ cần có thể giúp thứ gì đó cho cô ta, anh ta sẽ dốc hết sức lực, chỉ cần sau này được ở gần cô ta, phò trợ cô ta, cùng với cô ta phấn đấu, cùng đón nhận tương lai huy hoàng.

Do đó, anh ta không ngừng cự tuyệt lời mời của một số công ty quy mô lớn, lần này đến lần khác từ chối lương cao, chỉ là, anh ta không thể nào ngờ, khi anh ta đã thu dọn hành lý, chuẩn bị về nước, lại nhận được tin mừng của cô ấy.

Cô ta phải gã cho con trưởng của tập đoàn Lục Thị.

Anh ta biết đây chỉ là liên hôn thương mại, và cô ta cũng biết vậy, cô ta nói trong điện thoại rằng, cô ta có ấn tượng tốt đối với người đàn ông đó, cô ta không hiểu thế nào là tình yêu, cũng không dám mơ xa đến tình yêu, chỉ muốn trải qua những tháng ngày bình yên hạnh phúc.

Cô ta không dám mơ xa, thì làm sao anh ta có thể mơ xa được?

Chỉ có thể chống mắt nhìn cô ta gã cho người khác, bởi vì Lục Thị không ổn định, lúc cô gã qua đó, đến cái hôn lễ cũng không có, lại còn cống nạp thêm của hồi môn của mình.

Người tốt như cô ta, hiền lương như cô ta, dũng cảm như cô ta, anh ta mơ cũng không dám lăng mạ tí nào đến nữ thần của mình, lại khăng khăng sống chịu đựng sự uất ức như thế, lại khư khư có người được sở hữu lại không biết trân trọng.

Trong giai đoạn này, vụ ly hôn của cô ta và Lục Văn Bân lại sôi sùng sục, Vân Lão Phu Nhân người yêu thương cô ta đã qua đời rồi, Vân Bính Hoa và Tô Tương lại đứng về phía Dương Liễu tạo áp lực cho cô ta, anh ta đã gọi điện thoại cho cô ta rất nhiều lần, muốn an ủi cô ta, nhưng không biết sao mở miệng……

"Tây Hoa, cám ơn anh đã quan tâm tôi, tôi……tôi khó xử, nhưng tuyệt đối không hối hận!" Giọng của Vân Khuynh trong trẻo, kiên quyết.

"Vân Vân, cô có suy nghĩ của cô, bất kể cô quyết định như thế nào, tôi đều ủng hộ cô, nếu có việc gì cần tôi giúp, cô cứ mở lời, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi, tôi chắc chắn không chối từ!"

"Tôi……tôi vẫn muốn hỏi cô, sau khi tang lễ của bà nội cô xong, cô đã dọn đi đâu rồi? Sống ở nơi đó có tốt không? Ăn mặc có thiếu thốn không? Sức khỏe và tâm trạng……có tốt không?"

Bây giờ anh ta đã có đủ năng lực để cho cô có một cuộc sống tốt rồi, chờ đến khi cô ta và Lục Văn Bân ly hôn rồi, anh ta chả phải có cơ hội sao?

Vân Khuynh từ trong lời nói của Tống Tây Hoa nghe hiểu ra ý khác, chần chừ một chút, mới nói: "Tây Hoa, bây giờ tôi sống ở Quân Tỷ Sơn Trang, tôi rất khỏe, anh không cần lo lắng cho tôi quá."

"Vậy thì tốt, vậy……cô hãy nghỉ ngơi cho tốt, có việc gì mới, tôi sẽ gọi lại cho cô." Tống Tây Hoa gác máy điện thoại, cô ta chịu nói nơi ở của cô ta cho anh, chứng minh rằng cô ta vẫn còn tin tưởng anh, đợi những việc rùm ben này lắng, anh ta sẽ chính thức nói rõ ý định trong lòng anh.

Tống Tây Hoa nghĩ sẽ như vậy, nhưng anh ta không biết rằng, có lúc, duyên phận không thể nào chờ đợi và dây dưa lâu được, không bắt giữ, thì sẽ đánh mất……

- ——

Hoắc Nhất Hàng đem chén cháo và hai món ăn bưng qua, nhìn thấy Vân Khuynh đang cầm điện thoại, sắc mặt không được tốt, nheo mày nhẹ lại hỏi: "Khuynh Khuynh, ai gọi điện thoại thế?"

"Tây Hoa." Vân Khuynh ngỏ ý trả lời.

"Ai là Tây Hoa?" Hoắc Nhất Hàng đem đồ ăn để trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc truy hỏi: "Là nam hay là

nữ?”

Nghe tên, có vẻ như đàn ông! Khuynh Khuynh thân mật gọi anh ta như vậy, chẳng lẽ, là tình địch ngầm của anh ta chăng?

“Tây Hoa là học trưởng thời đại học của em, người em mời làm Phó Tổng Giám Đốc, người mà em tín nhiệm nhất.” Vân Khuynh trả lời thật tình.

Trả lời xong, cô ta mới sựng người lại, làm sao mà cô ta bây giờ lại nghe lời Hoắc Nhất Hàng như thế? Anh ta hỏi gì, là cô ta trả lời hết sao?

Cô ta và Hoắc Nhất Hàng đã quen biết nhau lâu, ít nhất, cũng không lâu bằng cô ta và Tây Hoa quen nhau.

Sắc mặt Hoắc Nhất Hàng hiện rõ vẻ không vui.

Học trưởng? vậy là đàn ông rồi! lại là học trưởng và Phó Tổng Giám Đốc cơ chứ, lại còn là người bạn “tin tưởng” nữa?

Xem ra, anh ta cần điều tra cho kỹ cái tên “Tây Hoa”này rồi!

“Khuynh Khuynh, Giang Mạc Thần có tiết lộ với em chưa, anh là một người rất dễ giận?”

“Anh hy vọng em đừng quên, em sẽ mau chóng gã cho anh rồi đó, anh không thích vợ mình có bất cứ tiếp xúc gì nhiều với người đàn ông khác.”

Lúc Hoắc Nhất Hàng nói như vậy, mắt luôn nhìn chằm vào Vân Khuynh, giọng nói có tí không vui.

“Đúng lúc, em cũng có chuyện muốn nói với anh,” Vân Khuynh vừa mới bưng chén cháo lên, nghe được lời nói của Hoắc Nhất Hàng, bèn để xuống, quay đầu lại, nhìn Hoắc Nhất Hàng một cách nghiêm chỉnh: “không sai, em đã hứa hợp tác với anh, sau khi cùng với Lục Văn Bân ly hôn, sẽ gã cho anh, nhưng em không nói là sẽ nghe theo lời anh làm bất cứ điều gì! Em có công việc của em, sở thích, bạn bè, đây là cuộc sống riêng tư của em, em hy vọng anh đừng can thiệp!”

54. Chương 54

“Còn nữa, em đã trải qua một lần trong đời không được tôn trọng và hôn nhân thất bại rồi, sau này, em sẽ càng thêm cẩn thận, anh có thói quen của anh, còn em thì có tính khí của em, giữa anh và em có một số việc, trước khi làm gì, anh có thể hỏi ý kiến em được không?”

"Nếu như anh tiếp tục làm theo ý mình, em sẽ kết thúc sự hợp tác của hai chúng mình, trước đó đã thảo luận thứ gì đều xem như bỏ hết!"

Sắc mặt của Hoắc Nhất Hàng bỗng đen sầm lại, đồng tử đen lay láy của anh từ từ nheo lại lộ ra tia sáng lạnh lùng nguy hiểm: "Ý em là……nếu như anh không cho phép em tiếp xúc với Tống Tây Hoa kia, thì em sẽ không gã cho anh đúng không?"

"Em không có nói vậy," Vân Khuynh trợn mắt nhìn Hoắc Nhất Hàng: "vả lại, anh hiểu rõ, ý em diễn đạt không phải như vậy!"

"Hoắc Nhất Hàng, anh cưới em, em gã cho anh, chẳng lẽ là hai người đều tâm đầu ý nguyện sao? Hiển nhiên không phải rồi, chỉ là vì lợi ích chung thôi, nhưng em không hy vọng sự hợp tác như vậy, đến điều mà bản thân mình muốn làm gì cũng không được."

"Khuynh Khuynh, em nói nghe có vẻ nghiêm trọng vậy?" Hoắc Nhất Hàng buồn bã nói: "Anh không có hạn chế sự tự do của em, cũng không khóa chặt cuộc sống em, anh chỉ muốn em giữ khoảng cách với người khác giới thôi, làm sao lại bị em cho là anh tự tung tự tác, không tôn trọng em chứ?"

"Còn nữa, sao em biết rằng sau khi đôi ta kết hôn rồi sẽ không có tình yêu hạnh phúc với nhau?"

"Thậm chí, yêu cầu của anh, cũng không phải là chỉ điểm mình em, trước khi đề xuất yêu cầu, anh cũng đã tự mình làm gương trước rồi."

Trong lòng anh ta có chút buồn bã, rõ ràng chỉ hỏi người mà cô ta nói Tống Tây Hoa là ai thôi, vậy mà bị cô ta lôi ra nhiều chuyện khác nữa chứ?

"Anh……" Vân Khuynh cuối cùng cũng đã hiểu tại sao Giang Mạc Thần lại nói như thế rồi, người đàn ông này không những nhỏ mọn, mà còn chút cực đoan.

"Hoắc Nhất Hàng, em không có yêu cầu anh làm gì, em chỉ hy vọng anh tôn trọng ý kiến em tí, như là, nơi đây là khu nhà của em, trước khi anh bước vào, có thể nào nhấn chuông cái được không? Anh xông vào phòng ngủ của em thì có thể gõ cửa trước được không? Anh……nói chung, ý của em chỉ như vậy thôi, còn nữa, em và Tây Hoa chỉ là bạn bình thường thôi, nhưng cũng là bạn cực kỳ tốt với nhau, đương nhiên là có tình cảm……bạn bè tí xíu!"

Hoắc Nhất Hàng trầm tư vài giây, bỗng nhếch mép nở nụ cười đầy tà mị: "Khuynh Khuynh, cuối cùng anh đã nghe hiểu ý của em rồi."

"Ý em muốn nói là, hy vọng mỗi lần muốn cùng em làm, tình thì đừng có thẳng thắng như vậy đúng không? Sự việc như vậy, em nói thẳng với anh chả phải tốt hơn sao, hà tất phải đi vòng vo như vậy?"

"Em……" gương mặt Vân Khuynh như sượng đi, không sai cô ta có ý muốn như vậy, nhưng cô ta không chỉ

muốn bộc lộ ý đó, sao mà lời nói thốt lên từ miệng Hoắc Nhất Hàng lại trở nên có hương vị như thế?

"Em phát hiện rằng, tạm thời không còn cách nào giao tiếp với anh! Thôi vậy, anh xem như là em chưa từng nói gì hết là được rồi!"

Vân Khuynh nói không lại Hoắc Nhất Hàng, dứt khoác không nói nữa, lần nữa bê chén cháo lên húp.

Hoắc Nhất Hàng nhìn thấy cô ta giận đến nổi thổi phồng đôi gò má, tâm trạng có vẻ hả hê tí, giọng ấm áp nói: "Từ từ thôi, bây giờ đã chín giờ rồi, em không ăn gì, nên phải ăn tí đồ ăn, nếu như ăn quá nhiều, đêm hôm ngủ bao tử sẽ khó chịu lắm, cháo và tí thức ăn này thanh đạm lắm, nhai nuốt từ từ thôi."

"Ừm Tây Hoa gọi điện thoại nói gì với em?"

"Anh đừng đề cấp đến Tây Hoa trước mặt em nữa, anh ta……" Vân Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dạng của Hoắc Nhất Hàng bèn rất nghiêm chỉnh.

"Anh ta chắc chắn đã nói chuyện gì quan trọng rồi, nhưng chắc là chuyện không tốt rồi phải không?" Hoắc Nhất Hàng nói: "Lúc anh bước vào nhìn thấy vẻ mặt em không được vui, là chuyện của Lục Gia, hay là Vân Gia?"

"Vân Bính Hoa đã đem tài liệu có dấu vân tay của em đến gặp công ty pháp lý, chia 60% cổ phần của công ty để ông ta đứng tên, lại chia tiếp trong số đó 40% cho Dương Liễu, và chuẩn bị đem số 40% của Dương Liễu quy đổi thành tiền mặt, mà lại, không bán cho cổ đông hiện hữu của công ty!"

"Ông ta rõ ràng muốn tiêu hủy Vân Thị, đã đem cổ phần bán đi rồi, lại sợ em vớt lại số cổ phần đó, cái thể loại tự đào bới sân tường hàng rào cũng có thể làm được, em thật sự rất hối hận đã không sớm rạch mặt họ!"

"Chả phải họ rất thương Dương Liễu sao? Tại sao không đem hết 60% cổ phần đó cho Dương Liễu? Mà lại để dành 20% còn lại để làm gì? Nói cho cùng, bon họ mới thật sự là những kẻ khốn nạn trục tư lợi! Khốn nạn!"

"Khuynh Khuynh, đừng tức giận," Hoắc Nhất Hàng ngồi sang bên, ôm lấy Vân Khuynh: "đừng vì những thứ không đáng giận mà tức giận làm gì, bọn họ bán, chúng ta mua lại là được rồi, để anh mua, không cần tìm người trung gian."

"Anh?" Vân Khuynh ngẫm nghĩ, Hoắc Nhất Hàng lại là một lựa chọn thích đáng.

Tuy rằng hai người họ đã tán thành hợp tác, quan hệ thân mật, nhưng không có người đứng ra xác định mối quan hệ này.

Hoắc thị trên đà phát triển rất tốt, Hoắc Nhất Hàng ra mặt mua vào cổ phần của Vân Thị, nói không chừng Vân Bính Hoa nghĩ rằng đã thu hút thêm được pho tượng thần tài này rồi!

Chỉ là, nếu như Hoắc Nhất Hàng đã mua vào cổ phần của Vân Thị rồi, thế thì cổ phần đó sẽ trở thành của anh ta rồi, ngộ nhỡ lúc đó cô ta muốn từ tay anh ta mua về, thì anh ta sẽ làm giá……

"Khuynh Khuynh, em đang nghĩ gì?" Hoắc Nhất Hàng thấy Vân Khuynh không nói chuyện một hồi lâu, cũng đoán ra được cô ta đang hoài nghi anh ta rồi.

Do đó, trong lòng anh ta cảm thấy không thoải mái.

Đây là người sắp được anh ta cưới về làm vợ, lại hay nghi ngờ đề phòng anh ta.

Nhưng mà, anh ta và cô ta mới quen chưa được bao lâu, đoạt được con người của cô ta thì dễ rồi, nhưng muốn đoạt được trái tim cô ta thì phải nhẫn nại.

Con người và con tim của cô ta, anh ta đều muốn chiếm đoạt!

Chỉ nghĩ như vậy thôi, Hoắc Nhất Hàng càng ôm lấy Vân Khuynh thật chặt, và nói tiếp: "Em chắc không phải đang nghi ngờ rằng, anh có ý đồ gì với Vân Thị chứ?"

Anh ta cũng biết rằng câu hỏi này Vân Khuynh sẽ không trả lời, lại nói tiếp: "Em vẫn chưa hiểu con người anh, có hoài nghi, cũng là điều khó tránh, em yên tâm, anh sẽ không vì vậy, mà sẽ có cách nghĩ gì khác."

"Em cũng đừng quá bận tâm, anh chỉ nghĩ rằng, chúng ta kết hôn, sẽ phải có sính lễ, hôn lễ cũng không thể thiếu, cổ phần này, anh mua về là để làm sính lễ cho em, có được không?"

Vân Khuynh bỗng ngạc nhiên: "Anh……anh muốn mua 40% cổ phần đó cho em à? Anh có biết là thị giá của những cổ phần đó bao nhiêu không?"

Hoắc Nhất Hàng cười mỉm, nói: "Thị giá sẽ dựa vào dao động của thị trường mà tăng giảm, anh sẽ nhân cơ hội mua vào thời điểm này, là cách tính hay nhất, đợi sau này cổ giá của Vân Thị tăng cao rồi, giá trị sính lễ của anh cho em cũng sẽ tăng theo, đây chẳng phải là việc có lợi hơn đưa tiền mặt sao?"

"Nhưng mà……mua những cổ phần đó, cần đến một số tiền rất lớn." Vân Khuynh có chút cảm động, và có chút do dự.

"Khuynh Khuynh, anh rất vui." Bỗng nhiên Hoắc Nhất Hàng nói câu nói làm Vân Khuynh không hiểu tại sao.

“Hử?” Ánh mắt cô ta lộ vẻ hoài nghi.

Hoắc Nhất Hàng giải thích: “Em vẫn chưa gã cho anh, nhưng đã bắt đầu thay anh suy xét được rồi đấy,” anh ta nhếch mép: “Nhưng mà, yên tâm, chút tiền như thế chồng em vẫn có thể bỏ ra được mà!”

Chồng?

Gương mặt của Vân Khuynh ngượng ngùng đỏ ửng.

“Nào, ăn thêm nữa đi!” Hoắc Nhất Hàng chủ động bưng dĩa đồ ăn trên bàn đến trước mặt Vân Khuynh, để tiện cho cô gắp.

“Em……cám ơn anh.” Tự đáy lòng Vân Khuynh biểu đạt ý nghĩ cám ơn anh.

Nói là hợp tác, cho đến hôm nay, cô ta vẫn chưa giúp anh ta điều gì, nhưng Hoắc Nhất Hàng đã giúp cô ta rất nhiều lần rồi.

Nếu không phải vì trong hôn nhân cô đã từng bị tổn thương, đối với đàn ông đều thất vọng, Hoắc Nhất Hàng, kỳ thực là một người đàn ông rất dễ làm cho người khác xao xuyến chăng?

“Anh……anh đã ăn chưa?”

Không lâu sau, nhìn thấy mắt Hoắc Nhất Hàng chăm chú vào cô, như có vẻ muốn móm cho cô ăn no, tiện thể như anh ta muốn làm gì vậy, Vân Khuynh có chút không tự nhiên.

Anh ta chỉ bưng chén cháo qua, hiển nhiên là chỉ dành cho một mình cô, vì vậy, trước đó cô không hỏi.

Bây giờ hỏi, chỉ là muốn giảm bớt không khí càng ngày càng ấm nồng như này.

“Anh đã ăn xong một chén rồi,” Hoắc Nhất Hàng trả lời.

“Vậy……thời gian cũng đã trễ rồi, hay là, anh trở về nhà nghỉ ngơi đi, đợi em ăn xong, rửa xong chén đũa,, mai sáng sẽ đem trả lại anh?” Vân Khuynh lại nói như thế.

“Đi ngủ? ừm, sẽ đi ngủ, nhưng đợi em ăn xong, chúng ta sẽ cùng ngủ!” Hoắc Nhất Hàng cố ý ngắt nhẹ eo của Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, em đừng quên rằng, tối hôm nay, em phải thưởng anh trước sao?”

Trong đầu Vân Khuynh nhớ đến vụ việc ở khách sạn lúc chạng vạng chiều ểể Hoắc Nhất Hàng đã đè lên người cô, hạ vọng nói khẽ với cô: “Khuynh Khuynh, em đúng là tiểu yêu tinh hành người! Bây giờ chúng

ta phải nói cho rõ, bây giờ anh không đụng vào em, nhưng trở về em phải thưởng cho anh!"

Lúc đó, cô ta chỉ nói thầm một câu, anh ta còn lấy tay cô sờ vào cái của anh……

"Em……em ăn no rồi!" Vân Khuynh cảm thấy khuôn mặt mình như nóng hừng hực, liền đứng dậy: "Em đi rửa chén."

"Đi đi!" Hoắc Nhất Hàng hào phóng buông thả.

Anh ta nhìn thời gian, mười giờ hai mươi phút, có hơi trễ rồi, nhưng không sao, anh nhịn tí, sớm thả cô ta là được.

Vân Khuynh rửa chén dưới vòi nước, có chút phiền não.

Làm sao mà Hoắc Nhất Hàng vừa nói muốn "ngủ" cùng cô thì cô lại bỏ chạy rồi?

Cô ta chả phải đã từng nói với anh, việc như thế, phải thương lượng trước với cô mà, cô ta mới nói tối nay quá mệt mỏi, không muốn cái đó, là không được sao?

Tránh ra như vậy, lại càng làm anh ta tưởng nhầm là sẽ đồng ý với anh, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Thật là ngốc!

Lần trước còn có thể viện lý do muốn đi tắm để kéo dài thời gian, nhưng lần này……

Nghĩ như vậy, Vân Khuynh trợn to mắt, vẻ mặt như bừng hiểu ra.

Khó trách Hoắc Nhất Hàng vừa mới trở về, kêu cô ta đi tắm trước, dường như trên đường anh ta đã tính toán sẵn sẽ làm gì với cô rồi đây?

Anh……anh anh quả thật rất đáng ghét!

"Khuynh Khuynh, cái chén trên tay em, sắp bị em rửa mòn rồi kìa."

Nhà bếp của cái nhà này xây theo kiểu mở, Vân Khuynh đang làm gì, Hoắc Nhất Hàng đều nhìn thấy rõ, anh ta nhìn thấy Vân Khuynh rửa cái chén suốt, không nhịn được bèn nhắc nhở một câu.

Vân Khuynh quay người qua. "bùng bùng" nói: "Cần anh lo à, em thích sạch sẽ, rửa nhiều tí, có được

không?"

"Được!" Hoắc Nhất Hàng mỉm cười nói: "Anh sẽ còn được hơn em đấy!"

55. Chương 55

"Được" của Vân Khuynh và "được" của Hoắc Nhất Hàng hiển nhiên không giống nhau.

Tay Vân Khuynh trượt xuống, chén trong tay rơi xuống đất, "bộp" 1 tiếng, nát thành nhiều mảnh.

Cô gấp gáp quỳ xuống dọn, nhưng lại không cẩn thận bị mảnh vỡ rạch tay.

"Híc"

Máu đỏ thuận theo ngón tay trắng hồng của cô rơi xuống đất.

"Khuynh Khuynh, sao rồi?"

Hoắc Nhất Hàng dùng tốc độ nhanh nhất đi qua, nhìn thấy tay của Vân Khuynh đỏ như vậy, cư nhiên làm 1 hành động kinh người — anh trực tiếp nắm lấy tay Vân Khuynh, đem ngón tay chảy máu ngậm vào miệng.

Vân Khuynh ngây người.

Tự anh cũng ngây người.

Khó tránh trên mặt có chút ngượng ngùng, lấy tay Vân Khuynh ra, giải thích nói: "Anh… anh quên mất cách này không khoa học, chỉ là, lúc nhỏ khi anh bị đứt tay, mẹ gấp gáp, liền làm như vậy, vậy … em đợi tí, anh đi thuốc tiêu độc và băng keo cá nhân."

Nói xong, anh quay về nhà của em lấy hộp sơ cứu.

Vân Khuynh nhìn bộ dạng gấp gáp của anh, tim, lại mềm đi 1 chút.

Nước bọt có vi khuẩn, không thể tiêu độc, nhưng Hoắc Nhất Hàng dùng cách này khiến cô rất cảm động.

Anh lo lắng cô, cũng không chê máu của cô dơ…

Hoắc Nhất Hàng rất nhanh quay lại, thấy Vân Khuynh còn đang dọn mảnh vỡ, trực tiếp ôm cô lên sofa: "Khuynh Khuynh, mảnh vỡ đó, lát anh dọn, lại đây, anh xử lý vết thương trước."

Anh mở hộp sơ cứu ra, lấy thuốc tiêu độc và thuốc bôi nước da ra, trước tiên cẩn thận rửa vết thương cho Vân Khuynh, rồi mới dán keo cá nhân, sau đó dọn những mảnh vỡ.

Bận rộn như vậy, mất nửa tiếng đồng hồ.

Đợi Hoắc Nhất Hàng rửa xong tay, Vân Khuynh đã ngủ trên sofa.

Anh nhìn bộ dạng đang ngủ mệt mỏi của Vân Khuynh, bất lực cười khổ, ôm cô vào trong giường lớn của phòng ngủ.

"Quên đi, thấy hôm nay em mệt mỏi, sáng mai mới đòi nợ em!" Hoắc Nhất Hàng giúp Vân Khuynh cởi áo trên người ra.

Anh cho rằng, chuyện thân mật hai người cũng đã trải qua rồi, cởi quần áo ra, có lẽ không tính là gì.

Nhưng không biết tại anh lần đầu tiên cởi áo cho phụ nữ không có kinh nghiệm nên động tác hơi mạnh 1 chút, hay là tại quần áo cũng Vân Khuynh quá khó cởi, anh cố gắng rất lâu, cuối cùng cũng cởi được 1 nửa đồ trên nửa thân trên của Vân Khuynh, Vân Khuynh đột nhiên tỉnh dậy.

Mắt vẫn chưa hoàn toàn mở hết, thấy hình bóng của 1 người đàn ông, cô vô thức đánh 1 quyền, đúng ngay mắt phải của Hoắc Nhất Hàng.

Còn về tại sao đánh mắt?

Tất nhiên là vì "tên lưu manh" này nhìn lén cô!

Hoắc Nhất Hàng đang bận "chiến đấu" với đống quần áo, làm gì chú ý Vân Khuynh đột nhiên cho 1 quyền, chịu hoàn toàn cú đánh đó.

"A!" 1 tiếng, anh cảm thấy mắt mình như muốn nát ra.

"Khuynh Khuynh, em… em ám hại chồng mình!" Hoắc Nhất Hàng che mắt lại, sắc mặt bi ai.

Hôm nay anh trúng phải vận xui gì? 1 lần 2 lần đều không "ăn thịt" được thì thôi đi, còn bị đánh?

Đây là đã bao nhiêu năm chưa bị người khác đánh lên mặt rồi?

"Em… Hoắc Nhất Hàng, em … xin lỗi xin lỗi! Em không nhìn rõ là anh."

1 quyền này, tay Vân Khuynh còn cảm thấy đau, khi mắt nhìn rõ rồi, mới biết mình vô thức đánh Hoắc Nhất Hàng, nhanh chóng xin lỗi.

Nhưng cũng nhỏ tiếng biện minh: "Anh không có chuyện gì chạy đến phòng ngủ của em làm gì? Còn nhân lúc em ngủ cởi đồ em nữa"

Hoắc Nhất Hàng chỉ cảm thấy bản thân bị oan không chỗ xả.

"Em ngủ trên sofa, anh sợ em lạnh, có lòng tốt ôm em về phòng ngủ, lại sợ em mặc đồ dày ngủ không thoải mái, tính giúp em cởi đồ."

"Vì muốn em ngủ thoải mái hơn, anh cũng tính tiếp tục nhịn rồi, sáng mai mới đến kiếm em đòi nợ, nhưng em vậy mà… vậy mà đánh anh?"

"Có sức mạnh như vậy? Xem ra, tinh thần rất tốt, vậy anh không làm chút gì đó, thì thật có lỗi với cú đánh mạnh mẽ hồi nãy!"

Lời vừa dứt, thân thể cao lớn của anh đã áp lên người Vân Khuynh.

Quần áo cởi được 1 nửa, vừa hay thuận tiện cho bàn tay lớn của anh thâm nhập vào, áp lấy nơi đầy đặn mềm mại của cô.

"Không… em làm gì có sức, em rất mệt, em rất buồn ngủ, em cần phải ngủ!" Vân Khuynh lập tức có chút hối hận.

Không phải anh chỉ giúp cô cởi đồ thôi sao? Cô phản ứng lớn như vậy làm gì?

Anh đã tính tha cho cô 1 lần rồi, cô lại chọc anh tức giận.

"Cái đó… Hoắc Nhất Hàng, em thật sự phải ngủ, anh xem, em đang ngủ, em đã ngủ rồi…"

Vân Khuynh 1 bên nói, 1 bên nhắm mắt lại.

"Bây giờ mới tính ngủ thật ngon?" Hoắc Nhất Hàng kéo áo của Vân Khuynh xuống, ném xuống giường, nhả ra 2 chữ rõ ràng: "Trễ rồi!"

Anh áp trên người, hôn lên cổ thon của cô, xương quai xanh tinh tế, thuận theo khe rãnh hôn xuống, hôn đến nửa đường, lại thay đổi hướng, ngậm lấy trái dâu ngọt ngào trên đỉnh núi.

"Uhm" tiếng rên nhẹ phát ra từ miệng Vân Khuynh.

Hoắc Nhất Hàng đột nhiên dừng lại.

Anh để 2 tay lên trên cổ của Vân Khuynh, chống nửa người lên, nhìn đôi mắt xấu hổ của Vân Khuynh, cười tà nhị, từng chữ nói: "Khuynh Khuynh, bây giờ anh chuẩn bị làm em, muốn thương lượng với em 1 chút, có thể không?"

Vân Khuynh lập tức nghĩ đến lời trước đây cô nói — "Chuyện giữa anh và em, trước khi anh làm, có thể hỏi ý kiến của em không?"

Cho nên, Hoắc Nhất Hàng đây là đang "phục thù"? Đây chắc chắn là đang phục thù!

Anh phục thù vào thời gian này, cô nên nói anh chọn thời gian quá tốt, hay là anh quá … vô sỉ!

Cô thật sự hận không thể lúc này ngay lập tức chìm vào hôn mê, vậy thì không cần thấy nụ cười đắc ý của anh!

"Nếu em nói, không, muốn, thì, sao?" Vân Khuynh nghiến răng nói.

"Nếu em chịu thừa nhận em trở thành là người không có uy tín, giống loại người nói chuyện như cái mông, thì được!" Hoắc Nhất Hàng không nhanh không chậm nói.

Rõ ràng, khí chất của anh ưu nhã cao quý, khuôn mặt đó, cũng đẹp đến người thần đều phải ghen tức, nhưng lời nói ra, lại có sức, sát, thương — như vậy!

Nhưng, Vân Khuynh lại thật sự bị ảnh hưởng bởi lời này.

Sao cô có thể thừa nhận bản thân là người nói chuyện như cái mông được?

"Không nói chuyện? Không nói anh coi như em ngầm đồng ý!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Vậy anh bắt đầu đây."

Vân Khuynh nhắm mắt lại, tim trầm xuống: Quên đi, cũng đâu phải lần đầu làm chuyện này với anh ấy, nếu không phối hợp, anh cảm thấy vô vị, hoặc là sẽ tha cho cô?

Vậy nên, cô quyết định giả làm "cá chết".

Hoắc Nhất Hàng áp cơ thể xuống, vừa mới chuẩn bị hôn Vân Khuynh, lại dừng lại, hỏi: "Khuynh Khuynh, bây giờ anh phải hôn em, muốn thương lượng với em 1 chút, có thể không?"

Vân Khuynh cắn răng, giả bộ không nghe.

"Không nói? Không nói anh coi như em ngầm đồng ý!" Hoắc Nhất Hàng nói, hai tay ôm cổ cô, miệng nóng bỏng rơi lên mặt cô.

Nhìn thấy lông mi cô khẽ run rẩy, hiển nhiên, vẫn có chút căng thẳng.

Mũi toàn mùi hương thanh thoát từ thân thể cô truyền lại, đôi môi yêu kiều đó, 1 chút cũng không khô, ẩm ướt như cánh hoa đào tháng 3 mới bị nước mưa gột rửa, cực kỳ mê người.

Anh nhịn không được đến gần, nhẹ nhàng ngậm môi cô, dịu dàng mút 1 cái, rồi đưa lưỡi về trước thăm dò, lại phát hiện cô cắn chặt răng, không để anh vào.

"Khuynh Khuynh, mở miệng ra, em ngầm thừa nhận cho anh hôn, em không thể không uy chữ tín.."

Vân Khuynh có chút giận: "Em uhm"

Muốn chửi anh 1 câu, ngược lại bị anh nhân cơ hội thâm nhập vào, bắt được thứ mềm mại đó, tùy tiện thám tính mỗi góc ngách…

"Ngốc! Hô hấp!" Phát hiện Vân Khuynh nín thở 1 thời gian dài, Hoắc Nhất Hàng gấp gáp thả cô ra, cũng đột nhiên ấn lên đôi gò bồng đảo của cô.

"Hít" Vân Khuynh giờ mới hít vào1 hơi lớn không khí trong lành.

Hoắc Nhất Hàng cười nhẹ 1 tiếng: "Khuynh Khuynh, có phải anh quên nói em rồi, lúc hôn nhau, cũng phải học cách hô hấp? Em nói, nếu em vì 1 nụ hôn mà ngột chết, vậy thì oan ức cỡ nào?"

Vân Khuynh cực kỳ ngại ngùng, quay mặt qua 1 bên.

Hoắc Nhất Hàng lại đến gần tai của Vân Khuynh, ác ý phả hơi nóng lên, khiến cho cơ thể cô run rẩy, mới khàn giọng nói: "Khuynh KHuynh, trên người em có 2 cục kẹo, anh muốn ăn, muốn thương lượng với em 1 chút, có thể không?"

"A?" Vân Khuynh không hiểu lắm, ngây ngốc nói: "Em không có…"

"Không! Em có! Ở… đây!" Lời vừa dứt, hai tay của Hoắc Nhất Hàng đã phủ lên đỉnh núi mềm mại của Vân Khuynh, còn dùng lòng bàn tay chà sát đỉnh núi.

"Hoắc Nhất Hàng! Anh… anh có thể không như vậy không?" Vân Khuynh chỉ có thể quay mặt lại, mặt rất "nghiêm túc" nhìn thẳng vào Hoắc Nhất Hàng.

Anh làm như vậy, đối với cô mà nói là 1 loại giày vò không nói nên lời.

Cô tưởng nói vậy xong, Hoắc Nhất Hàng sẽ cho cô chết "dứt khoát" 1 lần.

Ai ngờ, Hoắc Nhất Hàng lại cười tà nhị, lắc đầu, nói: "Không thể! Khuynh Khuynh, anh cảm thấy em nói đúng, chuyện giữa anh và em, anh không thể tự làm theo ý mình, anh cần phải tôn trọng ý kiến của em, nếu không, em tức giận rồi, lại đánh anh 1 quyền nữa, sáng mai, không phải anh phải đem 2 con mắt gấu trúc đi lên công ty sao?"

Nói xong, anh cúi đầu: "Anh ăn kẹo em ngầm chấp nhận cho anh ăn trước…"

"Uhm anh… uhm, đừng cắn… nhột…"

Vân Khuynh có 1 loại cảm giác, cô đã nhảy vào bẫy của Hoắc Nhất Hàng vậy!

Không lâu sau, Hoắc Nhất Hàng vùi đầu vào chỗ mềm mại của Vân Khuynh hỏi, 1 bên hô hấp nặng nề, 1 bên hỏi: "Khuynh Khuynh, sau đó, anh còn muốn chạm vào nơi bảo bối tư mật của em, muốn thương lượng với em 1 chút, có thể…?"

Vân Khuynh cuối cùng cũng không nhịn được nổi điên lên: "Hoắc Nhất Hàng! Em chịu thua rồi, được không? Anh muốn làm gì thì làm, không làm thì cút!"

56. Chương 56

Chịu thua? Khuynh Khuynh, em đang nhận thua với anh sao? Anh không cần em phải nhận thua, lại đây, chúng ta tiếp tục."

Vân Khuynh cắn răng, đột nhiên đưa tay, đẩy Hoắc Nhất Hàng ra, sau đó, nhanh chóng lật người, áp lên trên Hoắc Nhất Hàng, hung hăng nói: "Không phải chỉ là chuyện nhỏ này sao? Em nói anh biết, Vân Khuynh em, nói được làm được, anh đừng mượn cớ giày vò em, anh không làm, em làm!"

Ánh mắt Hoắc Nhất Hàng đầu tiên lướt qua tia kinh ngạc, sau đó, cười rạng rỡ.

"Thì ra, Khuynh Khuynh của anh, không thích nằm dưới, vậy … cho em nằm trên, cũng không có vấn đề gì, nhưng mà, anh tôn trọng em rồi, có phải em cũng phải tôn trọng tôn trọng anh không?"

"Bảo bối Khuynh Khuynh, nói cho anh biết, em tính làm gì?" Hoắc Nhất Hàng cười đưa tay lên môi mình, chỉ chỉ: "Bắt đầu từ đây?"

"Hay là…" Anh chỉ chỉ phía dưới: "Đơn giản 1 chút, trực tiếp làm?"

"Em…" Vân Khuynh chỉ cảm thấy mặt nóng như lửa, trái tim dường như cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trên thực tế, mới vừa áp Hoắc Nhất Hàng xuống, cô đã cảm thấy hối hận rồi.

Cô cũng không biết, tại sao bản thân lại có dũng khí lớn như vậy, vậy mà dám làm chuyện này.

Đặc biệt là, còn nói ra lời đáng xấu hổ đó.

"Quên đi, anh làm …"

Vân Khuynh, rốt cuộc vẫn không có dũng khí tiếp tục, phát tiết xong, nằm xuống kế bên, bộ dạng tùy ý anh muốn làm gì cũng được.

Hoắc Nhất Hàng vui vẻ cười ra tiếng, anh nghiêng người, cởi quần dài xù lông của Vân Khuynh xuống, lại kéo cái chăn qua, đắp lên người cô, sau đó từ phía sau ôm cô: "Được rồi, tối nay, em thực sự mệt rồi, anh cũng mệt rồi, chúng ta cái gì cũng không làm, chỉ đơn thuần đắp chăn đi ngủ, được không?"

Cô quả thật rất mệt rồi, quầng thâm bắt đầu hiện lên, lý ra anh tính nhẫn tâm làm 1 lần, giày vò lâu như vậy, cô cũng không phải rất nguyện ý, cũng sắp "điên" lên rồi! Sao anh nhẫn tâm như vậy được?

Quên đi, nghỉ ngơi 1 đêm trước, sáng mai mới nói.

"Anh… thật sự… không muốn cùng em làm cái đó sao?" Vân Khuynh đã chuẩn bị tinh thần "mây mưa điên cuồng" rồi, Hoắc Nhất Hàng lại từ bi tha cho cô?

Anh tốt như vậy sao?

"Ừ, thật! Anh tha cho em rồi," Hoắc Nhất Hàng vùi đầu vào cổ Vân Khuynh, hít lấy mùi thơm trên cơ thể cô, âm thanh khàn đặc nói: "Nhưng mà, nếu em còn dám hoài nghi và nhúc qua nhúc lại, anh không đảm

bảo mình có thể nhịn được."

Vân Khuynh nghe vậy, quả nhiên không dám động nữa.

Không lâu sau, đã chìm sâu trong giấc ngủ.

Đợi cô ngủ rồi, Hoắc Nhất Hàng mới mở mắt ra, quay người cô lại, để cô đối diện mình, hôn lên trán cô: "Bây giờ anh mới hiểu, mới cảm nhận được 5 từ tiểu yêu tinh giày vò là gì, Khuynh Khuynh, anh phát hiện, anh càng ngày càng thích em."

"Uhm" người trong lòng vô thức đáp 1 tiếng, như là đang đáp lại anh, lại tìm vị trí thoải mái hơn trong lòng anh, ngủ rất ngọt.

Hoắc Nhất Hàng ôm Vân Khuynh, nhìn ra màn đêm đầy sao ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy, chưa từng bình yên như lúc này.

Có người phụ nữ này nằm trong lòng anh, hô hấp thơm ngọt, giống như đến thân thể của bản thân cũng được hoàn thiện vậy.

Ngủ không mơ, rất ngon giấc.

Vân Khuynh bị hôn đến tỉnh.

Mới sáng sớm, mới có chút ý thức, đã phát hiện môi của bản thân bị người bịt lấy, hơi thở mạnh mẽ bá đạo đó, khiến cô rất nhanh phản ứng lại là người nào đó đang "làm trò", nắm đấm từ từ thả lỏng.

"Khuynh Khuynh, dậy rồi?" Nhìn thấy lông mi Vân Khuynh rung động, Hoắc Nhất Hàng biết cô tỉnh rồi, cả người dứt khoát đè lên trên cô: "Tỉnh rồi, thì nên trả nợ rồi! Hai lần! Anh nhớ đó!"

Vân Khuynh chỉ có thể mở mắt, có chỉ không vừa lòng nói: "Sao lại trở thành 2 lần? Rõ ràng anh đáp ứng em là 1 lần…" Mới vừa dứt lời, lại nghĩ đến lần trước, anh nói 1 lần, thời gian cũng lâu rồi…

Mặt của cô rũ xuống: "Hoắc Nhất Hàng, em có thể thương lượng với anh chuyện này không?"

"Ừ, em nói." Hoắc Nhất Hàng vừa vùi đầu vào cổ Vân Khuynh tạo từng dấu hôn, vừa độ lượng để Vân Khuynh nói.

"Cái đó … em là muốn … anh … anh có thể, có thể … nhanh 1 chút được không?"

“Nhanh 1 chút?” Hoắc Nhất Hàng ngẩng đầu lên, ngây người 1 lúc, hiểu được ý của Vân Khuynh.

Cô là cảm thấy lần trước thời gian quá dài.

Nhưng, anh ngược lại “gian xảo” cười 1 tiếng: “Được! Anh đáp ứng em, nhanh 1 chút!”

Tay Hoắc Nhất Hàng mang theo hơi ấm dễ dàng cảm nhận được, vui chơi trên làn da trắng nõn của Vân Khuynh, mang đến cho cô cảm giác tê tê, nhân lúc cô thả lỏng, thâm nhập sâu vào hoa viên tư mật của cô, tìm kiếm nhụy hoa yêu kiều nhất, nhẹ nhẹ ấn 1 cái.

“Uhm em! Đừng…”

“Được.” Anh nói, cũng không biết là đang trả lời cô, hay là đang nói cái gì.

Thân thể của Vân Khuynh dưới sự trêu chọc của Hoắc Nhất Hàng, rất nhanh mềm mại như cây liễu đung đưa trước gió ở bên bờ hồ, thật sự rất đẹp, rất mềm mại.

Hô hấp của cô trở nên nặng nề, thân thể có thêm 1 loại cảm giác, trống trãi, như là gấp gáp cần cái gì đó lấp đầy.

Hoắc Nhất Hàng vẫn cứ chầm chậm, không chịu tiến vào…

“Hoắc … Nhất Hàng, anh đáp ứng mà, anh … anh nhanh 1 tí…” Vân Khuynh nhịn không được hối Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng lúc này mới đưa 2 chân của cô lên, tìm đến cửa, đôi mắt đen đầy tình cảm nhìn đôi mắt mê ly của Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, cần thương lượng với em 1 tí, anh… tiến vào?”

“Uhm.’ Vân Khuynh cắn môi dưới của mình.

“Tiến vào? Hay là không? Hay là từ từ, không tiến vào?” Trán Hoắc Nhất Hàng cũng hiện lên tầng mồ hôi, thực ra, anh cũng nhịn đến rất khó chịu.

Anh cũng rất thích nhìn bộ dạng gấp gáp mà e thẹn của Vân Khuynh.

Khoảnh khắc này, tình và dục của cô, đều là vì anh!

“Anh… tiến vào.” Ánh nhìn của Vân Khuynh mê ly, giọng càng thấp đến không thể thấp hơn.

Hoắc Nhất Hàng lại nghe thấy, môi giương lên, đẩy mạnh cơ thể về phía trước, liền tiến vào nơi vừa ấm áp vừa vui vẻ.

Anh thỏa mãn thở ra 1 tiếng, cúi người xuống, ôm lấy Vân Khuynh.

"Khuynh Khuynh, em nói đó, nhanh 1 chút, vậy anh… không khách khí nữa!"

Âm thanh vừa dứt, anh đã bắt đầu động tác, nhanh và hữu lực, nhưng, ngày càng nhanh, ngày càng nhanh.

Vân Khuynh rất nhanh có chút không thể chịu nổi, cô cảm thấy bản thân như thuyền nhỏ trên đại dương, đột nhiên tiến vào phong ba bão táp, ở giữa đại dương mênh mông thuận theo gió lớn sóng mạnh mà dao động, giống như 1 giây sau, sẽ bị gió làm cho tan nát!

"Hoắc Nhất Hàng! Anh… anh cố ý! Em nói nhanh… nhanh 1 chút, không phải… không phải ý này!"

Cô kêu anh nhanh ở vấn đề thời gian, không phải kêu tốc độ anh nhanh lên, anh thật sự hiểu nhầm ý cô, hay là cố ý hiểu sai ý cô?

Vế sau có khả năng lớn hơn nhiều.

"Anh… chậm… chậm 1 chút a! Em cảm thấy giường… giường sắp bị anh động đến sập!" Vân Khuynh không hài lòng kháng nghị.

"Khuynh Khuynh, em yên tâm, giường trong phòng ngủ của em, là anh đích thân chọn, gỗ cứng, chất lượng rất tốt! Sẽ không bị sập!" Hoắc Nhất Hàng 1 bên tiếp tục động tác, còn có thể nói trọn vẹn cả câu, hiển nhiên, đối với anh, tốc độ và sức lực này không được tính là gì cả.

Vân Khuynh rất nhanh, không còn sức để nói chuyện và suy nghĩ, sau khi sự không thích nghi và đau đớn lúc đầu qua đi, cảm giác kỳ lạ không thể nói lại xuất hiện, dưới sự chỉ dẫn của Hoắc Nhất Hàng, 1 lần lại 1 lần lên đỉnh, cho đến khi, bụng nhỏ đột nhiên truyền lại cảm giác đau tận xương tủy!

"Đau! Hoắc Nhất Hàng, có chút đau!" Vân Khuynh nhíu mày, hô hấp nặng nề biểu đạt cảm nhận với Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng cúi đầu, nhìn thấy biểu cảm của cô không phải giả tạo, gấp gáp chậm lại, hỏi: "Không phải đã đủ ướt, đủ trơn rồi sao? Sao lại có thể đau? Chỗ nào đau?"

"Bụng… bụng đau!" Sắc mặt Vân Khuynh từ từ thay đổi: "Anh…anh đừng động nữa, rất đau… càng ngày càng đau!"

"Sao lại như vậy?" Hoắc Nhất Hàng nhanh chóng lui ra, muốn biết rõ tình trạng cơ thể của Vân Khuynh, ngược lại phát hiện "bảo bối" của mình bị nhiễm máu.

Máu!

"Khuynh Khuynh, em… chảy máu!" Hoắc Nhất Hàng cũng hoảng.

Không lẽ anh quá dùng lực? Khiến cô bị thương rồi?

Nghĩ vậy, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện cảm giác hối hận và tự trách: "Khuynh Khuynh, anh… là anh quá… em nhịn 1 chút, anh lập tức mặc đồ cho em, đưa em đi bệnh viện!"

"Không… Không đi!" Vân Khuynh cuộn lại thành 1 cục: "Em nghĩ, không hoàn toàn tại anh… là vì em, tính tính ngày, có thể em… tới tháng rồi!"

A? Tới tháng?

Hoắc Nhất Hàng cũng ngây người 1 lúc, đã hiểu rõ, tới tháng chính là kinh nguyệt mỗi tháng phụ đều có.

Sắc mặt anh liền u ám, vậy… vậy cũng quá trùng hợp đi?

Quả thật là ông trời cố ý giày vò anh mà!

"Khuynh KHuynh, em đợi đó, anh đi xuống lầu mua thuốc giảm đau!" Thấy Vân Khuynh khó chịu, tim Hoắc Nhất Hàng cũng đau đớn, trực tiếp nhảy xuống giường, lụm áo phom dài của bản thân mặc hôm qua lên rồi chạy ra ngoài…

Rất lâu sau đó, khi anh và Vân Khuynh nhớ lại chuyện hôm nay, mới phát hiện, lúc đó anh quên mặc quần lót đã chạy đi rồi.

Vẫn may áo phom dài đủ lớn, với lại không lộ, nếu không, để người khác nhìn thấy, có thể tưởng anh có sở thích khỏa, thân, chạy!

Lúc Hoắc Nhất Hàng mang thuốc giảm đau về, Vân Khuynh đã chịu mấy đợt đau rồi, cô đau đến chảy rất nhiều mồ hôi, cả người như bước từ nước ra vậy.

Hoắc Nhất Hàng cho cô uống thuốc giảm đau, rồi chạy vào phòng tắm, lấy khăn nóng ra lau toàn thân cho cô, giúp cô thay đồ ngủ sạch, sạc đầy điện cho túi làm nóng anh mang về, để lên bụng cô, sau đó về bếp bên kia của anh, nấu nước đường đỏ cho cô, những thứ này, đều là khi đi mua thuốc giảm đau bác sĩ nói với anh.

Giày vò vài tiếng đồng hồ, đau kinh của Vân Khuynh cuối cùng cũng qua.

Hoắc Nhất Hàng nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, trầm mặc vài giây, nói: "Khuynh Khuynh, sau này anh sẽ nhớ ngày hành kinh của em!"

Vân Khuynh thấy mặt anh nghiêm túc, ngược lại bật cười 1 tiếng: "Ngại quá, tại thời gian này bận đến hồ đồ, cũng quên mất, đợi… đợi hết rồi, em bồi thường cho anh."

Nửa câu sau, giọng cô ngày càng nhỏ, sau khi nói xong, lại đỏ mặt.

Cô biết, lúc đó anh thấy máu của cô, cũng bị dọa rồi, nghe nói, đàn ông ở những lúc đó, không thể chịu đả kích quá lớn.

"Được! 3 lần, anh nhớ rồi!" Hoắc Nhất Hàng đưa ra 3 ngón tay, cũng cười ngại ngùng…

57. Chương 57

Tối hôm đó, Lục Lợi Quần, Lục Bác Dương, Cao Thúy Lan, Vân Bính Hoa, Tô Tương đều ở Lục gia, trông coi Lục Văn Bân và Triệu Thanh Thanh cả đêm!

Chỉ vì Lục Văn Bân uống thứ thuốc bá đạo đó, trước đó đã làm đến ngất xỉu 1 lần, nhưng khi anh tỉnh lại lần nữa, thứ tượng trưng cho nam tính đó, lại đứng thẳng dậy, dục vọng đối với phụ nữ cực kỳ mạnh mẽ.

Vân Bính Hoa và Tô Tương thấy vậy, tức đến xanh mặt.

Cao Thúy Lan muốn che giấu giúp con trai, Lục Văn Bân lại tự thừa nhận thuốc đó là dùng trợ giúp khi anh làm với Dương Liễu, cũng là anh tự uống.

Không ai còn cách nào khác nữa, chỉ biết đưa Triệu Thanh Thanh bị Lục Văn Bân cưỡng hiếp đến dưới thân Lục Văn Bân, để anh giải quyết nhu cầu nguy cấp trước.

Trong phòng chính trên lầu, tiếng khóc than của Triệu Thanh Thanh ngày một cao hơn, những người ở đại sảnh dưới lầu, sắc mặt khó coi cực kỳ.

Tô Tương trước giờ dịu dàng nhút nhát cũng nhịn không được nói với Cao Thúy Lan và Lục Bác Dương: "Cao phu nhân, chúng ta đều rất rõ, quan hệ của Lục gia và Vân gia nên phát triển như thế nào, vậy, về chuyện Lục Văn Bân phản bội Liễu nhi dùng thuốc làm người phụ nữ khác … chuyện như vậy, Lục gia có phải nên có lời giải thích thỏa đáng với Vân gia chúng tôi?"

“Đây… đây là hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm, thân gia, đợi Văn Bân dịu lại rồi, chúng ta hỏi cho rõ,” Cao Thúy Lan trong lòng cũng có ngọn lửa, nhưng không thể không mỉm cười khuyên nhủ Tô Tương và Vân Bính Hoa.

Rõ ràng bà đã chuẩn bị kế hoạch đến không chút sơ sót, chỉ đợi hủy hoại thanh danh của Vân Khuynh, vạn kiếp bất phục! Nhưng tại sao cuối cùng người bị hủy hoại thanh danh, bị phiền phức quấy nhiễu lại trở thành con trai bà và bà?

Rốt cuộc chi tiết nào có sai sót?

Từ khách sạn về, Cao Thúy Lan luôn nghĩ đến vấn đề đó, nhưng dù cho bà nghĩ đến muốn xỉu đi, vẫn không có đáp án.

“Hiểu lầm? Cao phu nhân, bản lĩnh mở mắt nói bậy của bà thật tốt? Chuyện này đã xảy ra rất, rõ, ràng, bà còn nói là hiểu lầm?” Vân Bính Hoa tức giận nói: “Hơn nữa, Lục Văn Bân cũng tự nhận, thuốc đó, là của nó, cũng là tự nó uống, nếu nó không muốn xảy ra chuyện dơ bẩn với người phụ nữ đó, nó cần uống thứ thuốc đó sao, mà còn uống lượng nhiều như vậy?”

“Không sai,” Tô Tương nói: “Cao phu nhân! Liễu nhi của chúng tôi mới sinh con cho Lục gia các người, con trai bà liền ngoại tình với nữ phục vụ, các người không cần mặt mũi, tôi và Vân Bính Hoa vẫn là cần đó!”

“Cái gì chuyện dơ bẩn? Cái gì ngoại tình? Vân Bính Hoa, Tô Tương, các người nói chuyện cũng đừng khó nghe như vậy!” Cao Thúy Lan tức giận cực kỳ, trước giờ vẫn là bà trách móc Vân Bính Hoa và Tô Tương, lần này, ngược lại bị trách móc lại, bà đương nhiên không chịu được, cũng rất tức giận.

“Con trai tôi không phải chỉ lên giường với Triệu Thanh Thanh sao, phong lưu khoái hoạt mấy hồi chứ? Cái gì gọi là dơ bẩn? Nam nhân có người nào không phong lưu khoái hoạt? Liễu nhi nhà các người cũng không phải con tôi ngoại tình sau vài ngày kết hôn với Vân Khuynh sao, còn ngày ngày bám dính lấy con tôi?”

“Bà… sao bà có thể nói vậy? Liễu nhi có thể giống nữ phục vụ sao? Liễu nhi nhà chúng tôi là cô gái tốt băng thanh ngọc khiết, là con các người theo đuổi trước, tụi nó yêu thương lẫn nhau mới đến với nhau…” Tô Tương tích cực phản biện.

“Hừ!” Cao Thúy Lan ngược lại không vui lạnh hừ 1 tiếng: “Được rồi! Sự thật như thế nào, chúng tôi và các người đều hiểu rõ, đừng bao che việc đáng xấu hổ làm gì! Các người thiên vị Dương Liễu, đương nhiên cảm thấy cô ta chỗ nào cũng tốt, nói đến cùng, giá tắc vi thê bôn vi thê, quy tắc muôn đời! Chỉ cần con trai tôi chưa cưới cô ta, Dương Liễu chính là tiểu tam, sinh con cho con trai tôi thì sao? Chỉ cần Lục gia chúng tôi không thừa nhận, cô ta và con cô ta cũng không phải!”

“Bà… bà có ý gì, Lục gia các người vậy mà muốn không chịu trách nhiệm với Liễu nhi và con?” Vân Bính Hoa đứng bật dậy: “Cao phu nhân, bà làm như vậy, cũng quá bỉ ổi rồi!”

“Đúng! Tôi bỉ ổi!” Cao Thúy Lan không chút đỏ mặt thừa nhận: “Cao Thúy Lan tôi trước giờ không phải

là người tôi gì, tôi luôn bỉ ổi như vậy, tôi chỉ quan tâm đến Lục gia và con trai! Không giả tạo giống các người, đã bỏ rơi con ruột của mình rồi, còn làm bộ dạng từ phu bi mẫu, đến trước mặt tôi đòi công bằng cho con gái nuôi!"

"Tôi nói rõ cho các người biết, ở đây, không có gì để nói, con trai tôi muốn lên giường với cô gái nào, là tự do của nó, tôi không những không ngăn cản, còn ủng hộ nó, Lục gia chúng tôi ít người nối dõi, thêm mấy đứa con gái sinh con cũng không phải không tốt!"

"Còn về Dương Liễu, nếu cô ta chấp nhận, đợi Văn Bân và Vân Khuynh ly hôn, Lục gia chúng tôi sẽ phong phong quang quang rước cô ta vào cửa, con cô ta là cháu trưởng của Lục gia, nhưng nếu cô ta yêu cầu này nọ, vậy các người đưa con các người về đi, Lục gia chúng tôi không rước nổi!"

Nói xong mấy câu này, Cao Thúy Lan còn cười mỉm 1 tiếng, thêm 1 câu: "Chẳng qua, nếu các người thật sự không muốn gả con gái cho con trai chúng tôi, tôi muốn xem xem, Vinh Thành, còn nhà nào cần cô ta!"

"Các người… các người thật quá đáng!" Tô Tương không nghĩ đến, Cao Thúy Lan vậy mà có thể nói những lời này.

Bà ta không có chút cảm giác là Lục Văn Bân phản bội Liễu nhi, còn nói ủng hộ Lục Văn Bân lên giường với người phụ nữ khác, sinh con với người phụ nữ khác?

"Không có gì quá đáng", Cao Thúy Lan nói: "Chỉ là tại các người quá ngây thơ mà thôi, mấy chục tuổi đầu rồi, còn ngây thơ như vậy, thật là mắc cười mà!"

"Tôi dạy dạy các người, ở trên thế giới này, muốn có được 1 số thứ, buộc phải mất đi 1 số thứ, ví dụ như, các người muốn lấy cổ phần từ người Vân Khuynh, thì chỉ có thể để Dương Liễu làm tiểu tam, ví dụ nữa, các người chọn Dương Liễu, thì nhất định mất đi Vân Khuynh! Các người muốn có lợi ích, thì đừng nghĩ đến danh tiếng nữa!"

"Tôi biết rất rõ, Dương Liễu thích vinh hoa phú quý, thứ cô ta muốn, là danh phận và địa vị Lục gia đại thiếu phu nhân, Lục gia chúng tôi có thể cho cô ta! Nhưng Cao Thúy Lan tôi vẫn luôn không thích con dâu không ngoan, có 1 số chuyện, nếu cô ta không thể mắt nhắm mắt mở cho qua, vậy thì đừng vào Lục gia nhà chúng tôi sẽ tốt hơn."

"Con trai tốt vẫn còn rất trẻ, không thiếu phụ nữ muốn kết hôn với nó, muốn có con với nó!"

"Nhưng các người phải suy nghĩ kĩ, đàn ông chơi vài người phụ nữ không tính là gì, nhưng phụ nữ bị đàn ông chơi rồi, còn có sinh con rồi, sớm đã mất giá!"

"Vậy tiền thì sao? Tiền Lục gia các người cũng không cần sao?" Tô Tương nói:" Vân Bính Hoa đã chuyển 40% cổ phần cho Liễu nhi, rất nhanh sẽ có sự thay đổi! Đừng quên, khó khăn kinh tế của Lục gia các người vẫn chưa được giải quyết, bà đã qua cầu rút ván, không sợ Lục thị các người chôn thân dưới nước à, biến mất hoàn toàn khỏi Vinh Thành này?"

Tô Tương lúc này, thật sự hối hận, sớm biết bộ dạng thật của Lục gia, bà sẽ không để Dương Liễu và Lục Văn Bân hẹn hò, cũng không nên để Vân Khuynh kết hôn với Lục Văn Bân... nhưng bây giờ, có cách gì chứ? Vân Khuynh nhất định phải ly hôn với Lục Văn Bân, Liễu nhi là mẹ đơn thân, không gả vào Lục gia, còn có thể làm gì?

"Tiền, Lục gia chúng ta đương nhiên cần," Cao phu nhân nghe Tô Tương nhắc đến tiền, thái độ khẽ tốt hơn 1 chút, ngược lại nói:"Nhưng mà, hạng mục của Lục thị chúng tôi ở hải ngoại đã bắt đầu thu được lợi nhuận rồi, với lại, hôm qua chồng tôi đã nhận được tiền vay từ ngân hàng, cũng không thiếu chút tiền của Vân gia các người, tôi tin, khó khăn kinh tế của Lục thị chúng tôi rất nhanh được giải quyết, đến lúc đó, Lục thị sẽ trở thành công ty hàng đầu Vinh Thành! Dương Liễu nhà các người có thể gả cho con trai tôi, là nó trèo cao rồi!"

Vân Bính Hoa và Tô Tương mới bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách Cao Thúy Lan dám nói những lời khoa trương như vậy.

Không lẽ bọn họ tận tâm tận lực, thậm chí không ngại bỏ rơi con gái ruột, mạo hiểm phạm luật, vì có thể giúp Dương Liễu, có được cuộc hôn nhân hạn chế này sao?

Không lẽ nỗ lực tìm trăm phương nghìn kế của bọn họ chỉ đổi lại sự xấu hổ không công bằng này sao?

Chuyện này, tại sao lại trở thành như thế này? Rốt cuộc chỗ nào vượt quá sự kiểm soát của họ? Đến việc gả con gái cũng nhận sự lăng nhục?

Một lúc, Vân Bính Hoa và Tô Tương đều trầm mặc.

Lục Bác Dương vẫn luôn không nói chuyện, tỉ mỉ quan sát phản ứng của Vân Bính Hoa và Tô Tương, thấy thích hợp mở miệng nói: "Vân tổng, Tô phu nhân, Thúy Lan tính tình luôn như vậy, rất thẳng thắn, nói chuyện thô lỗ, các người đừng để tâm!"

"Nói thật, tôi thích con bé Vân Khuynh hơn 1 chút, nó đơn thuần, lương thiện, thông minh, ưu tú, nếu không phải Dương Liễu có con với Văn Bân, tôi và lão gia tử nhất định chỉ đồng ý nhận Vân Khuynh.

Nhưng con bé Vân Khuynh này không biết nghe ai xúi giục,, vậy mà làm đến chuyện này lớn như vậy, đến hai vị - ba mẹ ruột cũng không cần nữa! Tôi và lão gia tử cũng thất vọng đối với nó.

Dương Liễu con bé này đương nhiên cũng tốt, nó có tình cảm tốt với Văn Bân, chuyện này mọi người đều thấy được, cũng nói rõ là sau khi Văn Bân và Vân Khuynh ly hôn, sẽ cưới con bé.

Ý thực sự của Cao Thúy Lan là, cũng không phải bỏ rơi Dương Liễu, chỉ là chuyện phát sinh tối nay vẫn chưa hoàn toàn tìm hiểu rõ ràng, nhưng không cần biết sự thật như thế nào, Văn Bân thực sự đã xảy ra quan hệ với cô nương đó rồi, lúc đó ở khách sạn, trước mặt đám đông, cô nương đó nói Văn Bân cưỡng hiếp

mình, bây giờ chúng ta lại đưa cô ấy về cho Văn Bân tiếp tục…

Về tình về lý, Văn Bân đối với cô gái này cần có trách nhiệm, nếu không, thật sự khiến Văn Bân ngồi tù rồi, đối với tất cả chúng ta có lợi ích gì? Đối với Dương Liễu và đứa con có lợi ích gì? Các người nói đúng không?"

Vòng 1 vòng thật lớn, cuối cùng Lục Bác Dương cũng nói ý chính: "Cho nên, ý của tôi là, trước tiên an ủi cô nương đó 1 tí, mua cho cô ta 1 căn biệt thự ở ngoài, cô ta chỉ là người phục vụ, xuất thân thấp, cho căn nhà cho tiền, có lẽ sẽ không quấy nhiễu nữa."

"Sau đó, chúng ta vẫn giải quyết vụ ly hôn của Văn Bân và Vân Khuynh trước, đợi chuyện đó kết thúc, tôi đích thân đến Vân gia đề nghị hôn nhân cho Dương Liễu, Lục gia ra sính lễ, Vân gia đưa của hồi môn, mọi thứ đều sắp xếp như hình thức của hôn lễ chính thống, tôi bảo đảm, Dương Liễu sẽ phong phong quang quang trở thành đại thiếu phu nhân của Lục gia, con cô ta sinh, cũng sẽ được xem trọng ở Lục gia!"

"Đương nhiên rồi, Thúy Lan cũng chỉ là tính cách nóng nảy, cô ta sẽ không thật sự ức hiếp con gái các người đâu, gia hòa thì vạn sự mới hưng được, cô ta hiểu đạo lý này, tôi và lão gia tử cũng sẽ không ngược đãi Dương Liễu và con của cô ấy, như vậy được không?"

58. Chương 58

Thật ra, Lục Bác Dương căn bản cũng không thể vay mượn Ngân hàng, ông ta vẫn muốn ra tay với đồ cưới của Dương Liễu. Nhưng ông và Cao Thúy Lan đều kiên quyết, muốn đứng ở vị trí chủ động.

Vân Bính Hoa và Tô Tương rất dễ đối phó, bọn họ căn bản cũng không giỏi việc giành lấy cái gì.

Nhưng phàm là bọn họ có thể thông minh như vậy một chút xíu, Vân lão gia tử cùng Vân lão phu nhân cũng không đến nỗi phải trực tiếp cho bọn họ đi tàu bay giấy (tức là bên ngoài thì tâng bốc, bên trong thì bài xích), đi đào tạo đứa cháu gái Vân Khuynh.

Cho nên, ông trước hết để cho Cao Thúy Lan cố gắng chèn ép bọn họ, sỉ nhục bọn họ, sau đó ra nói vài lời ngon ngọt, cũng đủ để xách mũi của bọn họ mà đi!

Ông đã sớm muốn ra tay với Vân gia rồi, nếu không phải trước đó có Vân Khuynh ngăn cản, dựa vào Vân Bính Hoa và Tô Tương hai người ngu xuẩn này, căn bản cũng không phải là đối thủ của Lục Bác Dương ông.

Nhưng mà, hiện tại cũng không muộn.

Chỉ cần Vân Bính Hoa và Tô Tương làm theo ý của Lục gia, trợ giúp Lục gia đối phó Vân Khuynh, lại gả

Dương Liễu qua đây, nuốt chửng toàn bộ Vân gia, đây chẳng qua là chuyện sớm muộn thôi……

Không thể không nói, bàn tính của Lục gia vừa tỉ mỉ vừa vang dội.

Tô Tương hoàn toàn mất hết chủ ý, Vân Bính Hoa trầm mặc một lúc lâu, cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơ.

Thật sự muốn rước Dương Liễu và đứa trẻ về Vân gia sao? Đừng nói Dương Liễu và đứa trẻ sau này không dễ thu xếp, ngay cả cái mặt già này của ông cũng không còn chỗ để!

Cuối cùng, ông chỉ rầu rĩ nói một câu: "Chuyện thành ra vậy rồi, gả hay không gả, còn phải hỏi ý của Liễu Nhi trước."

Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan liếc nhau một cái, khóe miệng đều nhếch lên một nụ cười nham hiểm.

Lúc trời sắp sáng, căn phòng trên lầu rốt cuộc đã kết thúc.

Lục Văn Bân và Triệu Thanh thanh đều hôn mê bất tỉnh, đã sớm chờ sau khi xử lý xong ở bệnh viện gia đình bên cạnh, sắp xếp cho hai người nghỉ ngơi ở hai căn phòng khác nhau.

Vân Bính Hoa và Tô Tương trở về bệnh viện gặp Dương Liễu và đứa trẻ.

Cao Thúy Lan và Lục Bác Dương cũng vội vàng đi tới bên giường Lục Văn Bân.

Cơ hồ cả đêm vận động, thân thể của anh dường như bị rút sạch vậy, sắc mặt anh trắng bệch, giống như bệnh nhân sắp chết vậy, cũng may, cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Nghịch tử mày! Mày nói xem, rốt cuộc chuyện thế nào? Sao mày lại lên giường với nữ phục vụ của khách sạn hả?"

Thấy mắt của Lục Văn Bân mở ra, Lục Bác Dương liền tức giận quát to.

"Con……" Lục Văn Bân vừa mở miệng, đã cảm thấy trong cổ họng giống như bị lửa thiêu đốt qua vậy, đau dữ dội, giọng nói cũng khàn khàn khó nghe.

Sau khi về đến nhà, anh đã biết, người phụ nữ xảy ra quan hệ với mình cũng không phải là Vân Khuynh mà anh mong đợi, mà là một người phụ nữ mà anh chưa từng gặp qua, mặc dù dáng người của người phụ nữ đó cũng rất tốt, cảm giác lúc làm rất không tệ, nhất là lúc bị anh làm đến khóc, bộ dạng đáng thương bất lực đó, càng có thể kích thích lòng ham chiếm hữu của anh với cô……

Nhưng, không phải Vân Khuynh, anh vẫn có chút phẫn nộ!

"Ba, con…… con cũng không biết chuyện gì? Trước khi con đi vào đó, đều hỏi qua, người đang thay đồ trong đó là Vân Khuynh, con cũng không biết sao lại biến thành một nữ phục vụ! Một phục vụ viên như cô ta, sao lại chạy đến phòng khách quý thay đồ?" Lục Văn Bân nói, còn cảm thấy mình có chút ủy khuất.

Dù sao thì, người đàn ông tự cho mình cao quý như anh, luôn cảm thấy thượng một thiên kim tiểu thư và thượng một nữ phục vụ là có sự khác biệt về bản chất.

Cao Thúy Lan và Lục Bác Dương đều nghe ra chuyện không đúng từ trong lời nói của Lục Văn Bân.

"Văn Bân, ý của con là, con chạy vào phòng đó, là vì tìm Vân Khuynh con nha đầu đê tiện đó?" Sắc mặt Cao Thúy Lan trầm xuống, lửa giận trong mắt chuyển động: "Con uống nhiều thuốc như vậy, là còn muốn xảy ra quan hệ với con nha đầu đê tiện đó?"

"Cái gì gọi là còn?" Lục Văn Bân nói: "Sau khi con kết hôn với Vân Khuynh, chưa chạm qua cô ta, con……con chỉ là không cam tâm con chưa một lần thượng qua cô ta, đã để cô ta bị người đàn ông khác……"

Không đợi Lục Văn Bân dứt lời, Cao Thúy Lan đã giận đến một bàn tay tát vào mặt Lục Văn Bân: "Con nói cái gì? Con…… Con có phải muốn tức chết mẹ không? Mẹ sắp xếp kĩ lưỡng, cũng vì con, nhưng con lại giấu diếm mẹ có ý nghĩ với con nha đầu đê tiện đó?"

"Chưa chạm qua thì sao chứ? Loại nha đầu đê tiện kia, chưa chạm qua mới tốt, chạm qua nó sẽ hạ thấp thân phận của mình! Nhưng con…… Sao con lại không biết nghĩ gì hết vậy!"

"Mẹ! Mẹ điên rồi, đánh con làm gì?" Lục Văn Bân chịu một bạt tay, cũng giận theo: "Mặc kệ nói thế nào, cô ta hiện tại vẫn là vợ của con, con thượng vợ của mình thì đã sao? Mẹ có thể nghĩ ra loại chiêu tệ này cho con đội nón xanh, còn không cho phép con phát tiết một chút?"

"Con…… Con phát tiết lúc nào không được? Nhất định phải chọn đêm qua?" Cao Thúy Lan thật sự là hận sắt không thành thép, thế nhưng nhìn bộ dạng yếu ớt của Lục Văn Bân, vẫn không đành lòng tiếp tục đánh anh.

Đành phải dùng giọng điệu nhỏ nhẹ, nói: "Văn Bân, cho dù con không cam tâm, con đợi sau khi kế hoạch của mẹ thành công, con nha đầu đê tiện kia tiêu đời, các con ly hôn, cô ta lại đi đến bước đường cùng, con không phải cũng có thể giống như gọi kỹ nữ vậy muốn đối xử với cô ta thế nào cũng được sao? Nhưng con hết lần này tới lần khác…… Sao mẹ có thể sinh ra đứa con luôn gây chuyện như con chứ!"

Bà còn có thể nói gì? Kế hoạch này, đã bị Lục Văn Bân làm hỏng.

Hùng phu nhân là do bà sắp xếp, vở kịch của Hùng phu nhân không bị sao, bà ta đụng phải nữ phục vụ đó, thành công hất đổ ly rượu đỏ vào người Vân Khuynh, sau đó, bà ta nhân cơ hội này để 3 người họ đều đi

thay quần áo.

Vì tránh khỏi nữ phục vụ, bà lại để Hùng phu nhân đưa Vân Khuynh đến căn phòng bà đã sớm chuẩn bị xong..

Chỉ cần Vân Khuynh đi vào căn phòng đó, kế hoạch này sẽ xem như thành công.

Đã nói rõ trước, kế hoạch thành công rồi, Hùng phu nhân phải xuống lầu báo cho bà biết, sau đó bọn họ sẽ dẫn theo người đi "bắt gian"!

Hùng phu nhân có xuống lầu, nói Vân Khuynh không đi chung với bà ta, còn ở lại phòng thứ nhất thay quần áo, nam diễn viên vô danh đó đã vào đó, làm chuyện tốt với Vân Khuynh rồi, bà lúc này mới mang người xông vào phòng!

Qúa trình này, cũng không có sơ suất gì, nhưng Vân Khuynh lại không có chút tổn hại nào, còn mặc đồ chỉnh chỉnh tề tề xuất hiện trước mặt mọi người, xác nhận đôi nam nữ quấn quít nhau trong phòng đó là con trai bà Lục Văn Bân và nữ phục vụ!

Sau sự việc, bà hỏi qua Hùng phu nhân, Hùng phu nhân một mực khẳng định bà cũng không biết chuyện gì xảy ra, bà ta sở dĩ nói cho bà biết đổi phòng, cũng là do nam diễn viên đó nhắn tin báo bà ta biết, còn cho bà xem tin nhắn.

Bà lại hỏi em trai của mình là Cao Hùng, nó nói nam diễn viên đó sau khi nhận được tin bà ta gửi mới đến căn phòng đó xử Vân Khuynh, nó cũng xác nhận người gửi tin nhắn đó xác thực là "Cao phu nhân", mới cho nam diễn viên đó đi, bản thân yên tâm ngủ một giấc trong phòng……

Nhưng bà căn bản không có nhắn qua tin nào cho nam diễn viên đó.

Sau khi xảy ra chuyện, nam diễn viên đó cũng không liên lạc được.

Nhất định là Vân Khuynh giở trò gì đó, hoặc là Vân Khuynh và nam diễn viên đó đã thỏa thuận giao dịch gì đó?

Nhưng con trai bà Lục Văn Bân và nữ phục vụ xảy ra quan hệ cũng là thật, chuyện này, không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận!

Chỉ trách con trai bà vào lúc quan trọng, lại không kiểm soát được nửa thân dưới của mình……

"Con……con lúc ấy cũng chỉ muốn thượng Vân Khuynh một lần trước, sau đó còn dựa theo kế hoạch của mẹ để…… Chỉ là nhất thời kích động, uống nhiều thuốc, ngay cả người cũng không phân biệt rõ, con……" Lục Văn Bân lúc này cũng biết là bản thân mình làm hỏng kế hoạch của Cao Thúy Lan, cúi đầu xuống.

"Chuyện này đã tạo ra sự ảnh hưởng không cách nào cứu vãn!" Lục bác Dương tức giận nói: "Bởi vì sự ngu xuẩn của mày, mày ly hôn với Vân Khuynh, Lục gia không thể không chịu tổn thất lớn! Cũng may tao và mẹ mày đã cơ bản áp chế bên Vân gia, bọn họ đồng ý gả Dương Liễu qua, cũng chuẩn bị kỹ đem tiền mặt 40% cổ phần của Vân thị, cho Dương Liễu làm đồ cưới, nếu như mày có thế khiến cho Dương Liễu lấy số tiền đó ra, số tiền mà Vân Khuynh trước đó bù vào, thực sự không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể trả lại cho cô ta.

Còn nữa, nữ phục vụ lên giường với mày, kêu cứu trước mặt mọi người, còn nói là mày hủy đi sự trong sạch của cô ta, tao chuẩn bị làm chủ giúp mày, ở bên ngoài mua một căn biệt thự cho cô ta, cho thêm một khoản tiền, làm yên lòng người, nếu không, mày còn phải đi ngồi tù! Nếu không phải bởi vì mày là con trai lớn của tao, tao đặt kỳ vọng rất cao ở mày, tao thật sự muốn bóp chết mày ngay bây giờ!

Từ hôm nay trở đi, mãi đến khi vụ ly hôn của mày và Vân Khuynh mở phiên tòa, mày phải đợi ở trong nhà, chỗ nào cũng không được đi, cố gắng thu thập nhiều chứng cứ có lợi cho mày, đừng thua quá khó nhìn, mặt mũi của Lục gia đều bị mày làm xấu mặt hết rồi!

Lục Bác Dương nói xong những lời này, giận đùng đùng đi ra.

Cùng lúc đó, bệnh viện.

Sau khi Lục Bác Dương và Tô Tương đem ý của Lục gia uyển chuyển nói cho Dương Liễu còn nằm trên giường bệnh.

Mắt Dương Liễu híp lại, nói: "Con gả!"

"Liễu Nhi, con thật sự còn đồng ý gả đến Lục gia sao?" Tô Tương nắm lấy tay Dương Liễu, đau lòng nói: "Kỳ thật, mẹ cảm thấy, Lục gia đó cũng không phải là gia đình tốt gì, Lục Văn Bân hôm nay có thể xảy ra quan hệ với nữ phục vụ, ngày mai nói không chừng còn có thể cùng người phụ nữ khác…… Liễu Nhi, mẹ không đành lòng để con chịu khổ, nhưng người Lục gia đó, rõ ràng đã xem nhẹ con……"

"Bọn họ xem nhẹ con, còn không phải bởi vì Vân Khuynh, trong lòng Dương Liễu đầy oán hận, trên mặt lại làm ra một bộ dạng yếu đuối ủy khuất: "Mẹ, ba, con sớm đã có chuẩn bị tâm lí, có lẽ, cũng là bởi vì con ích kỷ, lúc đầu con không nên sợ mình không có đồ cưới, sẽ khiến cho nhà chồng ghét bỏ, liền để chị kết hôn với Văn Bân trước, hiện giờ chị hận con, muốn trả thù con, để con đi tới bước đường này, cũng là con đáng chết, con không oán chị ấy……

Chỉ là, con cũng đã sinh cho cho Lục Văn Bân một đứa con, con không cam tâm, để anh ta đi cưới những người phụ nữ khác, con và anh ta nhiều năm tình cảm thế này, Lục gia đại thiếu phu nhân, nhất định phải là Dương Liễu con mới được! Huống chi

Nói đến đây, nước mắt của Dương Liễu lăn ra: "Huống chi Cao phu nhân nói cũng không sai, mang danh tiếng xấu là Tiểu Tam như con, lại là người phụ nữ từng sinh con, đã sớm mất giá, con còn có thể có lựa chọn khác sao?

Chỉ mong lấy số cổ phần mà ba cho con bán thêm ít tiền, dựa vào số tiền đó, Lục gia có lẽ còn có thể đối xử với con và con của con tốt một chút……"

Cô cực khổ tính kế lâu như thế, thậm chí không tiếc lấy mạng ra đổi ỡ trên tang lễ, chính là vì có thể gả cho Lục Văn Bân, trở thành phu nhân hào môn chân chính, Cao Thúy Lan xem nhẹ cô thì đã sao? Chỉ cần cô bước vào cửa Lục gia, ai khi dễ ai, còn chưa chắc đâu!

59. Chương 59

"Ba, mẹ, con chịu chút uất ức không sao, con chỉ lo bởi vì chuyện của con, để hai người chịu uất ức," Dương Liễu buông thõng mí mắt xuống, giấu đi sự mưu tính độc ác vô tình, làm ra một bộ dạng nhu nhược yếu đuối.

"Lúc con còn rất nhỏ, ba mẹ đã đón con về Vân gia, nhiều năm như thế, ba mẹ nuôi con, yêu thương ta, cho con ăn mặc ở xài, thỏa mãn mọi thứ con cần, con thật sự rất cảm ơn rất cảm ơn ba mẹ!"

"Kỳ thật, ấn tượng của con đối với ba mẹ ruột đã rất mơ hồ, trong lòng con, hai người chính là ba mẹ ruột của con! Kiếp này, có thể làm con gái của hai người, là sự yêu mến mà ông trời dành cho con!"

"Nhưng con đã trưởng thành, con cũng có con của mình, con phải lập gia đình rồi, đây chính là con đường mà con lựa chọn, dù có khó đi, con cũng phải đi tiếp, hơn nữa, con còn phải cố gắng đi cho tốt, chỉ có thế này, con mới có thể hiếu thảo với ba mẹ, mà không phải tiếp tục liên lụy hai người!"

Nói đến đây, Dương Liễu thở dài một hơi, nói tiếp: "Chỉ là, ba, mẹ, con thật không ngờ tới, chị…… lại đối xử với chúng ta như vậy. Chúng ta là người nhà của chị ấy, nhưng chị ấy lại vì ích lợi của mình, bôi nhọ hết mặt mũi của tất cả chúng ta, con vẫn rằng, chị ấy không phải người ích kỷ như vậy……"

"Con nha đầu đê tiện đó! Chính là người vì tư lợi! Vân Bính Hoa ta chỉ coi không có đứa con gái này!" Vân Bính Hoa nghe xong lời Dương Liễu nói, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Nó chính là cái tai họa! Còn chưa ra đời đã hại mẹ con chịu nhiều khổ như vậy, lúc tới thế giới này, còn xém chút lấy mất mạng của mẹ con! Lúc trước nếu không phải nể mặt nó là đứa con mẹ con liều mạng sinh ra, lúc nó vừa ra đời, ba đã một tay bóp chết nó rồi!"

"Chỉ trách ba nhất thời mềm lòng, cứ nghĩ dù sao cũng là cốt nhục của mình…… Không ngờ tới, nó chính là một con súc sinh vô tình vô nghĩa!

"Bỏ đi bỏ đi, còn nhắc tới nó làm gì?" Vân Bính Hoa huơ tay, hạ nhẹ giọng lại: "Liễu Nhi, nửa sau đời của ba mẹ, coi như trông cậy vào con rồi."

Tô Tương cũng nói: "Liễu Nhi, cổ phần của Vân thị, Vân Khuynh nắm trong tay 20%, ba con chuyển cho con 60 % mà ông nội con để lại, còn lại, đều trong tay các cổ đông khác, vốn dĩ, 60%? cổ phần này dự tính

cho con lấy làm đồ cưới hết, nhưng con đã quyết định gả cho Lục gia rồi, mà hiện giờ tình trạng của Lục gia, chắc chắn sẽ ép con giao ra đồ cưới trước.

"Cho nên, mẹ và ba con thương lượng qua, chia cho con 40% trước, lấy tiền mặt của 40% này, 20% còn lại, chờ sau khi khủng hoảng kinh tế của Lục gia vượt qua, đưa con thêm, thế này sẽ ổn hơn……

Sợ Dương Liễu có suy nghĩ, Tô Tương cố gắng giải thích một chút.

Tuy nhiên, cách nghĩ thật sự của bà và Vân Bính Hoa đều không phải như vậy.

Khoảng thời gian gần đây, xảy ra quá nhiều chuyện, những lời trên mạng đó rất khó nghe, xem nhiều, cũng vẫn sẽ để trong lòng.

Dương Liễu dù sao cũng không phải con ruột của họ, bởi vì trước Dương Liễu, bọn họ đã có Vân Khuynh rồi, không đủ điều kiện nhận nuôi mà pháp luật quy định, cho nên, cũng không làm thủ tục nhận nuôi cho Dương Liễu, mặc dù bọn họ nuôi lớn Dương Liễu, nhưng đây là tự nguyện, nuôi dưỡng và giám hộ không được pháp luật bảo vệ, Dương Liễu cũng sẽ không có nghĩa vụ phụng dưỡng về mặt pháp luật.

Lòng người dễ đổi, ngay cả con gái ruột cũng có thể trở mặt với bọn họ, còn có chuyện gì không thể xảy ra?

Lỡ như?

Lỡ nhu sau khi Dương Liễu gả vào Lục gia, thật sự bỏ mặc bọn họ, bọn họ nên tính sao đây?

Đương nhiên, bọn họ không muốn chuyện này sẽ xảy ra, nhưng vẫn nên để lại đường lui cho mình.

Giữ lại 20% cổ phần, là muốn giữ lại sự đảm bảo cho mình lúc tuổi già, cũng là muốn khảo nghiệm Dương Liễu một lần nữa.

Tâm cơ của Dương Liễu nặng, tự nhiên không tin lời Tô Tương nói, những năm này, cô có thể luôn có được sự thiên vị của Vân Bính Hoa và Tô Tương, chính là vì cô hiểu rõ hết tính cách của họ, cô biết bọn họ nghĩ gì, trong đáy lòng tràn đầy oán hận.

Biết ngay là hai lão già này còn phòng bị của cô! Hừ! Cho rằng như vậy là có thể ngăn cản cô nắm hết toàn bộ tài sản của Vân gia trong tay sao?

Không vội! Số tiền này, trước hết để trong tay hai lão già này cũng tốt, để tránh người của Lục gia nhìn chằm chằm.

Đợi sau khi cô thành công gả cho Lục Văn Bân, bắt người của Lục gia ngoan ngoãn nghe lời cô, chính là

lúc cô lấy số tiền đó về, một chân đạp vào hai lão già Vân Bính Hoa và Tô Tương!

"Ba, mẹ, con biết hai người chuyện gì cũng nghĩ cho Liễu Nhi, Liễu Nhi nghe theo ba mẹ," Dương Liễu rơi nước mắt cảm kích và mỉm cười nói với Vân Bính Hoa và Tô Tương.

"Thật là một đứa con ngoan." Tô Tương đưa tay ôm Dương Liễu: "Con từ nhỏ đã hiểu chuyện, sắp lập gia đình rồi, mẹ và ba con thật sự rất không nỡ xa con."

"Con gả đi rồi còn không tốt sao? Dương Liễu nghịch ngợm nói: "Như vậy thì, trong nhà sẽ không ai làm kỳ đà cản mũi của hai người nữa, hai người muốn yêu thế nào thì yêu thế đó!"

"Đứa nhỏ này" Vân Bính Hoa cũng cười.

3 người trong phòng bệnh„ giống như thật sự là người một nhà vui vẻ hòa thuận……

Biệt thự Lục gia.

Sau khi nghỉ ngơi hơn một tiếng, Lục Văn Bân vẫn quyết định đi xem một chút Triệu Thanh Thanh —— nữ phục vụ bị anh cưỡng hiếp.

Khi anh đẩy cửa ra, lại trông thấy Triệu Thanh Thanh đã xuống giường, mặc một bộ váy màu đỏ, đó là trước đó trong khách sạn, lúc Cao Thúy Lan mang cô đi, tùy tiện cầm theo che người cô lại.

Làn da của cô rất trắng, màu đỏ chót càng làm làn da trắng hơn tuyết, những vết bầm xanh tím trên làn da trắng tuyết của Thanh Thanh, để lộ ra rõ ràng trong không khí.

Cũng rơi vào mắt Lục Văn Bân.

Nghĩ đến những vết bầm kia đều là do mình tạo ra, đôi mắt Lục Văn Bân bỗng nhiên có chút nóng lên, yết hầu chuyển động một cái, không tự chủ nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt.

Triệu Thanh Thanh thấy người bước vào là anh, sửng sốt một lát, lập tức, nước mắt tuôn ra: "Lục…… Lục thiếu, anh đến…… đến trách em sao?"

"Trách cô?" Lục Văn Bân hơi nghi hoặc chút: "Tôi tại sao phải trách cô?"

Anh sau đó nhớ lại, đúng thật là anh ép buộc cô gái này, anh chỉ là nhớ tới cảm giác** với cô, mới muốn nhìn kĩ cô có bộ dáng như thế nào, lại sợ cô quấn lấy anh, cho nên, đến giải quyết phiền phức.

"Bởi vì……" Triệu Thanh Thanh cắn bờ môi chính mình: "Bởi vì em ở trước mặt mọi người nói anh cưỡng hiếp em, còn nói anh làm như vậy là phạm pháp, em muốn đi kiện anh."

Lời này còn chưa dứt, Triệu Thanh Thanh bỗng nhiên nhào tới, ôm lấy eo Lục Văn Bân, vội vã nói: "Lục thiếu, thật xin lỗi, em biết em không nên nói như vậy, như thế sẽ làm xấu danh tiếng của anh, thế nhưng lúc ấy trong tình huống đó, em cũng không còn cách nào."

"Anh biết không, em thích anh, thật sự rất thích anh, năm năm trước, lúc em mười tám tuổi, liền đến khách sạn làm, lần đầu nhìn thấy anh, em liền thích anh, thế nhưng anh là hoàng tử ở trên cao, còn em, chỉ là một nhân viên phục vụ hết sức bình thưởng, em biết mình không xứng với anh, cho nên chỉ có thể giấu tình cảm này trong lòng."

"Ngày đó, lúc anh bổ nhào vào người em, đối với em làm…… loại chuyện đó, em biết anh bị bỏ thuốc, em có nhắc nhở anh em không phải người anh muốn, em cũng có cơ hội chạy thoát, nhưng em không có, em không đành lòng thấy anh bị thuốc tra tấn, em nghĩ em hãy ích kỉ một lần, chỉ một lần thôi……"

"Sau đó…… Sau đó nếu như không phải nhiều người đều đến như vậy, em cũng sẽ không nói như vậy, lúc ấy em chỉ là sợ anh hiểu lầm em, tưởng rằng em dụ dỗ anh, cho là em là một người phụ nữ tùy tiện, mặc dù em không có tư cách làm người phụ nữ của anh, nhưng em không muốn phá hư ấn tượng của em trong lòng anh, nhất thời quýnh lên, em đã nói như thế……"

"Lục thiếu, em thật sự không phải cố ý muốn làm xấu danh tiếng của anh, anh là nam thần mà em nằm mơ cũng không nỡ tới gần, sao em có thể muốn làm tổn thương anh chứ? Thật xin lỗi, em thật sự thật sự không cố ý……"

Triệu Thanh thanh nói một cách vừa nhanh vừa vội, giống như thật sự rất sợ Lục Văn Bân không tin cô.

Lục Văn Bân lại có chút choáng váng: "Cô…… cô nói cô thích…… tôi? Thích ròng rã năm năm? Tôi làm thế với cô, thật ra là cô…… tự nguyện?"

"Dạ!" Triệu Thanh Thanh buông Lục Văn Bân ra, nhìn qua mắt của anh, cực kỳ kiên định nói: "Thật xin lỗi, em cũng không biết sao chuyện lại biến thành thế này, gây phiền phức cho anh, thật sự rất xin lỗi!"

Nói xong, cô còn khom người trước mặt Lục Văn Bân, sau khi đứng thẳng người còn nói: "Lục thiếu, ba anh đến đi tìm em, nói phải cho em một căn biệt thự và một chút tiền, em từ chối rồi."

"Chuyện ở khách sạn, anh và em đều có tổn thất, em thì mất đi sự trong trắng của mình, nhưng người đàn ông mà em cho chính là người mà em thích nhất, em không hối hận, cũng không cần bồi thường, em chỉ trách em không phải người mà anh muốn, nếu như phải, hiện giờ anh cũng sẽ không bị những người không phân rõ trắng đen đó chỉ trích, em không giúp được gì, chỉ có thể nói một câu thật xin lỗi, sau đó rời khỏi nơi này, để tránh mang đến thêm nhiều ảnh hưởng không tốt tới cho anh nữa."

Lục văn bân trừng to mắt, có chút không thể tin: "Cô muốn đi? Không muốn nhà và tiền? Cũng không……

tính bám lấy tôi?"

"Đúng!" Triệu Thanh Thanh lần nữa không chút do dự trả lời, còn nói: "Lục thiếu, em biết anh có lẽ không thèm để ý tới tình cảm của em, sự sùng bái và ngưỡng mộ của em dành cho anh, nhưng Triệu Thanh Thanh em là người rất thực tế, thích chính là thích, kiếp này, em có thể có cơ hội tỏ tình với anh, và nằm trên giường của anh một chút, đã rất thỏa mãn, em…… em đi đây."

Nói xong, cô quả thật xoay người, đi ra ngoài cửa……(Chỉ là đi có chút chậm.)

Trong lòng Lục Văn Bân dâng lên một cảm giác ấm áp

Người con gái tên Triệu Thanh Thanh này, mặc dù chỉ là một nhân viên phục vụ trong khách sạn, lại thích anh, sùng bái anh, ngưỡng mộ anh, thậm chí còn đem anh trở thành bầu trời của cô, người nam thần hoàn mỹ nhất trong lòng cô!

Lòng tự trọng của đàn ông có được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có!

Vân Khuynh là người vợ kết hôn hơn nửa năm, nhưng cô ta luôn để tâm đến chuyện của công ty, tính cách bảo thủ, không có quá nhiều tình cảm với anh.

Dương liễu ngược lại có tình cảm với anh, nhưng anh và Dương Liễu ở bên nhau, đều là anh dỗ dành Dương Liễu.

Hiện giờ, lại có một người phụ nữ khác dành cho anh tình cảm sâu đậm như thế, thậm chí ngay cả anh cưỡng hiếp cô, bạo lực với cô, giày vò cô mình đầy thương tích cũng không oán không hối hận, không chỉ không muốn bồi thường, còn một lòng nghĩ cho danh tiếng của anh……

"Cô chờ một chút!"

Ngay khi Triệu Thanh Thanh đi tới cửa, lúc sắp bước ra khỏi phòng, Lục Văn Bân gọi cô lại.

60. Chương 60

Bước chân của Triệu Thanh Thanh dừng lại, cúi đầu, giấu đi ý cười khi đạt được mục đích.

Sau khi bị người ta mang đến phòng này, một giây cô cũng không có nghỉ ngơi, cô không ngừng nghe ngóng tình hình về người vợ sắp ly hôn của Lục Văn Bân là Vân Khuynh và người tình sắp vào cửa của anh ta là Dương Liễu từ chỗ của bác sĩ gia đình, chỗ người giúp việc giúp cô lau người, thoa thuốc.

Cũng nghe được một ít chuyện.

Ví dụ như, giữa Vân Khuynh và Lục Văn Bân dường như không có tình cảm nam nữ.

Lại ví dụ như, giữa Lục Văn Bân và Dương Liễu, là người mà Lục Văn Bân luôn sủng ái, dỗ dành.

Dựa vào hai điểm này, đã đủ để cô lập ra kế hoạch tốt cho bản thân cô.

Một người đàn ông có vợ lại có người tình bên ngoài, có người tình rồi lại muốn xảy ra quan hệ với vợ mình, căn bản không thể nào là người đàn ông chung tình.

Chỉ cần không chung tình, người phụ nữ tới gần anh ta đều có cơ hội.

Triệu Thanh Thanh cô cũng chỉ là xuất thân kém một chút, nói về xinh đẹp, nói về dáng người, nói về bản lĩnh lấy lòng đàn ông, đó cũng là không thua gì.

Ông trời cho cô cơ hội, để cô xảy ra quan hệ Lục Văn Bân trong tình huống này, xem cho dù cô dùng sức tất cả vốn liếng, cũng phải bước vào cửa lớn của Lục gia!

Dù là, chỉ có thể dùng thân nhân tình thấp hèn nhất……

Lục Văn Bân muốn thượng Vân Khuynh, là bởi vì Vân khuynh bỗng nhiên trở nên sặc sỡ loá mắt, là bởi vì anh ta không cam tâm còn chưa chạm qua Vân Khuynh đã phải ly hôn với cô ta.

Lục Văn Bân thích Dương Liễu, là bởi vì Dương Liễu thỏa mãn được nhu cầu thân thể của anh ta, đồng thời, còn có thể thỏa mãn sự theo đuổi lợi ích của anh ta.

Nhưng mặc kệ Vân Khuynh hay là Dương Liễu, đều không có đem anh ta xem như nam thần mà ngưỡng mộ, không có thỏa mãn qua anh về mặt tinh thần.

Bọ họ không cho, Triệu Thanh Thanh cô cho.

Lục Văn Bân tự cao, tự phụ, tự cho là đúng, cô sẽ đóng vai một người phụ nữ sùng bái anh một cách mù quáng, ngưỡng mộ anh một cách cực khổ, lưu luyến si mê anh, xem anh như thần, xem anh như trời, có thể vì anh bất chấp tất cả.

Cô tin, coi như vì cầu mong có được sự cân bằng về tâm lý, anh ta cũng sẽ không để cô cứ như vậy mà rời đi.

Đây là một trận đánh cược, cô tin tưởng mình sẽ thắng!

Trên thực tế, Triệu Thanh Thanh quả thật cược thắng.

"Cô tên Triệu Thanh Thanh? Lục Văn Bân chủ động đi tới trước mặt Triệu Thanh Thanh, vươn tay, bắt lấy cằm của Triệu Thanh Thanh, giơ mặt cô lên: "Thích một người, dễ dàng từ bỏ như vậy sao?"

Mặt của Triệu Thanh Thanh đỏ lên, làm ra bộ rất ngượng ngùng, ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc: "Lục thiếu, em không hề từ bỏ thích anh, em chỉ là không muốn liên lụy anh nữa, em biết, sau khi chúng ta xảy ra quan hệ, lời đồn bên ngoài nhất định đều đã bay đầy trời, bọn họ cười anh, nói anh lại coi trọng một nhân viên phục vụ, em không muốn để bọn họ tiếp tục cười anh, cho nên……"

"Nếu như cô mang thai thì sao?" Lục Văn Bân nhìn chằm chằm mặt Triệu Thanh Thanh, hỏi cô: "Chúng ta đêm qua làm nhiều lần như vậy, em dường như sắp bị anh vắt khô, nói không chừng lúc này, trong bụng của em đã có một hạt giống đang nảy mầm……"

"Em nói, có phải em biết, nếu như mang thai, Lục gia tuyệt đối sẽ không để em sinh đứa bé này, cho nên muốn rời khỏi trước, chờ sinh xong con, mới ôm trở về tới tìm anh lấy lợi lớn hơn?"

"Dương liễu chính là vì nhờ vào việc sinh con cho anh, mới được đón về Lục gia, chuẩn bị chờ sau khi tôi và Vân Khuynh ly hôn, làm người vợ thứ 2 của tôi, có phải cô cũng muốn bắt chước cô ta?"

"Nếu như phải, tôi khuyên ngươi cô từ bỏ suy nghĩ này đi, đừng nói là tôi và Liễu Nhi hai người đều yêu nhau, cho dù không phải, tôi cũng không thể cưới một nha đầu từ nông thôn đến làm vợ như cô!"

"Không, không phải như vậy đâu!" Hốc mắt Triệu Thanh Thanh đỏ lên, nước mắt cũng rơi ra: "Lục thiếu, anh đừng hiểu lầm, em thật sự không có nghĩ như vậy, em chỉ là thích anh, tuyệt đối không có suy nghĩ dựa vào con mà leo lên cao, em tự biết rõ, huống chi đứa bé này…… em……mấy ngày nay là thời kỳ an toàn, đúng, vừa đúng lúc là thời kỳ an toàn, sẽ không mang thai."

"Có đúng không?" Lục Văn Bân rõ ràng không tin: "Cô nói là thời kỳ an toàn thì là thời kỳ an toàn sao?"

"Coi như đúng thật là thời kỳ an toàn, thời kỳ an toàn cũng có khả năng mang thai."

"Vậy……" Triệu Thanh Thanh sốt ruột, nghĩ nghĩ, cắn răng, nói: "Lục thiếu, anh nói muốn tôi làm sao đây? Anh nói sao, tôi sẽ làm theo, tuyệt đối không có bất kỳ ý kiến gì."

"Nếu như……" Lục Văn Bân nói: "Tôi muốn cô sau khi mang thai bỏ đứa bé thì sao? Cô cũng đồng ý?"

Triệu Thanh Thanh do dự.

Dựa vào đứa bé mà ngồi lên, cô không phải không nghĩ tới, nhưng Lục Văn Bân cũng đã nghi ngờ, cũng chỉ có thể……

"Lục thiếu, nếu như tôi thật sự mang thai, vì danh dự của anh, đứa trẻ, em đồng ý bỏ!"

Lục Văn Bân có chút giật mình, người phụ nữ này, vì anh, thật sự ngay cả đứa con và cơ thể của mình cũng có thể không quan tâm?!

"Cô…… tại sao thích tôi?" Anh lại hỏi.

"Anh đẹp trai, còn đẹp hơn cả những nam diễn viên trong phim truyền hình nhiều, tính cách tốt, tính tính tốt, anh có thể không nhớ rõ, có một lần, trong tiệc rượu của khách sạn, tôi không cẩn thận làm rơi dĩa đồ ăn, chủ quản hung tợn khiển trách em một trận, còn muốn đuổi việc em, vừa hay anh tới, giúp em giải vây lúc ấy anh đứng trước mặt em, tựa như một vệt ánh sáng……

"Hơn nữa, anh không giống với cậu ấm cháu ấm chỉ biết ăn bám, anh là người đàn ông rất có bản lĩnh, năng lực rất xuất chúng."

"Còn có…… Còn có một chút, là đêm qua em mới…… Mới cảm nhận được, cái đó của anh rất…… rất lợi hại!

Triệu Thanh Thanh nói một hơi ba cái lý do, khen đức tính của Lục Văn Bân, khen Lục Văn Bân có năng lực, còn khen "bản lĩnh đàn ông" của Lục Văn Bân rất lợi hại.

Lục Văn Bân nghe xong những lời này, lập tức có chút lâng lâng.

Thì ra, anh tốt thế!

Anh đương nhiên tốt rồi, Lục Văn Bân anh có điểm nào không tốt chứ? Người phụ nữ cảm thấy anh không tốt, đều là thứ ngu ngốc mắt bị mù!

Triệu Thanh Thanh này, là người thông minh……

"Dọn đến biệt thự mà ba tôi mua cho cô ở, một tháng sau, tôi lại đến thăm cô, nếu như cô mang thai, tôi sẽ đích thân xử lý, nếu như không có, cô từ chối căn nhà và tiền cũng không muộn." Lục Văn Bân cuối cùng làm ra quyết định như vậy.

"Chuyện này……" Triệu Thanh Thanh trầm mặc vài giây, gật đầu: "Em nghe theo anh, vậy……em về thu dọn một chút trước, hôm nay sẽ chuyển qua."

Trong lòng Triệu Thanh Thanh cười nở hoa.

Chiêu mà cô chọn quả nhiên rất hữu dụng với Lục Văn Bân, anh ta không chỉ có đồng ý đem biệt thự cho cô, còn đồng ý một tháng sau đến thăm cô nữa.

Chỉ cần cho cô cơ hội tiếp xúc với Lục Văn Bân thêm mấy lần, cô có cách tóm lấy người đàn ông này vào tay mình!

"Anh yên tâm, trước khi chưa xác định em có mang thai hay không, em chắc chắn sẽ không chạy, mang thai rồi, em cũng không chạy! Anh…… hãy bảo trọng, một tháng sau, em đợi anh tới!"

Nói xong câu đó, Triệu Thanh Thanh giơ bước chân lên, lần này, cô ta thật sự chuẩn bị rời khỏi nơi này, tạm thời.

Lục Văn Bân lại túm lấy tay cô kéo trở về, nhân lúc cô bổ nhào vào trong lòng anh đứng không vững, bàn tay của anh đã chui vào trong quần áo của cô, nắm lấy nơi mềm mại kia, dùng sức bóp nhẹ mấy lần.

"Không phải nói tôi, tôi rất lợi hại sao? Nếu như thích sự lợi hại của tôi, vậy không bằng, từ từ trải nghiệm thêm một lần nữa?"

"Lục thiếu, em…… Vết thương trên người em……" Triệu Thanh Thanh không ngờ tới, Lục Văn Bân lại còn muốn làm với cô?!

"Bị thương thì thế nào?" Lục Văn Bân trầm mặt: "Cô không phải thích tôi sao? Thích đến dù mang thai ngay cả đứa con cũng có thể bỏ nó, chút xíu đau thế này, không thể nhịn được?"

"Phải biết là, lên giường với cô, tôi phải mang tiếng xấu đó, vừa rồi, còn bị ba mẹ mắng một trận!"

"Có thể nhịn! Em đương nhiên có thể nhịn! Không…… Không phải có thể nhịn, có thể cùng Lục thiếu…… ở chung một chỗ, là phúc khí của em, em sẽ cảm thấy rất vui vẻ!" Triệu Thanh Thanh chủ động ôm cổ Lục Văn Bân: "Thật xin lỗi, em cũng không biết em có thể vì anh làm chút gì, nếu như anh muốn em, bất cứ khi nào cũng có thể được……"

"Vậy thì làm thôi!" Lục Văn Bân không chút thương tiếc ném Triệu Thanh Thanh trở lại giường, nhào tới……

Quân Tỉ sơn trang.

Trải qua một cơn đau bụng kinh, Vân Khuynh quyết định ở trong nhà cả ngày, chỗ nào cũng không đi.

Bữa sáng cùng bữa trưa đều do Hoắc Nhất Hàng làm ở nhà anh rồi đem qua, bưng tới cho cô ăn.

Vân Khuynh cũng biết nấu cơm, nhưng sau khi nếm qua đồ của Hoắc Nhất Hàng làm, cô cảm thấy mình so với Hoắc Nhất Hàng chính là đồ ăn nhà làm cùng đầu bếp siêu cấp, chênh lệch quá lớn.

Mấy thứ nguyên liệu bình thường vào trong tay Hoắc Nhất Hàng, là có thể biến ra những món ăn vừa tinh xảo lại ngon miệng, còn mỗi món ăn đều không lặp lại.

Cô chẳng qua mới ăn mấy lần đồ ăn mà anh làm, miệng và dạ dày đều bị nuôi đến kén ăn!

Thời gian một ngày qua rất nhanh, lại là Hoắc Nhất Hàng đưa cơm tối tới.

Sau khi anh đặt đồ ăn lên bàn ăn, lại trở về cầm một xấp văn kiện tới.

"Khuynh Khuynh, trước khi ăn cơm anh đã thêm cho em một ít đồ tốt, để lát nữa em ăn cơm sẽ càng thơm!"

"Cái gì?" Vân Khuynh nửa tin nửa nghi tiếp nhận xấp văn kiện, mở ra.

Khắc sâu vào tầm mắt, là mấy chữ "giám định ADN".

"Cái này…… Đây là giám định ADN của ai với ai vậy? Anh đưa cho em xem cái này làm gì?" Van Khuynh còn chưa bắt đầu lật xem, đã hỏi.

Cô lại không có con, thứ giám định này đối với cô mà nói, vẫn có chút xa lạ.

"Là kết quả của đứa con của Dương Liễu vừa sinh ra và Lục Văn Bân!" Hoắc Nhất Hàng ngồi xuống, nói: "Đây là anh tìm người làm, kết quả giám định trăm phần trăm không có vấn đề, em xem kỹ một chút."

"Anh đi giám định mối quan hệ của con Dương Liễu và Lục Văn Bân làm gì….." Vân Khuynh nói tới một nửa, im lặng, bởi vì, cô nhìn thấy trên giấy giám định, chỉ số ruột thịt của đứa bé đó và Lục Văn Bân rất thấp, trăm phần trăm phủ định quan hệ cha con!

"Đứa bé mà Dương Liễu sinh lại không phải của Lục Văn Bân!" Vân Khuynh thật sự bị kết quả như vậy làm cho kinh ngạc.

Hoắc Nhất Hàng phúng cười một tiếng, nói: "Kết quả như vậy không thể bình thường hơn được, đứa con riêng của người phụ nữ đó ở nước ngoài còn đặc sắc hơn!"

Lục Văn Bân chẳng qua chỉ là một trong những người bạn giường của Dương Liễu, trên đỉnh đầu cũng đã bị Dương Liễu làm cho thành một thảo nguyên rồi, còn quyết một lòng làm người gánh tội giùm người khác, buồn cười!

"Còn nữa," Hoắc Nhất Hàng còn nói: "Anh nhận được tin, Lục gia ở bên ngoài mua cho nữ phục vụ đó một căn biệt thự, chuẩn bị sắp xếp cho cô ta qua đó, Dương Liễu còn chưa vào cửa Lục gia, bọn họ đã tìm cho Lục Văn Bân một cô vợ bé, em đoán thử, sau khi Dương Liễu biết tin, sẽ ra sao?"

"Nhất định bị tức đến méo mặt!" khóe miệng Vân Khuynh khẽ nhếch, trên mặt hiện lên một nụ cười xinh đẹp động lòng người" "Cô ta không vui, thì em vui, kẻ thù không vui, chính là niềm vui sướng của em!"

61. Chương 61

6361.

"Hoắc Nhất Hàng, đồ anh đem tới quả nhiên là đồ tốt, đúng là làm em mở rộng khẩu vị, nhất định sẽ ăn hơn nửa chén cơm!" Vân Khuynh vừa cười vừa trả lại văn kiện giám định cho Hoắc Nhất Hàng, lại hỏi: "Mấy món đồ này anh định xử lý như thế nào?"

"Em nghĩ sao?" Hoắc Nhất Hàng hỏi lại: "Em định vạch trần sự thật cuộc sống hỗn loạn của Dương Liễu, mang thai con người khác mà giả mạo là con cháu Lục gia?"

"Đức hạnh của người Lục gia như thế nào chúng ta đều hiểu rất rõ, họ cho phép đàn ông Lục gia ra ngoài có cả đống phụ nữ, sinh bao nhiêu đứa con cũng được, nhưng tuyệt đối không cho phép phụ nữ của họ mang con của người khác, làm bẩn huyết mạch cao quý của họ!"

"Cho nên, nếu để người Lục gia biết chuyện này, ước mơ được gả vào Lục gia làm thiếu phu nhân Lục gia của Dương Liễu sẽ tan tành, Khuynh Khuynh, em muốn thấy cảnh tượng đó không?"

Lúc hỏi câu này, trong lòng Hoắc Nhất Hàng có chút căng thẳng……

Tình cảm nam nữ là một thứ gì đó rất vi diệu, có người ở với nhau cả đời, cũng không có cảm giác gì, có người chỉ ở với nhau vài ngày đã không kiềm được ngọn lửa tình trong lòng, càng lúc cháy càng dữ dội.

Về sau là tình cảm của Hoắc Nhất Hàng đối với Vân Khuynh.

Thời gian ở bên Vân Khuynh càng lâu, anh càng cảm thấy Vân Khuynh là người anh đã tìm kiếm bấy lâu nay, cơ thể hai người hòa quyện vào nhau, trái tim cũng càng lúc càng tiến lại gần nhau.

Có tình cảm sẽ có dây dưa, có dây dưa sẽ có e ngại, có khẩn trương, có rất nhiều cảm giác kỳ lạ, như muốn nhanh chóng khẳng định đó là đồ vật thuộc về mình.

Bỗng nhiên anh rất để ý đến cuộc hôn nhân vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt của Vân Khuynh của Lục Văn Bân, anh rất muốn khẳng định liệu có phải giữa hai người họ thật sự không có chút tình cảm nào hay không.

Không phải không tin tưởng cô, mà là không muốn trong lòng cô để lại bất cứ dấu vết nào của đàn ông khác, điều này đối với cô hay với anh đều không tốt.

Hoặc có thể nói, anh lo sợ mình không thể có được tình cảm của Vân Khuynh.

Thật ra khi anh tra ra được chuyện này, định sẽ đem giấu nó đi, nhưng nghĩ lại nếu giấu chuyện này sẽ là một tai họa ngầm.

Chỉ nghĩ sẽ dùng sự chân tình đối đãi với người khác, không nên dùng loạn ngôn lừa gạt!

Hoắc Nhất Hàng nghĩ vậy, cuối cùng, vẫn là quyết định đem chuyện này nói cho Vân Khuynh biết, nhưng lúc này, anh nhìn phản ứng của Vân Khuynh, trong lòng có chút hoảng và lo sợ, nhưng không dám biểu lộ ra.

Chỉ ra vẻ bình tĩnh nói: "Khuynh Khuynh, em phải suy nghĩ cho kỹ, nếu vạch trần chuyện này, sẽ là một đòn cực mạnh giáng xuống đầu Dương Liễu, nhưng nếu Dương Liễu không làm được thiếu phu nhân của Lục gia, chắc chắn Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương sẽ quay sang cắn chặt em không buông, em không dễ dàng gì có thể ly hôn với Lục Văn Bân nữa."

"Em đương nhiên sẽ không để Dương Liễu không thể làm thiếu phu nhân của Lục gia." Vân Khuynh nói: "Hai người họ, một người là tiện nam, một người là dâm nữ, quá hợp nhau còn gì, tại sao phải phá hỏng bọn họ?"

"Dương Liễu với Lục Văn Bân trước đây tính kế với em, chẳng phải luôn bày ra bộ dạng yêu thương nhau lắm hay sao? Để xem qua chuyện nữ phục vụ này bọn họ còn tương thân tương ái được không!"

"Chẳng qua món đồ này, nếu bây giờ đem ra, chỉ có thể làm kinh động Dương Liễu một chút, em phải để cho nó phát huy được hiệu quả tốt nhất, trước hết cứ để Dương Liễu với Lục Văn Bân lên thiên đường, sau đó mới đạp một phát tiễn hai người họ xuống địa ngục!"

"Khuynh Khuynh, em……" Hoắc Nhất Hàng rất hài lòng câu trả lời của Vân Khuynh, nhưng nhìn một Vân Khuynh âm lãnh như vậy, trong lòng anh có chút không thoải mái.

Anh ngồi xuống, ôm lấy Vân Khuynh: "Hận bọn họ không?"

"Hận!" Vân Khuynh nghiến răng nghiến lợi: "Ác phụ Dương Liễu đó, dám dùng thủ đoạn giết hại bà nội em, em nhất định không buông tha cho hung thủ giết người như nó!"

"Trước đây, em một lòng muốn đẩy nó vào ngục, bắt nó lấy mạng đổi mạng!"

"Nhưng bây giờ nghĩ lại, nó đã cướp hết mọi thứ của em, còn vì ích kỷ cá nhân mà giết chết bà nội em, chết, chẳng phải quá dễ dàng cho nó hay sao, nó làm chuyện ác mà trời không thu phục nó thì để em giáo huấn nó! Em phải khiến ả ta sống không bằng chết."

"Được! Anh giúp em!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Em muốn gì anh đều sẽ thành toàn cho em, nhưng em phải hứa với anh, dù có làm gì cũng không được làm hại bản thân mình, bất cứ lúc nào cũng không được quên đi bản tính của mình, được không?"

Vân Khuynh sửng sốt, Hoắc Nhất Hàng đang sợ cô sẽ hận quá mà lạc lối?

Đây là đang quan tâm cô, lo cho cô?

"Anh yên tâm, em sớm đã hứa với ông bà nội, dù không ai yêu thương em, em cũng phải tự yêu thương bản thân mình, sống cho thật tốt, thật vui vẻ và thoải mái, sẽ dùng đôi mắt của em thay họ nhìn ngắm thế giới tươi đẹp này!"

"Ăn cơm đi!" Lúc này Hoắc Nhất Hàng mới thấy yên tâm, đi về ngồi trên ghế của mình.

Hai người yên lặng dùng bữa xong, Vân Khuynh nhận được điện thoại thông báo của bảo vệ tòa nhà: "Vân tiểu thư, có giám đốc Lục thị và Lục tổng tới thăm cô, nói là người thân của cô, xin hỏi bây giờ cô có tiện gặp họ không?"

Sắc mặt Vân Khuynh bỗng nhiên trầm xuống, vội vàng nói: "Lát nữa tôi sẽ gọi lại." Rồi vội vàng cúp máy.

"Khuynh Khuynh, sao vậy?" Thấy sắc mặt bất thường của Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng dừng động tác đang dọn chén đĩa lại, hỏi cô.

"Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương muốn gặp em." Vân Khuynh nói: "Em không biết tại sao bọn họ lại có địa chỉ có em."

"Chắc là thông qua lời nói của nhân viên chuyển phát nhanh lần trước chuyển đồ sang đây, lúc này bọn họ tìm tới đây……" Hoắc Nhất Hàng suy nghĩ một chút, hừ lạnh một tiếng, nói: "Vụ kiện ly hôn của em với Lục Văn Bân đang lúc dầu sôi lửa bỏng, em lại là người đang có lợi, bọn họ tới chắc là muốn hòa giải đây mà."

"Hoà giải?" Vân Khuynh cười lạnh một tiếng: "Đã đâm một nhát vào tim em mà còn muốn hòa giải! Đúng là mặt dày!"

“Vậy em có định gặp họ không?” Hoắc Nhất Hàng hỏi lại.

“Gặp.” Vân Khuynh nói: “Người làm việc bẩn thỉu đâu phải là em, tại sao phải sợ gặp họ?”

“Em sẽ mở hết toàn bộ camera giám sát, thêm 10 bảo an bảo vệ an toàn cho em, bọn họ tới đây chắc chắn có chuẩn bị gì đó.”

Hoắc Nhất Hàng cau mày nghĩ nghĩ, anh không yên tâm một mình Vân Khuynh đi gặp Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương.

Nhưng bây giờ, mối quan hệ của anh với Vân Khuynh chưa thích hợp công khai……

“Khuynh Khuynh, em còn nhớ anh đã từng nói với em, camera bên em có 1 máy kết nối với bên anh, nếu em đồng ý, anh sẽ mở nó ra, nếu có gì bất lợi đối với em anh liền qua đây.”

Mặc dù anh không tiện xuất hiện nhưng có thể quan sát từ xa, ít ra cũng yên tâm hơn.

“Em đồng ý.” Vân Khuynh gật đầu.

Anh biết Hoắc Nhất Hàng gắn cái máy này là vì muốn bảo đảm an toàn cho cô, ngay khi cô vừa chuyển đến anh đã nói cho cô biết, chỉ là trước giờ vẫn không có mở ra sử dụng.

Không nghĩ tới hôm nay phải dùng tới.

Vân Khuynh gọi điện thoại cho phòng bảo an, bảo họ 5 phút nữa cho hai người họ lên gặp, còn nói rõ yêu cầu của mình.

Sau đó cô cùng Hoắc Nhất Hàng sắp xếp lại căn nhà.

10 bảo an lên tới trước, Vân Khuynh đảo mắt nhìn qua bọn họ, nói: “Thân phận tôi là ai chắc mấy anh cũng đã biết, nhưng điều này không quan trọng, tôi cũng không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ là muốn mấy anh làm tốt nghĩa vụ, bảo vệ tốt chủ của căn hộ trong tòa nhà này là được.”

“Đương nhiên tình huống hôm nay là trường hợp cá biệt, tôi sẽ trả thêm phí bảo vệ cho mấy anh, mỗi người 5 vạn, xong chuyện sẽ lập tức chuyển cho mấy anh qua Wechat.”

Các nhân viên bảo an nghe nói vậy, ai cũng cảm thấy vui mừng.

Căn bản, công việc này không dễ làm, bọn họ cũng có chút lo lắng, nhưng Vân Khuynh không yêu cầu gì

quá cao mà còn trả công hậu hĩnh, đương nhiên bọn họ ai cũng tự nguyện nhiệt tình.

"Vân tiểu thư, cô yên tâm, bảo vệ sự an toàn cho chủ hộ trong tòa nhà này là trách nhiệm của bảo an chúng tôi, đã vậy, còn là trong nhà của Vân tiểu thư, chắc chắn sẽ không có ai dám gây tổn hại cho cô." Một người dẫn đầu lên tiếng nói.

Cả nhóm bảo an cũng nhao nhao tỏ thái độ.

"Vân tiểu thư, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt."

"Đúng! Vân tiểu thư, cô cứ ngồi trên ghế sôpha, có 10 người chúng tôi ở đây, đừng nói là người, ngay cả con ruồi cũng không thể lại gần cô!"

Vậy là lúc Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đi vào, cảnh tượng nhìn thấy chính là vậy.

Vân Khuynh mặc quần áo chỉnh chỉnh tề tề, như nữ vương ngồi giữa ghế sôpha, an tĩnh uống chén trà nhài, phía sau cô là 6 bảo an, trái phải mỗi bên 2 bảo an.

Mà đúng ra sôpha đặt ở bên trái và phải của cô lại được dọn vào đặt sát tường.

Đại sảnh bốn góc, đều có camera giám sát.

Bên cạnh giá ba chân bên trên, còn có một máy quay HD kỹ thuật số……

Sắc mặt của Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương có chút bất ổn, đứng tại cửa, không đi vào nữa.

"Ba, ông xã, sao không đi tiếp, con nha đầu Vân Khuynh đó không có ở đây hả?"

Cao Thúy Lan và Lục Văn Bân theo sau, cũng nhanh chóng nhìn thấy cảnh tượng như trên, phản ứng so với Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương không khác biệt mấy.

Khóe miệng Vân Khuynh khẽ nhếch lên cười đầy trào phúng: "Phòng bảo an gọi điện thông báo tôi biết giám đốc Lục và Lục tổng đại giá quang lâm tới gặp tôi, cứ tưởng chỉ có 2 người, không ngờ lại tới đông đủ như vậy!"

"Có gì muốn nói thì xin mời, chẳng qua chỗ tôi hơi nhỏ, các vị, tự nhiên."

"Vân Khuynh! Con nha đầu chết tiệt này, mày làm vậy là có ý gì?" Cao Thúy Lan xông lên trước, chỉ vào nhóm bảo an xung quanh Vân Khuynh, hung tợn chửi: "Mày tiếp khách kiểu này hả?"

"Đúng a!" Vân Khuynh trực tiếp thừa nhận: "Đối với loại khách không mời mà đến như mấy người, tôi đều tiếp đãi như vậy."

"Mày……" Cao Thúy Lan cực kỳ tức giận.

Con nha đầu trước kia mặc bà ra sức muốn làm gì thì làm từ khi nào trở nên phô trương như vậy?

Bà chỉ hận không thể ngay lập tức xé nát miệng của Vân Khuynh.

Nhưng bà chỉ vừa tiến lên 1 bước, bảo an bên trái và phải của Vân Khuynh đã ngăn lại, lạnh lùng nói: "Cao phu nhân, thính lực của Vân tiểu thư rất tốt, có gì cần nói bà cứ việc nói, không cần lại gần như vậy, Vân tiểu thư có thể nghe được."

62. Chương 62

6362.

Mặt của Cao Thúy Lan triệt để không thể nhịn thêm được nữa, chỉ vào mũi của Vân Khuynh chửi: "Con nha đầu này, mày đừng tưởng có trong tay mấy cái chứng cứ không ra gì đó thì ở đây làm càn, không xem ai ra gì. Tao nói cho mày biết, đừng có rượu mời không uống!"

Vân Khuynh một chút cũng không tức giận, ánh mắt yên tĩnh như nước, trào phúng nhìn qua Cao Thúy Lan, mặc cho Cao Thúy Lan giơ nanh múa vuốt như thế nào, cô cũng chỉ nhìn bà bằng thái độ vô cùng thư thái.

Cao Thúy Lan thấy mình không thể đả kích được Vân Khuynh, mặt của bà liền trương ra như đầu heo, cả người vặn vẹo, tức nhưng không thể phát tiết ra, khỏi nói cũng biết khó coi như thế nào.

"Mấy người thấy chưa? Đây chính là người mà mấy người muốn thuyết phục đó, y như cục đá dưới gầm cầu, vừa thúi vừa cứng! Muốn nó hủy bỏ đơn kiện ly hôn, không thể nào!"

"Cao Thúy Lan! Bà im miệng cho tôi!"

Lục Lợi Quần sắc mặt đen xì, Lục Bác Dương quát lên, trừng mắt đầy hung dữ nhìn Cao Thúy Lan.

Cao Thúy Lan cắn chặt răng, đè nén lửa giận của mình, không còn lên tiếng.

Lục Bác Dương đi về phía trước, định tìm ghế ngồi, nhưng ghế sôpha đều đã bị dọn đi, mấy cái ghế dựa để

ăn cơm thì để dưới mặt bàn, nếu qua đó dời ghế sang đây ngồi thì có phần hơi khó coi.

Bất đắc dĩ, ông đành phải đứng ở trước mặt Vân Khuynh.

"Vân Khuynh à, hôm nay mọi người tới đây là muốn nói chuyện thương lượng với con thật tốt, con làm vậy có phải không phù hợp lắm không?"

"Ba biết thời gian qua giữa con, Thúy Lan, Văn Bân và Dương Liễu có xảy ra tranh chấp, Văn Bân có lỗi với cô, làm con thất vọng, con muốn ly hôn là lẽ đương nhiên, nhưng từ khi con tơi Lục gia, lão gia tử cũng đâu có bạc đãi con có phải không?"

"Con vừa gả vào, ba và lão gia tử đã không xem con như người ngoài, đem toàn bộ chuyện lớn nhỏ ở tổng công ty Vinh Thành giao cho con, đây là sự tín nhiệm lớn nhất dành cho con, cũng xem như sự khẳng định lớn nhất đối với con!"

"Con tính tình bướng bỉnh, mạnh mẽ, ba cũng biết, cũng mặc kệ người khác nói thế nào, thì con đem chuyện ly hôn lần này làm lớn tới như vậy, không chỉ làm mất mặt Lục gia, Vân gia mà còn làm ảnh hưởng thanh danh của con a."

"Con gái, vẫn là nên nhẹ nhàng dịu dàng một chút, con cứ mạnh mẽ như vậy, sau này còn ai dám lại gần con?"

"Cuối cùng, mục đích của mấy người hôm nay tới đây chỉ có vậy?" Mặt của Vân Khuynh không có chút phản ứng gì, trong lòng cảm thấy có chút nực cười.

Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đúng là chưa hề bạc đãi qua cô, nhưng là tính toán lợi dụng cô, trước giờ chưa hề đối xử tốt với cô.

Thanh danh của cô? Cô căn bản cũng không để ý thanh danh của mình sẽ ra sao, huống hồ trong chuyện này cô không hề sai, mạnh mẽ một chút thì có sao! Cô vừa ưu tú, lại có tài sản hùng mạnh, ai không dám lại gần cô thì chỉ là do người đó xứng với cô thôi!

Không xứng với cô, vậy cô càng không nghĩ sẽ tới gần người đó!

Vả lại, sao Lục Bác Dương biết sẽ không ai dám lại gần cô? Chẳng phải có Hoắc Nhất Hàng hay sao?

Nghĩ đến Hoắc Nhất Hàng, nghĩ đến anh đang ở phòng đối diện, chăm chú quan sát mọi việc đang diễn ra, trong lòng cảm thấy có chút ấm áp, cô nghiêng nghiêng đầu, nhìn về phía camera giám sát, mỉm cười.

Lục Văn Bân tiến vào, đứng phía sau Lục Lợi Quần, nhìn chằm chằm Vân Khuynh không rời mắt.

Trong buổi tiệc sinh nhật của lão gia tử, Vân Khuynh đem đến sự kinh diễm cho anh, bữa nay lại đem đến cảm giác nữ vương lười biếng.

Cô mặc quần áo bình thường ở nhà, ngồi ở trên ghế sôpha, bên cạnh vây quanh một đám người bảo vệ.

Cô giống nữ vương vậy, làm anh có cảm giác bọn họ tới đây như tìm cô báo cáo công việc……

Loại cảm giác này khiến anh cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

Anh phải biết, trước đây đã anh đã từng có thể muốn làm gì cô thì làm, nhưng bây giờ khoảng cách rõ ràng gần như vậy, nhưng anh không cách nào lại gần cô nữa.

"Vân Khuynh à, hôm nay mọi người tới đây không có ý gì khác, Văn Bân tự biết đã làm chuyện có lỗi với con nên đích thân tới tìm con nói lời xin lỗi, vợ chồng nào có chuyện thù dai, nếu con chịu tha thứ cho nó lần nữa, hôn nhân của hai đứa cũng không phải không thể cứu vãn, bọn con còn trẻ, khó tránh việc bị cám dỗ mà lầm đường lạc lối, cũng là chuyện thường thôi mà, nhưng hôn nhân không phải chuyện đùa, một khi đã làm sẽ không còn cơ hội hối hận nữa"

Lục Bác Dương biết thái độ của Vân Khuynh không tốt, nếu không phải giải quyết xích mích giữa Vân Khuynh với Văn Bân thì bây giờ ông cũng không phải đứng đây chịu sự khinh khi của hậu bối.

Căn bản, ông và lão gia tử đã đồng ý với cách nói của Lục Văn Bân và Cao Thúy Lan – Giữa Vân Khuynh và Lục gia đã có khoảng cách, giữ Vân Khuynh không bằng giữ Dương Liễu, nhưng sau chuyện ở quán rượu, ông biết Văn Bân cũng không phải một lòng một dạ với Dương Liễu, mà 60% cổ phần Vân gia đã hứa cho Dương Liễu, cuối cùng cũng chỉ đưa có 40%, đề phòng hậu họa.

Đến cùng cũng là vì Dương Liễu không phải con gái ruột của bọn họ.

Bỏ qua Vân Khuynh, lựa chọn Dương Liễu, cũng bởi vì muốn nhanh chóng tìm được số tiền lớn giúp Lục thị giải quyết khó khăn, sau khi giải quyết xong Dương Liễu còn giá trị gì nữa đâu?

Đã mất đi 40% cổ phần của Vân thị, còn có thể làm được gì? Vân Bính Hoa và Tô Tương cũng không phải người biết làm ăn, nắm trong tay 20% cổ phần, sau này dễ gì không mất đi, chẳng lẽ Lục gia phải nuôi 3 tên phế vật hay sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy Vân Khuynh tốt hơn.

Nếu có thể, sao không tranh thủ chút?

Nghe Lục Bác Dương nói, Lục Lợi Quần cũng gật đầu nói: "Tuổi trẻ làm chút chuyện sai, chỉ cần không phải làm ra chuyện gì lớn hay phạm pháp thì có là gì, Vân Khuynh, Văn Bân có lỗi với con, con cũng không

cần làm Lục gia mất hết mặt mũi như vậy, hai đứa liền làm lành với nhau đi, mai con chuyển về nhà lại, chức vụ ở công ty vẫn như cũ, ta cho con thêm 500 vạn tiền tiêu vặt."

Lục Lợi Quần chưa nói xong, Cao Thúy Lan đã la lên: "Ba, ông xã! Hai người đang nói gì vậy? Cái gì mà làm lành? Chuyện này còn có thể làm lành hay sao? Sao nói hôm nay tới bắt con nha đầu này hủy bỏ đơn kiện ly hôn mà? Sao lại biến thành đón nó về nhà rồi?"

"Con không đồng ý! Con kiên quyết không đồng ý để con trai con ở bên cạnh con tiện nhân này, con không đồng ý ở chung một nhà với nó, càng không thể cho nó tiền!"

Cao Thúy Lan đang cực kỳ kích động.

"Mẹ! Mẹ nói chuyện có thể…..đừng khó nghe như vậy không." Lục Văn Bân nhịn không được, lên tiếng nói Cao Thúy Lan.

Anh không muốn tiếp tục làm vợ chồng với Vân Khuynh, dù sao phân lượng của Dương Liễu trong lòng anh cũng lớn hơn, nhưng anh cũng không muốn triệt để không còn quan hệ gì với Vân Khuynh, dù gì anh cũng chưa được thưởng thức Vân Khuynh qua mà!

Miếng thịt chưa cho được vào miệng luôn làm người ta cảm thấy sẽ có mùi vị rất ngon……

Lục Bác Dương cũng trừng mắt liếc Cao Thúy Lan: "Bà không nói gì không ai nói bà câm đâu!"

"Xin lỗi?" Vân Khuynh khẽ nhếch môi, nhìn Lục Văn Bân: "Anh muốn xin lỗi tôi?"

Lục Văn Bân hơi khựng lại, quay qua nhìn Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương, gật đầu: "Phải, anh xin lỗi vì đã không sớm nói với em chuyện của Dương Liễu."

"A, chỉ là không nói sớm." Vân Khuynh lãnh đạm nói: "Chỉ là, cho dù anh có nói sớm với tôi, tôi cũng không tha thứ cho anh đâu, anh không chỉ lừa gạt tôi kết hôn với anh, còn lén sau khi kết hôn ra ngoài quan hệ với người khác."

"Cao phu nhân nói không sai a, loại chuyện này, không có cách nào làm lành được!"

"Chỉ là, tôi còn muốn hỏi Lục lão gia tử cùng Lục tổng một câu, mấy người muốn tôi và Lục Văn Bân tiếp tục làm vợ chồng, vậy Dương Liễu đã sinh con cho anh ta thì sao? Không lẽ để cô ta làm tình nhân? Không lẽ để con của cô ta làm con hoang?"

"Tôi đương nhiên sẽ không để con tôi mang tiếng là con hoang!" Lục Văn Bân lập tức lên tiếng: "Tôi cũng sẽ không để Dương Liễu mang tiếng làm tình nhân, tôi đã hứa sẽ cưới cô ấy rồi, tôi công nhận là sau khi cô gả cho tôi, phải vất vả làm việc ở Lục thị, đúng là……vất vả cho cô!"

"Nhưng tôi với Liễu nhi quen biết nhau trước, tình cảm trước giờ cũng rất tốt, nếu cô hiểu chuyện, hủy bỏ đơn kiện ở tòa án, tôi có thể giúp cô năn nỉ nhạc phụ nhạc mẫu cho cô về Vân gia!"

"Đương nhiên, nếu như cô không muốn trở về Vân gia, tôi sẽ ở bên ngoài mua cho cô một căn biệt thự, đối xử với cô thật tốt, nếu cô muốn có con, tôi cũng có thể cho cô……"

"Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi." Vân Khuynh nheo mắt lại, lạnh lùng châm chọc: "Anh đây là thừa nhận đã lừa tôi gả cho anh, trong lúc đang kết hôn với tôi đã ngoại tình, đã vậy còn định sau khi ly hôn kêu tôi làm nhân tình của anh, rồi rước người đã làm nhân tình về làm vợ? Anh coi tôi giống như nữ phục vụ trong bữa tiệc sinh nhật của ông nội anh hay sao?"

Camera giám sát đã quay lại hết thảy mọi chuyện cũng như mọi câu nói xảy ra trong căn phòng này, Lục Văn Bân nói những câu này chỉ là giúp cô có thêm chứng cứ mà thôi!

"Cô……Vân Khuynh! Cô đừng có nói chuyện quá đáng! Tôi đây là lo lắng cho cô đó!" Lục Văn Bân giận dữ: "Cô đừng tưởng thứ hàng second hand đã qua tay tôi như cô còn có thể tìm được tình yêu đích thực!"

Vân Khuynh bật cười, dùng lại cách nói của Lục Văn Bân để nói anh: "Anh tưởng loại hàng bẩn thỉu đã qua tay hai người đàn bà như anh Vân Khuynh tôi còn thèm đụng vào hay sao?"

"Ây dô!" Cao Thúy Lan lại chỉ vào mặt Vân Khuynh chửi: "Mọi người nghe nó nói gì rồi chứ! Vân Khuynh này đúng là không biết nể mặt. Đừng tưởng rộng lượng tha thứ nói chuyện với nó là có thể thuyết phục được nó!"

Lục Bác Dương mặt đen xì, nói: "Vân Khuynh, cô đâu phải không biết hạng mục đầu tư ở nước ngoài của Lục thị rất nhanh sẽ có lời, tới lúc đó Lục thị sẽ là công ty nổi tiếng khắp thế giới, mà thế giới này, có tiền là có mọi thứ! Giờ cô cứ kiên quyết chống đối chúng tôi, sau này e là phải hối hận đó!"

Lục Văn Bân cũng nói: "Đúng vậy, Vân Khuynh! Cô đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chờ đến lúc Lục thị phát đạt, cô muốn quay về bên cạnh tôi tôi cũng không cho cô cơ hội nữa đâu!"

"Mấy người yên tâm, gả vào Lục gia là sai lầm lớn nhất trong đời tôi, may mắn thay, tôi chỉ là làm công miễn phí cho mấy người có nửa năm, mà thời gian là vật ngoài thân, bản thân tôi cũng không có thất thoát gì……" Vân Khuynh nói: "Cũng phải cảm ơn Lục Văn Bân luôn giữ tấm lòng sắt son với Dương Liễu nên tôi mới có thể giữ mình trong sạch mà rời khỏi Lục gia."

"Mấy người có thể yên tâm, sau khi ly hôn với Lục Văn Bân, mặc kệ Lục gia mấy người sau này giàu có hay nghèo khó, Vân Khuynh tôi cũng không thèm nhìn lấy một cái." Nhìn nhiều, chỉ sợ cô sẽ ói ra mất.

63. Chương 63

6363.

"Vân Khuynh, xem ra cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải ly hôn với Lục Văn Bân của chúng tôi?" Thái độ của Lục Bác Dương chuyển biến rõ rệt: "Người có chí riêng. Không có phúc khí làm người của Lục gia chúng tôi là do cô tự chọn, chúng tôi cũng không ép buộc!"

"Nhưng, lúc ra tòa ly hôn, chúng ta mời từ từ nói chuyện tiếp!"

Nói đến đây, Lục Bác Dương nhìn qua camera giám sát, nói tiếp: "Vân Khuynh, cô cũng chỉ là phụ nữ, đem chuyện ly hôn làm lớn tới vậy, cũng chỉ muốn được nhận nhiều tiền bồi thường một chút, để bản thân có thể sống thoải mái một chút, hoặc là nói, cô làm vậy, sợ sau này không ai dám cưới cô, cô cũng có thể tự lo cho bản thân mình, Lục gia chúng tôi cũng hiểu tâm lý đó……"

"Cô xem như vậy có được không —— Tôi có thể thỏa mãn một phần yêu cầu của cô, chẳng hạn như trả lại cho cô phần của hồi môn và bồi thường thêm cho cô 500 vạn, còn về phần 100 triệu do bà nội cô đầu tư vào Lục thị, chúng tôi sẽ quy ra 4% cổ phần công ty đưa lại cho cô!"

4%?

Xém chút Vân Khuynh đã cười ra tiếng.

Tổng giá trị Lục thị bây giờ còn không tới vài triệu, ròng rã 100 triệu vậy mà đổi thành 4%?

Bọn họ rốt cuộc từ đâu rơi xuống vậy?

Họ thật sự nghĩ hạng mục đầu tư ở nước ngoài có thể giúp họ xưng vương xưng bá hay sao? Đó chính là cái hố to! Cái hố to do Hoắc Nhất Hàng đào sẵn cho họ!

Bọn họ rất nhanh sẽ bị hạng mục đó giết chết.

Cho nên, đừng nói là 4%, cho dù là 40% cô cũng không cần!

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh rất bình tĩnh nói: "Không cần, Lục tổng, như ông đã nói, Vân Khuynh tôi chỉ là một người phụ nữ, sau khi ly hôn tôi không còn bất cứ quan hệ gì với Lục gia, chỉ cần lấy lại những thứ vốn thuộc về tôi là được, còn sau này như thế nào là chuyện của Vân Khuynh tôi."

"Vân Khuynh, con đàn bà này, có phải nghe không hiểu tiếng người không? Cô có biết sau khi Lục thị chúng tôi phát đạt, 4% sẽ có giá trị lớn như thế nào không?" Lục Văn Bân biết lý do tại sao Lục Bác Dương lại có đề nghị như vậy.

Lục thị bây giờ không nhận được sự ủng hộ từ ngân hàng và nhà đầu tư, 40% cổ phần của Dương Liễu cũng chưa bán đi.

100 triệu không phải số tiền nhỏ, có thể không đưa Vân Khuynh đương nhiên không đưa rồi.

Đối mặt với Lục Văn Bân, Vân Khuynh vẫn là thái độ bình tĩnh thong dong: "Tôi không cần biết cổ phần Lục thị mấy người sau này tăng hay giảm, tôi đã nói rồi, tôi không quan tâm."

Nói tới đây, Vân Khuynh nhìn đồng hồ của mình, nói: "Các vị nếu đã nói xong thì lúc về làm phiền đóng cửa lại giúp tôi, cảm ơn." Rõ ràng là đang đuổi khách.

"Vân Khuynh, có phải cô phải chống đối với Lục gia tới cùng không?" Lục Bác Dương sắc mặt đen xì, đôi mắt bắn ra thứ ánh sáng âm lãnh: "Cô đừng quên, cô có bản lĩnh tới đâu thì cũng chỉ là một người phụ nữ! Mà trên đời này, không có chuyện gì là công bằng đối với phụ nữ cả, chỉ e sau này cô đang đi trên đường sẽ bị……"

"Lục tổng đây là đang uy hiếp tôi sao?" Vân Khuynh đứng dậy, nhìn Lục Lợi Quần, rồi nhìn sang Lục Văn Bân, lại đảo qua mặt của Cao Thúy Lan, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt dữ tợn của Lục Bác Dương: "Không lẽ Lục gia lại định dùng thủ đoạn dơ bẩn gì với tôi hay sao?"

Một chữ lại, không khó khiến người khác nhớ lại việc Cao Thúy Lan cho Cao Hùng đem người tới biệt thự Thiên Lộc dùng bạo lực đối với Vân Khuynh, chưa thỏa mãn, còn thêm chuyện bắt gian ở khách sạn nữa.

Cô cười lạnh một tiếng: "Lục lão gia tử, Lục tổng, Cao phu nhân, Lục Văn Bân, tôi chợt nhớ tới một câu nói của một người trên mạng, cũng đúng lắm đó!—— Không tin ngẩng đầu nhìn, trời cao bỏ qua cho ai!"

Từng chữ nói ra, nhấn mạnh từng chữ rõ ràng.

Nói xong, cô xoay người, đi về phòng của mình: "Các vị, tôi hơi mệt, đi nghỉ trước đây, làm phiền mấy anh tiễn khách giúp tôi, nhớ kỹ, thân phận của họ rất đặc biệt, nhất định phải đưa họ ra tới cửa lớn của Quân Tỉ sơn trang."

"Vâng, Vân tiểu thư!" 10 tên bảo an cùng nhau phát ra tiếng, chỉ riêng khí thế cũng đủ dọa Cao Thúy Lan sợ tới rùng mình!

"Vân Khuynh, cô sẽ hối hận! Tôi cam đoan, cô sẽ hối hận!" Lục Văn Bân không cam tâm, nhìn bóng lưng của Vân Khuynh, la lớn một câu.

Vân Khuynh dừng bước, xoay người lại, vũ mị đến cực điểm cười một tiếng: "Cam đoan của anh, tính cái beep!" =))

Lục Văn Bân há hốc mồm, không tin được, nhìn Vân Khuynh, cô vậy……vậy mà lại nói tục với anh!

Nhưng cô cười, thật mê người……

Vân Khuynh đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, nghe phía bên ngoài có một trận chửi rủa, Cao Thúy Lan có, Lục Văn Bân cũng có, còn xen lẫn vài câu gào thét của Lục Bác Dương.

Rất nhanh, những âm thanh này đều biến mất, chắc là, bảo an đã đem bọn họ ném hết ra ngoài.

Vân Khuynh không lập tức đi ra ngoài, mà từ phòng ngủ đi qua cánh cửa thông với phòng sách, cẩn thận xem lại video vừa được quay.

Video góc độ điều chỉnh rất tốt, quay đám người Lục Lợi Quần rất rõ ràng, còn cô chỉ thấy mỗi bóng lưng.

Bọn người Lục Lợi Quần vừa đi, Hoắc Nhất Hàng liền mở cửa, đi đến.

Anh từ camera giám sát nhìn thấy Vân Khuynh đi vào phòng sách, liền trực tiếp đi vào.

"Khuynh Khuynh, em vẫn ổn chứ?" Anh đi đến bên cạnh Vân Khuynh, rất tự nhiên ôm lấy vai của cô.

Vừa nãy, những người kia thế mà lại vừa đấm vừa xoa, đương nhiên, Khuynh Khuynh của anh đã trả đòn rất đẹp mắt!

"Em thì có thể có chuyện gì." Vân Khuynh nói: "Để lợi dụng triệt để giá trị của em, bọn họ đúng là đã nhọc tâm, cả gia đình đều kéo đến, đúng là dày công bày trận, nếu không phải có 10 bảo an ở đây chắc em cũng khó sống với họ."

"Khuynh Khuynh của chúng ta đúng là thông minh!" Hoắc Nhất Hàng rất hào phóng khen Vân Khuynh.

Lại nghiêm túc lên, nói: "Nhưng mà lần này bọn họ thất bại, sẽ không từ bỏ dễ dàng vậy đâu, chắc chắn trước khi lên tòa sẽ còn bày ra chuyện gì đó."

"Em cũng nghĩ vậy." Vân Khuynh xoay người lại, nhìn Hoắc Nhất Hàng nói: "Anh nghĩ sắp tới họ sẽ làm gì? Hay là lại tìm người tới sử dụng bạo lực với em?"

Hoắc Nhất Hàng lắc đầu, nói: "Đã thất bại hai lần rồi, họn họ nếu còn làm lần thứ ba chắc chắn sẽ bị phát hiện, bọn họ không ngu tới vậy đâu."

"Em ly hôn với Lục Văn Bân là do anh ta có lỗi với em, bọn họ chắc chắn không thể để mình thua thảm

hại tới vậy, chắc chắn sẽ tìm cách nói em cũng có lỗi, có thể sẽ tìm một người đàn ông tới nói là tình nhân của em, thậm chí có thể tạo ra cả một đứa con."

"Ngay cả việc khó tin như tạo ra một đứa con bọn họ cũng có thể làm được?" Vân Khuynh hơi khó tin.

"Người hèn hạ sẽ không bao giờ biết giới hạn của sự hèn hạ là gì." Hoắc Nhất Hàng nói: "Bất cứ lúc nào, cũng không được đánh giá thấp kẻ thù vô sỉ!"

Suy đoán của Hoắc Nhất Hàng rất nhanh đã thành sự thật.

Dương liễu ở trong bệnh viện cũng không yên tâm chút nào, dù gì trên mạng cũng đã tràn lan tin tức nói cô có quan hệ bất chính với Lục Văn Bân, chỉ ở trong viện ba ngày đã nhanh chóng chuyển về nhà Lục gia, để đảm bảo cô và đứa con mới sinh được an toàn. Đương nhiên đi theo tới Lục gia để chăm sóc cho cô còn có một bác sĩ chuyên khoa và hai y tá. Nhưng đây là bệnh viện tư, số tiền phải bỏ ra đương nhiên cũng rất nhiều, nhưng vì là bệnh viện tư nên chỉ cần có tiền là được, muốn dời cả bệnh viện đi cũng còn được.

Dương Liễu đến Lục gia, Vân Bính Hoa và Tô Tương không yên tâm, cũng đi theo.

Thế là, tối hôm đó, Dương Liễu, Vân Bính Hoa, Tô Tương cũng tham gia họp bàn cách đối phó với Vân Khuynh.

"Vân Khuynh tính cách rất kỳ quái, từ nhỏ đến lớn, bất kể làm chuyện gì, nó cũng cố gắng hết sức làm tới tốt nhất, lão gia tử và lão phu nhân cũng giáo dục nó rất nghiêm khắc, muốn tìm ra lỗi lầm của nó, tôi cũng không biết là gì." Tô Tương nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu như Vân Khuynh ở đây, nếu Vân Khuynh còn để ý tới Tô Tương, chắc chắn cô sẽ phải tổn thương lần nữa.

Sau khi Vân Bính Hoa và Tô Tương đưa được Dương Liễu vào Lục gia, liền triệt để không để ý tới cô, cô cố gắng làm mọi thứ thập toàn thập mỹ cũng vì muốn được sự chú ý của ba mẹ ruột của mình. Vậy mà lại bị mẹ của mình đánh giá là tính cách kỳ quái!"

Vân Bính Hoa nghĩ nghĩ, cũng nói: "Con nha đầu đó tâm cơ rất nặng, vả lại còn thường xuyên bức ép Liễu nhi, nếu nói đến việc sau khi gả cho Văn Bân làm sai chuyện gì, cái này tôi cũng không rõ lắm."

"Không có? Vậy thì có chút phiền toái." Lục Bác Dương nhíu mày.

"Cái này có gì mà phiền!" Dương Liễu lên tiếng: "Không có sai thì mình tạo ra cái sai!"

"Ả ta không phải luôn cắn chặt mối quan hệ của con với Bân để làm chứng cứ hay sao? Nói con với Bân ngoại tình, đã vậy còn có con với nhau, vậy tại sao chúng ta cũng không tạo ra chứng cứ nói trong lúc kết

hôn với Bân, ả ta đã ra ngoài ngoại tình, còn có con với người khác?"

Thốt ra những lời này, mọi người đều nhìn về phía Dương Liễu.

Chủ ý này không tệ, nhưng lại được thốt ra từ miệng của một Dương Liễu lúc nào cũng ngây thơ thuần khiết, khiến mọi người có chút hoài nghi.

Dương Liễu nhìn ánh mắt của mọi người, cũng phát hiện ra được chuyện gì đó, liền cúi đầu giả bộ xấu hổ nói: "Có phải con nói vậy có chút độc ác quá không? Ở trong bệnh viện buồn chán quá nên con hay đọc tiểu thuyết, thấy được cách làm này, Bân đã phải mang tiếng là người vong ân bội nghĩa rồi, con cũng muốn chị ấy phải bị cảm giác giống như vậy……"

"Tôi cảm thấy cách làm này của Liễu nhi rất tốt!" Cao Thúy Lan thấy Dương Liễu suy tính vì con trai của mình liền quay qua nói giúp Dương Liễu.

"Ừm, tôi cũng cảm thấy không tệ!" Vân Bính Hoa nói: "Có điều, con nha đầu chết tiệt đó mới kết hôn với Văn Bân mới có nửa năm, sao có thể có con được?"

Dương Liễu nói: "Chúng ta có thể nói chị ấy đã từng sinh con cho tình cũ, tốt nhất là tìm được người đã từng quan hệ với chị ấy thật, rồi chị ấy mới kết hôn với Bân, sau đó lại tình cũ khó dứt, thường xuyên ra vào khách sạn, lại mang thai đứa con thứ hai của anh ta, nhưng không may bị sảy……"

"Làm vậy, sẽ có người tin sao? Hiện tại, trên mạng rất nhiều người đều biết, lúc Vân Khuynh rời khỏi Lục gia, Văn Bân chưa hề đụng vào nó." Tô Tương đưa ra câu hỏi.

64. Chương 64

"Không đụng qua cô ta thì sao?" Dương Liễu nói: "Chỉ là Bân không đụng qua cô ta, không thể nói lên rằng đàn ông khác cũng chưa đụng qua cô! Với lại ở xã hội thời nay, chưa tốt nghiệp đại học, trong trường "gái trinh" đã hiếm như lông vũ. Kết hôn rồi mà chưa làm chuyện đó với trai? Ai tin?"

Nói tới đây, Dương Liễu nhẹ nhàng tựa thân thể mình vào trong lòng vào Lục Văn Bân, dịu dàng nói với anh: "Bân, Vì em và con, anh đã chịu bao nhiêu thiệt thòi, thiệt khổ thân anh, đợi sau khi em đầy tháng, sẽ cố gắng bù đắp cho anh…"

Cô nói xong, cúi thấp đầu, vỗ nhẹ vào ngực của Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân lập tức hiểu ý nghĩa của lời nói Dương Liễu Ý cô là sau khi cô đầy tháng, sẽ bù đắp chuyện trên giường với anh.

Anh đột nhiên cảm thấy người anh có chút nóng ran, nhưng trong lòng mình hiện lên người phụ nữ lại không phải là Dương Liễu, mà là Vân Khuynh, tiếp đó, lại nhớ đến cô phục vụ ngưỡng mộ anh vô song Triệu Thanh Thanh, cuối cùng mới nhớ tới trò chơi tình ái giữa hắn và Dương Liễu…

"Vậy cứ theo như lời của Liễu Nhi mà làm, tôi sẽ phụ trách đi tìm người." Cao Thúy Lan thấy ai nấy đều đưa ra ý kiến phản đối, trực tiếp đưa ra quyết định.

Lại bốn ngày trôi qua.

Hoắc Nhất Hàng một bên xử lý công vụ bên Hoắc Thị, một bên chú ý đến động thái của nhà Vân gia.

Lúc anh biết được Cao Thúy Lan quả nhiên đã mua chuộc một số người đàn ông có chút quan hệ với Vân Khuynh, đồng thời người đàn ông lại có một đứa con không rõ bố mẹ là ai, anh vội vàng từ công ty quay trở lại Quân Tỉ Sơn Trang.

Ra khỏi thang máy, anh trực tiếp cầm một gói văn kiện và một túi giấy đi đến chỗ Vân Khuynh, thuần thuộc ấn dấu vân tay, cửa mở ra, nhưng lại nghe thấy bên trong vang lên_tiếng một người đàn ông?!

Anh ta còn cho rằng có ai đến gây phiền phức cho Vân Khuynh, muốn đi ngược trở ra, nhưng lại sợ Vân Khuynh có nguy hiểm gì, lặng lẽ suy nghĩ một hồi, rồi không lo không nghĩ gì nữa đi vào trong.

Trong phòng khách, đích thực có một người đàn ông ngồi sát bên cạnh Vân Khuynh trên ghế sofa, nói chuyện với cô, tinh thần hai người khá thoải mái, trên mặt còn mang theo một nụ cười vui vẻ.

Trên bàn trà, còn có đặt một bó hoa tươi gồm nhiều loại hoa.

Hoắc Nhất Hàng chỉ nhìn qua một mắt, có thể nhận ra, bó hoa đó bao gồm Cúc, Lục Bình trắng, Hoa Oải Hương, hoa Hòa Thảo, hoa hồng Margaret, cây Thường Xuân.

Mỗi loại hoa đều mang một ý nghĩa thầm thương!

Người đàn ông này, anh cũng biết.

Không thể nói là quen, cũng chưa chính thức đụng mặt, chỉ là anh đã điều tra kỹ hắn một lần rồi.

Tống Tây Hoa, lớp trưởng lớp đại học của Vân Khuynh, tú tài tốt nghiệp ngành tài chính của một trường đại học top đầu thế giới, Phó Tổng Giám Đốc mà Vân Khuynh đích thân đề nhiệm với Tập Đoàn Vân Thị… một người đàn ông cả gan dám tiếp cận vợ chưa cưới của Hoắc Nhất Hàng!

Hoắc Nhất Hàng chớp chớp mắt, bước chân nặng nề, sau đó lại giả như không quen biết Tống Tây Hoa đến

mà đi tới, nói một tiếng: “Khuynh Khuynh, anh về rồi.”

“Í dép cua anh đâu?”

Sau khi Vân Khuynh dọn qua đây, anh vào nhà này như vào nhà anh vậy, dép, cũng là anh cố tình chuẩn bị một đôi ở đây.

Chỗ này của Vân Khuynh cũng sẽ không có khách lạ đến, Tống Tây Hoa có dịp ghé qua, thấy đôi dép của đàn ông, còn tưởng rằng Vân Khuynh cố ý chuẩn bị cho khách đến thăm, nên mang vào.

Lúc này, biết mình đang mang dép người khác, đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Mà Vân Khuynh, đột nhiên có chút khẩn trương.

Rõ ràng, cô chỉ là ở trong nhà mình gặp một người bạn khác giới, nghe thấy tiếng của Hoắc Nhất Hàng, lại có cảm giác làm sai bị bắt gặp?

“Cái đó….Nhất Hàng, anh…sao anh lại về sớm vậy?”

Qua thời gian tiếp xúc, Vân Khuynh biết, Hoắc Nhất Hàng trừ khi đơn độc tiếp xúc với cô mới có những hành động không đứng đắn, còn đối với công việc vô cùng nghiêm túc và cẩn trọng, Hoắc Thị quy định công nhân viên 5h30 xuống ca, anh làm ông chủ, luôn duy trì thói quen 6h30 xuống ca.

Hôm nay, mới hơn 4h, anh đúng là về hơi sớm.

Hoắc Nhất Hàng cởi đôi giày da ra, mặc tất đi vào, hướng về Vân Khuynh, trên mặt hiện lên nụ cười: “Anh nhận được một ít tin tức, nên về sớm báo em.”

Lúc này, anh mới hướng tầm nhìn vào Tống Tây Hoa, làm ra bộ như mới nhìn thấy anh ta: “Thì ra trong nhà có khách, Khuynh Khuynh, vị này là?”

“Đây là Tây Hoa, Tống Tây Hoa.” Vân Khuynh giới thiệu Tống Tây Hoa cho Hoắc Nhất Hàng.

“Thì ra là ngài Tống.” Hoắc Nhất Hàng lạnh nhạt đáp một câu, thì đi về phía trước, rất tự nhiên ngồi bên cạnh Vân Khuynh, đồng thời đưa một tay ra, ôm lấy eo Vân Khuynh, tay khác đưa một túi giấy cho Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, đồ lót em anh mua giúp em rồi, lưng cao, lưng thấp mỗi loại ba cái, anh biết em thích màu nhạt, nên lấy màu hồng nhạt, xanh nhạt và tím nhạt, em coi có thích không?”

Mặt Vân Khuynh đỏ bừng lên.

Mấy ngày nay, cô tới tháng, máu ra nhiều, quần lót giặt thay không kịp, sáng này, cô chuẩn bị đi mua vài cái, Hoắc Nhất Hàng biết được, nói sợ cô ra ngoài bị người Lục Gia hoặc Vân Gia ám toán, bảo cô ở nhà, anh mua giúp cô.

Nghĩ đến việc trước đây anh đã giúp cô chuẩn bị đồ lót, nên cũng miễn cưỡng để anh giúp.

Nhưng không ngờ, anh lại trước mặt Tây Hoa đưa đồ lót cho cô, ngay cả mẫu mã và màu sắc cũng nói ra?

Nhưng Vân Khuynh suy nghĩ một xíu, cũng đã hiểu rõ mục đích mà Hoắc Nhất Hàng làm vậy.

Tính khí nhỏ nhen xấu xa của anh lại tái phát_đây là anh để ý đến việc cô cho Tống Tây Hoa đến đây, cho nên, cố ý ngồi bên cạnh cô, ôm eo cô, tỏ thái độ thân mật, chính là tuyên bố chủ quyền trước mặt Tống Tây Hoa?!

Chắc chắn là vậy! Do vậy, anh thậm chí còn không tiếc tiết lộ quan hệ của anh và cô?

May mà, Tây Hoa không phải người ngoài, cũng không thể bán đứng cô.

Nhưng, người đàn ông này có lúc..quá ấu trĩ!

"Vậy…em đem đồ vào…phòng ngủ trước!" Vân Khuynh lo lắng Hoắc Nhất Hàng còn nói thêm nhiều lời lẽ và động tác "quá mức" thân thiết, cô quyết định tạm thời rời đi trong mấy phút.

"Được, vậy em vào trước đi" Hoắc Nhất Hàng gật đầu phóng khoáng, nhưng lập tức thêm một câu: " Nếu thấy không có vấn đề, nhớ bỏ vào máy giặt giặt trước, tiến hành diệt khuẩn trước, lúc mặc, chỗ ở dưới không dễ bị nhiễm khuẩn."

Mặt Vân Khuynh vẫn đỏ, nhanh chóng đem túi giấy vào trong phòng.

Đến Vân Khuynh cũng biết là Hoắc Nhất Hàng cố ý, sao Tống Tây Hoa lại không biết?!

Trên thực tế, từ khi Hoắc Nhất Hàng cất lời, tim anh đã trầm xuống rất nhiều.

Một người có thể tùy ý vào nhà Vân Khuynh, quan hệ với Vân Khuynh chắc chắn không bình thường.

Đặc biệt là, anh vừa mở lời nói "Anh về rồi." Còn thân mật gọi Vân Khuynh "Khuynh Khuynh", dép anh ta bỏ ở nhà Vân Khuynh…chả lẽ, người đàn ông này ở chung nhà với Vân Khuynh sao?

Trong lòng anh đột nhiên dậy sóng và có chút hốt hoảng bất an, mong muốn Vân Khuynh ngay lập tức

đuổi người đàn ông này đi, hoặc phủ nhận quan hệ với hắn.

Nhưng ngược lại, Vân Khuynh không có.

Cô còn hỏi người đàn ông này "Sao lại về sớm thế."

Cô có quen với người đàn ông này, đồng thời biết rõ người đàn ông này thường về khi nào.

Mà một tiếng "Nhất Hàng" càng lập tức giúp anh xác định thân phận của người đàn ông_Hoắc Nhất Hàng, người nắm quyền tập đoàn Hoắc Thị, người mới nổi ở Vinh Thành mấy năm trở lại đây, một người không hay xuất hiện trước công chúng, nhưng lại hấp dẫn toàn bộ người ở Vinh Thành, đều muốn kết thân làm quen anh.

Thì ra, những lời truyền trên mạng không phải là giả_Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng thực sự có quan hệ với nhau.

Mắt trơ trơ nhìn Hoắc Nhất Hàng bước qua, ngồi bên cạnh Vân Khuynh, ôm lấy eo Vân Khuynh. Mà Vân Khuynh lại không từ chối, trong lòng Tống Tây Hoa giống như bị ngàn mũi tên đâm vào đau nhói.

Chả lẽ, lần đầu tiên, tình yêu của anh, còn chưa mở lời, đã kết thúc thế sao?

Anh muốn mở lời, chứng minh sự tồn tại của mình.

Không ngờ, Hoắc Nhất Hàng lại mở miệng trước, đưa cho Vân Khuynh thứ anh mười mua… quần lót?!

Tống Tây Hoa để ý rằng lúc Hoắc Nhất Hàng nói chuyện, ánh mắt luôn dồn sự tập trung vào bó hoa mà anh để trên bàn.

Anh khẳng định chắc chắn, Hoắc Nhất Hàng đã biết được tâm ý anh dành cho Vân Khuynh.

"Ngài Tống, đúng không?" Hoắc Nhất Hàng nhìn Tống Tây Hoa, cơ thể sát lại gần, đổi một tư thế dựa khá thoải mái, giống như tư thế của mình người đàn ông chính trong nhà: " Tôi có nghe qua tên anh, từ miệng của Khuynh Khuynh."

"Khuynh Khuynh nói anh là người bạn bè mà em ấy tín nhiệm nhất." Anh cố ý đè nặng hai từ "Bạn bè".

Rồi tiếp tục nói: "Bạn của Khuynh Khuynh, cũng chính là bạn của tôi."

"Chào anh, anh Tống, tôi là Hoắc Nhất Hàng, lần đầu gặp mặt." Hoắc Nhất Hàng nói, quýet mắt nhìn vào

đôi dép Tống Tây Hoa đang mang dưới chân, miệng cong lên "Thật là không biết anh Tống qua đây, để anh Tống mang dép tôi đã mang qua, thật là, xin lỗi."

Tống Tây Hoa cảm thấy đôi dép anh đang mang còn nặng hơn sắt nữa.

Người đối diện anh rõ ràng đang cười, nhưng anh lại có cảm giác rõ ràng một khí thế đàn áp tăm tối.

"Tôi cũng từng nghe qua ngài Hoắc, nhưng, toàn là nghe một loạt những lời truyền miệng, tất nhiên, ngài Hoắc đây là con rồng lộ đầu không lộ đuôi, lần đầu gặp mặt, ấn tượng anh để lại cho tôi, thật là quá sâu sắc!" đôi mắt ẩn sau cặp mắt kính của Tống Tây Hoa đầy một ý phẫn nộ và lạnh lùng.

Cho dù tình địch có mạnh bao nhiêu, anh cũng không sợ, anh chỉ để ý, đến thái độ của Vân Khuynh.

Ngược lại, lúc mà anh chưa biết tới sự tồn tại của anh ta, Hoắc Nhất Hàng lại không hơi không tiếng mà ở bên cạnh Vân Khuynh, vả lại, lại nhận được sự khẳng định của Vân Khuynh, thậm chí còn với Vân Khuynh….nảy sinh ra quan hệ thân mật.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tống Tây Hoa như một đâm một lỗ to, gió lạnh thổi vào sâu bên trong.

Anh đè nén sự buồn phiền và đau khổ.

Trễ rồi, anh lại đến trễ một bước sao? Lần trước, đến sau Lục Văn Bân, lần này, lại sau Hoắc Nhất Hàng?

"Để lại chút ấn tượng cũng là tất nhiên, dù gì, tôi định chờ đến khi Vân Khuynh giải quyết vụ ly hôn xong, sẽ lập tức kết hôn với cô, anh Tống là bạn của chúng tôi, đến lúc kết hôn, có thể thêm phiền phức cho anh nhờ anh giúp đỡ."

Đối với kẻ địch, Hoắc Nhất Hàng cũng phải nắm thóp, đánh mạnh.

Tình địch cũng là địch, nếu anh đã biết Tống Tây Hoa có tình ý với Vân Khuynh, thì không thể cho Tống Tây Hoa chút cơ hội nào nữa!

65. Chương 65

Kết hôn?

Hoắc Nhất Hàng đã bắt đầu lên kế hoạch kết hôn với Vân Khuynh sao?

Sao có thể nhanh đến thế?

"Anh Hoắc, thời gian anh và Vân Vân quen biết chưa lâu nhỉ? Nhanh như thế bàn chuyện hôn nhân, anh không cảm thấy quá gấp gáp sao?"

Lúc nói câu này, Tống Tây Hoa không rời mắt khỏi Hoắc Nhất Hàng, ý đồ từ trên người Hoắc Nhất Hàng tìm ra gì đó cho dù chỉ là một sợi một tia điểm khả nghi.

Bao nhiêu năm qua, anh là bạn khác giới duy nhất của Vân Khuynh, chuyện của Vân Khuynh, anh tuy không biết toàn bộ, nhưng cũng biết đa số, anh có thể chắc chắn, thậm chí, một tháng trước đó, Vân Khuynh vẫn chưa quen biết Hoắc Nhất Hàng.

Hai người lạ không quen biết nhau, lại có thể trong thời gian ngắn như thế, nảy sinh tình cảm, còn không kết hôn là không được sao?

Hay là, Hoắc Nhất Hàng đối với Vân Khuynh có ý đồ gì khác?

Giống như Lục Văn Bân vậy!

"Nếu đúng như những gì anh Hoắc nói, tôi là người Vân Vân tính nhiệm nhất bất kể xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ kiên trì đứng bên cạnh Vân Vân! Tôi biết anh Hoắc là người có bản lĩnh, nhưng nếu anh Hoắc muốn nhận được lợi từ trong hôn nhân, lừa gạt tình cảm của Vân Vân, hoặc là làm những chuyện gây tổn thương đến Vân Vân, tôi Tống Tây Hoa nhất định không ngoảnh mặt làm ngơ!"

Đây là thăm dò, cũng là cảnh cáo!

Nói xong, Tống Tây Hoa nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chưa hoàn toàn bộc lộ hết ý mình muốn nói, lại lập tức bổ sung thêm một câu: " Anh Hoắc, anh có thể không biết, tôi và Vân Vân quen biết nhau nhiều năm, lúc chúng tôi còn học đại học đã là..bạn bè, tôi rất hiểu tính cách cô ấy, cô ấy không phải là người làm việc manh động, vấn đề liên quan đến tình cảm, càng không thể tùy tiện, cô cũng chưa từng nhanh chóng thích một ai, đặc biệt là trong thời kỳ nhạy cảm này.

Lúc đầu, cô và Lục Văn Bân kết hôn, chỉ là nhanh chóng muốn thoát ly khỏi gia đình, nơi không thể cho cô nổi tình yêu mà cô cần, không muốn tiếp tục nhìn thấy ba mẹ ruột mình cứ đối với con nuôi trăm nghịn chiều chuộng, mà lại hà khắc khó khăn với cô... cô gả cho Lục Văn Bân, không phải do tình cảm nam nữ, mà là do muốn cuộc sống có thể ổn định hơn chút! Nhưng Lục Văn Bân là tên khốn nạn, từ lúc bắt đầu, đã lừa dối tình cảm của Vân Khuynh!

Nói tới Lục Văn Bân, trên mặt của Tống Tây Hoa hiện lên nỗi căm phẫn, không có một chút giả tạo.

Khuôn mặt Hoắc Nhất Hàng bỗng trầm tư lại, nếu không phải thấy nỗi căm phẫn của Tống Tây Hoa đối với Lục Văn Bân, anh đã trực tiếp đuổi người.

Anh ta không thích chút nào cách người đàn ông đối diện mình gọi người phụ nữ của mình thân mật như thế, còn làm một tư thế cảnh cáo, trấn áp anh.

Cái làm anh để ý hơn cả, chính là giữa Vân Khuynh và Tống Tây Hoa, đã từng có những trải nghiệm anh chưa từng có…

Hoắc Nhất Hàng nghĩ một hồi chậm rãi nói: "Anh Tống, không biết anh đã từng nghe câu nói này chưa_ có những người bên cạnh nhau một đời, cũng chỉ có thể là người thân, mà có những người, dù chỉ mới gặp mặt, đã trở thành tình nhân! Rất rõ ràng, tôi và Khuynh Khuynh thuộc trường hợp sau, mà anh…thật ngại, lại là thuộc trường hợp trước!

Cho nên, thời gian quen biết dài hay ngắn, đều không quá quan trọng, chủ yếu là, lúc tôi cần Khuynh Khuynh nhất, cô ấy vừa đúng lúc xuất hiện, tôi vừa gặp đã yêu, sự tín nhiệm và ỷ lại của cô ấy đối với tôi, duyên phận đến đúng lúc, chúng tôi đương nhiên, hai bên yêu thương chung lối!"

"Quá khứ của Khuynh Khuynh, tôi không tham dự, nhưng tương lại cô, tôi sẽ cùng cô trải qua, như vậy, chả phải quá đủ rồi sao?"

Tống Tây Hoa trừng mắt nhìn Hoắc Nhất Hàng, lại nhất thời không nói ra được lý do gì.

"Anh…anh Hoắc, anh thực sự là nghiêm túc sao? Đối với Vân Vân là thật sao?" Trầm mặc rất lâu, Tống Tây Hoa lại móc hết ruột gan, truy hỏi thêm một câu.

"Đương nhiên!" Hoắc Nhất Hàng trả lời không do dự đáp: "Anh Tống cho rằng, người như tôi, còn cần hy sinh hôn nhân để đổi lấy thứ gì sao?"

Lời này, rất hoang vọng, Tống Tây Hoa lại không còn gì để tranh luận.

Hoắc Nhất Hàng còn trẻ, đã tạo nên một đế chế thương nghiệp vững mạnh của riêng anh, tại Vinh Thành, chỉ có người ta trèo bám anh,người đàn bà muốn gả cho anh, còn nhiều hơn cá chép qua sông, anh thật sự không cần lấy hôn nhân của mình làm giá trị trao đổi bất cứ cái gì.

Người như anh, thật là có một tình cảm chân thành sao? Anh ta đối với Vân Khuynh là Nhất Kiến Chung Tình? Điều này…có thể không?

"Anh Hoắc, lời anh nói, lại không thể khiến tôi tin." Tống Tây Hoa nói.

Dù anh không tìm ra được bất cứ lý do nào để Hoắc Nhất Hàng làm hại Vân Khuynh, nhưng Hoắc Nhất Hàng tại sao lại chọn Vân Khuynh?

Tại sao cứ phải là Vân Vân của anh chứ?

Đối với sự chất vấn của Tống Tây Hoa, thái độ của Hoắc Nhất Hàng là: "Rất tiếc, anh Tống, tôi không cần anh tin!"

Anh cho rằng anh là ai? Tôi đã nhịn nãy giờ để nói chuyện đàng hoàng với anh, cũng chẳng qua là nể mặt Khuynh Khuynh, còn thật sự cho rằng tôi để ý đến cách nhìn của anh sao?

"Anh Hoắc, anh…." biểu hiện trên khuôn mặt của Tống Tây Hoa tê cứng lại, ngọn lửa lòng đang trào lên, nhưng không có chỗ để bộc phát.

Trước mặt nhiều người đều rất nho nhã, nhưng khi gặp Hoắc Nhất Hàng, lại không có chút nho nhã nào.

"Anh Tống nói cũng nhiều rồi, tôi nói vài câu nhé!" Hoắc Nhất Hàng nhìn thấy trước mặt anh điên lên mà nói không ra lời, nhếch môi, nói: "Tôi có thể nói rõ ràng với anh Tống đây, tôi và Khuynh Khuynh, nhất định sẽ kết hôn, tôi không ngại nhưng người yêu thích Khuynh Khuynh, dù gì, Khuynh Khuynh lại là một người phụ nữ ưu tú như vậy….nhưng có những việc, xin mời ngài Tống nên dừng tại đây.

Ví dụ, sau này nếu anh Tống tặng hoa cho tôi, Hoa Quân Tử cũng không tệ, hoa cẩm chướng cũng được, hoặc là, tặng hoa Bách Hợp càng thích hợp."

Bách Hợp Bách Hợp, đương nhiên là chúc phúc cho Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng Bách Niên Hảo Hợp!

Tống Tây Hoa điên người đứng dậy khỏi ghế, bất giác cảm thấy mình có chút không khống chế được thái độ, lại nói: "Thời gian không còn sớm, trong công ty còn một số việc chưa xử lý, tôi phải đi xử lý, tránh để Vân Vân lo lắng, anh Hoắc hẹn gặp lại lần sau!"

Nói xong, anh quay người đi, đến cửa, mang xong giày, đầu không quay lại nhìn.

Đã không nhịn được phải rời khỏi, dù sao cũng đã để lại một cái gai trong lòng anh? Tống Tây Hoa! Anh giúp Khuynh Khuynh quản lý Vân Thị thì sao chứ, nếu không phải vì vậy, tôi sẽ không để anh tiến gần Khuynh Khuynh một bước?

Hoắc Nhất Hàng liếc mắt, thấy Tống Tây Hoa đã rời khỏi, thì đứng dậy, cầm bó hoa lên, đang tiến về hướng thùng rác định vứt đi, thì Vân Khuynh đi ra.

"Tây Hoa về rồi hả?"

"Đó là hoa Tây Hoa tặng, khá đẹp mà, em chuẩn bị đi mua bình hoa cắm vào." Vân Khuynh nói một câu.

"Bình hoa?" Hoắc Nhất Hàng nở ra một nụ cười không rõ nghĩa gì: "Chỗ anh có, anh cũng thấy hoa này đẹp, vậy tặng anh nhé."

“Như vậy…không tốt lắm?” Vân Khuynh có chút do dự nhìn bó hoa một lát.

Đây là Tây Hoa tặng cô, vừa nhận, đã tặng cho Hoắc Nhất Hàng, nếu mà để Tây Hoa biết thì….

“Em đem tin tức nhận được từ nhà họ Lục đổi với em!” Hoắc Nhất Hàng bỏ bó hoa xuống, đến trước mặt Vân Khuynh, cúi người xuống, mắt hau háu nhìn cô: “Nhưng, trước khi chúng ra vui vẻ ngắm hoa, em nợ anh ba cái trước đó, có phải nên trả không?”

“Gì mà ba cái?” Vân Khuynh hỏi, cô thật không nhớ ra.

“Quên rồi? Lại đây, anh giúp em nhớ lại!” Hoắc Nhất Hàng nói tiếp, đột nhiên đưa tay trái ra, ôm Vân Khuynh vào lòng mình, tay phải thuận thế, cách quần áo, đặt vào nơi mềm mại kia, bóp cái, đồng thời, gần giọng nói: “Giờ, nhớ ra chưa?”

“Hoặc là, hay là em muốn anh trực tiếp nói rõ với em_ Em thiếu anh ba lần ấy ấy?”

Vân Khuynh co người lại, cuối cùng cũng hiểu Hoắc Nhất Hàng nói gì, mặt nóng lên.

“Cái đó, em tới tháng…”Cô lại tìm lý do. Ba lần à! Lần đó có một hiệp cô còn chịu không nổi….nghĩ đến đây toàn thân cô bắt đầu run lên.

Ai ngờ, còn chưa đợi Vân Khuynh nói hết, Hoắc Nhất Hàng đã đưa ra một bộ mặt trầm tư: “Anh tính ngày rồi, cái đó của em chắc hôm qua đã hết rồi!”

Cái đó đáng ghét của em.

Được rồi, tới tháng thì có chút phiền phức, nhưng, giờ cô thật mong ngày kinh quay lại!

“Hoắc…Hoắc Nhất Hàng, anh không phải nói báo em tin tức của Lục Gia sao? Tin gì, giờ anh nói em được không?”

“Nói cũng được,” Hoắc Nhất Hàng đưa lên một ngón tay: “Thêm một lần!”

“Anh…” mặt Vân Khuynh đỏ bừng lên, yếu ớt phản kháng: “Không phải anh nói, lấy tin tức đổi hoa mà Tây Hoa tặng sao? Sao mà một tin, lại đổi thêm một thứ nữa?”

“Anh không chỉ một tin!” Hoắc Nhất Hàng “xảo quyệt” cười nói: “Tin tức mà dùng bó hoa của Tống Tây Hoa đổi lấy là_ chiêu thức bọn họ dùng để đối phó em quả đúng như chiêu thức hôm bữa anh đoán, họ tìm ra một người đàn ông có dây dưa với em mạo xưng là nhân tình của em, chuẩn bị buộc em ngoại tình trước.”

“Cái gì?” Vân Khuynh nhất thời ngây người ra: “Bọn họ lại có thể nghĩ ra cách đê tiện như vậy?”

Cũng đúng, Cao Thúy Lan ngay cả tìm người cưỡng bức em cũng làm ra được, việc đó không chỉ một lần, còn có chuyện xấu gì mà không làm ra?

“Người đàn ông đó là ai?” Vân Khuynh truy hỏi.

Khóe môi Hoắc Nhất Hàng móc lên: “Cho nên, đây chính là tin tức thứ hai.”

Vân Khuynh nhất thời có cảm giác muốn đánh người.

Hoắc Nhất Hàng nhất định là cố ý, anh cố ý chỉ nói một nửa, làm cô sốt ruột.

Đặc biệt, lúc này, Hoắc Nhất Hàng lại cố ý ghé sát bên tai của Vân Khuynh, thổi một luồng hơi vào tai cô, sau đó lại dùng một âm thanh ồm ồm đủ nhỏ: “Muốn biết? Lấy cái ấy ấy mà đổi! Nhiều một lần không sao, ít một lần, anh không đồng ý!”

Có một thì có hai, có hai thì có ba bốn, có ba bốn thì chả có khác biệt gì, nhưng lời nói từ miệng của Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh luôn cảm mình đang rơi vào “cái bẫy” của Hoắc Nhất Hàng.

“Giờ em….em không muốn biết!” Vân Khuynh thở dốc nói.

Anh chả phải muốn cô nhận lời trước? Cô ta cứ không nhận lời, anh vội vã chạy về đây, chả phải muốn báo tin cho cô sao? Đợi một chút, anh sợ không chừng anh sẽ nói lộ ra…

Được! vậy đi!

Hoắc Nhất Hàng thu hết tất cả biểu hiện của Vân Khuynh vào tầm mắt, không khó nhận ra chút tâm ý nhỏ của cô, thực ra, anh cũng muốn bắt buộc cô trêu ghẹo cô, đối với anh ta mà nói, cô giống như một viên kẹo ngọt, chỉ ăn bốn lần? Sao có thể!

“Giờ không muốn biết? Cũng được!” Hoắc Nhất Hàng phóng khoáng gật đầu: “ Vậy đợi bàn vấn đề sau. Chúng ta cứ tiến hành “Giao lưu” với nhau vấn đề ba lần kia trước.

Nói xong, anh ôm Vân Khuynh theo tư thế nằm ngang, bước lớn vào phòng ngủ…

66. Chương 66

Thân thể đột nhiên bị nhấc bổng lên, tay của Vân Khuynh lơ lửng đưa ra, bám chặt vào cổ của Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Nhất Hàng cúi thấp đầu, nhìn khuôn mặt đang khẩn trương của cô, tâm trạng rất tốt, trên mặt hiện lên một nụ cười ấm áp.

Vào trong phòng ngủ, trực tiếp bỏ cô lên giường lớn.

Thân thể tiếp xúc với tâm chăn mềm, lòng Vân Khuynh càng hoảng.

"Hoắc Nhất Hàng, anh không lẽ là… làm thật hả?"

"Đương nhiên thật!" Hoắc Nhất Hàng cởi đồ tây của mình ra, lại cởi nút áo ra, còn nhìn Vân Khuynh nói: "Khuynh Khuynh, em còn đợi gì nữa? Cởi đồ ra trước đi."

Cởi… đồ.

Vân Khuynh vừa nghe câu nói đó, thì xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hố chui vào, sao mà có can đảm tự cởi đồ mình ra?!

"Hay…hay là thôi đi?" Vân Khuynh nép chặt mình dưới chăn, không dám nhìn Hoắc Nhất Hàng, mặt đỏ bừng nói: "Giờ trời còn chưa tối mà, làm chuyện như vậy, không hay lắm… hay là, mình đi ăn cơm trước? Em cũng đã đói rồi."

"Em chính là cơm của anh!" Hoắc Nhất Hàng nở một nụ cười đầy xấu xa: "Anh biết em đói, anh sẽ lập tức đút em ăn no."

Vân Khuynh ngây ra, không lời nào để đáp lại.

Nếu biết người đàn ông đối diện với việc đó mặt lại dày đến thế hành vi lại "vô sỉ:. Cố ý làm cong đi ý nghĩa thanh thuần trong lời nói của cô.

"Em..em còn chưa tắm." Vân Khuynh nghĩ một lát, yếu ớt nói một câu.

"Chiêu này đã dùng qua," Hoắc Nhất Hàng "chả thương tình" vạch trần Vân Khuynh, cười nói: " Không sao, anh không chê em bẩn, nhưng, nếu em ngại, chúng ta thử một hiệp truwcocs, rồi đi tắm, tắm xong làm thêm hiệp nữa.

Còn chưa bắt đầu, Vân Khuynh đã cảm thấy nỗi đau từ "ấy ấy"!

Hoắc Nhất Hàng nhìn mặt cô không vui, lại nhận được sự châm trích của Tống Tây Hoa nên cũng không có hứng lắm.

Chuyện nam nữ vốn dĩ là hai bên thoải mái mới có thể vui vẻ được.

Anh nghĩ một lát, lại gài lại những nút áo đã cởi ra hết, sau đó lên giường, miễn cưỡng ngồi bên Vân Khuynh, lộ ra một nụ cười "Anh là vô hại", cho Vân Khuynh một kiến nghị "Hữu Hảo": "Khuynh Khuynh, em hình như vẫn không có hứng thú ấy ấy với anh?"

"Nếu em nói đúng, anh có tha cho em không?" Vân Khuynh nhìn Hoắc Nhất Hàng đang có ý thương lượng với mình, mắt sáng lên, vội hỏi.

"Nếu như em không bằng lòng, anh đương nhiên không ép em." Hoắc Nhất Hàng thành thật nói: "Chỉ là, cứ như vậy, em có phải lại nợ anh lần nữa không?"

Không đợi Vân Khuynh đáp, anh lại nói, "Em cứ nợ mãi thế, trong lòng không lẽ không có áp lực? Hoặc nói cách khác, em không cảm thấy, em làm vậy, đối với anh mà nói, là không công bằng sao?"

"Từ khi chúng ta quen biết, ngoài lần đầu tiên anh bị sự không chế của thuốc kích dịch ra, đối với em…có hơi bạo lực, những lúc khác, anh vẫn để ý đến tâm trạng của em, không phải sao? Đặc biệt là lần trước em nói hy vọng sau này anh tôn trọng em, sau đó anh cũng toàn hỏi ý kiến của em không phải sao?"

Hoắc Nhất Hàng nói một loạt như thế, có thể khiến Vân Khuynh cảm nhận được sự nghiêm túc của anh, lại không cảm thấy quá nghiêm khắc.

Cô nhớ lại lần trước làm chuyện đó với anh, sự tôn trọng khách khí của anh làm cô xém trụ không nổi.

Lại nhớ đến chuyện lần trước, có những tư thế, thực sự cũng không phải là không chú ý đến cảm xúc của cô.

Huống hồ, thời gian này, anh cũng luôn tận tâm tận lực giúp cô giải quyết mọi phiền phức…

Nghĩ như vậy, trong lòng Vân Khuynh cảm thấy áy náy.

"Em…" Cô muốn nói gì đó, lại nhất thời không biết nói sao, chỉ cúi mắt xuống, tiếp tục yên lặng.

Thực ra, ở bên Hoắc Nhất Hàng, cô cũng không có kháng cự lắm, về chuyện này, đúng là anh có hơi mạnh bạo, cô có chút chịu không nổi, nhưng trong suốt quá trình, cô cũng không thể không thừa nhận, cô cũng có hưởng thụ.

Nhưng cô ý thức được không thể chuyện gì cũng nghe anh, với lại, giờ cô nhiều việc lo nghĩ, không thể trầm luân trong tình cảm nam nữ…

Hoắc Nhất Hàng nhìn thấy Vân Khuynh có chút buông lỏng, lập tức "Thừa thắng xong lên": "Khuynh Khuynh, anh biết em vẫn còn lo lắng vụ ly hôn của em và Lục Văn Bân, trước khi ly hôn, không muốn anh có quá nhiều lần thân mật…

Nhưng chúng ta cũng tính tới chuyện kết hôn, Lục Văn Bân chả thể so với anh, nếu anh không đối với em, không có trách nhiệm với hôn nhân, sẽ không cùng em làm việc đó.

Anh là người đàn ông bình thường, có nhu cầu sinh lý bình thường, mà đối diện với người phụ nữ mình thích, anh có chút không kìm chế được! Vả lại, anh thừa nhận, bất kể cuộc sống gặp bao nhiêu đả kích, bao nhiêu phiền muộn bám theo, có tình có yêu, mới không phụ chính mình."

Vân Khuynh đối với anh có sự phản kháng, anh muốn tìm cách loại bỏ nó, cô còn chưa có tình cảm sâu đậm với anh, anh dùng ân nghĩa để trói buộc cô làm cô thấy áy náy, tuy cách thức này không quang minh chính đại cho lắm, nhưng thế thì đã sao!

Anh không phải là Tống Tây Hoa, cứ thế mà chờ đợi không dám tăng tốc chiếm lấy trái tim Vân Khuynh, cô lại ưu tú đến thế, anh không nhanh ra tay, bị người khác cướp đi thì sao?

"Hoắc Nhất Hàng, em xin lỗi." Vân Khuynh có chút ngại nói: "Là do em, em sẽ…cố gắng điều chỉnh lại tâm thái của mình."

Hoắc Nhất Hàng đưa tay, ôm Vân Khuynh vào lòng: "anh có thể đợi, chỉ cần em đừng điều chỉnh lâu quá, nếu như vậy, anh sẽ nhịn đến điên mức, em biết không, đàn ông trên phương diện này, không thể nhịn, nhìn lâu rồi, sau này, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống."

Nói tới đây, anh khẽ ngừng lại, rồi nói tiếp: "Khuynh Khuynh, em coi như vậy được không, nếu tối nay em có thể bỏ áp lực xuống, thì thoải mái với anh một lần, ahu lần sau, em sẽ không đòi em nữa?"

"Thật không?" Vân Khuynh lập tức hỏi lại, nếu chỉ cần một lần mà xóa hết ba lần, cô còn có thể suy nghĩ.

"Đương nhiên là thật." Hoắc Nhất Hàng biết Vân Khuynh động lòng, ôm vai cô, hướng mặt cô ngay mặt anh: "Nhưng, em phải biểu hiện thật tốt, phải làm anh hài lòng, nếu không, anh sẽ không dễ gì tha cho em."

Vân Khuynh cắn bờ môi dưới của mình, nhỏ tiếng hỏi: "Vậy…anh muốn làm sao? Anh mới…hài lòng."

"Giúp anh cởi đồ trước!" Hoắc Nhất Hàng đưa hai tay ra, một bộ dạng "Ái phi, thay đồ cho bổn vương".

Vân Khuynh lại cúi thấp đầu, mặt đỏ đến nỗi cảm tưởng có thể búng ra máu.

"Còn không động tay?" Vân Khuynh thấy cô cả buổi trời cũng không nhúc nhích, hối thúc một câu: "Nếu như em đến điều này cũng không chấp nhận được, vậy tối nay chúng ra chỉ đơn thuận gác vai nhau nói chuyện, coi như em nợ anh bốn lần. Hai lựa chọn, chọn một hay là hai?"

Vân Khuynh nhanh chóng nắm lấy áo của Hoắc Nhất Hàng: "Em..em chọn cái một."

"Vậy bắt đầu đi!" Hoắc Nhất Hàng cười nhỏ: "Khuynh Khuynh, cởi đồ không phải xé đồ, em cứ nắm chặt kéo như thế, áo này của anh 8000 tệ, nếu bị em kéo rách, tuy anh không để ý có thể mua thêm vài câu, nhưng cái này, là của mẹ anh mua cho anh, anh mặc vào thấy thoải máu, còn tính mua tiếp...."

Vân Khuynh nhanh chóng bỏ tay ra khỏi áo anh, tay di chuyển đến chỗ nút áo.

Tim cô đập rất nhanh, mặt cũng nóng lên, tay có chút rung, qua một lát, còn một nút không thể cởi được.

Đặc biệt là, áo của Hoắc Nhất Hàng, chỉ còn có mỗi một nút gài lại.

"Sao nút áo anh...khó gỡ vậy." Hoắc Nhất Hàng nói nhỏ che giấu điều gì đó, lòng bàn tay toàn mồ hôi.

"Đừng gấp, chúng ta còn có nhiều thời gian, khó gỡ, thì tốn thêm thời gian." Hoắc Nhất Hàng nhẫn nại an ủi Vân Khuynh.

Vừa nói xong, Vân Khuynh nói: "Xong rồi."

Cuối cùng, cô cũng hoàn thành bước đầu tiên Hoắc Nhất Hàng yêu cầu.

Tiếp theo đó, thì thuận lợi hơn nhiều, cô nhanh chóng phối hợp với Hoắc Nhất Hàng, cởi áo anh ra.

Đang chuẩn bị vứt qua một bên, mà nhớ tới lời anh nói là áo đó mẹ anh mua, lại quay người lại, cẩn thận đặt trên đầu giường ngủ.

Mới quay đầu lại, đã nhìn thấy cơ bắp đầy cuồn cuộn của Hoắc Nhất Hàng.

Da Hoắc Nhất Hàng rắt trắng, mà còn mịn, dưới ánh đèn, đúng là mang màu sắc của sữa bò thuần khiết, nếu không thấy cơ bắp tuyệt mỹ cùng ngực mạnh mẽ của anh, nói dáng anh đẹp hơn con gái, một chút cũng không quá.

Thực tế, đối với đàn ông mà nói, dáng anh cũng đã rất tuyệt...

Người đẹp không phân giới tính, ai cũng thích nhìn, Vân Khuynh cũng không ngoại lệ.

Lúc này, cô ngắm nhìn thân hình đẹp đẽ của Hoắc Nhất Hàng, bất giác thất thần.

Cho đến khi, Hoắc Nhất Hàng đột nhiên tiến gần cô, hôn "Chụt" lên mặt cô, nói: "Khuynh Khuynh, em có vừa ý với thân hình người đàn ông của em không?"

"Ừm, khá đẹp." Vân Khuynh bất ngờ đáp.

Nói xong, đột nhiên ý thức lời mình vừa nói, lại cúi thấp đầu: "Em, ý em là anh, anh chăm sóc da tốt thật, có bí quyết nào không? Anh nói đi, để em thử?"

Biết Vân Khuynh đang che giấu sự ngượng ngùng, Hoắc Nhất Hàng cũng không vạch trần cô, chỉ nói: "Anh cũng có chút hiếu kỳ, trước đây không tốt vậy, dạo gần đây, càng tốt, tất nghĩ, do có hơi em? Cổ nhân nói, âm dương hòa hợp, vạn vật cân bằng."

"Đến đây, em giúp anh cởi đồ, anh cũng giúp được."

Hoắc Nhất Hàng nói, bắt đầu ra tay, nhanh chóng cởi bỏ hết đồ của Vân Khuynh.

Vả lại còn cởi triệt để hơn Vân Khuynh nhiều, trực tiếp khiến người ra sáng cả mắt.

Vân Khuynh xấu hổ núp dưới chăn, lấy chăn đắp lên người mình.

Cô đã núp như vậy, tất là không định tiếp tục giúp anh ta cởi quần ra, Hoắc Nhất Hàng tự mình cởi ra.

Sau đó, gỡ chăn ra một góc, nằm sát vào, thuận thế, ôm lấy Vân Khuynh, tay anh đưa ra trước cô, nắm lấy nơi mềm mại căng đầy kia, thoải mái bóp vài cái, rồi nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, anh cho em chọn, lần này, em ở dưới, hay là ở trên?"

"Ở dưới." Hoắc Nhất Hàng lập tức đáp.

Nằm ở dưới, cô vẫn có thể dùng gối che mặt mình, không để Hoắc Nhất Hàng thấy dáng vẻ ngượng người của cô khi đang hưng phấn….

67. Chương 67

Hoắc Nhất Hàng có chút thất vọng.

Anh ta không để tâm chuyện bị Vân Khuynh nằm đè lên người, ngược lại, nếu như Vân Khuynh nằm bên trên, anh sẽ có thể nhìn thấy rõ những khoảng khắc hai người lần lượt tiếp xúc với nhau một cách thật chi tiết, những cử chỉ mu mị quyến rũ và đôi mắt sáng long lanh tỏa ra thứ tình, xuân vô tận, đó là vì anh mà bộc lộ vẻ đẹp, sẽ có lúc đi vào sự khoái lạc cực đỉnh buông nở một cách hoàn mỹ.

Nhưng những chuyện như vậy không thể hấp tấp được.

Tính cách Vân Khuynh bảo thủ, vẫn không cởi mở được, anh ta vẫn nhẫn nại chờ đợi, vẫn kiên nhẫn chỉ dẫn.

Vẻ đẹp của cô ta, anh ta phải đào móc từng chút một, sau đó chiếm hết tất cả.

……Đến lúc tình nồng, Hoắc Nhất Hàng không ngừng vùi vào trong phần xác thịt của Vân Khuynh, giọng nói hơi khàn hỏi cô ta: “Khuynh Khuynh, có cảm giác không? Có cảm giác không?”

“Có……” Vân Khuynh bụm lấy khuôn mặt của mình, vừa thở dốc vừa trả lời khẽ.

“Thích cảm giác như vậy không? Cảm thấy vui sướng không? Thích thú không?”

“Em……” thích thú.

“Khuynh Khuynh, ngoan, nói cho anh nghe, có thích anh ”yêu” em như vậy không?……không nói đúng không? Không nói anh ngưng làm lun đấy.”

“Đừng……em……rất thích……”

Phút giây sau đó, bỗng nhiên Hoắc Nhất Hàng gia tăng tốc độ, sau giây phút xông kích kịch liệt, hai người cùng nhau đạt đến cực đỉnh.

Trải qua bao lần bỏ dở nữa chừng, cuối cùng Hoắc Tổng đã lâm li say sưa ăn một bữa “thịt” ngon!

Sau khi kết thúc, Hoắc Nhất Hàng chu đáo bồng bế Vân Khuynh vào nhà tắm để tắm gội, trong phòng ngủ rất ấm áp, nhưng anh vẫn sợ Vân Khuynh bị cảm lạnh, trước tiên anh ta lấy cái áo choàng tắm khoác lên cơ thể bé nhỏ của Vân Khuynh một cách kỹ càng, sau đó mới vào nhà tắm.

Toàn thân Vân Khuynh mềm nhũ, đứng dậy có vẻ hơi khó khăn, Hoắc Nhất Hàng bế cô vào chiếc bồn tắm

đã mở sẵn nước và điều chỉnh nhiệt độ.

"Khuynh Khuynh, em vào ngăm mình trước, anh cũng ở cạnh em tắm cái, sau đó sẽ đi chuẩn bị bữa cơm tối cho em, tin tức bên Lục Gia, sau khi ăn cơm xong anh sẽ kể em nghe, " Hoắc Nhất Hàng nói xong, liền bước vào phòng tắm bên cạnh tắm rửa, anh ta không chút ngượng ngùng.

Tuy là trời lạnh, nhưng hơi nóng đã nhanh chóng tạo ra một làn sương mù tỏa khắp nhà tắm, Vân Khuynh nhìn chằm vào bóng dáng lờ mờ cao to trong phòng tắm.

Trái tim, rất hiếm khi cảm thấy yên ấm như vậy.

Hoắc Nhất Hàng đang ở trước mắt cô, không ngại tắm trước mặt cô, vậy mà khiến cô sản sinh ra một thứ cảm giác trước giờ chưa có –cô và Hoắc Nhất Hàng vốn là đã được ở với nhau rồi, đã ở bên nhau thời gian lâu thật lâu lắm rồi, giữa hai người họ, đáng ra là phải được cư xử như thế này rồi.

Phải chăng, cô ta đã có tình cảm với Hoắc Nhất Hàng rồi chăng?

Nghĩ đến vậy thôi, thì trong ánh mắt của Vân Khuynh đã hiện lên sự mê man rồi.

Trong quá khứ, cô ta đã bị thiếu tình thương yêu, Vân Bính Hoa và Tô Tương đem tất cả sự yêu thương dành hết cho Dương Liễu, cô ta vừa mới gợi nhớ lại, ông nội cô người thương yêu cô đã mất rồi, bà nội cũng yêu thương cô, nhưng bà nội vẫn phải gồng ghánh cái tập đoàn Vân Thị, bận đến nỗi không có thời gian chăm sóc cô, sau này mới đưa cô trở về Vân Thị bồi dưỡng.

Cô ta liều mạng nổ lực, bận bịu học hỏi báo cáo tài chính phức tạp, bận đi bàn về vấn đề tài chính, bàn về hạng mục, bàn về sự hợp tác……bận đến nỗi trở thành một người tài giỏi khiến cho tất cả khu thương nghiệp trong Vinh Thành đều không dám coi thường một nữ cường nhân trẻ tuổi như cô.

Cô không có kỳ nghỉ, không có sở thích, không bạn bè, chỉ có lao lực và mệt mỏi……

Ước muốn duy nhất, là cha mẹ ruột của mình có thể vì sự giỏi giang mà để ý cô, tận đáy lòng tha thiết mong mỏi có một người nào đó có thể cho cô tí yêu thương, tí quan tâm, tí thấu hiểu, tí ấm áp, tí an ủi và dựa dẫm.

Tất cả hy vọng đều bị trôi qua hằng ngày kèm theo sự thất vọng đã biến thành đống tro lụi tàn.

Đối với cô ta trong gia đình đó, rất áp lực, rất tủi thân, rất âm u, rất lạnh lẽo, cuộc sống tuyệt vọng đó giống như một làn nước bất động không có sức sống vậy, đến cả một tia sáng cũng không lọt qua được.

Cho đến khi, vào một ngày trong xanh, Lục Văn Bân đem bó hoa tươi đến thổ lộ với cô, cô nhìn thấy không phải con người kia của anh ta, mà là một mặt khác đầy ánh sáng chói lóa kìa.

Cô ta đã có ý quyết định thoát khỏi ngôi nhà đó, không cần tình yêu nam nữ, trả giá bằng chính một cuộc hôn nhân, chỉ cầu xin sự bình yên, cầu xin hít thở được không khí vui tươi và tự do.

Cô ta nghĩ rằng cuộc đời của mình có thể thay đổi sau cuộc hôn nhân này, chỉ cần trải qua cuộc sống tự do tự tại, không cần phải chua xót mong chờ ai sẽ đối xử tốt với cô, bao nhiêu sự đau khổ cô đều có thể nhịn, cửa ải khó qua đi chăng nữa, cô sẽ nghĩ cách vượt qua.

Rất tiếc, cô đã chọn nhầm người.

Lục Văn Bân, Lục Gia chỉ đem toàn sự hắc ám cho cô ta, cô lấy hết can đảm để trốn thoát nhưng vẫn bị vấp ngã–những người mà cô quan tâm đều hợp tác lại–gài cô vào cái bẫy chết người!

Không phải bộc phát trong im lặng, mà là tiêu diệt trong im lặng.

Lục Văn Bân ý đồ muốn "bán" cô cho một ông già để đổi lấy khoản vốn, khiến cô thấy rõ được lòng dạ cảu anh ta.

Dương Liễu mang cái bụng bầu lớn tìm đến cửa nhà, ngông láo không kiêng sợ gì sỉ nhục cô, khiến cô hiểu được lòng dạ hiểm độc của người phụ nữ này.

Vân Bính Hoa và Tô Tương luôn thiên vị yêu thương mình cô ta, luôn luôn gây áp lực cho cô, phá hoại cô, khiến cô nhìn thấu sự lạnh nhạt, giả tạo và ích kỷ của họ.

Cái chết của bà nội, là sự bùng phát cuối cùng.

Cuối cùng cô cũng nghĩ thấu ra một điều–tại sao bản thân lại ngốc nghếch đi mong mỏi sự yêu thương chứ?

Cô ta có được yêu thương gì đâu? Được không chứ?

Không!

Tình yêu thương và sự ấm áp với cô mà nói, là một vật phẩm cao quý xa xỉ.

Cô muốn hoàn toàn buông bỏ ngay, để có thể không màng sợ đến việc gì mà –báo thù! Sau đó sẽ sống thật tốt, lấy lại những ánh sáng chói lóa đã mất đi bao năm qua, cô sẽ sống tốt gấp bội lần……

Cô ta luôn nhắc nhở bản thân, cô sẽ không cần ai yêu thương cô nữa, tự bản thân cô yêu thương mình đã đủ lắm rồi.

Tình cảm luôn làm đau một con người, cô sẽ không đặt tình cảm vào người nào hết nữa.

Nhưng mà, bây giờ lại vì lý do gì?

Đã ở bên Hoắc Nhất Hàng một thời gian dài rồi, đã có vài lần thân mật với nhau, cô ta lại bắt đầu hình thành thói quen có người sống bên cạnh, lại bắt đầu sản sinh sự mềm yếu và ỷ lại vào anh rồi sao?

Không! Cô không thể trở nên như vậy được!

Đã nói rõ rồi, cô ta và Hoắc Nhất Hàng, chỉ là mối quan hệ hợp tác, cho dù anh ta nói với cô rằng hai người đang yêu nhau, cũng không chắc là sự thật.

Anh ta có mục đích nên mới ở với cô ta, cho dù mục đích này đã được biểu lộ thẳng thắn rồi……

Cái lợi ích trong sự hợp tác này, tuy cô có thể đánh mất thân thể của mình, nhưng nhất định phải giữ chặt con tim mình.

Không mong nhớ thì không mất mát, không yêu thương thì không đau khổ.

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh lập tức khiến con tim vừa mới nảy sinh hảo cảm với–Hoắc Nhất Hàng, liền bị bóp chết quăng vào cái sọt!

Hoắc Nhất Hàng vừa mới bước ra từ phòng tắm, khuôn mặt vốn dĩ có nụ cười sảng khoái, nhưng khi ánh nhìn của anh để ý đến khuôn mặt của Vân Khuynh, thấy đôi mắt như chết đi nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trước, dường như trong khuôn mặt tinh tú ấy có một sự tẻ lạnh!

Chân mày của anh nheo nhó lại, nghĩ rằng Vân Khuynh lại nghĩ đến việc Lục Gia và Vân Gia sỉ nhục và tổn thương cô.

Thế là, anh ta cố tình lên cao giọng, cắt ngang suy nghĩ của Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh! Em đang nghĩ gì thế?”

Vân Khuynh ngẩng đầu thật mạnh, nhìn vào Hoắc Nhất Hàng chỉ mặc chiếc áo choàng tắm trên người, khuôn mặt từ từ hiện rõ trong ánh nhìn mơ hồ của cô.

“Hoắc Nhất Hàng, anh tắm xong rồi à, không có gì, vừa mới nghĩ đến những đều không vui, nhưng giờ không có gì nữa rồi.”

“Anh đi ra trước đi, em sắp ngâm mình xong rồi, đợi lát, phiền anh nói em nghe, Lục Gia đã tìm người như thế nào để đối phó em.”

Làm phiền à?

Đồng tử của Hoắc Nhất Hàng bỗng trầm đen lại, vừa mới cùng anh thân mật qua, chưa gì đã tạo khoảng cách với anh ta nhanh vậy?

Có phải anh ta bị bấn loạn về những người đã làm tổn thương cô ấy không? Hay là……trái tim của người phụ nữ này đặc biệt giá lạnh hơn người bình thường?

Trong lòng của Hoắc Nhất Hàng không ngừng trỗi lên từng cơn phiền não.

Đã qua bao nhiêu năm, ngoại trừ đối xử với mẹ ruột của bản thân, anh ta chưa từng chăm sóc chu đáo yêu thương một người khác giới nào như vậy, anh ta cẩn thận chăm chút tâm trạng của anh, cố gắng toàn lực hỗ trợ cô ta giải quyết những việc phiền phức, yêu thương cô ta, xủng ái cô ta……nhưng hình như không có hiệu quả gì lớn lao?

Cũng tốt, nếu mà dễ dàng bị cảm động bởi những thứ tiểu ơn tiểu huệ của anh ban cho cô, thì sẽ dễ dàng bị người đàn ông khác gạt đi mất rồi.

Anh ta không gấp, dù sao thì cũng khẳng định vợ của bản thân mình là cô ta rồi.

Sẽ cùng người phụ nữ này sống vài chục năm trong tương lai, đáng được anh ta bỏ tâm tư nhẫn nại để đeo đuổi.

"Tốt, để anh ghé qua bên anh làm vài món ăn ngon miệng cho em trước nhé, em ngâm trong bồn xong rồi, nếu còn cảm thấy mệt, thì nghỉ ngơi nửa tiếng trước đi."

Nói xong, Hoắc Nhất Hàng đến bên cạnh bồn tắm, ngồi chồm xuống, hôn nhẹ lên trán của Vân Khuynh, rồi mới quay người đi, rời khỏi phòng tắm.

Vì nụ hôn này, trái tim của Vân Khuynh không còn kiên định được nữa rồi.

Môi, trong cấu tạo của cơ thể đàn ông, là chỗ mềm mịn nhất.

Hôn môi lên trán, nghe nói là đại diện–cho sự yêu thương, xủng ái và bảo vệ……

Một tiếng sau.

Hoắc Nhất Hàng đem thức ăn đặt lên bàn ăn, mới vào phòng gọi Vân Khuynh thức dậy dùng.

Vân Khuynh thật sự rất mệt mỏi, ngâm mình tắm trong bồn xong liền nằm lên giường, lẽ ra chỉ muốn chợp mắt tí xíu, kết quả bị ngủ thiếp đi, khi bị gọi dậy lúc này, vẫn còn mơ mơ màng màng.

Nhìn thấy vẻ mặt dễ thương của cô ta, Hoắc Nhất Hàng lại gặt hái dược một chiêu rất hiệu quả–hôn trực diện cho đến tỉnh.

Vân Khuynh chịu thua liền đi thay bộ đồ nhà, rửa mặt, ăn cơm.

"Khuynh Khuynh, em có ấn tượng với Châu Trường Phát không?" thấy Vân Khuynh ăn một lúc rồi, Hoắc Nhất Hàng mới mở miệng nói.

Vân Khuynh suy nghĩ một hồi, trả lời: "nếu em không nhớ lầm, người thầy dậy toán thời cấp ba của em là Châu Trường Phát."

Vừa nói xong, cô ta mở to mắt trợn nhìn: "Hoắc Nhất Hàng, đừng nói với em là, Cao Thúy Lan tìm người đến đối phó em, chính là thầy toán cấp ba của em nha?"

Hoắc Nhất Hàng điềm đạm nói: "Khuynh Khuynh, đừng kích động, là ông ta."

"sao lại là ông ta cơ chứ?" Vân Khuynh rõ ràng như có chút không chấp nhận được.

Hoắc Nhất Hàng lại hỏi: "tại sao lại không phải là ông ta? Khuynh Khuynh, em đối với Châu Trường Phát……" anh ta chỉ mới hỏi được một nửa, đợi Vân Khuynh bổ sung tiếp.

"Em và Châu Trường Phát không có quan hệ đặc biệt gì cả!" Vân Khuynh trình bày rõ một cách nghiêm túc.

Sau đó, cô ta nói tiếp: "thời học lớp Cao Tam, mẹ của thầy dậy toán trước đó qua đời, thầy là hiếu tử, nên tạm thời nghỉ dạy để về lo mai táng cho mẹ, trong trường liền phân công cho người tiến sĩ vừa mới về từ nước ngoài dạy thay, chính là Châu Trường Phát thầy Châu đấy.

Ông ta còn trẻ, đẹp trai, ăn mặt rất sành điệu, lại cùng tuổi chúng ta, rất nhanh chóng được lòng tất cả học sinh……trong lớp lại có một vài bạn gái thích ông ta, lại có một bạn dám cả gan đến biểu lộ với ông ta.

Đúng rồi, lúc đó, em cũng là ủy viên của lớp, thường hay đến văn phòng giúp thầy cô sửa chấm bài thi……với thầy Châu, tự nhiên cũng có tiếp xúc qua, chỉ là không biết sau này như thế nào thôi, ông ta chỉ dạy thay trong ba tháng, là rời khỏi trường, bọn em lại phải thay một người giáo viên khác……"

Vẻ mặt của Hoắc Nhất Hàng trầm xuống: "Khuynh Khuynh, em nói như vậy, anh đại khái biết rằng, tại sao Lục Gia lại tìm Châu Trường Phát mạo danh là tình phu của em rồi."

68. Chương 68

Sắc mặt của Vân Khuynh có vẻ không được vui.

Cô ta nói: ”lúc Châu Trường Phát dậy thay môn toán, đúng thật rất được nữ sinh yêu mến, nhưng em không có cảm giác gì với ông ta cả, khoảng cách từ Vân Gia đến trường học rất xa, Vân Bính Hoa và Tô Tương lại không cho phép em ở lại trường, lại không cho em được sử dụng phương tiện truyền thông gì, mỗi ngày sáng tối em đều phải đi bộ hai tiếng để đến trường. Tối về đến nhà, lại phải học bồi dưỡng từ bà nội……

Vì muốn thi cho tốt để vào được trường danh tiếng, vì muốn nhanh chóng học hết bản lĩnh thương trường phức tạp kia, có thể ghánh giúp bà nội được một phần nào, chỉ hận không thể biến một ngày 24 tiếng thành 48 tiếng, mỗi một phút một giây đều rất trân trọng, làm sao có được thời gian nào rảnh rỗi như những nữ sinh kia–để ý đến thầy giáo nào có đẹp trai hay không, có ôn hòa hay không?!

Nhưng mà, sau khi Châu Trường Phát rời khỏi trường học rồi, vẫn cứ nghe được những tin đồn thoang thoảng, rằng ông ta bị trường khuyên từ chức, khuyên từ chức là bởi ông ta đã làm nữ sinh nào có bầu……lúc đó chỉ là em nghe thoáng qua thôi, nhưng không hỏi thêm gì.

Nhưng bây giờ có vẻ chuyện đó là thật, nếu không, thì đám người Cao Thúy Lan làm sao có thể mua chuộc được ông ta chứ.”

Nói đến đây, Vân Khuynh hỏi Hoắc Nhất Hàng: “nếu như anh đã biết sự việc này, vậy anh có điều tra về Châu Trường Phát không? Ông ta có phải đã có con rồi, và mẹ của đứa trẻ là ai hay không?”

“Đúng, anh đã điều tra Châu Trường Phát,” Hoắc Nhất Hàng nói: “ông ta đã có con gái mười tuổi, kêu là Châu Vân.”

“chữ ”Vân” đó?” Vân Khuynh chau mày lại nói: “không phải là giống cái tên của em à?”

Hoắc Nhất Hàng: “chữ Vân có bộ thảo trên đầu, nhưng mà có liên quan gì đâu, phát âm giống nhau thôi mà.”

”Lúc đó Châu Trường Phát rời khỏi trường học, đã tìm vài công việc, nhưng vì cao bất thành, thấp bất tựu, rất nhanh bị vướng thành kẻ thất nghiệp lang thang, sau này, lại còn ham mê bài bạc, nữ sinh kia sau khi sinh con xong bế con đến tìm ông ta, ông ta không thèm nhìn nhận lại đứa bé, lại còn chỉ trách do nữ sinh này đã hủy hoại tiền đồ của ông ta, lại còn đánh nữ sinh một trận, bị công an khu vực bắt giữ.

Không đợi ông ta được thả ra, nữ sinh liền bế đứa trẻ về bên mẹ ông ta sau đó mất tích, bé gái được Châu Mẫu nuôi đến năm tuổi, Châu Mẫu bị bệnh qua đời, bé gái đành phải về lại bên cha ruột mình là Châu Trường Phát, nó sẽ trở nên như thế nào, Khuynh Khuynh, anh không cần nói, em cũng có thể mường tượng

ra được rồi……

Những năm gần đây Châu Trường Phát luôn trải qua những ngày tháng buông thả, và thiếu nợ rất nhiều, đám người Lục Gia chỉ muốn mua chuộc những loại người như vây, đơn giản vậy thôi.

Một số tiền, một phần "công việc tốt" làm việc tại Lục Thị, cũng đủ để làm con chó cho đám người Lục Gia rồi!"

"Em nghĩ, lúc Cao Thúy Lan tìm ra loại người như thế mừng khôn xiết nhỉ!" Vân Khuynh nói: "một tiến sĩ bị nữ sinh hủy hoại, một con bạc suốt ngày đến sòng bài, lại có một đứa con gái hư, đặc biệt con gái ông ta lại tên là Châu Vân.

Tuy rằng mấy năm gần đây thịnh hành lấy họ cha và cả mẹ làm họ cho con gái, nhưng ai suy nghĩ sâu xa như thế? Những người không hiểu chân tướng câu chuyện trước tiên sẽ nghĩ, rằng Châu Trường Phát họ châu, con gái lại tên Châu Vân, chắc hẳn anh ta có mối quan hệ với nữ sinh họ "Vân"? vả lại –cô lại tên Vân Khuynh!"

Đám người đó, vì muốn đối phó với cô ta, lại phải tốn công sức suy nghĩ!

"Em nghĩ, hai ngày này, những thứ có liên quan đến việc "quá khứ thê lương không thể không nói đến" của em và Châu Trường Phát sẽ được lan tỏa ra, vậy……vậy nữ sinh có quan hệ chân chính với Châu Trường Phát đâu?"

"Anh đã tìm ra cô ta rồi, cô ta tên Ngô Lê, đã sớm kết hôn rồi, cô ta trải qua cuộc sống rất tốt, chồng là chủ của một công ty nhỏ, lại có con trai sáu tuổi, nhưng mà……" nói được giữa chừng, Hoắc Nhất Hàng đổi giọng: "bắt đầu từ tối nay công ty của chồng cô ta sẽ gặp rắc rối lớn……"

Vân Khuynh như hiểu ý của Hoắc Nhất Hàng. Anh ta đã chuẩn bị đàn áp công ty của chồng Ngô Lê, sau đó sẽ ép Ngô Lê đứng về phía họ.

Cô ta cũng có ấn tượng với Ngô Lê, hình như là ủy viên âm nhạc của lớp bên cạnh, cô ta sửa soạn trang điểm lộng lẫy, lúc học Cao Nhất đã có hai người bạn trai, không phải là người tự tôn tự ái, tính cách hơi ích kỷ.

Loại người như vậy, nếu mà gã được người chồng tốt, thì sẽ không thể nào chịu giúp đỡ người khác mổ xẻ vết thương quá khứ kinh khủng của mình được.

Nhưng căn nguyên là của Ngô Lê gieo, lại muốn Vân Khuynh cô ta nuốt khổ dùm, thì xin lỗi Vân Khuynh cô ta không thể nào độ lượng như vậy……

Lúc 10 giờ buổi tối ngày thứ hai, là lúc đọc tin tức cao điểm nhất, Lục Gia chỉ trích Vân Khuynh đã tạo ra tin đồn đang xuất hiện trên các trang mạng lớn, các kênh truyền thông!

Châu Trường Phát dẫn con gái xuất hiện nói chuyện.

Trong video nói, gương mặt thương tàn của Châu Trường Phát, nhưng vẫn ăn mặc chỉnh tề tươm tất, tóc tai gọn gàng, đeo một chiếc kính trên mắt, khiến người nhìn vào cảm thấy "học thức uyên bác", vốn dĩ ngũ quan của ông ta không tệ, thu xếp như vậy, đương nhiên là muốn lấy hảo cảm của những người không hiểu chân tướng.

Ông ta nhìn vào ống kính, nét mặt giả tạo tỏ vẻ đau khổ, bắt đầu kể về "chuyện tình" của ông ta và nữ sinh–

"Mười năm trước, khi tôi vừa mới từ hải ngoại về nước, đã tiếp nhận lời mời của trường trung học Thập Tứ tại Vinh Thành, trở thành người thầy toán học nhất danh, thực ra đối với học lực của tôi mà nói, chức vụ như vậy có thể bị xem là thấp lắm rồi, nhưng lúc đó tôi còn trẻ tuổi, kinh nghiệm ít, thiếu trải nghiệm, lại chưa từng làm nghề giáo dục, nên nghĩ muốn tu luyện bản thân trước vài năm……

Nhưng tôi dù sao cũng không nghĩ rằng, nữ sinh của trường trung học Thập Tứ lại nhiệt tình đối với tôi, đặc biệt lại là nữ sinh này lại mạnh dạn biểu lộ tình cảm nhiều lần với tôi, sau này, lại còn trực tiếp đến ký túc xá của tôi đề xuất muốn dâng hiến cô ta……cho tôi.

Mười năm trước, tôi cũng chỉ là thanh niên vừa mới bước chân vào xã hội, trường kỳ vùi đầu vào nghiên cứu học hỏi, khiến cho cuộc sống của tôi trở nên vô vị khô khan, một nữ sinh như bó hoa tươi kiều diễm ướt át điên cuồng sùng bái tôi, ngưỡng mộ tôi, mê mẩn tôi, lại lần này đến lần khác luôn thể hiện tình yêu với tôi, tôi……tôi cuối cùng cũng không thể cưỡng nổi sự hấp dẫn đó.

Cái ngày sinh nhật của nữ sinh, cô ta diện trên người bộ đầm đẹp đến nơi ở của tôi……chúng tôi đã phát sinh quan hệ không cứu vãn được.

Có lần thứ nhất, sẽ có lần thứ hai, thứ ba, tôi bị đắm chìm trong sự quyến rũ của cô ta và không có cách nào kiềm chế được, tôi biết như vậy là không đúng, rất hối hận, cũng rất sợ, là một người thầy của cô ta, nếu mà quan hệ của chúng tôi một khi bị phát hiện, tôi và cô ta, cũng khó mà thoát được sự trừng phạt và sự khiển trách về đạo đức.

Tôi muốn kết thúc mối quan hệ với cô ta càng nhanh càng tốt, cho nên không ngừng đề cập với vô ta, nhưng đều bị cô ta khước từ!

Cô ta nói, cha mẹ của cô ta đối xử cô ta không tốt, chỉ luôn thiên vị yêu thương đứa em gái nuôi, cô ta rất cô độc, rất trống vắng, cô ta cần tình yêu, cần tôi, nếu như tôi cũng buông rơi cô ta, thì cô ta cũng không thiết sống nữa!

Sau này có một lần tôi làm cô ta tức giận, cô ta thật sự ở trước mặt tôi tự sát, cô ta cầm con dao gọt trái cây, cắt một đường vào cổ tay, tôi nhìn thấy những giọt máu tươi, bị hù dọa đến nổi không dám đề cập đến chuyện chia tay trước mặt cô ta nữa!

Thời gian qua lâu, tôi phát hiện, bản thân đã thật sự yêu cô ta rồi.

Nhưng mà, khi tôi cẩn thận giấu kín kỹ càng mối quan hệ này, thì cô ta lại đi báo cáo cho hiệu trưởng nói tôi và một nữ sinh khác có mối quan hệ bất chính, lại còn đưa ra nhiều bằng chứng, đều là những bức hình tôi và cô ta trên giường, chỉ là, cô đưa ra những bức hình đó đều không nhìn thấy mặt cô ta, mà chỉ có tôi……

Lúc này, tôi mới biết rằng, tôi đã bị cô ta lừa gạt! Cô ta vốn dĩ là một phụ nữ lẳng lơ, tuổi còn nhỏ, mà đã bắt cá ba bốn tay rồi.

Tuy nhiên đã đặt tình cảm vào thì khó mà vứt bỏ, tôi bị hiệu trưởng khuyên nên thôi dạy, lòng buồn tủi chán nản một thời gian rất dài.

Một năm sau, cô ta đem một đứa bé gái sơ sinh đến cho tôi.

Cô ta đến tìm tôi, nói rằng lúc cô ta phát hiện có con thì cái bụng đã rất lớn rồi, nếu bỏ thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe cô ta, nên mới sinh con ra, nhưng cô ta không muốn đứa con ảnh hưởng đến thanh danh và công việc của cô sau này, đứa con là của tôi, nên trả lại tôi, sau này cô sẽ không quan tâm nữa.

Nhưng sự thật, từ lần đó trở đi, tôi và con gái đã không còn gặp mặt cô lần nào nữa!

Cho dù không có gặp mặt, cô lại lợi dụng bối cảnh gia đình đi khắp nơi rao chuyện tôi đã làm nữ sinh mang bầu, dẫn đến không có đơn bị tuyển dụng nào dám mời tôi nữa! Vì muốn nuôi sống bản thân và con gái, tôi không ngừng nghĩ cách, thậm chí còn vào sòng bài……"

Nói đến đây, Châu Trường Phát tháo mắt kính ra, lấy một chiếc khăn trắng lau đi những giọt nước mắt đọng trên khóe.

Lại tiếp tục nói: "nói thật, tôi không trách cô ta, lúc đó cô ta còn nhỏ tuổi, tham đồ hưởng lạc, không biết ghánh trách nhiệm, cũng không nên hà trách cô ta, chuyện tình cảm này, tôi đã niêm phong tận đáy lòng mình, tôi đã lấy họ tôi và họ cô ta kết hợp lại, tạo thành cái tên cho con gái, sau đó, một mình tôi nuôi lớn đứa con này……tôi không nghĩ rằng sẽ qua lại với cô ta nữa.

Tuy rằng, ban đầu cô ta cũng chỉ muốn vui đùa với tôi thôi, đại tiểu thư giàu có như cô ta, cho dù có lừa gạt tình cảm một người đàn ông, hủy hoại sự nghiệp, thay đổi cuộc đời người đàn ông, chỉ cần không ảnh hưởng gì lớn đến bản thân cô ta, thì có gì to tát đâu chứ?

Nhưng tôi không nghĩ rằng, mười năm sau, cô ta vẫn không tu liệm lại bản thân mình, mà còn trở nên thủ đoạn độc ác!

Cô ta kết hôn rồi, lấy người đàn ông không đến nỗi tệ, hay là người đàn ông đó không đủ nhiệt tình với cô ta, hay lại là một lý do gì khác nữa, cô ta trải qua những ngày không vui, lại chủ động tìm đến tôi.

Cô ta cho con gái tiền, mua quần áo cho con gái, nói rằng hối hận vì đã đem con cho một mình tôi nuôi dưỡng, rằng cô ta muốn làm mẹ của con gái, rằng trong lòng vẫn còn hình bóng tôi, lúc xưa chỉ vì bị sự mê hoặc của một nam giáo viên khác, lại còn nói, cô ta và chồng hiện tại chỉ là kết hôn vì làm ăn, sẽ nhanh chóng ly hôn, quay về ở bên tôi, chúng tôi chung một nhà, sẽ không rời xa nhau nữa……

Tôi thật ngốc, lại lần nữa tin lời cô ta!

Cô ta và tôi đã bắt đầu lại với nhau hai tháng, lại mang thai lần nữa, tôi vui mừng khôn siết, bận bịu mua sắm quần áo nhỏ mền nhỏ giường nhỏ cho cục cưng mình, nhưng cô ta…… cô ta đã giấu giếm tôi, đến bệnh viện, khiến đứa con thứ hai của chúng tôi bị……giết chết rồi!

Chỉ trong ba tháng trước thôi, cô ta lại lần nữa, nhẫn tâm bỏ rơi tôi và con gái! Tôi hận bản thân mắt mù, càng hận mình mềm yếu, tại sao hai lần đều bị một người phụ nữ hại chứ! Nhưng tôi còn cách nào khác nữa? Tôi đang sống trong từng lớp thấp của xã hội, cô ta không muốn gặp tôi và con gái, cho dù chúng tôi có đến nhà tìm, cô ta cũng không nhận……cho đến khi, cô ta kiện cáo người chồng hiện tại lên tòa án, đòi ly hôn bồi thường số tiền lớn!"

69. Chương 69

"Hôm nay tôi nói ra những điều này, không phải muốn nhận được lợi ích gì, hay là dùng cách thức nào để bản thân được nổi tiếng……

Tôi tin nhân quả, năm xưa là lỗi do tôi đã không kiềm chế được sự cám dỗ của cô ta, làm việc sai trái đi ngược với đạo đức, quả đắng bao nhiêu năm qua, tôi vẫn đang nếm trải.

Giờ đây nói những điều này ra thật hổ thẹn, một đại nam nhi được du học từ nước ngoài về như tôi, lại bị một người phụ nữ lừa dối xoay chuyển như vậy……nhưng tôi đã bị như vậy rồi, tôi không muốn có người khác giống tôi nữa, bị cô ta gạt, đùa giỡn, thậm chí, bị cô ta hãm hại!

Tôi trước giờ luôn nghĩ rằng, con người sống trên thế gian này, cần có một tấm lòng tốt, bất kể được sinh ra trong hoàn cảnh nào, giàu có hay không, đều nên giữ nguyên sự lương thiện, chứ không phải lúc nào cũng luôn ích kỷ tính kế hại người khác……"

Châu Trường Phát nói xong, nhìn vào ống kính đang hướng về ông ta, lộ nụ cười "nhẹ nhõm".

Vân Khuynh xem hết toàn bộ diễn biến trong video, một bụng đầy sự phẫn nộ và kinh tởm.

Châu Trường Phát đã từng là thầy giáo của cô ta, vậy mà chịu nhận sự mua chuộc của Lục Gia, bịa đặt cái thứ mơ hồ làm xáo trộn cách nhìn của công chúng, làm ô nhục cô.

Đúng! Thật mơ hồ.

Sau khi đã bị hai lần giáo huấn, đám người Lục Gia quả thật ngoan hơn rất nhiều, không còn trực tiếp chỉ đích danh cô ta để mà tạt nước bẩn nữa, bọn họ đã biên chế cho Châu Trường Phát một vở kịch thật dài, nhưng lại không trực tiếp chỉ trích trên người cô ta!

Tiểu thư giàu có được học tại trường trung học Thập Tứ; Châu Trường Phát là thầy giáo năm đó đã dạy cô, cha mẹ lại đối xử với cô không tốt, yêu thiên vị đứa em gái nuôi, họ cô và họ của Châu Trường Phát được hợp lại làm tên cho cô con gái của Châu Trường Phát–Châu Vân; bởi vì "liên hôn làm ăn" mà kết hôn, hiện tại lại muốn kiện cáo người chồng của mình lên tòa, đòi bồi thường khoảng tiền lớn để ly dị!

- -những điều này chỗ nào đang đề cập đến Vân Khuynh chứ.

Châu Trường Phát cũng diễn rất tốt, tình tiết đầy cảm xúc, không hối hận đã mắc sai lầm, đường đường bị một nữ sinh dụ dỗ, bị nhận sự lừa dối về tình cảm dẫn đến thất hồn phách lạc, ảm đạm thương tang tất cả cảm xúc đều biểu hiện vô cùng lâm li bi đát!

Lúc Vân Khuynh xem những video này, thì đã có rất nhiều thông tin liên quan khác xuất hiện nữa rồi.

Những tin tức làm hao mòn ánh mắt của người đọc như vậy, nhanh chóng làm dấy lên làn sóng dư luận mới.

"Tự Nướưu Năm" nói: thì ra Vân Khuynh là một con chó mưu đồ à? Thời học cấp ba đã dụ dỗ thầy giáo lên giường, lại còn sanh con gái ra không thăm không hỏi gì nữa? làm mới thêm quan điểm của tôi về cô ấy rồi!

"Sợ Lạnh Lại Sợ Nóng Nói" nói: không nói không được, đến con gái ruột của mình còn bỏ rơi, Vân Khuynh, trái tim cô chả lẽ lại làm bằng đá sao? Đứa bé còn nhỏ, lại bị buông rơi, chưa từng thấy người mẹ nào ác độc như cô, lại còn có ý muốn kiện cáo Lục Văn Bân nữa chứ? Không biết xấu hổ!

"Nếu Như" nói: đây là đang nói Vân Khuynh rồi? Nữ sinh này chắc chắn là Vân Khuynh rồi! Con đĩ! Cô ta sao có thể sống bình thường như vậy? Đúng là làm dơ bẩn cả thế giới!

"Em Không Phải Là Món Ăn Của Tôi" nói: có thể nói rằng chú này vẫn con điển trai đấy chứ? Từ nước ngoài học tiến sĩ về lại bị con tiểu tiện nhân hủy hoại, nhưng mà, ai còn trẻ mà không phạm sai lầm, một mình anh ta khổ cực nuôi sống đứa con gái nhỏ, anh ta thật sự là một người đàn ông tốt, có chị em nào muốn gã cho anh ta không? Nếu không thì tôi gã đó, cười thẹn.

"Tiểu Mơ Hồ" nói: thầy Châu không nêu rõ nữ sinh đó là ai, nhưng mà sa sút bao nhiêu năm nay, người mù cũng nhìn không ra là đang nói về Vân Khuynh! Vân Khuynh kiện Lục Văn Bân ly hôn, đó chính là cướp bắt cướp mà còn la làng, đây là tiết tấu đặc sắc của hai phu phụ cùng ngoại tình, nhưng nếu mà nói về Vân Khuynh tuổi còn nhỏ mà đã hiểm độc như vậy, bỗng nhiên cảm thấy Lục Thiếu có vẻ trọng tình hơn, ít ra anh ta trước giờ đều yêu thương Dương Liễu.

"Tôi Không Phải Thủy Quân" nói: tôi nào giờ không đứng bên phe của Vân Khuynh, bởi vì cô ta đã bỏ rơi ngay cả cha mẹ ruột mình, theo tôi thấy, cha mẹ đã cho mạng sống cho ta, bất kể đối xử với ta như thế nào, đều không sao cả, không thể vì cha mình thương yêu mình ít, mà trở nên độc ác vô tình!

Bây giờ biết được Vân Khuynh là người dụ dỗ thầy giáo cấp ba sinh con ra, tôi cũng đã hiểu ra rồi–đây là một loại cặn bã tận cùng vô đạo đức, cô ta làm bao nhiêu chuyện cũng không trách, cô ta như vậy đáng lý ra phải bị ngàn vạn dao róc thịt.

"Mộng Sẽ Biến" nói:……

- -những đều này, đều đứng về phía Lục Gia, đủ loại sỉ nhục, đủ loại mắng chửi Vân Khuynh, đa số đều là những thủy quân được Lục Gia thuê, cũng có một số thanh niên đáng ghét và giận dữ không biết sự thật và của những người già với quan niệm nghiêm túc hơn.

Cũng có một số dân mạng đứng về phía Vân Khuynh:

"Tôi Là Chiếc Lá" nói: cũng la câu nói đó–không tin thì ngước nhìn lên đi, ông trời sẽ không tha một ai, lần này nói nhiều lời tí, tôi tin Vân Khuynh!

"Liễu Như Thị" nói: tôi tin Vân Khuynh, ở đâu đào ra cái người là Châu Trường Phát nói là thầy giáo, lại còn ngủ với chính học sinh mình, vốn dĩ không phải là người tốt lành gì, lại là con bạc, nói không chừng là do thiếu nợ nên bị mua chuộc rồi.

Hơn nữa ông ta lại không có nêu nữ sinh đó là Vân Khuynh, tôi nghĩ ông ta cố tình nói một cách mơ hồ, để tát nước bẩn lên người Vân Khuynh đây mà! Đối với mục đích như vậy, thật ra không phải người đơn thuần, tôi càng tin rằng Vân Khuynh là vô tội!

"Ốm Thành Cây Trúc khô" nói: một người đàn ông già ác tâm nói chuyện mà các người vẫn tin à? Lại còn miệng luôn nhai rằng nữ sinh ấy chính là Vân Khuynh cơ chứ? Trí tưởng tượng phong phú ghê đó, Vân Khuynh, tôi tin cô, ủng hộ cô, mau xuất hiện đánh vào mặt họ đi!

"Người Đợi Yêu": tin tức bị lộ ra là thật, đã được chứng thực rồi, Châu Trường Phát là tình nhân già của Vân Khuynh, con gái của ông ta là Vân Khuynh sinh ra, Vân Khuynh là con tiện tì không biết xấu hổ, loại người này phải bị đóng vào cây thập giá nhục nhã và bị thiêu sống mới được!

Có một số đứng ngoài lề sự náo nhiệt, nhưng vẫn kiên trì lập trường trung lập:

"Mười Bảy Phút No" nói: chuyện gì xảy ra? Tôi đợi tiêu hóa cái thời gian phát sóng này, vụ ly hôn của Lục Gia lại bị đảo ngược ra sự việc lớn đến như vậy? Hào môn quả nhiên thâm sâu thật, ai đúng ai sai ai thật đều nhìn không ra? Tôi đứng khách quan tí, ngồi đợi tình tiết đảo ngược bùng nổ mới nữa! Sẵn tiện, mặt dày làm cái quãng cáo nhỏ, cái bao tử lớn là tôi, tôi là bao tử lớn, chiều nay tôi còn có một bữa ăn nữa, ai muốn đến xem tôi ăn giao đấu lập kỷ lục mới không haha

“Tình Yêu Thủy Tinh” nói: tin vào luật pháp, ngồi đợi vụ án ly hôn của Vân Lục đưa ra tòa, ai thắng sẽ tin người đó.

“Tôi Chỉ Nhìn Và Nói” nói: trò chơi của người giàu đây, tùy tiện gây náo tí cũng có tin tức mới, ai biết thật giả? Xin đừng đứng nhìn nữa, có thời gian nên quan tâm chăm sóc trẻ nhỏ, người già neo độc, công tác khoa học và kháng chiến lão binh!

“Thập Toàn Chín Mỹ” nói: không đứng về phe nào cả, đợi chân tướng phút cuối……

Xem hết một số bình luận, Vân Khuynh nói với Hoắc Nhất Hàng: “Lục Gia đã học cách làm của chúng ta như kỳ trước, huy động dư luận đến công kích chúng ta.”

Hoắc Nhất Hàng giang tay ra, ôm Vân Khuynh vào lòng, anh ta hiểu rằng, sự việc như vậy, biểu hiện bên ngoài của cô ta tuy rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất khó chịu.

“Khuynh Khuynh, đừng sợ, có anh đây.”

“Anh thích nghe em gọi ”chúng ta“!”

“Bất kể những người đó giở thủ đoạn gì, ”chúng ta” đều sớm chuẩn bị sẵn rồi! Đừng gấp, hãy để cho những tin đồn ấy bay bổng tí, em đã từng nói, mong mỏi càng cao, thất vọng càng lớn, đợi họ nghĩ rằng đã thắng rồi, thì chính là lúc họ sẽ thua thê thảm!”

Vân Khuynh quay người nhìn Hoắc Nhất Hàng: “Ngô Lê đã chấp nhận đứng ra rồi sao?”

“Đương nhiên! Anh không bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc chắn trong tay, anh muốn cô ta đứng ra, nếu như không, phải trả giá rất thậm tệ!” Hoắc Nhất Hàng nói: “huống chi, anh lại không ép cô ta làm chuyện gì khó khăn, chẳng qua chỉ là nhận diện lại tình cảm và đứa con gái ruột của mình thôi.”

Nghĩ đi nghĩ lại, anh bỗng giải thích thêm vài câu: ”Ngô Lê vẫn chưa tốt nghiệp cấp ba đã rời khỏi trường rồi, sinh con giao cho Châu Trường Phát xong năm thứ hai, gã cho ông chồng hiện tại, sau khi kết hôn, nhanh chóng có thai, và xin nghỉ việc làm lương thấp, sau đó từ chức, trở thành người nữ chủ gia đình, cô ta bị mẹ chồng bất mãn tạo áp lực, lại bị ghánh nặng về con, anh em bên ngoại thì không có tranh chấp gì, chỉ là thường hay đến tận nhà cô ta mượn tiền……

Hôn nhân của cô ta đã sớm tan nát! Vả lại chồng hiện tại lại nuôi Tiểu Tam, cô ta vẫn chịu đựng không ly hôn, nhưng mà cô cũng có năng lực thật sớm để nuôi sống bản thân mình rồi……

Anh đàn áp công ty của chồng cô ta, nếu như cô ta có thể cứu lấy công ty của chồng cô ta, cô ta chính là ân nhân của nhà, sau này, địa vị trong nhà sẽ khác, anh cũng hứa sẽ đầu tư cho công ty gia đình cô ta năm mươi triệu, em nên biết rằng, cái công ty của bọn họ, không đáng giá đến mười triệu giá trị thị trường.”

"Năm mươi triệu à? Anh thật sự hào phóng quá!" Vân Khuynh trợn mắt nhìn Hoắc Nhất Hàng: "đó là tiền của anh."

Cô ta đã nói qua, về các vấn đề chi phí để xử lý việc cô ta và Lục Văn Bân ly hôn đều do cô chi trả, bây giờ lại, cô ta cảm thấy Hoắc Nhất Hàng chi hơi nhiều tí, tại sao lại phải đầu tư đến năm mươi triệu cơ chứ? Lại là công ty nhỏ không đến mười triệu giá trị thị trường, vậy thì đầu tư mười triệu thôi, hay là hai triệu, nhiều lắm là ba triệu.

Đây không phải là vì cô ta xem trọng tiền bạc gì, chỉ là sau khi trải qua sóng gió hôn nhân với Lục Văn Bân xong, Vân Thị cũng sẽ bị nhận tổn thất không nhỏ, chờ đến khi cô trở lại thân phận tự do, chỉ cần tiếp tục làm cho Vân Thị càng phát triển càng lớn, đến lúc đó, cái cần mới là tiền!

Hoắc Nhất Hàng không tính là lấy tiền Vân Khuynh để giải quyết êm xui vụ việc này.

Trên thực tế, anh ta không có tính kế gì về kho vàng nhỏ của Vân Khuynh và Vân Thị, người khác không biết rằng, xuất thân là ông chủ của Hoắc Thị, anh ta biết rõ Hoắc Thị mạnh lớn đến cỡ nào, cho dù mười cái Vân Thị và mười cái Lục Thị cộng lại vẫn còn thua kém xa.

Hoắc Thị, là doanh nghiệp lớn ngàn tỷ thật thụ! Chủ yếu là do các công ty chi nhánh ở nước ngoài làm tốt việc phát triển công nghệ cao nhất.

Cho nên, Hoắc Nhất Hàng nghe Vân Khuynh nói vậy, đã hiểu lầm–anh nghĩ rằng Vân Khuynh đang đau xót tiền của anh.

"Khuynh Khuynh,"anh ta cúi đầu xuống, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm vào Vân Khuynh, mãn nguyện cười: "xem ra, anh phải cưới một người vợ hiền rồi, vẫn chưa gã cho anh, mà đã biết suy tính xót cho cái ví của anh rồi, hay là, chờ sau khi kết hôn xong, em sẽ làm bộ trưởng tài vụ cho nhà anh nha?"

70. Chương 70

Xuất phát điểm của Hoắc Nhất Hàng rất cao, lần đầu tự mở một doanh nghiệp độc lập thì đã mang lại khoản lãi ròng 6 triệu nhân dân tệ cho anh ta. Trước khi anh kinh doanh, trong ví tiền chỉ có một tờ mệnh giá 20 đồng Euro và hai tờ 50 đô một tờ 100 đô la Mỹ.

Lúc đầu, anh ta cũng quan tâm đến việc mình kiếm được bao nhiêu tiền. Việc kinh doanh nào phải đền bù hàng trăm ngàn cũng sẽ bận tâm đến, rút ra bài học và tổng hợp kinh nghiệm để tránh các vấn đề trong lần tới…Dần dần, số tiền càng kiếm được càng nhiều, tiền trong mắt anh cũng dần trở thành một chuỗi số trên báo cáo tài chính.

Khi đủ sức mạnh, anh ta quay trở về Vinh Thành, bắt đầu lập kế hoạch lấy về Lục gia.

Mục tiêu trong cuộc sống đã không còn là tiền. Nhưng lần này, anh thấy rằng Vân Khuynh rất quan tâm đến tiền thì mới nảy ra một ý tưởng như thế.

"Anh….anh muốn đưa hết số tiền cho em?" Đôi mắt Vân Khuynh mở to, có chút sốc.

Cô ấy còn chưa kết hôn với Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Nhất Hàng có thể tin tưởng cô ấy?

Anh ta thực sự tin tưởng cô? Hay là đang thử lòng cô?

Nếu như là người đến sau, hẳn là trong lòng cô ta cảm thấy hơi khó chịu, cô và Hoắc Nhất Hàng hợp tác chỉ là sợ rằng một mình chiến đấu sẽ không đấu lại người của Cao Thuý Lan. Không hề có bất kỳ suy nghĩ nào để đạt được lợi nhuận từ Hoắc Nhất Hàng.

Nếu như là người đến trước.

"Chỉ cần em sẵn sàng quản lý, thì tất cả đều cho em." Trong mắt Hoắc Nhất Hàng lộ ra dáng vẻ yêu thương: "Tất nhiên nếu em làm việc thì sẽ có lương, muốn nhận tiền lương bao nhiêu thì em có thể tự lấy. Mỗi tháng chỉ cần cho anh một khoản tiền tiêu vặt, không cần quá nhiều, đủ mua vài bộ quần áo và ăn một vài bữa với đối tác kinh doanh là đủ. Anh cũng chẳng có sở thích nào khác, nếu như có một số vấn đề cần sử dụng tiền thì anh sẽ xin từ em, thế nào?"

Người đàn ông này nói với cô ta….đều là thật?

Một công ty lớn như Hoắc Thị, mỗi ngày đều thu về hàng triệu đô la? Cụ thể là nghe nói rằng Hoắc thị không phải là một công ty cổ phần mà là công ty tư nhân. Nói cách khác, ông chủ duy nhất của công ty chỉ có Hoắc Nhất Hàng, số tiền kiếm được đều là của Hoắc Nhất Hàng.

"Anh….anh tin tưởng em như vậy sao? Không sợ rằng em lấy tiền anh và bỏ chạy sao?" Vân Khuynh hỏi điều này.

"Lấy tiền bỏ chạy cũng chẳng sao." Miệng Hoắc Nhất Hàng nhếch lên, cúi đầu xuống và nói bên tai Vân Khuynh: "Em nhớ phải lấy luôn anh để cùng bỏ chạy, anh thích nhất là em đưa anh…chạy lên giường!"

"Anh….anh lại không nghiêm túc rồi!" Mặt Vân Khuynh đỏ lên và lùi cơ thể về phía sau.

"Nhưng mà, anh hiểu lầm rồi, em chưa có ý định tiết kiệm tiền cho anh. Em đã nói qua, tiền xử lý vụ ly hôn là do em tự chi, 50 triệu thì 50 triệu. Trong thẻ của em vẫn còn 80 triệu, được thôi."

Lông mày của Hoắc Nhất Hàng hơi nhăn và có chút khó chịu.

Bản thân cô ta?

Người phụ nữ này chưa hoàn toàn đặt cô và anh ấy vào chung với nhau….

Vân Khuynh không chú đến vẻ kỳ lạ trên mặt của Hoắc Nhất Hàng, khi nói về tiền thì cô nghĩ đến 60% cổ phần đã bị Vân Bính Hoa lấy đi.

Cô ta hỏi: "Hoắc Nhất Hàng, anh biết rằng Vân Bính Hoa đưa ra mức giá bao nhiêu cho 40% cổ phần đó không?"

"Ông ta muốn bán cao hơn giá thị trường!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Nhưng ngay cả thấp hơn giá thị trường thì cũng không ai mua."

"Điều này là chắc chắn rồi, bà nội qua đời, chuyện ly hôn giữa em và Lục Văn Bân lại gây ra quá lớn. Cổ phiếu của Vân thị đang giảm dần, giảm xuống bao nhiêu thì ngay cả em cũng không biết. Những người đầu cơ đó sẽ không dám mua nó đâu.

"Ngay cả khi họ muốn mua, thì cũng không có cơ hội đó." Hoắc Nhất Hàng nheo mắt và nói tiếp: "Anh sẽ ra tay vào thời điểm thích hợp nhất, đưa ra số tiền thấp nhất cho họ và mua về số cổ phiếu này. Đến khi em quay về kiếm họ để lấy lại thì cơ hội mà họ đưa ra sẽ rất ít."

Và khi cần lấy ra mà họ không thể lấy được thì kết thúc sẽ tồi tệ hơn….

"Được, em biết rồi." Vân Khuynh gật đầu: "Chuyện này, vất vả anh bỏ ra công sức rồi."

"Không vất vả" Hoắc Nhất Hàng cười và nói: "Anh bỏ ra công sức, lại bỏ ra một chút công sức trong cơ thể mình là lấy chúng lại từ em những gì mà anh muốn. như thế anh rất hài lòng rồi."

Câu nói này có ý nghĩa gì đó, mặt Vân Khuynh lại ửng đỏ lên rồi.

"Không phải anh nói rằng một lần…thay cho ba lần."

"Ừm, anh nói là anh làm." Hoắc Nhất Hàng nói: " Trước khi cùng em lấy được giấy chứng nhận kết hôn, anh sẽ không còn yêu cầu đó nữa."

Đợi khi cô ấy lấy được chứng nhận ly hôn, anh lập tức đăng ký kết hôn với cô ta.

Đến lúc đó "ăn thịt hợp pháp", muốn ăn bao nhiêu lần thì ăn bấy nhiêu lần!

"Một chút nữa anh có một số việc cần phải giải quyết, tối hôm nay em ngủ sớm, sáng mai dậy sớm chúng ta sẽ tràn đầy năng lượng để đối phó với những người đó!" Hoắc Nhất Hàng nói xong những lời này, quả nhiên đã buông Vân Khuynh ra, chỉnh chu quần áo của bản thân để chuẩn bị đi.

"Bên ngoài lạnh, đừng ở ngoài đường quá lâu." Vân Khuynh thản nhiên nói một câu.

Hoắc Nhất Hàng sững sờ, cô ta bắt đầu quan tâm đến anh? Đột nhiên tâm trạng trở nên tốt và nhếch khoé miệng cười, vui vẻ ra ngoài.

Tối hôm nay, Vân Khuynh có thể ngủ một giấc ngon lành.

Cao Thuý Lan, Lục Văn Bân, Lục Lợi Quần, Lục Bác Dương, Dương Liễu, Vân Bính Hoa và Tô Tương thậm chí không nhắm được mắt.

Họ nhìn chằm chằm vào tin tức phát sóng trên truyền hình, liên tục lướt các bình luận bên dưới. Trong lòng đang nghĩ về việc khi nào Vân Khuynh sẽ phản đòn lại sau đó họ sẽ bắt lấy thời cơ và "đánh trở lại!"

Mắt của Cao Thuý Lan mang theo chức năng "bộ lọc", không thể thấy những bình luận nghi ngờ là video giả mạo, chỉ có thể thấy những bình luận chửi mắng Vân Khuynh.

Bà ta mỉm cười trong sự tự mãn: "Tôi không tin lần này, không nhấn chìm chết cái con tiểu tiện nhân Vân Khuynh đó!"

"Cho dù cô ta đang tìm kiếm lý do gì, cũng đừng tưởng bở rằng sẽ xoá bỏ được danh hiệu lăng loàng thời trung học!"

"Những người đối đầu với Cao Thuý thì chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp! Tôi phải xem cái con tiểu tiện nhân đó sẽ quỳ trước mặt tôi như thế nào, cầu xin sự thương xót!"

Tô Tương cau mày, trong lòng có chút khó chịu.

Mặc dù bà lấy đã lựa chọn Dương Liễu và hy sinh Vân Khuynh. Nhưng suy cho cùng Vân Khuynh vẫn là đứa con gái mà bà ta đã mang trên mình 10 tháng. Cao Thuý Lan luôn miệng gọi là "tiểu tiện nhân" thì bà ta cũng không thể thờ ơ cho qua.

Bà ta không thể không nói: "Cao phu nhân, miễn là Vân Khuynh chấp nhận và ngoan ngoãn ly hôn với Lục Văn Bân thì một số chuyện khác không cần phải làm quá đáng đến mức đó chứ?"

"Quá đáng?" nét mặt Cao Thuý Lan chìm xuống: "Bà nghĩ rằng tôi quá đáng với Vân Khuynh? Đây là có ý gì?"

“Chẳng lẽ, Tô phu nhân cảm thấy thương xót con tiểu tiện nhân đó rồi?”

“Cũng đúng, con tiểu tiện nhân đó vẫn là do Tô phu nhân sinh ra!”

“Nhưng mà Tô phu nhân, làm người thì đừng nên tham lam như vậy, Lục Văn Bân của chúng tôi bên cạnh chỉ có một vị trí, bà đã lựa chọn Dương Liễu thì phải hoàn toàn từ bỏ Vân Khuynh. Luôn trong tình trạng không kiên định này, tôi e rằng điều đó sẽ làm tổn thương đến Dương Liễu.”

Lời nói này, rõ ràng là mang theo tính khiêu khích.

Dương Liễu vô thức nhìn Tô Tương, lại nhanh chóng hạ mí mắt xuống, nhẹ nhàng và nói: “Dương Liễu sẽ không tổn thương, Dương Liễu biết rằng mẹ rất tốt bụng. Tiếc nuối chị hai, nếu như chị hai không quá bướng bỉnh, khiến tất cả mọi người đều khó chịu thì con cũng không đổ lỗi cho chị. Nói cho cùng, về vấn đề của Văn Bân thì do con ích kỷ, nhưng mà con cũng không còn cách khác, con và đứa con của Văn Bân không thể nào không có một gia đình hoàn chỉnh…”

Dương Liễu nói trong sự bao dung, rộng lượng, nhưng trong lòng cô ta lại không nghĩ rằng như thế.

Sự khiêu khích của Cao Thuý Lan đã thành công một nửa, bà ta đã có ác cảm với Vân Bính Hoa và Tô Tương. Giờ đây, thậm chí còn nhiều hơn.

Nhưng cô ta không hề buồn chút nào, cô ta chỉ hung hăng chửi trong lòng: Hơ! Sớm đã biết rằng trong lòng bà ta vẫn còn có đứa con ruột của mình. Đừng lo, đợi tôi lấy được tiền của Vân gia, ngồi vào vị trí đại thiếu phu nhân của lục gia. Hai người ngu ngốc này, không liên quan đến tôi! Sau đó trực tiếp đuổi cổ các ngươi!

“Dương Liễu, việc này không đổ lỗi cho con” Vân Bính Hoa không biết âm mưu đen tối trong lòng của Dương Liễu, ông ta lập tức nói: “Chỉ là trái tim mẹ con quá yếu đuối. Đối với con thú vô ơn đó còn có những kỷ niệm gì để lưu giữ? Ba ghét đến có thể để cô ta chết ngay lập tức mới được!”

Tô Tương nắm chặt tay, không nói thêm một lời.

Đợi đến ba giờ sáng, Vân Khuynh vẫn chưa có bất kỳ phản ứng nào (Tất nhiên là không có phản ứng rồi, cô ấy đang ngủ một giấc ngon lành.) Lục Lợi Quần không chịu được và cúi mặt xuống, lấy cây gậy và đi lên lầu ngủ.

Lão gia tử vừa bước vào trong phòng, Lục Bác Dương liền hỏi Cao Thuý Lan: “Chuyện gì đã xảy ra? Không phải nói là đều sắp xếp xong hết rồi sao? Tại sao ở chỗ Vân Khuynh không có phản ứng gì vậy? Có phải cô ta không thấy video?”

“Không thể nào!” Cao Thuý Lan nói: “Cái con tiện nhân đó rất nặng lòng, làm sao có thể không quan tâm tin tức đến từ phía chúng ta? Vả lại, sau khi phát đoạn video đó tôi đã cử người @ tag tên cô ta rất nhiều

lần, chắc chắn cô ta đã thấy! Nhưng tại sao cô ta không có phản ứng….có phải là cô ta không còn cách nữa?"

Cao Thuý Lan mỉm cười trong vui sướng, nói tiếp: "Nên biết là khi tôi tìm thấy Châu Trường Phát tôi cũng cảm thấy khá bất ngờ. Trên đời này tại sao lại có một người tốt như vậy, vợ thì không biết là ai, đã mất tích. Còn dắt theo một đứa trẻ, đặc biệt tên đứa đứa trẻ là Châu Vân, haha, đơn giản là ông trời giúp chúng ta an bài.

Vân Khuynh không phải là người dễ đối phó, cô ta không dễ dàng bỏ qua. Nhưng sự việc của Châu Trường Phát và con gái của cậu ta giống như một cái búa lớn, có thể sẽ làm choáng cô ta. Tôi nghĩ, ngay lúc này cô ta đang khẩn trương đi qua đi lại!"

Cao Thuý Lan nói như thế, mọi người đã an tâm hơn rồi, tiếp tục đợi Vân Khuynh "xuất chiêu".

Nhưng họ đợi cho đến khi trời sáng, chưa ai thấy Vân Khuynh "xuất chiêu" gì. Mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai quầng thâm lớn, một ánh mắt mệt mỏi.

"Xem ra, con tiện nhân Vân Khuynh đó lần này đã hết cách rồi. Tôi tiếp tục sắp xếp Châu Trường Phát và con gái anh ta tiếp tục nói xấu Vân Khuynh. Tôi tin rằng, Vân Khuynh sẽ sớm chủ động tìm đến cầu xin chúng ta rồi." Cao Thuý Lan tiếp tục thuyết phục bản thân và những người khác.

Lục Bác Dương cảm thấy sự việc có gì đó không ổn, nhưng nghĩ qua nghĩ lại cũng không nghĩ ra bất kỳ vấn đề nào. Ông ta chỉ có thể nghe lời của Cao Thuý Lan nói.

Sau cả đêm, mọi người trong Lục gia cũng như Vân Bính Hoa và Tô Tương đều thư giãn vào lúc bình minh.

Vân Bính Hoa và Tô Tương bị sắp xếp nghỉ ngơi trong phòng khác, những người còn lại đều có phòng riêng của mình để nghỉ ngơi.

Ngay khi họ vừa vào giấc ngủ, Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh bắt đầu tấn công!

71. Chương 71

Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh không đích thân ra mặt, lại trực tiếp để Ngô Lê xuất hiện nói, đó cũng là cách người khác làm như thế nào với mình thì mình cũng sẽ như thế với họ.

Ngô Lê trước tiên bắt đầu từ những tin tức được biết đến nhiều nhất và bình luận trực tiếp vào: Châu Trường Phát! Anh điên rồi sao? Không phải là do lần trước anh đến mượn tôi mười ngàn tệ, tôi đã không cho anh? Những chuyện nhỏ nhặt như hạt đậu xanh mà anh cũng đem ra để nói sao?

Vâng, năm đó mắt tôi Ngô Lê đã mù khi chủ động thích anh. Nhưng anh lại đưa tôi vào ký túc xá và đặt ra những vấn đề như trao bản thân anh cho tôi? Tôi muốn tử tử trước mặt anh và cầm con dao cắt cổ tay của mình?

Còn nữa, mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi, từ khi nào đã nhận nuôi một đứa em gái? Từ khi nào mà tôi báo cáo với hiệu trưởng về việc của ông? Từ khi nào mà tôi lại quyến rũ các giáo viên nam khác? Anh còn dám bịa ra rằng tôi đã có thai với anh hai đứa?

Anh nghĩ rằng sau khi tôi bị ông lừa dối và lạm dụng thì tôi vẫn sẽ ở bên cái thứ rượu chè cờ bạc như anh vậy không?

Đừng ảo tưởng nữa được không? Bây giờ tôi sống cuộc sống rất hạnh phúc, đã lập gia đình và có một đứa con trai cũng có một cô con gái nuôi. Những năm qua, anh đã lấy mấy chục ngàn tệ của tôi vẫn chưa đủ sao?

Thậm chí còn trù cho hôn nhân của tôi xảy ra vấn đề? Tôi quá rõ con người như anh rồi, còn nói rằng bản thân không muốn nổi tiếng. Không phải là ông đang muốn dựa vào việc ly hôn của Lục gia và Vân gia sau đó để bản thân mình nổi tiếng lên không, vậy thì anh có kiếm được đồng nào không? Anh tồi tệ như cái người Lục Văn Bân đó! Súc sinh.

Tôi cảnh cáo anh nhé Châu Trường Phát, dù cho con thỏ có nhát thì khi tức giận nó cũng sẽ cắn người. Anh còn làm trò bẩn thỉu với tôi, tôi kiện anh đi tù!

Bình luận dài bốm trăm từ đã liên tục đưa ra đằng sau những tin tức liên quan đến Châu Trường Phát. Đợi đến khi Cao Thuý Lan và những người khác thấy sự việc không khả quan, nhanh chóng trả tiền để cử người đến xoá bình luận của tin tức đó thì đã quá muộn rồi.

Một dòng tin tức mới và bình luận đã gây ra một sự đảo ngược lớn khiến cho sự việc bị nghiền nát tuyệt đối.

"Ngươi không phải là gout của tôi" nói: Ngạc nhiên chưa, ngạc nhiên chưa, người nói dối lại là Châu Trường Phát? Không phải chứ? Tôi thấy anh ta cũng khá đẹp trai, lại một mình chăm sóc cho đứa con gái, tôi cứ tưởng rằng ông ta là một người đàn ông tốt. Tại sao lại…

"Liễu Như là" @"Ngươi không phải là gout của tôi": Tôi đã nói rằng cái người Châu Trường Phát này không phải người tốt, Ngô Lê nói rất hay, một là cờ bạc, một là súc sinh mà còn dám nhảy ra làm người đàn ông tốt? Đẹp trai thì đã sao? Trong lòng đen tối và dơ bẩn thì mới là cặn bã."

Vả lại, trước đó anh ta cũng cố tình không để lộ tên của nữ sinh viên đó và muốn đổ mọi thứ lên người Vân Khuynh. Đây chính là đang mượn tin tức nóng hổi kinh điển để tạo cho bản thân có được sự tồn tại và trở nên nổi tiếng? Muốn kiếm tiền? Hơ! Bây giờ anh ta thực sự nổi tiếng rồi, nổi đến khiến người khác kinh tởm!

“Gày thành một sào tre” nói: @Vân Khuynh, không em cậu phải ra mặt rồi, có người giúp cậu chiến đấu rồi. Haha, trước đó các cô gái mà tin tưởng lời nói của người đàn ông già này chắc hẳn là những ngày qua các ngươi ăn không nổi cơm rồi!

“Đừng quên tôi” nói: Tôi không nói những điều vô nghĩa, trực tiếp vào vấn đề chính: 1. Châu Trường Phát được mời dạy bởi trường trung học số 14, giáo viên thay thế (Không phải là giáo viên chính thức) Chưa đầy 3 tháng đã ngủ cùng nữ học sinh và làm cho cô ta có thai. Dù cho anh ta biện minh bản thân thế nào hoặc đưa ra một cử chỉ hối tiếc thì cũng không thể thay đổi sự thật những điều anh ta đã làm!

Nữ học sinh 16, 17 tuổi, chưa bước vào trong xã hội, trong tâm trí vẫn chưa nghĩ đến đâu, rất dễ bị diện mạo của một số người mê hoặc, sau đó phạm những sai lầm không thể khắc phục. Chỉ cần làm những điều đó, người bị hại vẫn là nữ học sinh đó!

2. Châu Trường Phát từ đầu đến giờ đã không đề cập đến tên mẹ ruột của đứa con mình, những biểu hiện tức giận của anh ta như rằng tức giận đến muốn khiến cho người phụ nữ đó bị cả thế giới buộc tội và chửi rủa. Trên thực tế, anh ta cố tình phát ra những đoạn video đó chính là muốn trả thù “người phụ nữ đó”? Tại sao không dám nói ra tên người đó? Là bởi vì mẹ của đứa trẻ đó không làm ra điều này? Hay là anh ta bị người khác thuê đến và cố lãnh đạn những thảm hoạ này?

3. Nếu như Châu Trường Phát thực sự là một người phải chịu nhiều đau khổ khi nuôi đứa con gái này, thì anh ta làm thế nào có thể vì “người phụ nữ đó” nói một vài câu thì đồng ý tái hợp với anh ta và sau đó có đứa con thứ hai. (Anh ta cũng không lấy ra những loại đơn khám thai mang tên Vân Khuynh.)

4. Châu Trường Phát chính miệng nói rằng nữ học sinh đó lừa dối tình cảm của anh ta, huỷ hoại sự nghiệp của anh ta và thay đổi cuộc đời anh. Nhưng anh ta lại khiến một đứa con gái mất đi cơ hội vào đại học, chưa kết con và có con. Những chuyện đáng thương như vậy tại sao không nói ra?

Tóm lại, Châu Trường Phát thực sự từng là giáo viên dạy thế của Vân Khuynh, cũng thực sự bởi vì ngủ cùng nữ học sinh đó mà bị trường đuổi việc, còn có một đứa gái con tên Châu Vân. Ngoài ra, mỗi câu nói của anh ta đều được mô phỏng lại. Những lời nói của anh ta, có đáng tin không?

Tôi thực sự nghi ngờ rằng anh ta giống như một bạn trên cư dân mạng nói, rằng anh ta nợ một khoản tiền cờ bạc, không có tiền trả vì thế bị người khác mua chuộc rồi cố tình tạo ra những lời nói mơ hồ như vậy để đẩy lên người Vân Khuynh.

Nhưng không ngờ rằng, mẹ ruột của lại đứng ra làm rõ về vấn đề này (Tất nhiên, đây chắc là do sự xuất hiện của Châu Trường Phát đã gây ra ảnh hưởng đến gia đình và công việc của người mẹ ruột nên cô ta không thể không lên tiếng để làm sáng tỏ.)

“Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng” nói: “Người phía trên nói Châu Trường Phát thế thì tôi nên nói về Ngô Lê này.”

1, Ngô Lê bày tỏ rõ ràng rằng cô ấy là người tình học sinh của Châu Trường Phát, và là mẹ ruột của đứa trẻ. (Thật giả thì cần xác thực lại, nhưng tôi đã cố tình điều tra Ngô Lê này rồi, tên thật, người dân thành

phố, đã học tại trường trung học số 14 tại thành phố, cấp ba đã bỏ học, Weibo "Leli668" Đã bắt đầu nổi dậy, những người có hứng thú thì có thể vào xem)

2, Ngô Lê hầu như đều không đồng tình mọi lời nói của Châu Trường Phát, bao gồm "cô ta không chủ động lên giường với Châu Trường Phát.", "Gia đình cô ta không nhận nuôi em gái.", "Cô ta không quyến rũ giáo viên nam khác.", "Cô ta không có đứa con thứ hai cùng Châu Trường Phát.", "Cô ta không tự tử để khiến Châu Trường Phát ở bên cạnh mình.", "Cô ta không có mặc kệ đứa con gái của mình, ngược lại còn chu cấp cho Châu Trường Phát mấy trăm ngàn tệ để nuôi con gái.", "Cô ta không…."

Nhiều từ "không" ghép lại với nhau chẳng lẽ là đang buộc tội Châu Trường Phát nói dối?

Và những lời nói dối này của Châu Trường Phát tình cờ giống như sự việc ly hôn của Vân Khuynh, đây không phải là đang mượn sự việc của Vân Khuynh để làm nổi bản thân mình chứ là gì?

Ngoài ra, Ngô Lê cũng đề cập đến việc Châu Trường Phát mượn tiền anh ta mà cô vẫn chưa cho, "Hơ hơ, tôi nghĩ, ngay cả kẻ ngốc cũng biết rằng cái con người Châu Trường Phát này rõ ràng là thứ không ra gì rồi?

Như trên, đã hoàn thành!

Cũng có người giải đáp cho Châu Trường Phát và Ngô Lê:

"Trứng đẻ gà" nói: Những người nói rằng Châu Trường Phát nói dối, làm ơn các ngươi hãy động não chút được không? Anh ta không nói rằng nữ học sinh đó là Vân Khuynh, nhưng anh ta cũng không nói rằng nữ học sinh đó là Ngô Lê? Ai biết rằng cái người tên Ngô Lê này từ đâu đến? Chẳng lẽ không phải là người mà Vân Khuynh mời đến?

"Hai tài" nói: Chỉ có tôi nghĩ rằng con gái của Châu Trường Phát tên Châu Vân mới là trọng tâm lớn nhất? Châu Vân = Vân Khuynh, đây không phải quá rõ ràng sao? Tên của đứa con đó đã được đặt từ những năm trước, ai rảnh rỗi mà đặt tên này? Cho nên, Châu Trường Phát và Vân Khuynh, chắc chắn đã cặp kè với nhau"!

"Gây thành một sào tre" @"Hai tài": Não của mày bị giật à? Trên toàn nước những con gái tên "Vân" đầy ra kia kìa, chẳng lẽ họ đều là con của Vân Khuynh? Còn ở đó Vân với chả Châu, đồ lưu manh thối trong lòng đen tối!

"Hai tài" @"Gày thành một sào tre": Mày nói ai là lưu manh thối? Mày bảo vệ cái loại gái điếm như Vân Khuynh là chuyện của mày, mày tấn công tao là như thế nào? Mày tin là tao lấy thịt mày ra không, giết chết mày?

"Gầy thành một sào tre" @"Hai tài": Ây da da, lấy thịt tôi? Tôi sợ quá à? Kẻ đồng phạm cặn bã muốn lấy thịt của tôi, muốn giết chết tôi, làm sao đây làm sao đây….

“Liễu Như là” @“Gầy thành một sào tre” @“Hai tài”: Sào tre, mặc kệ loại người như thế đi, trên Weibo của Ngô Lê đã có chứng cứ, không tin thì đi xem! Đanh đá!

- -Bình luận trên mạng đang trong lúc sôi nổi, Ngô Lê đã đăng tải ba tấm hình trên Weibo của mình.

Hình một: Hình giường chiếu của cô ta và Châu Trường Phát, đều có mặt, đều trần chuồng, chỉ có một chiếc chăn mỏng che các phần nhạy cảm của hai người, ký túc xá lúc trước của Châu Trường Phát.

Hình hai: Ngô Lê và Châu Trường Phát xét nghiệm quan hệ cha con, trên đó cho thấy rằng Châu Vân thực sự có quan hệ mẫu tử với cô ấy.

Hình ba: Xét nghiệm báo cáo rằng Ngô Lê bị Châu Trường Phát bạo hành và sau khi hoà giải thì phía cảnh sát đồng ý cho Châu Trường Phát nuôi đứa con gái và hứa sẽ không quấy rối Ngô Lê.

Ngay lúc này, những người nghi ngờ rằng Ngô Lê và Châu Trường Phát không liên quan với nhau và nghi ngờ rằng Châu Vân là con gái Vân Khuynh đều im lặng.

Thời gian biểu diễn của Ngô Lê đã đến—cô ta đã đăng ký một tài khoản trực tiếp trên kênh phát sóng phổ biến và mở một tài khoản, bắt đầu phát trực tiếp.

Bản thân đã là một cô gái rất xinh đẹp, những năm qua được nuôi dưỡng chu cấp rất tốt, sau này còn thẩm mỹ khuôn mặt một vài lần. Chỉ cần đánh một chút phấn thì đã là tiêu chuẩn của những hot face trên mạng xã hội.

Sau khi điều chỉnh ống kính, cô ta tự giới thiệu bản thân: Xin chào mọi người, tôi là Ngô Lê, các bạn có thể gọi tôi là Lê Lê hoặc Tiểu lê, hôm nay tôi mở buổi phát trực tiếp này là những điều đang hoành hành trên mạng xã hội! Chính xác, tôi và Châu Trường Phát đã phát sinh mối quan hệ sinh lầm này, Châu Vân cũng chính là đứa con gái tôi mang thai 10 tháng sinh ra.

Ở đây, trước hết tôi muốn bày tỏ lời xin lỗi đến cô Vân Khuynh, nói đến đây cô ấy cũng là học sinh ở trường tôi. Năm đó chúng tôi cùng trường cùng cấp nhưng khác lớp, cô ta là một học sinh lý tưởng, còn tôi….tôi không khiêm tốn mà nói, tôi là một hình mẫu học sinh hư!”

72. Chương 72

“Tôi rất hư, tôi không thích học, tôi không quan tâm đến kỷ luật, tôi thích sự phù phiếm, tôi ích kỷ, thích thể hiện, không thể tránh khỏi sự cám dỗ, chưa đủ tự ái….nhưng đó cũng là do lúc đó tôi còn quá trẻ, thiếu hiểu biết.

Ai mà đang trong tuổi 16, 17 mà không có suy nghĩ về người đàn ông chứ? Tình cảm bắt đầu của một cô

gái, được xem là tội lỗi sao?

Chỉ là có một số người chôn vùi tình yêu này trong lòng họ, còn có một số người giống như tôi đây đã bộc lộ bản thân ra và phải trả giá.

Châu Trường Phát lúc đó ăn mặt rất bảnh bao, trước mỗi buổi học anh ta sẽ nói chuyện với chúng tôi về văn hoá nước ngoài. Tuổi tác của anh ta không lớn hơn bao nhiêu so với chúng tôi, so với những học sinh nam không biết gì nên năm đó tôi đã thích anh ta.

Nếu nói về việc chủ động tỏ tình, thực sự là có một lần. Nhưng chuyện đó là những gì xảy ra sau một tháng anh ta dạy thế cho chúng tôi, trước đó tôi chỉ chỉnh chu xinh đẹp một chút, mỗi ngày nhìn anh ta với niềm đam mê, thường giúp anh ta giữ sách bài tập, dọn dẹp phòng làm việc, đại loại những việc này.

Vào ngày sinh nhật, cũng chính là sinh nhật của anh ta chứ không phải là của tôi. Hôm đó anh ta bị các giáo viên khác kéo đi ăn uống, sau đó uống quá nhiều, cũng may là không ngủ ngoài đường. Tôi gặp anh ta, dù gì anh ta cũng là người mình thích thế nên đỡ anh ta về ký túc xá. Ai biết được rằng anh ta nhân cơ hội này đã làm việc không đúng đắn, và làm tôi…lên giường!

Sau đó, tôi và anh ta đều rất sợ hãi, tôi sợ rằng gia đình tôi biết chuyện này, anh ta sợ rằng bị phía nhà trường biết chuyện. Liên tục cầu xin tôi đừng nói chuyện này ra ngoài, và hứa sẽ tốt với tôi. Lúc đó tôi cảm thấy mềm lòng vì thế đã đồng ý.

Ai biết được rằng, chưa đầy nửa tháng, nhà trường sắp xếp cả khối học sinh lớp 12 tiến hành kiểm tra y tế, tôi có thai cũng là do lần đó xét nghiệm ra. Vả lại lúc đó, tôi vẫn ngu ngốc bảo vệ anh ta, che giấu rằng anh ta chính là cha của đứa trẻ. Là do nhà trường ép anh ta nên anh ta tự nói ra điều đó.

Sau đó, tôi bỏ học, ba mẹ tôi rước tôi về nhà. Sau mười tháng thì tôi hạ sinh một đứa con gái

Thật ra, trong thời gian mang thai, tôi không thể nào quên được anh ấy. Mặc dù lúc đó tôi biết điều này đã ảnh hưởng rất lớn đến chúng tôi, thành tích tôi không tôi nhưng lại có khiếu âm nhạc. Nếu như thi nghệ thuật thì không phải hoàn không có hy vọng vào đại học. Nhưng vì chưa chồng mà sinh con, tôi thậm chí còn không đủ điều kiện để chạm vào một trường đại học.

Hơn nữa, vì tuổi tác còn quá nhỏ nên lúc sinh con mất máu rất nhiều. Cũng may là chưa chết trong bệnh viện.

Đứa con vừa đầy tháng, tôi đã trộm tiền của gia đình và ôm đứa con đi kiếm anh ta. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng, anh ta đã trở thành một kẻ nghiện rượu, tìm việc làm thì anh ta cao không thành, thấp không hợp. Cuộc sống anh ta thu hẹp, ích kỉ, tính khí thất thường. Ngoài việc thích uống rượu thì sau đó là nghiện cờ bạc. Thua hết tiền của tôi, sau đó lấy một miếng ngọc mà bà tôi để lại cho tôi đi cờ bạc. Sau đó thì không còn gì hết và đánh tôi.

Đó không phải là vài cái tát đơn giản!

Anh ta nổi điên lên, cầm lấy đầu tôi và đập vào tường, nắm chặt tóc tôi và máu chảy ra từ trên da đầu tôi. Lấy chân đạp gãy xương sườn của tôi, lấy cả thùng nước đổ lên người tôi….”

Nói đến đây, Ngô Lê cũng đưa ra một số thương tích, chủ yếu là chấn thương bên ngoài, vết bầm tím và bỏng.

Sau đó, cô ta nói tiếp: “Tôi rời bỏ anh ta, không phải do tôi tàn nhẫn. Tôi Ngô Lê, không có bản lĩnh gì nhưng trong tâm tôi không phải là một người xấu. Tôi vì một người đàn ông như anh ta mỗi ngày đều sống trong sự lo lắng, sợ rằng nếu không cẩn thận thì anh ta sẽ giết tôi chết.

Chết, ai không sợ chết chứ? Tôi cũng sợ!

Cho nên, tôi bỏ đi. Ban đầu, tôi muốn bỏ đi cùng con gái nhưng anh ta không chịu.

Anh ta nghĩ rằng miễn là có con gái trong tay thì bất kể tôi đi đến đâu thì tôi cũng sẽ cho anh ta tiền tiêu xài.

Nhưng trên thực tế, những năm qua anh ta thực sự đã vay tiền từ phía tôi. Trước sau anh ta đã vay mười mấy ngàn tệ.

Sau này khi tôi kết hôn, chồng tôi cũng có một công ty nhỏ vì thế cuộc sống của chúng tôi có thể đạt đến mức khá. Con người anh ta cũng rất tốt, cũng không ý kiến rằng tôi đã từng yêu một người đàn ông cặn bã và đẻ qua một đứa con, tôi sống…rất hạnh phúc.

Nếu như không phải vì Châu Trường Phát nhảy ra bôi nhọ tôi, ảnh hưởng đến gia đình của tôi, khiến mẹ chồng tôi tức đến nhập viện thì tôi cũng không dám đứng ra.

Tôi không phải là người phụ nữ tốt, tôi biết rằng đối với Châu Vân mà nói thì tôi không phải là người mẹ tốt. Nhưng những gì đã trải qua quá đau khổ rồi, tôi không thể chịu đựng được. Nếu con bé muốn đổ lỗi thì chỉ có thể đổ lỗi rằng tại sao sinh ra với dòng máu của Châu Trường Phát!

Tôi nói lại một lần nữa, tôi không muốn nổi tiếng, người muốn nổi tiếng chính là Châu Trường Phát, nhưng các bạn tốt nhất là nên rửa sạch mắt. Đừng để anh ta nổi tiếng, nếu như anh ta thật sự nổi tiếng rồi thì chắc chắn sẽ làm ra những điều tồi tệ hơn.

Cuối cùng, tôi còn có một yêu cầu, hy vọng mọi người sau khi biết sự thật thì chửi mắng Châu Trường Phát là được rồi, đừng chửi mắng Châu Vân, dù gì cô bé vẫn là đứa trẻ, không biết chuyện gì cả. Cám ơn!”

Bởi vì sức ảnh hưởng về sự việc ly hôn của Vân Lục gia rất lớn, vì thế đoạn video đó của Châu Trường Phát lại gây ra một cuộc thảo luận toàn dân. Đến Ngô Lê tiến hành phát trực tiếp, những người hâm mộ đã nghe cô ta trực tiếp chưa đến nửa tiếng thì đã lên đến hàng trăm hàng ngàn, hàng triệu người. Tốc độ tăng lên còn hơn một ngôi sao nữ nổi tiếng. Máy phát trực tiếp bị lỗi hệ thống, các lập trình viên đều nhìn

chằm chằm và chuẩn bị giải quyết các lỗi hệ thống bất cứ lúc nào.

Không ai nghĩ rằng, chương trình phát sóng trực tiếp của Ngô Lê sẽ dẫn vô số người hồi ức về mối tình đầu, mối quan hệ nam nữ thời học sinh (Bao gồm cả giáo viên, sinh viên) và một cuộc thảo luận sôi nổi về vấn đề chưa kết hôn mà lại sinh con….và những bà nội trợ đang bị bao vây bởi cuộc sống hôn nhân và những đứa con đã mở vô số bài đăng kể về cuộc sống của họ. Một số người đã kêu gọi xã hội nên chú ý đến việc đề cao vị trí của phụ nữ, tôn trọng phụ nữ, công bằng công tâm với phụ nữ và quyền bình đẳng giới.

Khi tất cả những điều này như một cơn gió lớn cuốn trôi đi hết những âm mưu của Cao Thuý Lan thì Cao Thuý Lan đã tức đến phát điên.

Bà ta bộc phát sự tức giận và ném đồ đạc trong phòng khách, tách trà, hoa, quả, bức tranh trên tường, đồ trang trí và các tác phẩm trang trí đắt tiền, những thứ có thể cầm trên tay thì đều bị bà ta đập vỡ.

Bà ta hét lớn lên: “Cái con Ngô Lê rốt cuộc là từ đâu đến? Châu Trường Phát không phải nói rằng sớm đã không tìm thấy cô ta rồi sao? Cái con đĩ chết tiệt đó nhảy ra lúc này làm gì? Không muốn nổi tiếng? Tôi xem rằng cô ta thực sự là đồ tiện nhân đang muốn nổi mà? Lúc này nhảy ra phá hỏng mọi chuyện tốt của tôi, có phải cô ta không muốn sống nữa không?

Châu Trường Phát cái đồ phế vật này, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không quản được. Tại sao tôi lại tìm một người như cậu ta hợp tác? Cậu ta còn dám lấy tiền của tôi? Xem ra cậu ta không muốn tiếp tục sống ở Vinh Thành rồi!

Cái con nha đầu chết tiệt Vân Khuynh, thứ tiện nhân ngay cả ba không thương mẹ không yêu, tại sao cô ta lại may mắn như vậy? Một lần lại một lần nữa tránh khỏi sự tính toán của tôi? Cô ta đáng chết! Tại sao cô ta vẫn chưa chết? Tại sao vẫn chưa chết? Cô ta đi chết đi, đi chết đi!”

“Tôi thấy người đáng chết nhất là bà!” Lục Bác Dương từ bên ngoài bước vào, trực tiếp lao đến và tát Cao Thuý Lan một bạt tay và đẩy bà ta xuống dưới đất: “Không phải bà nói lần này sẽ không có vấn đề sao? Tôi đã hỏi rằng bà đã xác định rằng mẹ ruột của Châu Vân có thật là tìm không ra nữa không, bà nói đúng? Đúng cái con khỉ! Vậy bây giờ bà nói cho tôi biết, cái người Ngô Lê này là từ đâu ra?

“Tôi…làm sao tôi biết cô ta từ đâu đến?” Cao Thuý Lan ôm mặt không hài lòng và nói: “Châu Trường Phát rõ ràng nói rằng cô ta biến mất, rất nhiều năm đã không tìm được!”

“Lời nói của Châu Trường Phát mà bà cũng tin?” Cả khuôn mặt Lục Bác Dương đều tím tái: “Bà tin cậu ta và đảm bảo rằng không tìm thấy Ngô Lê rồi? Cao Thuý Lan à Cao Thuý Lan, tôi nói tại sao những mưu kế của bà để đối phó Vân Khuynh tại sao lần nào cũng thất bại, đ***m bà đúng là cái thứ chết tiệt! Tôi thật sự hối hận, tại sao lại cưới một người chỉ biết gây rắc rối như bà? Tiểu Phượng, Tiểu Tuyết, Diễm Diễm, ai mà không có não hơn bà?”

Cao Thuý Lan nghe thấy câu nói cuối cùng của Lục Bác Dương, đột nhiên bật dậy: “Cưới tôi thì sao? Làm khổ cho ông rồi phải không? Tôi ít ra cũng là một vạn kim tiểu thư trong nhà, những người phụ nữ bên ngoài của ông là gì? Gái ngành, gái mời rượu, những con đĩ!

Lục Bác Dương, ông đừng có nổi điên với tôi, tôi nói cho ông biết tôi đã chịu đựng ông trong nhiều năm, ông ở bên ngoài đã cặp kè bao nhiêu con, đã sinh bao nhiêu đứa con hoang bên ngoài tô đều ghi nhớ rõ ràng cẩn thận. Ông thật sự muốn lật mặt với tôi thì tôi cũng không muốn theo nữa, có bản lĩnh thì ông cũng ly hôn với tôi đi!"

Cao Thuý Lan cũng hét lên khiến Lục Bác Dương sững sờ.

Cuộc hôn nhân giữa Cao Thuý Lan và ông ta thực sự mà một cuộc hôn nhân trên phương diện làm ăn. Mặc dù Cao gia không đến nỗi giàu có nhưng những năm qua đều hợp tác và giúp đỡ Lục gia. Không nói về những thứ khác, dựa vào mặt tiền bạc thì ông ta không thể nào kết hôn với những người phụ nữ bên ngoài.

Cao Thuý Lan không quan tâm rằng ông ta chơi bao nhiêu cô gái và sinh bao nhiêu đứa con cho những người phụ nữ đó. Ông ta tưởng rằng Cao Thuý Lan không quan tâm đến chuyện này, dù sao Cao Thuý Lan cưới ông ta cũng phải vì cái gọi là tình yêu. Cao gia luôn là một gia đình xem trọng bề ngoài, Cao Thuý Lan cũng không thể đề cặp việc ly hôn với ông ta thì ông ta càng kiêu ngạo hơn.

Nhưng Cao Thuý Lan hôm nay lại hét lên muốn ly hôn?

Con trai và con dâu cũng đang ồn ào vụ ly hôn, họ lại ly hôn, điều này có phải tệ hơn không?

Khủng hoảng kinh tế của Lục thị vẫn chưa qua khỏi, nếu tiếp tục như thế thì chắc chắn sẽ không được. Bên phía lão gia tử thậm chí còn nghĩ rằng ông ta sẽ không quản được công việc của mình, càng không thể trao toàn quyền cho ông ta….

Nghĩ đến đây, Lục Bác Dương nặng mặt và nói: "Cao Thuý Lan, đừng gây rắc rối nữa!"

"Tôi có gây rắc rối với ông không?" Cao Thuý Lan cũng là bị đàn áp trong thời gian dài, chỉ đơn giản là giới hạn bị phá vỡ, nói trong tức giận: "Lục Bác Dương, ông tự hỏi bản thân, sau tôi Cao Thuý Lan kết hôn với ông thì tôi đã bao giờ gây rắc rối lớn cho ông chưa? Chuyện trong nhà, đều không phải do chính tay đôi làm nên? Mỗi ngày ông đều đi sau đít của ba ông thì ông còn biết làm gì? Vị trí tổng giám đốc mà ông muốn trong nhiều năm qua, ba ông đã cho ông chưa?

Lục gia các ngươi chính là cấp trên làm không tốt thì làm sao cấp dưới có thể làm tốt. Đừng tưởng tôi không biết rằng lão gia tử bên ngoài cũng có cặp kè. Ông đã siêng năng phục vụ cho ông ta, không phải là sợ rằng tài sản trong nhà sẽ giao cho người ngoài? Cũng may là người đàn bà đó sinh đứa con gái cho ông ta, nếu không có lẽ tài sản của Lục gia không còn phần của ông!

Ông cũng đừng trách tôi hét lên, Văn Bân ít ra cũng tốt hơn ông. Cậu ta cũng mở một công ty của riêng mình, mặc dù không thể so sánh với tài sản của Lục gia nhưng cũng có thể nuôi sống tôi. Tôi cũng có cháu rồi, cô con dâu cũng sớm mang lại của hồi môn, tôi thì không sao rồi, còn ông? Ông có cái gì để dựa dẫm? Ngoài những phụ nữ bên ngoài chỉ muốn tiền của ông, sẽ giúp ông kiếm tiền chứ?

Lục Bác Dương, hôm nay chúng ta sẽ nói rõ chuyện này. Nếu ông muốn động tay động chân thì chúng ta

hay rẻ hai hướng, ai cũng đừng nghĩ sẽ sống sót!"

73. Chương 73

Lục Bác Dương là người xem mặt mũi của bản thân quan trọng hơn tất cả.

Vốn dĩ, mấy lời phía trước Cao Thúy Lan nói, ông còn không tức giận mấy, nhưng mấy lời phía sau Cao Thúy Lan nói hiển nhiên là đang chạm đến chỗ đau của ông, tuy lời Cao Thúy Lan nói là đúng, nhưng sao ông có thể chịu được Cao Thúy Lan nói ông như vậy được?

"Con đàn bà thối này, bà dám nói tôi như vậy? Xem ra, tôi cho bà sống tốt quá rồi thì phải!"

"Bà đừng nói chuyện của con với tôi, con họ Lục không họ Cao, đó là con của Lục Bác Dương tôi, không có chút quan hệ gì với Cao gia các người! Bà đừng đánh chủ ý lên con tôi!"

"Còn dám la tôi, thật là ăn gan hùm mà, muốn chia tay với tôi sao?" Lục Bác Dương xông về phía trước, nắm lấy cổ áo của Cao Thúy Lan, kéo bà qua rồi ném xuống đất, sau đó đánh đập.

Vừa đánh, vừa hung hăng chửi: "Đàn bà thối, dám la tôi này", "Muốn ly hôn với tôi này!", "Muốn đường ai nấy đi này!", "Dám cười nhạo tôi này, xem thường tôi này!"

"Tôi theo ba tôi thì sao? Đó là ba tôi, sao tôi không thể theo? Tài sản của Lục gia là của tôi, đương nhiên tôi sẽ tìm mọi cách để lấy lại!"

"Con dâu? Dương Liễu sao? Hừ! Nếu không phải bà thông đồng với Văn Bân tính kế Vân Khuynh, nhà họ Lục tôi có thể chọn đứa mồ côi đó làm con dâu sao? Xui đến có thể khắc chết ba mẹ mình, mà bà còn cho nó là bảo vật? Tôi nói bà biết, đợi chuyện này xong hết rồi, tôi lập tức cho các người chuyển ra ngoài ở, bà không sợ chết, tôi thì sợ chết đó!"

"Tôi chưa đánh qua bà, nên dám huênh hoang trước mặt tôi rồi đúng không? Vào Lục gia rồi, tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo tôi, chuyện tốt thì không thành, chuyện xấu thì lúc nào cũng gặp phải, bà còn có tác dụng gì nữa? Hôm nay tôi phải dạy dỗ bà thật tốt! Tôi đánh chết bà!"

Lục Bác Dương lần này ra tay rất nặng, Cao Thúy Lan lúc đầu còn có thể phản kháng, còn có thể kêu la, dần dần, chỉ có thể nằm dưới đất, bị động chịu đòn của Lục Bác Dương.

Bà vốn dĩ là người sợ người hung dữ, bây giờ Lục Bác Dương đã lộ ra tính cách thật, bà nào dám huênh hoang như lúc nãy, sớm đã bi ai cầu xin tha thứ rồi.

Nhưng Lục Bác Dương vốn dĩ không nghe lọt tai lời cầu xin của bà.

Ông tức, phía Vân gia tiền lâu như vậy rồi vẫn chưa đến tay, hạng mục nước ngoài lại đang hối thúc đầu tư khoản tiền mới, khó khăn kinh tế của Lục thị vẫn chưa qua, Cao Thúy Lan khiến cho sự việc càng thêm rắc rối, cũng cho thấy phần thắng của Lục gia trong vụ ly hôn ngày càng ít, vậy có nghĩa là nhất định phải lấy 1 phần tiền rất lớn đưa Vân Khuynh.

Lục Bác Dương ông cực kỳ khổ bao nhiêu năm còn không có được số tiền nhiều như vậy, lại bị 1 con nha đầu hơn 20 tuổi đầu lấy đi.

Nghĩ nghĩ, thật đáng hận!

Nộ khí che mất đi lý trí của Lục Bác Dương, lồng ngực bị nỗi buồn phiền bao phủ, động tác ngày càng mạnh, Cao Thúy Lan rất nhanh bị đánh đến toàn thân đều bị thương!

Nếu, không phải Lục Văn Bân về thấy được cảnh đó, nhanh chóng lên trước ngăn cản, Cao Thúy Lan thật sự có khả năng bị Lục Bác Dương đánh chết.

Nhưng mà, Lục Văn Bân vẫn về hơi trễ 1 tí, khi anh ôm Cao Thúy Lan bị thương đầy mình lên, bà đã chỉ còn hơi thở yếu ớt, đưa đến bệnh viện, trực tiếp vào phòng cấp cứu…

Sau đó nữa, mạng được giữ, nhưng bởi vì cột sống bị thương, phần eo trở xuống, hoàn toàn không có phản ứng, với lại, không thể chữa trị!

- – Cũng có thể nói, cuộc đời còn lại của Cao Thúy Lan, chỉ có thể ngồi trên xe lăn!

Lúc Hoắc Nhất Hàng nói cho Vân Khuynh nghe tin Cao Thúy Lan bị Lục Bác Dương đánh đến liệt nửa thân, đã là ngày trước ngày mở phiên tòa xét xử vụ ly hôn.

“Lục Bác Dương thật sự có thể ra tay nặng như vậy sao!” Vân Khuynh nói: “Nhưng mà, cũng không lạ, bọn họ là người nhà Lục gia, không phải đều là những con súc sinh khoát lên 1 miếng da tốt sao?”

“Lời này, anh thích nghe!” Hoắc Nhất Hàng nói: “Loại người tàn nhẫn, đều không nên có kết quả tốt! Đau khổ của Cao Thúy Lan… ha đây chẳng qua chỉ là mở đầu!”

Vân Khuynh gật đầu, lại nói: “Ngày mai, bắt đầu mở phiên tòa vụ ly hôn của em và Lục Văn Bân, thắng là đương nhiên, chỉ xem Lục gia có thể đáp ứng được những yêu cầu của em không! Đợi em lấy thứ thuộc về em từ Lục gia về rồi, em và Lục gia, Lục thị 1 chút quan hệ cũng không có, đến lúc đó, em giúp anh đối phó bọn họ!”

Hợp tác với anh lâu như vậy, luôn là anh giúp cô, cô vẫn chưa giúp được anh chuyện gì, cô cứ cảm thấy cô

nợ anh gì đó.

Tiền dễ trả, tình cảm thì không dễ.

Hoắc Nhất Hàng nhìn biểu hiện trên mặt Vân Khuynh, liền biết cô đang nghĩ cái gì.

Anh đưa tay ra, ôm cô vào lòng, nói: "Khuynh Khuynh, em không cần cảm thấy có trách nhiệm, chỉ dựa vào quan hệ của chúng ta bây giờ, không cần tính toán rõ ràng như vậy, hơn nữa, lúc em đang tự giúp mình, cũng như đang tấn công người nhà Lục gia giúp anh rồi, danh tiếng xấu của Lục gia, tiền lưu chuyển lại ít đi rất nhiều, vừa hay thuận tiện cho anh đối phó bọn họ."

"Đúng, em biết, anh giúp em, cũng chính là giúp bản thân," Vân Khuynh nói: "Nhưng không cần biết nói như thế nào, không có sự giúp đỡ của anh, rất có khả năng em đã rơi vào bẫy mà Lục gia thiết kế cho em, em không có nhiều tài nguyên để phát tán dư luận, cũng không có bản lĩnh đủ lớn để có thể đứng ở vị trí có ưu thế hơn, anh đối tốt với em, em đều nhớ hết. Chỉ là hiện giờ, em không có gì để báo đáp anh, em…"

Vân Khuynh chưa nói xong, Hoắc Nhất Hàng đã dùng ngón tay ấn lên đôi môi đỏ của cô, nói: "Nghĩ 1 chút, anh thật sự hơi lỗ? Vậy chi bằng, anh đưa ra yêu cầu nhỏ, em giúp anh đạt được trước?"

"Yêu cầu nhỏ gì?" Vân Khuynh hỏi ngược lại.

Hoắc Nhất Hàng cười nói: "Sau này lúc em gọi anh, bỏ họ của anh ở phía trước ra?" Yêu cầu "nhỏ" này, anh không phải lần đầu đề xuất với cô, trước đây, cô không kêu ra, vậy, bây giờ thì sao?

Anh kỳ vọng nhìn cô.

Bỏ họ đi? Vậy chính là … Nhất Hàng?

"Nhất… " Vân Khuynh đỏ mặt, vẫn là không thể kêu được: "Em.."

"Vậy, anh hỏi em trả lời, "Hoắc Nhất Hàng nghĩ ra 1 cách: "Anh tên gì?"

"Hoắc Nhất Hàng." Vân Khuynh trả lời.

"Bỏ họ tên gì?" Hoắc Nhất Hàng lại hỏi.

"Nhất Hàng." Vân Khuynh vô thức nói.

"Kêu thêm lần nữa."

“Nhất…Hàng”

“Kêu thêm lần nữa.”

“…Nhất Hàng”

“Kêu thêm 2 lần nữa.”

“Nhất Hàng Nhất…Hàng”

“Kêu thêm lần nữa.”

“Nhất Hàng!”

“Rất tốt!” Hoắc Nhất Hàng hài lòng cười: “Khuynh Khuynh của anh thật giỏi! Sau này, cứ kêu anh như vậy, biết không?”

“Dạ được, Nhất … Nhất Hàng.”

Ngày hôm sau, vụ án ly hôn của Vân Khuynh và Lục Văn Bân bắt đầu đúng giờ, xét thấy sự việc này đã tạo nên ảnh hưởng rất lớn, sau khi có được sự đồng ý của bị cáo và nguyên cáo, lần thẩm phán này là công khai thẩm phán.

Vân Khuynh đứng ở vị trí nguyên cáo, Lục Văn Bân đứng ở vị trí bị cáo.

Vân Bính Hoa, Tô Tương, Cao Thúy Lan, Lục Bác Dương ngồi ở hàng đầu vị trí thính giả.

Thẩm phán trưởng dựa theo trình tự của phiên tòa, lần lượt thẩm phán đương sự, luật sư bên kiện, tuyên bố các thành viên của hội đồng xét xử, thông báo về quyền và nghĩa vụ của các bên kiện tụng, sau đó tiến hành điều tra.

Trước tiên, nguyên cáo làm rõ yêu cầu bồi thường và cung cấp bằng chứng liên quan.

Vân Khuynh cũng không nói nhiều, trực tiếp kêu luật sư của mình đưa chứng cứ ra.

Có chứng cứ đã quen thuộc với đám đông, cũng có rất nhiều chứng cứ mới, mỗi lần luật sư đưa ra 1 chứng cứ mới, sẽ làm dấy lên chấn động và thảo luận từ phía thính giả, thẩm phán không thể ngừng 1 lần rồi 1 lần gõ búa lên bàn, nói to “Im lặng”!

Khi nhìn chứng cứ được đưa ra, Lục Văn Bân đứng trước tòa lần đầu tiên ý thức được, Lục gia và anh quả thật không thể đối đầu với Vân Khuynh được, anh vô thức quay đầu nhìn Vân Khuynh.

Mùa đông sắp qua, bên trong phòng ấm áp, Vân Khuynh chỉ mặc chiếc đầm nỉ màu trắng đơn giản cho đầu xuân, tóc đơn giản buộc đuôi ngựa ở phía sau, trên người không có trang sức, nhìn vào rất tươi mới và sạch sẽ.

Mặt cô không biểu cảm, rất điềm đạm, trong mắt thể hiện ra, đều là sự từ tốn.

Đối mặt với những chứng cứ khiến người khác kinh ngạc, cô không có chút cảm xúc nào, giống như, cô sớm đã thoát thân không cuộc hôn nhân này, hôm nay, chỉ đến đây làm kết thúc cuối cùng thôi.

Với lại, cuộc hôn nhân này, khiến anh thất bại thảm hại!

Lục Văn Bân có cảm giác khó chịu, loại khó chịu này, là vì anh vì cuộc hôn nhân này, thanh danh bị hủy hoại, tiền tài mất rất nhiều. Chỉ là vì, người phụ nữ đứng trước mặt anh, vợ của anh, nhưng bây giờ cô đã đợi không được muốn rạch ròi quan hệ với anh, mà anh… hối hận rồi!

Tòa án sẽ không cho Lục Văn Bân cơ hội để hối hận, Vân Khuynh cũng sẽ không cho phép bản thân có quan hệ gì với anh.

Luật sư bị cáo đưa ra những chứng cứ chứng minh Vân Khuynh cũng có sai không có hiệu lực, sau đó trong tòa bắt đầu tranh biện, về vấn đề phân chia tài sản chung của Vân Khuynh và Lục Văn Bân.

Chỉ cần tòa án trả lại 100 triệu bà nội đầu tư cho Lục thị, cùng với của hồi môn của cô, còn về phân chia bao nhiêu tiền từ phía Lục Văn Bân, Vân Khuynh không để ý lắm, cô càng để ý hơn là, hôn nhân giữa cô và Lục Văn Bân cuối cùng cũng kết thúc.

Lục Văn Bân không phản biện cho bản thân nhiều, 1 phần, là vì chứng cứ Vân Khuynh đưa ra, cái nào cũng xác thực, vốn dĩ anh không thể phản biện. 1 phần khác, là bởi vì trong lòng anh tràn đầy hối hận và xấu hổ.

Vị trí thính giả, lời bàn luận của mọi người ngày càng to, anh không thể không nghe thấy, thái độ muốn thoát ly khỏi anh của Vân Khuynh rất kiên định, anh cũng có thể thấy rõ ràng.

Đột nhiên anh không biết mình đứng đây để làm gì, kẻ lừa gạt đáng xấu hổ như anh, vì muốn có được Dương Liễu mà lừa gạt Vân Khuynh kết hôn với anh, 1 bên hưởng thụ lợi ích mà Vân Khuynh đem lại cho Lục thị, 1 bên cùng Vân gia tính kế khiến cô mất trắng tay.

Nếu chuyện này thành công thì không nói, ít nhất không có ai biết được tâm tư ích kỷ dơ bẩn của anh.

Nhưng bây giờ chuyện anh đối với Vân Khuynh, âm mưu tính toán của Lục thị đối với Vân Khuynh ai cũng biết, Vân Khuynh cũng muốn rời khỏi anh, còn muốn mang theo những thứ cô đã từng cho Lục thị rời khỏi, anh cực khổ sắp đặt lâu như vậy, đến cuối cùng đạt được, có lẽ chỉ là Dương Liễu và 1 đứa con.

Mà Dương Liễu và đứa con, thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến, khiến anh từ bỏ hôn nhân, từ bỏ danh tiếng, từ bỏ tiền tài, từ bỏ tất cả?

74. Chương 74

"Không!"

Nghĩ càng nhiều, lòng Lục Văn Bân càng hoảng, như là đang trong "hàng rào ma giới", quên mất bản thân đang ở trên tòa.

Đột nhiên anh lớn tiếng, sau đó gấp gáp nhìn Vân Khuynh: "Anh không muốn ly hôn với em! Vân Khuynh, anh biết lúc đầu anh lừa em kết hôn với anh là lỗi của anh, nhưng anh… anh cũng thích em mà, anh đẹp như vậy, lại có năng lực, lại cống hiến nhiều cho Lục thị như vậy, anh làm sao có thể không thích em?

Anh lo cho Dương Liễu chỉ vì sinh cho anh 1 đứa con, mới quyết định ly hôn với em, nhưng không quan tâm chuyện gì, cô ta cũng đã là tiểu tam rồi, chỉ cần anh không nhận đứa con cô ta đẻ, con của cô ta chỉ là con hoang, anh có thể không nhận đứa con đó, thật đó!"

Ai cũng không ngờ, Lục Văn Bân lại có thể nói lời này trên tòa.

Vị trí thính giả như bị bùng nổ.

"Không phải chứ? Lục Văn Bân hối hận rồi? Lần đầu tiên tôi thấy có người sắp bị phán ly hôn, còn nói là không muốn ly hôn, trước đó làm nữa gì mà không nói?"

"Đúng đó, quả thật kì lạ! Nhưng mà, các người nghe kỹ lời hắn nói đi, nói thích Vân Khuynh, còn không phải phát hiện người khác xinh đẹp, có tài năng, đây là còn muốn giữ Vân Khuynh lại bên mình để nhận được lợi ích sao, hắn còn tưởng Vân Khuynh ngốc thật, đến lúc này còn tin hắn ta sao?"

"Tôi thấy Lục thiếu này cũng là người vô tình vô nghĩa, có Vân Khuynh muốn Dương Liễu, có Dương Liễu… nghe nói còn ngủ với phục vụ nhà hàng? Bây giờ sắp mất đi Vân Khuynh lại không nỡ, không lẽ tính 1 mình hưởng phúc 3 thê thiếp?"

"Tôi sớm biết tên đàn ông này không phải thứ tốt lành gì, hôm nay tôi cố ý qua xem, chính là muốn xem trò cười của bọn họ khi họ thua kiện.

“Dương Liễu đó nghĩ mọi cách để phá hoại hôn nhân của chị mình, bây giờ thế nào, Lục Văn Bân chính miệng nói cô ta là tiểu tam, đứa con cô ta sinh là con hoang! Cho nên mới nói, vẫn nên sống có lương tâm, có đạo đức, làm tiểu tam không có kết cục tốt…”

“Đàn ông rác rưởi thấy không ít, nhưng rác rưởi đến độ của Lục Văn Bân còn cảm thấy bản thân rất tốt, phụ nữ đều mong muốn ở bên hắn, tôi thật sự lần đầu thấy qua, hắn không xấu hổ, tôi cũng xấu hổ thay hắn!”

“Chính là như vậy, Lục gia và Vân gia còn xem hắn là bảo vật, tôi nếu có đứa con và con rể như vậy, sớm mượn gậy đánh chết nó rồi! Lưu lại trên đời hại người làm gì? Bởi vì tính sáng nắng chiều mưa của hắn, Vân thị và Lục gia chắc bị lỗ lớn rồi…”

“Nếu đến Dương Liễu, tôi lại nhịn không được muốn nói thêm vài câu, người có mắt đều có thể thấy được, Dương Liễu đó như kỹ nữ vậy, Vân Khuynh tốt biết bao, mà ba mẹ của người lại như mù mắt vậy!” Người nói lời này, ngồi sau lưng Vân Bính Hoa và Tô Tương, cô còn cố ý cao giọng, hướng người về phía trước, xém tí nữa là dán vào tai Vân Bính Hoa và Tô Tương.

Cơ thể Tô Tương bắt đầu run rẩy, biên độ ngày càng lớn.

Thực ra, sớm từ khi luật sư của Vân Khuynh đưa bằng chứng ra, lương tâm của bà đã bắt đầu giày vò.

Những chứng cứ đó, nếu chỉ đơn độc lấy từng phần ra, hình như Vân Khuynh cũng không bị bắt nạt nhiều lắm, chỉ là mất đi 1 người không yêu cô, cô cũng không yêu người đàn ông đó, nhưng khi tất cả chứng cứ được đưa ra, bà mới biết Vân Khuynh chịu tổn thương nặng như thế nào.

Hôn nhân của cô là trò lừa, người thân dùng mọi cách áp bức cô, chồng cô ngoại tình với chính em của mình, mẹ chồng cô vì ép cô ly hôn mà lần này đến lần khác tính kế cô, bọn họ không quan tâm đến tôn nghiêm của cô, không quan tâm đến thanh danh của cô, không quan tâm đến đau khổ của cô, thậm chí, không quan tâm đến sinh mệnh của cô.

Sau Hoắc lão phu nhân qua đời, cô thật sự không còn gì cả, bây giờ đứng ở đây, muốn ly hôn, muốn lấy lại những thứ thuộc về cô, là chuyện hết sức bình thường, nhưng bọn họ, ngược lại còn lăng nhục cô, chỉ trích cô, chửi mắng cô, tranh đấu với cô, giành giật với cô.

Người đó, dù gì cũng là đứa con ruột Tô Tương bà mang thai 10 tháng đẻ ra, bà đối xử với con ruột như vậy, thật sự sẽ không hối hận sao?

Đến Lục Văn Bân cũng bắt đầu hối hận rồi?

Tô Tương không dám nghĩ sâu, sợ nghĩ nhiều 1 tí, sẽ chịu sự chỉ trích của đạo đức và truy hỏi của lương tâm.

Cô nắm chặt tay Vân Bính Hoa: “Bính Hoa, em.. em có chút không thoải mái, chúng ta … đi trước đi!”

Không biết từ lúc nào, bà sợ đối diện với ánh mắt trong suốt của Vân Khuynh, nhưng phải từ bỏ Dương Liễu sao? Vậy… cũng không nỡ, nhiều năm như vậy, bà bỏ nhiều tình thương và tâm huyết lên người Dương Liễu… cuối cùng bà chỉ dám trốn tránh.

Vân Bính Hoa biết — chuyện đến mức này, Lục Văn Bân thua chắc, dù cho hắn không muốn ly hôn, Vân Khuynh cũng sẽ không đồng ý, mà tòa án sẽ dựa trên chứng từ mà Vân Khuynh cung cấp, phán cô và Lục Văn Bân tình cảm vợ chồng tan nát, cho phép giải bỏ quan hệ vợ chồng trên pháp luật của cô và Lục Văn Bân, còn về Lục gia cuối cùng vẫn phải trả tiền bồi thường cho Vân Khuynh, đó là chuyện của Lục gia, ông hoàn toàn không quan tâm.

Vợ yêu của ông có chuyện, ông lập tức đứng dậy, đỡ bà rời đi.

Lục Bác Dương vẫn luôn không nói chuyện, mặt của ông đã tức đến tái xanh.

Mà Lục Bác Dương không nói chuyện, Cao Thúy Lan cũng không dám nói, bà mới xuất viện, vết thương trên người còn chưa lành hết, hai chân cũng đã không thuận tiện, trước khi đến, cô đáp ứng Lục Bác Dương, tuyệt không nói nhiều, bà bắt đầu sợ Lục Bác Dương, không dám làm trái ý của ông.

Cho nên, lúc này, dù cho bà thật sự muốn trực tiếp xông qua, nói với Lục Văn Bân, không được nói bậy, tự hủy đi thanh danh! Nhưng không thể không nhịn lửa giận trong bụng, chỉ có thể dùng ánh mắt tức giận, nhìn chằm chằm Vân Khuynh.

Con nha đầu đê tiện đáng chết này, đã sắp ly hôn với con bà, lại rót cho con bà loại canh** gì, khiến nào không quan tâm mặt mũi, trước tòa phản đối ly hôn?

Vân Khuynh không hồi đáp, chỉ quay đầu lại, trên mặt hiện lên sự mỉa mai dễ thấy, như nhìn rác mà cô đã bỏ đi, nhìn Lục Văn Bân 1 cái.

Lục Văn Bân mặt đầy kỳ vọng trở thành mặt đầy tức giận: “Vân Khuynh, cô… biểu tình của cô là gì? Cô xem thường tôi đúng không? Tôi nói cô biết, tôi và cô chưa ly hôn, cô chính là vợ của tôi, tôi nói cái gì, cô cũng không thể từ chối!”

“Cô còn muốn gì nữa? Tôi đã đáp ứng không ly hôn với cô, còn không tính thừa nhận Dương Liễu và con của cô ta, tôi đã nhượng bộ rất lớn rồi, cô đừng được voi đòi tiền, lòng tham không đáy!”

“Vân Khuynh, em thấy thế này có được không? Nếu em vẫn còn tức chuyện lúc đầu anh lừa em kết hôn, chúng ta ly hôn trước, tiền của bà nội em đầu tư và hồi môn của em trả em trước, sau đó em dùng tiền đó mua 1 mảnh đất, chúng ta lại kết hôn thêm lần nữa, ở mảnh đất đó xây ngôi nhà thuộc về chúng ta? Anh nhớ, trước đây em có 1 ước mơ chính là như thế, đúng không?”

"Nếu em còn quan tâm chuyện Dương Liễu và đứa con, không sao, anh có thể đưa họ ra nước ngoài! Anh có thể…"

"Nghịch tử! Câm miệng cho tao!" Lục Bác Dương cuối cùng cũng nhịn không nổi quát lên 1 câu: "Còn muốn về Lục gia, thì đừng nói bậy, nếu không, Lục Bác Dương tao không có đứa con như mày!"

Trước mặt mọi người nói ra lời này, có thể nói Lục Bác Dương thật sự giận điên lên rồi, nếu Lục Văn Bân không im miệng nữa, Lục Bác Dương rất có khả năng biến lời nói của mình thật sự thật.

Lục Văn Bân ngây người 1 lúc, cuối cùng cũng phản ứng lại mình đang làm gì, cụp mắt xuống, bộ dạng u ám, 1 chữ cũng không nói nữa.

Luật sư của Vân Khuynh đứng dậy nói: "Bị cáo ở trên toàn nhục mạ thân chủ của tôi, dùng lời lẽ uy hiếp thân chủ tôi, tôi muốn yêu cầu tòa thêm 1 điều vào chứng cứ mà tôi cung cấp lúc nãy, ở tòa trang nghiêm như vậy, bị cáo còn dám không chút kiêng kỵ bừa bãi đối đãi với thân chủ của tôi, đủ để chứng minh, quan hệ vợ chồng của họ, sợ đã rạn nứt, với lại, hôn nhân này, gây tổn thương không thể bù đắp đối với thân chủ của tôi, tôi đề nghị tòa án phán bị cáo phải bồi thường phí tổn thất tinh thần…"

Luật sư của Lục Văn Bân lúc này cũng không còn cách nào khác, vậy mà dám lấy sổ khám bệnh của bác sĩ ra, nói Lục Văn Bân có lịch sử bệnh thần kinh, có 1 vài hành vi không thể khống chế được, với lại, bệnh thần kinh của anh đã có từ trước khi kết hôn với Vân Khuynh.

Nhưng đây chỉ là tự mình gạt mình, căn bản không thể chứng minh điều gì, còn bị luật sư của Vân Khuynh dùng chuyện không nói với bên nữ lịch sử bệnh thần kinh trước khi kết hôn, cũng có thể phán là lừa hôn, tăng tội lỗi của Lục Văn Bân trong hôn nhân lên.

Cuối cùng, thẩm phán trưởng phán Vân Khuynh và Lục Văn Bân ly hôn, Lục gia trả lại Vân Khuynh 100 triệu tiền đầu từ và của hồi môn trị giá 3 triệu 640 tệ, đồng thời tài sản chung của vợ chồng phải chia cho Vân Khuynh 80%, và bồi thường cho Vân Khuynh 5 triệu tệ.

Án vừa được phán, Lục Văn Bân như khúc gỗ bị đục lỗ vậy, hoàn toàn quên mất nên phản ứng như thế nào.

Tài sản chung của vợ chồng đó, phần lớn đều là Cao Thúy Vân từ Lục gia và Cao gia từ chút lấy ra đưa anh đứng tên, anh như vậy, giống như là lấy phần lớn tài sản của mẹ con anh để bồi thường.

"Tôi không đồng ý ly hôn? Tôi không đồng ý phán quyết, tôi muốn kiện! Vậy không công bằng, bây giờ tôi muốn kiện!" Lục Văn Bân như mấy bà đầu đường xó chợ vậy, điên cuồng chửi mắng, chửi xong luật sư chửi thẩm phán, kết quả bị cảnh sát bắt lại.

Lục Bác Dương không có cách nào, chỉ có thể dựa vào quan hệ đưa tiền để mang người về.

Vì tránh hiểu lầm, Hoắc Nhất Hàng không đến ngồi nghe, nhưng vụ án kết thúc, anh liền kêu người đưa Vân Khuynh an toàn rời khỏi tòa, những ký giả đứng ở ngoài đến mặt nghiêng của Vân Khuynh cũng không chụp được 1 tấm, cuối cùng chỉ có thể rời đi, ngược lại không có ai giúp Cao Thúy Lan vây dòng nước chảy không ngừng đó lại. Các loại câu hỏi hướng về Cao Thúy Lan, bà trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được, chịu đựng đúng 1 tiếng hơn, cuối cùng đến khi ngất đi, mới được giải thoát…

Vân Khuynh về Quân Tì sơn trang, mới đến thang máy, trước mắt xuất hiện 1 bó hoa hồng lớn tuyệt đẹp.

Hoắc Nhất Hàng mặc đồ nghiêm túc, như là cầu hôn vậy đưa hoa cho cô, miệng giương lên độ cong vui vẻ: "Khuynh Khuynh, chúc mừng quay lại độc thân. Đưa giấy ly hôn anh kiểm tra 1 chút."

Hoa tươi và mỹ nam, cộng thêm mới đánh xong "trận chiến", tâm trạng Vân Khuynh rất tốt, không nghĩ nhiều, nhận hoa, lấy giấy ly hôn từ trong túi xách đưa cho Hoắc Nhất Hàng.

"Chứng minh của em cũng đưa anh." Lúc Vân Khuynh lấy giấy ly hôn ra, Hoắc Nhất Hàng nhanh tay lẹ mắt từ trong ví tiền của cô lấy ra chứng minh của cô.

"Khuynh Khuynh, em đi nghỉ trước, anh đi 1 chuyến, khi về sẽ ăn mừng với em!" Hoắc Nhất Hàng ôm lấy Vân Khuynh, đổi vị trí của 2 người, sau đó đóng cửa thang máy lại.

Số trên thang máy tiếp tục giảm, Vân Khuynh ôm đóa hoa lớn, biểu tình có chút mông lung — Hoắc Nhất Hàng đây là… có tiết mục gì?

75. Chương 75

Vân Khuynh nghi ngờ mở cửa ra, mới đi đến phòng khách, vẫn chưa mở đèn, đã phát hiện nhà được bố trí tinh tế 1 lượt.

Trên đỉnh đầu đến là bong bóng, có màu đỏ, hồng, tím nhạt 3 loại, màu đỏ ở vòng ngoài, tím nhạt ở trong, sắp xếp rất ngăn nắp, dưới bong bóng buộc sợi vải bông, mỗi sợi vải bông buộc 1 ngôi sao lớn nhỏ khác nhau. Bên ngoài của ngôi sao trong suốt, bên trong không biết để gì đó, ánh sáng lấp lánh rất dịu mắt chứ không chói lóa.

Bốn góc tường để giá treo đèn nhìn rất hoài cổ, phía trên có 1 lồng đèn đỏ lớn, ánh đèn phát sáng xuyên qua lớp vải mỏng màu đỏ, tạo ra ánh sáng ấm áp khắp căn phòng, tuy không sáng bằng đèn điện, nhưng cũng đủ để nhìn rõ mọi thứ trong nhà.

Vân Khuynh thay giày, cũng không mở đèn, sợ mở đèn sẽ làm mất đi không khi yên tĩnh đẹp đẽ này.

Cô đi đến giữa phòng khách, như là bị ánh sáng của những ngôi sao nhỏ bao vây vậy, như là đang dấn thân

với ngân hà lãng mạn vậy. Loại cảm giác đó, thật vui.

Từ góc độ của cô nhìn, cô lại thấy bàn ăn được bố trí rất đẹp ở kế bên.

Bàn tròn và hai cái ghế đều như được mặc đầm lưới tím tuyệt đẹp, giữa bàn để 1 bình hoa xinh đẹp, bình hoa được cắm những bông hoa tươi xinh đẹp, và những món ăn ngon được đặt xung quanh hoa tươi đó, rượu đỏ được để ở 1 bên…

Đột nhiên Vân Khuynh có 1 cảm giác chua xót muốn khóc, từ nhỏ đến lớn, đến sinh nhật cũng không được trải qua vui vẻ vài lần, bây giờ ly hôn, ngược lại có người chịu bỏ tâm tư ra đến chuẩn bị tất cả để ăn mừng với cô.

Bất kể mối quan hệ của họ là gì, Hoắc Nhất Hàng thật sự là 1 người đàn ông rất biết cách quan tâm, rất ấm áp.

Làm sao đây? Hình như cô ngày càng khó kháng cự thiện cảm mà Hoắc Nhất Hàng mang đến cho cô!

Anh đã chuẩn bị 2 phần bát đũa, anh nói sẽ sớm quay lại và thưởng thức cùng cô… Vân Khuynh nghĩ như vậy, liền về phòng ngủ trước, thay quần áo, nghĩ đến Hoắc Nhất Hàng cố tình mặc đồ rất trang trọng, cô cũng mặc 1 chiếc đầm dài màu tím nhạt.

Vân Khuynh quay về phòng khách đợi 1 chút, Hoắc Nhất Hàng quay về.

Vào nhà thấy Vân Khuynh ngồi trên sofa, ưu nhã xinh đẹp như vậy, trong mắt đột nhiên tràn đầy nhu tình.

“Khuynh Khuynh, xem anh đem gì cho em nè.” Hoắc Nhất Hàng đi qua, đưa quyển sổ đỏ cho Vân Khuynh.

Lúc Vân Khuynh nhìn lần đầu, còn tưởng là sổ ly hôn của cô và Lục Văn Bân, nhìn lần 2, mới phát hiện chữ “ly” thành chữ “kết”.

Đăng kí kết hôn?

Ai với ai kết hôn?

Cô mở ra xem, hình bên góc phải, rõ ràng là cô và — Hoắc Nhất Hàng?!

Mắt cô đột nhiên mở to, nghi ngờ mình xem sai, nhưng xem thêm vài lần nữa, người đàn ông có nụ cười đắc ý mà thâm trầm trong hình quả thật là Hoắc Nhất Hàng!

“Đây… đây là ý gì? Em và anh… kết hôn rồi?” Vân Khuynh có chút không dám tin: “Nhất Hàng, đây là giả sao?”

Chưa đợi Hoắc Nhất Hàng trả lời, cô nói tiếp: “Em biết rồi, tiếp sau đó, chúng ta phải đối phó với Lục gia rồi, anh làm giấy kết hôn giả, có phải có kế hoạch gì không?”

Kế hoạch? Giả?

Nụ cười trên mặt Hoắc Nhất Hàng cứng lại, lông mày nhíu chặt.

Não người phụ nữ này nghĩ gì vậy?

Anh gấp gáp đến ủy ban nhân dân, rồi gấp gáp quay về, còn tưởng cô sẽ khen tốc độ làm việc của anh, cô chỉ phản ứng như vậy?

“Khuynh Khuynh, câu trước em nói đúng, câu sau, nhanh chóng thu lại!”

“Anh đúng là kế hoạch với người nhà Lục gia, nhưng không dùng hôn nhân của mình để đối phó bọn họ, bọn họ, không xứng!”

“Số đăng ký kết hôn này, là anh lấy đơn ly hôn và chứng minh của em, cùng với chứng minh của anh, đích thân chạy đến ủy ban tìm người bạn cũ trước đây cấp tốc đăng ký đó! Khuynh Khuynh, sau này, chúng ta là vợ chồng được sự bảo vệ của pháp luật rồi!”

Nói đến đây, Hoắc Nhất Hàng lại cười nhìn Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, gả cho anh, em vui không?”

Vân Khuynh càng chấn động.

“Em… và anh… thật sự kết hôn rồi?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng hình như anh chưa từng nói với em chuyện kết hôn…” Cô mới vừa ly hôn, lại kết hôn.

Thời gian độc thân tự do ngắn ngủi chỉ có mấy tiếng?

Chênh lệch nhiều quá, tại sao cứ cảm thấy bị lỗ chỗ nào đó?

"Anh không nói sao?" Hoắc Nhất Hàng nói: "Chúng ta không phải đã thương lượng ngay từ đầu sao? Em ly hôn, gả cho anh, anh giúp em cự tuyệt Lục Văn Bân và Lục gia, chúng ta hợp sức với nhau, buổi sáng, ngược đãi những người tổn hại em đến kêu cha thét mẹ, buổi tối, mạnh mẽ kết hợp, lấy lại gấp đôi vui sướng mà chúng tôi đã thiếu mất?"

Hoắc Nhất Hàng nói mà mặt không đỏ tim không nhảy, Vân Khuynh ngược lại cảm thấy hô hấp không thông.

Cô đúng là đáp ứng ly hôn sẽ gả cho anh, nhưng cô không nghĩ là nhanh như vậy.

"Sao? Em… hối hận rồi?" Hoắc Nhất Hàng có chút căng thẳng.

Làm chuyện này, anh vẫn có 1 chút chột dạ, đúng là cô đáp ứng anh, nhưng không biết lúc nào mới thật sự mở lòng đối với anh, mà sau khi cô ly hôn, cũng không phải có 1 mình anh yêu cô, ít nhất còn có 1 tên Tống Tây Hoa.

Trên tay cô có Vân thị, tài sản cũng trị giá 200 triệu, ở Vinh Thành này, người muốn có cô nhiều vô số.

Anh thế nào cũng muốn hạ thủ trước sẽ là kẻ mạnh, trước tiên đưa cô vào phạm vi thế lực của anh trước rồi nói.

"Em… không có." Vân Khuynh lắc đầu: "Em chỉ là cảm thấy có chút nhanh, còn có chút, không thích hợp."

Dù sao, là cô chủ động tìm anh, cũng chính miệng cô đáp ứng gả cho anh, anh làm như vậy, cô ngại phản đối, cũng không tính phản đối.

"Không có là tốt," Hoắc Nhất Hàng thở phào 1 hơi, lại nói: "Nếu em có, thì cũng trễ rồi! Bây giờ em đã là vợ của Hoắc Nhất Hàng anh, anh sẽ không cho em cơ hội hối hận."

Hôn nhân nhiều nhất cũng chỉ là mấy vấn đề này, mâu thuẫn gia đình (chủ yếu là mẹ chồng nàng dâu) xung đột, mà mẹ anh mấy năm nay hối thúc anh kết hôn, chỉ cần là giống cái đều muốn đưa đến bên anh, tính cách của mẹ và Khuynh Khuynh đều tốt, sẽ không có vấn đề gì.

Tính cách, cuộc sống không hòa hợp? Vợ chồng tình cảm không hợp? 1 tuần 3 lần, làm cho hòa hợp mới thôi.

Vấn đề sinh sản? Sau này không cần biết là sinh nam hay nữ, anh đều thích.

Vấn đề kinh tế gia đình? Không sợ! Anh và cô đều không thiếu tiền!

Còn có vấn đề gì? Không cần biết là vấn đề gì, anh đều sẽ — giải quyết hết!

Người phụ nữ Hoắc Nhất Hàng anh thích, anh sẽ sủng ái thật tốt, yêu thương cô, sẽ khiến cô ngoài anh ra, không còn chỗ cho người đàn ông khác!

Ngữ khí của Hoắc Nhất Hàng tràn đầy kiên định, Vân Khuynh vô thức nhìn anh: "Em… có lẽ là không hối hận, chỉ là, anh xác định anh sẽ không hối hận? Bây giờ em là người không nơi nương tựa, anh cưới em, sẽ không bị người khác cười nhạo chứ."

"Em sợ người khác cười nhạo?" Hoắc Nhất Hàng hỏi ngược lại.

Vân Khuynh không chút do dự: "Đương nhiên không." Nếu cô quan tâm lời người khác nói, sẽ không cùng Lục Văn Bân, Lục gia, thậm chí ba mẹ ruột lật mặt.

"Anh cũng như vậy." Hoắc Nhất Hàng nói: "Chẳng qua, anh sẽ cố hết sức bảo vệ em, không để em bị người lời đồn bậy làm tổn thương! Chuyện chúng ta kết hôn, anh có thể tạm thời chịu ủy khuất, không công bố ra ngoài, qua cỡ 1 tháng nữa, anh bắt đầu công khai theo đuổi em, anh nên chuẩn bị tinh thần bị anh theo đuổi trước đi. Sau đó, chúng ta tổ chức hôn lễ."

Vân Khuynh ngây người 1 lúc, mặt đỏ lên.

Bị theo đuổi còn phải chuẩn bị gì?

Hoắc Nhất hàng đã đi qua, tự nhiên ôm eo cô: "Vợ, chúng ta ăn cơm trước? Sau đó uống tí rượu chúc mừng chúng ta kết hôn?"

Xuống xong rượu, lại làm tí chuyện không thể miêu tả được…

Nghe Hoắc Nhất Hàng nói vậy, Vân Khuynh mới biết, anh bố trí như vậy, không phải chúc mừng cô ly hôn, mà chúc mừng cô và anh kết hôn!

Đúng vậy, kết hôn, là chuyện vui lớn trong đời, đáng để ăn mừng, nhưng lúc cô và Lục Văn Bân kết hôn, cái gì cũng không nói, đêm hôm đó, Lục Văn Bân nói bệnh bắt máy bay qua nước ngoài tiêu sái khoái hoạt với Dương Liễu, lúc đó cô còn chuẩn bị hành lý cho hắn, bây giờ nghĩ lại, thật là mắc cười…

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vân Khuynh trầm xuống.

Sao lại nghĩ đến Lục Văn Bân rồi? Cô đã bái bai người đó rồi, cũng bái bai quá khứ rồi!

"Được! Chúng ta ăn mừng 1 chút!" Vân Khuynh ngẩng đầu, nở nụ cười trên môi.

Cô nên tạm biệt quá khứ thật tốt, cũng nên nhanh chóng đi vào 1 khởi đầu mới.

Cô trước giờ không có yêu cầu gì cao, hôn nhân này với Hoắc Nhất Hàng, chỉ cần anh không buông tay, cô cũng sẽ không buông tay.

Nhưng nếu… hy vọng sẽ không có chữ nếu đó!

Trong hoàn cảnh lãng mạn ấm áp, rượu thơm món ngon đều được bày ra, ở với người mà không cần phòng bị, người này còn bổ mắt như vậy. Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng đều cảm thấy vui vẻ mà trước đây chưa từng có, vô thức, rượu, cũng uống nhiều hơn.

Đương nhiên, tửu lượng của Hoắc Nhất Hàng tốt hơn Vân Khuynh nhiều, cho nên, khi anh có chút say, Vân Khuynh đã say mèm rồi.

Cô cầm ly rượu, lắc lư đứng dậy, 1 tay chống bàn, cười nói với Hoắc Nhất Hàng: "Nhất Hàng, đến, uống thêm!"

"Khuynh Khuynh, em say rồi." Hoắc Nhất Hàng nói.

"Say rồi? Em không say, anh nhìn, em còn biết anh là Hoắc Nhất Hàng! Em biết hôm nay em ly hôn với tên rác rưởi Lục Văn Bân, lại kết hôn với anh!" Vân Khuynh lại đi đến 1 bước, đến gần Hoắc Nhất Hàng: "Ài, Nhất Hàng, sao anh biến thành 2 đầu rồi?"

Cô để ly rượu xuống bàn, sau đó đưa tay ấn vào mặt Hoắc Nhất Hàng, đứng không vững, trực tiếp xông vào lòng anh.

Hoắc Nhất Hàng gấp gáp ôm cô.

Tay Vân Khuynh sờ lên mặt Hoắc Nhất Hàng, cô cười thấp: "Haha ~ Nhất Hàng, da anh thật đẹp! Em… em nói cho anh biết 1 bí mật! Anh có muốn nghe không?"

Bí mật? Mắt Hoắc Nhất Hàng híp lại, ôn hòa nói: "Em nói, anh nghe."

"Uhm~ ngại nói ~" Vân Khuynh đã uống rượu, mặt vốn đã đỏ lên, lúc này lộ ra khuôn mặt nũng nịu của cô gái nhỏ, cực kỳ mê người, Hoắc Nhất Hàng nhìn 1 cái, liền cảm thấy bên trong thân thể có 1 ngọn lửa đang dấy lên, bắt đầu trở nên nóng bỏng…

76. Chương 76

"Em nói đi, cho dù là bí mật gì, anh nghe xong cũng không cười em, cũng không nói cho người khác biết."

Hoắc Nhất Hàng rất muốn lập tức "xử đẹp" Vân Khuynh, nhưng anh cũng rất muốn biết bí mật của Vân Khuynh rốt cuộc là gì.

Lúc cô tỉnh táo chắc chắn sẽ không nói cho anh biết.

Thế là, anh nhẫn nhịn chờ đợi.

"Không cười tôi sao? Cũng không nói cho người khác biết? Anh…… Anh cam đoan?" Vân Khuynh mơ màng dùng đôi mắt say lờ đờ, còn có chút do dự nhìn Hoắc Nhất Hàng.

"Ừ, anh cam đoan! Chuyện này sẽ chỉ là bí mật nhỏ giữa hai người chúng ta! Hoắc Nhất Hàng cố gắng thả nhẹ ngữ khí.

"Vậy……tôi sẽ nói cho anh biết, kỳ thật tôi…… tôi hình như có chút thích Hoắc…… Hoắc Nhất Hàng rồi! Anh nói xem chuyện này là sao? Bởi vì tình yêu? Ha ha ai biết tình yêu là cái thứ gì? Vân Khuynh tôi từ nhỏ cũng chỉ biết cố gắng học tập, cái gì cũng học, cái gì cũng phải học, chỉ là chưa học đi thích một ai? Trên sách nói, tình yêu thứ này làm……làm tổn thương nhất! Tốt nhất đừng! Tốt nhất……"

"Tốt nhất đừng dễ từ bỏ loại cảm giác này!" Hoắc Nhất Hàng nói tiếp lời của Vân Khuynh: "Em từ nhỏ là đang sống vì người khác, vì có được sự quan tâm yêu thương của Vân Bính Hoa và Tô Tương mà sống, vì giúp ông bà nội chống đỡ Vân thị mà sống, không dễ gì hạ quyết tâm muốn sống chút ngày tháng bình an, thậm chí đánh cược hôn nhân của mình, nhưng lại muốn vì cứu vớt khủng hoảng kinh tế của Lục thị mà sống, em quá mệt mỏi rồi!"

"Nghe anh, từ hôm nay trở đi, đừng sống vì người khác nữa, hãy vui vẻ sống vì chính mình là được rồi, em thích người nào, hãy dũng cảm đi thích, em chán ghét người nào, hãy đừng nghĩ gì hết mà đi ghét, anh sẽ giúp em, có được hay không?"

Mắt Vân Khuynh sáng lên, đầu óc của cô một mảng hỗn độn, giống như từng có một giây thức tỉnh, rất nhanh lại chìm vào trong bóng tối: "Tôi…… Có thể?"

"Có thể."

"Nhưng nếu như người em thích, anh ta…… anh ta không thích tôi thì thế nào? Anh…… Anh có biết hay không, tôi không biết đoán tâm tư của người khác, hoặc đoán rồi, luôn đoán không đúng……"

"Cho nên, em là muốn biết Hoắc Nhất Hàng có thích em hay không?"

"Ừm."

"Vậy anh giúp em hỏi anh ta," Hoắc Nhất Hàng nhếch miệng cười sáng lạn, nhịn không được hôn một cái lên môi của Vân Khuynh, rồi mới nói: "Xong rồi, anh giúp em hỏi Hoắc Nhất Hàng rồi, anh ta nói anh ta rất thích em, lần đầu nhìn thấy em, đã bị em mê hoặc, sau đó cùng em ở chung càng lâu, lại càng thấy em đáng yêu, cho nên, anh ta mới không đợi được mà muốn cưới em, em còn nhớ rõ không? Em đã kết hôn với anh ta rồi."

"Kết hôn? Với ai?" Vân Khuynh nghĩ nghĩ, cười ngốc một tiếng: "Đúng, mình đã ly hôn với tên cặn bã Lục Văn Bân rồi, mình và…… và Hoắc Nhất Hàng đã kết hôn, hiện giờ mình là vợ của Hoắc Nhất Hàng rồi, mình đã gả cho anh ấy, mặc dù có chút đột ngột, mình còn chưa chuẩn bị kỹ, nhưng mình đã hứa với anh ấy trước, không thể đổi ý, cũng…… Không muốn đổi ý!"

Vân Khuynh nói, lắc đầu một cái, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Hoắc Nhất Hàng, vẻ mặt nghiêm túc: "Anh…… Anh là ai vậy? Anh ôm tôi làm gì chứ? Anh…… muốn giở trò lưu manh à!

"Anh là Hoắc Nhất Hàng! Hoắc Nhất Hàng mới kết hôn với em, là chồng của em! Em nhìn kỹ một chút!" Hoắc Nhất Hàng nhanh chóng nói.

"Anh…… Nhất Hàng?" Mặt Vân Khuynh thẹn thùng: "Có người nói với em, anh…… thích em?"

"Đúng, anh thích em!"

"Vậy anh……thích gì ở em?"

"Anh thích sự kiên cường của em, sự dũng cảm của em, sự cần cù của em, sự cố gắng của em, sự đơn thuần của em, sự đáng yêu của em, em xinh đẹp, khí chất cao quý ưu nhã của em, sự hào phóng của em, sự ưu tú của em…… Nụ cười của, tiếng khóc của em, sự phẫn nộ của em nỗi hận của em, sự lương thiện của em sự chịu đựng của em……Anh còn thích cảm giác nhẹ nhõm, vui vẻ khi chúng ta ở bên nhau, anh thích giọng nói của em, hơi thở của em, thân thể của em, mặt của em, lông mày của em, mắt của em, môi của…… em……"

Lời này còn chưa nói xong, Hoắc Nhất Hàng cũng nhịn không được nữa, hôn lấy Vân Khuynh.

Tình yêu nồng nhiệt dây dưa với nhau giữa răng và môi, ngọn lửa của tình yêu và dục vọng đốt nóng hai trái tim!

Một nụ hôn thật dài còn chưa kết thúc, Hoắc Nhất Hàng đã ôm Vân Khuynh, nhanh đi về phía phòng ngủ.

Một đêm kích tình, có lẽ bởi vì say rượu, Vân Khuynh phóng khoáng hơn mấy lần trước đó, đáp lại Hoắc Nhất Hàng 1 cách nhiệt liệt, hai người một lần rồi lại một lần leo lên tới đỉnh cực hạn……

Kết quả của say rượu và tình dục quá độ, là cơn đau đầu mê man và cơn đau nhức toàn thân.

Lúc Vân Khuynh tỉnh lại, đã là 9h sáng hôm sau. Cô mở mắt ra, thì cảm nhận rõ sự dị thường của cơ thể mình,

Vén chăn lên xem, quả nhiên là không mảnh vải che thân nằm ngang trên giường, quay đầu, lại trông thấy trong thùng rác bên cạnh có mấy cái tt cùng rất nhiều giấy vệ sinh, đầu óc đùng một chút, mơ hồ nhớ lại từng đoạn sự kích tình của đêm qua!

Cái người vô cùng phóng khoáng đó thật sự là cô sao? Sao cô lại biến thành như vậy?

Vậy thì, Hoắc Nhất Hàng anh ta…… anh ta có thể cách nghĩ khác về cô không? Có cho là cô thật ra là một người phụ nữ rất phóng đãng không?

"A a a"

Vân Khuynh càng nghĩ càng cảm thấy bản thân không còn mặt mũi nào gặp ai, dứt khoát trực tiếp kéo chăn qua đỉnh đầu, kêu to một hồi lâu.

Hoắc Nhất Hàng vừa cầm bữa sáng tới, liền nghe được tiếng của Vân Khuynh, còn tưởng rằng có chuyện gì, nhanh chóng thả đồ trong tay xuống, vọt vào phòng ngủ.

"Khuynh Khuynh, em sao thế? Đau chỗ nào?" Hoắc Nhất Hàng vọt tới cạnh giường, đưa tay kéo chăn mền trên người Vân Khuynh ra.

Vân Khuynh nghe được anh đã tới, ngược lại túm chặt chăn hơn.

"Em……em không sao, anh…… anh đi ra ngoài trước đi!"

"Em không sao mà kêu to như vậy sao?" Hoắc Nhất Hàng cau mày nói: "Anh đều nghe thấy rồi! Ngoan, chỗ nào không thoải mái đừng cố nhịn, để cho anh xem thử."

"Em…… Không!" Vân Khuynh kiên trì.

"Lấy chăn ra." Hoắc Nhất Hàng cũng kiên trì.

"Em còn không chưa mặc quần áo, anh đừng…… đừng kéo chăn của em, em thật sự không sao mà." Vân Khuynh núp trong chăn, thật ra rất giận, nhưng càng xấu hổ, gấp đến chảy hết mồ hôi.

“Ai ngờ, Hoắc Nhất Hàng lại nói: “Không mặc quần áo có sao đâu, toàn thân em chỗ nào mà anh chưa xem qua, ngoan nào”

Nhân lúc sức của Vân Khuynh thả lỏng một chút, Hoắc Nhất Hàng vội vàng giật chăn mền ra.

Vân Khuynh đành phải dùng một đôi tay che mặt lại: “Em đã nói em không sao mà, anh…… vừa sáng sớm, đây là làm cái gì?”

“Không sao?” Hoắc Nhất Hàng trông thấy đầu đầy mồ hôi của Vân Khuynh, càng không tin: “Cả người em đổ mồ hôi lạnh rồi, còn nói mình không sao?” Anh đặt tay lên trán Vân Khuynh thử một chút, chân mày nhíu càng chặt: “Có chút nóng, có phải đêm qua nhiệt độ trong phòng quá thấp, bị lạnh, bị cảm rồi?”

“Khuynh Khuynh, em còn chỗ nào không thoải mái không? Bây giờ anh sẽ đi mua thuốc cho em?”

“Hay là, em có thể đứng dậy không? Anh mặc quần áo giúp em, sau đó đưa em đi bệnh viện khám thử?”

“Vân Khuynh bất đắc dĩ, không thể không buông tay ra, vốn dĩ muốn giận, nhưng đối mặt với sự nghiêm túc, lo lắng không thôi của Hoắc Nhất Hàng, cô sửng sốt một chút, lắc đầu: “Em thật sự không sao, chỉ là tối hôm qua uống quá nhiều rượu, đầu có chút đau, còn có…… Cái đó…… đêm qua em, không có làm ra chuyện quá…… quá giới hạn với anh chứ?”

“Hửm?” Hoắc Nhất Hàng hơi ngớ ra, sau đó, hiểu được Vân Khuynh rốt cuộc là bị gì.

Cô là nhớ tới chuyện tối hôm qua, xấu quá đây!

Nhìn bộ dạng dễ thương ngượng đến đỏ mặt của cô, anh muốn trêu cợt tâm tư của cô.

“Tối qua à chuyện quá đáng à, em……ngược lại không có làm.” Hoắc Nhất Hàng nói, bỗng nhiên cúi người xuống, cố ý nhìn chằm chằm cánh môi của Vân khuynh, một tay còn thừa cơ tiến vào trong chăn, sờ soạng làn da tinh tế trơn mềm của Vân Khuynh, nói thật nhỏ: “Nhưng mà…… Khuynh khuynh, tối qua em thật sự nhiệt tình như lửa, xém chút làm cho anh bị nung chảy!”

“Em…… em đâu có, mí mắt Vân Khuynh cụp xuống, mặt càng đỏ hơn: “Hôm qua em uống nhiều, cái gì cũng không biết…… Hơn nữa, con người trong trạng thái say xỉn, khó tránh khỏi sẽ làm ra một số chuyện không quá…… bình thường, anh…… anh hãy mau quen hết những chuyện đó đi!”

“Quên hết? Nhưng anh không nỡ quên!” Hoắc Nhất Hàng nói: “Anh còn chưa nói cho em biết, anh rất thích em của tối hôm qua, anh cũng không tán đồng lời này của em, sau khi con người uống say, đó nên là bộ dạng không thể bình thường hơn được nữa, tình cảm biểu hiện ra, cũng đều rất chân thực.”

“Đúng rồi! Tối qua em còn tỏ tình với anh nữa.”

“Cái gì?” Vân Khuynh giống như nghe không rõ. Cô…… cô tỏ tình với Hoắc Nhất Hàng? Không thể nào?

Chính cô một chút ấn tượng cũng không có a.

“Em nói gì rồi?” Cô tranh thủ hỏi.

Khóe miệng Hoắc Nhất Hàng khẽ nhếch, mặt không đỏ tim không đập nói: “Em nói em thích anh, từ lần đầu gặp mặt, đã thích anh, sau đó, càng ở chung với anh, càng cảm thấy con người của anh cũng không tệ lắm, gả cho anh, chỉ là không chuẩn bị gì hết, nhưng trong lòng thật ra là rất vui.”

“Em còn nói, em thích anh đẹp trai, thích body chuẩn của anh, thích khí chất tốt của anh, thích anh ưu tú có năng lực, thích cảm giác nhẹ nhõm tự tại khi ở cùng nhau, em còn thích lông mày của anh, thích đôi mắt của anh, thích miệng của anh, em thích anh hôn em, thích loại cảm giác vui sướng cực hạn khi làm tình với anh, em còn thích……”

“Đây không thể nào!” Vân Khuynh vội vàng cắt đứt Hoắc Nhất Hàng: “Mặc dù em có chút xíu hảo cảm với anh, nhưng em sẽ không thể nào nói những lời này với anh!”

“Cho nên, em thừa nhận em thật sự thích anh sao?” Hoắc Nhất Hàng truy vấn.

“Thích anh thì đã sao? Bây giờ anh là chồng của em, em thích chồng mình có vấn đề sao?” Vân Khuynh xoay đầu qua một bên: “Dù sao thì em chắc chắn không nói qua những lời không biết xấu hổ đó.”

“Em thừa nhận bản thân em thích anh là được rồi!” Hoắc Nhất Hàng hài lòng cười: “Đúng, em không nói qua những lời đó, những lời đó đều là anh nói!”

“Được rồi, em ăn điểm tâm trước, anh lau người giúp em rồi, em có thể trực tiếp mặc quần áo ra, công ty của anh còn có chút chuyện, không ăn điểm tâm cùng em nữa, hôm nay bên ngoài có mặt trời, lát nữa em có thể ra ngoài phơi nắng một chút, tốt cho sức khỏe.”

Nói xong những lời này, Hoắc Nhất Hàng mới yên tâm rời đi.

Vân Khuynh nhìn bóng lưng lúc đi khỏi của anh, không ngượng nữa.

Đợi khi cô mặc quần áo xong đi ra ngoài, đang muốn vào phòng ăn ăn cơm, nghe được chuông cửa vang lên, cô còn tưởng rằng là Hoắc Nhất Hàng quên chuyện gì quay trở về, không nhìn camera liền mở cửa —— lại thấy một người mà cô không ngờ tới.

77. Chương 77

Ngoài cửa có một người phụ nữ trẻ tuổi.

Cô ta mặc một cái đầm màu trắng phối với một cái áo khoác ngắn mỏng, đường cong của cái đầm và những hạt trang trí sáng lấp lánh trên áo khoác mang đầy cảm hứng thiết kế, đôi giày cao gót mũi nhọn màu bạc dưới chân, làm tôn lên đôi chân thon dài của cô, khiến cô vô cùng nữ tính.

Trong tay cô cầm một túi da cái màu đỏ sậm có khóa kéo màu vàng kim, tóc buộc một nửa kết hợp với tóc trên đỉnh đầu hơi phồng, vừa tùy ý vừa thông minh thanh lịch, trang sức đeo trên người không nhiều, nhưng người biết nhìn hàng sẽ có thể nhìn ra giá trị bên trong của nó không nhỏ…… Đây là một người phụ nữ có khí chất cao quý hào phóng, không phô trương không nóng nảy, biết cách ăn mặc, lại còn rất chú trọng về phong cách sống!

Tuy nói khí chất của một người phụ nữ không liên quan với việc cô có bao nhiêu tiền, nhưng cách ăn mặc tỉ mỉ vẫn sẽ khiến cho con người có cảm giác trước mắt sáng bừng.

Trước mặt người phụ nữ này, Vân Khuynh lại có chút tự ti.

Vân Bính Hoa và Tô Tương từ nhỏ đã bỏ mặc cô, ông bà nội đào tạo cô như con trai, như người thừa kế của Vân thị, cũng không dạy cô một vài thứ về con gái, mỗi lần cô tham dự những trường hợp quan trọng đều trực tiếp mặc một bộ đồ thể thao ol, trang điểm nhẹ, đại đa số quần áo cũng đều trắng đen, bình thường, làm người ta tìm không ra chỗ sai, cũng tuyệt đối không nổi trội.

Lần duy nhất ăn mặc đẹp qua, cũng chỉ có tiệc sinh nhật của Lục Lợi Quần lần trước, đó còn là Hoắc Nhất Hàng dẫn cô tới làm ở chỗ thợ trang điểm……

Người phụ nữ đó thấy người mở cửa chính là một cô gái trẻ 20 mấy tuổi, cũng sửng sốt một lát, lập tức sau đó, lộ ra một nụ cười ấm áp: “Xin chào, xin hỏi, nơi này có phải nhà của Hoắc Nhất Hàng không?”

“Nhất Hàng? Chị tìm anh ta sao? Anh ta…… Anh ta sống ở đối diện!” Không biết tại sao, nghe tên Hoắc Nhất Hàng từ miệng một người phụ nữ khác, Vân Khuynh bỗng nhiên có chút căng thẳng, có chút lo sợ.

Nói xong, cô lại hỏi thêm một câu: “Cái đó…… chị…… chị tìm anh ta làm gì? Anh ta bây giờ không có ở nhà.”

Nhất Hàng?

Người phụ nữ hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Vân Khuynh, quay đầu nhìn thoáng qua cửa đối diện, lại chuyển tầm mắt lên người Vân khuynh: “Cậu ta không ở nhà? Vậy thật không may rồi, tôi tới tìm cậu ta…… ừm, có chút việc, vậy, cô biết khi nào cậu ta trở về không? Hay là, tôi có thể mạo muội vào nhà cô chờ cậu ta một lát không?”

"Anh ấy đến công ty rồi ạ," Vân Khuynh nói: "Có lẽ buổi trưa về, cũng có thể buổi tối trở về, cái này, em cũng không rõ lắm. Nếu như, chị có thể chờ, vậy, mời chị vào!"

Đồ đẹp ai cũng thích, một đại mỹ nữ như thế đứng ở ngoài cửa, Vân Khuynh cũng có chút không đành lòng, lại không có chút phòng bị với cô ta, liền cho cô ta vào nhà.

"Vậy thật làm phiền cô rồi, tôi ở nhà cô ngồi một lát, cũng không cần quá lâu, gọi điện thoại, cậu ta cũng sẽ trở về." Người phụ nữ cười đi theo Vân Khuynh vào nhà.

Đi đến tủ giày, Vân khuynh lấy cho cô ta một đôi dép lê chưa mang qua, để cô thay giày.

Cô ta tùy ý nhìn vào tủ giày đó một chút, phát hiện ngoài vài đôi giày nữ ra, còn có một đôi dép nam và một đôi giày da của nam, số đo đó lại bằng với số đo của Hoắc Nhất Hàng.

"Chị ơi, chị…… chị ăn sáng chưa? Em đang tính ăn sáng, nếu như chị không chê, hay là, ăn chung với em một chút?"

Mời người ta vào nhà, Vân Khuynh cảm thấy ngại khi để người phụ nữ đó ngồi không, dù sao Hoắc Nhất Hàng vì muốn cô ăn nhiều chút nên, mỗi bữa sáng đều làm rất nhiều, hai người ăn còn dư.

"Cái này…… không hay lắm đâu." Người phụ nữ nói.

Còn nữa, cô gái này lại gọi bà là chị? Thật thú vị.

"Không sao, em…… chồng em làm hai phần bữa sáng, nhưng anh ấy có việc đột xuất, đi rồi, một mình em ăn cơm, cũng rất nhàm chán." Vân Khuynh nói xong, mặt đỏ hồng, cô cũng không biết mình sao lại nói ra 1 câu thế này, còn nói thẳng bữa sáng là chồng làm…… Là lo sợ người phụ nữ xinh đẹp này có quan hệ gì với Hoắc Nhất Hàng sao?

Loại tâm trạng này trước kia chưa từng có.

"Cô…… đã kết hôn rồi?" Người phụ nữ hơi có chút thất vọng, nhìn thoáng qua xung quanh, còn nói: "Là tân hôn à, tôi thấy trong nhà cô trang trí…… khá lãng mạn."

"Ừm!" Vân Khuynh gật đầu: "Tụi em vừa mới lấy giấy chứng nhận kết hôn, còn chưa cử hành hôn lễ, những thứ này…… đều là anh ấy làm."

"Vậy cô đã lấy được một người đàn ông tốt rồi! Còn chưa hỏi cô, xưng hô thế nào?" Người phụ nữ nói, bà buồn đây, người kia của nhà mình, còn không biết khi nào mới kết hôn đây!

“Em tên Vân Khuynh.”

“Vân Khuynh, tên thật hay, vậy tôi…… sẽ dùng bữa sáng với cô, chúng ta mới vừa gặp mặt, cô đã mời tôi ăn cơm, tôi……”

“Không gì phải ngại đâu, chị, bà nội em thường nói, người có duyên mới có thể gặp mặt, người quen đều bắt đầu từ người xa lạ, nói không chừng, em và chị sau này cũng sẽ trở thành bạn bè?” Ý của Vân Khuynh là, người phụ nữ này nếu quen biết Hoắc Nhất Hàng, cô là vợ của Hoắc Nhất Hàng, chờ Hoắc Nhất Hàng trở về, mọi người cũng sẽ quen biết.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, người phụ nữ này không có sự dây dưa về mặt tình cảm trai gái với Hoắc Nhất Hàng……

Sau khi khách sáo một hồi, hai người phụ nữ ngồi ở trước bàn ăn.

Vân Khuynh lấy chén đũa cho người phụ nữ, và múc thêm một chén cháo.

Nhân lúc Vân Khuynh đi lấy chén đũa, người phụ nữ nhắn một tin cho Hoắc Nhất Hàng: “Mẹ đang ăn sáng ở nhà của Vân Khuynh, làm xong về đón mẹ.”

Hoắc Nhất Hàng đang giải quyết chuyện liên quan đến dự án ở nước ngoài của Lục thị, đặc biệt cài đặt chế độ thông báo tin nhắn, cầm lên xem qua, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, tranh thủ xử lý xong việc trong tay, liền vội vàng trở về.

Đợi đến lúc anh đến Quân Tỉ sơn trang, ra khỏi thang máy, lúc trực tiếp mở cửa đi vào, Vân khuynh và người phụ nữ đã ngồi trong phòng khách, vừa uống nước trái cây, vừa tán gẫu 1 cách vui vẻ.

Hoắc Nhất Hàng trở về, cũng làm cho hai người phụ nữ cảm thấy có chút đột ngột.

Vân Khuynh thấy anh ngay cả giày cũng không thay liền vọt vào, mắt anh không thèm nhìn cô mà trực tiếp nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp thanh lệ đó, trong lòng có chút chua xót, anh và người phụ nữ này quả nhiên quen biết, lo lắng như thế? Chẳng lẽ, bọn họ thật sự có mối quan hệ thân mật gì sao?

Chuyện mà người phụ nữ nghĩ chính là, Nhất Hàng sao có thể trực tiếp vào nhà Vân Khuynh? Chẳng lẽ……

Vân Khuynh là người nói chuyện trước: “Cái đó, Nhất Hàng, chị này……”

Lời này của cô còn chưa nói xong, Hoắc Nhất Hàng liền xen miệng vào, và nói với người phụ nữ đó: “Mẹ! Sao đột nhiên mẹ lại đến Vinh Thành? Cũng không gọi điện cho con trước, còn chạy đến nhà Vân Khuynh, mẹ thế này, thật không có lễ phép!”

Mắt Vân Khuynh lập tức mở thật to.

Cái gì? Người phụ nữ này là…… là mẹ của ……..Hoắc Nhất Hàng?

Người mẹ trẻ tuổi thế này? Mẹ ruột?

"Thằng con mất dạy này, la lớn thế làm gì?" Người phụ nữ nhíu mày: "Lỗ tai của mẹ con còn chưa điếc, nghe được lời con nói, từ nhỏ đã dạy con nói chuyện với con gái phải dịu dàng chút, mẹ không dễ gì mới có con dâu, bị con hù chạy nữa rồi!"

Nói xong, người phụ nữ còn quay đầu, cười nói với Vân Khuynh: "Đúng không, Khuynh Khuynh."

"Cái này…… chị…… Không đúng, dì, vẫn không đúng…… Mẹ, con……" Vân Khuynh vô cùng xấu hổ, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào.

Người phụ nữ này lại đúng thật là mẹ của Hoắc Nhất Hàng, cô còn gọi bà ấy là chị, còn nghi ngờ bà ấy và Hoắc Nhất Hàng có mối quan hệ nam nữ không thể cho người ta biết, sự hiểu lầm này làm lớn rồi, quả thực không còn mặt mũi nào gặp ai!

"Con mới không dọa Khuynh Khuynh của con, người dọa cô ấy, là mẹ đó!" Hoắc Nhất Hàng cũng biết Vân Khuynh xấu hổ, bước tới mấy bước, ôm Vân Khuynh, giới thiệu với cô: "Khuynh Khuynh, đây là mẹ anh, Hoắc Thành Quân, em đừng nhìn bà ấy xinh đẹp, gài bẫy người ta không hề mềm lòng, anh từ nhỏ đã lớn lên dưới sự giáo dục ma quỷ của bà ấy."

Ngay sau đó, Hoắc Nhất Hàng lại giới thiệu Vân Khuynh với Hoắc Thành Quân: "Mẹ, đây là cô vợ trẻ mà con dốc sức bình sinh mới bắt về nhà được, vừa xinh đẹp vừa thông minh, thanh niên đẹp trai tài giỏi theo đuổi cô ấy có nguyên một đoàn, cuối cùng vẫn là lựa chọn con…… thế nào? Lần này, con của mẹ không để mẹ thất vọng chứ? Đã nói trước ba mươi tuổi nhất định tìm một người con dâu tốt cho mẹ, con làm được rồi phải không?

Giấy chứng nhận kết hôn tụi con đã lấy rồi, chỉ chờ mẹ chủ trì đại cục xử lý hôn lễ!

Nhưng, chúng ta phải nói trước, mẹ cũng đừng biểu hiện quá nhiệt tình, Khuynh Khuynh là của con, không phải của mẹ, mẹ đừng nghĩ cướp cô ấy đi, cũng đừng ức hiếp cô ấy, nếu không, con sẽ nổi nóng với mẹ đó!"

Trước mặt mẹ, Hoắc Nhất Hàng thật đúng là một giây biến thành con nít lớn, lời nói này, giống đang làm nũng hơn.

"Khuynh Khuynh, con nghe đi, thằng con mất dạy này, cũng chỉ còn lại cái miệng này lợi hại, nó còn uy hiếp mẹ, con dâu của mẹ, sao lại không phải của mẹ rồi, mẹ trông ngày trông đêm mới trông được đứa con dâu, mẹ thương còn không kịp nữa, sao có thể ức hiếp con chứ?"

Hoắc Thành Quân tức giận nói, trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Bà cũng đi tới, nắm tay Vân Khuynh nói: "Khuynh Khuynh à, lần đầu tiên mẹ trông thấy con, đã cảm thấy con rất thân thiết, lúc này mới mày dày đến chỗ con ngồi một chút, sau đó con nói con kết hôn rồi, mẹ còn buồn một trận, nghĩ đến con trai mẹ lại không có hi vọng, không ngờ tới, đây đúng thật là —— không phải người một nhà, không vào chung cửa nhà!"

"Con yên tâm, mẹ chắc chắn sẽ không ức hiếp con đâu, năm đó lúc mẹ mang thai Nhất Hàng, muốn có đứa con gái, ai biết sinh ra lại là một thằng con mất dạy, những năm này, mẹ vì thằng con này hao tâm tốn sức, mẹ nằm mơ cũng muốn có một áo bông nhỏ tận tình!

"Khuynh Khuynh, con vào nhà của chúng tôi, thì chính là con gái của Hoắc Thành Quân, nếu như thằng con mất dạy này dám ức hiếp con, con hãy nói với mẹ, mẹ giúp con dạy dỗ nó!"

Nói xong, Hoắc Thành Quân còn trừng Hoắc Nhất Hàng một cái: "Nếu mẹ không chạy tới xem thử, mẹ cũng không biết con kết hôn với Khuynh Khuynh, hôn lễ chắc chắn phải do mẹ sắp xếp, phải làm thật náo nhiệt! Cho tất cả mọi người trong Vinh Thành đều phải xem, con trai ngoan và con dâu ngoan của Hoắc Thành Quân mẹ!"

"Mẹ, mẹ…… mẹ nói quá rồi, con thật sự thấy rất xấu hổ," Vân Khuynh nói: "Mẹ bảo dưỡng quá tốt, khí chất tốt, cách ăn mặc tốt, lại xinh đẹp thế này, một chút cũng nhìn không ra là người hơn bốn mươi tuổi, trước đó con còn gọi mẹ là chị, cũng là cho rằng mẹ chỉ lớn hơn con một chút, mong mẹ đừng trách."

"Còn nữa, Chuyện con và Nhất Hàng kết hôn, tạm thời còn chưa thích hợp để quá nhiều người biết, đó là bởi vì con, con……" Nói đến đây, Vân Khuynh cúi đầu xuống, có chút quẫn bách: "Nói thật với mẹ, trước đó con đã từng kết hôn qua một lần, mặc dù lúc đến với Nhất Hàng là thân trong sạch, nhưng quả thật từng có một lần hôn nhân thất bại, hơn nữa, chuyện con ly hôn, xôn xao khắp nơi, chồng trước của con là…… Lục Văn Bân."

Lông mày của Hoắc Thành Quân nhíu lại: "Ai?"

78. Chương 78

Trái tim Vân Khuynh lập tức nhói một cái.

Cô cho rằng Hoắc Thành Quân đang để tâm tới hôn nhân giữa cô và Lục Văn Bân hôn nhân trước đó.

Hoắc Nhất Hàng cũng cho rằng như vậy, vội vàng ôm chặt Vân Khuynh hơn, vội vàng giải thích với Hoắc Thành Quân: "Mẹ, Khuynh Khuynh kết hôn với Lục Văn Bân, đó cũng là âm mưu của Lục gia, là Lục Văn Bân và Vân Bính Hoa, Tô Tương cùng nhau tính kế Khuynh Khuynh, mục đích của họ là vì muốn lấy được cổ phần của tập đoàn Vân thị mà Vân lão gia tử để lại, lợi dụng Khuynh Khuynh mới có thể giúp Lục thị

giải quyết khủng hoảng kinh tế, bắt Khuynh Khuynh trải đường cho con gái mà Vân gia nhận nuôi!"

"Khuynh Khuynh đúng là gả qua một lần, nhưng Lục gia căn bản cũng không coi cô ấy là người nhà, bọn họ đều là những tên súc sinh không có lương tâm mắt bị mù, sao có thể nhìn thấy điểm tốt thật sự của Khuynh Khuynh chứ? Nhất là Lục Văn Bân, đêm tân hôn mà bay ra nước ngoài ngoại tình với Dương Liễu, lúc trở về, còn mang theo Dương Liễu mang bầu bảy tháng ép Khuynh Khuynh ly hôn……"

'Mẹ, Khuynh Khuynh rất hiền lành, cô ấy luôn rất cố gắng, rất chân thành đối đãi với tất cả mọi người, là những người kia khinh người quá đáng!"

"Nhưng mà, con cũng muốn cảm ơn Lục Văn Bân, nếu như không phải hắn có mắt không tròng, con cũng không gặp được người tốt như Khuynh Khuynh."

Hoắc Nhất Hàng một hơi nói hết nhiều chuyện thế này, nói ra trọng điểm trước, đơn giản là lo lắng Hoắc Thành Quân sẽ bởi vì hôn nhân giữa Vân Khuynh và Lục Văn Bân trước đó, mà có cách nghĩ gì đó với Vân Khuynh.

Thấy Hoắc Nhất Hàng bình thường rất ít nói chuyện với bà lại giúp Vân Khuynh giải thích nhiều như vậy, trong lòng Hoắc Thành Quân có chút buồn.

Lần này, con trai nhà mình là nghiêm túc! Nó đối với Vân Khuynh, yêu thiệt rồi!

Trước kia, bà luôn ngóng trông con trai nhà bà sớm tìm bạn gái một chút, kết hôn, sinh con, nhưng hôm nay con trai thật sự có được mối nhân duyên tốt, bà lại có chút rầu rĩ không nỡ.

Nhưng mà, nghĩ lại thì, sau này bà sẽ có thêm một nàng dâu, thêm một người quan tâm bà, thêm một người nói chuyện phiếm với bà, dạo phố cùng bà, tóm lại trong nhà so với trước náo nhiệt hơn chút, cảm thấy bản thân được lời rồi.

Mấu chốt nhất là, đến tuổi này của bà, đã sớm luyện thành một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, cô con dâu này nhìn là biết là một cô gái tốt, con trai nhà bà có mắt nhìn người, đúng là lấy được bảo bối rồi.

Nghe thêm nữa, Vân Khuynh lại gả qua, người đó còn là thằng con trưởng vô tích sự của Lục gia?

Cô liền có chút tức giận!

Không phải giận Vân khuynh từng có một lần hôn nhân thất bại, mà là bọn người Lục gia không chỉ cướp mất công ty của chồng mình, lại còn tính kế ức hiếp một cô gái yếu đuối như vậy?

May là cô gái này không chịu tổn thương quá lâu ở Lục gia……

“Khuynh Khuynh, con chịu khổ rồi, Hoắc Thành Quân nói với Vân Khuynh: “Con yên tâm, con gọi ta một tiếng mẹ, mẹ sẽ làm chủ cho con, mẹ sẽ giúp con, bắt những người tổn thương con, hung hăng dạy dỗ một trận, bọn họ ức hiếp con một phần, mẹ sẽ trả lại bọn họ mười hai phần!”

Chóp mũi của Vân Khuynh có chút chua chua, vành mắt cũng đỏ lên rất nhanh, trong mắt có nước mắt trong suốt.

Hơn hai mươi năm qua, cô cố gắng đi lấy lòng Tô Tương như thế, nằm mơ cũng muốn để bà ấy tốt với cô một chút, dù là vẫn mặc kệ cô sống vất vả bao nhiêu, chỉ cần có thể cười với cô mấy lần, cô cũng đã mãn nguyện rồi.

Nhưng mặc kệ cô làm tốt thế nào, mọi tình thương và sự che chở của Tô Tương đều đặt trên người Dương Liễu.

Mẹ ruột cũng không yêu cô, còn cùng người Lục gia tính kế cô, tổn thương cô, cô lúc này mới thất vọng cực độ với tình thân.

Thế nhưng, cô sao cũng không ngờ tới cô chẳng qua là vừa gặp Hoắc Thành Quân, gọi Hoắc Thành Quân một tiếng mẹ, Hoắc Thành Quân lại nói ra những lời bảo vệ cô như thế.

Cô thật sự rất cảm động.

Vốn dĩ, cô đã chuẩn bĩ sẵn bị Hoắc Thành Quân ghét bỏ, dù sao, gả qua 1 lần, còn làm xôn xao đến ai cũng biết, đây hoàn toàn không phải là chuyện vẻ vang gì, xã hội này, đối với phụ nữ, dù sao vẫn không công bằng, một mặt yêu cầu phụ nữ phải có thể tự cường tự lập, phải có năng lực kinh tế kiếm tiền nuôi gia đình, mặt khác, lại yêu cầu phụ nữ đồng thời có thể chăm lo tốt cho gia đình, còn có thể dịu dàng đa tình, chu đáo hiền lành tính tính tốt, tốt nhất giống người máy làm không nghỉ vậy có ba đầu sáu tay, còn phải xinh đẹp thanh nhã, vĩnh viễn trẻ trung đáng yêu như thiếu nữ mười tám tuổi vậy……

Cho nên, cho dù là cô thắng kiện, cũng sẽ bị vô số người lên án, bọn họ sẽ nói tính cách cô quá mạnh mẽ, nói cô không có bản lĩnh giữ lại lòng của người đàn ông, nói cô tuyệt tình tuyệt nghĩa là động vật máu lạnh, nói cô tâm cơ nặng, không đủ mềm……

Càng đáng sợ chính là, những người này, có một bộ phận rất lớn còn là phụ nữ, bọn họ thất bại thảm hại trong hôn nhân, không có dũng khí và năng lực để thoát ra, lại còn không thích thấy người ta sống tốt, thế là họ không ngừng ép bản thân, bóc lột con dâu của mình, quây quần bên đám chị em khẩu thị tâm phi, bàn tán chuyện của người khác.

Cô có thể làm được không thấy không nghe những lời bàn tán đó, nhưng điều này cũng không nói lên được mấy lời đồn đại nhảm nhí này sẽ không đâm cô bị thương.

Con người sẽ không bởi vì những người không quan trọng mà bị thương tổn, nhưng cô bây giờ đã kết hôn với Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Thành Quân chính là mẹ chồng của cô, có vết xe đổ của Cao Thúy Lan, cô thật

sự rất lo mình và Hoắc Thành Quân không thể sống chung hòa thuận, cũng để ý đến cách nhìn của Hoắc Thành Quân đối với cô.

Đương nhiên, nếu như Hoắc Thành Quân thật sự ghét bỏ cô, cô cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ, nàng đã hứa với Hoắc Nhất Hàng, hơn nữa Hoắc Nhất Hàng giúp cô nhiều như vậy, cô còn chưa trả ơn anh, chỉ cần anh không từ bỏ cô, cô cũng sẽ không từ bỏ hôn nhân của bọn họ.

Nhưng mà, Hoắc Thành Quân không chỉ không ghét bỏ cô, còn nói muốn giúp cô đi dạy dỗ những người đã từng ức hiếp cô?

Trái tim của cô, có một sự ấm áp chua xót……

Nghĩ như vậy, nước mắt của Vân Khuynh cuối cùng nhịn không được, theo hai bên mặt cô lăn xuống.

"Con xem con này, đang nói chuyện bình thường, sao lại khóc rồi!" Hoắc Thành Quân lập tức lấy một cái khăn tay từ trong túi xách của mình ra, đưa cho Hoắc Nhất Hàng, ra hiệu anh lau cho Vân Khuynh.

"Con…… con vui," Vân Khuynh mỉm cười: "Mẹ không biết đâu, ngoại trừ ông bà nội đã mất của con, không ai đối xử tốt như thế với con."

"Vậy thì đừng khóc nữa!" Hoắc Thành Quân an ủi Vân Khuynh: "Con phải nghĩ như vậy, những người không tốt với con, mắt đều bị mù, mẹ cảm thấy con rất tốt, người của Hoắc gia chúng ta, không ai không tốt!"

Sự cuồng vọng trong câu nói cuối cùng, thật đúng là không khác gì với Hoắc Nhất Hàng, hóa ra sự cuồng vọng và tự luyến của Hoắc Nhất Hàng, cũng là di truyền từ Hoắc Thành Quân?

Vân Khuynh nín khóc mỉm cười, từ đáy lòng nói: "Cảm ơn mẹ!"

Thật ra, cách cư xử giữa người với người, đâu có khó, đơn giản là con tốt với mẹ một điểm, mẹ sẽ tốt lại với con một chút, con đối với mẹ chân thành, mẹ cũng sẽ đền đáp sự chân thành của con, nỗ lực không nhất định có thu hoạch, nhưng không nỗ lực, thì đâu ra thu hoạch chứ?

Trời gần tối, Hoắc Nhất Hàng mua đồ ăn về, Hoắc Thành Quân đích thân xuống bếp, nấu một bàn thức ăn lớn cho Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh, tài nấu ăn của Hoắc Nhất Hàng rất giỏi, nhưng sao với Hoắc Thành Quân, còn thiếu một chút sự tinh xảo.

Người một nhà, vui sướng hưởng thụ khoảnh khắc đoàn tụ.

Cùng lúc đó, tập đoàn Vân thị.

Thời gian này, chính là thời gian tan ca bình thường, Tống Tây Hoa xử lý xong mọi chuyện trong ngày, cũng đi ra khỏi công ty.

Anh đứng trước cửa chính, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xám cách đó không xa, trên đường vẫn có tiếng người ồn ào như thường ngày, xe cộ tấp nập.

Đột nhiên cũng không biết nên đi đâu, về nhà cũng cô đơn một mình, căn nhà to như vậy, trống rỗng, tất cả những nhớ nhung, kỳ vọng, và yêu kia, đều không có chỗ đặt.

Lại một trận gió thổi tới, anh kéo áo khoác, ngừng bước trong chốc lát, khuôn mặt tuấn tú bởi vì lông mày hơi chau càng làm cho người ta liếc nhìn.

"Chào Tống phó tổng!"

"Tống phó tổng tan ca sao ạ?"

Một đám con gái trẻ tuổi với thân hình và nhan sắc xinh đẹp đi ngang qua người anh, nhìn thấy anh, nhao nhao nhịn không được xích lại gần, chào hỏi một cách vừa nhiệt tình vừa ngượng ngùng, cảm xúc vui vẻ mảy may giấu không được.

"Ừm, chào các cô, trên đường về nhà chú ý an toàn!" Tống Tây Hoa hướng về phía bọn họ khẽ vuốt cằm, cười lễ phép.

"Tống phó tổng, xin hỏi anh…… Tối nay có rảnh không, tôi nghe nói có một nhà hàng Nhật mới mở không tệ, gần ngay công ty, không bằng……" Một cô gái xinh đẹp nhất lại xích lại gần một chút, mặt tươi cười.

Cô còn chưa nói xong, liền bị Tống Tây Hoa cắt lời: "Tối nay tôi có chút việc, các cô đi đi, chơi vui vẻ vào!"

Ánh mắt lễ phép của anh dừng lại trên mặt cô ta không đến nửa giây, liền dời đi, sau đó quay người sang phải đi về phía bãi xe.

Phía sau lưng truyền đến giọng nói xì xào bàn tán của các cô.

"Tiểu Ngọc, không phải cô nói Tống phó tổng không có bạn gái sao?"

"Đúng vậy, tin mà tôi nhận được là không có, anh ấy còn đọc thân."

"Vậy sao anh ta đối với Y Y xinh đẹp nhất của công ty chúng ta ngay cả…." một chút hứng thú cũng không có?

"Có lẽ…… anh ta thật sự có việc, chúng ta đi nhanh thôi!" Cô gái tên Y Y thu lại tầm mắt từ bóng lưng đã đi xa của Tống Tây Hoa 1 cách không nỡ, giọng điệu cô đều là sự không cam tâm.

Tống Tây Hoa rất nhanh lái xe ra khỏi đó, chạy trên con đường rộng lớn, anh mím môi, hai tay đặt trên tay lái, thần sắc chuyên chú, trong đôi mắt lại đầy ảm đạm.

Nhớ tới Hoắc Nhất Hàng gửi tấm hình chụp giấy đăng kí kết hôn cho anh, trong lòng anh cực kì khó chịu!

Vân Khuynh thật sự ly hôn với Lục Văn Bân rồi, và kết hôn với Hoắc Nhất Hàng.

Anh hiểu rõ Vân Khuynh, nếu như cô không đồng ý, Hoắc Nhất Hàng không ép được cô.

Hơn nữa, ngày đó ở nhà cô, sự thân mật giữa cô và Hoắc Nhất Hàng, cũng không giống là giả……

Cô thật sự gả cho Hoắc Nhất Hàng rồi.

Còn anh lại…… lại trễ rồi! Tại sao luôn luôn trễ?

Mấy ngày nay, anh đặc biệt hận bản thân, hận mình tại sao không sớm trở lại bên cạnh cô chút, nếu như tại thời điểm cô khó khăn nhất, anh ở bên cạnh làm bạn, vậy cũng không để người khác cướp mất……

Đáng tiếc, bây giờ anh hối hận đi nữa, cũng không còn cơ hội!

Đèn đường hồng hồng dần dần sáng lên, từng chùm sáng vút qua trước mắt anh, không biết đã lái bao lâu, lúc này anh mới chợt phát giác, sớm đã chạy xa khỏi hướng đường về nhà.

Nơi này dường như đã đến thành phố ở phía đông, anh quay đầu xe lại, vừa định quay trở lại, giương mắt nhìn thấy ven đường có một quán bar tên "bóng đêm", anh nghĩ hồi, lái xe tiến vào chỗ đậu xe bên cạnh.

Rất lâu không uống rượu rồi, lúc khó khăn nhất, cũng chính là cái năm ở nước ngoài, một người không quen ai, mang theo vô số mong đợi và ước mơ, cố gắng học tập suốt ngày đêm, thật sự quá nhớ Vân Khuynh rồi, nên học được thói uống rượu.

Quán bar này quy mô không lớn, cũng không tính là nhỏ, đi vào trong, chỉ thấy mọi người qua lại không ngớt, đều là những người không chấp nhận nỗi cô đơn, dưới sự che đậy của bóng đêm giải phóng cái dục vọng trong nội tâm.

Anh trực tiếp đi đến quầy bar, gọi hai ly Brandy, ngồi uống một mình.

DJ mở bài nhạc nước ngoài, phối thêm ánh đèn màu da cam, tạo nên bầu không khí mập mờ.

Cũng có một vài tên đàn ông hèn mọn giở trò với những phụ nữ ăn mặc hở hang ngay trước mặt mọi người, Tống Tây Hoa uống rượu, mắt điếc tai ngơ, làm như không thấy, anh đi vào đây, cũng đơn giản là muốn chuốc say mình, đợi lát nữa nhân lúc anh chưa hoàn toàn say, gọi người lái thuê đưa anh về, bất tỉnh nhân sự, sẽ có thể tạm thời quên đi rất nhiều chuyện phiền não!

Mãi đến……

79. Chương 79

6379.

Trong quán bar, một nữ nhân viên phục vụ trắng nõn mặc bộ trang phục đồng nhất, thần sắc có chút nóng nảy..

Hôm nay cô đúng là xui xẻo, trưa thì gặp trúng cậu nhóc nghịch ngợm, nói thế nào cũng không chịu nghiêm túc học, khiến cô tới giờ cũng chưa được nghỉ, tới lúc gấp rút chạy tới nhà chủ nhân làm dọn dẹp thì bị mắng cho một trận, còn bị trừ 1 nửa tiền công…

Mắt thấy trong ví không còn nhiều tiền, cô không thể không hi vọng tối nay có nhiều người tới mua rượu của cô.

Nếu như không phải hoa hồng nơi này không tệ, cô sẽ không kiên trì tới làm, mặc dù bán rượu là công việc sạch sẽ, nhưng trong quán bar dù sao cũng rất hỗn loạn, thể loại người nào cũng có, thế nhưng cô không còn cách nào, mẹ mắc phải bệnh thận suy kiệt, không có tiền làm giải phẫu, cũng tìm không thấy người hiến thận, đành phải chạy thận nhân tạo, cô cũng vừa tốt nghiệp, không thể tìm được nào công việc nào lương cao, đành phải làm công việc này….

Cho dù là thế này, tiền cũng không đủ xài, bệnh viện bên kia đã thúc giục nhiều lần, nếu không trả đủ phần tiền nằm viện và tiền thuốc còn thiếu, sẽ không để mẹ cô tiếp tục ở lại bệnh viện nữa, cô suy nghĩ mãi không ra cách, đành phải làm công việc này……

Cũng may làm chung với cô – chị Mi làm trước cô một thời gian đối xử với cô không tệ, trước giờ đều bình an vô sự, có vài nam nhân tay chân ngứa ngáy nhưng cô đều tránh được là nhờ những chiêu nhỏ chị Mi chỉ dạy……

Hôm nay không biết làm sao, đi làm đã nửa giờ, chỉ một người khách tới mua rượu, cô suy nghĩ vài phút, quyết định vẫn là nên đi từng bàn mời rượu.

“Chào ngài, ngài có muốn thử cocktail mới của chúng em không, là mùi vị mới a.”

Cô gái bất quá chỉ mới 20 tuổi, giọng nói vẫn còn ngọt ngào pha chút ngây ngô, khuôn mặt thuần khiết. Đàn ông trông thấy đều mê mệt, theo đó mà mua rượu của cô. Chỉ đi có 1 vòng, thu hoạch đã không ít……

Cô cảm thấy vui mừng, quay lại chỗ pha rượu ở giữa quán nghỉ 1 chút, với tiến độ này chỉ cần 1 tiếng nữa là tan làm được rồi.

“Tiên sinh, nếm thử cocktail mùi vị mới của quán em đi.” Cô lại đi mời một bàn khác, một đám đàn ông mỉm cười ngọt ngào, không tự chủ được mà toàn bộ cảm xúc đang chuyển biến tốt đều lộ hết trên mặt.

“Được a, vậy em uống với anh từng ly từng ly nha.” Gã đàn ông có vẻ dữ tợn vừa nhìn thấy cô mắt đã sáng rỡ, đưa tay ra trước định giở trò, dọa cô hết hồn, chân đứng không vững, ngã xuống ghế sôpha.

“Ánh mắt Dương tổng thật không tệ, cô nàng này xem ra vẫn là một đứa con nít!!” Một gã đàn ông nhìn cô không rời bằng đôi mắt đắm đuối, thấy mồi ngon bị giành mất trước, có phần không cam lòng..

“Thật xin lỗi”, cuống quít giãy dụa muốn đứng lên, hoảng loạn bối rối liền trở nên lắp bắp: “Thật xin lỗi…… Thật xin lỗi…… em không biết uống.” Cô vội vội vàng vàng nói xong liền quay người định bỏ đi, chị Mi đã nói qua với cô, loại người này tốt nhất đừng nên đụng vào, nếu gặp phải thì nhanh chóng rời đi.

“Tiểu mỹ nữ chớ đi a, ở cùng với Dương tổng của chúng ta một đêm, sau này liền không cần phải đi bán rượu nữa.”

Cô vừa định đưa chân lên định bước đi, đã có người ở phía sau kéo cô lại, cả người cô theo phản xạ té vào ngực của Dương tổng.

Một giây sau, gã đó thuận thế đè cô xuống ghế sô pha, bàn tay mập mạp trực tiếp luồn cổ áo cô tiến vào lồng ngực cô.

Sắc mặt cô gái lập tức tái nhợt, trong đầu “oành” một tiếng, nước mắt cơ hồ muốn rơi xuống. Theo bản năng bắt lấy đôi bàn tay to của nam nhân vừa kéo mình, ra sức giãy dụa..

“Tôi chỉ là nhân viên bán rượu, không phải nhân viên phục vụ, cũng sẽ không làm……loại chuyện đó!”

“Anh……anh mau buông tôi ra, nếu không tôi sẽ gọi người đến!”

“Gọi người?”, cả đám đàn ông như vừa nghe được truyện cười, cười to lên.

“Cô em! Em có biết Dương tổng là ai không mà dám hù dọa ngài ấy? Ở Vinh Thành này người muốn được

Dương tổng sủng ái không biết bao nhiêu a, đợi đến khi em nằm hưởng thụ dưới người Dương tổng, rồi em sẽ biết cái gì là nữ yêu nam hoan!"

Nghe lời này, Dương tổng cười đắc ý, một tay trực tiếp để lên đùi cô: "Em gái! Em kêu thử một tiếng xem nào, nhưng mà bây giờ kêu còn hơi sớm, chừa hơi lát nữa kêu cho to mới đủ sướng!"

"Anh đây chính là thích loại phụ nữ sạch sẽ như em, đi theo anh đây một đêm em sẽ đổi đời liền, không phải phụ nữ đều là dạng thích được mua cho nhà to nhà đẹp hay sao. Chẳng phải có câu nói, thà khóc trên chiếc BMW cũng không cười trên chiếc xe đạp hay sao? Anh đây chính là đi BMW, cứ nằm sung sướng trên chiếc BMW đi."

Anh ta không thèm để ý cô gái đang giãy dụa mà trực tiếp ôm nửa người cô dậy..

"Các vị, đi trước một bước."

"Được được được, Dương tổng, bảo trọng nha!" Mấy tên đàn ông còn lại vừa cười gian vừa đảo mắt tìm mục tiêu mới.

"Thả tôi ra! Tôi không muốn căn nhà lớn, không muốn xe BMW, tôi cũng không muốn đi theo anh!

"Anh như vậy là phạm pháp! Mau buông tôi ra! Buông ra!!" Cô liều mạng kêu to nhưng những người trong quán bar như không ai nhìn thấy, có người còn chào hỏi gã này.

Cô gái sắp bị đưa ra tới cửa, nhìn thấy đã sắp tới cửa, cô gái vừa sợ vừa hoảng, nhìn xuống thấy tay của tên đàn ông, dùng sức cắn..

"Ôi! Con tiện nhân này dám cắn ông?" Người đàn ông bị cắn tới đau, buông tay ra, cô gái nhân lúc đó nhanh chóng chạy về phía quầy bar.

Cô cũng không biết tại sao lại chạy về hướng đó, chỉ biết trước đó nhìn thấy một đàn ông khí chất thanh cao đang ngồi uống rượu giải sầu một mình, trực giác nói cho cô biết đây là người tốt……

Tống Tây Hoa đã uống tới ly thứ 7, trong người đã có chút say, nhờ vậy anh mới cảm thấy yên lòng một chút, nếu không một đêm vừa dài vừa gian nan như vậy làm sao mà qua đây.

Anh luôn đắm chìm trong thế giới của mình, vừa rồi bên kia có chút bạo động anh cũng không có hứng thú quan tâm.

Một cô gái đột nhiên vọt tới trước mặt anh, nắm lấy tay của anh, anh mới đưa mắt qua nhìn một chút.

Một cô gái như đóa hoa bách hợp tươi mát, hai mắt ướt ướt, hô hấp gấp gáp, nắm lấy tay anh: "Phiền anh giúp tôi một chút!"

Tây Hoa có chút phản ứng, nhìn phía sau thì thấy một gã đàn ông mập mạp hung tợn đang đi tới.

"Tiểu tiện nhân, dám cắn lão tử, nhìn lão tử làm sao thu thập mày!"

Tống Tây Hoa lại nhìn cô gái một chút, trong cặp mắt trong trẻo kia tràn đầy sự sợ hãi và cầu cứu, lại thấy cô đang mặc bộ đồ của nhân viên bán rượu, liền hiểu ra – Nhất định là gã đàn ông kia ép cô gái này làm những việc cô không nguyện ý!

Anh khẽ nhíu mày một cái, anh không định dính vào những chuyện như vậy, nhưng nhìn thấy cô gái có cặp mắt mấy phần giống Vân Khuynh này bị ức hiếp, anh có chút không đành lòng……

Cuối cùng, anh vẫn quyết định giúp cô gái.

Chờ gã đàn ông béo lại gần, anh một tay kéo cô gái ra sau anh, đứng lên..

"Tiểu tử thúi, bớt lo chuyện bao đồng, cút ra cho tao!" Người đàn ông mập nhìn thấy anh, đưa tay lên, một đấm đấm thẳng vào ngực của Tống Tây Hoa..

Bị Tống Tây Hoa nhẹ nhàng né qua, tránh được..

Trên khuôn mặt tuấn tú đã có chút tức giận, im lạnh cười lạnh một tiếng, lộ ra nụ cười đầy thâm trường.

"Chủ hệ thống siêu thị Giai Giai Hòa, Dương tổng, đúng không?"

Gã đàn ông ngây ngẩn cả người, anh không ngờ người đàn ông đang đứng trước mặt mình lại nhận ra mình, nhưng anh không hề nhận ra người này là ai a.

Ông nhịn không được, một lần nữa nhìn Tống Tây Hoa vài lần, trong lòng thầm nghĩ: Toàn thân người này đều có khí chất già dặn sành đời, không giống người bình thường……

"Anh……Anh là ai?"

"Tôi nói cho anh biết, chuyện gì cũng có trước có sau, cô gái này là tôi thấy trước, giữa đường anh giành mất, có phải không đúng đạo lý không?"

"Đạo lý?" Tống Tây Hoa nhếch miệng lên cười trào phúng: "Loại người như ông mà cũng dám nói đạo lý?

Nếu tôi nhớ không nhầm thì pháp luật nước ta có quy định, ép buộc phụ nữ xảy ra quan hệ không mong muốn, ít nhất phải ngồi 15 năm tù trở lên, tù chung thân hoặc thậm chí xử tử hình!"

"Mày…..mày đừng có hù lão tử đây, lão tử có tiền, lại quen biết người của cục cảnh sát, Lão tử thích chơi nhỏ nào thì chơi nhỏ đó!" Tính tình nóng nảy của ông lại nổi lên.

"Vậy sao tôi lại nhớ, siêu thị Giai Giai Hòa ngay cả top 100 công ty lớn tại Vinh Thành cũng không chen chân vào được vậy?" Tống Tây Hoa đi lên trước, tới gần gã, ghé vào lỗ tai ông ta nói một câu, thần sắc gã mập nhanh chóng thay đổi, lập tức đổi một bộ mặt khác, cười rạng rỡ, liên tục xin lỗi, "Thì ra là Tống tổng, đắc tội đắc tội, vẫn là xin Tống tổng thủ hạ lưu tình, tôi lập tức đi, lập tức đi ngay."

Vừa nói xin lỗi vừa đi lùi về sau, rất nhanh đã không thấy bóng dáng của gã đàn ông mập nữa.

Cô gái còn không kịp kinh ngạc, trong lòng tràn ngập cảm kích, cô nhìn người đàn ông, nước mắt không kiềm được tuôn ra ào ào..

"Tống tổng, tôi…… cám ơn, cám ơn anh!"

Tây Hoa không cần nhìn đôi mắt của cô gái, cả người đã hốt hoảng, ngữ khí mềm nhũn: "Không cần, không có gì không có gì!"

Nghĩ nghĩ, anh lại bổ sung một câu: "Giờ tôi định về, cô có muốn đi cùng tôi không?"

Cô gái sửng sốt một chút.

Tống Tây Hoa thấy nữ hài đã hiểu lầm ý của anh, bận bịu giải thích một câu: "Gặp chuyện ngoài ý muốn này, cô cũng là nên về sớm nghỉ ngơi, đúng lúc tôi cũng định về, tiện đường chở luôn cô, tôi có uống rượu nên sẽ tìm người khác lái xe giúp, nếu cô ngại có thể tìm phụ nữ lái."

Anh đây là cho thấy mình có lòng tốt, vả lại có người thứ ba đi cùng, cô không cần lo về vấn đề an toàn của mình..

"Vậy…… làm phiền anh, tôi đi nói với quản lý một tiếng." Cô gái gật đầu nhẹ, còn nói: "Không cần tìm phụ nữ lái giùm đâu, tôi……tôi tin tưởng anh!"

Mười phút sau, người mà Tống Tây Hoa gọi đến lái xe giùm đã tới, anh vẫn gọi một người phụ nữ tới lái xe giùm.

Bỏ qua việc anh là một người không biết cách biểu đạt và tranh giành tình cảm cho mình nhưng thật ra anh vẫn là một người đàn ông rất tỉ mỉ.

Lái xe đi được một lúc, tâm trạng của cô gái mới yên ổn trở lại..

"Cô gái làm việc ở một nơi như vậy đúng là không an toàn." Tống Tây Nam nhìn cô gái một chút, nhịn không được nói ra.

Nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu: "Cô tên là gì?"

"Tống Nhan!" Cô gái trả lời.

"Họ Tống?" Tống Tây Hoa nhịn không được cười một tiếng.

"Anh…… Cười cái gì?" Thấy anh cười, Tống Nhân vô thức hỏi một câu.

Tống Tây Hoa nói: "Tôi tên Tống Tây Hoa!"

"Tôi và anh cùng họ?" Tống Nhan trong đầu vô thức hiện ra hai chữ duyên phận.

Lại nghe thấy Tống Tây Hoa nói: "Cô ở đâu? Đưa cô về trước, vừa rồi không biết tiện đường hay không, chỉ là thuận miệng nói một câu, dù gì cũng có con gái trên xe đương nhiên ưu tiên phái nữ trước."

"Bệnh viện 13, cám ơn anh." Tống Nhan nói.

"Bệnh viện?" Tống Tây Hoa hơi kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi gì nhiều, ra lệnh cho lái xe lái xe đến bệnh viện 13.

80. Chương 80

6380.

Lục Bác Dương tốn rất nhiều công sức mới có thể cứu Lục Văn Bân ra khỏi trại tạm giam.

Vừa ra khỏi trại tạm giam, Lục Bác Dương liền giơ tay lên cho Lục Văn Bân một bại tay, không nhịn được cơn tức giận mắng: "Tại sao Lục Bác Dương tao lại sinh ra thằng con phế vậy, thành sự không có mà bại sự có thừa như mày!"

Nếu không phải phế vật mày thiên kim tiểu thư không thích đi thích cái hạng người như con Dương Liễu kia, cãi cha cãi mẹ nhất định phải cưới cho được Dương Liễu thì bây giờ Lục gia đâu phải gặp nhiều phiền

phức như vậy, đều do Dương Liễu mang lại! Tao ở ngoài mua biệt thự cho hai đứa bây, ngày mai lập tức dẫn theo người rời đi cho khuất mắt tao, đừng có xuất hiện trước mặt làm chướng mắt tao nữa!"

Lời này thể hiện rõ Lục Bác Dương muốn Lục Văn Bân ra ở riêng!

"Ba! Ba để cho con dọn ra ngoài?" Lục Văn Bân mở to mắt, không tin, nhìn Lục Bác Dương.

Anh là trưởng tử của Lục gia, thân phận cao quý, là người thừa kế quang minh chính đại của Lục gia, trước giờ luôn ở trong biệt thự Lục gia, ở bên ngoài chỉ có con riêng. Trước giờ anh luôn có suy nghĩ như vậy. Vậy mà bây giờ ba của anh lại đuổi anh ra ngoài sống?

Vậy có khác gì so với con riêng??

"Đúng! Mày dẫn theo Dương Liễu và đứa con mới sinh của mày dọn ra ngoài cho tao!" Mặt của Lục Bác Dương đen xi, bình tĩnh, thái độ lạnh lẽo cứng rắn: "Lục Văn Bân! Mấy năm qua cha đã quá nuông chiều con, nên khiến con hư như vậy! Con chẳng phải muốn cưới Dương Liễu hay sao, nếu đã cưới vợ lập gia đình thì nên tự lo cho gia đình của mình, đừng suốt ngày ỷ lại vào cha nữa!"

"Con cũng đừng nghĩ tìm ông nội con, chuyện này cha đã thương lượng qua với ông nội, ông nội con cũng đã đồng ý!"

"Cha, con là con của cha mà! Cha muốn đuổi con đi?" Lục Văn Bân thấy thái độ của Lục Bác Dương không giống giả, trong lòng liền hoảng loạn, tức giận nói: "Con không phải chỉ mới ly hôn một lần, làm tốn một ít tiền thôi sao? Có là bao đâu? Đợi hạng mục đầu tư ở nước ngoài của chúng ta thành công không phải là ổn hay sao? Hay ba với ông nội còn để ý số tiền cỏn con đền bù cho Vân Khuynh?"

"Hay ba muốn nói chuyện con ra ngoài chơi gái, ba cũng ra ngoài chơi gái mà. Không lẽ ba chơi được con không chơi được. Cùng lắm con chỉ có 1 đứa con, đâu như ba cả đống……"

Lục Văn Bân còn chưa nói xong, đã bị Lục Bác Dương tát cho một cái.

"Nghịch tử! Mày im miệng cho tao! Mày…… Có phải mày muốn tức chết tao không? Cút! Lập tức cút lên xe cho tao, để về nhà tao sẽ hảo hảo dạy dỗ lại mày!" Đã có rất nhiều người tò mò tập trung ở cửa xem náo nhiệt, Lục Bác Dương là người trọng sĩ diện, sao chịu nổi bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, ông giận tím mặt, chỉ vào mặt Lục Văn Bân nói.

"Cút thì cút! Dù sao, con cũng nhất quyết không dọn ra ngoài!" Lục Văn Bân ném lại một câu, liền leo lên xe đạp ga, bỏ lại Lục Bác Dương.

Hơn hai mươi phút sau, Lục Văn Bân đã về tới Lục gia..

Vào cửa, liền nghe thấy Dương Liễu và Cao Thúy Lan đang cãi nhau.

"Dương liễu! Cô đừng tưởng sinh được cháu trai cho tôi tôi liền xem cô là con dâu của tôi! Cô còn chưa gả cho con trai tôi đâu. Nói cho cô biết, con trai tôi có tình ý với Vân Khuynh thì trách cô không đủ bản lĩnh đấu lại người ta, chưa chiếm được trái tim của con trai con đi!"

Đây là giọng của Cao Thúy Lan.

Giọng của Dương Liễu cũng theo sau truyền tới: "Cao phu nhân, bà nói chuyện mà không nhìn lại lương tâm của mình hả? Lúc đầu là tôi dụ dỗ con trai bà chắc? Không phải! Là anh ta theo đuổi tôi trước, giữa chúng tôi là tình yêu, tình yêu đó!"

"Nếu không phải Lục gia mấy người muốn kiếm chác từ phía Vân Khuynh, tôi phải nhịn nhục để Văn Bân cưới cô ta hay sao? Là tôi – Là tôi đối với Văn Bân một tấm chân tình, mới chấp nhận không danh không phận đẻ con cho anh ta, biết anh ta ở bên ngoài có quan hệ với nữ phục vụ cũng ráng nhịn. Mấy người còn muốn tôi thế nào?"

"Vì trợ giúp Lục gia vượt qua khủng hoảng kinh tế, cổ phần tôi vừa nắm được trong tay liền kiếm người bán nó đi, là vì ai vì ai?"

"Vụ án ly hôn ầm ĩ lớn tới như vậy, không phải đều là lỗi của Vân gia hay sao? Vân Khuynh tâm cơ nặng, ly hôn với Bân là có mục đích, nếu không sao trong tay cô ta lại có nhiều chứng cứ như vậy, không phải đều là do cô ta từ từ thu thập hay sao? Cô ta lấy được số tiền bồi thường từ Lục gia là do Lục gia mấy người không giữ được tiền của mình, mắc gì đổ lên đầu tôi."

"Nếu mấy người cảm thấy tôi với con trai tôi chướng mắt vậy thì tôi thu dọn đồ đạc ẳm con rời đi thôi! Dù gì trước đây tôi mặt dạn mày dày vào ở Lục gia là vì thấy Bân yêu tôi thật lòng, nhưng xem ra chỉ có tôi khờ thôi! Dù gì cũng chính miệng Bân đã nói ra, tôi chỉ là một con tiểu tam, con tôi sinh cũng chỉ là con riêng thôi…"

"Mấy người yên tâm, một khi tôi đã bước chân ra khỏi Lục gia, con tôi sẽ không phải con riêng của mấy người, tôi sẽ để nó theo họ tôi, còn không tôi sẽ tái giá, để con tôi được đổi họ, cam đoan không có bất cứ quan hệ gì với Lục mấy người!"

"Cô……Dương Liễu, cô đây là đang uy hiếp tôi hả? Cô thì có họ gì? Đừng quên ba mẹ cô sớm đã chết do tai nạn, giờ chỉ còn hai cái bia mộ lạnh lẽo. Xuất giá? Cô lấy tư cách gì mà nghĩ tới việc để cháu tôi kêu người khác là ba? Cô điên rồi! Tôi cấm cô làm vậy!"

"Bà lấy quyền gì mà cấm tôi? Chẳng phải vừa nãy bà nói không thừa nhận tôi là con dâu bà hay sao? Vậy tôi đâu phải người của Lục gia, mắc gì phải nghe lời bà? Con của tôi tôi có quyền!"

"Cái con tiện nhân này! Trước giờ chưa có ai dám ở trước mặt Cao Thúy Lan này phách lối như vậy! Xem hôm nay tôi làm sao dạy dỗ cô!" Lời của Cao Thúy Lan vừa dứt đã truyền tới tiếng gào đau đớn của Dương

Liễu.

Lục Văn Bân nghe tới đây liền nhanh chóng chạy vào, vừa vào trong đã nhìn thấy Cao Thúy Lan đang dùng sức nắm, kéo tóc của Dương Liễu…

Đang định chạy tới giúp Dương Liễu, đã thấy Dương Liễu nhanh chóng nắm lấy tóc của Cao Thúy Lan.

(Lời của người dịch: Dịch khúc này sướng tê cả người =)))

Phụ nữ ra tay đúng là không nhẹ, cả hai đều kêu đau nhưng không ai chịu buông tay…

Lục Văn Bân chưa từng gặp qua những tình huống này, mẹ mình đánh nhau với hôn thê của mình, mình nên giúp bên nào đây??

Chỉ có thể mặt xám xịt, hô to một tiếng: "Đừng có gây nữa có được không?"

Cao Thúy Lan và Dương Liễu đều không hẹn mà xoay đầu lại, nhưng tay vẫn không buông ra..

"Văn Bân, cuối cùng con cũng về rồi, nhanh chóng qua đây giúp mẹ dạy dỗ con tiện nhân này, nó với Vân Khuynh đúng là tiện nhân không khác gì nhau." Cao Thúy Lan gọi Văn Bân.

Dương liễu cũng không chịu yếu thế: "Bân! Là bà ta động thủ trước, thua kiện thì đổ hết lên đầu em, còn vừa đánh vừa mắng, anh mau qua đây giúp em, tóc em sắp bị bà ta giựt rụng hết rồi!"

Đột nhiên Lục Văn Bân cảm thấy vô cùng bực bội, trước đây anh luôn một mực nghe lời Cao Thúy Lan, cũng xem Dương Liễu như bảo bối mà nâng niu, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ anh chỉ cảm thấy bọn họ rất phiền phức!

"Đủ rồi! Đều buông tay ra hết cho tôi! Cãi cái gì mà cãi! Gây chưa đủ hay sao? Hay thấy chưa đủ loạn? Thật là phiền chết đi được!" Lục Văn Bân nói một câu, liền lập tức quay lưng bỏ lên lầu để được yên tĩnh. Trước giờ bản tính anh ích kỷ, không thích quản mấy chuyện này của phụ nữ!

Dương Liễu và Cao Thúy Lan đều không chấp nhận được việc Lục Văn Bân bỏ đi trước mặt mình như vậy, liền thả lỏng tay…

"Dương Liễu! Uổng cho tôi trước đây nghĩ cô hiền lành ngây thơ, không ngờ cô cũng thâm hiểm không kém gì tiện nhân Vân Khuynh chị của cô! Nếu cô còn muốn bước vào cửa Lục gia, tốt nhất nên thành thật một chút, đừng có giở trò trước mặt tôi! Nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô!" Cao Thúy Lan trừng mắt nhìn Dương Liễu một cái, đẩy xe lăn đi về phòng của mình, đóng cửa "rầm" một tiếng.

Vuốt vuốt lại phần da đầu bị nắm tới đau nhức của mình, nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt của Dương Liễu ánh lên sự thâm độc..

Lão điêu ngoa đáng chết này, dám động thủ với cô? Cũng đã bán thân bất toại mà còn có thể phách lối tới vậy? Hứ! Chờ tới lúc cô làm xong đám cưới với Lục Văn Bân, chắc chắn sẽ không để lão điêu ngoa này được sống yên ổn.

Xoay người, Dương Liễu thấy là mình nên tới chỗ Lục Văn Bân khóc lóc kể lể một chút, cố tình làm cho đầu tóc và quần áo của mình thật rối rồi mới đi tìm Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân vào phòng của mình liền nằm xuống giường, nhưng rất nhanh đã nhíu mày lại.

Bên trong chăn đều nồng nặc mùi nước hoa, khẳng định là Dương Liễu cố tình xịt vào. Trước đây anh rất thích đắm chìm trong mùi hương trụy lạc nửa tỉnh nửa mê này, hưởng thụ nữ yêu nam hoan……

Không biết sao, gần đây anh lại thấy chán ghét loại cảm giác này.

Lúc mùi hương xộc vào mũi, khiến anh có chút choáng váng, bỗng nhiên anh nhớ tới cảm giác thanh nhã thoải mái mà Vân Khuynh đem đến cho anh……

Khuynh! Người phụ nữ đó, tại sao lại tuyệt tình với anh như vậy?

Anh chẳng qua chỉ là lừa cô kết hôn một lần, vả lại có con với Dương Liễu thôi mà. Ai kêu anh với Dương Liễu quen biết nhau trước? Vả lại 10 người đàn ông đã hết 9 người đồi trụy, người còn lại là đồi trụy trong đồi trụy. Đàn ông phải phong lưu một chút, chọc ghẹo phụ nữ một chút mới có mị lực, không đúng hay sao?

Với lại, về sau không phải anh đã nói, chỉ cần cô nguyện ý ở bên anh, anh có thể không ly hôn không cưới Dương Liễu, anh đã chấp nhận hy sinh lớn như vậy mà cô vẫn tuyệt tình cự tuyệt anh, còn nhẫn tâm lấy đi số tiền để dành hơn nửa đời người của anh với mẹ anh!!

Cô ta thật độc ác!

Vì cái gì, cô ta độc ác như vậy mà anh không hận cô ta? Lại còn nghĩ tới cô ta?

Dương Liễu vừa vào cửa, đã nhìn thấy Lục Văn Bân đang mê say nhìn vào ánh đèn pha lê mờ ảo suy nghĩ……

Không cần nghĩ, liền biết anh đang nghĩ tới Vân Khuynh……

Đúng là chết tiệt! Lúc nào cũng đứng núi này trông núi nọ.

Mà nói thật thì đối với Lục Văn Bân, Dương Liễu cũng có chút tình cảm, cô cảm thấy anh ta không tệ, dù gì cũng chung tình với cô, mà chung tình của anh chỉ là ngủ với nữ nhân viên phục vụ, cứ nhớ tới vợ cũ không quên được?

Nếu như không phải cô đặt đặt cược mọi thứ vào Lục Văn Bân thì cô đã vạch mặt với anh, dõng dạc rời đi rồi..

Cô phải nhịn! Bây giờ cô phải nhịn! Đợi đến khi cô trở thành đại thiếu phu nhân của Lục gia, cô nhất định sẽ……

81. Chương 81

6381.

Lục Văn Bân mãi chìm đắm trong suy nghĩ tương tư về Vân Khuynh, vốn dĩ không để ý đến Dương Liễu đang đi lại gần.

Anh nghe thấy một trận khóc nức nở đang tiến lại gần.

Ngồi dậy xem, thấy Dương Liễu đang chật vật đứng ở cửa, nước mắt nước mũi lăn dài, trông dáng vẻ rất ủy khuất..

Nếu là lúc trước, Lục Văn Bân đã đi qua đó ôm Dương Liễu vào lòng, dỗ dành yêu thương thật tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng này, anh chỉ cảm thấy – chán ghét!!

"Em vô đây làm cái gì? Ra ngoài! Để cho anh yên tĩnh chút đi!" Ngữ khí của Lục Văn Bân không kiên nhẫn.

Tâm trạng Dương Liễu nặng nề, nước mắt cứ như thác nước, chảy xuống ào ào không ngừng.

Cô còn giả bộ vừa lau nước mắt, vừa khóc lóc kể lể: "Bân, sao anh lại nói chuyện lớn tiếng với em như vậy, hay là anh……anh trách em ra tay với mẹ anh?"

Không đợi Lục Văn Bân trả lời, Dương Liễu còn nói: "Không phải em muốn ra tay trước đâu, tại mẹ anh, em vừa về đã xông vào chửi em, nói em là sao chổi, vì em mà phải bồi thường rất nhiều tiền cho Vân Khuynh……tại em thấy ủy khuất!"

“Bân, lúc trước anh theo đuổi em, nói là sẽ tốt với em cả đời này mà, còn nói vì sau này sống không cần lo lắng điều gì, nên em mới chịu ủy khuất để anh kết hôn với Vân Khuynh….”

“Lúc sống ở ngoài, em nhớ nhà như thế nào anh cũng biết mà, sau đó mang thai cực khổ như thế nào anh cũng biết mà, vì sinh con cho anh mà xém chút em đã chết trên bàn phẫu thuật, vừa sinh con xong, vụ án ly hôn của anh với Vân Khuynh ầm ĩ lớn tới như vậy, em vì lo lắng cho anh liền quay về nhà…”

“Bân, em là sinh mổ, ít nhất phải ở cử nghỉ dưỡng 2 tháng, nhưng chỉ vừa sinh vài ngày em đã nén vết mổ đau đớn, tranh thủ về xử lý cổ phần trong tay ba mẹ em, nhanh chóng kiếm người bán đi, để đem tiền về, cho anh ra oai trước mặt ba anh với ông nội, em làm tất cả là vì anh, vì Lục gia a!”

“Nhưng mẹ anh không chỉ chửi em, mà còn nhục mạ em, bạo lực với em! Em còn chưa gả cho anh mà mẹ anh đã đối xử với em như vậy rồi?”

Lục Văn Bân nhìn Dương Liễu, trong lòng có chút cảm giác thẹn.

Đúng là trước đây anh là người thích Dương Liễu trước, Dương Liễu cũng đã hi sinh vì anh không ít, vả lại lúc ngoài cửa đúng là anh nghe được mẹ anh chửi mắng, ra tay với Dương Liễu trước…

Nhưng đó là mẹ của anh, không lẽ anh có thể vì người vợ còn chưa bái đường của mình đi nói nặng nói nhẹ mẹ của mình hay sao?

Lại nói, anh có nghe Dương Liễu nói, phải chừa lại đường lui cho mình, nếu rời khỏi Lục gia sẽ gả cho người đàn ông khác, còn để con của mình theo họ của người khác?

Vừa nghĩ như thế, chút cảm giác áy náy trong lòng đối với Dương Liễu của Lục Văn Bân liền nhanh chóng tan biến..

Anh lạnh lùng nói: “Nếu đã biết mình đang ở cử thì lo mà yên phận nghỉ ngơi đi, náo cái gì? Em tưởng vì cưới em, anh không hi sinh hay sao, anh và mẹ đã phải đem toàn bộ tài sản để dành hơn nửa đời người ra bồi thường cho Vân gia, Lục gia thì phải tổn thất một số tiền lớn cho Vân Khuynh, em nghĩ tâm trạng anh còn tốt được không?”

“Nếu như em có năng lực chèo chống công ty như Vân Khuynh, anh còn dễ nói chuyện trước mặt ba với ông nội, nhưng em không có năng lực đó! Chỉ biết khóc khóc khóc, khóc tới anh cũng thấy phiền!”

Dương Liễu sửng sốt một chút, cô không nghĩ tới Lục Văn Bân lại không phản ứng gì với nước mắt của cô, mà còn thấy cô phiền?

Trước kia, đừng nói là khóc, chỉ cần cô chau mày một chút, anh đã nhanh chóng chạy tới an ủi, sợ cô phải chịu ủy khuất.

Chẳng lẽ, trong lòng của anh thật sự đã có Vân Khuynh??

Nhất định phải.

Con tiện nhân chết tiệt đó! Đã được làm đám cưới hoành tráng với Văn Bân còn nghĩ tới việc mê hoặc Văn Bân.

Xem ra, cô phải giở chút thủ đoạn với Vân Khuynh rồi, nếu dựa vào mấy cái trò vặt của Cao Thúy Lan không biết khi nào mới đẩy Vân Khuynh xuống bùn, không đứng dậy được nữa?!!!!

Mà bây giờ…… Cô đương nhiên không thể để Lục Văn Bân chán ghét cô.

Nghĩ tới đây, Dương Liễu bực bội cắn chặt răng, đưa tay lên lấy vạt áo lau sạch nước mắt, làm ra bộ dạng ủy khuất nói: "Bân, em biết anh là người trọng tình cảm, là người có tình có nghĩa, nếu không em cũng sẽ không yêu anh! Nuôi một con chó lâu ngày còn có tình cảm, anh có chút động lòng với Vân Khuynh, em không trách anh! Còn việc anh có phát sinh quan hệ với nữ nhân viên phục vụ, em biết không phải anh cố ý, em có thể nhẫn nhịn từ từ quên chuyện đó đi! Nếu em đã lựa chọn anh đương nhiên phải tin tưởng anh, tất cả đều do em quá nóng nảy, em không tốt, em xin lỗi em xin lỗi!"

"Em biết em không có năng lực quản lý công ty, nếu anh không nỡ buông bỏ Vân Khuynh thì sau khi chúng ta kết hôn anh có thể qua lại với chị ấy, nếu chị ấy nguyện ý, chỉ cần không để em biết! Em……" Chiêu này là lấy lui làm tiến.

Còn không đợi Dương Liễu nói hết câu, Lục Văn Bân như rất kích động: "Liễu nhi Liễu nhi, em nói thật sao, em không để ý việc anh qua lại với Vân Khuynh……."

Vừa nói ra câu này, Lục Văn Bân đã ý thức được mình phản ứng hơi khích, đành dùng hành động che đậy, ho khan một tiếng, nói: "Anh đã hứa sẽ cưới em thì chắc chắn sẽ cưới em!"

"Chỉ là, em không biết mọi người ở ngoài nói anh như thế nào đâu, bọn họ nói anh ngu, nói anh là phế vật, cưới Vân Khuynh về mà chả làm được cơm cháo gì, nói anh bị yếu, còn không thì là thích đàn ông! Anh không cam tâm! Vả lại đã mất một khoản tiền lớn như vậy, phải để anh kiếm lại chút gì đó trên người cô ta chứ!"

"Liễu nhi, em yên tâm, anh đối với Vân Khuynh chỉ có căm phẫn cùng hận thù, chờ anh thượng được cô ta rồi sẽ quăng cô ta đi như chiếc giày rách!"

Dương Liễu trầm mặc một hồi, trong lòng phúng cười, thì ra tâm tư của Văn Bân là vậy! So với hát còn hay hơn! Gì mà không cam tâm? Gì mà thượng được cô ta mới được?

Không phải không kiếm chác được gì từ trên người Vân Khuynh còn bị cô ta xem như chiếc giẻ rách mà quăng đi nên cảm thấy mất mặt, lợi ích chính là bị tổn thất hay sao??

Cô xem như đã nhìn thấy Lục Văn Bân và người của Lục gia.

Nhưng mà, cô cũng không cần để ý những chuyện này, mặc dù cô đã hi sinh thanh danh của mình, nhưng cũng đã toại nguyện nắm được trong tay 40% cổ phần Vân thị. Mà bây giờ, mục đích của cô rất rõ ràng! Chỉ cần làm theo kế hoạch, mọi thứ còn lại cô không cần quan tâm!

Bao gồm cả Vân Bính Hoa và Tô Tương đối với cô ngàn tốt vạn tốt, bao gồm của người nam nhân này sắp trở thành chồng của cô!!

Nội tâm âm u bẩn thỉu, trên mặt cô lại không có chút biểu hiện gì.

Còn tiếp tục tỏ ra yếu thế: "Bân, em hiểu rồi, em sẽ……sẽ giúp anh, mặc dù làm vậy sẽ làm em cảm thấy rất khó chịu, nhưng ai kêu em yêu anh? Em mặc dù không có năng lực lo chuyện làm ăn nhưng trên thế giới này sẽ không có ai yêu anh hơn em đâu, vì anh em có thể làm mọi thứ!"

Nghe Dương Liễu nói như vậy, sắc mặt Lục Văn Bân liền tốt lên, đứng dậy, đi về phía cô: " Liễu nhi! Anh liền biết em là người tốt nhất mà! Còn phía mẹ anh, anh sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bà ấy, chuyện anh với Vân Khuynh ly hôn là nằm trong kế hoạch, không liên quan gì tới em, không nên trách em!"

"……Trước đây anh có nói em là kẻ thứ ba, nói con của chúng ta là con riêng, là do anh giận quá mất khôn nên mới lỡ miệng nói như vậy, em đừng để trong lòng nữa! Anh đã cầm trong tay tờ đơn ly hôn rồi, ngày mai chúng ta có thể lo chuyện hôn sự của mình rồi."

Nói đến đây, Lục Văn Bân nhớ lại việc Lục Bác Dương bắt anh dọn ra ngoài, kỳ thật anh hiểu rất rõ, nếu Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương kiên quyết bắt anh dọn ra ngoài, anh không thể không dọn, những lời nói trước mặt Lục Bác Dương chỉ là nhất thời giận quá, không kiềm được.

Trong mắt của anh xẹt qua một tia oán hận, thăm dò ý kiến Dương Liễu: "Liễu nhi, nếu em không quen sống chung với ba mẹ anh, hay là chúng ta dọn ra ngoài tìm mua một căn biệt thự, sống thế giới của hai người chúng ta?"

"Dọn ra ngoài? Tại sao muốn dọn ra ngoài?" Dương liễu phản ứng rất mạnh, nhưng nghĩ tới xung đột vừa nãy với Cao Thúy Lan, cô khựng lại rồi nói: "Nhưng anh là người thừa kế Lục gia, dọn ra ngoài sống xa ba với ông nội, có sợ nguy hiểm gì không? Ba anh còn rất nhiều con riêng, lỡ bọn họ thừa cơ làm trò gì rồi sao?"

"Sẽ không!" Lục Văn Bân nói: "Không phải vẫn còn mẹ anh hay sao? Mẹ anh chắc chắn không để bọn con riêng đó làm càn đâu."

"Nếu nói vậy thì có thể suy nghĩ lại, dù gì giữa thế hệ chúng ta với người nhà anh cũng có chút khác biệt, lỡ như lúc chúng ta đang làm chuyện đó mà bọn họ lên phòng……" Nói tới đây mặt của Dương Liễu đỏ ửng lên.

Lục Văn Bân cúi đầu nhìn Dương Liễu, nghĩ lại những cảnh tượng rực lửa từng xảy ra trong căn phòng này, bộ phận phía dưới lại vô thức nóng lên.

Bàn tay thuận thế luồng vào trong quần áo của cô, giọng nói đầy kích thích, rõ ràng là đang muốn làm, nói: "Liễu nhi, nghĩ lại cũng lâu rồi chúng không gần nhau, hay là, hiện tại liền làm một hiệp?"

Anh xoay người ôm lấy eo Dương Liễu, đè cô xuống giường…

"Không được!" Lục Văn Bân đè trúng vết mổ của cô khiến cô đau đớn, cô vội lách người tránh khỏi Lục Văn Bân: "Đẻ mổ phải ít nhất 3 tháng mới có thể quan hệ, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng!"

"Nghiêm trọng như vậy?" Lục Văn Bân có chút hoài nghi: "Chắc là bác sĩ nói bậy thôi, mấy phụ nữ trước đây sinh con xong xuống giường liền đi làm thì sao? Cùng lắm thì, nếu em sợ, lúc làm anh sẽ nhẹ nhàng một chút."

"Không được!" Dương Liễu lần nữa từ chối, cô cũng không quên lúc dặn dò cô chuyện này thần sắc bác sĩ nghiêm túc như thế nào, nếu chỉ vì một lần vui vẻ mà cả đời ốm đau bệnh tật thì sao!

Sắc mặt Lục Văn Bân có chút khó coi, ngọn đuốc trong người đã thắp lên mà không có chỗ bộc phát? Thật mất hứng!!

"Bỏ đi, nếu vậy thì em nghỉ ngơi cho tốt đi! Anh có việc ra ngoài, tối muộn lắm mới về!" Ném lại một câu như vậy, Lục Văn Bân đi ra khỏi phòng..

Anh nghĩ tới một người.

Cô không chịu làm với anh, còn thiếu gì phụ nữ chịu làm với anh!!

82. Chương 82

Vân Thị sắp xếp kiểm tra sức khỏe, Tống Tây Hoa cảm thấy gần đây mình không được khỏe lắm, nên ghi danh lên đó.

Xe anh vừa đi tới nửa đường, đã thấy trước mắt có một cô gái với gương mặt khá quen thuộc sốt ruột vẫy xe.

Thấy bộ dạng cô vội vã đến phát khóc, nhất định có chuyện gì rất quan trọng.

Anh nghĩ một hồi mới nhớ ra, đây chả phải cô gái anh đã cứu ở quán bar sao.

Thế là, anh dừng xe trước mặt cô: "Tống…Nhan?" anh nhớ cô tên này.

"Anh Tây Hoa."

Tống Tây Hoa chỉ có ấn tượng mơ hồ với Tống Nhan, nhưng Tống Nhạn lại có ấn tượng rất sâu đậm với cô, nhanh chóng nhận ra anh, trong mắt có chút hy vọng.

"Anh Tống Hoa, thật ngại quá, nhưng tôi cần đi bệnh viện gấp, nếu anh không bận, có thể….phiền anh đưa tôi đi một lần nữa không! Mẹ tôi vừa…vào phòng cấp cứu! Sợ là…"

Tống Nhan chưa nói hết câu, nước mắt cứ thế tuôn ra.

Cô biết, cầu cứu Tống Tây Hoa như vậy, thực sự là có chút đường đột, nhưng giờ đang là giờ cao điểm xuống ca, thực sự không bắt được xe.

Từ nhỏ cô đã không có ba, là mẹ cô một tay nuôi cô khôn lớn. Bao nhiêu năm nay, mẹ cô không biết đã phải chịu bao cực khổ, không dễ gì đợi đến lúc cô tốt nghiệp, cứ nghĩ rằng sẽ dựa vào sự cố gắng của mình, nỗ lực kiếm tiền báo hiếu mẹ, để mẹ hưởng phúc, nhưng không ngờ, mẹ cô do nhiều năm lao lực, đã dẫn đến thận bị tổn thương nghiêm trọng.

Thân thể Tống Nhan khẽ run lên, một tuần trước, bác sĩ nói với cô, cơ thể mẹ cô quá yêu, dù cho cứ cố tình trị liệu cũng là một áp lực đối với bà, lúc nào cũng có thể nguy kịch. Nhưng cô không ngờ, lại nhanh như thế….

Trong lòng Tống Tây Hoa đã hiểu sơ sơ, thì ra lần trước cô đến bệnh viện là do mẹ cô bệnh, chả trách cô lại đi làm việc ở cái nơi như quán bar.

Anh do dự một lát, quyết định tiễn cô một chặng, dù dao bệnh viện số 13 cách bệnh viện anh đi kiểm tra cũng không quá xa: "Cô đừng vội, lên xe đi, tôi đưa cô đi!"

Tống Nhan mặt đầy nước mắt nhìn anh, dùng sức gật đầu, người đàn ông khí chất cao quý ấy, dường như chính là một chút an ủi hiếm hoi duy nhất trong cuộc sống cực khổ của cô, gặp anh ấy thật là may mắn biết bao.

Xe nhanh chóng đến cổng bệnh viện số 13, còn chưa ngừng hẳn, Tống Nhan đã vội mở cửa xe nhảy xuống, trực tiếp chạy thẳng đến phòng cấp cứu, Tống Tây Hoa không kịp kêu cô dừng lại, vội dừng xe lại, và cùng đi vào.

Tống Nhan vội vã chạy đến cửa phòng cấp cứu, mẹ cô sớm đã bị đẩy vào trong, cô nhìn vào mấy dòng chữ

đang sáng hiện lên "Đang cấp cứu" trước cửa phòng, trong lòng vô cùng lo lắng, vô cùng muốn khóc, cố hết sức nhịn để nước mắt không trào ra lần nữa, đồng thời trong lòng cô đang không ngừng cầu phúc, nếu có thể, cô nguyện người đang nằm trên giường bệnh trong đó chính là mình.

Lúc Tống Tây Hoa chạy đến, nhìn thấy cơ thể một cô gái trẻ đang run lên, liều mạng ép chính mình đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu, anh không chịu được nhăn mày, bắt đầu có chút thương tiếc cô gái này.

Tuổi trẻ giống như bông hoa vậy, vốn dĩ nên thanh thản hưởng thụ những năm tháng vui vẻ của thành xuân, lại phải chịu cảnh trầm ngâm như thế, cuộc sống thật không công bằng, giống như Vân Khuynh lúc đó, Vân Khuynh, đột nhiên nghĩ đến cô, anh ngây người ra, đứng yên một hồi, đi về phía trước, muốn an ủi Tống Nhan vài câu, thì thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Bác sĩ đang mặt bộ độ phẫu thuật bước ra, Tống Nhan vội vã đến đón, khẩn trương nhìn mặt bác sĩ, ngữ khí như muốn khóc.

"Bác sĩ, sao rồi? Mẹ tôi thoát khỏi nguy hiểm rồi đúng không?"

"Xin yên tâm, cấp cứu thành công, bệnh nhân tạm thời an toàn, nhưng còn phải quan sát chặt chẽ để đảm bảo tính mạng, chút xíu nữa sẽ được chuyển đến bộ phận chăm sóc đặc biệt."

Trái tim đang đau khổ của Tống Nhan cuối cùng cũng dịu xuống.

Vài phút sau, mẹ cô được đẩy ra, Tống Tây Hoa lại cùng với Tống Nhan giúp y tá đẩy bà vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Chưa đi được vài bước, y tá Tiểu Lâm đã chạy qua gọi cô: "Tống Nhan, Tống Nhan!" dù cô ở đây chưa lâu, nhưng đa số mọi người ở đây đều biết cô.

"Chủ nhiệm Vương bảo cô đến phòng anh ấy một lát, nói với cô về bệnh tình của mẹ cô, mau qua đó đi!" Mặt tiểu Lâm vui mừng, "nói cho cô một tin vui, nghe nói đã tìm được nguồn thận, chắc là Chủ Nhiệm Vương tính nói cô điều đó."

"Thật không?!" Tống Nhan vui mừng ra mặt, xuýt nữa nhảy lên, nhanh chân chạy đến phòng bác sĩ.

Tống Tây Hoa nghe tin, cũng vui mừng cho cô, anh nhìn đồng hồ, đã sắp 11h đêm, xem ra ở đây ổn rồi, anh cũng nên đi.

Nhìn thấy bộ mặt lo lắng của Tống Nhan, anh nói với cô: "Em đi đi, anh sẽ dẫn mẹ em qua đó."

Anh nhìn người phụ nữ đang nằm trên xe đẩy, đó là một phụ nữ làm lụng vất vả cả đời, đầu tóc đã điểm bạc, trên mặt đầy nếp nhăn, do bị đau ốm, toàn bộ khuôn mặt trắng bệch, lại nghĩ đến khuôn mặt năm đó

của nội, trong lòng tự nhiên có cảm giác xót xa…

"Vậy…xin cảm ơn ngài Tây Hoa trước, thật là cảm ơn ngài, mỗi lần gặp ngài, tôi đều rất may mắn!" Tống Nhan nói với sự cảm kích tràn ngập.

"Không sao, ai cũng có lúc khó khăn, tôi chỉ hy vọng lần sau gặp cô, tình trạng của cô sẽ không tệ như thế." Tống Tây Hoa an ủi Tống Nhan vài câu, rồi đẩy xe đi.

15 phút sau, anh từ phòng chăm sóc đặt biệt đi ra, dự định nói lời cáo từ tới Tống Nhan, thì thấy một cô gái đang từ phía hàng lang đi ngược lại, cả mặt trắng bệch, như người mất hồn.

Sao vậy? Không phải có tin tốt sao?

Anh đi nhanh hơn, đến trước mặt cô, hoi rcoo: "Sao vậy? Tình huống gì đây? Có nguồn thận thích hợp không?"

Tống Nhan ngây người ngẩng đầu, nhìn anh: "Có rồi, Chủ Nhiệm Vương nói đã liên lạc bên đó chuyển về đây, trong hai ngày sẽ đến."

"Vậy là chuyện tốt, nên vui, sao cô…"

Mắt Tống Nhan đỏ hết cả lên, ngập ngừng không biết nói sao: "Chủ nhiệm Vương nói…phí phẫu thuật, cộng lên phí ở phòng chăm sóc đặc biệt…tất cả 500 ngàn, nhưng tôi… đến 5 ngàn nhân dân tệ còn không kiếm ra…"

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, niềm vui quá lớn kia cũng bị giảm dần theo tiền trị liệu, vừa nãy Chủ Nhiệm Vương nói với cô, bệnh tình mẹ cô không thể đợi được nữa, nhất định phải nhanh chóng làm phẫu thuật, bỏ lỡ lần này, hy vọng càng mong manh, cô bắt buộc trong Hoắc Nhất Hàng tuần phải chuẩn bị đủ khoản chi phí.

Sao có thể? Cô buồn đến không sao nói nên lời.

Tống Tây Hoa mím môi, nhìn cô. Anh nên sớm nghĩ đến, thay thận không phải là phẫu thuật nhỏ, cho dù phẫu thuật thành công, những việc cần xử lý sau phẫu thuật cũng không hề đơn giản, không có món tiền lớn thì không có cách nào.

"Chuyện lớn như vậy, ba cô nên ra mặt chứ?" Anh buộc miệng nói.

"Tôi…không có cha…" Tống Nhan cúi đầu, nước mắt cố gắng nhịn suốt buổi tối lại tuôn rơi.

Giống như một cây kim nhỏ đâm vào tim, Tống Tây Hoa nhìn cô gái trước mắt, đột nhiên đau lòng, anh nhăn trán, sau một hồi, lại mở miệng.

"Vậy đi, về tiền viện phí, cô đừng lo, tôi sẽ nộp giúp cô trước, cô yên tâm để mẹ cô làm phẫu thuật đi."

Tống Nhan ngẩng cao đầu„ mắt mở to không dám tin hoi: "Anh nói…cái gì…"

Cô cho rằng mình nghe nhầm, người đàn ông này, hôm nay mới quen, lại chịu giúp cô.

Tống Tây Hoa nhìn ra sự nghi ngờ của cô, giải thích: "Đương nhiên, tiền này coi như tôi cho cô mượn, đợi cô có tiền trả lại tôi, không thì cô còn cách nào khác, tiếp tục đến quán bar bán rượu? Hay là bán thân giống cho loại người giống Dương Tổng? Tôi đã cứu cô ra, cô mà quay lại, chả phải uổng công cứu cô?"

"Cảm ơn anh..cảm ơn anh…tôi nhất định,…sẽ trả tiền anh, cảm ơn cảm ơn!" Tống Nhan cảm động đến nói đi nói lại, liên tục nói cảm ơn, chân mềm nhũn, xém đứng không vững.

Ông trời từng ban cho cô bao nhiêu đau khổ, nhưng lại cho cô một con đường sống, cô nước mắt vui sướng tràn đầy trên khóe mắt.

Tống Tây Hoa nhìn cô cười ấm áp nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều, cứ qua kiếp này đã, rồi từ từ cố gắng, trả tiền tôi, được không?"

"Dạ…được được." Tống Nhan vội gật đầu.

"Giờ tôi phải đi! Cô lấy số wechat của tôi, sau đó gửi số wechat của cô qua cho tôi, sau khi về nhà, tôi chuyển tiền cho cô." Tống Tây Hoa vừa nói, vừa mở số wechat của mình.

Thấy Tống Nhan kết bạn thành công, mới bước lớn rời khỏi…

Lăn lộn cả ngày trời, lúc Tống Tây Hoa về tới nhà, đã là 12h tối, anh tắm cái, nằm ngây người trên giường, chả có vẻ gì muốn ngủ, nghĩ tới chuyện của ngày hôm nay, lại nghĩ đến Tống Nhan, chịu không được cười đau khổ.

Anh không phải nhà từ thiện, nhưng không thể vì giờ mình không thiếu tiền mà tùy tiện cho một người lạ 500 ngàn, chỉ là anh từng nghèo qua, anh biết cảm giác vì không có tiền mà bị tổn thương, đứng trước thứ mình trân trọng nhất mà tuyệt vọng và bất lực, huống gì lại là một mạng người.

Cô gái đó, quả thực có chút giống mình khi xưa, đều sinh ra đã nghèo hàn, nhưng lại rất dũng cảm và không chịu khuất phục.

Như vậy, cô ta sẽ không vì cái nghèo mà bất lực, mất đi niềm yêu thương cả đời mình?

Cứ quay đi quay lại, nghĩ mãi, lúc trời sắp sáng, anh mới ngủ có chút buồn ngủ, ngủ thiếp đi.

Lúc tới công ty, lại trễ 10phút, đây là điều rất hiếm gặp, Tống Tây Hoa luôn hà khắc với chính mình, cho dù là không bận, cũng đúng giờ đến công ty, không có ngoại lệ, đây là phong cách của anh, nếu cứ tùy tiện buông lỏng mình, sao có thể yêu cầu nhân viên?

Sau khi ngồi xuống, anh gọi cú điện thoại, kếu thư ký đem báo cáo quá.

Đợi hơn 20 phút, thư ký mới mới hoảng hốt đẩy cửa ra, ôm một đống văn kiện, đặt trước mặt anh.

Anh nhìn qua cô thư ký trang điểm tỉ mỉ mà chân tay vụng về, trong lòng không vui, thư ký cũ đã nghỉ sản, đây là người mới do Bộ Trưởng Trương bên bộ phận kinh doanh giới thiệu qua đây, nói là tốt nghiệp từ một trường đại học có tiếng.

Bộ Trưởng Trương chính là nhìn vào học lực của cô ta, lúc tuyển vào, mới biết, năng lực kinh doanh bình thường, báo biểu đơn giản cũng phải sửa hơn ba lần, còn chưa đạt được tiêu chuẩn hắn cần.

Nhìn thấy một đống tài liệu lộn xộn trên bàn, Tống Tây Hoa nhăn mày, thực sự là điên người lên, anh lấy một xấp ra xem, càng xem càng không hài lòng, mặt lạnh lùng phát cáu: “Đây là của quý trước, tôi muốn xem của quý này.”

83. Chương 83

“Quý này…ở đây, Phó tổng Tống, gửi ngài!” Cô thư ký ở trong đống tài liệu tìm cả ngày trời cuối cùng cũng tìm được, đưa cho Tống Tây Hoa.

“Sao cô không chỉnh lý trước, cứ lật tìm như thế tốn nhiều thời gian lắm.”

“Xin lỗi Phó Tổng Tống, lần sau tôi sẽ chú ý!’

Tống Tây Hoa mở miệng, cũng không muốn nhiều lời, hất tay bảo cô ra ngoài.

Anh đau đầu một hồi, chợt nhớ đến Tố Nhan.

Hôm qua lúc rời khỏi, anh tiện thể hỏi nghề nghiệp của cô, hình như tốt nghiệp liên quan đến thư ký văn phòng cao cấp, cô ta nói, lúc mới đầu, có làm ở công ty nhỏ một thời gian, chỉ là do mẹ cô đột nhiên lâm

bệnh, cần nhiều tiền, sinh viên mới tốt nghiệp lương lại thấp nên không thể duy trì tiếp, chỉ đành nghỉ việc, sau đó làm thêm nhiều công việc khác.

Chi bằng, để cô ấy thử? Suy nghĩ này vừa lên trong đầu của Tống Tây Hoa, anh lập tức thấy khả thi, vừa may, cô hiện tại cũng cần một công việc để nuôi sống mình và mẹ cô, cũng cần tiền trả anh. (Dù rằng anh không cần món tiền này.)

Nghĩ vậy, anh lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Tống Nhan.

Tống Nhan nhận được tin nhắn, ánh mắt sáng rực lên, khóe miệng càng nở nụ cười tươi hơn.

Tống Tây Hoa để cô làm thư ký cho một công ty lớn như Vân thị? Còn trả cô lương 10 ngàn?

Tuy chỉ bảo cô thử, nhưng cô tin rằng với năng lực chuyên môn của mình, chỉ cần chăm chỉ một chút, nỗ lực một chút, không có vấn đề.

Tống Tây Hoa cho cô mượn nhiều tiền như thế, có lẽ tiền đó đối với anh không đáng là gì, nhưng nó lại cứu mạng mẹ cô, có thể kéo cô từ trong thế giới tăm tối ra, cô vô cùng cảm kích anh!

Tống Nhan cảm thấy trên đời thật sự có quá nhiều điều bất ngờ, dù rằng vào những lúc mẹ cô không biết gì mà tiến hành truyền máu, cô đã nợ bệnh viện rất nhiều tiền, hoàn toàn không dám xuất hiện ở bệnh viện, lại lo cho mẹ, thế là chạy đến bệnh viện, nhân lúc mọi người không chú ý lén vào lắm, lại ở một góc trong nhà xe cả đêm, gió đông lạnh đến thấu xương, cô bị đông cứng đến không còn cảm giác, lúc đó cô cảm thấy cuộc đời mình thật quá thê thảm.

Đặc biệt tối hôm đó, bị gã đàn ông khốn kiếp dẫn đi, cô thậm chí nghĩ đến cái chết, có lẽ chết là hết, cũng không đến nỗi khóc coi vậy, nhưng mẹ cô phải làm sao, cô không thể ích kỉ mà bỏ mẹ cô lại một mình sống đau khổ trên đời này.

Cô mới ôm lấy một chút hy vọng đi cầu cứu Tống Tây Hoa, không ngờ, lại gặp được quý nhân!

Đến chỗ quý nhân làm việc, phải dựa vào sức mình để trả tiếng anh, để mẹ mình và mình sống cuộc đời không đến nỗi khốn khó…cảm giác này quá tuyệt!

Cô lập tức trả lời tin nhắn của Tống Tây Hoa: ngài Tây Hoa, cảm ơn ngài, tôi sẽ đến đúng giờ.

Nhưng đến công ty lớn, cô không thể mặc quá nghèo hèn, Tống Nhan nghĩ một lát, quyết định tiết kiệm tiền cơm, đi mau hai bộ đồ.

Cô không sợ mất mặt, nhưng người giới thiệu cô là Tống Tây Hoa, cô không thể để mình làm mất mặt anh.

Quân Tỉ Sơn Trang.

Vân Khuynh đã nói rõ với Hoắc Thành Quân, hôm nay sẽ đi dạo với bà, nhân tiện, theo bà học trang điểm.

Hai người ăn tối xong, chuẩn bị xuất phát.

Người lái xe là Hoắc Thành Quân, Vân Khuynh ngồi bên phó lái.

Xe lái được một lúc, Vân Khuynh cười nói: "Mẹ, kỹ thuật lái xe của mẹ tốt thật, rất êm, con thì không được, con lái xe rất yếu, có lúc đột nhiên gặp tình huống gì đó, chân đạp thắng gấp, có thể làm con tự giật mình!'

Hoắc Thành Quân mặt tươi cười nói: "Tụi con còn trẻ, chính là có chút vụng về, sợ gì chứ? Lúc lái xe, chú ý một chút hoàn cảnh trên đường lái, thấy chỗ nào nguy hiểm, tránh trước là được, gặp đường nào xấu, hoặc là sắp tới ngã tư thấy đèn đỏ, thì từ từ đạp thắng trước, đạp thêm lần hai, sẽ ổn cả."

"Thì ra là vậy!" Vân Khuynh cười nói: "Mẹ, con lĩnh giáo rồi!"

Trong lòng cô khẽ cười, nhớ đến câu nói của Hoắc Nhất Hàng_Khuynh Khuynh, mẹ anh là người dễ gần, em tiếp xúc với bà, không cần sợ, không có gì nói thì khen bà, khen bà trẻ đẹp, khen bà giữ dáng giỏi, khen da bà bảo dưỡng tốt, khen quần áo, mắt nhìn…tóm lại gì cũng tốt, mẹ anh con người này chính là thích mềm không thích cứng, em khen bà vui, bà sẽ thân với em.

Đương nhiên, cũng không phải là khen bừa, không cần cố ý làm bà vui, lúc thích hợp nói mấy câu là được, mẹ anh nằm mơ cũng mong có cô con gái, em cứ xem mình là con gái bà, trước mặt bà cứ tùy hứng, thả lỏng là được.

Nghĩ tới đây, Hoắc Nhất Hàng lại không thể không nhớ đến Tô Tương, trên thực tế, trước mặt Tô Tương, cô luôn không biết nên làm đứa con gái như thế nào, vì bất kể cô làm gì, Tô Tương cũng không thích cô, nên càng không thể tùy hứng, thả lỏng.

Cô thậm chí không biết niềm vui mẹ con bên nhau là cảm giác như thế nào.

Chả lẽ, giống như cô và Hoắc Thành Quân lúc này sao.

"Khuynh Khuynh, con đang nghĩ gì vậy? Hình như…không vui lắm?" đèn đỏ phá trước, Hoắc Thành Quân dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn Vân Khuynh, phát hiện cô có gì đó thương sầu, quan tâm hỏi han.

"Không có gì, còn chỉ là nghĩ tới Tô Tương." Vân Khuynh cố cười: "Sau đó cảm thấy mẹ thật tốt, Nhất Hàng có thể làm con trai mẹ, anh ấy thật hạnh phúc!" Lời này, không phải lời cung kính, Vân Khuynh thật sự ngưỡng mộ Hoắc Nhất Hàng.

“Tô Tương?” Hoắc Thành Quân nghĩ một hồi: “Mẹ ruột con hả?”

“Dạ.” Vân Khuynh gật đầu.

“Đối với chuyện con và ba mẹ ruột, còn có con nuôi của ba mẹ con Dương Liễu gì đó, Nhất Hàng cũng có nói sơ với mẹ, mẹ từ trên mạng cũng đọc hiểu một ít,” Hoắc Thành Quân nói: “Những chuyện này, không phải lỗi của con, con đừng vì lỗi của bọn họ mà trách phạt mình, con là đứa con ngon,là họ không thấy được điểm tốt của con, nhưng mẹ và Nhất Hàng thấy con rất tốt! Con mất đi bọn họ, còn có ta và Nhất Hàng, chúng ta đã là người một nhà, sau này, sẽ vui vẻ mà sống qua ngày.”

Khóe mắt Vân Khuynh bỗng đọng giọt nước lấp lánh: “Mẹ! Con biết mẹ và Nhất Hàng đều tốt với con, không phải có một câu nói? Đời người có mất đi mới tìm lại, mất đi họ, tìm lại mọi người, là may mắn của con, mẹ đối đã thật lòng với con, con cũng nói thật với mẹ, con không hối hận với quyết định của mình, chỉ là, con đã kỳ vọng họ bao nhiêu năm nay, có vài thứ, muốn cắt đứt, sẽ có cảm giác khó chịu, có lẽ, thời gian lâu dần, sẽ tốt thôi.”

“Con có thể nghĩ thoáng vậy, mẹ yên tâm rồi!” Hoắc Thành Quân nói, lại hỏi Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, ta nghe Nhất Hàng nói, tiếp theo đây các con tính bắt đầu đối phó Lục Gia? Ta góp ý này được không?”

Vân Khuynh: “Mẹ nói đi!”

Hoắc Thành Quân nói: “Nếu như Dương Liễu và Lục Văn Bân kết hôn, Lục Gia và Vân Gia như chảy chung dòng nước, mối quan hệ giữa con và Vân Gia lại tệ như vậy, tốt hơn hết là giải quyết mối quan hệ giữa con và Vân gia trước?

“Suy nghĩ của mẹ là, con và Nhất Hàng trong thời gian này tập trung vào Vân Thị trước, nếu con trực tiếp giành lại Vân Thị, sau đó cắt đứt với ba mẹ, đối với danh tiếng con sẽ không tốt lắm. Con là một đứa con gái, nếu không cần gánh trọng trách, thì đừng gánh, đừng đẻ mình mệt. Con có thể làm các bước khác, ví dụ, từ bỏ Vân Thị rồi lại lập lại Vân Thị!”

Vân Khuynh lập tức hiểu ý của Hoắc Thành Quân: “Ý người là, cứ để con làm cho Vân Thị không còn gì, lợi dụng cái vỏ trống đó giao dịch với Vân Bính Hoa và Tô Tương, rồi rút khỏi đó, sau đó lại tự tay thành lập một Vân Thị của riêng con?”

“Đúng, ta chính là có ý đó!” Hoắc Thành Quân nói: “Khuynh Khuynh, con quả nhiên thông minh nhạy bén, vừa chỉ đã biết.

“Ý kiến mẹ rất hay,” Vân Khuynh nói: “ Con còn có thể lợi dụng cái vỏ trống của Vân Thị thử thăm dò Vân Bính Hoa và Tô Tương, nếu họ đối với con còn có chút lương tâm, con sẽ nghĩ lại sẽ giữ lại cho họ một ít, hoặc là, 20% cổ phần trong tay họ vẫn giữ nguyên, nếu họ quá tuyệt tình, vậy sau này con và họ sẽ…là người xa lạ!’

Hoắc Thành Quân gật đầu; "Ừm, việc này, con theo trái tim con mà làm, mẹ và Nhất Hàng sẽ giúp con."

Vân Khuynh, quả là trọng tình cảm, còn cho Vân Bính Hoa và Tô Tương một tia hy vọng sống.

Điều này chứng minh bà và con bà có mắt nhìn, Vân Khuynh quả nhiên là một cô gái lương thiện.

Trong cuộc sống mất rồi lại có, câu nói này rất hay, bà và con và hơn 20 năm chịu bao nhiêu cực khổ, ông trời coi như có mắt, tặng bà một cô con dâu tốt như vậy!

Nửa tiếng sau, Vân Khuynh và Hoắc Thành Quân tới trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, đi vào một tiệm quần áo, còn chưa kịp coi quần áo, đã nghe tiếng kêu thất thanh ngang ngược của một cô gái: "Mau kêu chủ tiệm các người ra đây! Ta là khách siêu VIP của tiệm người, nhưng các người làm thế với ta sao? Sao lại dám đưa đồ rẻ tiền đến vậy cho ta mặc?"

Giọng nói quá quen thuộc, khiến sắc mặt Vân Khuynh khó chịu trầm ngâm lại.

Chính là Dương Liễu.

Cô ta không phải mới sinh con xong? Còn đang trong thời kỳ thai sản? Không chịu khó ở nhà đợi đầy tháng, lại chạy ra đây dạo phố?

"Đây là ai, lớn tiếng la hét, không có chút tốt chất nào." Hoắc Thành Quân nhịn không được nói một câu.

"Dương Liễu." Vân Khuynh lạnh lùng tiếp lời.

"Chính là…cô ta?" Hoắc Thành Quân ngây ra, sau đó đưa mắt nhìn Dương Liễu một lượt.

Lúc này, Dương Liễu đã vứt một chiếc đầm đen xuongs nền nhà, lấy chân đạp mạnh hai cái, rồi chỉ vào cô gái mặc bộ đồ rất bình thường lớn tiếng la mắng.

Cô gái cúi thấp đầu, mặt đầy uất ức: "Vị…tiểu thư này, tôi thật không phải là phục vụ chỗ này, tôi đến đây mua đồ, cô vừa nói nhờ tôi chọn dùm một bộ, tôi thấy da cô trắng, mặc đồ màu đen thì sẽ tôn lên đường công của cô, nên mới lấy cái này cho cô, sao cô có thể mắng người chứ?"

"Không thừa nhận? Thực là nực cười, ai lại chạy đến tiệm mua đồ hiệu mà mặc đồ như thế? Cô coi tôi mù à?" Dương LIễu mặt đầy hoài nghi, không nói không rành: "Tôi chửi cô thì sao? Loại người như cô đẻ là con nha đầu đê tiện, tôi chửi cô là xem trọng cô rồi đó!"

Nói xong, cô còn đưa tay, đẩy mạnh cô gái một cái!

Cô gái không phòng bị, người ngã nhào vào đằng sau, xém nữa làm đổ hết đống quần áo!

Là Vân Khuynh xông qua, đỡ lấy kệ đồ.

"Dương Liễu! Cô đừng quá đáng!" Vân Khuynh lạnh lùng cảnh cáo.

Nếu không phải giờ hai tay cô không rảnh, đã sớm tát cho ả một bạt tay.

Dương Liễu thấy Vân Khuynh, lửa trong mắt nổi lên: "Vân Khuynh! Sao cô lại ở đây?"

Cô căm hận nhìn Vân Khuynh, giống như muốn dùng ánh mắt nhọn của mình, áp đảo Vân Khuynh....

84. Chương 84

"Cô có thể ở đây, sao tôi không thể ở đây?" Vân Khuynh mạnh miệng đáp lại Dương Liễu, qua người, hỏi cô gái: "Cô không sao chứ?"

"Cảm ơn cô, tôi không sao!" Cô gái lắc đầu, nhìn Dương Liễu, lại nói: "Chỉ là, cũng không hiểu cô này bị làm sao, cứ nói tôi là phục vụ của tiệm, tôi có lòng tốt chọn giúp cô ta một bộ đồ, cô ta lại mắng người!"

Cô gái này, chính là Tống Nhan.

Do trước đó, những tiệm trang trí sang trọng như thế trong tiệm chỉ có hơn mấy trăm mét vuông, cô sẽ không vào được, vì trong ấn tượng của cô, mấy bộ đồ này mắc chết người, không nằm trong tầm chi phí cô có thể chi trả, nhưng lần này, cô vì để lại ấn tượng tốt, mới vào đây.

Ai mà biết quần áo trong tiệm đều là lễ phục, không quá phù hợp với yêu cầu của cô, không dễ gì tìm trong đó một bộ vừa y, vừa mặc vào, đã bị Dương Liễu chặn lại, cứ bắt cô chọn đồ cho cô, cô thấy dáng Dương Liễu cao gầy, da lại trắng, nên lựa một bộ váy liền áo màu đen cho Dương Liễu.

Nhưng Dương Liễu lại lớn tiếng mắng người, nói cô chửi cô ta xui xẻo. Cố ý lựa bộ đồ làm xấu mặt cô! Còn bắt cô tìm cửa hàng trưởng đến, bảo cửa hàng trưởng đuổi việc cô.

Cô đâu phải là phục vụ, sao cô biết cửa hàng trưởng ở đây là ai?

Vốn dĩ, cô muốn nhịn, dù gì gái nhà giàu hống hách không dễ đụng vào, những lời nói của Dương Liễu quá khó nghe, chửi cô thì cũng thôi, sao có thể chửi luôn mẹ cô là "Đồ tiện nhân"?

Do vậy, sau khi có người đến giúp cô, cô đã chịu không được tố cáo Dương Liễu.

"Ô! Con nha đầu này còn học người khác buộc tội à? Con đê tiện buộc tội tôi trước mặt một con đê tiện khác, thật là thú vị!" Dương Liễu lớn miệng chửi.

"Dương Liễu, miệng cô lau sạch sẽ đi!" Vân Khuynh cũng tức, nếu không phải giờ cô không rảnh tay, cô nhất định sẽ xông lên, cho Dương Liễu một tát.

Trước đây cô luôn nhường nhìn Dương Liễu, không phải vì vẫn còn mong đợi tình yêu của Vân Bính Hoa và Tô Tưởng sao, không muốn vì cãi nhau hoặc là động tay với Dương Liễu mà bị Tô Tương và Vân Bính Hoa, nhưng giờ, tâm cô đối với cô đã chết, dù họ giáo huấn hay là chửi cô cô cũng không để ý, đương nhiên, cũng chả cần phải nhường Dương Liễu.

Một cô gái độc ác dựa hơi Vân Bính Hoa và Tô Tưởng, cô ta hà cớ gì phải nể tình Dương Liễu.

Một con đàn bà dựa hơi một đám ngu xuẩn và đàn ông, cô có gì đáng sợ?!

C òn có một chuyện_ Giết bà nội cô, là hung thủ có mối huyết hải thâm thù với cô!

Dương Liễu đã biết Vân Khuynh thay đổi từ lâu, nhưng không ngờ Vân Khuynh lại trở nên lạnh lùng, ánh nhìn sắc lạnh như dao đâm vào cô, lại khiến cô có chút sợ?

Sợ? Sao có thể, từ nhỏ đến lớn, Cô ta Dương Liễu có khi nào sợ qua con tiện nhân Vân Khuynh cơ chứ?

"Vân Khuynh, cô trừng mắt nhìn tôi là có ý gì? Nhục quá hóa điên rồi? Bị tôi nói trúng tim đen?" Dương Liệu cố ý khiêu khích cười nói: "Nói thật, tôi còn chưa từng gặp người nào mà ngu như Vân Khuynh cô! Ngay cả đến tình thương của ba mẹ mình cũng không có được, còn sau khi kết hôn với Lục Văn Bân, thì bị hắn đã văng đi!

Vân Khuynh, cô thật cho rằng cô có thể thắng kiện sao? Cô cũng không móc cứt tai của mình ra mà nghe cho rõ, người ta đang bàn luận về cô ra sao! Còn dám vác mặt ra đường, nếu tôi là cô, tôi sớm đã nhảy sông tử xác rồi!"

Nghe đến những lời này, Tống Nhan mới biết người giúp cô chính là Vân Khuynh cô gái dám kiện chồng mình ra tòa.

Cô ngừng một lát, rồi xông tới nói với Dương Liễu: "Tôi nghe qua danh cô, cô chính là con nuôi thiên nga đòi làm phượng hoàng, cô chính là kẻ thứ ba, con điếm phá hoại gia đình và hôn nhân người khác! Có tiền thì ghê gớm lắm sao, đeo vàng đeo ngọc thì ghê gớm lắm sao, tâm cô đen, ghê tởm, có đẹp hơn nữa cũng làm người khác thấy ghê tởm!"

Nói xong, không để Dương Liễu kịp phản ứng, Tống Nhan đã nói với Vân Khuynh: "Cô Vân, thôi, mình đừng nhiều lời, người ta nói gần mực thì đen, đừng để người phụ nữ dơ bẩn này làm bẩn chúng ta!"

"Cô..." Dương Liễu điên tiết lên, không ngờ rằng một cô gái vừa ấp a ấp úng nói chuyện với cô, giờ lại có thể nói lời đả kích châm chọc cô.

"Đừng đi, các người không được đi!" Còn chưa từng có ai dám nói vậy với cô, mặt Dương lIễu tức đến méo hết cả, đương nhiên không dễ gì để Vân Khuynh và Tống Nhan đi.

"Cô nói không được đi là không được đi sao? Dương Liễu, cô còn cho rằng đây là Vân Gia sao, chỉ cần cô nói sao, là vậy sao?" Vân Khuynh cười lớn: "Tôi cố lòng tôi nhắc cô một câu, làm việc xấu nhiều quá, sớm muộn gì cũng có báo ứng!

Cô không phải rất muốn gả cho Lục Văn Bân sao? Nhưng sao tôi nghe nói, tối qua anh ta qua đêm với cô gái phục vụ bên kia? Có thời gian ức hiếp người khác, còn không suy nghĩ thử xem có cách gì giật lại người đàn ông của mình.!"

Dương Liễu nghe lười này, tâm bỗng trầm tư, cái gì? Hôm qua Lục Văn Bân qua đêm với cô phục vụ bên đó sao?

Là vì cô không đủ thỏa mãn anh sao?

Cô nghe nói Lục Gia ở bên ngoài mua cho cô phục vụ đó một căn biệt thự, Lục gia giải thích với cô là, trong buổi tiệc sinh nhật của Lão gia tử, Lục Văn Bân vì uống say, vô ý uống nhầm rất nhiều "Loại thuốc đó" mới cưỡng bức cô ta.

Sợ cô phục vụ đó tố cáo Lục Văn Bân, lại sợ cô ta có con, sau đó dẫn đứa trẻ đi, nên mới tạm thời bố trí cô ta ở đó.

Cô nghĩ chẳng qua là cô phục vụ tiện nhân ở quán rượu, sao có thể cạnh tranh với Dương Liễu cô, lại thêm "Thuốc đó" là cô mua cho Lục Văn Bân, nên trong lòng cũng có chút hổ thẹn, nên cũng không chú ý nhiều đến cô phục vụ đó.

Những Lục Văn Bân lại tìm cô? Còn bị Vân Khuynh biết?

Vân Khuynh sao lại lại biết? Chả lẽ, Vân Khuynh đối với Lục Văn Bân còn có ý đồ gì?

"Vân Khuynh, cô đừng có mà tạo tin đồn, hòng ly gián tình cảm của tôi và Bân, tôi không mắc lừa đâu!" Dương Liễu mạnh miệng nói: "Đừng cho rằng tôi không biết, cô vốn dĩ không cam tâm ly hôn với Lục Văn Bân, càng không muốn trơ mắt nhìn tôi lấy Bân! Trước kia có phải vì cho rằng chỉ cần đòi tiền Lục Gia, Bân sẽ vì đau lòng mà không ly hôn với cô?

Nhưng thực tế chứng minh, Bân đối với tôi là tình yêu chân chính! Anh nguyện từ bỏ số tiền đó, để đuổi cô ra khỏi nhà họ Lục, với lại, Bân đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của chúng tôi, chung stôi sẽ nhanh chóng kết hôn! Cô đừng hòng đoán ý anh ấy, có phải có ý đồ phá hoại quan hệ của tôi và anh ấy!"

"Dương Liễu, tôi nói cô nghe, cô tin hay không tùy, nhưng cô đừng nói nhiều quá? Lại cho rằng tôi có ý đồ gì với Lục Văn Bân?" Vân Khuynh vốn không vì lời của Dương Liễu, cảm xúc không bị ảnh hưởng lớn, chỉ nói lạnh nhạt nói: "Trước đây tôi bị mù nên mới để ý Lục Văn Bân, mới kết hôn với hắn, giờ cuối cùng cũng có thể ly hôn với hắn, tôi mừng còn không kịp, sao lại còn day dưa với hắn ta?

Cô yên tâm, cô và Lục Văn Bân kết hôn, tôi nhất định sẽ không phá hoại hai người, ngược lại, tôi nhất định sẽ chúc phúc hai người!' Chúc cho đôi cẩu nam nữ các người, bách niên HỖN hợp!

Cửa hàng trưởng lúc này mới chạy tới, bà ta quen biết Dương Liễu, nên biểu đạt sự xin lỗi với Dương Liễu trước: "Cô Dương Liễu, xin hỏi cô cần tôi giúp gì không ạ? Nếu nhân viên phục vụ của tôi không tốt, tôi có thể..."

Câu này chưa xong, đã bị Tống Nhan cắt đứt: "Cái này...cửa hàng trưởng đúng không? Xin nhìn cho rõ được không? Tôi là khách của các người, không phải là nhân viên phục vụ!"

Cửa hàng trưởng quay đầu nhìn Tống Nhan, trên mặt có chút ngượng ngùng, nhưng lại không nói gì với Tống Nhan và Vân Khuynh, chỉ có thể quay đầu lại nói với Dương Liễu: "Cô Dương Liễu, cô ta thực sự không phải là nhân viên tiệm tôi, anh xem như vậy được không? Toi đích thân phục vụ cô?"

Dương Liễu trừng mắt nhìn Tống Nhan, biểu hiện không ngờ cô lại không phải nhân viên phục vụ.

Sau đó, lại nói: "Cửa hàng trưởng, tiệm các người khi nào lại cho tiện nhân mà đôi giày thể thao rẻ tiền cũng cho vào tiệm đồ? Tôi là khách hàng super VIP của quán các người, tôi không thể chấp nhận loại người mua không nổi đồ, còn phải mặt dày cùng đứng chung một tiệm thử đồ với một con nghèo rách áo ôm, làm thấp đi thân phận của cô! Bà lập tức đuổi họ đi đi!"

Đây điển hình là không nhắc đến Vân Khuynh, nhưng muốn dùng tay cửa hàng trưởng, coi như tát Vân Khuynh một tát.

Tâm tư của Dương Liễu, muốn nghĩ cách thức đê tiện này để lấy lại chút sĩ diện cho mình, cũng rất bình thường.

Cửa hàng trưởng do dự một lát, nhìn thấy chất lượng đồ trên người kém đến thế, mà lại mang một đôi giày thể thao đã bạc màu, vẫn quyết định đuổi người đi. Cô ta không thể vì một cô gái nghèo, mà đắc tội với một khách hàng lớn của cửa tiệm!

Cô quay người đi, khuôn mặt trầm tư nhìn Vân Khuynh và Tống Nhan: "Hai vị, chúng tôi là tiệm bán đồ cao cấp, nếu mua không nổi, xin cởi bỏ đồ lại đây, rời khỏi đây, lúc cởi ra xin cẩn thận chút, nếu làm bẩn hoặc hư dây treo, các người đều phải thanh toán tiền!"

Mặt Tống Nhan đỏ lên, cắn răng, giọng mạnh mẽ: "Tôi có nhìn vào gái tiền treo trên đó, bộ này tổng là 4800 tệ, cả lại, ở trong khu vực giảm gái, còn có Vân Khuynh cái giảm 20%, tôi…tôi mua nổi!"

Sắc mặt Vân Khuynh có chút không thoải mái: "Cửa hàng trưởng, tiệm các người làm ăn vậy sao? không phân trắng đen mà đuổi khác? Đồ cao cấp? Giờ đồ hiệu cao cấp chắc cũng rất nhiều, các người làm vậy, là ỷ lớn hiếp khách hàng sao? Hay là cho rằng Dương Liễu có tiền, nên lấy lòng ả?"

"Đồ trong tiệm này, tôi mua hết!" Vân Khuynh vừa nói xong, Hoắc Thành Quân nói một câu.

Cửa hàng trưởng trừng to mắt, hướng nhìn Hoắc Thành Quân: "Người đẹp này, người nói gì? Người muốn mua toàn bộ đồ trong tiệm tôi?"

"Đúng!" Hoắc Thành Quân nói, từ trong túi lấy ra một thẻ đen, đưa cho cửa hàng trưởng: "Người không nghe nhầm, toàn bộ đồ, tôi đều mua, nhưng trước tiên…" bà chỉ vào Dương Liễu: "Tống cổ thứ dơ bẩn này ra ngoài!"

85. Chương 85

Dương Liễu bị người ta chỉ vào mũi, nhất thời không biết phản ứng gì, tuy nhiên, người chửi rủa cô lại là một phụ nữ lạ, cô ta nhìn về hướng Hoắc Thành Quân, trong mắt có sự kinh diễm như lần Vân Khuynh lần đầu tiên gặp Hoắc Thành Quân vậy.

Người phụ nữ cực kỳ tinh tế nhưng lại ăn mặc khá giản dị này từ nơi nào biến ra thế? Hay là người giúp tay cho Vân Khuynh?

Cô ta nào giờ không biết Vân Khuynh có người trợ thủ "rộng rãi" đến vậy. Vả lại, Vân Khuynh là người phụ nữ thứ gì cũng không biết ngoại trừ suốt ngày chỉ biết đến công việc, thì làm sao có thể quen biết được một trợ thủ cao quý ưu nhã và biết lên đồ quần áo giỏi đến như thế chứ?

Hơn nữa, người phụ nữ này dường như rất giàu có!

Quần áo trong cửa hàng này đều trên vài ngàn đồng, nhưng cũng có cái vài chục ngàn đồng, vài trăm ngàn nữa, thậm chí còn có một số cái cao cấp định giá cao đến vài triệu lận, mua hết tất cả thứ trong cửa hàng, cũng phải tốn ít nhất 8 chữ số, vả lại quần áo trong cửa hàng có đủ size, kiểu dáng phong phú đa dạng, mua được rồi chưa chắc đã mặc được, xem như phí tiền thôi.

Người phụ nữ này lại không do dự gì cả?

Đặc biệt, cái mà người phụ nữ này đưa, lại là cái thẻ đen siêu cấp bội chi vô thời hạn!

Chỉ trời mới biết, loại thẻ đen này không được phát hành ra bên ngoài, cần phải thông qua ngân hàng thỉnh mời mới được xử lý, như cô đã biết, Lục Bác Dương cũng có loại thể đó, nhưng cũng chỉ thông qua ngân hàng bình thường thôi, còn loại thẻ đen của người phụ nữ này là được sử dụng trên phạm vi toàn thế giới!

"Quý cô xinh đẹp và rộng rãi đây có phải vừa mới mắng chửi tôi đúng không?" Tròng mắt của Dương Liễu đảo liên hồi, hướng về Hoắc Thành Quân nở nụ cười ra vẻ tâng bốc: "tôi không biết đã đắc tội gì với bà rồi! Tôi vừa nhìn là biết bà đây là người có thân phận địa vị, và tôi cũng là người có thân phận địa vị như vậy, nếu như bà vì vài câu mắng chửi của tôi với hai con nha đầu đê tiện này thì thật sự quá thiên vị và không công bằng với tôi rồi!

Bà đây, những người có địa vị tại Vinh Thành tôi đều quen biết cả, lại chưa gặp qua bà, chắc có lẽ bà mới tới Vinh Thành, nên mới không biết người phụ nữ tên Vân Khuynh này, gần đây đã lên tòa với người chồng mới cưới được nửa năm đấy, lại còn đưa ra một số bằng chứng bịa đặt nữa, lừa gạ một khoản tiền không nhỏ, cô ta ích kỷ đến cả cha mẹ ruột của mình cũng bỏ rơi đấy.

Người phụ nữ hiểm độc bụng dạ mưu kế coi trọng đồng tiền như cô ta, tôi chửi cô ta vài câu, là để nhắc nhở cô ta thôi, nếu không sau này cô ta lại gây thêm chuyện xuất chúng nữa thì làm sao? Bởi vậy, bà tuyệt đối đừng bị cô ta lừa dối, tôi dám đảm bảo, cô ta tiếp cận bà, nhất định không phải điều tốt lành gì!"

Mục đích của Dương Liễu đã rõ ràng, cô ta muốn lây kéo Hoắc Thành Quân.

Cô ta không biết rằng Hoắc Thành Quân đã trở thành mẹ chồng của Vân Khuynh rồi, chỉ là thói quen từ nhỏ đến lớn miễn là thứ gì tốt của Vân Khuynh, cô đều muốn dành lấy!

Đương nhiên, nếu như có thể kéo người phụ nữ giàu có ưu nhã này về phía mình, cô ta có thể định chế được kế hoạch khác, lấy hết tiền của người phụ nữ này về bên mình……

Vân Khuynh có thể nịnh nọt được ai chứ? Là thứ ngu dốt ngay cả cha mẹ ruột của mình cũng không biết lấy lòng nữa mà, làm sao mà có thể lợi hại bằng Dương Liễu này chứ!

Cô ta tin rằng, chỉ cần cô ta làm rõ người phụ nữ giàu có ưu tú này là ai, thì cô ta sẽ nhanh chóng làm bạn với người lớn thôi……

Ôm cái suy nghĩ này, Dương Liễu càng hướng về Hoắc Thành Quân cười "vẻ mặt vô hại"!

Vân Khuynh hiểu rất rõ Dương Liễu là loại người gì, nghe Dương Liễu nói vậy, đã biết trong lòng Dương Liễu có diệu kế gì, nhưng rất tiếc, bàn tính của Dương Liễu lần này đánh không lên tiếng rồi!

Bởi vậy, cô ta khạc lạnh một tiếng: "nói thế, thì tôi nên cám ơn sự nhắc nhở của cô rồi phải không?" sau đó, đợi chờ Hoắc Thành Quân dạy cho Dương Liễu một bài học.

"Tôi đúng thật vừa mới đến Vinh Thành," Hoắc Thành Quân nói: "cũng đúng thật không quen biết các

bạn trẻ thế hệ sau này, nhưng mà, cô, thì tôi biết đấy."

"Bà biết tôi à?" mắt của Dương Liễu sáng bừng lên, nghĩ rằng Hoắc Thành Quân biết cô là do cô cũng có tiếng tăm lớn, nụ cười trên mặt càng sáng lạng, tiện thể nhìn qua Vân Khuynh với ánh mắt đầy vẻ đắc ý, tuy nhiên, đối với câu nói của Hoắc Thành Quân với cô rằng "thế hệ trẻ sau này" có chút nghi hoặc.

Nhưng mặc kệ nó vậy, chỉ cần làm quen với người phụ nữ này trước, những chuyện tiếp theo, cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Giống như nhiều năm về trước, lúc cô ta ôm di chiếu của cha mẹ mình tìm đến Tô Tương khóc nức nở……

Hoắc Thành Quân nói tiếp: "tôi không những biết cô, mà tôi còn điều tra vài thông tin liên quan đến cô nữa, bởi vì tôi thực tại rất hiếu kỳ, một loại ký sinh trùng vô đạo đức như cô, có phải vì lúc nhỏ đã có sự việc tàn nhẫn gì ám ảnh cô rồi, nếu như là vậy, thì cũng là có nguyên do cả.

Trên sự thật, cha mẹ ruột của cô sau khi sinh cô ra, ngoại trừ bận một vài công việc, không có thời gian ở bên cô ra, cũng chăm sóc cô rất tốt, là do bản thân cô yêu thích hư vinh, ích kỷ hẹp hòi, tuổi còn nhỏ nhưng đầy tâm kế, cái gì cũng muốn so đo với người khác, chỉ cần người ta có thứ gì tốt hơn cô, cô đều ghanh ghét.

Cha mẹ cô chết rồi, cô đã được Vân Bính Hoa và Tô Tương nhận nuôi, không biết cảm ơn, mà còn giành hết tất cả mọi thứ của Vân Khuynh, chỉ biết bàn lộng thị phi, xúi giuc ly tán, cô gái này nói không sai, cô mới chính là cô ả ác độc thừa gió bẻ măng! Và cả hai người Vân Bính Hoa và Tô Tương đều bị mù mắt cả rồi, mới thiên vị yêu thương mình cô, nhưng thế gian này có rất nhiều người có đôi mắt sáng thấu, không phải bất cứ ai cũng trúng kế cô.

Vậy mà cô vẫn lời lời tiếng tiếng đem thân phận mình để trước cửa miệng? Con nuôi của Vân Gia? Không phải vậy! Cô căn bản không được Vân Gia chính thức nhận nuôi đúng không? Cùng lắm cũng chỉ là con thú cưng biết nói lời ngon ngọt của Vân Bính Hoa và Tô Tương nuôi mà thôi! Rất tiếc cũng chỉ là từ kẻ Tiểu Tam mà leo lên thôi, những việc làm dơ bẩn cô làm sau lưng, hehe cô nên giấu cho kỹ, vạn nhất lộ ra thì……"

Lời nói của Hoắc Thành Quân nói đến đây bỗng nhiên bị ngừng lại, bà ta hạ trầm giọng xuống mãnh liệt, lạnh lùng nói với người quản lý: "cô còn đợi gì nữa? Mau gọi người qua đây, tống cổ thứ dơ bẩn chỉ biết cậy quyền ỷ giàu này ra khỏi đây ngay!"

Người quản lý suy nghĩ, cái cửa hàng này không phải của cô, cô ta cũng chỉ là làm công cho người ta thôi, ngoại trừ lương căn bản, đều dựa theo doanh số của cửa hàng, nếu như tất cả quần áo trong cửa hàng đều được bán hết, chỉ riêng doanh số thôi cũng đã được cả triệu rồi, thì cô ta còn làm công cho người ta làm gì nữa? Lấy tiền ung dung rời khỏi đây tự mình ra ngoài mở một cái cửa hàng của riêng mình, hoặc là đi chu du thiên hạ sướng biết bao

Nghĩ vậy, người quản lý tự tay mình nắm lấy quần áo trên tay Dương Liễu ném ra ngoài: "cô Dương Liễu, xin lỗi, hôm nay tất cả quần áo trong cửa hàng chúng tôi đều đã bán sạch hết rồi, mời cô rời khỏi đây, đừng

trì trệ công việc kinh doanh của chúng tôi!"

Ai càng nhiều tiền thì càng có lý, người quản lý nêu rõ "lợi thế" một cách thật trôi chảy!

Dương Liễu tức giận đến mặt mày xanh đen, hất mạnh người quản lý ra, giận hung tợn nói: "tiện nhân! Đuổi tôi làm gì? Tôi có chân, tự biết đi thôi!"

Không ngờ rằng, người phụ nữ nắm cái thẻ đen này quả nhiên không chút lưu tình với cô, lại còn sỉ nhục cô như vậy! Cô sẽ nhớ mãi người phụ nữ này, vẻ ngoài đẹp thì có gì lớn lao đâu chứ? Khí chất tốt thì có gì hay ho đâu chứ? Chờ cô ta trở thành đại thiếu phu nhân của Lục Gia, có được thân phận cao quý chân chính rồi, thì cô sẽ tìm Vân Khuynh và người phụ nữ này tính sổ!

Vẻ mặt Dương Liễu cứng đơ rất khó coi, chuẩn bị rời khỏi, cũng không quên để lại một câu nói "cứng đơ": "hừ, đừng nghĩ rằng tôi sợ các người, các người sẽ không kiêu ngạo được bao lâu đâu!"

Cô ta vừa bước ra ngoài hai bước, bèn bị Hoắc Thành Quân ngăn lại: "Dương Liễu, tôi muốn mua hết quần áo của cửa hàng, nhưng không bao gồm cái đã bị cô dẫm hư kia, cô nên trả tiền rồi mới được rời khỏi đây chứ?"

Dương Liễu bèn nhìn xuống đất thấy bộ đầm liền áo màu đen, xác thật là bị cô dẫm đến nhăn nhó rồi, thật khó coi.

Người quản lý lập tức nói: "cô Dương Liễu, cửa hàng chúng tôi có máy quay giám sát, máy quay đã ghi hình cô dẫm đạp quần áo của cửa hàng chúng tôi rồi, hy vọng cô mua nốt quần áo đó đi, nếu không, sự việc này đồn ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô."

"Các người……các người!" Dương Liễu nghiến răng tức giận: "được, tôi mua, chả phải chỉ một cái đầm thôi sao? Tôi mua để tặng các người làm đồ tang vậy!" nói xong, Dương Liễu xông ngay vào quầy thu ngân, chi trả cho chiếc đầm, ôm một bụng đầy oán hận rời khỏi!

Nhìn thấy bóng dáng có vẻ thê lương của cô ta rời khỏi cửa hàng, trong lòng Vân Khuynh cảm thấy rất thoải mái.

Dương Liễu, sự báo thù để đối phó cô sẽ được bắt đầu, cô hãy đợi trả lại gấp bội lần những thứ cô đã nợ tôi, nợ Vân Gia, nợ ông bà nội của tôi đi!

Nhìn Dương Liễu rời khỏi, người quản lý lập tức mời Vân Khuynh, Hoắc Thành Quân, Tống Nhan vào phòng vip ngồi, tận tay rót trà đem mời, chuẩn bị bắt đầu ra ngoài tính tiền.

Quần áo trong cửa hàng rất nhiều, muốn tính xong, phải tốn thời gian khá lâu.

Lúc này, Tống Nhan cảm thấy ngại bèn đứng dậy, nói với Hoắc Thành Quân: "chị……này, quần áo trên người tôi đang mặc có thể để tôi tự mua lại, đem đi được không? Tôi sẽ chuyển tiền trả chị."

"Không cần đâu," Hoắc Thành Quân ôn hòa cười, nói: "bộ quần áo này, hãy xem như tôi tặng cô, cô đi ra ngoài xem nữa đi, nếu có kiểu dáng nào thích nữa, mặc thường ngày, mặc đi dạo, mặc đi gặp mặt thì cứ chọn vài bộ, tôi tặng cô đấy!"

"Làm sao được chứ? Thế này không được, tôi cám ơn cô, những thứ này tôi không thể lấy." Tống Nhan lắc đầu, kiên định nói.

"Tại sao lại không lấy? Tôi biết rằng tài chính cô eo hẹp, không tiền không có gì mất mặt cả, nhận quà của người khác cũng không có gì là không được cả, hôm nay cô đã nói giúp lời thay cho Khuynh Khuynh, tôi rất vui, hãy xem như tôi báo đáp cô được không?" Hoắc Thành Quân nhìn chằm vào Tống Nhan, tỉ mỉ quan sát sự non nớt và thuần khiết của cô ta, sự mộc mạc, khiêm tốn và kiên cường cũng được bà để ý vào mắt mình.

Trong lòng nghĩ, tiểu cô nương này, quả thật không tệ.

Tống Nhan nói: "tôi thật sự không có nhiều tiền, nhưng không có bỏ công ra tôi tuyệt đối không nhận, tôi cũng không giúp gì nhiều cho cô Vân, huống chi lúc mới bắt đầu, tôi cũng vì tức giận Dương Liễu mắng chửi tôi, nên mới lôi hai người cùng với tôi đối phó cô ta, tôi sẽ tự kiếm tiền mua quần áo, mặc lên người sẽ yên tâm hơn."

"Thôi được rồi!" Hoắc Thành Quân đem số tài khoản nói cho Tống Nhan, để cô ta trực tiếp chuyển khoản chi trả tiền quần áo vào thẻ bà.

Một cô gái nghèo vì đồng tiền, có thể giữ được lòng tự tôn và tự kiêu của bản thân mình thì đáng được ngưỡng mộ và tôn trọng.

"Cô gái nhỏ, đừng vì hoàn cảnh khó khăn nhất thời mà sản sinh quá nhiều cảm giác khiêm tốn, tôi tin rằng tương lai không bao lâu nữa, sẽ trở nên giỏi giang, khiến người ta lóa mắt cho xem! Cố lên!" Hoắc Thành Quân nhìn vào Tống Nhan vừa ý, khích lệ một câu như thế này cho cô ta.

Một khoản thời gian thật lâu sau này, lúc Tống Nhan cảm thấy rõ sự quẫn bách mệt mỏi, sẽ nghĩ đến câu nói này, sau đó sẽ phấn đấu hướng về phía trước, sẽ giống như Hoắc Thành Quân, Vân Khuynh là một người phụ nữ tài giỏi, sẽ trở nên đủ tầm xứng với người phụ nữ người đàn ông mà cô ngưỡng mộ.

Nhưng cô lại chọn một con đường tình yêu khó khăn và gian nan, nhất định đi con đường quanh co vất vả.

86. Chương 86

Tống Nhan đi trước, bàn thu ngân vẫn còn đang tính giá tiền của từng bộ quần áo, Vân Khuynh hạ giọng nói với Hoắc Thành Quân: "mẹ, mẹ có thật là định mua hết tất cả quần áo ở đây không? Như vậy có chút……không thỏa đáng? Quần áo trong cửa hàng có trên ngàn cái lận, nếu mẹ có tặng cũng tặng không hết đấy!

Còn nữa, nếu con không nhìn lầm, thì cái thẻ đen bội chi vô hạn của mẹ, nếu như họ thêm chút đỉnh vào giá đang bán để lấy chiết khấu riêng, thì mẹ hãy đề phòng tí!"

"Con đó, cái đầu lúc nào cũng xoay chuyển thật nhanh, đã bắt đầu biết giúp mẹ tiết kiệm tiền rồi đó," Hoắc Thành Quân mỉm cười, vẻ mặt gian xảo nói: "Khuynh Khuynh, con yên tâm, lúc nãy mẹ vừa nói muốn mua hết quần áo của của cửa hàng này, không chỉ đơn thuần muốn đánh vào mặt của Dương Liễu đâu, tiền được cà quét từ thẻ của mẹ, cuối cùng cũng sẽ trở về thẻ của mẹ thôi, quần áo cửa hàng trị giá bao nhiêu, mẹ điều biết rõ, mẹ làm vậy, muốn xem lợi nhuận trôi nổi trong cửa hàng có lớn không, có giống cái báo cáo mà trước đây mẹ đã xem không!"

Vân Khuynh như đã hiểu ra, kinh ngạc hỏi: "mẹ, mẹ đang nói, cái cửa hàng này là của mẹ luôn à?"

"Ừm!" Hoắc Thành Quân nói: "trung tâm mua sắm này có đến 60% cửa hàng thương hiệu cao cấp đều là của mẹ, được treo dưới rất nhiều tên gọi của công ty chi nhánh, lúc mẹ ở nước ngoài, chỉ điều khiển từ xa, thỉnh thoảng, cũng nhờ Nhất Hàng đến xem giúp tí."

Trong ánh mắt của Vân Khuynh hiện lên sự sùng bái rõ: "mẹ, mẹ thật lợi hại! Tuy rằng làm thời trang rất nhiều, nhưng rất mau lỗi thời cập nhật kiểu mới cũng rất nhanh, phải tìm được nhà thiết kế tốt, phải theo kịp thời thượng, phải có miệng lưỡi và thủ đoạn trong kinh doanh, phải tồn kho, quãng cáo, bồi dưỡng nhân viên phục vụ, hậu mãi vâng vâng, muốn làm tốt một thương hiệu không phải chuyện dễ, huống hồ chi đồng thời kinh doanh nhiều thương hiệu? Mẹ, con thật sự rất bái phục mẹ đó!"

Hoắc Thành Quân cười: "câu nói được nói ra từ miệng con, sao nghe hay thế?"

"Kỳ thực, cũng không khó khăn mấy, lúc mẹ còn trẻ đã cùng cha của Nhất Hàng gầy nên sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, gầy dựng nên Lục Gia, sau này bất hạnh thay ông ta đã ra đi trước một bước, Lục Thị đã bị lục lợi quần cướp đi từ tay hai mẹ con cô nhi quả phụ này, nhưng mẹ vẫn còn bản lĩnh, tuy rằng lúc mới bắt đầu vài năm có hơi túng thiếu, nhưng khi Nhất Hàng lớn tí, cũng đã khá lên rồi, sau khi nó kiếm rất nhiều tiền, đã đem một nửa số tiền chia cho mẹ, muốn mẹ sống tốt hơn tí.

Mẹ lại lấy những số tiền nó đưa đem đi đầu tư, sau khi gặt được lợi nhuận, bắt đầu sự nghiệp hành nghề thời trang, sau này làm lớn rồi, lại nhận thêm việc thu mua thương hiệu lớn, mẹ mang sự nghiệp của mình trở về Vinh Thành, cũng muốn ít nhiều giúp Nhất Hàng một tí, nhưng đứa con đó lại tâm cao khí ngạo, xem thường chút tiền nhỏ nhoi của mẹ!"

Vân Khuynh càng kinh ngạc, những sản nghiệp của Hoắc Thành Quân cộng lại không thể ít hơn tổng số tài sản của Vân Thị được, thậm chí còn nhiều hơn nữa là khác, mà Hoắc Nhất Hàng lại xem thường ư? Chứng minh rằng việc làm ăn của anh ta là rất lớn đây, sở hữu thực lực rất cường thịnh……rốt cuộc cô ấy đã lấy

một người chồng bản lĩnh đến đâu?!

"Mẹ, bây giờ con cảm thấy, dường như mình đã ôm trọn cái đùi to của hai mẹ con rồi!" Vân Khuynh hào hứng nói: "nói không chừng, sau này con sẽ hào phóng rộng rãi lên, chỉ cần miệng thốt ra lời là có thể mua hết cả cái cửa hàng rồi?"

"Gì mà nói không chừng à, đó là điều đương nhiên rồi! Khuynh Khuynh, con trước giờ luôn thoải mái rộng rãi mà, chắc chắn, sau này cũng sẽ càng hào phóng thôi!"

Hai người vui vẻ cười òa lên……

Buổi tối, khi Hoắc Nhất Hàng về, theo thói quen sẽ ghé chỗ Vân Khuynh trước, nhìn thấy vài túi đồ để trên ghế sofa, mẹ của anh ta thì đang thiết kế cho Vân Khuynh một hình tượng mới.

Mái tóc của Vân Khuynh đã được uốn, hoa tai bằng trân châu nhỏ được đổi thành dây bông tai sắc vàng, trên người mặc bộ váy ngắn, phối cái áo khoác màu trắng, giữa eo gài một chiếc thắt lưng màu vàng kim nhỏ, gương mặt cũng đã trang điểm thật tinh khôi, bản thân cô chọn màu son đỏ cổ điển quyến rũ, trong vô giác bộc lộ ra một bức phong tình động lòng người

Nét đẹp lúc trước của Vân Khuynh thanh tao nhẹ nhàng như hoa cúc, giờ đây lại như cây bông hồng yêu mị lôi cuốn, chỉ cần một ánh nhìn, cũng có thể nhóm lên ngọn lửa tình trong mắt cánh đàn ông.

"Nhất Hàng, con đã về rồi à, nhìn xem, hôm nay Khuynh Khuynh có đẹp không?" Hoắc Thành Quân như đang cống nạp báo vật với Hoắc Nhất Hàng: "đây là thành quả mẹ đã sửa soạn hết vài tiếng đó!"

"Dạ đẹp!" Hoắc Nhất Hàng nói: "mẹ, mẹ hãy về bên chỗ con nghỉ ngơi đi!"

Ánh nhìn của anh ta vẫn luôn hướng trực diện vào Vân Khuynh, không chớp mắt.

Vân Khuynh vủa anh ta đương nhiên là đẹp rồi, đẹp đến nổi, anh ta muốn lập tức nuốt lấy cô ta!

"Đứa con hư này, qua được sông rồi muốn phá hủy cầu à?" Hoắc Thành Quân có chút bất mãn: "mẹ không dễ dàng gì giúp Khuynh Khuynh sửa soạn đẹp đến nổi nghiêng nước nghiên thành, vậy mà con muốn giành với mẹ ư?"

"Mẹ à! Nghiêng nước nghiêng thành vô dụng thôi, nghiêng về con là đủ rồi," Hoắc Thành Quân quay đầu qua, nhếch mép cười nói: "nhưng mà, mẹ ở nơi đây sáng chói quá! Tránh về tí đi thì sao nè?"

Sáng chói quá à?

Hoắc Thành Quân ngây người ra, vẻ hiểu ý: "đứa con hư này, chê mẹ đứng đây làm cây đèn giao thông cản trở đúng không? Mẹ không đi đâu hết."

"Vậy mẹ muốn có cháu bồng không?" Hoắc Nhất Hàng sử dụng tuyệt chiêu.

"Cháu à? Cháu thì muốn! Mẹ đi, mẹ sẽ đi ngay!" thái độ của Hoắc Thành Quân thay đổi ngay lập tức, đứng dậy bỏ đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "mẹ đi hầm canh tẩm bổ cho hai đứa……"

"Mẹ" Vân Khuynh vội muốn hô hoán Hoắc Thành Quân, lại bị Hoắc Nhất Hàng ôm chặt lại.

Hoắc Nhất Hàng còn xông ra hô lớn với Hoắc Thành Quân: "mẹ, hầm thời gian lâu tí nhé! Còn nữa, đừng cười khoa trương quá, sẽ sinh nếp nhăn đó……"

Ba phút sau.

"Khuynh Khuynh, em rất thơm!" Hoắc Nhất Hàng ôm chầm Vân Khuynh ngồi trên ghế sofa, tiếng nói nhỏ nhẹ có chút khàn: "Khuynh Khuynh, tóc em thơm lắm, mặt cũng thơm, cổ cũng rất thơm……" nói đến đâu, anh ta liền hôn đến đó.

Vừa nhột vừa kích thích Vân Khuynh không nhịn được bèn rút cổ lại.

"Anh đừng…."

"Là mẹ đã xịt nước hoa cho em đó, mẹ đã dẫn em đi khắp các tủ đựng nước hoa để chọn mùi, mẹ nói ngửi thơm tho mới biết phụ nữ, như là dùng ít nước hoa có thể khiến phụ nữ thêm sức hấp dẫn, em không hiểu cái này cho lắm, nhưng mà, em không thích mẹ giới thiệu những mùi hơi nồng, em tự chọn mùi thơm dịu ngọt, mùi thơm này em ngửi thấy bản thân rất thư thái thoải mái, nếu anh không thích……"

"Thích lắm!" Hoắc Nhất Hàng nói: "anh rất thích em sài loại nước hoa này, rất hợp với em, rất mới mẻ, nghe mùi khiến người ta có cảm giác rất sảng khoái, sau này em cứ sài loại nước hoa này đi!"

Anh ta thu hồi cánh tay, nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, sau khi mẹ đến rồi, chúng ta vẫn chưa được yêu trọn vẹn đấy, bây giờ trước tiên em cho anh ăn bữa nhỏ, đợi tí, sau bữa cơm tối, chúng ta sẽ cùng nhau ăn bữa thịnh soạn, có được không?"

Khuôn mặt Vân Khuynh đỏ ửng lên: "anh……anh suốt ngày chỉ nghĩ đến những việc đó, không biết xấu hổ gì cả?"

"Xấu hổ gì chứ, bây giờ anh có bằng lái chính thức rồi nhé!" Hoắc Nhất Hàng nói theo lý lẽ: "bây giờ em là vợ của anh, anh và vợ của mình tăng cường giao tiếp tí, bồi dưỡng tí tình cảm, có gì không được chứ?"

"Nhưng mà, anh không thể biểu hiện một cách lộ liễu như vậy chứ? Đặc biệt ở trước mặt mẹ lại thẳng thắn nói như thế, anh không xấu hổ, em xấu hổ, có được không?" Vân Khuynh biết bản thân nói không lại Hoắc Nhất Hàng, vểnh môi lên, dáng vẻ hơi ủy khuất.

Nhưng lại không biết cái mùi vị khổ sở tội nghiệp thêm chút mê mụi ấy, lại càng khiến sự chiếm hữu dục vọng của người đàn ông mãnh liệt hơn.

"Được thôi, Khuynh Khuynh của anh da mặt mỏng, anh luôn luôn hiểu mà," Hoắc Nhất Hàng ôm lấy Vân Khuynh, giang tay về phía trước, mở nút áo của cô ta ra: "nhưng hôm nay em ăn diện như bữa ăn thịnh soạn vậy, chẳng phải đang ám thị với anh rằng có thể ăn thịt được rồi ư?"

Hoắc Nhất Hàng nói xong, bỗng nhiên bật người lên, sau đó đè lên người Vân Khuynh nằm trên ghế sofa, ánh mắt long lanh nhìn chằm cô ta, vô cùng ấm nồng nói: "Khuynh Khuynh, anh không nhịn được nữa rồi, chúng ta làm một lần tại đây đi, có được không?"

Trước đó anh ta sớm đã muốn làm như vậy rồi, vì lo lắng Vân Khuynh có tính bảo thủ không chấp nhận được, nên mới nhịn đến giờ, vày giờ đây, anh ta không nhịn được nữa rồi.

Cùng với người mình yêu thương làm việc ấy, chả phải là một việc rất tự nhiên và thoải mái sao? Đâu phải chỉ hạn chế trong cái phòng ngủ nhỏ ấy mới được đâu?

"Á? Ở đây sao?" Vân Khuynh trợn to mắt, thực ra, cô ta đã chấp nhận cùng với Hoắc Nhất Hàng về chuyện đó rồi, nhưng chuyện này không phải nên giấu làm trong phòng ngủ thôi sao? Làm ở sofa phòng khách, cũng hơi quá……

"Không được, không thể ở đây được, em đã nhập dấu vân tay và khuôn mặt của mẹ vào cửa rồi, nhỡ mẹ đột nhiên đi vào thì……" cảnh đó, tưởng tượng thôi, cô ta cũng cảm thấy hoang mang xấu hổ, lắc đầu liên tục.

Thế mà, không đợi cô ta được nói lời cự tuyệt gì, Hoắc Nhất Hàng đã dùng nụ hôn che lại miệng của cô ta.

"Anh nói có thể, là có thể, Khuynh Khuynh, đừng lo, mẹ không xông vào đâu!"

Hoắc Nhất Hàng thở mạnh, vội vã nói hết câu, vừa hôn lấy Vân Khuynh, vừa cởi chiếc áo khoác bên ngoài ra ném qua một bên, lại tiếp tục động tay cởi quần áo của Vân Khuynh.

Không biết có phải là Hoắc Thành Quân là người từng trải, hiểu sâu ý nghĩ của thanh niên là gì, đồ phối hợp trên người Vân Khuynh, xem có vẻ phức tạp, nhưng khi cởi, lại không có tí khó khăn gì.

Thắt lưng? Là kiểu móc khóa thôi, ấn một cái, tự động bung ra.

Còn cái áo khoác lông trắng kia căn bản là không có nút, trực tiếp cởi ra là xong.

Cái đầm bên trong thì phía thân trên có hai cái nút áo, chỉ cần mở cái nút ra thì có thể thuận tiện cho Hoắc Nhất Hàng thò tay vào vồ lấy chỗ mềm thơm yêu thích của anh ta……

Bên hông chiếc đầm có may dây kéo giấu, tìm ra được đầu khóa dây kéo, chỉ cần kéo nhẹ xuống là cả cái đầm tuột xuống hết.

Đến phần quần trong và áo trong, thì hoàn toàn không có vấn đề gì nữa rồi……

Không tới năm phút, Hoắc Nhất Hàng đã cởi sạch quần áo trên người của anh ta và cô ta.

Vân Khuynh không kịp phản kháng gì, đã bị rơi vào sự công kích nhẹ nhàng của anh ta rồi……

Hoắc Nhất Hàng ở sự việc này, thì nên nhẹ nhàng như tia nắng ấm áp trời mùa đông, khiến người khác dễ dàng buông lỏng, dần dần, sẽ trở nên nóng bỏng gay gắt của tiết trời mùa hạ, nóng đến nỗi có thể nấu tan một con người!

Lần này cũng không ngoại lệ.

Chờ Vân Khuynh phút chót buông lỏng người tí, có tí hưởng thụ, anh ta sẽ gia tăng sức và tốc độ.

Nhưng không ngờ rằng, điện thoại của Vân Khuynh lúc này lại reo lên.

Điện thoại được đặt trên ghế sofa, Hoắc Nhất Hàng nghiêng đầu nhìn thấy màn hình hiện lên hai chữ "Tây Hoa", cau mày nhăn nhó, lập tức vểnh môi nở nụ cười tà mị, một bên tiếp tục hành động, một bên cầm lấy điện thoại, đưa đến gần bên tai của Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, là cuộc gọi của Tống Tây Hoa, anh đã bắt máy, anh và cô ta nói chuyện đi……"

87. Chương 87

"Ừm? Anh nói……cái gì?"

"Ai? Ai gọi điện tới……á, anh nhẹ tí……"

Trong ánh mắt Vân Khuynh đầy vẻ mê ly, căn bản không nghe rõ Hoắc Nhất Hàng nói gì, đợi điện thoại đưa gần bên tai, mới ý thức được có người gọi cho cô ta, nhanh chóng nghiến chặt răng lại, không để cho âm thanh xấu hổ đó lọt ra ngoài.

Hoắc Nhất Hàng lại cố ý dùng sức tác động mạnh vài cái, và kèm theo hơi thở hổn hển, để sát vào cổ Vân

Khuynh, lớn tiếng nói: “Khuynh Khuynh, hình như là Tống Tây Hoa! Người này quá không biết điều rồi, giờ phút này quấy rối chúng ta……”

Lời nói chưa dứt, anh ta hạ thân người xuống, hướng vào cổ của Vân Khuynh thở ra hơi ấm.

Một cái cảm giác tê tái từ trong hốc cổ lan tỏa toàn thân, Vân Khuynh không thể nhịn được sự rên rỉ.

Nghĩ đến bên kia điện thoại đang là Tống Tây Hoa, bèn ngậm miệng lại, toàn bộ gương mặt đỏ ửng lên, não nề trợn mắt nhìn Vân Khuynh.

Gã đàn ông này chắc chắn là đang cố tình, và cũng không biết là Tây Hoa đã nghe được những gì, nếu mà nghe được rồi, thì quả là……xấu hổ chết đi được!

Suy nghĩ một hồi, Vân Khuynh giật lấy điện thoại từ trên tay của Hoắc Nhất Hàng, muốn tắt máy điện thoại ngay, đợi tí sẽ gọi lại cho Tống Tây Hoa.

Cô ta nhìn màn hình, lại phát hiện điện thoại sớm đã bị tắt máy rồi, bên trên hiển thị dòng chữ “bạn có một cuộc gọi nhỡ.”

Vân Khuynh mới vở lẽ bản thân lại bị Hoắc Nhất Hàng lừa nữa rồi, tức tốc nói với Hoắc Nhất Hàng: “anh……đi ra ngoài ngay!”

Cô ta đang làm mãn nguyện “nhu cầu” của anh ta, vậy mà còn bị anh ta lừa? Thật quá đáng!

“Đi ra?” Hoắc Nhất Hàng ngây người, lập tức hiểu ra ý của Vân Khuynh, lại hỏi nữa: “Khuynh Khuynh, em muốn anh từ đâu đi ra? Là……ở chỗ này hả?” anh ta lấy tay đưa xuống phía dưới, sờ vào chỗ kín đáo mẫn cảm nhất của cô ấy.

“Anh” lại giở thói côn đồ!

“Hoắc Nhất Hàng, anh mà như vậy nữa, em giận thật đấy! Anh ra ngoài! Em không làm nữa!”

Hoắc Nhất Hàng nghe nói vậy, lại ra ngoài thật.

Anh ta cầm lấy “bảo bối” đang dựng đứng cao chót vót cho Vân Khuynh xem, tỏ vẻ tội nghiệp nói: “vợ à, anh sai rồi, anh không nên ghen bậy, không nên lừa em, nhưng em nhìn nó kìa, nó đang rất cần em, em không thể tàn nhẫn mặc kệ nó trong lúc này được, nó sẽ bị ngột ngạt hư luôn đấy!”

Biết rằng đàn ông phát đói (quấy), nhưng chưa thấy ai như Hoắc Nhất Hàng kiểu đói khát như vậy, đặc biệt nghiêm trọng đầy vẻ tà mị u mê!

Nhìn thấy thái độ Vân Khuynh như có chút mềm yếu, Hoắc Nhất Hàng lại nói: "nếu như mà nó bị ngạt hư thì cũng không sao, bất quá chỉ là bị viêm tuyến tiền liệt, không gây vô sinh gì cả, anh nhịn tí là sẽ qua thôi, nhưng nguyện vọng thèm cháu của mẹ thì……theo lương tâm mà nói, mẹ đối xử không tệ với em đúng không? Đối xử tốt với em đến anh còn phải ghanh tị kìa, em thật nhẫn tâm nhìn thấy mẹ vì muốn bồng cháu mà làm mẹ đau lòng sao?"

Vân Khuynh bất đắc dĩ chịu sự thỏa hiệp: "anh……anh tiếp tục đi!"

"Nhưng mà, lần sau mà có đùa giỡn như vậy nữa, em sẽ không dễ dàng thỏa hiệp nữa đâu."

"Được rồi được rồi." Hoắc Nhất Hàng luôn miệng chấp nhận, nhếch miệng mỉm cười, sảng khoái thưởng thức miếng "thịt" ngon cả tiếng đồng hồ!"

Thực ra, anh ta muốn lợi dụng lúc cùng làm chuyện ấy với Vân Khuynh phát ra âm thanh để khiến cho Tống Tây Hoa không còn hy vọng gì nữa, nhưng làm như vậy thứ nhất xác thực là rất bỉ ổi, thứ hai, làm sao anh ta nỡ nào để cho Tống Tây Hoa nghe được âm thanh rên rỉ đầy kiều mị động lòng người của Vân Khuynh được chứ?

Cho nên, đương nhiên là khi cuộc gọi mới tới anh ta đã từ chối rồi!

Hoắc Nhất Hàng đối với Vân Khuynh nhẹ nhàng chu đáo, sau khi hai người kết thúc "vận động", anh ta và Vân Khuynh đi vào nhà tắm cùng nhau tắm gội……sau khi tắm xong, anh để mình Vân Khuynh nghỉ ngơi trước, còn bản thân thì ghé qua Hoắc Thành Quân giúp đỡ một tay.

Vân Khuynh nhân lúc này, nằm nghỉ ngơi tí.

Lúc còn học đại học, có làm quen với một bạn cùng chỗ ở trong ký túc xá, vì hiếu kỳ nên có hẹn hò chuyện nam nữ, đau khổ có, mệt mỏi có, vui vẻ cũng có, đến giờ cô thật sự trải qua hết những cảm giác đó, vẫn cảm thấy, đau rất đau, mệt rất mệt, vui……cũng vui, đặc biệt là sau khi trải qua sự việc nóng bỏng, tắm gội xong cảm thấy toàn thân rất thư thái thả lỏng.

Hoắc Nhất Hàng thường nói, thể xác anh ta và cô ta rất hòa hợp với nhau, dần dần, cô cũng bắt đầu đồng tình.

Nhưng phải nói là hai người đều tình nguyện vui vẻ thích thú……cô ta thừa nhận dường như mình càng ngày càng ỷ lại Hoắc nhất thành rồi, ở bên anh ta, càng trở nên buông thả tự tại, có lúc không có anh ta bên cạnh, lại còn nhớ anh ta, nhớ không biết anh ta đang làm gì, nhớ không biết khi nào anh về nhà……chẳng lẽ, đây là cảm giác đang yêu một người sao?

Đang yêu, mới bị lún sâu, lún sâu vào rồi, mới hoang mang, mới rối rắm, mới sợ sệt, nếu như cô ta đã yêu Hoắc Nhất Hàng rồi, đặt tình cảm lún sâu hơn nữa sẽ khó dứt ra, nhỡ anh ta không còn tốt với cô ta, thì làm sao đây?

Bởi vì đã trải qua một lần thất bại trong hôn nhân, Vân Khuynh đối với chuyện tình cảm, càng trở nên thận trọng hơn!

Cô ta không dám buông lơi bản thân nữa, nhưng muốn buông bỏ, lại không đủ quyết đoán như xưa, đã có chút……lưu luyến rồi……

Đánh vào đầu, Vân Khuynh buộc mình ngừng suy nghĩ vấn đề tình cảm với Hoắc Nhất Hàng nữa, càng nghĩ càng hoang mang ý loạn.

Cô ta lấy điện thoại lên, quyết định gọi cho Tống Tây Hoa, hỏi xem anh ta tìm cô có việc gì không.

Giờ này, Tống Tây Hoa vẫn còn ở trong công ty.

Anh ta đang ngồi trong phòng làm việc của mình, trước mặt đang bày một sấp tài liệu, sau khi bị Vân Khuynh từ chối cuộc gọi, anh ta đã ngồi nhìn ra cửa sổ, trời vẫn chưa tối, chỉ mới hơn sáu giờ chiều thôi, hơn sáu giờ thôi mà cô đã không muốn bị quấy nhiễu rồi sao?

Trong đầu có thứ suy nghĩ như vậy, trong lòng đau thương lấp đầy con tim của Tống Tây Hoa, lồng ngực anh rất buồn bã, dường như không thể thở nổi, con mắt có chút khô cằn, rất lâu, vẫn giữ nguyên vẻ cứng đơ, như quên bẵng đi thời gian, không còn nhớ đến mình đang ở nơi nào.

Cho đến khi điện thoại reo lên.

"Vân Vân, lúc nãy em có chuyện quan trọng đi đâu rồi phải không? Tôi gọi cho cô vẫn hiển thị là đang gọi đi mà." Giọng nói Tống Tây Hoa trở nên bình thường, nhưng vẫn còn lộ ra vẻ gấp rút và bối rối trong giọng nói.

"Tôi lúc nãy……" Vân Khuynh nghĩ lúc ấy đang bị Hoắc Nhất Hàng lừa, mặt ửng hồng lên, khạc nhẹ một tiếng, che giấu đi, mới tiếp tục nói: "anh gọi điện cho tôi có chuyện gì không? Giờ tôi rảnh rồi, anh nói đi."

Vân Khuynh chưa nói gì, lại xem như đã nói xong rồi, chuyện cô và Hoắc Nhất Hàng làm không thể miêu tả ra được, nếu không, không việc gì ái ngại phải giấu giếm cả.

Con tim, như ngàn cây kim đâm đến đau đớn, cơ thể Tống Tây Hoa bị rung nhẹ, cảm thấy mỗi một miếng da thịt đều rất đau đớn.

Anh ta đã trầm tư hết mười mấy giây, mới ổn định lại cảm xúc của mình, nói: "Vân Vân, tôi muốn nói với cô rằng, tôi đã đem thư từ bỏ quyền cổ phần của cô bị Vân Bính Hoa ngụy tạo, tham ô công khoản, tự mình chiếm cổ phần, và đã giải quyết chuẩn bị xong các tài liệu liên quan đến 40% cổ phần bị đổi thành tiền mặt, tùy cô muốn khi nào áp dụng chế tài với ông ta!"

"Nhanh đến vậy à?" tự đáy lòng Vân Khuynh biểu đạt sự cám ơn: "Tây Hoa, anh thật lợi hại, cám ơn anh!"

Tống Tây Hoa ngây người ra, trên mặt lập tức nở nụ cười gượng: "Vân Vân, tôi đã sớm nói rồi, giữa chúng ta, không cần nói cám ơn, bất kể vì cô làm việc gì, chỉ cần cô cần, tôi cũng cố gắng hết sức để giúp cô thôi, tôi luôn……"

Thời khắc này, Tống Tây Hoa rất muốn nói với Vân Khuynh, anh ta rất thích cô ta, thậm chí rất yêu, đã bắt đầu yêu cô từ những năm còn là thanh thiếu niên, tích lũy quá nhiều đắng cay ngọt bùi, nhưng nhất thời, không biết nói ra như thế nào.

Vả lại, anh ta lại nghĩ đến Hoắc Nhất Hàng gửi hình tờ giấy chứng nhận kết hôn cho anh ta xem, người phụ nữ anh yêu thương đã trở thành vợ của Hoắc Nhất Hàng rồi.

Anh ta nói ra tình yêu trong lòng mình ra, chẳng phải càng khiến cô ta thêm phiền toái sao?

Nghĩ đến đây, cho dù có ngàn lời muốn nói, cũng phải nuốt trôi vào bụng.

"Tây Hoa, anh muốn nói gì thế?" Vân Khuynh phát hiện ra lời nói của Tống Tây Hoa có chút kỳ lạ.

Hình như khoảng thời gian này, mỗi khi Tống Tây Hoa nói chuyện gì với cô đều bị nói giữa chừng rồi thôi, chẳng lẽ, đúng như Hoắc Nhất Hàng hoài nghi, Tống Tây Hoa có ý với cô ta?

Cách nghĩ vừa mới hiện ra, đã bị Vân Khuynh phủ định rồi.

Làm sao có thể được! Tây Hoa và cô ta trước giờ đều là học trưởng học mụi mà, quan hệ bạn bè tốt với bạn khác giới thôi. Thời học đại học, cô và Tây Hoa cùng cổ động cho nhau, sau này, Tây Hoa ra nước ngoài học chuyên sâu, chỉ liên hệ ít lại, khi xưa lúc cô ta quyết định gả cho Lục Văn Bân, Tây Hoa vẫn giữ sự lựa chọn cuộc sống yêu thích của anh ta mà còn ủng hộ cô nữa, sớm đã biểu lộ ra rồi chứ?

Chắc chắn là do cô ta nghĩ hơi nhiều, đại khái là anh ta gần đây quá bận, quá mệt chăng?

Nghĩ vậy, trong lòng Vân Khuynh yên tâm tí.

Tống Tây Hoa cũng trả lời cô: "không có gì, Vân Vân, cô định khi nào ra tay với Vân Bính Hoa và Tô Tương? Cần tôi làm gì nữa không? Cô vừa mới ly hôn với Lục Văn Bân, cô và Hoắc Nhất Hàng……kết hôn rồi không nên tiết lộ sớm, như vậy không tốt cho cô, cho nên, nếu cô quyết định đi gặp Vân Bính Hoa và Tô Tương, hãy để tôi đi chung với cô sẽ tốt hơn……"

Lời nói của Tống Tây Hoa, khiến Vân Khuynh run nhẹ, hỏi: "Tây Hoa, anh biết tôi và……Nhất Hàng làm đám cưới rồi sao?"

"Đúng vậy!" Tống Tây Hoa nói: "ông Hoắc đã gửi hình giấy chứng nhận kết hôn qua cho tôi xem rồi, còn nói tôi là người bạn duy nhất của cô, anh ta tin tôi sẽ không bán đứng cô, cho nên, cùng tôi chia sẻ niềm vui tân hôn của hai người!"

"Anh ta quả nhiên làm vậy à!" Vân Khuynh nheo này lại, sợ Tống Tây Hoa hiểu lầm, vội giải thích hai câu: "Tây Hoa, thực sự rất ngại, vốn dĩ chuyện này chúng tôi định sớm nói cho anh nghe, nhưng Hoắc Nhất Hàng anh ta……anh ta thực sự có chút hoang tưởng, anh ta làm vậy, muốn khiến anh biến thành tình địch, tôi đã nói với anh ta rồi, anh là người rất quan trọng đối với tôi, anh ta có vẻ không vui……

Nếu như anh ta có nói gì quá đáng với anh, anh đừng để trong lòng, suốt đời này chúng ta là đôi bạn tốt nhất, tôi không hy vọng vì việc tôi và Hoắc Nhất Hàng kết hôn rồi, ảnh hưởng đến tình bạn tốt đẹp của chúng ta."

Bạn tốt suốt cả cuộc đời ư?

Tống Tây Hoa cười gượng không thành tiếng, như vậy là đã đủ lắm sao?

Yêu thích một người, chỉ cần thấy cô ta sống tốt, là có thể vui vẻ rồi sao?

"Vân Vân, tôi không nghĩ ngợi nhiều, cô yên tâm đi."

"Vậy……" như vậy Vân Khuynh mới yên tâm, suy nghĩ một hồi, quyết định: "Tây Hoa, cứ theo anh nói mà thực hiện đi, hai ngày sau, tôi chọn địa điểm thích hợp, anh dẫn luật sư và đem theo tư liệu liên quan, cùng tôi đi gặp Vân Bính Hoa và Tô Tương."

88. Chương 88

Nhà cũ Lục gia.

Khi Lục Văn Bân trở về nhà với một chút say, đi vào phòng khách thì đã gặp Dương Liễu cầm một lá thư rất lớn và ngồi trên ghế sofa. Khuôn mặt không một nụ cười, cả người đầy oán hận và bất mãn.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, trong lòng anh ta đã thấy chán nản.

Một người phụ nữ đã từng có một vẻ ngoài mềm mại và đối xử dịu dàng với anh ta, tại sao bây giờ lại biến thành một người khác? Khuôn mặt đó là đang không hài lòng với ai?

Anh ta trực tiếp đi ngang qua Dương Liễu, lên lầu và vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

“Lục Văn bân! Cả tối hôm qua anh đã không về nhà, anh đã đi đâu?” Dương Liễu hét lên với Lục Văn Bân, một cử chỉ thăm dò.

“Tăng ca!” Lục Văn Bân tiện thể nói bừa một lý do và tiếp tục tiến về phía trước.

“Tăng ca! Lục Văn Bân, bây giờ anh đã học cách nói dối bằng mắt rồi phải không?” Dương Liễu đứng dậy khỏi ghế sofa và bước vài bước về phía trước. Trước khi tiến về phía Lục Văn Bân thì cô ta đứng tại đó và xé phong bì ra nắm lấy những thứ bên trong và ném chúng lên mặt Lục Văn Bân.

“Xoạc xoạc” những tấm giấy rơi xuống.

Đó là một chồng ảnh, nhân vật chính trong bức ảnh là Lục Văn Bân và cô nữ phục vụ Triệu Thanh Thanh.

Bối cảnh của bức ảnh là: Lục Văn Bân lái xe đến tìm Triệu Thanh Thanh, Triệu Thanh Thanh đứng ở cửa và mặc bộ đồ ngủ mỏng để chào đón anh.

Lục Văn Bân và Triệu Thanh Thanh ôm ấp nhau tại phòng khách, cửa kính lớn tại phòng khách không kéo rèm lại.

Lụa Văn Bân và Triệu Thanh Thanh “luộc” nhau trong phòng ngủ và rèm cửa trong phòng ngủ cũng không được kéo lại.

Lục Văn Bân đang thoải mái nằm trên ghế mát xa trong phòng tắm nắng, chỉ có một chiếc khăn tắm được đặt giữa hai chân anh. Triệu Thanh Thanh cũng chỉ quấn một chiếc khanh quanh ngực và đang xoa bóp cho Lục Văn Bân. Khuôn mặt của cả hai người đều đang cười trong sự hài lòng.

Lục Văn Bân mặc xong quần áo và chuẩn bị rời đi và Triệu Thanh Thanh hôn anh ta ở trước cửa biệt thự….

Những tấm ảnh này là dùng giấy ảnh thông thường in ra, rất nhẹ, vì thế ngay cả khi ném lên mặt cũng không cảm thấy đau. Lục Văn Bân chỉ sững sờ và mặt anh ta tối sầm lại: “Dương Liễu! Em theo dõi anh?”

Nếu là trước đây, Dương Liễu có thể sử dụng não nhiều hơn. Có lẽ cô ta sẽ không thừa nhận rằng mình ta tìm một thám tử tư nhân để theo dõi Lục Văn Bân, cô sẽ nói rằng có người đã gửi những bức ảnh này cho cô ta và cần lấy một ít tiền, không thì sẽ phơi bày cuộc sống riêng tư náo loạn của Lục Văn Bân, là bởi vì cô ta không muốn tạo danh tiếng cho Lục Văn Bân vì thế đã ngăn chặn lại những bức ảnh đó.

Không những có thể làm xấu mặt Lục Văn Bân mà còn có thể làm ra một bộ mặt đáng thương và khiến cho Lục Văn Bân thương xót cô ta.

Nhưng cô ta vừa bị Vân Khuynh “làm nhục” trong trung tâm thương mại, sau đó tìm kiếm một thảm thử đến căn biệt thự của Triệu Thanh Thanh chụp vài ba tấm ảnh để xem Lục Văn Bân có ở đó không, và sau

đó thám thử đã đem lại rất nhiều bức ảnh đến cho cô ta thì cô ta đã tức điên máu, hơi đâu quan tâm đến hành vi của mình có ảnh hưởng đến Lục Văn Bân hay không?!

"Đúng! Em tìm người theo dõi anh. Nếu em không tìm người theo dõi thì em đã không biết rằng anh đã đi đến nhà con hồ ly tinh đó. Cái loại nữ hầu bàn hạ đẳng đó mà anh cũng có thể chơi, Lục Văn Bân, anh có khốn nạn quá không?"

Là bởi vì Lục Văn Bân đã chủ động theo đuổi cô ấy, cộng thêm việc trước đó Lục Vân Bân đã đối xử rất tốt với cô ấy trước đây. Vì thế Dương Liễu đã sớm xem Lục Văn Bân là tài sản cá nhân của mình. Triệu Thanh Thanh đã quyến rũ Lục Văn Bân, điều đó chính là đụng chạm đến tài sản cá nhân của cô ấy, tất nhiên là cô ấy sẽ rất tức giận.

Nhưng lại không biết sự tức giận này lại khiến cho thiện chí của Lục Văn Bân với cô ta ngày càng giảm xuống.

"Dương Liễu, ý em là gì? Tôi khốn nạn?" Nét mặt của Lục Văn Bân rất khó coi: "Tôi quá đáng, đó cũng là do em ép buộc! Nếu như không phải vì em tính toán để tôi lừa dối cuộc hôn nhân đó với Vân Khuynh thì tôi đã không thành ra thế này?"

"Anh…." Dương Liễu câm nín, Lục Vân Bân thực sự đã đùn đẩy trách nhiệm lên người cô ta?

"Bân, anh nói như vậy thật sự đã không công bằng? Em đồng ý cho anh làm những điều như vậy đều không phải là muốn tốt cho anh sao…."

"Đừng nói là vì tôi!" Dương Liễu chưa nói dứt câu thì Lục Văn Bân đã ngắt lời cô, thờ ơ và nói: "Em nghĩ rằng tôi khờ lắm sao? Em đã phí sức nhiều như vậy, cũng không phải là chỉ vì bản thân sao? Em chỉ là đứa con gái nuôi danh nghĩa của Vân gia, chưa trải qua các thủ tục nhân con nuôi của Vân gia, không có quyền kế thừa tài sản của Vân gia. Chỉ khi nào tài sản nắm giữ trong tay thì mới có thể rút ra tiền. Thân phận của em cũng không cao sang, và khi trở thành vợ của tôi thì em mới có thể đẩy địa vị của em lên cao!

Dương Liễu, tôi thật sự thương em, nhưng tất cả những sự thương yêu đó cũng có giới hạn. Đối với em, tôi đã có tất cả rồi! Em đi hỏi xem những tài năng trẻ ở Vinh Thành, ai đồng ý vì một người thứ ba mà huỷ hoại danh tiếng của mình?

Vì vậy, em nên an phận một chút, đừng có không biết điều nữa! Anh sẽ cưới em, hôn lễ đã được chuẩn bị xong rồi, em sẽ trở thành đại thiếu phu nhân ở Lục gia. Nhiệm vụ của em bây giờ là chăm sóc tốt cơ thể của chính mình. Sau đó ở nhà nuôi con, mấy ngày sau thì dọn qua căn biệt thự mới. Đừng luôn nhìn chằm chằm vào những chuyện của anh, anh cũng là một người đàn ông bình thường, anh cần phải thư giãn và cần trút giận!

Còn nữa, em cứ nói rằng mọi thứ em làm là vì anh, vì Lục gia, vậy thì cổ phần rút ra tiền chưa? Đến bây giờ một xu anh cũng không thấy, hay là đợi đến khi em lấy được tiền rồi tính tiếp!"

Anh ta nói hết những điều này trong một hơi, Lục Văn Bân cũng phớt lờ Dương Liễu và đi lên lầu.

Dương Liễu nhìn chằm chằm vào sau lưng anh, trong đôi mắt đầy sự căm giận!

Anh ta thậm chí nói rằng cô ấy không biết điều? Cho rằng giá trị của cô ta ở Lục gia chỉ là ở nhà nuôi con? Còn ở trước mặt cô ấy nói về "người thứ ba"?

Thật sự đáng ghét!

Lục Văn Bân đã không như thế trước đây, chắc chắn là có người thổi những lời mê hoặc vào tai anh ta.

Là Vân Khuynh? Hay là Triệu Thanh Thanh?

Triệu Thanh Thanh có nhiều khả năng hơn, cái con hồ ly tinh chết tiệt. Chỉ là nằm lên giường với Lục Văn Bân 1, 2 lần thì đã khiêu khích mối quan hệ của cô với Lục Văn Bân? Cô ấy nhớ lấy điều đó và không thể cho con hồ ly tinh đó sống qua ngày!

Nghĩ đến đây, Dương Liễu cắn răng và gọi điện thoại cho thám tử: "Cho ngươi thêm 500 ngàn tệ, đi tìm thông tin của Triệu Thanh Thanh cái con hồ ly tinh đó, điều tra càng chi tiết càng tốt! Tôi muốn lịch sử đen tối, lịch sử đen tối!"

Lục Văn Bân trở về phòng ngủ, nằm trên giường, nhớ lại sự điên rồ của anh và Triệu Thanh Thanh đêm qua.

Anh ta biết rõ ràng, khi làm điều đó với Triệu Thanh Thanh, trong tâm trí của anh đều xuất hiện khuôn mặt của Vân Khuynh, may thay phát âm tên của Triệu Thanh Thanh và Vân Khuynh giống nhau nên khi anh ta hét lên tên "Khuynh Khuynh" thì mới có thể nhẹ nhõm và không cần lo lắng rằng ai sẽ cười nhạo anh ta.

Không sai, những gì anh ta vừa nói với Dương Liễu chính là Triệu Thanh Thanh nhắc nhở anh.

Triệu Thanh Thanh tuy rằng được sinh ra trong tầng lớp thấp nhưng lại bị ám ảnh bởi cô ấy và còn quan tâm suy nghĩ cho anh ấy. Thậm chí không quan tâm nếu trong lòng anh ta có người phụ nữ khác, sẵn sàng làm người tình, người phụ nữ, anh ấy muốn cô ta làm gì thì cô ta đều làm, thậm chí cô ta cũng có kỹ thuật mát xa điêu luyện. Khi ở cạnh cô ta thì anh thật sự rất thoải mái.

Cô ấy nói rằng đương cục giả mê, nếu so sánh với Dương Liễu thì Vân Khuynh không nhất thiết phải nặng lòng, Dương Liễu ở trong trường hợp này vác trên người danh tiếng xấu tên "người thứ ba", thật ra thì cũng không mất mát gì và thậm chí cô ta còn có thể lấy được cổ phần. Cổ phần này sau khi quy đổi ra tiền thì có thể đưa cho Lục gia bao nhiêu thì cần phải xem rằng trong lòng cô ta như thế nào.

Khi Vân Khuynh cưới vào Lục gia thì đã gửi tất cả của hồi môn cho Lục gia rồi, và hai trăm triệu cũng là do Vân Khuynh kiếm được. Dương Liễu không có khả năng lớn như vậy.

Vân Khuynh là một thẻ ngân hàng ghi nợ còn sống lại ở trong trung tâm thương mại, ai cũng có thể nể mặt cô ta. Khả năng của cô ta lại rất tốt, có thể biến một triệu trở thành mười triệu, mười triệu trở thành một trăm triệu, Dương Liễu rõ ràng là không có khả năng này.

Anh ta từ bỏ Vân Khuynh, Vân Khuynh sẽ lấy đi hết tất cả những gì đã từng cho Lục gia, và tiện thể lấy đi một ít của anh và nhận được nhiều thứ hơn. Và những thứ này so với cổ phần mà Dương Liễu nhận được sẽ nhiều hơn, không bị ít đi.

Nói cách khác, anh ta đảo một vòng tròn lớn như vậy và cuối cùng mất đi danh tiếng, mất đi tài sản, mất đi phẩm chất của người vợ, chỉ có một đứa con trai?

Anh ta chỉ mới ở tuổi đôi mươi, đưa con trai có thể có với bất kỳ tại, tại sao nhất định lại là chọn Dương Liễu?

Khi sinh ra, Dương Liễu ngoài việc có Vân Bính Hoa và Tô Tương thì không còn sự nương tựa nào nữa.

Nhưng Vân Bính Hoa và Tô Tương ngay cả đứa con gái ruột của mình còn có thể đối xử tàn nhẫn như vậy, thì không phải lúc nào cũng đối xử tốt với Dương Liễu.

Suy cho cùng, anh ta hình như mất mát lớn rồi?

Triệu Thanh Thanh đã giúp anh ta phân tích điều này, trong lòng anh ta thậm chí còn chán nản và khó chịu hơn. Lần này, Dương Liễu còn có thể đưa ra bộ dạng của một nữ chủ nhân để tra hỏi anh ta? Anh ta không tức giận mới lạ!

Người phụ nữ này chưa chính thức kết hôn với anh ta mà đã kiêu ngạo như vậy, thực sự đã nghĩ rằng bất cứ thứ gì đều lắng nghe theo cô ấy?

Chỉ là một cô gái mồ côi, khiến anh ta bây giờ khổ sở như vậy, nói không chừng thực sự nguyên nhân là vì cô ta.

Xem ra, anh ta nên tìm hiểu kỹ Dương Liễu, không thôi thì sau khi kết hôn, cô ta sẽ ngẩng cao đuôi của mình đến mức nào!

Nhưng chẳng lẽ thật sự từ bỏ Vân Khuynh sao? Thật là—không can tâm!

Lục Văn Bân đang bực bội, Dương Liễu lại vào phòng, anh ta quay đầu nhìn cô, giọng nói thậm chí còn tệ hơn: “Tôi đã nói rồi, tôi kêu em ngồi yên, tại sao lại chạy vào làm phiền tôi? Dương Liễu, tại sao bây giờ

em phiền phức thế?"

"Bân, anh…." Dương Liễu sững sờ một lúc, sau đó đưa ra bộ dạng đáng thương, "Bân, em không phải cố tình lên làm phiền anh, em biết rằng anh đang bực bội chuyện gì, có phải anh không can tâm việc chưa lên giường với Vân Khuynh không? Em đến là để nói với anh, em có cách để cho anh chơi cô ta trong sung sướng!"

Lục Văn Bân nghe thấy điều này, lập tức thích thú: "Em nói thật không?"

"Tất nhiên là thật rồi, từ khi nào em đã lừa dối anh?" Dương Liễu nói: "Bân, em biết rằng trong thời gian gần đây cơ thể em bất tiện, khiến cho anh ứ đọng lại, anh tìm đến cái con Triệu Thanh Thanh…hãy quên nó đi, không đề cập đến điều không vui nữa, lúc nãy cũng do em tâm trạng xấu.

Như vậy nè, ba mẹ nói với em rằng hai ngày sau Vân Khuynh hẹn gặp họ tại quán cà phê "Thời xưa", không biết là đến bàn việc gì. Em đoán là cô ta đang muốn ra tay với Vân Thị, nhưng bất kể cô ấy nghĩ gì thì đó đều là cơ hội!

Bân, em đã thuyết phục bố mẹ giúp em điều khiển Vân Khuynh, đến lúc đó chúng ta có thể…." Dương Liễu tiến về phía trước, thì thầm vào tai Lục Văn Bân: "Sau đó, anh có thể…."

Càng lắng nghe, nụ cười trên khuôn mặt Lục Văn Bân càng hưng phấn, dường như kế hoặc của Dương Liễu thực sự có thể khiến anh ấy có được Vân Khuynh!

Anh ta hoàn toàn không để ý rằng trong mắt Dương Liễu loé lên một sự tàn độc….

89. Chương 89

Quán cà phê là Vân Bính Hoa và Tô Tương đặt. Để ngăn chặn người khác biết rằng những nội dung mà họ và Vân Khuynh bàn nhau. Họ đã bao quán cà phê đó, cố tình chọn một vị trí tương đối kín đáo.

Khi Vân Khuynh và Tống Tây Hoa đến, đã thấy họ ngồi ở đó.

Ngay khi nhìn thấy Vân Khuynh, nét mặt của Vân Bính Hoa đã trở nên u ám. Chưa kịp đợi cô ta và Tống Tây Hoa ngồi xuống thì ông ta đã hung hăng lao đến hỏi: "Đứa con bất hiếu, những gì cô nói trong điện thoại là ý gì? Cái gì mà nói rằng tôi là kiểm soát trái soát cổ phần của Vân thị? Tôi họ Vân, tôi là người trong Vân gia, những thứ đó đáng lẽ là thuộc về tôi! Về tôi!"

"Họ của ông là Vân, tôi cũng không nói rằng ông không phải họ Vân, ông kích động quá làm gì vậy?" Vân Khuynh không vội vàng và từ từ ngồi xuống, nét mặt bình tĩnh không có một chút giận dữ: "Cho nên, ông Vân, ông không cần lớn tiếng nói chuyện với tôi, những điều này không phải ai lớn tiếng là người đó thắng!"

"Về việc ông có phải là người trong Vân gia không thì xin thứ lỗi, tôi thực sự không nghĩ ông là người trong Vân gia. Tôi nghĩ rằng ông và Tô Tương hai người đều là Dương gia, nếu không thì làm sao có thể lấy mọi thứ đáng lẽ thuộc về Vân gia và đem tặng cho Dương Liễu?"

"Tôi nhớ rất rõ ràng, Dương Liễu không phải người trong Vâcn gia, cho dù là con nuôi thì hai người cũng chưa thực hiện thủ tục nhận con nuôi nào. Cô ta chỉ có thể được xem là một ký sinh trùng trong Vân gia. Một con ký sinh trùng thì có tư cách gì lấy đi những gì thuộc về Vân gia?"

"Vân Bính Hoa, ông cho cô ta 40%? Phải không? Và cổ phiếu này đã được bán vào chiều hôm qua, bán với giá thấp! Tiền đã nằm trong tài khoản Dương Liễu, đúng không?"

"Hoá ra cô hẹn tôi và Tương Tương đến gặp mặt là vì nói chuyện này," Vân Bính Hoa với nét mặt không đồng ý: "Đúng! Phần cổ phiếu này là tôi đã chuyển cho Dương Nhi, số tiền này tôi đã cho cô ấy? Thì đã sao? Mắt cô đỏ rồi à? Hay là ghen tị?

Vân Khuynh, đừng nghĩ rằng cô lấy rất nhiều từ Lục gia thì cô thắng. Ở trong mắt tôi, cô không bao giờ sánh bằng Dương Nhi."

Mãi mãi sao? Vân Khuynh khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vân Bính Hoa và Tô Tương như thể đang nhìn người lạ: "Mắt tôi không đỏ, cũng không ghen tị, bởi vì dù cô ta có được bao nhiêu thì đến cuối cùng cũng phải nhả ra bấy nhiêu! Vân Bính Hoa, khi ông ngồi ngay đây to mồm nói rằng cổ phần là do ông chuyển cho Dương Liễu, vậy thì tôi hỏi ông, ông có quyền gì để chuyển nhượng cổ phần của Vân thị cho người ngoài?"

"Tôi…" Vân Bính Hoa mở miệng và muốn phản bác.

Vân Khuynh lập tức ngắt lời ông và nói tiếp: "Đừng nói với tôi rằng ông là người trong Vân gia, mọi thứ trong Vân gia giờ đây đều là do lời nói của ông! Ông biết đấy, ngay cả khi ông có dòng máu của ông bà nhưng ông không đóng góp cho Vân thị. Cổ phiếu của Vân thị, tôi không đồng ý thì ông không có quyền!"

"Vân Bính Hoa, ông thực sự nghĩ rằng ông tìm dấu vân tay của tôi đóng lên cuốn quyền từ bỏ thì xong chuyện rồi sao? Chắc hẳn là ông đã sống trong sự sung túc thoải mái quá lâu, vì vậy khi làm điều này có thể bỏ qua các luật quy định sao. Nhưng mà không sao, lập tức ông có thể biết cái giá phải trả cho sự việc này nặng đến thế nào!"

Nói đến đây, Vân Khuynh và Tống Tây Hoa nhìn và xem xét.

Tống Tây Hoa gật đầu, lấy ra một trong những đống tài liệu đó, mở ra là đặt lên trước mặt Vân Bính Hoa và Tô Tương.

Ban đầu, những điều này nên được mời luật sư đến, nhưng Vân Bính Hoa và Tô Tương yêu cầu Vân Khuynh chỉ có thể đưa Tống Tây Hoa đến, những sự việc này đều được thực hiện bởi Tống Tây Hoa.

Tống Tây Hoa giải thích trong sự thờ ơ: "Ông Vân, theo như di chúc Vân lão gia tử và Vân lão phu nhân để lại thì chủ tịch Vân thị là do Vân Khuynh đảm nhiệm. Ngoài việc ông có thể ở Vân thị tìm một vị trí thì ông không có quyền tham gia vào bất kỳ quyền quyết định quan trọng nào khác. Nếu không có thủ tục pháp lý thì việc chuyển nhượng cổ phần sẽ không hợp lệ. Điều này cũng có nghĩa là ông chuyển giao 60% cổ phiếu đó từ Vân thị cho người ngoài cuộc thì sẽ không có tác dụng cũng đồng nghĩa với việc không tồn tại việc ông đã chuyển giao cổ phiếu đó cho Dương Liễu!

Liên quan đến việc giả mạo cuốn sách nhượng quyền của Vân Khuynh thì Vân Khuynh đã lên đơn kiện lên toà án. Bằng chứng đã có đầy đủ, sự việc rõ ràng, toà án đã bắt đầu điều tra vụ án.

Với hành vi ông đã rút 40% cổ phiếu từ Vân gia để đổi thành tiền, theo luật kinh tế và luật doanh nghiệp là bất hợp pháp và đã vi phạm nghiêm trọng lợi ích của Vân thị. Ban đầu, cũng nên nộp đơn kiện trực tiếp, xác định sự thật phạm pháp và cuối cùng là xử lý bản án. Nhưng vì Vân Khuynh và ông đã có mối quan hệ cha con hợp pháp, ông không nhận cô ấy là con nhưng cô ấy lại không muốn bất công với ông vì thế muốn tạo một cơ hội cuối cùng cho ông.

Ông Vân, nếu như vậy giờ ông sẵn sàng chủ động trả lại cổ phần làm sẽ giảm thiểu thiệt hại của Vân thị, như vậy thì Vân Khuynh sẽ xem xét và không nộp đơn kiện ông!"

"Cô…Vân Khuynh, đúng là một đứa con bất hiếu, cô còn dám đến toà án để kiện tôi!" Vân Bính Hoa đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Vân Khuynh như muốn xé nát cô.

Vân Khuynh ngẩng đầu và ngước nhìn mà không hề sợ hãi, lạnh lùng và nói: "Vân Bính Hoa, bà nội đã chết rồi, trên đời này tôi không có gì phải sợ cả, cũng không có gì là không dám! Tôi đã kiện Lục gia một lần, ông biết rằng tôi đã thắng rất hoàn hảo! Tôi có thể nói với ông mà không do dự, nếu ông lựa chọn ra toà với tôi thì ông không có cơ hội thắng! Một chút cũng không!

Hãy xem kỹ những thứ trước mặt ông, sự thật về sự bất hợp pháp của ông đã ghi rất rõ ràng. Vì muốn cho ông biết rằng ông đang vi phạm pháp luật ở đâu trong thời gian ngắn nhất thì tôi đã cố tình khoanh đỏ các luật quy định. Xin hãy xem trọng, sau đó xem kỹ suy nghĩ rõ ràng và đến gặp tôi!"

Câu nói cuối cùng, Vân Khuynh đã cất giọng lên, giọng nói lạnh lùng và sắc nét hơn như một mũi tên lạnh đâm vào Vân Bính Hoa. Vân Bính Hoa thậm chí còn vô thức co người lại và đặt mông xuống ghế!

"Thêm hai câu," Tống Tây Hoa nói: "Nếu như bị kết án theo số tiền, ông Vân, ông sẽ bị kết án từ 10 năm tù trở lên và tịch thu tất cả tài sản cá nhân!"

"Cái gì?" Tô Tương vừa nghe thấy câu này, đột nhiên hoảng loạn và ôm lấy cánh tay của Vân Bính Hoa: "Bính Hoa, không phải ông nói đều là người một nhà, làm như thế nào cũng sẽ không có vấn đề gì? Tại sao lại có thể phạm pháp? Tại sao lại bị kết án? Nếu ông bị kết án rồi, tôi…tôi phải làm sao?"

"Cái gì người một nhà, tôi và bà và Dương Nhi mới là người một nhà, cái con tiện nha đầu này không phải là người một nhà với chúng ta!" Vân Bính Hoa nói: "Bà đừng nghe cô ta nói bừa, như thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng là người cha hợp pháp. Mối quan hệ cha con hợp pháp thì không thể nào cắt đứt được, cô

ta có tự cách gì kiện chính cha ruột của mình? Cô ta không thể kiện, không thể!"

"Có hay không, chắc hẳn là ông phải rất rõ!" Vân Khuynh nói và không do dự: "Khi ông đang làm những điều này, luật sự của ông cũng nên nói với ông những điều này. Đều là người trưởng thành rồi, tôi điều tra thì ông phạm pháp, tôi không điều tra thì ông không phạm pháp? Nhưng mà làm thế nào đây? Tôi thích điều tra!"

"Vân Bính Hoa, đó là trị giá hàng trăm triệu, tại sao tôi lại không điều tra chứ? Những thứ đó không phải do không kiếm được, mà là do ông bà nội là tất cả nhân viên của Vân thị và cũng là thu nhập khó kiếm trong việc nỗ lực miệt mài của tôi. Ông và Tô Tương sống trong sự giàu sang, cuộc sống sung túc mang lại sự dễ ăn dễ ngủ, vì ông là con trai duy nhất của ông bà nội, nhưng ngoài một gen nhỏ như vậy thì ông lại có tư cách thì thừa hưởng mọi thứ từ Vân gia chứ?

Vân Bính Hoa, Tô Tương, các ngươi làm một thì tôi làm mười. Con người sống trên thế giới này có thể ích kỷ nhưng không thể ích kỷ đến mức không có điểm mấu chốt!

Cuối cùng ông cũng đã nói đến luật? Đúng, trên pháp luật, mối quan hệ của tôi với ông là không thể cắt đứt. Nhưng điều này không có nghĩa là hai người có thể lấy những gì không thuộc về hai người từ trong tay tôi. Khi đã lấy thì phải trả, nếu không trả thì phải chấp nhận sự trừng phạt của pháp luật!

Vân Bính Hoa và Tô Tương đều nghĩ rằng Vân Khuynh đến là để xem sự yếu đuối của họ, bởi vì khi thắng kiện thì cô cũng sẽ không mất đi sự phụ thuộc của Lục gia? Một cô gái ở tuổi đôi mươi, với rất nhiều tiền tài thì sẽ luôn bị người khác cám dỗ, trong lòng sẽ có sự sợ hãi, đây cũng là chuyện bình thường. Nếu muốn về Vân gia thì đó cũng là điều bình thường.

Nhưng Vân Khuynh trước đó tuyệt tình như vậy, cô ta muốn về thì cũng không dễ dàng….

Vân Bính Hoa và Tô Tương thậm chí đã nghĩ về điều đó, chỉ cần Vân Khuynh mở miệng nói lời xin lỗi, nhận ra suy nghĩ của họ, họ lập tức yêu cầu cô ta lấy một số tiền để cho Dương Liễu dùng trong đám cưới này!

Bây giờ cuộc khủng hoảng kinh tế về phía Lục gia vẫn chưa qua, sau khi 40% cổ phần đượ rút tiền mặt, nếu như Dương Liễu đưa số tiền lớn đó cho Lục gia, làm thế nào khi không có một kho bạc nhỏ? Dù là một đứa con gái cưới đi nhưng cũng phải có chút tiền tài ở trong người thì mẹ chồng sẽ không bắt nạt cô ấy.

Sự việc gây cản trở kết hôn của Dương Liễu không đủ tiền tài, Vân Khuynh cũng chiếm một phần lớn. Ai bảo cô ấy lấy một số tiền lớn thì Lục gia? Nếu cô ta muốn về, khi em gái kết hôn thì tất nhiên cần phải bỏ ra một chút máu…

Với những ý tưởng như vậy, Vân Bính Hoa và Tô Tương đã nghĩ ra nhiều cách để lấy tiền từ Vân Khuynh.

Đâu ai biết rằng, Vân Khuynh không phải đến để hoà giải, mà là đến tuyến chiến?

"Vân Khuynh, tại sao cô có thể làm như vậy chứ? Chúng tôi là cha mẹ ruột của cô!" Nét mặt của Tô Tương có chút không ổn: "Nếu như không phải chúng tôi cực khổ đưa cô đến thế giới này, cô…."

"Vì vậy, hai sự lựa chọn này hai người đều không đồng ý chọn sao?" Vân Khuynh trực tiếp ngắt ngang lời nói của Tô Tương, trực tiếp nói: "Như vậy cũng không sao, tôi đã chuẩn bị cho hai người sự lựa chọn thứ ba—đưa số tiền chuyển cho Dương Liễu trả cho tôi, cổ phần 20% trong tay các người thì tôi không cần nữa; các ngươi dọn ra nhà cũ Vân gia, một tháng sau vị trí chủ tịch của Vân thị tôi có thể nhường cho Vân Bính Hoa; Do các ngươi đề xuất tự nguyện từ bỏ mối quan hệ pháp lý cha con mẹ con với tôi. Từ bỏ các nghĩa vụ pháp lý có liên quan, sau này bần phú sinh tử, các bất tương can!"

Đây mới chính là nội dung chính mà Vân Khuynh muốn gặp Vân Bính Hoa và Tô Tương hôm nay.

Gia đình huyết thống không thể từ bỏ, nhưng miễn là mối quan hệ pháp lý được dỡ bỏ, sau này cô và Vân Bính Hoa, Tô Tương sẽ là kiều quy kiều, lộ quy lộ! Cô ta cũng sẽ không bao giờ vì hai người này mà cảm thấy đau lòng và buồn rầu nữa!

90. Chương 90

Lựa chọn thứ 3, hiển nhiên tốt hơn thứ 1 và thứ 2 rất nhiều.

Mắt Vân Bính Hoa sáng lên, trong lòng phân tích kĩ càng: Nếu chọn thứ 3, ông không cần ngồi tù, còn có được 20% cổ phần Vân thị, Vân thị trước giờ là dựa theo cổ phần để điều khiển công ty, đổng sự trưởng thường là người có % cổ phần cao nhất đảm nhiệm, Vân Khuynh nói đồng ý nhường vị trí đổng sự trưởng cho ông, vậy có thể nói cô ta chuẩn bị chuyển cổ phần trong tay cô qua cho ông?

Mà điều ông phải làm, là lấy tiền đã cho Dương Liễu lại, chuyển ra khỏi nhà tổ của Vân gia và giải quyết mối quan hệ với Vân Khuynh trên pháp luật.

Điều kiện cuối cùng ông hoàn toàn không cần nghĩ cũng đáp ứng, nghịch nữ Vân Khuynh vô tình vô nghĩa này, ông và Tô Tương sớm đã không tính nhận rồi, cũng không hy vọng khi bọn họ già rồi, Vân Khuynh sẽ nuôi dưỡng họ, còn về việc chuyển khỏi nhà tổ…

Cũng được! Chỗ đó ở nhiều năm như vậy, sớm đã thấy chán, mẹ của ông mới ở chỗ này té chết, sau tang lễ, ông và Tô Tương đều ngủ không ngon, thay đổi hoàn cảnh không phải tốt hơn tí sao?

Khó khăn duy nhất là lấy lại tiền đã cho Dương Liễu…

"Không phải là đoạn tuyệt với con nha đầu đê tiện xấu xa sao? Tôi và Tương Tương sớm đã hận không thể bóp chết nó, điều kiện này, tôi có thể đáp ứng! Chuyển khỏi nhà tổ, cũng có thể, nhưng nhà tổ nằm ở khu nhà tốt nhất ở đây, muốn có, cần có chút tiền!" Trong mắt Vân Bính Hoa đầy sự tính toán.

"Vân tiên sinh, Tô phu nhân, xin 2 người chú ý, Vân Khuynh chỉ cho các người lựa chọn, không có quyền trả giá!" Tống Tây Hoa không nhịn được tức giận, anh thực sự chưa thấy qua, người ba vô tình như Vân Bính Hoa, còn Tô Tương, tuy không nói gì, nhưng không phản đối, cũng như vậy thôi!

"Không sao, Tây hoa, không cần vì loại người như bọn họ mà tức giận," Vân Khuynh cười nhạt nói, trong ngữ khí, mang theo ý mỉa mai rõ ràng: "Ông nói xem, tôi cần tốn bao nhiêu tiền, mới có thể mua được nhà tổ Vân gia?"

Bây giờ cô đã không còn cảm thấy có chút dao động nào đối với việc Vân Bính Hoa và Tô Tương quá đáng với cô nữa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thất vọng.

Vốn dĩ, cô định cho họ 1 cơ hội…

Vân Bính Hoa tính toán trong lòng, đưa 2 tay lên: "500 triệu!"

"500 triệu, ông bị điên à?" Tống Tây Hoa trừng mắt nhìn Vân Bính Hoa: "Căn biệt thự này giá thị trường nhiều nhất 80 triệu. Tôi thấy ông không muốn hòa bình giải quyết rồi, vậy không sao, Vân Vân, kiện ông ta! Để ông ta ngồi tù nằm mơ về 500 triệu đó!"

Tất cả tiền của Vân Khuynh, mới cỡ cỡ 500 triệu hơn, Vân Bính Hoa rõ ràng muốn lấy tất cả tiền của Vân Khuynh đi, thật độc ác!

Sắc mặt Vân Bính Hoa lập tức hoảng sợ, nói tiếp: "200 triệu, ít nhất 200 triệu, nếu không, tôi…"

"50 triệu!" Vân Khuynh trực tiếp ngắt lời của Vân Bính Hoa, lạnh lùng nói: "Nhiều 1 đồng, tôi cũng không cho ông!"

"Vậy tôi sẽ bán nhà tổ đi!" Vân Bính Hoa đen mặt, cắn răng nói.

Vân Khuynh đập tay "Bộp!" 1 tiếng lên bàn: "Vậy tôi có thể bảo đảm, ông chưa nhận được tiền bán nhà, còng tay lạnh lẽo đã được còng trên đôi tay ông!"

"Mày dám!" Vân Bính Hoa

"Ông có thể thử!" Vân Khuynh không nhường nhịn.

Không khí trở nên lạnh lẽo ngưng trọng.

Không biết qua bao lâu, Tô Tương mới kéo tay Vân Bính Hoa: "Bính Hoa, quên đi, 50 triệu thì 50 triệu, Vân Khuynh không phải nói sẽ đưa 20% cổ phần cho anh sao? Cái đó cũng trị giá không ít tiền."

Nói Tô Tương đơn thuần, lúc cô tính kế Vân Khuynh, không phải không hồ đồ chút nào sao.

Lời này, không chỉ cho Vân Bính Hoa đường lui, còn uy hiếp Vân Khuynh đồng ý chuyển nhượng cổ phần.

Vân Khuynh chỉ cười nhạt nhìn bà, ánh mắt xa lạ và lạnh lùng.

"50 triệu thì 50 triệu, nhưng tiền cho Liễu nhi, tôi không thể lấy lại, đó là tiền của hồi môn, cô ấy kết hôn, tôi không thể ủy khuất nó đi!" Vân Bính Hoa thái độ kiên định.

Vân Khuynh nhớ lại lúc cô kết hôn, ngoài bà nội quan tâm bản thân ra, Vân Bính Hoa và Tô Tương đều không đến tiễn … đây quả là phân biệt đối xử đến rất quá đáng?

Vẫn may, cô đã sớm thoát ra khỏi chuyện đó, bây giờ, Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân đối với cô đều rất tốt, cô không tham lam chút này, có như vậy là tốt rồi, đã có thể ôm niềm hy vọng mà sống tiếp.

"Các người có thể không lấy về, nếu các người đồng ý giúp cô ta bù vô khoản tiền đó, tôi tất nhiên không có ý kiến!' Vân Khuynh nói: "Trong tay các người không phải còn 20% cổ phần sao? Không bằng bán số cổ phần đó đi? Hoặc là, đợi công ty đến tay các người rồi, các người tìm 1 công ty lớn chịu thu mua Vân thị, bán cả công ty đi? Dù sao, các người cũng không hiểu kinh tế công ty là gì, làm như vậy, còn có thể có thêm khoản tiền lớn, có thể bảo đảm nửa đời sau các người có thể vô tư vô lo!"

Vân Khuynh mới nói xong lời này, thấy mắt Vân Bính Hoa sáng lên, hiển nhiên, ông đã nghe vô lời này.

Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy bi ai, không phải thay cho bản thân, mà thay cho ông bà nội cực khổ gầy dựng Vân thị, nếu bọn họ dưới ôn tuyền biết được hành vi của Vân Bính Hoa và Tô Tương, nhất định sẽ khiến họ rất đau lòng?

Tốt ở chỗ, cô đã tính gầy dựng lại 1 Vân thị mới!

"Cho nên, các người đồng ý kiến nghị của tôi?" Vân Khuynh nói: "Vậy được rồi! Tiếp theo sau, chúng ta nghiêm túc dựa theo quy trình mà làm, trước tiên, mời các người chuyển quyền nắm tài sản nhà tổ cho tôi, tôi sẽ chuyển 50 triệu vào tài khoản của Vân Bính Hoa, sau đó, cho các người thời gian 3 ngày, rời khỏi nhà tổ!

Sau đó, mời các người lên tòa đề nghị, tự nguyện xóa bỏ quan hệ với tôi trên pháp luật, tự nguyện bỏ trách nhiệm và nghĩa vụ tôi cần làm với các người, đồng thời phát video tin tức, tuyên bố tin tức này với bên ngoài.

Sau đó, mời các người đưa số tiền mà các người đưa Dương Liễu, không thiếu 1 đồng trả lại cho tôi!

Sau khi tất cả mọi chuyện xong xuôi hết, tôi và các người không ai phản đối, quan hệ giữa chúng ta cắt đứt

hoàn toàn, sau này nếu ở trên đường gặp nhau, tôi cũng sẽ coi các người là người dưng, mà các người, dù có gặp phải chuyện gì, xin đừng đến tìm tôi! Đặc biệt là, ngày nào đó, sau khi bị Dương Liễu bỏ rơi, càng đừng đến thử cầu xin tôi quen biết các người!"

"Hừ! Mày yên tâm, sau khi kết thúc chuyện này, tao và Tương Tương tuyệt đối không đến tìm mày nữa!" Vân Bính Hoa mặt chán ghét nói: "Liễu nhi đâu vô tình vô nghĩa như mày, tao và Tương Tương dù cho mất hết tất cả, nó cũng sẽ hiếu thảo với tụi tao!"

"Đúng không?" Vân Khuynh nhếch môi, bộ dạng không tin.

Vân Bính Hoa đen mặt, lại nói: "Mày yên tâm, dù cho thật sự có ngày đó, tao và Tương Tương dù cho xin ăn, cũng không đến trước mặt mày xin!"

"Tôi sẽ nhớ câu này của ông!" Vân Khuynh nói.

Người phục vụ đem 2 ly cafe đến, phân biệt đưa đến trước mặt Tống Tây Hoa và Vân Khuynh.

"Uống.. uống cafe đi, cafe ở đây rất ngon." Tô Tương do dự 1 cách rõ ràng, sau đó mới nói câu đó.

Ánh mắt của bà né tránh, không dám nhìn thẳng Vân Khuynh.

Vân Khuynh vẫn luôn nhìn Vân Bính Hoa, ngược lại không nhìn thấy biểu cảm khác lạ của Tô Tương, 1 ly cafe mà thôi, cũng tính cầm lên uống.

Nhưng Tống Tây Hoa thấy rồi, không đợi Vân Khuynh đưa cafe lên miệng, anh đưa tay lấy ly cafe của Vân Khuynh qua: "Vân Vân, ly này thơm quá, nhưng mà, anh thấy ly của em thơm hơn, anh đổi với em!"

"Không được!" Tô Tương vô thức phản đối.

Vân Khuynh khẽ nhíu mày, mới phát hiện Tô Tương có gì đó bất thường.

"Tại sao không được?" Tống Tây Hoa nhìn chằm chằm Tô Tương, hỏi ngược: "Tô phu nhân, sao bà khẩn trương như vậy, không lẽ cafe mà bà kêu phục vụ bưng cho Vân Khuynh, có vấn đề gì sao?"

"Khẩn trương? Tôi… đâu có khẩn trương!" Tô Tương gấp gáp nói: "Cafe làm sao có thể có vấn đề, tôi chỉ cảm thấy cậu… cậu cướp ly của Vân Khuynh uống, có chút không tốt lắm? Tôi biết cậu là đàn anh trong đại học của Vân Khuynh, không lẽ, bây giờ trở thành bạn trai của Vân Khuynh rồi?"

Vân Bính Hóa lập tức thêm 1 câu: "Vừa ly hôn với Văn Bân đã quyến rũ người khác, nha đầu đê tiện!"

Đối mặt với nghi vấn và chửi mắng của Vân Bính Hoa và Tô Tương, Tống Tây Hoa và Vân Khuynh đều không tức giận, giống như căn bản không để tâm Vân Bính Hoa và Tô Tương vậy.

Tống Tây Hoa uống ly cafe của Vân Khuynh, Vân Khuynh cũng uống ly của Tống Tây Hoa, sau đó, hai người chuẩn bị rời khỏi.

Mới đứng dậy, Vân Bính Hoa liền kêu họ lại: "Đợi tí!"

"Còn có chuyện gì?" Vân Khuynh lạnh lùng hỏi.

"Về chuyện bên công ty, tôi còn có vài câu hỏi!" Vân Bính Hoa nói.

Vân Khuynh chỉ có thể ngồi xuống thêm lần nữa: "Câu hỏi gì, nói đi!"

Vân Bính Hoa bắt đầu nói chuyện liên quan đến Vân thị, nhưng đều là chuyện nhỏ không đáng nói, nói sắp 5 phút rồi, Vân Khuynh có chút phiền, chuẩn bị ngắt lời của Vân Bính Hóa, tự nhiên cảm thấy bản thân đột nhiên buồn ngủ, mắt trùng xuống, dần dần, nhìn thấy mặt của Vân Bính Hoa và Tô Tương mờ đi.

Cô lập tức ý thức được đã bị hạ thuốc mê, lập tức quay đầu, nhìn sang Tống Tây Hoa, lại thấy trên trán anh đã xuất hiện 1 tầng mồ hôi, trong lòng âm thầm kêu 1 tiếng "không tốt", liền sắc bén nói với Vân Bính Hoa và Tô Tương: "Các… các người tính kế tôi và Tây Hoa? Hạ thuốc chúng… tôi?"

Mặt Tô Tương hiện lên vẻ chột dạ, quay mặt qua chỗ khác.

Vân Bính Hoa cười lạnh 1 tiếng, thừa nhận: "Đúng! Chính là hạ thuốc các người! Vốn dĩ cho Tống Tây Hoa thuốc mê, cho cô là tình dược, nhưng Tống Tây Hoa lại nhanh mắt, uống ly của cô, nhưng không sao, dù sao đợi các người biết được cũng không khống chế được bản thân nữa, đến lúc đó…"

"Vân Bính Hoa! Ông thật độc ác!" Vân Khuynh lấy tay phải bóp mạnh bắp tay trái, ép bản thân tỉnh táo.

"Ai bảo nha đầu đê tiện như mày lấy nhiều tiền của Lục gia đi như vậy? Còn hủy hoại danh tiếng của Văn Bân triệt để? Hại Liễu nhi ở nhà Lục gia không còn được yêu thương như trước! Đều trách mày, muốn trách thì trách bản thân mày làm đến quá tuyệt tình, muốn trách, thì trách mày đã ly hôn với Văn Bân rồi còn không quên câu dẫn hắn, là hắn muốn ngủ với mày 1 lần! Không liên quan đến tao! Tao chỉ muốn giúp Liễu nhi sống ở Lục gia tốt 1 chút thôi…"

91. Chương 91

Khúc sau Vân Bính Hoa còn nói gì đó, Vân khuynh không nghe vào nữa, cô nghe được 3 chữ "Lục Văn Bân" đã hiểu hết rồi.

Cô đã ly hôn với Lục Văn Bân rồi, nhưng tên rác rưởi đó còn thông đồng với Vân Bính Hoa và Tô Tương tính kế cô?

"Vân Bính Hoa! Tô Tương! Các người đang làm chuyện phạm pháp!" Tống Tây Hoa cuộn chặt tay, nhìn chằm chằm Vân Bính Hoa: "Ông thật sự muốn ngồi tù?"

"Người muốn ngủ với nha đầu đê tiện đó đâu phải là tao." Vân Bính Hoa vô sỉ nói.

"Ông là súc sinh!" Tống Tây Hoa tức giận chửi.

"Ba, mẹ, chuyện thế nào rồi?" Tiếng Dương Liễu truyền lại ở phía sau.

Vân Khuynh quay đầu lại, liền thấy Dương Liễu kéo tay Lục Văn Bân đi vào, mà Lục Văn Bân nhìn thấy cô vô lực nằm trên bàn, lập tức thả tay Dương Liễu ra, không nhịn được đi lên trước, mặt mang theo nụ cười: "Vân Khuynh, lâu quá không gặp, em.. khỏe không?"

"Anh thấy tôi khỏe không?" Vân Khuynh lạnh lùng hỏi ngược lại, lại bóp thịt mình 1 lần nữa, dùng đau đớn để kích thích sự tỉnh táo của bản thân.

Cách phiên tòa ly hôn thời gian cũng không dài, Lục Văn Bân lại nói "lâu quá không gặp"? Thái độ giả tạo này, thật đủ khiến người khác ghê tởm!

"Anh cảm thấy em… vẫn tốt," Lục Văn Bân nói: "Nhưng anh thì không tốt chút nào, Vân Khuynh, em đối với anh thật nhẫn tâm, lấy đi nhiều tiền của anh như vậy, còn lật mặt không nhận người, anh gọi cho em không bắt máy, nhắn tin thì không trả lời, không cần biết nói thế nào, chúng ta cũng đã từng là vợ chồng, em làm như vậy, có phải quá vô tình không?"

Không ai ngờ, Lục Văn Bân sẽ nói những lời này.

Không có chút ý chán ghét Vân Khuynh, ngược lại chỉ có sự ủy khuất và gấp gáp bởi vì Vân Khuynh không trả lời tin nhắn của anh?

Còn chưa đợi Vân Bính Hoa và những người khác phản ứng lại, Lục Văn Bân lại mang đầy hy vọng nói: "Khuynh Khuynh, có phải em cảm thấy không khỏe? Em qua đây, đi với anh, anh đưa em rời khỏi chỗ này, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh hơn để nói chuyện?"

Dương Liễu nói anh biết, Vân Bính Hoa và Tô Tương sẽ hạ tình dược cho Vân Khuynh, đợi anh qua đó, Vân Khuynh đã sớm mất ý thức, anh chỉ cần mang người đi, thưởng thức thật tốt là được, tuy tình hình thực tế không giống như Dương Liễu nói, Vân Khuynh vẫn còn có ý thức, cũng không giống bị trúng tình dược, nhưng cô nằm trên bàn, hiển nhiên cũng trúng thuốc gì rồi, có thể là thuốc mê?

Chỉ cần bây giờ cô không có cách nào tự rời khỏi quán cafe, không có cách phản kháng anh, rất nhanh anh có thể có được cô.

Nghĩ như vậy, Lục Văn Bân liền bước lớn về trước, muốn trực tiếp lướt qua Tống Tây Hoa, kéo Vân Khuynh từ trên ghế lên.

"Không được chạm vào cô ấy!" Tống Tây Hoa mạnh mẽ đứng dậy, đẩy Lục Văn Bân.

Lúc nãy anh không đứng dậy, là vì loại thuốc đó, đã khiến vật nam tính của anh xuất hiện phản ứng rõ ràng, khiến quần tây của anh dựng lên, anh mới vừa đứng dậy, sẽ bị lộ ra rất xấu hổ, nhưng bây giờ, anh cũng không quan tâm đến bản thân xấu hổ hay không.

Lục Văn Bân có chuẩn bị mà đến, anh không thể Lục Văn Bân mang Vân Khuynh đi được!

"Tống Tây Hoa?" Lục Văn Bân lúc này mới chú ý đến người đàn ông ngăn cản mình là ai.

Tống Tây Hoa anh quen biết, dù gì bạn của Vân Khuynh chỉ có 1 mình Tống Tây Hoa, với lại, là 1 người đàn ông, anh cũng biết Tống Tây Hoa thích Vân Khuynh, chỉ là trước đây, Vân Khuynh không có chút ý nghĩ nào với Tống Tây Hoa.

Nhưng hôm nay Tống Tây Hoa lại đến chung với Vân Khuynh?

Không lẽ, Vân Khuynh ly hôn với anh, rồi hẹn hò với Tống Tây Hoa?

Con tao hóa không an phận này!

"Tống Tây Hoa, đây là chuyện giữa tôi và Vân Khuynh, biết điều, thì biến đi cho tôi!" Sắc mặt Lục Văn Bân tối lên, nhìn Tống Tây Hoa, lại cười khoa trương: "Nhưng mà, bộ dạng này của anh, ngăn cản nổi tôi sao?"

"Phản ứng" của Tống Tây Hoa khiến anh rất nhanh hiểu được, có lẽ lúc Vân Bính Hoa và Tô Tương bỏ thuốc, bỏ ngược rồi.

Hai tên già ngu ngốc!

"Tống Tây Hoa, bây giờ anh rất khó chịu đúng không? Đều là nam nhân, tôi hiểu sự khó chịu của anh, không bằng như vậy được không, anh để tôi mang Vân Khuynh đi, tôi có thể đưa người phụ nữ đó cho anh mượn dùng dùng?" Lục Văn Bân nói, chỉ tay về hướng Dương Liễu.

Sắc mặt Dương Liễu, Vân Bính Hoa và Tô Tương lập tức khó coi.

"Bân, anh nói bậy gì thế? Em là người của anh, sao anh đẩy em cho… người đàn khác chứ?" Mắt Dương Liễu đầy vẻ không dám tin.

"Văn Bân, sao cậu lại quá đáng vậy?" Vân Bính Hoa cũng bất mãn nói: "Liễu nhi là vị hôn thê của cậu, dù cho nói đùa, cũng không nên nói chuyện này!"

"Đúng! Dương Liễu là vị hôn thê tôi sắp cưới, tôi cũng có thể cho anh mượn để dùng, đủ rộng lượng chưa?" Lục Văn Bân không nghe vào tai lời của Dương Liễu và Vân Bính Hoa, ngược lại tiếp tục thuyết phục Tống Tây Hoa: "Tôi nói anh biết, người phụ nữ này nhiều trò lắm, anh sẽ không bị lỗ, tôi thấy ba mẹ vợ tương lai của tôi hạ thuốc cũng khá mạnh đó, nếu anh không tìm phụ nữ thoải mái vài lần, cái này phế rồi, sau này, thật sự không thể trở thành đàn ông nữa!"

"Anh… anh tưởng ai cũng dơ bẩn như anh!" Tống Tây Hoa nghiến răng nói: "Muốn mang Vân Vân đi, không thể!"

"Không đồng ý? Vậy đừng trách tôi động thủ!" Ngữ khí Lục Văn Bân lạnh đi, nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy bình hoa trang trí, xông qua đó bưng qua, trực tiếp đập lên đầu Tống Tây Hoa!

"Bộp!" 1 tiếng, đầu Tống Tây Hoa như bị Lục Văn Bân đập nát, trước mắt anh đen lại, té xuống đất.

"Tây Hoa, Tây Hoa anh sao rồi?" Vân Khuynh không ngờ Lục Văn Bân đột nhiên hung hăng như vậy, muốn lên trước coi tình hình của Tống Tây Hoa, mới vừa đứng dậy, thân thể liền mềm nhũn, té xuống kế bên, bị Lục Văn Bân nhân cơ hội ôm lấy.

"Khuynh Khuynh, em đang chủ động ôm ấp anh sao?" Lục Văn Bân không biết xấu hổ nói: "Anh biết em đối với anh không phải không có tình cảm, em đừng gấp, anh bây giờ liền mang em đi!"

"Buông tay ra, anh là tên cặn bã!" Mặt Vân Khuynh chán ghét.

Lúc Hoắc Nhất Hàng kêu "Khuynh Khuynh", cô cảm thấy ấm áp động lòng, mà Lục Văn Bân kêu cô như vậy, cô cảm thấy ghê tởm đến muốn ói!

"Cô … cô dám mắng tôi cặn bã?" Lục Văn Bân cũng tức lên, bắt lấy tay đang phản kháng của cô, hung hăng nói: "Xem ra, là tôi đối xử dịu dàng với em rồi, đừng thử phản kháng nữa, hôm nay cô chạy không thoát, đợi tí, tôi sẽ khiến cô ở dưới thân tôi, chửi đến thống khoái!"

“Buông cô ấy ra!” Lúc này, 1 giọng nói lạnh lùng vang lên từ ngoài cửa.

Lục Văn Bân quay đầu, thấy thân hình 1 đàn ông cao to sắc mặt âm trầm xông vào.

Sau khi thấy rõ mặt người đàn ông, thân thể anh vô thức rụt lại.

Chú… chú út!

Người đến, hiển nhiên là Hoắc Nhất Hàng!

Lục Văn Bân nhất thời ngây người, anh đã đến trước mặt, đưa tay cướp lấy Vân Khuynh, ôm cô vào lòng mình.

Đồng thời, anh đưa chân lên, hung hăng đạp lên chỗ gần đùi Lục Văn Bân: “Người của tao, mày cũng dám đụng! Muốn chết!”

Lục Văn Bân không có phòng bị, khi bị Hoắc Nhất Hàng đá ngay chính giữa, lập tức ôm lấy đũng quần đau đớn từng cơn của mình.

“Anh là ai? Từ đâu chui ra? Là tình nhân của con tiện nhân Vân Khuynh sao?” Dương Liễu nhìn người đến giúp Vân Khuynh, cảm thấy kế hoạch của mình sẽ bị bể, lập tức nhảy ra nói: “Hừ! Tôi biết tiện nhân Vân Khuynh là loại lẳng lơ mà, đến tình nhân cũng không phải chỉ có 1 người!”

Lời của cô rất hiển nhiên, nói cho Hoắc Nhất Hàng biết, Tống Tây Hoa cũng là người tình của Vân Khuynh, cô tưởng như vậy có thể ly gián Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh.

Hoắc Nhất Hàng ngược lại nhìn Tống Tây Hoa, khẽ nhíu mày, lấy ly cafe đang nguội lạnh của Tô Tương, đổ lên mặt Tống Tây Hoa.

Tống Tây Hoa chỉ là bị Lục Văn Bân đập đến đau có chút đau, chỉ là ngất đi, 1 ly cafe lạnh tạt lên, trước mắt anh tỉnh táo lại. Mà, bởi vì quá đau, cảm giác nóng bỏng mà thuốc mang lại, ngược lại giảm đi 1 chút.

Anh gấp gáp đứng lên, mới hiểu tình hình, Hoắc Nhất Hàng đến rồi.

Trong lòng anh thở phào 1 hơi, Hoắc Nhất Hàng đến, Vân Vân sẽ an toàn!

“Nhất Hàng, đi!” Ở trong cái ôm quen thuộc, Vân Khuynh cũng an tâm không ít, cô nắm lấy quần áo anh nói: “Em và Tây Hoa đều trúng thuốc, anh nhanh mang chúng em đi, em… rất…” chữ “buồn” còn chưa nói ra, mắt Vân Khuynh đã nhắm lại.

Cô đã không chịu nổi nữa, nắm chặt Hoắc Nhất Hàng, cuối cùng ngủ say.

Hoắc Nhất Hàng thấy vậy, trực tiếp ôm kiểu công chúa, lại hỏi Tống Tây Hoa: "Cậu có thể tự đi không?"

"Có thể!" Tống Tây Hoa cắn răng, lấy tay chống lên bàn ra: "Đi!"

"Chuyện hôm nay, tôi sẽ nhớ, dám có suy nghĩ dơ bẩn với người phụ nữ tôi thích, các người sẽ phải trả giá!" Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng — quét qua Vân Bính Hoa, Tô Tương và Lục Văn Bân, bỏ lại 1 câu như vậy, liền ôm lấy Vân Khuynh, bước lớn rời đi.

Tống Tây Hoa cũng theo sau, đi 1 cách xiêu vẹo.

Cho đến khi họ rời quán cafe, mấy người Vân Bính Hoa mới phản ứng lại.

"Văn Bân, người đó rốt cuộc là ai? Sao cậu không cản hắn ta? Không lẽ chúng ta nhiều người, còn không cản được hắn 1 người sao?" Vân Bính Hoa hỏi Lục Văn Bân: "Rất không dễ mới hạ thuốc được Tống Tây Hoa và nha đầu đê tiện đó, cậu ngược lại để tụi nó chạy mất? Sau này, đừng nói bọn tôi không giúp cậu!

Vốn dĩ Liễu nhi nhờ tôi và Tương Tương giúp chuyện này, tôi 1 vạn lần không đồng ý, vụ ly hôn giữa cậu và Vân Khuynh, cậu đúng là chịu ủy khuất, không cam tâm vì chưa có được Vân Khuynh, muốn đích thân dạy dỗ nó 1 lần, tôi cũng miễn cưỡng đáp ứng, nhưng ở trong chuyện này Liễu nhi chịu ủy khuất càng lớn không phải sao? Các người sắp kết hôn rồi, sau này, cậu cần phải…"

"Ông đừng nói nữa!" Lục Văn Bân đột nhiên thét lên.

Anh vẫn chưa phản ứng lại được chuyện lúc nãy, lão già này lại văng vẳng bên tai, có phiền không?

Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì? Sao Hoắc Nhất Hàng đột nhiên xuất hiện, còn nói Vân Khuynh là người con gái anh thích?

92. Chương 92

Hoắc Nhất Hàng ôm Vân Khuynh đến bên xe của mình, quay đầu, nhìn Tống Tây Hoa phía sau, nói với tài xế: "Chở Tống tiên sinh trước! Tôi gọi taxi." Rồi quay lại nói với Tống Tây Hoa: "Thuốc này thường không thể trị bằng cách khác, sau khi về cậu trực tiếp tắm nước lạnh, chịu 1 chút, cũng sẽ qua, nếu chịu không nổi, thì tìm 1 người phụ nữ."

Ngữ khí của anh không tốt lắm, sắc mặt âm trầm.

Vốn dĩ hôm nay, anh tính đích thân cùng Vân Khuynh đến đây, độ nóng của vụ ly hôn đã bắt đầu giảm, anh còn kêu người chuẩn bị vài tin tức để che mắt mọi người, dần dần, nghị luận về Vân Khuynh và Lục Vân Bân không còn quá nhiều nữa, anh chuẩn bị đợi thêm mấy ngày nữa, đợi Vân Khuynh và Vân Bính Hoa, Tô Tương đã đoạn tuyệt xong, liền tỏ tình với Vân Khuynh, tiếp theo đó, tuyên bố tin tức anh kết hôn với cô, hôn lễ cũng đang được chuẩn bị.

Nếu vậy, để Vân Bính Hoa, Tô Tương biết sớm chuyện anh theo đuổi Vân Khuynh, cũng không phải không thể.

Nhưng Vân Khuynh lại không đồng ý, cô cảm thấy bây giờ không thích hợp công khai quan hệ giữa cô và anh, có thể sẽ mang phiền phức đến cho anh, với lại, anh cảm thấy có Tống Tây Hoa đi cùng, Vân Bính Hoa và Tô Tương dù có xấu tính, cũng sẽ không làm chuyện xấu quá công khai.

Cô luôn lặp lại là Tống Tây Hoa rất đáng tin, gặp phải chuyện gì đều có khả năng ứng biến rất mạnh, vì muốn anh đồng ý, cô còn kéo Hoắc Thành Quân cùng thuyết phục anh.

Anh do dự rất lâu, mới miễn cưỡng đáp ứng.

Ai biết được, Tống Tây Hoa đáng tin như vậy? Đáng tin đến cả 2 đều bị trúng kế của Vân Bính Hoa và Tô Tương? Còn suýt nữa để Lục Văn Bân được như ý?!

Nếu không phải anh chạy đến kịp, vợ anh có phải rơi vào tay Lục Văn Bân độc ác đó?

Chuyện đó, dù chỉ là nghĩ, cũng đủ khiến anh tức giận.

Nếu không phải Tống Tây Hoa là bạn duy nhất của Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng sẽ bỏ anh không quan tâm.

Tống Tây Hoa biết bản thân yếu thế, dù sao ý kiến cùng với Vân Khuynh đến gặp Vân Bính Hoa và Tô Tương, là anh đề ra, cho nên, anh không nói 1 câu, liền lên xe Hoắc Nhất Hàng.

Xe nổ máy, Hoắc Nhất Hàng mới ôm Vân Khuynh đến bên đường, vẫy tay gọi 1 chiếc taxi, ngồi lên.

Về đến Quân Tì sơn trang, mới vô cửa, Hoắc Thành Quân đã ra đón, chuyện Vân Khuynh và Tống Tây Hoa đến gặp Vân Bính Hoa và Tô Tương, bà vẫn luôn lo lắng, thấy Vân Khuynh bị Hoắc Nhất Hàng ôm về, trong lòng thắt lại, gấp gáp hỏi: “Nhất Hàng, Khuynh Khuynh làm sao rồi? Xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ, Khuynh Khuynh không sao, chỉ là ngủ thôi, con ôm cô ấy về giường ngủ trước, sau đó nói mẹ chuyện xảy ra hôm nay sau.”

“Được, nhanh lên nhanh lên!” Hoắc Thành Quân thấy Vân Khuynh không phải “ngủ” bình thường, gấp

gáp bỏ mọi chuyện ra phía sau đầu.

5 phút sau, Hoắc Nhất Hàng từ phòng ngủ ra, nghiêm trọng nói với Hoắc Thành Quân: “Mẹ, qua bên phòng con nói.”

Khi Hoắc Nhất Hàng vào quán cafe thấy tình huống cùng với phân tích của bản thân chuyện phần lớn là phát triển theo hướng anh nói với Hoắc Thành Quân, Hoắc Thành Quân tức đến đập bàn: “Những người đó thật vô sỉ, quá đáng thật!”

Bà nói với Hoắc Nhất Hàng: “Nhất Hàng, chuyện này, không thể cứ như vậy là xong, tuy Khuynh Khuynh không chịu tổn thương trên thân thể, nhưng tinh thần nhận ủy khuất rất lớn, chúng ta không thể cứ thể nhịn được!

Bây giờ con bé không còn người thân nào, 2 người mù Vân Bính Hoa và Tô Tương còn ép con bé vào chỗ chết, đau khổ con bé chịu đã quá nhiều rồi, con nếu đã cưới con bé, nó chính người của Hoắc gia dám bắt nạt nó, trả lại gấp đôi cho mẹ!”

“Mẹ! Đừng gấp!” Hoắc Nhất Hàng nói: “Khuynh Khuynh là vợ con, con không ngồi yên để cô ấy bị bắt nạt, mấy người đó biết quan hệ của con và Khuynh Khuynh không bình thường rồi, con muốn nhân tiệc cuối năm của công ty, dứt khoát công khai quan hệ của con và Khuynh Khuynh ra ngoài, đồng thời con sẽ hợp lực cùng Khuynh Khuynh, trước tiên khiến Vân Bính Hoa và Tô Tương mất tất cả! Sau đó tăng thêm áp lực cho Lục thị, để Lục Văn Bân ở Lục gia không sống tốt!”

Kế hoạch của anh là vậy, có thể nói là nói ra được rồi, nhưng vẫn chưa nói thủ đoạn ra, nhất định phải khiến bọn họ ăn không được tự bỏ chạy!

- —

Lúc tài xế chở Tống Tây Hoa về biệt thự của anh, quần áo toàn thân đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, cavat bị kéo lỏng, lỏng lẽo treo trên cổ, xe vừa dừng, anh liền mở cửa xe, nhảy xuống, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào.

Lúc này, ngọn lửa trong cơ thể anh đang thiêu đốt từng tất thịt, mỗi nơi trên cơ thể, sưng đau đến muốn nổ tung, anh chỉ muốn nhanh chóng vào phòng, chạy vào phòng tắm, tắm nước lạnh giảm bớt, sau đó, nhảy vào bồn tắm, thật sự không ổn, chỉ có thể dùng tay giải quyết…

Nhưng lúc anh sắp đến cửa, lại phát hiện chỗ đó đứng 1 người — con gái?

Mắt bị mồ hôi làm mơ hồ, nhìn không ra, Tống Tây Hoa dùng tay lau mắt, mới nhận ra người con gái đó là người anh cứu trước đây, cũng mới được anh tuyển làm thư ký mới — Tống Nhan!

Sao cô lại chạy đến đây lúc này?

Không đợi Tống Tây Hoa nghĩ nhiều, Tống Nhan đã đi qua, nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Tống Tây Hoa, mắt khẽ kinh ngạc, nhưng rất nhanh hồi phục như thường, ôm lấy văn kiện đi đến trước vài bước, cười với Tống Tây Hoa nói: "Tây Hoa tiên sinh, có phần văn kiện quan trọng cần anh kí tên gấp, chị Na nói là anh đích thân căn dặn, gọi điện anh không nhận, cho nên, tôi dựa theo địa chỉ chị Na đưa đến nhà tìm ngài!"

Tống Nhan không quen gọi chức vị của Tống Tây Hoa ở công ty, liền gọi Tây Hoa tiên sinh khiến cô yên tâm hơn, cô giải thích nguyên nhân mình xuất hiện ở đây trước, do dự 1 lúc, lại nói: "Tây Hoa tiên sinh, ngài là… mới đi tập thể dục về sao? Tôi thấy ngài chảy rất nhiều mồ hôi, hay là, văn kiện lát mới kí? Ngài đi tắm trước, tôi ở đây đợi ngài."

"Không, tôi kí… kí trước, đưa văn kiện đây." Tống Tây Hoa cắn răng, quyết định đuổi Tống Nhan đi.

"Vậy… được!" Tống Nhan không nghĩ nhiều, lại đi đến vài bước, đứng trước mặt Tống Tây Hoa, mở văn kiện ra, mở đến nơi cần kí, đưa đến trước mặt Tống Tây Hoa, rồi đưa viết kí tên cho anh.

Tống Tây Hoa cố nhịn ngọn lửa trong lòng coi sơ văn kiện, xác định đúng là nội dung liên quan đến việc lưu chuyển tiền của Vân thị, mới đưa tay cầm bút, chuẩn bị kí tên.

Do chỗ nào đó của anh sắp "nổ tung", run rẩy đưa tay ra, cầm không chắc, bút thì cầm được, nhưng cũng cầm luôn tay của Tống Nhan, tay cô mỏng manh, mềm mại, cảm giác lành lạnh truyền đến toàn thân anh, mang đến cho anh sự thoải mái khó diễn tả, anh không muốn buông tay ra nữa.

Anh gấp gáp thở nặng nề, thân thể cao to lắc lư tay cô, tay còn lại nắm chặt đồ tây của mình.

Trước khi xuống xe, anh cởi đồ tây ra cầm trên tay, dùng để che phản ứng xấu hổ rõ ràng dưới thân.

Bởi vì bàn tay nắm lấy tay của mình rất nóng, Tống Nhan cảm thấy Tống Tây Hoa có gì khác thường, cô quan tâm hỏi Tống Tây Hoa: "Tây Hoa tiên sinh, ngài… làm sao thế? Chỗ nào không khỏe sao? Cần đến bệnh viện không?"

Tống Tây Hoa mạnh mẽ lắc lắc đầu mình, tìm lại sự tỉnh táo, nhanh chóng rụt tay mình ra, giọng khàn đặc nói: "Đi! Tống Nhan, cô đi ngay đi, đi nhanh!"

"Tây Hoa tiên sinh, ngài như vậy không được, tay ngài rất nóng, có phải ngài bị sốt không?" Tống Nhan còn chưa biết rõ tình trạng của Tống Tây Hoa, nên không đi liền, còn đưa tay ra, sờ lên trán Tống Tây Hoa, muốn thử coi anh có thật sự bị sốt không.

Tống Tây Hoa từng cứu cô, cũng mượn tiền cho mẹ cô chữa bệnh, còn giới thiệu công việc lương cao cho cô, cô rất cảm kích anh, trong lòng sớm đã coi anh là người đáng tin rồi, với lại, còn rất ngưỡng mộ anh, nhìn bộ dạng này của anh, cô thật sự muốn quan tâm anh.

"Đi đi! Tôi kêu cô đi! Không nghe thấy sao? Đi!" Tống Tây Hoa thét lên, anh quả thật sắp điên lên rồi, anh sắp đến giới hạn rồi, người phụ nữ này còn tiến về phía trước, sờ lên trán anh… thật thoải mái, trên người cô còn có mùi hương rất thơm…

"Tây Hoa tiên sinh, rốt cuộc anh làm sao vậy?" Thấy Tống Tây Hoa hình như tức giận, Tống Nhan nhanh chóng rút tay về, lùi về 1 tí, lại nói: "Bị bệnh thì đi bệnh viện, ngài chịu đựng như vậy không tốt, hoặc là, ngài không muốn đến bệnh viện, ngài nói tình trạng của ngài cho tôi nghe, tôi đi tiệm thuốc mua tí… uhm~"

Chữ "thuốc" còn chưa nói ra, Tống Tây Hoa đã đưa tay ôm lấy vai Tống Nhan, hung hăng hôn lên môi đỏ của Tống Nhan.

Tống Nhan ngạc nhiên mở to mắt!

Tây Hoa tiên sinh… anh ấy làm gì vậy? Tại sao đột nhiên hôn cô? Hình như hơi thở của anh cũng rất nóng, không lẽ…

Đột nhiên, Tống Nhan nghĩ đến 1 khả năng— không lẽ anh bị người ta bỏ loại thuốc đó?

Trước đây, cô ở bar bán rượu, có nghe nói đến loại thuốc đó, có 1 số người đàn ông xấu xa sau khi tìm được mục tiêu, sẽ lén lút bỏ tình dược vào li rượu của những cô gái đó, nghe nói thuốc này rất mạnh, có thể khiến ngọc, nữ trở thành dục. nữ!

Nghĩ đến đây, Tống Nhan hoang mang, gấp gáp dùng sức phản kháng, 1 bên muốn thoát khỏi gọng kìm của Tống Tây Hoa, 1 bên cự tuyệt nụ hôn của anh.

Trên thực tế, căn bản không tính là hôn, Tống Tây Hoa chỉ dựa vào bản năng, không ngừng cắn lên môi Tống Nhan, sau đó đưa lưỡi ra, muốn cạy mở răng của Tống Nhan…

Không có cách khác, Tống Nhan nhẫn tâm, mở miệng cắn Tống Tây Hoa 1 cái.

Tống Tây Hoa chịu đau, ý thức cũng tỉnh táo lại 1 chút, buông Tống Nhan ra.

"Tây Hoa tiên sinh, có phải ngài bị bỏ thuốc không?" Miệng tự do lại, Tống Nhan nhanh chóng hỏi 1 câu.

"Đúng!" Tống Tây Hoa nắm chặt vai Tống Nhan: "Xin lỗi, lúc nãy tôi … cô đi nhanh, lập tức đi, nếu không, đến tôi cũng không biết tôi sẽ… làm ra chuyện gì với cô, đi nhanh!"

Giọng vừa dứt, Tống Tây Hoa dùng sức để Tống Nhan 1 cái, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo xông lên trước, mở cửa, cũng không quan tâm Tống Nhan nữa, xông vào phòng tắm!

Tống Nhan bị Tống Tây Hoa đẩy mạnh 1 cái, suýt nữa té xuống đất, lùi lại vài bước mới đứng vững, nhìn vào căn phòng, không thấy Tống Tây Hoa, nghĩ chắc là anh vào tắm nước lạnh rồi.

Cô biết bản thân nên rời khỏi đây, 1 người đàn ông bình thường, bị hạ tình dược, mà cô lại là phụ nữ, tiếp tục ở đây, thật sự quá "nguy hiểm", nhưng nếu cô cứ đi như vậy, Tống Tây Hoa sẽ thế nào?

Nếu nước lạnh không thể làm giảm đau khổ của anh, nếu cơ thể anh chịu tổn thất càng lớn thì sao?

Anh giúp cô nhiều như vậy…

Cuộn chặt tay, Tống Nhan quyết định ở lại 1 tí, xác định Tống Tây Hoa không sao mới đi.

Cô hít sâu 1 hơi, nói với bản thân, Tống Tây Hoa là người tốt, anh sẽ không làm hại cô, dù cho anh đã bị bỏ thuốc, cô cũng không cần sợ anh.

Cô quay người lại, đi vào nhà….

93. Chương 93

Nhà của Tống Tây Hoa được dọn dẹp rất gọn gàng, tất cả các vật dụng được phân loại rất tốt, sàn nhà không tì vết, phong cách trang trí cũng rất đơn giản. Tấm vải hoa trên bàn cà phê không hợp với phong cách trong phòng khách, thoạt nhìn qua là biết rằng tấm vải được cắt từ chiếc chăn cũ của người già. Nhưng Tống Tây Hoa đã sử dụng nó rất tốt. chứng tỏ anh ta là một người rất hiếu thảo và tôn trọng thành quả của người già.

Tiếp tục nhìn thoáng qua vào tủ giày, ngoài giày da nam, giày thể thao và dép đi trong nhà thì không có đôi giày nữ hoặc đôi dép dùng một lần. Điều đó có nghĩa là rất ít khi có khách đến nhà Tống Tây Hoa, đặc biệt là phụ nữ. Anh ta không phải là người lăng loàng.

Độ thiện cảm của Tống Nhan đối với Tống Tây Hoa lại cộng thêm vài điểm, đồng thời trong lòng cô cũng có một số nghi ngờ.

Một người đàn ông đẹp trai như vậy, lại có khả năng tuyệt vời, tính tình hiền lành và kỷ luật, tại sao không có bạn gái?

Có phải là chưa gặp được người phụ nữ tâm nguyện sao? Vậy…anh ta thích kiểu phụ nữ như thế nào? Giống như cô ta…có được không?

Trong đầu nghĩ ra ý tưởng này, khuôn mặt của Tống Tây Hoa đỏ bừng lên và nhanh chóng cúi đầu xuống.

Như thể cô ta sợ rằng sẽ bị ai nhìn thấy ngay lúc này.

Tại sao cô ấy lại có ý tưởng này trong đầu? Chẳng lẽ, cô ấy thích Tống Tây Hoa?

Tống Nhan giật mình, không phải là vì cô ấy cảm thấy việc mình thích Tống Tây Hoa là một việc đáng xấu hổ. Anh ta là một người đàn ông hoàn hảo, những người phụ nữ thích anh ta chắc chắn rất nhiều, nếu cô ấy có thích anh ta thì đó cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là, anh ta là một nam thần, còn cô ấy chỉ là dựa vào anh ta thì cuối cùng mới có thể thoải mái. Cô ấy thực sự…không xứng với anh ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng của Tống Nhan có một cảm giác chua chát. Có lẽ, trong hoàn cảnh hiện tại của cô, những chuyện yêu đương kết hôn là một chặng đường dài phải không?

Thay vì suy nghĩ về những điều này, tốt hơn hết là hãy làm việc chăm chỉ và nỗ lực kiếm tiền để cuộc sống của bản thân và mẹ cô có thể tốt hơn….

Sau khi quyết định, tâm trạng của Tống Nhanh dần bình tĩnh lại, ngồi trên ghế sofa và đợi Tống Tây Hoa.

Nhưng cô ta đợi ba bốn mươi phút nhưng Tống Tây Hoa vẫn chưa xuống, cô ta bắt đầu có chút lo lắng rồi.

Do dự một lúc cô quyết định đi lên lầu xem, nếu tình hình không ổn thì cô ta sẽ chạy lại. Cô ta không thể không chạy lại Tống Tây Hoa người đã bị trúng thuốc lại tắm lâu như vậy.

Tống Nhanh bước lên cầu thang tầng hai thì đã nhìn thấy một cửa phòng được mở ra, bên trong có tiếng nước chảy "róc rách" thì cô ấy biết rằng Tống Tây Hoa đang ở trong.

Cô ta đứng trước cửa và ngập ngừng hét lên: "Ngài Tây Hoa, ngài ở bên trong…có ổn không?"

Trong phòng tắm.

Tống Tây Hoa nằm bên trong bồn tắm, bên trong bồn chứa đầy nước lạnh. Cơ thể anh ta lạnh đến mức không ngừng run rẩy, trán và mặt không ngừng đổ mồ hôi hột, nhiệt nóng lạnh liên tục hành hạ anh ta. Nghĩ rằng chỉ có một mình anh ta ở nhà, anh ta không ngừng chịu đựng, cơ thể đang dần bóc hơi nóng lên.

Nhưng không nghĩ rằng Vân Bính Hoa và Tô Tương đã bỏ thuốc quá liều cho anh, đây cũng là lần đầu tiên anh ta dùng thuốc này. Nhưng anh ta đã ngâm mình trong nước lâu như vậy, nhưng lại không giảm đi phần nào, ngoại trừ việc có thể ở trong sự tra tấn đau đớn này thì thỉnh thoảng giữ một chút tỉnh táo.

Không có cách nào khác, Tống Tây Hoa chỉ có thể chịu đựng sự xấu hổ, cởi quần của mình ra và chuẩn bị

dùng tay giải quyết.

Nhưng anh ta chỉ vừa mới đặt tay lên "bảo bối", thì nghe thấy tiếng của Tống Nhan.

Giọng nói của người phụ nữ giống như một ngọn lửa phát ra từ không khí, anh ta cảm thấy cơ thể của mình nóng hơn.

Người phụ nữ này thậm chí vẫn chưa đi? Cô ta còn ở đây làm gì?

Tống Tây Hoa rất muốn hét lên để Tống Nhan rời đi. Tuy nhiên, anh ta mở miệng ra nhưng cổ họng thì vô cùng câm nín.

Giọng nói của Tống Nhan lại một lần nữa vọng lên: "Ngài Tây Hoa, sao ngài không trả lời? Ngài không sao chứ? Cần tôi giúp đỡ không?"

"Tôi đếm 3 lần, nếu như ngài không trả lời thì tôi sẽ vào trong"

"Đừng..." Tống Tây Hoa vội vã đứng dậy ra khỏi bồn tắm, muốn lấy chiếc quần mặc vào nhưng đâu ai biết rằng vì phản ứng cơ thể quá khó chịu vì thế tay chân run rẩy. Nỗ lực vài lần cũng không thành công, chỉ có thể quấn một chiếc khăn tắm lên che cơ thể mình. Vừa quấn chiếc khăn lên thân dưới của anh thì Tống Nhan đã vào trong rồi.

Nhìn thấy sự bừa bộn trong phòng tắm, Tống Tây Hoa vẫn vô cùng khó chịu trong bồn tắm, Tống Nhan không dám xông vào, chỉ lo lắng và nói: "Ngài Tây Hoa, ngài....ngài đặc biệt có vẻ khó chịu? Không thì, tôi đưa ngài đến bệnh viện? Có lẽ trong bệnh viện sẽ có cách giúp đỡ ngài, dù cho không thể giúp ngài..nhu cầu đó thì vẫn có thể chích cho ngài hai mũi tiêm hoặc thuốc ngủ, có thể làm dịu cơn đau của ngài?"

"Mặc kệ tôi, cô đi đi." Giọng khàn khàn của Tống Tây Hoa: "Tôi sẽ chịu đựng, sẽ ổn thôi." Trên thực tế, anh ta không biết bản thân phải nhịn trong bao lâu, hoặc là nhịn đến chết thì sẽ có những hậu quả gì.

"Nhưng ngài như thế....có vẻ không ổn." Tống Nhanh ngập ngừng nói: "Ngài Tây Hoa, ngài không thể bệnh như vậy. Tôi nghĩ, tôi vẫn nên gửi ngài đến bệnh viện sẽ tốt hơn, ngài đừng cảm thấy xấu hổ, ngài đã cứu tôi và cho mẹ tôi mượn tiền chữa bệnh, tôi đã xem ngài là ân nhân của tôi để đối đãi, tôi không có suy nghĩ nào khác với ngài, chỉ là muốn giúp ngài!"

Nói đến đây, Tống Nhan lấy hết can đảm, bước vài bước đến bên cạnh Tống Tây Hoa, nắm lấy tay anh ta và muốn đỡ anh ta dậy.

Tay cô chạm vào da thịt của Tống Tây Hoa, cơ thể của Tống Tây Hoa lại run rẩy một cách vô thức, ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể không dễ dàng được hạ xuống nhưng lại một lần nữa bùng cháy lên, mặt anh ta chìm xuống và chửi: "Tôi nói người phụ nữ như cô này không hiểu tiếng người sao? Tôi kêu cô đi, đi là ý gì không hiểu sao? Vậy thì mời cô cút, cút đó cô hiểu chưa? Cút ngay cho tôi!"

Lúc này, trong tai Tống Tây Hoa có vẻ như có hai giọng nói không ngừng nói chuyện với anh.

Giọng nói bên tai trái nói: đẩy cô ta xuống, đẩy người con gái này xuống, mọi nỗi đau có thể giải phóng lên người cô ta, đẩy cô ta xuống!

Giọng nói bên tai phải nói: Không! Cô gái này vô tội, Tống Tây Hoa, ngươi phải kìm nén, không thể làm những việc không nên làm. Với lại, nếu như ngươi làm như vậy thì làm thế nào có thể xứng đáng với tình cảm của mình với Khuynh Khuynh trong nhiều năm qua?

Giọng nói bên tai trái lại tiếp tục nói: Tống Tây Hoa, đừng ngu ngốc nữa, Khuynh Khuynh của ngươi đã kết hôn rồi, đã kết hôn cho Hoắc Nhất Hàng rồi, ngươi không có cơ hội rồi. Bây giờ ngươi đau khổ như vậy nếu không giải quyết sớm thì sẽ như thế nào, bị phế chăng? Bà nội của ngươi hy vọng rằng ngươi sẽ sinh đứa cháu cho bà ta kìa.

Giọng nói bên tai phải lập tức bác bỏ: ngay cả khi nó phế thì cũng không thể làm tổn thương một cô gái vô tội, dù cho phế thì cũng không thể có lỗi với bản thân, dù cho phế….

Ngọn lửa trong cơ thể ngày càng trở nên điên cuồng hơn, dường như nó dữ dội hơn lúc nãy. Tống Tây Hoa lắc đầu mình, nắm lấy tay Tống Nhan và đẩy cô ta ra ngoài phòng tắm: “Xin lỗi, tôi…tôi thật sự rất khó chịu, cô đi đi, rời khỏi đây, lập tức!”

Đã đến lúc này rồi, Tống Tây Hoa vẫn khăng khăng ép buộc cô ta rời đi, Tống Nhan đột nhiên rất xúc động.

Anh ấy thực sự là một người đàn ông tốt, đã đến mức này rồi còn có thể lo lắng tổn thương đến cô ta. Nhưng trước đó cô ta còn sợ rằng anh ta sẽ làm điều gì với cô, thật sự có chút xấu hổ…

Thực tế, nếu anh ta thực sự cần, cô ta cũng không phải không được…

Ý tưởng này vừa xuất hiện, giống như là một hạt giống đang bắt đầu nảy mầm.

Người mẹ đã dạy từ khi còn nhỏ, nhận được sự giúp đỡ của mọi người thì cần phải báo đáp. Anh ta cứu bản thân mình, giúp bản thân mình nhiều như vậy. Nhưng mình thực sự lại không có điều gì để trả ơn anh ta, không có gì để báo đáp vì vẫn có thể lấy cơ thể ra chứ? Nếu như có thể giúp anh ta, thì cô ta có thể chấp nhận chịu đựng.

Biết rằng bản thân không xứng đáng với anh ta, cũng biết rằng nếu làm như vậy thì sẽ mất đi thứ quý giá nhất trong đời con gái. Nếu như là anh ta…thì cũng có gì là không thể?

“Ngài Tây Hoa, ngài…nếu ngài thật sự khó chịu, muốn có…có điều đó thì thật sự tôi….tôi có thể…có thể trao bản thân mình cho ngài.

Tống Nhan nheo mí mắt, ngắt quãng, cuối cùng cũng kết thúc câu nói này.

Da mặt của cô ấy rất mỏng, cộng với lời nói này lần đầu tiên nói với một người đàn ông, giọng nói không thể nào thấp hơn.

Nhưng vì trong căn nhà này chỉ có cô và Tống Tây Hoa, và hai người gần như gần nhau vào thời điểm này. Tống Tây Hoa lúc này nghe thấy giọng nói đó lại càng trở nên nhạy cảm và đương nhiên cũng đã nghe rõ lời nói của cô.

Chỉ là một câu nói, nhưng lại khiến máu của anh ta va chạm hỗn loạn, xém chút nữa thì anh ta không thể chịu đựng.

"Cô….Tống Nhan, cô biết cô đang nói gì không? Cô…."

"Tôi biết!" Tống Nhanh vừa cắn răng nói: "Ngài Tây Hoa, ngài yên tâm, tôi sẵn sàng tình nguyện, những chuyện về sau thì tôi không có bất kỳ yêu cầu nào từ ngài. Chỉ cần ngài không từ chối thì tôi tình nguyện giúp ngài, trước đó ngài đã giúp tôi nhiều rồi, tôi cũng chẳng có gì để trả ơn ngài."

Thì ra, đây là muốn trả ơn anh.

"Không cần! Cô không cần dùng cách này để trả ơn tôi." Tống Tây Hoa chỉ sờ sững và tiếp tục đẩy Tống Nhan ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Cô còn nhỏ, không biết rằng quyết định này sẽ…sẽ ảnh hưởng thế nào đến cuộc sống trong tương lai… tôi không muốn…không muốn làm tổn thương cô, cô mau đi đi, xem như hôm nay cô chưa….đến chỗ tôi, cũng không thấy tôi….tôi trong tình trạng lúng túng như thế này!"

"Tôi không còn nhỏ, tôi đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi!" Tống Nhan vội vàng nói và bước về phía trước, quay người qua và muốn ngăn Tống Tây Hoa.

Chuyển động của cô quá bất ngờ, Tống Tây Hoa không có bất kỳ sự chuẩn bị nào. Thay vào đó anh ta trực tiếp ngã vào người cô ta. Sức của anh ta rất mạnh đến nỗi hai người ngã thẳng xuống đất.

May mắn thay, mặt đất được trải một tấm thảm mềm và dày. Nhưng Tống Tây Hoa với cơ thể to lớn đè lên người cô ta, khiến cô ta không thể thở nổi. Đặc biệt là sau khi anh ta ngã xuống, khuôn mặt đã bị chôn vùi trong khe núi giữa những ngọn núi mềm mại của cô….

Bên dưới cơ thể tinh tế của người phụ nữ thơm và mềm mại, cuối cùng cũng phá vỡ sức chịu đựng cuối cùng của Tống Tây Hoa, trong đầu anh ta chỉ còn lại một giọng nói: Tống Tây Hoa, cô ta là thuốc chữa của anh, chơi cô ta! Chơi cô ta….

94. Chương 94

"Tống Nhan, tôi để cô đi, cô không đi, đừng hối hận!"

Tống Tây Hoa gầm nhẹ một tiếng, đôi môi nóng hổi cắn lên người Tống Nhan.

Tống Nhan bị ngã đến sau não có chút đau nhức, cái cảm giác vừa lạnh vừa nóng đó đang dán thật chặt trên người, cô vẫn chưa hiểu ý của Tống Tây Hoa, thì đã bị cưỡng hôn kịch liệt, đồng thời, hai bàn tay của Tống Tây Hoa lục tìm và nắm lấy nút áo của cô, dùng sức trong áo cô……

Trong nháy mắt có một loại cảm giác trước nay chưa từng có truyền khắp người Tống Nhan, cô trừng to mắt, bị ép nhận lấy nụ hôn và sự vuốt ve của Tống Tây Hoa, tim cô đập rất nhanh, rất hoảng, còn có chút sợ hãi, bỗng nhiên có chút hối hận, muốn trốn.

Loại chuyện này, nghĩ là một chuyện, thật sự xảy ra, lại là một chuyện khác!

Nhưng lúc này cô mới muốn chạy trốn, đã trễ rồi.

Sự nhẫn nhịn của Tống Tây Hoa sau khi thưởng thức được vị ngọt của Tống Nhan, giống như cuối cùng đã tìm thấy chỗ để bộc phát, anh vừa hôn loạn trên môi, mặt, tai, cổ…. của Tống Nhan, vừa xé rách quần áo trên người của hai người, rất nhanh, cả hai đều bị cởi đến không còn mảnh vải che thân.

Sau đó, anh ôm chặt Tống Nhan, vừa tìm được lối vào, liền không nhịn được trực tiếp đâm vào!

"A! Đau quá!" Tống Nhan đau đến kêu lên một tiếng, một khuôn mặt nhỏ tinh xảo nhăn chặt thành một cục.

Tống Tây Hoa vội vàng dừng động tác lại "thật xin lỗi, tôi…… Vậy tôi đi ra trước?"

Sự tỉnh táo của anh, cũng chỉ duy trì đến lúc anh nói xong câu này, phảng phất như trong mỗi một tế bào trong người đều đang kêu gào khao khát cô, anh bắt đầu đâm mạnh trong người cô, một lần càng mãnh liệt hơn.

Lúc mới bắt đầu Tống Nhan đau đến chỉ muốn trốn, nhưng lại không chỗ nào có thể trốn, đành phải cắn răng gắt gao chống đỡ lấy, dần dần, không còn cảm giác đau đớn đó nữa, ngược lại có một loại cảm giác kích thích và khoái cảm khó nói lên lời lan ra từ nơi sâu nhất trong cơ thể, lại dần dần thay thế loại cảm giác đau đớn kia!

Cô còn nhịn không được mà bắt đầu đáp lại anh……

Trong căn phòng yên tĩnh, hai người lần đầu nếm trải thử tình yêu, ôm nhau thật chặt, hôn nhau, vuốt

ve, có thể nói là không có kinh nghiệm, càng không thể nói tới có kỹ thuật gì, tri thức tuân theo bản năng nguyên thủy nhất, lại không ngừng thăm dò theo hướng vui vẻ……

Không biết qua bao lâu, tóm lại là sau khi Tống Nhan chịu không nổi mà nhiều lần ngất đi, cũng sau lúc Tống Tây Hoa cuối cùng đã không còn sức làm nữa, hai người mới ôm nhau, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này, kéo dài đến hơn mười giờ tối.

Tống Tây Hoa bị chuông điện thoại đánh thức, mò tìm đưa cầm điện thoại lên xem, là Vân Khuynh gọi tới.

Anh lúc này mới tỉnh hoàn toàn, ngồi xuống, mới phát hiện mình và Tống Nhan còn nằm trên mặt đất, nhìn thấy những vết bầm xanh tím trên người Tống Nhan, anh chỉ cảm thấy vô cùng hổ thẹn, vội vàng ấn nút nghe, nói một câu: "Vân Vân, anh có chút chuyện, lát gọi lại cho em!" Sau đó, liền cúp máy.

Anh tùy tiện ném điện thoại lên giường, thử gọi người phụ nữ ở dưới đất: "Tống Nhan, tỉnh dậy đi!"

Trong lòng anh có chút hoảng, chẳng lẽ là trước đó anh quá tàn bạo, đến mức người này bị anh…… làm chết rồi?

Loại khả năng này cũng không phải không có, trên internet không phải thường xuyên đưa tin có cô gái nào đó sống một mình bị bọn quấy rồi cưỡng hiếp, bạo hành tới chết sao?

Càng nghĩ thế, cảm giác áy náy cùng sự bất an trong lòng Tống Tây Hoa càng mãnh liệt.

Bởi vì trước đó anh bị thuốc khống chế, căn bản không nhớ nổi mình tra tấn Tống Nhan thế nào, dù sao cũng rất kịch liệt rất thô bạo!

Tống Nhan không có tỉnh lại, anh đành phải dùng tay sờ cổ Tống Nhan trước.

Chạm tới mạch còn đập của cô, anh mới thở phào nhẹ nhõm —— Thật may, còn sống, chỉ là ngủ thiếp đi, hoặc là, ngất đi.

Tống Tây Hoa nghĩ nghĩ, ôm Tống Nhan ôm lên giường của mình, đắp chăn lên người cô trước, sau đó anh vào phòng tắm tắm rửa, rồi lấy một cái thau đựng một lượng nước có nhiệt độ vừa phải, cầm khăn nóng, đi đến bên giường, vén chăn lên, giúp Tống Nhan lau sạch người.

Toàn bộ quá trình tẩy rửa, anh đều đỏ cả mặt.

Bởi vì trong lòng sớm đã có 1 người, những năm này, anh đối với những người phụ nữ khác đều không có bất kỳ hứng thú gì, càng không có khả năng tiếp xúc với cơ thể của một người phụ nữ ở khoảng cách gần

như thế, còn phải giúp cô lau toàn thân, nhất là, còn phải lau sạch nơi tư mật ở thân dưới.

Thế nhưng là anh làm tổn thương người phụ nữ vô tội này trước, sự việc đã xảy ra không thể nào quay lại, anh có trách nhiệm làm những chuyện này.

Nhất là nhìn thấy nơi nào đó ở phần thân dưới của Tống Nhan sưng đỏ lên, còn có một vài vết máu đã khô lại ngay gốc đùi.

Trước khi làm với anh, cô vẫn còn là một cô gái sạch sẽ, lại bị anh lấy mất đi sự trong sạch, biến thành một người phụ nữ……

Tâm trạng của Tống Tây Hoa trở nên cực kỳ phức tạp, cuối cùng anh vẫn xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, đây có phải đại diện cho việc anh không thể nào đợi đến ngày ở bên cạnh Vân Khuynh nữa không?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng anh lại cảm thấy chua xót.

Nhưng rất nhanh anh lại lắc đầu, anh lại muốn đợi cái gì? Đợi Vân Khuynh ly hôn thêm lần nữa sao?

Cô ấy cũng đã thất bại qua, đau khổ qua, giãy dụa qua một lần trong hôn nhân rồi, anh không phải nên hy vọng cuộc hôn nhân lần thứ hai của cô sẽ hạnh phúc sao? Sao còn muốn cô ly hôn nữa chứ? Suy nghĩ này, quá ích kỷ rồi!

Cứ như vậy là được rồi, anh mong cô sống hạnh phúc, cũng nên chịu trách nhiệm với Tống Nhan!

Quyết định này là đúng, nhưng vì sao, tim của anh vẫn khổ như thế, đau như thế?

Tống Tây Hoa ngồi ngơ ngác ở trên giường một hồi, mãi đến khi nước trong thau đều lạnh, anh mới đứng dậy, vào phòng tắm đổ nước đi, và bước ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách gọi điện thoại cho Vân Khuynh.

"Tây Hoa, lúc nãy em gọi cho anh là muốn hỏi một chút anh sao rồi? Nhất Hàng nói với em, trước khi anh về, thuốc đó còn chưa……" Đầu dây bên kia, giọng của Vân khuynh mang theo sự lo lắng rõ rệt, sự lo lắng giữa bạn bè với nhau.

Không đợi cô nói xong, Tống Tây Hoa liền trả lời câu hỏi của cô: "Vân Vân, anh không sao, anh……" Anh muốn gạt cô một chút, nói mình sau khi ngâm xong tắm nước lạnh liền không sao, nhưng ý nghĩ này mới vừa xuất hiện, lại cảm thấy không tốt lắm.

Tại sao phải gạt cô chứ? Thật ra cô chỉ quan tâm đến sức khỏe của anh có bị gì không, chứ đâu thèm để ý anh giải trừ thứ thuốc đó bằng cách ngâm nước lạnh, hay là nhờ vào phụ nữ để giải?

Anh không cần thiết nói láo với cô, bởi vì đồng thời đó cũng không công bằng với một người phụ nữ khác, rõ ràng, là Tống Nhan giúp anh, không phải nước lạnh!

Nhưng muốn anh nói sự thật cho Vân Khuynh biết, anh cũng nói không nên lời.

Thế là, cuối cùng anh nói: "Dù sao thì, hiện giờ anh đã không sao, Vân Vân, em không cần lo lắng cho anh, em nghỉ ngơi cho khỏe đi! Anh…… ngày mai anh vẫn là xin nghỉ một ngày, ngày mốt mới đi làm lại."

Vân Khuynh: "Được rồi, vậy anh cũng nghỉ ngơi cho khỏe!"

Để điện thoại xuống, Tống Tây Hoa lại cười khổ, cơ thể rất mệt mỏi, tim lại bị đè nén càng khó chịu hơn, đành phải đi đến tủ rượu, cầm ly rượu và rượu ra, uống một mình……

Một tiếng sau, Tống Nhan tỉnh lại, mở mắt ra, phát hiện bản thân ở trong một nơi lạ lẫm, rất nhanh liền nhớ ra từng cảnh đã xảy ra trước đó, cái cảm giác đau như bị xé ra, cái cảm giác vui sướng không cách nào diễn tả được……

Cô vội vén chăn lên muốn xuống giường, biên độ của động tác quá lớn, kéo đến nơi nào đó ở thân dưới lại đau, càng cảm nhận rõ sự đau nhức được truyền tới từ các vị trí trên cơ thể, khẽ rên một tiếng, lại nằm trở về, chỉ quay đầu, nhìn xung quanh một chút.

Cũng không phát hiện Tống Tây Hoa, anh đã rời khỏi phòng.

Trong lòng cô bỗng nhiên có chút rầu rĩ, chóp mũi cũng có chút chua chua.

Anh quả nhiên chỉ coi cô thành nơi phát tiết của dục vọng sao? Làm xong, liền ném cô một mình ở trong phòng ngủ?

Có phải trải qua những chuyện đó, anh sẽ xem thường cô? Cho rằng cô là loại phụ nữ tùy tiện? Dù sao thì, lúc trước lúc anh gặp được cô, cô chính là cô gái bán rượu trong quán bar, hơn nữa, cũng là cô chủ động đi vào nhà của anh, chủ động nói muốn cùng anh…… Cái kia……

Biết rõ mình không nên nghĩ quá nhiều, cô cũng không phải là gì của anh, cũng là cô cam tâm tình nguyện giao mình cho anh, lúc này, lại ủy khuất cái gì?

Người giống như cô, vốn dĩ không ôm cách nghĩ quá lớn đối với tình yêu hoặc là hôn nhân, cho dù mất sự trong sạch thì đã sao, cùng lắm thì sau này cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau đến già, dù sao vẫn xảy ra quan hệ với người đàn ông mà mình ngưỡng mộ……

Nghĩ bậy được một lúc, Tống Nhan mới quyết định xuống giường lần nữa.

Cô là người tự biết rõ mình, nơi này không phải nơi thuộc về cô, cô nên mau chóng rời đi.

Lần này, động tác của cô cẩn thận một chút, cũng không có đau.

Thế nhưng sau khi xuống giường, lúc chuẩn bị mặc quần áo, mới phát hiện quần áo của mình đã sớm biến thành một đống vải rách, mà trên người cô, mặc vào là một cái áo sơ mi rộng lớn của đàn ông.

Nói cách khác, Tống Tây Hoa đã giúp cô lau qua cơ thể, rồi mới mặc cái áo này vào?

Mặt Tống nhan lại xoạt một cái đỏ lên.

Vậy anh chẳng phải đều nhìn thấy hết cơ thể cô rồi sao?

Mặc dù cô đã làm qua với anh, còn không chỉ một lần, nhưng chuyện lau người này quá mức thân mật, vẫn sẽ khiến cho người ta xấu hổ!

Ý nghĩ muốn bước ra ngoài của Tống Nhan càng mãnh liệt, cô thật sự cảm thấy mình không có cách nào đối mặt với Tống Tây Hoa, gặp lại anh, cô sợ mình sẽ bối rối mất mặt.

Nhưng cô hiện không có quần áo có thể mặc, nên làm sao đây?

Tống Nhan vừa vội vừa rối, cuối cùng cắn răng, mở tủ quần áo của Tống Tây Hoa ra, trong tủ đồ treo đầy những bộ đồ ngay ngắn lấy ra một cái áo sơ mi, một cái áo vest và một cái quần tây, vội vàng mặc vào, bởi vì lưng quần quá rộng, căn bản không thể đi lại, cô lại từ trong đống quần áo rách rưới của cô xé một mảnh vải, cột lên trên quần tây, và xăn ống quần lên, đề phòng mình không cẩn thận giẫm lên té ngã.

Làm xong những chuyện này, Tống Nhan mới thận trọng đi ra khỏi phòng ngủ.

Kế hoạch của cô là, trước tiên mặc quần áo của Tống Tây Hoa ra ngoài, rồi mới tìm đại một cửa hàng bán đồ nữ, mua một bộ quần áo để thay, rồi mới giặt sạch quần áo của Tống Tây Hoa trả trở về……

Tống Nhan đã nghĩ xong hết, nhưng cô không ngờ tới, Tống Tây Hoa không chỉ có không hề rời đi, còn ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha ở phòng khách.

Khi anh nghe được tiếng động ngay cầu thang, theo bản năng nhìn thoáng qua chỗ đó, đã nhìn thấy Tống Nhan mặc đồ của anh, giống đứa trẻ trộm đồ của người lớn mặc vào vậy, cẩn thận vịn bậc thang đi xuống, bộ dáng đó, thực sự có chút buồn cười, cho nên, anh không nhịn được, “phụt” một tiếng phun rượu trong miệng ra……

95. Chương 95

Tống Nhan nghe có tiếng, quay đầu thấy được Tống Tây Hoa, chỗ đầu gối bỗng nhiên mềm nhũn, thân thể bỗng nhiên ngã về trước, lăn từ trên cầu thang xuống.

"A!" Cô kinh hoảng la lên một tiếng, dùng hai tay ôm lấy đầu của mình theo phản xạ.

"Tống Nhan" —— Tống Tây Hoa cũng nhanh chóng ném ly rượu trong tay đi, xông lên trước.

Vừa vọt tới cầu thang, Tống Nhan đã lăn xuống, sức theo quán tính rất lớn, Tống Tây Hoa trực tiếp bị cô đè ngã.

Không đau như trong tưởng tượng, Tống Nhan bỏ tay từ trên đầu xuống, mới phát hiện mình đã đè lên người của Tống Tây Hoa, hơn nữa, nhìn khuôn mặt có chút méo mó của Tống Tây Hoa, chắc là bị cô đụng không nhẹ.

"Tây…… Tây Hoa tiên sinh, thật xin lỗi, tôi vừa rồi không có đứng vững, anh…… anh vẫn ổn chứ?"

Tống Nhan xấu hổ hỏi.

"Tôi…… không sao!" Tống Tây Hoa cắn răng nói: "Nhưng mà, cô có thể……đứng dậy trước không?" Thật ra, anh đau!

Lúc Tống Nhan nhào tới, phía sau đầu anh chạm đất, ngã đến anh sắp bị chấn thương sọ não rồi!

"A? Ừm, Dạ…… Em…… em đứng dậy liền, thật ngại quá, Tây Hoa tiên sinh." Tống Nhan có chút quẫn bách đứng dậy từ trên người của Tống Tây, ngồi ở bên cạnh, lại đưa tay kéo Tống Tây Hoa.

Đầu Tống Tây Hoa còn có chút khó chịu, thấy Tống nhan vươn tay, cũng chuẩn bị mượn sức của cô đứng dậy, ai ngờ tới vừa mới dùng sức, sức của Tống Nhan không lớn bằng anh, ngược lại bị anh kéo ngược về, lần nữa nhào vào trong ngực anh.

Lần này, hai người, đều có chút thẹn thùng.

Tống Tây Hoa dứt khoát ôm Tống Nhan ngồi dậy, thấy cô thẹn đỏ cả mặt, ngược lại có mấy phần đáng yêu, nhưng nghĩ tới chuyện xảy ra giữa hai người trước đó, anh lại sa sầm mặt xuống.

Chần chờ một chút, ngữ khí của anh trở nên nghiêm túc: "Tống Nhan, chuyện đó…… cô giúp tôi, cần bao nhiêu tiền, cô nói một con số đi!"

Tiền? Tống Nhan sửng sốt một chút, anh cho là cô làm như vậy, cũng là vì tiền?

Lòng của cô phẳng phất bị cây kim sắc nhọn đâm một cái, sắc mặt lập tức có chút không tốt lắm, vội vàng giải thích: "Tây Hoa tiên sinh, anh hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi…… Tôi không phải loại phụ nữ tùy tiện đó, không phải!"

Tống Tây Hoa nhìn ánh mắt kiên định của Tống Nhan, trong lòng có chút dao động.

Nếu nói anh một chút cũng chưa từng nghi ngờ qua Tống Nhan, nhất định là giả, dù sao thì, Tống nhan thiếu tiền là chuyện rất rõ, hơn nữa giữa cô và anh cũng là gặp được nhau ở quán bar……

Nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dáng gấp đến muốn khóc của cô, anh biết là anh nghĩ nhiều rồi.

Tranh thủ giải thích: "Tống Nhan, cô cũng hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi không có ý khinh thường cô, tôi là cảm thấy ở….. những chuyện này, dù sao thì cô đã chịu chút thiệt thòi, cho nên, muốn cho cô một chút đền bù, cô không muốn sự đền bù này sao?"

"Tôi không muốn đền bù!" Tống Nhan không chút do dự lắc đầu.

"Vậy…… cô muốn tôi chịu trách nhiệm với cô?" Tống Tây Hoa lại hỏi.

Không đợi Tống Nhan trả lời, anh lại nói tiếp: "Nếu như là thế này, cũng…… không phải là không thể, chỉ là cô phải nghĩ kỹ, giữa chúng ta cũng không có tình cảm, dù có kết hôn, cũng chỉ là sống chung bình thường, nếu như cô muốn những thứ mà có trong cuộc hôn nhân bình thường, tôi không thể nào cho cô được.

"Tây Hoa tiên sinh, tôi cũng không phải ý này!" Tống Nhan vội nói: "Tôi đã nói rồi, chuyện đó…… giúp anh, tôi là cam tâm tình nguyện, chuyện sau đó cũng sẽ không yêu cầu anh làm gì cho tôi, anh có thể yên tâm! Anh có thể xem như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra."

"Tôi vốn muốn rời khỏi liền, thế nhưng quần áo của tôi đã không thể mặc nữa, mới không thể không mượn đồ của anh mặc, nếu như anh không có chuyện gì khác, bây giờ tôi sẽ đi về, phiền anh ngày mai lúc đi làm, đem văn kiện đã ký tên đến công ty."

"Ngày mai tôi cũng sẽ đi làm bình thường, quần áo của anh, đợi sau khi tôi về sẽ giặt sạch, rồi trả lại cho anh.

Nói xong, Tống Nhan quả nhiên đứng lên, xoay người rời đi, bước chân còn có chút vội vàng.

"Tống Nhan," Tống Tây Hoa vội vàng đứng dậy ngăn cản Tống Nhan: "Tôi…… Tôi cám ơn cô hôm nay đã giúp tôi, tôi biết cô là một cô gái rất tốt, rất xin lỗi tôi đã làm tổn thương cô, chuyện đã xảy ra cũng không thể coi như chưa từng xảy ra, cô không muốn đền bù cũng được, vậy tôi cho cô mượn số tiền đó, cô cũng

không cần trả lại cho tôi."

Nếu như chỉ bởi vì muốn chịu trách nhiệm với Tống Nhan mà kết hôn với cô, anh thừa nhận anh cũng sẽ rất miễn cưỡng, dù sao, cô không phải người trong lòng của anh, cuộc hôn nhân như thế không thể nào sản sinh ra vị ngọt.

Nhưng kêu anh xem những chuyện đó đều chưa từng xảy ra, lương tâm của anh không cho phép làm thế, cách duy nhất có thể khiến anh có được chút cân bằng trong tâm lí, chính là ít nhiều cho Tống Nhan một chút đền bù, chỉ cần cô chịu nhận, anh cũng có thể an tâm một chút.

Nhưng rồi……

"Không được!" Tống Nhan rất nghiêm túc nói: "Tây Hoa tiên sinh, tiền mà anh cho tôi mượn là tiền cứu mạng của mẹ tôi, nói rõ là mượn, tôi nhất định sẽ trả cho anh, mặc dù tôi hiện không thể trả hết một lần cho anh, nhưng mỗi tháng tôi được phát tiền lương đều sẽ trả anh một phần, một ngày nào đó, tôi sẽ có thể trả hết tiền cho anh!"

Nói xong những lời này, Tống Nhan nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, còn nói: "Tây Hoa tiên sinh, đã không còn sớm nữa, vậy ta đi về trước!"

Nói xong, cô liền đi tới cạnh ghế sô pha, cầm túi xách mà trước đó cô để ở đó lên, sau đó đi ra cửa thay giày, nhanh chóng rời đi.

Lần này, Tống Tây Hoa cũng không ngăn cô lại, anh tìm không được lý do có thể ngăn cô lại, nhưng không biết tại sao, tâm trạng của anh phức tạp hơn……

Vân Khuynh dưới sự trợ giúp của Hoắc Nhất Hàng, nhanh chóng loại bỏ hợp lý những trở ngại trong tập đoàn Vân thị, tất cả những vốn lưu động, bất động sản và những mối làm ăn quan trọng đều được hợp tình hợp lý hợp pháp chuyển dời, sau đó, Vân Khuynh tuyên bố từ chức, và đem 20% cổ phần của mình chuyển nhượng cho Vân Bính Hoa.

Ngày đầu tiên lấy được Vân thị, Vân Bính Hoa và Tô Tương đều vui mừng một cách lạ thường, nhưng xế chiều hôm đó, các loại văn kiện cần xử lý đều chất đầy bàn làm việc của Vân Bính Hoa, những bản báo cáo phức tạp kia ông căn bản xem không hiểu, mấy vụ làm ăn rất nhỏ ông cũng không biết nên giải quyết ra sao……

Mấy ngày kế tiếp, ông bận đến ngay cả thời gian ăn cơm đi ngủ cũng không có, cuối cùng, ông quyết định tham khảo ý kiến mà Vân Khuynh đề cập tới trước đó —— Đem toàn bộ công ty đều bán đi!

Ông và Tô Tương đều nghĩ rất tốt đẹp, công ty lớn như vậy, số tiền có được sau khi bán đi, nhất định có

thể để bọn họ an nhàn giàu có sống hết đời!

Sau khi tin tức được truyền ra, cũng xác thực có một số công ty lớn hơn Vân thị đến đàm phán chuyện thu mua công ty, nhưng đối phương báo giá quả thực có thể làm rớt vỡ tròng mắt của Vân Bính Hoa và Tô Tương!

Công ty lớn như vậy, thậm chí ngay cả một tỷ nhân dân tệ cũng bán không được?

Phải biết rằng, bán ra số cổ phần mà trước đó chia cho Dương Liễu, cũng bán được mấy trăm triệu.

Ông tức đến tìm liên tiếp mười mấy công ty mới tiến hành lựa chọn giá cả phù hợp đối với Vân thị, nhưng kết quả mà bọn họ đưa ra đều chẳng phải là —— Vân thị đã không đáng giá nữa!

Thậm chí còn có người nói người ông chủ của công ty đồng ý bỏ ra một tỷ thu mua Vân thị chính là một kẻ ngu.

Vân thị, là Vân thị của Vân lão gia tử và Vân lão phu nhân, cũng là Vân thị của Vân Khuynh, Vân lão gia tử và Vân lão phu nhân đều đã qua đời, Vân khuynh cũng rời đi, Vân thị chính là một đống bùn nhão không thể nào vớt lên nữa! Thu mua nó không chỉ không kiếm được lợi nhuận gì, còn một đống phiền phức lớn phải xử lý!

Nói là thu mua Vân thị, chẳng qua là mua lại toàn bộ đất và nhà máy sẵn có, nơi làm việc của tập đoàn Vân thị mà thôi, những thứ này, lại đáng giá bao nhiêu chứ?

Lại thêm bởi vì khoảng thời gian này vụ ly hôn của hai nhà Vân Lục gây xôn xao lớn như vậy, trước tiên là Vân Bính Hoa và Tô Tương vu khống Vân Khuynh là kẻ thứ ba, sau đó lại cắt đứt quan hệ thân thích với Vân Khuynh về mặt pháp luật, ai cũng biết nhân phẩm của Vân Bính Hoa và Tô Tương xấu xa, ngay cả con gái ruột cũng không cần, ai còn chịu hợp tác với Vân thị chứ?

Vân thị căn bản cũng không có tiền đồ gì, ngoại trừ việc bị thu mua, thì chỉ còn lại con đường phá sản này có thể đi, mà phá sản, hiển nhiên so với bị thu mua càng tồi tệ.

Thậm chí có công ty thẩm định trực tiếp đề nghị Vân Bính hoa, thừa lúc còn có người đồng ý thu mua Vân thị, tranh thủ thời gian bán đi, đừng đợi đến lúc những kẻ ngu đó đều thấy rõ vấn đề của Vân thị, hối hận không mua, đến lúc đó đừng nói là một tỷ, ngay cả 500 triệu cũng lấy không được.

Vân Bính Hoa vốn là người rất dễ bị lung lay, một khi gấp, quả thật đem bán Vân thị với giá thấp, cuối cùng bán ra với giá là —— 990 triệu.

Sau khi cho Vân Khuynh một phần, mấy trăm triệu còn lại, Vân Bính Hoa và Tô Tương suy nghĩ, có số tiền này, dưỡng già cũng đủ rồi, đợi "con gái ngoan" Dương Liễu của bọn họ kết hôn với Lục Văn Bân rồi, đợi thêm Lục gia làm ăn lớn, nói không chừng tiền tiêu vặt mà Dương Liễu mỗi tháng cho bọn họ cũng đủ

cho bọn họ muốn mua cái gì là mua cái đó, muốn sống cuộc sống thế nào thì sống thế nấy.

Nhưng bọn họ lại không chú ý đến số tiền này, là tiền của tất cả cổ đông của công ty, bọn họ phải đem phần tiền này, dựa theo cổ phần, chia cho những cổ đông nhỏ kia.

Thế là, tiền còn chưa cầm nóng tay, các cổ đông đã nhao nhao tìm tới cửa đòi chia tiền.

Vân Bính Hoa cũng là lúc này mới biết được, các cổ đông của Vân thị không người nào ăn chay, ông không thể không chia tiền!

Từng khoản tiền lớn lần lượt bị gạch đi trên sổ sách, Vân Bính Hoa và Tô Tương đau lòng không thôi, nhưng chỉ có thể không ngừng ký tên đồng ý.

Thậm chí đến khúc sau, cho ra bao nhiêu tiền, ký hết bao nhiêu tờ giấy đồng ý chuyển khoản, Vân Bính Hoa chính mình cũng không rõ.

Khi tất cả cổ đông lớn nhỏ đều được chia tiền, lại xem xét lại sổ sách, vợ chồng hai người tựa như là bị sét đánh trúng vậy, cả hai đơ tại chỗ, hai mắt mở to, chấn kinh đến hoàn toàn không thể tin được —— Bọn họ chỉ còn lại không tới một trăm vạn!

Nói cách khác, bọn họ đã chia hết 990 triệu số tiền bán công ty, cũng chia hết hơn 49 triệu từ số tiền 50 triệu sau khi Vân Khuynh bán nhà cũ của Vân gia, bọn họ…… hết tiền rồi!!!

Loại cảm giác này quá mức tồi tệ, nói là rớt trực tiếp từ trên thiên đường xuống địa ngục cũng không quá đáng.

"Sao có thể như vậy?" Vân Bính Hoa nổi giận, một phát túm lấy tên tài vụ chính phụ trách chuyển khoản giúp ông: "Có phải cậu tính sai không? Tôi rõ ràng có tài sản 1 tỷ, sao chỉ còn lại tám…… hơn tám mươi vạn? Cậu nói đi, có phải là cậu đã giở trò không, tham mất tiền của tôi? Nói! Mau nói!"

96. Chương 96

6396.

"Vân tiên sinh, ông cũng không thể vu oan cho tôi như vậy, mỗi khoản chi đều có chữ ký, đều có ghi chép rõ ràng, ông có thể điều tra thoải mái!"

"Đúng rồi, Vân tiên sinh, phiền ông thanh toán phí dịch vụ hết một lần cho tôi đi, sau hôm nay tôi sẽ không tới tìm ông nữa!"

Nói xong, liền đem danh sách các khoản chi đặt trước mặt Vân Bính Hoa.

Vân Bính Hoa nhìn chằm chằm ghi chép bên trong sổ sách, tức tới nỗi thiếu chút đã xé nát cuốn sổ sách.

Nhưng đây là thù lao nên có của phòng tài vụ, ông không thể không cấp, đành phải nhẫn nhịn, giận dữ bừng bừng ký đại 1 cái tên lên đó…

Tài vụ cũng không nhiều lời, cầm chữ ký trong tay, bỏ hết đống đồ trong tay xuống, tiêu sái rời đi.

"Bính Hoa, tại sao lại như vậy?" Tô Tương hơn nửa ngày sau mới có phản ứng, bắt lấy tay Vân Bính Hoa, vô cùng hoảng loạn: "Bính Hoa, không phải anh nói bán Vân thị, chúng ta liền có thể sống cả đời an ổn giàu có sao? Nhưng mọi chuyện sao lại thành ra như vậy? Chúng ta chỉ còn lại mấy trăm ngàn, ở Vinh Thành này, mấy trăm ngàn ngay cả một căn chung cư nhỏ cũng không mua nổi……"

Bà nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng bà với Vân Bính Hoa đã chiếm được Vân thị, sao so với lúc chưa có Vân thị còn thê thảm hơn?

Trước kia, Vân thị là của lão gia tử cùng lão phu nhân, vợ chồng bọn họ mỗi tháng có một trăm vạn tiền sinh hoạt cùng tiền tiêu vặt, lão phu nhân sau khi qua đời, Vân Khuynh không có đem 20% cổ phần đi mà ngược lại còn chuyển nhượng cho Vân Bính Hoa. Bọn họ chẳng phải chỉ là mất đi một đứa con gái, còn lại cái gì cũng có hay sao?

Trên thực tế, vợ chồng bọn họ chỉ còn mấy trăm ngàn, còn lại cái gì cũng không có.

Con gái, nhà, cổ phần, công ty, tiền…… Tất cả đều không có?!

Không! Con gái vẫn có, bọn họ cũng không chỉ có một đứa con gái, không có Vân Khuynh, còn có Dương Liễu, còn mấy trăm triệu kia, là của bọn họ thay Dương Liễu đưa cho Vân Khuynh……

Vừa nghĩ như thế, Tô Tương lại mau nói: "Bính Hoa, chúng ta mau đi tìm Liễu Nhi lấy chút tiền đi. Mấy trăm triệu đó chúng ta ra giùm cho nó, bây giờ tiền mà nó có không phải nên cho lại chúng ta hay sao? Chúng ta qua đó kêu nó đưa ít tiền đi."

"Hôm qua có người báo với em, Vân Khuynh đã cầm được chứng cứ xác minh quyền thừa kế nhà cũ, sau đó nhanh chóng bán cho Hoắc Nhất Hàng của tập đoàn Hoắc thị, chúng ta phải mau chóng dọn đi, chúng ta phải mau chóng tìm mua một căn biệt thự khác để chuyển đi thôi."

Vân Bính Hoa nói: "Tương Tương, em nói không sai, chúng ta còn có Liễu Nhi, chỉ cần Liễu Nhi trở thành Lục gia đại thiếu phu nhân, trợ giúp Lục gia vượt qua khủng hoảng kinh tế, sẽ cho Liễu Nhi số tiền không nhỏ, lúc đó chúng ta có thể trở mình, nói không chừng còn có thể lấy được rất nhiều tiền! Nhưng mà……"

Ông nghĩ nghĩ, nói: "Cuối tuần là hôn lễ của Liễu Nhi và Văn Bân, lúc này chúng ta không thể để Lục gia biết chúng ta không có tiền, nếu không Lục gia sẽ xem thường Liễu nhi. Trước mắt chúng ta cứ dọn tới khách sạn của Bân ở trước, đợi sau hôn lễ mới nói ra chuyện này!"

"Vậy……được thôi!" Tô Tương gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, Lục gia.

Nhân viên cửa hàng áo cưới cố gắng mang tới áo cưới được thiết kế riêng cho Dương Liễu, vừa thấy đồ cưới, Dương Liễu đã vui mừng nhảy cẳng lên, nhanh chóng đi thử áo cưới, nghĩ tới việc sắp tới sẽ gả cho Lục Văn Bân, trở thành đại thiếu phu nhân của Lục gia, không còn phải mang tiếng con nuôi của Vân gia, xém chút hồn phách Dương Liễu cũng bay ra ngoài.

Còn việc trước đây cô không thể lấy được cục tiền lớn từ phía Vân Bính Hoa và Tô Tương để đầu tư vào Lục gia, nhưng cô đã giữ lại 100 triệu, đợi hạng mục ở nước ngoài của Lục thị phát triển, số tiền cô đầu tư vào đó lời sinh lời, lúc đó cô sẽ chính thức là một phu nhân giàu có nức tiếng. Đến lúc đó nhất định cô sẽ đến trước mặt Vân Khuynh, phách lối một phen!!!!!

Có suy nghĩ như vậy, Dương Liễu nhìn bộ đồ cưới xa hoa, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong gương, miệng cười đầy đắc ý..

Kiêu ngạo đi ra ngoài, muốn để mọi người đều phải khen cô xinh đẹp cao quý.

Mới mở cửa, chỉ nghe thấy Lục Văn Bân đang quay lưng về phía cô, nói: "Thanh Thanh, em nói cái gì? Có rồi? Thật sự có rồi?"

Mặt Dương Liễu bỗng nhiên chìm xuống, ai có? Có cái gì?

Một giây sau, Lục Văn Bân đã vui vẻ nói ra đáp án: "Mẹ, Thanh Thanh mang thai, con lại có con rồi! Không được, con phải đón cô ấy về đây chăm sóc, cô ấy vẫn còn ở bệnh viện, vừa biết được tin tốt này liền báo cho con biết."

Lời này, đương nhiên đối với Cao Thúy Lan mà nói là tin vui, Cao Thúy Lan hớn hở ra mặt, vô cùng ủng hộ nói: "Vậy con mau đi đi, tốt nhất nếu được thì hỏi bác sĩ đứa con trong bụng Triệu Thanh Thanh là nam hay nữ."

Lục Văn Bân nhẹ gật đầu liền đi ra ngoài.

"Văn Bân, anh muốn đi đâu?" Dương Liễu cố gắng kéo theo áo cưới chạy về phía trước, ngăn Lục Văn Bân lại: "Những lời anh vừa nói là thật? Bây giờ anh muốn đi tìm cô ta?"

Thật ra, Dương Liễu mặc bộ váy cưới rất đẹp, nhưng cô lại làm ra bộ dạng như đang chất vấn, khiến Lục Văn Bân cảm thấy chán ghét, không hề kiêng kỵ, anh trả lời: "Phải, thì sao?"

"Phải? Anh còn dám nói phải? Dương Liễu lập tức liền phát hỏa: "Lục Văn Bân, người anh muốn kết hôn là em, là em – Dương Liễu. Trong lúc này anh lại muốn chạy đi tìm tiểu tam, anh ăn nói sao với em đây?"

"Trước đây không phải anh nói sẽ không để con hồ ly tinh đó có thai hay sao? Lục gia ở bên ngoài mua biệt thự cho cô ta ở là vì sợ cô ta âm thầm có con rồi ôm con bỏ trốn, nếu cô ta thật sự có con sẽ để cô ta sinh con xong liền giành lấy đứa con về, đuổi cô ta đi hay sao??"

"Vậy mà bây giờ, mọi chuyện là sao? Anh ngày nào cũng chạy qua chạy lại chỗ của con tiện nhân đó, đã vậy còn để cho cô ta mang thai? Đã vậy còn vì cô ta có thai mà vui mừng như vậy? Có phải ngay từ đầu anh đã có ý định này không? Em còn chưa bước vào nhà mà? Con của em còn chưa có tên trong hộ khẩu, vậy mà anh đã thiên vị với con hồ ly tinh với loại dã chủng đó?"

"Dương Liễu, em nói bậy bạ gì đó?" Lục Văn Bân cũng phát hỏa: "Anh cảnh cáo em, đừng có kiếm chuyện ở đây. Con của Thanh Thanh chính là con của anh, không phải dã chủng gì như em nói! Tốt nhất em nên nói chuyện sạch sẽ một chút!"

"Không sai, anh chính là có ý định để cho Thanh Thanh mang thai đó. Hổ dữ không ăn thịt con, anh không giống như ba mẹ nuôi máu lạnh ngu xuẩn của em, ngay cả con gái ruột của mình cũng không cần. Nói đến thiên vị bất công, không phải em là người hiểu rõ nhất hay sao? Suốt bao nhiêu năm qua em được hưởng trọn sự thiên vị từ phía Vân Bính Hoa với Tô Tương, bây giờ anh thiên vị mẹ con Thanh Thanh một chút thì có sao?"

"Hồ ly tinh, tiểu tam, không phải em cũng giống cô ấy hay sao?"

"Hơn nữa, anh làm gì có lỗi với em? Chẳng phải vẫn chuẩn bị hôn lễ thật tốt với em hay sao? Em yên tâm, hôn lễ chắc chắn anh sẽ không vắng mặt. Em cứ ngoan ngoãn làm đại thiếu phu nhân Lục gia của em đi, nhưng tốt nhất đừng có quản anh! Nếu không đừng trách tại sao anh không nể mặt!"

Nói xong, Lục Văn Bân liền xoay người, không quay đầu lại, đi thẳng.

"Lục Văn Bân! Anh trở lại đây cho em. Em không cho phép, không cho phép, không cho phép anh đi tới chỗ con hồ ly tinh đó! Em không cho phép!!!" Dương Liễu gào thét, nhìn bóng lưng của Lục Văn Bân.

Lục Văn Bân làm như cái gì cũng không nghe thấy, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của cô…

Tâm tình Cao Thúy Lan đặc biệt tốt, bà di chuyển xe lăn của mình tới bên cạnh Dương Liễu, châm chọc nói: "Hiện tại, cô đã thấy rồi chứ? Những cô gái muốn sinh con cho Văn Bân nhiều vô số kể, không phải chỉ có mình cô đâu, sau này đừng suốt ngày ỷ mình sinh được đứa con cho Văn Bân mà cao cao tự đại nữa. Văn Bân đồng ý cưới cô là vì tâm địa nó tốt, không quên lời hứa hẹn với cô thôi."

“Tôi chịu cho cô bước vào căn nhà này, xem như là phần thưởng vì đã trợ giúp Lục gia chúng tôi thôi!!”

“Nếu như cô cho rằng gả vào Lục gia chúng tôi liền có thể làm mưa làm gió thì cô quá sai lầm rồi! Không biết một con nha đầu đã mồ côi cha mẹ như cô, lại gặp được vận may gì mà có Vân Bính Hoa với Tô Tương làm chỗ dựa cho cô, rồi quên mất phân lượng của bản thân……”

“Bà……” Dương Liễu quay đầu, mắt đầy thù hận liếc Cao Thúy Lan, hận không thể giết chết lão điêu ngoa này, chỉ có thể kiềm nén.

Loại tư vị này đúng là không dễ chịu chút nào!

Rất nhanh cô đã khôi phục sắc mặt, ôn nhu cười một tiếng: “Cám ơn bà đã an ủi.”

“Cái gì? An ủi? Cô cho rằng tôi đang an ủi cô?” Cao Thúy Lan nhịn không được cười lên: “Cô có phải tức tới chập mạch, hóa điên rồi không? Tôi không hề thích cô, trước đây bị cô lừa, cứ tưởng là tiểu thư hiền lành ngây thơ, ai ngờ lại là con rắn độc cắn chặt con trai tôi không buông! Hừ! Nếu không phải cô đối với Lục gia còn có chút cống hiến, tại sao tôi phải cho cô gả cho Văn Bân? Tôi càng ngày càng chán ghét cô, sao có thể an ủi cô được?”

Cao Thúy Lan thật sự rất căm hận Dương Liễu, loại căm hận này còn sâu sắc hơn đối với Vân Khuynh.

Vân Khuynh không hợp tâm ý của bà, nhưng vẫn là mọi chuyện đều thuận theo bà, vả lại, Vân Khuynh trong ngoài như một, không như Dương Liễu, bên ngoài một bộ mặt khác, bên trong một bộ mặt khác, còn thường xuyên chống đối với bà! Người phụ nữ này rõ ràng chính là tâm địa độc ác!

Cũng bắt đầu có chút lo lắng, để con trai kết hôn với một người như vậy liệu có phải quyết định chính xác không……

“Đương nhiên là an ủi rồi”, Dương Liễu cúi người, cố ý tới gần Cao Thúy Lan bây giờ chỉ có thể ngồi một chỗ: “Ba thường xuyên ra ngoài nuôi vợ bé, mẹ chắc hẳn hiểu rất rõ tâm trạng này, nên muốn khuyên bảo con, đàn ông ai mà không ham của lạ, thích ăn vụng, nhưng cuối cùng cũng sẽ quay về nhà với vợ con, để con nhẹ lòng một chút, đúng không?”

“Nhưng mà, lời nói này còn có thể áp dụng trên người tôi, tôi còn trẻ trung xinh đẹp như vậy, Văn Bân ra ngoài rong chơi cho đã rồi cũng sẽ quay về với tôi thôi, chỉ tiếc cho bà, đã là hoa bướm héo tàn, lại còn bị phế ngồi trên xe lăn, chỉ sợ sau này chồng bà đến nhìn bà cũng lười.”

Nói đến đây, khóe miệng Dương Liễu khẽ nhếch lên, độc ác nhục mạ: “Bà già phế vật!”

97. Chương 97

6397.

"Con nha đầu đê tiện mày nói gì đó?" Cao Thúy Lan trợn mắt hung dữ, sắc mặt xám xịt trừng Dương Liễu, bà đưa tay lên định đánh Dương Liễu, dù đã nửa thân bất toại nhưng bị người khác mắng như vậy, mà còn là Dương Liễu, bà càng ngày càng khinh thường mà mắng, sao bà có thể nhịn được??

Nhưng bà quên, hiện tại bà chỉ có thể ngồi trên xe lăn, có cố gắng thế nào cũng không thể tát vào mặt Dương Liễu…

Vậy nên bà liền đổi ý muốn xé rách bộ áo cưới của Dương Liễu.

Dương Liễu nhận ra ý đồ của bà, nhưng cô tinh mắt, đã nhìn thấy Lục Bác Dương đang tiến vào cửa, liền cúi đầu, tỏ vẻ vô cùng ủy khuất….

Vừa khóc vừa nói với Cao Thúy Lan: "Mẹ……sao mẹ lại mắng con như vậy? Mẹ mắng con là nha đầu đê tiện khác nào nói ông nội với ba đã lựa chọn sai?"

"Mẹ, con với Bân sắp kết hôn rồi, con cũng hiếu thảo với mẹ lắm mà, mẹ còn gì không vừa lòng sao?"

"Con biết con không có khả năng giúp đỡ công ty nên mẹ cảm thấy tức giận, nhưng con cũng cố gắng làm nhiều việc lắm rồi. Con đem toàn bộ của hồi môn của con bỏ vào Lục thị, còn tha thứ cho Bân ở ngoài nuôi người đàn bà khác, thậm chí hôm trước mẹ nói xấu ông nội với ba là đào hoa sắc lang, con cũng không có nói với họ……"

"Con kết hôn với Bân là chuyện vui, vậy mà mẹ lại mắng người như vậy, có phải mẹ không muốn Bân tốt, không muốn Lục gia tốt không?"

Thúy Lan hơi nghi hoặc, sao đột nhiên Dương Liễu lại thay đổi 180 độ, còn nói ra những lời như vậy.

Nhưng ý nghĩa của những lời nói này……

"Nha đầu đê tiện, mày còn nói, tao xé nát miệng của mày!" Cao Thúy Lan hung tợn mắng: "Con hồ ly tinh lẳng lơ như mày, so với mấy con tiểu tam bên ngoài mà ba nó nuôi thì có khác gì, suốt ngày chỉ biết banh háng cho đàn ông sung sướng……"

Cao Thúy Lan còn chưa nói xong, Lục Bác Dương đã khí nộ hừng hực lao tới cho bà một bạt tay, cả bà lẫn xe lăn đều quay vài vòng mới dừng lại.

"Cái mụ ác phụ này! Không thể để Lục gia bình yên một ngày nào được phải không?" Lục Bác Dương mặt

mũi tràn đầy căm ghét nhìn chằm chằm Cao Thúy Lan, giận mắng: "Bà còn không chịu an phận 1 chút, vụ làm ăn bên phía Cao gia tôi không quản nữa!"

Từ sau khi đánh qua Cao Thúy Lan, Lục Bác Dương càng ngày càng căm ghét Cao Thúy Lan, chỉ một chút không vừa ý liền vừa đánh vừa mắng, dù ông biết Dương Liễu cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, lời cô ta nói chưa chắc đáng tin.

Nhưng bây giờ đang là lúc nào rồi, Cao Thúy Lan cứ gây chuyện mâu thuẫn với Dương Liễu? Để ông về nhà cũng không được yên tĩnh?

Ông đã rất phiền rồi! Việc làm ăn ở nước ngoài xảy ra chút vấn đề, ông vừa đem tiền đưa qua đó. Vốn dĩ nghĩ rằng vụ làm ăn này là thành công thì có thể ngồi đếm tiền, vấn đề khủng hoảng của công ty cũng được giải quyết!

Ai ngờ vẫn còn thiếu tiền, chỗ trống đó vẫn chưa giải quyết xong..

Bởi vì hạng mục đầu tư lần này quá lớn, cũng không phải một mình Lục thị làm, còn có rất nhiều công ty khác cùng hợp tác tham gia, mà công ty nào cũng bỏ ra một số tiền rất lớn, Lục thị không thể bỏ ra số tiền lớn như vậy……Bây giờ nghỉ lại ông với lão gia tử có chút hối hận.

Bọn họ đã quá mức tự tin, cứ nghĩ rằng có thể khống chế toàn bộ hạng mục này, nhưng nếu không làm được thì sao? Nếu bọn họ làm trễ tiến độ hạng mục, không có tiền bồi thường thì biết tính sao?

Nếu vượt quá một tháng vẫn chưa đủ tiền, sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình thi công của toàn bộ hạng mục và công việc của các công ty khác, lúc đó sẽ phải đền bù gấp 3 lần tổng số tiền của cả hạng mục là gần cả trăm tỷ, dù cho có bán cả Lục thị cũng không đủ tiền!

Biện pháp duy nhất là đem hạng mục chia cho một công ty khác ở Vinh Thành cùng làm, nhưng làm vậy lợi ích đạt được của Lục thị sẽ giảm đi đáng kể, ông với lão gia tử lại không cam tâm……

Cố gắng kéo dài thời gian vậy, nếu không kéo thêm được thì động tay chân ở chỗ nguyên liệu. Nhưng nếu chẳng may bị phát hiện, sẽ bị người bên phía hạng mục lấy lý do làm hỏng nguyên liệu, không tuân thủ hợp đồng, đá ra khỏi hạng mục, mất trắng mọi thứ, còn làm mất danh tín bao nhiêu năm gầy dựng của Lục thị!

Trước đó đắc ý hưng phấn bao nhiêu thì bây giờ như bị dội gáo nước lạnh vào đầu! Bây giờ ông với lão gia tử mới ý thức được, hạng mục này như con dao hai lưỡi, nếu không thể cầm được nó sẽ bị nó làm cho tán gia bại sản! Cho nên, hai người bọn họ mấy ngày nay đều vô cùng bực bội.

Về đến nhà để có thể nhẹ nhõm một chút, lại gặp Cao Thúy Lan đang sinh sự cãi nhau với Dương Liễu!!

Ông không nổi giận mới là lạ!

Cao Thúy Lan bị đánh, sắc mặt càng khó coi: "Lục Bác Dương, mắt ông có phải bị mù không? Tôi mà không muốn nhà mình được bình yên? Ông chưa nghe gì đã lao vào đánh tôi? Là con tiện nha đầu này chửi tôi trước, ông không biết trước biết sau chỉ lo chửi tôi. Có phải ông cũng bị con tiện nhân này câu dẫn rồi không? Ông……"

"Bà im miệng cho tôi!" Lục Bác Dương lạnh lùng nói: "Mắt tôi không có mù, thậm chí tai cũng không có điếc. Bà tự nói có phải bà đã chửi Dương Liễu hay không?"

"Huống chi Cao Thúy Lan bà là người như thế nào tôi biết rất rõ! Mọi chuyện xấu mà bà làm tôi đều nhớ rất kỹ!"

"Cao Thúy Lan, tôi cảnh cáo bà không nên kiếm chuyện nữa, nếu không chờ Bân Bân với Dương Liễu kết hôn xong, bà cũng dọn ra ngoài ở cho tôi!"

Ý của lão gia tử từ sớm đã muốn Lục Văn Bân và Dương Liễu dẫn theo đứa con rời đi, cũng đã mua sẵn một căn biệt thự khác cho họ, nhưng sợ bị nói ra nói vào, chưa kết hôn đã phải ra ở riêng nên mới để họ kết hôn xong mới dọn đi……

"Ba, ba đừng nóng giận", Dương Liễu lại làm ra bộ dạng hiền lành, nói với Lục Bác Dương: "Cũng là con không tốt, con không nên để mẹ tức tới vậy, con cũng đã nói với Văn Bân rồi. Tụi con kết hôn xong liền dọn tới biệt thự mới ở, mỗi dịp lễ tết lại dẫn con của tụi con về thăm mọi người, chỉ là mẹ không nỡ xa cháu với con trai nên mới……"

"Tôi không rảnh đâu mà quản chuyện của đàn bà mấy người, biết điều thì yên phận một chút cho tôi!" Lục Bác Dương tức giận nói một câu, liền quay về phòng của mình…

Sắc mặt có chút khó coi, cô còn tưởng Lục Bác Dương sẽ bênh vực cô…

Kệ đi, trước tiên cô cứ nhịn đã!

Xoay người, lại hướng phía Cao Thúy Lan cười khinh bỉ, sau đó trở về tiếp tục mặc thử lễ phục..

Không nên gấp gáp, cô bây giờ vẫn chưa chính thức kết hôn với Văn Bân, dù nói thế nào cũng là ngôn không chính danh không thuận, Lục gia có phát sinh chuyện gì cũng không đến lượt cô lên tiếng, đợi đến đi cô chính thức trở thành vợ của Lục Văn Bân, cầm được giấy hôn thú trong tay sẽ từ từ xử lý con hồ ly tinh Triệu Thanh Thanh!

Quân Tỉ sơn trang.

Nhất Hàng và Vân Khuynh cùng lúc nhận được thiệp mời..

Hai người cùng ngồi một chỗ, nhìn ảnh cô dâu chú rể đều cười rất tươi, trông rất tâm đầu ý hợp..

"Em nghe nói Lục Văn Bân thời gian này ngày nào cũng qua đêm ở chỗ Triệu Thanh Thanh, Dương Liễu vậy mà có thể nhịn được." Vân Khuynh nói: "Em cứ tưởng với tính cách của Dương Liễu, ít nhiều gì cũng phải tới làm khó dễ Triệu Thanh Thanh chứ."

"Lúc trước, dù là việc nhỏ như hạt cát, Dương Liễu cũng sẽ náo cho lớn chuyện, rồi tỏ vẻ như mình là thiên sứ vô tội, lừa Vân Bính Hoa và Tô Tương xử lý giúp cô ta!

Nhưng Triệu Thanh Thanh trắng trợn dụ dỗ người đàn ông mà cô ta phải khó khăn lắm mới đạt được, cô ta lại không làm gì, vậy thì không hợp logic lắm a!!!"

"Cô ta không phải nhịn giỏi mà là không thể không nhịn." Hoắc Nhất Hàng nói: "Bây giờ cô ta vẫn chưa chính thức kết hôn với Lục Văn Bân, vẫn chưa phải là vợ của Lục Văn Bân nên không có quyền lên tiếng quản chuyện Lục Văn Bân ra ngoài nuôi người phụ nữ khác."

"Nhưng không phải Lục Văn Bân đã yêu cô ta sâu đậm rồi sao? Cô ta nói gì thì nghe đó. Vả lại với thủ đoạn của cô ta không lẽ không giải quyết được Triệu Thanh Thanh?" Vân Khuynh cảm thấy có chút kỳ quái.

"Em cảm thấy Lục Văn Bân là người sẽ một lòng chung thủy hay sao?" Hoắc Nhất Hàng hỏi.

"Dĩ nhiên không!" Vân Khuynh không chút do dự nói: "Từ lúc bắt đầu anh ta đã cùng người khác lừa gạt em gả cho anh ta, còn nói cái gì vì Dương Liễu, sau này không cần phải lo nghĩ, đều là giả dối. Chỉ cần việc có lợi cho anh ta anh ta sẽ làm ngay, phải nói là người lấy lợi ích làm đầu. Chỉ sau khi đạt được lợi ích anh ta mới lựa chọn Dương Liễu thôi."

"Em cảm thấy đúng là tình yêu thì không thể không có vật chất, nhưng không thể vì vật chất mà lợi dụng, chà đạp sỉ nhục tình yêu như vậy…"

"Người mà Lục Văn Bân yêu chỉ có bản thân anh ta thôi. Anh ta say mê Dương Liễu là vì Dương Liễu đúng chuẩn kiểu người mà anh ta thích, vả lại anh ta cũng chưa từng tiếp xúc qua với nhiều phụ nữ, còn bị Dương Liễu dụ dỗ, nên mới cho rằng Dương Liễu là tốt nhất."

"Vả lại, để đạt được mục đích của mình, lúc vừa gặp anh ta lần đầu tiên Dương Liễu đã cho anh ta thấy bộ mặt thánh thiện tốt nhất của mình rồi."

"Nhưng cảm giác mới mẻ sẽ qua đi, tình yêu nam nữ mà có quá nhiều tạp chất sẽ không thể bền vững, qua một thời gian tình cảm của bọn họ liền phai nhạt. Mà sau này Lục Văn Bân liền phát hiện anh ta có thể cảm nhận sự khoái lạc trên người của phụ nữ khác, ví dụ như Triệu Thanh Thanh…"

"Triệu Thanh Thanh cũng không phải là một nhân vật đơn giản, cô ta có thể tìm được lỗ thủng trong tình

cảm của Lục Văn Bân và Dương Liễu rồi đem mình bổ sung vào đó, cô ta khẳng định cũng phải là – Một đóa hoa độc thấu hiểu lòng người."

"Dương Liễu chỉ biết cho Lục Văn Bân sự khoái lạc về thể xác, sự thỏa mãn về tinh thần, mà thứ bây giờ Lục Văn Bân cần nhất là sự an ủi về tinh thần, nên đành ủy khuất Dương Liễu rồi……"

Nói đến đây, Vân Khuynh giật mình như giác ngộ ra: "Em hiểu rồi. Chẳng lẽ sự nhẫn nhịn của Dương Liễu là do thái độ của Lục Văn Bân? Lục Văn Bân đã thể hiện rõ thái độ chán ghét đối với Dương Liễu nên hiện giờ cô ta phải ráng nhẫn nhịn. Không phải không có oán hận, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi, chờ sau khi kết hôn với Lục Văn Bân xong sẽ tìm Triệu Thanh Thanh tính sổ?"

Hoắc Nhất Hàng nhẹ gật đầu, khóe miệng khẽ nhếch: "Anh cũng không muốn Triệu Thanh Thanh bị xử lý, anh còn định lợi dụng Triệu Thanh Thanh như con cờ giúp em trả thù bọn họ."

"Em cũng muốn vậy." Vân Khuynh nói: "Hay là chúng ta tặng bọn họ một lễ vật kết hôn đặc biệt đi."

Hai người nhìn nhau cười, cùng lúc gật đầu: "Cứ làm như vậy đi!"

98. Chương 98

6398.

Chủ nhật, 11 giờ trưa.

Cao Thúy Lan xuất hiện cùng với Lục Bác Dương, hôn lễ giữa Dương Liễu và Lục Văn Bân sắp sửa bắt đầu.

Cô dâu Dương Liễu đeo đầy trang sức kim cương vô cùng xa hoa, cười rạng rỡ, mắt không ngừng nhìn về phía cửa, vì tới bây giờ chú rể Lục Văn Bân vẫn chưa xuất hiện!!

Vì muốn thể hiện Lục gia sắp đi vào "thời kỳ huy hoàng mới" nên sảnh tiệc được bố trí rất long trọng, còn mời tới rất nhiều khách quý của Vinh Thành..

Dựa theo phong tục của Vinh Thành, 11 giờ tổ chức hôn lễ là giờ lành, nếu qua 11 giờ vẫn chưa tổ chức, 1 là ba mẹ chồng không thích người con dâu này, 2 là cô dâu không phải người may mắn……

Nhưng bây giờ đã 11 giờ, cô dâu thì xinh đẹp lộng lẫy đứng trên lễ đài, còn chú rể thì không thấy đâu??

Phóng viên đến từ các nhà báo nhỏ bắt đầu suy diễn, mặt của khách mời bắt đầu khó coi – Không phải hôm qua chú rể ra ngoài đi với bồ nhí rồi chứ?

Nhưng cho dù là ai cũng không nên để người ngoài suy diễn như vậy, làm đàn ông có ra ngoài lăng nhăng cũng không sao, nhưng đến ngày kết hôn cũng phải an phận một chút chứ, nhưng Lục Văn Bân lại không phải như vậy…

Trong tiệc đại thọ của gia đình mình còn dám làm chuyện đó với nữ phục vụ, trong ngày kết hôn ra ngoài mèo mỡ thì có là gì?

Quả nhiên là trồng cây nào gặt quả đó, mình là tiểu tam phá hỏng hôn nhân của Vân Khuynh thì bây giờ lại có Triệu Thanh Thanh xuất hiện phá hỏng hôn nhân của cô!!

Cho đến 9 giờ 45 phút, Lục Văn Bân mới xuất hiện, bộ dạng gấp gáp như chạy một mạch tới đây, trên mặt đầy vui sướng, đồ cưới cũng chưa kịp thay, nhưng không phải chạy về phía cô dâu mà chạy tới bên cạnh Cao Thúy Lan…

"Mẹ, đã chẩn đoán 3 lần rồi, là song bào thai, rất khỏe mạnh." Lục Văn Bân nói đầy vui sướng và kích động.

"Thật không?" Mắt của Cao Thúy Lan sáng lên: "Con cứ làm cho xong nghi thức rồi đưa mẹ sang đó xem sao. Còn là song bào thai nữa à, con trai của mẹ thật là giỏi! Người ta nói song bào thai phải có gen tốt mới có được, vậy mà đó giờ Lục gia có ai làm được đâu, vậy mà bây giờ lại được, Triệu Thanh Thanh này đúng là người có phúc khí, người có phúc khí a!"

"Còn phải nói, con là con của ai chứ!" Lục Văn Bân cũng phấn khích không kém, tỏ ra đắc chí, xoay người còn để lộ vết son môi đỏ trên cổ…

Dương Liễu trơ mắt nhìn Lục Văn Bân và Cao Thúy Lan đang vui mừng thì thầm to nhỏ với nhau. Không cần nghe cũng biết bọn họ đang nói chuyện gì, chẳng phải là Triệu Thanh Thanh con hồ ly tinh đó mang song bào thai hay sao. Thật khốn khiếp! Không biết cô ta lấy đâu ra vận khí tốt như vậy!

Lúc này, cô ngoại trừ nhẫn nhịn, cũng không thể làm gì khác hơn…

Ráng nhịn, cố gắng mỉm cười, xách váy cưới lên đi tới bên cạnh Lục Văn Bân, áp người vào tay anh tỏ ra thân mật, cố ý lên cao giọng nói: "Bân, việc ở công ty lo xong rồi sao? Vất vả cho anh quá, hôn lễ phải bắt đầu ngay rồi, anh mau đi thay đồ đi."

Rõ ràng, trên người anh vẫn còn nồng nặc mùi nước hoa của người phụ nữ khác, vậy mà cô có thể cười nói quan tâm như không có chuyện gì…

Diễn hay thật, nếu đây là bộ phim cung đấu, chắc cô có thể làm tới bậc quý phi!!

Lục Văn Bân hơi nhíu mày, nghĩ tới Triệu Thanh Thanh một lòng yêu anh, luôn chăm lo cho anh thật khác xa so với người phụ nữ suốt ngày chỉ biết khống chế anh, kêu anh muốn làm thì phải làm đó như Dương Liễu…

Anh bắt đầu có suy nghĩ không muốn kết hôn với Dương Liễu, nhưng mọi chuyện đã tới bước này, bây giờ mới hối hận, không những làm mất mặt anh với Dương Liễu, sau này Lục gia còn mặt mũi gặp ai. Anh chỉ biết "Ừm" một tiếng rồi đi thay đồ.

"Các vị, thật ngại quá! Mấy vị cũng biết thời gian gần đây Lục thị chúng tôi đang đầu tư một hạng mục ở nước ngoài, gần đây tiến triển khá tốt, vì muốn kiếm thêm chút tiền lo cho tốt việc làm ăn lần này nên công việc cũng bận rộn hơn, tôi đành phải để con trai mình đi lo liệu một chút, vậy mà lại làm lỡ mất giờ lành!"

Lục Bác Dương cười ha ha giúp Lục Văn Bân che giấu: "Nhưng bây giờ đã là thời đại nào rồi, câu nệ gì mấy chuyện này nữa, chỉ cần bọn trẻ đám cưới xong sống với nhau vui vẻ hạnh phúc là được rồi đúng không. Phiền các vị chờ một chút, hôn lễ sẽ được bắt đầu ngay bây giờ!"

Vết son môi trên cổ Lục Văn Bân rõ ràng như vậy, còn có thể nói là đi lo công việc, đúng là mặt dày……

Nhưng mà, cũng không ai vạch trần ông ta, dù gì cũng chỉ là người được mời tới dự tiệc, hơi đâu quản mấy chuyện phong lưu này, chỉ cần trong lòng biết rõ là được, vả lại trong thế giới thượng lưu này, ai mà không có chuyện xấu, chỉ là ai cũng mang theo bộ mặt thanh tao thân thiện ra xã giao thôi……

Lục Văn Bân rất nhanh đã thay đồ xong, đứng trên lễ đài…

Khúc nhạc đám cưới du dương vang lên, Dương Liễu khoác tay của Vân Bính Hoa bước lên lễ đài.

Lục Văn Bân chỉ nhìn Dương Liễu một chút, ánh mắt liền trở nên mơ hồ.

Anh đang nghĩ, nếu là Vân Khuynh mặc bộ váy cưới đó đi về phía anh thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Lúc trước, anh cùng Vân Khuynh cũng tổ chức qua hôn lễ, nhưng chỉ là hai nhà cùng nhau ngồi ăn bữa cơm rồi công bố báo chí một tiếng……

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Văn Bân có chút tiếc nuối, ai cũng nói phụ nữ đẹp nhất là khi mặc váy cưới, Vân Khuynh lại xinh đẹp như vậy, nếu lúc trước chịu để cô ta mặc váy cưới, thấy được bộ dạng xinh đẹp của cô, anh không dại gì mà không thèm đụng vào người cô ta đâu!

Ngày đó bỗng nhiên Hoắc Nhất Hàng xuất hiện ôm Vân Khuynh đi mất, trong lòng anh chỉ biết nén giận.

Hoắc Nhất Hàng đạp anh một cú không hề nhẹ chút nào, lúc nào cũng cảm thấy đau nhức, thậm chí nhiều lúc muốn gần gũi với Triệu Thanh Thanh cũng không ngóc dậy được, đã qua nhiều ngày như vậy, chắc

cũng ổn rồi nhỉ?

Vậy tối nay liền thử với Dương Liễu xem sao?

Tại sao hết lần này tới lần khác đều phải là Dương Liễu? Nếu là Vân Khuynh thì tốt biết mấy……

Ngay lúc Lục Văn Bân đang suy nghĩ mơ hồ, Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân khoan thai tiến vào..

Vân Khuynh khoác tay của Hoắc Thành Quân, hai người đi kế bên nhau, tựa như hai đóa hoa chị em…

Vân Khuynh mặc một bộ váy màu tím nhạt để lộ bờ vai trắng nõn, Hoắc Thành Quân mặc bộ váy đuôi cá, lệch vai màu xanh lam, hai người bước vào sảnh, chiếm hết sự quý phái ưu nhã…

Rất nhanh, liền có người nhận ra Vân Khuynh, la lớn: "A a, đó chẳng phải là vợ cũ của chú rể hay sao? Vậy mà cũng tới."

"Người phụ nữ kế bên cô ta là ai vậy, thật có khí chất a!"

"Trời ạ, là Hoắc Thành Quân, đã hơn 10 năm tôi không gặp bà ta rồi, vẫn xinh đẹp quý phái trẻ trung như vậy, đúng là không hợp với quy luật tự nhiên mà."

"Hoắc Thành Quân? Không phải chính là phu nhân cựu tổng giám đốc Lục thị hay sao? Nghe nói sau khi chồng của bà ta qua đời bà đã dẫn theo con trai của mình ra nước ngoài, mà con trai của bà ta bây giờ chính là tổng giám đốc của Hoắc thị - Hoắc tổng!"

"Vợ cũ của Lục Văn Bân sao lại đi chung với Hoắc Thành Quân vậy? Giữa bọn họ có mối quan hệ gì vậy a?"

"Tôi biết tôi biết, nghe nói trước đây Hoắc tổng luôn theo đuổi Vân Khuynh, tôi còn tưởng là tin giả, nhưng bây giờ xem ra là chính xác rồi!"

"Cái gì? Hoắc tổng với Vân Khuynh đang yêu nhau? Một người ưu tú như Hoắc tổng a, còn là đối tượng kết hôn tốt nhất của tôi, trái tim nhỏ bé của tôi……nát rồi!"

"Haha, ngược lại tôi lại thấy Hoắc tổng với Vân Khuynh rất đẹp đôi a, trai tài gái sắc, nam thì mạnh mẽ, nữ thì tài giỏi, chính là sự kết hợp hoàn hảo nhất a!"

"Nói nhảm gì đó! Vân Khuynh không phải vừa mới ly hôn hay sao, sao nhanh như vậy đã ở bên cạnh Hoắc tổng rồi, Hoắc tổng phải là của tôi!"

"Tôi thấy cô là đang ghen ghét đố kỵ thì có! Còn không biết tự coi lại mình có gì mà so được với Vân Khuynh, theo tôi thấy, Vân Khuynh ở bên Hoắc tổng là lựa chọn chính xác nhất, phú nhị đại với phú nhất đại, khỏi nói cũng biết khác biệt lớn như thế nào. Một bên là công tử chỉ biết ăn bám gia đình, một bên là đàn ông ưu tú tài giỏi!"

Tiếng bàn tán xôn xao càng lúc càng lớn, sắp lấn át cả tiếng nhạc rồi…

Lục Văn Bân vừa nhìn thấy Vân khuynh đã nhìn cô tới không rời mắt, cho tới lúc Vân Khuynh thấy được.

Dương Liễu đang đi trên thảm đỏ, không tiện quay đầu, nhưng luôn len lén liếc Vân Khuynh.

Tiện nhân Vân Khuynh này, lại lựa ngay lúc cô đang đi thảm đỏ mà xuất hiện, còn ăn mặc trang điểm lộng lẫy như vậy. Nhất định là cố ý, cố ý chiếm hết oai phong của cô, đúng là tiện nhân đáng chết!!!

"Yên lặng! Xin quý vị giữ yên lặng cho!" Mắt thấy cục diện đã không thể khống chế được, người chủ trì bất đắc dĩ, đành phải cầm microphone, mở miệng nhắc nhở: "Nghi thức làm lễ sắp sửa bắt đầu, xin mời quý vị ổn định chỗ ngồi, giữ yên lặng theo dõi buổi lễ!"

"Hiện tại mọi người đều có thể nhìn thấy cô dâu xinh đẹp đang từ từ từng bước đi về phía chú rể, tôi nghĩ bây giờ không chỉ cô dâu chú rể mà ai cũng cảm thấy rất phấn khích, vậy tôi xin phỏng vấn một chút, chú rể bây giờ cảm thấy cô dâu như thế nào?"

Những lời này, vốn là chờ tới lúc cô dâu chú rể cùng đứng trên lễ đài mới hỏi, nhưng người chủ trì bất đắc dĩ phải hỏi trước…

"Đẹp! Rất đẹp!" Lục Văn Bân thuận theo câu hỏi của người chủ trì mà trả lời, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Vân Khuynh.

Anh rõ ràng là đang nói Vân Khuynh đẹp..

Dương Liễu nhìn thấy bộ dạng và ánh mắt của Lục Văn Bân, không còn nhịn được nữa mà đi nhanh hơn, thậm chí còn đi nhanh hơn cả Vân Bính Hoa, như đang lôi Vân Bính Hoa lên lễ đài vậy….

Đi đến lễ đài, cô như không còn chờ được nữa mà bước thẳng lên.

Cô một lòng chỉ nghĩ là đứng bên cạnh Lục Văn Bân để anh ta không thể nhìn Vân Khuynh nữa, nhưng ai mà ngờ, lúc cô bước lên lễ đài, nghe "Xoạc" một tiếng. Chiếc váy cưới xa hoa lộng lẫy đã bị chân cô giẫm phải, xé nát, cả người cô cũng theo quán tính mà ngã nhào về phía trước!!

Vân Bính Hoa lúc này cũng không đủ tập trung, không phản xạ kịp để bắt lấy Dương Liễu.

Dương Liễu ngã sấp mặt xuống lễ đài, tư thế vô cùng khó coi. =))

99. Chương 99

Phụt

"Ha ha…… cô dâu ngã sấp mặt, thật buồn cười…… Ha ha ha……"

"Nhìn kìa, áo cưới của Dương Liễu đều bị rách nát hết, thật khó coi."

"Tôi đã nói rồi, một tiểu tam sao xứng được tổ chức đám cưới lớn như vậy, đúng là gặp báo ứng rồi!"

"Chắc là té đau lắm, mặt đập xuống như vậy!"

Những lời bàn tán này, khiến Dương Liễu không thể nhịn được nữa, sắc mặt khó coi vô cùng.

Tô Tương nhanh chóng chạy lại gần Vân Bính Hoa, cả hai cùng dìu Dương Liễu đứng dậy, ân cần hỏi: "Liễu nhi, Liễu nhi, con không sao chứ?"

"Bà thấy tôi giống không sao lắm sao?" Dương Liễu quay mặt, hung dữ trừng Tô Tương: "Đáng chết! Sao bà lại sinh ra thứ tiện nhân như vậy?"

Tô Tương ngẩn cả người: "Liễu nhi, con…..con nói cái gì vậy?"

Hung thần mặt quỷ đang chửi bà là người con nuôi bà luôn hết lòng yêu thương cưng chiều hay sao?

"Con……Con mới chửi mẹ hay sao?" Tô Tương có chút bàng hoàng, cảm thấy kỳ lạ.

Tô Tương trong lòng bỗng nhiên có chút hốt hoảng, có chút sợ hãi. Bà với Vân Bính Hoa đã đặt cược mọi thứ vào Dương Liễu, thậm chí vì Dương Liễu mà hai ông bà xém chút trắng tay, bây giờ chỉ biết giúp Dương Liễu gả cho Lục Văn Bân rồi giúp hai ông bà vượt qua khó khăn, chăm lo cho hai ông bà đến già.

Nhưng tại sao Dương Liễu đột nhiên thay đổi thái độ như vậy?"

Sắc mặt cứng ngắc của Tô Tương và Vân Bính Hoa lập tức khiến Dương Liễu ý thức được mình đã hơi nặng lời…

Cô nhanh chóng rũ mắt xuống, làm ra bộ dạng ủy khuất, yếu đuối nói: "Mẹ……Vừa rồi tại con hoảng quá, con sao lại có thể chửi mẹ được. Con……"

Sắc mặt Tô Tương lúc này mới hơi dịu đi một chút..

"Liễu nhi, không sao, mẹ biết con đã phải chịu ủy khuất. Nhưng bây giờ dù có ủy khuất đến đâu cũng phải ráng cười trước đã, nếu không sẽ bị người khác khinh thường!"

Không thể không nói, Tô Tương đối với Dương Liễu rất tốt, dù đã nhiều lần hoài nghi nhưng chỉ suy nghĩ một hồi lại quay ra giúp cô.

"Con gái của mẹ thật hiếu thảo, chưa làm lễ đã quỳ xuống trước mặt mẹ rồi, có con gái hiểu chuyện như con mẹ thật sự rất vui!" Tô Tương cố tình nâng cao giọng, giúp Dương Liễu hóa giải tình huống.

"Nào! Liễu nhi, đứng lên, thẳng lưng lên! Hôn lễ này tổ chức là vì con, con là cô dâu xinh đẹp nhất ở đây, đừng vì một số người không đáng mà ảnh hưởng tâm trạng của mình. Hôn lễ, tiếp tục!"

Dương Liễu phản ứng rất nhanh, mắt liền quét qua nhìn Vân Khuynh đã ngồi xuống, trên mặt liền hiện ra nụ cười giả tạo.

Người chủ trì bắt đầu tuyên đọc lời thề thật dài, sau đó hỏi Dương Liễu: "Cô dâu Dương Liễu, xin hỏi cô có đồng ý gả cho chú rể soái ca Lục Văn Bân đây, làm vợ của anh ấy, dù thuận lợi hay khó khăn, dù giàu có hay nghèo khổ, dù khỏe mạnh hay đau bệnh cũng nguyện một đời ở bên cạnh anh ấy, vĩnh viễn không chia lìa không?"

"Tôi đồng ý!" Dương Liễu trả lời rất lớn tiếng, trong mắt ánh lên sự vui mừng đắc chí như sắp giành được sự chiến thắng!

"Cô dâu xinh đẹp đã đồng ý, vậy……", Người chủ trì lại quay đầu, hỏi Lục Văn Bân: "Chú rể lục Văn Bân, anh có đồng ý trở thành chồng của cô gái xinh đẹp đã làm anh động lòng đang đứng trước mặt anh đây, dù thuận lợi hay khó khăn, dù giàu có hay nghèo khổ, dù khỏe mạnh hay đau bệnh cũng nguyện một đời ở bên cạnh cô ấy, vĩnh viễn không chia lìa, nguyện ý đem toàn bộ tình yêu thương, sự trân quý dành cho cô ấy không?"

Lúc hỏi câu này, người chủ trì cố tình nói lớn tiếng, để kích thích sự chú ý của Lục Văn Bân vì thấy anh không hề tập trung.

Nhưng cho dù người chủ trì cố gắng nhắc nhở như thế nào, lúc nói xong câu này, Lục Văn Bân cũng không thèm quan tâm.

Trên thực tế, anh luôn nhìn Vân Khuynh…

Từ khi Vân Khuynh bước vào, tim của anh đã dao động, luôn nhìn Vân Khuynh diễm lệ từng bước đi về phía anh, rồi đi tới ngồi cạnh Hoắc Nhất Hàng ở một góc khá yên tĩnh, tim anh như bị móc rỗng, thất vọng tràn trề, xém chút nhịn không được định lao xuống lễ đài…

Sau đó, anh còn nhìn thấy Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân ngồi chung, cả 3 nói cười vui vẻ, trên mặt Vân Khuynh nở nụ cười tươi rói, tim anh như có bàn tay vô hình bóp chặt, đau nhói, khó thở vô cùng!!

Kia vốn là vợ của Lục Văn Bân ta đây, vậy mà bây giờ lại nói cười vui vẻ, dịu dàng đầm thắm với người đàn ông khác?

Anh lại nhớ tới câu nói mà hôm đó ở quán cà phê, Hoắc Nhất Hàng đã nói khi đưa Vân Khuynh rời đi: "Người phụ nữ của chú mà con cũng dám đụng vào?"

Hoắc Nhất Hàng nói Vân Khuynh là người phụ nữ của anh ta, đã vậy hôm nay hai người còn đi cùng nhau, lẽ nào hai người họ thật sự đang ở cùng nhau?

Không! Chẳng phải cô ta đã nói không tin vào tình yêu và hôn nhân sao? Sao có thể nhanh như vậy đã tìm người đàn ông khác?

Hay là, cô ở bên cạnh Hoắc Nhất Hàng không phải vì tình yêu? Mà là vì oán hận anh nên muốn hợp tác với Hoắc Nhất Hàng trả thủ anh?

Thà rằng là vậy, anh còn có thể biết được trong lòng Vân Khuynh vẫn còn có anh……

Trong đầu Lục Văn Bân chỉ lo nghĩ những chuyện như vậy, không tập trung nghe câu hỏi của người chủ trì, đương nhiên sẽ không biết nên trả lời như thế nào.

Phản ứng của anh lại làm dấy lên những lời bàn tán xôn xao của khách mời…

"Ý? Sao chú rể không trả lời? Có phải anh ta không muốn cưới Dương Liễu kia không?"

"Tôi thấy cũng không muốn cưới lắm, nói không chừng là, cô ta mượn đứa con để được ngồi lên, chứ cô ta có năng lực gì mà so với Vân Khuynh, Vân Khuynh a, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi. So bộ dạng lếch thếch của Dương Liễu với Vân Khuynh xinh đẹp quý phái kia cũng biết ai hơn ai rồi"

"Bây giờ anh ta có hối hận cũng muộn rồi, Vân Khuynh đã kiện anh ta ra tòa, xem như đã chết tâm với anh ta rồi, bây giờ nói cười vui vẻ với Hoắc Nhất Hàng, tôi thấy Vân Khuynh với Hoắc Nhất Hàng mới đúng là một đôi!"

"Tôi cũng thấy vậy a. Không phải vẫn hay có câu nói, rồng phối với rồng, phụng phối với phụng, rùa thì

chỉ xứng với baba, tôi thấy Vân Khuynh với Hoắc Nhất Hàng là vế đầu, còn Lục Văn Bân với Dương Liễu là vế sau a."

"Cô nhỏ tiếng một chút! Không lại để người khác nghe thấy, dù gì chúng ta cũng chỉ là khách được mời tới dự tiệc, phải giữ chút thể diện cho Lục gia với Vân gia, cô không thấy mây đen đang tích tụ trên mặt Cao phu nhân với Tô phu nhân rồi sao?"

"Hơ, tôi mà sợ Lục gia Vân gia gì đó à, tôi nói cho cô biết, tôi nhận được tin, sau khi Vân Bính Hoa chiếm được số cổ phần trong tay Vân Khuynh đã nhanh chóng bán cho tập toàn Tường Vân, số tiền có được chia cho các cổ đông khác, bây giờ còn lại chẳng được bao nhiêu tiền!"

"Về phần Lục gia, ai mà biết hạng mục ở nước ngoài đó là thật hay giả. Mà nếu là thật, ai mà biết có sinh lời được không, nói dễ nghe một chút, bây giờ còn tệ hơn mấy gia đình làm ăn bình thường……"

Phu nhân nói lời này là một phu nhân của một gia đình giàu có của Vinh Thành, tính cách khá mạnh mẽ chính trực, trước giờ không biết sợ ai, lại được xếp ngồi vị trí khá cao, những lời nói của bà, Vân Bính Hoa, Tô Tương, Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan đều nghe thấy, sắc mặt của họ càng thêm phần khó coi.

Lục Bác Dương với Cao Thúy Lan liền nghĩ: Cái gì? Vân gia nhanh như vậy đã trắng tay? Vậy bây giờ Lục gia kết thân với Vân gia không phải sẽ không được ích lợi gì mà còn rước họa vào thân hay sao????

Còn có Vân Khuynh, từ khi nào mà Vân Khuynh lại ở cùng với Hoắc Nhất Hàng. Từ khi Hoắc Nhất Hàng về nước thành lập Hoắc thị luôn dòm ngó tới Lục gia, còn Hoắc Thành Quân nữa, bà ta trở về khi nào? Lần này mẹ con họ ở chung với Vân Khuynh, không phải có âm mưu gì với Lục gia chứ?

Vân Bính Hoa, Tô Tương liền nghĩ: Tin tức bọn họ không có tiền sao nhanh như vậy đã bị truyền ra ngoài? Vân Khuynh? Đúng, chắc chắn là con nha đầu Vân Khuynh đó. Đúng là nha đầu chết tiệt, đã đoạn tuyệt quan hệ với Văn Bân rồi còn dùng thủ đoạn dơ bẩn này đối phó bọn họ, tốt nhất là không ảnh hưởng tới tình cảm của Bân Bân và Liễu nhi.

Dương Liễu thì nghĩ: Cái gì? Chuyện gì thế này? Vân Bính Hoa và Tô Tương, hai lão già ngu xuẩn này vậy là thật sự đem toàn bộ tiền quăng xuống biển hết?

Nếu chuyện này là thật cô còn cần hai lão già này làm gì……

"Chú rể Lục Văn Bân, xin hỏi anh có nguyện ý cưới cô dâu Dương Liễu làm vợ không?" Vì Lục Văn Bân đã qua một hồi lâu vẫn chưa trả lời, cũng không muốn cục diện khó xử hơn, người chủ trì đành hỏi lại lần nữa.

Lần này, Lục Văn Bân cuối cùng nghe rõ ràng.

Anh lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt của mình, do dự nhìn người chủ trì: "Tôi……"

"Anh ấy đương nhiên đồng ý rồi." Dương Liễu sợ Lục Văn Bân sẽ nói gì đó khiến cô thêm khó xử, liền vội nói: "Chúng tôi đã có với nhau một cậu con trai rất dễ thương, đám cưới hôm nay cũng là anh ấy hứa sẽ làm cho tôi, chúng tôi là thật lòng yêu nhau, từ yêu nhau rồi tiến tới hôn nhân, người hiểu anh ấy nhất trên đời này chính là tôi, anh ấy nhất thời không trả lời được là vì quá cảm động, quá vui mừng thôi."

"Là vậy sao? Lục Văn Bân tiên sinh?" Người chủ trì hỏi.

Lục Văn Bân tức giận lườm Dương Liễu, cô ta nhanh chóng nói ra những lời này, còn nhắc đến đứa con, khác nào đang ép hôn!!

Cô cũng là quá nóng lòng rồi? Chuyện đã tới bước này không lẽ anh còn có thể trả lời không?

Thật lòng yêu nhau? Đúng là trước đây anh có từng nghĩ như vậy nhưng hiện tại càng nghĩ càng cảm giác không còn đúng nữa. Chỉ là……

"Phải!" Cân nhắc một chút, Lục Văn Bân đành cắn răng trả lời một chữ.

Người chủ trì tiếp tục nở nụ cười.

"Tình yêu chân chính, hai trái tim yêu thương nhau đã dẫn đến buổi hôn lễ ngày hôm nay, để biểu thị tấm lòng của mình, xin mời chú rể và cô dâu làm nghi thức trao nhẫn cho nhau để minh chứng tấm lòng sắt son của mình!"

Nói xong lời này, người chủ trì nhìn chằm chằm Dương Liễu và Lục Văn Bân trao nhẫn cho nhau, trao nhẫn xong người chủ trì mới thở phào một tiếng, tuyên bố: "Tôi xin tuyên bố cô dâu Dương Liễu và chú rể Lục Văn Bân chính thức……"

"Đợi đã!"

Chủ trì còn chưa nói xong, Hoắc Thành Quân đã la lên, từ chỗ ngồi của mình từ từ đứng dậy.

100. Chương 100

Tiếp theo đó, Hoắc Thành Quân nở một nụ cười không ác ý, ngồi cùng hàng với Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan: " Con trai à, con dâu à, các con không bận lòng chứ?"

Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan có cảm giác không lành, lúc đầu, bọn họ và Lục Lợi Quần hợp tác đối phó với Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng lúc anh còn nhỏ, Hoắc Thành Quân lựa ngày hôm nay, vốn dĩ đã là kẻ địch tự nhiên đến, lại còn lên khán đài nói chuyện?

Bà trang điểm nhìn như gái 18, lại cố ý lấy thân phận áp bức họ, bà thì có lời gì hay để nói chứ?

Trong lòng họ đều không hy vọng Hoắc Thành Quân tiếp tục nói, nhưng cục diện ngày hôm nay, dưới con mắt của dân chúng, Hoắc Thành Quân lại cười vui vẻ mỹ mãn như thế, sao họ có thể cự tuyệt được?

Cũng chỉ đành cứng miệng nói vài câu: "Đương nhiên không bận lòng, có được sự chúc phúc của người, là phúc khi của hai đứa trẻ Văn Bân và Dương Liễu.!"

Hoắc Thành Quân vừa nghe câu đó, lập tức không khách khí chạy đến trước mặt Lục Văn Bân và Dương Liễu, sau khi dò xét một lượt hai đứa, nói với Lục Văn Bân: "Hơn mười năm không gặp, Văn Bân đã lớn thế này rồi cơ, da trắng thật, dáng cũng đẹp, mày mắt đều rất…đẹp"

Lời khen như thế, có thể đến tay của tất cả mọi người, nhưng chỉ cảm thấy có gì đó đả kích.

Mặt Cao Thúy Lan hiện rõ ràng có chút không nhịn nổi.

Khen một người đàn ông đẹp, da trắng, chả phải đã kích hắn có một bộ mặt ẻo lả, chỉ là mấy đứa nhóc trẻ trâu sao?

Hoắc Thành Quân hình như không ý thức được lời nói của mình có gì không thỏa đáng, bà lại chuyển mắt nhìn Dương Liễu, nói: "Con là Dương Liễu sao? Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, đẹp động lòng người, phong tình lả lướt, rất hợp với con, chả trách Văn Bân mê con như điếu đổ, nguyện ly hôn với Vân Khuynh mà cưới con!"

Lời này, chả phải nói rõ ràng danh xưng người thứ ba của Dương Liễu sao.

Sắc mặt của Dương LIễu đột nhiên trắng bệch ra!

Cô sớm đã nhận ra Hoắc Thành Quân, người này không phải là người ở trung tâm thương mại chỉ trích cô, đả kích cô, còn giúp Vân Khuynh và con nha đầu đê tiện đó đuổi cô đi sao?

Nhưng vì sao? Người đàn bà này lại có quan hệ sâu sắc với Lục Gia như thế, cô còn phải gọi người này một tiếng bà nội?

Người đàn bà này…nhất định là cố ý nói lười này, chả lẽ, chắc là bà ta có quan hệ tốt với Vân Khuynh, muốn thay Vân Khuynh ra mặt quậy phá hôn lễ của cô và Lục Văn Bân?

Khong được, không thể để người đàn bà này đạt được ước nguyện!

Nghĩ tới đây, Dương lIễu lập tức làm ra một bộ dạng uất ức, mắt đỏ hoe, nhẹ nhàng yếu đuối nói: " Bà…ý

bà là gì? Ban đầu con không cố ý phá hủy hôn lễ của Vân Khuynh và Văn Bân, do hôn nhân của Vân Khuynh và Văn Bân không xây dựng trên nền tảng tình yêu…nếu không phải con phát hiện mình có thai, con cũng không từ nước ngoài về đây."

"Mà cho dù con về, con cũng không định làm gì, là Bân và người nhà Lục gia kiên quyết bảo con sinh đứa trẻ ra, còn nói sẽ chịu trách nhiệm với con, con một cô gái nhỏ cũng không còn cách nào khác, nên…"

Dương Liễu đây là dùng trăm phương ngàn kế để lấy lại chút sỉ diễn cho mình, nhưng cô không biết rằng đây mới chính là cái bẫy mà Hoắc Thành Quân đã đào sẵn cho cô.

Cô nói Vân Khuynh và Lục Văn Bân kết hôn không trên nền tảng tình cảm, nhưng ở trong xã hội của họ, người kết hôn vì lợi ích doanh nghiệp nhiều lắm, có ai là dựa trên nền tảng tình cảm chứ?

Những cuộc hôn nhân tranh giành chức vụ phu nhân của hào môn, đâu ra cho kẻ thứ ba nói xằng bậy chứ?

Cho nên, Dương Liễu chưa nói hết câu, thì có người nhịn không được đứng dậy phẫn nộ nói: "Ê! Con đàn bà ác độc! Hôn nhân của người khác không dựa trên tình cảm, thì cô có thể tùy ý mà phá hoại sao? Không có tình cảm, còn có trách nhiệm! Đàn ông nếu không có trách nhiệm trong hôn nhân của mình, lại có thể cưới hết lần này đến lần khác sao? Tôi thấy các người khỏi cưới nữa đi!"

Đó là lời nói đau khổ của một người đàn bà bị chồng và kẻ thứ ba bức ép không chịu được, bà ta uống nhiều rượu, lại nghe lời nói giả tạo của Dương Liễu, nhất thời nhịn không được.

"Chả qua là một cô gái đầy tâm cơ muốn cướp ngôi, kẻ thứ ba chính là kẻ thứ ba, dám làm ra chuyện thất đức vậy, còn giả bộ gì nữa."

Mặt Dương Liễu bỗng trắng đến thảm hại.

Người phụ nữ bên cạnh vội kéo bà ta ngồi xuống: "Bà Trương, bà uống nhiều rồi, đừng nói nữa."

"Uống nhiều? Không! Tôi không uống nhiều, một chút cũng không, đầu óc tôi rất tỉnh táo! Tôi nói cho các người biết, thứ tôi hận nhất chính là những kẻ tiện nhân lấy danh nghĩa tình yêu chân thật mà phá hoại gia đình và hôn nhân người khác! Làm con điếm còn giả làm giá, có ghê tởm không chứ?"

"Gì mà tình yêu chân thật, chả phải là nhắm trúng gia thế của người đàn ông, tiền của họ sao? Có lẽ trên đời vẫn còn tồn tại tình yêu chân thật, nhưng tuyệt đối không tồn tại loại người một lòng muốn trèo lên giường đàn ông, thứ tiện nhân đẻ ra vài nghiệp chủng lại lên ngôi! Một người ngay đến đạo đức và lương tâm cơ bản của con người cũng không có, cô ta làm sao mà biết được thế nào là Chân Ái? Dựa vào gì!"

"Các chị em ngồi đây, trong lòng đều biết cả, trong thế giới của chúng ra, có mấy ai lấy chồng sinh con mà không phải do ý của gia đình? Hôm nay, con đàn bà này có thể dụ được Lục Văn Bân ngồi lên vị trí này, ai biết ngày mai lại có con tiểu tam nào lại cướp ngôi cô dụ dỗ chồng các người? Cô ta còn có mặt mũi mà

nhắc đến Chân Ái? Thật là làm ta cười chết mất!"

"Bà Trương! Bà say rồi!" Cao Thúy Lan cuối cùng không nhịn được đứng lên, nâng giọng nói: "Tôi biết tình cảm vợ chồng bà gần đây không được tốt đẹp, do ông Trương đang nuôi gái bên ngoài và đòi ly hôn, nhưng xin bà đừng đem chuyện không vui xảy ra với mình mà đẩy lên người khác! Người đâu, đêm bà Trương lên lầu để tỉnh rượu, nghỉ ngơi một lát!"

"Thúy Lan! Sao lại tức giận!" Hoắc Thành Quân nhìn một vòng quanh đại sảnh, rất nhiều người đang bàn luận, ánh mắt đầy sự khinh bỉ nhìn Dương Liễu....bà đã biết bà đã đạt được mục đích, lại bắt đầu nói.

"Hôm nay là ngày đại hỷ, tức giận không tốt, bà Trương chắc là uống nhiều nên say rồi nói lời thật lòng, những lời nói từ ruột gan ra, làm ta nhớ đến lúc con và Bác Dương kết hôn, cũng chả phải là liên hon thương nghiệp sao? Không đúng không đúng, là ta không đúng, sao lại lan man vấn đề nữa rồi!"

Tiếp đó, bà lại nhìn Dương Liễu một lần nữa: "Dương Liễu à, con cũng đừng nghĩ nhiều, ta cũng không muốn lấy quá trình con và Văn Bân quen nhau, nguyên nhân dẫn đến kết hôn, nói quá trình này ra, đối với con mà nói, quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng, đúng không?

Ý ta là ta đang khen sức quyến rũ của con, có thể nắm chặt trái tim của Văn Bân, cho nên, ta chúc phúc con, có thể mãi duy trì tình yêu của con và Văn Bân, con nói là Chân Ái, thì cứ coi là Chân Ái đi! Chân Ái thì nên kiên trì không được từ bỏ, ta chúc phúc tụi con luôn đồng lòng, bạc đầu giai lão!

Đương nhiên, nói là chúc phúc, đương nhiên không thể nói không không được, ra có mang quà đến đây."

Hoắc Thành Quân nói xong, bà lấy một cái túi ra một tấm ngân phiếu, trước con mắt của mọi người, ký tên lên đó, sau đó đưa cho Dương Liễu, rồi giải thích: "Vốn dĩ, ta tính cho con lựa vài món trang sức, nhưng nghe nói con thích tiền, lại không biết mua gì cho hợp ý mấy thanh niên trẻ tuổi các con, cho nên, tiền vẫn là thiết thực nhất, đây là 1 triệu 3 trăm 14 ngàn nhân dân tệ, coi như tiền mừng cho tụi con, cầm lấy đi!"

Khẩu khí của Hoắc Thành Quân rất ôn hòa và không có gì châm chọc, nhưng Dương Liễu lại cảm thấy giống như bà đang dùng con dao sắc bén vẽ lên mặt mình!

Hoắc Thành Quân không nói chữ gì "Dơ", nhưng cô lại cảm thấy nhục nhã, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác bị đánh mà không thể đánh lại!

Tiền này, cô thật không muốn lấy, nhưng Hoắc Thành Quân đã đưa ngân phiếu nhét vào tay cô.

Cô chỉ còn cách dụi mắt, ẩn sâu trong đó là sự oán hận và nhục nhã, yếu đuối đáp tiếng: "Cảm ơn."

Hoắc Thành Quân vừa ý quay người đi, tất cả mọi người đều cho rằng bà chuẩn bị đi xuống, ai ngờ, bà lại cười nói tiếp: "Làm trưởng bối của Lục Gia, Lục gia có hỷ sự, trong lòng ta cũng rất vui, nhưng chuyện tốt phải có đôi, ta sẽ càng vui, nhìn Văn Bân và Dương Liễu sắp thành vợ chồng, ta cũng muốn giúp con ta

tranh chút hỷ khí, giúp con ta hoàn thành một mối nhân duyên!"

Nói đến đây, Hoắc Thành Quân cầm micro xuống dưới, trực tiếp đến chỗ Nhất Hàng và Vân Khuynh, nhìn Vân Khuynh, vui mừng mong đợi hỏi: "Khuynh Khuynh, mẹ biết con là một người con gái tốt, con lương thiện, thông minh, thuần khiết, lại kiên cường, là một viên ngọc không may bị ám toán!

Ai đó không thấy được cái tốt của con, không biết trân trọng con, nhưng trong mắt ta, con là một cô gái đẹp nhất trên đời này, cái đẹp không chỉ vì dung mạo trẻ trung, còn ở trái tim và linh hồn trân quý như kim cương! Cho nên, ta rất mong nhanh chóng giữ con bên mình, Khuynh Khuynh, ta xin phép con, trở thành con dâu ta, được không?"

Vân Khuynh đứng dậy, cả mặt kinh ngạc nhìn Hoắc Thành Quân, cô biết Hoắc Thành Quân hôm nay muốn tìm cách sỉ nhục Lục Văn Bân và Dương Liễu, cũng bàn xong với Hoắc Nhất Hàng rồi, bảo anh ta dời ngày cầu hôn trước một ngày trước cuộc họp cuối năm của công ty Hoắc Thị, để đàn áp hôn lễ của Dương Liễu và Lục Văn Bân, nhẫn tâm tát mạnh cô ta một tát.

Nhưng, sao người cầu hôn lại đổi thành Hoắc Thành Quân rồi?

Hoắc Thành Quân xin cô làm con dâu bà?

Trong khoảnh khắc đó, Vân Khuynh không biết nên trả lời như thế nào.

Cả hội trường, cũng trong khoảnh khắc ấy, đều rộn ràng cả lên! Trường hợp cầu hôn này không hiếm, nhưng mẹ giúp con trai cầu hôn con dâu, lại là lần đầu tiên gặp!

101. Chương 101

"Vân Khuynh được cầu hôn! Tôi chưa từng gặp cách thức cầu hôn như thế, nhưng, tôi cảm thấy Vân Khuynh thật hạnh phcus!'

"Đúng đó đúng đó, nếu Vân Khuynh đồng ý, có nghĩa là mẹ chồng cầu hôn con dâu đó, trời ơi, có người mẹ chồng biết tán thưởng mình, tốt với mình như thế thật là một việc may mắn nhất!"

"Tôi đã nói mà có người mù đem trân châu làm thành mắt cá, cũng sẽ có người biết nhìn ra viên trân châu đó! Tôi thấy Vân Khuynh cũng rất tốt, từ khí chất, tài hoa, dung mạo, năng lực các phương diện khác đều hơn con Dương Liễu kia cả trăm lần, cả ngàn lần!"

"Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng thật quá xứng đôi! Mẹ chồng lại là mỹ nhân không tuổi, nếu họ thành một nhà! Woa! Thật đơn giản là quá tuyệt!

Các quan khách ngồi đầy bàn, không ai không hưng phấn và kích động, ánh mắt sớm đã chuyển từ nhân vật chính của buổi lễ_Lục Văn Bân và Dương Liễu chuyển đến người của Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân, bình luận càng lúc càng lớn tiếng, Lục Văn Bân, Dương Liễu, Cao Thúy Lan, Lục Bác Dương, Vân Bính Hoa, Tô Tương và những người khác vừa ngượng ngùng vừa phẫn nộ.

Tuy nhiên thân phận vai vế của Hoắc Thành Quân đúng là trên bọn họ, lại không nói câu nào xấu xa rõ ý, bọn họ muốn cản cũng không cản được.

Chỉ còn biết mắt trưng trưng nhìn Vân Khuynh mà họ bỏ rơi trở thành viên ngọc sáng nahats buổi tiệc long trọng hôm nay, được các quan khách xưng làm nữ thần! Còn họ chỉ còn cách nuốt những oán hận và không cam tâm vào trong bụng!

Đã có người bắt đầu là lên: "Cô Vân, mau nhận lời đi! Hoắc Tổng là người quý nhân mới của Thành Vinh này, là người được chào đón nồng nhiệt nhất! Cô chọn anh ấy, không sai đâu!"

"Vân Khuynh, nhận lời! Nhận lời! Các người đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp!"

"Vân Khuynh, tuy không nỡ để cô cướp đi đối tượng lý tưởng kết hôn của tôi, nhưng hai người ở bên nhau quá hợp! Mau đồng ý đi!"

"Cô Vân…."

Vân Khuynh có chút ngượng ngùng, bị nhiều âm thanh khác nhau hô hào như thế, mặt nhanh chóng đỏ ửng lên.

Một lúc sau, sự xấu hổ ngại ngùng của cô nhìn giống như một đóa sen hồng vươn mình trên nước, thanh lệ thoát tục, lại yêu kiều động lòng người, vẻ đẹp đó, bất cứ gái hay trai nhìn vào đều cảm thấy tâm trạng vui vẻ, rất nhiều người nhìn đến ngơ người.

Lục Văn Bân cũng không ngoại lệ!

Anh vốn đã có chút hối hận, lúc này đây, sự hối hận như đang đâm chồi nảy mầm lên, làm lòng anh bối rối khẩn trương khó tả, hấn xông lên phía trước hét lớn: "Vân Khuynh, em đừng đồng ý gả cho bà ta! Em cũng đừng đồng ý gả cho Hoắc Nhất Hàng!"

Âm thanh chưa dứt, những phóng viên được Lục Gia cố ý mời đến để báo tin về hôn lễ long trọng náo nhiệt kia lại lần nữa hướng ống kính về phía Lục Văn Bân, đồng thời đồng loạt đăng ảnh anh lên tờ báo với dòng chữ lớn nổi bật.

Tân Lang trong hôn lễ đột nhiên hét tên vợ cũ, trong mắt đầy thâm tình và sự hối hận, tin này, tùy tiện ghi tiêu đề cũng có thể trở thành Hot Key trong mục tìm kiếm!

Sắc mặt Dương Liễu trắng thảm hại, nhìn thấy Lục Văn Bân lại muốn bước chân đi, cô vội kéo cánh tay Lục Văn Bân lại, đồng thời thấp giọng nói với anh ta: " Bân, đừng quên người kết hôn với anh hôm nay là em, trước con mắt của bao nhiêu người, anh không thể không để ý đến tâm trạng của em, còn thể diện của Lục Gia các anh!"

Lục Văn Bân lúc này mới dừng lại, lại cúi thấp đầu, mắt căm hận nhìn Dương Liễu.

Anh chẳng khi nào căn ghét Dương Liễu như lúc này đây! Rõ ràng đây là người phụ nữ anh dùng trăm phương ngàn kế bảo vệ, vậy mà giờ đây lại hận không thể lập tức vứt bỏ cô ta!

Hoắc Thành Quân cười nói, " Văn Bân quả nhiên khi làm tân lang mới, nói chuyện cũng trở nên hài hước hẳn lên… Vân Khuynh đương nhiên không gả cho ta. Mà gả cho con trai ta Hoắc Nhất Hàng!"

Hoắc Nhất Hàng trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, anh trực tiếp đến trước mặt Vân Khuynh, cúi đầu gối xuống. ánh mắt đen lại, dịu dàng nhìn Vân Khuynh, giọng nói đầy ấm áp: "Khuynh Khuynh, ý của mẹ anh, cũng chính là ý của anh!'

"Từ lần đầu gặp em, anh đã biết em rất đặc biệt, là độc nhất vô nhị! Trên đời này hồng nhan thì nhiều, nhưng thông minh, trí tuệ, kiên cường và đơn thuần như em, thật là muốn mà không được! Anh Hoắc Nhất Hàng có thể gặp được em, quen biết em, là may mắn của anh! Anh cũng có niềm tin sâu sắc rằng đây là duyên phận của đôi ta!"

"Để không để bỏ lỡ duyên phận này, anh xin em chấp nhận sự tán thưởng, ngưỡng mộ và tình yêu của anh!"

"Khuynh Khuynh, tuy thời gian hai ta quen biết không dài, nhưng anh tin vào mắt nhìn của anh! Có những người dù quen biết cả đời, cũng không thể có đôi mắt thâm tình. Có những người chỉ cần nhìn một lần, cả đời này, tình cảm anh đối với em, là vế sau!"

"Khuynh Khuynh, anh biết em đã chịu nhiều tổn thương trong cuộc hôn nhân trước. Điều này khiến em không dám bắt đầu một tình cảm mới. nhưng em nên biết, yêu., chính là món quà kỳ diệu nhất trên đời. Anh tin chỉ có mình nó mới có thể dập tan nỗi đau trong em, anh yêu em!"

"Cho nên, Khuynh Khuynh, anh xin em lấy anh! Em nói em không có nhà, nhưng nếu em bằng lòng, em, anh, mẹ chính là một gia đình mới!"

"Vì vậy, anh cũng nguyện xin tất cả các quan khách có mặt ngày hôm nay làm chứng, tôi Hoắc Nhất Hàng nguyện một đời một kiếp, trân trọng em, bảo vệ yêu thương em!"

"Anh không phải người hai lòng ba ý, ngoài em ra. Trong mắt anh không chấp nhận được bất cứ người đàn bà nào (Trong lòng càng không!), xin em tin thành ý của anh, cũng như tin vào sự ưu tú của mình. Xin hãy giao nửa đời sau của em cho anh! Đừng sợ, đừng lo lắng, càng không cần khủng hoảng hay rối loạn! Bởi vì, anh tin anh sẽ không làm em thất vọng!"

“Khuynh Khuynh, hiện giờ, xin em đồng ý với anh, em nguyện gả cho anh đi, làm vợ của Hoắc Nhất Hàng, cả đời ở bên anh được không?”

Hoắc Nhất Hàng nói xong, từ trong túi áo đưa ra chiếc hộp đựng nhẫn màu đỏ đã chuẩn bị từ lâu, “ Bạch” một tiếng mở ra, bên trong, là chiếc nhẫn kim cương 10 carat lấp lánh ánh nhìn!

Dương Liễu luôn cố ý né không nhìn tình hình bên đó của Vân Khuynh, để tránh mất mặt hơn, nhưng khi mà Hoắc Nhất Hàng lấy chiếc nhẫn ra, tầm mắt cô nhanh chóng lướt qua đó rồi không di chuyển qua chỗ khác nữa!

Bởi vì, nhẫn đó, giá trị liên thành!

Để tuyên bố với tất cả mọi người rằng cô là Đại Thiếu Phu Nhân của Lục Gia, là bà thái thái trong giới thượng lưu của Vinh Thành, Dương Liễu đã tốn không ít nước bọt còn bù tiền của mình vào đó, để làm chiếc nhẫn đính hôn 10 carat, muốn để tất cả mọi người đều ngưỡng mộ và đố kỵ cô!

Nhưng nhẫn của cô chỉ là dạng kinh cương thường, còn nhẫn mà Hoắc Nhất Hàng cầu hôn với Vân Khuynh lại là nhẫn thượng hạng, viên đá kim cương đỏ như máu đó thực sự là tinh khiết đến mức không lẫn bất cứ tạp chất nào, chỉ cần ít carat thôi giá tiền đã không ít, huống hồ Hoắc Nhất Hàng lại lấy chiếc đủ 10 carat?!

Đây thực sự là bảo vật truyền thuyết có tiền cũng khó mua được!

Lại bị anh dùng nó để cầu hôn một người đàn bà đã ly hôn?

Tim Dương Liễu sắp nổ tung!

Tại sao? Tại sao Vân Khuynh lại tốt số đến thế? Ngậm thìa vàng ra đời, còn nhỏ xíu đã là thiên kim đại tiểu thư của nhà có tiền?

Dù cô tốn nhiều sức lực thế kia, mới có thể ngượng ngùng lấy danh nghĩa con gái nuôi sống trong nhà họ Vân!

Cho dù sau này cô móc hết tình thương từ ba mẹ Vân Khuynh, nhưng ông bà nội của Vân Khuynh vẫn luôn yêu thương cô ta, có cổ phần, còn quyền cai quản cả Vân Thị!

Mà cô muốn có chút của cải khi gả đi cũng phải để người đàn ông của mình giả kết hôn với Vân Khuynh.. giờ thì, ước mơ của mình chả dễ gì thực hiện, thì phải gả cho người đàn ông trong lòng đã có Vân Khuynh, thì cũng thôi, Vân Khuynh lại bám lấy người đàn ông ưu tú hơn!

Vân Khuynh lúc nào cũng đạt được nhiều hơn cô, tốt hơn cô?!

Căn hận, đố kỵ, thù hận, dã tâm, tàn ác…tất cả những cảm xúc hỗn độn trong lòng của Dương Liễu đan xen nhau, nếu có thể, cô hận không thể lập tức xông tới, xé Vân Khuynh làm trăm mảnh! Nhưng giờ, cô lại không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Khuynh, đứng đó, trở thành đối tượng mà mọi người ngưỡng mộ và ao ước!

"Vân Khuynh, nhận lời anh ấy, nhận lời Hoắc Tổng!"

"Gả cho anh! Gả cho anh!"

Mọi người xung quanh lại hét lên.

Vân Khuynh nhìn Hoắc Nhất Hàng, có chút nghi ngờ.

Anh vừa nói gì? "Anh yêu em?" là nói anh (Hoắc Nhất Hàng) yêu cô (Vân Khuynh) sao?

Sao có thể chứa, đúng như lời anh nói, thời gian anh và cô biết nhau chưa dài.

Nhưng ngọn lửa nhiệt huyết và chân thành trong mắt anh không hề giả tí nào.

Anh nói sẽ cầu hôn, nhưng không hề nói sẽ "Cầu hôn" một cách trang trọng như thế, kim cương huyết lớn như vậy, có phải quá khoa trương không?

Tuy nhiên, cô cùng anh thực ra đã lãnh giấy kết hôn, nhưng anh làm thế, khiến cô có cảm giác máu trong người đang tràn trề, dường như, cô thật sự biến thành người đàn bà được yêu thương, chiều chuộng, trân trọng và hạnh phúc, chỉ cần cô đồng ý với anh, tương lai sau này sẽ đầy hy vọng!

"Em…" mở miệng, mặt Vân Khuynh càng đỏ.

Cô còn chưa từng được cầu hôn trang trọng như thế, cũng không biết nói gì.

Nói đồng ý? (Tóm lại là đồng ý hay không cũng phải đồng ý, đương nhiên,trong lòng cô sớm đã nghiêng về bên đồng ý rồi.) chỉ là, như vậy có quá lộ liễu không?

Nên nói gì bây giờ?

Hoắc Nhất Hàng nhìn khuôn mặt e thẹn và niềm vui trong ánh mắt Vân Khuynh, trong lòng anh cũng vui, anh cũng khẳng định được rằng, cô thích tất cả những thứ anh chuẩn bị.

Vậy có phải nói lên rằng, cô thích anh, nhiều hơn xíu rồi không?

“Khuynh Khuynh, đừng xấu hổ,” Hoắc Nhất Hàng nở một nụ cười sau đắm lòng người, cười nói: “ Nếu em ngại nói ra, cũng không sao, giờ anh đeo nhẫn cưới vào tay em, em đồng ý thì giơ tay ra, được không?”

Lòng Vân Khuynh lần nữa lại run lên vì sự ấm áp và tinh tế của Hoắc Nhất Hàng.

“Khuynh Khuynh, đồng ý Nhất Hàng đi! Con tin mẹ, mẹ và Nhất Hàng sẽ đối tốt với con, mau nhận lời Nhất Hàng đi!” thấy Vân Khuynh cứ không có động tĩnh gì, Hoắc Thành Quân đã không nhịn được hối thúc.

Vân Khuynh nhẹ cắn bờ môi mình, từ từ đưa ngón tay thon dài trắng nõn của mình lên.

“Đợi một lát! Tôi không đồng ý!” Chinhs là lúc Hoắc Nhất Hàng nhẹ nhàng đeo nhẫn cưới vào tay Hoắc Nhất Hàng, chuẩn bị đeo cho cô chiếc nhẫn cầu hôn giá trị liên thành đó, thì trước cửa bỗng có giọng một người đàn ông vang lên!

102. Chương 102

Tất cả mọi người đồng loạt hướng ra cổng.

Người đàn ông mặt bộ đồ ngủ dệt lụa, ung dung từ tốn bước vào trong, mặc dù nói trong đại sảnh có một điều hòa lớn, cho dù không mặc cũng không cảm thấy lạnh, huống hồ, nhan sắc anh chấp hết tất cả dù là mặc lên người bộ đồ tệ cỡ nào. Có thể mặc đồ ngủ đến dự hôn lễ người khác, thì có hơi quá nhỉ.

Nhưng, đây mới không hổ danh là người ngông cuồng nhất Vinh Thành Giang Mạc Thần mà!

Đồ lụa, dù là ở hiện đại, nhưng cũng thuộc chất liệu sa hoa, nó nhẹ, đủ mỏng, vừa mịn vừa mềm, Giang Mạc Thần dù mặc đồ khác người, nhưng thân hình anh ta đúng là không còn gì để bàn, do vậy anh vừa bước vào, đã thu hút bao nhiêu tiếng hét thất thanh của các cô gái thích trai đẹp.

“Là Giang thiếu! Giang Thiếu đến rồi, trời ơi, anh đẹp trai quá”

“Mắt tôi sắp rời không được đôi chân thon dài của anh mất rồi!”

“Thân hình của Giang thiếu đúng là quá bốc lửa, tám múi, cơ bụng tám múi!”

“Hoắc Tổng đã là hoa đã có chủ, nhưng Giang thiếu còn chưa có bạn gái, nếu tôi có thể ở bên cạnh Giang thiếu….”

“Cô nằm mơ giữa ban ngày à! Giang thiếu là của chung mà!”

“Giang thiếu, Giang thiếu, nhìn qua bên này, em là fans của anh Tiểu Kỳ Kỳ, em hay tương tác trên weibo với anh đó!”

“Giang thiếu…. anh vừa nói không đồng ý hôn lễ của Hoắc Tổng và cô Vân nghĩa là sao? Chả lẽ anh có ý gì với cô Vân…hả?”

Thôi, coi như có người hỏi đúng trọng điểm.

“Đúng! Tôi không đồng ý em gái Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng kết hôn” Giang Mạc Thần trả lời, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy nói vậy mọi người sẽ hiểu lầm, lập tức giải thích: “Ý tôi là, tôi không đồng ý Hoắc Nhất Hàng với cách thức đơn giản như vậy mà lấy mất em gái Vân Khuynh của tôi, trước đây Giang gia đã nói rõ với em Vân Khuynh rồi, em phải làm con gái của mẹ tôi, làm em gái của tôi, Vân Khuynh mà gả đi, thì phải theo đúng trình tự cưới hỏi nghiêm khắc của Vinh Thành chúng ta, từng bước một.”

Nói tới đây, Giang Mạc Thần nghĩ đi nghĩ lại, tỉ mỉ nói; “Trước tiên, Hoắc Gia phải đến nhà Giang gia chúng tôi cầu thân trước, lễ vật thì không cần nhiều quá, cứ tùy tiện 10 con số là được, hai bên cha mẹ bàn bạc xong, thì mua cho em gái tôi một căn nhà làm Tân Gia, nếu em gái tôi thích náo nhiệt, thì mua ở trong thành phố cũng được, nếu thích yên tĩnh, ngoại ô có thể suy xét lại, đương nhiên không được xa quá, từ chỗ náo nhiệt tìm chỗ yên tĩnh nhất là thích hợp nhất!

Sau đó, phải đính hôn trước, sau khi đính hôn, Hoắc Nhất Hàng phải chấp nhận sự kiểm tra và thẩm tra của nhà họ Giang chúng tôi, qua cửa mới được tính chuyện hôn sự! Con gái nhà họ Giang chúng tôi gả đi phải là náo nhiệt nhất, sa hoa nhất rồi…cái gì nhất tại Vinh thành này… nhất thời, không nghĩ ra từ gì, đại khái kiểu như là ai nấy đều biết, nhất định không thể làm giống hôm nay, giống kiểu ai đó kết hôn với ai đó, nhìn thì ghê gớm vẻ vang lắm, thực tế thì đánh vào mặt mình, xấu cả mặt dòng họ!”

Lời này của Giang Mạc Thần vừa nói ra, hôn lễ của Lục Văn Bân và Dương Liễu lại lần nữa nháo nhào.

“Giang thiếu oai quá, Giang thiếu bá đạo quá, lời nói thẳng thắn này chỉ có Giang thiếu mới dám nói ra!”

“Thì ra tin đồn là thật, nhà họ Giang tính nhận Vân Khuynh làm con nuôi! Vân Khuynh cần tài có sắc, cần năng lực có năng lực, giờ đây lại có mối nhân duyên tốt với Hoắc Gia, Giang Gia nhận cô làm con nuôi gả cô xuất giá, tức là liên hôn giữa hai nhà Hoắc Giang, cái khác chưa cần đề cập, chỉ trên giá trị thương nghiệp thôi thì không thể lường được…”

“Đây há phải Giang Gia lời to sao? Nhận đứa con nuôi thì có được lễ vật tới 10 con số!”

“Cũng không thể nói vậy được, Vân Khuynh và Vân Bính Hoa, Tô Tương ngoài quan hệ trên danh nghĩa pháp luật ra, giờ cô đang là cô nhi, lục thân không nơi nương tựa xuất giá khó tránh người khác dị nghị, có Giang gia chống lưng cho cô, người ngoài tự nhiên không dam snois gì.”

"Không sai, Giang gia nổi tiếng là gia đình phóng khoáng, không thể chỉ vì sính lễ của Hoắc gia, họ nhận được bao nhiêu, nói không chừng lúc đó cho gấp đôi để gả Vân Khuynh đi!"

"Tôi cũng cảm thấy Giang gia không có ý đồ lấy chút tiền sính lễ đó, là thật lòng muốn làm chỗ dựa cho Vân Khuynh! Cũng do Vân Bính Hoa và Tô Tương ngu, con gái ruột thì vứt bỏ, lại cứ yêu thương con gái nuôi chả có gì tốt lành? Thật là mắt bị mù, vẫn là Giang Gia biết nhìn ngọc…"

Những lời bình vang lên, Vân Bính Hoa, Tô Tương, Dương Liễu và mặt mũi Lục Gia coi như xong, hôn lệ vốn vinh quang như thế lại hoàn toàn mất hết, ngược lại chỉ có sự ngượng ngùng và mất mặt, nhưng họ lại không dám hé nửa lời.

Giang Mạc Thần nhẹ nhàng bước qua, giống như đang đi dạo quanh nhà mình, đến trước mặt Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh và Hoắc Thành Quân, gật đầu chào Hoắc Thành Quân trước: "Chào bác gái." Rồi quay đầu nhìn, nở nụ cười hồ ly, nói với Hoắc Nhất Hàng: "Hoắc ca, về chuẩn bị sính lễ đi! 10 con số, lấy ra đi? Không có thì anh em cho mượn?"

Sắc mặt Hoắc Nhất Hàng bình lặng: "Giang Mạc Thần, khẩu khí anh to thật đấy, mở miệng là đòi sính lễ, còn nói giúp tôi?" lời này nghe như đang trách Giang Mạc Thần, nhưng ngược lại đó là một tin nhắn quen thuộc giữa Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần.

Giang Mạc Thần cũng cười, nói: "Trước mặt Hoắc ca, khẩu khí không mạnh cũng phải cố thôi, không thì sao mà chống lưng cho em gái tôi được?"

Năm đó Giang Mạc Thần ra nước ngoài lưu học, quen biết Hoắc Nhất Hàng, hai người là bạn thân nhất, tình cảm thân hơn anh em, chính vì trước đây khi chưa gặp Hoắc Nhất Hàng, Giang Mạc Thần luôn thấy mình đủ xuất sắc, ai ngờ Hoắc Nhất Hàng phương diện nào cũng hơn anh ta một bậc, anh nhiều lần thách đấu với Hoắc Nhất Hàng nhưng thất bại, nên can tâm nhận Hoắc Nhất Hàng làm đại ca.

Anh đây đang nghĩ nếu anh có thể làm anh hai của Vân Khuynh, vậy sau khi Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng kết hôn, anh lại có thể cao hơn Hoắc Nhất Hàng một bậc, bị Hoắc Nhất Hàng đàn áp bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng có thể xả cục tức này, nên lòng anh vui lắm.

Nhưng trong lòng anh cũng vui cho Hoắc Nhất Hàng, vì anh đối với Hoắc Nhất Hàng thật sự là kính trọng và kính ngưỡng, anh cũng hy vọng Hoắc Nhất Hàng có một nhân duyên tốt, Vân Khuynh là cô gái tốt hiếm có, cô và Hoắc Nhất Hàng thật sự xứng đôi, với lại, Hoắc Nhất Hàng đều nguyện vì cô mà lần đầu tiên mà anh ta giúp đỡ, anh vừa nói giúp Vân Khuynh trên mạng, vừa tích cực giúp Vân Thị chuyển tài sản đi…bận đến thế, đến lúc cho anh thu chút "lời" rồi.

Hoắc Nhất Hàng trừng mắt nhìn Giang Mạc Thần, tiếp tục đeo xong chiếc nhẫn vào tay Vân Khuynh, mới đứng lên, ôm lấy eo Vân Khuynh, nói: "Giang Mạc Thần, về nói với mẹ em, bao giờ bác ấy tuyên bố với cả thế giới này Vân Khuynh là con gái của Giang gia, thì anh sẽ đến đó cầu thân, lời em nói, anh đều đồng ý, lời em không nói, anh cũng sẽ làm, anh Hoắc Nhất Hàng muốn cưới, nhất định không để vợ mình thiệt thòi! Nhưng, đính hôn và kết hôn làm chung, anh không đợi được lâu vậy."

“Được!:” Giang Mạc Thần nói: “Hoắc ca, xem anh anh đối với em gái Vân Khuynh của em là thật lòng!”

Hoắc Thành Quân cầm micro, lúc này, lập tức vui vẻ tuyên bố: “ Tôi nói hôm nay đúng là chuyện vui thành đôi! Tôi…tôi sẽ về chuẩn bị lễ cưới ngay, à…Văn Bân, Dương Liễu, hôn lễ các con tiếp tục, tiếp tục đi!”

Nói xong, bà vui vẻ trả micro về lễ đài, mới quay về chỗ Vân Khuynh và những người khác.

Mấy người đó vui vẻ ngồi xuống, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Dương Liễu thấy Vân Khuynh cười hạnh phúc như thế, hận không thể xé banh mồm cô ta ra.

Sính lễ 10 con số? Vân Khuynh lại mắc đến vậy sao?

Cô kết hôn với Lục Văn Bân, Lục gia không chỉ không cho qua cô một đồng sinh lễ nào, còn lấy đi số tiền mà cô khó khăn lắm mới lấy được từ chỗ Tô Tương và Vân Bính Hoa.

Vốn dĩ, cô vẫn khá hài lòng, mình cuối cùng cũng gả vào hào môn, chính thức trở thành bà Thái thái giàu có, ai ngờ Vân Khuynh vừa chớp mắt đã tìm được đối tượng kết hôn tốt hơn cô, khiến sự vinh quang của cô thành sự chua xót, kiêu ngạo của cô thành sự khó coi, cô cố gượng cười, cố gắng vui vẻ để kết thúc buổi hôn lễ này, nếu không, cô sẽ còn khó coi hơn!

MC biết hôn lễ này coi như tan tành rồi, lập tức hủy các tiết mục sau đó, nhanh chóng mời cha mẹ hai bên lên sân khấu, uống trà.

“Các vị quan khách, các bị bằng hữu thân thiết, Kính lão Trọng Lão là truyền thống tốt đẹp của Vinh Thành chúng ra, cha mẹ hai bên đã vất vả nuôi dưỡng họ lớn lên, giờ đây, họ đều trưởng thành rồi, kết hôn rồi, trong giờ khắc vui vẻ này, càng nên ghi nhớ công ơn của ba mẹ, bây giờ, chúng ta mời tân lang tân nương của chúng ta kính lên cho cha mẹ ly trà ngon! Coi như lời cảm ơn từ đáy lòng, muôn đời hiếu thảo mẹ cha!”

“Trước tiên, mời hai vị kính trà cha mẹ họ nhà trai!’

Lục Văn Bân và Dương Liễu từ trong mâm đựng trà bưng ra hai ly, chia nhau đang lên cho Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan.

Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan sớm đã hối hận khi làm một lễ cưới phô trương như vậy, không có tí hài lòng nở mày mở mặt còn khiến mình khó coi đến vậy, dù muốn nặn ra một nụ cười cũng khó lòng cười ra được, vội nhận lấy ly trà, uống tượng trưng một ngụm, rồi rút lì xì ra.

Cho chi phiếu tiền mặt, Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan mỗi người cho 5 triệu.

Tiền này, đã sớm được chuẩn bị trước, MC cũng vui vẻ đọc ra, quan khách cuối cùng cũng nói ra mấy lời khen Lục gia hào phóng, sắc mặt Lục Bác Dương và Cao Thúy Lan cũng dịu đi một ít.

Nhưng ai ngờ, lúc Vân Bính Hoa và Tô Tương đưa bao lì xì ra, bao lì xì hai người đưa ra đều là_" để tôi coi bao lì xì lớn cỡ nào! Cũng là chi phiếu chi tiền mặt đó"

MC nói tiếp, đã tiện tay cầm hai tờ ngân phiếu của họ lên, Vân Bính Hoa và Tô Tương không kịp cản lại, chỉ có thể chờ nghe MC đọc: "Đơn vị, chục, trăm nghìn mười nghìn lẻ một đồng?"

Con số đại khái ngay đến MC cũng có chút ngại mở miệng.

Vân Gia hào môn ngàn tỷ, cho lì xì cho con gái nuôi mình yêu thương nhất, lại chỉ có 101 ngàn nhân dân tệ? Chả lẽ anh nhìn nhầm sao?

Anh cố coi kỹ lại, con số trên chi phiếu vẫn là 6 số.

Anh chỉ có thể ngượng ngùng cười đánh trống lảng: "101 ngàn nhân dân tệ! Chắc là cảm thấy con rể mình là trong vạn người chỉ chọn ra được một người! Ý nghĩa quá!"

Vân Bính Hoa và Tô Tương hận không thể chui xuống hố, ở trong thế giới của họ, tiền lì xì họ cho là thực sự là quá ít.

Nhưng, họ đâu ngờ MC lại đọc ra chứ?

Cao Thúy Lan điên đến nổi cả gân xanh, đây là vòng mà bà ta đắc ý nhất, nên muốn MC đọc số tiền ra, để làm rạng rỡ mình, ai ngờ Vân Bính Hoa và Tô Tương lại cho ít đến vậy?

103. Chương 103

Người chủ trì có nói hay đến cỡ nào đi chăng nữa, thì khách mời và đám ký giả chuyên đi đào móc tin tức cũng không đồng cảm.

"Một trăm ngàn lẻ một đồng? Như vậy cũng hơi ít đấy, Vân Bính Hoa và Tô Tương sao có thể chỉ cho nhiêu đấy thôi chứ? Người bình thường gã con gái người ta cũng đã cho nhiêu đó rồi chứ? Đó không phải là tự hạ thấp danh phận mình sao? Làm sao còn mặt mũi nào nữa?"

Các vị thiên kim quý phụ đang ngồi trên bàn bình thường tỏ ra rất kiêu ngạo, ra cao cao tại thượng, rất xem trọng thân phận, địa vị, bối cảnh, mặt mũi, thật lòng coi thường người không giống địa vị mình, giờ đây, nhìn thấy Vân Bính Hoa và Tô Tương ngay cả cho tiền mừng cũng không hào phóng, từng người một

đều bộc lộ ánh mắt hèn mọn khinh thường về phía Vân Bính Hoa và Tô Tương.

"Trước giờ mới thấy? Không nỡ thì tại sao lấy đại mười một ngàn thôi? Như vậy cho phù hợp?"

"Không cho càng hay hơn, nghe nói là ngay cả tiền nạp tài họ cũng chưa nhận, dự tính là sợ cho nhiều sẽ lỗ vốn?"

"Chả lẽ không phải vì họ đã hết tiền rồi sao? Lúc nãy có người vừa nói rằng, Vân Bính Hoa và Tô Tương đã bỏ rơi chính con ruột mình, lại bán cả Vân Thị, tất cả tiền bạc đều mang đi bồi thường hết rồi, họ không phải là không muốn cho cái phong bì lớn, mà vốn dĩ là không nỡ lấy ra cho!"

"Nếu thật sự là vậy, thì Vân Bính Hoa và Tô Tương rất ngu dốt, vì cái giống của người khác, mà khiến bản thân mình trở nên trắng tay, nhưng mà cái của người khác cũng là của người khác, dòng máu đang chảy trên người nó đâu phải dòng máu của chính mình, đâu ai biết sau này sẽ như thế nào?"

"Nói không sai, cái người nào đó ngay cả đến anh rể của mình cũng dụ dỗ, bản chất ngay từ đầu cũng không phải là thứ tốt lành gì rồi, theo tôi thấy, Vân Bính Hoa và Tô Tương sớm muộn gì cũng bị cô ta họa lây à……"

Nghe được những lời bàn luận như vậy, lại nhìn thấy đám ký giả đang chăm chú ghi lại thứ gì đó, Vân Khuynh biết rằng, tiệc cưới của Dương Liễu và Lục Văn Bân, rốt cuộc đã bị "phá hỏng" rồi, nội tâm của cô ta thật lòng không có cảm giác báo phục, chỉ thấy bình lặng, phàm sự việc gì cũng có nhân quả, thiện ác ắt có báo, Lục Văn Bân và Dương Liễu có ngày hôm nay, cũng là cái ác quả họ đã gieo lúc ban đầu.

Đối với Lục Văn Bân, cô ta đã ly hôn với anh ta rồi, cái cần lấy cũng đã lấy lại hết rồi, nếu Lục Văn Bân không còn ác ý gì với cô nữa, thì cô ta có thể xem như đã chưa từng quen người này.

Nhưng mà Dương Liễu đã mưu sát bà nội cô, cô ta sẽ không tha Dương Liễu một cách dễ dàng như vậy được.

Chả phải Dương Liễu rất muốn gã cho Lục Văn Bân một cách đường đường chính chính sao? Chỉ cần khiến cô ta có làm cách nào cũng không thể đường đường chính chính lên là được rồi.

Chả phải Dương Liễu rất muốn trở thành một bà phú hộ của nhà giàu, sau đó ngẩng cao đầu hống hách đắc ý sao? Vậy thì cho cô ta từ buổi tiệc cưới hôm nay sẽ trở thành trò cười lẩng quẩn để thiên hạ bàn tán, sẽ không thể ngốc đầu lên làm người được nữa!

Vân Khuynh nghĩ vậy, cũng không còn tâm trí nào ở lại đây nữa, bèn nói với Hoắc Thành Quân, Hoắc Nhất Hàng, Giang Mạc Thần rằng: "nghi thức cơ bản đã kết thúc rồi, tiếp theo cũng chỉ là ăn uống rồi hàn huyên, nếu như không còn việc gì nữa, chúng ta nên về trước?"

Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng vẫn chưa nói, Giang Mạc Thần đã lớn tiếng kêu lên: "về về về! Chỉ

là buổi hôn lễ của người đàn ông cặn bả và một ả tiện tiểu tam thôi mà, nếu không phải vì em gái Vân Khuynh, tôi sẽ không thèm đến đây nữa, một bầu không khí u ám hôi thôi, vô giá!"

Giọng nói của Giang Mạc Thần rất lớn, những người xung quanh đều nghe thấy, anh ta và đám người bên Vân Khuynh đứng dậy, viện ra vô số lý do để rời khỏi buổi tiệc cưới thật sớm……

Không đến nửa tiếng, những khách mời đến tham gia buổi tiệc trước đó đều đã trở về gần hết rồi, cánh ký giả chỉ sợ rằng bị liên lụy phiền phức gì thêm nữa, nên cũng nhân cơ hội rút lui.

Một buổi tiệc cưới long trọng náo nhiệt, lại kết thúc một cách hỗn độn cô quạnh

Vài tiếng sau đó, cuối cùng khách mời cũng đã về hết rồi, Cao Thúy Lan cười một cách cứng đơ mặt dữ tợn âm trầm, quay người lại, đánh một cái tát trời giáng vào mặt Dương Liễu: "kẻ đốn mạt đáng chết như ngươi! Tôi đã biết cưới về Lục Gia này sẽ không có tốt lành gì, Tang Môn Tinh không biết nhục, mặt của con tôi, mặt của tôi, mặt của Lục Gia chúng tôi, đều bị cô làm nhục hết rồi!" vì muốn đi lại thuận tiện hơn, cũng không muốn bị cười tại buổi tiệc cưới của con trai, bà ta đã gắn chi giả, động tác hơi gượng gạo, cái tát này, mém tí khiến bản thân té nhào.

Bà ta càng nói càng tức, không nhịn được nữa bèn nắm lấy màng che mặt Dương Liễu giục xuống đất, lại tiếp tục xé rách áo cưới mặc trên người Dương Liễu, Dương Liễu bèn nấp phía sau lưng của Lục Văn Bân.

"Mẹ, mẹ bị gì thế, sao mỗi lần xảy ra chuyện gì, mẹ đều ném trách nhiệm lên đầu con hết thế? Đâu phải con khiến cái người Hoắc……Hoắc Thành Quân đến quấy rối đâu, cũng đâu mời Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng đến á, đâu ai biết rằng họ đến buổi tiệc của con và Lục Văn Bân giở trò gì đâu? Con vẫn còn đang ôm một bụng lửa đây này!

Hừ! Con đã cho rằng Vân Khuynh không dễ dàng an phận như vậy, nói không chừng cô ta sớm đã bên phe Hoắc Nhất Hàng rồi, cho dù Lục Văn Bân không ly hôn với cô ta, thì cô ta cũng vắt óc nghĩ cách để ly dị với Lục Văn Bân sau đó cùng Hoắc Nhất Hàng cao chạy xa bay, nhưng cô ta lại ngụy trang bản thân như vẻ ủy khuất, ôm của Lục Gia rất nhiều tiền rồi bỏ đi, nói về tâm cơ hiểm độc, ngay cả con cũng bội phục Vân Khuynh đấy!"

Lời nói này của Dương Liễu, rõ ràng có hiềm nghi nói tránh, sau đó, có vẻ như rất hiệu quả.

Vân Bính Hoa lập tức nói với Dương Liễu: "Dương Liễu nói không sai, sự việc hôm nay không phải lỗi do Liễu Nhi nhà chúng tôi, ai nhờ các người mời Vân Khuynh đến đây thế? Nha đầu đó không phải thứ tốt lành gì, nó oán hận Liễu Nhi và Văn Bân, đến tham dự hôn lễ của Liễu Nhi và Văn Bân sẽ không có chuyện tốt lành cả! Các người còn đưa thiệp mời nữa, đây chả phải là tự chuốc lấy họa sao?"

"Vân Bính Hoa!" mặt của Cao Thúy Lan càng khó coi: "ông còn dám vác mặt nói chuyện à? Vậy ông hãy cho tôi một lời giải thích thỏa đáng đi, Vân Gia các người sao lại để phong bì chỉ có một trăm ngàn lẻ một đồng? Có bủn xỉn cỡ nào cũng không chỉ có con số như vậy?"

“Tôi……chúng tôi……” Vân Bính Hoa ấp úng, không biết nên nói gì.

Ông ta vẫn không nói được gì với Cao Thúy Lan, là bởi vì bọn họ xác thực là không có tiền rồi?

Tô Tương nghiến răng, nói: ”chúng tôi chỉ có phong bì một trăm ngàn lẻ một đồng thôi thì sao? Đâu ai qui định phong bì là phải bao nhiêu? Vậy Lục Gia các người cưới con gái của tôi, vẫn chưa đưa tiền nạp tài thì sao, không những không đưa, mà còn lấy số tiền lớn trong phần tiền của chúng tôi cho Liễu Nhi đem đi xoay chuyển nữa!

Liễu Nhi nói không sai, đừng hễ xảy ra chuyện gì cũng đem đổ hết lên đầu chúng tôi, đâu ai biết rằng sau khi Vân Khuynh rời xa Lục Văn Bân lại lập tức cùng Hoắc Nhất Hàng đính hôn? Hơn nữa, thời buổi này đâu ai kết hôn mà còn đi “hát” phong bì, tự các người gieo bom, bây giờ bùng nổ rồi, ngược lại còn oán trách chúng tôi, thật quá đáng mà!”

Mặt Cao Thúy Lan tức đến trắng bệt, nghiến răng bậm môi nói: “Tô Tương à Tô Tương, tôi thật nhìn không ra, khác với vẻ mặt mềm yếu thường ngày của bà, kỳ thực tâm tư không dễ chút nào, bà và Dương Liễu mới thật sự là mẹ con với nhau, đức tính quả như những búp sen trắng bị ô uế!”

“Bà……bà nói ai là búp sen trắng……bị ô uế đấy!” toàn thân của Tô Tương run rẩy, đứng sát vào người Vân Bính Hoa.

Vân Bính Hoa ôm chầm lấy vợ mình, giận dữ lao vào nói với Cao Thúy Lan và Lục Bác Dương: “chuyện ngày hôm nay, mọi người đều đã hiểu rõ, đừng vì trong lòng buồn bực mà cắn bậy cắn bạ, đó là hành động của chó điên đấy!”

“Chó điên gì? Ông đang mắng chúng tôi là chó điên à?” Cao Thúy Lan chồm lên muốn rạch mặt Vân Bính Hoa: “tôi thật sự hối hận, tại sao lại dính líu mối quan hệ với Vân Gia các người? đã rời đi Vân Khuynh, lại đến Dương Liễu, các người không phải thứ……tốt lành gì!”

“Đủ rồi! Mẹ, đừng ồn ào nữa!” cuối cùng Lục Văn Bân không nhịn được nữa bèn la lên: “sự việc đã thành như vậy rồi, làm ầm ĩ lên có ý nghĩa gì nữa? Tối hôm nay, con sẽ cùng Dương Liễu dọn về biệt thự mới ở đây!”

Nói xong, Lục Văn Bân không để mắt đến Dương Liễu dù chỉ một lần, tay hất mạnh Cao Thúy Lan đang đứng trước mặt, bước lớn đi ra ngoài.

Cao Thúy Lan bức rức thật lâu, lại mới gắn chi giả, nên sớm đã đau đến không nhịn được, bà ta trợn mắt nhìn Dương Liễu một cách dữ tợn: “Tang Môn Tinh” liền ngồi vào xe lăn, quay người bỏ đi.

Lục Bác Dương nhìn thấy Cao Thúy Lan và Lục Văn Bân đều rời khỏi, trầm mặc vài giây, không nói gì cũng bỏ đi.

Hiện trường buổi tiệc cưới, chỉ còn lại Dương Liễu nét mặt điêu tàn, vẻ mặt run rẩy giả bộ kinh hoàng của Tô Tương và nét mặt âm trầm của Vân Bính Hoa!

"Liễu Nhi, con cũng đừng nên cảm thấy buồn lòng nữa, sự việc của ngày hôm nay……" Vân Bính Hoa vừa mới mở lời, vốn dĩ muốn an ủi Dương Liễu vài câu.

Đâu ai biết rằng, Dương Liễu quay đầu lại, trợn mắt như nhìn kẻ thù với ông ta và Tô Tương, giọng nói lạnh lùng: "đều do các người! Trong đầu của các người toàn chứa phân không rồi? Một trăm ngàn lẻ một đồng mà các người vẫn dám cho à? Đây là đều nhục mạ tôi và cũng là nhục mạ các người đấy?"

Vân Bính Hoa và Tô Tương như sựng người đi, ánh mắt kinh ngạc trợn to.

Trong mắt Dương Liễu đầy vẻ oán hận và hiển trách, hiện lên rõ nét đến độ họ muốn làm lơ đi cũng không được.

Nhưng mà Liễu Nhi ngày nào của họ chả phải luôn ngoan hiền và dịu dàng? Tại sao chớp mắt lại biến thành một người như thế này cơ chứ?

Nhất định, là do hôm nay nó chịu sự đả kích quá lớn rồi, cũng bởi, vốn dĩ là buổi tiệc long trọng huyên náo hoành tráng lại trở nên như vậy, vốn dĩ được người khác ngưỡng mộ và khen ngợi lại trở nên bị trách mắng và từ bỏ, đổi lại là người khác đều không thể chịu đựng được……thật khó trách Liễu Nhi được, muốn trách thì phải trách con nha đầu chết tiệc ác độc đó! Vân Bính Hoa và Tô Tương tự an ủi trong lòng.

Sau đó, Tô Tương ổn định cảm xúc mình lại, kéo tay Dương Liễu nói: "Liễu Nhi, tâm trạng con không vui, nói điều gì ba mẹ cũng không trách con đâu, về cái phong bì ấy, con cũng đừng trách cha mẹ, không phải cha mẹ không muốn cho con cái phong bì lớn đâu, thực sự là……mẹ và cha con thực sự……hết tiền rồi."

"Đây đều là do con nha đầu chết tiệt Vân Khuynh hại đến nông nổi này!" Vân Bính Hoa nói tiếp lời: "Liễu Nhi, con nên biết rằng, ông bà nội để lại gia sản, nếu không thông qua sự đồng ý của Vân Khuynh, cha không thể đụng vào được, trước đó cha có cho con cổ phần, đó đều là do hành vi ngụy tạo thư từ bỏ chức quyền đấy, cha không biết sự việc đó là phạm pháp, Vân Khuynh cầm lấy chứng cứ đến tìm cha, nói nếu cha không chấp nhận những yêu cầu của nó, thì nó sẽ kiện ra tòa cho cha ngồi tù!

Trong đó có một phần yêu cầu của nó, là muốn cha lấy lại phần tiền đã cho con trả lại cho nó, nhưng cha và mẹ con đều cảm thấy, phần tiền đó tuy đã cho con rồi thì là của con, con muốn kết hôn, nắm tiền trong tay sẽ lấy được lòng của mẹ chồng, cho nên số tiền này, là do cha và mẹ tích lũy nhiều năm và bán một phần Vân Thị cộng lại đều trả cho Vân Khuynh, tiền còn dư lại không nhiều, đều chia hết cho cổ đông trước đó của Vân Thị, cha và mẹ của con thật sự không thể đào đâu ra tiền để phong bì cho con nữa.

Một trăm ngàn lẻ một đồng này làm phong bì cho con, trong tay cha và mẹ con chỉ còn dư……vài chục ngàn thôi……ngôi nhà cũ cũng giao trả lại Vân Khuynh, cha và mẹ con vẫn luôn ở khách sạn bữa giờ, sợ con không vui vẻ kết hôn, nên không nói con nghe.

Nhưng mà không sao cả, bây giờ con và Văn Bân đã kết hôn rồi, đợi hạng mục bên nước ngoài về, thì con sẽ là bà phú hộ hào môn đường đường chính chính, cha và mẹ con, cũng chờ đến ngày cùng con hưởng phúc đây……"

Vân Bính Hoa đem sự việc nói ra rõ ràng, ông ta và Tô Tương nghĩ rằng như vậy là Dương Liễu đã thông cảm rồi, Dương Liễu sẽ mang ơn đội nghĩa.

Nhưng trên thực tế, vẻ mặt Dương Liễu càng trầm ngâm, vô cùng lạnh lùng nói với hai người họ: "cho nên, lời truyền miệng quả không sai? Các người đã là con chó tang gia rồi? Vậy các người còn tư cách gì làm cha mẹ Dương Liễu ta chứ……"

104. Chương 104

"Liễu Nhi, con……con nói gì thế?" Tô Tương mở to mắt ra, hoàn toàn không dám tin vào những gì vừa nghe thấy.

Đó là những thứ mà bà ta trước giờ luôn tự hào sao, đứa con gái mà bà luôn thiên vị yêu thương sao? Dương Liễu tuy rằng không phải là con ruột cô sinh ra, từ nhỏ đã rất ngoan hiền hiếu thuận với Vân Bính Hoa và bà ta mà, bà và Vân Bính Hoa đã vì đứa con này mà làm tất cả, thậm chí không tiếc rẻ đoạn tiệc quan hệ với đứa con ruột Vân Khuynh của mình, đã tán gia bại sản, giờ chỉ còn trông nương nhợ Dương Liễu dưỡng già.

Vậy mà Dương Liễu lại nói họ không có tư cách làm cha mẹ của Dương Liễu sao? Tại sao? Là tại vì họ bây giờ không còn tiền nữa sao?

Chẳng lẽ Dương Liễu cho họ làm con nuôi cũng là vì tiền của họ sao?

"Liễu Nhi, con có phải đang đùa giỡn mẹ với cha con đúng không?" Tô Tương cố gắng miễn cưỡng nở nụ cười trên mặt cười gượng, bất an gặng hỏi.

"Nói đùa à?" Dương Liễu gạt bỏ tay Tô Tương ra, hung hăng nói: "bà nhìn bộ dạng tôi, giống như đang nói đùa với hai thứ già nua các người à?"

Cô ta hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói: "hiểu rõ rồi chứ, hồi xưa tôi cứ nghĩ chọn hai người làm cha mẹ nuôi của tôi, chẳng qua vì cách người ngu ngốc! Bởi vì các người dễ bị gạt! Nhiều năm nay, tôi luôn luôn giả tạo ngoan ngoãn trước mặt các người, giả nhu nhược, tội nghiệp, mục đích là vì số tiền trên tay các người!

Ai khiến cái tai các người nhẹ vậy, chỉ cần tôi chế ra vài câu chuyện giả dối, là các người ngay lập tức bỏ rơi đứa con gái đứt ruột đẻ ra mà thiên vị thương mình tôi!

Vân Bính Hoa, Tô Tương, thực ra những điều bình luận trên mạng đều không sai, các người là người cha người mẹ ác độc nhất thế gian, đứa con gái ruột của mình đối xử tốt với mình như vậy, mà các người vẫn không sáng mắt ra, đã vậy rất mực yêu thương thiên vị đứa con mưu mô không thể lường của người khác thế! Tôi cũng bởi vì luôn luôn được các người thiên vị thương nên đã không phải lo lắng sợ sệt!"

Lời nói của Dương Liễu như cái tát vô hình đánh vào mặt của Vân Bính Hoa và Tô Tương, sắc mặt của họ ngay lập tức biến đổi vô cùng khó coi.

"Con……Liễu Nhi, tại sao con có thể nói những lời này với cha và mẹ con chứ? Chẳng lẽ con đã quên rồi à, cha mẹ con sau khi qua đời, là cha mẹ đã ẫm con về nhà, nuôi dưỡng khôn lớn! Vả lại những năm này, cha mẹ luôn đối xử tốt với con." Vân Bính Hoa nói.

"Cho nên, các người cảm thấy, tôi phải nên đội ơn đội đức các người à, giờ các người không còn gì trên tay, lại muốn tôi dưỡng lão và tiễn vong à?" Dương Liễu miệng cười nham hiểm: "hahaha, đừng nằm mơ nữa! Các người chẳng qua chỉ là cha mẹ theo kế hoạch của tôi mà thôi, lại không phải là cha mẹ ruột của tôi, cho dù nếu là cha mẹ thật, chỉ cần đối xử không tốt với tôi, tôi cũng không thể tiến hành trò đùa "phụng dưỡng" gì đó được!

Cả đời Dương Liễu này ghét nhất là, khi người nào đó đã mang ơn đức gì ban cho mình, rồi nghĩ sẽ nhận được báo ơn của tôi!

Lúc tôi còn nhỏ, cha mẹ ruột đều rất bận, rõ ràng bận đi kiếm tiền, lại phủi bỏ việc giữ con, thậm chí tối về nhà vẫn không muốn chơi với con, lại còn miệng luôn nói rằng vì muốn kiếm thật nhiều tiền để tôi có thể trải qua cuộc sống sung sướng hơn!

Đều là phân chó! Với mức lương của hai người họ, cho dù có cắm đầu cực khổ cả đời, cũng chưa chắc có được cuộc sống vừa ý của tôi, tôi điên cuồng ghanh tỵ với những đứa con gái nhà giàu kia vừa sinh ra đã được hưởng cái cuộc sống xã hội thượng đẳng rồi, những cô bé kia mua một con búp bê thôi cũng hết vài chục ngàn, thậm chí vài trăm ngàn, nhưng tôi thì chỉ thích có mỗi con búp bê babie thôi, cũng phải trông mong mà đi nói lời nịnh nọt cha mẹ mình, để họ ra rất nhiều mệnh lệnh, nào là rửa hết chén bát, phải cố gắng học thật giỏi, thành tích phải đạt điểm A, phải bỏ kỳ nghỉ ra kế hoạch đi công viên chơi vâng vâng, tôi đều nổ lực làm hết, cũng chỉ mới được họ mua cho con búp bê giá rẻ làm bằng loại vải và nhựa kém chất lượng……

Tôi luôn nghĩ rằng, có cách nào có thể khiến tôi có được cuộc sống giàu có xa hoa kia không, cho đến khi các người xuất hiện trước mặt tôi.

Vân Bính Hoa, Tô Tương, có còn nhớ các người đã cho tôi quà tặng gì đầu tiên không?

Quên rồi à?

Nhưng tôi nhớ rất rõ, đó chính là bộ váy màu trắng đề mạc giá 6888, là sản phẩm của một thương hiệu lớn cao cấp bậc nhất, cái váy kiểu xòe như công chúa nhí nhảnh đáng yêu, phần thân váy là ren trắng tinh tế, phía trên còn kết thêm từng viên chân trâu thật nữa!

Bộ váy trị giá hơn sáu ngàn đồng, hoàn toàn đã nhóm lên ngọn lửa đố kỵ trong lòng con, con ôm hận nghĩ rằng, vì sao đều là con người với nhau, con gái các người có thể sống một cuộc sống giàu sang xa hoa, trong khi tôi lại cầm những đồng tiền lẻ đáng thương trên tay, đi mua đồ vặt của hàng quán bên đường?

Tô Tương lại hết lần này đến lần khác cứ nghĩ rằng mẹ tôi có ơn đức với bà, lần này đến lần khác đều chạy về hướng nhà tôi, hết lần này đến lần khác ở trước mặt tôi làm sáng tỏa sự giàu có, đồng thời không chút che giấu biểu đạt sự yêu thương dành riêng cho tôi.

Vì thế, tôi cứ ảo tưởng, nếu như, tôi thật sự là con của các người thì tốt biết mấy.

Tôi bắt đầu trông mong cha mẹ ruột của mình ___ chết quách cho xong!"

Nói đến đây, bộ mặt của Dương Liễu đã hoàn toàn biến dạng một cách ghê ghớm, cả người như bị bao phủ bởi sự băng giá nham hiểm, như một con quỷ đầy sự ma ác hung tàn, lộ ra da mặt vô sỉ đê tiện: "Tô Tương, thực ra bà là đồ ngốc nhất trên thế gian này, bác sĩ trị bệnh cứu người, đó là bổn phận chức trách của họ, vả lại, sau sự việc đó mẹ tôi đã nói rằng, tình trạng lúc đó của bà không có nguy hiểm gì, chẳng qua tại bản thân bà sợ chết, sợ rằng chảy quá nhiều máu sẽ nói lời tạm biệt thế giới này, là do nội tâm bà hốt hoảng và ích kỷ khiến bà đổ tội ác vào cho đứa con gái mới ra đời của mình! Lại nghĩ rằng mẹ tôi là do ông trời phái vị bồ tát xuống cứu bà thoát ly khổ nạn, thật buồn cười!

Nổi khổ mang thai mười tháng cũng đã cảm nhận qua rồi, chẳng qua cũng chỉ là do chút không thuận lợi trong sinh sản, các người đã buông bỏ giọt máu ruột của mình, cha mẹ vô trách nhiệm và ngu đần như các người, đáng sống để bị tôi lợi dụng!

Sau này, bộ thắng của chiếc xe cha tôi không ăn nữa, lúc đó ông ta gấp rút muốn ra ngoài, tôi nói hãy để tôi gọi người đến sửa, lúc đó, tuy tôi còn nhỏ, nhưng đã biết gọi điện thoại rồi, ông ta rất yên tâm, tôi chỉ cần bỏ ra một trăm đồng, ra ngoài đường tùy tiện tìm một người đến giúp tôi ra tay cho chiếc xe tí, khi cha tôi quay trở về, tôi nói với ông ta rằng xe đã sửa xong rồi, vì tôi đã biết ngày mai ông ta sẽ lái xe thật nhanh chở mẹ tôi về quê nhà……"

"Liễu Nhi, ý con nói là, cái chết của cha mẹ con, đều là một tay con gây ra à? Con……con lúc đó cũng chỉ là đứa bé vài tuổi thôi!" khuôn mặt Tô Tương chấn động kinh ngạc trợn mắt nhìn Dương Liễu, sống lưng phát lạnh từng cơn.

Nếu những lời Dương Liễu nói là thật, cô ta thật sự đã mưu sát chính cha mẹ ruột của mình, công lao cắm cọc bấy nhiêu năm nay, là kết quả cô ta đã rắp tâm tính toán hết rồi sao?

Cô ta vốn dĩ không phải là cô bé ngoan hiền hiểu chuyện gì, vả lại một lòng tâm đồ thâm độc, là con rắn độc thủ đoạn nham hiểm!

"Đúng thế, thì sao nào?" vẻ mặt Dương Liễu nghênh ngang nói: "bọn họ đã sinh ra tôi, lại không có bản lĩnh cho tôi cuộc sống tốt, vậy thì chết sớm cho rồi, khiến tôi thành cô nhi, để được những kẻ lương thiện ngu ngốc như các người nuôi nhận chứ!

Chỉ là một đứa trẻ con, nhận thức được sự việc quá ít, tôi thành công bước vào Vân Gia các người, ai ngờ rằng theo quy định pháp luật các người lại không thể nhân nuôi một đứa trẻ khỏe mạnh như tôi được, tôi chỉ làm một con ký sinh trùng của Vân Gia các người thôi, được các người thiên vị thương tí mà sống tốt tí, tôi rất hận! Không cam tâm!

Tôi giết chết cả cha mẹ ruột mình, nhưng lại không thể trở thành thiên kim tiểu thư chân chính? Oán hận khiến tôi điên tiết, tôi không ngừng nịnh ngọt các người, đi phá hoại quan hệ giữa các người và Vân Khuynh, tôi hóng mắt nhìn các người lần này đến lần khác mà vì tôi, mà trách phạt Vân Khuynh kịch liệt, dù là, cô ta chưa từng phạm qua sai lầm gì!

Tôi thấy Vân Khuynh không ngừng cố gắng trở nên tài giỏi, chỉ là muốn nhận được sự quan tâm của các người, nhưng nào ngờ các người chưa bao giờ tận mắt để ý đến cô ta, tôi rất vui mừng!

Tôi lần này đến lần khác tính kế, hãm hại cô ta, sau đó đứng nhìn các người làm điều gây sự tủi thân cho cô ta, chịu chỉ trích, chịu khổ đau, tôi vui mừng lắm!

Nhưng điều đó vĩnh viễn không đủ!

Cái tôi muốn, là trở thành người giàu có thật thụ, không cần nịnh ngọt ai cũng có thể trải qua cuộc sống giàu sang sung sướng, cho nên, tôi đã giả lập ra một cuộc gặp gỡ vô tình, thành công dụ dỗ được Lục Văn Bân về tay mình……về sự việc sau này, các người đều đã biết hết rồi."

Dương Liễu nhíu mắt lại, nói tiếp: "Vân Bính Hoa, Tô Tương, tôi nói cho hai người biết những việc này, cũng chỉ muốn các người nhớ kỹ, Dương Liễu tôi, thà rằng phụ ngàn vạn người, tuyệt đối không để cho bất cứ người nào phụ tôi, tôi còn giết cả cha mẹ ruột của mình, hai phế thải già nua như các người, thì có là gì chứ?!"

"Câu chuyện của lão nông và con rắn ai chưa từng nghe qua chứ, xin lỗi, tôi chính là con rắn đấy, nhưng ai khiến các người cam tâm tình nguyện đi làm lão nông dân kia?"

"Đừng hận tôi, cũng đừng tủi thân, càng không nên quá tức giận, tôi nào giờ không ép buộc các người chỉ yêu thương riêng tôi, đều là các người tự gây ra tự chịu!"

Nói xong, Dương Liễu chỉ tay ra ngoài cửa: "bây giờ, các người đối với tôi mà nói, đã không còn giá trị lợi dụng rồi, tôi không thể nuôi các người được, càng không thể từ tay các người lấy hết đồ mà trả lại các người được, cho dù có làm lớn ra tòa, thì giữa tôi và các người, cũng không có quan hệ gì hết rồi, pháp luật cũng không làm gì được tôi, nếu như các người còn muốn giữ lại khuôn mặt mình, thì hãy lập tức biến khỏi mặt tôi ngay, tôi từng phút từng giây cũng không muốn nhìn thấy hai kẻ già nua ngu ngốc như các người! Cút!"

Vân Bính Hoa và Tô Tương tức giận đến nổi miệng mở to dốc thở hổn hển.

Vân Bính Hoa chỉ tay vào Dương Liễu, chửi mắng nát miệng: "Dương Liễu, tao thật có mắt như mù, lại đi nuôi một con sói mắt trắng! Mày……mày sớm muộn cũng nhận báo ứng thôi!"

"Thật không?" Dương Liễu cười xấu xa: "tôi chưa từng tin là có báo ứng, tôi chỉ tin rằng – người tốt mà không biết hưởng, họa hại di ngàn năm, haha……hahaha"

Một giọng cười toát ra từ miệng của Dương Liễu khiến người ta sởn tóc gáy, Tô Tương tức đến ngất xỉu, Vân Bính Hoa mau chóng bồng bà ta lên, chạy ra ngoài……

Buổi tối hôm đó, Lục Văn Bân không về nhà, trải qua những sự việc đó, anh ta chỉ cần nhìn Dương Liễu tí cũng cảm thấy chán ghét, lại nghĩ đến Vân Khuynh đã nhận lời gã cho Hoắc Nhất Hàng, cả người anh ta trở nên chán nản buồn bả, bèn đi qua Triệu Thanh Thanh uống rượu.

Dương Liễu chờ đến sáng vẫn không thấy chồng tân hôn về, tức đến mức đập nát phòng tân hôn……

Cũng trong tối hôm đó, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng lại cảm thấy rất vui vẻ thoải mái……

105. Chương 105

Sau khi rời khỏi buổi tiệc cưới của Lục Văn Bân và Dương Liễu, Hoắc Thành Quân thay đổi ánh nhìn, bèn túm lấy Giang Mạc Thần rời khỏi.

"Khuynh Khuynh, anh dẫn em đến một nơi!" Hoắc Nhất Hàng nói rồi tự lái xe đưa Vân Khuynh đến căn biệt thự mà lần đầu tiên anh dẫn Vân Khuynh đến nghỉ dưỡng.

Vừa mới xuống xe, Vân Khuynh đã nhận ra nơi này, đầu óc không làm chủ được nghĩ ngay đến lần đầu tiên cùng Hoắc Nhất Hàng tiếp xúc với nhau thân mật, sắc mặt bỗng có chút trở hồng.

Trước kia, cô ta nghĩ hết cách cũng không thể giúp Lục Gia tìm ra nguồn vốn, nhưng lại vô tình biết được thành viên nồng cốt của Hoắc Thị đang ở đây mở rộng đào tạo, trong lòng luôn ôm suy nghĩ thử thử xem, cô ta quyết định tìm Hoắc Nhất Hàng, lại sợ gặp phải dư luận phiền phức gì, nên chọn buổi tối ghé qua, ai ngờ rằng, lại trực tiếp đền cả thân người mình?

Nếu như là khổ đau, cô ta hoặc là sẽ giày vò cả đời?

May thay, ngày hôm nay, cô và Hoắc Nhất Hàng, đã trở thành phu phụ rồi.

Bỗng nhiên lại có chút tin tưởng duyên phận, cái duyên phận này đến thật bất ngờ khiến người ta không kịp phòng hờ, nhưng tính ra cũng là sự khởi đầu tốt cho cô ta……

"Nghĩ ra đây là đâu rồi phải không? Hoắc Nhất Hàng nắm lấy tay của Vân Khuynh, cười nói: "đó là nơi lần đầu tiên anh đã đến đây, nhưng không ngờ đã bị người ta mưu tính hết rồi, nếu không phải gặp em, nói

không chừng bây giờ anh đã bị phế rồi! Nghĩ thôi thật đáng sợ, nếu anh thật sự bị phế rồi, mẹ anh chắc sẽ điên lên mất? Mẹ chỉ có mình anh là con trai, lại còn luôn mong mỏi anh nhanh chóng cho mẹ đứa cháu bồng!"

Anh ta thuận tay ôm lấy eo Vân Khuynh, dẫn cô ta đi về phía trong, vừa đi vừa nói: "bởi vậy mới nói, Khuynh Khuynh, em cũng là ân nhân của anh, anh định tối hôm nay sẽ đền đáp em thật tốt."

"Anh muốn đền đáp cho em à?" Vân Khuynh có chút e thẹn, cô ta ngại ngùng sao có thể làm ân nhân của anh ta được? Nói thêm, lúc đó, cô ta không thật tự nguyện.

Nhưng cô ta vẫn có chút hiếu kỳ: "vậy anh……đình làm sao để đền đáp em?"

Hoắc Nhất Hàng cười vẻ thần bí: "tí nữa anh sẽ biết thôi."

Đi vào cánh cửa to của biệt thự, là một khoảng không tối mịt.

"Cúp điện rồi à?" Vân Khuynh hỏi

Sau khi hỏi, cô ta cảm thấy câu hỏi này có vẻ hơi ngốc, ở ngoài vừa mới sáng rực rỡ kìa.

"Khuynh Khuynh, em nhắm mắt lại." Hoắc Nhất Hàng nói.

"Muốn làm gì?" Vân Khuynh lại hỏi, trong lòng có tí trong mong, Hoắc Nhất Hàng có thể nói được vậy, chứng minh anh ta đã có kế hoạch gì rồi, anh ta muốn cô ta thấy thứ gì?

"Ngoan, em nhắm mắt lại trước đi." Hoắc Nhất Hàng dùng một bàn tay che mắt Vân Khuynh lại.

Vân Khuynh mỉm cười, bèn ngoan hiền nhắm nghiền mắt lại.

Một giây sau, cảm thấy có chút ánh sáng chói lóa từ bên khe tay của Hoắc Nhất Hàng, ánh sáng kích thích đó tuy yếu ớt, nhưng vẫn cảm nhận được.

Hoắc Nhất Hàng buông tay ra: "được rồi, Khuynh Khuynh, bây giờ em có thể mở to mắt ra rồi!"

Vân Khuynh nhẹ nhàng mở to mắt ra, chốc lát đã bị cảnh quang mỹ miều trước mặt làm ngây người.

Chỉ cần vẻ ngoài biệt thự trước mắt, hai bên của con đường nhỏ, đèn trên đường, trên cây, lang cang bên cạnh hồ bơi, thậm chí trong nước và cả không trung, đều sáng rực ánh đèn nhỏ li ti nhấp nháy, không phải là loại nhiều màu sắc, chỉ có hai màu xanh dương và trắng, nhưng lại đẹp đến cao quý ưu nhã, đẹp ly kỳ!

Vân Khuynh trước giờ không biết rằng, những bóng đèn led nhỏ nhoi ấy, lại có thể tạo ra cảnh tượng tuyệt mỹ thế này, cô ta có vẻ đang chìm đắm vào hàng ngàn ngôi sao lãng mạng, bị ngàn ánh sao óng ánh ấy bao trùm lại, như đang sở hữu cả thế giới ấm áp và tràn trề.

Chỉ có những ánh đèn cũng đủ khiến cô ta cảm động và kinh diễm lắm rồi, huống hồ chi trong căn biệt thự rộng lớn này, sắp đầy bông hồng xanh dương và trắng ướt át kiều diễm……

"Khuynh Khuynh, thích không?" giọng Hoắc Nhất Hàng ấm áp nói: "tuy rằng biết em nhất định sẽ chấp nhận lời cầu hôn của anh, nhưng lúc trước khi cầu hôn em, anh vẫn có chút hồi hộp……"

"Khuynh Khuynh, anh thành thật diễn tả cảm nhận của anh, là bởi vì tình cảm của anh đối với em là thật, lúc anh cầu hôn thốt ra những câu nói không phải là giả dối đâu!"

Nói đến đây, Hoắc Nhất Hàng dùng hai tay mình đặt lên vai của Vân Khuynh, ánh mắt rực sáng nhìn chằm vào cô ta, ngữ khí vô cùng chân thật: "Khuynh Khuynh, anh thích em, rất nhiều rất nhiều, anh không yêu cầu bây giờ em có thể thích anh nhiều như anh thích em, sau này, đừng cự tuyệt anh nữa, có được không?"

Hơi tay của Vân Khuynh và hơi ấm trong lòng ngực Hoắc Nhất Hàng, chỉ chạm nhẹ ngón tay cũng bị nóng bỏng, mặt cũng trở nên đỏ ửng lên: "em……em biết rồi."

"Nhất Hàng, em rất thích anh chuẩn bị như thế này, em đã từng nghĩ nơi đây là từng là ác mộng của em, là anh đã biến đổi nó trở nên không đáng sợ nữa, em nên cám ơn anh!"

Vân Khuynh nghĩ đi nghĩ lại, cũng thành khẩn nói: "Nhất Hàng, anh luôn giúp đỡ em, cũng một lòng luôn trợ giúp em nhưng vẫn tỏ ra nhỏ nhặt không đáng kể, hoặc duy trì bình đẳng sự trợ giúp của em dành cho anh, nhưng trên sự thật, em hiểu rõ nhất, cái em dành cho anh mới là điều nhỏ nhặt không đáng kể, và cái anh dành cho em, có thể cả đời này em đều trả không hết, bởi vì, cái anh cho em không chỉ trên thực tế là giúp đỡ thôi, anh đã chăm sóc dành cho em sự kiêu ngạo hãnh diện, bảo vệ sự tôn nghiêm cho em!"

"Nhất Hàng, là em mắc nợ anh, từ lúc em và Lục Văn Bân tranh chấp ly hôn, lại đem hôn nhân mình làm con chip, đổi sự hợp tác với anh, từ lúc bắt đầu, em đối xử đều không công bằng với anh, lúc em chấp nhận kết hôn với anh, không nghĩ rằng sẽ có quan hệ yêu đương gì, nhưng trong thời gian ngắn này, em và anh cùng nhau trải qua nhiều sự việc, em phát hiện, anh thật sự là người đàn ông khó tìm nhất trên thế giới, không giống loại người như Lục Văn Bân không biết luận sự.

Nhất Hàng, em sớm đã vui mừng vì gặp được anh, anh nói rằng thích em, em tin tưởng, đủ để em tin tưởng anh rồi, sợ rằng đều anh nói không thật, em cũng không oán trách gì, bởi vì là anh, em nguyện thử trải nghiệm một mối tình mới, chỉ vì anh, sợ rằng chịu thêm một lần đau, em cũng bằng lòng!

Em cũng biết rằng, hôn nhân trước đó của em và Lục Văn Bân, chẳng qua cũng chỉ là lời nói dối dựa theo sắp đặt, hắn lừa em kết hôn, em lại nghĩ gã cho anh ta sẽ được sống yên bình, em đối với hắn không chút tình cảm gì, thậm chí không có tiếp xúc cơ thể, trước khi quen hắn, em cũng chưa từng yêu ai, chưa có kinh nghiệm yêu đương trai gái, nhưng em tin tưởng bằng cả trái tim mình.

Nhất Hàng, em không hoàn toàn không có cảm giác với anh, cho dù em có rèn luyện bản thân kiên cường đến cỡ nào đi chăng nữa, giá băng đi chăng nữa, mạnh mẽ đi chăng nữa, nhưng trong thâm tâm sâu thẳm của em, vẫn rất yếu đuối, vẫn luôn trong chờ một tình yêu ấm áp, những điều tốt anh đối xử với em, em đều ghi nhớ, sự đầm ấm mỗi lần anh mang đến bên em, em đều hiểu thấu, em không biết cảm giác này có phải là thích hay không, hay sau này có thật chăng đã thích anh, thậm chí, đã yêu anh rồi không.

Nhưng em đều cảm thấy những đều đó không quan trọng, cái quan trọng là, bây giờ em đã là vợ anh rồi, hôm nay chúng ta còn diễn một vở kịch hay ở trước mặt mọi người, mọi người đều biết chúng ta đã ở bên nhau rồi, nếu như em không buông bỏ em, phản bội em, em nghĩ, chúng ta sẽ luôn luôn không rời xa nhau."

"Được!" trong lòng của Hoắc Nhất Hàng dâng trào hạnh phúc niềm vui và cảm động đến khó tả, anh ta không kiềm chế được ôm chầm lấy Vân Khuynh vào lòng: "Khuynh Khuynh, anh rất thích sự thẳng thắng của em, em cảm thấy cách cư xử của chúng ta như vậy thật là tốt, em bộc lộ những lời lẽ đó với anh, còn hơn những bằng chứng lời thề son sắt, nhưng anh vẫn muốn nói với em, anh sẽ là người đối xử với em tốt nhất thế gian này, sẽ không bỏ rơi, phản bội, anh chỉ ở bên em mãi mãi, cho đến khi bạc đầu, anh còn muốn thấy em chết trước mặt anh, bởi vì anh không nỡ cho em một mình ở lại, vật vả đau khổ cho sự mất mát, Khuynh Khuynh, em là vợ của Hoắc Nhất Hàng, cả đời này, không! Kiếp sau, đời đời kiếp kiếp nữa!"

"Làm gì có cái kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, em không tin, con người, chỉ có một kiếp, phải trân trọng cho tốt." Vân Khuynh cảm động đến rối tinh rối mù, vì muốn nói lời nhẹ nhàng tí, nên mới nói ra câu nói đó.

Ai ngờ, Hoắc Nhất Hàng lại tỏ ra nghiêm túc nói: "Khuynh Khuynh, lúc trước anh cũng không tin những thứ này, nhưng sau khi kết hôn với em rồi, anh đã nguyện tin rồi, anh sợ một kiếp người quá ngắn, không đủ anh đem hết những thứ tốt đẹp dành cho em, anh còn sợ nếu thật sự có kiếp sau, anh sẽ không nói những điều tốt đẹp với em trước đâu, em hãy gặp gỡ Lục Văn Bân trước đi, Trương Văn Bân, Lý Văn Bân gì đó, chịu đựng bi thương, càng lo sợ lỡ Trương Văn Bân, Lý Văn Bân thật sự có tốt với em rồi, em sẽ thích anh ta, em biết tính anh rất nhỏ mọn, không chịu được sự dòm ngó em!"

Vân Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Hoắc Nhất Hàng vẻ thành thật, các thứ khác trong lòng như đã ổn định chỗ

Cô ta cười: "ai dám dòm ngó em, tứ chi anh khỏe như vậy, chỉ cần người khác có cái suy nghĩ thôi, đã bị anh tống cổ đi rồi, trực tiếp bị anh bóp chết trước rồi!"

Câu nói này, chỉ là câu phù phiếm, Hoắc Nhất Hàng lại nghĩ ngay đến Tống Tây Hoa, anh ta vểnh môi cười: "Khuynh Khuynh, em chỉ nói đúng một phần."

Nói xong, anh ta cúi xuống, nói bên tai của Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, anh không chỉ tứ chi mạnh khỏe, anh ngũ chi đều mạnh khỏe đấy!"

"Ngũ chi? Người chỉ có tứ chi thôi, anh sao lại có chi thứ năm chứ? Anh đây chả phải……" nói một nửa, Vân Khuynh hiểu ra ý Hoắc Nhất Hàng cái chi "thứ năm" là ở đâu rồi, gương mặt lại "soạt" đỏ ửng: "anh……anh nói chuyện không thể đàng hoàng tí được chứ?"

"Anh có gì không đàng hoàng chứ," Hoắc Nhất Hàng "ranh mãnh": "anh bây giờ đã rất đàng hoàng rồi, những lúc không đàng hoàng, ừm, thì là vậy đó!"

Lời nói chưa dứt, anh ta bỗng ôm chầm lấy Vân Khuynh, cùng nhảy xuống hồ bơi bên cạnh.

"Tủm" một tiếng, hai người đều rơi xuống nước, Vân Khuynh chưa chuẩn bị, sợ đến nổi ôm choàng lấy cổ của Hoắc Nhất Hàng, nhưng cô ta ý thức được bản thân đã rơi xuống hồ bơi rồi, bỗng chốc nhăn nhó cau mày.

Mùa đông lạnh giá vậy, Hoắc Nhất Hàng lại ôm chầm lấy cô nhảy xuống hồ, lại không……(lạnh?) sao, thực sự không lạnh.

Lúc cô ta cảm thấy nhiệt độ nước xung quanh như ý muốn, chân mày buông lỏng, và có chút kinh ngạc: "hồ nước trong này, lại là nóng nhỉ?"

"Ừm!" Hoắc Nhất Hàng miệng cười ấm áp: "anh sợ tí nữa chúng ta sẽ vận động, em sẽ bị lạnh, đã cho người lắp đặt ống nước nóng vào trong nước, và làm cái máy giữ nhiệt."

106. Chương 106

Anh ta cố tình nhấn mạnh hai từ "vận động", khiến cho Vân Khuynh đỏ mặt và nhanh chóng mở chủ đề: "Anh…anh làm như vậy quá ngông cuồng, một hồ bơi nước nóng lớn như vậy thì phải đốt trong vòng bao lâu? Để bao lâu?"

Hoắc Nhất Hàng nói: "Anh cứ tưởng rằng, câu hỏi của em là tiếp theo mình sẽ làm trong bao lâu."

Đặt một bể nước nóng thật sự không là gì, có rất nhiều ngành phòng tắm công cộng hoặc ngoài trời, không phải cũng cung cấp nước nóng cho bể?

Anh ta biết rằng Vân Khuynh mở chủ đề nói như vậy chỉ do cô ấy đang xấu hổ, nhưng cô ấy luôn xấu hổ như vậy thì không được.

Vì thế, anh ta đã kéo chủ đề nói lại và trực tiếp nói với cô ấy: "Khuynh Khuynh, anh muốn em, ở đây, ngay lúc này!"

"Anh…" Đôi má đỏ của vân Khuynh như một hạt giống chín quả: "Em hiểu….ý của anh, anh không thể nào nói tránh một chút sao?"

"Tại sao anh phải nói tránh chứ?" Hoắc Nhất Hàng nói: "Bây giờ em là vợ anh, chúng ta đều là những

người trưởng thành khoẻ mạnh, anh có ý định với em và muốn hoà nhập cùng em, đây là điều không thể bình thường được nữa, không phải sao?"

"Đúng, nhưng mà…." Vân Khuynh đang suy nghĩ, nhưng lại không biết phải nói gì.

Hoắc Nhất Hàng nhếch khoé miệng: "Đừng nhưng nhị nữ, nắm bắt thời gian" Lời nói của anh ta vừa dứt thì anh đã khéo léo bắt đầu cởi quần áo trên người Vân Khuynh: "Lần đầu tiên, anh cho em trải nghiệm không tốt, tối nay anh phải xoá sạch cảm giác tồi tệ đó!"

Vân Khuynh chưa kịp phản ứng, quần áo đã bị Hoắc Nhất Hàng vứt sang một bên. Cô ta không nhịn được và nói thêm: "Anh đừng vứt xuống nước, áo này mắc lắm đó, ngâm vào nước hư thì thật tiếc."

"Ồ, anh đã cưới một người vợ chu đáo và kỹ càng." Hoắc Nhất Hàng vừa "bận" vừa nói: "Nhưng mà Khuynh Khuynh à, bây giờ chúng ta đều ở trong nước rồi, anh chỉ quan tâm đến em. Quần áo hay thứ gì đó quá cản trở rồi nên tốt hơn hết là đi qua một bên."

"Em yên tâm, sau này em muốn quần áo gì thì anh đều sẽ mua cho em, dù cho người đàn ông của em không đủ điều kiện thì cũng sẽ mua nổi vài bộ quần áo cho em…ngoan, nâng tay lên cởi áo ra….umm, và nâng đùi lên…"

Vân Khuynh phát hiện, đối với những nhu cầu này của Hoắc Nhất Hàng, cô ấy vàng khó từ chối hơn Ngay cả khi cô ấy từ chối từ lúc đầu nhưng nhìn thấy ánh nhìn đỏ rực trong mắt anh thì sự từ chối yếu ớt này cũng nhanh chóng tan chảy.

Làn sóng trong bể nước ấm bắt đầu lắc lư, một đôi tình nhân nồng cháy bên nhau trong một đêm bình yên như vậy.

Hoắc Nhất Hàng cũng không biết là vô tình hay cố tình. Anh ta không hướng về phía thành bể, chỉ đứng trong bể và sóng nước vừa đủ chảy qua ngực anh. Vân Khuynh bị anh ta nhấc lên, trọng tâm không vững thế nên chỉ có thể ôm lấy anh ấy. Hai người không ngừng trong tư thế thân mật, trong tình yêu đại dương và không ngừng tiến lên.

Giữa trận chiến, Vân Khuynh cảm thấy đôi khi bản thân trở thành một con thuyền nhỏ, đung đưa trong những cơn sóng dữ dội mà Hoắc Nhất Hàng mang đến cho cô. Bất cứ khi nào đều có khả năng bị chìm, nhưng giây phút cuối cùng anh bị kéo về và có ý tưởng để cập bến, nhưng lại có sự tiếc nuối trong cảm giác tuyệt vời.

Đôi khi nó cũng rất êm đềm, giống như một cơn gió thổi nhẹ, làn sóng nhẹ nhàng lăn trên bãi cát trắng, mọi thứ thật hài hoà, thư giãn và yên tĩnh.

Đôi khi, cứ nghĩ rằng bản thân trở thành một chiếc lông vũ nhẹ nhàng, lơ lửng trong không trung, bơi qua lại…

Cho đến lúc, Vân Khuynh cảm giác được một tia nóng phun sâu vào trong cơ thể của bản thân.

Cô giật mình tỉnh dậy, nắm lấy tay Hoắc Nhất Hàng vội vàng nói: "Anh….hôm nay anh không đeo bao?!"

Kể từ khi Hoắc Nhất Hàng có được giấy chứng nhận kết hôn, hai người trở thành vợ chồng hợp pháp, điều như thế này cũng đã xảy ra vài lần. Hoắc Nhất Hàng mua một hộp bao tránh thai, mỗi lần luôn nhớ dùng một cái, nhưng đến hôm nay rõ ràng là không dùng….

"Anh không đeo bao, em….có thai thì làm sao?" Vân Khuynh có chút hoảng loạn.

"Đúng, hôm nay anh không đeo!" Hoắc Nhất Hàng trả lời câu hỏi của Vân Khuynh trước, và tiếp tục hỏi cô: "Khuynh Khuynh, anh không có ý định đeo nó, trước đó anh luôn muốn giúp em thoát khỏi những hoàn cảnh khó khăn, nghĩ cách khiến em ra khỏi cuộc hôn nhân với Lục Văn Bân, cũng sợ rằng em mệt mỏi nên anh khăng khăng đeo nó. Nhưng bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, những chuyện đó đã giải quyết được phần lớn nào rồi. Chúng ta bây giờ cũng thoải mái nhiều rồi, nên anh cảm thấy chúng ta cũng nên có một đứa con rồi."

Nói xong điều này, trong lòng Hoắc Nhất Hàng có chút hồi hợp và nhanh chóng nói thêm vài câu: "Khuynh Khuynh, chẳng lẽ em không muốn có một đứa con thuộc về mình sao? Cho dù là nam hay nữ thì chỉ cần đứa bé mang dòng máu của em, là con của em thì em có thể mang những sự thiếu sót sự tiếc trong bản thân mình để bù đắp cho đứa con khiến đứa con không phải nhiều đau khổ như em, sự yêu thương của em sẽ giúp cho con luôn toả nắng vui vẻ, em không để con lựa chọn con đường mà chúng không thích, giấc mơ của chúng đều có thể trở thành hiện thực, em không quan tâm rằng con có hiếu thảo, bình thương hoặc là vĩ đại đều được. Chỉ cần con có thể khoẻ mạnh khôn lớn, hạnh phúc đến già…"

Có lẽ Hoắc Nhất Hàng mô tả rất tốt, Vân Khuynh im lặng di chuyển, trong lòng có chút rung động.

"Em….em không phải không muốn có con, em chỉ là có một số nỗi sợ hãi. Em không nghĩ rằng bây giờ là thời điểm tốt. Lục Văn Bân kết hôn với Dương Liễu, Vân Bính Hoa và Tô Tương không còn quan hệ gì với em nữa, Vân gia đã mất nhưng Lục gia vẫn còn. Thù của bà nội em chưa trả xong, vả lại bao gồm Dương Liễu trong Lục gia và những người khác, em nghĩ rằng họ chắc chắn còn có âm mưu để chống lại em. Chỉ là họ chưa hành động thôi."

"Nhất Hàng, nếu như em mang thai vào thời điểm này, không phải sẽ rất nguy hiểm sao? Ngay cả khi em có thể ổn định trong thời kỳ mang thai, sau khi sinh đứa trẻ ra thì cũng tránh được sự nguy hiểm sao?"

"Em có thể khiến bản thân gặp nguy hiểm, nhưng nếu có con mà lại không thể được vệ được chúng thì em nghĩ rằng em sẽ càng…."

Vân Khuynh chưa nói dứt câu, Hoắc Nhất Hàng đã ngắt lời rồi: "Khuynh Khuynh, bây giờ em còn chưa thích nghi với danh tính của mình sao? Em không cô đơn nữa!"

Trong ánh nhìn của Hoắc Nhất Hàng toát lên sự nghiêm túc và có vẻ hơi tức giận: "Khuynh Khuynh, anh

nói lần cuối, em đã kết hôn với anh rồi, em là người đã có chồng. Dù có mưa gió bão bùng thì cũng có người ở bên cạnh em. Bảo vệ đứa trẻ và phụ nữ cũng chính là trách nhiệm của anh. Chẳng lẽ em nghĩ rằng, anh không có khả năng bảo vệ em và con của chúng ta sao? Em không tin tưởng anh sao?"

"Đây…." Vân Khuynh lắc đầu: "Không phải, Nhất Hàng, anh hiểu lầm rồi, em không phải không tin tưởng anh, chỉ là…."

"Vậy thì em đừng sợ, đừng hoảng, đừng ngần ngại." Hoắc Nhất Hàng dùng hai tay giữ trên khuôn mặt của Vân Khuynh và hôn nhẹ lên đôi môi đỏ của cô, nhẹ nhàng nói: "Khuynh Khuynh, lúc trước mẹ anh thường nói, khi người đứa trẻ trở thành người đàn ông thì sẽ không còn nhà nguyên thuỷ, mà là tìm thấy một người phụ nữ thích hợp, kết hôn với cô ta thì mới được xem là nhà mới. Sau đó có con thì gia đình này sẽ hoàn hảo.

Khi mẹ nói với anh những điều này, mặc dù muốn cảm giác ôm cháu nội, nhưng bây giờ anh thật sự muốn cùng em sinh một đứa con, một đứa con thuộc về chúng ta, đứa trẻ sẽ nối tiếp dòng máu của chúng ta, là tình yêu của chúng ta. Anh phụ trách dạy con sự dũng cảm kiên cường, em phụ trách dạy con hiền lành tử tế, được không?"

Hoắc Nhất Hàng nói trong sự chân thành, Vân Khuynh đều có thể cảm nhận được, cô mở miệng và mỉm cười, nói trong nước mắt: "Được thôi! Anh nói sinh thì sinh, nếu như sinh con gái thì anh phải bảo vệ hai mẹ con, nếu như sinh con trai…."

"Cha con anh sẽ bảo vệ em!" Hoắc Nhất Hàng nói trong sự vui vẻ, không thể chịu đựng và hôn lên môi Vân Khuynh: "Vậy thì chúng ta…thêm một lần nữa, anh cảm thấy xác suất một lần có chút nhỏ…."

Do đó, hai tiếng tiếp theo thì Vân Khuynh không ngừng bị Hoắc Nhất Hàng tiến vào trong cơ thể.

Người đang ngâm mình trong nước nóng, rất dễ bị yếu, cộng với bài tập thể dục "Bạo lực" này thì đến khi kết thúc cô cũng không muốn di chuyển dù chỉ là một ngón tay.

Hoắc Nhất Hàng là sinh long hoạt hổ, bế cô ấy lên bờ nghỉ ngơi, để cô ấy ngồi trên những bậc thang, đi lấy chiếc khăn khô sau đó quấn vào người cô ta và ôm vào trong căn biệt thự đang bật điều hoà.

Sau đó, Hoắc Nhất Hàng thổi mái tóc ướt của Vân Khuynh và Vân Khuynh hỏi anh ấy, "Tối nay chúng ta không quay lại Quân Tỷ Sơn Trang sao?"

"Ừm, không về nữa." Hoắc Nhất Hàng nói: "Nếu như về, mẹ chắc chắn sẽ liên tục tụng kinh việc chúng ta đã phá hôn lễ của Lục Văn Bân và Dương Liễu, bà ta rất phấn khích. Nếu không nói những lời phấn khích đó ra thì sẽ không ngủ được, em mệt rồi, tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đến sáng mai hãy trở về."

Vân Khuynh đã hiểu rõ và cười, nằm trên giường với sự yên tâm

Một lát sau, Hoắc Nhất Hàng cũng lên giường.

Vừa nằm xuống thì một cuộc điện thoại gọi đến, anh ta nhấc nó lên nghe hơn một phút và nói: "Được, tôi biết rồi, cậu tiếp tục quan sát họ."

"Nhất Hàng, xảy ra chuyện gì vậy?" Vâ Khuynh nghiêng người qua và hỏi Hoắc Nhất Hàng.

"Tô Tương nhập viện rồi." Hoắc Nhất Hàng nói kết quả trước và cẩn thận quan sát biểu hiện của Vân Khuynh.

Nét mặt của Vân Khuynh có chút thay đổi, nhưng chỉ một lát sau là bình phục như bình thường, bình tĩnh và hỏi: "Bệnh gì?"

"Không có bệnh!" Hoắc Nhất Hàng đặt sự an tâm của mình vào trong bụng, phản ứng của Vân Khuynh khiến anh ta tin rằng ảnh hưởng của Vấn Bính Hoa và Tô Tương với cô ấy càng ngày càng ít.

Anh ta tiếp tục nói: "Người mà anh sắp xếp gửi tin nhắn đến, nói rằng đám cưới Lục Văn Bân và Dương Liễu đã kết thúc, Lục Văn Bân rời đi trước, Cao Thuý Lan và Vân Bính Hoa, Tô Tương đã cãi nhau một trận và sau đó cũng rời đi với Lục Bác Dương. Sau đó Dương Liễu, Tô Tương, Vân Bính Hoa đã xé mặt, Tô Tương bị Dương Liễu làm tức đến ngất đi và Vân Bính Hoa đưa đến bệnh viện.

Vân Khuynh nghĩ một hồi và nói: " Em có thể đoán được giữa họ đã xảy ra chuyện gì, cái loại người ích kỷ và độc ác như Dương Liễu chắc là biết rằng Vân Bính Hoa và Tô Tương hết tiền rồi nên đã từ bỏ họ."

"Vậy em….bây giờ có cách gì?" Hoắc Nhất Hàng hỏi: "Anh ám chỉ việc đối với Vân Bính Hoa và Tô Tương."

"Không có cách gì cả." Vân Khuynh trả lời: "Bà nội đã nói, mọi thứ đều có hậu quả riêng của nó. Họ đã nhiều năm yêu thương Dương Liễu, đây là quả của họ thì để họ tự nuốt lấy nó. Đối với em, em với họ đã không có quan hệ gì nữa, trong lòng vẫn sẽ đau nhưng sẽ không có hành động thực tế gì nữa.

"Hy vọng trong lòng em thực sự không còn đau buồn nữa." Hoắc Nhất Hàng ôm chặt Vân Khuynh im lặng một lúc và nói: "Khuynh Khuynh, anh chuẩn bị cái chết cho Lục gia rồi!"

107. Chương 107

Vân Khuynh quay lại và nhìn Hoắc Nhất Hàng một cách nghiêm túc.

Anh ta chưa từng nói từ "chết", nhưng hôm nay anh ta đã nói. Xem ra, anh ta thật sự đã chuẩn bị tất cả để đối phó với Lục gia rồi. Hơn nữa, muốn tạo một cú đấm, khiến Lục gia không còn khả năng phản đòn!

Vì thế, cô ấy hỏi: “Anh đã lên kế hoạch như thế nào? Em có thể biết không? Hoặc là, có cần em giúp việc gì không?” đối phó với những người trong Lục gia thì cô ta không có bất kỳ nghi ngờ gì.

“Đương nhiên là có!” Hoắc Nhất Hàng nói: “Với việc đối phó với Lục gia thì chúng ta cần phải mạnh mẽ và đoàn kết! Khuynh Khuynh, em giúp anh việc này….”

Trong đêm yên tỉnh, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng sau khi bàn xong việc thì vui vẻ và cùng nhau đi ngủ.

Cao Thuý Lan vừa đến nhà, chưa bước vào cửa thì Lục Bác Dương đi trước đột nhiên quay lại, hung hăng và tát vào mặt bà ta, bà ta không kịp phản ứng và ngay cả chiếc xe lăn cũng ngã xuống đất.

“Lục Bác Dương, ông điên rồi phải không, tại sao đánh tôi!” Với cơn đau đớn trên khuôn mặt, Cao Thuý Lan nhìn chằm chằm Lục Bác Dương với sự bực tức.

“Tại sao? Bà còn dám hỏi tôi tại sao?” Lục Bác Dương thở hổn hển và tức tưởi, ông ta bước lên phía trước nhặt quần áo của Cao Thuý Lan, đỡ bà ta dậy và ném lên các bậc thang: “Cũng là do bà là một người không nhìn xa, không có kiến thức sâu rộng! Nếu không phải là do tâm nguyện của bà muốn cái con độc ác đó làm con dâu thì mặt mày của Lục gia có khó coi đến vậy không? Mắt bà mù rồi sao, không nhìn thấy những vị khác nhìn Lục gia với vẻ cười nhạo sao? Hay là điếc rồi, không nghe thấy sự chế giễu của họ đối với Lục gia chúng ta sao?

Cái gì mà Vân Khuynh rất dứt khoát, không thích hợp làm vợ? Cái gì mà trong lòng Vân Khuynh không có Văn Bân, trong lòng đã có những suy nghĩ khác? Cái gì mà Dương Liễu yêu Văn Vân, chỉ cần chúng ta đối xử tốt với cô ta thì cô ta sẽ chết vì chúng ta? Cái gì mà Vân Khuynh tính cách mềm yếu, chỉ cần bị ép buộc bởi quyền lực thì có thể đưa cổ phần cho Dương Liễu? Cái gì mà Dương Liễu sẽ lấy hết toàn bộ của Vân gia đưa cho Lục gia, sẽ ở nhà an phân dạy dỗ con cái?——Đây đều là những điều trước đó bà nói trước mặt tôi và ba, nhưng câu nói nào là thật?

Vân Khuynh và Văn Bân ly hôn rồi, không chỉ lấy đi những gì cô ta trước đó đã đưa cho Lục gia, mà còn lấy đi rất nhiều từ Lục gia, Lục gia chịu tổn thất nặng nề!

Hơn nữa, tính cách của cô ta cũng không mềm yếu, mà là do cô ta đã từ bỏ Vân gia. Vân gia cũng không còn nữa, chẳng lẽ đây không phải một tay cô ta làm nên sao? Năng lực của cô ta không dùng trên sự nghiệp của Lục gia, nhưng lại dùng để đối phó với Lục gia và Vân gia, đây đều là bà, đều là do đứa con của bà sinh ra tạo nên!

Tôi và ba đã đồng ý cho Dương Liễu vào cửa, nhưng cái cô Dương Liễu đó có đức tính gì? Vừa bước chân vào lục gia thì đã không có gì tốt, vừa kết hôn đã quậy đến khó coi như vậy, cô ta có phải là người tự kỷ luật không? Tôi nghĩ rằng cô ta khi không có chuyện cũng sẽ làm chuyện trở nên nghiêm trọng!

Trong lòng cô ta đang gào thét dữ dội, cầm tiền trong tay nhưng không đưa toàn bộ cho Lục gia, chỉ sinh một đứa con cho Lục gia thì đã thay đổi nét mặt, làm dẻ làm dáng và chỉ đem lại cho Lục gia sự xấu hổ và tai hoạ.

Tôi thật hối hận, tại sao tôi lại đồng ý các người đưa sao chổi đó vào nhà!

Lục Bác Dương càng ngày càng tức giận, lại không chịu được và đạp Cao Thuý Lan mấy cái!

Khi Cao Thuý Lan bị ném trên bậc thì lưng đã bị đập vào nền đá cẩm thạch cứng, đau đến khó chịu. Chưa kịp phản ứng lại thì lại bị Lục Bác Dương đạp thêm mấy cái. Cả khuôn mặt của bà ta tối lại.

Trong lòng bà ta rất ghét, rất tức giận, nhưng từ khi bị Lục Bác Dương đánh đập thì bà ta không dám kiêu ngạo trước mặt Lục Bác Dương nữa.

Chỉ có thể chịu đựng nỗi đau, sự bất bình và giải thích để tự bảo vệ mình: "Tôi…Tôi cũng là bị cái con tiện nhân đó lừa dối, tôi đâu biết rằng con tiện nhân đó với bề ngoài ngoan ngoãn nhưng trên thực tế thì ác độc như vậy? Cũng là do Vân Bính Hoa và Tô Tương hai con người ngu ngốc đó, là họ không dạy dỗ tốt con gái ruột của mình và cũng dạy hư đứa con nuôi của mình!

Nhưng tiệc cưới, đó không phải là lỗi của tôi, đó là do con tiện nha đầu Vân Khuynh đó phá hỏng! Tôi dám chắc, cô ta sớm đã cùng phe với Hoắc Nhất Hàng rồi, cố tình đến hôn lễ phá hỏng nó!

Còn cái người Hoắc Thành Quân đó, không phải nhiều năm trước đã đi nước ngoài sao? Bà ta chắc chắn về đây để trả thù Lục gia, nhưng sự việc có lỗi với bà ta về trẻ mồ côi và goá phụ không phải do tôi…"

Câu cuối cùng, Cao Thuý Lan nói rất nhỏ, nhưng Lục Bác Dương cũng nghe thấy.

Khuôn mặt ông ta bỗng ảm đạm.

Lúc đó, chồng của Hoắc Thành Quân đã qua đời. Ông ta và ba của ông ta Lục Lợi Quần trừng mắt nhìn đám tan mới đó, Hoắc Nhất Hàng lúc đó chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện thì đã dành lấy Lục Thị. Từ một con ký sinh trùng ăn bám Lục thị, đã trở thành ông chủ của kiểm soát của Lục thị! Mặc dù ông ta và Lục Lợi Quần không thừa nhận việc đó nhưng chuyện này thật sự có một chút khốn nạn?

Nhưng nhân tham tài nhi tử, điểu tham thực nhi vong. Vào thời điểm đó, Hoắc Thành Quân vì cái chết của Lục Kiến Phong đã rất buồn, vì thế đã không quan tâm đến Lục thị. Hoắc Nhất Hàng còn nhỏ như vậy cũng không thể chịu được gánh nặng của Lục thị, ông ta và ba Lục Kiến Phong tại thời điểm đó có thể đẩy mạnh Lục thị thì cũng là công sức?

Hơn nữa, những năm qua nếu như không phải là vì ông ta và ba chăm sóc cho Lục thị thì Lục thị sớm đã mất rồi. Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất hàng có tư cách gì quay về trả thù họ?

"Người người đàn bà chết tiệt này! Bà biết thế nào là hối lỗi và xin lỗi không? Xem ra là gần đây bà đã không bị đánh đập nên cơ thể bắt đầu ngứa ngáy rồi phải không…."

Chưa nói dứt lời, Lục Bác Dương lại kéo Cao Thuý Lan lên và kéo bà ta xuống bậc thang. Đá đấm bà ta, vừa đánh vừa chửi mắng: "Cái loại Thành sự bất túc, bại sự hữu dư. Còn dám cãi với tôi, bà nghĩ rằng những năm qua tôi không đụng vào bà là tôi không dám sao? Cũng không nghĩ xem, Cao gia các ngươi luôn được Lục gia giúp đỡ, nếu như không có sự ủng hộ của tôi thì bà được xem là phú gia ngàn kim không?"

"Sĩ diện? Lúc trước cũng là do tôi sĩ diện nên mới lấy bà, nhưng bây giờ tôi còn mặt mũi gì nữa? Mặt của tôi đã sớm bị bà và đức con trai bất hiếu mà bà sinh ra ném đi rồi! Nếu như không phải vì dự án hải ngoại chưa thành công, sợ rằng ly hôn với bà sẽ mang lại cho Lục gia nhiều tác độc bất lợi thì tôi đã sớm ly hôn với bà rồi!"

Đây là lần đầu tiên Lục Bác Dương phẫn nộ và nói về việc ly hôn. Cao Thuý Lan đã bắt đầu trở nên hoang mang.

Luôn nghĩ rằng bà ta là một người đàn bà quý tộc giàu có nhưng đều là do bà ta là vợ của Lục Bác Dương, dù cho Lục Bác Dương có nuôi bao nhiêu người phụ nữ bên ngoài, sinh ra bao nhiêu đứa con, thì bà ta chỉ cần là vợ của Lục Bác Dương thì bà và con trai bà bất cứ thứ gì cũng có. Nếu như Lục Bác Dương ly hôn với bà ta…..không! Trong trường hợp đó, bà ta thậm chí không dám nghĩ đến.

Bà ta, Cao Thuý Lan là một người vợ quý tộc giàu có, tuyệt đối không được từ bỏ! Tuyệt đối không được trở thành trò cười của toàn Vinh Thành! Tuyệt đối không thể để phụ nữ bên ngoài của Lục Bác Dương dành vị trí của mình!

"Chồng ơi! Chồng ơi tôi sai rồi." Cao Thuý Lan đột nhiên ôm lấy chân Lục Bác Dương, nói một cách khiêm nhường: "Tôi không nên tin lời nói của con tiện nhân Dương Liễu đó, không nên giúp cô ta thuyết phục ông và bố ông vào cửa nhà Lục gia, nhưng tôi thật sự là bị cô ta lừa dối. Tôi nghĩ rằng cô ta cuối cùng đã sinh cho Lục gia một đứa con, hơn nữa cô ta và Văn Bân đã quen nhau trước Vân Khuynh. Vân Khuynh không tốt, mọi người chúng ta đều biết, nhưng tôi đâu biết rằng Dương Liễu cũng không tốt? Nhưng mà, tôi làm mọi thứ đều là vì con của chúng ta, đều là vì Lục gia, đều là vì ông…."

"Đừng nói những điều hay như vậy!" Lục Bác Dương hất tay của Cao Thuý Lan ra, lạnh lùng và nói: "Bà vì con trai của bà là thật, bà vì bản thân mình là thật, vì tôi và vì Lục gia thì có ma mới tin. Đừng tưởng rằng tôi không biết những mánh khoé bà làm sau lưng tôi! Khi toà án kết án ly hôn của Văn Bân và Vân Khuynh, dưới tên của Văn Bân có nhiều tài sản đó là đến từ đâu? Chuyện này tôi chưa từng hỏi bà!"

"Cao Thuý Lan! Bây giờ tôi thấy bà hối lỗi! Nếu như bà không muốn ly hôn với tôi thì hôm nay dọn ra ngoài ở, tôi đã hứa với Kiều Kiều để cô ấy dọn vào ở!"

Trong lòng Cao Thuý Lan chìm xuống, thì ra đây là mục đích áp đặt của Lục Bác Dương?

Ông ta muốn để bà ta dọn ra sau đó để Ngô Kiều Kiều con tiện nhân đó và nhà>

"Không được!" Cao Thuý Lan nói: "Tôi không đồng ý dọn ra ngoài, càng không đồng ý để Ngô Kiều Kiều dọn vào, cô ta là gì? Cô ta có tư cách gì để sống trong nhà cũ của Lục gia? Lục Bác Dương, tôi mới là vợ của ông, những năm qua ông ở ngoài chơi bao nhiêu phụ nữ tôi đều mắt nhắm mắt mở. Nhưng ông muốn

đuổi tôi ra ngoài để đưa con tiện nhân đó vào thì tôi tuyệt đối không đồng ý!"

"Bà nói Kiều Kiều tiện? Bà cao quý đến mức nào?" Lục Bác Dương chế nhạo Cao Thuý Lan, khuôn mặt ông ta đầy sự kiêu hãnh: "Không phải bà nói như vậy sao? Sinh một đứa con cho Lục gia, không có công lao thì có khổ lao, thì có thể để cô ta vào nhà? Dương Liễu cái con sao chổi đó có thể cưới cho con trai bà, Kiều Kiều của tôi cũng sinh cho tôi hai con trai một con gái, tại sao không thể bước vào nhà?

Tôi nói cho bà biết, tôi không những đưa Kiều Kiều vào nhà mà còn đưa Ngọc Lan, Dao Dao, Hồng Nhi, Giai Giai đều đưa vào hết! Và bà hãy cút ra khỏi nhà!

Chuyện này tôi không bàn luận với bà, bà không có quyền nói. Nếu như không nghe lời thì tôi sẽ đánh toàn thân! Sau đó ly hôn, đến lúc đó ba giao cho tôi Lục thị, một phần tôi cũng không chia cho mẹ con bà!"

Lục Bác Dương nói dứt câu, lại hung hăng đạp Cao Thuý Lan và kéo Cao Thuý Lan xuống đất và tự đi vào trong biệt thự.

Cao Thuý Lan cảm thấy cơ thể rất đau đớn, nhưng nỗi đau trong lòng không thể chịu đựng hơn nỗi đau cơ thể. Cao Thuý Lan dành phần lớn cuộc đời mình sống trong những vì sao, nhưng khi con trai bà kết hôn thì bà đã bị người chồng chán ghét và đến mức bỏ rơi?

Bà ta quỳ trên mặt đất, tức giận căm ghét và điên loạn trong tâm trí, đối mặt với sự đánh đập và bắt nạt của Lục Bác Dương, bà ta không còn khả năng chống cự.

Vì vậy, bà ta đã đặt tất cả sự oán giận lên người Vân Khuynh.

Cái con nha đầu chết tiệt, mọi thứ đều là từ khi Vân Khuynh kết hôn với Văn Bân. Bà ta Cao Thuý Lan bây giờ thảm như vậy đều là do Vân Khuynh, bà ta tuyệt đối không bỏ qua cho Vân Khuynh!

Cao Thuý Lan trừng mắt nhìn, mặt bà như một con ma nham hiểm. Đã có một kế hoạch xấu xa trong tâm trí bà ta.

108. Chương 108

Cao Thúy Lan gọi điện cho Lục Văn Bân trước: "Con trai, con nhanh về nhà tổ đi, ba con sắp đánh chết mẹ!"

Lục Văn Bân ở chỗ Triệu Thanh Thanh uống say mèm, căn bản không nhận được điện thoại, Triệu Thanh Thanh thấy điện thoại đến của Cao Thúy Lan, muốn lấy lòng Cao Thúy Lan, liền nghe điện thoại, giọng ngọt ngào nói: "Bác gái, hôm nay tâm trạng Văn Bân không tốt, mới vừa ngủ, bác có chuyện gì, nói với con trước, con…"

“Cô có thể giúp được gì? Con tiện nhân xuất thân thấp hèn!” Cao Thúy Lan không thích Triệu Thanh Thanh, trước đây bà ủng hộ Lục Văn Bân tìm Triệu Thanh Thanh, chẳng qua là bị Dương Liễu kích động, bà cảm thấy, dù cho 1 ngày bà lưu lạc thành ăn xin, cũng cao quý hơn Triệu Thanh Thanh xuất thân bần hèn.

Cộng thêm Lục Bác Dương muốn đưa người phụ nữ bên ngoài về nhà tổ Lục gia, tim Cao Thúy Lan đầy oán hận, đương nhiên tiểu tam như Triệu Thanh Thanh bà sẽ không muốn có quan hệ tốt.

Nghe điện thoại truyền đến tiếng “tút tút tút”, hiển nhiên Cao Thúy Lan đã cúp máy.

Mặt Triệu Thanh Thanh âm trầm, thứ già đáng chết, dám mắng cô?

Không phải chỉ là sinh ra trong gia đình cao quý sao? Hừ! Đã tàn phế nửa người rồi, còn tưởng mình giỏi lắm sao?

Đợi Triệu Thanh Thanh cô giàu lên, nhất định không để thứ già này sống tốt!

Sau khi cúp máy, Cao Thúy Lan suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định gọi về nhà mẹ của mình, người bà nghĩ đến trước tiên, là Cao Hùng.

Ai ngờ, Cao Hùng vừa nghe bà nói xong, liền tức giận nói: “Chị còn có mặt mũi gọi về nhà? Chị biết lần trước vì giúp chị báo thù Vân Khuynh, mà bây giờ Cao gia bị ép đến thế nào không? Cũng sắp phá sản rồi! Mấy lần tôi tìm người đàn ông của chị giúp, hắn ta đều trốn tránh không gặp.

Tôi bị phế đi 1 chân và 1 tay, nhất định là Vân Khuynh tìm người, con ranh đó có bản lĩnh rất lớn, tôi không phải đối thủ của cô ta, chị đừng tìm tôi nữa, tuần trước tôi đã qua nước ngoài rồi, làm gì dám về chứ?

Tôi còn cầu cho bản thân nhiều hạnh phúc, đừng có chuyện không chuyện đều nghĩ đến hại người, đừng phá đi những ngày tháng tốt của nửa đời còn lại, con gái đã gả đi như nước đã đổ, Cao gia sau này sẽ không quản chuyện của chị nữa!”

Nói xong, cúp máy.

Cao Thúy Lan tức giận đến sém tí đập bể điện thoại của mình.

“Phế vật vô dụng! Gặp tí chút đã hèn nhút rồi!” Bà chửi, đột nhiên thấy trên mặt mát mát.

Ngẩng đầu lên nhìn, trời mưa rồi.

Mới đầu chỉ là vài giọt, rất nhanh mưa cực kỳ lớn, làm bà ướt như chuột lột!

Cuối cùng, ông lão ra bỏ rác của nhà tổ Lục gia đem dù ra, đỡ Cao Thúy Lan lên xe lăn, đẩy vào tránh mưa trong biệt thự...

Dương Liễu phát tiết ở phòng mới 1 cơn, đợi đến nửa đêm còn chưa thấy Lục Văn Bân về, trong lúc tức giận, đưa con cho bảo mẫu, chạy đi bar tìm niềm vui.

Cô mới sinh xong không lâu, không dám uống nhiều rượu, đi vào sàn nhảy nhảy điên cuồng, cô mặc đồ thiếu vải, thân hình cũng khá bóc lửa, rất nhanh thu hút được mấy người đàn ông đến nhảy quanh cô, còn có 1 người cực kỳ can đảm ôm eo cô, sờ soạng người cô, nhưng cô chỉ cười haha, không có chút ý muốn cự tuyệt, điều này làm cho mấy người đàn ông đều qua vây lấy.

4h rưỡi sáng, Dương Liễu bị mấy người đàn ông ôm ôm kéo kéo vào chiếc xe 7 chỗ SUV, xe chạy khỏi quán bar ồn ào, bánh xe chuyển động nhanh như bay trong sương mù mờ ảo, không lâu sau, chạy vào 1 con hẻm yên ắng, mới dừng lại, dao động ái muội trong xe liền bắt đầu.

Cửa kính mở 1 nửa, áo lót và quần lót của phụ nữ bị ném đi.

Trong xe mở 1 cái đèn nhỏ, có thể thấy được hình bóng chồng lên nhau, nam nhân lời dơ bẩn nói không ngừng, nữ nhân rên rỉ liên tục, quả thật là màn ảnh thật của phim "hành động" trên xe!

Trên lầu có 1 bà dì mở cửa ra, đổ 1 thau nước xuống, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, mặt đầy khinh bỉ: "Loại kỹ nữ không biết xấu hổ, bán đến đây rồi à!"

1 thau nước, đổ hết lên xe.

Có 1 người đàn ông đưa đầu ra khỏi cửa sổ, chỉ lên lầu chửi 1 câu, bà dì đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Dương Liễu rất hưởng thụ cảm giác người đàn ông vì cô mà điên cuồng, lúc đang vui sướng nhớ đến Lục Văn Bân đối với cô cũng chỉ có vậy, liền mất lý trí chửi: "Lục Văn Bân đáng chết, nam nhân thối! Làm việc không đủ cứng, làm người cũng không đủ cứng, đối với tôi là nhẫn tâm như vậy!"

"Dám bỏ tôi trong đêm tân hôn đi vui vẻ với Triệu Thanh Thanh đó! Không có anh tôi vẫn có thể vui sướng!"

Chuyện của Lục gia ồn ào đến ai cũng biết, trò cười của Lục Văn Bân và Dương Liễu trong hôn lễ sớm đã được truyền đi, trước đó ở quán bar đã có rất nhiều người thảo luận, mấy người đàn ông này không phải không nghe thấy, lại nghe Dương Liễu nói những lời này, lập tức nghĩ đến —- lúc này người phụ nữ vui sướng dưới thân bọn họ, ngoan ngoãn phối hợp với bọn họ, chính là người vừa kết hôn với đại thiếu phu gia Lục Văn Bân - Dương Liễu sao?

"Thì ra cô là Lục phu nhân Dương Liễu đại danh vang dội!" 1 người đàn ông cười phóng túng nói: "Anh em chúng tôi hôm qua quả là lời lớn, không chỉ chơi thiên kim được cưng chiều của nhà giàu, mà còn là cô dâu mới cưới! Hahaha, anh em, anh em chúng ta tối nay chơi cô dâu mới cưới đó!"

"Đúng là sảng khoái mà! Bọn anh chơi qua không ít phụ nữ, nhưng vẫn chưa chơi qua người mới vừa kết hôn đó! Đặc biệt là lẳng lơ như Dương Liễu tiểu thư đây, đúng là đủ vị mà!"

"Dương Liễu tiểu thư, lúc nãy em nói Lục gia đại thiếu gia không đủ cứng sao? Là chỗ nào không đủ cứng? Là chỗ này sao?" Người đàn ông đang động đậy trên người Dương Liễu nhưng lại, bắt lấy tay Dương Liễu để lên vật dưới thân: "Vậy em sờ của anh thử, của anh đủ cứng không?"

"Thì ra tiểu thư có tiền đều sẽ cô đơn khó chịu, hahaha… Dương Liễu tiểu thư, nam nhân của em tối nay không cùng em động phòng hoa chúc sao, không lẽ đi làm cùng người phụ nữ khác rồi? Không cần gấp, hắn không làm cùng em, bọn họ ở bên em, bọn anh bảo đảm tối nay, sẽ hầu hạ cho em thật thoải mái, khiến em có thể cảm nhận được, cái gì gọi là nam nhân thật sự, người đàn ông cứng thật sự!"

"Mở chân rộng chút, đưa mông cao lên 1 chút…"

Mấy người đàn ông này vậy mà biết thân phận của cô, Dương Liễu mới bắt đầu cũng có chút hoang mang, chuyện này không tốt, nếu mấy người đàn ông này truyền tin cô tìm niềm vui tối nay thì làm sao?

Nhưng rất nhanh, cô trầm luân trong niềm vui sướng mà người đàn ông mang lại.

Dù sao, bây giờ cô đã đăng kí kết hôn xong với Lục Văn Bân, cô đã danh chính ngôn thuận trở thành đại thiếu phu nhân Lục gia rồi, Lục Văn Bân có thể công khai đi tìm con tiện nhân Triệu Thanh Thanh, tại sao cô không thể tìm đàn ông để vui sướng chứ?

Nghĩ như vậy, Dương Liễu bỏ hết sự xấu hổ xuống, phối hợp với mấy người đàn ông, không ngừng thể hiện các loại tư thể, tùy tiện rên rỉ!

Chỉ là, dù sao cô cũng mới sinh con, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, mấy người đàn ông lại không biết thương hoa tiếc ngọc, hận không thể làm cô đến chết, đến sau đó, cô ăn không tiêu, bọn họ vẫn người này đến người khác không tha cho cô, làm đến khi cô ngất đi.

Lúc trời sắp sáng, Dương Liễu chìm trong hôn mê mới thỏa mãn được đám đàn ông, bị ném xuống xe trong tình trạng không miếng vải che thân, sau đó, mấy chục cái bao hình chữ T rót đầy chất lỏng ném lên người cô, làn da trắng của cô sớm đã xanh xanh tím tím, toàn thân dơ bẩn không nói, hai chân còn mở to nằm dưới đất dơ bẩn, nơi tư mật mở rộng lộ trong không khí…

Trên xe lại xuống 1 người đàn ông, lấy điện thoại điên cuồng chụp Dương Liễu dưới đất, còn dùng chân đạp lên đỉnh núi mềm mại của cô, mới trở về xe.

1 đám nam nhân ngồi trên xe, cười lớn rồi đi….

Nửa tiếng sau, 1 ông già lượm rác dậy rất sớm, đi đến bên thùng rác tìm giấy bỏ, chai nhựa vân vân những thứ có thể bán được, quay đầu lại, thấy Dương Liễu nằm trên đường, ông đi qua đó, đôi mắt nhỏ như chuột của ông hiện lên tia phóng túng, hung ác, nhìn bốn bên 1 cái, phát hiện không có người, cởi quần dơ đến không biết màu gì phủ lên người Dương Liễu.

Lúc đang vui vẻ, Dương Liễu tỉnh dậy.

Mới mở mắt đã thấy ông già mái tóc lộn xộn, ghèn ở khóe mắt, miệng chảy nước miếng, miệng đầy răng vàng, mới phát hiện ông già đang làm chuyện đó với cô, cô gấp gáp đẩy ông ra: "Buông ra, thứ dơ xấu như ông, cút! Không được đụng tôi nữa! Phế vật già ghê tởm!"

"Cô nói cái gì?" Ông đang động đến rất sướng, không ngờ người phụ nữ dưới thân tỉnh lại, có chút hoảng, nhưng khi nghe người phụ nữ này chửi ông, liền tức giận, "Bộp" 1 tát lên mặt Dương Liễu: "Lão tử dơ, nhưng lúc trẻ cũng rất sạch, loại ranh con lên giường với vạn người như cô, còn dám chửi lão tử! Chửi thêm 1 câu, lão tử hôm nay làm chết cô!"

"Ranh con, cô nhìn xem, trời sắp sáng rồi, nếu không phối hợp để lão tử x cô, thì đợi bị vây quanh nhìn đi!"

Vừa nói, ông vừa dùng sức tấn công vào cơ thể Dương Liễu.

Trong lòng Dương LIễu vô cùng hối hận, nhưng lão già nói đúng, trời sắp sáng, nếu cô không thể rời khỏi chỗ này nhanh, sẽ bị càng nhiều người nhìn thấy đang bị người khác làm.

Không có cách khác, cô chỉ có thể nhắm mắt, nhịn sự ghê tởm xuống, nói: "Ông… vậy ông nhanh chút!"

Lão già lại không thỏa mãn, 1 bên động đậy 1 bên dùng miệng hôi thối hôn Dương Liễu, còn hung hăng nói: "Mở miệng của cô ra, tôi muốn cùng cô hôn, ướt, loại tiện nhân ép cũng không đóng lại được như cô, không phải thích bị đàn ông x sao? Tôi x chết cô…"

Lão gia cưỡng hiếp Dương Liễu hơn 40 phút mới xong.

Ông rời khỏi thân thể Dương Liễu, còn có lòng tốt lượm quần áo ở dưới đất của Dương Liễu lên ném lên người cô, như cũng thuận tay lấy trang sức trên người Dương Liễu cùng với túi tiền trong túi áo.

Dương Liễu nhanh chóng mặc quần áo, cố nhịn đau dưới thân ra khỏi hẻm, nhưng không có tiền bắt xe, may là chỗ này không xa biệt thự mới của cô và Lục Văn Bân, cô chỉ có thể từ từ đi về, còn không dám đến quá gần người khác, vì mùi trên người cô rất nặng, người trưởng thành khẽ ngửi liền biết trên người cô xảy ra chuyện gì.

Trong lòng cô nghĩ về nhà tắm xong là được, nhưng khi cô không dễ gì về đến biệt thự mới, mở cửa, phát hiện Cao Thúy Lan đã ngồi trong phòng khách rồi…

109. Chương 109

Cao Thúy Lan đương nhiên vẫn ngồi trên xe lăn, dưới đất còn để vali lớn nhỏ, bộ dạng sẽ chuyển nhà.

Sắc mặt Dương Liễu lập tức không tốt.

Chuyện gì đây? Bà già Cao Thúy Lan không lẽ muốn chuyển qua ở với cô và Lục Văn Bân?

Nghĩ như vậy, Dương Liễu mở miệng không chút khách khí: "Mẹ, sao mẹ ở đây?"

Phút sau, cô mới ý thức được vấn đề khác, giọng càng lạnh: "Sao mẹ vào được?" Biệt thự này là khóa vân tay, nhưng chỉ đặt của cô, Lục Văn Bân, bảo mẫu 3 người? Hôm qua bảo mẫu nói hôm nay đưa con đi khám ở bệnh viện, trong nhà cũng không thấy bảo mẫu, không nghe tiếng khóc em bé, chắc là đã đi rồi.

Vậy Cao Thúy Lan sao vào được? Không lẽ, là Lục Văn Bân sớm chuẩn bị cho Cao Thúy Lan tùy tiện ra vào nhà bọn họ?

Không phải nói chia ra ở? Không phải nói Dương Liễu cô…

Cao Thúy Lan thấy cô 1 thân nhếch nhác, mặt xụ xuống, lập tức nóng giận, di chuyển xe lăn về trước, sau đó ngửi được mùi khó diễn tả…

"Tốt lắm, cô đúng là thứ tiện hèn! Nói, tối qua đi vất vưởng với người đàn ông nào? Vậy mà còn mang 1 thân bốc mùi về? Thứ hạ tiện! Hôm qua mới kết hôn với con trai tôi, đã dám ra ngoài tìm người đàn ông hoang?" Cao Thúy Lan bịt mũi lại, hung hăng chửi Dương Liễu.

Bà là người từng trải, mùi rượu và mùi lẳng lơ trên người Dương Liễu còn có mùi nồng nặc của chất lỏng nào đó, bà không cần đoán, cũng biết tối qua Dương Liễu đã điên cuồng làm cùng đàn ông, có thể làm ra mùi về nồng nặc như vậy, có thể so sánh với cảnh tượng lần Văn Bân uống quá nhiều thuốc, cùng Triệu Thanh Thanh làm ở khách sạn.

Nhưng hôm qua bà rõ ràng gọi điện thoại, Văn Bân ngủ ở chỗ Triệu Thanh Thanh.

Dương Liễu đó mới gả cho Văn Bân, liền cho Văn Bân đeo nón xanh (bị cắm sừng)?

Càng nghĩ, Cao Thúy Lan càng cảm thấy suy đoán của mình là đúng, chửi càng khó nghe: "Dương Liễu, con tiện nhân lẳng lơ không biết xấu hổ, thế mà trước đây tôi nghĩ cô là đứa con gái tốt, tốt hơn chị cô Vân Khuynh, nhưng thì ra, cô che giấu sâu hơn! Vốn dĩ cô chính là con ranh lòng dạ đen tối! Mới kết hôn đã dám cho con trai tôi đeo nón xanh, con dâm, phụ! Hôm nay tôi nhất định phải thay con trai tôi dạy dỗ dạy dỗ con!"

Nói xong, Cao Thúy Lan dùng 1 tay điều khiển xe lăn về trước, tay khác cuộn chặt đánh về phía Dương Liễu.

Nếu Cao Thúy Lan không phải ngồi xe lăn, có thể đánh được Dương Liễu, nhưng đáng tin bà bây giờ đã là phế nhân, xe lăn di chuyển nhanh thế nào, cũng không nhanh bằng hai chân người, Dương Liễu cũng không đứng tại chỗ, ngoan ngoãn chịu đánh, nắm đấm của Cao Thúy Lan chưa đánh lên quần áo cô, cô đã tránh ra rồi.

Trong lòng cô có chút hoảng, nhiều hơn là phẫn uất, ai biết thứ già này sớm như vậy xuất hiện ở nhà mới của cô và Lục Văn Bân, vậy mà bị bà ta nhìn ra cô đã làm với đàn ông, nhưng cô không sợ thứ già này, nhưng cô mới kết hôn với Lục Văn Bân, cũng không thể để thứ già này tung tin ra ngoài, vậy thì chỉ có… đánh chết không nhận thôi!

"Mẹ, mẹ nói bậy gì vậy? Sao con có thể cho Văn Bân đeo nón xanh? Con biến thành như vậy, còn không phải Bân…" Nói phân nửa, Dương Liễu cố ý không nói nữa, sau đó để bộ mặt không nhẫn nại nói: "Tình thú của người trẻ bọn con, mẹ biết gì! Được rồi, con không nói với mẹ nữa, con lên lầu tắm trước, có chuyện gì, lát nói!"

Nói xong, cô quay lưng.

Cao Thúy Lan vẫn không buông chấn trước mặt cô: "Con tiện nhân, cô đứng lại cho tôi! Cô nói bộ dạng dơ bẩn này là con tôi tạo nào? Cô gạt quỷ còn được, tối qua rõ ràng con tôi ở chỗ Triệu Thanh Thanh, tôi cũng gọi qua đó xác nhận rồi! Tiện nhân cô ở ngoài lẳng lơ cả đêm, còn muốn con tôi chịu tiếng xấu? Cô tưởng Cao Thúy Lan tôi là con nít 3 tuổi dễ gạt à?"

Bà thét lên: "Thứ đê tiện không biết xấu hổ, tôi sẽ để con tôi ly hôn với cô!"

"Mẹ, mẹ có ý gì?" Dương Liễu cũng đen mặt, cắn răng phản bác: "Mẹ nhìn không quen con và Văn Bân có tình cảm tốt sao?"

"Không sao, tối qua trong hôn lễ chúng con bị Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Thành Quân quậy phá, Bân tâm trạng không tốt, đi tìm Triệu Thanh Thanh, nhưng anh ấy chỉ đi 1 chút, ở bên đó nghỉ ngơi 1 chút, rất nhanh liền quay lại, con của mình mẹ không biết sao? Đêm tân hôn sao anh ấy chạy ra ngoài được?

Tối qua, con đương nhiên cùng trải qua với chồng con rồi, tư tưởng của người trẻ bọn con không bảo thủ như người lớn tuổi, chúng con thích trải qua đêm tân hôn tự do bên ngoài, tối qua, con và Bân cùng qua 1 đêm cực kỳ vui sướng cực kỳ thư giãn…

Chỉ là, lúc sáng dậy, Bân lên công ty xử lý công việc, con mới tự về, nếu không, mẹ tưởng sao con dám mang bộ dạng này về?

Mẹ, con kêu mẹ 1 tiếng mẹ, là tôn trọng mẹ, con tôn trọng mẹ, hy vọng mẹ cũng có thể tôn trọng con, cái gì mẹ cũng không biết, đừng nói bậy! Đừng quên, bây giờ con và Bân đã kết hôn, cả Vinh Thành đều biết, con là đại thiếu phu nhân của Lục gia, mẹ nhục mạ con như vậy, không phải cũng nhục mạ chính con trai mình sao?"

Trên phương diện giảo biện, Cao Thúy Lan không phải đối thủ của Dương Liễu, nghe Dương Liễu nói vậy, nhất thời bà không tìm được lý do phản biện.

Đây… tại sao Dương Liễu tự tin như vậy? Tối qua nó thật sự ở cùng Văn Bân sao?

Hình như cũng có lý, nếu cô ta thật sự quan hệ với người đàn ông khác khiến bản thân trở nên nhếch nhác như vậy, sao có thể dám công khai không chút đố kỵ quay về?

Với lại, trước đây Văn Bân khá quan tâm Dương Liễu, nếu không, sẽ không vì Dương Liễu làm nhiều chuyện hoang đường như vậy (đương nhiên, chuyện này cũng có sự tham gia của bà.) Nhưng chuyện xảy ra gần đây quá nhiều, bà cũng biết con bà đối với Dương Liễu đã có khoảng cách, cộng thêm Triệu Thanh Thanh đã mang thai, sau này thế nào, vẫn chưa nói trước được.

Dù sao, bà cũng biết được bộ mặt thật của Dương Liễu, con tiện nhân này, còn ghê tởm hơn Vân Khuynh, bây giờ nể tình nó mới kết hôn với con trai bà, nếu đòi ly hôn danh tiếng con trai bà sẽ càng xấu hơn, tạm thời bà nhịn con tiện nhân này, đợi thời gian qua rồi, tin tức tiêu cực của Lục gia qua đi, xem bà làm sao đuổi Dương Liễu ra khỏi nhà!

Nghĩ như vậy, mặt Cao Thúy Lan lại hung dữ nói: "Hừ! Cô nói chuyện có thể tin được, thì heo nái cũng leo được cây! Dương Liễu, dù cho cô không chịu nhận, trong lòng tôi cũng rõ, con là con ranh đê tiên độc ác! Cô cũng đừng quá huênh hoang, đợi con trai tôi về, tôi hỏi liền biết tối qua có ở cùng nó không!"

"Tùy mẹ hỏi!" Dương Liễu trong lòng hoang mang, trên mặt ngược lại không lộ biểu hiện gì, tiếp tục như không có gì lên lầu.

Vào phòng, cô vẫn lo lắng, suy đi nghĩ lại, cuối cùng gọi điện cho kí giả trước đây đã từng hối lộ qua: "Cho anh 10 vạn, giúp tôi chút chuyện, mang theo đồng bọn của anh, đứng trước cổng nhà tôi, địa chỉ khu xx đường xx số xx … đúng, chỉ cần giả làm kí giả chụp lén, những cái khác không cần anh làm….

Cái gì? 10 vạn còn không mời nổi anh? Anh cái gì cũng không cần làm!

Anh… được, coi như tôi xui tìm đến anh, tôi đáp ứng, 20 vạn, chắc giá, chuyện cứ vậy đi, chuyện cần anh làm, giống như trước đây, giúp tôi làm cho lộn xộn hết!

Được, đưa số tài khoản qua đây, tôi chuyển 10 vạn cho anh, còn lại 10 vạn, xong chuyện chuyển sau…"

Bỏ điện thoại xuống, Dương Liễu cười lạnh, an tâm đi tắm, đem quần áo trên người bỏ hết vào thùng rác.

Sau đó, cô nhàn nhã lướt qua chỗ Cao Thúy Lan, đứng ở cửa lớn đợi Lục Văn Bân về.

Lục Văn Bân mới sáng sớm đã bị Triệu Thanh Thanh kêu tỉnh, rượu khiến cho đau anh quay mòng mòng, Triệu Thanh Thanh nói anh nghe Cao Thúy Lan gọi điện thoại, anh mới gấp gáp về nhà tổ Lục gia coi, kết quả, gặp đám người Ngô Kiều Kiều chuyển vào nhà, còn khoa trương trước mặt anh nói Cao Thúy Lan bị đuổi đi rồi, có thể đi nương nhờ vào anh rồi.

Anh nhịn 1 bụng lửa, lại nhanh chóng quay về.

Sau khi dừng xe, mới mở cửa xuống, liền thấy Dương Liễu đứng ở trước cửa đợi anh, điều này làm sắc mặt anh càng khó coi.

"Cô đứng đây làm gì?" Bây giờ anh không muốn gặp người phụ nữ này chút nào.

Dương Liễu đột nhiên nhiệt tình ôm tay anh, coi giọng kêu: "Lão công, chuyện công ty xử lý thế nào rồi? Mệt không, nhanh vào nhà!"

Nói xong, cô lại thấp giọng nói: "Văn Bân, có kí giả chụp lén, em biết tối qua anh ở chỗ Triệu Thanh Thanh, nhưng chúng ta mới kết hôn, anh cũng không hy vọng làm có tin tức ồn ào ảnh hưởng không tốt chứ?"

"Còn có, mẹ đến rồi, mẹ rất tức giận hành vi hôm qua của anh, anh biết mẹ rất trọng mặt mũi, cho nên em gạt mẹ tối qua anh qua chỗ Triệu Thanh Thanh 1 tí, sau đó cả đêm đều ở bên em, sáng sớm công ty có việc gấp xử lý, em nói vậy đều là muốn tốt cho anh, tí nữa anh đừng để lộ nha."

Lục Văn Bân nhíu mày, quay đầu lại, quả nhiên thấy không xa có đám ký giả đang núp sau cây, lại nghĩ đến mẹ nhất định chịu ủy khuất ở nhà tổ mới chuyển qua đây, lúc này nhất định rất ghét phụ nữ bên ngoài, bèn phối hợp ôm eo Dương Liễu, bộ dạng thân mật cùng cô đi vào.

Tối qua Cao Thúy Lan đều dọn đồ, bây giờ đến nhà con mình, bản thân cũng an toàn rồi, nên ngủ gật.

Nhưng Lục Văn Bân và Dương Liễu vừa vào, cô liền tỉnh, thấy bộ dạng thân mật của 2 người, sắc mặt lại trở nên không tốt, câu đầu tiên mở miệng thám tính: "Văn Bân, sao đồ con cũng không thay? Đây là cả đêm không về sao?"

"Không có, hôm qua sau hôn lễ Thanh Thanh động thai, con qua xem 1 chút, do quá mệt, ngủ 1 chút, sau đó liền quay về, sáng sớm thư kí gọi nói có văn kiện gấp cần con kí, con liền đi 1 chuyến!"

"Mẹ, mẹ và ba là chuyện gì? Nửa tiếng trước, con về nhà tổ 1 chuyến, nhưng thấy Ngô Kiều Kiều chuyển vào nhà tổ ở?"

110. Chương 110

Sắc mặt Cao Thúy Lan lập tức âm trầm: "Cũng không biết con hồ ly tinh lẳng lơ cho ba con uống thuốc mê gì, ông ta nói đưa cô ta và 2 đứa con trai, 1 đứa con gái về nhà tổ!"

"Văn Bân à, mấy thứ dơ bẩn bỉ ổi đó đã dọn về nhà tổ, mẹ còn có thể sống ở đó sao?"

"Mẹ cũng không hề ngăn cản qua, nhưng chuyện con và Vân Khuynh ly hôn, rồi kết hôn với Dương Liễu đã đập tan danh tiếng của Lục gia, mẹ mới nói mấy câu, đã bị ba con đánh đập rồi."

Nói tới đây, Cao Thúy Lan cố ý xăng tay áo và quần lên, chỉ vết bầm tím cho Lục Văn Bân coi: "Văn Bân, con xem, đây là ba con ra tay độc ác!"

"Ba lại đánh mẹ? Ba dựa vào đâu đánh mẹ, mẹ là vợ danh chính ngôn thuận của ba! Ba vậy là bạo hành gia đình, con đi tìm ba!" Dù gì cũng là mẹ mình, Lục Văn Bân thấy Cao Thúy Lan bị đánh thành như vậy, lại nghĩ đến đôi chân này cũng bà cũng bị Lục Bác Dương đánh phế, trong lòng đương nhiên tức giận.

Cao Thúy Lan gấp gáp bắt lấy tay anh: "Văn Bân, đừng đi! Mẹ chịu chút ủy khuất vì con không sao, từ nhỏ đến lớn, con luôn là hy vọng duy nhất của mje, mẹ chuẩn bị chuyển qua ở với con, từ bây giờ, bên phía công ty, con phải nghĩ cách nhận được sự yêu thích của ông con, đem quyền lợi đều nắm trong tay, đừng để những giống hoang đó có cơ hội, mẹ sẽ giúp con đề ra kế sách!"

Rõ ràng sợ bản thân ở lại nhà tổ Lục gia sẽ bị Lục Bác Dương đánh đập, sẽ bị Ngô Kiều Kiều tính kế, cho nên chạy trốn, chạy đến nhà mới của Lục Văn Bân và Dương Liễu trốn, nhưng Cao Thúy Lan nói đến bản thân cao thượng lắm, giống như bà ta chỉ thương yêu Lục Văn Bân, qua đây giúp Lục Văn Bân nắm quyền ở Lục thị.

Lục Văn Bân cũng tin tưởng, dù sao nhiều năm như vậy, mẹ luôn tích góp tài sản chuyển qua tên anh, anh có yêu cầu gì, mẹ cũng tận lực giúp anh đạt được. Nhưng chuyển qua ở chung sao? Vậy là có thêm 1 người ăn cơm, hơn nữa chuyện này, anh không thể thương lượng với mẹ được, còn về Dương Liễu, mẹ cũng có thể áp chế cô ta ít nhiều…

Nhưng Dương Liễu không nghĩ vậy!

Bây giờ cô đã lật mặt với Cao Thúy Lan rồi, Cao Thúy Lan chuyển qua, nhất định sẽ làm khó cô!

Bây giờ cô và Lục Văn Bân đã xuất hiện khoảng cách, còn có thêm Triệu Thanh Thanh chen vào, còn bị

Cao Thúy Lan ở giữa làm kỳ đà, thì cuộc sống tốt đẹp của cô còn có thể qua sao?

Cho nên, cô lập tức nói: "Cái gì? Mẹ, mẹ muốn chuyển qua sống chung với con và Bân sao? Cái này... không tốt lắm, con và Bân mới kết hôn, người trẻ bọn con dính lấy nhau mẹ sẽ không quá quen, căn nhà này cũng mới mua, người làm cũng mới mời đến, phục vụ tốt hay không còn phải đợi kiểm tra, với lại, con có tính qua tuần trăng mật với Bân, đến lúc đó mẹ vẫn sẽ ở 1 mình, như vậy thật sự không tốt, anh nói phải không, Bân?"

Dương Liễu nói đến cuối cùng, còn mang bộ dạng rất lo nghĩ cho Cao Thúy Lan, lại thân mật ôm lấy tay Lục Văn Bân, giả bộ trưng cầu ý kiến của Lục Văn Bân.

Nếu là trước đây, Lục Văn Bân thật sự sẽ thuận theo lời của cô mà nói tiếp, nhưng lần này.

"Có gì không quen?" Lục Văn Bân nói: "Mẹ đâu phải là người phong kiến cổ hủ, nhà mới mua, phải có thêm vài người ở mới đông vui, người làm phục vụ không tốt thì đuổi đi mời người mới, cho lương cao, người muốn làm cho chúng ta nhiều vô số, còn có, tôi nói đi tuần trăng mật với cô lúc nào? Thanh Thanh mới có thai, lại động thai, tôi cần chăm sóc tốt cho cô ấy."

"Lục Văn Bân, anh có ý gì? Trước mặt tôi, dám nói đến con tiện nhân đó và con hoang trong bụng cô ta?" Sắc mặt Dương Liễu lập tức trầm xuống, hung hăng nói: "Nó là thứ gì? 1 con phục vụ khách sạn, ti tiện hơn cả bùn đất, anh còn coi cô ta rất quan trọng? Còn muốn chăm sóc cho cô ta sinh con? Tôi mới là vợ anh mới cưới về, rốt cuộc anh để tôi ở chỗ nào!"

"Dương Liễu, miệng cô sạch 1 tí!" Lục Văn Bân cũng có chút tức, nâng cao giọng, chỉ vào Dương Liễu chửi: "Cô luôn miệng nói người khác ti tiện, không phải thứ gì, cô lại là thứ gì, không có Vân Bính Hoa và Tô Tương, cô chính là sao chổi khắc chết ba mẹ mình thôi! Tôi có thể đối tốt với cô, có thể qua nước ngoài chăm sóc cô khi cô mang thai, sao không thể đối tốt với Thanh Thanh, không thể chăm sóc Thanh Thanh lúc cô ấy mang thai chứ?

Cô là vợ tôi không sai, đây không phải điều cô muốn sao? Tôi cũng đã cho cô rồi, cô còn muốn gì nữa? Thật là càng ngày càng vô lý, lúc đầu Vân Khuynh làm vợ tôi, nhưng không khiến người khác chán ghét như cô, cô không có bản lĩnh như Vân Khuynh, thì an phận ở nhà chăm con đi, còn có, tôi cảnh cáo cô, nếu để tôi nghe cô nói con tôi là giống hoang lần nữa, tôi sẽ không dễ dàng tha cho cô!"

"Anh...anh..." Dương Liễu tức đến nửa ngày không nói nên lời.

Cô biết Lục Văn Bân đã không thích cô như xưa, nhưng anh lần đầu tiên nói ghét cô.

Anh so sánh cô và Vân Khuynh thì thôi đi, vậy mà lại so sánh cô với con tiện nhân Triệu Thanh Thanh đó?

"Được rồi, mới kết hôn đã cãi lộn!" Trong lòng Cao Thúy Lan cực kỳ đắc ý, bà thích nhìn Dương Liễu bị con trai mình bài trừ, nhưng giả bộ làm người tốt: "Văn Bân, mẹ chỉ có 1 đứa con là con, con kết hôn rồi, mẹ rất vui, con có con, mẹ càng vui, Thanh Thanh càng chăm sóc, cháu trưởng của mẹ cũng cần chăm sóc,

mẹ đã già rồi, chỉ mong có tốt, mong con có nhiều con cái, sau này đến tuổi giống mẹ rồi, sẽ không đơn độc như mẹ.

Mẹ đó, vốn dĩ tính chuyển qua đây, nhưng Dương Liễu tìm nhiều cớ như vậy, còn cãi lộn với con trước mặt mẹ, xem ra không hoan nghênh bà già này, vậy quên đi, mẹ cũng không muốn cho các con thêm phiền phức, mẹ vẫn là nên sống ngoài khách sạn…"

Vừa nói, Cao Thúy Lan nói với bên trong: "Mẹ Ngô, đừng xếp đồ nữa, nhanh kêu xe đi, chúng ta đi!"

"Mẹ, mẹ nói gì vậy? Lục Văn Bân liền bắt lấy xe lăn của Cao Thúy Lan, nói: "Mẹ nói không sai, con là con trai duy nhất của mẹ, mẹ sống cùng con là chuyện đương nhiên! Nếu mẹ ra khách sạn ở, không phải người ta sẽ nói con không hiếu thảo sao?

Con quyết định rồi, sau này, mẹ cứ sống cùng con, con lập tức kêu người dọn phòng lớn và sáng như phía Nam cho mẹ, mẹ chuyển vào đó.

Mẹ không cần quan tâm suy nghĩ của Dương Liễu, cô ấy gả vào Lục gia, thì là người của Lục gia, là người sẽ hầu hạ mẹ, nếu cô ta không hầu hạ mẹ thật tốt, con sẽ hung hăng chửi cô ta!

Thời gian này, công ty nhiều việc, bên Thanh Thanh cần chăm sóc, mẹ còn phải trông chừng cô ta thật tốt giúp con. Không biết chuyện trên mạng lần trước có thật không? Con thật sự không muốn con dâu mới gả vào nhà liền cho con đeo mũ xanh!"

Lục Văn Bân nói là chuyện trước đây khi anh ly hôn với Vân Khuynh, trên mạng lộ ra tin tức tiêu cực về cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Dương Liễu, lúc đó anh không tin, nhưng sau đó nghĩ nghĩ, không có lửa thì sao có khói, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó?

Trước khi Dương Liễu gả cho anh, hoặc là trước khi hẹn hò với anh đã từng có bạn trai chưa quả thật anh không biết, lịch sự anh cũng không điều tra, nhưng sau khi anh và Dương Liễu kết hôn nếu dám thân mật với người đàn ông khác, anh tuyệt đối không cho phép!

Lòng Dương Liễu mạnh mẽ trầm xuống, Lục Văn Bân đang nghi ngờ cô không an phận? Trên thực tế, hoài nghi của anh là đúng. Tối qua cô và mấy người đàn ông đã đấu 1 trận lớn, dưới thân còn đang cảm thấy đau. Nhưng loại chuyện này, cô sẽ không thừa nhận.

"Bân, anh nói thế ý gì? Cái gì cho anh đeo nón xanh, em mới gả cho anh anh lại nói như vậy, anh không phải rất quá đáng sao? Là ai có lỗi với ai? Là ai khiến phục vụ bỉ… mang thai? Anh ở bên ngoài nuôi phụ nữ, còn hoài nghi tôi?" Dương Liễu vô cùng tức giận và ủy khuất nói: "Đừng quên, tôi cũng là giúp Lục gia."

"Đó là cho cô mặt mũi!" Cao Thúy Lan nói: "Dương Liễu, cô đừng tưởng cô cho tí tiền là có thể giúp Lục gia? Tài sản Lục gia nhiều như vậy, lợi nhuận 1 ngày đã cao hơn trăm triệu tệ, vì muốn cọc chắc hơn tí nên mới cưới cô để lấy ít tiền đó, trên thực tế, tiền cho đưa căn bản không đủ nhét kẽ răng của Lục gia chúng

tôi!

Hơn nữa gì cưới cô, tiền Lục gia bồi thường cho Vân Khuynh nhiều hơn cô cho nhiều! Cưới cô làm con dâu tôi, luôn bị lỗ, cô còn không biết xấu hổ cậy vào tí tiền cô đưa Lục gia sao? Cô cũng quá xem trọng bản thân rồi?!"

Nói đến đây, Cao Thúy Lan nhớ đến chút tiền lì xì mà Vân Bính Hoa và Tô Tương đưa trong hôn lễ, mặt càng tức giận hơn: "Hừ! Còn tưởng khi cô và con trai tôi kết hôn, Vân gia sẽ đưa thêm tiền, ai ngờ Vân gia sớm đã không còn, vậy mà còn dám giấu chúng tôi, còn cho tiền lì xì ít ỏi đó cố ý đánh vào mặt Lục gia chúng tôi, tôi hối hận rồi, nếu tôi sớm biết Vân gia sẽ phá sản sau khi cô và con trai tôi kết hôn, tôi sẽ không để cô vào Lục gia!

Dựa vào sự lừa dối gạt được chức đại thiếu phu nhân Lục gia, là vận may của cô, cô nên biết thân biết phận mà an phận tí, còn dám trách con trai tôi không phải? Còn dám ở trước mặt tôi huênh hoang?

Dương Liễu, đừng nói bây giờ con trai tôi chỉ có 1 Triệu Thanh Thanh, dù cho sau này có Trương Thanh Thanh, Lý Thanh Thanh, Ngô Thanh Thanh vân vân, tôi cũng ủng hộ không hỏi lấy 1 câu, cũng không nghĩ lại xuất thân của bản thân, cô không phải cũng từ tiểu tam bò lên sao, cho cô mặt mũi còn tưởng cô thật sự có mặt mũi à, tôi khinh!"

Cao Thúy Lan nói 1 hơi dài như vậy, 1 chút mặt mũi cũng không chừa lại cho Dương Liễu, mặt Dương Liễu tức đến méo xẹo, nhưng ngây người không tìm được câu để phản biện.

"Vậy cứ quyết định vậy đi! Mẹ, con giúp mẹ thu xếp đồ!" Lục Văn Bân liếc nhìn Dương Liễu 1 cái, đẩy Cao Thúy Lan rời đi.

Nhìn bóng lưng của hai mẹ con, Dương Liễu hận không thể cắn nát răng.

Bà già đáng chết, nam nhân thối đáng chết! Các người đợi đó, trước sau gì, tôi sẽ khiến các người quỳ dưới chân Dương Liễu tôi cầu xin!

111. Chương 111

Tô Tương tỉnh dậy trên giường tại bệnh viện, bên tai vọng lại tiếng cãi nhau của Vân Bính Hoa và bác sĩ.

"Tại sao chi phí một ngày cao đến thế? Vợ tôi không phải chỉ nằm ở đó thở bình oxy và treo nước glucolin sao? Có phải bệnh viện các ngươi thu phí bừa không? Nếu hôm nay ngươi không giải thích việc này cho tôi thì tôi đến SFDA kiện các ngươi!" Đây là tiếng của Vân Bính Hoa, nghe có vẻ đầy giận dữ.

"Ông Vân, chúng tôi là bệnh viện tư nhân. Phu nhân của ông nằm trong phòng VIP, sẽ phát sinh chi phí

cao hơn phòng bình thường. Bên cạnh đó, vợ ông cũng không phải treo nước Glucolin mà bên trong là lượng thuốc nhập khẩu. Còn nữa, mời ông làm rõ vấn đề quản lý của cục SFDA rồi mới quyết định đến đó để kiện bệnh viện chúng tôi được không?"

Giọng nói của bác sĩ nghe rất lạnh lùng: "Còn nữa, chúng tôi cần phải nói cho ông biết, chúng tôi đã kiểm tra và vợ ông đã được chuẩn đoán là bị suy thận. Đây là giai đoạn thứ ba, nếu như không được điều trị tốt thì lập tức sẽ đến giai đoạn bốn. Còn có tên gọi khác là suy thận mạn, đến thời kỳ suy thận mạng thì chỉ có thể chạy thận nhân tạo để thay thế vào. Đó không phải là vấn đề ngàn đô la mỗi ngày, mà là hàng chục triệu rồi.

"Không thể nào!" Phản ứng đầu tiên của Vân Bính Hoa là không tin, ông ta lạnh lùng hỏi: "Các ngươi đang lừa tôi phải không? Cơ thể của vợ tôi luôn rất khoẻ, tại sao đột nhiên xuất hiện bệnh suy thận mạng? Bệnh viện các ngươi có phải cố tình phóng đại tình trạng bệnh của vợ tôi và nắm lấy cơ hội này để kiếm tiền?"

Bác sĩ cũng có chút nổi giận: "Ông Vân, mặc dù chúng tôi là bệnh viện tư nhân, phí phục vụ sẽ tương đối cao hơn nhưng trong điều trị bệnh cứu bệnh nhân thì chưa bao giờ chuẩn đoán sai bừa. 17 năm thành lập bệnh viện, chưa ai xảy ra tai nạn. Danh tiếng của bệnh viện chúng tôi rất tốt, nếu ông không tin vào kết quả kiểm tra của chúng tôi thì ông có thể đến bất kỳ bệnh viện nào để xem xét. Tuy nhiên, ông phải trả các chi phí y tế đã phát sinh, cám ơn ông!"

"Ngươi....ngươi có ý gì?" Vân Bính Hoa nghe về vấn đề bệnh viện đòi tiền ông ta thì đột nhiên cảm thấy ông ta đang bị sỉ nhục: "Ý của ngươi là tôi cố tình nợ phí bệnh viện không đóng?"

"Phải hay không thì trong lòng ông rất rõ, không cần tôi phải nói." Thái độ của bác sĩ ngày càng lạnh nhạt, giọng nói có chút khinh miệt: "Ông Vân, ông đến bệnh viện chúng tôi, tôi đã đối xử rất lịch sự rồi, bây giờ ai không biết rằng ông và vợ ông là người vô gia cư rồi? Ông nghĩ rằng bệnh viện chúng tôi không tốt, hãy đóng hoàn tất các chi phí bệnh viện thì ông có thể đưa vợ ông rời khỏi bệnh viện của chúng tôi và xem các bệnh viện khác sẽ điều trị lịch sự như thế với ông không!"

Nói đến đây, bác sĩ đưa hoá đơn trong tay mình nhét vào tay Vân Bính Hoa, nói: "Đóng phí tại đại sảnh, bước ra thang mang rẽ trái có thể nhìn thấy!" Ông ta quay người đi, thở dài: "Nếu tôi là các ngươi, tôi tuyệt đối không từ bỏ đứa con gái ruột của mình để yêu thương một đứa con gái nuôi, có nhân thì có quả, cher!"

Vân Bính Hoa ban đầu muốn quay lại chửi, nhưng khi nhìn vào hoá đơn thì cứng họng và im lặng.

48.000 nhân dân tệ.

Nếu như là trước đây, số tiền nhỏ như vậy còn chưa đủ cho một bữa ăn ngon trên bàn Vân gia. Nhưng giờ đây và gánh nặng trên lưng ông ta.

Trong thẻ của ông ta chỉ còn lại hơn 49.000 tệ, là chiếc đồng hồ của ông ta bán trước đây. Nếu như giao số tiền này thì phải nghĩ cách để kím tiền rồi, nếu không thì ông ta và Tô Tương sẽ chết đói!

Vân Bính Hoa không hiểu được lý do tại sao ông ta và Tô Tương tệ đến bước này? Chẳng lẽ là bỏ rơi con gái ruột của mình vì thế bị ông trời trừng phạt rồi?

Không! Ông ta và Tô Tương không sai, lỗi là do con nha đầu Vân Khuynh. Bởi vì vụ ly hôn của Lục Văn Bân và Vân Khuynh đã gây lớn như vậy lại từ Lục gia lấy nhiều tiền như vậy cho nên mới nhận được sự giảng đạo của Lục gia. Ngay cả Dương Liễu cũng không thích điều đó, Dương Liễu và Lục Văn Bân kết hôn trong sự tức giận vì thế cố tình nói những lời khó nghe với họ.

Cô ta thực sự nói rằng mình đã thiết kế ra tai nạn xe hơi của cha ruột mình? Lúc đó, cô ta bao nhiêu tuổi, một cô bé có thể làm ra điều đó không? Không thể! Chắc chắn là không thể, nhất định là cô ta bịa ra!

Đều là do Vân Khuynh ép buộc, nếu như Vân Khuynh không vô tâm cắt đứt mối quan hệ với ông ta và Tô Tương, nếu như Vân Khuynh không mua căn nhà cũ của Vân gia, nếu như Vân Khuynh không có kế hoạch mờ ám để khiến ông ta trở nên nghèo, nếu như Vân Khuynh không cùng Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Thành Quân đến huỷ hoại cuộc hôn nhân của Dương Nhi và Văn Bân….tất cả mọi chuyện có khác bây giờ không? Ông ta và Tô Tương cũng không thể gặp phải những điều đáng xấu hổ như vậy, không bị coi thường và chế giễu như vậy!

Đúng! Đây đều là lỗi của Vân Khuynh, ông ta và Tô Tương không sai, Dương Nhi cũng không sai. Ông ta phải cùng Tô Tương đến tìm Dương Nhi.

Hôm nay xuất viện, hôm nay đi!

Phải nói rằng, bộ não của Vân Bính Hoa đã bị hư hỏng nặng rồi, suy nghĩ hoàn toàn bị bóp méo. Dương Liễu đã từ bỏ họ rất rõ ràng, nhưng ông ta vẫn nghĩ rằng là do tâm trạng của Dương Liễu không tốt. Đổ thừa cho Vân Khuynh khiến họ trở nên như vậy, còn có ý định đến tìm Dương Liễu, nhưng thực sự chỉ có một cậu—những người nghèo thì phải có những điều đáng ghét!

Lúc này, Tô Tương nghe nói rằng bản thân mình bị suy thận mạng, trong lòng có một nỗi hoảng loạn.

"Bính Hoa!" Bà ta ngồi dậy, trợn to mắt nhìn chằm chằm vào Vân Bính Hoa: "Vừa nãy bác sĩ đó nói gì? Ông ta nói tôi mắc bệnh gì? Rối loạn chức năng thận có nghĩa là gì? Suy thận mạng lại là cái gì? Tại sao nói từ giai đoạn cuối, tôi….tôi có phải đã mắc bệnh nan y không? Có phải tôi sắp….sắp chết rồi?"

Tô Tương càng nói càng sợ hãi, cơ thể không ngừng run rẩy, lần này là run thật!

Vân Bính Hoa nhanh chóng trở lại đầu giường: "Tương Tương, bà đừng sợ, không có gì đâu, bác sĩ đó nói bừa, họ muốn lấy tiền của chúng ta. Hôm nay chúng ta xuất viện, chúng ta đi tìm Dương Nhi, để con bé cho chúng ta một số tiền mua nhà để ở sau đó đến bệnh viện khác kiểm tra.

Bà yên tâm, dù cho có bệnh thì đó cũng chỉ là bệnh nhỏ. Xã hội bây giờ chỉ cần có tiền thì bệnh gì cũng chữa được, đúng không?"

Nghe Vân Bính Hoa nói vậy, trong lòng Tô Tương mới có thể ổn định hơn một chút.

Không sai, chỉ cần có tiền, bà ta thực sự mắc bệnh suy thận mạng, nghĩa là thay thận. Rất nhiều người không có tiền, chỉ cần cho đủ tiền thì có người sẵn sàng cắt thận cho bà ta. Đến lúc đó bà ta chỉ cần lựa chọn thận tốt, lựa chọn thận của một thân phận cao quý.

Nghĩ đến đó, sự hoảng loạn của Tô Tương vơi đi dần.

"Bính Hoa, ông chưa bao giờ lừa tôi, những điều ông nói tôi đều tin. Vậy chúng ta còn đợi gì nữa, ông mau chóng đi đóng viện phí sau đó làm thủ tục cho tôi xuất viện. Chúng ta dọn dẹp xong và đi tìm Dương Nhi, tôi cũng cảm thấy những điều Dương Nhi nói hôm đó là do tức giận, không thì là chúng ta nghe nhầm. Cô ấy là một đứa con ngoan, từ nhỏ đã là đứa con ngoan, cô ấy còn nói rằng sẽ hiếu thảo với chúng ta suốt cuộc đời, cô ta không bỏ rơi chúng ta đâu.

Đối với bệnh của tôi, tôi không thể kéo dài, đợi khi chúng ta lấy tiền từ Dương Nhi thì đến bệnh viện tốt nhất để điều trị, Bính Hoa, ông đã từng nói, chúng ta sẽ sống với nhau trăm tuổi. Tôi chỉ mới 40 tuổi, tôi sẽ không chết không, nếu tôi kiểm tra mà có xảy ra chuyện gì đó dù cho quan trọng hay không, chỉ cần có bệnh thì tôi sẽ thay thận, thay một cái thận khoẻ mạnh!"

Tô Tương cũng là người có suy nghĩ kỳ quặc, cứ nghĩ rằng việc thay thận giống như chọn đồ trang sức trong quầy. Bà ta muốn gì thì có đó, nghĩ gì thì nghĩ đó!

Ngay khi Vân Bính Hoa và Tô Tương nghĩ rằng đợi Dương Liễu có tâm trạng tốt hơn thì họ có thể đòi được tiền, xe, nhà thì Cao Thuý Lan lấy tiền riêng của mình để trả tiền cho xã hội đen của Vinh Thành để chuẩn bị ra tay với Vân Khuynh.

Lần này, Cao Thuý Lan suy nghĩ rất kỹ, không thể tìm một người nổi tiếng, loại người đó có rất nhiều mối quan hệ và nhiều vụ lừa đảo. Lỡ như gặp phải đường dây của Hoắc gia thì kết hoạch của bà ta chưa có bắt đầu thì đã thất bại rồi.

Cũng không thể tìm một người không có nhiều kinh nghiệm, lấy được tiền rồi quay mặt lại và không thừa nhận thì sao?

Cuối cùng, Cao Thuý Lan tìm một người quen biết từ khi còn trẻ, họ Vương, tên Vương Bưu. Thời kỳ quyền lực nhất của Cao gia đã bắt cóc bà ta và đòi 20 triệu từ Cao gia. Chỉ nhận tiền, đủ tiền thì làm việc, dù là giết người, đốt phá, hãm hiếp, hoặc là chặt chân chặt tay anh ta đều làm và không chớp mắt. Nghe nói rằng những năm nay không mấy tốt vì thế đệ tử chỉ còn vài chục người, ngày tháng trôi qua rất bình thường.

Bà ta nghĩ, bây giờ bà ta chuyển tiền qua thì Vương Bưu chắc chắn sẽ giúp bà ta làm việc.

Bà ta mang theo 500.000 tệ "tiền thành ý" đến tìm Vương Bưu, Vương Bưu nghe theo yêu cầu của bà ta và ra giá 50 triệu. Và bà ta cắn răng sau đó đồng ý.

Chỉ cần cái con Vân Khuynh nha đầu chết tiệt đó không còn mặt mũi nào để xuất hiện thì số tiền bà ta bỏ ra cũng đáng giá.

Ngay lúc này, Vân Bính Hoa, Tô Tương đang trong tình trạng hỗn loạn của Lục gia. Không ai nghĩ rằng Cao Thuý Lan không giải quyết một đống lộn xộn của chính mình, mà thay vào đó đi tính toán việc đối phó với Vân Khuynh.

Một buổi tối bốn ngày sau, Vân Khuynh đang bận rộn hoàn thành vấn đề đăng ký kinh doanh Vân thị mới, điện thoại hết pin, không có cách nào để gọi xe đi về thế nên phải đi bộ bên lề để gọi một chiếc taxi.

Trước khi lên xe, cô ta chú ý nhìn người tài xế ăn mặc gọn gàng, đeo găng tay trắng và đội mũ trên đầu. Bên trong xe tương đối ngăn nắp và chỉ có một mình tài xế.

Vì vậy, cô yên tâm leo lên xe và báo địa chỉ Quân Tỉ Sơn Trang, nghe thấy định vị của tài xế bắt đầu chỉ đường thì dựa lưng vào ghế và có ý định chợp mắt.

Nhưng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động bất thường phát ra trong cốp xe, rồi sau đó ngửi thấy một mùi kì lạ. Cô ngồi thẳng lưng và quay đầu lại nhìn về phía sau.

Nhìn thấy một chiếc khăn trắng phớt ngang qua mặt cô.

Chiếc khăn trắng được cầm bởi một người đàn ông và trực tiếp bịt vào mũi miệng cô, cô trợn to mắt và lo lắng, mũi đã hít một loại bột bám trên khăn. Sau đó, mắt cô mờ dần đi chỉ có thể thấy một khuôn mặt lạnh nhạt của người đàn ông với một nụ cười đầy ẩn ý, ý thức đang mất dần….

112. Chương 112

Lúc tỉnh lại lần nữa, Vân Khuynh chỉ cảm thấy đầu của mình đau mê man, mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một hoàn cảnh xa lạ, một căn nhà cũ ước chừng hai mươi mét vuông, sơn lót trên vách tường đều đã chuyển sang màu vàng sẫm, bốn góc tường đều có vết nước đọng rõ ràng.

Tia sáng trong phòng rất mờ, cửa sắt thông ra bên ngoài bị khóa chặt lấy, cửa sổ duy bị thanh sắt hàn chặt, ngay cả một tia sáng cũng không xuyên qua được, chỉ có một chiếc đèn treo trên đỉnh đầu, trong chao đèn bám đầy tro bụi chứa một ngọn đèn chân không công suất rất nhỏ!

Vân Khuynh bị trói trên một chiếc giường gỗ giản dị, hai tay và hai chân đều bị dây ni lông bền chắc trói lại, trói ở bốn góc giường, khiến cô bày ra một tư thế bị áp bức và lăng nhục.

Cô lập tức ý thức được mình đây là bị bắt cóc.

Thế nhưng là ai bắt cóc cô chứ? Mục đích bắt cóc cô là gì? Cô hoàn toàn không biết gì cả.

Đầu tiên là cô nghi ngờ Dương Liễu, ngày đó, cô đi cùng với Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Thành Quân, phá hỏng hôn lễ của Dương Liễu và Lục Văn Bân, khiến bọn họ mất hết mặt mũi, khiến cho mộng hào môn của Dương Liễu vừa mới bắt đầu đã hỏng bét như vậy, Dương Liễu nhất định là sẽ oán hận cô.

Như vậy, Dương Liễu sẽ bởi vì oán hận cô mà đi thuê người bắt cóc cô sao?

Nhưng Dương Liễu vừa mới kết hôn với Lục Văn Bân, bên cạnh Lục Văn Bân lại còn có một Triệu Thanh Thanh luôn nhìn chằm chằm vào địa vị của Dương Liễu, Dương Liễu lúc này hẳn không rảnh đối phó với cô chứ?

Lục Văn Bân cũng không có khả năng, anh ta mấy lần nhằm vào âm mưu của cô đều thất bại, bây giờ bị Dương Liễu và Triệu Thanh Thanh hai người phụ nữ này quấn lấy, lại thêm vào cô vừa mới tạo cho Lục thị một đống chuyện hỗn loạn kia, anh ta đoán chừng bận đến sắp xỉu rồi, ở đâu còn có tâm trạng đi đối phó cô nữa?

Vậy sẽ là ai đây?

Chắc không phải là Cao Thúy Lan đã bị đánh tới bán thân bất toại chứ?

Cao Thúy Lan ngược lại có khả năng đối phó cô, dù sao thì lòng dạ Cao Thúy Lan cực kỳ hẹp hòi, sẽ vô duyên vô cớ đổ hết mọi tội lỗi trên thế giới này lên người cô, sau đó một lòng chỉ muốn hủy hoại cô.

Nhưng không phải nghe nói, Cao Thúy Lan và Lục Bác Dương đã trở mặt, bị Lục Bác Dương đuổi ra khỏi nhà cũ của Lục gia, không thể không dọn đến ở cùng với Lục Văn Bân, Dương Liễu sao? Vả lại, Lục Bác Dương còn mang về nhà cũ Lục gia một người phụ nữ luôn nuôi bên ngoài, với tính khí của Cao Thúy Lan có thể chịu được sao? Bà ta không phải nên đi đi đối phó những tiểu tam và những đứa con riêng kia sao?

Vậy còn ai? Ai có thù với cô?

Suy nghĩ kỹ một hồi, Vân Khuynh cũng không nghĩ ra cái gì, chỉ đành không nghĩ nữa, cô ổn định lại tâm trạng, suy nghĩ mình nên chạy khỏi đây bằng cách nào.

Điện thoại và túi tiền đều bị đặt ở trên chiếc bàn gỗ xa xa kia, dây thừng trên tay và chân chỉ dựa vào sức lực cũng rất khó tháo ra.

Nhưng không sao, cô còn có răng!

Vân Khuynh nhìn một chút sợi dây ni lông thô cứng kia, cắn răng, cố gắng xê dịch cái đầu qua, dùng răng cắn dây thừng.

Lúc mới bắt đầu, cắn nhiều lắm, một chút cũng cắn không đứt không nói, răng còn rất đau, cô liền thay đổi cách khác, mỗi lần chỉ cắn một chút xíu, cắn đứt một chút xíu.

Chỉ là cô luôn bị trói chặt lấy, muốn đi cắn sợi dây trên tay, cả người đều phải cố gắng, sức lôi kéo lớn, cổ tay của một tay khác và cổ chân ở hai chân bị kéo đến đau nhức, thời gian duỗi cổ càng lâu, càng đau nhức lợi hại!

Từng giọt mồ hôi lớn từ trong làn da của cô chui ra ngoài, rất nhanh liền làm ướt hết áo trong của cô……

Vân Khuynh cố gắng thật lâu, cuối cùng mới cắn đứt được một sợi dây thừng, trong lòng vui mừng, bận bịu tiếp tục dùng răng cắn đứt mấy vòng dây thừng quấn trên tay cô, thế này, một tay đã được tự do, cô liền dùng tay này phối hợp răng, tháo dây thừng trên tay còn lại ra.

Sau khi hai cánh tay đều được cởi trói, dây thừng trên chân cũng rất nhanh được tháo ra.

Cô vội vàng chạy đến bên bàn, lấy được điện thoại di động của mình và túi tiền.

Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân lớn nhỏ không đồng nhất, có người đến, còn không chỉ một người.

Trái tim Vân Khuynh trong chốc lát liền lo sợ, nhìn xung quanh, căn bản cũng không có chỗ nào có thể trốn, cô vội chạy tới sau cửa trốn đi.

Điều cô nghĩ chính là, chờ người bên ngoài đều bước vào, cô liền thừa cơ chạy mất dép!

Có tiếng của chìa khoá cắm vào khóa cửa và chuyển động, theo sau, cửa sắt liền bị người bên ngoài mở ra, có người bắt đầu nói chuyện: “Anh Vương, anh không thích phụ nữ, nhưng các anh em đều thích, đã hơn mấy tháng rồi không có ăn mặn qua, bằng không, anh khai ân, để các anh em chơi đùa cô gái này đi, lúc bắt về em đã nhìn kỹ, mặt đẹp, dáng người cũng nóng bỏng, quả thực là một báu vật!

Một người khác phụ họa nói: “Đúng vậy a, đại ca, người mời chúng ta làm việc này chẳng phải cũng nói sao? Thứ muốn chính là triệt để hủy đi cô ta, hủy đi một người phụ nữ còn có thể có chiêu gì chứ? Đơn giản là làm trầy mặt cô ta, phế đi tay chân cô ta, rồi chơi nát phía dưới của cô ta……”

“Xoa” một tiếng, khóa cửa mở ra, một giọng khàn khàn thô ráp âm lãnh nói: “Tất cả im miệng hết cho tao! Không phải muốn chơi phụ nữ sao? Tụi bây làm cho xong chuyện này trước đi, tụi bây muốn chơi sao thì chơi.”

Cửa bị đẩy mạnh ra, Vân Khuynh vội núp người mình vào sát tường, ngay cả hô hấp cũng không dám.

Mắt thấy ba người đàn ông trước sau đi vào trong phòng.

Rất nhanh, lão đại kia liền phát hiện cô đã không ở trên giường: "Người đâu? Không phải nói đã nhốt trong phòng này sao?"

"Nhốt trong phòng này rồi, cột ở trên giường, em đích thân trói, trói rất chặt, tuyệt đối chạy không được, lời này vừa dứt, tầm mắt của người nọ rơi xuống trên giường, chỉ thấy được mấy sợi dây thừng bị đứt, liền sợ hãi: "Người đâu!"

Ngay lúc này!

Vân Khuynh quyết tâm, một phát bắt lấy cánh cửa, linh hoạt thoát ra từ phía sau cửa, sau đó, cô dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng ngoài.

Cô cho là chạy ra ngoài rồi, sẽ có thể tránh thật xa.

Thế nhưng khi cô thành công chạy từ trong nhà ra, xông ra khu nhà nhỏ này, lại phát hiện bên ngoài còn có một cái sân rất lớn, tường vây cao tới ba bốn mét, trong sân còn có năm sáu tên đàn ông cao to lực lưỡng vây quanh một cái bàn đá ăn cơm hộp được mua về từ bên ngoài!

Hơn nữa, cửa của cái sân nhỏ đến chỉ đủ cho 1 người ra vào, những người kia vừa hay ngồi cách cửa không xa!

Phía sau, đã có người hô lên: "Con nhỏ đó chạy rồi, nhanh bắt lấy cô ta!"

Trái tim Vân Khuynh bỗng nhiên nặng trĩu, cô biết khả năng chạy thoát quá nhỏ quá nhỏ, nhưng cô vẫn không muốn từ bỏ!

Mắt của cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhỏ kia, liều mạng chạy qua chỗ đó.

Nhưng mà, cô chỉ chạy một nửa đường, liền có hai người canh ngay cửa!

Những người khác, cũng bắt đầu tới vây lấy cô, một mình cô căn bản chạy không qua nổi nhiều người như thế, rất nhanh, liền bị ép vào một góc.

"Không được qua đây! » Nhìn chằm chằm vào những tên đàn ông đang từng bước một tới gần cô, Vân Khuynh lạnh lùng quát lớn: "Các ngươi rốt cuộc là ai, tại sao bắt ta đến nơi này, tự ý giam cầm tù và cưỡng bức đều là phạm pháp!

"Phạm pháp? Ha ha ha, cô em này thật thú vị, lại đi nói phạm pháp với những người như chúng tôi?" Một trong đó số những tên đàn ông cười lớn: "Tao chơi nhiều phụ nữ như thế, tại sao cảnh sát cũng không đem nhốt tao vào tù đi?"

“Cường Tử, mày hiểu lầm ý cô ta rồi, ý cô ta nói là, chơi cô ta sẽ phạm pháp! Cô ta là con gái nhà lành!”

“Cái gì phụ nữ đàng hoàng, đến tay anh em chúng ta, cũng chỉ có dâm nữ nhà lành! Lão đại sớm đã nói rồi, người thuê chúng ta bắt nhỏ này, là muốn chúng ta triệt để hủy đi nhỏ này, tao cảm thấy các anh em đều làm một lần với cô ta, rồi đem quá trình đó quay lại, đưa lên mạng, còn có thể kiếm thêm một khoản tiền nữa!

“Ý này của Cường Tử không tệ, hiện tại giám sát càng ngày càng nghiêm khắc, loại những tài nguyên này đều rất khó tìm, nhỏ này hấp dẫn như thế, đưa lên mạng nhất định có người dùng nhiều tiền mua bản HD! Chúng ta còn có thể làm thành phim bộ!”

“Nhỏ này đương nhiên là đồ tốt rồi, nó là bạch phú mỹ đàng hoàng, nghe nói trước kia còn là con dâu giàu có của Lục gia, sau đó, lại trở thành nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Hoắc thị!”

“Nói như vậy, anh em chúng ta mấy hôm nay kiếm lợi lớn rồi, còn được chơi loại cực phẩm này! Vậy lát nữa tao cần phải từ từ mà sướng……”

“Đừng nói nữa, bảo bối phía dưới của tao sớm đã cứng rồi, tụi bây nói thêm gì đi nữa, tao cũng nhịn không được muốn nhào tới giải quyết cô ta tại chỗ……

Lời của mấy tên đàn ông, một câu hạ lưu hơn một câu, Vân Khuynh nghe ra từ trong lời nói của bọn chúng, cũng biết bọn chúng đều là những tên lưu manh cực kỳ hung ác! Cô chỉ cảm thấy mình giống như rơi vào trong bóng tối vô biên, lãnh lẽo và tuyệt vọng giống như là thuỷ triều, đánh về phía cô, mà cô lại không sức phản kháng!

Tên lão đại với giọng nói khàn khàn kia và hai tên đàn ông bước vào phòng trước đó đã chạy tới.

“Chạy? Được thôi, quả nhiên có chút bản lĩnh!” Lão đại đi tới, cũng không có trực tiếp túm lấy Vân Khuynh, mà là đứng ngay chỗ cách Vân Khuynh còn một đoạn, một đôi đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Vân Khuynh: “Vân Khuynh Vân tiểu thư, trước tiên tôi xin giới thiệu một chút, tôi Vương Bưu, là người trên giang hồ, công việc chính là lấy tiền người ta, giúp người ta diệt trừ tai hoạ!”

“Tôi sớm đã nghe nói qua về cô rồi, là kỳ nữ trên thương trường, vợ trước của Lục Văn Bân, vị hôn thê của Hoắc Nhất Hàng, xét năng lực xét thân phận, cô quả thực rất ghê gớm!

Hôm nay mời cô tới, cũng không phải là ý của tôi và các anh em, mà là có người bỏ ra năm ngàn vạn, mua sự xui xẻo của cô!

Cho nên, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng trách tôi và các anh em của tôi, nhưng nếu như cô ngoan một chút, phối hợp một chút, tôi có thể cho cô chịu khổ ít lại! Ví như, lúc ở trên mặt cô động dao, hoặc là chặt chân của cô, chặt đầu ngón tay của cô, chuẩn bị thuốc tê cho cô, lúc thay phiên thượng cô, cho cô uống thêm chút thuốc, để cô cũng có thể hưởng thụ được khoái lạc! Cô cảm thấy ra sao?”

Vương Bưu nói khách khí, nhưng biết rõ thân phận của cô, lại không có chút kiêng kị nào, chứng minh hắn chính là một người thấy tiền không cần mạng.

Rơi vào trong tay người thế này, chỉ sợ thật sự lành ít dữ nhiều!

Vân Khuynh nắm chặt tay, ép mình giữ bình tĩnh, hỏi Vương Bưu: "Anh biết tôi, biết thân phận của tôi, vậy anh nên biết, giá trị của tôi, không chỉ năm ngàn vạn! Nếu như anh có thể thả tôi ra, tôi có thể cho anh gấp đôi, gấp ba thậm chí giá gấp mười!"

113. Chương 113

Vân Khuynh cho rằng, Vương Bưu tham tiền, dùng tiền là có thể làm lung lay hắn!

Ai ngờ, Vương Bưu lại nói: "Vân Khuynh tiểu thư, Vương Bưu tôi đúng là người thấy tiền sáng mắt, nhưng mà, cô biết tại sao tôi lăn lộn trên đường mấy chục năm, chuyện giết người phóng hỏa làm qua không ít, lại vì sao vẫn luôn không bị bắt không?"

"Tại sao?" Vân Khuynh theo bản năng hỏi.

"Bởi vì tôi giữ phép tắc!" Vương Bưu nói: "Tôi yêu tiền nhưng không tham tiền, đồng ý một chuyện làm ăn, sẽ không đổi ý! Cứ như vậy, người mời tôi làm việc sẽ bảo vệ tôi…… Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là tôi và các anh em làm việc sạch sẽ, lưu loát, sau việc, cảnh sát cũng tìm không thấy chứng cứ!"

Trong lòng Vân Khuynh một trận lạnh lẽo.

Những người này, rõ ràng những bọn xấu lòng dạ hiểm độc, tham của lợi, vẫn còn làm ra bộ người nói phép tắc gì đó!

"Vậy anh có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ai muốn hại tôi như thế không?" Vân Khuynh lại hỏi.

"Cái này…… Người mua ngược lại không có nói là không thể nói," Vương Bưu suy nghĩ một chút, nói: "Tôi có thể nói cho cô biết, người muốn hủy cô, chính là mẹ chồng trước kia của cô Cao Thúy Lan Cao phu nhân!

Không gạt cô, tôi và Cao phu nhân là người quen cũ, trước kia cũng thường xuyên giúp bà ta đối phó những người phụ nữ mà chồng bà ta bao nuôi bên ngoài, sau đó tuổi tác bà ta ngày càng lớn, chồng bà ta bao nuôi phụ nữ cũng ngày càng nhiều, bà ta đối phó không hết, cũng không còn tâm tư đó.

Tôi còn tưởng rằng bà ta biến thành người tốt chứ, không ngờ tới, lại bắt đầu hại nàng dâu trước kia của mình! Cũng là chính cô đắc tội với bà ta……Được rồi, chuyện phiếm nói xong rồi, cô tự mình trở về, hay là

để anh em của tôi kéo cô về?"

Thì ra là Cao Thúy Lan!

Trước đó cô cũng có nghĩ đến bà ta, bà già đó thật sự là quá điên rồ, cũng đã bị ông xã và tiểu tam đuổi ra khỏi nhà rồi, lại còn nghĩ cách hại cô thế nào!

"Anh Vương, Cao Thúy Lan chắc không bảo anh chơi chết tôi nhỉ? Nhiều nhất làm tôi nửa tàn phế?" Não của Vân Khuynh hoạt động nhanh chóng, vẫn cố tình thuyết phục Vương Bưu từ phương diện khác: "Thế nhưng tôi tự nhiên thành phế nhân, vị hôn phu của tôi không thể nào không truy cứu, đến lúc đó lỡ như chuyện bị lộ ra, cảnh sát tìm tới cửa, anh cảm thấy Cao Thúy Lan sẽ còn giống như lúc trước bảo vệ anh không?"

Tôi có thể nói cho anh biết, Lục gia lập tức sẽ xong đời, loại độc phụ ích kỷ tư lợi như Cao Thúy Lan, căn bản không thể nào thay anh gánh chuyện này!"

"Lục gia sắp xong đời? Ha ha ha cho dù cô muốn tìm cớ, cũng phải tìm cái cớ hay hơn một chút chứ, Lục gia là gia đình giàu có nhất nhì trong Vinh Thành!" Gả bên cạnh không tin tưởng chút nào, còn nói: "Hơn nữa, tao còn biết, Lục gia năm ngoái vừa nhận một hạng mục lớn của nước ngoài, nghe nói nếu bắt tay vào làm, sẽ kiếm được một số tiền nhiều đến đếm không hết……"

"Không sai, chính là hạng mục này!" Vân Khuynh cắt lời gã đó, rất nghiêm túc nói: "Hạng mục này quá lớn, với tài lực của Lục gia, căn bản không thể làm, lập tức sẽ bị hạng mục này lôi chết! Anh Vương nói không sai, tôi cũng là người trên thương trường, không ai rõ hơn tôi, Vinh Thành nào có nhiều phú hào như vậy, ngoại trừ Giang gia có ngân hàng tư nhân và một vài phú hào ẩn danh, những người trưng diện càng lộng lẫy, thiếu nợ càng nhiều!

Lục gia cũng là bởi vì thiếu ngân hàng quá nhiều tiền, trước đó khủng hoảng kinh tế, mới không có ngân hàng nào chịu cho mượn tiền tiếp, sau khi tôi và Lục Văn Bân ly hôn, Lục gia bồi thường cho tôi một khoản tiền, không thể không đem đồ cưới của Dương Liễu bù vào, nếu không, bọn họ ngay cả sự hào nhoáng ở bên ngoài cũng không thể duy trì!

Hơn nữa, đã có người bắt đầu ra tay với Lục gia, các ngươi không tin, thì chờ xem thử, nhanh nhất một tuần, chậm nhất một tháng, Lục gia sẽ bị xoá tên trên bảng danh sách các phú hào! Cao Thúy Lan sẽ trở thành người mà ngay cả ăn xin bên đường cũng không bằng! Đến lúc đó, Cao Thúy Lan ngay cả mình cũng không lo nổi, sao có thể sẽ bảo vệ cho anh, bảo vệ các người chứ?!

Vương Bưu nhíu mày, lời của Vân Khuynh, thật sự có chút không giống như đang nói dối, so với tham tiền, hắn đương nhiên càng sợ chết.

Chết rồi thì cái gì cũng không còn, còn cần tiền làm gì?

Đạo lý này, hắn hiểu hơn ai khác.

Thế nhưng vụ giao dịch này, hắn cũng đã nhận rồi, nếu không làm, không kiếm được năm ngàn vạn đó cũng không phải là chuyện lớn gì, còn có thể lừa nhiều tiền hơn từ Vân Khuynh, chỉ là lỡ như tin tức truyền đi, danh tiếng làm việc của hắn bị hủy, sau này ai còn tìm hắn giao dịch nữa đây?

Thấy đại ca do dự, một gã đàn ông nói: "Đừng nghe người phụ nữ này nói hươu nói vượn, lạc đà gầy chết còn lớn hơn ngựa mà, Lục gia nào dễ dàng thất bại như vậy? Em thấy nhất định là người phụ nữ này đang giở trò! Loại phụ nữ này trên thương trường nhiều nhất là mưu kế, đại ca! Chúng ta nhiều người thế này, nếu để cho một người phụ nữ dăm ba câu liền dọa cho sợ, truyền ra ngoài còn không bị người đời cười rụng răng sao?

Hơn nữa, các anh em đi theo đại ca nhiều năm như thế, sợ qua cái gì chứ, thịt đưa đến miệng, nào có đạo lý không ăn? Hôm nay có chuyện vui sướng thì hôm nay phải vui sướng, ngày mai thật sự bị thất bại, cũng không hối hận đã hưởng thụ qua trước một lần!"

Lời này, Vương Bưu thích nghe nhất, lập tức sa sầm mặt, lạnh lùng nói: "Mẹ nó, lão tử lăn lộn trên giang hồ lâu như thế, vụ làm ăn đã hứa sẽ không có chuyện làm không được, làm đi!"

Hắn chỉ vào Vân Khuynh: "Lôi cô ta về phòng đi, tối nay, ta sẽ để các anh em đều sướng cho đã!

Những gã đàn ông kia lập tức vui vẻ nở nụ cười, ánh mắt của mỗi người đều rơi trên người Vân Khuynh, đều mang theo đầy dục vọng, giống như muốn dùng lưỡi dao trong con mắt lột sạch cô vậy.

Thấy bọn xấu lại lần nữa tới gần cô, Vân Khuynh vội hô to: "Vương Bưu, ngươi không thể đối xử với với ta như vậy, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, cho dù các ngươi không quan tâm chuyện Lục gia có xong đời hay không, chẳng lẽ các ngươi không sợ vị hôn phu của ta sẽ tìm các ngươi báo thù sao? Anh ấy rất yêu ta, nếu như các ngươi dám đụng đến một sợi lông của ta, anh ấy nhất định sẽ giúp ta báo thù!"

"Cô nói Hoắc Nhất Hàng? Lão tử cũng không để hắn vào mắt, năm đó mẹ của hắn ngay cả tài sản của nhà mình tài sản và của công ty đều giữ không được, để Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương cướp mất, cho dù bây giờ trở về, có một chút vốn liếng, cũng chưa chắc đánh thắng Lục gia!

Vân Khuynh, đừng có tìm cách thuyết phục tôi nữa, chuyện tôi quyết định rồi, sẽ không thay đổi, nếu như cô không chịu nghe lời, vậy tôi cũng chỉ có thể để cô chịu chút khổ! Cường Tử, Béo, lập tức bắt lấy nhỏ này, nhét đồ vô miệng cô ta, phiền chết được!"

Vương Bưu quét mắt qua Vân Khuynh, thấy thần sắc cô nghiêm nghị, trong lòng ít nhiều có chút kiêng kị, lại bổ sung vài câu: "Cô giảo hoạt như thế, tôi thấy khỏi chờ nữa, Tiểu Khải, mày đi lấy máy ảnh, các ngươi muốn ăn mặn, thì bây giờ làm một lần trong sân đi! Đều lên cho tao, ai bắt lấy cô ta trước thì người đó làm trước!"

Lời vừa thốt ra, đôi mắt của những tên đàn ông đó đều sáng lên, như bị điên vậy hướng về phía Vân Khuynh mà vây lại.

"Đừng qua đây, các ngươi đừng qua đây, đừng ép ta! Ta chết cũng không thể nào chấp nhận sự vũ nhục của các ngươi, nếu như các ngươi còn dám qua đây, ta…… Ta sẽ đập đầu chết!" Vân Khuynh nhìn thoáng qua bức tường rắn chắc bên cạnh, máu trong người giống như bị đông lại, có ý muốn chết!

Vừa rồi, lúc cô và bọn người Vương Bưu nói xong, luôn đem giấu tay ở phía sau, vụng trộm khởi động máy.

Điện thoại mặc dù không còn pin, nhưng khởi động lại máy phải 30 giây mới có thể tắt máy, mặc dù không đủ cho cô làm quá nhiều động tác, một nút gửi đi một tin "sos" vẫn làm được, số điện thoại vừa mới đổi mới, trong danh bạ tạm thời chỉ có Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Thành Quân, Tống Tây Hoa ba người.

Chỉ cần một người trong đó nhận được tin nhắn, nhất định sẽ nghĩ cách định vị địa chỉ của nơi này, sau đó tới cứu cô.

Cô cố gắng kéo dài thời gian thì sẽ có cơ hội được cứu.

Thế nhưng không ngờ tới, Vương Bưu căn bản cũng không cho cô kéo dài cơ hội!

Cô không sợ chết, nhưng rất không cam tâm, cô còn không chưa giúp bà nội báo thù, còn chưa dựng lại Vân thị, còn chưa bắt những người từng tổn thương cô trả cái giá nên trả, còn chưa…… trả ơn Hoắc Nhất Hàng đã đối xử tốt với cô!

Nếu cứ như vậy mà chết, chết trong tay một đám luu manh, ngay cả thi thể cũng trở nên khó coi đến vậy, sẽ chỉ khiến người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng!

Cô rất hận! Tại sao ông trời luôn nhiều lần đối xử tàn nhẫn với cô như thế?

Nhưng nếu phải bị vũ nhục như thế, chi bằng cô sạch sẽ mà rời khỏi thế giới này!

"Chết cũng không chịu? Vân Khuynh tiểu thư, cô tuyệt đối đừng nghĩ như vậy, người xưa nói rất hay, chết tử tế không bằng còn sống! Hơn nữa chúng tôi cũng đâu bảo cô chết, thật ra cô cũng là người đã kết hôn, giữa nam nữ chẳng phải có qua chuyện như vậy sao? Cô có thể cùng Lục Văn Bân, Hoắc Nhất Hàng lên giường, sao lại không thể cùng chúng tôi lên giường chứ, đàn ông, chẳng phải đều giống nhau, chỉ cần cô mở hai cái đùi ra hưởng thụ là được rồi!"

"Lời này của Cường Tử nói quá hay, người đẹp, cô xinh đẹp thế này, chết rất đáng tiếc, cô yên tâm, kỹ thuật của bọn anh đều từng thân trải qua trăm trận, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, cam đoan lát nữa sẽ khiến cô dễ chịu……"

"Tụi mày nói nhiều với cô ta như thế làm gì? Cô ta đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, tao sắp nhịn hết nổi rồi, nhìn xem làn da mềm mịn này, chân dài như vậy, làm lên nhất định rất thích!"

"Vậy còn đợi gì, đại ca nói, ai bắt được trước thì người đó lên trước! Tốc độ của tụi bây chậm vậy, vậy thì tao trước…… Lời này chưa nói xong, gã lùn bỉ ổi trên mặt mọc đầy sẹo mụn đã không kịp chờ đợi nhào về phía Vân Khuynh.

Vội Khuynh vội né tránh!

Gã lùn bỉ ổi đó vồ hụt, ngã sấp mặt, liền bị tất cả mọi người chế giễu.

Khuôn mặt hắn đều đỏ lên, vội bò dậy, lại một lần nữa bổ nhào tới chỗ Vân Khuynh.

Bọn lưu manh này cũng không nóng vội nữa, có lẽ là bọn chúng cảm thấy, bọn họ nhiều người như thế, Vân Khuynh sao cũng không thể chạy thoát! Thế là, bọn chúng đều đứng tại chỗ chờ xem gã lùn bỉ ổi khi nào mới có thể bắt được Vân Khuynh.

Đương nhiên, cho dù bắt được, cũng sẽ không thật sự để tên lùn lên trước……

Tiếng cười như ma quỷ bên tai cô ngày càng chói tai, từng khuôn mặt khiến người ta vô cùng căm hận cuồn cuộn khuấy động trong dạ dày, ánh sáng và hơi ấm trong mắt biến mất từng chút một, cuối cùng một giọt nước mắt óng ánh từ khóe mắt lăn xuống.

Một giây sau, cô cắn răng một cái, hướng thẳng về phía vách tường rắn chắc kia mà đụng.

"Đùng!" Một tiếng vang thật lớn, cơn đau đớn kịch liệt rất nhanh không còn cảm giác, sau khi đại não bị chấn động, trước mắt rất nhanh liền tối sầm.

Ý thức mất đi trong một giây cuối cùng, người mà cô nghĩ đến chính là Hoắc Nhất Hàng, bỗng nhiên vô cùng tiếc nuối, tiếc nuối đời này của cô, còn chưa thật sự yêu một lần……

114. Chương 114

Đầu rất đau, đau mê man, cái lạnh và cái nóng giao nhau, dày vò dị thường, nhưng suy nghĩ thì hoạt động mạnh mà tự do, Vân Khuynh biết ngay, cô chết không thành.

Hình như cô lại bị trói trên giường, bên tai, còn có tiếng nói chuyện thô bỉ của những gã đàn ông bắt cóc cô.

"Mẹ nó, không ngờ tới tính của nhỏ này cứng như vậy! Thật dám đem đầu của mình đụng vào tường, người cũng bay ngược trở lại mấy mét, lúc ấy tao còn sợ sẽ như thế mà đụng chết đó!"

“Ai dô, Béo, mày còn biết thương hoa tiếc ngọc à!”

“Thương hoa tiếc ngọc? Ha ha ha tao là thương hoa tiếc động! Người đẹp chết rồi, lúc làm sẽ cũng còn hứng gì!”

“Ha ha! Nói cũng đúng, may mắn đầu nhỏ này đủ cứng, đụng mạnh như thế, cũng chỉ đụng ra chút máu, đại ca nói, đợi cô ta tỉnh lại, các anh em sẽ có thể lên! Tính cứng như vậy, tao nhất định phải làm tới cô ta không còn sức!”

“Mày khoan hãy nói khoác, đại ca bảo mày xem điện thoại của cô ta, mày xem chưa? Đừng để nhỏ này bắt được cơ hội, gửi địa chỉ hang ổ của chúng ta ra ngoài đó!”

“Xem rồi xem rồi, chính là cái điện thoại ngay cả pin cũng không còn, máy cũng mở không được, còn gửi cái bitch? Đừng lo quá!”

“Đúng đấy, đừng lo quá, đợi chút nữa, nhớ kỹ phải vận động cơ thể của nhỏ đó nhiều một chút là được rồi! Nó chính là thiên kim tiểu thư hàng thật giá thật nha, bạch phú mỹ! Ngươi trước tiên hãy suy nghĩ một chút, bình thường các anh em ngay cả sờ cũng sờ không được, rất nhanh sẽ ở dưới hông các anh em, thở dốc, kêu la……”

“Mày đừng nói nữa, nói nữa là tao lại cứng nữa……”

Vân Khuynh nghe được những lời này, trong dạ dày lại khuấy động kịch liệt, cô biết bọn xấu này một khi phát hiện cô tỉnh lại, sẽ làm loạn với cô ngay, nhưng cứ nằm hoài thế này, cô cũng không thể nào trốn đi được.

Chỉ có thể gửi hi vọng đến tin nhắn mà cô gửi đi đã được Hoắc Nhất Hàng hoặc Hoắc Thành Quân hoặc Tống Tây Hoa nhìn thấy, đồng thời, đã có người đang trên đường giải cứu cô, có thể đến kịp thời trước khi bọn xấu này ra tay với cô.

Cô lặng lẽ nâng mí mắt nặng nề lên, mở ra một khe hẹp, phát hiện mình quả nhiên là bị trói trở về căn phòng trước đó, vẫn là tư thế nhục nhã trước đó, chỉ là, lần này thứ buộc chặt tay chân cô đổi thành dây xích sắt có khóa!

Giờ này khắc này, cô tựa như con cá trên cái thớt gỗ, chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Chóp mũi còn có thể ngửi được mùi máu tươi, chắc là trán của cô đụng bị thương, những người kia cũng không có băng bó cho cô.

Một trong những mục đích của bọn họ chính là muốn cô hủy dung, đương nhiên cũng không thể nào băng bó cho cô!

Một chút ánh sáng ngay khóe mắt của cô thoáng nhìn có năm người trong phòng này, bao gồm hai người trước đó đi theo Vương Bưu vào cửa, và lúc ở bên ngoài, gã lùn bỉ ổi nhào tới chỗ cô đầu tiên, Vương Bưu không ở đây, không biết đi làm gì rồi.

Vân Khuynh một lần nữa nhắm mắt lại, cố gắng hạ thấp tiếng hít thở của mình, để thu nhỏ sự tồn tại của cô.

Lúc này, ngoại trừ chờ, cô không còn cách gì, nhưng mỗi một phút mỗi một giây chờ đợi, đều là sự dày vò rất lớn.

Người cô lúc nóng lúc lạnh, càng ngày càng không còn chút sức lực nào, cô khẳng định mình bị bệnh rồi, có lẽ là do vết thương gây nên, hoặc là do hoàn cảnh âm u lạnh lẽo này gây nên, tóm lại, bây giờ cô, căn bản không thể nào đánh thắng bất kỳ tên nào, ngay cả chạy ra cửa phòng lần nữa, cũng không thể.

Từng 1 lần tìm cái chết, cảm giác tiếc nuối và không nỡ bỏ khiến cô nảy sinh càng nhiều khát vọng, chỉ cần còn có chút cơ hội, cô cũng không thể từ bỏ.

Tại sao cô phải chết chứ? Cô chưa bao giờ làm qua chuyện xấu nào, luôn cố gắng chỉ để có thể sống yên ổn qua ngày.

Mà những người bụng dạ độc ác đó, bọn họ lại dựa vào gì mà sống tốt như thế, bọn họ mới phải xuống địa ngục!

Hận, trong lòng Vân Khuynh không ngừng sản sinh, cô ngầm thề, nếu như lần này cô có thể chạy thoát, cô sẽ đem sự lăng nhục, sự thống khổ, sự dày vò của cô trả lại cho Cao Thúy Lan gấp mười, gấp trăm lần!

Không biết đợi bao lâu, trong lòng Vân Khuynh càng ngày càng lo sợ, những người đó cũng ngày càng không kiên nhẫn.

Có một tên thậm chí đi tới, một tay siết lấy mặt Vân Khuynh, đem đầu của cô lắc qua lắc lại, bất mãn kêu lên: "Nhỏ này có phải đụng hư thật rồi không? Sao còn bất tỉnh? Mặt nóng như cái mông đỏ vậy, nhìn đẹp thì đẹp, đừng thật sự chịu không nổi mà chết đi! Vậy sẽ khó tính lắm?"

"Chi bằng bây giờ mày lên đi?" Có người cười quái dị nói: "Tốt xấu gì bây giờ hiện vẫn còn thân nhiệt, nếu như chết rồi, vậy thật sự sẽ thành người chết! Chẳng phải càng không có hứng sao?"

"Cái bộ dạng muốn chết không sống như thế, so với người chết có gì khác nhau? Nói không chừng khi đâm vào, ngay cả nước cũng không có, khó chịu thấy mẹ!"

"Không có nước thì cho cô ta một thùng nước, không phải đang sốt sao? Lấy thùng nước lạnh hạ nhiệt một chút, nói không chừng rất nhanh sẽ tỉnh! Một người khác ra một chủ ý tàn nhẫn.

Những người khác còn nhao nhao hô tốt: “Cái chủ ý này không tệ!”

“Giội tỉnh là được, đại ca lại không nói không thể giội nước lạnh cho cô ta!”

“Đúng đó, người mua không phải muốn chúng ta hung hăng tra tấn cô ta sao? Giội một thùng nước lạnh thì có cái gì?”

“Tao lập tức liền đi múc nước, tụi bây đừng có mà nhân lúc tao không ở đây, ra tay với cô ta trước đấy!”

“Đi đi đi đi, yên tâm, các anh em sẽ không ra tay, dù có ra, cũng là ra chân, chân thứ ba chân, ha ha ha.”

Trái tim Vân Khuynh lập tức co lại.

Chỉ chốc lát sau, gã đàn ông ra ngoài khi nãy xách theo một thùng nước lạnh trở về, hai tay nâng cao, “hoa” một tiếng giội hết tất cả nước lên người Vân Khuynh!

Vân Khuynh muốn tiếp tục giả bộ hôn mê, nhưng cơ thể bị nước lạnh làm giật mình, lại khống chế không nổi mà run lên.

Cô không thể giả bộ tiếp nữa, đành phải mở mắt ra, vô cùng phẫn nộ trừng mắt nhìn hai gã đàn ông đứng trước giường, tựa hồ như muốn dùng loại hận ý và lãnh ý sâu nặng này dọa sợ hai gã đó.

Nhưng, sao có thể!

Hai gã đàn ông đó thấy Vân Khuynh tỉnh lại, cười gằn: “Tỉnh rồi! Tỉnh thật rồi!” Nước này giội hay! Giội hay!”

“Nước này là tao giội đó, tao phải lên trước!”

“Mày lên mày lên, dù sao cũng phải lên, ai trước ai sau, tao không có vấn đề, nhưng mà, mày còn phải hỏi các anh em có đồng ý không.”

“Nhanh đi gọi đại ca, nói là nhỏ này tỉnh rồi, máy ảnh cũng dựng lên, lập tức khởi động máy, buổi tối đẹp đẽ sắp bắt đầu rồi.”

“Không được qua đây, không cho phép các ngươi đụng vào ta, các ngươi làm thế là phạm tội, ta nhất định sẽ kiện các ngươi, các ngươi dám đụng đến ta, ta nhất định sẽ đưa các ngươi vào tù! Vân Khuynh lớn tiếng mắng, dùng hết sức kéo dây xích sắt trên cổ tay và cổ chân, nhưng một chút cũng kéo không nổi.

Người đàn ông giội nước trực tiếp tiến lên, một bàn tay hung hăng tát lên mặt của cô: " Mẹ mày, tiểu tiện nhân! thành thật cho lão tử một chút!"

"Đã rơi vào tay tụi tao rồi, còn dám phách lối như thế! Phụ nữ tầng lớp thượng lưu, quả nhiên rất cao ngạo, thế nhưng mày có cao ngạo đi nữa, tối hôm nay, cũng chỉ có thể khuất phục dưới hông của lão tử, để lão tử chơi nát mày!"

Một cái tát, tát đến mắt Vân Khuynh nổi đom đóm, bàn tay của Vân Khuynh đã nắm lấy quần áo của cô, "xoạt" một tiếng, vải vóc thượng hạng liền bị xé nát, trước ngực lộ ra từng mảng da thịt tuyết trắng cùng một cái rãnh sâu, tất cả những gã vây quanh đều nhìn đến hai mắt sáng lên, nhịn không được nuốt xuống một ngụm lớn nước bọt.

"Mẹ nó thật hấp dẫn!"

Bàn tay thô ráp của gã đàn ông mò tới, Vân Khuynh tuyệt vọng, trên mặt phủ một lớp nước lạnh lẽo..

Cô thật sự rất không muốn chết, trước kia, không có gì lưu luyến, cảm thấy sống hay chết cũng không có cái gì khác nhau, còn sống quá mệt mỏi, chết, ngược lại vẫn là một loại giải thoát, nhưng bây giờ, cô vất vả lắm mới thoát ra khỏi cuộc sống trong quá khứ, cắt đứt quan hệ với Lục gia, cũng không còn dính dáng với Vân Bính Hoa và Tô Tương, có được một người đàn ông thích cô và một người mẹ chồng đối xử với cô như mẹ vậy, cuối cùng cô cũng bắt đầu có chút xíu mong đợi với tương lai……

Chết, có tiếc nuối, có không nỡ, có phẫn nộ, có không cam tâm.

Nhưng nếu như muốn sống một cách bị lăng nhục, cô cũng chỉ có thể lựa chọn cái chết, lần thứ nhất chết không thành, chẳng lẽ còn phải lấy dũng khí thật lớn, chết thêm một lần sao?

Hai mắt Vân Khuynh nhắm chặt, trong lòng bi thương ép đến cô thở không nổi, những bàn tay dơ bẩn đó còn đang tiếp tục xé rách quần áo trên người cô, cô đặt lưỡi trên hàm răng của mình, nhếch miệng lộ ra một ý hận thê lương, đang chuẩn bị cắn mạnh, nhưng gã đàn ông giội nước lạnh lên người cô trước đó phát hiện ra ý đồ của cô!

Một cái tay dơ bẩn bỗng nhiên tiến vào trong miệng cô, đẩy lưỡi cô ra, cô dùng sức cắn, cắn thẳng vào tay gã!

"A!" Gã đàn ông kêu rên một tiếng, nhanh chóng rụt tay về, một tay khác tát cô một cái, tát trên mặt Vân Khuynh: "Mẹ mày, lại còn dám cắn lão tử! Nhanh, cô lại muốn chết, nhét miệng cô ta lại!"

Vân Khuynh còn không có kịp phản ứng, đã có người cầm quần áo rách nát nhét vào miệng cô, cô ra sức giãy dụa nhưng vô ích, tim, hoàn toàn rơi xuống đáy cốc.

"Tiểu tiện nhân! Chết một lần chết không thành, lại còn muốn chết lần thứ hai, lá gan của mày cũng thật

lớn! Thế nhưng tao cho mày biết, không dễ vậy đâu! Mày phải sống để bị tất cả tụi tao làm!"

"Mẹ mày, lão tử làm qua nhiều phụ nữ như vậy, còn chưa gặp qua một người cứng rắn như mày, con mẹ nó mày càng cứng, lão tử làm càng sung sướng hơn!"

Nói xong, gã đàn ông mạnh mẽ bóp mấy cái trên làn da mềm mại đã lộ ra bên ngoài của cánh tay và trên đùi của Vân Khuynh.

Vân Khuynh còn đang giãy dụa, dù là sức của cô càng ngày càng nhỏ, cổ tay và cổ chân chỗ đều bị xích sắt mài ra vết máu thật sâu, nhưng so với nỗi hận trong nội tâm, cô lại không cảm giác được đau đớn bao nhiêu, mắt của cô trừng vừa tròn vừa lớn, phát ra thanh âm "ô ô", cũng ra sức đẩy miếng vải trong miệng, phảng phất như thật sự đã đến địa ngục tăm tối nhất lãnh lẽo nhất vậy.

Tại sao, cô ngay cả chết cũng làm không được?

Ngay trong lúc bàn tay của gã đàn ông giội nước lên Người Vân Khuynh kia di chuyển xuống dưới quần lót của cô, và chuẩn bị kéo ra —— Bên ngoài sân bỗng nhiên vang lên tiếng còi xe cảnh sát!

"Cảnh sát! cảnh sát tới rồi!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều luống cuống, mấy gã vây quanh Vân Khuynh cũng vội vàng xoay người xuống giường: "Sao lại có tiếng cảnh báo? Chẳng lẽ cảnh sát tới thật?!"

"Đại ca còn chưa tới, có phải đại ca đã bị cảnh sát bắt rồi không?"

"Mày im miệng đi, đừng tự dọa mình! Hang ổ này của chúng ta bí ẩn như thế, cảnh sát sao biết được, nói không chừng không phải xông tới bắt chúng ta."

"Đi! Đi ra xem thử!"

115. Chương 115

63115.

Đây là hang ổ ở ngoài thành phố của Vương Bưu, giả trang như nhà của dân làm nông. Hiện bên ngoài đang bị bao vây bởi hơn 10 chiếc xe cảnh sát đang hú còi báo động, hơn 20 cảnh sát được trang bị vũ khí áo giáp đầy đủ.

Chiếc loa lớn trên chiếc xe cảnh sát không ngừng lặp đi lặp lại: "Người ở bên trong nghe rõ, hiện các ngươi đã bị bao vây! Hãy bỏ vũ khí xuống, đưa tay lên đầu hàng, áp vào tường, nếu chống lại chỉ có con đường chết!"

Đi cùng với cảnh sát còn có Hoắc Nhất Hàng, Tống Tây Hoa sớm đã không còn chờ được nữa, cảnh sát chưa kịp làm gì họ đã hùng hồ xông lên trước, vài cảnh sát phụ trách phá cửa, vừa phá được cửa, hai người họ đã dẫn đầu đoàn người tiến vào trong!

Vương Bưu dẫn theo 2 người có ý định chạy trốn, vừa mới chạy ra ngoài, thì bị khống chế bắt lại. Đám người lưu manh ở ngoài cũng từng người nhanh chóng bị bắt lại.

Có 5 tên lưu manh ở bên trong không biết chuyện gì đang xảy ra, nghe bên ngoài có tiếng động liền hốt hoảng mở cửa chạy ra xem.

Ai ngờ, vừa đi ra mấy bước đã nhanh chóng đưa 2 tay lên lùi về sau, trên mặt đều hiện vẻ hoảng sợ.

Trán của hắn, đang bị một cây súng lục chỉa thẳng vào!

"Không được nhúc nhích! Bỏ vũ khí xuống! Đưa tay lên đầu hàng!". Mấy tên cảnh sát nhanh chóng tiến vào phòng, khống chế các tên lưu manh còn lại.

Hoắc Nhất Hàng cùng Tống Tây Hoa thấy Vân Khuynh đang bị trói trên giường, quần áo bị xé tan tành, nhanh chóng chạy tới.

"Khuynh Khuynh! Em đừng sợ, anh tới rồi, anh ở đây!" Từ trước tới giờ chưa bao giờ giọng của Hoắc Nhất Hàng lại run tới vậy. Anh nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra, quấn lấy Vân Khuynh, lấy tấm vải trong miệng Vân Khuynh ra, ôm chặt lấy cô.

"Vân Vân, em không sao chứ?" Tống Tây Hoa cũng nhanh chóng hỏi thăm Vân Khuynh, "Em đừng sợ, những tên lưu manh kia đều đã bị cảnh sát khống chế, không ai có thể làm hại em nữa! Bọn anh tới dẫn em rời khỏi chỗ này đây"

Nói đến đây, anh liền quay đầu lại, ra hiệu cho cảnh sát dùng dụng cụ chuyên nghiệp mở còng sắt ra.

"Em" Vân Khuynh trả lời bằng giọng yếu ớt khàn khàn: "Em không sao, bọn chúng còn chưa kịp làm gì em, Nhất Hàng, em lạnh quá, đầu em rất……" Còn chưa nói dứt lời Vân Khuynh đã ngất xỉu.

Đây là vì yên tâm mà ngất đi, cảm nhận được mùi hương và sự ấm áp quen thuộc, nước mắt cô chảy ra. Biết mình đã được cứu, toàn bộ sức lực đã dùng hết, không còn gắng gượng thêm được nữa, buông lỏng cơ thể.

“Khuynh Khuynh! Em sao vậy? Khuynh Khuynh, em tỉnh lại đi. Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi!” Thấy Vân Khuynh ngất xỉu, Hoắc Nhất Hàng liền luống cuống cả lên, ôm cô nhanh chóng chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Ở bên ngoài còn có cả xe cấp cứu đi cùng!

Tống Tây Hoa cũng chạy theo ra ngoài.

Ngồi trên chiếc xe cấp cứu đang trên đường chạy tới bệnh viện, Vân Khuynh đang nằm yên tĩnh trên nệm, Hoắc Nhất Hàng và Tống Tây Hoa đều nhìn cô không chớp mắt, nhìn khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, tay chân đầy vết bầm tím của cô, trong mắt hằn lên những tia máu giận dữ, chỉ trách bản thân không thể thay cô gánh chịu những đau đớn này.

Bác sĩ trên xe đã làm qua kiểm tra sơ bộ cho Vân Khuynh, xác định cô không có nguy hiểm tính mạng, cũng không có dấu hiệu bị xâm phạm, sốt cao là do vết thương bị nhiễm trùng gây nên, ngất xỉu là do tinh thần bị áp lực quá độ, nhưng tình hình chính xác như thế nào phải đến bệnh viện làm kiểm tra cụ thể hơn.

Sau khi kiểm tra, Hoắc Nhất Hàng và Tống Tây Hoa đều thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người nhớ lại cảm giác lúc nhận được tin báo của Vân Khuynh.

Lúc ấy Hoắc Nhất Hàng vừa trở về Quân Tỉ sơn trang. Tống Tây Hoa thì sau khi mua đồ, đang trên đường từ siêu thị về nhà. (Sau khi Vân thị mất đi, Tống Tây Hoa dẫn theo thư ký mới Tây Nhan của mình đến giúp Vân Khuynh xây dựng kế hoạch thành lập Vân thị mới, nên phần lớn thời gian đều ở nhà làm việc.)

Tin nhắn của Vân Khuynh gửi tới chỉ có 3 chữ “SOS”. Hoắc Nhất Hàng và Tống Tây Hoa đều dự cảm có chuyện chẳng lành.

Phản ứng đầu tiên của Hoắc Nhất Hàng là kiểm tra xem Vân Khuynh có ở nhà không, vì trong lúc đang nói chuyện điện thoại với anh, Vân Khuynh có nói điện thoại hết pin nên trực tiếp về nhà, không qua Hoắc thị tìm anh, về nhà sẽ cùng mẹ nấu món ngon chờ anh về ăn chung.

Anh vừa từ thang máy bước ra đã trực tiếp đi đến nhà của Vân Khuynh, nhưng cửa còn chưa kịp mở, mẹ của anh đã từ nhà của anh ở cửa đi ra, khuôn mặt hoảng sợ không biết làm sao: “Nhất Hàng, Khuynh Khuynh vẫn chưa về, không phải con bé đi cùng với con hay sao? Khuynh Khuynh vừa gửi cho mẹ tin nhắn “SOS”, đây là tín hiệu cầu cứu quốc tế, có phải con bé xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Mẹ, con cũng nhận được tin nhắn của Vân Khuynh gửi tới, mẹ đừng lo, bây giờ con sẽ lập tức tìm người bạn làm cảnh sát của con, nhờ anh ta giúp đỡ tìm Khuynh Khuynh, mẹ ở nhà đợi con, có tin gì của Khuynh Khuynh con sẽ lập tức báo cho mẹ biết.” Hoắc Nhất Hàng gấp rút nói, ngay cả điện thoại còn chưa đặt xuống, đã quay người trở vào trong thang máy.

Mặt khác, khi Tống Tây Hoa nhận được tin nhắn của Vân Khuynh, ngay lập tức gọi lại, nhưng đầu dây

bên kia chỉ nghe được "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.", Tống Tây Hoa lập tức luống cuống, gọi cho Hoắc Nhất Hàng: "Hoắc tổng, có phải bây giờ Khuynh Khuynh đang đi cùng với anh không? Tôi vừa nhận được tin nhắn của cô ấy, phải, chính là "SOS". Cái gì, anh cũng nhận được tin nhắn tương tự? Được, được, đồn cảnh sát, tôi lập tức tới đó!"

Để điện thoại di động xuống, Tống Tây Hoa ném bịch đồ ăn trong tay đi, mở cửa xe, chỉ trong vòng 10 phút, cả Tống Tây Hoa và Hoắc Nhất Hàng đều đã tới đồn cảnh sát.

Mặc dù hiện tại điện thoại của Vân Khuynh hết pin, nhưng theo kỹ thuật hiện đại thời nay, chỉ cần còn cục pin trong điện thoại và điện thoại không bị hủy đi, vẫn có thể dựa vào định vị tra ra được vị trí của Vân Khuynh, rất nhanh đã tra ra Vân Khuynh đang ở trong một căn nhà nhỏ, qua thiết bị giám sát tinh vi, có thể thấy được những kẻ này đang mang vũ khí trong mình!

Thế là, cục cảnh sát phái xe cảnh sát cùng cảnh sát vũ trang, nhanh chóng chạy tới địa điểm đó, cứu Vân Khuynh thoát nạn!

Sáng ngày thứ hai, bệnh viện.

Sau khi Vân Khuynh đã làm kiểm tra tổng quát, xác định cô chỉ bị chấn động não nhẹ, chủ yếu là vết thương bên ngoài ở vùng đầu và bị sốt cao, sau khi chính thuốc hạ sốt, những vết đỏ trên cơ thể cũng từ từ tan dần, quan sát thêm một đêm, không có biến chứng gì, liền chuyển cô sang phòng bệnh bình thường.

Hoắc Nhất Hàng cùng Tống Tây Hoa suốt cả đêm trông chừng Vân Khuynh không rời mắt.

Sáng hôm sau, Vân Khuynh mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy một màu trắng, xộc vào mũi toàn mùi thuốc sát trùng, lúc này tâm trạng cô mới bình tĩnh lại.

"Khuynh Khuynh, em tỉnh rồi! Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Đầu còn đau không?"

Thấy Vân Khuynh tỉnh lại, Hoắc Nhất Hàng lập tức chạy tới hỏi thăm. Tống Tây Hoa cũng đi tới, nhanh chóng bấm chuông trên đầu giường, gọi bác sĩ và y tá tới xem tình hình của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lắc đầu.

Đầu của cô vẫn còn có chút nặng nề, nhưng so với trước đã khá hơn rất nhiều.

"Là Cao Thúy Lan!" Vân Khuynh nói, trong mắt đầy thù hận: "Em nhất định không buông tha cho bà ta!"

"Anh biết rồi!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Khuynh Khuynh, em yên tâm nghỉ ngơi đi, chờ vết thương lành lại, anh sẽ để em tự tay trừng phạt mụ ác phụ đó!"

Anh biết âm mưu lần này nhắm vào Vân Khuynh, chắc chắn là do 1 trong những người ở giữa kia làm, Cao Thúy Lan? Cũng đã là một phế nhân bán thân bất toại rồi, còn dám tính kế đụng vào vợ của anh, đừng nói là Vân Khuynh không buông tha cho bà ta, anh cũng sẽ khiến bà ta sống không bằng chết!

Vân Khuynh gật đầu, lại ngủ thiếp đi, cô đã quá mệt mỏi.

Buổi trưa, Hoắc Nhất Hàng làm chút đồ ăn thanh đạm đem tới cho Vân Khuynh, từng muỗng đút cô ăn xong, liền quay qua nhìn Tống Tây Hoa, ra hiệu bằng mắt, cả hai người cùng đi ra ngoài.

"Tống Tây Hoa, tôi có thể tin tưởng anh không?" Hoắc Nhất Hàng nhìn chằm chằm Tống Tây Hoa, ánh mắt đầy nghiêm túc.

Tống Tây Hoa sửng sốt một chút, nhìn vào trong phòng, trả lời: "Vân Vân tin tưởng tôi."

Ngụ ý, nếu như Hoắc Nhất Hàng tin tưởng Vân Khuynh thì cũng phải tin tưởng anh.

Hoắc Nhất Hàng nhìn chằm chằm Tống Tây Hoa hơn một phút đồng hồ, thần sắc đã hơi thả lỏng một chút, nói: "Bây giờ cảm xúc của Khuynh Khuynh vẫn chưa thực sự ổn định, tôi sẽ đối phó với đám người Lục gia trước, tôi muốn anh ở lại trông chừng Khuynh Khuynh, Cao Thúy Lan biết kế hoạch lần này của mình thất bại, chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy."

"Tôi sẽ trông chừng Vân Vân từng phút từng giây." Tống Tây Hoa hứa hẹn.

Hoắc Nhất Hàng lúc này mới yên tâm rời đi.

Trước đó Vân Khuynh đã giúp anh làm một số việc, nhưng phần chính vẫn phải do anh ra tay, anh còn định sẽ chờ thêm vài ngày, nhưng Cao Thúy Lan đã gấp gáp muốn chết như vậy, sớm vài ngày cũng không vấn đề gì!

Nửa tiếng sau, Hoắc thị.

Hoắc Nhất Hàng tiếp nhận cuộc gọi video của người phụ trách hạng mục ở nước ngoài của Lục thị, giao tiếp bằng ngoại ngữ cực kỳ lưu loát: "Johnny tiên sinh, gần đây khỏe không?"

"Hoắc!" Trong video là một người đàn ông nhìn sơ cũng biết là một nhân vật lớn giàu có quyền lực, nhìn thấy Hoắc Nhất Hàng, mặt mũi liền tràn đầy kinh hỉ, thậm chí có chút kích động nói: "Tôi thật không ngờ sẽ có lúc ngài liên lạc với tôi, thật là quá vinh hạnh cho tôi rồi! Có trời mới biết tôi sùng bái ngài như thế nào! Thiên tài của giới doanh nghiệp Hoắc Nhất Hàng, không biết hôm nay tôi có thể cống hiến được gì

cho ngài?"

"Johnny tiên sinh, ngài quá khách khí rồi", Hoắc Nhất Hàng mỉm cười nói: "Tôi xem ngài như bằng hữu nên hôm nay mới liên lạc với ngài vì có tin muốn báo cho ngài biết, liên quan tới một người trong hạng mục đầu tư ở nước ngoài của ngài – Tập đoàn Lục thị của Vinh thành!"

"Tập đoàn Lục thị?" Johnny nói: "Hoắc tiên sinh, theo như tôi biết, tập đoàn Lục thị ở Vinh thành là do một tay ba của ngài sáng lập nên, hiện đang do anh em của ba ngài và anh em của ngài tiếp quản, tôi biết được tin này nên mới để họ tham gia vào hạng mục đầu tư lần này, bây giờ ngài lại nói có tin muốn báo cho tôi biết, chẳng lẽ Lục thị có vấn đề gì hay sao?"

Hoắc Nhất Hàng trả lời: "Johnny tiên sinh, tôi rất cảm ơn phần tình cảm cũng như quý trọng mà ngài dành cho ba tôi và tôi, nhưng từ khi ba tôi qua đời, tôi và Lục thị đã không còn quan hệ gì với nhau nữa! Mà hiện tại Lục thị đang thiếu nợ các ngân hàng trong nước một khoản tiền rất lớn, trước đây còn trải qua một đợt khủng hoảng kinh tế, căn bản là không còn tiền có thể chèo chống một phần trong hạng mục đầu tư của ngài nữa."

"Mặt khác, nhân viên của Lục thị có nói với tôi, vì muốn cắt giảm chi phí, Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương đã động tay chân trong đống vật liệu. Làm trễ nãi tiến độ công trình là chuyện nhỏ, nhưng ảnh hưởng chất lượng công trình là chuyện lớn, nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn sẽ trở thành chủ đề hot cho phóng viên đưa tin!"

116. Chương 116

Hoắc Nhất Hàng không nói gì thêm, chỉ nói đến đây là đủ sức khiến Johnny tưởng tượng ra được mọi chuyện tiếp theo diễn ra như thế nào.

"Hoắc tiên sinh, tôi có thể mạo muội hỏi thêm một câu không?" Sau khi Johnny trầm mặc vài giây, hỏi: "Ngài đem chuyện quan trọng như vậy nói với tôi, có phải có liên quan đến quan hệ doanh nghiệp của ngài không? Có phải giữa ngài và Lục thị có hiểu lầm đáng tiếc gì không? Trên thương trường vấn đề cạnh tranh nhau là rất hiển nhiên, tôi có thể hiểu được."

Hoắc Nhất Hàng cũng không thèm để ý, nở nụ cười, nói: "Johnny tiên sinh, ngài hoàn toàn có thể nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa Hoắc thị tôi và Lục thị là rất lớn, căn bản không thể xảy ra vấn đề cạnh tranh được!"

"Nhưng mà, tôi cũng có thể nói chi tiết với ngài, tôi cực kỳ căm ghét hạng người chuyên cướp công lao của người khác như Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương, Lục thị đã hoàn toàn thay đổi, mặc dù tôi không cần nhưng cũng không thể hai tên đạo tặc đó tiếp tục chiếm giữ!"

"Johnny tiên sinh, tin tức tôi báo cho ngài biết hoàn toàn là thật, ngài có thể tự đi xác minh! Trên phương diện doanh nghiệp, là đôi bên cùng có lợi, trên phương diện tình cảm cá nhân, tôi là đang giúp ngài! Nhưng mọi quyết định còn phải tùy thuộc vào ngài."

"Ok, Hoắc tiên sinh, ngài rất thẳng thắn, mà tôi chính là thích những người thẳng thắn như vậy." Johnny nói: "Tôi vừa rồi cũng đã nói, tôi rất sùng bái ngài, nên tôi tin tưởng tin tức hôm nay ngài báo cho tôi biết hoàn toàn là thật. Tôi sẽ cho người đi thu thập chứng cứ của Lục thị, nhanh chóng phơi bày mọi chuyện, đồng thời bắt họ dựa theo thỏa thuận về việc vi phạm hợp đồng mà bồi thường gấp 10 lần. Đây là hạng mục có thể nói là lớn nhất trong sự nghiệp cả đời của tôi, tôi nhất định không để nó xảy ra bất kỳ tổn thất nào. Ngoài ra tôi còn là một thương nhân, nhất định không để kẻ nào làm ảnh hưởng đến lợi ích của tôi."

Lời này, chính là đang thăm dò thái độ của Hoắc Nhất Hàng.

Khóe miệng Hoắc Nhất Hàng khẽ cười, nói: "Johnny tiên sinh, tôi cũng là thương nhân, đương nhiên tôi sẽ tôn trọng cách mà ngài xử lý đối tác hợp tác của mình, nhưng nếu công ty ở trong nước tôi của ngài trong tương lai muốn hợp tác suốt 3 năm liền với Hoắc thị, tôi hi vọng ngài có thể rút gọn thời gian xử lý Lục thị còn 1 tuần."

Công ty của Johnny từ trước đến nay đều rất muốn hợp tác với Hoắc thị nhưng luôn bị Hoắc Nhất Hàng từ chối, vì căn bản các vụ làm ăn một mình anh đều có thể lo được, lợi ích đương nhiên sẽ nhiều hơn, nhưng lần này vì muốn nhanh chóng đả kích Lục thị, anh đã hi sinh một phần lợi ích của Hoắc thị.

Mắt của Johnny liền sáng lên, kích động nói: "Hoắc! Ngài nói thật sao?" Công ty của Johnny là công ty nước ngoài, muốn đặt chân vào một siêu cường quốc như của Hoắc Nhất Hàng là một việc chẳng dễ dàng gì, nhưng nếu có Hoắc Nhất Hàng giúp đỡ, đương nhiên là làm ít mà hưởng nhiều!

"Tôi sẽ nhanh chóng cho bộ phận pháp vụ sửa lại hợp đồng hợp tác, đến lúc đó sẽ mời ngài tới Vinh thành ngắm cảnh, thưởng thức cao lương mỹ vị, thế nào?"

"Ok, ok!" Johnny nói liên tục, đầu gật liên tục như gà mổ thóc.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, một giờ sáng Lục Lợi Quần vừa sửa soạn xong hành lý chuẩn bị xuất ngoại thì nhận được cuộc gọi video từ Johnny. Dù là đối tác thương nghiệp, nhưng Lục thị chỉ là phụ trách một bộ phận nhỏ không quan trọng của hạng mục, nên Lục Lợi Quần cũng chỉ gặp qua Johnny một lần. Vừa nhìn thấy cuộc gọi từ Johnny, Lục Lợi Quần đã không ngừng vuốt mông ngựa.

Nhưng mà, Johnny lập tức chặn họng ông, đưa ra hàng loạt chứng cứ chứng minh trong thời gian thực hiện hạng mục, ông đã che giấu thực lực chân thật của mình, hơn nữa còn nhiều lần kéo dài kỳ hạn hạng mục, cũng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, sử dụng vô số hàng nhái! Mà những hành vi này, xác định đã vi phạm với hiệp ước, dựa theo hiệp ước quy định, hủy bỏ tư cách tham dự hạng mục, đồng thời phải chi trả gấp 10 lần phí vi phạm hợp đồng!

Sau khi Lục Lợi Quần nghe được những lời này, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, làm sao Johnny có thể nhanh như vậy đã biết được tình hình của Lục thị? Còn biết việc ông cho người ta ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, sử dụng hàng nhái.

"Johnny tiên sinh, ngài hãy nghe tôi giải thích, đây chỉ là hiểu lầm, nhất định là có người hãm hại, nhất định là có người hãm hại, xin ngài có tôi chút thời gian, tôi nhất định điều tra rõ chân tướng!". Người xem

trọng mặt mũi sĩ diện như Lục Lợi Quần vậy mà lại bỏ hết tôn nghiêm, xuống nước cầu xin Johnny.

Nhưng mà Johnny chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Lục tiên sinh, đây đều là kết quả do chính tôi điều tra mà có, ý của ngài là tôi hãm hại ngài?"

"Cái này" Lục Lợi Quần á khẩu không trả lời được.

Johnny còn nói: "Tôi thật không nghĩ tới, Lục thị của Vinh thành lại là một công ty bết nát như vậy, ông, lại là một kẻ lừa đảo ti tiện đến vậy! Tôi đã gửi đơn ra tòa, thương lượng với đơn vị tương quan của nước ông, ngày mai tôi sẽ cho người bên bộ phận sổ sách qua công ty ông, ông chờ đó mà phá sản đi! Cái này đều là ông tự làm tự chịu, tôi còn muốn nói cho tất cả mọi người biết việc làm đê tiện của mấy người nữa kìa!"

Nói xong, Johnny liền cúp cuộc gọi video.

Lục Lợi Quần nhanh chóng gọi lại, nhưng không kết nối được nữa.

Tâm trạng ông như rơi xuống đáy vực sâu, ông ngồi bất động trên ghế, trong phút chốc như đã già đi 10 tuổi.

Sau một lát, ông đột nhiên đứng dậy, đi về phía phòng của Lục Bác Dương.

Lục Bác Dương vừa rước được bọn người Ngô Kiều Kiều vào nhà, lại đuổi được Cao Thúy Lan đi nên tâm tình rất tốt, mà tâm tình vừa tốt lên thì nhu cầu chuyện đó liền tăng cao, ôm Ngô Kiều Kiều vào lòng định âu yếm.

Cửa đột nhiên bị đẩy mở ra, Ngô Kiều Kiều chỉ kịp "Á" kêu lên một tiếng, quay người lấy chăn che người lại, bực bội chửi: "Ai mà không biết điều, lúc người ta đang làm thì xông vào bất lịch sự quá vậy?"

Lục Bác Dương cũng gào lên một tiếng: "Ai vậy? Đêm hôm khuya khoắt còn vào phòng phá hỏng chuyện tốt của ông đây, có phải không muốn sống nữa không?"

Lục Bác Dương quay đầu, sắc mặt liền thay đổi: "Ba, sao lại là ba a?"

Lục Lợi Quần vừa gặp phải một tai nạn kinh hoàng trước giờ chưa từng có. Gấp rút qua đây tìm Lục Bác Dương định kêu ông đặt vé máy bay cả hai cùng bay qua tìm Johnny tiên sinh cầu tình, nào ngờ vừa qua đây lại nhìn thấy cảnh tượng khó coi này. Vừa vội vừa tức, hô hấp cũng trở nên khó khăn, một tay ông run rẩy đưa lên, chửi: "Cái thứ không có tiền đồ như mày! Ngoài việc cố gắng trên giường với nữ nhân, có biết bỏ chút công sức vào chuyện của công ty không, mày, mày có biết hạng mục hạng mục……"

Nói đến đây, hô hấp của Lục Lợi Quần trở nên khó khăn hơn, như có gì chặn lại, hai mắt trợn trắng, rất kinh khủng, nhìn Lục Bác Dương và Ngô Kiều Kiều đang ở trên giường, đi lên một bước, cả người liền cứng

đơ, ngã xuống đất.

"Rầm!" Âm thanh vang lên, khiến Lục Bác Dương và Ngô Kiều Kiều đều giật mình.

Hai người một hồi lâu mới phản ứng được, nhanh chóng tìm đại một bộ quần áo khoác lên người, đi đến bên cạnh xem xét tình hình của Lục Lợi Quần.

Lúc này, Lục Lợi Quần đã mất đi ý thức.

Lục Bác Dương lay ông vài lần cũng không thấy có phản ứng gì, liền có chút luống cuống: "Ba, ba sao vậy? Ba! Bác sĩ, Kiều Kiều, em đi gọi bác sĩ nhanh lên, kêu họ tới nhà một chút, còn không thì mau chóng đưa ba tới bệnh viện."

"Dạ! Em đi liền!" Ngô Kiều Kiều gật đầu, lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng chạy được mấy bước, Ngô Kiều Kiều quay lại nhìn Lục Bác Dương nói: "Bác Dương, em nghĩ ba bị nhồi máu cơ tim rồi, trước đây em cũng có người bạn chết vì bị như vậy."

Cô cố gắng nhấn mạnh chữ "Chết!"

Lục Bác Dương sửng sốt một chút, rất nhanh liền hiểu được ý của Ngô Kiều Kiều: "Kiều Kiều, ý em là sao, em nói đi."

Đồng thời, ông cũng đứng dậy, thần sắc cũng không còn khẩn trương như trước.

Ngô Kiều Kiều biết mình đã nói trúng tim đen của Lục Bác Dương, liền kéo tay Lục Bác Dương lôi ông sang một góc, thấp giọng nói: "Bác Dương, em chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, cũng không phải hiểu biết gì nhiều, cũng là vì muốn tốt cho anh thôi, anh thử nghĩ đi, thời gian gần đây vì chuyện của Văn Bân mà lão gia tử đã rất bất mãn với anh, ông còn định cho mấy người con riêng của ông vào công ty. Anh thử nghĩ đi, anh đã bỏ ra bao nhiêu công sức vì Lục thị, Lục thị đúng ra phải là của anh từ lâu rồi, vậy mà lâu nay ông vẫn không chịu ủy quyền cho anh, cũng là quá chuyên chế rồi!"

"Được rồi, đừng vòng vo nữa, có gì cứ nói thẳng!" Lục Bác Dương đã biết Ngô Kiều Kiều muốn nói gì, vừa hay đúng ý của ông, nhưng tốt nhất cũng nên để cô ta nói ra, lỡ sau này có chuyện gì xảy ra cũng có thể đẩy hết trách nhiệm lên đầu cô ta.

Ngô Kiều Kiều sớm đã nhìn thấu Lục Bác Dương, nhưng không còn cách nào khác, liền cắn răng một cái, nói: "Bác Dương, tài sản Lục gia cùng Lục thị ngoài chuyển nhượng ra còn có thể thừa kế, mà ba chết rồi, hiển nhiên anh sẽ trở thành người thừa kế đầu tiên!"

"Ý của em là bây giờ anh cứ mặc kệ, để cho ba chết như vậy sao?" Lục Bác Dương giả bộ nhíu mày, làm ra

bộ dạng không được vui: "Anh là con của ba, sao có thể làm chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy được."

"Tại sao không thể?" Ngô Kiều Kiều sốt ruột nói: "Anh đi theo lão gia tử làm trâu làm ngựa, cống hiến bao nhiêu năm nay anh đạt được cái gì?"

"Bác Dương, đã rất nhiều lần em thấy lão gia tử la mắng anh, giống như chỉ sợ anh không bị mất mặt, em đều bất bình thay cho anh, tại sao lần nào anh cũng là người chịu ủy khuất để cho đám người kia ngồi ăn bát vàng?"

"Bác Dương, anh tốt với em, tốt với con em, em đều nhìn thấy, mọi việc em làm cũng là vì muốn tốt cho anh a! Anh thử nghĩ xem, anh thì kính trọng yêu thương ông ta, nhưng ông ta chỉ xem anh như người làm miễn phí mặc sức chà đạp! Em đúng là đau lòng thay cho anh! Có một số chuyện chúng ta không thể chờ được, phải biết tranh thủ! Mà bây giờ chính là thời cơ tốt nhất a!"

Nói đến đây, Ngô Kiều Kiều quay đầu, nhìn thoáng qua Lục Lợi Quần vẫn đang nằm bất động trên sàn: "Bác Dương, hay là chúng ta làm như vậy đi. Chúng ta không gọi bác sĩ, cũng không đưa ông ta tới bệnh viện, nếu ông ta có thể tự mình vượt qua lần này, xem như những gì nãy giờ chúng ta nói là nói mớ, còn nếu ông ta thật sự … thì"

Chữ "Chết" ở giữa kia, Ngô Kiều Kiều không nói ra thành tiếng mà chỉ làm khẩu hình.

Lục Bác Dương trầm mặc một lúc, nói: "Kiều Kiều, em giúp anh chuyển lão gia tử về phòng của ông đi."

Điều này đồng nghĩa, Lục Bác Dương đồng ý làm theo những lời Ngô Kiều Kiều nói. Ngô Kiều Kiều gật đầu, ánh mắt rũ mắt, như đang toan tính điều gì đó.

117. Chương 117

Nếu như Lục Bác Dương không có tâm cơ độc ác đó, chịu gọi bác sĩ riêng tới sớm một chút hoặc đưa Lục Lợi Quần vào bệnh viện sớm một chút, cứu sống ông, để ông nói cho Lục Bác Dương biết chuyện hạng mục đầu tư ở nước ngoài đó, thì biết đâu Lục thị còn có cách cứu vãn, hoặc nếu có phá sản mất hết mọi thứ cũng có thể lưu lại một chút danh tiếng trong giới truyền thông.

Nếu như, có thể nói dối là mình bị nói xấu, bị hãm hại, bị xa lánh, bị tính kế, dùng cách này lừa lấy sự đồng cảm của quần chúng.

Dù sao, chân tướng sự thật chính là khó phân biệt như vậy, thật thật giả giả ai có thể nói rõ được? Đối với công ty ở nước ngoài, đương nhiên công ty trong nước sẽ khiến người dân tin tưởng hơn, chỉ cần có thể biến mình thành người bị hại sẽ dễ dàng lật ngược ván cờ.

Nhưng mà, chuyện như vậy không có nếu như, tối đó Lục Bác Dương đã độc ác nhẫn tâm với ba của mình như vậy cũng đồng nghĩa với việc ông đã mất đi tất cả!

Sáng ngày thứ hai, Lục Bác Dương mang theo tâm sự, cùng Ngô Kiều Kiều, hai người con riêng và một người con gái tư sinh đang ngồi trên bàn chuẩn bị dùng bữa sáng, đợi trái đợi phải cũng không thấy Lục Lợi Quần xuống nhà, Lục Bác Dương và Ngô Kiều Kiều nhìn nhau, trong lòng tự hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Mẹ Triệu, lên lầu mời lão gia tử xuống dùng bữa sáng." Lục Bác Dương bình tĩnh lên tiếng.

"Dạ." Người hầu mẹ Triệu đang đứng ở kế bên lên tiếng đáp lại, đi lên lầu.

Không đến năm phút, trên lầu liền truyền xuống tiếng la hoảng hốt của mẹ Triệu: "A a a, có người chết có người chết, lão gia tử chết rồi!"

Lục Bác Dương vô cùng khẩn trương chạy lên lầu, xém té nhào lao vào phòng của Lục Lợi Quần, liền mở miệng quở trách mẹ Triệu: "Ai chết? Đừng có nói hươu nói vượn! Sức khỏe ba tôi luôn khỏe mạnh, làm sao lại xảy ra chuyện gì được! Còn nói những lời xui xẻo này, tôi lập tức khiến bà xéo khỏi Lục gia!"

"Tôi" Mẹ Triệu sợ hãi không nói được gì, âm thanh run rẩy nói: "Tôi không có nói bậy, lão gia tử xác thực đã không còn thở nữa, cả người đều lạnh ngắt, không tin ông xem thử đi!"

Lục Bác Dương lúc này mới tiến lên, đi đến bên giường Lục Lợi Quần, nhìn thấy mắt ông trợn lên, hoảng hốt nhìn vào bóng đèn treo trên đầu, chắc là đêm qua ông có tỉnh lại một lần nhưng không còn sức lực để kêu cứu, tứ chi đều cứng ngắc, không giống với người còn sống.

Ông đưa tay lên chóp mũi của Lục Lợi Quần, nhưng không hề có ý kiểm tra nhịp thở, lại đưa tay xuống kiểm tra mạch đập ở tay, đã không còn nhịp đập, xác định lão gia tử đã chết thật.

Ông lui về sau một bước, làm ra bộ dạng như chịu phải đả kích lớn, trừng to mắt, toàn thân run rẩy: "Ba! Nhanh! Gọi bác sĩ riêng tới đây! Không! Nhanh! Đưa lão gia tử đến bệnh viện!"

Lục Bác Dương xác định Lục Lợi Quần đã tử vong, nhưng hai chữ tử vong này không thể do chính ông tuyên bố được.

Lục Lợi Quần cả người lạnh ngắt đã được đưa tới bệnh viện lớn nhất gần đó, vì muốn làm ra vẻ mình là đứa con hiếu thảo, trình độ diễn xuất của Lục Bác Dương đã phát huy đến đỉnh cao.

Không chỉ có biểu hiện vô cùng bối rối và vội vàng, còn vừa hay để cho người khác biết lúc ông đưa lão gia tử vào bệnh viện lão gia tử đã là người chết.

Ngay cả người chết cũng đưa đến bệnh viện, đây là phản ứng của một người con không chấp nhân việc ba

mình đã chết, quá đau khổ mà ra!

Mà lúc bác sĩ tuyên bố Lục Lợi Quần đã tử vong, ông còn náo cho một trận, một mực không tin ba mình đã chết, yêu cầu bác sĩ tiếp tục cấp cứu.

Những hành động của Lục Bác Dương, không chỉ khiến cho Lục thị có thể đánh bóng tên tuổi Lục thị, còn có thể đường đường chính chính thừa kế toàn bộ tài sản mà Lục Lợi Quần để lại, chính thức trở thành chủ của Lục thị, đợi hạng mục đầu tư ở nước ngoài thành công, sẽ chính thức trở thành một đại phú hào, ai muốn sống tốt cũng phải xem mặt mũi của ông!

Ông cũng sẽ không chút kiêng kị mà ly hôn với Cao Thúy Lan, tìm vài cô gái mười tám đôi mươi trẻ đẹp về làm vợ, Lục Văn Bân không nghe lời cũng không sao, ông sẽ sinh thêm vài đứa con biết nghe lời, để bọn chúng đua nhau nịnh nọt làm cho ông vui như ông đã từng làm với lão gia tử, bọn chúng sẽ xem ông như ông trời, như thần, như cả thế giới.

Ảo tưởng của Lục Bác Dương chính là tươi đẹp như vậy.

Nhưng khi ông đau khổ đến cùng cực đem thi thể của lão gia tử trở về nhà, nóng lòng liền xem tin tức nóng trong ngày, xác thực tin tức nóng hổi đầu trang báo đều là về Lục thị của ông, nhưng không phải tin ông hiếu thuận như thế nào, mà là ——

Johnny tiên sinh lên án mạnh mẽ hành động lừa gạt của Lục thị, bắt Lục thị phải trả phí bồi thường gấp 10 lần!

Lên án Lục thị ngoài mạnh trong rỗng, thu lợi từ hạng mục ở nước ngoài nhưng lại ăn xén ăn bớt nguyên vật liệu!

Phú thương Vinh thành hữu danh vô thực, mạo xưng là trang hảo hán quá buồn cười.—— Hoang ngôn của Lục thị còn có thể kéo dài bao lâu?

Chủ tịch Lục thị bị nhồi máu cơ tim qua đời, có phải vì bị Johnny tiên sinh phát hiện việc ăn xén ăn bớt nguyên vật liệu!

Tự ăn ác quả! Thương nghiệp đế quốc Lục thị xem như hết đời!

Nhìn thấy tiêu đề của những tin tức này, cả người Lục Bác Dương như đang nằm mơ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao chỉ vừa vẻn vẹn trong một buổi tối hạng mục đầu tư ở nước ngoài đã xảy ra chuyện! Mà Johnny tiên sinh còn mở buổi họp báo thông báo với truyền thông việc Lục thị lừa đảo, ăn xén ăn bớt nguyên vật liệu, sử dụng hàng nhái?

Này chẳng khác nào là phong sát Lục thị!

Càng đáng sợ hơn chính là, Johnny tiên sinh nhận định Lục định đã làm trái với hợp đồng, yêu cầu bồi thường gấp 10 lần!

Là gấp 10 lần a! Dù có bán hết toàn bộ tài sản của Lục gia, bán luôn Lục Bác Dương ông, cũng không trả nổi!

Lục Bác Dương đứng trong vườn của nhà cũ Lục gia, rõ ràng là ánh nắng ấm ấp đang chiếu xuống người ông, nhưng sao ông chỉ làm thấy lạnh thấu xương.

Ông lắc lắc đầu, nhanh chóng cầm điện thoại lên, mở khóa, lên mạng xem tin tức.

Lúc này, sau các tin tức đều là vô số bình luận, đã lên đến cả chục vạn, lượt bình luận đang không ngừng tăng lên với tốc độ chóng mặt!

"Một cành hoa Vinh thành" nói: "Lục thị mất mặt với nước ngoài thì thôi đi, còn làm mất mặt cả Vinh thành chúng ta! Phản đối bọn chó lừa gạt Lục thị tiếp tục ở lại Vinh thành, đá bọn chúng ra khỏi Vinh thành đi!"

"Tuyết cầu" nói: "Tôi đã sớm hoài nghi hạng mục trăm tỷ của Lục thị chỉ là hữu danh vô thực, kỳ nữ thương nghiệp Vân Khuynh cũng không giúp Lục thị vượt qua khủng hoảng kinh tế được, Lục thị sớm đã ngoài mạnh trong rỗng."

"Đúng là đầu heo mà không biết mình xấu, còn cắm thêm hành tây lên đầu! Còn làm ra chuyện xấu hổ như vật. Vân Khuynh rời khỏi Lục thị đúng là quyết định sáng suốt nhất, chỉ có tiểu tam đê tiện như Dương Liễu mới cố gắng tìm mọi cách chui vào thôi!"

"Chỉ thích bảnh trai" nói: "Phía trên nói không sai, nếu như không phải có Vân Khuynh, Lục thị đã sớm phá sản, trước đó còn đối xử như vậy với Vân Khuynh, không phải sớm đã có lối sống sinh hoạt hỗn loạn thích trêu hoa ghẹo bướm hay sao? Từ ông nội đến ba đến con, đều là thay đổi thất thường, cặn bã lăng nhăng, đúng là loại người ti tiện không chịu nổi, tôi nghĩ lần này hết đời cũng không làm bọn chúng tỉnh ngộ được đâu!"

"Không nói tình cảm chỉ nói tiền" nói: "Mọi người đừng chửi mắng Lục thị, Lục thị căn bản không phải là của đám chuột nhắt Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương, mà là tâm huyết do một tay chồng của Hoắc Thành Quân, ba của Hoắc Nhất Hàng, về sau Lục Kiến Phong bị qua đời ngoài ý muốn, Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương khi dễ người ta cô nhi quả mẫu, liền tu hú chiếm tổ chim khách cướp đi Lục thị! Còn ép Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng tuổi còn nhỏ ép phải ra nước ngoài!"

"Nhưng, bây giờ Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng đã trở về, Hoắc thị trở thành viên ngọc quý của Vinh thành, thiện ác đều có báo!"

“Đậu phộng sống” nói: “Con rệp gia tộc hiện tại bắt đầu điểm danh, Lục Lợi Quần, Lục Bác Dương, Lục Văn Bân, Cao Thúy Lan, Dương Liễu, Ngô Kiều Kiều (Đây là tỉnh lược bớt tình nhân cũng như con riêng của Lục Lợi Quần!) Bản tính hôi thối của mấy người đã bại lộ, ta ban cho ngươi con đường chết!”

“Xuân về hoa nở” nói: “Thấy mọi người đang chửi bọn người Lục Lợi Quần, Lục Bác Dương, Lục Văn Bân bọn họ, tôi cũng yên tâm mấy phần vì đỡ phải khẩu nghiệp rồi!”

“Nước biển xanh lam” nói: “Lục Lợi Quần! Lục Bác Dương! Lục Văn Bân! Sao mấy người còn mặt mũi sống trên cõi đời này! Sao không nhanh chóng dùng cái chết tạ tội đi.”

“Tỷ chính là Duệ” nói: “Mọi người đừng vội chửi Lục gia! Bổn tiên vừa hồn rời thể xác xuống địa phủ dạo một chuyến, không phải bọn chúng không muốn chết mà là địa phủ không chứa chấp bọn chúng, ngại bẩn!”

—— Nhìn thấy những bình luận này, Lục Bác Dương tức muốn trào máu, ném điện thoại xuống đất, không dặn dò lo chuyện hậu sự cho Lục Lợi Quần mà ông trực tiếp lái xe đến công ty, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không lẽ Lục thị phải phá sản như vậy thật sao?

Chẳng lẽ cái chết của ba ông không cho ông được lợi ích gì mà còn để lại cho ông một khoản nợ kếch xù hay sao?!

Cùng lúc đó, Vân Bính Hoa cùng Tô Tương thu xếp gọn gàng mọi chuyện liền đi tới biệt thự mới của Lục Văn Bân và Dương Liễu.

Hai người trước đó cũng không có gọi điện thoại, trực tiếp tới nơi, người hầu mở cửa nghe báo là mẹ của thiếu phu nhân, rất cung kính mời hai người vào cửa.

Hai người vừa ngồi xuống ghế sôpha trong phòng khách, người hầu đã cung kính bưng trà thơm tới, Dương Liễu từ trên lầu đi xuống cầu thang.

Trên mặt cô vẫn còn hiện rõ nét cười, vừa quay đầu nhìn thấy Vân Bính Hoa cùng Tô Tương, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Vân Bính Hoa? Tô Tương? Sao hai người lại tới đây?”

“Liễu nhi, ba cùng mẹ của con” Vân Bính Hoa đứng dậy, mặt đầy ý cười định nói chuyện với Dương Liễu.

Ai ngờ, Dương Liễu căn bản không muốn nghe ông nói chuyện, quay sang trừng mắt nhìn người hầu đứng bên cạnh: “Là ai cho hai tên già phế này vào đây? Là cô phải không? Mắt có bị mù không? Bộ tưởng đây là thiên đường tị nạn hay sao mà con chó con mèo nào cũng cho vào?”

Người hầu lập tức có chút hoảng, bận bịu giải thích nói: “Thiếu phu nhân, nhưng bọn họ là ba mẹ của cô

mà."

"Cái gì ba mẹ, Dương Liễu tôi có ba mẹ hay không không lẽ tôi không biết!" Dương Liễu lãnh đạm nói: "Ba mẹ của tôi sớm đã trở thành hai con quỷ rồi, hai lão già phế vật này chẳng qua là muốn xin vào đây ăn nhờ ở đậu mà thôi, nhanh chóng đuổi bọn họ xéo ra ngoài cho tôi!"

118. Chương 118

Sắc mặt Vân Bính Hoa và Tô Tương lập tức tối sầm lại.

"Liễu Nhi, con có ý gì?" Vân Bính Hoa đứng lên hỏi, sắc mặt không thể tin được nói: "Hôm con kết hôn, ta và mẹ con đều biết tâm trạng con không vui, nên con nói mấy lời hoang đường, ta và mẹ con đều nghe lọt tai trái, rồi cho qua ở tai phải, coi như chưa từng nghe qua, mẹ con mấy nay nằm ở bệnh viện, con không đến hỏi thăm thì thôi đi, sao đến một cú điện thoại cũng không gọi?

Thôi! Con vừa kết hôn, việc hỗn tạp nhiều, thời gian ít, bận, ta và mẹ đều không trách con, nhưng ta và mẹ con vì muốn con yên ổn gả đi, gả cho vinh quang, đã cho con bao nhiêu, chả lẽ con mau quên vậy sao?

Đã đến giờ rồi, sao con vẫn cứ thái độ đó? Liễu nhi, chả lẽ con muốn học theo con a đầu chết tiệt đó, bỏ rơi ba mẹ mình sao?"

Vân Bính Hoa nói phẫn nộ giải thích, ông muốn rằng sau khi Dương Liễu nghe những lời đó, bắt buộc phải thay đổi thái độ ngay, sẽ lập tức cung phụng và hiếu thảo với ông và Tô Tương vậy.

Tuy nhiên, Dương Liễu chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Vân Bính Hoa! Đừng cứ mở miệng là "Ta và mẹ con" tôi họ Dương, ông họ Vân, Tô Tương họ Tô, các người đâu phải ba mẹ tôi?

Tôi chả phải từng nói với các người rồi sao? Lúc đó tôi tốn bao công sức để vào Vân Gia, cung kính vây quanh các người, lấy lòng các người, chẳng qua để cuộc sống của mình ổn định và phú quý thêm tí, chẳng qua để nâng cao giá trị của mình, để mình gả được mối tốt hơn, giờ đây, tôi đã đạt được mục đích của mình, đương nhiên không cần các người nữa rồi!

Những gì mà từ nhỏ đến lớn các người cho tôi, tôi đương nhiên không quên, nhưng tôi không ép các người, là các người cam tâm tình nguyện cho tôi, chả lẽ, thứ cho đi rồi, các người muốn đòi lại sao?

Cho dù các người muốn lấy lại, tôi dựa vào gì mà trả cho các người? Chẳng qua tôi cố tình tính toán với mấy người, mà mấy người lại ngốc nghếch chấp nhận mưu kế của tôi mà thôi! Chả lẽ các người coi tôi là con gái, tôi phải cả đời hiếu thảo với các người sao? Các người nghĩ quá hoàn hảo rồi đó?"

Dương Liễu liếc xéo một cái, khẩu khí càng ghê hơn: "Không phải đã nói con gái ruột của mình là thứ đê

tiện sao? Chính là thừa nhận mình đê tiện? Thứ đồ già cả vừa đê tiện vừa thừa thải, lại còn dám vác mặt đến chỗ đây tìm tôi? Hừm! Đúng là đủ đê tiện!"

"Mày…mày…" Tô Tương trợn tròn mắt, tức đến toàn thân run lên: "Dương Liễu, mày đúng là một con rắn độc, mày…tao và Bính Hoa mấy năm nay đối xử không tệ với mày, mày lại báo đáp bọn tao như vậy?"

"Tôi nói mấy người không hiểu tiếng người sao?" Dương Liễu có chút không nhịn nổi nâng giọng lên, nhẫn tâm chửi mạnh: " Là các người đê tiện đồng cảm với việc ba mẹ tôi đều mất, là các người mù mắt từ bỏ con gái ruột của mình lựa chọn tôi, là các người ngu chỉ nghe mấy lời ngon ngọt đã bị tôi gạt quay như chong chóng mà đối tốt với tôi, kaf các người cứ cho rằng chỉ cần yêu thương tôi tôi sẽ nuôi các người đến già… Vân Bính Hoa, Tô Tương! Tất cả đều là các người tự làm tự chịu!

Ý của tự làm tự chịu các người hiểu không?

Các người nói tôi là rắn độc? Chả phải do các người đích thân dẫn rắn vào nhà sao, còn tự mình đối tốt với tôi sao?

Kẻ lừa đảo muốn lừa tiền người khác, muốn đạt được mục đích của mình, đương nhiên phải bày đủ kế để lấy lòng mục tiêu, một khi mục tiêu đạt được, chẳng lẽ kẻ lừa đảo lại thú nhận lừa các người sao, với lại, đem những tổn thất của mấy người trả lại cho mấy người sao? Thật nực cười!"

Sắc mặt Vân Bính Hoa và Tô Tương thật là chịu không nổi.

Thì ra, bao nhiêu năm họ cực khổ, lại nuôi ra một con sói ăn cháo đá bát!

Bao nhiêu năm nay, gần như họ đem tất cả mọi thứ tốt nhất đều cho Dương Liễu, cái ăn cái mặc đến việc học hành…thậm chí, họ giới thiệu cả đối tượng kết hôn tốt nhất mà họ nhận định cho cô, bọn họ cho rằng, làm điều tốt sẽ nhận được hồi báo, hóa ra lại nhận được ác báo?

Tại sao?

Chả lẽ, là do họ vì giống của người khác, mà ngược đãi con gái ruột của mình sao?

Lúc này, Vân Bính Hoa và Tô Tương bọn họ mới bất giác nhớ đến việc sau khi Dương Liễu vác bụng bầu vào nhà họ Lục, Lục Văn Bân muốn ly hôn với Vân Khuynh, mà bọn họ, Dương Liễu và người Lục Gia cùng hùa lại ức hiếp Vân Khuynh, nhớ đến lời Vân Khuynh nói.

"Ba, mẹ, đây là thái độ mà hai người cố tình khi biết Dương Liễu dụ dỗ chồng con, và chuyện cô ta vụng trộm tới có bầu rồi ép cưới sao?"

"Chính là, các người thấy nhà họ Lục đánh mắng làm tổn thương con_ con ruột của hai người xong, lại đưa

ra quyết định sau cùng thế sao?

"Đúng, mẹ nói không sai, nó là em con, tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng mẹ nó 20 năm trước từng cứu mẹ, cho nên, nó thành em gái con, từ nhỏ đến lớn, mọi việc đều phải nhường em gái.

Cho nên, năm 10 tuổi, nó làm hư món quà duy nhất mà trước khi nội qua đời tặng cho con, con cho nó một tát, các người phạt con quỳ trong tuyết suốt một đêm, từ đó, khớp gối con cứ đến mùa lạnh lại đau nhất! Cả đời không khỏi!

Cho nên, năm 13 tuổi đó, nó một mình trèo cao tự té, hai người trách con không bảo vệ nó, bảo con truyền máu cho nó, khiến con xém mất cả mạng!

Cho nên, năm 14 tuổi, con đỗ vào Thị Nhất Trung, nó không đỗ, hai người sợ nó tổn thương, lại đưa con vào học Thập tứ Trung cách nhà hơn 2 tiếng, mỗi ngày, bảo con đi bộ đi học!

Cho nên, năm 16 tuổi, lúc nội con chuyển 20% cổ phần công ty cho con, các người nhanh chóng cảnh cáo con, đợi nó kết hôn phải chuyển 20% trả lại nó, đồ của Vân Gia, con không có phần!

Cho nên, năm 18 tuổi, con đạt được cơ hội đi nghiên cứu ở nước ngoài, các người hủy đi thư mời của con đồng thời báo bên trường, con không ngoan hiền, tự tạo thành tích giả.

Cho nên, năm 20 tuổi, ba mẹ, bao nhiêu năm nay, các người bảo con nhường cho Dương Liễu, con kể 3 ngày 3 đêm cũng không hết nỗi.

Cho nên, giờ đây, ngay cả người đàn ông đã kết hôn với con cũng nhường cho nó sao?"

"Cái gì mà nhường? Cái gì mà trả? Cái gì mà khát vọng? Cái gì là giáo dục? Cái gì là em gái? Con thật không hiểu!"

"Các người là ba mẹ con, hôm nay, con hỏi các người một câu, gì là máu mủ tình thân? Con_ Vân Khuynh có thật là cốt nhục của các người không? Các người có thật hy vọng tạo ra con, sau đó sau 10 tháng mang thai đẻ con ra không?

Con gọi các người một tiếng ba mẹ, nằm mơ cũng mong có được chút tình yêu và sự ấm áp của các người, nhưng các người, có từng dù chỉ một khắc, xem con là con gái các người không? Có không?"

"Mẹ! Con mới là con gái ruột của mẹ, Dương Liễu và con nó không đáng chết, vậy con đáng chết sao? Hôn nhân của con đáng chết sao?"

"Các người có lúc nào nghĩ đến con dù chỉ một lần? Cho dù chỉ một lần? Một lần con cũng mãn nguyện rồi!"

Lúc đó, họ chỉ cảm thấy Vân Khuynh quá cương quyết và không biết lý lẽ, con Dương Liễu cũng có rồi, sao nó không ly hôn thành toàn cho Dương Liễu chứ? Giờ nhớ lại, lại có chút xấu hổ, họ lúc đó làm vậy với Vân Khuynh không phải quá đáng lắm sao?

Vân Khuynh chính là từ giây phút đó trở đi, đã buông bỏ hy vọng với họ, từ nay về sau, nhất định đoạn tuyệt quan hệ với họ sao?

Còn có Vân lão phu nhân, mẹ cũng từng nói qua lời căm phẫn họ:

Bà nói: "Các người nói tình yêu là gì? Chính là máu mủ tình thâm, sao lại thương yêu con của kẻ khác vô lý đến thế?"

"Giống như sính lễ? Chính là đem toàn bộ Gia tài của Vân Gia cho đi hết sao?"

"Vân Bính Hoa và Tô Tương, các người đối với con kẻ khác hết lòng hết dạ, nhưng lại đối với con gái mình tính toán chi li, máu lạnh vô tình! Các người thật nhẫn tâm!"

"Ta khuyên các người, thân sơ có sự khác biệt, từ cổ đến nay quy luật là thế, chỉ có tình nghĩa máu mủ mới là đáng tin nhất! Đừng đến lúc xảy ra chuyện ngoài ý, mới hối hận không kịp!"

Lúc đó, họ chính là dùng thái độ đó? Họ cho rằng bà lão phu nhân già mà lú lẫn! Chính là ly gián quan hệ giữa họ và Dương Liễu!

Tiếp đó, Dương Liễu cũng uất ức khóc vài câu, Lão phu nhân bị té xuống lầu, Vân Khuynh xông tới, nói chính mắt thấy Dương Liễu đẩy bà xuống lầu, bắt đầu hận bọn họ, nói sau này cũng sẽ không kỳ vọng gì ở bọn họ hết…

Thì ra, Dương Liễu trong mắt Vân Khuynh và lão phu nhân mới là thật, còn họ luôn bị lừa bởi một Dương Liễu giả dối.

Vậy lão phu nhân…

Nghĩ tới đây, Lòng Vân Bính Hoa đột nhiên lạnh cả người, ông ta nhìn thẳng vào Dương Liễu, hỏi: "Dương Liễu, nếu giờ những gì mày nói đều là thật, vậy mẹ tao, rốt cuộc sao mà mất? Vân Khuynh nói đích thân thấy mày đẩy bà xuống lầu, tao nhớ lúc tao quay đầu lại thấy lòng bàn tay mày hướng ra ngoài, mày..có phải thật là…."

Vân Bính Hoa chưa nói xong, Dương Liễu ngắt lời: "Vân Bính Hoa, ông muốn tôi thừa nhận tôi mưu sát bà già đó hả? Ông thấy có thể không? Cho dù tôi nhận thì sao, các người có chứng cứ không? Bà già đó và ba mẹ tôi giống nhau, đều là chết ngoài ý muốn? Hahaha"

Dương Liễu cười lớn lên, một nụ cười đắc ý và thâm độc, giống như một con dao sắc nhọn đâm vào tim của Vân Bính Hoa và Tô Tương, khiến họ cực khó coi, vô cùng hối hận!

Họ đem hết tài sản của mình cho Dương Liễu, Dương Liễu lại đang lừa họ.

Họ nhẫn tâm bỏ rơi con gái ruột của mình, đổi lại sự bi thương và thê thảm vô cùng, không còn gì cả.

Họ thậm chí vì tin Dương Liễu, không tra rõ ràng cái chết của mẹ mình, giờ đây ý của Dương Liễu nói, rõ ràng là thừa nhận nó đã đẩy lão phu nhân xuống lầu dẫn đến chết.

Tuy nhiên, đúng như Dương Liễu nói, họ cơ bản không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh Dương Liễu giết người, cho dù họ muốn đòi lại công bằng cho mẹ cũng không thể!

Dương Liễu, nó đâu phải cô con gái ngoan hiền hiếu thảo? Nó rõ ràng là khoác bên ngoài vẻ mặt thanh thuần, bên trong là một cầm thú ích kỷ và độc ác!

"Dương Liễu, con rắn độc nhà người! Ta và Tô Tương đúng là mù rồi, mới luôn cho rằng người là con ngoan!" sắc mặt của Vân Bính Hoa càng xanh hơn, chỉ vào Dương Liễu mắng mạnh: "Mày làm nhiều chuyện ác vậy, không sợ thiên lôi đánh sao?"

Dương Liễu lại chả để ý gì còn cười lớn khinh bỉ: "Tôi làm chuyện ác hơn nữa, chả phải cũng do mấy người bảo vệ và dung túng sao? Cho dù thiên lôi đánh, cũng nên đánh các người trước!"

119. Chương 119

"Nói tới đây, Vân Bính Hoa, Tô Tương, các người biết từ nhỏ đến giờ ta đắc ý nhất là chuyện gì không?" Dương Liễu trong mắt đầy gai nhọn: "Chinhs là hết lần này đến lần khác các người ăn hiếp con gái ruột của các người, thiên kim tiểu thư thật sự của nhà họ Vân, sau đó bất kể cô ta âm thầm chịu đựng ra sao, hay là cảm thấy uất ức, muốn nói ra chuyện ta ức hiếp cô ta ra, ta cũng sẽ làm lớn việc đó lên, đánh đòn phản ngược lại.

Ta chính là hưởng thụ việc, các người toàn tâm toàn ý bảo vệ ta, lại nhẫn tâm turn phạt cô ta!

Cô ta không phải cao quý lắm sao? Không phải ngậm thìa vàng ra đời sao, vừa đến thế giới này đã sắp sẵn phú quý sao? Không phải rất ưu tú rất có năng lực sao? Đáng tiếc, cô ta mong đợi một chút tình thương từ ba mẹ ruột của mình, lại bị ta phá hoại, để cô ta hơn 20 năm vẫn không được như ý nguyện!

Vân Bính Hoa, Tô Tương, các người nói xem, có phải cảm thấy rất là vui không? Rất là có ý nghĩa không? Tôi thực sự yêu chết đi được cái cảm giác có thể tùy tiện đạp cô ta dưới chân mình!"

Dương Liễu chớp mắt, nhớ ra chuyện gì, lại nói,: “đúng rồi, Tô Tương, không biết bà còn nhớ không, năm tôi 10 tuổi, bà có thai lần hai, nhưng vô ý sảy thai, cần truyền máu, lúc đó bệnh viện lại không có nhóm máu bà cần, thật may, có người hiến máu cho bà, giúp bà qua cơn nguy kịch, lúc bà tỉnh dậy, thấy tôi canh giữ bên bà, trên cổ tay còn có vết bông băng, bà cho rằng người truyền máu là tôi?

Haha, thực sự không phải đâu! bà biết lúc đó bà cần bao nhiêu máu không? Từ chỗ một đứa trẻ lấy đi nhiều máu vậy, nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng sẽ rất cao, tôi dựa vào đâu mà chấp nhận nguy hiểm đó chứ?

Tô Tương, tôi vô cùng thành thật nói với bà, là con gái ruột Vân Khuynh của bà truyền máu cho bà. Lúc đó tôi đứng kế bên cạnh, thấy cô ta truyền nhiều máu quá, nên ngất đi, tôi nhân cơ hội này mạo danh cô ta, bà sẽ cảm thấy tôi vì truyền máu cho bà mà cơ thể suy nhược, càng tốt với tôi.

Nhưng thực ra, người suy nhược cơ thể thực ra là Vân Khuynh cơ! Sau đó cô ta luôn bị thiếu máu, mỗi khi đến tháng lại đau chết đi sống lại, đương nhiên, đây cũng do công lớn của bà sau này còn ép cô ta hiến máu cho tôi nữa.

Lần đó là tôi tự té, là tôi cố ý đó!

Tôi muốn Vân Khuynh chết, như vậy, Vân Gia chẳng phải chỉ còn mỗi một đứa con gái là tôi sao? Tất cả tài sản đều là của tôi! Ai ngờ, cô ta bị rút nhiều máu như thế, lại có thể qua ải đó, thật là mạng lớn!”

“Mày…sao mày lại ác độc như thế!” Tô Tương đến gân máu cũng nổi gân xanh!

Sinh Vân Khuynh xong, và bị ám ảnh lúc sinh đẻ, con bé luôn do bảo mẫu nuôi lớn. lớn hơn xíu nữa, là do Vân lão phu nhân nuôi lớn, bà không thích Vân Khuynh lắm, nhưng cũng không ghét Vân Khuynh, dù sao cũng là cốt nhục bà mang thai gần 10 tháng mới đẻ ra mà.

Từ sau khi dẫn Dương Liễu về nhà, bà quan tâm Dương Liễu hơn một chút, nhưng cũng không hoàn toàn thiên vị Dương Liễu, là Dương Liễu hết lần này đến lần khác giả bộ ngoan hiền trước mặt bà, lại dùng mọi cách ép Vân Khuynh bướng bỉnh nghịch ngợm, nên bà mới càng ngày càng ghét Vân Khuynh.

Sau sự cố hư thai thứ hai, bà không muốn sinh nữa, nhưng lão phu nhân kiên trì, bà kìm nén đến buồn bực tức giận, sau đó có vấn đề, là do Dương Liễu truyền máu cứu tính mạng bà, nên mới bắt đầu thiên vị Dương Liễu.

Vì dù sao đi nữa, một đứa bé nhỏ như vậy, cứu mạng bà, mẹ của nó cũng từng cứu mạng bà, điều bà có thể làm, là gia tăng gấp đôi sự yêu thương với nó!

Nhưng giờ Dương Liễu nói, vốn không phải nó truyền máu cho bà, mà là Vân Khuynh truyền máu cho bà?

“Bà nói tôi ác độc?” Dương Liễu càng đắc ý: “Tôi đúng là hiểm ác, niềm tin từ nhỏ của tôi chính là, phải

đạp tất cả những người trên tôi xuống dưới chân, không ác không nhẫn tâm sao có thể đạt được mục tiêu của mình được? Ồ, đúng rồi, Tô Tương, nguyên nhân bà đối tốt với tôi, chính là cảm thấy mẹ tôi từng cứu bà đúng không? Hahaha, bà đúng là quá ngốc!"

"Mày..ý mày là gì?" Vân Bính Hoa và Tô Tương lại lần nữa mở to mắt nhìn cô.

Chả lẽ, ngay đến ân cứu mạng của mẹ Dương Liễu cũng có vấn đề?

"Ý là, mẹ tôi không được xem là ân nhân cứu bà!" Dương Liễu nói: "Lúc đó bà bị mất máu quá nhiều do trong quá trình phẫu thuật xảy ra sai sót tạo ra! Sau đó, là bà ta kịp thời dẫn Ông Chủ nhiệm qua cứu bà, đó là bác sĩ đã nghỉ hưu, có chút sai sót không thành vấn đề, nhưng nếu là mẹ tôi, bà sẽ không còn duyên với phòng phẫu thuật nữa, cho nên, lão chủ nhiệm thay bà nhận tội, đồng thời, đem công lao nhường cho bà....

Nhưng bà và Vân Bính Hoa lại nhận định là mẹ tôi có ơn với các người, cứ nói mãi phải báo ơn? Hahaha, không còn ai ngu hơn mấy người nữa!"

Vân Bính Hoa và Tô Tương đã không còn biết dùng từ ngữ gì để hình dung sự căm phẫn của mình lúc này!

Cơ thể to lớn của họ đang run rẩy, hai con mắt trợn tròn to, miệng há rộng ra, giống như cá thiếu nước vậy, sắp bị héo khô đến bi thảm!

Tất cả mọi suy đoán tốt đẹp, đều biến thành xấu, tất cả những suy đoán xấu ấy, lại trở thành thật!

Thì ra, không chỉ Dương Liễu hiểu chuyện lễ phép bao nhiêu năm nay là giả, ngay đến lúc đó việc mẹ Dương Liễu cứu mạng của Tô Tương cũng là giả, nực cười là năm đó khi họ đến viếng thăm nhà, người đàn bà đó cố tình nói ra bao nhiêu chuyên ngành liên quan đến y học để diễn tả lại tình cảnh nguy hiểm khi đó, lại làm thế nào để giải quyết tốt đẹp, sau này mỗi lần họ gửi quà qua đó, cả nhà đó chưa bao giờ từ chối nhận!

Con gái của gia đình lừa đảo sao có thể không phải là kẻ lừa đảo cơ chứ?!

Nhưng họ lại ngu ngốc nuôi dưỡng con của gia đình lừa đảo kia hết ngần ấy anwm, mất cả mẹ, mất cả con gái ruột, bọn họ rất hận!

Nhưng có thể hận ai? Dương Liễu nói không sai, mọi thứ đều là do họ cam tâm tình nguyện lựa chọn, đều là kết quả của sự sung túng và thiên vị!

"Tôi có lòng tốt nói mọi chuyện cho các người, chính là do các người quá ngu, nhưng lại không biết gì!" Dương Liễu cười vui vẻ: "bây giờ, các người biết các người ngu đến mức nào chưa? tôi còn muốn lấy cái gương lớn qua đây, cho các người từ từ xem bộ dạng của các người! Sao mà thê lương thế! Giống như kẻ giàu có mà vô dụng chính là chỉ các người đó! Nếu tôi mà là các người, sao tôi còn mặt mũi nào tiếp tục đứng ở đây nữa?"

Nói xong, Dương Liễu quay người đi, nhìn đám người giúp việc bên canh.

“Vừa rồi các người có nghe ta nói gì không?”

Ánh mắt Dương Liễu như phóng ra tia điện tối lạnh, người giúp việc sợ đến cứng họng, cẩn thận dè dặt nói: “Người lúc này nói…..”

Vừa định nói tiếp, đã bị Dương Liễu cắt ngang: “Các người nghe thấy lúc nảy ta nói gì Gì? ”

Thêm từ “Gì”, ý nghĩa của nguyên câu đã theo chiều hướng khác.

Người giúp việc lùi nửa bước, nghĩ đi nghĩ lại, coi như hiểu rõ ý của Dương Liễu, liền nói: “Thiếu phu nhân, vừa nãy tôi không nghe thấy gì hết! Tôi …tôi vốn chả ở trong phòng khách, thiếu phu nhân và hai vị này… hai vị này nói gì, tôi không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, tôi không biết gì hết!”

“Không, sao ngươi không nghe thấy, không nhìn thấy, không biết gì được chứ?” nhìn dáng vẻ sợ sệt co rút lại của đám người làm, Dương Liễu đột nhiên đổi chủ ý!

Cô nhẹ liếc Vân Bính Hoa và Tô Tương, nói: “Ngươi thấy hai người này, là ngươi mở cửa cho họ, khách khí mời họ vào đây, còn dâng họ ly trà ngon, sau đó nói với tôi họ đã đến, tôi rất vui mừng xuống lầu gặp họ, ai ngờ họ mở miệng là đòi tôi 1 tỷ!”

“Họ vừa mới phá sản, nghèo đến một chút tiền trả khách sạn cũng không có, nên đến chỗ tôi nhờ họ hàng, muốn tôi lấy tiền của Lục gia cho họ, vả lại còn mở miệng lớn đòi hỏi!”

“Còn tôi, tôi không đồng ý cho họ nhiều tiền như thế, giờ tôi đã là đại thiếu phu nhân nhà họ Lục, mọi việc tôi đều phải lo nghĩ thay Lục Gia, đặc biệt là kinh tế Lục Gia đang nguy cấp không còn là thời kì hoàng kim trong quá khứ nữa, cho nên, tôi chỉ đồng ý cho họ 500 ngàn, 500 ngàn đó là do ngày thường tôi nhịn ăn nhịn uống chắt bóp mà tiết kiệm được.”

“Nhưng họ vẫn không vừa lòng, cậy mình nuôi dưỡng tôi bao nhiêu năm, ép tôi trả ơn, họ luôn ích kỉ và tư lời, máu lạnh bạc tình, đối với cốt nhục mình Vân Khuynh còn tàn nhẫn như thế, nói bỏ là bỏ được, huống hù gì một đứa con nuôi như tôi chứ?”

“Thực ra họ không thương yêu tôi như bên ngoài đã đồn, chẳng qua là tôi ngoan nghe lời hơn một chút, họ chỉ muốn lợi dụng tôi để lan tiếng thơm ra ngoài, tôi không đồng ý cho tiền, họ vừa đánh vừa chửi tôi, chính là như thế!”

Dương Liễu nói xong, đột nhiên giơ tay lên tát thật mạnh vào mặt mình, dùng sức rất lớn, mặt cô lập tức in hình 5 ngón tay trên đó!

"Dương Liễu, con đàn bà ác độc này, mày điên rồi!" Tô Tương "A" lên một tiếng, sau đó, lớn tiếng mắng Dương Liễu: "Mày rốt cuộc muốn làm gì? Con rắn độc đáng chết này, mày tạo nghiệp quá nhiều, không thể chết tốt được!"

Dương Liễu chỉ tiếp tục nhìn đám người giúp việc, cười gian ác, giống một con ác quỷ: "Nhớ bộ dạng bà ta mắng tôi!"

"Họ mắng tôi, đánh tôi, bất kể mắng khó nghe ra sao, đánh mạnh ra sao, tôi vẫn niệm tình ơn nuôi dưỡng của họ, mà nhẫn nhịn, ai ngờ, họ lại chạy đến phòng đứa nhỏ ôm con tôi ra, nhẫn tâm lắc mạnh đứa bé, còn dùng ngón tay nhọn hoắc của mình bóp đứa bé! Cuối cùng, tôi nhịn hết nổi, bảo họ rời đi!"

Nói xong, Dương Liễu hỏi người giúp việc: "Nhớ hết chưa? Đây là điều bọn ngươi nhìn thấy, nghe thấy, điều mà bọn ngươi biết!"

"Tôi…" người giúp việc cúi thấp đầu, hận không thể trực tiếp đào hố chui vào đó, hoặc là biến mất tại chỗ.

Thiếu phu nhân còn ép họ làm điều xấu chung sao?

Đến chỗ này làm, bà vốn muốn mình làm tốt công việc mình, nhưng lại không ngờ, nữ chủ nhân lại ác độc như thế!

Nhưng giờ bà phải làm sao?

"Bà đang nghĩ gì?" Dương Liễu thấy người giúp việc không thèm để ý lời cô ta, không đáp lại? Sắc mặt nhất thời tối sầm đi, lạnh lùng nói: "Tôi nghe nói chồng bà là tên mù, ba đứa con đang đi học, nếu bà không có việc làm, chắc là, mấy đứa trẻ chỉ đành thôi học, bà và chồng bà đợi mà chết đói hết hả?"

"Giờ bà biết tôi Dương Liễu là người như thế nào rồi, tôi có thể đảm bảo, nếu bà rời khỏi đây, Vinh Thành, không có bất cứ nhà nào chịu nhận bà! Đương nhiên, bà cũng có thể lựa chọn, dù gì, cũng có một số người ngu, tự cho mình cứu cả thế giới, trên thực tế, lại bị người khác chỉ cần đụng nhẹ là bóp chết, ngay đến cơ hồi vùng vẫy cũng không có!"

120. Chương 120

Đây rõ ràng là uy hiếp! Nhưng đối với một người có tiềm lực kinh tế mạnh như thế thì không thể không chấp nhận sự uy hiếp này.

"Dạ! Dạ dạ!Thiếu phu nhân, tình huống mà tôi biết đúng như những gì người vừa nói! "

“Rất tốt!” Dương Liễu đắc ý nói: “Tháng này, tôi sẽ cho bà lương gấp đôi!Cút đi!”

Người hầu yếu ớt gật đầu, nhanh chóng rời đi.

“Dương Liễu, mày…mày cũng quá vô sỉ rồi!” Tô Tương phẫn nộ nhìn Dương Liễu, người con nuôi mà mình thương yêu, lúc này, bà hận đến nổi không dùng dao trong mắt nhịn cắt Dương Liễu ra ngàn mảnh.

Bề ngoài lương thiện yếu đuối, nhưng lại là người phụ nữ ác độc đầy toan tính, mấy năm nay chính là lừa gạt họ như thế đó, giờ đã trở mặt với họ, lại còn đổi trắng thay đen, muốn đổ mọi tội ác lên đầu họ?

Thực là quá đáng hận rồi!

“Cám ơn Tô phu nhân đã đề cao!” Dương Liễu một chút cũng không để ý: “Không biết các ngươi có nghe qua câu nói_Người phải đê tiện tới mức vô địch thủ?! Mấy năm nay tôi lấy lòng mấy người, coi như là dựa hơi mấy người để đạt được mục đích của tôi, giờ đây, người mà đê tiện nhất là mấy người! Ngay bây giờ, lập tức rời khỏi nhà tôi, nếu không, tôi kêu bảo vệ đến lôi mấy người ra ngoài!”

Vân Bính Hoa lạnh lùng nói: “Dương Liễu, coi như ta và Tô Tương bị mù, lại tin lầm con sói vô tình như người! Đều là chúng ta tự làm tự chịu, ta cũng nhìn rồi! Nhưng, nếu ngươi đã muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta và Tô Tương, vậy thì, tiền ngươi lấy từ Vân Gia có phải nên trả lại không?”

Cách nghĩ của Vân Bính Hoa rất đơn giản, lúc đầu họ móc hết tim gan tìm cách lấy được cổ phần từ tay của Vân Khuynh, lại lấy cổ phần đó làm của hồi môn cho Dương Liễu, đó là của hồi môn lên tới cả trăm triệu, Dương Liễu nếu đã không thừa nhận mình là con họ, số tiền đó cũng nên trả họ.

Họ đã r ơi vào bước đường này, ngay đến một bữa cơm cũng là vấn đề, đương nhiên phải lấy lại tiền.

Chỉ cần Dương Liễu trả tiền cho họ, họ coi như uổng công nuôi một đứa con gái bao nhiêu năm trời thôi, nhưng còn có tiền, nửa đời sau của họ cũng không cần lo nghĩ!

Không thể không nói, suy nghĩ của Vân Bính Hoa thật quá ngây thơ, loại người như Dương Liễu, sao có thể ói đồ đã ăn vào bụng mình chứ?

“Cái gì?” Biểu hiện của Dương Liễu vô cùng ngạc nhiên: “Vân Bính Hoa? Não ông có vấn đề hả? Đòi tiền tôi? Tôi nợ tiền các người khi nào?”

“Mày, sao mày không nợ tiền tụi tao? Mày lấy số tiền mấy trăm triệu của tụi tao đi mà!” Vân Bính Hoa vội nói: “Ta còn có sự thay đổi liên quan đến cổ phần làm bằng chứng.”

Dương Liễu nhẹ cười một tiếng, nói: “Vậy thì đã sao? Đây đều là các người cam tâm tình nguyện cho tôi.”

“Đó là do mày lừa tụi tao!” Tô Tương vội nói: “Nếu tụi tao biết mày là con sói vong ơn phụ nghĩa như thế, chắc chắn sẽ không đưa tiền cho mày! Giờ mày bắt buộc trả hết một đồng cũng không được thiếu, nếu không, tao..tụi tao sẽ đi báo cảnh sát, báo mày lừa đảo!”

Một Tô Tương với vẻ ngoài yếu đuối, cuối cùng cũng nói được câu mạnh miệng.

Bà cho rằng lí do của bà rất tốt, đủ sức nhấn mạnh, nói xong đứng lùi đằng sau của Vân Bính Hoa, sau đó nhìn chằm chằm Dương Liễu.

“Báo cảnh sát? Kiện tôi lừa đảo? Hahaha” Dương Liễu cười thành chuỗi dài: “Sao tôi lừa các người được, toàn bộ người ở Vinh Thành đều biết, các người vì tôi, mà không ngừng ép bức ức hiếp con gái ruột Vân Khuynh của các người! Người của Vinh Thành đều tin, các người cho tôi là cam tâm tình nguyện, giờ các người còn muốn tố cáo tôi? Trễ quá rồi chăng?”

Còn nữa, các người đem cổ phần chuyển nhượng cho tôi có kí tên cả, tôi ủy thác các người đổi cổ phần ra tiền mặt cũng có kí tên, tôi lấy được tiền, hoàn toàn là hợp pháp, tôi còn chịu thuế thu nhập cao, ai có thể nói Dương Liễu lừa tiền? Ai có thể phán tôi bảo tôi trả tiền cho các người?

Vân Bính Hoa, Tô Tương, đừng ngu vậy nữa, các người đã không còn gì, không người thân, không tiền tài, đương nhiên, cũng không có tôi rồi!

Từ này về sau, tôi vinh quang làm đại thiếu phu nhân của Lục gia, các người là người vô danh, ăn mày lưu lạc ngoài đường, thứ ti tiện, giữa ta và các người, không còn bất kỳ sự qua lại nào, các người mau cút đi! Cút càng xa càng tốt! đứng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Nếu không, tôi không dám bảo đảm, tôi sẽ không làm đau các người_hạ độc thủ!”

Nói tới khúc cuối, Dương Liễu đột nhiên đi lên một bước, lấy con dao trên bàn lên, cắm con dao trên một quả trái cây.

Tô Tương sợ hãi “A” lên một tiếng.

Dương Liễu ngẩng cao đầu, đắc ý cười rồi lên lầu.

Nhìn bóng dáng đằng sau của nó, Vân Bính Hoa và Tô Tương hận không thể xông lên giết chết nó, nhưng cuối cùng họ lại không dám.

Trên thực tế, họ là người hưởng thụ sự yên ổn từ cuộc sống giàu có đã có sẵn, thực phẩm đều đựng trên những mâm tinh túy nhất để trước mặt họ, ở nhà 24h đều có người hầu hạ, ra ngoài có bảo vệ đi theo, nếu không phải họ đã nhận được sự giáo dục và đã trưởng thành, họ không bằng cả một đứa trẻ trong một gia đình bình thường, ngay đên smootj chút chuyện nhỏ, cũng đầy sự lo lắng!

Thế mạnh tài chính cho họ cái gan, giờ, họ không có tiền, đột nhiên trở thành người yếu đuối nhất trên thế

giới này.

Trong lòng họ chỉ dám oán hận, sau đó là bực bội rời khỏi căn biệt thự mới của Dương Liễu và Lục Văn Bân.

"Bính Hoa, em đói rồi, mình đi ăn gì trước, em cảm thấy có chút không khỏe, không nên ăn quá nặng vị, mình đến tiệm ăn trên đường Văn Xương mình hay ăn, được không?"

Mới đến bên đường, Tô Tương tội nghiệp nói với Vân Bính Hoa: "Sáng nay mình chưa ăn sáng, em nói tới đây sẽ có đồ ăn, không ngờ, tên Dương Liễu lại là con sói, mình thật uổng công nuôi nó, không ngờ, nó lại ác độc vô tình giống như Vân Khuynh vậy!"

Đã đến lúc này, lúc mắng Dương Liễu họ cũng không quên nhắc đến Vân Khuynh.

Vân Bính Hoa cắn răng, sự tức giận trong người không bớt đi chút nào, cũng điên người nói: "Đúng vậy, nếu không phải do con nhà đầu chết tiệt Vân Khuynh đó làm lớn chuyện với Lục Văn Bân, sao mẹ anh mất được? Nếu con a đầu chết tiệt đó không đem cổ phần ra ép anh, anh cũng không cho Dương Liễu nhiều tiền đến vậy, ai ngờ...đáng chết! Nuôi con cái đúng là sai lầm lớn nhất mà chúng ta mắc phải!"

"Vậy giờ mình phải làm sao? Nhà cũ không thể về, hay là, về khách sạn?" Tô Tương lại nói.

Bà còn không biết trên người Vân Bính Hoa đã hết tiền, vốn không thuê nổi khách sạn mắc tiền đó.

Sắc mặt Vân Bính Hoa tối lại, có chút ngượng ngùng nói: "Tương Tương, phòng bên khách sạn anh trả rồi, như vậy đi, mình đi ăn trước! Anh thấy không cần đi xa vậy đâu, ăn ở tiệm gần đây là được mà."

Tô Tương nhíu mày, tỏ rõ không hài lòng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Vân Bính Hoa tìm một tiệm nhỏ khác sạch sẽ rồi dẫn Tô Tương qua đó, sau đó lái xe rời khỏi trước, do ông phát hiện đến cả tiền mau bữa cơm ông cũng không có.

Vân Bính Hoa đi rất lâu, Tô Tương ăn xong cơm, uống mấy ly nước, chủ tiệm xuýt nữa tưởng bà đến ăn quỵt, may mà Vân Bính Hoa cuối cùng cũng về, trả tiền, dẫn Tô Tương rời khỏi quán cơm.

Tô Tương đứng bên đường nhìn quanh nói: "Bính Hoa, xe đâu?"

"Anh bán xe rồi!" Vân Bính Hoa nói: "Tương Tương, anh phải nói cho em biết, mình thật là hết tiền rồi, chiếc xe đó, là xe cuối cùng mình còn, nhưng anh cũng hết cách rồi, Dương Liễu trở mặt không nhận người, mình cũng phải sống tiếp, cho nên anh phải bán xe đi, may mà, bán được 1 triệu, giờ anh dẫn em đi xem nhà, mình mua nhà nhỏ tí có thang máy lên xuống, rồi tính kế lâu dài sau, được không?"

"Cái gì? Tòa nhà lên xuống bằng thang máy?" Sắc mặt Tô Tương biến sắc ngay: "Anh bắt em ở căn nhà mà dành cho người thu nhập thấp? Bính Hoa, đó là cho người ở sao? Không được, em phải ở biệt thự, nơi mà có hoa viên luôn được dọn dẹp sạch sẽ phía sau, mời thêm một ít người giúp việc tới, nếu mua lại căn cũ, thì nội thất toàn bộ đổi mới, hoặc là tân trang lại cho sạch sẽ, nhà mới chưa dọn xong, mình ở khách sạn hôm qua vậy…"

Tô Tương chưa nói hết, Vân Bính Hoa cuối cùng không nhịn được nữa hét lên: "Tô Tương! Bà tỉnh lại dùm tôi xíu đi được không? Mình đã hết tiền! Tôi phải đem chiếc xe hơn 5tr đó bán đi, đổi được 1 triệu, bà còn phải chữa bệnh! Chúng ta còn phải ăn, phải sống! Cuộc sống trước đây, không thể trang trải nổi nữa rồi!"

Tô Tương ngây người ra, đây là lần đầu tiên từ khi bà gả cho Vân Bính Hoa, ông nạt bà, còn nói nặng như vậy.

Trong lòng bà, cuối cùng cũng vô cùng sợ hãi.

Trước đây khi gả cho Vân Bính Hoa, bà chẳng qua là cô nhi, từ nhỏ theo viện trưởng lớn lên, do mềm yếu, Viện Trưởng luôn thiên vị yêu thương bà hơn, xem bà như con ruột mà đối đãi, chưa từng để bà chịu khổ, bà luôn cảm thấy yếu đuối là vũ khí tốt nhất.

Quả đúng như vậy, năm 15 tuổi, bà gặp con nhà giàu Vân Bính Hoa, trước mặt ông luôn liễu yếu đào tơ yếu đuối, ông nhanh chóng thích bà, rồi đón bà vào ở trong gia đình giàu có, qua những ngày tháng tốt đẹp, qua một thời gian sau, bà gả cho Vân Bính Hoa, cuộc đời bà, luôn rất thuận lợi, sao lại tự nhiên không còn gì? Đến Vân Bính Hoa cũng nạt bà?

Không! Đây không phải cuộc sống bà muốn, không phải.

Nhưng rốt cuộc vì sao mọi thứ lại trở nên như vậy chứ?

Nước mắt Tô Tương rơi không ngừng, khóc giống như một đứa trẻ: "Bính Hoa, ông…mắng tôi? Tôi …tôi làm sai chỗ nào mà ông mắng tôi? Tôi chẳng phải chỉ là không muốn ở căn nhà nhỏ phải đi thang máy mỗi ngày sao? Nếu không, mình chọn biệt thự hẻo lánh xíu cũng được, người làm…không cần mời nhiều, bếp 1 người, hậu viện 1 người, 1 người dọn dẹp, tìm thêm 1 người bên tôi, để tôi căn dặn lúc cần là được."

Nghe đến lười này, Vân Bính Hoa có cảm giác muốn đâm đầu tự tự, nếu là trước đây, Tô Tương nói vậy đương nhiên không thành vấn đề, nhưng giờ trong tay ông chỉ còn 1 triệu, cho dù là mua chung cư chỉ có thể mua loại hộ nhỏ, sao có thể đáp ứng nhu cầu của bà?

Huống hồ làm tiền phẫu thuật của bà còn không biết đào đâu ra!

121. Chương 121

"Tương Tương, bà biết ở Vinh Thành một căn biệt thự có giá bao nhiêu không? Ngay cả những nơi vắng vẻ nhất?"

Vợ của chính mình, không thể đánh không thể mắng, Vân Bính Hoa chỉ có thể ngậm ngùi cơn nóng giận trong bụng, ngăn lại tính khí và nói chuyện với Tô Tương.

"Cần bao nhiêu tiền? Một triệu không đủ sao?" Tô Tương hỏi.

"Không đủ lắm," Vân Bính Hoa nói: "Ít nhất là hơn 10 triệu."

"Tại sao cần nhiều tiền như vậy?" Tô Tương không có khái niệm gì với tiền, nhưng bà ta vẫn biết sự khác biệt giữa một trăm đến một nghìn.

"Tìm một nơi để sống thôi, những chuyện khác nói sau." Vân Bính Hoa nét mặt không mấy dễ coi.

Tô Tương cũng im lặng.

Cuối cùng bà ta cũng hiểu, lần này bà ta và Vân Bính Hoa thật sự không nơi nương tựa rồi, nhưng 10 triệu kiếm đâu ra?

Ngay cả bộ trang sức cũng không đủ chi trả, họ còn phải ăn uống. Sau khi rời khỏi bệnh viện, cơ thể bà ta thực sự cảm thấy đâu đó rất khó chịu.

Bà ta bị cuốn sâu vào cơn trầm cảm.

Vân Bính Hoa tìm được một người trung gian và chi 800.000 tệ để mua một căn hộ cũ chỉ có 50 mét vuông cùng Tô Tương dọn vào trong.

Số tiền chỉ còn lại cỡ 100.000 tệ, ông ta đưa cho Tô Tương để bà ta mua đồ gia dụng, sau đó ông ta ra ngoài tìm vài người bạn cũ để mượn tiền.

Nhưng Vân Bính Hoa lúc trước đã kiêu ngạo khinh thường người khác, một trái tim đều đặt lên người Tô Tương, cho nên bên ngoài không có nhiều bạn bè, và họ đều là những người với ánh nhìn cao quý chà đạp lên nhau. Khi thấy ông ta gục ngã, không những không có cánh tay nào giúp ông ta, mà còn cười nhạo, từ bỏ ông ta ở ngoài một mình trong cơn đói bụng.

Khi bước vào cửa nhà, nhìn thấy Tô Tương mặc một chiếc đầm rất đắt tiền và soi gương, vừa nhìn thấy ông ta về đã phấn khích ôm vào và đứng trước mặt ông ta quay một vòng nói: "Bính Hoa, ông nhìn tôi mặc chiếc đầm này đẹp không?"

"Đẹp! Bà mặc cái gì cũng đẹp." Vân Bính Hoa trả lời tuỳ tiện một câu cho Tô Tương. Ông nhìn xung quanh và thấy rằng không có đồ đạc mới trong nhà. Ông ta hỏi Tô Tương: "Tôi kêu bà mua những đồ nội thất mới trong nhà đâu?"

"Đồ nội thất mới? Tôi không có mua!" Tô Tương rất nhẹ nhàng và nói: "Không phải là nhìn thấy chiếc đầm này rồi sao? Tôi rất thích, tôi mua cái đầm này trước, và còn được giảm giá. 188.880 tệ, số rất đẹp! Nếu là lúc trước, những mặt hàng giảm giá này tôi không thèm nhìn, nhưng không phải bây giờ chúng ta không có tiền sao? Nên tôi sẽ mặc chúng!"

Tô Tương vui vẻ và nói, nhưng lại không phát hiện rằng nét mặt của Vân Bính Hoa đã trắng bệt rồi.

"Tương Tương, chiếc đầm này mua ở đâu, bà cởi nó ra và đem đi trả lại." Vân Bính Hoa kìm nén sự nóng nảy của mình hết sức có thể.

"Tại sao phải trả lại, tôi rất thích. Hơn nữa không có vấn đề gì về chất lượng! Không phải ông nói rằng tôi đẹp sao?" Tô Tương liếm miệng và lại đi đến trước gương soi tiếp.

Vân Bính Hoa đứng nguyên vị trí, nét mặt càng ngày càng khó coi, hơi thở càng nặng nhọc, và nghe thấy Tô Tương nói: "Đúng rồi, Bính Hoa, tôi còn mua cho ông cái cà vẹt 8,.000 tệ. Tôi để ở trong phòng, một chút nữa ông vào thử xem."

Cuối cùng, Vân Bính Hoa không chịu đựng được nữa, ông ta lao tới và điên cuồng kéo quần áo trên người Tô Tương: "Cởi ra, cởi ra cho tôi!"

"Bính Hoa, ông làm gì vậy? Ông đừng kéo váy của tôi, ông….bây giờ còn trời sáng, đã là cặp vợ chồng già rồi, ông đồng…" Lúc đầu, Tô Tưởng tưởng rằng Vân Bính Hoa làm gì với bà ta, còn tỏ ra vẻ ngại ngùng. Cho đến khi Vân Bính Hoa mạnh tay và đẩy bà ta xuống đất.

"Bính Hoa, ông…." Ngã xuống, Tô Tương cau mày nhìn Vân Bính Hoa với ánh mắt tội nghiệp.

"Tôi kêu bà cởi chiếc váy trên người ra, tai bà điếc không nghe thấy tôi nói gì sao? Tôi không chỉ nói một lần với bà, chúng ta hết tiền rồi, hết tiền rồi, hết tiền rồi! Bà còn chạy đi mua chiếc đầm mắc như vậy, còn mua cả cà vẹt cho tôi, tôi có nói tôi thiếu cà vẹt không? Bà có phải muốn tôi thắt cổ bằng cà vẹt chết cho rồi đúng không?"

Vân Bính Hoa thực sự tức giận.

Ngay lúc này, bên tai ông ta cứ réo lên những lời người khác khiển trách ông ta.

"Vân Bính Hoa, không phải ông chịu đựng rất tốt sao? Bảo vệ người đàn bà già nua như báu vật, lại bảo vệ một đứa con khác như một báu vật, chẳng lẽ ông không biết cuộc sống của ông đang bị hai người phụ nữ này huỷ hoại sao? Hahaha, hết tiền rồi? Sao ông không đi tìm con gái ngoan Dương Liễu của ông để

đòi? Tại sao không mang vợ đi bán?"

"Vân Bính Hoa, ông chính là người đạo đức kém, tài sản của Vân gia ông cũng không thể giữ, đứa con gái ruột của mình cũng cắt đứt mối quan hệ, đứa con nuôi cũng không muốn ông nữa! Ông rơi đến thời điểm này là đáng đời, còn có mặt mũi để ra ngoài mượn tiền? Có phải là vay tiền từ quan tài không? Nếu mượn tiền từ quan tài thì tôi cho ông mượn!"

"Trước đây tôi nói chuyện với ông, ông giả vờ như rất tự hào, cứ tưởng rằng ông có khả năng? Không phải cũng là dựa dẫm vào gia đình sao, không phải là dựa dẫm vào mẹ già của ông và đứa con gái ruột của ông sao, bây giờ mẹ già ông chết rồi, con gái ruột cũng không cần ông nữa thì ông chỉ có cái kết thúc này thôi!"

"Vân Bính Hoa, ông có biết thất bại của ông ở đâu không? Chính là ông có một người vợ chỉ biết làm nũng, đầy bệnh tiểu thư, mối quan hệ của ông với gia đình, mối quan hệ của ông với đứa con gái ruột, không phải cũng do vợ ông càng ngày càng tệ sao? Nhưng mà, haha, bà ta đủ đẹp. Không thôi thì, ông cho tôi mượn bà ta chơi mấy ngày sau đó tôi cho ông mượn tiền? Tuy rằng bà ta có chút lớn tuổi, thắng tại phong vận, đã bao nhiêu năm có thể khiến ông mê hoặc, chắc hẳn là chuyện giường chiếu cũng khá tốt phải không? Hahaha"

"Mượn tiền? Chà, chà, chỉ cần ông quỳ xuống kêu tôi là ông nội, sau đó liếm sạch nước trái cây trên giày tôi, tiền, tôi sẽ cho ông mượn! Một trăm đủ không? Không đủ? Vậy thì hai trăm rưỡi?"

"Không dám bán vợ à? Vậy thì bán thân cũng được, ông cũng không tệ, nếu ăn mặc chỉnh chu một chút thì chính là kiểu phong độ đàn ông lịch lãm mà các cô nàng thích thú, tôi biết một câu lạc bộ chuyên cặp kè với các cô nàng để uống rượu, giới thiệu cho ông đi đến đó làm trai bao, tiền kiếm rất nhanh, công việc cũng nhẹ nhàng, chỉ cần là một con chó để phục vụ các cô nàng đó…"

Nghe thấy những lời này, Vân Bính Hoa không chỉ đau khổ mà phẩm giá của một người đàn ông đều đang bị chà đạp!

Ông ta chỉ có thể tự nhũ trong lòng rằng quan tâm để ý, dù cho ông ta không có gì trong tay nhưng ông ta vẫn còn có tình yêu thương, còn có người vợ.

Không phải ông ta là một người "Kim tiền thành khả quý, ái tình giới canh cao"?

Khi ông ta trở về, thấy rằng Tô Tương đã tiêu gần hết số tiền còn lại của ông ta, chỉ mua một chiếc đầm và cà vẹt, tiềm thức của ông ta cảm thấy rằng những người cười nhạo chửi mắng ông ta cũng đúng một phần.

Tô Tương, rõ ràng không nhận ra rằng họ hiện đang trải qua sự thấp hèn trong cuộc đời, nhưng vẫn sống trong cuộc sống của quá khứ.

Sống trong sự nuông chiều của ông ta.

Chẳng hạn, ông ta tức đến không thể kiểm soát sức mạnh của mình, xô ngã bà ta, bà ta khóc lên lập tức nói: "Bính Hoa, ông..ông đẩy tôi? Ông ý gì đây? Tôi ăn diện đẹp đẽ không phải là cho ông nhìn để tâm trạng tốt hơn sao? Tôi mua cà vẹt cho ông, cũng không phải là đang quan tâm ông sao? Ông để tôi sống trong một ngôi nhà dơ bẩn chật hẹp này tôi đã cam chịu rồi, tôi cũng không thể mua chiếc váy bản thân mình thích sao?

Bên cạnh đó, tôi cũng tính toán thấy rằng tiền trong tay không đủ dùng, nên tôi mới suy nghĩ rằng mua đầm và cà vẹt thôi, tôi cũng mua hàng giảm giá. Trước đó, loại hàng giảm giá này tôi không thèm…."nhìn….

"Lúc trước là lúc trước! Bây giờ khác rồi! Nghe rõ không?" Vân Bính Hoa nóng giận hét lên: "Bà đừng khóc nữa, có gì để khóc chứ? Khóc đến trong lòng tôi cảm thấy phiền rồi!"

Tô Tượng trợn to mắt, nhìn Vân Bính Hoa đang trong sự hung hăng, có chút không tin vào mắt mình.

Lúc trước, bà ta chỉ cần có một giọt nước mắt thì Vân Bính Hoa đã đau lòng. Nhưng tại sao bây giờ bà ta khóc tội nghiệp đáng thương như vậy mà ông ta thậm chí còn tức giận hơn?

"Bính Hoa, ông….có phải bên ngoài ông có người khác rồi không?" Tô Tương đứng lên và đột nhiên nói một câu như thế này: "Tôi nghe người khác nói, khi đàn ông có ngoại tình bên ngoài thì thái độ sẽ trở nên tồi tệ. Ông nói xem, có phải bên ngoài ông có người khác? Hôm nay ông không đi vay tiền, mà là đi ra ngoài kiếm phụ nữ, phải không?"

Tô Tương, bà điên rồi đúng không? Thậm chí nói rằng bên ngoài tôi có người phụ nữ khác?" Vân Bính Hoa tự nắm tóc mình: "Rõ ràng là bà đã làm sai, dùng hết số tiền còn lại của chúng ta đi mua một chiếc đầm vô nghĩa, còn ở đó gây là bên ngoài tôi có phụ nữ khác? Nếu như bên ngoài tôi có phụ nữ khác thì tôi sẽ rơi vào tình trạng như vậy không? Tất cả không phải là tôi vì bà nên mới mất hết tất cả sao?"

Tô Tương nghe thấy sự nổi giận trong lời nói của Vân Bính Hoa, lập tức phản kháng: "Ông nói cái gì? Cái gì mà ông vì tôi nên mới mất hết tất cả? Tôi đã khiến ông trở nên như vậy khi nào?"

"Đúng! Bà không khiến tôi trở nên như vậy." Vân Bính Hoa hung hăng nói: "Nhưng nếu không phải là trước kia bà mang bầu và lười biếng chỉ ngồi ăn và dưỡng thai nhi to đến như vậy? Khiến cơ thể bà trở nên suy yếu không? Nếu bà có thể khoẻ mạnh như những phụ nữ mang thai khác, thì chúng ta có giao kết với ba mẹ của Dương Liễu không? Tôi sẽ ghét đứa con gái ruột của mình và yêu thương đứa con của người khác không?

Nếu như bà không thì thầm vào tai tôi mỗi ngày về việc báo đáp thì tôi sẽ đưa Dương Liễu về nhà không? Dương Liễu không vào Vân gia, Vân Khuynh có bị chúng ta bỏ rơi không? Mẹ tôi sẽ chết không? Vân Khuynh có cắt đứt mối quan hệ với chúng ta không? Chúng ta có bị bỏ rơi, đáng thương đến không sánh bằng một con chó không?"

Vân Bính Hoa một hơi nói hết những câu này. Sau khi nói xong ông ta thở hổn hển và nhìn chằm chằm vào Tô Tương. Có vẻ ông ta nói rất có lý, mọi lỗi lầm đều do Tô Tương!

Tô Tương sững sờ một lúc, dĩ nhiên sẽ không biểu lộ sự yếu đuối, giận dữ và đáp: "Vân Bính Hoa, ông còn lương tâm không?"

122. Chương 122

"Vân Bính Hoa, lúc trước tôi gả cho ông, tôi đã nói với ông rằng tôi rất sợ sinh con, ông hứa với tôi rằng sau này chúng ta không cần sinh con. Nhưng sau khi kết hôn, ba mẹ ông thúc giục tôi, ông cứ một lần nữa lại một lần nữa động viên tôi và nói chỉ sinh một đứa thôi. Tôi có trách nhiệm sinh, có trách nhiệm nuôi, những việc còn lại không cần quan tâm đến.

Lúc mang thai, mẹ anh luôn mang món súp đến cho tôi, nói là vì đứa con trong bụng cần bổ sung dinh dưỡng nên ép buộc tôi uống. Đến khi tôi muốn nôn ra cũng bắt tôi uống…bây giờ ông dám nói rằng tôi ăn ngon?

Sau khi tôi mang thai, người hầu lau sàn nhà chưa khô, tôi đi bộ trượt chân và ngã xuống. Ông liền lo lắng về những gì đã xảy ra vì thế ngay cả giường cũng không cho tôi leo lên, vậy mà giờ đây ông nói tôi lười vận động?

Tôi không khoẻ mạnh như những người phụ nữ mang thai khác, ngày đầu tiên ông quen biết tôi không phải ông đã biết rằng tình trạng cơ thể tôi suy yếu rồi sao? Còn những điều mẹ Dương Liễu lừa chúng ta, Dương Liễu lừa chúng ta thì đó là lương tâm chó chết của họ, tại sao lại trách tôi?

Bính Hoa, tôi cứ tưởng rằng ông yêu tôi, vì thế tôi trao hết cuộc đời này cho ông, mang những điều tốt đẹp trong cuộc đời cho ông, ngay cả khi chúng ta rơi vào thời điểm hiện tại thì tôi cũng không có ý định muốn rời khỏi ông.

Nhà nhỏ thì nhỏ, cuộc sống tệ thì tệ, tôi có tủi thân thì tủi thân, tôi cũng chưa bao giờ nói ông, nhưng mà ông…tại sao ông có thể nói tôi như thế? Tôi thật sự quá thất vọng rồi…tôi…tôi rất đau lòng…"

Nói đến đây, Tô Tương lại khóc, vừa khóc vừa nói: "Số tôi khổ như vậy sao, từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện, ngay cả cha mẹ ruột cũng không biết là ai. Khi lớn lên gả cho ông, tưởng rằng cuộc sống sẽ sung túc, nhưng đứa con gái ruột vô lương tâm, lại bị đứa con gái nuôi lừa dối, đến bây giờ ngay cả ông cũng đang đổ lỗi cho tôi!"

Tô Tương nói đến đây, và đứng lên tiến thẳng ra ngoài. Vừa bước được vài bước liền đứng lại và nói: 'Tôi tiêu tiền mua váy khiến ông cảm thấy khó chịu, nhãn mác của chiếc váy này tôi đã cắt rồi thì thể không thể hoàn trả được. Tôi không có mặt mũi gì đi trả cả, ông đi bán chiếc vòng cổ của tôi đi, bộ này cũng mua hơn 200.000! Xem như là trả lại tiền quần áo cho ông!"

Tô Tường vừa nói dứt câu thì bà ta tháo sợi dây chuyền đá quý trên cổ, nhét vào trong tay Vân Bính Hoa: "Phu thê bản thị đồng lâm điểu, đại nạn lâm đầu các tự phi. Đạo lý này tôi hiểu rõ, ông không muốn tôi nữa thì cũng không cần làm bộ mặt này cho tôi xem, tôi sẽ đi!"

Thật ra, Tô Tương không thực sự yếu đuối, bà ta chỉ quen với việc tỏ ra yếu đuối. Khi tỏ ra trong thời gian quá lâu cũng khiến bản thân tin rằng mình là như thế!

Bà ta không đơn giản tốt bụng, nếu không thì trước đó sẽ không có ngàn sự lựa chọn và cuối cùng đồng ý đi với Vân Bính Hoa. Năm đó bà ta đánh bạc, thắng trong nhiều năm, cứ tưởng rằng sẽ luôn thuận lợi nhưng đâu ai nghĩ rằng thay đổi như vậy?

Lần này thì sao? Bà ta tranh thủ ngay lúc bản thân chưa già nua, rời khỏi Vân Bính Hoa và trèo một nhánh cây cao khác?

Hay là tiếp tục ở lại bên Vân Bính Hoa, đợi ông ta nghĩ cách lật ngược tình thế?

"Tương Tương, tôi không có ý như vậy!"

Vừa nghe Tô Tương muốn đi, Vân Bính Hoa liền trở nên hoang mang.

Mặc dù bà ta đã quen sự nuông chiều của ông ta trong vài năm qua, không thể tự chăm sóc bản thân, nhưng có người như thế ở bên cạnh thì ít ra cũng cảm thân yên tâm.

Bà ta là một người phụ nữ tốt, chỉ là chưa thoát ra khỏi cuộc sống trước đó, tạm thời chưa quen với cuộc sống bi thảm như vậy. Ông ta nên cho bà ta một chút thời gian, đồng thời đừng bị ảnh hưởng bởi những ý kiến của những người xấu tính xung quanh và nghi ngờ bà ta.

Với suy nghĩ này, Vân Bính Hoa đã nhanh chóng xin lỗi Tô Tương: "Tương Tương, xin lỗi, tại sao tôi lại không yêu bà chứ? Tôi chỉ là quá nóng giận, quá vội vã vì thế mới nói ra những lời này, tôi không nói rằng chúng ta đang ở trong tình trạng này là do bà gây ra. Chỉ là tôi hy vọng bà có thể hiểu, cuộc sống của chúng ta không giàu có như trước nữa, bà không thể muốn mua gì là mua, bà xem đi,"

Ông ta chỉ vào những vật dụng cũ trong phòng và nói: "Không phải bà thấy rằng những vật dụng này bẩn sao? Muốn đổi mới? Nhưng chúng ta chỉ còn bấy nhiêu tiền, bà lấy tiền đi mua quần áo, um….và mua cà vẹt cho tôi, vậy thì chúng ta không còn tiền để mua vật dụng nữa và chỉ có thể sử dụng những thứ dơ bẩn này, bà đồng ý không?"

"Đây…." Tô Tương liếc nhìn đồ nội thất bằng gỗ dính đầy dầu mỡ và ghế sofa bị bong tróc, bàn ghế ăn uống tróc sơn, biểu cảm trên khuôn mặt rõ ràng là chê bai.

Im lặng một lúc, bà ta nhìn sợi dây chuyền trên tay Vân Bính Hoa, "Bính Hoa, ông đem sợi dây chuyền đi bán và đổi lấy vật dụng trong nhà đi. Nếu như dư tiền, có thể mời người hầu đến dọn dẹp nấu cơm không? Một người là đủ."

Những công việc nấu cơm, dọn dẹp, bà ta thực sự không thể làm được.

Không phải là không muốn học để làm điều đó, mà là bà ta không muốn làm.

Vân Bính Hoa do dự một lúc và nói: "Được, tôi sẽ đến sợ lao động xem sao."

Nấu cơm, dọn dẹp những công việc đó ông ta cũng không biết làm, ông ta trước kia chỉ ngồi trong văn phòng và không làm gì cả.

Ngay khi Vân Bính Hoa và Tô Tương giải quyết đủ thứ chuyện phiền phức thì Lục thị đã phá sản với một tốc độ chưa từng thấy.

Sau khi tin tức được phát bởi ông Johnny gửi đến thị trường nội địa, các phương tiện truyền thông lớn trong nước đã phản hồi. Các ngân hàng, tổ chức tín dụng, các đối tác có liên quan đến tập đoàn Lục Thị, tất cả đều nhanh chóng đi đến nhà cũ Lục gia.

Mặt khác, khi đã biết về cái chết của Lục lão gia tử, ông ta trước kia có nuôi dưỡng những nhân tình bên ngoài cũng đến nhà yêu cầu chia tài sản.

Hầu như chỉ sau một đêm, Lục thị từ một tên tuổi khét tiếng hùng mạnh giàu có trở thành tai tiếng rách nát. Lục Bác Dương tự nhốt mình vào phòng sách làm thành nơi an toàn nhất của mình, ngay cả vệ sinh ngay bên cạnh cũng phải lo sợ mà đi!

Ngô Kiều Kiều nhìn thấy tình hình không khả quan, lại nghĩ rằng bản thân thuyết phục Lục Bác Dương đừng nên quan tâm cái chết của Lão gia tử, sợ rằng Lục Bác Dương sẽ tìm cô ta tính sổ vì thế lén lút đưa những đứa con của mình rời khỏi, đồng thời lấy hết những tài sản có thể lấy trong nhà cũ! Ngay cả chiếc đồng hồ có giá trị trên người Lão gia tử cũng không bỏ qua!

Và tất cả những điều này, người đã rời khỏi Lục gia là Cao Thuý Lan và Lục Văn Bân đều không biết việc này.

Lục Văn Bân uống nhiều rồi, Triệu Thanh Thanh cũng say xỉn và ngủ thiếp đi rồi.

Còn Cao Thuý Lan, bị một người đàn ông lạ mặt hẹn gặp ở quán cà phê.

Trước đó, Cao Thuý Lan đợi ở nhà để xem các video của Vân Khuynh bị những người đàn ông khác quấy rối và hãm hiếp. Bà ta suy nghĩ rất ác độc, chỉ cần video đến tay bà thì bà sẽ lập tức phát ra. Ngay cả khi có nội dung khiêu dâm thì bà ta cũng mạo hiểm phát ra để những người đàn ông trên toàn thế giới đánh giá hình ảnh xấu xí của nhóm đàn ông hãm hiếp Vân Khuynh!

Tuy nhiên, bà ta cứ đợi mãi, nhưng khi tin tức vừa đến không phải là liên quan đến Vân Khuynh mà là liên quan đến Dương Liễu!

Một số lạ gửi cho bà bức ảnh một người phụ nữ ngủ cùng hai người đàn ông. Người phụ nữ nghiêng mặt nhìn không rõ, nhưng hình dáng cơ thể đại loại rất giống Dương Liễu!

Cao Thuý Lan lập tức nổ tung!

Đây là chuyện gì đây, con dâu mới của bà ta thậm chí ngủ cùng người đàn ông không phải con trai bà ta? Thậm chí hai người?

Bà ta không thể chờ đợi tìm ra danh tính thực sự của người phụ nữ trong bức ảnh.

Điện thoại vừa gọi qua, một giọng nói đã được đổi vang lên: "Xem ra Cao phu nhân đã nhận được hình ảnh tôi gửi qua rồi đúng không, ngạc nhiên chưa, bất ngờ chưa?"

"Người phụ nữ trong bức ảnh là ai?" Cao Thuý Lan hỏi trực tiếp: "Có phải con tiểu nhân Dương Liễu không!"

"Hơ hơ hơ, Cao phu nhân, đừng lo lắng, tôi đã gửi bức ảnh cho bà thì tất nhiên muốn cho bà biết sự thật. Chỉ là, tôi chụp những bức ảnh này cũng không dễ dàng chút nào, nếu bà muốn đến xem mặt trước của bức ảnh thì có nên cho tôi một ít lệ phí không?"

Cao Thuý Lan lập tức hỏi: "Ngươi muốn bao nhiêu?" Sau khi hỏi xong bà ta lại tiếp tục hỏi: "Tôi cảnh cáo ngươi, đừng lấy những hình ảnh đã chỉnh sửa trên mạng hoặc là những người không liên quan đến tôi để lừa tiền của tôi, không thôi thì…"

Chưa đợi Cao Thuý Lan nói dứt câu thì đầu dây bên kia nói: "Cao phu nhân, bà yên tâm, tôi đã một người làm việc chuyên nghiệp. Mặt trước của người phụ nữ này chắc chắn là bà sẽ cần đến nó, nhưng giá tiền của tôi ở đây có chút đắt, không biết là Cao phu nhân đồng ý trả số tiền này không?"

"Nói một con số đi!" Cao Thuý Lan vừa nghe rằng người phụ nữ này liên quan đến mình thì lập tức hỏi.

"Một tấm, 100.000! Nhưng tôi yêu cầu rằng tôi có bao nhiêu bức ảnh thì bà phải mua bấy nhiêu. Nếu không, một tấm tôi cũng không bán! Đương nhiên đôi dám bảo đảm với bà, mỗi tấm đều là mặt trước và không có bức ảnh lập lại!"

"100.000? Ngươi tưởng cướp ngân hàng sao!" Cao Thuý Lan rõ ràng là có chút không muốn, sau khi rời khỏi nhà cũ Lục gia, bà ta không còn bao nhiêu tiền riêng của mình của, toàn bộ tài sản tính cùng nhau chỉ còn lại 3.000.000 mấy thôi.

Lỡ như người đó lấy ra hai mươi mấy tấm, bà ta sẽ làm rỗng túi tiền của mình chứ?

Nếu như người phụ nữ trên tấm ảnh là Dương Liễu thì sao? Con trai bà ta có phải bị đội mũ xanh rồi sao?

Ngay khi Cao Thuý Lan do dự, giọng nói đó lại phát ra: "Sao? Cao phu nhân không dám chi tiền sao? Như vậy cũng không sao, tôi bán cho người cùng một bên cũng không sao, nhưng nếu người bên kia bán bức ảnh đó thì bà vĩnh viễn không biết sự thật rồi, và có một số điều biết càng sớm càng tốt!"

Cao Thuý Lan nói: "Được! Tôi mua! Ngươi gửi ảnh cho tôi, tôi chuyển khoản!"

"Không chuyển khoản, bà chuẩn bị tiền mặt, chúng ta gặp mặt giao dịch! Địa chỉ, nơi gặp mặt và thời gian tôi sẽ gửi cho bà. Phải đến đúng giờ nhé, không quá giờ nhé!" Giọng nói đó vừa dứt câu thì điện thoại đã cúp rồi.

3 giây sau, Cao Thuý Lan nhận được một địa chỉ, tại một quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Bà ta nhanh chóng để những người hầu đáng tin cậy nhất của bà đưa bà đến ngân hàng rút tiền, sau đó nhanh chóng đến quán cà phê đúng giờ.

123. Chương 123

Bước vào trong căn phòng đã đặt trước, bên trong quả nhiên có một chàng trai trẻ đang ngồi.

Cậu ta mặc toàn thân màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai, áp thấp mũ trên đầu và đeo khẩu trang màu đen, trên tay cầm một chiếc máy ảnh kỹ thuật số chuyên nghiệp, như một tay săn ảnh tiêu chuẩn.

Cao Thuý Lan mang theo một túi tiền lớn, đã đủ mệt và nhanh chóng bước đến và đặt tiền mặt bên cạnh ghế sau đó tự ngồi xuống.

"Tôi phải kiểm tra hàng hoá trước!" Bà ta nói: " Ngươi cho tôi xem một bức ảnh mặt trước trước!"

"Không thành vấn đề!" Người đàn ông đưa tay ra: "Lấy 100.000 đặt trên bàn!"

Cao Thuý Lan lấy ra chồng tiền mặt 100.000 đặt trên bàn và đẩy đến trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông từ bên trong lấy ra một tấm ngẫu nhiên, kiểm tra nó và cười, lấy ra một phong bì lớn và rút ra một tấm đặt lên bàn, đẩy qua cho Cao Thuý Lan.

Cao Thuý Lan không thể chờ đợi và cầm nó lên nhìn, nét mặt chìm xuống: "Con tiện nhân chết tiệt! Quả nhiên là cô ta!"

Người phụ nữ trong bức ảnh là vợ mới cưới của Lục Văn Bân, Dương Liễu. Nơi cô ta nằm dường như là một

căn phòng Vip của quán bar. Mặc một chiếc áo cực kỳ táo bạo với một màn che, phần thân trên lồi ra và hình tam giác phần thân dưới nhìn thấy rất rõ. Rõ ràng là không mặc gì, có hai người đàn ông ngoại quốc nằm cạnh, một trong số họ đã đặt tay lên đùi trắng nõn của cô ta, dường như sẵn sàng chạm vào mọi thứ.

Ở góc độ này, tư thế hoà trộn vào nhau, tìm không ra dấu vết của photoshop.

Cao Thuý Lan nhìn thấy những hình ảnh này, đột nhiên nét mặt ủ rũ, đó rõ ràng là một cảnh quay lén khi Dương Liễu cùng hai người đàn ông ngoại quốc làm tình.

Ăn mặc ít như vậy, biểu cảm rất cởi mở, đơn giản thật sự là cho con trai bà đội mũ xanh rồi!

"Tôi biết ngay là con tiện nhân này rõ ràng không ngây thơ như vẻ ngoài của nó, có thể tính toán độc ác với Vân Khuynh như vậy, cô ta rõ ràng là một con đĩ! Nhưng trước đó tôi còn nghĩ rằng cô ta là một người tốt, còn giúp con trai làm thế nào để gả con cô ta vào. Xem ra giờ đây thật sự là một sai lầm lớn!"

"Đúng rồi, sáng hôm đó tôi đã ngửi thấy mùi cơ thể của cô ta, chắc chắn là lại chơi đàn ông bên ngoài, còn lừa tôi là đi với con trai tôi. Con trai tôi cũng rất ngu ngốc, thậm chí còn bao che cho cô ta, bây giờ nghĩ lại, mùi hương nồng nặc như vậy thì đâu chỉ làm qua với một người đàn ông?"

Cao Thuý Lan cũng tức đến nổi điên, những câu nói này đã nói ra trước mặt người lạ.

Người đàn ông chỉ mỉm cười và nói: "Xem ra, Cao phu nhân đã hài lòng với bức ảnh này rồi?"

"Tôi hài lòng? Hơ! Tôi tức đến muốn đến gặp con tiện nhân đó để đập nó!" Nói đến đây, Cao Thuý Lan dường như nghĩ ra một điều gì đó đặc biệt quan trọng: "Hình ảnh con tiểu nhân này là khi đang ở nước ngoài đã bắt đầu chơi bời đàn ông bên ngoài rồi, vậy đứa con mà cô ta sinh…cũng không phải là đứa con hoang chứ!"

Kiểu nghi ngờ này, khiến Cao Thuý Lan nổi điên, nếu không phải là đôi chân của bà mất cảm giác, nói không chừng bà ta có thể đứng lên khỏi ghế.

Dương Liễu bắt đầu có mối quan hệ tốt với Lục Văn Bân, vì thế Lục Văn Bân đồng ý vì cô ta sẵn sàng giả vờ kết hôn với Vân Khuynh. Nhưng sau này, sự nhiệt tình của anh ta dành cho Dương Liễu của giảm đi rất nhiều, cho đến bây giờ càng cảm thấy cô ta phiền phức rồi.

Có thể cưới vào Lục gia, trách nhiệm lớn nhất của cô ta chính là sinh đứa con cho Lục gia.

Nếu như đứa con này không phải dòng màu của Lục gia…

Vừa nghĩ đến đây, Cao Thuý Lan có chút lo lắng, lập tức nói người người đàn ông: "Hình đâu! Còn không? Lấy hết ra cho tôi!"

"Còn! Đương nhiên là còn! Chỉ một bức ảnh này không bao gồm tất cả, tôi cũng không có tâm trạng đến đây tìm Cao phu nhân bán lấy tiền, chỉ là" Người đàn ông ngừng lại và cười một chút nói: "Tôi đã tăng giá! Lộ bán thân 100.000 một tấm, lộ toàn thân 200.000 một tấm, lên giường thì tính theo đầu người, một người 100.000, hai người 200.000, ba người 300.000, vượt giới hạn 500.000. Ngoài ra, còn có một đoạn video nhỏ, giá 500.000!

Đơn giản là ngồi ra giá, hoặc tăng gấp đôi.

Cao Thuý Lan có chút do dự, bà ta cũng sợ rằng hình ảnh trong tay người đàn ông quá nhiều, khiến cho tiền riêng của bà ta dần cạn kiệt. Nhưng người đàn ông này dường như muốn lấy hết số tiền riêng của bà ta.

"Ngươi làm ăn kiểu vậy là không được rồi, dù là tăng giá nhưng làm thế nào có thể tăng gấp đôi? Ngươi làm như vậy, không sợ rằng sau chuyện này tôi sẽ gây rắc rối cho ngươi sao?" Cao Thuý Lan rất muốn những tấm ảnh đó và video, nhưng lại không muốn ra nhiều tiền như vậy nên cố tình hạ giọng và có ý đe doạ.

Người đàn ông không sợ chút nào: "Cao phu nhân, bà là người biết điều, những người săn ảnh như chúng tôi không phải là chỉ vì số tiền đó sao? Trong ngành này, tôi là người chuyên nghiệp, những gì tôi chụp là những gì bà muốn. Giá tiền đương nhiên sẽ cao, vì những bức ảnh này, đứa con dâu ngoan của bà đã ở nước ngoài bao lâu thì tôi cũng đã ở bao lâu. Thời gian và chi phí này cộng vào thì cũng là một số tiền lớn, nhưng là vì kinh doanh nên những khoảng đắt tiền thì luôn có giá của nó.

Chẳng lẽ, bà không muốn biết Dương Liễu rốt cuộc đã ngủ cùng bao nhiêu người đàn ông? Chẳng lẽ bà không muốn biết, đứa cháu của bà có phải là dòng máu của bà không? Chẳng lẽ bà không muốn biết sự thật, không muốn lấy những chứng cứ này để đi dạy cho người phụ nữ đó một bài học?

Bên cạnh đó, bà cũng không phải là người không có tiền, Lục gia có gia tài lớn như vậy, nghe nói rằng con trai bà cũng sẽ ra ngoài mở công ty mới. Tiền của bà sau này chỉ có thể dùng không hết, chi ra một ít để đổi lấy sự thật sau đó quét rác trong nhà ra ngoài cửa, đổi lấy sự yên tỉnh mới là điều quan trọng nhất, phải không?"

Lời nói của người đàn ông, mỗi câu đều nói đúng ý trong lòng của Cao Thuý Lan.

Bà ta trải lòng và nói: "Được! Tôi có thể cho ngươi một số tiền, nhưng số tiền tôi mang hôm nay chỉ hơn 3.000.000, đây là tổng số tiền riêng của tôi rồi? Nhiều hơn, tôi không có, ngươi lấy hết số tiền này và đưa hình ảnh, video cho tôi!"

"3.000.000?" Người đàn ông ngập ngừng nói: "Những thứ của hôm có giá trị hơn 5.000.000! Nhưng mà...kệ đi, hôm nay tôi tâm trạng tốt, một số bức ảnh xem như tôi tặng!"

Nói đến đây, anh ta đứng dậy, lấy 100.000 tiền mặt trên bàn, đánh vòng sang bên kia và đặt tiền vào trong túi của Cao Thuý Lan, sau đó kiểm tra tiền trong toàn bộ túi và cầm nó trên tay.

Sau khi xác nhận chính xác, anh ta đưa phong bì lớn và máy ảnh đều đưa cho Cao Thuý Lan.

"Cao phu nhân, hình ảnh và video ở trong đây, bà từ từ thưởng thức nó ở đây hoặc mang trở về nhà thưởng thức?"

"Tôi xem trước đã." Cao Thuý Lan nói và xé phong bì ra.

Bên trong có hai hoặc ba mươi bức ảnh, mỗi tấm đều rất khiến bà cảm thấy thật khó coi, có vài tấm là hình ảnh Dương Liễu đang "vận động" với người đàn ông khác, thậm chí cả tư thế thân mật giữa nam và nữ đều chụp rất rõ ràng.

Đặc biệt một số ít, bụng của Dương Liễu rõ ràng là phình ra, đó là sự việc sau khi mang thai tầm 3 tháng!

"Tiện nhân, tiện nhân!" Cao Thuý Lan nắm những bức ảnh kinh tởm đó, chửi rũa dã man: "Tôi muốn giết con tiện nhân này, thậm chí dám làm ra những điều mất mặt như vậy, đội mũ xanh cho con trai tôi, ô nhiễm dòng máu của Lục gia, tôi muốn giết cô ta, giết cô ta!"

Cao Thuý Lan gầm gừ hai ba câu và cầm máy ảnh lên xem video. Sau khi mở ra, hình ảnh nam nữ đang vận động dữ dội xuất hiện, không chỉ một người. Dương Liễu hợp tác rất tích cực, khuôn mặt đầy thích thú và hưởng thụ!

Và ngay lúc này Dương Liễu rõ ràng đang mang thai.

Người đàn ông trong video vừa nỗ lực chịch Dương Liễu, vừa cười và hỏi đứa con trong bụng là của ai.

Cô ta trả lời: "Ai biết đâu? Chân tôi luôn mở ra, những người muốn làm tình với tôi thì xếp hàng đến đây. Đâu biết rằng anh yêu nào quá mạnh đã trồng nên hạt giống này? Nhưng mà, tôi lập tức phải về nước kết hôn rồi, đứa con này tất nhiên chỉ là thể là con của chồng sắp cưới của tôi…."

Nghe câu nói này, Cao Thuý Lan gần như tức đến muốn đập nát máy ảnh.

Thì ra, những nghi ngờ của bà là chính xác, đứa con đó không phải là của con trai bà. Mà là của người đàn ông hoang dã nào bên ngoài!

Nhưng trong những năm qua, luôn chăm sóc chu đáo cho đứa trẻ, ngay khi đứa trẻ đó được sinh ra, bà ta cũng rất hào hứng!

Dương Liễu chết tiệt, kẻ dối trá chết tiệt!

Cao Thuý Lan không thể chịu đựng được, lấy hết số ảnh trên bàn nhét vào trong túi của mình, tay siết

chặt máy ảnh, bà ta phải đi tính sổ với Dương Liễu, muốn xé bộ mặt dối trá của Dương Liễu, sẽ đuổi cổ Dương Liễu và đứa con hoang mà cô ta sinh ta!

Người đàn ông bán bức ảnh và video nhìn thấy Cao Thuý Lan rời đi thì mới cởi khẩu trang trên mặt xuống, sau đó thở một hơi dài và phục hồi giọng nói bình thường của mình: "Ây da, loại công việc này thật sự rất mệt, xém chút nữa là ngợp chết bổn thiếu gia!"

Khuôn mặt đẹp trai đi đến đâu cũng có thể nghe thấy tiếng kêu hét, người mà táo bạo điên rồ chịu chơi của Giang gia, Giang Mạc Thần.

Ngay lúc này, anh ta đi sang một bên và gõ vào vách ngăn: "Đứa em gái ngoan của tôi, em rễ tốt của tôi, có thể ra ngoài rồi!"

Vách ngăn này bị đẩy ra hai bên, người bên trong bước ra ngoài là Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng.

"Đây, đây là tiền hình ảnh và video!" Giang Mạc Thần đặt túi tiền lên trên bàn, cười với Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng và nói: "Nếu biết trước số tiền này dễ kiếm như vậy, thì anh đã đi làm săn ảnh cho rồi!"

"Anh, anh muốn làm săn ảnh, bác gái không chặt chân anh à!" Vân Khuynh cười và nói.

"Hahaha," Giang Mạc Thần mỉm cười trong vui sướng: "Em kêu là anh rồi? Cuối cùng em đã gọi anh bằng anh rồi. Nhanh lên, tôi phải báo cáo ân huệ lớn này với mẹ tôi để đãi bữa tiệc nhận người thân, em chính là em gái của Giang gia rồi!"

Nói đến đây, Giang Mạc Thần nhấc điện thoại chuẩn bị quay số.

"Được rồi! Chuyện này nói sau," Hoắc Nhất Hàng nhếch miệng cười: "Tiếp theo, chúng ta đợi vở kịch hay nào!"

Phơi bày cuộc sống riêng của Dương Liễu và tin tức đứa con không phải là của Lục gia cho Cao Thuý Lan, đây là ý tưởng của Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh, Giang Mạc Thần, Tống Tây Hoa. Tất nhiên không phải là một việc tốt, mà là đào một hố lớn khiến Cao Thuý Lan và Dương Liễu nhảy vào!

124. Chương 124

Trước tiên, mọi người đều xác định, từ hạng mục của Lục thị ở hải ngoại ăn xén vật tư, sau đó chuyện tốt này bị lộ tẩy, Lục thị mất đi hạng mục còn phải gánh vác món nợ khổng lồ sắp sửa phải phá sản, quỹ đen của Cao Thúy Lan, chính là sự bảo đảm cuộc sống sau này của bà và Lục Văn Bân.

Nhưng số tiền này, đều bị những tấm hình và đoạn clip dùng hết, đợi đến lúc nguy cơ của bọn họ ập đến, liền sẽ không còn tiền dùng nữa, đến lúc đó, bọn họ sẽ sống rất bi thảm!

Ngoài ra, Cao Thúy Lan không hề là một người có đầu óc, hơn nữa không nhẫn nhịn được, sau khi biết được bộ mặt thật của Dương Liễu, bà nhất định sẽ đi tìm Dương Liễu tính sổ, đáng tiếc bà bây giờ đã là người tàn phế, bà đi tìm Dương Liễu, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, khả năng tạo thành tổn thương với Dương Liễu rất ít, nhưng khả năng tạo thành tổn thương với bản thân bà lại rất lớn!

Còn Cao Thúy Lan một khi tung hết những chuyện xấu của Dương Liễu ra, Dương Liễu vì muốn bảo vệ bí mật của mình, nhất định sẽ mạnh tay với Cao Thúy Lan, Cao Thúy Lan thiệt thòi dưới tay Dương Liễu, không những báo thù được chuyện Cao Thúy Lan thuê người hành hung Vân Khuynh, đồng thời cũng nắm được chứng cứ Dương Liễu hành hung Cao Thúy Lan, gọi là nhất cử lưỡng đắc!

Trước đó Dương Liễu đẩy Vân lão phu nhân xuống cầu thang, nhưng lại một tí chứng cứ cũng tìm không ra, không thể để cô trong chuyện này phiền phức, thì phải tạo ra chuyện phiền phức này cho cô!

Kế hoạch của Vân Khuynh bọn họ trước tiên là cho Cao Thúy Lan thiệt thòi đau khổ dưới tay của Dương Liễu, sau đó tìm một thời cơ thích hợp, để chuyện này lật ngược lại, để Cao Thúy Lan và Lục Văn Bân đi đối phó Dương Liễu, để bọn họ chó cắn nhau với chó, cắn càng thảm thương càng tốt!

Người ác độc nham hiểm, thì không nên có kết cục tốt.

Mấy người ngồi trong phòng, thông qua cửa kính nhìn thấy Cao Thúy Lan đẩy xe lăn đi rất nhanh, ra khỏi tiệm cà phê, lập tức kêu người khiêng bà lên xe, sau đó, chiếc xe với vận tốc rất nhanh rời khỏi.

"Nhất Hàng, sẽ không xảy ra sai sót gì chứ?" Vân Khuynh nói, "Cao Thúy Lan có khi nào tức quá, đi tìm Lục Văn Bân trước không? Nếu như như thế, thì sẽ trở thành bà ta và Lục Văn Bân cùng nhau đối phó với Dương Liễu, Cao Thúy Lan sẽ không còn chịu nhiều khổ như vậy nữa."

"Bà ta sẽ không làm," Hoắc Nhất Hàng khẳng định nói, "Dựa theo sự am hiểu bà ta của chúng ta, tự đại của bà ta sẽ để bà ta đi tìm Dương Liễu trước, bà ta tưởng rằng bản thân có thể giải quyết chuyện này, hơn nữa, hôm nay, Lục Văn Bân không về nhà được."

"Qua được hôm nay, Cao Thúy Lan thì sẽ biết được, tất cả sự kiêu ngạo của bà ta đều là đang tự đào mộ chôn mình!"

"Em ở đây còn có một chuyện hay hơn," Giang Mạc Thần chen lời vào, cầm di động của bản thân nói, "Dương Liễu kia vừa nãy mời phóng viên đến nhà cô ta làm phỏng vấn, cô ta kiện cáo Vân Bính Hoa và Tô Tương lòng tham vô đáy, hạ độc thủ với cô ta và con cô ta, cô ta tuyên bố sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Vân Bính Hoa và Tô Tương!"

Đôi mày của Vân Khuynh hơi cau lại, rất nhanh hồi phục bình tĩnh, nói, "Vân Bính Hoa và Tô Tương đã không còn tài sản gì, Dương Liễu ruồng bỏ họ là chuyện sớm muộn thôi, chỉ là không nghĩ đến lại đuổi ngay

vào lúc này."

Cô nghĩ ngợi lại, lại nói tiếp, "Dương Liễu khẳng định còn chưa biết Lục gia lập tức phải phá sản, cô ta lúc này nhảy ra ruồng bỏ Vân Bính Hoa và Tô Tương, là tưởng rằng không còn ảnh hưởng đến bản thân càng ngồi vững vị trí Lục gia đại thiếu phu nhân này thêm chút nữa, đúng là giống tên hề thật!"

"Còn là một tên hề tâm can thâm độc!" Giang Mạc Thần đưa di động trên tay cho Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh, "Nhìn xem những vết nhéo trên người đứa con của cô ta, em không tin là Vân Bính Hoa và Tô Tương nhéo đâu, tính cách bọn họ nhu nhược, không thể nào đối xử tàn nhẫn như vậy với một đứa bé mới sinh ra chưa bao lâu này, vết nhéo trên người đứa trẻ khẳng định là Dương Liễu tự nhéo! Đối với đứa con ruột thịt của bản thân có thể hạ độc thủ được, Dương Liễu vẫn là đúng là một tên độc phụ chính cống!

Vân Khuynh cầm di động của Giang Mạc Thần, Dương Liễu trong đoạn clip khóc đến như hoa ly mang mưa, đứa con trong lòng cô ta càng rào khóc đến khan tiếng!

Khuôn mặt của Dương Liễu là sưng đỏ, còn có thể thấy được vài cái dấu ngón tay, hiển nhiên là bị người ta đánh một cái tát, nhưng không mấy nghiêm trọng, không hề phá hoại sự "xinh đẹp" của cô, còn tăng thêm một mùi vị thảm thương tội nghiệp, dưới sự đối chiếu, trái lại nhìn vào những vết nhéo trên làn da non nớt của đứa trẻ khiến người ta sợ hãi đau lòng.

Đứa trẻ nhỏ như thế, khuôn mặt vẫn chưa bằng một bàn tay bị nhéo đến mười mấy cái, trên cổ đều là vết nhéo, còn có chỗ còn nhéo ra máu, nó không biết tự mình la đau, chỉ có thể dùng hết sức khóc!

Vân Khuynh nhìn thấy có chút đau lòng, không nhịn được nói, "Đứa con này cho dù người ba không rõ, cũng là do cô ta mang thai mười tháng mà ra, cô ta tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy? Nói sao thì đó là một sinh mạng vô tội bé nhỏ! Tại sao trên thế gian này lại luôn có những bà mẹ tàn độc đến thế?"

Một chữ "lại" khiến Hoắc Nhất Hàng biết được, cô lại nghĩ đến mẹ ruột Tô Tương của mình.

Anh đi đến trước, ôm lấy Vân Khuynh, "Khuynh Khuynh, đừng nghĩ nhiều nữa, những chuyện này đều chồng lại với nhau cũng tốt, nhân cơ hội lần này, giải quyết một số chuyện và một số người trước."

Cảm nhận được ấm áp trong lòng của đàn ông, nỗi buồn trong lòng cô vơi đi được một ít, cô quay đầu, trao một nụ cười mỉm cho Hoắc Nhất Hàng, "Em không sao, Nhất Hàng, chỉ là, em thực sự không muốn thấy Dương Liễu ngụy trang bản thân thành vô tội như thế! Đi lừa gạt hết con mắt của thiên hạ!"

"Vậy thì để ngụy trang lần này của cô ta xảy ra khác hoàn toàn kết quả như cô ta dự đoán!" Hoắc Nhất Hàng vừa nói, ngẩng đầu lên lướt mắt sang Giang Mạc Thần, "Làm những chuyện này, ai trai tốt của chúng ta là sở trường nhất!"

Hoắc Nhất Hàng cố ý nhấn mạnh ba chữ "anh trai tốt", Giang Mạc Thần lập tức nghe được hàm ý bên trong lời nói này.

Trước mặt Hoắc Nhất Hàng được nịnh, trong tâm lý là đạt được mãn nguyện, nhưng chuyện phiền phức cũng phải đi làm!

"Đừng làm cái mặt khổ tâm cho anh!" Hoắc Nhất Hàng nói, "Cho cậu nửa tiếng, nửa tiếng sau, anh phải nhìn thấy Dương Liễu lại một lần nhận phải sự trách mắng của toàn dân!"

"Có lợi ích gì?" Giang Mạc Thần hỏi.

"Tháng này, Giang gia các người có thể tổ chức bữa tiệc nhận thân, nhưng nếu như chuyện này làm không tốt, vợ của anh, anh vẫn bảo vệ được, không cần Giang gia các người để chiếm cái tốt này!"

"Em lập tức đi làm!" Giang Mạc Thần từ tay Vân Khuynh cầm lấy di động liền vội vàng rời đi.

Vân Khuynh nhìn thấy anh vội vàng như thế, cười cười, nói với Hoắc Nhất Hàng, "Anh cứ thích lấy điều này dọa anh ấy."

Hoắc Nhất Hàng nói, "Ai bảo Giang gia bọn họ muốn em làm con gái bọn họ, có không đứa con ái ưu tú như thế này, là bọn họ lời rồi, còn không khẩn trương làm chút việc cân bằng lại?"

Biệt thự mới của Lục Văn Bân và Dương Liễu.

Tiễn xong đám phóng viên, Dương Liễu lập tức đem đứa trẻ khóc đến khan cả cổ họng vứt cho bảo mẫu, thoa thuốc lên khuôn mặt sưng đỏ của mình, sau đó cầm di động đợi tin tức ra.

Cô là đã cho phóng viên rất nhiều thù lao, cộng thêm lại là nhân vật hot gần đây, có tin tức liên quan đến cô đương nhiên cũng sẽ dễ làm hơn, chưa đầy một lát, tin tức đoạn clip đã lên đầu trang.

Trên mạng không ngừng thảo luận, vừa lúc mới bắt đầu, đúng thật như Dương Liễu mong đợi vậy, đa số người đều mắng Vân Bính Hoa và Tô Tương, còn thương cảm cô, càng có một số người bắt đầu nói giúp cho cô.

"Cúc hoang cũng có mùa xuân" nói: Vân Bính Hoa và Tô Tương đúng là không phải là người, uổng công làm cha mẹ người ta, trước đó đối xử với Vân Khuynh không tốt, bây giờ lại đối xử với Dương Liễu như thế, ngay cả đứa trẻ sơ sinh cũng không tha, đúng thật là súc sinh!

Trước đó không thích Dương Liễu, bây giờ cảm thấy cô ấy cũng không dễ dàng, chẳng phải nói là cô ấy và Lục Văn Bân quen biết trước yêu trước sao? Cũng là không có thân phận, nếu không làm sao có thể đi làm kẻ thứ ba? Không ai đồng ý làm ô uế cái danh tiếng của mình chứ? Tôi không phải là muốn nói giúp cô ấy, đừng mắng tôi, chỉ là còn có chút thương cảm cô ấy, trên thế gian này phụ nữ luôn khổ cực……

"Duy trì quan tâm sự thái phát triển nói" nói: Tôi cũng cảm thấy Dương Liễu có lẽ có nỗi khổ riêng khó

nói thật mới phá hoại cuộc hôn nhân của Lục Văn Bân và Vân Khuynh? Nói sao thì mang thai đứa con rồi, chính là muốn cho đứa con một gia đình hoàn chỉnh, thêm nữa trong tình yêu ai không ích kỉ? Cô ấy cũng là muốn sống tốt hơn, còn trước Lục Văn Bân và Vân Khuynh cũng chỉ là hôn nhân thương nghiệp, không có tình cảm, cũng không phải vợ chồng thật sự, bây giờ Vân Khuynh đã tìm được ý trung nhân rồi, chúng ta cũng nên tha lỗi cho Dương Liễu đi, ai chưa từng phạm qua lỗi lầm, sửa đổi là được rồi.

"Giang Lão Bạch" nói: Làm mẹ cũng đều thương xót đứa con, đứa con của mình bị ngược đãi thành như thế, vậy đúng là đau thấu cả ruột, tôi ủng hộ Dương Liễu với Vân Bính Hoa, Tô Tương đoạn tuyệt quan hệ, vốn dĩ cô ấy không phải là người Vân gia, Vân Bính Hoa và Tô Tương lại quá đáng như thế, đương nhiên phải đoạn tuyệt quan hệ chứ! Ba mẹ như thế này còn không khẩn trương đoạn tuyệt, không lẽ đợi đến lúc bị hại chết sao?

"Hoa hoa hoa hoa" nói: Phụ nữ hà tất làm khó phụ nữ, chuyện quá khứ cứ bỏ qua đi, Vân Bính Hoa và Tô Tương vốn dĩ chính là thứ không ra gì, ngay cả tang lễ mẹ ruột cũng không chuẩn bị, ngay cả con gái ruột thịt cũng đối xử tàn nhẫn, Dương Liễu đoạn tuyệt với họ rất bình thường!

Nhìn thấy những bình luận này, tâm trạng Dương Liễu rất vui mừng.

Như thế này, cô không những thành công cắt đứt được hai phiền phức lớn Vân Bính Hoa và Tô Tương, đem tất cả lỗi lầm đều đẩy vào người hai kẻ già nát kia, còn nhân cơ hội tẩy sạch bản thân, xây dựng lại cho bản thân một danh tiếng tốt!

Đây quả thật là chuyện một công đôi việc.

Vào lúc Dương Liễu đang hoang tưởng tương lai càng đẹp đẽ của mình.

Cơn gió bình luận bị một vài người chuyển hướng gió đi.

"Con trà xanh nhẫn tâm nhất" nói: Không lẽ chỉ có tôi cảm thấy gái trà xanh này lại đang diễn kịch sao? Những người nói thương cảm cô ta, còn nói tha thứ cho cô ta, các bạn nhất định chưa từng làm qua mẹ rồi, một người mẹ yêu thương đứa con của mình, đứa con bị người ta ngược đãi, sẽ thời gian đầu tiên dẫn đứa con đi khám, mà không phải ôm lấy đứa con mình đầy thương tích mời phóng viên đến làm tin tức, khóc lóc trước mặt ống kính, muốn lấy sự đồng cảm của quần chúng!

Những người nói tốt cho Dương Liễu, xin các bạn hãy mở to con mắt nhìn rõ ràng, trên người đứa con là những vết nhéo còn mới, đó ngay cả một chút thuốc cũng không thoa lên một chút sao!

"Khuynh Thành" nói: Một kẻ thứ ba cũng có thể tẩy sạch? Đây là ăn hiếp tất cả mọi người chúng ta đều mù cả rồi à? Không phải sớm đã có người nói qua rồi sao, hôn nhân là một trách nhiệm, không có tình cảm thì có thể tùy tiện có kẻ thứ ba sao? Kẻ thứ ba lấy danh hiệu tình yêu liền trở thành tình thánh sao? Có thể nhận được đồng cảm và tha thứ? Vân Bính Hoa và Tô Tương đúng là không ra gì, Dương Liễu cũng chẳng ra làm sao! Dấu tay trên mặt nho nhỏ thế, tự mình đánh đúng chứ?

125. Chương 125

"Cây không được vui vẻ" nói: Tôi không phát biểu ý kiến chủ quan, chỉ dùng sự thật để nói ra, sự thật chính là—một là Dương Liễu trong mối quan hệ hôn nhân trong lúc còn tồn tại của Lục Văn Bân và Vân Khuynh, phát sinh mối quan hệ không bình thường với Lục Văn Bân, sống chung phi pháp.

Hai là Dương Liễu chưa cưới sinh con, còn mượn chuyện này lên ngôi, phá hoại cuộc sống hôn nhân của người khác.

Ba là Dương Liễu mồ côi ba mẹ, Vân gia có ơn nghĩa sinh thành dài tận hai mươi năm với cô ta, nhưng cô ta lại độc chiếm tình yêu thương của Vân Bính Hoa và Tô Tương, không hề có chút cảm thấy sự độc chiếm tình cảm có gì là sai!

Bốn là Vân Bính Hoa và Tô Tương yêu thương mình Dương Liễu đã thành sự thật, một vài lời nói liền có thể đảo ngược thị phi? Muốn lừa gạt bản thân hay là lừa gạt quần chúng?

Năm là Vân Bính Hoa và Tô Tương đối xử không tốt với Dương Liễu? Vậy tại sao trước đó lại đối xử tốt với cô ta, nhưng sau khi cô ta sắp trở thành Lục đại thiếu phu nhân, có chỗ dựa rồi lại đối xử không tốt với cô ta? Vân Bính Hoa và Tô Tương ngu xuẩn như thế sao?

Dương Liễu lại tại sao nhất định phải để Vân Bính Hoa và Tô Tương không còn gì hết mới nói ra bọn họ đối xử không tốt với cô ta? Không lẽ không có tình nghi về việc yêu giàu khinh nghèo, vong ơn bội nghĩa thật sao?

Sáu là ở trên có một bạn nhắc qua rồi, con mình bị thương, Dương Liễu tại sao không phải ở thời gian đầu tiên ôm đi bệnh viện, mà là mời phóng viên quay clip phát tin tức ra? Không lẽ không lo lắng đứa con sẽ đau sẽ bị bệnh?

Tổng kết phía trên, xin hãy lý trí suy nghĩ sự khóc lóc của Dương Liễu, rồi hãy phát biểu bình luận, phụ nữ không nên làm khó phụ nữ, nhưng trước tiên người đó là một người đáng để không bị làm khó, người và người là không giống nhau đấy……

"Mật chiều bảo bối" nói: Xác nhận là đang diễn kịch, tẩy trắng, làm trái ngược chân tướng sự thật, Dương Liễu nên phải bị đóng đinh trên cây cột tủi nhục mãi, mãi mãi không xuống được!

"Đuôi rồng màu tím" nói: Đây chính là kẻ thứ ba tồi tệ, cũng đáng để các bạn thảo luận ở đây sao? Đừng làm hôi thối bản thân, đi đi đi, khẩn trương đi!

"Tiểu tiểu thư quá đáng yêu" nói: thông tin nội bộ, Dương Liễu lợi dụng Vân Bính Hoa và Tô Tương xong liền đá phăng bọn họ ra, mặt là do cô ta tự đánh, đứa con là do cô ta tự nhéo.

“Trời xanh xanh” “Tiểu tiểu thư quá đáng yêu”: Thật sao? Có chứng cứ không?

“Tiểu tiểu thư quá đáng yêu”: Nhìn hình.

Đính kèm theo đó là một tấm hình có chút mơ hồ, mơ hồ có thể nhìn thấy một người phụ nữ ngồi kế bên cái nôi em bé, đưa tay đi nhéo em bé, thân hình rất giống Dương Liễu.

Tấm hình vừa mới tung ra, bình luận trên mạng tức thời bùng nổ, bất kể mặt người có nhìn rõ không, mọi người đều nhất trí nhận định đây là Dương Liễu. Bất kể trước đó giúp Dương Liễu hay là mắng Dương Liễu, toàn bộ đều nhất trí chửi mắng Dương Liễu thậm tệ!

Dương Liễu không những không tẩy trắng được bản thân, trái lại càng tô càng đen, cho dù mọc thêm mười cái miệng, mọc thêm mười cặp mắt, cũng không cứu vãn được danh tiếng của mình!

Chỉ tại vì, tấm hình này là thật đấy, “Tiểu tiểu thư quá đáng yêu” là một trong những n fan nhỏ của Giang Mạc Thần, vì muốn theo dõi động tác của Lục Văn Bân, Vân Khuynh, Cao Thúy Lan bọn họ, phòng tránh bọn họ làm ra những chuyện tổn thương Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng từ sớm đã để một thân tín của mình đến biệt thự làm giúp việc, tấm hình là do camera trong biệt thự chụp được, vốn dĩ rất rõ ràng, nhưng quá rõ ràng sẽ trở thành sự thật, không có gì để tranh luận, và không có gì tranh luận đương nhiên sẽ không có gì nổi trội, cho nên, tấm hình Giang Mạc Thần đưa đã được xử lý thành mờ ảo.

Nhưng mờ ảo như thế nào, Dương Liễu đương nhiên là nhìn được rõ ràng, cô nhìn thấy tấm hình đó, tức thời có chút kinh hãi, khẩn trương đi xóa những bình luận đó, tốc độ càng ngày càng nhanh, sắc mặt càng ngày càng kém, cuối cùng trực tiếp vứt điện thoại mình xuống đất.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng vừa mới bắt đầu dư luận là có lợi bên cô, tại sao đột nhiên lại thay đổi?

Đây không phải là kết quả cô muốn! Tại sao chuyện không thể dựa theo phương hướng của cô mà phát triển chứ?

Có phải có người thao tác âm thầm?

Đầu óc của Dương Liễu vừa nảy ra suy nghĩ này, lập tức có ngay đối tượng tình nghi đầu tiên—Vân Khuynh!

Là Vân Khuynh, nhất định là Vân Khuynh, chính chỉ có Vân Khuynh không muốn cô được tốt lành! Cũng chỉ có Vân Khuynh có khả năng làm được những phản ứng tức tốc để bôi đen cô!

“Con tiện nhân đáng chết!” Dương Liễu tức đến chửi lên.

Cao Thúy Lan vừa đúng lúc đến trước cửa, nghe thấy câu này, còn tưởng rằng Dương Liễu đang mắng bà. Lập tức nhấn vào nút xe lăn tự động đi lên trước xông lên hướng của Dương Liễu, "Dương Liễu! Cô là một con tiện nhân mất nết, cô mắng ai là tiện nhân thế? Nói đến tiện, ai lại tiện như Dương Liễu cô? Đã tiện ở vô số phần dưới gã đàn ông gọi xuân, còn dám đến Lục gia để lừa lọc!"

Cao Thúy Lan xông đến bên bàn trà, sau đó cầm lấy một cái ly trên bàn quăng qua hướng của Dương Liễu.

Dương Liễu nhất thời không có phản ứng kịp, chiếc ly ném trúng tay cô, chiếc ly rất cứng rắn, đụng một cái trên xương cánh tay cô, rớt xuống đất, "bốp" một tiếng, rơi ra rất nhiều mảnh vụn.

Dương Liễu chịu đau rồi, tức thời liền nóng lên, mắng lên dữ dội, "Lão phế vật, bà điên rồi phải không? Bà dám lấy chiếc ly ném tôi?"

"Tôi có cái gì không dám ném cô?" Cao Thúy Lan dùng giọng nói sắc bén chửi qua đó, "Cô là con trà xanh tiện nhân mất nết, cô còn dám lăng nhăng sau lưng con trai ta, tôi không những muốn ném cô, tôi còn muốn hại chết cô!"

"Lúc tôi chuyển đến sáng hôm đó, tôi đã phát hiện cô không ổn, mới sáng sớm mang theo cả người hôi thối ghê tởm về, còn không biết nghĩ ra cách gì lừa gạt con trai tôi, để con trai tôi che giấu cho cô, cô ngày đó thật ra là ra ngoài lăng nhăng với người đàn ông khác?!

Nghe Cao Thúy Lan nhắc đến chuyện tối hôm đó, sắc mặt của Dương Liễu tức thì đổi thay, lập tức phản bác, "Bà ăn nói xằng bậy gì thế? Cẩn thận tôi xé nát cái miệng của bà!"

"Cô nói cái gì? Muốn xé nát miệng của tôi sao?" Sắc mặt của Cao Thúy Lan không thay đổi, "Vậy tôi hôm nay rất muốn biết, cô rốt cuộc là làm sao xé nát miệng của tôi! Nhưng ở trước đó, tôi xé nát cái mặt này của cô trước!"

Cao Thúy Lan cầm lấy túi xách của mình, tức tốc mở dây kéo ra, đưa tay vào nắm một xấp hình ra, vứt sang Dương Liễu, "Xem cho rõ ràng đây, chuyện con trà xanh tiện nhân cô đã lộ ra rồi, những thứ này, toàn bộ đều là những chứng cứ mà cô lăng nhăng sau lưng con trai ta! Chính ngay cả cái giống gì đó của cô cũng không biết là của người đàn ông hoang nào, còn mặt dày ngụy trang thuần khiết trong Lục gia chúng tôi, tiện nhân, mất nết!"

Mười mấy tấm rơi rớt xuống xung quanh Dương Liễu, cô chỉ nhìn một lượt, trong lòng đã hoang mang.

Đây chẳng phải là lúc cô ở nước ngoài, tình cảnh vui vẻ thoải mái sao? Tại sao lại……đều bị người ta chụp thành hình rồi?

Còn nữa, Cao Thúy Lan làm sao có được?

Lão phế vật này bà ta ngay cả ba ruột của đứa con mình cũng không rõ, bà ta còn dám tính sổ với cô?

Muốn đuổi cô ra khỏi Lục gia sao?

Khẳng định là thế! Lão phế vật này sớm đã không ưa gì cô.

Nhưng, những thứ này, là chỉ có lão phế vật một mình biết được, hay là Lục Văn Bân cũng đã biết?

Không được! Cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận bị đuổi ra khỏi Lục gia, cô tốn hết tâm tư, không mấy dễ dàng leo lên được vị trí này, cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận cho bất kì ai đem cô từ vị trí này kéo xuống.

Nhưng chỉ là vài tấm hình, cô chỉ cần cắn răng không thừa nhận là được!

Nghĩ đến đây, Dương Liễu hơi bình tĩnh lại chút, tiện tay nhặt vài tấm hình đó, nhìn nhìn, cười lạnh một tiếng, nói, "Cao Thúy Lan, tôi biết bà không thích thôi, nhưng bà lấy đống hình photoshop này để vu khống tôi, có lẽ quá tàn độc chút chứ?"

"Cái gì? Hình chụp photoshop? Tiểu tiện nhân, cô bản lĩnh giả vờ vô tội cũng tốt thật đấy, nhưng cô tưởng rằng tôi không có tìm người giám định qua sao? Kết quả giám định là, những tấm hình này đều là hình gốc HD, không có bất kì vết tích photoshop nào!" Cao Thúy Lan nói như thế đương nhiên là đang hù Dương Liễu, bà lấy hình xong đã về tính sổ với Dương Liễu, làm gì có làm qua giám định gì?

Nhưng ánh mắt lẩn tránh của của Dương Liễu và sắc mặt biến sắc xác định những tấm hình đều là thật!

Bà lại tiếp tục mắng chửi, "Tiểu tiện nhân! Đừng cố gắng phủ nhận nữa, tấm hình là thật đấy, giả là con người cô này! Cô từ lúc bắt đầu đã mưu tâm bày kế tiếp cận con trai tôi, lại làm ra những chuyện dơ bẩn dâm đãng như thế, cô căn bản không có tư cách bước vào Lục gia nhà ta!"

"Bây giờ, cô lập tức gọi điện thoại cho Văn Bân, để nó trở về, đem những chuyện này nói nó nghe, ly hôn với nó, đem tất cả tài sản của cô toàn bộ để lại, sau đó mang theo đứa con giống hoang của cô sinh ra cút đi cho tôi! Những lời nói đó, tôi còn nể chút mặt cho cô, nếu đem những tấm hình này công bố ra ngoài, nếu không, tôi đem những tấm hình này truyền lan lên mạng, cô cả đời này đừng mong có thể ngẩng cao đầu làm người!"

Cao Thúy Lan tưởng rằng nói như thế, Dương Liễu sẽ sợ bà, sẽ ngoan ngoan làm theo yêu cầu của bà, hoặc giống như con chó vậy quỳ xuống dưới chân bà, cầu xin sự tha thứ của bà.

Nhưng bà không biết là, bà nói những lời này, đã đem thông tin rất quan trọng nói cho Dương Liễu biết—Lục Văn Bân vẫn chưa biết chuyện những tấm hình này!

Mép miệng Dương Liễu khẽ nhếch, trong mắt tỏa ra ác độc lạnh băng, "Cho dù tấm hình này là thật đấy, kĩ thuật khoa học bây giờ tiên tiến như thế, chỉnh cái dung đổi cái mặt đều không phải là chuyện khó gì, lại có thể là có người mặt giống như tôi vậy, nhưng đống hình chết này, bà liền muốn cộng cho tôi tội danh dâm đãng dơ bẩn? Cao Thúy Lan, bà quá đề cao những đống hình không biết từ đâu có này, hay là xem

thường Dương Liễu tôi đây?"

Vừa nói, Dương Liễu nhặt từng tấm hình lên, xé nát!

"Cô……" Cao Thúy Lan thấy Dương Liễu hủy diệt chứng cứ, vội vàng lên đó giật hình lại, vừa giật vừa nói, "Đây là tôi dùng rất nhiều tiền mua từ đám phóng viên, cô nói hình này là chết sao? Hứ! Tôi còn có đoạn clip, đoạn clip chứng mình được cô chơi đùa với đàn ông, còn muốn đem giống hoang trong bụng đổ thừa lên con trai tôi!"

Dương Liễu nghe Cao Thúy Lan nói như thế, động tác xé hình hơi khựng lại một hồi, tấm hình trên tay liền bị Cao Thúy Lan giật đi.

Ánh nhìn của cô rơi vào cái máy ảnh kĩ thuật số trong túi xách của Cao Thúy Lan, đưa tay qua đó cầm lên, trực tiếp mở máy ra xem, bên trong vừa xuất hiện âm thanh, cô lại lập tức tắt đi ngay.

Sắc mặt cô triệt để tối đen lại, một đôi mắt như rắn độc nhìn chằm chằm vào Cao Thúy Lan, "Lão phế vật, bà nói, những thứ này, rốt cuộc là ai đưa cho bà?"

"Là ai đưa tôi không quan trọng, quan trọng là, những thứ này, bây giờ đang ở trong tay tôi, tiểu tiện nhân! Cô cuối cùng biết sợ rồi sao?" Cao Thúy Lan ngẩng mắt lên, đắc ý nói, "Sợ rồi, thì lập tức quỳ xuống, cúi lạy trước cho tôi, cầu xin tôi tha thứ cho cô!"

126. Chương 126

"Bà chắc chắn tất cả chứng cứ đều trên tay bà?"

Dương Liễu nghĩ, thám tính Cao Thúy Lan nòi: "Bà cũng khá thần thông quảng đại đó, đến hình ảnh và video về cuộc sống bên nước ngoài của tôi cũng có được, người sống vì mặt mũi, vì không để danh tiếng của bản thân quá nát, không thể ngẩng đầu lên nhìn người khác, tôi nhận! Nhưng tôi muốn xác nhận là có thật toàn bộ chứng cứ trên tay bà không?

Cao Thúy Lan, bà đã đưa những chứng cứ này đến để đối chứng với tôi, có nghĩa là bà không muốn con bà hoặc là người khác trong Lục gia biết chuyện này, hơn nữa, bà đăng những cái này lên mạng, đối với danh tiếng của Lục gia cũng không tốt.

Dù sao, tôi đã lấy được giấy đăng kí kết hôn, chúng tôi đang trong thời gian tân hôn, nếu để người khác biết cô gái mà con bà kết hôn là người có thể nhận bất cứ ai làm chồng, anh ta cũng sẽ không thể ngẩng đầu nhìn mặt người khác, mặt mũi Lục gia các người cũng sẽ bị mất hết!

Cho nên, bà muốn có thỏa thuận riêng với tôi, muốn tôi rời xa con bà, cũng bảo đảm mặt mũi của tất cả

mọi người, đây đương nhiên là tốt nhất rồi, nhưng, bây giờ bà nhất định rất hận tôi đúng không? Nếu tôi dựa theo yêu cầu của bà mà làm, mà bà còn đang giữ điểm yếu nào khác của tôi thì làm sao? Cao Thúy Lan, tôi cũng không ngu, giao dịch, cần phải 2 bên đều có lợi!"

Lời có nghĩa, thừa nhận người trong hình và video là Dương Liễu cô, những chuyện dơ bẩn đó đều là cô làm.

Cao Thúy Lan hừ lạnh 1 tiếng, nói: "Mày đúng là con ranh chính hiệu! Mày yên tâm, tất cả những chứng cứ tao tốn nhiều tiền để mua đều ở đây, Cao Thúy Lan tao là người cao quý ở xã hội thượng lưu, không giống mày, chỉ là bùn đất bỉ ổi của tầng lớp hạ đẳng!"

Nói xong, Cao Thúy Lan hất cằm lên, khinh bỉ nhìn Dương Liễu nói: "Bây giờ, lập tức quỳ xuống cầu xin tôi!"

"Hahaha~" Dương Liễu ngược lại cười, vừa cười, vừa lượm từng tấm hình ở dưới đất lên, không chừa tấm nào, sau đó, cùng với cái máy ảnh, đều bỏ vào trong túi xách của mình.

"Lão phế vật, bà có biết tại sao trước đây bà 5 lần 7 lượt tính kế Vân Khuynh nhưng kết quả vẫn là thất bại không?"

Cao Thúy Lan ngây người, không biết tại sao lại nói đến chủ đề hoàn toàn không liên quan đến chủ đề đang nói.

Nhưng chuyện liên quan đến Vân Khuynh, bà vẫn hỏi ngược lại 1 câu: "Tại sao?"

"Bởi vì bà ngu!" Dương Liễu cười nụ cười vô hại: "Bà tự nghĩ mình cao quý, cảm thấy mình lương thiện, tự tin đến ngu xuẩn tưởng tất cả mọi chuyện đều sẽ phát triển theo những gì bà thiết kế, nhưng thực tế, kế hoạch của bà lại lộ liễu đến ai cũng biết! Cũng giống như, bà tự tiện đến tìm tôi giao dịch, tưởng là lấy những chứng cứ này ra tôi sẽ ngoan ngoãn như theo bà, nhưng mà, Cao Thúy Lan, không lẽ bà không nhận ra, tất cả những chứng cứ của bà đều đã nằm trong tay tôi? Mà tôi, còn có khả năng vì những chứng cứ này kiêng kị bà không?

Lòng Cao Thúy Lan mạnh mẽ trầm xuống, mới biết bản thân phạm sai lầm chết người như thế nào!

"Mày… Mày trả chứng cứ lại cho tôi!" Cao Thúy Lan trừng mắt nhìn Dương Liễu, mắng:" Mày tưởng mày đem chứng cứ đi, thì có thể tiếp tục ở lại Lục gia sao? Đừng quên đứa con của mày là con hoang, chỉ cần tao nói con tao nghe, kêu nó đi xét nghiệm DNA, thì sẽ rõ, con tao nhất định tin tưởng tao!"

"Ai yo, tôi sợ quá!" Dương Liễu cười khoa trương, sắc mặt cũng theo đó trầm xuống, ngữ khí trở nên sắc bén: "Nhưng mà, bà nghĩ tôi sẽ cho bà già phế vật cơ hội mở miệng sao?"

Có lẽ biểu cảm của Dương Liễu quá hung tợn, Cao Thúy Lan bì hù đến lùi liền mấy bước: "Mày… mày là

con tiện nhận, mày muốn làm gì tao?"

"Tao cảnh cáo mày, đừng làm bậy, tao là mẹ ruột của Văn Bân, mày là phu nhân của Lục gia, tao là..."

Bà vẫn chưa nói xong, Dương Liễu đã cầm lấy xe lăn của bà, dùng sức đẩy mạnh 1 cái, bà liền mang theo xe lăn cùng ngã xuống đất.

"Tôi muốn làm bây thì làm sao? Cao Thúy Lan, người ta nói người cao quý vì biết bản thân là gì, khuyết điểm lớn nhất của bà, là không biết bản thân là gì, chỉ cậy vào thân phận và tiền tài không biết đông tây nam bắc gì, ngoài thân phận và tiền tài bà còn có cái gì? Chỉ là 1 cái não ngu xuẩn! Còn có 1 cơ thể tàn phế!"

"Thân phận và tiền tài là gì chứ? Đó đều có thể mưu lược để giành lấy, giống như xuất thân của tôi hơi kém, nhưng đến bây giờ, không phải cũng bò lên vị trí này sao? Đương nhiên, tôi bò lên cũng khá vất vả, cho nên sẽ không cho phép người khác kéo tôi xuống!"

"Bà không thích tôi, tôi nhịn, nhưng bà muốn giẫm đạp tôi? Muốn hủy hoại thanh danh của tôi? Muốn hủy đi tất cả những thứ tôi khó khăn lắm mới có được? Còn muốn lấy nhiều lợi ích khác từ trên người tôi? Suy nghĩ của bà cũng quá xa rời thực tế rồi!"

"Bà già phế vật, tôi nói bà biết, người đối nghịch với Dương Liễu tôi, từ trước đến giờ không hề có kết quả tốt, vậy mà bà còn dám huênh hoang kêu tôi cầu xin, hừ! Bây giờ tôi cho bà biết, bà phải cầu xin tôi như thế nào!"

Vừa nói, Dương Liễu quay người lại, lấy 2 cây tiêm 1 lớn 1 nhỏ đều có thuốc ở trong túi xách ra, bên trong rõ ràng là thuốc an thần và thuốc mê.

Thứ này được chuẩn bị sau ngày hôm kia ở hẻm nhỏ tự nhiên bị mấy tên lưu manh luân phiên cưỡng hiếp.

Sau chuyện đó cô nghĩ, tuy làm chuyện đó cô cũng khá thoải mái, nhưng thân phận bây giờ của cô, nếu gặp chuyện như thế nữa thì tránh được là tốt nhất, người đi bên bờ, khó tránh bị ướt giày, vạn nhất tính sai rồi, mọi chuyện bại lộ ra, hoặc là hình ảnh khỏa thân của cô trở thành "tài liệu" của chợ đêm hay trang mạng nào đó, đối với cô mà nói đều là rắc rối lớn!

Bây giờ cô đã là quý bà của hào môn, muốn chơi với đàn ông thì tìm nơi tư nhân kín tiếng tí, hoặc là dứt khoát tìm vài tên đàn ông trẻ tuổi sạch sẽ, không phải sẽ chơi sướng hơn sao?

Chỉ là, thứ này còn chưa dùng trên bất kỳ tên đàn ông nào, ngược lại phải dùng trên người bà già phế vật Cao Thúy Lan!

"Bên trong là cái gì? Mày... mày không được qua đây!" Cao Thúy Lan thấy Dương Liễu cầm kim tiêm qua, mặt đột nhiên trắng bệch.

Bà tưởng Dương Liễu tính giết bà bịt miệng.

Bà phản kháng trên mặt đất, muốn nhanh chóng chạy khỏi, trong lòng vô cùng hối hận.

- – Bà không nên gấp gáp cầm chứng cứ qua đây đối chứng với Dương Liễu, nên nói chuyện này cho con bà trước, sau đó cùng con bà đối phó với Dương Liễu. Nếu như vậy, bà sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng mà bây giờ, hối hận cũng vô dụng…

Hai chân bà không có phản ứng gì, hoàn toàn không chạy thoát khỏi bàn tay độc ác của Dương Liễu!

Càng nghĩ như vậy, lòng Cao Thúy Lan càng hoảng, chỉ có thể dùng sức của tay bò trên mặt đất, nhưng rất nhanh bị Dương Liễu đuổi kịp.

Kim tiêm sắc bén đâm vào huyết quản của Cao Thúy Lan, chất lỏng lạnh lẽo bên trong nhanh chóng tiêm vào.

Cao Thúy Lan bị hù đến lớn tiếng la: "Dương Liễu, mày là tiện nhân, ác phụ, mày dám ra tay độc ác với tao, con trai tao sẽ không tha cho mày, tuyệt đối sẽ không tha cho mày, mày đợi bị…"

Bị cái gì, bà không nói ra được nữa, bị mất đi ý thức.

Dương Liễu lấy kim tiêm ra, cười mỉa môi: "1 kim thuốc an thân là xong, thuốc mê tôi còn chưa tiêm nữa, tiết kiệm đi rồi, ha~"

Cô liếc mắt nhìn Cao Thúy Lan, mắt lướt qua tia tàn nhẫn: "Bà già phế vật, nhiều chuyện! Còn tính kiếm chuyện với tôi? Tôi muốn xem xem, đợi tí, bà cầu xin tôi như thế nào!"

Tròng mắt Dương Liễu lưu chuyển, nghĩ ra 1 ý kiến độc ác, để Cao Thúy Lan lên xe lăn, đẩy ra khỏi cửa.

Dương Liễu tự lái xe, cả đường đều nghĩ làm sao đối phó với Cao Thúy Lan, cũng không mở đài FM nghe, cũng không biết Lục thị đã hoàn toàn phá sản, điện thoại cũng hết pin tắt nguồn, để ở trạng thái tắt nguồn mở sạc pin trong xe.

40 phút sau, Dương Liễu chạy đến khu nhà dơ bẩn lộn xộn nhất Vinh Thành, ngừng trước hẻm, nhận điện thoại của 1 người: "Anh Lão Hổ, em là Liễu Liễu, có chuyện muốn nhờ anh giúp, bây giờ em đang ở ngoài hẻm…"

"Ai ya, bận gì chứ, anh ra tiếp em chút đi, hẻm sâu như vậy, em không phải sợ bị bắt nạt sao?"

"Sao có thể, sao em có thể quên anh, chúng là bạn, tình nhiều năm như vậy, không có giao tình cũng có bào tình… người ta trước đó không phải ra nước ngoài sao? Gần đây luôn bận chuyện kết hôn… được được được, cho, em cho tiền, cộng với người luôn, có được không?"

"Uhm, được, vậy anh nhanh qua đây!"

Không lâu sau, 1 người đàn ông xăm hình đẩy người mang theo 1 tiểu đệ từ hẻm sâu đi ra, Dương Liễu bật đèn chớp 1 cái, bọn họ trực tiếp đi qua.

Người đàn ông xăm hình mở cửa, ôm Dương Liễu xuống, đôi tay còn không đàng hoàng mò mẫn mọi nơi của cô, miệng đầy thô tục nói: "Tiểu tiện nhân, hôm nay sao nhớ đến tìm anh rồi? Mới kết hôn đã không chịu được cô đơn? Xem ra ông chồng giàu có của em không được rồi! Nhớ đại, pháo của anh rồi? Vậy bây giờ liền lên?" Vừa nói, liền hôn lên cổ Dương Liễu.

"Đừng đừng đừng, hôm nay người ta là có chuyện mới đến!" Dương Liễu đẩy miệng người đàn ông xăm hình ra, nói: "Trên xe có người phụ nữ, đắc tội em, em đến tìm anh, dựa theo phương pháp cũ, xử lý 1 chút!"

Hẻm này, là nơi mà cảnh sát cũng không xử lý sạch sẽ được, sau khi Dương Liễu quen người đàn ông xăm hình, cũng thường xuyên đưa những người phụ nữ không thuận mắt cô đến đây hủy hoại họ.

Cho nên, người đàn ông xăm hình lập tức hiểu ý Dương Liễu.

"Người nào mắt mù đắc tội Dương Liễu em rồi?" Hắn nói, mắt ra hiệu cho 2 đứa em mình: "Đi, đưa người phụ nữ trên xe xuống, để anh nhìn nhan sắc tí! Coi có thể bán giá tốt không!"

"Tiền, em không cần, " Dương Liễu nói: "Lần này, không phải là cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, bà ta nhiều nhất, chỉ là 1 bà già chậm chạp!"

"Cái gì? Bà già?" Người đàn ông xăm hình kinh ngạc.

127. Chương 127

"Em đem 1 phụ nữ già đến đây làm gì? Bây giờ chuộng học sinh, hoặc là lẳng, lơ, thành thục cũng được, cũng giống như em vậy…"

Người đàn ông xăm hình nói, ánh mắt lưu chuyển trên người Dương Liễu.

Dương Liễu cũng không ngại bị nhìn, chỉ nói: "Anh Lão Hổ, em đem người phụ nữ già này đến không phải để anh kiếm tiền, nói rõ trước, bà già này biết chút chuyện của em, em cũng cần phải bắt lấy điểm yếu để

chặn miệng của bà ta, bà ta là người tàn phế, chạy không thoát, anh làm 1 thư mục cho bà ta, quay phim cái gì đều để trong đó, sau đó tìm 1 đám đàn ông để luân cưỡng bà ta. thân phận càng thấp hèn càng tốt, bộ dạng càng xấu, càng dơ càng tốt, nếu thật sự không tìm được thì kéo mấy người ăn mày ngoài đường cũng được, tuy bà ta hơi già, nhưng bảo dưỡng tốt, bộ dạng cũng có, không đến nỗi khiến người khác nuốt không trôi!"

"Em nói như vậy, anh liền hiểu," Người đàn ông xăm hình nói: "Nhưng mà, em có thể nói thân phận của bà già này không? Sẽ không mang đến rắc rối gì cho anh chứ?"

"Mẹ chồng em! Là Cao Thúy Lan của Lục gia!" Dương Liễu 1 mặt khinh bỉ nói: "Anh yên tâm, bà già này rất xem trọng mặt mũi, giống như hồ dán vậy, ức hiếp kẻ yếu sợ kẻ hung dữ! Chân của bà ta là bị ba chồng em đánh phế, bây giờ ba chồng em dẫn tiểu tam về nhà đuổi bà ta đi, đánh rắm 1 cái bà ta còn không dám, chỉ biết ở trước mặt em giả bộ cao quý, oai phong!

Hừ! Bà ta xem thường em sao? Nói em hạ tiện phong lãng sao? Em để bà ta bị 1 đám đàn ông hạ tiện chơi, khiến bà ta trở thành phế vật già phong lãng dơ bẩn nhất!"

Người đàn ông xăm hình nghe giọng điệu tức giận của Dương Liễu, biết hôm nay không thể không làm chuyện này, híp mắt, nói: "Liễu Liễu, chuyện này anh có thể giúp em, như lời em nói, anh không nể giao tình cũng nể bào, tình của chúng ta? Chỉ là, Cao Thúy Lan này dù sao cũng là người có danh tiếng, anh phải chịu mạo hiểm lớn hơn, về giá tiền thì…"

Đây là nhân cơ hội lấy nhiều hơn.

Dương Liễu dứt khoát: "Bao nhiêu tiền, anh nói." Cô vẫn còn tiền, trước tiên giải quyết Cao Thúy Lan là đại sự.

Người đàn ông xăm hình nghĩ nghĩ, đưa 5 ngón tay lên.

"50 chục vạn?" Dương Liễu hỏi

"500 vạn." Người đàn ông xăm hình nói.

Nói xong, sợ Dương Liễu thấy giá mắc không chịu, nói thêm 1 câu: "Dù sao, thân phận của Cao Thúy Lan cũng đặc biệt, làm chuyện mạo hiểm lớn như vậy, cũng vì em, anh mới làm, người bình thường anh nhất định không làm."

"Được." Dương Liễu gật đầu: "Xong chuyện em chuyển tiền cho anh, sau đó em đưa phế vật già này đi."

Lúc này, Dương Liễu trong lòng cảm thấy may mắn, may là, lúc đó cô chỉ cho Lục gia 1 phần tiền, phần còn lại trở thành tiền cá nhân cũng cô, nếu không, cô thật sự không có nhiều tiền làm những chuyện này.

Giải quyết phế vật già Cao Thúy Lan trước, sau đó giải quyết con tiện nhân Triệu Thanh Thanh, sau đó sẽ có thời gian rảnh, đối phó với Vân Khuynh rồi…

Dương Liễu nghe rất là tốt đẹp, nhưng cô không biết, thảm họa của cô, lúc này, đã được mở màn.

Cao Thúy Lan bị lạnh đến tỉnh, thuốc an thần khiến bà ngủ rất ngon, ý thức trở lại, lại cảm thấy toàn thân lạnh cóng, bà gấp gáp mở mắt, phát hiện bản thân đang ở căn phòng xa lạ.

Căn phòng rất nhỏ, khoảng 100 mét vuông, trên tường treo hình các tư thế "hành động" của nam và nữ, nhìn rất khó chịu.

Trong lòng cô dấy lên cảm giác hoảng sợ chưa từng có, cúi đầu lần nữa, đột nhiên phát hiện bản thân không có mảnh vải che thân nằm trên 1 cái giường sơ sài.

Bà bị hù đến lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy 4 góc của căn phòng có lắp camera và máy quay.

Đầu "bùng" 1 tiếng, Cao Thúy Lan có dự cảm không lành, bà nắm lấy chăn mỏng trên giường, đắp lên cơ thể bản thân, bắt đầu lớn tiếng kêu cứu: "Cứu mạng! Có ai không cứu cứu tôi! Có ai!"

"Đương nhiên có!" Giọng Dương Liễu từ cửa vọng vào.

Cửa, sau đó bị mở ra, Dương Liễu đi vào, nhìn thấy Cao Thúy Lan căng thẳng bịt kín mít, âm trầm nói: "Mẹ chồng tốt của tôi, mẹ đang gọi ai cứu mẹ vậy? Đây không phải bà tự nguyện đến đây bán sao? Hay là đợi không được nữa? Muốn có đàn ông rồi?"

"Dương Liễu! Con tiện nhân đáng chết, rốt cuộc mày đang nói bậy gì đó? Mày dẫn tao đến đây làm gì? Mày tha tao ra! Lập tức thả tao ra! Nếu không, tao nhất định sẽ khiến con trai tao ly hôn với mày, tao nhất định cho mọi người biết bộ mặt thật của mày!" Cao Thúy Lan tức giận quát.

Dương Liễu cười lạnh 1 tiếng, đi lên trước 1 bước, hung hăng đạp lên bụng Cao Thúy Lan, đau đến bà phải hít hơi lạnh.

"Cao Thúy Lan, nói bà ngu, bà thật sự ngu đến không có thuốc chữa! Bà tưởng tôi mang bà đến đây, là để bà tiếp tục ra oai trước mặt tôi sao? Tôi đưa bà đến đây để bán, tôi làm bà mai bà làm tiểu thư, tôi nhất định sẽ tìm những người khách tốt nhất để thỏa mãn yêu cầu của bà!"

Nói xong, đột nhiên Dương Liễu nhấc cằm Cao Thúy Lan lên, bắt bà mở miệng, tay không cầm 1 cái bình không biết đựng nước gì để vào miệng Cao Thúy Lan, Cao Thúy Lan sặc 1 cái, nuốt 1 miếng lớn.

"Mày…mày cho tao uống cái gì."

“Tất nhiên là thứ giúp bà lát nữa chơi vui vẻ hơn rồi!” Khẩu hình miệng của Dương Liễu thể hiện chữ “xuân”, lại cười độc ác nói: “Mẹ chồng, đừng nói con dâu này không hiếu thuận mẹ chồng, hôm nay, tôi muốn bà cảm nhận, cái gì rồi là vui sướng của trần gian!”

“Nhiều năm như vậy, hôn nhân của bà và Lục Bác Dương đều là hữu danh vô thực, ngoài cái danh hiệu vợ chồng để đó, đã rất lâu không được vui vẻ rồi đúng không? Đều nói phụ nữ 30 như sói, 40 như hổ, người cũng sắp 50 tuổi rồi, còn không vui vẻ 1 chút, sẽ không thể lên chuyến xe điên cuồng này nữa! Cho nên, con dùng rất nhiều tiền để mời đàn ông thích hợp với người để hầu hạ người.

Ví dụ, ăn xin lượm rác bên ngoài, công nhân lao động tay chân ở công trường, lão già quét rác trên đường lớn, người phụ trách thông ống dẫn phân và nước thải… nói chung, các loại đều có, lát nữa người nhất định sẽ hài lòng.”

“Dương Liễu, mày thật độc ác, vậy mà mày dám để tôi đi… đi…” làm chuyện của gái ngành? Bị 1 đám đàn ông già dơ bẩn lăng nhục?

Cao Thúy Lan mở to mắt, dù bà có ngu hơn nữa, lúc này cũng đoán được Dương Liễu muốn làm chuyện gì.

Dương Liễu cúi người, nhìn Cao Thúy Lan, cười thâm độc và đắc ý: “Không! Đây sao gọi là độc ác được, mẹ, người ta đều nói mẹ con đồng tâm, mẹ không phải đã biết 1 bí mật của con sao? Con cần phải làm cho chúng ta cần phải có bí mật chung mới được!”

“Mày…mày vậy là phạm luật!” Cao Thúy Lan vừa tức vừa sợ, toàn thân run rẩy, Dương Liễu rõ ràng là đang trả thù, đây là đang tạo điểm yếu cho bà!

Nhưng chỗ này thực sự là ở đâu? Bà có khả năng trốn thoát không?

“Bà đang nghĩ gì? Muốn chạy?” Dương Liễu thấy được tâm tư của Cao Thúy Lan, lạnh lùng nói: “Đừng mơ nữa, người tàn phế như bà, có thể chạy đi đâu? Ngoan ngoãn nằm đó đi, chấp nhận chuyện tốt mà tôi an bài cho bà đi!”

Nói xong, cô đứng lên, quay lưng đi về phía cửa ra.

Cùng lúc đó, 2 người ăn mặc rách nát đi từ ngoài vào, người đàn ông vừa dơ vừa thối vừa già, nhìn thấy Dương Liễu, còn tưởng là người phụ nữ mà bọn họ tốn 10 mấy đồng để tìm, nước miếng chảy xuống, ánh nhìn dâm đãng hận không thể bổ nhào lên người Dương Liễu.

Dương Liễu bịt mũi lại, nhíu mày hung hăng mắng: “Nhìn cái gì? Phế vật già các ngươi cần chơi ở trên giường! Còn không mau qua đó, đợi lát nữa nhiều người khác tới, sẽ không còn phần của các ngươi!”

Lúc này hai người đàn ông mới chuyển mắt qua nhìn Cao Thúy Lan, miệng còn nói nhỏ 1 câu: “Liền biết 10 mấy đồng không có hàng tốt như vậy.”

Bọn họ đi về phía Cao Thúy Lan, nhìn da thịt trắng ngần của bà lộ ra, mắt cũng thẳng hơn: "Cái này cũng không tốt, tuổi hơn lớn tí, nhưng tôi thích loại này, da thật trắng…"

"Đừng qua đây, các người đừng qua đây!" Cao Thúy Lan bị dọa đến căng thẳng nắm chặt chăn mỏng, sắc mặt trắng bệch: "Tôi không đồng ý các người làm gì với tôi, các người đang phạm pháp, đây là cưỡng…hiếp, tôi có thể kiện các người ngồi tù!"

Hai người đàn ông ngây người, sau đó, lại cười lên: "Ngồi tù? Ngồi tù tốt, ngồi tù mỗi ngày không cần phải lo có cơm ăn không, tôi không cần phải trên thùng rác lượm đồ để ăn nữa!"

"Không sai, còn được ngủ trong căn phòng ấm áp sạch sẽ, tôi cũng không cần mỗi ngày ngủ ở ống cống rồi!"

"Hơn nữa chúng tôi còn trả tiền, dù cho có tội lớn cũng là của người thu tiền, không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi đã trả tiền, chính là để hưởng thụ… tôi đã gần 10 năm chưa động vào phụ nữ rồi, bà già này, da cũng nõn quá, nhìn là biết người giàu bị lưu lạc ra đây bán rồi, bán cũng bán rồi, còn giả bộ làm gì!"

Người đàn ông nói, đã không nhịn nổi bổ nhào lên người Cao Thúy Lan, động tay kéo chăn trên người bà ra.

"Dừng tay, bùn đất hạ tiện như các người, dừng tay cho tôi, không được động tay dơ bẩn của các người lên người tôi, không được…"

"Bốp" 1 tiếng, người đàn ông tát lên mặt Cao Thúy Lan: "Mẹ nó, bình thường nghe chửi đã thôi đi, hôm nay lão tử bỏ tiền ra, còn phải nghe chửi? Lão tử là ăn mày hạ tiện không sai, mày là gái ngành không phải còn tiện hơn sao! Còn dám chửi lão tử, đợi tí tao x chết mày!"

Cao Thúy Lan bị đánh đến say sẩm mặt mày, làm gì còn sức kháng cự, chăn bên người rất nhanh bị giật đi, tiếng "xoẹt" ở không gian chật hẹp vang lên 1 cách chói tai!

Người đàn ông già bắt đầu dùng miệng hôi thối gặm nhấm trên người Cao Thúy Lan, cuối cùng bà cũng bị dọa đến khóc, mở miệng la lên: "Dương Liễu, Dương Liễu cô quay lại, nhanh quay lại, tôi sai rồi, tôi đáp ứng cô, cô sẽ không nói chuyện này ra ngoài, tôi sẽ không nói cho ai nghe, cô nhanh đến cứu tôi, tôi không muốn bị loại hạ tiện này làm hại!

Cô nhanh kêu người tên ăn mày hôi thối ghê tởm này biến đi, chỉ cần cô kêu họ đi, cái gì tôi cũng nghe theo cô, cô sẽ là con dâu tốt của tôi, tôi sẽ không có nửa phần không hài lòng với cô!"

"Dương Liễu, tôi cầu xin cô, nhanh cứu tôi, đừng để họ đối xử với tôi như vậy, cầu xin cô…"

128. Chương 128

"Mẹ chồng tốt của con, bây giờ cuối cùng mẹ cũng biết hậu quả của việc đắc tội con rồi? Đáng tiếc… trễ rồi! Hahaha~"

Bên ngoài, truyền lại tiếng cười đắc ý và độc ác của Dương Liễu, như là cây dao sắc bén, từng nhát từng nhát đâm nát hy vọng của Cao Thúy Lan!

Khi ăn mày dơ bẩn và thô bỉ xông vào cơ thể khô của bà, đột nhiên bà cảm thấy hối hận chưa từng có — Nếu bà không ngăn cản Vân Khuynh và con trai bà ly hôn, bà có phải sẽ không bị chuyện như hôm nay?

Tuy rằng bà không quá thích Vân Khuynh, nhưng sau khi Vân Khuynh và con trai bà kết hôn, cô đối với bà thật sự có tôn trọng qua, là sau khi Dương Liễu xuất hiện, bà vẫn luôn trực tiếp áp bức Vân Khuynh, Vân Khuynh mới lật mặt với bà và Lục gia.

Trước đây, bà tưởng là đuổi Vân Khuynh đi là đúng, bây giờ mới biết, để con mình cưới Dương Liễu, mới là sai lầm lớn nhất!

Đáng tiếc, tất cả, đều đã muộn rồi…

Suy nghĩ của Dương Liễu là, đợi những người đàn ông già mà người đàn ông xăm hình tìm đến đều chơi Cao Thúy Lan 1 lần rồi, cô sẽ lấy hình và video "bán" của Cao Thúy Lan để uy hiếp lại bà!

Tuy trong tay Cao Thúy Lan có thể không chỉ có những bức hình và video kia của cô, nhưng cô chắc chắn Cao Thúy Lan không dám lưỡng bại câu thương với cô.

Bởi vì kết quả của lưỡng bại câu thương là, danh tiếng của cô và Cao Thúy Lan đều bị hủy hoại, bị mọi người phỉ nhổ, mất đi tất cả!

Nhưng Dương Liễu vốn từ tầng lớp bần hèn bò lên, cô không sợ mất đi, với lại cô còn trẻ, nhiều nhất đi thành phố khác làm lại từ đầu, lại tìm đại gia khác thôi.

Nhưng Cao Thúy Lan không giống vậy, bà xuất thân cao quý, từ nhỏ đã là thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, sau khi gả cho Lục Bác Dương càng trở thành người có thân phận cao quý hơn, nửa đời người của bà ta đều là cuộc sống cao cao tại thượng, bà ta không thể chịu nổi cảm giác bị người khác chà đạp và lăng nhục!

Chân trần không sợ mất giày, cuộc sống Dương Liễu có thể sống, Cao Thúy Lan không thể, đây là dấu hiệu Dương Liễu tất thắng.

Chỉ cần nắm điểm yếu của Cao Thúy Lan trong tay, cô sẽ có thể không chút kiêng kị tiếp tục làm đại thiếu phu nhân nhà họ Lục!

Không thể không nói, suy nghĩ của Dương Liễu thật đẹp, nhưng rất nhanh thôi, sự đẹp đẽ đó sẽ bị hủy hoại!

Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng, Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng bọn họ luôn ở mật thất chú ý đến động thái của Cao Thúy Lan và Dương Liễu, khi Dương Liễu lái xe đến cái hẻm dơ bẩn này, Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng liền biết âm mưu của Dương Liễu.

Bọn họ không chút do dự nói tin đó với cảnh sát, cảnh sát diệt trừ kẻ xấu nhanh chóng xuất phát, rất nhanh liền bao vây cả con hẻm.

Mà bọn người Vân Khuynh đã lái xe qua, đậu ở bên đường con kịch hay!

"Em gái, em đoán, lần này, Cao Thúy Lan và Dương Liễu sẽ bị xui đến mức nào?" Giang Mạc Thần ngồi ở ghế sau, 1 bên nhàn nhạ bóc hạt dưa của bản thân, 1 bên hỏi Vân Khuynh ngồi ở ghế phụ.

"Không cần biết bọn họ xui đến mức nào, đều là hậu quả của việc làm việc xấu." Vân Khuynh nói.

Cao Thúy Lan thích Dương Liễu như vậy, vì Dương Liễu mà luôn tìm cách hãm hại cô, bây giờ, ngược lại bị Dương Liễu dùng biện pháp man rợ này lăng nhục, không biết lúc này Cao Thúy Lan nghĩ gì?

Có hối hận hay không, vì Dương Liễu và đứa con không cùng huyết thống với Lục gia áp bức cô như vậy?

"Không cần biết xui đến mức nào, đều là bọn họ tự làm tự chịu!" Hoắc Nhất Hàng cũng thản nhiên nói 1 câu.

Chỉ cần nghĩ đến ngày hôm đó, anh xông vào bệnh viện Nông gia, thấy được cảnh đó — Vân Khuynh chỉ mặc bộ đồ rách nát miễn cưỡng có thể che đi những chỗ xấu hổ, trên mặt toàn là nước mắt, trong mắt chỉ có tuyệt vọng, trong lòng anh lạnh lẽo đến run rẩy.

Tối hôm qua, anh còn bị ác mộng, mơ thấy bản thân đến không kịp, sau đó… mồ hôi mồ kê đến bị dọa tỉnh!

Cao Thúy Lan dùng biện pháp hạ lưu như vậy đối với Vân Khuynh, không chỉ lần 1 lần 2, nhưng lần này, cuối cùng bà cũng bị Dương Liễu tính kế lại, bà ta nhất định có thể cảm nhận rõ ràng được cảm giác đau đến không muốn sống nữa?!

"Anh Nhất Hàng, anh có nói với cảnh sát, chặn sau hẻm trước, đừng để có người chạy thoát!" Giang Mạc Thần lại mắng: "Vì bà già đê tiện và con tiện nhân này, em bỏ ra không ít công sức, đừng để mọi chuyện em làm thành công cốc đó?"

Hoắc Nhất Hàng quay đầu lại, lạnh lùng lướt qua Giang Mạc Thần 1 cái: "Hạt dưa còn không thể chặn miệng cậu lại?"

Đương nhiên anh đã sớm nói rõ là, Cao Thúy Lan và Dương Liễu lần này không ai có thể chạy thoát, nếu Dương Liễu đủ thông minh, cũng sẽ mất đi thanh danh, nếu không đủ thông minh, thì xui xẻo cùng Cao Thúy Lan!

Cao Thúy Lan nhất định sẽ bị bắt tại hiện trường!

Trong hẻm, tất cả các tiệm kinh doanh da thịt đều hoang mang.

Người đàn ông xăm hình cũng nghe tin, gấp gáp tìm Dương Liễu: "Cảnh sát đến rồi, nhanh lên, đưa phế vật già của cô rời khỏi bằng cửa sau, nếu bị bắt được, thì cô tiêu đời! Nhớ lấy, cô thiếu tôi 500 vạn! Đợi tôi thoát thân, sẽ đến tìm cô!"

"Cái gì? Cảnh sát đến rồi? Tại sao cảnh sát lại đến vào lúc này." Dương Liễu cũng gấp.

"Cô xui xẻo! Vừa đúng lúc cảnh sát đến tra! Chạy nhanh, trễ rồi thì sẽ không kịp nữa!" Người đàn ông xăm hình vừa nói xong, 1 đàn em của hắn chạy đến: "Đại ca, cửa sau cũng có cảnh sát, không chạy được nữa, em còn thấy rất nhiều ký giả đến, địa bàn của chúng ta, e là lần này sẽ bị bắt!"

"Mẹ nó! Vận khí không tốt!" Người đàn ông xăm hình cũng hoảng, hắn nghĩ 1 chút, kéo đàn em còn lại qua, nói: "Nhị đản, anh biết mày theo anh làm nghề này là vì gia đình khó khăn, mẹ bị ung thư phổi, em trai em gái còn đi học, anh nói với mày, nếu anh vào trong rồi, mày sẽ không còn tiền chữa bệnh cho mẹ mày, không có tiền cho em trai em gái mày ăn học, nhưng nếu hôm nay mày chịu giúp anh tội này, mẹ của mày anh phụ trách chữa bệnh cho, nếu mất anh lo tang lễ, em trai em gái mày anh sẽ cho tụi nó học đến đại học!"

Đàn em đó suy nghĩ 1 chút, cắn răng, nói: "Được, đại ca luôn nói được làm được, em chỉ là 1 cái mạng đê tiện, bán cho anh cũng cam tâm tình nguyện, đại ca nói, muốn em làm gì!"

Người đàn ông xăm hình vui mừng, lập tức nói: "Đợi lát cảnh sát vào đây, em nói tiệm là của em, anh giả làm khách, hàng, nhiều nhất phạt tiền tạm giam, khi được thả anh lập tức gửi tiền cho nhà em!"

"Được!" Đàn em đó gật đầu đồng ý.

Người đàn ông xăm hình lại nói với đàn em khác: "Tìm cho anh 1 bộ đồ công nhân!"

Dương Liễu thấy người đàn ông xăm hình đã an bài xong đường lui cho mình, bắt lấy tay hắn nói: "Anh Lão Hổ, em phải làm sao, ở đây có thể giấu người không? Cửa sau không được nữa, nhưng em không thể lộ mặt, em mới kết hôn, lộ mặt em liền tiêu đời!"

"Nếu ở đây có thể giấu người, tôi còn giả làm khách, hàng làm gì?" Người đàn ông xăm hình thoát không tay của Dương Liễu: "Tôi nói rồi, hôm nay cô xui, vận khí không tốt, đừng trách tôi! Nhưng tiền kia vẫn phải trả cho tôi như cũ, địa bàn này cũng tôi không còn nữa, vẫn có thể làm lại từ đầu."

Dương Liễu đổ mồ hôi lạnh, sao cô biết cảnh sát kiếm ngày hôm nay để dẹp, loạn chứ?

Nhưng bây giờ phải làm sao? Cảnh sát mà vào, hỏi thân phận từng người, thân phận của cô không thể là người phục vụ của tiệm, vậy chỉ có thể là tiểu thư thôi, lão phu nhân Lục gia Cao Thúy Lan và đại thiếu phu nhân cùng làm tiểu thư? Người ngu cũng không tin!

Cộng thêm lúc nãy đàn em đó nói, còn có rất nhiều ký giả đến, nếu bị chụp được mặt, danh tiếng của cô cũng bị hủy hoại!

Sao đây sao đây?

Dương Liễu càng gấp càng lo lắng, sắc mặt cũng càng trắng bệch.

Đàn em của người đàn ông xăm hình đem 1 bộ đồ rách nát đến, người đàn ông xăm hình thay xong đồ, vừa chuẩn bị đi, nhìn thấy bộ dạng bất lực của Dương Liễu, lướt mắt nhìn qua đàn em lúc nãy đáp ứng chịu tội dùm hắn, lại có ý mới.

Hắn nói với Dương Liễu: "Liễu Liễu, tôi có biện pháp khiến cô không quá khó xử, có muốn nghe không."

"Anh nói, anh nói nhanh." Dương Liễu nghe thấy có hy vọng, không đợi được hỏi người đàn ông xăm hình.

"Đàn em của tôi lần này vào, chắc là sẽ bị phán rất nhiều năm, nếu cô nguyện ý mua nhà cho mẹ của nó ở Vinh Thành, đem em trai em gái của nó lên Vinh Thành học đại học, để họ nửa đời sau đều sống ở thành phố, lúc nào cũng có thể vào thăm tù... cô có thể hỏi đàn em này của tôi, có nguyện ý nói nguyên nhân các người ở đây là bị bắt cóc không."

Mắt Dương Liễu lập tức phát sáng.

Đúng! Chỉ cần nói nguyên nhân cô và Cao Thúy Lan ở đây là bị bắt cóc, mà cô bởi vì cảnh sát đến rồi vẫn chưa bị xâm hại, nhưng Cao Thúy Lan đã bị luân cưỡng, hiệu quả hôm nay cần có thể đạt được, mà cô có thể vô tội mà thoát thân!

Nghĩ đến đây, cô gấp gáp nói với đàn em đó: "Anh em, anh giúp tôi 1 lần, tôi bảo đảm mẹ anh 1 ngày sống ở trên đời sẽ sống cuộc sống của người thượng lưu, em trai em gái được đối đãi như người giàu có, không khác gì thiên kim tiểu thư, tôi còn mời luật sư tốt nhất cho anh, để anh giảm bớt năm tù!"

Đàn em nhìn người đàn ông xăm hình 1 cái, thấy hắn gật đầu, mới đáp ứng: "Được! Cô là bạn của đại ca, tôi tin cô, nhưng nếu cô không làm như những gì cô nói, tôi ở trong tù, lúc nào cũng có thể tìm cảnh sát để tố cáo cô!"

"Anh yên tâm, tôi nhất định cho mẹ và em trai em gái anh hưởng phúc." Dương Liễu để 3 ngón tay lên thề.

Chính lúc này, cảnh sát đã xông vào.

Dương Liễu lập tức để đàn em đó bắt lấy cổ mình, mà cô lại làm bộ dạng muốn chạy ra ngoài: "Cứu tôi, nhanh cứu tôi!"

"Thả con tim ra!" Cảnh sát đầu tiên xông vào chĩa súng đen về phía đàn em đó: "Lập tức thả con tim, nếu không bắn!"

Đàn em đó lập tức thả Dương Liễu ra.

Dương Liễu xông qua phía cảnh sát, "hoang mang" nói: "Tôi là đại thiếu phu nhân Lục gia Dương Liễu, tôi bị bọn họ bắt cóc đến đây, bọn họ muốn tôi làm chuyện đó, mẹ chồng tôi cũng bị bắt, mang đến căn phòng phía trên rồi, nhanh đi cứu bà ấy!"

Cảnh sát vừa nghe thân phận của con tin, nhanh chóng nói với người sau: "Nhanh! Lên lầu cứu người!"

Trong hẻm rất loạn, không chặn được ký giả nhân hỗn loạn mà xông vào, lúc này, đã có ký giả chụp được chính diện mặt của Dương Liễu, ký giả rất nhạy cảm đối với tin tức mới và những nhân vật xuất hiện trên tin mới gần đây, chỉ cần nhìn Dương Liễu 1 cái, liền nhận ra cô, còn có 1 người la lên: "Trời ơi, đó là đại thiếu phu nhân Lục gia, Lục gia vừa phá sản, đại thiếu phu nhân Lục gia liền đến đây làm, bị bắt tại trận, đây là tin giật gân, tôi phát hiện trước, các người không giành với tôi…"

129. Chương 129

Tiếng lia nhanh "tách tách" không ngừng vang lên, càng nhiều phóng viên vây đến, chụp các kiểu với Dương Liễu, trong con hẻm tăm tối, ánh đèn chớp thỉnh thoảng chiếu sáng từng khuôn mặt kinh hãi.

Dương Liễu cố gắng có thể cúi thấp đầu, không để phóng viên chụp hết những tư thế tồi tệ như thế của mình, nhưng cô lại không thể không để bản thân ngụy trang thành nạn nhân vô tội xém tí bị xâm phạm, một bên căng thẳng nhìn lên lầu, một bên nhỏ tiếng khóc lóc.

Người của Hoắc Nhất Hàng phái ra cũng thành công chụp được những tư thế ở thời khắc này của Dương Liễu thông qua video quay trực tuyến gửi qua đây, nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi tội nghiệp của Dương Liễu, trong mắt Vân Khuynh chỉ có sự ghê tởm sâu sắc.

"Cô ta cũng ngụy trang khá giống đấy!"

"Giống thế nào đi nữa cũng là người đi qua khu đèn đỏ, có bị ai đụng qua chưa ai mà biết được chứ? Em đi chào hỏi những bạn bè giới truyền thông, tin tức tiêu cực chỉ cần lan ra ngoài, cô ta cho dù có một trăm cái miệng cũng không nói rõ ràng được, hi hi." Giang Mạc Thần đắc ý cười hai tiếng.

Hoắc Nhất Hàng lại quay người lại, lạnh băng nhìn vào anh, “Biết chuyện nên làm thế nào, thì lập tức đi làm!”

Cao Thúy Lan được che một áo cảnh phục bị khiêng ra đấy, bà bản thân đi đứng không tiện, lúc cảnh sát xông vào, vài người đàn ông vẫn đang động tác trên người bà, ăn xin và những người lang thang vô gia cư không sợ cảnh sát, bắt vào tù vẫn có ba bữa để ăn, bọn họ muốn “hưởng thụ” trước rồi tính.

Âm thanh của Cao Thúy Lan không ngừng cầu xin đã trở nên khan tiếng yếu ớt, nhìn thấy cảnh sát chạy đến, phản ứng đầu tiên của bà là kêu cứu mạng, “Cứu cứu tôi, mau cứu cứu tôi!”

Phản ứng thứ hai là nghĩ đến vấn đề mặt mũi của mình, lại dùng tay che đi khuôn mặt của mình, khóc lóc nói, “Để những thằng đàn ông dơ bẩn này cút ra ngoài, đừng quan tâm tôi, ra ngoài, đều cút ra ngoài hết!”

Cảnh sát khóa tay những gã đàn ông đó, cởi áo cảnh phục ra đắp lên cơ thế toàn là dơ bẩn, không một mảnh vải che thân của Cao Thúy Lan, khiêng bà ra ngoài.

Sau khi xuống lầu, Cao Thúy Lan không ngừng nắm bộ cảnh phục đó che lên mặt, làm bộ phận phần dưới cũng đều lộ ra hết, bà biết bản thân lần này là xong đời rồi, nhưng tưởng rằng chỉ cần che mặt đi, không để người khác nhận ra, còn có thể tìm lại một ít sĩ diện.

Nhưng bà không biết bên ngoài có nhiều phóng viên đến thế, càng quên là Dương Liễu vẫn đang ở bên ngoài “đợi” bà.

“Mẹ! Mẹ!” Cao Thúy Lan vừa mới bị khiêng xuống lầu, Dương Liễu đã xông qua đó, âm thanh sắc nhọn và “đau thương”, “Mẹ, mẹ bị làm sao thế này? Bọn họ……bọn họ làm sao có thể đối xử với mẹ như thế được?”

Vừa nói, Dương Liễu còn kéo áo cảnh phục che mặt của Cao Thúy Lan ra, cũng không sợ Cao Thúy Lan bẩn, nằm lên người bà đau khổ khóc lóc, “Mẹ, đều là con không tốt, mẹ muốn ra ngoài đi dạo phố, con nên kéo mẹ lại, chúng ta sẽ không bị bắt cóc đến đây, mẹ sẽ không bị đám súc sinh kia……”

Nghe thấy tiếng khóc lóc của Dương Liễu, nhìn thấy tư thế giả dối của Dương Liễu, trong mắt Cao Thúy Lan toàn là nỗi hận lạnh băng, bà hận không thấu muốn nhảy lên lập tức, xé Dương Liễu thành trăm mảnh, nhưng bà nghiêng mặt đi, nhìn thấy đám phóng viên nhốn nháo đưa máy ảnh không ngừng chụp hình bên này, bà sợ đến sắc mặt trắng bệch lại trắng bệch, khẩn trương giật bộ cảnh phục từ tay Dương Liễu, muốn tiếp tục che đi mặt của mình, nhưng.

Do dùng sức quá độ, Dương Liễu lại đột nhiên buông lỏng tay, chiếc áo đó trực tiếp bay lên đỉnh đầu bà, khuôn mặt hoàn toàn bị che đi hết, nhưng cơ thể bị hành hạ đến tím tím xanh xanh cũng hoàn toàn lộ ra trước ánh nhìn của tất cả mọi người!

Lại là một trận tiếng lia nhanh “tách, tách” truyền đến.

Cao Thúy Lan cảm thấy bản thân té vào địa ngục lạnh băng, không còn có thể leo lên được nữa.

Còn Dương Liễu vẫn ôm lấy cổ bà ghé sát tai bà nói nhỏ một câu, "Đoạn clip bà bị cưỡng hiếp luân phiên tôi đều có."

Đây là cảnh cáo bà cái gì cũng không được nói.

"Dương Liễu! Cô là thứ……" Cao Thúy Lan đột nhiên dựng nửa thân người lên, đôi mắt trố to lên nhìn chằm chằm vào Dương Liễu, một câu nói chưa nói xong, đã bị tức giận đến ngất đi!

Chưa đầy năm phút, có liên quan đến hành động lần này của cục cảnh sát và tin tức của Cao Thúy Lan, Dương Liễu đã tung đầy trên mạng.

"Lục gia lại gây sự! Mẹ chồng con dâu cùng nhau đi vào khu đèn đỏ bị cảnh sát bắt tại trận!"

"Hào môn quý phụ thảm bị cưỡng hiếp luân phiên, là bị âm mưu thiết kế? Hay là không chịu được cô đơn, tự tìm thú vui?"

"Lục gia phá sản tuyết lại thêm sương, Cao Thúy Lan và Dương Liễu bị cảnh sát bắt được, tủi nhục lộ phần cơ thể dưới!"

"Hiện tượng xáo trộn của hào môn khi nào mới dứt? Mẹ chồng dẫn con dâu đi khu vui vẻ……"

Giang Mạc Thần đang ở trong xe lướt tin tức, vừa cắn hột dưa vừa nói, "Anh Nhất Hàng, em gái nhỏ, hiệu quả của tin tức đã lên rồi, bây giờ trên mạng toàn là mắng chửi Cao Thúy Lan và Dương Liễu, đây để em đọc cho mọi người một tin nhé.

Đoạn tin này là liên quan đến Dương Liễu: Sớm biết Dương Liễu chẳng phải là thứ tốt lành gì, không phải đứa con vừa mới bị ngược đãi sao? Nhanh đến thế lại chạy đi vui vẻ ở khu đèn đỏ rồi sao? Đúng thật là kẻ diễn kịch! Đứa con nhất định là cô ta nhéo, chết tiệt, nhất định là cô ta tự nguyện đi đấy! Xác định cô ta là gái trà xanh là không sai.

Còn đoạn này liên quan đến Cao Thúy Lan: Bà phụ nữ già này lúc trước đối xử với Vân Khuynh như thế, quả nhiên nên nhận được báo ứng, thiện ác đều có báo, thời gian đến rồi, bà ta nên bị giẫm đạp như thế! Đồ gái trà xanh già mất nết!

Còn nữa còn nữa……"

"Đừng còn nữa nữa, biết được kết cục của hai cục rác bi thương kia là đủ rồi, đừng làm bẩn con mắt của bản thân!" Hoắc Nhất Hàng nói một câu, liền khởi động chiếc xe, chuẩn bị quay về.

Lục Văn Bân trên giường của Triệu Thanh Thanh tỉnh dậy, mới phát hiện đã khí trời đã thay đổi.

Lục lão gia tử chết rồi, Lục Bác Dương đối diện những người đến đòi nợ tận nhà, không thể không nhờ để sự có mặt của luật sư tuyên bố Lục thị phá sản, bản thân cũng không biết trốn đi đâu, Cao Thúy Lan và Dương Liễu ở khu đèn đỏ bị cảnh sát bắt được, một người bị cưỡng hiếp luân phiên, đang nằm ở bệnh viện, một người bị dẫn đến cảnh cục lấy lời khai, trên mạng toàn là những bình luận nhục mạ phê bình người Lục gia, ông vừa bước ra căn biệt thự của Triệu Thanh Thanh, chiếc xe đỗ ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, có người nhận ra được ông, những người đứng bên đường nhìn thấy ông liền nhốn nháo lấy trái cây, trứng gà, hộp sữa bò quá hạn trên tay vứt lên xe của ông, trên cửa kính bị vứt đến thậm tệ, thanh quét mưa đã không quét được ánh nhìn rõ ràng.

Ông đi không được, càng ngày càng nhiều người qua đến, triệt để vây xung quanh xe ông, giao thông trở nên trạng thái tắt nghẹt, nhưng lại không có người vội đi, những chiếc xe đằng sau đều dừng hẳn, tham gia vào trong đội ngũ mắng chửi ông, chê trách ông, ngay cả cảnh sát giao thông cũng không quản nổi!

Ông không thể không gọi điện thoại dùng nhiều tiền cầu cứu công ty vệ sĩ.

Suốt hai tiếng đồng hồ hơn bị vây kín, ông cuối cùng dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, rời khỏi chiếc xe, trốn chạy đám người dân điên cuồng.

Sau đó, ông chỉ có thể đi cục cảnh sát rước Dương Liễu ra trước, Dương Liễu khóc lóc nói bản thân và Cao Thúy Lan đi dạo phố bị bắt cóc, nhưng Lục Văn Bân căn bản đã không tin.

Anh biết là mẹ của mình càng ngày càng không thích Dương Liễu rồi, lại làm sao có thể mời Dương Liễu cùng nhau đi dạo phố?

Hơn nữa khu Đông Thành phồn hoa cự ly chỗ địa đới màu xám xa như thế, đi dạo phố làm sao có thể dạo tới nơi đó?

Nhưng đã có người nhận tội bắt cóc rồi, anh cho dù hoài nghi nhưng cũng không tiện nói được gì. Chỉ có thể đưa Dương Liễu "tâm trạng không ổn định" về nhà trước, trên đường có rất nhiều phóng viên đi theo chụp hình, anh cũng không dám thái độ ác liệt với Dương Liễu.

Nhưng hoài nghi và cơn nóng đang nhịn đầy bụng, vừa về đến biệt thự, đóng cửa lại, liền bùng nổ ra.

Anh đẩy Dương Liễu xuống đất, nóng giận chất vấn cô, "Dương Liễu! Cô nói rõ ràng cho tôi, chuyện của hôm nay rốt cuộc là như thế nào? Cô và mẹ tôi có phải lại hợp tác muốn hãm hại Vân Khuynh, cho nên chạy đến chỗ đó tìm người, kết quả lại là tự bê đá ném lên chân mình phải không?"

Đây là nguyên nhân mà Lục Vân Bân cảm thấy có khả năng nhất rồi.

Anh biết mẹ mình và Dương Liễu đều rất ghét Vân Khuynh, đặc biệt là lúc Vân Khuynh và anh ly hôn đã

lấy đi nhiều tiền như thế, lại để Lục gia trong hôn lễ của anh mất mặt!

Anh ở trong khoảng thời gian này thật ra càng ngày càng hối hận ly hôn với Vân Khuynh, cũng càng ngày càng hối hận kết hôn với Dương Liễu, hình như tất cả những chuyện xấu đều là bắt đầu từ lúc Dương Liễu mang thai bước vào Lục gia, thời gian dài đến thế, anh không có chuyện nào là thuận lợi qua.

Không lẽ như lời người khác nói vậy, Dương Liễu là loại phụ nữ ngay cả ba mẹ ruột của mình cũng khắc chết chính là tang môn tinh?

Còn Vân Khuynh là phúc tinh tốt cho gia đình của anh?

Nếu không tại sao, Vân Khuynh rời đi rồi cô càng ngày càng xinh đẹp, anh có Dương Liễu rồi qua càng ngày càng thậm tệ?

Lục gia bây giờ đang là lúc chuyện nhà xáo trộn, hai người phụ nữ này cũng còn muốn tạo thêm phiền phức?!

"Lục Văn Bân, anh ăn nói bừa bãi gì thế?" Dương Liễu từ trên đất bò dậy, không hề khách sáo chửi Lục Vân Bân, "Cái gì gọi là tôi và mẹ anh hợp tác với nhau hãm hại Vân Khuynh hả? Tôi và mẹ anh sớm đã không hợp rồi, bà ấy có khả năng cùng với tôi làm việc gì sao? Anh đừng nghĩ chuyện gì cũng cảm thấy tôi sai, rõ ràng là tôi chịu ấm ức, nhưng anh lại quan tâm Vân Khuynh? Anh nói, anh có phải còn nhung nhớ cái con tiện nhân Vân Khuynh kia không?"

Bị nói trúng tâm tư, sắc mặt Lục Văn Bân có chút không tự nhiên, không kiên nhẫn nói ra một câu, "Cô……cô quả thật là không thể hiểu nổi!"

Anh quay lưng đi, định muốn rời khỏi.

Anh còn phải đi bệnh viện xem mẹ mình như thế nào rồi.

Nghe nói là đã bị người ta hại rồi.

Mẹ của mình ở khu đèn đỏ bị ăn xin, dân công, ve chai thân phận hạ tiện cưỡng hiếp, anh chỉ cảm thấy bản thân cái mặt không còn sĩ diện nào.

May mà Dương Liễu vẫn chưa có bị thế nào, nếu như Dương Liễu cũng bị thế đấy, anh không còn cách làm ăn tiếp ở Vinh Thành nữa!

Lục Văn Bân muốn đi, Dương Liễu đương nhiên không có dễ dàng cho anh đi gặp Cao Thúy Lan.

Chuyện này vượt qua khỏi tầm kiểm soát của cô, Cao Thúy Lan đã mất hết sĩ diện, lỡ như lão phế vật làm vỡ nắp bình, lại nói những chuyện cuộc sống riêng tư xáo trộn của cô và chuyện cô hại bà toàn bộ đều nói cho Lục Văn Bân nghe thì sao?

Lục Văn Bân khẳng định sẽ tin lời của Cao Thúy Lan……

Nghĩ như thế, Dương Liễu đã nắm lấy tay Lục Văn Bân, "Anh đứng lại cho tôi! Tôi hỏi anh, Lục gia phá sản là chuyện thế nào?"

Đây cũng là câu hỏi mà cô bây giờ muốn hỏi nhất.

Vừa mới lúc đầu nghe được phóng viên nói Lục gia phá sản, cô còn tưởng bản thân nghe nhầm, nhưng cô ở trong cục cảnh sát, đã xác định Lục gia là phá sản thật, nữ cảnh sát hỏi cung thậm chí hỏi cô và Cao Thúy Lan có phải do Lục gia phá sản, không còn tiền tiêu, nên mới định đi bán……

130. Chương 130

Dương Liễu hao tổn tâm sức, vất vả lắm mới bò lên được cái ghế thiếu phu nhân của Lục gia, cứ tưởng như vậy sẽ có thể làm người thượng lưu, nhưng Lục gia chợt phá sản?

Tiền của Lục gia trước mắt không đủ xài, cô biết chứ, nhưng không phải nói hạng mục ở nước ngoài bắt đầu sinh lời sao?

Không phải nói sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, trở thành tỷ phú mới của Vinh Thành, trở thành siêu phú hào cấp thế giới sao?

Sao mà trong vòng một đêm, liền phá sản?

Nhất định là đang tạo tin giả! Tin giả trước sự đột phá lớn!

Nhưng nếu không phải tin giả? Mọi vất vả trước đó của cô chẳng phải đều sẽ đổ xuống sông xuống biển sao?

Lục Văn Bân đứng vững, câu hỏi của Dương Liễu khiến anh vô cùng phiền muộn.

Anh cũng còn chưa làm rõ chân tướng sự việc! Cũng chỉ có thể qua loa tính trả lời Dương Liễu một câu: "Hạng mục của nước ngoài xảy ra chuyện, tình huống cụ thể chờ anh hỏi rõ ràng mới nói."

Nói xong, anh tiếp tục đi về phía trước.

Dương Liễu chuyển động tròng mắt, đuổi theo: "Nếu công ty đã xảy ra chuyện, Bân, em cũng không gây với anh lúc này nữa, anh đi tìm ba xử lý chuyện của công ty trước đi, chuyện của mẹ, em đi được rồi."

"Em đi?" Lục Văn Bân có chút hoài nghi nhìn cô

Dương Liễu nhìn ánh mắt là biết anh đang suy nghĩ cái gì, đơn giản chính là hoài nghi cô hại Cao Thúy Lan.

Mặc dù đây là sự thật, nhưng cô thế nào cũng không thể để Cao Thúy Lan biết!

"Bân, anh cứ yên tâm đi, em biết mẹ càng ngày càng không thích em, nhưng ở thời điểm này, ủy khuất mà mẹ chịu nhiều hơn em, em sao cũng sẽ không chọc giận mẹ nữa, mẹ muốn đánh phải chửi, em cũng nhịn trước, thế này được rồi chứ?

Chuyện bên mẹ đã xảy ra rồi, chỉ cần người còn bình an, có nhiều thứ, cần thời gian mới có thể xoa dịu, nhưng chuyện của công ty không thể kéo dài, nếu quả thật xảy ra chuyện lớn, phải mau chóng nghĩ cách cứu chữa, cơ hội, trôi qua sẽ mất, không phải sao?"

Bản lĩnh giảo biện của Dương Liễu đã sớm được dày công tôi luyện, nghe cô nói như thế, Lục Văn Bân cũng cảm thấy bên công ty cấp bách hơn.

Anh do dự một chút, nói: "Cũng được, em đến bệnh viện thăm mẹ trước, đừng sợ xài tiền, mời bác sĩ giỏi nhất và dùng thuốc tốt nhất cho mẹ, mời thêm bác sĩ tâm lý, mẹ lớn tuổi như vậy rồi, còn gặp phải chuyện như vậy……"

Lời này, Lục Văn Bân còn chưa nói hết, chính anh cũng cảm thấy rất xấu hổ rất mất mặt, anh đưa tấm thẻ cất tiền duy nhất của anh cho Dương Liễu, cũng bàn giao: "Tiền em tùy ý quẹt, mật mã là sinh nhật của mẹ anh, điện thoại mở máy, có việc gọi điện thoại cho anh."

Dương Liễu hạ mí mắt xuống, giấu đi sự toan tính bên trong, giả bộ như rất ngoan ngoãn gật đầu nhẹ.

Lục Văn Bân lúc này mới yên tâm rời đi, đi tìm Lục Bác Dương.

Anh vừa đi, Dương Liễu lập tức đi lên lầu thay một bộ quần áo, ăn mặc chỉnh tề, đeo mũ và khẩu trang (Đương nhiên là vì phòng ngừa đi ra ngoài bị người khác nhận ra.) mới tự mình lái xe rời khỏi biệt thự.

Nhưng cô cũng không lập tức chạy đến bệnh viện nơi Cao Thúy Lan ở, mà là chạy qua mấy con phố, đến ngân hàng mà cô quen, đi vào phòng khách vip, đem tất cả tiền trong thẻ của Lục Văn Bân đều chuyển đến tài khoản của mình.

Sau khi ra ngân hàng, cô còn đi đến nhà hàng bên cạnh ăn một bữa cơm, mới ung dung đến bệnh viện.

Đi vào phòng bệnh, Cao Thúy Lan đã tỉnh lại, nằm trên giường bệnh, giống người chết sống lại vậy, ngoại trừ mắt mở to, trên mặt viết đầy phẫn hận cùng không cam lòng!

Dương liễu đầu tiên đem cửa đóng lại, cũng khóa trái cửa, mới đi đến bên giường Cao Thúy Lan, nhìn lướt qua bộ dáng của bà, cười khinh bỉ: "Quả nhiên là nhận được sự tưới nhuần của đàn ông, sắc mặt đều trở nên hồng nhuận hơn nha? Thế nào? Có phải bà nên cảm ơn tôi không?"

"Nếu như không phải tôi, sao bà có thể lần nữa cảm nhận được sự khoái lạc trong chuyện ấy chứ? Nếu như không phải tôi, sao bà được nổi tiếng như bây giờ chứ? Bà già dâm, đãng, tiếng xấu nát cả đường, ha ha ha"

"Dương Liễu! Tên tiểu tiện nhân đáng chết ngươi! Tao phải giết mày, tao phải giết mày!

Cao Thúy Lan dùng tay chống đỡ ngồi dậy, bổ nhào vào người Dương Liễu, như muốn dùng móng vuốt túm lấy Dương Liễu.

Dương liễu đương nhiên không thể để bà được như ý, nhẹ nhàng né tránh.

"Bà già phế vật, đều đã là thứ hàng thấp hèn bị người ta chơi nát rồi, còn dám phách lối ở trước mặt tôi? Bà có tin là, chuyện thế này, tôi có thể làm lần thứ nhất với bà, thì còn có thể làm lần thứ hai với bà không?" Dương Liễu uy hiếp Cao Thúy Lan một cách lạnh lùng: "Còn nữa, video mà bà bị đám đàn ông thấp hèn đó chơi đang trong tay của tôi, nếu như bà dám không nghe lời, tôi trước tiên sẽ gửi video cho con bà và Lục Bác Dương xem, sau đó, mới phát tán ra ngoài, cho bà làm nữ chính của phim hành động!"

"Độc phụ! Mày chính là trên độc phụ ác độc nhất trên thế giới này! Cao Thúy Lan giận đến mặt xanh xám, cơ thể không ngừng run rẩy, bộ ngực nhấp nhô với biên độ lớn. Nhưng khí thế lại rõ ràng chỉ có sự mạnh mẽ như khi nãy.

Bà vẫn sợ Dương Liễu, chuyện lần này mà Dương Liễu làm với bà, đối với bà đả kích quá lớn, mà cái video trong tay Dương Liễu, cũng khiến cho bà vô cùng kiêng kị!

"Tôi còn phải nói cho bà biết một tin rất xấu!" Dương Liễu không thèm để ý đến lời nhục mạ của Cao Thúy Lan đối với cô, mà nhìn chằm chằm Cao Thúy Lan, rất không vui nói: "Lục gia lập tức sẽ phải phá sản, hạng mục bên nước ngoài xảy ra chuyện, hợp tác với tập đoàn lớn xuyên quốc gia khác, Lục gia cũng dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, lần lượt biến thành hàng nhái? Bị tra ra được, bên hạng mục kiện Lục thị làm trái với hợp đồng, bắt Lục thị bồi thường cao gấp mười phí bồi thường vi phạm hợp đồng, Lục thị nợ nần chồng chất, lão gia tử chịu không nổi sự đả kích này, đã chết, ông xã của bà Lục Bác Dương cũng không biết trốn đi đâu rồi, con của bà đến bây giờ cũng còn không có tìm ông ta!"

Những tin tức này, trên mạng đều đã lan truyền rộng rãi, rất dễ có được, nhìn thấy những tin tức này, Dương Liễu mới biết được, Lục gia thật sự sắp phá sản, cô giận, cô hận, nhưng đều đã không thể làm gì!

Cũng chỉ có thể vào trong bệnh viện, đem hết lửa giận đều phát tiết lên người Cao Thúy Lan!

"Bà già rác rưởi bà, còn luôn mồm nói tôi lừa các người? Lục gia các người mới là kẻ lừa đảo lớn nhất!" Dương Liễu tức giận nói, nhìn xung quanh một chút, không tìm được đồ tiện tay nào, liền xông qua, một tay kéo đứt kim truyền nước biển trên tay Cao Thúy Lan, sau đó nắm chặt cây kim nhỏ đó, không ngừng đâm trên người Cao Thúy Lan.

Vừa đâm vừa chửi rủa hung tợn: "Gì mà phú hào của Vinh Thành! Lục gia đã sớm ngoài mạnh trong rỗng, hữu danh vô thực, còn làm ra vẻ ta đây, làm bộ! Làm bộ! Làm bộ! Tôi cho mấy người làm bộ nè! Gạt người khác xíu thì thôi đi, còn dám gạt Dương Liễu tôi? Làm hại tôi tốn công sức lớn thế gả vào nhà các người, kết quả lại uổng hết công sức?

Tức chết tôi rồi! Cao quý gì chứ? Chẳng qua là sự cao quý được chống đỡ lên bằng tiền, không có tiền, Lục gia các người ngay cả mấy tên ăn mày ngoài đường cũng không bằng!

Không có tiền! Phá sản! Lừa gạt! Hại ta bây giờ bị người khác chế nhạo trèo cao mà trèo lên một cành cây khô! Tôi nói cho bà già phế vật bà nghe, tôi ngã xuống, các người cũng đừng hòng sống yên!

Nhất là bà, ngày thường không phải rất cao ngạo sao? Không phải xem thường tôi sao? Không phải cảm thấy thân phận tôi đê tiện không xứng với vào nhà Lục gia các người môn sao? Tôi bây giờ ngược lại muốn xem thử, bà nát đến mức này, còn có thể cao ngạo không, Lục gia các người không có tiền, còn dám xem thường Dương Liễu tôi hay không!"

Cao Thúy Lan bị cây kim sắc nhọn kia đâm đến cực kỳ đau nhức, lại trốn không thoát, chỉ có thể nhẫn nhịn lấy.

Bà biết lời mà Dương Liễu rất có thể là thật, nếu không Dương Liễu sẽ không đối phó bà một cách giận dữ như thế, nhưng bà vẫn ôm một tia hi vọng: "Mày nhất định là đang lừa tao, Lục gia tụi tao sao có thể phá sản chứ? Lục gia tụi tao có chính là tiền, cả đời cũng xài không hết, sao có thể phá sản nhanh như thế? Tao muốn gặp con trai tao, mày cho tao gặp con trai tao ngay!"

"Gặp con trai bà? Muốn nói gì với con trai bà?" Dương Liễu vừa hung ác đâm cây kim vào da thịt của Cao Thúy Lan, chuyên chọn nơi kín đáo yếu ớt của Cao Thúy Lan mà đâm, như vậy cho dù là Lục Văn Bân phát hiện Cao Thúy Lan có cái gì khác thường, cũng không tiện kiểm tra xem.

"Bà già phế vật, có phải còn muốn đi cáo trạng với con bà không, nói tôi khoái lạc với người đàn ông khác? Nói tôi tìm một đám ông già đến hiếp bà?"

"Đừng có nằm mơ, tôi cho bà biết, nếu như bà dám nói xấu tôi thêm câu nào, tôi sẽ khiến bà chịu cái đau gấp 10 lần so với trước đó! Dù sao loại người như tôi, chính là leo lên từ xã hội tầng lớp thấp, chính là dựa vào thủ đoạn độc ác, tôi còn không sợ cái gì, cho dù cái gì cũng không còn, nhiều nhất cũng là trở lại những ngày tháng trước đây mà thôi, nhưng bà thì không giống, nếu như bà bị giẫm trong vũng bùn, sẽ sống không bằng chết!

‘ Huống chi, bà biết không? Nếu như Lục gia thật sự phá sản, tất cả tiền của con bà, đều đã rơi vào trong tay tôi, tên mà căn biệt thự mới đó lúc trước viết cũng là tên của một mình tôi, bà và con của bà đều phải sống dựa vào tôi, nếu không, các người đợi ra ngoài làm ăn mày đi!”

“Mày…… Mày nói cái gì? Tiền của con trai tôi sao có thể đều rơi vào trong tay mày?” Cao Thúy Lan vẫn có chút không chịu tin.

“Chuyện này còn phải cảm ơn bà nha!”

Dương liễu cười đắc ý: “Nếu như không phải bà gặp phải chuyện nhục nhã thế này, con bà sợ bà nghĩ quẩn, kêu tôi thường xuyên mời mấy bác sĩ trông chừng bà thật tốt, thẻ lại từ đâu mà tôi có chứ? Anh ta ngược lại hiếu thảo, ngay cả mật mã của tấm thẻ cũng lấy sinh nhật của bà đặt! Hừ! Nhưng mà, tôi đương nhiên chọn cách chuyển hết tất cả tiền vào trong tài khoản của tôi rồi!”

“Mày…… Lòng dạ quá sâu, toan tính quá độc ac1! Mày dựa vào đâu mà lấy tiền của con trai tôi? Mày đưa tiền cho tao, cho…… A!” Cao Thúy Lan chỉ nói đến một nửa, Dương Liễu lại cầm kim, điên cuồng đâm lên người bà?

“Dựa vào gì sao? Chỉ bằng tôi và Lục Văn Bân là vợ chồng! tất cả mọi thứ của anh ta đều phải là của tôi, cho bà? Bà là cái thá gì! Một người mang tiếng xấu, một bà già phế vật vô dụng!

Cao Thúy Lan! Tôi cảnh cáo bà, từ giờ trở đi, bà hãy thành thật cho tôi một chút, an phận mà đợi, bà chính là một con chó già mà tôi nuôi, tôi kêu bà sang đông, bà cũng đừng có hòng sang tây, tôi kêu bà nằm xuống, bà cũng đừng hòng ngồi xuống, Lục gia các người lừa tôi lâu như thế, hại tôi chọn sai đối tượng kết hôn, tổn thất lớn thế này, tôi không thể làm gì khác hơn là đòi lại chút lãi từ trên người bà, nếu bà dám nói thêm một câu, tôi sẽ khiến bà chết không yên!”

131. Chương 131

Một bên khác, Lục Văn Bân đã tìm hết cách, cuối cùng đã tìm được Lục Bác Dương.

Ông ta trốn ở trong nhà của người tình trẻ tuổi mới nhất, người phụ nữ đó xuất thân từ trong núi sâu của nông thôn, tầm nhìn rất nhỏ, sau khi Lục Bác Dương mua một căn hộ 120 mét vuông có thang máy cho cô, cô liền vui mừng ở lại, cô không hề rõ chuyện của Lục Bác Dương, không biết ông ta rốt cuộc có bao nhiêu gia sản, làm nghề gì, chỉ biết ông ta là kẻ có tiền, có thể cho cô hết ăn rồi nằm, liền vui vẻ đi cùng ông ta.

Dưới hoàn cảnh khó khăn này, Lục Bác Dương không muốn bị những người của công ty đòi nợ tìm được, ba bốn năm sáu cô người tình của ông ta vừa nghe nói ông phá sản, lần lượt cắt đứt quan hệ với ông, ông bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể giả dạng làm người bạn trai đang hệ hò bình thường với người tình mới này, đến nơi đây tránh nạn một chút.

Nhưng cho dù là khu chung cư phù hợp nhu cầu, hộ gia đình phần lớn không quan tâm đến chuyện trong giới thượng lưu, Lục Bác Dương vẫn cảm thấy không quá an toàn, ông mua vé du lịch theo đoàn cho mình và người tình nhỏ, dự định trước tiên mượn sự yểm hổ của đoàn du lịch chạy đến vùng khác, lại từ vùng khác ngồi máy bay ra nước ngoài.

Lúc Lục Văn Bân tìm tới ông, ông đã ăn mặc kín mích, xách hành lý lên, chuẩn bị đi.

"Ba, ba đây là muốn đi đâu?" Lục Văn Bân ở ngoài cửa chặn Lục Bác Dương lại, không kịp chờ đợi hỏi ông chuyện của công ty: "Hạng mục ở nước ngoài đó rốt cuộc là chuyện thế nào? Tại sao lại bị tra ra vấn đề lớn như vậy, chúng ta là bị người khác hãm hại hay chuyện là thật? Ông nội tại sao bỗng nhiên chết? Nhà chúng ta phá sản có phải thật không? Ba xử lý thế nào? Bây giờ con phải làm gì? Con……"

"Đừng hỏi nữa!"

Một loạt các câu hỏi khiến Lục Bác Dương vô cùng nóng.

Ông nói: "Con hỏi nhiều thế, ba phải trả lời câu nào trước? Chuyện ăn xén nguyên vật liệu, lần lượt biến thành hàng nhái là chuyện ông nội con dặn làm, ông ấy ở trong nhà luôn luôn rất gia trưởng, ba có cách gì chứ? Đêm hôm đó biết xảy ra chuyện, ông nhất thời lo lắng, đột quỵ chết trên giường, sáng ngày thứ hai lúc ba phát hiện ra, người đã lạnh rồi!

Chuyện phá sản là thật, Lục thị lần này là bị hạng mục lớn đó lôi chết, không thể xoay chuyển, con cũng không cần nghĩ cách nữa, cũng may chúng ta là công ty trách nhiệm hữu hạn, sau khi tính xong tài sản, trách nhiệm cũng xong, nhưng vì để phòng không may, ba trước tiên cần phải ra nước ngoài tránh nạn!

Ba ở ngân hàng nước ngoài cất một khoản tiền, lần này đi, trong vòng một hai năm sẽ không trở về, hay là con đi với ba?"

Cuối cùng cũng là đứa con trai mà mình coi trọng nhất, Lục Bác Dương vẫn đem kế hoạch của mình nói cho Lục Văn Bân nghe, cũng dự định mang theo anh.

"Ra nước ngoài? Mấy năm cũng không trở lại? Vậy mẹ và Dương Liễu còn con trai con làm sao đây?" Lục Văn Bân hỏi.

"Con ngốc sao!" Lục Bác Dương nói: "Con người của mẹ con con còn không biết sao? Ngày thường đều có giấu tiền riêng, bà không đói chết đâu, Dương Liễu lúc trước cũng không có chuyển hết toàn bộ tiền cho Lục gia chúng ta, trong tay còn giữ 1 khoản tiền, nuôi nó và con trai con cũng không thành vấn đề.

Công ty phá sản rồi, những tên đòi nợ đó nhất định sẽ tìm đàn ông trước, cũng không đến nỗi đi ức hiếp cô nhi quả phụ đúng không?

"Vậy…… di thể của ông nội xử lý sao đây?" Lục Văn Bân vẫn còn có chút do dự.

"Mẹ con và vợ con không biết xử lý sao?" Lục Bác Dương nhìn đồng hồ một chút, rất không kiên nhẫn nói: "Con muốn đi thì bây giờ đi với ba, không đi thì đi về lo ổn thỏa những chuyện đó trước, rồi tự mình nghĩ cách tới tìm ba! Sắp đến giờ rồi, ba phải đi đây, tự con quyết định đi!"

"Con……" Lục Văn Bân nghĩ rồi lại nghĩ, cắn răng một cái: "Vậy được, ba, bây giờ con sẽ đi với ba! Trước khi tới tìm ba, con đưa thẻ cho Dương Liễu rồi, vốn muốn để cô ấy chữa bệnh cho mẹ, rồi mời bác sĩ tâm lý gì đó, khoản tiền đó cho họ cũng tốt!"

Bãn chất của Lục Văn Bân, vẫn là một cái người ích kỷ.

Lão gia tử mất rồi, Lục Bác Dương trốn rồi, anh đương nhiên cũng không nguyện ý ở lại bị tìm phiền phức.

"Tốt! đi!" Lục Bác Dương dắt tay người tình, dẫn đầu đi về phía trước, đi ra ngoài mấy bước, lại quay đầu hỏi Lục Văn Bân: "Con vừa mới nói mẹ con bệnh rồi, còn phải mời bác sĩ tâm lý? Bệnh gì mà ghê vậy?"

"Cái này……" Lục Văn Bân do dự có nên nói chuyện này cho Lục Bác Dương nghe không, nhưng anh biết quan hệ giữa mẹ và ba anh đã không rất tốt rồi, nếu như để cho Lục Bác Dương biết Cao Thúy Lan bị người ta ép đến khu ăn chơi, mà còn bị một đám đàn ông hiếp qua, khẳng định ngay lập tức sẽ vạch rõ ranh giới với Cao Thúy Lan…….

"Bỏ đi bỏ đi! Bà già đó hai ba ngày là nói mình bị bệnh này bệnh nọ, không nhất định là thật, loại người như bả, sẽ chăm sóc tốt cho mình, chúng ta đi nhanh đi!" Lục Bác Dương cũng không quan tâm chuyện của Cao Thúy Lan, thúc giục Lục Văn Vân đi lên phía trước.

Bọn họ cùng nhau vào thang máy, tivi quảng cáo trong thang máy bắt đầu đưa tin.

Hoắc Nhất Hàng cùng Vân Khuynh sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng này, hôn lễ sắp xếp ở nhà cũ của Vân thị.

Nói là nhà cũ của Vân thị, kỳ thật cũng không hẳn vậy, sau khi Vân Khuynh mua được nhà cũ từ trong tay Vân Bính Hoa và Tô Tương, đem tu sửa lại một phen, còn Hoắc Nhất Hàng cũng giá cao mua lại tòa nhà sát vách nhà cũ của Vân thị, thế là, trong quá trình tu sửa lại, liền kết hợp hai tòa nhà lại, trở thành nhà mới của Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh!

Trong tin tức nói, Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh đã nhận xong giấy hôn thú, trước ngày đại hôn, Vân Khuynh sẽ tham gia tiệc nhận thân của Giang gia trước, chính thức nhận ba mẹ Giang gia, lấy thân phận là con gái của Giang gia xuất giá, mặc dù Vân Khuynh đã là người trưởng thành, việc nhận thân thế này cũng không có quyền lợi về mặt pháp luật gì, nhưng Giang gia lại vì đứa con gái này chuẩn bị một bộ đồ cưới trị giá 1 tỷ, đồng thời, sẽ tại đem 20% cổ phần của Giang thị chuyển nhượng cho Vân Khuynh trong bữa tiệc nhận thân!

Giang thị là hào môn chân chính của Vinh Thành, càng là doanh nghiệp lớn nổi tiếng cấp thế giới, 20% cổ phần bù được cả Vân thị và Lục thị!

Nhìn thấy trong tin tức, Vân Khuynh đứng giữa Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần, cười 1 cách ưu nhã ngọt ngào, sắc mặt của Lục Bác Dương càng thêm không tốt.

"Không ngờ tới nha đầu này lại sống càng ngày càng tốt, cũng là tên tiểu tử thúi mày mắt bị mù, nếu như mày không ly hôn với Vân Khuynh, chờ Vân Khuynh trở thành con gái của Giang gia, Giang gia nhất định có thể giúp chúng ta vượt qua nguy cơ lần này, chúng ta cũng sẽ không tới mức phải phá sản và chạy trốn! Đúng là người thế nào sẽ có mạng thế nào! Dương Liễu đó rốt cuộc có điểm nào tốt, khiến mày buông bỏ một viên minh châu thế này mà đi cưới cô ta!"

Lục Bác Dương càng nói càng tức giận: "Không được! Mày không thể đi với tao, mày trở về ly hôn với ả sao chổi kia ngay, nếu không, còn không biết cô ta sẽ mang đến vận xui lớn gì cho chúng ta nữa! Dù sao danh tiếng của Lục gia chúng ta hiện giờ đã bị hủy hoàn toàn rồi, thêm chuyện gì nữa cũng không sao! Nhưng, đứa con trai đó của mày không thể cho nhỏ sao chổi đó được, dù sao cũng là huyết mạch của Lục gia chúng ta……"

Đây là đã quyết định không mang theo Lục Văn Bân cùng đi.

Lục Văn Bân cũng không có ý kiến phản đối.

Trên thực tế, giờ này khắc này, anh cũng cảm thấy mình đã trở thành trò cười mỉa mai!

Người phụ nữ mà anh phí hết tâm tư muốn thoát khỏi, bởi vì rời khỏi anh, càng ngày càng xinh đẹp rạng rỡ, mà anh lại trở nên nghèo túng chật vật như thế!

Anh đã sớm hối hận, dù là một mực không muốn thừa nhận.

Anh rất không cam tâm, lại luôn không biết làm sao.

Nhưng anh lại cảm thấy Lục Bác Dương nói rất đúng, đều là bởi vì Dương Liễu, Lục gia mới thất bại.

Nếu như Dương Liễu không có mang thai trở về, anh và Vân khuynh sẽ không ly hôn, Vân Khuynh sẽ không mang nhiều tài sản đi như vậy, danh tiếng của Lục gia cũng không bị bại hoại, dựa vào năng lực của Vân Khuynh, còn có thể giúp Lục thị rất lớn, chỉ cần đợi thêm một chút, Vân Khuynh sẽ được Giang gia coi trọng, trở thành con gái của Giang gia, có chỗ dựa và tài sản lớn hơn để giúp đỡ Lục thị, có tiền, Lục thị sẽ không ăn xén nguyên vật liệu trong hạng mục, làm thành hàng nhái, tất cả chuyện xấu cũng sẽ không xảy ra, Lục thị và anh đều sẽ chỉ trở nên ngày càng tốt.

Mà nếu như anh và Vân Khuynh không có ly hôn, ở chung thêm, anh sẽ phát hiện ra cái tốt đẹp của Vân Khuynh, hôn nhân của anh sẽ hạnh phúc, viên mãn, người người ghen tị, mà không phải bởi vì cưới một tiểu tam thân phận thấp hèn như Dương, nhận hết sự chế nhạo và chỉ trích, từ đại thiếu gia Lục gia mà ai cũng đều ngưỡng mộ trở thành một tên cặn bã mà ai cũng phỉ nhổ!

Ly hôn, ly hôn, anh muốn trở về ly hôn!—— Trong đầu Lục Văn Bân, kiên định ý nghĩ này.

Dù sao Lục thị sắp phá sản, ah cái gì cũng không sợ, chỉ cần ly hôn với Dương Liễu, anh sẽ một lần nữa theo đuổi Vân Khuynh, nhân lúc Vân khuynh còn chưa cử hành hôn lễ với Hoắc Nhất Hàng.

Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng nhận giấy hôn thú rồi thì đã sao? Anh không phải cũng nhận qua giấy hôn thú với Vân Khuynh sao? Có thể nhận lần thứ nhất tại sao không thể nhận lần thứ hai? Anh và Vân Khuynh là có cơ sở hôn nhân, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng cũng chưa chắc có tình cảm.

Về phần đứa con của anh và Dương Liễu, có thể giành được thì giành, không giành được cho Dương Liễu cũng được, sau khi anh và Vân Khuynh kết hôn cũng có thể sinh con, mang theo đứa con dòng máu thấp hèn này của Dương Liễu, sau này trưởng thành cũng chưa chắc sẽ giỏi……

Ôm một suy nghĩ tự cho là đúng, ra thang máy, Lục Văn Bân ngay cả chào hỏi cũng không nói, liền vội vàng đi.

Lúc này, Dương Liễu đã xách Cao Thúy Lan về nhà, sau khi cô mang người về, ném cho người hầu liền đi kiểm kê thứ đáng tiền trong nhà.

Lục gia lập tức sẽ phải phá sản, nàng trước tiên cần phải nắm trong tay mình tất cả tài sản, xem tình hình trước, không ổn sẽ ly hôn với Lục Văn Bân, đuổi bà già phế vật và Lục Văn Bân ra ngoài, sau đó, cô cũng dễ dàng kiếm cành cây cao khác nữa.

Nếu như Vinh Thành không thể tiếp tục ở, đi những thành phố khác cũng được……

Lòng Dương Liễu tràn đầy sự toan tính ích kỷ, căn bản không ngờ tới Cao Thúy Lan đã như vậy rồi, còn nhân lúc cô không chú ý, chạy tới phòng đứa bé, ôm đứa bé ra, thẳng đến nghe tiếng khóc của đứa con, cô mới ý thức tới sự sai sót của mình, nhanh chóng chạy ra ngăn cản Cao Thúy Lan.

Cao Thúy Lan đã mang theo đứa bé, lên ban công của lầu ba.

Thấy Dương Liễu đuổi tới, bà lập tức vật lộn ngồi từ trên xe lăn đến ban công, nâng đứa bé lên cao, vẻ mặt âm hiểm nói với Dương Liễu: “Dương liễu, đồ mặt dày đê tiện mày, đồ kỹ nữ nát, tao đối phó không được mày, còn không đối phó được đứa con hoang này sao? Mày đừng tới đây, mày mà tới, tao sẽ ném đứa con hoang này xuống cho nó ngã chết!

132. Chương 132

Dương Liễu không có quá nhiều tình cảm với đứa con, nhưng dù sao cũng là đống thịt mà cô mang thai mười tháng sinh ra, cô dựa vào đứa bé này ngồi lên, cũng sớm coi đứa bé này là vật riêng tư của mình rồi,

Cao Thúy Lan cầm đứa bé uy hiếp cô, cô đương nhiên không thể nhịn!

"Bà già phế vật, nếu bà dám đụng đến một sợi lông của đứa con tôi, tôi cam đoan lập tức đem video quay bà bị đám đàn ông đó hiếp đưa cho con bà xem! Để bà không còn mặt mũi nào gặp lại anh ta!"

"Ha ha ha" Cao Thúy Lan lại phát ra một tiếng cười bi thương, oán hận nói: "Tao sợ video trên tay mày, nhưng sợ sẽ chỉ khiến mày không xem tao là người! Cao Thúy Lan tao là là quý nhân được nuôi lớn trong phú quý, là dựa vào mặt để sống, Cao gia từ bỏ tao, Lục gia phá sản, tao đã là người tàn phế, lại bị ngươi hãm hại như thế, dù là thoi thóp hơi tàn tao cũng không đồng ý!

Hôm nay tao phải mang theo đứa con hoang mà mày sinh ra chết chung, tao vừa mới gửi một tin nhắn, nói là mày ép tao nhảy lầu, còn đem tất cả việc ác mày làm đều gửi cho con trai tao, tao chết rồi, nó sẽ giúp tao báo thù, thứ kỹ nữ nát như mày, cô cứ đợi mà bị phỉ báng đi, bị bắt vào tù sống những quãng đời còn lại đi!"

"Bà nói cái gì? Bà già phế vật đáng chết, bà vậy mà lại nói sự thật ra ngoài, mặt bà cũng quá dày! Dương Liễu có chút luống cuống, cô không nghĩ tới Cao Thúy Lan thật sự có can đảm nói ra mọi chuyện, bà còn tưởng rằng Cao Thúy Lan là người tham sống sợ chết, nếu không tại sao Lục Bác Dương đem Cao Thúy Lan đánh thành tàn phế chứ, Cao Thúy Lan cũng chỉ là dám giận không dám làm?

Nhưng thì ra Cao Thúy Lan để ý nhất chính là mặt mũi và bà tự cho là cao quý?

Chẳng lẽ Cao Thúy Lan trước đó trong bệnh viện mặc cho cô ức hiếp, cũng không phải sợ chết, mà là nghĩ tới việc trở về bắt lấy con cô trả thù cô?

Nếu quả thật là thế này, bà già phế vật này thật đủ độc, chỉ là, bà già phế vật này coi là thế này Dương Liễu cô quan tâm sao?

Lục gia cũng đã phá sản, cô cũng muốn tách ra với Lục Văn Bân, nghĩ cách tìm cành cây cao khác, dù sao tài sản mà trong nhà này có thể lấy được, cô cũng đã lấy về rồi, đứa bé này, ngay cả cha ruột là ai cô cũng không biết, cho dù chết cô cũng sẽ không quá đau lòng.

Không có Lục gia và Lục Văn Bân, chẳng qua chỉ là không có thân phận cao quý, cô còn có thể ôm lấy cái đùi thô hơn, đi mưu đoạt thân phận tốt hơn.

Không có đứa bé này, cô còn bớt đi bị vướng bận.

Còn về danh tiếng gì đó, đều cũng có thể được tẩy trắng, trong Vinh Thành không thể tẩy trắng, đến nơi khác luôn luôn có thể.

Nghĩ tới đây, trên mặt Dương Liễu liền hiện lên nụ cười ngoan độc giảo hoạt, cô bước từng bước về phía Cao Thúy Lan, vừa đi vừa nói: "Bà già phế vật, không nghĩ tới bà còn dám chơi chiêu này với tôi, thế

nhưng bà cho rằng thế này tôi sẽ sợ sao? Bà cũng không nghĩ thử Dương Liễu tôi là người thế nào!

Cái danh trên người mà thôi, bà cho rằng tôi thật sự quan tâm?

Đều biết đứa bé đó là đứa con hoang, ngay cả nó là con của ai tôi cũng không biết, bà cho rằng tôi thật sự quan tâm sự sống chết của nó sao?

Lục gia các người cũng đã phá sản, Lục Văn Vân lại là loại người thay đổi thất thường, bà cho rằng tôi thật sự có cảm tình sâu đậm với anh ta sao?

Đừng ngốc nữa, Dương Liễu tôi đời này cũng chỉ sẽ sống vì bản thân, ai có thể mang cho tôi vinh hoa phú quý tôi sẽ thích ngủ với người đó, ai có thể cho tôi khoái lạc tôi sẽ theo người đó, tôi chính là độc phụ, mặt, dày thế đó, ha ha ha

Bà ném đi, bây giờ bà hãy ném đứa con hoang này xuống cho nó ngã chết đi, tốt nhất là bà có thể chết chúng với nó, tôi đúng thật muốn thấy bộ mặt bà già rác rưởi bà rơi xuống dưới sẽ ra sao, là đôi chân tàn phế vô dụng này chạm đất trước, hay là cái đầu ngu xuẩn của bà chạm đất trước!

Có lẽ là đầu? Bởi vì tôi càng thích nhìn sau khi bà rơi xuống, dáng vẻ óc văng khắp nơi, nhất định nhìn rất đẹp!"

Nói đến đây, Dương Liễu cách Cao Thúy Lan, chỉ còn cách một bước.

Cao Thúy Lan nghe cô nói như thế, lại do dự.

Bị một đám đàn ông dơ bẩn đê tiện chà đạp, còn là trong cái tuổi này của bà, còn bị các phóng viên chụp được, trở thành tin hàng đầu phát tán trên mạng, cô thật sự cảm thấy mình đã không còn mặt mũi gặp ai, lại thêm Lục gia phá sản, trước đó bà lại vì mua lại chứng cứ phạm tội của Dương Liễu đều xài hết tiền rồi, bà không còn hi vọng, không chết, sống, chỉ là đau khổ!

Không phải chìm ngập trong sự chế nhạo và ánh mắt khinh bỉ, thì chính là bị Dương Liễu ngược đãi, bà không muốn trả qua cuộc sống bi thảm như vậy!

Nhưng bà không có dũng khí chết, cũng nên tìm một chút động lực, thế là, bà nghĩ đến việc kéo đứa con của Dương Liễu xuống địa ngục chung.

Nhưng Dương Liễu lại nói cô cũng không thèm để ý đến đứa bé này?

Cao Thúy Lan do dự, bị Dương Liễu nhìn vào trong mắt, cô bước tới 1 bước, bắt lấy tay Cao Thúy Lan: "Bà già phế vật, loại phế vật như bà còn dám đấu với tôi? Bà xuống đây cho tôi, xem tôi có dạy dỗ bà đàng hoàng không không!"

Sau khi Dương Liễu bắt lấy Cao Thúy Lan, trong lòng giận dữ, một tay khác, không chút do dự nhéo mạnh người Cao Thúy Lan một cái.

Cao Thúy Lan đau nhức, trong lòng nhất thời hoảng sợ, bà nhớ tới lúc ở trong bệnh viện, cái loại đau đớn mà Dương Liễu cầm kim đâm bà, và lúc Dương Liễu đưa bà đến bên trong một căn phòng nhỏ tối tăm, bị những tên đàn ông dơ bẩn mạnh bạo cưỡng hiếp, bà không biết sau khi Dương Liễu kéo bà từ ban công xuống, sẽ còn tra tấn bà thế nào.

Người phụ nữ giống ma quỷ này, thủ đoạn độc ác khiến bà thật sự cảm nhận được cảm giác sống không bằng chết!

Thế là, bà làm ra động tác tránh né, nhưng hai chân bà không có cảm giác, không biết nặng nhẹ, lại thêm trong tay giơ một đứa bé, bản thân liền rơi vào tình huống trọng tâm bất ổn, Dương Liễu vừa nắm vừa nhéo, bà lại tránh né về phía sau, cũng không kiểm soát được cơ thể của mình nữa, cả người đều ngã về phía sau và rơi xuống!

Sức mà Cao Thúy Lan ngã về sau rất lớn, Dương Liễu căn bản bắt không nổi, cũng sợ mình bị rơi xuống theo, theo bản năng buông lỏng tay.

Sau đó, Cao Thúy Lan và đứa bé vừa ra đời không bao lâu kia từ trên ban công của lầu ba, thẳng tắp rơi xuống.

Chỉ nghe được "bang" một tiếng, Dương Liễu vội ghé lên ban công nhìn xuống, Cao Thúy Lan và đứa bé đều đã ngã trên mặt đất đá cẩm thạch, dưới thân, nhanh chóng chảy ra dòng máu đỏ tươi……

Cùng lúc đó, Lục Văn Bân vừa đúng lúc trở về!

Vốn dĩ anh về không nhanh thế, nửa đường nhận được tin nhắn của Cao Thúy Lan.

Cao Thúy Lan trong tin nhắn nói: "Văn Bân, con trai ngoan của mẹ, nếu như con trở về nhìn thấy mẹ chết, nhất định phải nhớ kỹ giúp mẹ báo thù, là Dương Liễu hại chết mẹ! Tất cả chúng ta đều bị ả kỹ nữ nát kia lừa, cô ta vừa mới bắt đầu đã có mục đích mà tiếp cận con, cô ta đã sớm giấu con lên giường với rất nhiều gã đàn ông khác, đứa con cũng không phải của con, chính cô ta cũng không biết là của tên nào.

Mẹ bị một đám súc sinh bẩn thỉu thấp hèn chà đạp, đều là Dương Liễu hại mẹ, bởi vì mẹ phát hiện chứng cứ cô ta dâm loạn! Đáng tiếc chứng cứ đã bị cô cướp đi, cô ta còn đưa mẹ vào trong hẻm, đưa năm trăm vạn cho một người gọi là anh Lão Hổ, để hắn tìm người đến chà đạp mẹ.

Mẹ đã bị giẫm trong bùn, làm xấu ặt con, mẹ cũng không dám gặp con nữa, nhưng Dương Liễu còn không chịu bỏ qua cho mẹ, mẹ dự cảm được mẹ rất nhanh sẽ chết trong tay cô ta, con phải nhớ kỹ báo thù cho mẹ, báo thù, báo thù……

Tin tức như vậy, đối với Lục Văn Bân mà nói, là cực kỳ chấn kinh.

Dương Liễu cùng lên gường với rất nhiều đàn ông sao? Chuyện này sao có thể chứ?

Dương Liễu đưa mẹ anh đến khu ăn chơi mặc người ta người chà đạp, chuyện này sao có thể chứ?

Dương Liễu không tốt lắm, từ sau khi cô ta gả cho anh, anh vẫn luôn bị xui, nhưng anh vẫn cho là chỉ là bởi vì số mệnh cô ta không tốt, hoặc là tâm tư cô ta có chút nặng, nhưng sao cô ta lại độc ác thế chứ?

Ngay cả đứa con cũng không phải của anh?

Điều này chẳng phải đang nói, anh bị Dương Liễu đội nón xanh vẫn còn không biết sao?

Nghi hoặc, phẫn nộ lần lượt vây lấy Lục Văn Bân, anh tăng tốc chạy về biệt thự.

Thế nhưng anh không hề nghĩ tới, anh vừa mới đi vào cửa, đã nhìn thấy mẹ và con trai từ trên lầu ngã xuống, ngã ngay chỗ phía trước cách anh năm bước không xa, máu chảy ba bước, thấy mà giật mình!

Mà khi anh hoảng sợ ngẩng đầu, lại trông thấy Dương Liễu ở trên ban công lầu ba, vươn tay ra lan can bên ngoài, đó rõ ràng là một động tác "đẩy" về phía trước.

Dương Liễu đẩy mẹ anh và con trai xuống lầu, ngã chết!

Trong đầu hiện ra một chữ "chết", trái tim Lục Văn Bân bỗng nhiên chìm xuống, anh vội xông lên trước, ôm lấy người mẹ đã bị ngã cả người đầy máu: "Mẹ, mẹ!"

Cao Thúy Lan vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, bà trừng lớn đôi mắt màu đỏ máu, trong miệng không ngừng chảy ra dòng máu đỏ tươi, bà dùng sức lực cuối cùng chỉ lên trên lầu: "Tiện…… Tiện nhân hại mẹ! Báo…… Báo thù!"

Theo sau, đầu bà nghiêng một cái, hoàn toàn không còn hơi thở.

"Mẹ!" Giọng Lục Văn Bân run rẩy hô một tiếng.

Suy cho cùng cũng là người mẹ ruột đã sinh anh và nuôi anh nhiều năm như thế, nỗi đau thương của Lục Văn Bân là thật.

Anh phải qua một hồi lâu, mới chấp nhận được mẹ anh đã chết, rồi nhanh chóng qua xem đứa bé kia.

Đứa con vừa ra đời, ngay cả xương cốt vẫn còn mềm, sao chịu nổi ngã từ trên cao xuống? Sớm đã là tan xương nát thịt.

Dọa đến Lục Văn Bân bỗng nhiên co rút người lại về phía sau.

Dương Liễu thấy Cao Thúy Lan và đứa con đều rơi xuống té chết, cũng bị dọa sợ.

Một giây sau, cô lại thở phào nhẹ nhõm, cùng lắm thì, nói là Cao Thúy Lan sau khi bị người ta hiếp nghĩ quẩn không muốn sống nữa, còn mang theo con của cô, cô còn có thể giả bộ là người vô tội……

Vốn dĩ cô cũng là người vô tội, cô cũng không nghĩ tới muốn chơi chết Cao Thúy Lan nhanh như thế, cô còn muốn từ từ hành hạ Cao Thúy Lan để hả giận mà!

—— Là Cao Thúy Lan bà ta ngu, leo lên ban công còn lắc qua lắc lại, rơi xuống ngã chết là mạng của bà ta!

Về phần đứa bé kia, dù sao cũng không phải đứa con mình thích, chết cũng chết rồi, đau buồn một giây là đủ rồi……

Ôm tâm tư như vậy, Dương Liễu mới ghé vào ban công nhìn xuống, muốn xác nhận tư thế chết của Cao Thúy Lan và đứa bé, nhưng lúc này, cô lại phát hiện Lục Văn Bân không biết trở về lúc nào, còn ôm Cao Thúy Lan gào khóc?

Cô lần nữa luống cuống.

Lục Văn Bân trở về khi nào thế? Anh ta có phải đã thấy mọi chuyện không?

Còn nữa, Cao Thúy Lan trước khi chết nói, đã đem những chuyện đó của cô đều nói cho Lục Văn Bân biết, là thật hay giả.

Nếu như là giả, đương nhiên là tốt nhất rồi, nhưng nếu như là thật……

Không được! Cô phải lập tức chạy xuống, chí ít làm bộ trước, thăm dò xem Lục Văn Bân.

Nghĩ tới đây, Dương Liễu tranh thủ thời gian chạy xuống lầu bằng tốc độ nhanh nhất, cô không có trông thấy, camera ở ngay góc độ của ban công, vẫn luôn phát sáng……

- —- Lời của tác giả ——

Kết cục của Cao Thúy Lan mọi người có hài lòng không? Nhận đủ mọi hành hạ sỉ nhục bi thảm qua đời,

bộ dạng lúc chết còn khó coi như vậy……

Ác nhân nên có ác báo!

133. Chương 133

63133.

"Mẹ, sao mẹ lại nghĩ quẩn như vậy a!"

Dương Liễu từ cửa lớn chạy tới bên cạnh thi thể của đứa con trai và Cao Thúy Lan, nước mắt đầm đìa, quỳ xuống "bịch" một tiếng, vừa gào khóc vừa nói: "Dù bị hủy đi sự trong sạch, nhưng cũng đâu phải là lỗi của mẹ, sao mẹ phải tìm tới cái chết chứ?"

"Tại sao, tại sao mẹ còn dẫn theo con của con với Bân, nó còn nhỏ như vậy, còn chưa biết thế giới này to lớn như thế nào, sao mẹ lại nhẫn tâm để nó chết theo mẹ như vậy!"

"Mẹ đi rồi, còn dẫn theo đứa con yêu quý của con, mẹ muốn con sống sao đây!"

Dương Liễu khóc khàn cả giọng, biểu cảm rất khoa trương, tỏ ra đang đau khổ đến cực điểm, ai nhìn thấy cũng dễ dàng bị làm cho cảm động.

Nếu như không phải Lục Văn Bân sớm đã nhận được tin báo của Cao Thúy Lan, nếu không phải anh đã nhìn thấy trước khi Cao Thúy Lan và đứa con bị rơi xuống lầu từng tiếp xúc qua lại với Dương Liễu, có lẽ anh sẽ tin Dương Liễu đang đau khổ thật!

Nhưng giờ này khắc này, anh nhìn Dương Liễu, chỉ có cảm giác xa lạ và cực kỳ căm hận.

Anh vậy mà tới tận bây giờ mới phát hiện ra người cùng chăn gối với mình suốt thời gian qua lại là một diễn viên xuất chúng tới như vậy!

Mà anh, lại bị người phụ nữ này lừa gạt lâu như vậy, thậm chí vì người phụ nữ này, làm qua nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy?!

Trong lòng căm hận cùng bi thương quá nhiều, anh bật cười "Ha ha ha".

Trên đường trở về đây, anh còn nghi ngờ tin mà Cao Thúy Lan báo với anh, anh cho rằng có thể giữa bà với Dương Liễu xảy ra mâu thuẫn, bà vì tức giận, nghĩ không thông mà nói xấu Dương Liễu, dù sao từ lâu

mẹ anh cũng đã không vừa ý Dương Liễu rồi.

Nhưng bây giờ, mẹ anh đã chết, bà dùng cái chết để nói cho anh biết, Dương Liễu chính là một con quỷ sống!

Kỳ thật, trước đó, mẹ anh cùng Dương Liễu xuất hiện ở khu đèn đỏ anh đã hoài nghi Dương Liễu rồi. Cho dù là bị cưỡng ép, bị xâm hại thì cũng phải là Dương Liễu trẻ đẹp, tại sao Dương Liễu một chút thương tích cũng không có, mà người bị xâm hại lại là mẹ anh, một người đã lớn tuổi không còn nhan sắc?

Thì ra, đây đều là âm mưu của Dương Liễu!

Cô phải là một người độc ác như thế nào, mới có thể dùng thủ đoạn độc ác như vậy với một người đàn bà đã hơn 40 tuổi?!

"Bân, anh, anh cười cái gì?"

Tiếng cười của Lục Văn Bân khiến Dương Liễu có chút run sợ, cô ngước đôi mắt ướt lệ lên nhìn anh, yếu ớt nói: "Bân, anh đừng dọa em, mẹ và con của mình đã đi rồi, anh nén bi thương, đừng quá đau lòng."

"Tiện nhân!" Lục Văn Bân bỗng nhiên đứng lên, một cước đá vào người Dương Liễu: "Đã đến lúc này, cô còn giả bộ trước mặt tôi! Tôi thật sự rất hối hận, tại sao trên đời có biết bao nhiêu cô gái tốt, tôi lại cưới trúng một độc phụ như cô!"

"Cô cho rằng tôi không biết cô lén lút qua lại với thằng đàn ông khác ở sau lưng tôi hay sao? Cô cho rằng tôi không biết đứa con này căn bản không phải là con tôi hay sao? Cô tưởng tôi không biết chính cô đã đẩy mẹ tôi cùng đứa con xuống lầu hay sao? Con tiện nhân chết tiệt như cô! Bây giờ tôi chỉ hận không thể ngay lập tức xé xác cô ra!"

Lời của Lục Văn Bân, đã khiến Dương Liễu xác định được – Cao Thúy Lan nói với cô là đã nói hết mọi chuyện với Lục Văn Bân là thật.

Mà bây giờ bà ta đã chết, người sống thường sẽ tin tưởng lời của người chết, vì mọi người đều tin rằng lời của người chết là lời nói chân thật nhất.

Lục Văn Bân nhất định cũng nghĩ như vậy.

Nhưng trừ phi Cao Thúy Lan đã đưa cho anh chứng cứ gì đó, nếu không, sự nghi ngờ của anh cũng không làm được gì.

Người đã chết thì không thể mở miệng nói chuyện được, Dương Liễu cô không lẽ nói không lại người chết?

Vài giây ngắn ngủi, tâm tư của Dương Liễu đã thay đổi 180 độ.

Cô nhíu chặt lông mày, kêu lên: "Bân, anh nói cái gì? Cái gì mà em qua lại với thằng đàn ông khác? Cái gì mà con không phải của anh? Rồi cái gì mà em đẩy mẹ với con xuống lầu? Rốt cuộc anh đang nói hươu nói vượn gì vậy?"

"Mẹ chết em cũng rất buồn, con chết em còn đau lòng hơn, đứa con là do em mang thai suốt 10 tháng trời sinh ra, anh không thể chỉ vì một phút đau lòng mà nói những lời khó nghe như vậy được!"

"Hay là anh ở ngoài nghe được tin đồn bậy bạ gì?"

"Bân, em đối với anh như thế nào không lẽ anh còn không biết hay sao? Em vì anh mà phải chịu biết bao nhiêu ủy khuất, em vì anh mà mang thai sinh con, vì anh mà phải tha hương nơi đất khách quê người để trốn tránh, về nước thì bị mang tiếng là tiểu tam, phải khổ sở tìm mọi cách để Vân Bính Hoa và Tô Tương chuyển cổ phần cho em, còn bị ông nội và ba anh hắt hủi vì họ thích giá trị mà Vân Khuynh đem tới cho họ hơn em, còn xém chút mất mạng vì sinh con cho anh."

"Chờ mãi tới lúc anh với Vân Khuynh ly hôn, em mới được kết hôn với anh, vừa kết hôn thì anh phát sinh quan hệ với Triệu Thanh Thanh, em cũng nhịn, thậm chí cô ta còn mang thai con của anh, em cũng không ép cô ta bỏ cái thai đó, thậm chí anh còn vấn vương với Vân Khuynh, em cũng giúp anh có được cô ta, dù là không thành công, nhưng cũng là do anh mà, em đã phải chịu biết bao nhiêu ủy khuất, anh có biết không?"

"Vụ bị xâm hại, em cũng bị tổn thương mà? Dù em không bị thương về thể xác, nhưng xém chút nữa em cũng bị mấy thằng đàn ông ghê tởm kia xâm hại rồi, mặc dù em bị thương nhẹ hơn mẹ một chút, em cũng ráng gắng gượng đi qua chăm sóc cho mẹ, lúc đó có ai tới an ủi em không?"

"Lục Văn Bân, em vì anh bỏ ra nhiều như vậy, anh vì nghe những lời đồn đại bên ngoài mà nghi ngờ em, còn đạp em? Cuối cùng anh còn lương tâm không vậy?"

"Chẳng lẽ anh không biết những người bên ngoài bây giờ ai cũng mong chúng ta bất hòa để có cơ hội chế giễu chúng ta hay sao?"

"Còn nữa, anh nghi ngờ em ra tay giết hại mẹ anh với con của chúng ta? Là tại tinh thần của mẹ anh không được ổn định, ôm con của mình đi lên ban công, em vì muốn kéo mẹ lại, nhưng vì không kịp giữ mẹ lại nên mới xảy ra sự việc này, vậy mà anh lại nghi ngờ em ra tay giết hại bọn họ?"

"Nói một cách khác, cho dù em thật sự chán ghét mẹ anh, không lẽ em lại ra tay ngay trong nhà của mình, còn ở trước mặt anh hay sao? Hổ dữ không ăn thịt con a, em cũng là người làm mẹ, không lẽ em lại tàn ác tới nỗi ra tay với chính con ruột của mình? Lục Văn Bân, anh đang suy nghĩ gì vậy? Có phải anh bị điên rồi không?"

Mỗi câu nói của Dương Liễu đều được nói ra một cách đau lòng, như đã chịu rất nhiều ủy khuất, Lục Văn

Bân đúng là có chút động lòng, nhưng thi thể của mẹ anh và đứa con đang nằm dưới đất vẫn còn chưa lạnh.

"Dương Liễu! Cô không cần phải xảo biện để che giấu nữa! Tôi không phải nghe đồn mà những chuyện này đều do mẹ tôi chính miệng nói cho tôi biết, nếu không phải tôi đã sớm biết mọi chuyện, có thể bây giờ tôi còn nhịn không được mà vỗ tay khen cô diễn giỏi đó, mặc kệ bây giờ cô có nói gì, tôi cũng sẽ không tin cô nữa!"

"Cô hại chết mẹ và con tôi, cô chính là hung thủ giết người! Bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát, tố cáo cô lừa gạt, tố cáo cô giết người, cô cả đời này cũng đừng mong bước ra khỏi tù được! Nhưng trước hết, tôi phải ly hôn với cô, độc phụ như cô không xứng làm vợ của Lục Văn Bân này!"

Lục Văn Bân cũng là đang gạt Dương Liễu, anh không có chứng cứ, anh chỉ có một mẫu tin ngắn do mẹ anh gửi tới, không biết rõ đầu đuôi sự việc như thế nào, không thể chứng minh được điều gì, anh chỉ là đang giả vờ để xem Dương Liễu có nhận hay không!

Nhưng mặc kệ cô có nhận hay không, cuộc hôn nhân này, anh đã xác định phải ly hôn rồi.

Nếu như mọi chuyện đúng là do cô làm, anh nhất định sẽ bắt cô phải ngồi tù, cả đời này, anh cũng muốn nhìn thấy người phụ nữ này nữa.

Xem như mọi chuyện không phải do cô làm, nhưng mẹ anh chết, con anh chết, chứng tỏ cô là một ngôi sao chổi chỉ mang tới tai họa, ở bên cạnh cô chẳng phải anh cũng sẽ nguy hiểm tính mạng hay sao?

"Cái cái gì? Mẹ nói?" Dương Liễu làm ra bộ dạng như chịu phải một đả kích rất lớn: "Sao mẹ có thể nói những lời như vậy được?"

Cô bổ nhào vào thi thể của Cao Thúy Lan, nắm chặt quần áo của bà, không ngừng lay thi thể của bà: "Mẹ, tại sao mẹ lại vu oan hãm hại con? Mẹ mau tỉnh lại, tỉnh lại nói rõ chân tướng mọi việc với Văn Bân đi! Con có hãm hại gì mẹ đâu, sao mẹ lại vu oan con như vậy?"

"Phải, con thừa nhận, con có không thích mẹ, có hơi lãnh đạm lạnh nhạt với mẹ, nhưng con cũng đâu có đối xử tệ với mẹ! Mẹ bị ba đuổi ra khỏi nhà, con cũng đâu có bỏ rơi mẹ, cũng cho mẹ ở lại mà. Mẹ thường xuyên nổi giận với con con cũng nhịn, chỉ có khi nhịn không được mới nói lại vài câu thôi mà!"

"Mẹ bị xâm hại cũng đâu phải lỗi của con, hôm đó là mẹ muốn ra đường mà, tại sao lại đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu con, tại sao lại nói những lời hoang đường như vậy vu oan cho con?"

Dương Liễu đem hết toàn bộ sức lực, diễn vai mình là người bị hại vô cùng tinh tế.

Sở dĩ cô làm như vậy, không phải muốn được tiếp tục ở bên cạnh Lục Văn Bân mà là sợ anh báo cảnh sát, nếu thật sự báo cảnh sát, cảnh sát vào cuộc điều tra, chắc chắn sẽ xét nghiệm tử thi, lúc đó sẽ điều tra ra được chân tướng sự việc, vả lại trên người Cao Thúy Lan còn lưu lại rất nhiều dấu vết thương tích do cô

gây ra!

Nhưng cô không biết, Lục Văn Bân sớm đã muốn cùng cô tách ra, cho dù chứng cứ không được thành lập, anh cũng sẽ tìm cách khác để ly hôn với cô, huống hồ bây giờ đang có cơ hội tốt như vậy?

"Ý của cô là mẹ tôi vu oan cho cô?" Lục Văn Bân cười lạnh nói: "Mẹ tôi tôi hiểu rõ nhất, bình thường đúng là bà hơi có chút lòng dạ tiểu nhân, nhưng ép bà phải dùng cái chết để chứng minh, thì chắc chắn lời bà nói là thật. Muốn biết chân tướng mọi chuyện, chỉ cần đơn giản báo cảnh sát để cảnh sát điều tra, mọi chuyện sẽ sáng tỏ."

Ánh mắt anh dời qua nhìn vào thi thể của đứa con, lạnh lùng nói: "Còn đứa con này có phải của tôi hay không, chỉ cần làm giám định sẽ biết ngay. Dương Liễu, lần này cô đừng hòng lừa gạt được tôi nữa, lo mà chịu sự trừng trị của pháp luật đi!"

"Anh nằm mơ!"

Thấy mình khóc lóc diễn vai bị hại cũng không xoay chuyển được Lục Văn Bân, sắc mặt Dương Liễu lập tức thay đổi.

Cô đứng lên, một đôi mắt âm tàn hung ác nhìn chằm chằm Lục Văn Bân: "Anh muốn tôi ngồi tù? Hứ! Anh có chứng cứ gì? Anh không có chứng cứ thì cùng lắm chỉ có thể ly hôn với tôi thôi, anh tưởng tôi sợ ly hôn chắc?"

134. Chương 134

"Lục Văn Bân, anh đúng là ngu xuẩn tự đại như mẹ của anh vậy! Anh tưởng Dương Liễu tôi không có anh sẽ sống không nổi hay sao? Cái gì mà không xứng làm vợ của anh? Thật nực cười!"

Dương Liễu đưa tay lên, lau nước mắt giả tạo trên mặt mình, sửa sang lại tóc tai rối xù của mình, phủi đi tro bụi dính trên áo, chán ghét nhìn vết máu dính trên người mình, dùng đôi mắt khinh miệt nhìn Lục Văn Bân: "Anh nói tôi không xứng với anh, vậy ai mới xứng với anh? Nữ phục vụ ti tiện Triệu Thanh Thanh, hay là Vân Khuynh?"

"Lục Văn Bân, anh đừng tưởng bản thân mình tốt đẹp lắm! Anh chỉ là một công tử bột đốt tiền, chỉ biết xài tiền của gia đình, ngoài ra cái gì anh cũng không có, mà bây giờ Lục gia đã phá sản, anh ngay cả một tên ăn mày ở ven đường cũng không bằng!"

"Anh nghĩ anh còn có cái gì? Khuôn mặt đẹp trai ưa nhìn? Nói thật, dáng vóc của anh cũng không phải đẹp lắm đâu. Hôm đám cưới, anh làm chú rể, mặc bộ đồ làm lễ cũng xem như có chút khí chất, nhưng người ta Hoắc Nhất Hàng chỉ ăn mặc qua loa cũng khí thế ngời ngợi, mới là nam thần hạng nhất, mọi ánh mắt đều đổ dồn về anh ta, anh chẳng khác gì một thằng hề! Một phần trăm của người ta anh cũng không bằng!"

"Mà ngay cả kỹ thuật trên giường cũng không có, hàng thì vừa ngắn vừa nhỏ, sức cũng không có, lần nào cũng phải uống thuốc để trâu hơn được một chút! Lần nào quan hệ với anh xong tôi cũng phải chạy vào toilet dùng dụng cụ hỗ trợ mới thỏa mãn được mình. Nếu không phải vì muốn làm thiếu phu nhân của Lục gia, anh nghĩ tôi sẽ chịu làm vợ của anh sao!"

"Không sai, đứa con không phải của anh, nhưng chính xác là của ai tôi cũng không biết! Tôi ngủ qua với không ít đàn ông, nhưng ai cũng được hơn anh a! Đừng trách tôi, trách thì tự trách mình quá vô dụng đi thôi!"

"Đừng nói con của tôi không phải của anh, con của Triệu Thanh Thanh cũng có thể không phải của anh. Anh còn nhớ có lần dương vật anh bị đau tôi với anh đi khám không? Kết quả là tôi đi lấy giùm anh, kết quả cho thấy anh không có khả năng có con!"

"Cô, cô nói cái gì?" Lục Văn Bân mở to hai mắt, không tin nhìn Dương Liễu, hỏi: "Sao tôi lại có thể không có khả năng có con được. Hôm đó rõ ràng cô đã gọi điện nói với tôi là tôi hoàn toàn khỏe mạnh mà?"

"Tôi đương nhiên phải nói anh khỏe mạnh bình thường rồi, lúc đó tôi đang có bầu mà?" Dương Liễu cười khinh bỉ, nói: "Nói anh ngu đúng là không sai mà, không lẽ đáp án đơn giản vậy mà cũng không nghĩ ra được hay sao?"

"Được rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều, chẳng phải anh nói muốn ly hôn sao? Bây giờ lập tức ly hôn, một tên phế vật gia đình phá sản như anh, anh nghĩ tôi còn muốn đi theo anh sao? Nhưng anh nên nhớ, căn biệt thự này lúc mua chỉ ghi tên của một mình tôi, vả lại tôi ngoại tình anh không có chứng cứ, nhưng anh ngoại tình với Triệu Thanh Thanh thì cả Vinh thành này đều biết, mà ả ta thì còn sống sờ sờ kia, ly hôn anh đừng mong được chia một cắc nào!"

"Ngày mai đi, sáng sớm ngày mai, tôi ở cục dân chính chờ anh, cả hai bản hôn thú đều ở chỗ tôi, ngày mai sẽ đổi cả hai bản thành bản ly hôn, mai sáng 9 giờ, nếu anh không tới thì anh chính là con rùa rút đầu!"

"Còn về phần anh nói muốn tố cáo tôi, bắt tôi ngồi tù, anh có chứng cứ sao? Nếu không có chứng cứ thì anh làm gì được tôi? Tòa án với tù giam cũng đâu phải của anh?"

"Còn bây giờ thì đem theo thi thể của bà già phế vật này biến ra khỏi nhà tôi, nhìn thôi đã bực mình rồi! Nếu không phải anh nói Lục gia anh sớm sẽ có lại tiền, nhanh chóng biến thành phượng hoàng bay lên cao, tôi sẽ đi theo anh hay sao? Phế vật, lừa đảo! Lập tức xéo ra khỏi nhà tôi, để tôi còn tìm thanh xuân khác!"

Lục Văn Bân đứng im tại chỗ, sắc mặt xám xịt u ám.

Đả kích lúc Dương Liễu trở mặt đối với anh còn lớn hơn so với lúc Lục gia phá sản!

Lời của cô, đã chứng minh những gì mẹ anh nói là đúng – Cô đúng là một nữ nhân ti tiện mặt dày, từ lúc bắt đầu lại gần anh đã có tính toán, vì muốn bước vào hào môn của Lục gia, muốn dựa vào hào quang của Lục gia để thỏa mãn tư tâm của mình.

Cô chính là một con quỷ ích kỷ mưu mô, lúc ở Lục gia, lợi dụng Vân Bính Hoa và Tô Tương thiên vị cô mà ức hiếp Vân Khuynh, sau khi chiếm được lợi ích, lúc Vân gia gặp nạn, Vân Bính Hoa và Tô Tương hết tiền, lập tức hắt hủi bỏ rơi họ, bây giờ đối với Lục gia cũng tương tự như vậy!

Căn bản cô không hề có một chút tình cảm nào với anh, mọi chuyện cô làm đều là vì chính bản thân cô.

Một ả kỹ nữ thối tha bên trong toàn là thịt thối như cô, vậy mà anh lại để cô lừa lâu như vậy, còn tưởng rằng cô thật sự yêu anh, còn tưởng rằng dù cô không tài giỏi được như Vân Khuynh nhưng ít ra cũng là một cô gái hiền lành lương thiện.

Anh đúng là ngu, một cô gái lương thiện sao có thể làm ra nhiều chuyện xấu như vậy. Cô căn bản chính là một con rắn độc! (Giờ anh mới biết anh ngu hả Bân =)))

"Cái con tiện nhân chết tiệt này, tao, tao đánh chết mày!" Lục Văn Bân bị chọc tới điên tiết, không quan tâm gì nữa, tiến lên túm lấy Dương Liễu định đánh cô.

Dương Liễu ngược lại không hề sợ hãi, dí sát mặt vào mặt anh, nói: "Anh dám đánh tôi, anh đánh đi đánh đi! Anh đánh tôi chính là bạo lực gia đình, lúc ra tòa ly hôn tôi càng có lợi. Tốt nhất là anh nên đánh chết tôi, nếu không tôi sẽ tìm đủ mọi cách khiến anh không thể tiếp tục ở lại Vinh thành này. Đánh chết tôi anh sẽ phải đền mạng, anh dám không?"

Lục Văn Bân siết chặt nắm đấm đưa lên cao, tiếng xương tay kêu răng rắc.

Cuối cùng lại không dám ra tay.

Dương Liễu đẩy anh ra, châm chọc nói ra bốn chữ: "Phế vật! Hèn nhát!"

Sau đó cô xoay người, đắc ý đi vào biệt thự, vừa đi vừa lắc mông, mặc kệ đứa con do chính mình sinh ra đang chết trên vũng máu.

Cuối cùng Lục Văn Bân chỉ biết đem thi thể của Cao Thúy Lan rời khỏi biệt thự, anh không dám đưa thi thể bà về nhà cũ Lục gia mà tìm một nhà mai táng gần đó hỏa thiêu thành tro, trở về gặp Triệu Thanh Thanh, nhờ Triệu Thanh Thanh ra mặt, dùng tiền kiếm người về Lục gia đem tro cốt của lão gia tử cũng hỏa thiêu, đem hai hủ tro cốt mai táng ở một nghĩa trang cách khá xa thành phố.

Sau đó, anh rút sạch túi đi đến cục dân chính, làm thủ tục ly hôn với Dương Liễu.

Từ nghĩa trang trở về, anh trở về chỗ của Triệu Thanh Thanh, chỉ sau vài tiếng ngắn ngủi, anh bất ngờ khi căn biệt thự đã đổi chủ.

Mới vào ở là một đôi vợ chồng trung niên, người chồng thì hiền lành nhưng người vợ thì khá khó tính, chỉ

nói vài câu qua loa là Triệu Thanh Thanh đã bán căn biệt thự này cho họ liền đuổi anh ra ngoài.

Anh xông vào định hỏi thêm vài câu thì ngay lập tức vị giội cho một chậu nước bẩn!

Điện thoại di động vang lên, anh mở ra xem, là tin nhắn của Triệu Thanh Thanh: "Đứa con không phải của anh, tôi đã phá thai rồi! Tôi không yêu anh, tôi chỉ yêu tiền của anh thôi, đừng tìm tôi nữa! Cũng xem như chưa từng quen biết qua tôi."

Mưa càng lúc càng lớn, Lục Văn Bân bây giờ như một con chó lang thang không nơi nương tựa, chỉ trong phút chốc anh đã mất hết tất cả.

Không may cho anh, dù mưa lớn như thế nào, những tên đòi nợ cũng không bỏ cuộc, sau khi tìm được Lục Văn Bân, họ ở bên đường đánh anh một trận tơi bời khói lửa, kinh khủng nhất là có một tên đã vào ngay chỗ hiểm của anh, phế bỏ anh!

Cho đến khi cảnh sát xuất hiện, mấy tên giang hồ đánh anh mới gấp rút chạy trốn.

Rạng sáng, Lục Văn Bân được đưa tới cục cảnh sát, thay một bộ quần áo sạch sẽ, vết thương ngoài da đã được xử lý.

Mắt anh sưng rất nghiêm trọng, cả thân thể run không ngừng, miệng thì không ngừng lập đi lập lại: "Là do ả tiện nhân đó hại tôi! Tôi muốn kiện cô ta, cô ta là hung thủ giết người!"

"Anh nói ai giết chết ai?" Cảnh sát kiên nhẫn hỏi thăm.

"Dương Liễu! Chính là cô ta! Chính là ả tiện nhân đó, cô ta đẩy mẹ tôi và đứa con xuống lầu, cô ta đã giết chết mẹ tôi, còn giết chết cả đứa con do cô ta đích thân mang nặng đẻ đau, cô ta chính là con rắn độc, cô ta chính là ma quỷ, là kỹ nữ thối tha ác độc nhất!" Cảm xúc của Lục Văn Bân đang rất kích động: " Còn có Triệu Thanh Thanh, cô ta nói thích tôi, thích tôi ròng rã 5 năm trời, cái gì cũng nguyện làm vì tôi, cuối cùng thì sao? Cũng là vì tiền của Lục gia mà thôi, đã vậy đứa con cũng không phải của tôi, không phải của tôi!"

"Lục Văn Bân, anh tỉnh táo lại một chút, khống chế cảm xúc của mình lại." Cảnh sát không có kiên nhẫn nghe Lục Văn Bân nói nhảm, chỉ quan tâm tới sự việc liên quan tới vụ án: "Anh nói Dương Liễu vừa giết chết mẹ anh và một đứa bé, anh có chứng cứ hay nhân chứng gì không?"

"Tôi chính là nhân chứng!" Lục Văn Bân nói: "Tôi tận mắt nhìn thấy ả kỷ nữ đê tiện đó đẩy mẹ tôi và đứa con xuống lầu, tôi tận mắt nhìn thấy."

"Vậy vật chứng đâu?" Cảnh sát hỏi.

"Vật chứng tôi cũng có!" Lục Văn Bân nói, lấy điện thoại di động ra: "Mẹ tôi trước khi chết có gửi cho tôi một tin nhắn, nói nếu như bà có xảy ra chuyện gì là do Dương Liễu hại bà!"

Cảnh sát sau khi chụp lại tin nhắn trong điện thoại, liền nói với Lục Văn Bân: "Lục Văn Bân, có phải bây giờ anh muốn kiện vợ trước của anh, tố cáo cô ta giết chết mẹ anh và đứa con không? Nếu đúng như vậy tôi sẽ cùng với bộ hình sự lập án, nhưng anh nên nhớ, anh phải chắc chắc anh không phải do nhất thời kích động mà vu khống người khác, vu khống cũng là phạm tội!"

"Đứa bé đó không phải con tôi!" Lục Văn Bân giải thích một câu, liền hung tợn nói: "Đúng, tôi muốn kiện cô ta! Tôi không vu khống, cô ta chính là hung thủ giết người! Tôi sẽ thu thập càng nhiều chứng cứ càng tốt, vì cô ta tới Lục gia chúng tôi mà Lục gia mới phá sản, vì cô ta mà Lục Văn Bân tôi mới thảm như ngày hôm nay, cô ta đã lừa hết toàn bộ tiền của tôi, tôi phải bắt cô ta trả lại toàn bộ cho tôi."

"Lục Văn Bân, tôi phải nhắc nhở anh." Cảnh sát nói: "Tài sản của anh và Dương Liễu trong lúc ly hôn đã phân định rõ ràng, tài sản của Dương Liễu là của Dương Liễu, cho dù tội mưu sát thành lập, tài sản của cô ấy cũng không thuộc về anh, nếu tội lừa gạt thành lập, tài sản cũng sẽ được sung công."

Lục Văn Bân sửng sốt một chút, anh còn tưởng sau khi kiện thành công Dương Liễu, số tài sản đó sẽ thuộc về anh, lúc đó anh sẽ có chút tiền để theo đuổi Vân Khuynh.

Nhưng thì ra số tiền đó dù anh có làm gì cũng không có được?

Anh cắn răng, oán hận nói: "Coi như sung công, cũng không thể để lại con ả kỹ nữ đó! Con rắn độc như ả ta nếu còn tự do tự tại bên ngoài không biết sẽ còn làm hại bao nhiêu người vô tội, đồng chí cảnh sát, mấy anh hãy bắt tạm giam Dương Liễu, tôi rất nhanh sẽ tìm được chứng cứ, bắt ả ta phải đền tội!"

135. Chương 135

Đi ra cục cảnh sát, Lục Văn Bân đứng ở đầu đường, nhìn có vẻ rất thảm hại, không biết nên đi về đâu.

Đúng ra anh nên ra nước ngoài tìm Lục Bác Dương, nhưng đã thê thảm đến mức này, anh không cam tâm!

Cao Thúy Lan chết, Triệu Thanh Thanh bỏ chạy, Dương Liễu ly hôn với anh, anh ngoại trừ chiếc nhẫn cưới kim cương giá trị hơn 10 vạn, một chiếc đồng hồ kim cương khoảng 28 vạn, một chiếc xe đua 8 triệu, ngoài ra anh chẳng còn gì. Bỗng cảm thấy ở dưới hơi đau nhức, anh nghĩ mình nên đến bệnh viện kiểm tra, nhưng anh lại sợ bác sĩ sẽ nói với anh những điều anh không muốn nghe.

Đứng yên tại chỗ một hồi lâu, anh quyết định, lái xe đến thành Châu Báu.

Anh bán chiếc nhẫn và đồng hồ, đem đổi thành một chiếc nhẫn kim cương khác, đi đến tiệm bán quần áo

mua một bộ quần áo khác, rửa mặt sạch sẽ, chỉnh trang lại trang phục, lấy lại tinh thần, đi đến nhà cũ của Vân gia.

Hôm nay là cuối tuần, Vân Khuynh không cần bận rộn công việc ở phía công ty, mà về nhà cũ bên này, giám sát công ty trang trí đang hoàn thành khâu cuối cho căn nhà mới của cô và Hoắc Nhất Hàng.

Người của công ty sửa chữa khá đông, ra vào tương đối tấp nập, người gác cổng chỉ tùy tiện nhìn qua một chút là cho vào, mà Lục Văn Bân lại ăn mặc chỉnh tề, người gác cổng tưởng là nhà thiết kế bên công ty sửa chữa nên cũng cho vào.

Vân Khuynh đứng trong hoa viên, đang nhìn nhân viên trang trí loại hoa mà cô thích ở vị trí thích hợp. Lục Văn Bân đi tới, trông thấy cô, cảm xúc lập tức có chút kích động.

"Khuynh Khuynh!" Anh hô, âm thanh có chút khàn khàn.

Trong ánh nắng của buổi sáng sớm, Vân Khuynh mặc bộ quần áo mùa xuân, đang mỉm cười nhẹ nhàng nói gì đó với người làm vườn, gió thổi nhẹ qua làn tóc mềm mại của cô, Vân Khuynh lúc này thanh tao xinh đẹp như một nữ thần mà Lục Văn Bân không bao giờ chạm tới được!

Nghe được giọng nói quen thuộc, Vân Khuynh hơi sửng sốt, cô nhíu mày, quay lại nhìn Lục Văn Bân.

Sau khi xác định người nam nhân đứng ở đó là người mà cô không muốn gặp chút nào, cô lạnh lùng hỏi: "Lục Văn Bân? Anh đến đây làm gì? Ai cho anh vào đây?"

Sau khi tỏ ra lạnh lùng, Vân Khuynh liền sửng sốt bất ngờ, cô biết Lục gia đã phá sản, bộ dạng nghèo túng khổ sở của Lục Văn Bân cũng không có gì là lạ, nhưng sao mặt anh lại sưng như đầu heo thế này? Còn mặc quần áo chỉnh tề như vậy đến tìm cô, lẽ nào muốn tìm cô giúp đỡ?

"Khuynh Khuynh, anh có vài lời muốn nói với em, chúng ta có thể tìm chỗ nào yên tĩnh một chút để nói chuyện không?" Lục Văn Bân vừa nói vừa cố gắng nở nụ cười chân thành, nhưng vì khuôn mặt sưng phù của anh, nụ cười chân thành ngược lại trở nên rất quái dị.

"Không cần tìm chỗ nào yên tĩnh, tôi với anh không có gì để nói!" Sau khi nói một câu lạnh lùng, Vân Khuynh liền tỏ ý tiễn khách: "Tôi đã nói rồi, từ nay về sau tôi với anh không quen biết gì nhau, tôi không quen biết anh, mời ra khỏi nhà tôi!"

Cách gọi "Khuynh Khuynh" này, phát ra từ miệng của Hoắc Nhất Hàng cô cảm thấy rất ấm áp và ngọt ngào, nhưng phát ra từ miệng của Lục Văn Bân cô lại cảm thấy rất khó chịu, không được tự nhiên.

"Khuynh Khuynh, vậy anh nói luôn ở đây!" Lục Văn Bân tranh thủ bước một bước dài về phía trước: "Khuynh Khuynh, anh"

“Anh có thể đừng kêu tôi thân mật như vậy được không? Tôi không quen biết anh!” Vân Khuynh nói rất lạnh lùng.

Lục Văn Bân: “Khuynh Khuynh, em không thể đối xử với anh như vậy, anh”

Vân Khuynh: “Mong anh gọi tôi là cô Vân hoặc là Hoắc phu nhân!”

“Hoắc phu nhân?” Lục Văn Bân nghe được 3 chữ này liền có chút không vui: “Hoắc phu nhân? Em thật sự thích Hoắc Nhất Hàng sao? Em không thể thích Hoắc Nhất Hàng được! Em là người phụ nữ của anh, của anh!”

“Lục Văn Bân, tôi có thể nghĩ là do Lục gia phá sản nên anh phải nhận đả kích quá lớn, nên bây giờ tinh thần không được bình thường không? Từ khi nào mà tôi là người phụ nữ của anh vậy? Chẳng phải đó giờ người phụ nữ của anh luôn là Dương Liễu hay sao?” Vân Khuynh hơi mất kiên nhẫn, nói: “Lục Văn Bân, nếu anh tới đây chỉ để nói những lời nhảm nhí này với tôi thì xin lỗi, tôi không rảnh, mời anh đi cho!”

“Vân Khuynh, anh biết chuyện của anh và Dương Liễu đã làm em đau lòng khó quên, nhưng mọi chuyện đều do con kỹ nữ Dương Liễu đê tiện đó gạt anh a! Từ khi bắt đầu mọi chuyện cô ta đã có tính toán, vì muốn đoạt được cổ phần Vân gia mà gạt anh, dụ dỗ anh kết hôn với em trước, mọi chuyện hãm hại em từ trước tới giờ đều do cô ta làm, không phải cô ta làm cũng là do mẹ anh làm, anh chưa từng làm gì hết.”

“Vân Khuynh, sau khi ly hôn với em anh rất hối hận, thật sự rất hối hận, so với con kỹ nữ đê tiện Dương Liễu đó, em còn tốt hơn gấp ngàn lần gấp vạn lần. Đứa bé trong bụng cô ta không phải của anh, cô ta là một con kỹ nữ thối nát, đã quan hệ với rất nhiều thằng đàn ông khác, đứa bé đó là con của ai cô ta cũng không biết. Cô ta còn giết chết mẹ của anh cùng đứa bé! Cô ta là hung thủ giết người!”

“Cô ta chính là sao chổi mang lại điềm xui, từ khi anh quen biết với cô ta Lục gia không được gì tốt mà càng lúc càng đi xuống, bây giờ Lục gia phá sản cũng là do cô ta!”

“Vân Khuynh, trước đây là do anh có mắt như mù, yêu thương cô ta, phụ bạc em. Bây giờ anh biết sai rồi, anh sẽ giúp em trả thù cô ta, bắt cô ta phải ngồi tù, cả đời cũng không bước ra ngoài được!”

“Vân Khuynh, anh yêu em, em trở về bên cạnh anh đi được không? Trước đây chúng ta từng là vợ chồng, ít nhiều cũng có tình cảm với nhau mà. Anh hứa từ nay về sau sẽ đối xử với em thật tốt, một lòng một dạ yêu thương em, em gả cho anh một lần nữa được không?”

Nói đến đây, Lục Văn Bân lấy chiếc nhẫn kim cương vừa mua từ trong túi quần ra, quỳ một chân xuống trước mặt Vân Khuynh, nhìn cô bằng ánh mắt chờ mong.

Sao Vân Khuynh có thể ngờ được, hôm nay Lục Văn Bân tìm cô là muốn cầu hôn cô.

Đây quả thực là trò cười nực cười nhất mà cô từng gặp!

Người đàn ông này có phải bị điên rồi không? Lúc này mà đến tìm cô hi vọng hai người có thể trở về bên nhau?

Có phải anh cảm thấy bản thân mình rất tốt đẹp không?

—— Vân Khuynh nghĩ vậy, cũng nói ra giống vậy.

"Lục Văn Bân, đầu óc anh có vấn đề hay gì vậy, anh vậy mà đi cầu hôn tôi? Anh không cảm thấy hành động này của anh rất nực cười hay sao? Anh nhìn ra bộ mặt thật của Dương Liễu rồi thì sao? Cảm thấy tôi tốt hơn cô ta rồi à?"

"Anh cảm thấy hối hận, biết mình sai, liền chạy tới xin lỗi tôi. Anh nghĩ chỉ cần làm vậy tôi sẽ trở lại, tiếp tục ở bên một tên cặn bã như anh hay sao?"

Vân Khuynh càng nói càng kích động, không phải cô không thể khống chế cảm xúc của mình, mà hành động của Lục Văn Bân khiến cô cảm thấy rất buồn nôn!

"Lục Văn Bân, nếu như trước đây tôi nói chưa đủ rõ ràng thì bây giờ tôi nói lại lần nữa, tôi Vân Khuynh cùng Lục Văn Bân anh, không có một chút tình cảm gì. Trước đây tôi gả cho Lục Lục Văn Bân anh cũng là vì thông gia thương nghiệp thôi, tôi giúp đỡ Lục gia anh cũng vì muốn được sống yên ổn qua ngày thôi."

"Nhưng Lục gia các người lại không đối đãi tốt với tôi, mấy người ức hiếp tôi, chèn ép tôi, lợi dụng tôi, còn định hủy hoại tôi, mấy người nghĩ tôi có bị ngu không mà tiếp tục ở lại Lục gia chờ chết?"

"Lúc tôi với anh ly hôn, tôi đã vạch định ranh giới rất rõ ràng, đối với tôi anh là một cơn ác mộng khủng khiếp đã qua rồi, tôi không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh nữa, vì với tôi, anh chẳng là cái thá gì!"

"Còn nữa, tôi không ngại nói với anh, Lục gia anh ai cũng tự cao tự đại, làm đầy chuyện ác, chuyện Lục gia phá sản, tôi cũng có phần tham gia, liên quan đến hạng mục đầu tư ở nước ngoài, chính tôi đã loan tin đi khắp nơi, nếu không tại sao Lục gia mấy người 1 phút trở tay cũng không có!"

"Anh mặc dù đã từng là người chồng trên danh nghĩa của tôi, nhưng anh không hiểu tôi chút nào, Vân Khuynh tôi a, là người có ân báo ân, có thù báo thù, Lục gia mấy người hạ độc thủ với tôi, không lẽ tôi không biết báo thù hay sao?"

"Còn về chuyện Dương Liễu lừa gạt anh, đó là chuyện của anh với cô ta, không liên quan gì tới tôi, anh đừng nói gì mà giúp tôi báo thù, tôi không cần anh làm bất cứ chuyện gì vì tôi, đơn giản, tôi cũng chả cần anh!"

"Cuối cùng, mong anh nhớ kỹ, tôi đã kết hôn, hiện tại tôi là vợ của Hoắc Nhất Hàng, sau này mong anh đừng tự chạy đến đây làm mấy chuyện như vậy, nếu không tôi sẽ không nói chuyện khách sáo với anh nữa đâu."

Nói xong, Vân Khuynh liền xoay người, đi vào trong biệt thự.

Lục Văn Bân không cam tâm với kết quả như vậy, anh đã nghĩ, chỉ cần xin lỗi đàng hoàng, theo đuổi lại Vân Khuynh, Vân Khuynh sẽ trở về bên cạnh anh, Vân Khuynh là phúc tinh, là người có năng lực, chỉ cần có cô giúp sức, anh có thể gây dựng lại mọi thứ một cách dễ dàng.

Thế nhưng Vân Khuynh lại chẳng thèm ngó ngàng gì tới anh?!

Sao cô có thể không ngó ngàng gì tới anh như vậy?

Anh nhanh chóng chạy về phía trước, nắm lấy tay Vân Khuynh: "Vân Khuynh, em không thể bỏ đi như vậy được! Em trở lại bên cạnh anh đi được không? Em đeo chiếc nhẫn này vào đi. Có phải bây giờ em chê anh nghèo, không có tiền không? Anh nói cho em biết, anh chưa phải mất hết mọi thứ đâu, ba anh đang ở nước ngoài, ông ta cất giấu rất nhiều tiền ở ngân hàng nước ngoài, đợi anh qua đó lấy số tiền đó về, với năng lực của em, chúng ta có thể gây dựng lại mọi thứ thật huy hoàng. Em tin anh đi."

"Lục Văn Bân, anh buông tôi ra!" Vân Khuynh dùng hết sức muốn rút tay ra, nhưng Lục Văn Bân nắm rất chặt, xương tay cô đều bị nắm đến kêu răng rắc, Vân Khuynh nổi giận: "Lục Văn Bân, tôi nghĩ là anh bị điên rồi! Anh nên đến bệnh viện tâm thần khám đi. Nếu anh còn không buông ta tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Vậy em chấp nhận lời cầu hôn của anh đi, em đeo chiếc nhẫn này vào, sau đó đi làm thủ tục ly hôn với Hoắc Nhất Hàng, đi, bây giờ đi liền!" Lục Văn Bân không chịu buông ra.

Vân Khuynh không còn cách nào khác, tình thế cấp bách, chỉ biết cắn thật mạnh vào bàn tay của Lục Văn Bân.

"A!" Lục Văn Bân bị cắn đến đau nhức, cuối cùng cũng buông ra. Lúc Vân Khuynh định chạy vào biệt thự thì đúng lúc Hoắc Nhất Hàng, Tống Tây Hoa và Giang Mạc Thần đi tới, Vân Khuynh thấy họ liền đẩy Lục Văn Bân một cái, nhanh chân chạy về phía Hoắc Nhất Hàng.

Lúc Hoắc Nhất Hàng đi tới, thấy Vân Khuynh đang nói chuyện với một người đàn ông đang quay lưng về phía họ, anh còn tưởng là nhân viên sửa chữa, cho đến khi người đàn ông đó la lên một cách đau đớn, anh mới nhận ra người đó là Lục Văn Bân đã lâu rồi không gặp.

Ánh mắt của anh run lên, anh chạy nhanh về phía trước, ôm Vân Khuynh vào lòng mình.

136. Chương 136

"Lục Văn Bân, mày đến đây làm gì?"

Hoắc Nhất Hàng phẫn nộ nạt một tiếng, ngữ khí không thể lạnh lùng hơn nữa.

Lục Văn Bân bị dọa đến đơ người, xém tí đái ra quần.

Nhưng, hắn vẫn kiên trì nắm lấy chiếc nhẫn, tiến lên một bước, nói: "Con không phải đến tìm chú, con đến tìm Khuynh Khuynh."

"Cái gì? Còn dám gọi em tôi "Khuynh Khuynh"? "Khuynh Khuynh mà mày cũng được phép gọi sao? Đồ khốn!"

Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh còn chưa kịp nói gì, Giang Mạc Thần đã tức giận lên tiếng trước.

Anh ta xông lên túm lấy áo của Lục Văn Bân, vô cùng tàn ác nói: "Lục Văn Bân, mày cũng không nhìn xem bộ dạng hiện tại của mày, còn dám đến làm phiền em gái tao? Có phải mày chán sống rồi không? Sao? Mày cũng muốn giống như ông mày, mẹ mày và đứa con đó hả, chết khó coi đến thế sao?"

"Sao…sao anh biết mẹ và con tôi chết rồi?" Lục Văn Bân kinh ngạc hỏi lại Giang Mạc Thần.

Cao Thúy Lan và đứa trẻ đều chết tại nhà, lúc đó người còn sống trong nhà ngoài hắn và Dương Liễu ra chỉ còn hai người giúp việc, Dương Liễu chắc chắn cảnh cáo qua người giúp việc không được đem chuyện có người chết ở biệt thự nói ra bên ngoài, sau đó anh ta đến cục cảnh sát, ra khỏi cục cảnh sát rồi mua nhẫn và quần áo thì qua đây luôn, thời gian ngắn như vậy, sao Giang Mạc Thần biết tin con hắn và Cao Thúy Lan chết được chứ?

Giang Mạc Thần chỉ cười móc miệng lên: "Ở Vinh Thành, còn có chuyện gì mà bổn thiếu không biết chứ?"

Nói xong, anh lại cười nói: "Lục Văn Bân, tôi không những biết mẹ mày chết, còn biết đứa con đó đã chết, tôi còn biết đứa trẻ đó vốn dĩ chả phải con ruột mày, khi tụi bây lần đầu tiên vu khống cho em gái tôi là người thứ ba, tôi cũng từng nói qua, Dương Liễu cái loại một chân đạp hai thuyền, ai cũng có thể đụng vào con tiện nhân đó, cũng chỉ có loại ngu như mày mới không biết gì, mù con mắt xưng nó làm nữ thần mà bái lạy!

Sao rồi! Giờ biết mình bị cắm nhiều sừng trên đầu, mới thấy em gái tôi tốt sao? Còn muốn về đây tranh đoạt với Nhất Hàng ca của tôi sao?

Cũng không coi giờ đây mình giống thứ gì, góc tường của Nhất Hàng ca, là thứ mà Lục Văn Bân mày có thể đào, có thể đụng vào sao? Cái loại người không tiền rồi thì cũng chả còn cái quái gì hết, đến cả con ăn mày bên lề đường chưa chắc đã ngó tới ngươi, cóc ghẻ còn dám trèo cao, dám ăn thịt thiên nga, vác cái mặt đến tìm em gái tôi? Khốn nạn, giờ còn dám nằm mơ giữa ban ngày!"

Giang Mạc Thần vốn nổi tiếng là người nói năng thẳng thắng, hắn điên, thì có cái vốn để điên, Lục Văn Bân trong mắt hắn, chỉ là đống cứt chó thối, nên chả có chút nghi kỵ nào!

Cho nên, hắn vừa "Sỉ nhục" Lục Văn Bân, một bên dùng ngón tay thon dài của hắn, móc lấy cổ áo của Lục Văn Bân.

"Lục Văn Bân, mày rốt cuộc lấy đâu ra dũng khí để vác mặt đến đây thế, đúng là một thân dơ bẩn hèn hạ mà mày chả nhìn ra sao?"

Nếu bị kẻ khác nói như vậy, Lục Văn Bân nhất định sẽ phản bác lại, nhưng đáng tiếc người nói anh ta lại là Giang Mạc Thần, Giang Thiếu Gia nổi tiếng không chỉ ở Vinh Thành mà còn toàn nước, cho dù là thời kì thịnh vượng của Lục Gia, hắn còn không dám đối kháng với Giang Mạc Thần, huống hồ giờ Lục Gia phá sản, hắn thật sự là không có bản lĩnh đó?

Hắn chỉ dám đẩy tay Giang Mạc Thần ra, rụt rè nói: "Giang Thiếu, anh đừng nói khó nghe như thế! Tôi và Vân Khuynh có nền tảng tình cảm, chúng tôi từng là vợ chồng, tôi đến tìm cô ấy có gì là không được? Tôi đâu phải đến tìm anh!"

Nói xong, hắn hướng mắt nhìn vào người Vân Khuynh, thấy cô đang dựa vào lòng của Hoắc Nhất Hàng, lại có bộ dạng vô cùng thân mật với Hoắc Nhất Hàng, sắc mặt hắn cũng khó coi: " Vân Khuynh, hôm nay anh thật lòng thật ý đến cầu hôn em, cũng là móc hết ruột gan để nhận sai với em, chỉ cần em đồng ý trở về bên anh, làm lại từ đầu, chuyện tình cảm phát sinh giữa em và Hoắc Nhất Hàng, anh có thể không tính toán!"

"Mày nói gì? Mày đến cầu hôn Vân Khuynh?" Tống Tây Hoa nghe Lục Văn Bân nói vậy, cũng nhìn không được lên tiếng: "Mày còn có tư cách để cầu hôn với Vân Vân? Mày quên mày và Lục Gia đã từng đối xử ra sao với Vân Vân? Lục Văn Bân, Giang thiếu nói không sai, sao mày vô liêm sỉ thế?"

"Mày lại dám mong Vân Vân tha thứ cho mày? Còn nói không so đo tính toán chuyện phát sinh giữa Vân Vân và Hoắc Tổng? Vân Vân và Hoắc Tổng vốn là vợ chồng, lập tức tổ chức hôn lễ rồi, bọn họ…phát sinh ra chuyện kinh thiên động địa gì, còn cần mày cho phép? Còn sợ mày để ý? Mày mẹ nó mày tưởng mày là ai?"

"Anh lại là ai? Dựa vào gì mà xưng hô thân mật như vậy với người đàn bà của tôi?" Lục Văn Bân liếc mạnh Tống Tây Hoa: "Tôi cảnh báo anh, đừng lo chuyện bao đồng, con lạc đà ốm sắp chết còn hơn cả con ngựa, Lục gia dù có phá sạn, xử lý thứ nhãi răng như anh vẫn đủ thủ đoạn đó!"

"Lục Văn Bân! Anh còn dám uy hiếp Tây Hoa? Thật là không biết liêm sỉ, chưa từng gặp qua người mà vô liêm sỉ như anh!" Vân Khuynh thật không muốn để ý đến Lục Văn Bân, ngẩng đầu nói với Hoắc Nhất Hàng: "Nhất Hàng, em thấy hắn là con chó điên, chúng ta và chó điên nói nhiều làm gì? Em lập tức gọi điện thoại kêu bảo vệ qua đây, đuổi tên chó điên này đi!"

"Khuynh Khuynh, chuyện thế này, không cần em ra tay, anh sẽ xử lý." Hoắc Nhất Hàng nói: "Anh dẫn em vào phòng nghỉ ngơi trước, mới xử lý tên rác rưởi này." Nói xong, Anh đẩy Vân Khuynh vào trong biệt thự.

Vân Khuynh gật đầu không nhìn Lục Văn Bân thêm nữa, cô biết nếu chỉ đơn thuần đuổi Lục Văn Bân đi, có thể anh còn có cơ hội quay lại tìm cô, chi bằng để Hoắc Nhất Hàng xử lý sẽ tốt hơn, giờ Hoắc Nhất

Hàng là chồng cô, người xử lý Lục Văn Bân thật là không còn ai hợp hơn anh.

Trước đây, cũng quá may mắn rời khỏi nhà họ Lục, không ngờ rằng tính cách Lục Văn Bân lại méo mó thành như thế, còn may cô rút sớm… chỉ hy vọng sau này, cô sẽ không nhìn thấy loại người như Lục Văn Bân nữa.

Lục Văn Bân vốn không muốn bỏ cuộc như vậy, nhìn thấy Vân Khuynh đi qua hắn, hắn lại bị Giang Mạc Thần cản lấy không được tiến gần cô, liền vội la lớn: " Vân Khuynh, Vân Khuynh em không thể đối xử với anh như vậy! Lúc đầu là em tự nguyện chọn gả cho anh, em đối với anh có tình cảm mà, anh không tin tình cảm của em kết thúc sớm như vậy, em cho anh thêm cơ hội đi, anh nhất định không phụ em nữa đâu, gì mà Dương Liễu, Triệu Thanh Thanh anh không cần ai hết, anh chỉ cần em!

Vân Khuynh, Vân Khuynh em nghe thấy lời anh nói chưa? Em đừng ở cùng với Hoắc Nhất Hàng, hắn là người tiểu nhân tâm địa hẹp hỏi, hắn và Lục Gia anh có thù, anh nghe ngờ lần này Lục Gia phá sản là âm mưu của hắn! Em đừng tin hắn!

Vân Khuynh, em đối với anh tàn nhẫn như vậy, sau em em sẽ hối hận, em nhất định sẽ hối hận…"

Tống Tây Hoa vừa thấy Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng đã vào trong, đột nhiên xông lên phía trước, một nắm đấm đấm lên mặt của Lục Văn Bân, rất mạnh, đến rơi mất cái răng của Lục Văn Bân.

Giang Mạc Thần phối hợp lỏng tay ra, Lục Văn Bân té xuống đất, tư thế giống con chó lang thang vậy!

"Đánh hay lắm!" Giang Mạc Thần cười nhìn Tống Tây Hoa nói: " Nhìn bộ dạng thư sinh nho nhã của anh, đánh người cũng thật nhẫn tâm!"

Tống Tây Hoa nắn nhẹ nắm tay đang đau của mình, nhẹ nhàng nói: "Tôi sớm đã muốn đánh cho hắn một trận, hắn ức hiếp Vân Vân."

"Vậy còn đợi gì?" Giang Mạc Thần cười tà ác: "Cơ hội dâng đến tận cửa, đến đây, cùng với bổn thiếu, đáng cho con sói đê tiện này nhừ xương!"

Âm thanh chưa dứt, hắn đã đưa một chân lên, đạp mạnh lên người của Lục Văn Bân, còn nói giọng ngang tàng: "Tống Tây Hoa, hay là, hai ta cá cược_xem ai có thể khiến tên khốn này cầu xin tha trước?"

Tống Tây Hoa tiến lên trên, nắm lấy nhánh cây của người làm vườn vừa cắt xuống, quất lên người của Lục Văn Bân, nhìn Giang Mạc Thần nói: "Nếu Giang Thiếu đã có nhã hứng đó, Tây Hoa sẽ tiếp đến cùng!"

Hoắc Nhất Hàng dẫn Vân Khuynh vào phòng xong, hai người ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách.

Vân Khuynh nói với Hoắc Nhất Hàng: "Lục Văn Bân nói với em, sẽ báo thù Dương Liễu, đẩy Dương Liễu

vào nhà lao, đây đều giống như những diễn biến trong kế hoạch của chúng ra, những người đó, nên có kết cục thảm như vậy, nhưng không biết sao, em vẫn thấy không ổn lắm,."

"Khuynh Khuynh, anh biết sao em thấy không ổn" Hoắc Nhất Hàng dịu dàng nói: "Em vì chuyện đứa trẻ mới sinh ra đã bị ném đến chết?"

"Dạ." Vân Khuynh gật đầu: "Nó vẫn là đứa trẻ, không phạm sai lầm gì, cứ chết như thế, trong lòng em…"

"Khuynh Khuynh" Hoắc Nhất Hàng ngắt lời Vân Khuynh: "Em đừng vì thế mà thấy tự trách, đây không phải lỗi chúng ta, đứa bé đó, là chết trong nhà của người nhà họ Lục, nó chỉ là công cụ để Dương Liễu vào nhà họ, thân phận của nó, rõ ràng không phải đứa trẻ mà họ trông đợi, ra đi sớm như thế, có thể là một sự giải thoát, nếu không, đợi nó lớn lên, hiểu chuyện rồi, biết mẹ mình, ba mình, ông bà nội là người như thế, thì nó sẽ trở thành người như thế nào?

Hoặc là nó vốn không thể trưởng thành, Lục Thị phá sạn, Dương Liễu nhất định sẽ ly hôn với Lục Văn Bân tìm cành khác để đậu, cô ta ích kỷ độc ác như thế, sao để cho đứa trẻ liên lụy được?"

"Đạo lí đó em đều hiểu, nhưng dù gì cũng là một sinh mạng bé nhỏ!" Vân Khuynh vẫn có chút bực bội không vui.

"Ừ." Hoắc Nhất Hàng gật đầu: "Cho nên, khi không ai lo cho đứa trẻ đã mất đó, anh đã kêu người đem đứa trẻ hỏa táng rồi, còn đem tro cốt của nó xử lý ổn thỏa, nó coi như đã yên lòng vào đất, em cũng đừng nghĩ nhiều nữa."

Tâm trạng Vân Khuynh cũng đỡ hơn chút, cô biết, Hoắc Nhất Hàng làm như thế, đều là vì cô, anh sợ cô vì chuyện đứa trẻ chết thảm mà thấy hổ thẹn không yên, dù gì, bọn họ và đứa bé đó cũng không có bất cứ quan hệ gì.

"Nhất Hàng, cám ơn anh, anh luôn tỉ mỉ như thế, đến tâm tình của em cũng lo nghĩ tới, đời này có thể gặp anh, là may mắn của em." Lời này, là lời dưới đáy lòng của Vân Khuynh, cô càng ngày càng cảm thấy cô đã gả cho người đàn ông tốt nhất trên đời này.

Hoắc Nhất Hàng cười nhẹ nói: "Khuynh Khuynh, bổ dạng thành khẩn cảm ơn anh của em thật đáng yêu, chúng ta lời vợ chồng, không nên anh cám ơn em em cám ơn anh, nhưng nếu em thật lòng muốn cảm ơn anh, anh cũng miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nội dung cảm ơn, có thể để anh quyết định?"

Anh rút cánh tay mình lại, ghé sát vào tai của Vân Khuynh, nói câu gì đó, mắt Vân Khuynh bỗng đỏ lên….

137. Chương 137

"Con người anh, sao mỗi lần nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại không nghiêm túc?" Vân Khuynh đỏ mắt, ánh mắt hờn trách nhìn Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng lại cười nói: "Sao anh không nghiêm túc? Anh chả phải lúc nào cũng nghiêm túc sao? Đều nói con gái hay nói ngược, chả lẽ ý của em là chê anh quá nghiêm túc rồi, hay là, tối nay, anh không nghiêm túc một lần cho em coi thử?"

"A?" Vân Khuynh rút cổ lại: "Vậy thôi đừng."

Anh lúc "nghiêm túc" đã "mạnh bạo" rồi, "không nghiêm túc chả phải còn hơn thế?!

Nhẹ nhăn trán, Vân Khuynh tiếp lời nói: "Nhất Hàng, em không ngờ Lục Gia lại đổ nhanh đến thế, Lục Văn Bân và Dương Liễu tan nhanh như thế, em còn cho rằng Cao Thúy Hoa có thể thu dọn tàn cuộc thêm một thời gian nữa, không ngờ vừa rời khỏi bệnh viện đã chết, nếu thật sự nói Dương Liễu cố tình mưu sát bà ta, em thấy chưa chắc.

Vì so với giết người, Dương Liễu chắc chắn sẽ tìm cách bịt miệng bà ta lại, bà ta và con đều chết, chắc chỉ là ngoài ý muốn, có thể là lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, Dương Liễu lại đúng lúc có mặt tại hiện trường."

"Dương Liễu có lẽ có âm mưu mưu sát Cao Thúy Lan, nhưng không phải ngày hôm đó" Hoắc Nhất Hàng nói tiếp, lấy điện thoại mình ra, tìm thấy một clip, mở cho Vân Khuynh xem, sau đó giải thích: "Đây là trước lầu mà Cao Thúy Lan và đứa trẻ ở, camera quan sát tại biệt thự ghi lại, em coi thử."

Vân Khuynh cầm điện thoại, trong clip, Cao Thúy Lan ôm đứa trẻ trèo lên hành lang trước lầu, Dương Liễu chạy đến, bà ta đưa đứa trẻ lên uy hiếp Dương Liễu, nhưng bà ta đã cố gắng giữ trọng tâm hướng vào trong, nhìn thì không giống vẻ muốn chết, đặc biệt là khi Dương Liễu nói không để ý đến sự sống chết của đứa nhỏ, gương mặt do dự của Cao Thúy Lan càng biểu hiện rõ ràng.

Bà ta thậm chí thu hết nửa người lại, nhưng lúc này, Dương Liễu đột nhiên xông lên trước.

Do vấn đề góc quay, không quay trúng cảnh Dương Liễu đang kéo Cao Thúy Lan, mà ngược lại lại quay rõ ràng cảnh cô ta nhẫn tâm đẩy Cao Thúy Lan xuống, giây tiếp theo, Cao Thúy Lan và con trai đã té xuống lầu…

Clip đến đây là kết thúc.

Vân Khuynh xem xong, hỏi Hoắc Nhất Hàng: "Clip này có phải xử lý qua rồi khong? Em cứ cảm thấy Trước khi té xuống dưới Cao Thúy Lan phải có nhiều cảnh dằn co mới đúng!"

“Có lẽ có.” Hoắc Nhất Hàng chớp mắt, nói:” Nhưng clip anh nhận được chỉ có vậy.”

Anh phải người qua đó, đã có người đem clip đã xử lý đến không có khe hở gì gửi cho anh, điểm này không cần anh nói, đương nhiên cũng không liên quan đến anh.

Vân Khuynh hiểu rõ ý của Hoắc Nhất Hàng, không hỏi nhiều thêm.

“Clip này quả thật là bất lợi với Dương Liễu! Nếu đem nó cho cảnh sát, cùng với việc Dương Liễu không tìm được bằng chứng chứng minh sự trong sạch của mình, cô ta chắc chắn bị định tội! Thêm vào trước đó cô thực thi theo lệnh của Cao Thúy Lan làm chuyện bất chính..Chuyện này mà lộ ra, cho dù không bị phán tử hình, cũng là giam cầm cả đời! Chỉ là, Nhất Hàng, anh chuẩn bị bảo ai đi giao clip này cho công an đây?”

Hoắc Nhất Hàng chớp mắt, ngữ khí thanh lạnh nói: “Bên ngoài, chả phải có người tốt nhất để chọn sao?”

Vân Khuynh lập tức hiểu ý của Hoắc Nhất Hàng đó chính là Lục Văn Bân.

Cao Thúy Lan là mẹ ruột của Lục Văn Bân, mẹ ruột chết, hắn đi thu thập chứng cứ để đẩy thủ phạm vào đại lao, thực sự là không ai thích hợp hơn hắn.

“Nhanh chóng kết thúc mọi thứ, em không muốn gặp lại Lục Văn Bân nữa.” Vân Khuynh nói.

“Được.” Hoắc Nhất Hàng gật đầu: “Khuynh Khuynh, em nghỉ ngơi trước đi, hoặc coi trong phòng còn cần gì chỉnh sửa, anh ra ngoài một lát.”

Nói xong, Hoắc Nhất Hàng đứng dậy.

Lúc anh vừa ra cửa, Lục Văn Bân đã bị Giang Mạc Thần và Tống Tay Hoa nện cho kêu “oái oái”, rút dưới nền nhà, giống một đống cứt chó, chả có chút khí thế của thiếu gia nhà giàu?

“Nhất Hàng ca!” Giang Mạc Thần thấy Hoắc Nhất Hàng ra, ngừng tay lại xíu, có chút “Bất mãn” nói: “Sao anh không ra chậm xíu, em vừa mới ra tay, lâu rồi không vận động, thật thoải mái!”

Hoắc Nhất Hàng quét mắt nhìn Lục Văn Bân, ngữ khí lạnh lùng: “Thôi, các ngươi đừng đánh nữa!”

Anh đi về phía trước, đứng trước mặt Lục Văn Bân, trên cao nhìn xuống Lục Văn Bân: “Có thể bò dậy khong?”

Lời này, nghe ra có vẻ như có chút lo lắng cho Lục Văn Bân vậy.

Lục Văn Bân nghe vậy có chút sợ, thấy Hoắc Nhất Hàng qua, vẻ mặt không có chút tức giận, cố nhịn đau, vùng bò dậy: "Chú út, con…"

Hắn chưa nói hết câu, bị Hoắc Nhất Hàng đột nhiên đánh cái vào mặt, thân thể bị" bạo hành" thêm lần nữa, hai chiếc răng lại rớt xuống. Máu chảy xuống đất.

"Ta chưa nói với ngươi sao, ta họ Hoắc, ngươi họ Lục, không có gì, thì đừng có mà nhận họ hàng lung tung!"

"Còn có thể bò dậy không?"

"Tiểu….Hoắc Nhất Hàng, ngươi..ngươi không thể đối xử với ta vậy, ta và người không thù không oán, vả lại, từ nhỏ ta đã kính người, người không thể nhẫn tâm đối với ta như thế." Lục Văn Bân lại cố bò dậy nói: "Ta biết Lục Gia phá sản người cũng có nhúng tay vào, ta có thể không trách người, chỉ cần fnguwoif trả Vân Khuynh cho ta, người không thể cướp đi tài sản thuộc về ta, còn cướp người phụ nữ của ta, người…."

"Bốp!" Hoắc Nhất Hàng không do dự tát lên mặt của Lục Văn Bân: "Nói năng không đúng, đáng đánh!"

"Bốp!'

"Cái tát này, vốn dĩ ta nên dành cho Lục Lợi Quần và Lục Bác Dương, nhưng Lục Lợi Quần chết rồi, Lục Bác Dương chạy rồi, thì để ngươi nhận thay, cha ta khi còn sống, để các ngươi làm kí sinh trùng, yên hưởng phú quý, không ngờ các người có dã tâm của sói, âm mưu cướp công ty ba tao, còn ép tao và mẹ tao ra nước ngoài, quạ bay lên làm phượng hoàng lâu rồi, còn tượng mình là phượng hoàng thiệt?"

"Không sai, Lục Gia phá sạn là do ta, ta chỉ lấy lại thứ thuộc về mình, ngươi, có tư cách gì bác bỏ!"

"Bốp!"

"Cái tát này, đánh ngươi vì con đê tiện Dương Liễu, làm hại Khuynh Khuynh, khiến nàng đau lòng nhiều, bị ức hiếp lăng nhục!"

"Bốp!"

"Cái tát này, đánh vì ngươi ích kỉ, hết năm lần bảy lượt, có âm mưu bất chính với Khuynh Khuynh!"

"Bốp!"

"Cái tát này, đánh ngươi cho đến này, còn không biết hối cải, dám khinh miệt leo cao nhòm ngó vợ của Hoắc Nhất Hàng ta, còn chạy đến đây cầu hôn?

Loại người tư lợi tư dục như ngươi có biết thật lòng không? Hay là muốn lợi dụng Khuynh Khuynh thêm lần nữa? Thứ vô sỉ!

Lục Văn Bân, ngươi cho rằng ngươi gọi ta một tiếng chú út, ta sẽ nể ngươi ba phần sao? Nay ta nói rõ ràng cho ngươi biết, ngươi trong mắt ta, chỉ là côn trùng thúi! Còn dám có tâm ý bất chính với Khuynh Khuynh, ta không đơn giản chỉ đánh cho một trận, ta sẽ khiến ngươi_Sống không bằng chết!'

Nói xong, Hoắc Nhất Hàng nâng chân lên, đạp lên bụng Lục Văn Bân, khiến hắn bay văng ra.

Thân thể hắn nặng nề lết trên đáo hoa tường Vy, vô số gai đâm vào da thịt hắn, xương bị gãy nghe tiếng rộp rộp truyền vào tai hắn, hắn thấy mình sắp chịu không nổi, hình như hoàn toàn biến thành phế nhân.

Nhưng có thứ còn đáng sợ cơn đau đớn, đó là ánh nhìn lạnh thấu xương của Hoắc Nhất Hàng và khí thế bức người của anh.

Hắn tin, Nếu không phải ở thế giới pháp trị, Hoắc Nhất Hàng nhất định sẽ bị hắn chặt thành 8 mảnh, lột da rút xương!

"Giờ, lập tức, biến mất khỏi mắt ta, nếu không, ta…"

Hoắc Nhất Hàng chưa nói xong, Lục Văn Bân đã nhanh chóng bò dậy từ trong bụi hoa: "Tôi biến mất, lập tức biến mất."

Lục Văn Bân thật là sợ rồi, hắn biết Hoắc Nhất Hàng sẽ không giết hắn, nhưng với tính khí của Hoắc Nhất Hàng, nếu chống đối hắn, có thể khiến người sống thành chết! Vậy quá đáng sợ!

Lúc nhỏ hắn sợ Hoắc Nhất Hàng, là mỗi lần hắn và Hoắc Nhất Hàng bị đám nhóc vay quanh cướp tiền, hắn sợ đến chỉ dám núp trong góc, Hoắc Nhất Hàng dám cướp con dao, cứ nhằm vào đứa con hơn hắn mà chém, từng dao từng dao, không sợ chết, không sợ máu, giống như ma vương ác độc dưới địa phủ! Hắn lo sợ côn dao đó sẽ chém vào người mình.

Sau đó, vài năm không gặp lại Hoắc Nhất Hàng, nhưng vẫn biết Hoắc Nhất Hàng không bao giờ đối đãi nhân từ với kẻ thù, bất kể là kẻ thù trên thương trường, cũng như trong cuộc sống.

Cho nên, hắn luôn sợ Hoắc Nhất Hàng sẽ tìm Lục Gia tính sổ, hắn luôn cố gắng không thể thành kẻ thù của Hoắc Nhất Hàng.

Hắn cho rằng Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh kết hôn, chỉ là muốn lợi dụng Vân Khuynh đả kích danh tiếng Lục Gia, hắn quá xem trọng Lục Gia, cho rằng Hoắc Nhất Hàng không thật lòng với Vân Khuynh, giờ Lục Gia phá sản, Hoắc Nhất Hàng giữ Vân Khuynh cũng không có tác dụng, sao không trả cô ấy về?

Nhưng hóa ra không giống như hắn nghĩ? Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh la hai bên tình nguyện sao?

Sao lại vậy? Vân Khuynh sao có thể trong thời gian ngắn mà lấy được trái tim của Hoắc Nhất Hàng, tại sao lại phải theo Hoắc Nhất Hàng mà không đối hoài gì đến hắn Lục Văn Bân?

Nhất định vì cô ta là người trọng thế lực lại ích kỷ, cô chê Lục Gia đã phá sản, chê hắn Lục Văn Bân không còn là thiếu gia nhà già, cảm thấy đi theo Hoắc Nhất Hàng sẽ sống tốt hơn!

Đàn bà, đúng là loại bạc tình bạc nghĩa!

Trái tim Lục Văn Bân đã méo méo cả rồi, hắn đê tiện, hắn không tốt, cứ đẩy hết trách nhiệm lên người khác.

Nhưng chả sao chả, lúc này, hắn cũng không dám tiếp tục owtr đây, chỉ cà nhắc, nhẫn nhịn đau đớn, thê thảm đi về phía trước, hận không thể rời khỏi đây nhanh hơn, hắn rốt cuộc vẫn sợ chết…

Lúc hắn bước qua Hoắc Nhất Hàng, Giang Mạc Thần, Tống Tây Hoa, ba người hiện lên một thứ hơi thở kêu ngạo, liếc nhìn hắn, hắn toàn thân ướt đẫm, hắn lại sợ đến đái ướt cả quần!

Giang Mạc Thần lập tức lấy điện thoại ra, hướng sau lưng Lục Văn Bân, quay lại một cách thanh cao.

Giang thiếu trời không sợ đất không sợ, thói quen yêu thích là "Ném đá xuống giếng", đặc biệt là đối với loại đê tiện khốn nạn như Lục Văn Bân, đúng là thú vui không hề chán….

Qua một lúc, liên quan đến đại thiếu gia nhà Lục Gia thân tàn ma dại, đái ướt cả quần, tin tức lại lần nữa trở thành từ khóa tìm kiếm nóng hổi, Lục Văn Bân không dễ gì lết đến bệnh viện, trên đường có người dựa vào bức ảnh nhận ra anh ra, đối với anh cứ xì xào, khinh bỉ…

Đợi hắn khó khăn lắm mới kiểm tra xong, kết quả ra, tay hắn, đứt, một chân, nát rồi, thứ đại diện cho nam nhân, phế rồi!

138. Chương 138

"Tôi chỉ là thấy có chút đau, sao lại sau này không thể làm đàn ông? Điều này chắc là giả, các người cố tình phóng đại bệnh tình, để tôi đưa nhiều tiền trị liệu, đúng không?"

"Anh Lục, xin anh buông tay!" Bác sĩ lạnh lùng nói: "Bệnh viện tư chúng tôi viện phí có hơi mắc một chút, nhưng vẫn chưa có tiền lệ cố ý phóng đại bệnh tình của bệnh nhân, kết quả kiểm tra chính là như thế, tay phải và chân trái anh đều bị trật xương và nát xương, với lại vô cùng nghiêm trọng, cho dù dùng thuốc tốt

nhất cộng thêm sức khỏe thật tốt, cũng không thể bình phục như một người bình thường.

Nam, bộ, phận sinh dục, đã hỏng hoàn toàn, với lại, phát viêm, tôi đến tìm anh, để anh tự ra quyết định, nếu như không cắt đi bộ phận hư đó, anh sẽ có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng, nếu như cắt đi… thực ra, bất kể cắt hay không, cũng không thể hoạt động bình thường được, nên tôi kiến nghị, hay là cắt bỏ đi? Ít nhất là có thể giữ tính mạng!"

"Anh nói gì? Sao lại…nghiêm trọng như thế được?" Lục Văn Bân giống như bị điện giật, sắc mặt trắng bệch ra, toàn thân không ngừng run rẩy: "Không! Tôi không tin! Tôi không tin tôi lại trở thanh như thế!"

Trước đây Dương Liễu nói hắn không có khả năng sinh con, đã đủ đả kích hắn, nhưng giờ đây, bệnh viện này lại nói với hắn, hắn ngay cả khả năng làm đàn ông cũng không được?

"Anh có thể không tin, có thể đi bệnh viện khác kiểm tra, bệnh viện chúng tôi không có bất kì ý kiến nào, nhưng tôi chỉ nhắc nhở anh, bệnh tình của anh đã rất nghiêm trọng rồi, nếu còn kéo dài, có thể không chỉ là phẫu thuật cắt bỏ cơ quan sinh, dục,!Anh tự quyết định đi!"

Bác sĩ nói xong, có chút tức giận hất tay của Lục Văn Bân ra, nói nhỏ một câu: "Sao gần đây lại gặp phải loại bệnh nhân này! Thật xui xẻo!"

Bác sĩ bệnh viện này trước đây cũng từng xem bệnh cho Tô Tương, sau khi nói xong về bệnh tình của Lục Văn Bân, anh ta liền đi ngày, lại nghe một giọng quen thuộc hét lên.

"Bác sĩ đâu! Bác sĩ ở đây, mau đến cứu tôi! Mau cứu bà ta!"

Lại là Vân Bính Hoa ôm Tô Tương đến, mà Tô Tương đã rơi vào hôn mê sâu.

Bác sĩ nhanh chóng bước đến, Vân Bính Hoa thấy anh ta, giống như thấy cứu tinh vậy: "Bác sĩ, tôi về nhà là thấy vợ tôi bất tỉnh nằm dưới sàn, tôi cũng không biết chính xác bà ta đã hôn mê bao lâu, hô hấp của bà dường như càng ngày càng yếu."

"Lập tức vào phòng cấp cứu! Bà ta đang rơi vào thời kỳ nhiễm độc nước tiểu, nên lập tức cần tiến hành truyền dịch để giảm bớt lượng creatinin trong máu!" Bác sĩ vừa nói, vừa kêu y tá: "Mau, mau đem xe đẩy qua đó!"

Vài tiếng đồng hồ sau.

Bác sĩ bước ra, Vân Bính Hoa liền đứng dậy hỏi thăm bệnh tình của Tô Tương: "Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?"

"Sao vậy? Trong thời gian ngắn như thế, bệnh suy thận của bà ta đã qua thời kỳ cuối, tôi còn muốn hỏi ông chuyện này là sao?" Sắc mặt bác sĩ rất khó coi, khẩu khí đầy sự bực tức: "Tôi hành nghề bao nhiêu

năm, lần đầu tiên thấy bệnh tình phát triển nhanh như thế, gia đình các người có phải cảm thấy bác sĩ là thánh, bệnh gì cũng có thể trị liệu, cho nên không thèm lo lắng đến tình trạng của bệnh nhân?

Vậy giờ tôi nói với ông, bác sĩ không phải thần tiên, không phải bệnh gì cũng trị được, đặc biệt là bệnh nhân tự hành hà sức khỏe của chính mình, thực sự là tự tìm đường chết!"

Bác sĩ càng nói càng tức giận, thậm chí giơ tay lên chỉ vào não của Vân Bính Hoa: "Ông biết rõ tình trạng vợ ông nghiêm trọng thế nào không? Chỉ cần đem đến đây trễ một chút, ông chỉ đợi thu xác cô ta đi! Vậy còn đem vô đây làm gì, bảo bác sĩ chúng tôi thay các người chịu rủi ro sao? Dễ vào đây quậy sao? Ông biết chúng tôi tổng cộng phải truyền bao nhiêu máu mới có thể kéo bà ta từ quỷ môn quan trở về không? Bảy lần!"

Nếu là trước đây, có người mà dùng lời lẽ như thế chửi ông ta, Vân Bính Hoa sẽ nhảy lên rồi đánh nhau với người đó, nhưng giờ ông ta giống quả cà khô, đến một câu nói cũng không dám nói, ngược lại còn để mặt cười, cúi đầu cúi hông lấy lòng bác sĩ: "Ừ Ừ Ừ, đúng là tôi không chú ý bệnh tình của vợ tôi, bác sĩ, tình trạng của vợ tôi rốt cuộc sao rồi? Còn có thể chữa không?"

"Theo trị liệu thông thường là không thể rồi," khẩu khí bác sĩ ôn hòa hơn xíu: "Nhiễm độc nước tiểu nặng, chỉ có thể thay thận, nhưng nguồn thận thích hợp tỷ lệ vô cùng thấp, cô ta có thể đợi tìm được nguồn thận hay không còn coi may mắn của các người, nếu càng thân thiết có thể đi hỏi thử có ai tình nguyện đến bệnh viện kiểm tra độ thích hợp của thận, ngoài ra, chi phí phẫu thuật thay thận thêm chi phí điều trị trước và sau khi trị liệu, nhẩm chừng lên tới 3 triệu, đợi tới lúc có nguồn thận thích hợp, giờ thì đóng tiền trước, còn nữa, cô ta giờ cần nhập viện điều trị, nếu không, có thể không thể bảo toàn tính mạng."

Bác sĩ nói rõ ràng như thế nhưng Vân Bính Hoa lại giống như nghe không rõ, mở to mắt: "Ông nói gì? Phải thay thận? Còn cần 3 triệu? Tôi…bác sĩ, tình trạng của chúng tôi chắc ông cũng nghe qua, giờ đột nhiên kêu chuẩn bị 3 triệu, tôi đào đâu ra 3 triệu để nộp!"

"Đây là chuyện của các người, bệnh viện rốt cuộc không phải viện phúc lợi, với lại ca phẫu thuật này chúng tôi cũng phải mời chuyên gia đến thực hiện, ông Vân, tôi thông cảm cho sự khó khăn của ông, nhưng tôi cũng chỉ là một bác sĩ, vấn đề chi phí, rất xin lỗi, tôi không thể giải quyết giúp ông." Bác sĩ nói xong thì quay người đi.

Vân Bính Hoa đứng yên tại vị trí cũ như một khúc gỗ vậy, chỉ có cảm giác như bầu trời sắp sập xuống!

Thời gian này, ông không ngừng đi tìm gặp người quen cũ, dù rằng chỉ là người có duyên gặp một lần, ông muốn mượn tiền, dù rằng mượn không được nhiều, nhưng có thể mượn bao nhiêu thì mượn bấy nhiêu, nhưng những người đó, đều là đá dưới giếng, thứ ông nhận được, chỉ là vô số lời cười nhạo, khinh bỉ và sỉ nhục….

Bị bức đến đường cùng, ông chỉ đành đi vay nặng lãi, mới mượn 100 nghìn nhân dân tệ, ông nghĩ thuê một tiệm nhỏ trước rồi làm ăn nhỏ, ít nhất có thể đảm bảo cái ăn cái mặc cho ông và Tô Tương.

Ông nghĩ theo hướng lạc quan, ông lão gia và lão phu nhân là kẻ mạnh trên thương trường, Vân Khuynh

cũng rất ưu tú trên thương trường, ông thân là con của ông lão gia và lão phu nhân, cha ruột của Vân Khuynh, chẳng lẽ không biết làm kinh doanh?

Nhưng trên thực tế, ông chỉ không có năng lực làm kinh doanh, ngay đến hợp đồng thuê nhà cũng xem không hiểu, cứ qua loa ký kết, đợi đến lúc ông trưng hàng lên kệ, lại có người tìm đến tận cửa đòi thu lại mặt bằng, thì ra ông không phải kí kết hợp đồng với chủ nhà, mà qua tay người thuê thứ hai.

Người thuê thứ hai đã cầm tiền đi mất, chủ nhà lại quyết đòi lại mặt bằng, toàn bộ đồ của ông bị vứt ra hết, toàn bộ hư nát ở trên đường phố, bi thương cầm mười mấy đồng lẻ còn thừa lại về nhà, thì thấy Tô Tương đang nằm hôn mê bất tỉnh ở dưới nền nhà lạnh ngắt.

Vân Bính Hoa rất không muốn thừa nhận mình vô năng, nhưng lại không thể không thừa nhận.

Vay nặng lãi ba ngày sau phải trả, Tô Tương lại cần tiền nằm viện, còn phải tốn nhiều tiền như thế, ông cảm thấy hình như có một tảng đá lớn đè lên người mình, cho dù là bò lết, cũng chống đỡ không nổi.

Nhưng tiền, là thứ ông thiếu nhất tại thời điểm này!

Truyền máu xong, Tô Tương tạm thời qua cơn nguy kịch, được chuyển đến phòng bệnh thường, nhưng sau 6 lần lọc máu, cả người bà nhìn yếu ớt vô cùng, khuôn mặt căng tràn mọng nước giống như bị cái nắng thiêu đốt của mặt trời thiêu đến héo khô, rất nhanh mất đi sự tươi sáng, dần trở nên khô ráo.

Bộ dạng trắng quá mức, giống như con quỷ mới từ dưới địa ngục lên, không còn một chút gì gọi là đẹp.

Vân Bính Hoa nhìn bộ dạng của bà, cũng phải giật mình.

Trong lòng thậm chí sản sinh ra sự hoảng loạn và đấu tranh_Đây là Tương Tương đẹp động lòng người của ông đây sao? Sao lại có thể xấu như thế? Bệnh của bà nghiêm trọng như thế, có khi nào cho dù ông dùng hết sức lực để kiếm đủ tiền, bà cũng sẽ chết?

Còn nữa, nước tiểu nhiễm độc có truyền nhiễm không? Ông phải đi hỏi lại bác sĩ đó…

Tô Tương không biết cách suy nghĩ của Vân Bính Hoa, bà khó khăn lắm mới vùng dậy từ trong đau khổ, lúc này, vô cùng khao khát sự yêu thương và quan tâm từ chồng mình, thấy Vân Bính Hoa cứ đứng xa bà như thế, bà yếu ớt gọi ông một tiếng: “Bính Hoa, em khó chịu quá, anh qua đây, ôm em, được không?”

Giọng nói của Tô Tương yếu ớt là thường, lại thêm vào đó bà nói tốc độ chậm, nghe như một người già đang hấp hối, Vân Bính Hoa chỉ cảm thấy toàn thân nổi hết da gà.

Toàn thân ông khẽ run lên, cố gắng giữ bình tĩnh: “Tương Tương, anh vẫn nên đứng đây tốt hơn, bác sĩ nói qua, em vừa truyền máu cong, sức khỏe rất yếu, nên cố gắng nằm giường điều trị, vậy… em nghỉ ngơi

trước đi, anh ra ngoài mua tí đồ ăn cho em."

Nói xong, Vân Bính Hoa nhanh chóng muốn rời đi.

"Bính Hoa! Anh đừng đi!" Tô Tương đưa tay ra hướng về Vân Bính Hoa: "Em không muốn ăn, em chỉ cần..."

"Bà đừng làm loạn nữa được không?" Vân Bính Hoa vốn đã rất buồn phiền, lúc này, đột nhiên phát bực lên, hai mắt nhìn chằm chằm Tô Tương: "Bà có biết bệnh bà nghiêm trọng thế nào không? Bác sĩ vừa chửi anh một trận, nói là anh không chăm sóc tốt cho em, thật là nực cười, sức khỏe là của em, không phải của anh, sao anh biết mà chăm sóc?"

"Ông...ông sao lại...nói lời đó?" Tô Tương không ngờ, Vân Bính Hoa đột nhiên lại dùng ngữ khí lạnh lùng như thế nói chuyện với bà, đột nhiên thấy uất ức.

"Bính Hoa, ông chê tôi bệnh đúng không? Chê tôi liên lụy ông đúng không?" Tô Tương nói, nước mắt ứa ra.

Nếu như là trước đây, lúc bà khóc sẽ khiến cho Vân Bính Hoa lập tức chạy đến xót thương bà, nhưng giờ bà người không ra người, mà không ra ma, vừa khóc thì càng khó coi hơn, Vân Bính Hoa đâu còn nhẫn nại để dỗ bà.

Âm lượng của Vân Bính Hoa càng lớn hơn: "Bà đừng khóc nữa được không? Bà khóc làm tôi thấy rất phiền! Tôi chê hay không chê bà, bà chả phải cũng mắc bệnh này rồi sao? Ai khiến bà bị bệnh này?!"

139. Chương 139

Đây rõ ràng là một sự không hài lòng và đổ lỗi rồi.

Nét mặt Tô Tương đột nhiên trở nên tái nhợt, bà ta nhìn thấy ánh mắt của Vân Bính Hoa tràn đầy sự nóng giận và sốc.

"Bính Hoa, ông...ông nói cái gì?"

"Ông đổ lỗi cho tôi vì mắc căn bệnh này? Có phải tôi muốn căn bệnh này không? Ông không biết rằng sau khi tôi bị bệnh này thì đau khổ thế nào không?

"Tôi đã nghĩ rằng ngay khi ông không thể chịu khổ với tôi thì ít ra ông cũng an ủi tôi vài câu. Chẳng lẽ ông không thấy dáng vẻ tôi bây giờ xấu xí thề nào sao? Nhưng tại sao ông lại trách tôi? Bính Hoa, ông khiến

tôi cảm thấy lạ lùng!"

Tô Tương nói tiếp, nước mắt đang bắt đầu tuôn ra, chảy qua khuôn mặt tái nhợt của bà ta, nhìn vào trông thật cô đơn và bất lực.

Nhưng Vân Bính Hoa vẫn cảm thấy khó chịu hơn là thương hại.

"Tại sao tôi phải cùng chịu khổ với bà?" Ông ta nói: "Tô Tương, chúng ta đã rơi vào tình trạng khốn khổ như vậy, bà đã bị bệnh rồi, thậm chí còn muốn tôi bệnh cùng? Bà có ích kỷ quá không?

Bà cũng biết bản thân nhìn xấu xí? Vậy thì gây rắc rối làm gì, yên lặng nằm ở đây nghỉ ngơi không được sao? Bà tưởng rằng như trước đó, có một đám người chăm sóc, dỗ dành bà sao? Biết rằng dáng vẻ của bản thân như thế nào thì đừng bướng nữa, đã mấy chục tuổi rồi mà tưởng rằng bản thân mình là cô nàng 18 tuổi sao! Thật là…."

Thái độ của Vân Bính Hoa chuyển biến lớn như vậy, Tô Tương không thể chấp nhận điều đó. Ai có thể chấp nhận sự thương yêu chiều chuộng từ người đàn ông mình và bắt đầu chê bai, thờ ơ và thậm thí đổ lỗi cho mình chứ>

"Tôi ích kỷ? Vân Bính Hoa, rốt cuộc ông đang nói gì vậy? Bệnh của tôi đâu phải bệnh truyền nhiễm, tôi chỉ nói như vậy chứ đâu phải muốn ông bệnh cùng tôi, làm gì ông phải nổi cáu như vậy. Tôi là bệnh nhân, ông xem những gia đình khác chăm sóc bệnh nhân như thế nào, còn ông chăm sóc tôi như thế nào, ông không cảm thấy bản thân quá đáng sao?"

"Tôi quá đáng? Nếu tôi thật sự quá đáng thì tôi để bà ở trong bệnh viện và mặc kệ rồi!" Sắc mặt Vân Bính Hoa tím tái: "Bà biết rằng bà là bệnh suy thận giai đoạn cuối rồi không? Có biết rằng quả thận chết tiệt đó của bà dù cho có làm cách nào cũng không chữa khỏi không? Có biết rằng bà phải thay thận để sống sót không, nhưng nếu bà muốn thay thì phải có thận mới và 3.000.000 không?

Tôi đã sớm nói với bà, khi đã bệnh rồi thì đừng nghĩ điều này điều kia. Tôi đâu muốn bà ra ngoài kiếm tiền, không phải những đồ ăn ngon tôi đều cho bà sao, tôi chỉ cần bà ở nhà dưỡng bệnh là được rồi? Nhưng mà lại không yêu bản thân mình, ngay cả bác sĩ cũng nói, ông ta chưa từng gặp ai có thể khiến cơ thể mình xấu đi trong thời gian ngắn như vậy. Đây tất là đều là do bà tự tạo ra không phải sao?"

"Cái gì? Tôi….suy thận?" Tô Tương trợn to mắt, trong lòng đầy hoang mang: "Làm thế nào tôi có thể ở giai đoạn cuối suy thận?"

"Điều này bà tự nên hỏi bản thân mình!" Vân Bính Hoa khó chịu và nói: "Gần đây bà đã làm việc gì?"

"Tôi…tôi chỉ là nghe bảo rằng Lục gia phá sản rồi, tôi lo lắng cho Dương Liễu…." Tô tương nói giọng yếu ớt.

Bà ta lo lắng Lục gia phá sản, Dương Liễu có thể ly hôn với Văn Bân và rời khỏi Lục gia. Như vậy thì,

Dương Liễu có cầm tiền quay lại tìm bà ta và Vân Bính Hoa không? Dù sao thì Dương Liễu một lần nữa kết hôn thì không thể không có gia đình đúng không?

Và nếu Dương Liễu có thể nhận bà ta và Vân Bính Hoa thì bà ta không cần ở trong một căn nhà nhỏ như vậy, không cần mỗi ngày phải ăn cơm tiệm.

Mấy ngày nay bà ta không được ăn một bữa ăn ngon, nhưng lại luôn nghĩ rằng làm thế nào để Dương Liễu có thể trở về?

"Dương Liễu? Bà còn nghĩa đến loại lương tâm chó chết đó à!" Vân Bính Hoa tiến lên vài bước, lạnh lùng nói với Tô Tương: "Đến bây giờ bà vẫn chưa hiểu, mọi thứ đều là do con nha đầu chết tiệt đó nên chúng ta mới rơi vào hoàn cảnh này?

Trước khi con nha đầu chết tiệt đó chưa bước vào Vân gia, quan hệ của chúng ta và ba mẹ tốt biết mấy, từ khi con tiện nha đầu đó đến Vân gia không bao lâu thì ba đã qua đời. Trong nhiều năm qua, cô ta đã chơi những mánh khoé để làm hài lòng chúng ta, để chúng ta xa lánh mối quan hệ với Vân Khuynh và mẹ.Chúng ta đã cho hết cô ta những gì chúng ta có, nhưng cô ta lại làm những gì? Cô ta yêu cầu chúng ta tính toán cuộc hôn nhân của Vân Khuynh, đẩy mẹ tôi xuống cầu thang và chết đi. Cô ta lợi dụng chúng ta để ép Vân Khuynh và Lục Văn Bân ly hôn, vừa quay đầu thì đã trở thành đại thiếu phu nhân của Lục gia và lập tức bỏ rơi chúng ta!

Cô ta chính là sao chổi, lừa đảo, thâm độc, một đứa con nuôi, con dâu đầy đủ đoạn và độc ác!

Tôi thực sự hối hận, tại sao lúc đó lại nghe lời của bà để đưa một con nha đầu chết tiệt này vào Vân gia?"

Câu nói của Vân Bính Hoa, trước đó là nói về Dương Liễu, nhưng câu nói cuối cùng rõ ràng là muốn đẩy tất cả trách nhiệm cho Tô Tương.

Tô Tương cũng không phải ngu ngốc, tất nhiên bà ta sẽ không nhận sai và lập tức phản bác: "Vân Bính Hoa, cái gì mà ông không nên nghe lời của tôi và đưa con nha đầu đó vào Vân gia? Lúc đó tôi cũng không trực tiếp kêu ông đưa người về, chỉ là nói rằng ba mẹ cô ta mất, cô ta rất tội nghiệp…."

"Đúng! Cô ta tội nghiệp, bây giờ chúng ta không tội nghiệp. Tô Tương, bà chẳng phải là không muốn bản thân không có bất kỳ sai lầm nào, vì thế mọi lỗi lầm đều do tôi phải không?" Vân Bính Hoa càng nổi điên: "Tôi biết rằng bà sẽ nói như thế, không phải bà luôn như thế sao? Những gì bà muốn, những chuyện bà làm thì bà đều không tự đi làm. Đều phải nhờ tôi giúp, nhờ tôi làm, là vì nếu có hậu quả xấu gì thì bà chỉ việc đổ lỗi cho tôi phải không?

Vậy thì tôi hỏi bà, điều sai lầm nhất tôi từng làm có phải là cưới bà không? Có phải là tôi đối xử quá tốt với bà không? Hả?"

Vân Bính Hoa rõ ràng là tức đến mơ hồ, hoặc là bị áp lực đè nặng lên nên muốn ích kỷ thoát khỏi đây. Cho nên ông ta càng ngày càng tức, càng phát ngôn bất lịch sự. Một người đàn ông to lớn như một kẻ cuồng

loạn. Đến cuối cùng ông ta hét lên và mắng Tô Tương: "Sai lầm lớn nhất của tôi là cưới bà, vậy thì chúng ta ly hôn cho rồi!"

"Ly hôn" hai từ này vừa thốt ra từ miệng, không chỉ khiến Tô Tương sững sờ và ngay cả bản thân Vân Bính Hoa cũng thấy choáng váng.

Ông ta quay người đi một cách không tự nhiên, nói tiếp một câu: "Bà nghỉ ngơi trước, tôi đi mua đồ ăn cho bà." Và rời khỏi phòng bệnh.

Vân Bính Hoa đã đi rất lâu thì Tô Tương mới tỉnh táo trở lại.

Vừa nãy Vân Bính Hoa nói rằng muốn ly hôn với bà ta? Bởi vì cảm thấy phiền với tình trạng bệnh của bà ta? Cần phải có 3.000.000 để chữa trị?

Ông…ông ta lại sao có thể trở nên vô tâm như vậy?!

Cãi nhau một trận như vậy, bà ta cảm thấy rất mệt mõi, nhưng suy cho cùng vẫn phải nghỉ ngơi. Tình trạng của bà ta, không có tiền thì sẽ chết!

Nỗi sợ chết chóc giống như một đám mây đen, chẳng mấy chốc toàn bộ trái tim Tô Tương bị che khuất đi. Cơ thể bà ta khẽ run lên, cô gắng vươn tay ra và lấy chiếc túi của mình, kéo khoá và lấy điện thoại ra, quay một số quen thuộc và gọi đi.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, chưa kịp đợi đầu dây bên kia nói chuyện thì bà ta đã vội vàng nói: "Dương Liễu, bây giờ con đang ở đâu? Mẹ không cần biết con đến Vân gia có mục đích gì, nhưng mẹ đã yêu thương con nhiều năm như vậy, con không thể không nói gì về nó chứ? Mẹ bệnh rồi, mẹ đang ở trong bệnh viện, bệnh suy thận, cần có 3.000.000 để chữa bệnh, con lấy số tiền từ Vân gia thì mẹ có thể thuyết phục Vân Bính Hoa không lấy tiền về, nhưng con cần phải đưa 3.000.000 để mẹ chữa bệnh thì mẹ sẽ không tính toán gì với con nữa/

Mẹ cũng đồng ý rước con về, con…Lục gia phá sản rồi, chắc hẳn con sẽ không tiếp tục với Lục Văn Bân chứ? Con về bên mẹ và Vân Bính Hoa, đợi đến khi con kết hôn….được không?"

Vân Bính Hoa vừa mắng chửi Tô Tương, không muốn bà ta liên lạc với Dương Liễu, nhưng bà ta lập tức quên nó đi và gọi điện thoại cho Dương Liễu.

Đầu dây bên kia không có giọng nói vang lên, bà ta lại vội vàng nói: "Dương Liễu, con nghe thấy mẹ nói gì không? Con trả lời đi, con nói chuyện đi"

(Bà ta cứ tiếp tục nói, đối phương cũng không có khoảng trống để mà trả lời!)

"Chào bà, đây là sở cảnh sát quận xxx, chồng cũ của Dương Liễu đã kiện rằng Dương Liễu giết mẹ và con của anh ta. Trước mắt, Dương Liễu đang được điều tra, nếu như bà có chuyện gì cần gặp cô ta thì đợi cho đến khi chúng tôi hoàn tất điều tra."

Cuối cùng, nữ cảnh sát cũng cất lên giọng nghiêm túc.

Tô Tương ngơ ngác: "Cái gì? Dương Liễu giết Cao Thuý Lan và con của mình? Cái này…làm sao có thể như vậy được?"

"Tại sao không thể như vậy!"

Ngay lúc này, trong phòng bệnh của Tô Tương vang lên giọng của Lục Văn Bân.

Anh ta ở ngay bên cạnh Tô Tương, vừa nãy bà ta và Vân Bính Hoa cãi nhau lớn tiếng như vậy, cả lầu đó ai cũng có thể nghe thấy, anh ta không nghe thấy cũng uổng.

"Lục Văn Bân? Tại sao con lại ở đây?" Tô Tương quay đầu nhìn Lục Văn Bân, mặc kệ rằng đầu dây bên kia còn đang kết nối không và lập tức hỏi anh ta: "Là con kiện Dương Liễu giết người phải không? Rốt cuộc trong lòng con giấu gì?

"Tôi không giấu gì cả? Tô Tương, bà nên hỏi đàn bà nữa độc ác mà bà đã nuôi đi!" Lục Văn Bân khập khiễng bước vào với đôi mắt đầy giận dữ: "Chính mắt tôi thấy người đàn bà độc ác đó đẩy mẹ tôi và con trai tôi xuống cầu thang chết, chính mắt tôi thấy!

Tô Tương, bà và Vân Bính Hoa là kẻ đồng loã! Là hai người nuôi Dương Liễu lớn đến như vậy, là do hai người nuôi lớn con rắn độc và thả nó ra cắn người!"

Rõ ràng Lục Văn Bân đến đây là để điều tra tội phạm đồng loã.

Tô Tương có chút sợ hãi, cơ thể không ngừng co lại: "Con….con nói gì thế? Mẹ không để Dương Liễu giết người, không…không phải, Dương Liễu không thể nào giết người, cô ta không thể vào đồn cảnh sát! Dù cho có đến đồn thì cũng phải gửi tiền cho mẹ trước để chữa bệnh.

Nói đến đây, bà ta đột nhiên lại nghĩ ra một cách gì đó và nói với Lục Văn Bân: "Văn Bân, con đừng quá tức giận, con là đứa con ngoan, con luôn tôn trọng mẹ, phải không? Trước kia mẹ có yêu cầu gì thì con đều giúp mẹ đạt được. Bây giờ con giúp mẹ thêm một việc—con đi đến rút lại lời buộc tội cho Dương Liễu để cô ta gửi tiền cho mẹ!

Hoặc là, con có tiền không? Bây giờ mẹ bệnh rất nặng, mẹ cần tiền chữa bệnh, không thì sẽ chết. Con không muốn nhìn thấy mẹ chết đúng không, con cho mẹ mượn một ít tiền, không cần quá nhiều, 5.000.000 là được rồi, được không?

140. Chương 140

"5.000.000? Tô Tương! Bà còn có mặt mũi ra giá với tôi!" Lục Văn Bân cảm thấy rằng Tô Tương nói những lời này thật nực cười: "Đừng nói rằng tôi không có 5.000.000, ngay cả khi tôi có thì một xu tôi cũng không cho bà!

Bà nói không sau, trước kia bà muốn gì tôi đều có thể giúp bà đạt được. Vì những yêu cầu đó của bà đều là giúp cho Dương Liễu người đàn bà độc ác đó! Tôi hối hận, lúc trước mặt tôi mù, nhìn không rõ sự tàn độc của người đàn bà đó, người mà ai cũng có thể ngủ cùng như một chiếc xe công cộng. Tôi cũng nhìn không rõ bộ mặt của bà, một kẻ ngốc ích kỷ, tự cao, tự đại.

Bà nghĩ rằng cho đến bây giờ, người phụ nữ độc ác đó Dương Liễu có thể lấy được tiền để cứu mạng bà không? Nằm mơ à!

Cô ta lừa tiền tôi, giết chết mẹ tôi và đứa con do chính cô ta sinh ra. Ly hôn cũng là do cô ta đề xuất, Trái tim cô ta hóa đen rồi, máu đã dơ bẩn hết rồi! Cô ta đã hãm hại tôi thảm đến như vậy, hại Lục gia thảm đến như vậy, đều là do bà và Vân Bính Hoa nuôi lớn, đều là do các ngươi quá nuông chiều!

Tô Tương, nếu như bà không phải là phụ nữ già thì tôi đã sớm cắt vụn bà rồi!

Bà sắp chết rồi phải không? Vậy thì quá tốt rồi, đó là quả báo của bà, quả báo! Bà không yêu thương đứa con gái ruột của mình mà lại đi yêu thương giống loài khác, kết quả bị bỏ rơi là đáng đời, bị chết trong đau khổ là đáng đời!

Nghe thấy bà và Vân Bính Hoa cải nhau, nhìn lấy diện mạo không phải người không phải ma như bà là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Ít nhất không phải một mình tôi đau khổ!

Tô Tương, thật ra bà cũng có một chút vận may. Gặp phải kẻ ngu ngốc như Vân Bính Hoa, người luôn chiều chuộng bà. Bà tùy tiện tìm một người đàn ông khác thì may ra bà còn có thể đổi vận, nghĩ lại xem những gì bà đã làm, bà cũng chỉ là người nhìn vẻ ngoài thánh thiện nhưng bên trong lại tâm độc! Phụt!"

Lục Văn Bân mắng Tô Tương một trận, trong lòng anh ta cuối cùng cũng đỡ hơn một chút. Nhưng sự thù hằn chỉ tăng lên, anh ta đặt tất cả sự thù hận lên người Dương Liễu, biết rằng Dương Liễu bị cảnh sát bắt thì anh ta đã rời khỏi bệnh viện và về lại biệt thự.

Anh ta muốn tìm thêm bằng chứng để buộc tội Dương Liễu giết người.

Nhưng không ngờ rằng trong thời gian ngắn như vậy thì anh ta đã không thể vào biệt thự rồi, Dương Liễu đã đổi hết toàn bộ mật khẩu trên ổ khóa.

Ngay khi anh ta định trèo tường để qua, một người hầu từ trong biệt thự bước ra và nhìn thấy anh ta, có chút hào hứng và nói: "Lục thiếu, cuối cùng tôi cũng thấy ngài!"

"Ngươi tìm tôi?" Lục Văn Bân có chút ngạc nhiên, anh ta nhìn kĩ người hầu này và xác định rằng anh ta không mấy quen mặt với người này trước đó.

"Lão phu nhân đối xử với tôi rất tốt, khi cha tôi nằm viện cần tiền thì bà ta đã cho tôi tiền lương một năm." Người hầu dường như nói điều đó không liên quan đến câu hỏi, nhưng anh ta nhanh chóng đổi chủ đề: "Lục thiếu, lão phu nhân không phải tự sát, mà là….là thiếu phu nhân đẩy bà ta! Tôi có bằng chứng!"

"Ngươi nói cái gì? Ngươi có bằng chứng? Ở đâu? Mau chóng đưa ra cho tôi!" đôi mắt Lục Văn Bân sang rực lên, vội vã đưa tay ra.

"Lục thiếu, tôi có đoạn camera hôm đó thiếu phu nhân đẩy lão phu nhân và đứa con xuống, là do camera an ninh trong biệt thự chụp được, phòng giám sát là do tôi quản lý. Nhưng sau sự việc này thì thiếu phu nhân đã xóa hết nó, may là tôi có giữ lại bản phụ sao chép, tôi sẽ gửi đoạn video cho ngài!" Người hầu nói.

Sau khi nói xong, anh ta nghĩ một hồi và nói: "Tuy nhiên, đoạn video tôi có thể gửi cho ngài, nhưng nếu ngài yêu cầu tôi làm bằng chứng trước tòa thì tôi không thể làm được. Tôi đã xin nghỉ việc và trở về quê trong hôm nay, ngài và thiếu phu nhân….những sự việc giữa hai người thì tôi không muốn tham gia. Hy vòng ngài có thể đồng ý yêu cầu của tôi."

"Được, tôi hứa, ngươi mau gửi đoạn video qua cho tôi, gửi email cho tôi, email của tôi là…" Lục Văn Bân luôn coi thường người giúp việc, cũng không quan tâm rằng ông ta có giúp mình đối phó với Dương Liễu không. Việc anh ta nghĩ—chỉ cần có được đoạn video Dương Liễu sát hại mẹ anh ta và con anh ta thì tội giết người của Dương Liễu sẽ được kết án!

Dương Liễu đã hại anh ta thành một người phế, thì anh ta muốn Dương Liễu chết đi!

Người hầu nhận được sự đảm bảo, quả nhiên video đã gửi vào trong hộp thư của Lục Văn Bân. (Chính là đoạn video trước đó Hoắc Nhất Hàng lấy cho Vân Khuynh xem)

Sau khi gửi xong, người hầu ngập ngừng một lúc và nói: "Còn nữa, Lục thiếu, trước khi lão phu nhân chết thì bà ta cứ nói rằng thiếu phu nhân đã làm hại sự vô tội của bà ta, còn nói rằng thiếu phu nhân sử dụng thẻ của một ngân hàng nước ngoài để mua những lính xấu hảm hại bà. Đúng rồi, lão phu nhân còn nói rằng những người quét dọn trong biệt thự là đồng phạm của thiếu phu nhân, giúp thiếu phu nhân làm rất nhiều việc xấu. Về điều gì thì tôi không biết.

Lục thiếu, những gì tôi biết thì tôi cũng đã nói cho ngài, video tôi cũng đã gửi, vậy tôi đi trước đây!"

Người hầu nói xong, nhìn thấy Lục Văn Bân nhìn chằm chằm vào video, cũng không đợi anh ta trả lời và quay người rời khỏi….

Vào buổi chiều, Lục Văn Bân đã tìm thấy người dọn dẹp trong biệt thự. Dưới sự đe dọa bạo lực của ông ta, người hầu nói rằng đó là đứa con riêng của Dương Liễu và sau đó mới cưới vào Lục gia. Ngoài việc bỏ rơi Vân Bính Hoa và Tô Tương, người hầu cũng thú nhận rằng Dương Liễu đã có ý định sát hạt Cao Thúy Lan từ lâu, khiến cô ta ngày nào cũng để một số thuốc vào trong thức ăn của Cao Thúy Lan, một số thuốc sẽ gây nhồi máu cơ tim. Tỷ lệ mắc bệnh tim, cao huyết áp…tuy rằng lượng sử dụng rất nhỏ nhưng ảnh hưởng rất lớn, sớm muộn gì cũng hại đến tính mạng của Cao Thúy Lan.

Có những bằng chứng này, Lục Văn Bân chịu đựng cơ thể bị thương và chạy đến đồn cảnh sát nộp bằng chứng. Đồng thời, anh ta yêu cầu gặp mặt Dương Liễu.

Ban đầu, điều này không phù hợp với quy định, tuy nhiên đồn cảnh sát mời Dương Liễu qua là vì cô bị nghi ngờ rằng giết người nhưng không có bằng chứng. Lục Văn Bân vừa đưa bằng chứng qua nhưng vẫn cần phải xem xét lại…nghĩ rằng anh ta và Dương Liễu cũng là vợ chồng, vì thế đã để anh ta đi.

Dương Liễu vẫn chưa phải là tội phạm, vì thế đồn cảnh sát đã bố trí cho Dương Liễu và Lục Văn Bân gặp nhau trong phòng trống.

"Lục Văn Bân, tại sao anh lại nói rằng tôi giết người?"

Hai người vừa gặp mặt, Dương Liễu không thể không phải về phía Lục Văn Bân, một tư thế muốn đánh nhau với anh ta.

Lục Văn Bân sẽ không để cô ta bắt được, lập tức né ra và Dương Liễu bay về phía trước. Cô ta không chỉ không lao vào Lục Văn Bân mà còn lao vào cửa, khiến bản thân ôm cửa trong đau đớn. Khiến cô ta càng bực mình và tức giận hơn.

"Lục Văn Bân, mắt ngươi bị mù rồi sao? Lúc đó tôi rõ rang là kéo phế vật già nua đó, là do bà ta tự tìm cái chết vì thế nhảy xuống cùng đứa con. Tôi hoàn toàn không giết người!"

"Cô đang giải thích với tôi sao?" Trong mắt Lục Văn Bân không chỉ có sự căm ghét và sự bất bình: "Cô biết sợ sao? Cô sợ rằng bị người khác đưa ra bằng chứng giết người thật của cô sao? Con điếm như cô cũng biết sợ sao?"

Đã từng ngồi dưới sự trói buộc và cám dỗ của Dương Liễu, Lục Văn Bân nhìn thấy trong đôi mắt cô ta đầy sự mê hoặc và yêu thương. Nhưng bây giờ chỉ còn lại sự hận thù lạnh lùng!

"Tôi sợ cái gì chứ? Tôi thực sự không giết người, tôi không sợ gì cả, anh cũng không tìm được bằng chứng tôi giết người!" Trong lòng Dương Liễu dĩ nhiên là hoảng loạn, sợ hãi, bất cứ ai ở đoàn cảnh sát bị vu không tội giết người thì đều không vui cả.

Nhưng cô ta biết, càng đến lúc này, cô ta phải càng giữ bình tĩnh. Nếu không có bằng chứng thì được kết vô tội và được thả ra rồi.

"Không giết người, cô lừa ai thế!" Lục Văn Bân hung hăng nói: "Đừng nghĩ rằng tôi không biết, Vân lão phu nhân cũng là do cô đẩy xuống cầu thang chết, lúc đó Vân Khuynh đã thấy rằng cô đẩy Vân lão phu nhân rồi. Nhưng lúc đó Vân Bính Hoa và Tô Tương vẫn rất yêu thương cô, đều giúp cô nói, tôi cũng không nghi ngờ cô, nhưng bây giờ tôi đã biết bộ mặt thật của cô rồi. Cô có thể vì lợi ích riêng của mình mà đi giết người thì cũng không có gì lạ!

Những lời Vân Khuynh nói chắc chắn là thật, cô không chỉ giết mẹ tôi và đứa con bẩn thỉu cô sinh ra, cô còn giết cả Vân lão phu nhân! Cô chính là một con rắn độc, lần này tôi nhất định không bỏ qua cho cô, tôi sẽ khiến cô phải trả giá!"

"Anh…anh đừng có hút máu người như vậy!" Nghe thấy Lục Văn Bân nhắc đến cái chết của Vân lão phu nhân, cơ thể Dương Liễu run lên, nhưng cô ngay lập tức bình tĩnh lại: "Lục Văn Bân, có phải là do anh tức giận việc bị tôi đá vì thế muốn trả thù tôi. Cố tình bịa đặt tôi giết người?"

"Hay là, anh muốn trả thù tôi để quay về với Vân Khuynh?"

"Anh hối hận rồi phải không? Hối hận đã bỏ rơi Vân Khuynh và cưới tôi, càng hối hận vì đã không nếm thử hương vị của cô ta trong cuộc hôn nhân. Vì thế tìm trăm kế để quay đầu ăn cỏ?"

"Nhưng mà Lục Văn Bân, đừng quên rằng Lục gia đã phá sản rồi, bây giờ anh diện mạo anh như một con ma, là do bị người đòi nợ đánh phải không? Đã trở thành như vậy rồi, đừng nói là Vân Khuynh, ngay cả anh tiêu tiền để tìm con đĩ thì con đĩ cũng không đồng ý lên giường với anh! Đâu ai biết rằng anh làm đến một nửa thì đã phế đi rồi? Đúng không? Phế vật vô dụng!"

"Dương Liễu! Cô….cái đồ đĩ điếm!" Dương Liễu không biết rằng Lục Văn Bân đã không có khả năng làm đàn ông rồi, cô ta nói như vậy chỉ là muốn chọc tức Lục Văn Bân.

Nhưng "phế vật" hai từ này, giống như một cây kim sắc nhọn đâm vào trái tim Lục Văn Bân. Cuối cùng anh ta hoàn toàn mất trí: "Đĩ điếm, tôi muốn giết cô, cô chết đi! Chết đi!"

Lục Văn Bân la hét, sau đó lấy ra một chai nhỏ từ trong túi, mở nắp ra và đổ lên khuôn mặt độc ác mặt Dương Liễu!

Chân anh ta đã bị què rồi, vừa chạy qua tạt vào rất chuẩn và đều. Chất lỏng hầu như tạt lên khuôn mặt của Dương Liễu.

Kèm theo tiếng khóc đau khổ và la hét, mùi hôi thối của da thịt nhanh chóng lan khắp sàn nhà—Lục Văn Bân đổ lên mặt Dương Liễu, hóa ra đó là axit sunfuric có tính ăn mòn cao!

"Mặt của tôi, mắt của tôi, đau quá! Lục Văn Bân, anh tạt cái gì vào mặt tôi….tôi không nhìn thấy gì cả, a! aaa"

Dương Liễu lùi về sau, không đứng vững và ngã xuống đất, cô ta nhanh chóng dung tay sờ khuôn mặt của mình, trên tay đầy sự đau đớn và bỏng rát, cô ta bắt đầu cầu cứu!

"Người đâu, người đâu, Lục Văn Bân muốn giết tôi, anh ta sắp điên rồi, người điên này muốn giết tôi! Mau đến cứu tôi…."

141. Chương 141

"Một kẻ giết người, cũng còn mặt mũi để nói cứu à!" Lục Văn Bân nhìn vào khuôn mặt của Dương Liễu đang bị axit ăn mòn, chỉ cảm thấy rất hạnh phúc. "Tôi phá hỏng khuôn mặt cáo già của cô, tôi xem cô làm cách nào để quyến rũ đàn ông nữa! Nói tôi là phế vật, thì tôi sẽ làm cô trở nên xấu xí!"

Lục Văn Bân đã không nhận ra rằng hành vi của mình đã là một tội ác, hoặc là nói rằng thần kinh của anh ta có chút vấn đề rồi. Sự hoang tưởng, giận dữ và thù hận khiến anh ta trở nên vô lý, anh ta đã gây thương tích trong đồn cảnh sát!

Nhưng anh ta vui là được.

"Đĩ điếm! Không phải là cô dựa vào chính khuôn mặt của mình để tỏ vẻ tội nghiệp và quyến rũ đàn ông đó sao? Tôi nói cho cô biết, axit mà tôi tạt lên mặt cô là tôi cố tình thanh lọc nó ra đó. Khuôn mặt này của cô, mãi mãi không phục hồi được nữa, hahaha để rồi xem, một người đàn bà xấu xí như vậy thì còn đàn ông nào thích cô nữa!

Không phải suy nghĩ rằng sau khi ly hôn với tôi thì tìm người tiếp theo sao? Mùa xuân của cô sẽ không bao giờ đến nữa đâu!

Tôi đã tìm thấy bằng chứng rồi, bằng chứng là cô đẩy mẹ tôi và đứa con của cô xuống lầu, tôi còn có cả bằng chứng cô dùng thẻ ngân hàng nước ngoài để đưa cho đại ca xã hội đen trong khu đèn đỏ một cọc tiền lớn, và số tiền này là dùng để hảm hại mẹ tôi!

Tiện nhân, cô chỉ chỗ cho họ để bạo hành mẹ tôi, đó cũng là một tội ác. Cô và các trai bao rách nát của cô cũng bị lục ra hết rồi, những hình ảnh cô ở nước ngoài cũng có người đã gửi bản sao cho tôi rồi. Cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng lịch sử của cô, cô hãy chờ đợi để chấp nhận hình phạt nghiêm khắc nhất với khuôn mặt xấu xí này đi! Hahaha"

Lục Văn Bân cười thật to, khiến người khác cảm thấy đáng sợ.

Dương Liễu lần đầu tiên nhận ra rằng Lục Văn Bân tệ hại đến như vậy. Anh ta điên lên và có thể tiêu diệt cô ta bất cứ lúc nào, là do cô ta đã có coi thường anh ta.

Tuy nhiên, đã muộn rồi!

Cảnh sát lao vào trong, giữ lấy Lục Văn Bân, vội vài đưa Dương Liễu đến bệnh viện.

Sau khi sơ cứu, tính mạng của Dương Liễu đã được cứu sống, nhưng khuôn mặt thì đã bị bỏng nặng bởi axit. Như những gì Lục Văn Bân nói, không thể nào hồi phục lại được nữa. Hơn nữa, tiếng hét mạnh mẽ của cô ta lúc nãy cũng khiến cho axit chảy vào mắt và miệng. Khiến cho mắt trái và cuốn họng đều bị đốt cháy, trở thành một người xấu tệ hại với giọng nói khàn khàn!

Bởi vì bằng chứng do Lục Văn Bân cung cấp được cho là rất chắc chắn và hiệu quả vì thế Dương Liễu đã chính thức bị giam giữ và cảnh sát bắt đầu thực hiện điều tra toàn diện. Đào sâu vào những thông tin, thậm chí đào ra những sự thật khiến người khác vô số lần hoảng hốt.

1, Ngay khi Dương Liễu còn trẻ, cố tình cho cha mẹ ruột của mình chạy chiếc xe bị hư trên đường, khiến xảy ra bị tai nạn xe hơi và cả hai đều chết.—Cấu thành một vụ giết người gián tiếp.

2, Dương Liễu trước khi cưới Lục Văn Bân đã có rất nhiều bạn trai. Muốn thu hút bạn trai giàu có thế hệ thứ hai vì thế đã lên kế hoạch gửi bạn gái của thiếu gia đó vào khu đèn đỏ để người khác hãm hiếp. Sau đó ra giá 100.000 bán cho kẻ buôn người, 10 năm sau cô gái đó mới được cứu ra và đã bị rối loạn tinh thần!—Cấu thành chỉ định cho người khác gây bạo lực, hiếp dâm và buôn bán phụ nữ.

3, Dương Liễu thường gửi các cô gái trông không đẹp mắt đến phố đèn đỏ và tổng cộng bán 13 cô gái trước và sau đó. Một trong số họ đã kiên quyết chống cự, đã bị Dương Liễu và đồng bọn giết chết. Khi thi thể đã được tìm thấy trong bức tường tại cửa hàng "Hổ ca" thì nó đã trở thành bộ xương khô!—Cấu thành mối đe doạ bán gái mại dâm, giết người (Bao gồm Cao Thuý Lan)!

4, Trong thời gian Dương Liễu ở nước ngoài, bán thông tin của các doanh nghiệp quan trọng trong nước, tham gia vào các tổ chức giáo phái và sử dụng mạng lưới để phát triển các thành viên trong nước.—Cấu thành tội phạm thương mại và tổ chức phát triển giáo phái.

5, Dương Liễu hút cần, ma tuý, sau khi sinh đã bị nhiễm độc, tiếp xúc với các đường dây buôn bán ma tuý.—Cấu thành tội tham gia buôn bán và lưu hành ma tuý.

6, Sau khi thông qua người hầu cũ của Vân gia và Vân Khuynh thì được xác định rằng Dương Liễu đã đẩy Vân lão phu nhân xuống cầu thang chết, nghi ngờ giết chết lão phu nhân.

7, Dương Liễu đẩy Cao Thuý Lan và đứa trẻ từ bản công xuống.—Cấu thành tội giết người!

Các tội khác rơi vào tội đe doạ, an ninh công cộng, tội bán bí mật nhà nước, tội lừa đảo…vv…và một số tội kết hợp. Dương Liễu đã bị kết án tử hình! Thực thi ngay lập tức!

Đồng thời, Lục Văn Bân đã bị kết án 5 năm tù vì làm biến dạng khuôn mặt Dương Liễu bằng axit tại đồn

cảnh sát!

Khi tin tức kết án của Dương Liễu và Lục Văn Bân đưa ra, Vân Khuynh đang ở trong bếp cùng Hoắc Nhất Hàng chuẩn bị trưa, Hoắc Nhất Hàng bước vào báo cho cô ta biết tin tức, hành động của cô ấy dừng lại một lúc và thốt ra bốn từ: "Đắc tội phải chịu"

"Anh tưởng rằng em sẽ phấn khích hơn" Hoắc Nhất Hàng bước vào trong, tiện tay giúp nhặt rau và đặt vào trong thau sau đó dùng vòi nước rửa sạch, vừa rửa vừa nói: "Anh đề cập đến Dương Liễu đã bị kết án tử hình, cô ta giết chết bà của mình và sẽ phải trả giá cho mạng sống của mình."

"Cô ấy nợ rất nhiều mạng người, mỗi một mạng người lại nợ nhiều mạng người như vậy, xem ra thực sự coi thường cô ta rồi!" Vân Khuynh nói: "Còn nữa, mạng của cô ta, dơ bẩn như vậy thì đâu thể nào so sánh với mạng sống của bà nội chứ?"

"Mạng sống của thứ bẩn thỉu đó tất nhiên là không thể so sánh với mạng sống của bà nội rồi." Hoắc Nhất Hàng nhìn thấy Vân Khuynh hạ nét mặt, nhanh chóng tiếp tục nối theo lời cô ấy: "Nhưng mà, thù của bà nội cũng đã trả rồi, Khuynh Khuynh, em xem xem chúng ta có nên đến thăm ông bà nội không? Sẵn tiện nói với họ chúng ta sắp tổ chức đám cưới?"

"Được!" Vân Khuynh gật đầu, nét mặt dịu lại.

Hoắc Thành Quân nhìn chằm chằm vào Hoắc Nhất Hàng: "Đứa con trai này, nhắc đến thứ dơ bẩn đó làm gì? Việc đám cưới chuẩn bị như thế nào rồi? Mẹ cảnh cáo con nha, đây là chuyện trọng đại, không thể cẩu thả, nếu như xảy ra chuyện gì thì xem mẹ xử lý con như thế nào!"

"Vâng! Con sẽ làm theo chỉ định của mẹ đại nhân, con nhất định sẽ tổ chức đám cưới thật hoành tráng, hôn lễ của con, con không thể làm hết sức mình sao?" Hoắc Nhất Hàng cười và nói.

"Này, này, cậu ta là như thế đấy!" Hoắc Thành Quan quay đầu sang nói với Vân Khuynh: "Khả năng khác thì không có, chỉ còn sót lại cái miệng ngọt này. Cũng may là Khuynh Khuynh con không từ chối cậu ta. Nếu là người phụ nữ khác thì sớm đã từ bỏ cậu ta lâu rồi!"

Vân Khuynh cười có chút ngượng ngùng: "Mẹ, đây là mẹ đang an ủi con rồi, đâu có ai không biết rằng ở Vinh Thành Hoắc Tổng anh minh, đẹp trai, trẻ trung và đầy mạnh mẽ. Những người phụ nữ mà xem anh ta như bạn trai trong mộng không 1000 thì cũng phải 800. Nhưng anh ta lại thích một người đã kết hôn như con, không biết rằng có bao nhiêu người xứng đáng với anh ấy nữa!"

"Khuynh Khuynh, con đó, cứ khiêm tốn, bao che cậu ta! Đâu ai không biết rằng Khuynh Khuynh nhà ta hoàn hảo, cả Vinh Thành những người đàn ông đều muốn cưới con làm vợ? Nếu không, Giang gia đó cũng sẽ không đuổi theo muốn nhận con làm con gái nuôi, đây là vận may của thằng bé này, vận may thật tốt, không phí công sức cũng hái được báu vật!" Hoắc Thành Quân nói.

"Xem xem ngài nói gì, tôi đâu đâu phải không bỏ ra công sức mà nhận được báu vật đâu. Rõ ràng là phải

mất rất nhiều nỗ lực để bắt kịp, đúng không Khuynh Khuynh." Hoắc Nhất Hàng lặng lẽ đưa tay ra và nhẹ nhàng siết chặt Vân Khuynh. "Sáng tối con đều ra sức rồi."

"Anh…" Vân Khuynh hiểu rõ những gì Hoắc Nhất Hà nói, mặt đã bắt đầu ửng đỏ.

Hoắc Thành Quân cũng có chút xấu hổ, nhún vai và nói: "Ây da da, hai người đang công khai chương trình tình yêu à, để bà lão này ở đâu chứ? Mẹ mặc kệ, trừng phạt hai đứa con nấu cơm cho mẹ ăn, mẹ ra ngoài đợi!"

Nói xong, Hoắc Thành Quân quay đầu và đi ra ngoài.

Không có Hoắc Thành Quân ở giữa, Hoắc Nhất Hàng lập tức di chuyển một bước, đưa một tay ra và ôm lấy eo Vân Khuynh. "Khuynh Khuynh, những gì anh nói lúc nãy không đúng sao? Anh ra sức vào buổi tối còn nhiều hơn buổi sáng nữa!"

Sau một hồi anh lại nói: "Nhưng mà, đây đã là những điều xảy ra trước đó rồi, thời gian này anh có thể chịu đựng. Nếu không thì, tối hôm nay…"

"Phạt anh nấu cơm trưa cho mẹ và em ăn, em ra ngoài đợi!" Vân Khuynh mượn câu nói lúc nãy của Hoắc Thành Quân và đặt các nguyên liệu đã chế biến xong để lên tủ, lau tay, cởi chiếc tạp dề và đeo lên cổ Hoắc Nhất Hàng. Sau đó, thanh lịch quay lại và bước ra khỏi bếp.

Hoắc Thành Quân nhìn thấy cô ấy ra ngoài, liền cười và giơ ngón tay cái lên: "Khuynh Khuynh, đứa trẻ này rất bướng, phải điều chỉnh, dạy dỗ lại!"

Sau khi ăn trưa, Hoắc Nhất Hàng dẫn Vân Khuynh ra ngoài.

"Đi đâu?" sau khi lên xe, Vân Khuynh hỏi.

"Đi đi rồi sẽ biết." Hoắc Nhất Hàng cười và khởi động xe.

Mùa này đã là mùa xuân. Sau khi ăn xong cơm sẽ trở nên buồn ngủ. Vân Khuynh ngồi trên xe, chỉ một lúc sau không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi.

Thực ra, sau sự việc "bắt cóc" lần trước, cô ấy đã không thể ngủ ngon. Mặc dù trên bề mặt không có gì nhưng trong đáy lòng vẫn có một nỗi lo sợ lớn. Ngay cả khi chủ mưu Cao Thuý Lan bắt cóc cô đã chết nhưng cô ta vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt của những kẻ hung ác đó trong cơn mộng.

Đặc biệt là khi ở một mình, thậm chí dường như ngửi thấy hơi ẩm móc của căn nhà đó.

Chỉ khi ở bên cạnh Hoắc Nhất Hàng, cô ta mới cảm thấy an toàn và có thể an tâm ngủ ngon một lúc.

Hơn nữa trong thời gian này cô ấy và Hoắc Nhất Hàng luôn bận rộn để đối phó với Lục gia, không có nhiều thời gian bên cạnh nhau.

Hoắc Nhất Hàng nhìn thấy Vân Khuynh ngủ thiếp đi, anh ta tăng nhiệt độ trong xe lên hai độ và tiếp tục lái xe về phía trước….

Đợi đến khi Vân Khuynh tỉnh dậy, phát hiện ra xe đã dừng lại rồi, trong xe chỉ còn lại một mình cô. Cô ta lúc ấy có chút hoảng sợ và đi tìm Hoắc Nhất Hàng.

Vừa mở cửa xe ra, một mùi thơm ngọt ngào quyến rũ xuất hiện trên bề mặt, cô nhìn về phía trước nhìn thấy trước mắt là một cây hoa anh đào!

Thì ra là Hoắc Nhất Hàng lái xe đến một khu rừng cây anh đào.

Trong ánh nắng ấm áp, những bông hoa anh đào đang nở trên cành và không khí đầy hương thơm. Tâm trạng của mọi người dường như trở nên rõ ràng hơn.

“Khuynh Khuynh!” Giọng nói quen thuộc phát ra từ phía sau.

Vân Khuynh quay người, ngẩng đầu lên và tìm kiếm âm thanh thì mới phát hiện ra Hoắc Nhất Hàng đang ngồi trên một cây đào.

Giá trị khuôn mặt của Hoắc Nhất Hàng đã rất cao. Những cây hoa đầy bông đào khiến anh ta trông giống như một thần tiên. Nếu như trên người anh ta không phải mặc một bộ đồ hiện đại mà là mặc loại áo choàng rộng tay, có lẽ nó sẽ phù hợp với bối cảnh hơn.

Nhưng là như vậy, anh ta cũng là một chàng nam thần đẹp trai. Đặc biệt là một nụ cười càng khiến cho người khác không khỏi ấn tượng!

142. Chương 142

Mỹ nhân không phân biệt nam nữ, chỉ cần là đẹp, ai cũng đều thích.

Vân Khuynh tự biết không phải là con người nhìn mặt nhìn nhan sắc, nhưng Hoắc Nhất Hàng đẹp đẽ thế kia, cũng khiến nhịp đập của cô nhanh hơn mấy nhịp.

"Khuynh Khuynh, em là bị vẻ đẹp thịnh thế của anh làm chao đảo rồi sao?" Hoắc Nhất Hàng ở trước mặt Vân Khuynh luôn có tính "tự yêu mình", nhìn thấy Vân Khuynh si mê nhìn anh không nói chuyện, tâm trạng khá tốt, nhịn không được buông lời trêu ghẹo.

"Anh ngồi trên cây làm gì thế?" Vân Khuynh lúc này mới phản ứng, vòng qua đầu xe đi đến dưới gốc cây mà Hoắc Nhất Hàng đang ngồi, ngẩng đầu nhìn Hoắc Nhất Hàng, trời xanh, hoa đào và trai đẹp, gần như đến trình độ thưởng thức của con mắt cũng cao được vài cấp bậc.

"Em lên đây thì sẽ biết!" Hoắc Nhất Hàng leo xuống hai cành cây, đưa tay về hướng Vân Khuynh.

Anh đây là muốn cô leo lên cây giống như anh?

Cô còn đang mặc đầm đấy.

"Mau lên đây đi, Khuynh Khuynh, không dám sao?" Hoắc Nhất Hàng có ý muốn chọc tức Vân Khuynh, còn cho cô một nụ cười mê người.

Cũng không biết có phải nụ cười của Hoắc Nhất Hàng quá xảo quyệt, hay là cách chọc tức của anh có tác dụng rồi, Vân Khuynh vừa cắn răng, đưa tay qua đó.

Thế là, sống được hai mươi mấy năm, Vân Khuynh lần đầu tiên leo lên cây.

Nhưng cô không có ngồi lên cành cây, mà là bị Hoắc Nhất Hàng ôm chầm ngồi vào lòng anh.

"Khuynh Khuynh, em xem!" Vân Khuynh ngồi vững xong, Hoắc Nhất Hàng đưa tay chỉ vào chiếc xe, nói, "Anh ngồi trên xem mỹ nhân đang ngủ, mỹ nhân đang ngủ ở trong mộng gặp được anh."

Vân Khuynh lúc này mới phát hiện, cửa kính của vị trí lái xe là đang mở, từ góc độ trên cây nhìn qua đó, vừa đúng nhìn thấy rõ ràng tình hình của ví trí phụ lái.

Vân Khuynh tức thời cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, lòng nghĩ, vẻ mặt vừa ngủ lúc này của cô đã bị anh nhìn thấy? Vậy sau khi cô ngủ rồi, không có làm những động tác khiếm nhã chứ?

"Khuynh Khuynh, mùa xuân đã đến thật rồi!" Hoắc Nhất Hàng ôm chặt lấy Vân Khuynh, "Em nhìn vào hoa đào đầy vườn, đều nở rồi!"

Vân Khuynh nhìn vào xung quanh, đập vào mắt là những cánh hoa đào màu hồng non, không nhịn được nói, "Đúng rồi, đẹp thật!"

Hoắc Nhất Hàng lại nói, "Hoa đã nở cả rồi, Khuynh Khuynh, tình yêu của chúng ta có phải cũng nên nở

hoa rồi không?"

Anh hôn lên má của Vân Khuynh, "Khuynh Khuynh, em ở trong lòng anh, từ lúc lần đầu tiên gặp mặt nhau, đã ở trong lòng anh, anh không quan tâm quá khứ của em, anh chỉ đau lòng những nỗi khổ và nỗi đau mà em chịu đựng qua, nhưng bây giờ chúng ta đã ở bên nhau, anh sẽ không để em chịu khổ chịu đau đớn nữa, những thứ trong tăm tối kia, em hãy quên hết đi! Bắt đầu từ bây giờ, em chỉ cần nhớ rằng, em là vợ của Hoắc Nhất Hàng anh đây, là người phụ nữ mà Hoắc Nhất Hàng anh đây yêu nhất, là đã đủ rồi!

Đương nhiên, nếu như anh cũng vừa đúng lúc ở trong tim em, em cũng vừa đúng lúc yêu anh như là anh yêu em vậy, vậy anh sẽ cảm thấy thời khắc này cảnh tượng này, càng viên mãn hơn!"

Thì ra, Hoắc Nhất Hàng biết trong lòng Vân Khuynh còn có nỗi ám ảnh, anh dẫn cô đi xem hoa mùa xuân, tắm ánh nắng mùa xuân, là muốn mở ra nút thắt trong lòng.

"Khuynh Khuynh, đám người Vương Bưu kia, đều là kẻ phạm tội, vụ án trên người không ít hơn so với Dương Liễu, cục cảnh sát đã điều tra rõ ràng, đều là tử hình, đã chấp hành rồi, sau này, trên đời này không còn đống rác kia nữa, em có thể yên tâm, nỗi ám ảnh bọn họ để dành cho em, vứt bỏ hết đi!"

"Nhất Hàng, anh biết em……" Mũi của Vân Khuynh có chút cay xè, cô còn tưởng rằng, Hoắc Nhất Hàng không biết cô đối với chuyện đó còn tồn tại nỗi ám ảnh.

"Anh biết," Hoắc Nhất Hàng nói, "Buổi tối em ngủ không ngon giấc, đôi mày cau như con hổ nhỏ vậy, còn gặp ác mộng nữa, chỉ có chui vào trong lòng anh mới yên tâm, anh đau lòng, cũng vui mừng, đau lòng chuyện đã xảy ra, tổn thương tạo thành với em đã hình thành, vui mừng vì em ỷ lại anh, tin tưởng anh, đây nói rõ anh ở trong lòng em, đã có vị trí.

Anh biết em kiên cường, cho nên chịu đựng như là người không sao vậy, anh cũng biết sự yếu đuối của em, cô đơn một mình là khó sống tốt nhất, Khuynh Khuynh, đây là lý do tại sao anh nhất định phải dùng thủ đoạn mạnh nhất để giải quyết nhanh đám người ấy.

Có lẽ để bọn họ chịu sự đày đọa sẽ trút được cơn giận trong lòng hơn, nhưng bọn họ tồn tại trong cuộc đời của chúng ta, thì sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của em, còn anh, không hề hi vọng em chịu tổn thương thêm một lần, chi bằng quyết đoán giải quyết bọn họ sạch sẽ như là cắt bỏ đi thịt mốc vậy, như thế, có lẽ em sẽ cảm thấy nhẹ nhõm lòng chút.

Chỉ là, Khuynh Khuynh, giải quyết bọn họ đồng thời, em cũng cô độc, nhưng nếu em tình nguyện mở lòng ra chấp nhận anh, cô độc của một người, chính là trở thành viên mãn của hai người, anh hi vọng anh có vinh hạnh như thế, có thể trở thành chỗ dựa của em, người thân của em, người yêu của em, sự viên mãn của em."

"Anh……anh nói hay đến thế, em sắp cảm động đến khóc rồi!" Khuynh Khuynh cúi thấp đầu, cười vui nói câu này ra, giọng điệu lại có chút nghẹt ngào.

Đây là tâm thái chân thật của cô hiện tại, cô tưởng rằng nói ra rồi, bầu không khí giữa Hoắc Nhất Hàng sẽ thả lỏng lại chút.

Trên thực tế, lại càng nghiêm túc hơn.

Hoắc Nhất Hàng im lặng một hồi lâu không nói lời nào, sau đó, bẻ một cành đào đưa cho Vân Khuynh, buồn bã nói, "Đại khái là do anh không biết dỗ em vui, cho nên mới làm em sắp khóc? Nhưng lời anh nói đều là thật đấy.

Khuynh Khuynh, anh không biết được em suy nghĩ gì về anh, nhưng trong lòng anh, em từ lúc bắt đầu chính là đối tượng không hợp tác, anh thừa nhận anh là người thích cảm giác ở bên em trước, sau đó từ từ yêu em rồi, nhưng duyên phận giữa người và người, không phải đều bắt đầu từ mối quan hệ người lạ sao?

Trên sự thật, anh sống đến ngần tuổi này, bên cạnh ngoại trừ mẹ và vài anh em ra, không hề tiếp xúc qua người con gái khác, không phải không có người con gái khác ngưỡng mộ anh, theo đuổi anh, nhưng anh không hề có cảm giác với bọn họ, tình cảm giữa nam và nữ là một thứ rất vi diệu, người khiến anh rung động chỉ có mình em thôi.

Khuynh Khuynh, chúng ta đều từ trong quá khứ với ánh nắng không đủ sáng, dựa vào nỗ lực của bản thân chúng ta bước ra, thì nên hướng vào ánh nắng đủ sáng của ngày mai bước đi, mà không phải tiếp tục đứng lại ở quá khứ, không phải sao?"

Hoắc Nhất Hàng vừa nói, nhìn thấy Vân Khuynh vẫn cúi thấp đầu, không hề có phản ứng, lại tiếp tục nói, "Khuynh Khuynh, anh thừa nhận anh có chút nóng vội, anh nên chờ đợi kiên nhẫn, chờ vị trí của anh trong lòng em vững vàng một chút, hoặc là em chủ động tiếp cận anh, tin tưởng anh, nói thích anh, nhưng anh e sợ không đợi được lâu như thế, tại vì anh không hi vọng ở trước đó, em vẫn còn đau khổ, Khuynh Khuynh, em hiểu ý của anh không?"

"Anh hị vọng em hôm nay sẽ nói cho anh nghe tâm ý của em, tốt, hay là xấu, anh đều có thế chấp nhận."

"Vậy anh hi vọng là tốt hay là xấu?" Vân Khuynh đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng trả lời, "Anh hi vọng là tốt."

"Nhưng em không hi vọng là xấu." Vân Khuynh nhanh chóng đáp lại.

Hoắc Nhất Hàng ngây người một hồi, sau đó lập tức hiểu được, không hi vọng là xấu, vậy chính là tốt rồi.

"Em thích anh?" Anh truy hỏi.

"Cũng." Vân Khuynh đỏ mặt, có chút ngại ngùng nói.

“Em cũng yêu anh?” Hoắc Nhất Hàng lại hỏi.

“Anh là đang tráo đổi khái niệm!” Vân Khuynh chu môi ra, vẻ mặt tư thế như đứa bé gái nhỏ, “Ý của em là rõ ràng em cũng thích anh, khi nào nói qua cũng……yêu anh rồi.”

Cô vừa nãy rất nghiêm túc nghe Hoắc Nhất Hàng nói chuyện, cô kì thực sớm đã rung động với Hoắc Nhất Hàng, chỉ là do trong hôn nhân bị tổn thương qua một lần, hơn nữa, Hoắc Nhất Hàng trong lòng cô lại luôn ưu tú đến thế, anh giúp cô nhiều như thế, cũng tạo thành áp lực tâm lý nhất định cho cô, cô đang lo bản thân không đủ tốt, không cách nào xứng với anh.

Nhưng anh đã trực tiếp nói tâm ý ra như thế, cô lại giấu lại che, hình như là cô không đúng.

Người con gái nào lại không mong đợi tình yêu? Ngày xưa cô không suy nghĩ, là tại vì không có điều kiện đi suy nghĩ, nhưng Hoắc Nhất Hàng lại cho sự có thể mong đợi cho cô, cô cũng muốn cố gắng giành lấy một lần, nếu như, lần này, là tình yêu thật thì sao? Cô đương nhiên cũng không muốn bỏ lỡ!

“Anh nói anh thích em, cũng nói yêu em, em nói cũng, đó chẳng phải là em cũng thích anh, cũng yêu anh? Yêu sâu sắc hơn so với thích, anh chỉ chọn trọng điểm nói.” Hoắc Nhất Hàng nghe Vân Khuynh nói thế, tức thì có chút kích động ôm chặt lấy cô, nói chuyện vừa nhanh lại vừa rõ rệt, giọng điệu đều tràn đầy vui mừng.

Còn có gì khiến người ta vui mừng hơn là biết được người phụ nữ mà mình yêu thương cũng yêu mình chứ?

“Vậy, chuyện vừa nãy em hứa với anh thì sao?” Bình phục lại tâm trạng của mình, Hoắc Nhất Hàng không quên xác định lại chuyện khác.

“Em vừa nãy hứa với anh? Em vừa nãy hứa với anh chuyện gì rồi?” Vân Khuynh có chút nghi hoặc.

Hoắc Nhất Hàng nhìn vào cô, mỉm cười nói, “Uhm, quên rồi thì thôi.”

Vân Khuynh nghĩ lại, hiểu ra rồi, anh nói là, khiến cô nhanh chóng quên đi những chuyện không hay.

“Uhm, rất nhanh sẽ quên đi.” Cô nói.

“Vậy chúng ta làm chuyện càng vui hơn đi?” Hoắc Nhất Hàng lại nói.

“Cái gì……” Vân Khuynh vừa ngẩng đầu lên, nụ hôn của Hoắc Nhất Hàng chuẩn bị không sai áp vào môi cô, “Uhm.”

Trong gió xuân của người say, cháy bỏng rực rỡ trên cây hoa đào, hai người tình cảm sâu đậm hôn nhau

ngọt ngào.

Trên những cành cây cao hơn, cánh hoa anh đào chín muồi bị gió thổi rơi xuống, như là cơn mưa rơi rớt xuống thân hai người, đẹp đẽ như là một bức tranh đẹp!

Hôn vừa xong, hai người đều có chút thở hỗn hễn.

Hoắc Nhất Hàng cười nhẹ một tiếng, "Khuynh Khuynh, vừa nãy, như là nụ hôn định tình của chúng ta chứ?"

"Uhm?" Vân Khuynh còn có chút mơ hồ.

Mỗi một lần hôn Hoắc Nhất Hàng, cô đều có chút mơ hồ. khí trường của anh quá mạnh mẽ, mang đến cho cô cảm giác quá dễ dàng khiến cô mê mẩn, cô không có một lần chiếm lấy được sự chủ động, đều là do anh dẫn lối, một cái không cẩn thận, liền bị lún sâu xuống.

"Anh cảm thấy rất ngọt, ngọt đến chưa từng có qua." Hoắc Nhất hàng kề cận tai của Vân Khuynh nói, "Nhưng anh vẫn muốn ngọt hơn thế."

Lời nói vừa buông, anh ôm lấy Vân Khuynh xuống một cành cây, sau đó, nhảy xuống cây.

Vân Khuynh không một chút chuẩn bị, sợ đến hoang mang ôm lấy cổ anh.

Cây hoa đào không cao lắm, hai người chỉ đứng ở giữa vị trí cây hoa đào, Hoắc Nhất Hàng ôm chầm lấy Vân Khuynh nhảy xuống sẽ hơi mất sức tí, nhưng áp lực không lớn, hoàn toàn vững vàng chạm đất.

Nhưng phản ứng của Vân Khuynh khiến anh gợi lên tâm tư muốn chọc ghẹo cô, thế là, lúc đầu đôi chân anh đã đứng vững, nhưng lại cố ý cong một chân về trước, ôm chầm lấy Vân Khuynh ngã nhoài xuống đất, đương nhiên là anh ở trên, cô ở dưới.

Trên mặt đất rơi xuống một lớp cánh hoa đào, Vân Khuynh nằm dưới đất, như là nằm trên tấm thảm màu hồng, cánh hoa anh đào hồng non khiến mặt cô đỏ bừng, trang trí lên đó càng rung động chói lọi, đôi môi ấy hơi hé, càng kiều diễm xinh tươi hấp dẫn người khác.

Hoắc Nhất Hàng lại một lần không nhịn được hôn lên ấy…

143. Chương 143

Ánh nắng mùa xuân ấm áp chiếu vào khu rừng cây hoa đào này, những cánh hoa đào hồng nho lần lượt như cơn mưa rì rào rơi xuống, ngay cả gió cũng khiến người ta say mê đến thế, càng huống chi rằng người yêu đang ôm trong lòng?

Tâm trạng của Hoắc Nhất Hàng vui mừng đấy, ở cái không gian rộng rãi như thế, cơ thể càng tự do hơn, anh đương nhiên không hề do dự lựa chọn đem nhiệt tình của mình đều chăm chú lên người của Vân Khuynh.

"Khuynh Khuynh, anh yêu em!" Mỗi một lần hôn Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng đều nói như thế, giọng nói khàn trầm, tình ý tràn đầy, hình như muốn đem toàn bộ tình yêu của cả đời đều nói ra.

Xác định được tâm ý của bản thân với Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh cũng nhẹ nhõm lòng xuống, oán và hận khiến người ta đau khổ, yêu lại khiến người ta vui vẻ, nhẹ nhàng và thoải mái.

Trong cảm giác tuyệt đẹp như thế, Vân Khuynh không những không từ chối nụ hôn của Hoắc Nhất Hàng, còn chủ động dang tay ôm lấy cổ anh, bắt đầu đáp lại anh.

Lời đáp lại như thế khiến Hoắc Nhất Hàng càng nhiệt huyết sôi sục, nụ hôn nóng rực từng một cái lại một cái hôn lên môi của Vân Khuynh, nhưng lại từ từ không vừa ý sự quấn quýt giữa lưỡi và môi, thế là đem nụ hôn cháy bỏng hôn lên khuôn mặt thuần khiết, trên cổ thon dài trắng mút, trên xương đòn tinh tế của Vân Khuynh, và tiếp tục hướng xuống……

Nhưng lại gặp phải trở ngại về y phục, thế là, anh một bên tiếp tục hôn Vân Khuynh, một bên đưa tay ra, nhanh gọn cởi y phục của Vân Khuynh ra.

Phần trên tháo được một nửa, gió thổi thoáng qua, Vân Khuynh cảm giác được cơn lạnh, tỉnh táo lại, vội vàng nắm lấy tay của Hoắc Nhất Hàng, "Đừng, còn ở bên ngoài."

"Bên ngoài thì sao?" Hoắc Nhất Hàng giọng nói khàn khàn, hơi thở hơi gấp hỏi, sự nóng rực trong mắt một nửa cũng chưa vơi đi.

"Bên ngoài……cái đó……bất cứ lúc nào cũng sẽ có người qua đến." Vân Khuynh ngoảnh đầu qua, nhìn sang xung quanh, đôi má đỏ bừng lên, còn kiều diễm động lòng hơn cánh hoa đào.

Hoắc Nhất Hàng còn tưởng Vân Khuynh là vì chuyện gì khó xử rồi, không nghĩ đến là do ngượng ngùng, sợ người khác thấy được.

Anh ngã người xuống, ghé sát vào tai Vân Khuynh cố ý trêu ghẹo cô, "Khuynh Khuynh, em trước đó không phải chê bai anh quá nghiêm túc rồi sao? Anh không mấy dễ dàng nắm bắt được một cơ hội không nghiêm túc, em tại sao còn ngượng ngùng? Thật ra, có người chẳng phải càng tốt sao, càng kích thích……"

"Không muốn!" Vân Khuynh lập tức đưa tay đẩy Hoắc Nhất Hàng ra, "Chuyện này làm sao có thể cho người khác thấy được chứ? Em không muốn, anh mau dậy đi, em……em định về nhà."

Trong chuyện tình của nam nữ, cô vốn dĩ rất nghiêm chỉnh, không đùa được như thế, vừa nãy bị sự quyến rũ của anh làm mê hoặc, mới hôn nhau với anh, nhưng bây giờ cô đã tỉnh táo rồi, cô ngượng ngùng không muốn tiếp tục nữa, đặc biệt, anh không ngờ còn hi vọng người ta qua đây trông thấy?

"Nhất Hàng, em nhất thiết nghiêm túc nói với anh, có thứ tương đối cái gì đó……uhm, những cách hơi khẩu vị nặng chút em không có cách nào chấp nhận được thật, em càng không thích có người vây đến xem, em cảm thấy đây là vấn đề nguyên tắc!"

Vân Khuynh là giận thật rồi.

Hoắc Nhất Hàng khẩn trương giải thích, "Khuynh Khuynh, anh vừa nãy là đùa với em thôi, khu rừng cây hoa đào này là tài sản tư nhân, anh đã hỏi thăm qua chủ nhân rồi, sẽ không có người đến vây xem chúng ta đâu.

"Không có người đến đây thật?" Vân Khuynh vẫn còn có chút hoài nghi.

"Đương nhiên." Hoắc Nhất Hàng khẳng định nói.

Vân Khuynh lại không yên tâm nhìn vào xung quanh, xung quanh ngoài cây đào và tiếng chim kêu, đều là yên tĩnh đấy, hơn nữa chiếc xe dừng ở sâu trong khu rừng hoa đào, bất kể nhìn sang hướng nào đi chăng nữa, để là những cây hoa đào, đúng thật không có nửa hình bóng con người nào.

Nhưng……

"Cho dù là không có người đi qua cũng không được, vẫn còn trời nhìn, đất nhìn, những cây đào nhìn vào chúng ta……" Vân Khuynh vừa nói, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoắc Nhất Hàng có chút không vui, trong lòng tức thời lại cảm thấy bản thân như thế sẽ phá hoại sự hứng thú của anh.

Cũng đúng, nhiệt tình đang dang dở bị một gáo nước lạnh dập tắt cảm giác khẳng định là chẳng vui tí nào, anh trước đó còn nói qua đàn ông ở mặt đó không được nhịn, không thì sẽ bị bệnh đấy.

Vậy làm sao đây?

Ánh mắt của cô nhìn thấy chiếc xe ở một nơi không xa, mặt lại càng đỏ bừng hơn, "Cái đó……không thì, chúng ta đổi chỗ?"

"Uhm?" Hoắc Nhất Hàng có chút nghi hoặc dõi theo ánh nhìn của Vân Khuynh nhìn qua đó, hơi hơi ngây người chút, tức thì, cong mép miệng lên đầy mê hoặc.

Anh đương nhiên cũng biết được tính cách của Vân Khuynh ngại ngùng, không dễ dàng chấp nhận cách tình ái như thế, anh cũng chỉ là thử thôi, cô không đồng ý, anh đã chuẩn bị như thế là đủ rồi, không nghĩ đến cô lại mang đến cho anh một kinh ngạc đến thế.

"Đổi một chỗ khác? Đổi chỗ nào?" Hoắc Nhất Hàng đứng dậy, tiện tay kéo Vân Khuynh từ dưới đất đứng dậy, phủi phủi những cánh hoa rụng trên người cô, "Hay là, Khuynh Khuynh dẫn anh qua đó?"

"Anh……anh biết đấy……" Vân Khuynh hận không thấu muốn đưa mặt giấu đi, lại gắng sức nhìn vài lần vào chiếc xe.

Anh cứ nhìn vào cô, cô không tin là anh không hiểu ý của cô.

Nhưng nhưng Hoắc Nhất Hàng là cố ý đã hiểu còn giả hồ đồ, "Khuynh Khuynh, em không nói, anh làm sao biết được?"

Anh đưa tay về hướng Vân Khuynh, "Em dẫn anh đi đi."

"Anh……anh cố ý hả! Em không nói chuyện với anh nữa." Vân Khuynh giả vờ giận dỗi, ngoảnh người đi về hướng chiếc xe, nhưng Hoắc Nhất Hàng lập tức nắm lấy tay cô, cũng gọi là bị cô dẫn đi rồi.

Đến bên chiếc xe, Vân Khuynh định mở cửa xe bước vào, tay Hoắc Nhất Hàng vừa dùng sức, cơ thể của Vân Khuynh bị ép buộc quay mặt qua đây, anh lập tức ngã người về trước, một tay chống lên xe, một tay ôm lấy eo Vân Khuynh, sát người vào, hai người cách nhau rất gần rất gần, gần đến hơi thở của hai người cũng hòa quyện vào nhau, gần đến có thể nghe rõ ràng nhịp tim đập của đối phương.

"Khuynh Khuynh là muốn cùng anh làm ở trên xe đó! Anh còn tưởng Khuynh Khuynh ngượng ngùng, lúc đầu định tha cho Khuynh Khuynh lần này, không nghĩ được Khuynh Khuynh lại không chịu tha cho anh." Hoắc Nhất Hàng cười, trong mắt toàn là sự dịu dàng tràn đầy.

"Hả?" Vân Khuynh lại hận đến muốn trở về thời khắc trước đó, đem toàn bộ lời nói của mình thu về hết.

Thì ra, anh đã chuẩn bị từ bỏ rồi, vậy tại sao còn làm ra cái bộ mặt giận dữ như thể, khiến cô hiểu lầm tưởng rằng anh không hài lòng, đây mới lấy hết can đảm yêu cầu đổi chỗ……

"Không có không có," Cô khẩn trương nói, "Em cực kì cực kì tình nguyện tha cho anh, vậy bây giờ chúng ta về nhé!"

"Bây giờ mới nói tha cho, muộn rồi!" Hoắc Nhất Hàng mỉm cười nói, "Khuynh Khuynh, không chỉ em rất muốn, anh cũng rất muốn."

Muốn cái gì? Vân Khuynh một giây đã hiểu được.

Nhưng cái gì gọi là cô rất muốn, rõ ràng là anh muốn, cô mới……

Cô muốn phản bác lại, nhưng không còn cơ hội thật, tại vì, Hoắc Nhất Hàng lại một lần hôn chặt lấy đôi môi của Vân Khuynh, cô rất nhanh bị anh hôn đến mơ hồ, đợi đến lúc tỉnh táo, người đã ở bên trong xe, mở miệng chỉ còn là tiếng kêu rên vui vẻ……

Xe của Hoắc Nhất Hàng là có cải tổ qua, khối lượng 2050kg, trong xe rất thoải mái, có một cái kính trên nóc xe rất lớn và bốn mặt cửa sổ, sau khi đóng lại, từ bên trong có thể nhìn được bên ngoài rõ ràng, nhưng từ bên ngoài lại không thể nhìn được bên trong.

Vừa mới bắt đầu chưa bao lâu, Vân Khuynh vẫn còn căng thẳng chú ý nhìn vào tình hình bên ngoài cửa sổ, nói sao thì cho dù bên ngoài nhìn không được bên trong, nhưng chiếc xe nặng như thế dao động lên xuống, chỉ cần là người thành niên, đều đoán được bên trong xảy ra chuyện gì.

Nhưng, rất lâu đều không phát hiện được bóng người nào, cô mới có thể nhẹ lòng chút, cộng thêm khí thế của Hoắc Nhất Hàng vừa mãnh liệt lại vừa nhiệt liệt, cô chỉ là nghĩ nghĩ thứ khác cũng không thể được.

Sau đó, dứt khoát cái gì cũng không nghĩ, chỉ nhìn lên bầu trời trên nóc xe, gần như cách rất là gần, lại gần như trời xanh mây trắng cách rất xa, ở bên Hoắc Nhất Hàng, một lần lại một lần nữa chạm đến đỉnh cao cực kì……

Không biết qua được bao lâu, môn "vận động" đặc biệt này mới tuyên bố kết thúc, có lẽ là trong cảnh tượng lãng mạn như thế tinh thần sẽ trở nên tốt hơn, thể lực của Hoắc Nhất Hàng cũng thay đổi khá tốt, Vân Khuynh bị anh "đày đọa" đến cả người mệt lã, sau kết thúc, càng mệt mỏi đến một ngón tay cũng không muốn động đậy nữa.

Hoắc Nhất Hàng trái lại càng tinh thần tràn đầy, anh lấy khăn giấy, xử lý sạch sẽ trên người Vân Khuynh, mặc lại áo đầm cho cô trước, rồi mới xử lý sạch sẽ trên người mình, sau đó để Vân Khuynh nằm vào trong người mình nghỉ ngơi, mở cửa kính trên nóc xe ra, hai người ấm áp phơi ánh nắng mặt trời.

Hoắc Nhất Hàng nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của Vân Khuynh vào bàn tay to của mình, vẫn thấy được vết tích trên cánh tay cô, đó là vết thương lần trước sau khi bị đám người Vương Bưu khóa tay lại mà để lại, anh thoa thuốc tốt nhất cho cô, nhưng vẫn để lại vết sẹo, cần thời gian để phai nhòa.

May là những chuyện đó đã qua, đám người tổn thương cô, cũng nhận được trừng phạt thích đáng.

Tiếp đó, nên tới hôn lễ của bọn họ, sau đó, kế hoạch sinh đứa con.

Nghĩ đến đây, Hoắc Nhất Hàng lại nghĩ đến, vừa lúc này làm với Vân Khuynh, không hề sử dụng bất kì biện pháp ngừa thai nào, chắc không như thế mà có chứ?

Nghĩ như thế, Hoắc Nhất Hàng lại cười nhẹ một tiếng.

"Nhất Hàng, anh cười gì đó?" Vân Khuynh ngoảnh đầu lại, ngẩng đầu nhìn vào Hoắc Nhất Hàng, "Có chuyện gì vui sao?"

"Tạm thời không có," Hoắc Nhất Hàng trả lời, "Anh chỉ là đang nghĩ, biểu hiện vừa nãy của chúng ta không tồi, có khi nào vì thế có kết tinh của tình yêu không."

Kết tinh của tình yêu?

Vân Khuynh ngây người một hồi, mới hiểu ra là, Hoắc Nhất Hàng nói cô có khi nào vì thế có thai không.

Trong lòng cô có chút hoang mang, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý có con đấy.

"Vậy chúng ta khẩn trương đi mua thuốc tránh thai uống?" Vân Khuynh nóng vội nói.

Hoắc Nhất Hàng đôi mày hơi cau lại, cô muốn mua thuốc uống? Cô……không muốn sinh con với anh sao?

Tâm trạng vui vẻ như thế bị câu nói này của Vân Khuynh, liền tiêu tan hết.

Nhưng ở giây phía sau, Vân Khuynh lại nói, "Không được! Không thể uống thuốc, lỡ như đứa con đó đến thật, em làm sao nhẫn tâm giết chết nó?"

"Khuynh Khuynh, em thíc trẻ con không?" Hoắc Nhất Hàng hỏi.

Vân Khuynh im lặng một hồi, không hề trả lời trực tiếp câu hỏi của Hoắc Nhất Hàng, mà là nói, "Lúc em còn nhỏ, thì đã đi theo bà nội, xung quanh không có nhiều đứa trẻ, sau này, sau khi Vân Bính Hoa và Tô Tương đưa Dương Liễu rước đến Vân gia, cô ta được tính là một đứa trẻ chứ, đứa trẻ nhỏ hơn em một chút, ấn tượng của em về trẻ con, chỉ là mưu kế đầy bụng của Dương Liễu, ô uế đầy miệng và kiêu ngạo tàn độc, em biết không phải mỗi một đứa trẻ nào đều ở lúc nhỏ đã mưu kế nham hiểm và thâm độc như thế, nhưng em không thể không thừa nhận, cô ta mang cho em nỗi ám ảnh vẫn còn tồn tại."

"Nhưng Dương Liễu hôm nay sẽ bị tử hình rồi!" Hoắc Nhất hàng nói, "Không lẽ em định mang nỗi ám ảnh của cô ta suốt đời sao?"

144. Chương 144

"Khuynh Khuynh, Dương Liễu là Dương Liễu, em là em, đứa con cô ta sinh ra ba ruột không rõ, chết bi thương, nhưng đứa con em sinh ra khẳng định không phải thế!"

Hoắc Nhất Hàng kiên nhẫn và ôn hòa nói với Vân Khuynh, “Khuynh Khuynh, Dương Liễu nham hiểm, ác độc, em thì quang minh, lương thiện, đứa con của em và anh, nhất định sẽ trở thành người ưu tú nhất cũng là người ấm áp nhất trên đời này! Em phải tin tưởng bản thân, cũng tinh tưởng anh, được không?”

“Nhất Hàng, anh căng thẳng rồi,” Vân Khuynh nở một nụ cười mỉm trên mặt, nói tiếp, “Anh không cần lo lắng, em không hề xem thường bản thân, cũng không hề không tin tưởng anh, em chỉ là vẫn chưa có tâm lý chuẩn bị thôi.

Môi trường từ nhỏ đến lớn đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn với em, em cũng đang cố gắng tiêu diệt ảnh hưởng này, nhưng rất đáng tiếc, đây không phải thời gian ngắn có thể làm được, em sẽ tiếp tục nỗ lực.

Anh yên tâm, nếu như có con thật, em sẽ không bỏ nó đâu, nếu như không có, em cũng sẽ cố gắng điều chỉnh tốt tâm thái của em, cho dù là vì không phụ lòng sự tương ngộ tương tri của chúng ta, em cũng sẽ sinh một đứa con thuộc về chúng ta.”

“Em nói như thế, anh mới yên tâm,” Hoắc Nhất Hàng nói, đem Vân Khuynh ôm vào lòng càng chặt hơn, “Khuynh Khuynh, anh vẫn luôn muốn cám ơn duyên phận để chúng ta gặp nhau, anh đến không đủ sớm, may mà vẫn không muộn, ngày xưa, chỉ có mẹ ruột là người thân yêu của anh, bây giờ, có em rồi, cuộc đời còn lại của anh, có mẹ ruột, có em, có đứa con của chúng ta, cũng mãn nguyện lắm rồi.”

“Em cảm thấy câu nói này của anh nói đến bản thân già rồi,” Vân Khuynh cười cười, nói, “Cuộc đời phía sau còn dài lắm, anh tốt với em, em cũng sẽ tốt với anh.”

Hình như từ lúc sau khi gặp được Hoắc Nhất Hàng, cô không còn tồi tệ, xui xẻo, bi thương như thế nữa rồi, cô trong bất giác ỷ lại người đàn ông này, thích người đàn ông này, chỉ cần anh không ruồng bỏ cô, cô quyết định cả đời này, chỉ có anh thôi!

Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng đều tưởng rằng, ám ảnh sẽ như thế đi qua, tương lai, chỉ cần nghĩ theo hướng tuyệt đẹp, tất cả những chuyện tốt, đều sẽ xảy ra.

Trái lại, trên thế gian này chuyện không như ý trong mười cũng có một vài, cứ trong lúc con người không hề đề phòng, liền đả kích một cách tàn nhẫn!

Ngắm hoa đào xong, Hoắc Nhất Hàng liền lái xe đưa Vân Khuynh về đến Quân Tỉ sơn trang, hôn lễ của bọn họ sẽ tổ chức tại “biệt thự Hoắc gia” được xây dựng trên nền tảng là nhà tổ Vân gia, hai ngày nay phải chuyển nhà, bố trí cũng phải bắt đầu làm, Hoắc Nhất Hàng liền qua bên đó sắp xếp.

Hoắc Thành Quân đi qua bên Hoắc Nhất Hàng sắp xếp hành lý, Vân Khuynh cũng bắt đầu sắp xếp hành lý ở nơi cô ở.

Lúc bốn giờ rưỡi chiều, chuông di động của Vân Khuynh reng lên, Vân Khuynh đặt đồ trên tay xuống chạy qua đó, nhìn thấy là cuộc gọi của Tống Tây Hoa, liền ấn nút bắt máy, sau đó đi đến trước chỗ hệ thống cửa khóa, mở cánh cửa ở dưới lầu ra.

"Tây Hoa, các anh đến lầu dưới chưa? Em đã mở cửa cho anh rồi, em đi dọn đồ tiếp đây, cửa phòng em cũng đang mở, các anh một lát có thể vào thẳng được rồi." Vân Khuynh nói với di động.

Lúc bữa trưa, Tống Tây Hoa gọi điện thoại, nói anh và Giang Mạc Thần chiều sẽ qua giúp đỡ, Vân Khuynh nhận được điện thoại của Tống Tây Hoa, liền đoán là bọn họ ở dưới lầu, nhưng cửa khóa không bước vào được.

Bên đầu dây bên kia không có âm thanh truyền đến, mà là cúp trực tiếp.

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn vào di động, lời nào cũng không nói mà cúp máy đi, Tây Hoa hình như không có thói quen như thế?

Cô không nghĩ ngợi nhiều, chỉ đem di động tùy ý để vào túi áo, liền tiếp tục bận rộn.

Vài phút sau, Vân Khuynh đang đặt đồ vào vali, sau lưng truyền đến một mùi mồ hôi, cô mỉm cười quay đầu nói, "Tây Hoa, Mạc Thần, ai chạy đến đổ cả người mồ hôi thế……"

Lời nói của Vân Khuynh chỉ nói một nửa, liền câm lặng ngay.

Tại vì, người đứng trước mặt cô, không phải là Tống Tây Hoa và Giang Mạc Thần, mà là một người mặc bộ đồ giao hàng, đội nón và khẩu trang, nhân viên giao hàng thân hình nhỏ con?

"Cậu là ai? Cậu làm sao vào đây?" Vân Khuynh căn bản không quen biết nhân viên giao hàng này, hơn nữa cô gần đây cũng không hề mua qua những món đồ mà cần đến nhân viên giao hàng, huống chi là có nhân viên giao hàng nào mà không nói lời gì liền xông vào trong nhà, trong đầu cô tức thì reng lên chuông cảnh báo.

Nhân viên giao hàng lại mở miệng nói, "Con tiện nhân, nhanh như thế không nhận ra tôi rồi sao?"

Âm thanh khàn khàn khó nghe, Vân Khuynh trong phút chốc vẫn chưa nghe được là ai.

Nhưng cô rất nhanh nhớ đến giọng nói của Dương Liễu là bị Lục Văn Bân tạt axit ăn mòn đến hư giọng!

"Cô……cô là Dương Liễu?" Vân Khuynh dò thám hỏi, đồng thời, ánh mắt của cô nhìn xung quanh, hi vọng có thể kiếm được thứ có thể bảo vệ mình.

Nếu như người ở trước mặt này là Dương Liễu thật, cô ta xông vào nhà như thế nhất định chẳng có gì hay ho.

Nhân viên giao hàng căn bản không trả lời, mà là đột nhiên từ trong túi lấy ra một thứ, đợi đến lúc Vân

Khuynh có phản ứng thì một cây kim tiêm, đầu kim nhọn đã đâm vào gân máu của cô, dung dịch lạnh băng tiếp đó bị tiêm vào.

"Cô vẫn không ngốc, còn biết tôi là ai! Vân Khuynh, tôi bây giờ trở thành kẻ sát nhân, đều là do cô hại cả, tôi phải xuống địa ngục, cũng phải kéo cô theo!" Trước lúc tiềm thức biến mất, Vân Khuynh nghe được Dương Liễu cải trang thành nhân viên giao hàng nói.

Sau khi Lục gia phá sản, Dương Liễu không chờ đợi được ly hôn với Lục Văn Bân, nhưng Cao Thúy Lan và đứa con đó chết trước mặt mình, e là có phiền phức, cô nghĩ đến ôm hết tất cả tài sản, ở nước ngoài một thời gian tránh họa trước, thế là, cô tìm được trung gian, yêu cầu bán đi căn biệt thự mới vừa trang trí chưa bao lâu.

Nếu như cô lấy giá thấp một chút, có thể căn biệt thự có thể lập tức bán ra nhanh như Triệu Thanh Thanh vậy, cô có thể sớm xuất ngoại được, nhưng như con người như cô ta hận không thấu muốn lấy hết lợi ích tốt chiếm trọn, cho dù ở ngay lúc này, không những không muốn bán lỗ, mà còn muốn kiếm thêm chút đỉnh.

Đợi được vài ngày, chưa đợi được người mua nhà đến, nhưng lại đợi đến cảnh sát, Lục Văn Bân lấy tội danh mưu sát kiện cô.

Cô hoang mang, nhưng lại ép buộc bản thân bình tĩnh lại, cô cho rằng Lục Văn Bân không thể tìm được chứng cứ gì, nhưng Lục Văn Bân không ngờ rằng điên dại bệnh hoạn chạy đến cục cảnh sát tạt axit đã sàng lọc qua vào cô!

Từ trong bệnh viện tỉnh dậy, cả khuôn mặt hủy hoại hết, một bên tai bị điếc, giọng nói cũng hư hoại, cảnh sát lại điều tra được một phần chứng cứ phạm tội của cô, cô liền đã biết, cả đời mình đều hủy hoại rồi!

Nghĩ đến Lục Văn Bân từ sau khi kết hôn với cô, liền hối hận lấy cô, cứ luôn cảm thấy Vân Khuynh tốt hơn cô, cuối cùng chạy đến cục cảnh sát đi gặp cô, còn nói cái gì "Lời Vân Khuynh nói khẳng định là thật rồi……" Nỗi hận trong lòng cô như là một cọng cỏ hoang mọc lên điên dại.

Là Vân Khuynh! Nhất định là Vân Khuynh mê hoặc Lục Văn Bân tạt axit cô, nếu không, dựa vào tính cách của Lục Văn Bân, làm sao có thể đột nhiên trở nên tàn nhẫn thâm độc?!

Lúc cảnh sát điều tra ra những chứng cứ phạm tội liên quan đến cô nhiều hơn, Vân Khuynh lại làm chứng chỉ khống cô, tuy rằng Vân Khuynh không hề đến hiện trường, mà là làm chứng qua video, nhưng khuôn mặt bó đầy băng của cô vẫn tràn đầy thù hận!

Cô trở thành một tên phế vật xấu xí, một tên tội phạm, lập tức phải chấp hành tử hình, không còn gặp được thế giới tràn đầy màu sắc, cô đương nhiên không can tâm!

Thế là, lúc sắp rời khỏi tòa án, cô cố ý giả ngất xỉu, lại một lần bị đưa đi bệnh viện.

Sinh sống ở trong pháp luật và xã hội ổn định điểm này cũng khá tốt, cho dù cô ta là tội phạm sắp sửa phải bị tử hình, chỉ cần chưa đến thời khắc phải chết, vẫn còn có thể hưởng thụ sự cứu trợ của chủ nghĩa xã hội.

Lúc bác sĩ kiểm tra cho cô, cô lấy kim tiêm gây mê tấn công bác sĩ, sau đó lấy sẵn vài cây kim tiêm an thần, chích vào một y tá trước, sau đó cởi hết quần áo của y tá thay lên người mình, lại tháo hết băng gạc trên mặt, đeo một cái khẩu trang lớn, vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Dương Liễu vốn dĩ muốn lập tức rời khỏi Vinh Thành, tại vì cho dù còn hận Vân Khuynh đi nữa, cô bây giờ là kẻ trốn tội, vẫn là nên bảo đảm an toàn tính mạng của mình hơn.

Nhưng lúc cô cúi đầu xuống đi qua quảng trường, lại phát hiện trên màn hình quảng cáo lớn đang chiếu tin tức Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng sắp kết hôn.

Nhìn vào nam thanh nữ tú trên màn hình, nỗi hận của Dương Liễu lại một lần nữa như triều cường ập lên, xung kích lý trí của cô sạch sẽ.

Tại sao? Tại sao cô từ nho nhỏ đã bắt đầu bày mưu, cực khổ, tốn tâm tư nhiều năm, không mấy dễ dàng leo lên được vị trí Lục gia đại thiếu phú nhân, nhưng thì ra lại là một vị trí căn bản ngồi không vững, không hưởng thụ được vinh hoa phú quý mà cô mong muốn, không có ai ngưỡng mộ cô, ganh tị cô, ngẩng đầu nhìn cô, chỉ có châm biếm vô số cô, chê bai cô, chửi mắng cô, đến cuối cùng, cô còn trở thành tội phạm người người muốn giết, người luân lạc tàn phế xấu xí!

Còn Vân Khuynh thì sao? Rõ ràng đã bị cô tính kế làm mất đi bà nội, mất đi ba mẹ ruột thịt, mất đi chồng, mất đi bối cảnh……nhưng Vân Khuynh lại gặp được người đàn ông tốt là Hoắc Nhất Hàng, bắt đầu cuộc đời càng sáng sủa và đắc ý!

Cô từ bên Vân Khuynh giành lấy Lục Văn Bân, không những không tạo thành nhiều đả kích lớn cho Vân Khuynh, trái lại giống như cô đang dọn lấy đống rác không cần nữa của Vân Khuynh vậy.

Người Lục gia tồi tệ, ông chồng ích kỉ và lạm tình, Vân Bính Hoa và Tô Tương phiền phức, những cái tên không tốt đều bị Dương Liễu cô đây gánh hết, Vân Khuynh trái lại cả người nhẹ nhõm trở thành người yêu của Hoắc Nhất Hàng, trở thành nữ thần vạn người Vinh Thành mến mộ và sùng bái!

Dựa vào đâu! Cô không can tâm! Cô rất hận!

Không! Cô không đợi được sau này báo thù Vân Khuynh, cô phải hủy hoại luôn Vân Khuynh, rồi mới bỏ trốn!

Cô phải khiến Vân Khuynh trở nên còn thảm thương hơn cô!

Lúc này, Dương Liễu vừa đúng lúc nhìn thấy có một nhân viên giao hàng trẻ tuổi lái một chiếc xe nhỏ từ bên quảng trường qua đến, cô xông qua chặn chiếc xe đó, bảo là di động của mình quên mang theo, phải

lập tức chạy đến khu nhỏ gần đó cứu người, cô còn giải thích giọng nói là lúc cứu người ở hỏa trường làm hư hại đấy.

Nhân viên giao hàng trẻ tuổi nhìn thấy cô mặc y phục y tá, lại là phụ nữ, khen cô bỏ mình cứu người, cho cô ngồi ở phía sau buồng xe.

Xe chạy đến một nơi không người, Dương Liễu nói dối bản thân không cẩn thận làm hư một kiện bưu phẩm, để nhân viên giao hàng dừng xe xem thử nghiêm trọng không, ngay lúc nhân viên giao hàng đang xem bưu phẩm, Dương Liễu liền chích một mũi an thần cho nhân viên giao hàng……đặt nhân viên bưu điện xuống xong, cô lại thay lên áo khoác của nhân viên giao hàng, lái chiếc xe bưu điện đi đến Quân Tỉ sơn trang.

Lúc bước vào cửa, bảo vệ cửa vốn dĩ phải điều tra đấy, Dương Liễu nói là đưa bưu phẩm cho Vân Khuynh, có một cô gái trẻ tuổi nghe thấy tên của Vân Khuynh, liền nhiệt tình nói cô cũng là đi tìm Vân Khuynh và nói với bảo vệ cô là nhân viên mới của công ty Vân Khanh, cấp trên là Tống Tây Hoa, cầm lấy cũng là di động của Tống Tây Hoa, bảo vệ mới an tâm, cũng phớt lờ kiểm tra Dương Liễu, cho Dương Liễu và cô gái trẻ tuổi kia cùng nhau thả vào……

145. Chương 145

Người phụ nữ trẻ tuổi đến Quân Tì sơn trang là Tống Nhan.

Trước khi Vân thị bị Vân Bính Hoa bán đi, Tống Tây Hoa đã rời công ty, mà công việc của Tống Nhan vốn dĩ là do Tống Tây Hoa cho, mới làm chưa được mấy ngày, Tống Tây Hoa rời đi, công ty sắp bị bán đi, đương nhiên cô cũng không thể tiếp tục ở lại.

Tống Tây Hoa bị Vân Bính Hoa và Tô Tương tính kế, sau khi uống ly cafe bị bỏ thuốc, đã làm với Tống Nhan, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với cô, cũng đưa cô đi đến công ty mới, tiếp tục để cô làm thư kí của mình.

Tống Tây Hoa tạm thời có việc bận, nghĩ là Tống Nhan cũng là phụ nữ, có thể giúp Vân Khuynh 1 chút, liền để Tống Nhan đến Quân Tì sơn trang trước.

Điện thoại Tống Nhan hết pin rồi, lại là lần đầu gặp Vân Khuynh, cho nên, Tống Tây Hoa đưa điện thoại của mình cho cô, để cô tiện liên lạc Vân Khuynh.

Không nghĩ đến, lại cho Dương Liễu nhân cơ hội!

Lúc đến nơi vắng vẻ, Dương Liễu đi sau Tống Nhan, đâm lên cổ cô 1 mũi an thần, cô mới phản ứng lại thấy không đúng lắm, cơ thể đã mềm nhũn té xuống đất, nhân cơ hội lấy điện thoại của Tống Tây Hoa, gọi điện cho Vân Khuynh.

Sau khi nghe tiếng mở cửa thông qua điện thoại, Dương Liễu đắc ý cúp máy, mang theo kim tiêm an thần cuối cùng, lên lầu tìm Vân Khuynh, để tiêm vào người cô!

Nhìn quanh 4 phía, Dương Liễu nhắm vào thùng giấy mà Vân Khuynh dùng để chuyển nhà, cô bỏ nhiều công sức, mới đưa Vân Khuynh vào, sau đó kéo thùng giấy, đến thang máy, rồi để thùng giấy lên xe, chạy khỏi Quân Tì sơn trang.

Nửa tiếng sau, Tống Tây Hoa đến Quân Tì sơn trang sớm nhất, đi đến trước cửa tòa nhà của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng ở, mới vừa tính đi vào, lại nghe trong bụi hoa có tiếng quen thuộc: "Tôi…sao tôi ở đây? Chết rồi!"

"Tống Nhan?" Tống Tây Hoa thuận theo âm thanh đi đến, quả nhiên nhìn thấy Tống Nhan gấp gáp xông ra, thấy Tống Tây Hoa, cô hoảng loạn nói: "Tây Hoa tiên sinh, có người phụ nữ chuyển phát nhanh, cô ta là người xấu, cô ta nói tìm Vân Khuynh, cùng tôi đi vào, nhân lúc tập kích tôi, còn cướp mất điện thoại của anh!"

"Cái gì?" Tống Tây Hoa nghe xong, liền có dự cảm không lành.

"Nhanh, chúng ta lên xem!"

Anh hoang mang dẫn theo Tống Nhân chạy về phía thang máy, lúc đến căn phòng, cửa lớn mở ra, Hoắc Thành Quân đi từ phòng đối diện qua, thấy bọn họ, nhiệt tình chào hỏi: "Tống Tây Hoa đến à, đây là cô nương nhà ai? Thật xinh đẹp!"

"Bác gái, con tên Tống Nhan, là thư kí của Tây Hoa tiên sinh." Tống Nhan lễ phép trả lời, lập tức hỏi: "Bác gái, xin hỏi, Vân Khuynh tiểu thư có nhà không?"

"Có, nó đang ở nhà sắp xếp đồ đạc, qua mấy ngày là đến ngày cử hành hôn lễ, muốn chuyển qua kia, Tây Hoa đưa con qua đây, chính là để phụ giúp sao?" Hoắc Thành Quân vẫn luôn chưa qua đó, nên không biết Vân Khuynh đã bị Dương Liễu đưa đi, còn tưởng là cô còn ở nhà.

Nghe Hoắc Thành Quân nói vậy, Tống Tây Hoa thở phào, không gấp như lúc nãy đi vào nhà.

"Vân Vân." Anh kêu.

Trong nhà không ai trả lời, ngược lại điện thoại vang lên.

Trong lòng Tống Tây Hoa thình thịch 1 tiếng, tăng nhanh tốc độ bước đi.

Vào phòng, thấy điện thoại của Vân Khuynh tùy tiện vứt dưới đất, anh nhanh chóng lượm lên, nhìn màn hình, là Hoắc Nhất Hàng gọi đến, anh nhìn 4 phía, không thấy Vân Khuynh đâu, nhấn nghe máy.

Giọng Hoắc Nhất Hàng gấp gáp truyền đến: "Khuynh Khuynh, lúc nãy em ở đâu, anh gọi mấy lần cũng không bắt, anh tưởng là em…"

"Em nghe anh nói, bây giờ em nên ở chung với mẹ, đóng chặt cửa, ai gõ cửa cũng không được mở, Dương Liễu vẫn chưa bị xử bắn, cô ta giả bệnh nằm viện, sau đó trốn viện, trước mắt cảnh sát đang truy nã cô ta, anh sợ cô ta sẽ đến Quân Tì sơn trang tìm em báo thù. Bây giờ anh đang trên đường về."

"Khuynh Khuynh, em nghe anh nói không? Sao không lên tiếng?"

"Hoắc tổng, tôi là Tống Tây Hoa, mới đến Quân Tì sơn trang, Vân Vân không ở nhà, nửa tiếng trước, có người phụ nữ chuyển phát nhanh tập kích người tôi phái đến, người đó, rất có thể là Dương Liễu!"

Tống Tây Hoa rất không muốn trả lời Hoắc Nhất Hàng như vậy, nhưng sự thật ngay trước mắt, Vân Khuynh thật sự rất có khả năng bị Dương Liễu bắt đi.

"Cái gì? Tống Tây Hoa? Anh… anh nhanh chóng đi coi camera của khu vực, tra được nhân viên đáng nghi đó gửi tôi, bây giờ tôi đi cục cảnh sát!" Ngữ khí của Hoắc Nhất Hàng hiển nhiên giảm xuống mấy độ.

"Được, tôi lập tức đi!" Tống Tây Hoa cầm điện thoại của Vân Khuynh đi ra ngoài.

"Tây Hoa, xảy ra chuyện gì? Khuynh Khuynh lúc nãy còn ở nhà, tại sao bây giờ không thấy, có phải…" Hoắc Thành Quân cảm thấy chuyện này không đúng, chặn Tống Tây Hoa lại hỏi.

"Bác gái, Dương Liễu trốn thoát khỏi cảnh sát, Vân Vân có khả năng bị cô ta đưa đi, nhưng bác khoan gấp, con và Hoắc tổng sẽ cố hết sức tìm kiếm, bác ở nhà đợi tin tức." Nói xong, Tống Tây Hoa tiếp tục đi ra ngoài.

Tống Nhan thấy vậy, cũng nhanh chóng theo anh.

Tống Tây Hoa đi xuống lầu, đi đến phòng xem camera nội bộ của khu vực, quả nhiên thấy người quỵ tạo là Dương Liễu và Tống Nhan cùng đi đến tòa nhà của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, còn thấy Dương Liễu tiêm lên người Tống Nhan, kéo Tống Nhan vào bụi hoa… sau đó, còn đứng tại chỗ gọi điện, rất nhanh, cửa mở ra, cô ta đi vào…

10 phút sau, cô ta xuống lại, kéo theo thùng giấy đủ để đựng 1 người, rất dùng sức kéo đến xe chuyển phát…

Tống Tây Hoa lập tức tra trong điện thoại Vân Khuynh, hiển thị cuộc gọi gần đây ngoài Hoắc Nhất Hàng còn có anh.

Anh nhanh chóng gọi điện cho Hoắc Nhất Hàng: "Hoắc tổng, tôi tra camera giám sát rồi, dựa vào ngoại hình, chắc chắn là Dương Liễu, cô ta mặc đồng phục của công ty chuyển phát z, cố ý che bản số xe lại, thấy

không rõ, anh nhanh đi tra có nhân viên chuyển phát nào mất tích không…"

"Tôi đã tra được, số xe là Vinh a…" Hoắc Nhất Hàng gấp gáp nói: "Bây giờ anh đi biệt thự của Dương Liễu và Lục Văn Bân 1 chuyến, xem bên đó có tình hình gì, tôi đang ở cục cảnh sát coi camera giao thông của toàn thành phố."

"Được, tôi đi liền! Video bên này trên đường tôi gửi anh." Tống Tây Hoa cúp máy, lại gấp gáp chạy ra ngoài.

Tống Nhan cũng theo sau: "Tây Hoa tiên sinh, tôi đi cùng ngài."

"Cô đi làm gì? Tôi đi tìm người, đâu phái đi chơi, cô về đi!" Trong lòng Tống Tây Hoa bây giờ chỉ có Vân Khuynh, nói chuyện với Tống Nhan khó trách hơi khó nghe.

Tống Nhan ngây người, áy náy giải thích: "Xin lỗi, Tây Hoa tiên sinh, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, thực ra lúc đó tôi và người chuyển phát cùng đến phòng bảo vệ, cô ta nói cần giao đồ của Vân tiểu thư, trước cửa bảo vệ có kiểm tra 1 chút, là em… nói giúp vài câu."

"Cô nói gì?" Tống Tây Hoa mạnh mẽ quay lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tống Nhan: "Cô nói, là cô để ác phụ Dương Liễu vào đây? Cô…. thật đáng chết!"

"Tây Hoa tiên sinh, tôi… tôi không cố ý." Tống Nhan cúi thấp đầu, nước mắt lưu chuyển trên khóe mắt.

Cô thật sự không cố ý, cô không biết ân oán của Dương Liễu và Vân Khuynh, nếu cô biết Dương Liễu sẽ tập kích cô, sẽ cướp điện thoại của Tống Tây Hoa từ tay cô, sau đó đưa Vân Khuynh, hại Tống Tây Hoa gấp gáp như vậy, cô không những không giúp Dương Liễu nói chuyện, còn kêu bảo vệ kiểm tra thật kỹ.

Nhưng bây giờ, cô thật sự trở thành người giúp đỡ Dương Liễu.

Tống Tây Hoa có lẽ rất quan tâm Vân Khuynh, lúc cô ở Vân thị cũng nghe nói, Tống Tây Hoa đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng lạnh nhạt, nhưng anh lo lắng cho Vân Khuynh rõ ràng như vậy, thì ra, không phải anh không thích phụ nữ, mà trong lòng đã có người rồi…

Không biết tại sao, nghĩ đến đây, trong lòng Tống Nhan có từng cơn chua xót.

"Vân Vân không có chuyện gì, vậy thì tốt nhất, nếu Vân Vân thật sự có chuyện, Tống Nhan, tôi tuyệt đối không tha cho cô! Bây giờ cút cho tôi!" Tống Tây Hoa thực sự quá lo lắng rồi, nghe Tống Nhan nói cô vậy mà nói giúp Dương Liễu, để Dương Liễu thuận lợi vào đưa Vân Khuynh đi, anh cực kỳ tức giận, giận dữ ném vài câu, liền lái xe đi.

Tống Nhan 1 mình đứng tại chỗ, chỉ có thể nhìn Tống Tây Hoa lái xe rời đi, xe chạy nhanh như bay, trong

lòng cô, như là đường ở dưới bánh xe, bị chà đạp 1 cái vô tình…

Cô nghĩ, cô chắc là thật sự thích Tống Tây Hoa rồi, nhưng khoảng cách của cô và Tống Tây Hoa quá xa, với lại, Tống Tây Hoa sớm đã có người trong lòng, dù cho, người đó, đã là vợ của người khác.

Cô đau lòng cho thâm tình yêu mà không cần đạt được của anh, cũng đau lòng cho sự ngưỡng mộ chắc vĩnh viễn không ai thấy được của bản thân!

- —

Lúc Vân Khuynh tỉnh lại lần nữa, phát hiện bản thân ở dưới hầm của khoang thuyền, xung quanh còn 7-8 người phụ nữ mặc đồ không tốt chút nào.

Thuyền chắc đang chạy trên biển, lắc qua lắc lại.

Thấy cô tỉnh, có 1 người phụ nữ đưa nửa bình nước suối cho cô: "Chị, cuối cùng chị cũng tỉnh, em của chị nói chị bị bệnh truyền nhiễm, khiến tụi em đừng đến gần, nhưng em thấy chị cũng không giống bị bệnh truyền nhiễm, ngược lại giống như bị tiêm thuốc an thần, chỉ là ngủ, trước đây em từng làm vệ sinh ở bệnh viện, mỗi lần thấy y tá tiêm an thần cho bệnh nhân, đều là bộ dạng này."

"Em chị?" Vân Khuynh hoài nghi nhìn xung quanh: "Đây là đâu? Tôi không có em."

Đột nhiên, cô nghĩ đến người cuối cùng cô nhìn thấy trước khi hôn mệ là… Dương Liễu!

"Chị, chúng ta đang trên thuyền, đi nước a, không lẽ chị không phải trốn qua nước a tìm việc nuôi gia đình sao?

Trốn?

Vân Khuynh kinh ngạc, sau khi bị tập kích, mang đến thuyền trốn ra nước ngoài?

Nhưng Vinh Thành không gần biển, không lẽ, cô đã ngủ mấy ngày rồi?

Dương Liễu muốn mang cô đến nước a? Nhưng không đúng, bây giờ Dương Liễu là tội phạm, cô ta muốn chạy đi càng không tiện, tại sao muốn đưa cô đi?

Hay là, Dương Liễu muốn giết cô trên biển?

146. Chương 146

"Tôi không có em, người phụ nữ che mặt kia là ai?" Mặt người phụ nữ kinh ngạc, thấy Vân Khuynh biểu cảm rất thật, không giống nói dối, thấp giọng nói với Vân Khuynh: "Không lẽ cô ta là con buôn, cô bị bắt cóc đến đây? Thực ra, trên thuyền này có vài người phụ nữ cũng bị gạt đến đây, hôm qua bọn họ có thương lượng cách chạy thoát, nhưng giữa biển mênh mông, chạy đường nào."

"Đúng đó, tôi nói cô biết, người phụ nữ nói là em cô còn ngủ với đàn ông trên thuyền, cô ta không ở đây, mà ở trên, trên đó điều kiện tốt hơn dưới đất, chỉ có sáng trưa chiều xuống đây, tiêm thuốc cho cô. Tôi đoán cô ta tiêm cho cô thuốc an thần hoặc thuốc mê đại loại thế, cô ta chắc không biết cô sẽ tỉnh lại."

"Cô biết nhiều thật." Vân Khuynh có chút hoài nghi người phụ nữ, nhưng miệng không nói, chỉ hỏi: "Vậy thuyền này chạy bao nhiêu ngày rồi?"

"6 ngày! Theo hành trình, là 12 ngày, đi được nửa đường." Cô gái trả lời.

Cái gì? 6 ngày rồi!

Vân Khuynh bất ngờ, vậy Hoắc Nhất Hàng bọn họ nhất định biết cô mất tích.

Bọn họ có đoán được Dương Liễu bắt cóc cô không?

"Lạch cạch" 1 tiếng, hình như tấm bản bên trên có người mở ra.

Cô gái đó có chút hoảng, nhanh chóng nói với Vân Khuynh: "Có thể là bà buôn mấy người phụ nữ xuống, hoặc là người tự nhận là em cô xuống, cô nhanh giả ngủ đi"

Vân Khuynh chậm chạp 1 chút, vẫn nhắm mắt.

Người xuống, quả nhiên là Dương Liễu.

Thấy cô gái đó ngồi kế Vân Khuynh, mắt liền híp lại, sắc bén hỏi: "Tôi nói chị tôi bị bệnh truyền nhiễm, cô ở gần cô ta như vậy, không sợ chết sao?"

Cô gái lập tức giữ khoảng cách, nói: "Lúc nãy cô ấy tỉnh, tôi có lòng tốt được nước cho cô ấy uống, ai ngờ cơ thể cô ta yếu quá, ngủ lại rồi, trước đây tôi có học y, tình huống này, cô đừng tiêm thuốc chữa trị cho cô ấy, sẽ không tốt đâu, cô tốt hơn là cho cô ấy ít kẹo nho, để bồi dưỡng, thuyền chạy được 6 ngày, cô ấy không ăn không uống, không có bệnh cũng bị đói chết, hơn nữa cô ấy còn là người bệnh!"

"Con nha đầu chết tiệt, nói bậy gì đó? Chuyện của chị tôi, trong lòng tôi tự biết tính toán, không cần nhiều chuyện." Dương Liễu lấy tiêm, nhìn Vân Khuynh dường như ốm đi rất nhiều, cuối cùng cũng không tiêm

vào.

Cô quay người lại, thấy mọi người trong khoan đều nhìn kim tiêm trên tay cô, vô thức giải thích: "Tôi tiêm cho cô ấy dinh dưỡng, nếu cô ấy có dấu hiểu tỉnh dậy, vậy khoan tiêm."

Nói xong, cô ta lại lên cầu thang, chuẩn bị đi.

Hôm đó, Dương Liễu lái xe chuyển phát nhanh, đương nhiên không dám chạy chỗ có nhiều camera, chỉ đi đường nhỏ, vốn dĩ, cô muốn tìm nhanh 1 chỗ, xử lý Vân Khuynh, mới nghĩ cách trốn, ai biết ở đó hẻm, lại bị người ngăn chặn.

Người chặn cô, là 1 đàn em của anh Lão Hổ.

Thì ra, sau khi chuyện lộ ra, cảnh sát tìm hắn khắp nơi, hắn không có cách nào, chỉ có thể trốn, hắn chặn xe chuyển phát lại, vì đang trên đường chạy trốn, muốn cướp xe để chạy, không ngờ, lại gặp Dương Liễu.

Nhìn hắn nói chuẩn bị rời khỏi nước, Dương Liễu lập tức chuẩn bị chạy theo hắn.

Thẻ nước ngoài của cô vẫn còn tiền, trong nước bị đóng băng rồi, đáp ứng khi chạy đến nước ngoài thì sẽ chia nửa phần tiền cho người đàn ông đó, đồng thời, yêu cầu người đàn ông đó hủy hoại Vân Khuynh.

Người đàn ông đó nhìn Vân Khuynh 1 cái, ngược lại nói tạm thời không muốn hủy hoại, cửa khẩu của hắn còn buôn bán người, mang theo Vân Khuynh, đến nơi bán đi, còn có thể kiếm được khoảng tiền lớn, với lại, thường những người phụ nữ bị bán đến chỗ đó, 10 người có 11 người bị hủy hoại.

Dương Liễu nghĩ nghĩ, như vậy càng tốt, Vân Khuynh không phải tự cảm thấy mình cao quý sạch sẽ sao? Vậy cô liền bán Vân Khuynh đến nơi dơ bẩn nhất!

Cứ như vậy, Dương Liễu mang theo Vân Khuynh, cùng với người đàn ông đó đi đường ít ai chú ý nhất rời khỏi Vinh Thành, đi qua vài thành phố đến với làng ngư gần biển, sau đó đáp 1 con thuyền trốn ra nước ngoài để đi.

Vì phòng ngừa Vân Khuynh tỉnh dậy phá hoại kế hoạch, cô vẫn luôn tiêm thuốc an thần đại loại thế cho Vân Khuynh.

Lúc này, nghe cô gái đó nói, nghĩ nghĩ thấy có lý.

6-7 ngày không ăn không uống, nếu thật sự tỉnh lại, chắc cũng không có sức để bò, làm gì có thể phản kháng cô?

Người trên tàu đều là thứ hạ tiền, bản thân cũng không có để ăn, cũng sẽ không tốt đến nỗi đưa lương thực cho Vân Khuynh, cô có thể yên tâm, nhưng mà, cũng không thể để Vân Khuynh chết, nếu không, sao cô có thể hành hạ cô ta được?

Đợi đến tối, đưa nước xuống đây là được!

Nghĩ xong kế hoạch, Dương Liễu đắc ý đi lên.

Cô vừa lên, Vân Khuynh liền mở mắt, người cô gái vừa nói chuyện với cô, trên tay đang lắc lắc 1 thứ, như là đang chụp bóng lưng của … Dương Liễu?

Camera mini?

Cô gái thu đồ lại rất nhanh, nhưng Vân Khuynh vẫn thấy.

Thứ đó, có phải rất mắc?

1 cô gái nghèo trốn ra nước ngoài kiếm tiền, mua nổi sao?

Không lẽ, cô gái đó có thân phận đặc biệt?

Cô gái dẹp đồ đàng hoàng rồi, nhìn qua Vân Khuynh, Vân Khuynh giả bộ mới vừa mở mắt.

Cô gái lại đến gần, nói: "Chị, tôi giúp chị thoát được 1 mũi, vậy chị bây giờ có thể nói tôi biết, chị và cô ta có quan hệ gì?"

"Như cô đoán," Vân Khuynh trả lời: "Cô ta có thể là bà buôn, tôi bị bắt cóc đến."

Mắt cô gái sáng lên: "Tôi liền biết như vậy, chị đẹp như vậy, khí chất cao quý như vậy, cô ta nhất định muốn bắt chị qua nước ngoài bán để được giá cao."

"Cô nương, nhưng cô không có chút hoang mang? Cô không sợ bọn buôn người đó đến lúc đó cũng bán cô đi." Vân Khuynh thám tính hỏi.

"Tôi không như vậy, tôi là khách trốn ra nước ngoài, tôi có đưa tiền, bọn họ sẽ không bán tôi." Cô gái nói.

"Cũng không nói trước được," Vân Khuynh cụp mắt xuống, nói: "Người kinh doanh mạo hiểm trong mắt họ chỉ có tiền, làm gì có uy tín?"

“Cái đó…” Cô gái nghe vậy, mắt hiện lên tia hoang mang: “Không thể nào?”

“Tại sao không thể,” Vân Khuynh tiếp tục nói: “Cô nhìn hoạt bát như vậy, đến nơi, cũng dễ nói giá lắm.”

“Vậy….vậy làm sao? Chúng ta chạy đi!” Cô gái nhìn 1 phía, lại nghĩ nghĩ: “Không đúng, lúc nãy tôi mới nói, chúng ta đang ở trên biển, không có chỗ trốn, nhưng mà, tôi có…”

Nói đến đây, đột nhiên nhận ra gì đó, nuốt nửa câu còn lại vô.

“Cô có gì?” Vân Khuynh đoán đến 1 khả năng, cố gắng đưa tay, kéo cô gái lại gần 1 chút: “Cô nương, cô là ký giả đúng không? Cô có biện pháp liên lạc với bên ngoài?”

“Tôi…” Mắt cô trốn tránh: “Tôi không phải ký giả, tôi là khách trốn ra nước ngoài, sao cô lại hỏi vậy.”

“Tôi thấy camera mini rồi, nhất định không phải khách trốn ra nước ngoài bình thường, cô nương, tôi biết cô không phải người xấu, nhưng nếu cô không chịu nói thân phận thật với tôi, tôi sẽ nói người tiêm tôi biết, chuyện cô dùng camera mini, cô ta và đàn ông trên thuyền có quan hệ tốt, bí mật của cô nhất định không giữ được!”

Vân Khuynh xác định, loại chuyện uy hiếp này có chút bỉ ổi, nhưng bây giờ toàn thân cô không có chút sức, nếu không nhanh chóng tìm chút đồ có lợi cho bản thân, cô sẽ đói chết trên thuyền, hoặc là bị Dương Liễu giết, hoặc là, sẽ bị Dương Liễu bán đi nơi nào đó, dù là khả năng nào, cũng không phải chuyện tốt!

Cô cảm thấy cô gái này là ký giả mạo hiểm thâm nhập lên thuyền, cũng có khả năng là cảnh sát, nhưng chỉ cần cô gái này có thân phận đặc biệt, nhất định sẽ không hành động đơn độc, hoặc là có người giúp ở mục đích điểm, hoặc là có thể liên hệ với bên ngoài.

“Cô…sao cô biết? Tôi có lòng tốt giúp cô? Cô muốn bán đứng tôi?” Giọng cô gái càng thấp, mắt như thủy tinh của cô tức giận.

“Tôi không muốn bán đứng cô, tôi chỉ muốn nói cô biết, người tiêm thuốc cho tôi là tội phạm, còn là loại rất nguy hiểm, nếu cô có cách liên hệ với bên ngoài, nhất định nhanh chóng liên hệ, nói hết tình hình ra, còn nữa, kêu người cô liên hệ báo cảnh sát, Dương Liễu đang ở trên thuyền này, Vân Khuynh cũng vậy, cô nương, bây giờ tình cảnh của chúng ta thật sự rất nguy hiểm rất nguy hiểm!”

Vân Khuynh thấy cô giá tức giận, biết cô đoán đúng 7-8 phần, vì muốn có được niềm tin của cô gái nhanh nhất có thể, cô chỉ có thể nói vậy.

Đồng thời, trong lòng cầu mong, hy vọng cô gái thực sự có biện pháp liên hệ bên ngoài, dù sao, cô gái này thật sự là người tốt.

"Cô là Vân Khuynh?" Tinh thần của cô gái có chút khác thường: "Hình như tôi nghe tên này ở đâu rồi."

Sau sự im lặng, cô hỏi: "Cô là người Vinh Thành sao?"

"Đúng! Tôi là người Vinh Thành." Vân Khuynh trả lời.

"Vậy cô biết Cố gia không?" Cô giá lại hỏi.

"Cố gia?" Vân Khuynh nhớ lại 1 chút: "Là Cố gia kinh doanh chuỗi siêu thị sao?"

"Đúng, là Cố gia kinh doanh chuỗi siêu thị." Cô gái gật đầu.

"Cố gia trước đây là người hợp tác với tôi, sau đó, cũng sẽ vậy, bởi vì, Cố gia làm ăn rất thành thực, đặc biệt là Cố Ngọc La phu nhân, người rất tốt." Vân Khuynh quan sát biểu tình của cô gái, đoán cô ấy có khả năng có quan hệ với Cố gia, liền khen Cố gia.

Cô gái nghe vậy, sắc mặt liền tốt hơn: "Cố Ngọc La là mẹ tôi, mẹ ruột."

"Cô là Cố Du?" Vân Khuynh có chút kinh ngạc.

Cô thật sự có gặp qua Cố Ngọc La 1 lần, nghe Cố Ngọc La nhắc đến trong nhà có 1 đứa con gái không sợ trời không sợ đất, cực kỳ khiến người khác lo lắng, tên là Cố Du.

Nhưng cô không ngờ, lại gặp Cố Du ở tình huống này.

"Tôi là Cố Du," Cố Du nhìn 1 phía, lại nói: "Cô biết mẹ tôi, còn làm ăn với ba mẹ tôi, vậy nhất định không phải người xấu, ba mẹ luôn biết nhìn người, luôn không làm ăn với người không lương thiện! Chị, người tiêm thuốc cho chị thật sự là tội phạm sao? Em... thậm chí còn đang học đại học, chuyên ngành thông tin đại chúng, lần này là lén chạy ra, muốn làm chút đặc sắc cho lần tốt nghiệp này."

147. Chương 147

Vân Khuynh hiểu được câu "không sợ trời không sợ đất" của Cố phu nhân rồi.

Cố Du còn chưa tốt nghiệp đại học, vậy mà dám giả làm khách trốn ra nước ngoài để chụp lén việc buôn người và trốn ra nước ngoài?

Cô thật sự không biết chuyện này nguy hiểm như thế nào sao!

"Cố Du, rốt cuộc em có cách liên hệ bên ngoài không?" Vân Khuynh quan tâm cái này nhất.

Nếu, có khả năng trốn ra, cô vẫn nghĩ cách cùng trốn với Cố Du, coi như là nể giao tình với Cố Ngọc La. Nhưng nếu bản thân cũng khó thoát, cô và Cố Du chỉ có thể tùy trời định đoạt!

May là, Cố Du nói: "Có, em có điện thoại vệ tinh!"

Cô đến gần, đến gần tai của Vân Khuynh nói: "Đây là lại nhỏ, em tốn rất nhiều tiền mua ở nước ngoài, giấu trong áo ngực."

Vân Khuynh mừng rỡ, lập tức nói: "Vậy em nhanh báo tin cho nhà mình, nói ngắn gọn tình hình ở đây, hoặc là, trực tiếp gọi cho cảnh sát biển, nói họ biết Vân Khuynh ở đây, tin rằng họ đã biết tin tôi mất tích, đang tìm tôi."

"Ừ, được," Cố Du gật đầu: "Chị, che em lại."

Vinh Thành.

Vân Khuynh đã mất tích trọn vẹn 164 tiếng, Hoắc Nhất Hàng, Giang Mạc Thần, Tống Tây Hoa vân vân đều cố gắng hết sức tìm kiếm, mấy ngày nay, Hoắc Nhất Hàng luôn ở bên cảnh sát, kiểm tra tất cả camera, tìm tất cả những nơi Dương Liễu và Vân Khuynh có thể đi, như là đã lật ngược Vinh Thành lên tìm hết.

Vì muốn có được 1 chút manh mối, anh còn đến nhà tù gặp Lục Văn Bân, hy vọng từ miệng Lục Văn Bân nghe được tin tức của Vân Khuynh, nhưng thực tế, Lục Văn Bân trước giờ chưa từng thực sự hiểu Dương Liễu, trước đó hắn chỉ biết vui sướng với Dương Liễu, chuyện khác không hỏi không rằng, 1 chút đồ đáng giá cũng không có!

Hoắc Nhất Hàng tiếp tục mù quáng tìm kiếm, mắt anh dường như chưa từng nhắm lại, cơm cũng không ăn được bao nhiêu, đến uống nước của nhấp vài cái, thời gian càng dài, trong lòng anh càng hoang mang.

Mỗi lần nghĩ đến lời hứa vừa nói với Vân Khuynh, sau này không để cô chịu tổn thương nữa, anh liền hận không thể tát mình mấy cái.

Đều trách anh quá bất cẩn, sau khi Dương Liễu bị phán hình, sẽ không có bất kỳ uy hiếp nào đối với Vân Khuynh nữa, nhưng người phụ nữ giảo hoạt đó lại trốn thoát không cảnh sát, với lại đối tượng đến trả thù đầu tiên lại là Vân Khuynh!

Anh nên ở bên Vân Khuynh mọi lúc mọi nơi.

Nhưng bây giờ, Khuynh Khuynh của anh ở đâu?

"Hoắc tiên sinh" Người phụ trách vụ án là đội trưởng cảnh sát đi đến, nói với Hoắc Nhất Hàng: "Lúc nãy tổ của tôi họp có thảo luận, cảm thấy khả năng vợ anh và tội phạm Dương Liễu còn ở trong nước là rất nhỏ, cho nên, chúng tôi quyết định mở rộng phạm vi tìm kiếm, liên hệ với các thành phố gần đây cùng tìm, anh thấy thế nào?"

"Chỉ cần có thể tìm được Khuynh Khuynh, không cần biết tốn bao nhiêu tiền tôi đều đồng ý, nhân lực, đồ đạc hay là những chuyện liên quan đến kinh tế khi tìm kiếm tôi đều có thể ủng hội, các người cần gì, tôi liền cho cái gì, tôi chỉ có 1 yêu cầu, nhanh chóng tìm ra vợ tôi!" Hoắc Nhất Hàng nói.

"Hoắc tiên sinh nghiêm trọng rồi, vì dân phục vụ, bắt tội phạm vốn là chức trách của cảnh sát chúng tôi," Cảnh sát trưởng nói: "Nếu có 1 số yêu cầu đặc biệt trước mắt chúng tôi thiếu, tôi sẽ nói với Hoắc tiên sinh."

Chính vào lúc này, mẹ của Cố Du - Cố Ngọc La và ba Cố Hải Đào chạy đến, thấy Hoắc Nhất Hàng và cảnh sát trưởng đứng ở đại sảnh, lập tức xông đến: "Đội trưởng Phương, Hoắc tổng, nhanh cứu Du nhi nhà chúng tôi, nó đang trên thuyền trốn ra nước ngoài, còn ở chung với tội phạm Dương Liễu, còn có Vân tiểu thư cũng ở trên thường, Du nhi nói cơ thể cô ấy rất yếu, sắp không chịu nổi nữa!"

Câu cuối, là Cố Ngọc La tự thêm, mục đích, đương nhiên muốn Hoắc Nhất Hàng nhanh chóng cứu người!

"Cái gì, thuyền trốn ra nước ngoài?" Sắc mặt Hoắc Nhất Hàng trầm xuống.

Sao anh không nghĩ đến cái này, Dương Liễu là tội phạm, nhất định không sống nổi trong nước, cô thấy buộc phải nghĩ cách ra nước ngoài, mà tất cả những giao thông hợp pháp đều bị cảnh sát phong tỏa, cô ta vốn dĩ không thể thoát, cách duy nhất, chỉ có trốn…

12 phút trước, bà nhận được điện thoại từ nước ngoài, là 1 cậu trai, nói là bạn học của Du nhi, bọn họ vì muốn làm tin tức lớn, hoàn thành kế hoạch tốt nghiệp, thông qua ngõ ngách nào đó nghe được chuyện thuyền trốn ra nước ngoài, còn để Du nhi giả làm khách trốn ra nước ngoài, mạo hiểm chụp quá trình trốn!

Kết quả, trên thuyền không chỉ có khách trốn ra nước ngoài, còn có buôn người, còn có tội phạm, tin tức của Dương Liễu dạo này đưa tin nhiều như vậy, phạm nhiều tội như vậy, căn bản là 1 ác phụ tàn nhẫn độc ác! Du nhi và cô ta ở trên 1 con thuyền phút nào thì nguy hiểm phút đó!

Nhưng muốn cứu người ở biển mênh mông, chỉ dựa vào chuỗi siêu thị của họ, căn bản không có cách nào, nghe nói thế lực của Hoắc Nhất Hàng rất lớn, kinh doanh toàn thế giới, bà con âm thầm vui mừng khi Vân Khuynh ở trên con thuyền đó, cho nên bà và chồng lập tức chạy đến báo cảnh sát, hy vọng sớm cứu được con gái mình và Vân Khuynh!

Cố Hải Đào nói: "Du nhi đứa trẻ này, từ nhỏ đã bạo dạn, thời gian trước nhất định phải mua cho được camera mini và điện thoại vệ tinh loại nhỏ làm quà tốt nghiệp, tôi cũng nhờ bạn bên nước ngoài mua dùm, nó thích làm ký giả, tôi tưởng là chụp minh tinh này nọ thôi, nhưng ai ngờ, nó cần những thứ đó, là muốn

chạy lên biển?!

Đội trưởng Phương, Hoắc tổng, tôi ở trên mạng và ti vi thường thấy thuyền trốn ra nước ngoài đó gặp chuyện, chỉ cần gió to sóng mạnh, thuyền sẽ hủy và đều chết hết, hơn nữa thuyền đó còn có bọn buôn người có tội phạm giết người, Du nhi và Vân tiểu thư đều là những cô gái xinh đẹp trẻ tuổi….chuyện sau đó tôi thật sự không dám nghĩ, các người nhanh nghĩ cách cứu họ, trễ rồi, sẽ không kịp nữa!"

"Đừng gấp, bây giờ các người nói kĩ cho đội trưởng Phương nghe, ngoài ra, có định vị điện thoại không, có thể biết kinh độ vĩ đô của thuyền đó không? Điểm đến là nước nào cảng nào?" Hoắc Nhất Hàng trong lòng cũng rất gấp, nhưng anh nói với bản thân, cuối cùng cũng có tin tức, vẫn tốt hơn là không biết gì, nhất định phải bình tĩnh.

Cố Ngọc La nói chuyện nhận điện thoại này nọ nói kĩ, lại nói: "Bạn học của Du nhi nói, thuyền bây giờ đang ở khu vực t, kinh độ vĩ độ cụ thể lả vị trí xác định bằng điện thoại vệ tinh, nhưng thuyền vẫn đang chạy, vị trí không thể chính xác, nơi thuyền muốn đến là nước a, sẽ dừng ở cảng c, nhưng nhất định sẽ không dừng ở cảng chính thức, có thể dừng ở nơi bí mật nào đó, bây giờ cậu ta đang ở cảng c đợi, nhưng cụ thể không biết mấy giờ đến, dừng ở đâu."

Cảnh sát trưởng quay đầu nhìn Hoắc Nhất Hàng nói: "Hoắc tiên sinh, nếu ở trên biển, thì nằm khả năng của cảnh sát cục chúng tôi, dù cho là cảnh sát biển, cũng không thể công khai bắt người, cách duy nhất, chỉ có thể đưa người đến gần thuyền đó, hoặc là đợi ở cảng c, nhưng phải giao thiệp với nước a trước, nhưng ngoại giao với nước ngoài, sẽ tốn nhiều thời gian, nếu đi đường đặc biệt của riêng anh, có thể sẽ nhanh hơn.

Đương nhiên, bây giờ tôi sẽ liên hệ người có thể qua bên đó, tôi kiến nghị chúng ta có thể cùng hành động, như vậy, Vân tiểu thư và Cố tiểu thư cùng với những con tin khác trên thuyền có khả năng được cứu cao hơn."

Ánh mắt Hoắc Nhất Hàng âm trầm: "Nước a phải không? Tôi có quen 1 người." Trên hắc đạo.

"Đội trưởng Phương, phiền anh nhanh chóng lên kế hoạch và liên hệ những người có thể cứu người, tôi nghĩ cách khác!" Hoắc Nhất Hàng nói, nhìn Cố Hải Đào và Cố Ngọc La 1 cái: "Cố tiên sinh, Cố phu nhân, các người về đợi tin tức trước, các người yên tâm, khi cứu vợ tôi, tôi sẽ không bỏ Cố tiểu thư lại!" Nể tình họ cho anh biết Khuynh Khuynh ở đâu.

"Cảm ơn, cảm ơn Hoắc tiên sinh!" Được sự đảm bảo của Hoắc Nhất Hàng, Cố Hải Đảo và Cố Ngọc La trong lòng cũng yên tâm đôi chút.

Ra khỏi cục cảnh sát, Hoắc Nhất Hàng lập tức gọi điện cho Giang Mạc Thần: "Mạc Thần, có tin của Khuynh Khuynh rồi."

"Thật không, ở đâu? Cô ấy… còn khỏe không?" Giọng Giang Mạc Thần mừng rỡ, cũng đầy lo lắng.

"Không khỏe!" Hoắc Nhất Hàng trực tiếp nói: "Dương Liễu mang cô ấy lên thuyền trốn ra nước ngoài,

trước mắt ở trên biển, dùng ít máy bay tư nhân của nhà cậu, 15 phút sau, bay đến thành phố c của nước a."

"Được, em lập tức đi chuẩn bị!" Giang Mạc Thần rõ ràng đáp.

"Đợi tí, Mạc Thần, cậu nhớ trước đây chúng ta kinh doanh ở thành phố a, có gặp mặt Lôi tiên sinh 1 lần không?"

"Anh nói người buôn bán vũ khí?" Giang Mạc Thần ngây người 1 chút.

"Chính là anh ta!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Nếu anh không nhớ nhầm, anh ta có tàu ngầm riêng! Cảng c vừa hay là địa bàn của anh ta, chuyện trốn ra nước ngoài, anh ta nhất định có tin tức, mà tàu ngầm còn có thể giúp tôi đến gần thuyền trốn ra nước ngoài, anh tính đi tìm cô ấy, cậu cảm thấy thế nào?"

"Cái này…" Giang Mạc Thần do dự 1 chút, nói: "Hay là em đi tìm anh ta, anh tìm anh ta, sẽ nguy hiểm hơi, em gái của anh ta yêu anh quá điên cuồng, lần trước, chúng ta là may mắn thoát khỏi, nếu chủ động dâng lên cửa, anh sẽ khó thoát thân! Hoặc là, để em…"

Giang Mạc Thần còn chưa nói xong, Hoắc Nhất Hàng liền ngắt lại, gấp gáp nói: "Không quản được nhiều vậy, chỉ cần nghĩ đến Khuynh Khuynh đang trong tình thế nguy hiểm, anh hận không thể lập tức đến bên cô ấy, dù cho có chết, anh cũng muốn chết cùng cô ấy!"

"Mạc Thần, cậu thông báo với phi công chuẩn bị bay, anh đang đi đến bên cậu."

Nói xong, Hoắc Nhất Hàng cúp máy.

Nghe tiếng "tút tút tút", tinh thần của Giang Mạc Thần có chút chấn động.

Anh biết Hoắc Nhất Hàng đối với Vân Khuynh là tình cảm thật, đương nhiên người con gái ưu tú như Vân Khuynh, cũng đáng để Hoắc Nhất Hàng thật tâm đối đãi.

Nhưng anh không biết tình cảm của Hoắc Nhất Hàng đối với Vân Khuynh lại sâu đậm nhưn vậy —- chết cũng muốn chết chung với cô ấy?

Đây còn là Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng trầm ổn, sắc mặt không đổi dù trời có sập xuống không?

148. Chương 148

Chiều hôm đó, Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần bay đến Cảng C của nước A, sau khi hai người chuẩn bị xong, vội vàng đến thăm hỏi Lôi gia.

Tổ tiên của Lôi gia cũng là người của Vinh Thành, lúc chiến tranh loạn lạc dọn đến nước A, làm lên từ dân đãi vàng, về sau dần lớn mạnh, làm qua bang hội, mở qua khu mỏ, từng thành lập qua lính đánh thuê, mấy đời con cháu phát triển tiếp, trở thành tổ chức tư nhân có thế lực nhất ở nước A, bởi vì giúp ích cho chính phủ nước A rất nhiều, cây lớn rễ sâu, thành viên của tổ chức phân bố toàn thế giới, chính phủ nước A cũng chấp nhận sự tồn tại của Lôi gia.

Bây giờ người cầm quyền là Lôi Đông Hãn, chưa qua ba mươi tuổi, đã là nhân vật hung ác có tiếng trên giang hồ, anh ta còn có một cô em gái tên là Lôi Hoan Ni, chỉ nghe tên thôi sẽ cho là cô ta là một cô gái hoạt bát ngọt ngào, trên thực tế, thủ đoạn của Lôi Hoan Ni so với anh cô chỉ có hơn chứ không kém.

Cô là công chúa hắc đạo bá đạo điển hình, vừa có mạng công chúa, vừa có bệnh công chúa, làm bất kì nhân vật nào thì cô ta nhất định phải là nữ chính, người đàn ông mà cô ta coi trọng chỉ có thể là của cô! Cưỡng đoạt quen rồi, lại bởi vì nhiều tiền thế lực mạnh, vĩnh viễn sống 1 cách tùy hứng làm bậy.

Duy nhất một lần trở ngại đến với Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần.

Khi đó, sự nghiệp của Hoắc Nhất Hàng còn xa không có cường thịnh như hiện tại, vì có thể mau chóng tích lũy tiền bạc, trở lại Vinh Thành tìm người nhà họ Lộ đòi nợ, đương nhiên là việc làm ăn nào kiếm được nhiều tiền nhất thì làm việc đó, Cảng C luôn hỗn loạn, chuyện giết người cướp của buôn lậu anh không làm, nhưng một vài vụ buôn bán thương nghiệp hợp pháp đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Muốn làm ăn, trước tiên phải chào hỏi bến tàu ở nơi đó, đây là quy định bất thành văn của nước A.

Thành C là địa bàn của Lôi gia, Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần cũng mang theo lễ vật, gõ cửa lớn của Lôi gia.

Chuyện làm ăn thì là đàm phán thành công rồi, nhưng phiền phức cũng tới —— Lôi Hoan Ni liếc thấy Hoắc Nhất Hàng, nhất quyết ép anh ở lại cưới cô ta.

Nhưng Hoắc Nhất Hàng không hề thích Lôi Hoan Ni, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa nhìn qua cô ta, Lôi Hoan Ni không chịu bỏ qua, suốt ngày quấn chặt lấy mà đi theo Hoắc Nhất Hàng, Lôi Đông Hãn thấy thế, cũng bắt đầu lấy thế ép Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng tức giận, ngay cả việc làm ăn cũng không muốn làm, trực tiếp đi.

Ai ngờ, Lôi Đông Hãn và Lôi Hoan Ni vào lúc này lại giở trò với anh, trực tiếp trói anh đến Lôi gia, yêu cầu anh phải kết hôn với Lôi Hoan Ni, còn dùng thuốc mạnh với anh, nhốt anh và Lôi Hoan Ni trong cùng 1 phòng, ý đồ muốn đem gạo nấu thành cơm trước!

Chuyện mà Hoắc Nhất Hàng ghét nhất chính là uy hiếp và cưỡng ép, đương nhiên không thể nào thuận theo, liền đánh ngất Lôi Hoan Ni, trốn khỏi Lôi gia, Giang Mạc Thần ở bên ngoài tiếp ứng anh, dùng chuyên cơ của Giang gia, mới thành công rời khỏi Thành C.

Vốn cho là sau chuyện này, anh và Lôi gia không còn quan hệ nữa, nhưng lúc này đây, vì cứu Vân Khuynh, anh không thể không đến Lôi gia lần nữa.

Lúc Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đợi ở bên ngoài Lôi gia, Lôi Đông Hãn và Lôi Hoan Ni đang ăn cơm trưa, nghe được thủ hạ đến báo.

Lôi Đông Hãn biến sắc: "Ai? Cậu nói ai muốn gặp tôi?"

"Hoắc Nhất Hàng Hoắc tiên sinh và Giang Mạc Thần Giang tiên sinh." Thủ hạ lặp lại một lần.

"Anh Hàng? Anh nói là anh Hàng sao? Anh ấy tới rồi?" Lôi Hoan Ni đặt dao nĩa xuống, mặt đầy là hớn hở: " Anh ấy cuối cùng cũng trở về cưới tôi rồi sao?"

"Đại tiểu thư, chỉ sợ anh ta…… Không phải trở về cưới cô, là đến bàn chuyện làm ăn."

"Bọn họ còn dám trở về!" Sắc mặt của Lôi Đông Hãn bỗng nhiên nặng nề, cầm súng đi ra ngoài: "Đến tìm cái chết sao!"

"Anh, đừng mà!" Lôi Hoan Ni mắt thấy Lôi Đông Hãn muốn giết người, lập tức đi theo: "Anh, anh đừng làm tổn thương anh ấy, anh ấy là người đàn ông mà em muốn, anh giết anh ấy, ai cưới em?"

"Hoan Ni, em còn muốn gả cho hắn sao? Lúc trước hắn đả thương em rồi trốn thoát, hại hôn lễ năm đó của em trở thành trò cười, nhiều năm cũng không có một chút tin tức, hắn và Lôi gia chúng ta, xem như kẻ thù rồi! Lần này, anh tuyệt đối sẽ không buông tha hắn!" Lôi Đông Hãn nói, còn tăng nhanh bước chân.

Trước cửa.

Giang Mạc Thần nói với Hoắc Nhất Hàng: "Anh, em đoán, Lôi Đông Hãn sẽ mang theo người ra nghênh đón chúng ta."

"Cậu yên tâm," Hoắc Nhất Hàng nói: "Hắn cho dù muốn giết người, cũng chỉ giết anh, cậu tạm thời không có nguy hiểm tính mạng."

"Vậy cũng không được a, nếu như anh bị Lôi Đông Hãn giết, em gái em phải làm sao đây? Cũng không thể làm quả phụ chứ? Hay là anh đồng ý để cho em gái em đi tìm người đàn ông khác, ví dụ như…… Tây Hoa?"

"Không thể nào!" Ngữ khí của Hoắc Nhất Hàng lạnh lẽo: "Lôi Đông Hãn giết anh không được, anh cũng tuyệt đối không tặng Khuynh Khuynh cho người đàn ông khác!"

Sự uy hiếp mà Lôi gia đối với anh, đó là mấy năm trước, Hoắc Nhất Hàng anh, có khả năng biết rõ Lôi gia là một uy hiếp, còn luôn không giải quyết sao?

"Hoắc Nhất Hàng! Tên tiểu nhân phụ bạc anh, anh còn dám trở về!" Lôi Đông Hãn đã cầm súng, vọt ra.

Đứng ngay chỗ cách Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần ba bước, súng trong tay trực tiếp nhắm ngay đầu của Hoắc Nhất Hàng.

"Lôi Đông Hãn, anh đừng manh động!" Giang Mạc Thần nhanh chóng quát một tiếng chói tai.

Lôi Hoan Ni chạy tới, thấy người đứng ngay cửa thật sự là Hoắc Nhất Hàng, trong mắt liền hiện lên ánh sáng si mê: "Anh Hàng, thật đúng là anh rồi, em không ngờ là, anh…… Anh còn trở về tìm em."

"Lôi tiểu thư hiểu lầm rồi, tôi và cô không thân, đương nhiên cũng sẽ không phải tới tìm cô." Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng nói.

"Anh……" Mặt Lôi Hoan Ni lập tức có chút xấu hổ.

"Không thân?" Lôi Đông Hãn càng phẫn nộ: "Hoắc Nhất Hàng, anh đây là mở to mắt nói lời xạo phải không? Anh là vị hôn phu của em gái tôi, còn dám nói không thân với em gái tôi."

"Vị hôn phu? Đó là Lôi gia các người làm khó, cho tới bây giờ tôi cũng không có thừa nhận qua!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Vả lại, tôi đã kết hôn rồi."

"Anh nói cái gì?" Lôi Hoan Ni lập tức một bộ dáng chịu đả kích lớn: "Anh kết hôn rồi? Không không không! Anh nhất định là đang lừa em, anh là người đàn ông mà em yêu nhất, anh phải cưới em, sao anh có thể kết hôn chứ? Sao anh có thể…… Cưới những người con gái khác chứ?"

Ánh mắt của cô thay đổi, ngữ khí trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo: "Anh nói đi, người con gái kết hôn với anh là ai, bây giờ em sẽ đi giết cô ta!"

Hoắc Nhất Hàng xoay đầu lại, nhìn cô một cái: "Chỉ sợ, em còn chưa có bản lĩnh đó!"

"Rất ngông cuồng a!" Lôi Đông Hãn hung tợn nói: "cuồng hơn so với mấy năm trước! Vậy tôi giết anh trước, rồi mới đi giết ả tiện nhân dám cướp mất người trong lòng của em gái tôi!"

Vừa dứt lời, Hoắc Nhất Hàng bỗng nhiên bước lên phía trước một bước, động tác cực nhanh ra tay với Lôi

Đông Hãn, Lôi Đông Hãn không kịp phòng bị, còn không có kịp phản ứng, súng trong tay liền bị Hoắc Nhất Hàng cướp đi, họng súng màu đen kia, ngược lại, nhắm ngay hắn.

"Anh sỉ nhục vợ tôi một câu nữa thử xem!" Giọng Hoắc Nhất Hàng vô cùng băng lãnh, lạnh như đến từ trong địa ngục vậy, Lôi Đông Hãn chưa hề kiêng kị qua bất kì ai cũng có chút kinh hãi.

Thấy người nắm quyền bị người ta dùng họng súng chỉa vào, Lôi gia lập tức chạy ra rất nhiều người, súng trong tay đều nhắm ngay Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần.

Nhưng Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đều không có biểu hiện nửa điểm e ngại.

"Lôi Đông Hãn, lần này tôi đến, là muốn giao dịch với anh, không rảnh dây dưa ở những chuyện cũ không hề có ý nghĩa gì, năm đó bị Lôi gia các người uy hiếp, tôi còn không có tìm anh tính sổ, anh còn tưởng là Lôi gia các người là thiên hạ đệ nhất, thì Hoắc Nhất Hàng tôi sẽ sợ các người sao?" Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng nói: "Lôi Đông Hãn, ba năm trước bắt đầu, chuyện làm ăn của Lôi gia vẫn luôn không tốt chứ gì? Lôi gia các người nhiều người, cũng sắp nuôi không nổi rồi nhỉ? Nếu không phải còn có thể vận chuyển súng ống đạn cho những quốc gia lạc hậu, ngọn cờ lớn của Lôi gia anh đã sớm sụp đổ rồi?"

Liên tiếp mấy vấn đề, mỗi một cái đều đè ngay điểm yếu của Lôi Đông Hãn.

Hắn trừng to mắt: "Anh…… Sao anh biết?"

"Tôi làm đó!" Hoắc Nhất Hàng thừa nhận rất trực tiếp.

"Anh…… anh chính là Quân tiên sinh thần bí đó? Lôi Hoan Ni cũng mặt đầy chấn kinh.

"Đúng!"

Thật ra, sau khi trốn khỏi nước A, trong lòng Hoắc Nhất Hàng luôn nén cơn giận, anh ý thức được phải trở nên đủ mạnh, chỉ riêng an ổn làm ăn kiếm tiền, là không đủ, còn phải có thế lực của mình, đương nhiên, loại thế lực này, cũng không phải là nói muốn anh phải đổi nghề làm xã hội đen, mà là phải thành lập được một thế lực bảo vệ mình người nhà anh và đế quốc thương nghiệp mà anh tự mình cực khổ gây dựng nên.

Quốc gia này không cho phép xây dựng loại thế lực này, nhưng nước ngoài có thể, thế là, anh bỏ ra nhiều tiền đi khắp thế giới tìm kiếm người tài, người tài trong các ngành nghề, người tài có thể khắc chế người của Lôi gia, cũng trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, thành lập một thế lực đủ để chống lại Lôi gia, anh dùng một chữ trong tên của mẹ anh Hoắc Thành Quân, tự xưng là Quân tiên sinh.

Theo sau, anh bắt đầu có kế hoạch đả kích, từng bước xâm chiếm việc làm ăn của Lôi gia.

Lôi gia, cũng không phải là hạng người giết người cướp của, làm điều phi pháp, làm nhiều việc ác, bọn họ

kinh doanh cọ xát, nhưng không đụng tới ma túy, buôn người, những chuyện quá ác cũng không làm, chỉ dựa vào thế lực, làm những vụ làm ăn khác kiếm tiền, điểm này, giống Hoắc Nhất Hàng.

Cho nên, Hoắc Nhất Hàng cũng không có nghĩ tới việc hủy diệt Lôi gia.

Dù sao thì, nếu như không có Lôi gia, có thể sẽ có thế lực khác đi lên, chưa hẳn sẽ nhân nghĩa như Lôi gia.

"Anh cư nhiên là Quân tiên sinh!" Lôi Đông Hãn hung tợn nhìn chằm chằm Hoắc Nhất Hàng một hồi, rất không cam tâm ngẩng đầu: "Bỏ hết súng xuống cho tôi!"

"Đại ca!" Những thủ hạ đó của Lôi gia còn có chút do dự, không hiểu đại ca vừa nãy còn đòi đánh đòi giết Hoắc Nhất Hàng, sao bỗng nhiên lại…… sợ rồi?

Đây là chuyện từ đó tới giờ chưa từng xảy ra qua nha!

"Ngay cả lời của tôi cũng không nghe sao? Bỏ súng xuống!" Lôi Đông Hãn đen mặt, gầm thét một tiếng.

"Dạ, đại ca!" Cơ thể của những người đó bị dọa đến run 1 cái, nhanh chóng bỏ súng xuống.

Hoắc Nhất Hàng thấy Lôi Đông Hãn đã có thái độ trước, cũng trả lại súng cho Lôi Đông Hãn: "Bây giờ, có thể mời chúng tôi vào trong, bàn chuyện mua bán được chưa?"

"Vậy còn cần Quân tiên sinh nói cho tôi biết trước, cuối năm ngoái, chín chiếc thuyền chở hàng đã mất tích của Lôi gia, đều đi đâu rồi? Lôi gia tôi còn có thể lấy trở về không!" Lôi Đông Hãn rất không cam tâm hỏi.

"Chỉ cần chúng ta giao dịch thành công, chín chiếc thuyền đó của Lôi gia, sẽ trả về nguyên vẹn!" Hoắc Nhất Hàng nói.

"Anh, hai anh đang nói gì thế, sao em nghe không hiểu?" Lôi Hoan Ni thấy Lôi Đông Hãn giống như đã mất đi khí thế, lập tức có chút lo, trong lòng cô hiểu rõ, người đàn ông ưu tú như Hoắc Nhất Hàng, nếu như không có thế lực ép anh ta, anh thế nào cũng không thể cưới cô.

Cô nói: "Em mặc kệ, anh Hàng nếu đã trở về rồi, thì chính là muốn kết hôn với em."

149. Chương 149

Lôi Đông Hãn sa sầm mặt, nói với Lôi Hoan Ni: "Em gái, em về phòng trước đi, anh và Hoắc…… Hoắc tiên sinh, Giang tiên sinh phải bàn công chuyện, chuyện tư, lát mới nói."

Nói xong, anh làm tư thế "mời" với Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần.

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần cũng không khách sáo, trực tiếp bước vào Lôi gia.

Lôi Hoan Ni thấy anh hai hiếm khi nghiêm túc như thế, cũng biết chuyện đại khái không giống như cô nghĩ nhẹ nhàng và dễ dàng như vậy, đành phải hậm hực im miệng, rất không cam tâm nhìn chằm chằm bóng lưng của Hoắc Nhất Hàng, nghiến răng nghiến lợi.

Người đàn ông này, nhất định phải là của Lôi Hoan Ni cô, người phụ nữ nào dám giành đàn ông với Lôi Hoan Ni cô, cô nhất định sẽ làm cho người phụ nữ đó trả cái giá thê thảm đau đớn!

Phòng khách của Lôi gia.

"Bỏ qua thù cũ không nói, Hoắc tiên sinh và Giang tiên sinh lần này tới Lôi gia, có gì không?" Vừa ngồi xuống, Lôi Đông Hãn liền hỏi thẳng.

"Cứu người!" Hoắc Nhất Hàng cũng rất trực tiếp nói ra mục đích của chuyến đi này: "Tôi cần phải mượn tàu ngầm tư nhân và thế lực của của Lôi gia đi cứu một người cực kỳ quan trọng với tôi."

"Ai?" Lôi Đông Hãn hỏi.

"Em gái tôi." Giang Mạc Thần nói.

"Vợ của tôi." Hoắc Nhất Hàng nói.

"Cái gì?" Mặt Lôi Đông Hãn lần nữa hóa đen, tay "bộp" một tiếng đập vào mặt bàn, đứng lên: "Hoắc Nhất Hàng, anh đừng có mà được nước làm tới! Anh biết rõ em gái tôi thích anh, một lòng chỉ muốn gả cho anh, anh còn đi kết hôn? Còn muốn Lôi gia tôi giúp anh đi cứu người? Anh nằm mơ đi!

"Lôi Đông Hãn, tôi xin Lôi gia các người có thể tỉnh táo lại chút không!" Giang Mạc Thần cũng đứng lên, nổi giận đùng đùng nói: "Chuyện tình cảm, dưa cố hái sẽ không ngọt, anh Hoắc của tôi không hề thích đứa em gái kiêu căng ương ngạnh của anh! Chẳng lẽ anh còn muốn ép cưới lần nữa sao?

Năm đó là do chúng tôi còn trẻ, cũng quá coi trọng Lôi gia các người, mới đến Thành C làm ăn, không nghĩ tới đụng phải chuyện phiền phức lớn thế, tổn thất mấy trăm triệu, khoản bồi thường này, còn chưa đòi Lôi gia các người lấy lại, anh lại còn ở đây chỉ trích anh Hoắc của tôi? Anh thật sự cho rằng đã trở về mấy năm trước, tôi và anh Hoắc mới đến, còn Lôi gia các người đang trong thời kỳ cường thịnh sao?

Còn dám lớn tiếng với……anh Hoắc của tôi, đập bàn, anh đập thêm một cái thử đi? Lão tử lát nữa sẽ trói em gái của anh lại, ném tới tiệm da thịt của chợ đen!"

Nói tới ác, Giang Mạc Thần có lẽ không ác bằng Lôi Đông Hãn, nhưng nói về tài ăn nói, Giang thiếu còn chưa từng bại qua ai..

Mặc dù trước khi đến, anh cũng có chút bận tâm, nhưng nghe Hoắc Nhất Hàng nói anh ta chính là đại ca sau lưng của một nhánh lính thuê mà mấy năm này đều phát triển mạnh, anh còn sợ cái cầu?

"Anh…… Giang tiên sinh, đừng quên, các người hiện đang ở trên địa bàn của Lôi gia tôi! Tin hay không, tôi sẽ khiến hai người có đến mà không có về!" Lôi Đông Hãn vô cùng tức giận, hung tợn uy hiếp.

"Hớ" ~ Giang Mạc Thần lại không chút kiêng kị nào mà cười lạnh một tiếng: "Mấy năm trước anh cũng nói thế, tôi và anh Hoắc chẳng phải cũng đi sao? Lôi Đông Hãn, đừng ngông cuồng ở trước mặt chúng tôi, bây giờ mà nói thực lực của chúng ta tương đương nhau đó đều đã coi trọng Lôi gia các người rồi, bàn được thì anh bàn, bàn không được, cùng lắm thì hai bên cùng thiệt!

Dù sao thì, em gái tôi, tôi và anh Hoắc nhất định phải cứu, anh Hoắc của tôi nói rồi, dù có chết, cũng phải chết chung với em gái tôi, nếu là em gái tôi, Giang Mạc Thần tôi đương nhiên cũng không sợ chết, nhưng anh cần phải suy nghĩ kỹ, anh và toàn bộ Lôi gia muốn vì nguyện vọng ngu xuẩn đó của em gái anh mà trả cái giá thê thảm đau đớn như vậy sao!

Lôi Đông Hãn xanh mặt, nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Thế lực của "Quân tiên sinh" rốt cuộc lớn thế nào, anh thật đúng vẫn chưa rõ, nhưng quốc gia này vào mấy năm trước từng có một lần xung đột quân sự với nước láng giềng, Lôi gia đi rồi, không giải quyết được, còn tổn thất nặng nề, chính phủ bất đắc dĩ dùng nhiều tiền xin lính đánh thuê, chính là đội quân của tập đoàn J của "Quân tiên sinh", chiến sự được giải quyết rất ổn thỏa, từ đây về sau, đội quân của tập đoàn J liền trở thành khách vip của chính phủ nước này, mấy năm qua, đội quân của tập đoàn J không ngừng cạnh tranh với Lôi gia, trước đó, anh còn tưởng rằng là vì lợi ích.

Dù sao thì, tập đoàn lính đánh thuê không thuộc bất kì chính phủ nào, cũng không có trách nhiệm với dân tộc và quốc gia, đều là lợi ích trên hết.

Mà theo đó thế lực của Lôi gia không ngừng bị từng bước xâm chiếm, anh cũng hoài nghi tới quân của tập đoàn J nhằm vào Lôi gia, nhưng hôm nay mới được chứng thực, đây rõ ràng chính là hành động có âm mưu có kế hoạch của Hoắc Nhất Hàng!

Em gái Hoan Ni của anh thích Hoắc Nhất Hàng, có thể nói là điên cuồng cố chấp với Hoắc Nhất Hàng, anh chỉ có một đứa em gái như thế, thứ mà em ấy muốn, anh đều sẽ nghĩ hết cách cho, nhưng Hoắc Nhất Hàng lại khiến cho anh biết, trên thế giới này, không phải tất cả mọi thứ đều có thể lấy, không phải tất cả mọi người, đều có thể ham muốn……

Do dự một chút, thái độ của Lôi Đông Hãn hơi tốt lên xíu, bày ra một tư thế đàm phán: "Được! Nếu như Hoắc tiên sinh quả thật đã có người khác, về phía em gái tôi, tôi có thể đi thuyết phục một chút, nhưng cứu người, tôi không đồng ý!"

“Hoắc tiên sinh và Giang tiên sinh đã có bản lĩnh như vậy, vậy thì tự mình đi cứu, tôi cũng không xen vào. Nhưng, tôi không xen vào với điều kiện là, đội quân của tập đoàn J nhất định phải trả thuyền về cho Lôi gia, nếu không, cá chết lưới rách, Lôi Đông Hãn tôi cũng sẽ không nhíu mày chút nào!”

“Có thể!” Hoắc Nhất Hàng lên tiếng: “Lôi tiên sinh là người giữ lời hứa, tôi tin tưởng Lôi tiên sinh đồng ý rồi sẽ cản trở chúng tôi, sẽ nói được làm được, thuyền của Lôi gia, chạng vạng tối hôm nay sẽ đến Cảng C, người và hàng trên thuyền, không hề bị thiếu, Lôi tiên sinh chỉ cần cử người đi tiếp ứng là được rồi.”

“Cáo từ!”

Chữ cuối cùng vừa dứt, Hoắc Nhất Hàng đã đứng dậy.

“Anh Hoắc,” Giang Mạc Thần lại có chút gấp: “Tàu ngầm đó……” Còn mượn hay không?

“Tôi đổi ý rồi.” Hoắc Nhất Hàng nhếch miệng hiện lên một đường cong mờ: “Mạc Thần, cậu cảm thấy chúng ta đều chuẩn bị tốn mười một con số rồi, trực tiếp đi tìm chính phủ mua tàu ngầm tốt, hay là mượn tàu ngầm của Lôi gia tốt hơn?”

Giang Mạc Tầm sửng sốt một chút, lập tức cười nói: “Đó đương nhiên là mua một chiếc sẽ tốt hơn, còn có thể làm dịu đi sự thiếu hụt tài chính của chính phủ tài chính, sau này khi chúng ta tới, càng dễ làm ăn.”

“Anh Hoắc, chúng ta đi nhanh lên đi!”

“Đợi chút!” Lôi Đông Hãn nhanh chóng lên tiếng: “Hoắc tiên sinh, anh vậy mà lại dự định tốn mấy trăm tỷ đi cứu một người phụ nữ sao?”

“Vợ của tôi, cảm ơn.” Hoắc Nhất Hàng nói.

Lôi Đông Hãn chấn kinh, Hoắc Nhất Hàng rốt cuộc đã tích lũy bao nhiêu tài sản, xài mất mấy trăm triệu mắt cũng không nháy một chút? Hay là, tình cảm mà anh ta dành cho vợ, thật sự sâu đậm như vậy, đáng để anh ta táng gia bại sản cũng phải đi cứu?

“Hoắc tiên sinh, Cảng C là khu vực màu xám danh xứng với thực, vợ của anh mặc kệ là nằm trong tay ai, nếu như kinh động đến quân đội của chính phủ, chỉ sợ cũng chẳng khác nào kinh động đến bọn lưu manh bắt cóc vợ của anh, bọn lưu manh lòng dạ độc ác một khi ý thức được con tin trong tay mình không chỉ không thể mang lại lợi ích cho mình, ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm lớn, sẽ có hậu quả gì, trong lòng anh cũng rõ.

Cảng C là địa bàn của Lôi gia tôi, đường thông tin của Lôi gia, tuyệt đối nhiều hơn so với quân đội của chính phủ, anh thay vì mạo hiểm đi tìm chính phủ, chi bằng hợp tác với Lôi gia tôi, bàn thêm xem?”

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần liếc nhau một cái, trầm mặc nửa phút, xoay người, một lần nữa ngồi xuống.

Bọn họ căn bản không có dự tính đi tìm chính phủ, nguyên nhân chính như Lôi Đông Hãn nói như vậy, một khi kinh động bọn lưu manh vượt biên trên thuyền, mọi người trên thuyền đều sẽ có nguy hiểm, Vân Khuynh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bọn họ vừa mới cố ý nói như vậy, chỉ là vì để Lôi Đông Hãn thỏa hiệp trước.

Đàm phán, ai thỏa hiệp trước, ai sẽ thua.

Lôi Đông Hãn thua, mục đích của bọn họ cũng đã đạt được.

"Lôi gia muốn cái gì? Tiền? Cho con số đi!" Hoắc Nhất Hàng nói.

Giang Mạc Thần bổ sung một câu: "Đừng quá tham, Lôi gia cũng không phải lựa chọn duy nhất của chúng ta.

Lôi Đông Hãn nghĩ nghĩ, nói: "300 tỷ, thuyền của Lôi gia trả về, tập đoàn J không thể chống đối với Lôi gia, bao gồm toàn bộ tài nguyên bên trong tàu ngầm của Lôi gia, bao gồm tất cả người làm của tôi trong đó, bao gồm tất cả đường tin tức của vệ tinh đó trên trời, các anh có thể tùy ý chi phối và sử dụng!

"Thành giao!" Hoắc Nhất Hàng không chút do dự đồng ý.

300 tỷ, anh vốn chuẩn bị 500 tỷ, Lôi Đông Hãn, quả thật không tham!

Bỏ qua cô em gái cố chấp của anh ta qua 1 bên, anh ta có thể xem là đối tượng hợp tác tốt.

Giang Mạc Thần cầm điện thoại di động của mình lên, đem giao diện của đoạn ghi âm đưa cho Lôi Đông Hãn nhìn: "Lôi tiên sinh, lời mà anh vừa nói tôi đã ghi âm lại rồi, nội dung trên giấy cũng không cần nữa, Lôi tiên sinh bây giờ chỉ cần lấy tài khoản ra, lập tức sẽ có thể nhận lấy tiền.

Lôi Đông Hãn lại hơi kinh ngạc, anh không nghĩ tới Hoắc Nhất Hàng sẽ đồng ý sảng khoái như thế, thương nhân chú trọng lợi ích, nhưng anh ta không hề quan tâm sẽ chịu tổn thất lớn thế này?

Anh bỗng nhiên rất muốn gặp thử một lần, rốt cuộc là một kỳ nữ như thế nào, lại có thể khiến cho người đàn ông ưu tú như Hoắc Nhất Hàng, luôn một lòng với cô, vì cô mà không màng tất cả!

Tối hôm đó, điện thoại vệ tinh của Cố Du nhận được một tin: "Khuynh Khuynh, bảo vệ tốt bản thân, anh sẽ ở bên em.

Bỗng nhiên có chút điện giật, lập tức kích thích Cố Du tỉnh lại, đây là hình thức tin nhắn mà cô tự cài đặt, chỉ có cô có thể cảm giác được.

Đêm đã khuya, phụ nữ trong khoang thuyền đều đã ngủ, Cố Du lặng lẽ lấy điện thoại vệ tinh ra nhìn thoáng qua, liền biết tin nhắn này là gửi cho Vân Khuynh.

Cô nhích người qua, nhéo nhéo mặt Vân Khuynh, đánh thức cô: "chị ơi, người đàn ông của chị đến rồi."

"Cái gì?" Vân Khuynh có chút kích động, liền ngồi dậy.

"Đừng kích động đừng kích động, còn chưa tới đâu," Cố Du nhanh chóng nói: "Em vừa mới nhận được tin, người đàn ông của chị bảo chị bảo vệ tốt bản thân, nói là anh ta sẽ ở bên cạnh chị."

Nói xong, Cẩn Du lại lẩm bẩm một câu: "Người đàn ông của chị cũng thật là, lúc này rồi, cũng không quên nói lời ngọt, anh ta cũng nên nói chút gì có giá trị chứ."

Vân Khuynh trầm mặc hai giây, nói: "Không, anh ta sẽ không nói những lời vô dụng này, anh ta hẳn là —— đã tới rồi, ở gần ngay chiếc thuyền này!"

"A? Cái này…… Cái này sao có thể!" Cố Du rất kinh ngạc, gần chiếc thuyền này, đều là nước biển a.

Trên thực tế, Vân Khuynh nói đúng.

Hoắc Nhất Hàng xác thực đã tới, anh lợi dụng con đường đặc thù của Lôi gia, rất nhanh tra ra tin tức tàu vượt biên sắp cập bến ngay cảng bí mật, bởi vì thêm hai ngày rưỡi nữa, tàu vượt biên sẽ đến cảng, thuyền trưởng sớm đã chào hỏi với cảng tàu, rất dễ dàng lấy được tuyến đường của tàu vượt biên.

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đều lên tàu ngầm của Lôi gia, dựa theo đường đi của con tàu, tìm được tàu vượt biên.

Lúc này, đang ở ngay dưới mặt biển kế bên tàu vượt biên.

150. Chương 150

Nội bộ tàu ngầm.

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đứng trước bàn điều khiển, ống nhòm đã nhô lên, có thể thấy rõ tàu vượt biên trên mặt biển còn đang chạy về phía cảng C với tốc độ bình thường.

"Anh Hoắc, làm sao đây? Hiện giờ là ban đêm, thấy không rõ tình hình trên thuyền đánh cá, hay là, cử hai người đi lên thăm dò?" Giang Mạc Thần nhìn chằm chằm tàu vượt biên trong tầm mắt, sốt ruột nói: "Này cũng đã biết em gái đang ở ngay trên chiếc thuyền kia rồi, chỉ nhìn thế này? Anh nhịn được, em nhịn không được!"

"Cậu không cần kích thích tôi." Hoắc Nhất Hàng bình tĩnh nói: "Kích thích tôi, tôi cũng sẽ không cử cậu qua đó, cậu không có kinh nghiệm cứu con tin!

"Đó là do anh bất công!" Giang Mạc Thần bỗng nhiên giống như một đứa trẻ không có kẹo ăn vậy, mặt không vui nói: "Chuyện anh chính là Quân tiên sinh, em đến bây giờ mới biết được, anh giấu em làm nhiều chuyện như vậy, còn không cho em tham gia, anh Hoắc, chiếc thuyền nhỏ của tình hữu nghị lật rồi lật rồi!

"Cậu không thích hợp làm những chuyện đó, Hoắc Nhất Hàng khó mà giải thích được vài câu: "Cậu là con trai duy nhất của Giang gia, gia nghiệp lớn thế này của Giang gia cần cậu đi kế thừa, cậu chịu không nổi cực khổ, có thể lên chiến trường với bọn lính đánh thuê sao? Cậu xem đây là chơi sao! Im lặng mà ở 1 chỗ đi!"

Giang Mạc Thần á khẩu không trả lời được, rầu rĩ nói 1 câu: "Ba mẹ anh chẳng phải cũng sinh đứa con là anh sao? Bất công chính là bất công, còn chỉ chọn lời hay để nói."

"Cái này cũng không thích hợp với cậu lắm," Hoắc Nhất Hàng nói: "Giả gái làm loạn thì tìm phụ nữ đi, tôi không ăn loại này của cậu!"

Nói xong, anh quay đầu, nói với người đàn ông mặc quân trang đứng ở một bên khác: "Gấu bắc cực, bảo diều hâu chuẩn bị một chút, ba người chúng ta lên thuyền."

Trước mắt tình hình của tàu vượt biên nhìn vào rất bình yên, anh có thể đi theo hoài, chờ thuyền đánh cá cập bến mới ra tay, nhưng ngay cả Giang Mạc Thần cũng đợi không được, sao anh đợi được chứ? Rời xa vợ yêu suốt mấy ngày rồi, mỗi một phút với hắn mà nói đều là dày vò, anh phải nhìn thấy cô nhanh một chút, xác định cô bình an không bị gì mới có thể yên tâm.

Năm phút sau, Hoắc Nhất Hàng mang theo lính đánh thuê thuộc hạ gấu bắc cực và diều hâu, rời khỏi tàu ngầm, lặng lẽ đi lên tàu vượt biển.

Đêm rất tối, nhưng ánh trăng đủ sáng, có thể dễ dàng tìm thấy kẻ địch trên tàu vượt biên, lính đánh thuê chuyên nghiệp, một người có thể cản thiên quân vạn mã, đối phó mấy tên lưu manh, dễ như trở bàn tay, chỉ là bởi nhiệm vụ lần này của bọn họ không giống lúc trước, chỉ cần mục tiêu, thương vong đều có thể mặc kệ, hiệu suất cũng bị kéo chậm một chút.

Ba người phân công, gấu bắc cực đến đầu tàu, diều hâu đến đuôi tàu, Hoắc Nhất Hàng phụ trách giải quyết

hết những tên lưu manh trong khoang tàu, rồi mới tập trung lại, tìm đường xuống đáy khoang tàu, giải cứu con tin.

Kẻ địch trên đầu tàu có năm người, gấu bắc cực bỏ ra sáu phút, im hơi lặng tiếng mà xử lí, kẻ địch ở đuôi tàu chỉ có hai người, sau khi diều hâu xử lí bọn chúng xong, đến khoang tàu trước.

Lúc này, Hoắc Nhất Hàng đã nhanh chóng giải quyết hết 8 tên lưu manh trong khoang tàu, cuối cùng chỉ còn lại thuyền trưởng, đang cùng Dương Liễu lăn lộn trên giường!

Anh và diều hâu liếc nhau một cái, cùng nhau xông vào, diều hâu phụ trách Dương Liễu, Hoắc Nhất Hàng phụ trách thuyền trưởng.

Không đến ba mươi giây, thuyền trưởng ngã xuống trong vũng máu, diều hâu đang muốn ra tay với Dương Liễu, Hoắc Nhất Hàng nói: "Đừng giết cô ta! Lợi cho cô ta quá rồi!"

Anh quay đầu, Dương Liễu mới nhìn rõ anh là ai, một đôi mắt lập tức trừng vừa tròn vừa to, trong mắt đầy hoảng sợ: "Anh là Hoắc…… Hoắc……"

"Hoắc Nhất Hàng!" Hoắc Nhất Hàng xoay người, rõ ràng vừa mới giết chín người, nhưng trên người anh một giọt máu cũng không có dính vào, nhưng hơi thở âm u lạnh lẽo uy nghiêm đó lại giống như đến từ từ đáy biển sâu và lạnh nhất, chỉ nhìn 1 cái thôi, khiến Dương Liễu kinh hồn bạt vía.

Hoắc Nhất Hàng không rảnh nói nhiều với độc phụ này, trực tiếp hỏi: "Nói, Khuynh Khuynh đang ở đâu? Đi đường nào xuống đáy khoang? Nói!"

"Không nghe tiên sinh bảo cô nói sao?" Diều hâu giống xách gà con vậy xách Dương Liễu trần trụi lên, dao trong tay đẩy mặt nạ dính trên mặt cô ra, khinh miệt nói: "Một dâm phụ còn biết che đi sự xấu hổ kìa!"

Mặt nạ rơi xuống mặt đất, lộ ra cái mặt bị axit sunfuric đậm đặc ăn mòn, diều hâu nhìn thoáng qua, kinh sợ đến một tay ném Dương Liễu xuống đất: "Gì! Thì ra không phải che đi sự xấu hổ, mà là che đi cái xấu xí a! Với nhan sắc này, dạ xoa còn đẹp hơn cô ta, thật khâm phục mấy tên đàn ông nuốt nổi cô trên thuyền này!"

Hoắc Nhất Hàng quét mắt nhìn diều hâu một cái, lạnh lùng nói: "Làm chuyện chính!"

Thần sắc của diều hâu lập tức trở nên nghiêm túc, một chân giẫm lên người Dương Liễu, con dao hướng xuống, không chút do dự thọc vào bụng Dương Liễu một dao, không sâu, không cạn: "Nói! Làm sao xuống đáy khoang, không mở miệng nữa, tôi sẽ cắt bỏ miếng da này của cô!

"A ~" Dương Liễu đau đến toàn thân run rẩy.

Cô thế nào cũng không nghĩ tới, Hoắc Nhất Hàng vậy mà lại tìm đến tàu vượt biên này nhanh và chuẩn như thế, hơn nữa vừa mới nhìn sau lưng của Hoắc Nhất Hàng, anh ta rõ ràng còn có một thân phận thần bí khác!

Trong biển rộng mênh mông, anh ta mang theo người xem mạng người như trò đùa, im hơi lặng tiếng tìm tới nơi này, người bên ngoài, chắc chắn đã bị bọn họ xử lí rồi, tất cả kế hoạch của cô ta, thất bại thêm lần nữa, vả lại, kết cục của cô có thể còn thê thảm hơn là việc bị hủy dung.

Còn bên Vân Khuynh, cho dù cô cái gì cũng không nói, thuyền lớn như thế, Hoắc Nhất Hàng sớm muộn cũng đều sẽ tìm ra Vân Khuynh!

Nghĩ như thế, Dương Liễu vô cùng hối hận, cô nên xử lí Vân Khuynh sớm một chút, nhưng bây giờ, hối hận đã muộn……

Đáy khoang đáy, từ phòng điều khiển xuống dưới.

"Khống chế tốt người phụ nữ này, đừng để cô ta chạy thoát, cũng đừng để cô ta chết!" Ném một câu như thế, Hoắc Nhất Hàng vội vàng đi về phía phòng điều khiển.

Đi ra ngoài, gặp được gấu bắc cực trở về, anh dặn dò một câu: "Xác nhận thêm một lần, trên thuyền còn có kẻ địch hay không, thông báo tàu ngầm nổi lên mặt biển, để Giang Mạc Thần mang mấy người tới thu dọn, người chết đều ném xuống biển, lau sạch sẽ vết máu!

"Dạ!" Gấu bắc cực nhận lệnh đi, mặc dù anh ta không biết rõ tại sao ngay cả vết máu cũng phải lau sạch sẽ.

Khoang điều khiển ở đầu tàu, gấu bắc cực ở đây giết hai người, máu nhỏ xuống dọc khe hở, trong không khí rất nhanh có một mùi tanh hôi.

Vân Khuynh nhạy cảm ngửi được mùi máu tươi này, kéo Cố Du một cái, bình tĩnh phân tích: "Trên đó xảy ra chuyện rồi, có người chết!" Có lẽ, là người của Hoắc Nhất Hàng phái tới.

Cũng có lẽ là xảy ra biến cố náo khác!

Nguy hiểm và hi vọng cùng tồn tại!

Do dự một chút, Vân Khuynh nói với Cố Du: "Cố Du, có gan cùng chị đi lên xem một chút không?"

Cô muốn tự mình đi thăm dò, nhưng cô cũng chỉ uống chút nước do Cố Du đưa, và Dương Liễu sợ cô chết, đưa tới một tô cháo, bây giờ không có sức bò lên cầu thang đó.

"Dạ được! Em đi chung với chị" Cố Du nói: "Em cái gì cũng không sợ, nhiều nhất là bị ném trở lại thôi!"

Vân Khuynh được cô ấy đỡ, chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước đi về hướng cầu thang, mới vừa đi tới cầu thang, trên đó đã có động tĩnh, cửa khoang tàu "cọt kẹt" một tiếng bị mở ra, trái tim của Vân Khuynh và Cố Du liền sợ đến muốn nhảy ra ngoài.

Ngay sau đó, một chùm sáng mãnh liệt chiếu rọi xuống, mắt hai người đều mở không ra.

"Ai vậy, đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà còn mở đèn làm gì? Chúng tôi…… Chúng tôi chỉ là ăn nhiều, tiêu hao chút……" Cố Du dũng cảm hô, nhưng giọng nói run rẩy lộ ra sự căng thẳng và lo sợ của cô.

Một giây sau, Vân Khuynh lại nghe được giọng nói quen thuộc: "Khuynh Khuynh, đứng ở nơi đó đừng nhúc nhích, anh xuống dưới!"

Giọng nói quen thuộc, cảm giác căng thẳng và kích động không quen.

"Nhất Hàng!"

Rõ ràng nghe được giọng nói này, đều cho thấy cô được cứu rồi, cô nên vui, nhưng chóp mũi của cô bỗng nhiên lại chua xót, sau đó, nước mắt trong suốt không tự chủ mà lăn xuống

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, mười mấy bậc cầu thang bằng gỗ, chỉ vài bước thôi đã bị Hoắc Nhất Hàng giẫm xong.

"Cố Du? Cảm ơn." Giọng nói thanh lãnh vang lên ở bên tai, chùm sáng đó cũng rơi đại trên mặt đất, Vân Khuynh bị kéo vào trong một lồng ngực có chút ẩm ướt nhưng đủ ấm.

"Khuynh Khuynh, đừng sợ, anh tới rồi, nguy hiểm đều đã qua, thả lỏng một chút. Để anh xem kỹ em nào!" Vành mắt của Hoắc Nhất Hàng cũng có chút phiếm hồng, có trời mới biết, mấy ngày nay, anh lo cho cô bao nhiêu.

Trong bóng tối, nhìn không rõ biểu cảm của hai người, nhưng Hoắc Nhất Hàng lại nâng mặt Vân Khuynh lên, cố chấp chăm chú nhìn một hồi lâu.

"Cái đó Hoắc…… Là Hoắc tổng phải không? Tôi cảm thấy đây không phải là nơi để nói chuyện yêu đương, hay là, chúng ta đi lên trước, tìm một nơi thoải mái chút rồi nói? Chị Vân Khuynh mấy ngày nay cái gì cũng chưa ăn, cơ thể rất yếu, phải tranh thủ bổ sung dinh dưỡng cho chị ấy." Cố Du yếu ớt đề nghị.

"Được." Hoắc Nhất Hàng gật đầu, đôi mắt tiếp tục dừng lại trên mặt Vân Khuynh, nhưng lời thì nói cho Cố Du nghe: "Tôi thấy tinh thần cô còn tốt, cô tập hợp người trong khoang tàu lại rồi dẫn lên trên khoang."

Nói xong, anh đã bế Vân Khuynh lên, dẫn đầu rời khỏi đáy khoang.

Đèn trong phòng điều khiển sáng lên, sau khi đi lên, Vân Khuynh mới cảm giác được không khí hơi sạch sẽ một chút, nhưng cô nhìn xung quanh, lại phát hiện nơi này lại không có thi thể.

"Khuynh Khuynh, sao thế?" Hoắc Nhất Hàng thấy Vân Khuynh nhìn xung quanh, cho là cô lo lắng còn có kẻ địch, liền nói: "Kẻ địch trên thuyền ngoại trừ Dương Liễu ra đều chết hết rồi, hiện trường quét dọn qua, em sẽ không nhìn thấy tử thi và máu tươi, đừng sợ."

Thì ra, anh lo cô sợ, cho nên cố gắng dọn sạch thi thể và máu.

Trong lòng Vân Khuynh nhất thời bị ấm áp lấp đầy, cô co rút trong lòng Hoắc Nhất Hàng: " Không sao, Nhất Hàng, chỉ cần có anh ở đây, em không sợ."

Hoắc Nhất Hàng thu lại cánh tay, sự tín nhiệm và sự ỷ lại của cô dành cho anh khiến anh cảm thấy mặc kệ phải bỏ ra nhiều thế nào đều đáng giá.

May mắn, cô không có chịu sự tổn thương không thể cứu vãn nào, may mắn, cô lại ở trong lòng anh.

Anh vừa ôm Vân Khuynh ra ngoài, vừa nói với cô: "Anh dẫn theo bác sĩ tới, anh đưa em đi gặp bác sĩ trước, kiểm tra một chút tình trạng sức khỏe của em."

Năm phút sau, Giang Mạc Thần mới vừa lên thuyền, liền bị Hoắc Nhất Hàng gọi tới đón bọn người Cố Du, thấy Vân Khuynh Khuynh vẫn tốt, chỉ là mỏi mệt và đói dẫn đến thân thể suy yếu, anh cũng yên lòng.

Thế nhưng không nghĩ tới, anh vừa bước vào cửa phòng điều khiển, liền bị một người phụ nữ cầm một cái chén đựng cơm thừa, "bộp" một tiếng đập vào trán.

Sau 1 hồi hoa mắt chóng mắt, máu và dầu dọc theo mặt anh chảy xuống……

151. Chương 151

63151.

Cố Du vừa dẫn theo hai cô gái chui xuống dưới đáy khoang, nghe có tiếng bước chân đang tiến lại gần, trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

Nếu như, bọn người xấu trên thuyền vẫn chưa được xử lý hết thì sao?

Vả lại cô có thể nghe được, tiếng bước chân chỉ có một người.

Một người? Vậy thì càng có thể là bọn người xấu đó!

Cô nhìn thoáng qua xung quanh, nhìn thấy trên bàn có một chén cơm đang ăn dở, cô vội cầm cái chén, giấu ở đằng sau cửa khoang.

Mà Giang Mạc Thần nghe Hoắc Nhất Hàng nói, bọn người xấu trên thuyền đã hoàn toàn bị khống chế, kêu anh lên đây để giải thoát con tin, nên anh không hề phòng bị, đã lên đây cứu người, con tin không cảm tạ ơn cứu mạng của anh thì thôi, sao có thể quay qua tấn công anh được?

Nhưng mà, thường những chuyện không ngờ tới lại thường hay xảy ra.

Một giây sau, trong lòng của anh liền phát sinh hoài nghi: "Không lẽ trên thuyền còn kẻ địch?"

Gấu bắc cực làm việc không sạch sẽ chút nào!

Sầm mặt lại, anh bỗng nhiên xoay người, rất nhanh đã tóm gọn kẻ phục kích mình trong tay, lực tay rất mạnh, bóp đến Cố Du rất đau, la lớn lên: "Thả ta ra, cái đồ xấu xa này!"

Con gái?

Giang Mạc Thần sững sờ, lau máu và dầu trên đầu mình, nhìn kỹ lại, mới xác định được người mình đang tóm trong tay là con gái: "Cố Du?" Trước khi đến đây, Cố Du đã gửi tin nhắn cầu cứu, anh nhìn qua tấm hình chụp của cô, nên bây giờ vô thức nhận ra được.

"Anh biết tôi?" Cố Du cũng sửng sốt.

Giang Mạc Thần buông Cố Du ra, lau máu trên trán của mình, "Ui" một tiếng: "Bổn thiếu có ý tốt đến đây cứu người, đã không cám ơn thì thôi còn dám đánh bổn thiếu, tôi sống tới lớn chừng này, chưa bao giờ có ai dám đánh vào đầu tôi, Cố Du, cô tiêu rồi!"

Đây rõ ràng là đang uy hiếp.

Cố Du lắc nhẹ người một cái: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi, tôi không phải cố ý, tôi tưởng anh là đám người trên thuyền kia, tôi, tôi xin lỗi."

"Mạo muội hỏi 1 câu, ngài là ai vậy?"

"Lão tử là Giang Mạc Thần!" Giang Mạc Thần nâng cao âm lượng, lại "Ui" một tiếng: "Còn không mau đi theo, lão tử muốn đi gặp bác sĩ!"

Tâm trạng Cố Du bỗng nhiên trầm xuống, chết rồi, Giang Mạc Thần, không phải chính là tên "Hỗn thế ma vương" nổi tiếng xấu xa của Vinh Thành hay sao?

Tiêu rồi tiêu rồi, cô chọc phải nhân vật lớn như vậy, con đường phía trước không còn ánh sáng nữa rồi!

"Giang thiếu, tôi thật sự không phải cố ý, ngài ngài chậm một chút, tôi dìu ngài đi xem bác sĩ." Cố Du tranh thủ lấy lòng Giang Mạc Thần, nắm lấy tay Giang Mạc Thần.

"Ngài? Bản thiếu nhìn rất già sao?" Giang Mạc Thần nhíu mày một cái, lúc đầu định sẽ hất tay Cố Du ra, nhưng sau khi nắm qua, cảm thấy tay của cô gái nhỏ lành lạnh, mềm mềm, trơn bóng, nắm vào còn rất thoải mái, liền lật tay Cố Du qua, nắm chặt hơn một chút, còn làm bộ dạng như đang rất yếu: "Ây da da, cô cũng ra tay độc ác thật, đánh tới bổn thiếu trước mắt chỉ toàn sao, tốt nhất đừng để lại di chứng gì."

Trong lòng Cố Du càng thêm hoảng: "Sẽ không sẽ không, Giang thiếu anh phúc lớn mạng lớn, chỉ là một chén cơm nhỏ, đánh vào trán anh là để thêm phúc thêm thọ, sao có thể để lại di chứng."

Thêm phúc thêm thọ?

Cô gái nhỏ này nói chuyện còn rất thú vị!

Giang Mạc Thần nghiến răng nghiến lợi: "Chuyện này, cô định vậy là xong sao, Cố Du, bổn thiếu nói cho cô biết, tốt nhất tôi không có chuyện gì, nếu xảy ra di chứng gì tôi bắt cô phải chịu trách nhiệm với tôi tới cùng, nếu nghĩ tới rũ bỏ trách nhiệm, chờ xem bổn thiếu chơi chết người nhà cô như thế nào."

Cố Du có chút rầu rĩ, nói: "Giang thiếu, chuyện này chúng ta phải giao kèo trước, nếu ngài có chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm, ai làm người đó chịu, có gì anh cứ tìm tôi, đừng liên lụy ba mẹ cùng người nhà của tôi phải lo lắng!"

Nha đầu này, còn rất có tinh thần trách nhiệm. Giang Mạc Thần khẽ cười một tiếng: "Vậy cô cứ chờ xem, cô đã đánh bổn thiếu, bổn thiếu sẽ khiến cô cả đời khó quên!"

Kết quả là, Cố Du chỉ có thể đâm lao theo lao, cùng Giang Mạc Thần đi xem bác sĩ.

Cùng lúc đó, Vinh Thành.

Tống Tây Hoa đứng ở hành lang bệnh viện, nửa tiếng trước, Tống Nhan bỗng nhiên ngất xỉu, Tống Tây Hoa nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện.

Anh cô đơn đứng ở đó, ánh mắt xa xăm nhìn lên bầu trời, trong mắt tràn đầy bi thương.

Không biết, Vân Vân có được giải cứu thành công không.

Nếu như nói trước kia, anh cảm thấy giữa anh với Hoắc Nhất Hàng, chỉ là khoảng cách một người nhiều tiền hơn một người, nhưng bây giờ anh mới cảm nhận được, Hoắc Nhất Hàng là một nhân vật lớn anh không thể nào so được.

Tại Vinh Thành, trên phương diện buôn bán, anh có thể giúp Vân Khuynh, nhưng ngoài phương diện này ra, anh còn có thể làm được gì.

Anh không thể nhanh chóng hành động, cứu một người ở giữa biển người mênh mông, khoảng cách chênh lệnh giữa người với người, phải vào những giây phút nguy hiểm, mới hiện rõ rệt được.

Anh, Tống Tây Hoa, đúng là kém hơn Hoắc Nhất Hàng.

Tình yêu dành cho Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng không ít hơn anh, đối xử tốt với Vân Khuynh, anh cũng không tốt hơn Hoắc Nhất Hàng, thậm chí anh còn nhận thấy, mỗi khi Vân Khuynh nhìn Hoắc Nhất Hàng đôi mắt liền sáng lên, Vân Khuynh thật sự yêu Hoắc Nhất Hàng.

Không giống cam chịu sắp đặt như Lục Văn Bân, mà thật sự đặt Hoắc Nhất Hàng ở trong lòng.

Cho nên, rốt cuộc, anh đã thua hoàn toàn.

Thua bởi năng lực, thua bởi thực lực, quan trọng nhất, là thua về phần tình cảm mà Vân Khuynh dành cho Hoắc Nhất Hàng.

Kỳ thật, không có gì phải khổ sở, Vân Khuynh là cô gái anh muốn bảo vệ, chỉ cần cô ấy sống được hạnh phúc, anh đã cảm thấy vui rồi.

Vả lại những chuyện như thất tình này, chẳng phải anh là người có kinh nghiệm hay sao?

Thế nhưng mà, tại sao tim vẫn thấy đau nhói như vậy?

"Người nhà Tống Nhan, người nhà Tống Nhan có ở đây không?" Bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, hô lớn.

Tống Tây Hoa lúc này mới kịp phản ứng, giấu đi bi thương cùng thất tình, đi qua: "Có!"

Anh đi đến trước mặt bác sĩ, khách khách khí khí hỏi: "Bác sĩ, tình hình Tống Nhan thế nào? Tại sao cô ấy lại bị ngất xỉu?"

Bác sĩ nhìn Tống Tây Hoa một chút, giải thích nói: "Người yêu anh không có gì nguy hiểm, chỉ là làm việc mệt nhọc quá nên bị ngất thôi, dù gì cô ấy cũng đang mang thai thời kỳ đầu, phải nghỉ ngơi nhiều, những việc nhà nặng nhọc cũng không nên làm, ba tháng đầu mang thai là thời kỳ nguy hiểm nhất, cũng là thời kỳ dễ dẫn đến việc đứa trẻ trong bụng bị sinh non."

Bác sĩ nói một loạt các lưu ý, trong đầu Tống Tây Hoa lại có chút choáng váng, một hồi lâu, anh mới hỏi: "Bác sĩ nói, Tống Nhan đang mang thai?"

"Đúng vậy a." Bác sĩ giương mắt lên: "Anh không biết người yêu anh đang mang thai?"

"Không phải, tôi không phải……" Tống Tây Hoa định giải thích mình không phải là người yêu của Tống Nhan, nhưng nghĩ lại khoảng thời gian này cô luôn một mực ở bên cạnh anh, lại không có kết bạn với người đàn ông nào khác, vả lại sự trong trắng của cô cũng đã cho anh rồi.

"Mang thai được bao lâu rồi?" Anh hỏi ngược lại bác sĩ.

"Sau khi siêu âm và tính toán thời gian chu kỳ kinh nguyệt, đứa bé đã được khoảng một tháng." Bác sĩ trả lời.

Sắc mặt Tống Tây Hoa liền thay đổi, khoảng một tháng, không phải vừa đúng thời gian anh và Tống Nhan xảy ra quan hệ hay sao?

Cho nên, đứa con là của anh.

Tiếp sau đó bác sĩ có nói gì, Tống Tây Hoa cũng nghe không lọt tai.

Trong lòng anh đầy mê mang, chỉ làm một lần, không lẽ lại mang thai?

Ý nghĩ như vậy, hiển nhiên là có ý trốn tránh, chối bỏ trách nhiệm.

Cho nên vừa có ý nghĩ này, anh liền phải gạt bỏ.

Lúc trước, Tống Nhan giúp anh giải cứu khẩn cấp, anh bỏ tiền chữa bệnh cho mẹ của Tống Nhan, cũng xem như là có qua có lại, nhưng mà, bây giờ thì sao?

Hay anh kêu Tống Nhan bỏ đứa bé đi?

Nhưng làm vậy là không chịu trách nhiệm, Tống Nhan còn trẻ như vậy, làm vậy sẽ phải chịu tổn thương rất lớn.

Nhưng nếu muốn chịu trách nhiệm thì sao? Cưới Tống Nhan làm vợ?

Anh không đồng ý, đối với anh, vị trí vợ, chỉ dành cho người con gái anh đã yêu suốt nhiều năm qua, cho dù không được cô ấy đáp lại, anh cũng không nghĩ tới việc sẽ cưới người con gái khác.

Tâm trạng Tống Tây Hoa trước giờ chưa từng rối bời như vậy.

Mà sau khi biết được nguyên nhân ngất xỉu của mình là do mang thai, Tống Nhan cũng rất kinh ngạc.

"Tôi, sao tôi có thể mang thai được?" Tống Nhan nghe được sự run rẩy, khó tin trong giọng nói của mình.

Y tá bị nét mặt của cô chọc cười, nhịn không được nói: "Tại sao cô không thể mang thai, thân thể cô khỏe mạnh, tuổi tác phù hợp, mang thai cũng là chuyện bình thường mà, vả lại người yêu cô lại đẹp trai như vậy, mang thai phải là chuyện mừng lớn a."

Người yêu?

Tống Nhan sửng sốt một chút, kịp phản ứng, trước khi hôn mê, người cuối cùng cô nhìn thấy là Tống Tây Hoa, nên y tá đang cho rằng cô và Tống Tây Hoa là vợ chồng?

Đứa con, đúng là của Tống Tây Hoa, cô chỉ xảy ra quan hệ với một mình Tống Tây Hoa, nhưng mà……

"Anh ấy có biết tôi mang thai không?" Tống Nhân thận trọng hỏi.

"Đương nhiên là biết rồi, trưởng khoa chúng tôi đã ra ngoài nói với anh ấy."

"Vậy anh ấy có phản ứng như thế nào?" Tống Nhan lại hỏi.

"Còn có thể là phản ứng gì, vui mừng thôi!" Y tá nghĩ đây là lẽ đương nhiên, nói: "Cô xinh đẹp như vậy, người yêu cô lại đẹp trai như vậy, sau này con của hai người chắc chắn sẽ rất xinh xắn!"

Vế sau của câu nói này thì cô đồng ý, nhưng vế trước nói Tống Tây Hoa vui mừng thì sao?

Dù sao, cô gái mà anh ngày đêm thương nhớ không phải là Tống Nhan cô.

"Thật ngại quá, tôi muốn hỏi, tình hình của tôi có thích hợp để phá thai không?" Hai chữ "phá thai" này, Tống Nhan khó khăn lắm mới nói ra được.

Tay của cô không tự chủ được, đặt ở bụng của mình.

Trong đó có một sinh linh nhỏ bé, tới một cách lặng lẽ, nhưng đối với cô và Tống Tây Hoa, đều không phải là tin vui.

Cô muốn bỏ đứa bé sao?

Tim, có chút chua, có chút đau, lại có chút đắng chát.

"Phá thai?" Y tá có chút khoa trương: "Cô không phải đang nói đùa chứ? Vất vả lắm mới có thể mang thai, vậy mà bây giờ cô lại muốn phá thai? Cô có biết làm vậy người phụ nữ phải chịu tổn thương nghiêm trọng như thế nào không?" Người yêu cô mà biết được cô muốn phá thai chắc chắn sẽ rất đau lòng."

"Không, anh ấy sẽ không đau lòng." Tống Nhan nói: "Vả lại, anh ấy không phải người yêu của tôi."

"Hả? Không phải con của anh ta?" Y tá kinh ngạc.

"Là của anh ấy, nhưng không phải đứa con mà anh ấy mong chờ." Tống Nhan nói xong, sợ y tá hiểu lầm, lại nói thêm vài câu: "Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải tiểu tam đâu, chỉ là tôi thích anh ấy, ngưỡng mộ anh ấy, nhưng anh ấy lại thương nhớ người khác, nên đứa con này không phải đứa con mà anh ấy muốn, chỉ là ngoài ý muốn thôi."

152. Chương 152

Y tá không ngờ sự việc là như vậy, nhìn ánh mắt khổ sở đan xen chua xót cùng bi thương của cô, y tá nhịn không được, hỏi: "Vậy người con gái mà anh ấy yêu có yêu anh ấy không?"

Tống Nhan lắc đầu: "Vân Khuynh rất ưu tú, đã chọn Hoắc tổng."

"Vân Khuynh?" Y tá kinh ngạc: "Chính là cô gái Vân Khuynh tháng này sẽ làm đám cưới lớn với Hoắc Nhất Hàng của tập đoàn Hoắc Thị?"

"Cô biết bọn họ à?" Tống Nhan cười khổ: "Ưm, chính là bọn họ."

“Vậy bên ngoài chính là người bạn tốt duy nhất của Vân Khuynh tiểu thư, Tống Tây Hoa Tống tiên sinh?” Cô y tá này là một tiểu hoa si, thường ngày rất thích tìm hiểu thông tin về những nhân vật lớn, nên hiểu biết rất nhiều.

“Phải, anh ấy chính là Tây Hoa tiên sinh.”

“Vậy cô sợ gì nữa!” Y tá có chút hưng phấn nói: “Tôi nói cô biết, tục ngữ có câu, nam theo đuổi nữ, cách một ngọn nói, nữ theo đuổi nam, chỉ là một bãi cát, sống trên đời không dễ gì gặp được người mình yêu, không phải người yêu thì phải làm cho thành người yêu chứ, sao lại từ bỏ dễ dàng như vậy.”

“Vân Khuynh là rất tốt, nhưng ai cũng có lương duyên của riêng mình, chờ tới lúc Vân Khuynh kết hôn với Hoắc Nhất Hàng, Tống Tây Nam đó giờ luôn cô đơn sẽ tiếp tục cô đơn, lúc người đàn ông chịu tổn thương do thất tình, cô nên thừa dịp chen vào, cho anh ấy ấm áp, yêu thương, động viên cổ vũ, kéo anh ấy ra khỏi bóng tối thất tình, anh ấy sẽ nhìn thấy cô thôi!”

“Hơn nữa, cô cũng đã ngủ qua với anh ta, con cũng có rồi, chẳng phải là điều kiện rất tốt hay sao, dưỡng thai cho tốt rồi sinh đứa con ra, anh ấy chắc chắn sẽ đối xử tốt với cô, loại người như anh ấy thường là người rất tốt, không thể nào ghét bỏ đứa con được.”

Y tá nói vậy, làm tim của Tống Nhan có chút dao động, như có tia sáng hi vọng chiếu vào: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, cô a, nghe tôi nói không sai đâu, tôi được mệnh danh là hồng nương của bệnh viện này mà, nhiều cặp do tôi thúc đẩy mà bây giờ sống rất hạnh phúc với nhau đó. Cô cứ đi ra ngoài, thoải mái nói với Tống Tây Hoa, cô mang thai con của anh ấy, xem anh ấy có phản ứng như thế nào, chỉ cần anh ấy không kêu cô phá thai, mọi chuyện mình đều có thể làm chủ được, cô cũng đâu phải không thích con của mình.”

Đúng vậy a, cô cũng không phải không thích có con, đặc biệt là con của anh ấy.

Đôi mắt Tống Nhan rủ xuống, suy nghĩ một chút, rất nhanh đã ra quyết định —— Vì tình yêu của mình, phải đánh cược một lần.

Năm phút sau, Tống Nhan nằm trên xe đẩy, y tá đẩy cô từ phòng cấp cứu sang phòng bệnh thường.

Tống Tây Hoa đứng ở hành lang, thần sắc căng thẳng, cực kỳ nghiêm túc, Tống Nhan lặng lẽ nhìn anh một cái, tâm lại trở nên rối bời, hai tay nắm chặt chiếc mền đang đắp trên người mình.

Y tá thấy thế, lên tiếng trước: “Xin chào, anh có phải là người nhà của cô này không? Xin chúc mừng, người yêu anh đã có thai, vừa rồi đúng là hơi nguy hiểm, xém chút đã không giữ được đứa bé, nhưng bây giờ đứa bé đã không sao, nhưng vì an toàn, chị này vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi 24 tiếng, bây giờ đã có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường, phiền anh có thể đẩy giùm tôi một chút không?”

Tống Tây Hoa đứng yên hai giây, đưa tay lên: "Được, cám ơn cô."

Lúc đầu bệnh viện sắp xếp Tống Nhan ở phòng bệnh tập thể, không biết từ khi nào Tống Tây Hoa đã đổi lại thành phòng bệnh riêng, y tá quay sang dùng mắt ra hiệu với Tống Nhan: "Cô xem, anh ta vẫn rất quan tâm cô với đứa con."

Trái tim của Tống Nhan cũng yên ổn hơn một chút.

Y tá cùng Tống Tây Hoa đưa Tống Nhan đến phòng bệnh, thấy Tống Tây Hoa đứng im không nhúc nhích, y tá mỉm cười nói: "Phiền anh giúp tôi bế người yêu anh lên giường, tôi thân thể nhỏ bé, sợ không đủ sức, sẽ làm ảnh hưởng đến con của hai người."

Tống Tây Hoa gật đầu, chờ y tá vén chăn lên, anh liền đưa tay ôm Tống nhan, đặt ở trên giường bệnh, lại tự tay đắp kín chăn cho cô.

Y tá vẫn còn đứng tại chỗ không đi, nói tiếp: "Có con là chuyện vui, tôi thấy tình cảm của hai người rất tốt, chị Tống Nhan vì xém chút sảy thai luôn cảm thấy tự trách, nhưng tôi thấy chuyện này cả hai đều phải có trách nhiệm."

"Thời gian đầu mang thai rất dễ sảy, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, cả đứa bé và người lớn đều nguy hiểm đến tính mạng, sau này nhất định phải cẩn thận hơn!"

"Xin hỏi, cô nói xong chưa?" Tống Tây Hoa hơi không kiên nhẫn.

Y tá của bệnh viện này đều lắm mồm như vậy sao?

"Nếu như nói xong, có thể làm phiền cô tránh mặt một chút không, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô ấy."

"Được được." Y tá nói: Thật ngại quá, y tá khoa sản chúng tôi thấy bà bầu xém sảy thai, vì nóng lòng muốn bảo vệ đứa bé trong bụng nên hay nói nhiều một chút, vậy tôi xin phép ra ngoài làm việc trước, người yêu ngài có cần gì thì cứ bấm chuông ở đầu giường hoặc đến phòng y tá tìm tôi."

Nói xong, y tá định rời đi, nhìn Tống Nhan bằng ánh mắt khích lệ.

"Y tá, xin hỏi tên cô là gì?" Tống Nhan hỏi. Người ta đã cố gắng giúp cô như vậy, cô không thể ngay cả tên của người ta cũng không biết.

"Gọi tôi tiểu Thi được rồi, Thi trong Thi ca." Y tá mỉm cười, rời đi.

Trong phòng bệnh rất nhanh chỉ còn lại Tống Tây Hoa cùng Tống Nhan hai người.

Tống Tây Hoa không nói lời nào, Tống Nhan lập tức căng thẳng, cô trầm mặc trong chốc lát, lắp ba lắp bắp hỏi: "Tây, Tây Hoa tiên sinh, tôi, tôi cũng không biết tại sao mình lại mang thai, chắc là do hôm đó, có phải, có phải anh, anh không thích đứa bé này không?"

Lời này vừa nói xong, không đợi Tống Tây Hoa trả lời, Tống Nhan lại vội vã giải thích vài câu: "Tây Hoa tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, tôi nói lời này không phải yêu cầu đòi hỏi gì cho mình, chỉ là muốn anh chịu trách nhiệm với đứa bé, dù gì nó cũng là một sinh mạng, tôi……"

"Nếu như anh cho tôi giữ lại đứa con, tôi hứa sẽ không gây bất cứ phiền phức nào cho anh, nó sẽ là con của một mình tôi, chắc chắn tôi sẽ không lấy đứa con ra yêu cầu bất cứ thứ gì từ anh, tôi sẽ tự nuôi con, chỉ là, dù gì đây cũng là con của anh, nếu anh không muốn, tôi……"

Phía sau, Tống Nhan cũng không nói ra được, chỉ rủ xuống con mắt, thần sắc thống khổ.

"Cô rất thích có con?" Giọng nói lạnh như băng từ trên đầu truyền xuống.

Tống Nhan trầm mặc vài giây, nói: "Từ nhỏ, trong nhà cũng chỉ có mình tôi, mẹ thì thường hay đau ốm, nhiều lúc tôi cảm thấy rất cô đơn, muốn có chị em để chia sẻ, cho gia đình vui vẻ náo nhiệt một chút, có người chia sẻ buồn vui."

"Mẹ đã lớn tuổi, dù có chữa hết bệnh cũng sẽ sớm rời xa tôi, tôi giống như ngọn cỏ dại vậy, sinh trưởng mà không có hi vọng, bây giờ có đứa bé này, tôi muốn sinh nó ra để cuộc sống của tôi có thêm màu sắc."

Đây là nói thật.

Cứ lưu luyến người đàn ông trong lòng đã có người khác, cô biết sự mê muội của cô chỉ có thể đến đây, mãi mãi không thể chạm được vào người đó, cứ coi như cả đời này cô có thể không kết hôn, nhưng cô muốn sinh đứa bé này ra, sau này hai mẹ con nương tựa lẫn nhau mà sống, vậy cũng rất tốt.

Thân thể cô khỏe mạnh, sau này đứa con lớn lên biết đi biết chạy, cô sẽ cố gắng dành nhiều thời gian để làm bạn với nó.

"Nếu tôi nói tôi không thích đứa bé này, muốn cô bỏ nó thì sao?" Tống Tây Hoa lại hỏi.

Trong lòng của anh đã có quyết định, hỏi như vậy chỉ là thăm dò.

"Tôi……"

Tống Nhan ngẩng đầu, trong mắt đã bắt đầu ươn ướt, cô cắn răng, thân thể không tự chủ được mà run rẩy lên, nhìn Tống Tây Hoa một hồi sau, cô lại cúi đầu, cả người đầy thất vọng và bi thương.

“Tôi, tôi nghe theo anh.”

Lòng của cô rất đau, đau đến nỗi cô thở cũng cảm thấy khó khăn.

Quả nhiên, anh không thích cô sinh đứa bé ra, thật buồn cười, vậy mà trước đó cô còn tin lời y tá, nghĩ là sẽ có hi vọng.

Một giây sau, một giọng nam cất lên: “Nghe lời tôi, bây giờ nghỉ ngơi cho tốt, sau khi xuất viện thì dọn đến chỗ tôi ở, chuyện kết hôn, đợi một thời gian sau tôi sẽ tìm mẹ em bàn bạc.”

Kết hôn?

Tống Nhan bỗng nhiên ngẩng đầu: “Nhưng mà Tống Tây Hoa tiên sinh, người anh thích không phải là tiểu thư Vân Khuynh sao?”

Tống Nhan hỏi gấp, nói đúng bí mật sâu trong lòng Tống Tây Hoa, sắc mặt anh liền biến đổi.

Tống Nhan vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi Tây Hoa tiên sinh, tôi không phải cố ý nói vậy để làm anh tổn thương, chỉ là muốn biết tại sao anh muốn kết hôn với tôi thôi.”

“Lý do, em cũng nhìn ra được mà!” Tống Tây Hoa nở nụ cười khổ sở, “Phải!, trong lòng tôi bây giờ vẫn còn Vân Vân, mấy năm trước cũng vậy, luôn vì cô ấy mà cố gắng, chỉ cần cô ấy cần, tôi sẽ làm! Nhưng bây giờ cô ấy đã có Hoắc Nhất Hàng, người đàn ông tốt hơn tôi rất nhiều.”

“Tống Nhan, cô thích tôi đúng không? Bây giờ còn mang thai con của tôi, kết hôn cũng là chuyện bình thường mà! Vả lại bà nội luôn muốn tôi sớm kết hôn, sinh chắt cho bà bồng, vừa hay cô lại mang thai.”

“Nhưng tôi phải nói trước với cô, tôi kết hôn với cô là chịu trách nhiệm với cô, chịu trách nhiệm với con, đời này cũng không thể cho cô tình yêu, cô sống cuộc sống của cô, tôi sống cuộc sống của tôi, đừng để ý đến những chuyện không nên để ý!”

Sắc mặt Tống Nhan trở nên tái nhợt, thì ra anh muốn kết hôn là vì muốn chịu trách nhiệm với chuyện anh đã làm và đứa con trong bụng.

Đời này cũng không thể cho cô tình yêu? Lời này, nói ra cũng thật phũ phàng!

Anh là người mà cô không nên để ý tới.

“Tôi, tôi biết rồi.” Tống Nhan rũ mắt xuống, giấu đi dòng nước mắt chực chờ trào ra, cố gắng nở nụ cười như thường lệ: “Tây Hoa tiên sinh, tôi rất cảm ơn Tây Hoa tiên sinh trong lúc tôi gặp khó khăn nguy hiểm

nhất đã cứu mạng tôi, còn giúp mẹ tôi hỗ trợ tiền thuốc men, tôi chưa từng nghĩ sẽ bắt Tây Hoa tiên sinh chịu trách nhiệm về việc đó, chỉ là trong lòng……"

"Phải! Tôi thích Tống Tây Hoa tiên sinh, anh là người có năng lực tốt, phẩm chất tốt, gặp được anh là điều hạnh phúc nhất trong đời này của tôi, chỉ cần Tây Hoa tiên sinh chịu tiếp nhận tôi, tôi tình nguyện làm người vợ hữu danh vô thực của anh!"

Tống Nhan siết chặt tấm chăn, dùng đôi mắt ngấn lệ nhìn Tống Tây Hoa.

153. Chương 153

Thành phố C

Tàu ngầm vừa cập bến, Hoắc Nhất Hàng đã đưa Vân Khuynh tới bệnh viện kiểm tra tổng quát, lúc kết quả xác định Vân Khuynh không có gì đáng lo ngại, Hoắc Nhất Hàng mới thở dài nhẹ nhõm.

Trở lại trong vòng tay Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh cũng yên tâm mà ngủ thiếp đi.

Hoắc Nhất Hàng ngồi kế bên giường của Vân Khuynh, giám sát nước dịch đang truyền vào người cô, nắm chặt tay cô, đôi mắt nhìn cô đang ngủ không hề chớp, nhìn người vợ mình yêu thương chỉ vừa mấy ngày không gặp đã ốm đi thấy rõ, trong lòng anh vừa đau xót vừa phẫn nộ.

Đúng ra anh định chờ Vân Khuynh tỉnh lại sẽ tự đi giải quyết Dương Liễu, nhưng anh cũng không muốn Vân Khuynh phải đụng tới những chuyện không hay ho này, mà xử lý Dương Liễu nhẹ quá anh cũng không cam tâm.

Anh cho người chọt mù mắt Dương Liễu, đánh gãy hai chân, bẻ gãy một tay, quăng tới khu bẩn thỉu dơ dáy phức tạp nhất của bến cảng thành phố C. Còn nhiều thể loại người còn xấu xa hơn Dương Liễu, còn nhiều thủ đoạn tra tấn mà Dương Liễu không nghĩ tới, cô ta chắc chắn phải chết, nhưng trước khi chết cũng phải nếm trải đau khổ sống không bằng chết đã.

Vân Khuynh tỉnh lại sau giấc ngủ, ánh nắng chiều chiếu xuyên qua rèm cửa, rọi xuống giường.

Cô hoảng hốt một chút, mới ý thức tới mình đã thoát hiểm, yên tâm hơn, nhìn qua thì thấy Hoắc Nhất Hàng đang ngồi ngủ bên cạnh cô, nắm chặt tay cô.

Cả khuôn mặt đều hiện lên vẻ mệt mỏi, còn có vết thâm quầng dưới mắt, chắc là đã lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi cho tốt.

“Nhất Hàng.” Cô giật giật tay của anh, khẽ gọi một tiếng.

“Khuynh Khuynh! Khuynh Khuynh thế nào rồi?” Hoắc Nhất Hàng bừng tỉnh, nhìn Vân Khuynh, cả người lấn tới: “Khuynh Khuynh, anh mới nghe em gọi anh phải không? Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Hay là em đói bụng?”

Vân Khuynh cười khẽ một tiếng: “Nhất Hàng, một lúc anh hỏi em nhiều như vậy, em biết trả lời câu nào trước đây.”

Hoắc Nhất Hàng sửng sốt một chút, ôm chặt lấy Vân Khuynh: “Vân Khuynh, anh sợ.”

Ngữ khí của anh nặng nề, có chút khàn khàn.

Trong lòng Vân Khuynh lập tức cảm thấy chua chua chát chát, người đàn ông chưa bao giờ biết sợ là gì này, vậy mà bây giờ lại ở trước mặt cô nói chữ sợ?

“Thật xin lỗi, Nhất Hàng, làm anh phải lo lắng cho em.” Cô nói: “Nhưng mọi chuyện đã qua rồi, chẳng phải bây giờ em vẫn nguyên vẹn xuất hiện trước mặt anh sao?”

“Khuynh Khuynh, anh mới là người phải xin lỗi.” Hoắc Nhất Hàng nói: “Anh là người đàn ông của em, bảo vệ em là trách nhiệm của em, vậy mà anh lại để em gặp nạn nhiều lần như vậy, là do anh thất trách, anh cam đoan, đây sẽ là lần cuối cùng!”

Lần này, anh là sợ thật, loại cảm giác sợ hãi kinh khủng này trước giờ anh chưa từng gặp qua, anh thật không dám tưởng tượng, nếu Vân Khuynh có chuyện gì anh sẽ như thế nào, cũng may Vân Khuynh không bị gì, nguyên vẹn trở về bên cạnh anh.

“Được, em tin anh.” Vân Khuynh nói: “Chờ em khỏe lại, chúng ta cùng nhau về nước, được không?”

Một giây sau, bàn tay lớn của Hoắc Nhất Hàng đã nâng cằm của cô lên, hôn lên môi cô, lúc mới bắt đầu động tác rất nhẹ nhàng, như sợ làm cô đau, nhưng sau đó lập tức trở nên mãnh liệt như không đè nén được tình cảm của mình, môi của anh thô bạo lướt trên bờ môi hơi khô của cô.

Khí lực có chút lớn, thâm chí còn cắn nhẹ vào môi cô, có chút đau, nhưng Vân Khuynh không hề e ngại, cô còn ôm chặt lấy Hoắc Nhất Hàng, đáp lại anh, học theo động tác của anh, khẽ mở miệng, anh nhanh chóng đưa lưỡi vào trong, vơ vét sự ngọt ngào trong miệng cô.

Sau khi hôn một hồi lâu, cả hai đều thở hồng hộc.

Hoắc Nhất Hàng ôm Vân Khuynh vào lòng, “Khuynh Khuynh, cuối cùng anh cũng có thể yên tâm một chút, em đang ở trong lòng anh, khỏe mạnh, lại có thể hôn anh nồng nhiệt như vậy.”

"Chỉ cảm thấy yên tâm một chút thôi sao?" Vân Khuynh nói: "Hay là hôn thêm lần nữa?"

Vừa dứt lời, môi của hai người lại chạm vào nhau.

So với lần trước còn mãnh liệt dữ dội hơn.

Lôi Hoan Ni vất vả lắm mới thăm dò được tin Hoắc Nhất Hàng đã cứu được người, hiện đang sắp xếp ở trong bệnh viện, liền dẫn theo người tới.

Cô muốn xem xem, người con gái nào cả gan dám giành đàn ông với Lôi Hoan Ni cô!

Ai ngờ cô vừa xông vào phòng bệnh đã thấy cảnh ôm hôn mãnh liệt của Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh.

Người nữ thì ôm cổ người nam, người nam thì ôm eo người nữ, hai người dính chặt lấy nhau như nam châm, cô nhìn mà mặt đỏ đến tận mang tai!

"Quả nhiên là hồ ly tinh không cần mặt mũi, đã nằm trên giường bệnh, lết cũng không nổi mà vẫn không quên câu dẫn đàn ông." Lôi Hoan Ni chưa nhìn rõ Vân Khuynh bộ dạng thế nào, nhưng thấy Vân Khuynh đang ôm hôn Hoắc Nhất Hàng liền điên tiết, lên tiếng châm chọc.

Cô sinh ra đã là công chúa hắc đạo, bất cứ thứ gì trên đời này, chỉ cần cô thích là được, dù cô không thích, cũng chiếm trước hủy sau, vậy mà Hoắc Nhất Hàng là thứ đầu tiên cô thích nhưng không bao giờ có được.

Người đàn ông trước giờ không thèm nhìn tới cô một cái, vậy mà lại ôm hôn người phụ nữ khác nhiệt tình như vậy, đương nhiên cô sẽ xem Vân Khuynh như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt!

Lôi Hoan Ni làm phiền Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh thân mật, cả hai đều không hẹn mà cùng lúc buông tay ra, Vân Khuynh khẽ cau mày, nhìn người con gái đang đứng ngay cửa, Hoắc Nhất Hàng thì nhăn mặt, giọng lạnh lùng đầy sát khí: "Lôi Hoan Ni, ai kêu cô vào đây! Cút!"

Nói xong, anh liền đổi giọng nhẹ nhàng với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, em nằm xuống nghỉ ngơi trước đi." Anh dìu Vân Khuynh nằm xuống, khẽ kéo chăn lên đắp cho cô.

Bị người đàn ông mà mình mê luyến ngưỡng mộ trách móc mình trước mặt tình địch, Lôi Hoan Ni vừa ngượng vừa giận.

Cô không chỉ không đi, mà còn tiến tới vài bước: "Em, tại sao em phải đi? Anh Hàng, anh đừng quên anh là vị hôn phu của em, em với anh ở bên nhau mới là hợp tình hợp lý."

Nói đến đây, cô khinh miệt nhìn Vân Khuynh đang nằm trên giường bệnh: "Đây là người phụ nữ mà anh

liều lĩnh cứu về sao? Nhìn bộ dạng khó coi này, có gì hơn em?"

"Anh Hàng, em biết anh mượn tàu ngầm nhà em để đi cứu người, anh của em không thể nào dễ dàng cho anh mượn tàu ngầm như vậy, chắc chắn là anh đã hứa sẽ cưới em đúng không? Vậy còn chờ gì nữa, người cũng đã cứu xong rồi, còn ở đây trông coi cô ta làm gì, mau quay về kết hôn với em đi!"

Vân Khuynh nghe Lôi Hoan Ni nói vậy, trong lòng đầy mơ hồ, hỏi lại: "Vị tiểu thư này, có phải cô nhận nhầm người rồi không? Anh Hàng mà cô nói nãy giờ không phải là Hoắc Nhất Hàng chồng tôi đó chứ?"

"Cái gì mà chồng của cô, anh Hàng là hôn phu của tôi, cô đừng có ở đó mà nhận bừa!" Lôi Hoan Ni hung hãn nói: "Loại Bạch Hoa Liên chỉ vẻ bề ngoài, tâm địa đầy mưu mô như cô tôi gặp nhiều rồi, đừng nghĩ thấy anh Hàng giàu có thì định bám theo để được bay lên cao làm phượng hoàng, tôi khuyên cô nên sớm bỏ cái suy nghĩ đó đi."

"Anh Hàng là của tôi, sự nghiệp của Lôi gia chúng tôi lớn mạnh, tôi lại là đại tiểu thư duy nhất của Lôi gia, chỉ cần anh Hàng cưới tôi……"

"Lôi Hoan Ni, cô gây sự đủ chưa?" Cuối cùng Hoắc Nhất Hàng nhịn không được nữa, xoay người, mặt đầy giận dữ xông ra ngoài, hô lớn: "Giang Mạc Thần, Giang Mạc Thần, cậu chết đi đâu rồi!

Giang Mạc Thần từ ngoài cửa chạy vào, còn chưa kịp nhìn trong phòng xảy ra chuyện gì, Hoắc Nhất Hàng nói với anh đầy lạnh lùng: "Anh dặn cậu kêu gấu bắc cực với diều hâu tới canh cửa, cậu không có làm hay sao, sao còn để người phụ nữ này chạy vào đây?"

Lúc này Giang Mạc Thần mới nhìn thấy cô gái đang đưa lưng về phía anh là Lôi Hoan Ni: "Giết tôi đi! Người con gái điên này chạy vào đây từ khi nào vậy. Em còn đang nghĩ sao có người đứng ở trước cửa nữa!"

Giang Mạc Thần đi về phía trước, khoảng cách chỉ còn cách Lôi Hoan Ni hai bước, lên tiếng nói: "Được lắm, theo đuổi đàn ông mà dí theo tới vô bệnh viện, Lôi Hoan Ni, thế nào? Thấy được nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của em gái tôi, thấy tình cảm của Hoắc Nhất Hàng với em gái tôi như keo như sơn, có phải không còn mặt mũi nào không? Đã nói với cô rồi, cô không có cửa đâu, ở chỗ nào thì biến về chỗ đó cho tôi!"

"Anh" Sắc mặt Lôi Hoan Ni trở nên xám xịt, nhưng vẫn đứng im tại chỗ: "Tôi không đi, trừ khi anh Hàng đi với tôi tôi mới đi. Tôi tin anh Hàng không phải là người không giữ chữ tín, nếu đã hứa cưới tôi nhất định sẽ ly hôn với con hồ ly tinh đó để cưới tôi."

"Cô nói cái gì hồ ly tinh?" Giang Mạc Thần nói: "Cô dám chửi em gái tôi? Cô tưởng bổn thiếu gia không dám đánh phụ nữ hay sao? Với lại cô nghe đâu ra cái tin Hoắc Nhất Hàng hứa sẽ cưới cô? Trong mơ hả?"

"Anh Hàng không có hứa sẽ cưới tôi?" Lôi Hoan Ni sửng sốt, sau đó lại tiếp tục khẳng định: "Không thể nào, chắc chắn anh Hàng hứa cưới tôi thì anh tôi mới cho anh Hàng mượn tàu ngầm đi cứu người đàn bà này, Lôi gia cái gì cũng không thiếu, nhất định là anh tôi lấy tàu ngầm để đổi lấy hạnh phúc của tôi!"

Giang Mạc Thần: "Thì ra cô không biết gì về nhà của mình a, Lôi gia sớm đã không ổn rồi! Nha đầu cô tưởng mình còn là bà hoàng của thế giới bá đạo hay sao. Nói cho cô biết chúng tôi cầm ba ngàn……"

"Mạc Thần!" Giọng của Hoắc Nhất Hàng âm lãnh lạnh lùng: "Lập tức mời người ra ngoài!"

Giang Mạc Thần nói không ngại miệng, anh không muốn Vân Khuynh biết vì cứu cứu cô mà anh phải bỏ ra cái giá lớn như vậy.

Giang Mạc Thần sửng sốt, hiểu được ý của Hoắc Nhất Hàng, liền tiến tới hai bước, chặn ánh mắt đang nhìn Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh của Lôi Hoan Ni: "Lôi tiểu thư, có một số việc tốt nhất cô nên về hỏi anh của mình đi, cô ở lại không tiện, mời cô rời đi cho, mời!"

Phản ứng của Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng cho cô biết mọi chuyện đúng là không như cô nghĩ, cô cắn răng một cái: "Được! Tôi sẽ về hỏi kỹ anh tôi đã sắp xếp hôn sự của tôi và anh Hàng như thế nào, nhất định không có chuyện tôi từ bỏ anh Hàng đâu."

Cô trừng mắt nhìn Giang Mạc Thần rất hung dữ, xoay người đi.

Trong phòng bệnh cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh như cũ.

Trong lòng Vân Khuynh sớm đã có nghi hoặc, cô quay sang nhìn Hoắc Nhất Hàng: "Lôi Hoan Ni này, rốt cuộc là chuyện gì?"

154. Chương 154

63154.

Vân Khuynh chỉ là có chút hiếu kỳ, chẳng phải chỉ là mấy ngày không gặp, sao lại có người phụ nữ trở thành vị hôn thê của chồng cô.

Giang Mạc Thần cho rằng cô không vui, liền vội giải thích: "Em gái, đây là con đàn bà điên, đơn phương thích Hoắc ca, em không cần để ý cô ta làm gì, người đàn ông của em ưu tú như vậy, đơn phương thích anh ấy không chỉ một hai người, con điên đó chỉ là bám dai một chút thôi."

Anh đi về phía trước, nhìn Vân Khuynh, lại nói: "Sắc mặt này, miễn cưỡng có thể xem được, em không biết, anh Hoắc lúc đem em từ chỗ đó ra, nhìn bộ dạng yếu ớt tiều tụy của em, lòng anh đau thắt lại…"

"Vợ của anh, chú nói thế, không thích hợp lắm nhỉ?" Hoắc Nhất Hàng nói, lạnh lùng đáp.

Nụ cười trên Giang Mạc Thần cứng đơ, rất nhanh, lại mở miệng: "Không phải chứ? Anh Hoắc, đến em anh cũng phòng bị sao? Em luôn một mực xem Khuynh Khuynh làm em gái, em gái ruột, vậy thì, lòng ta đau thắt…chả phải cũng vì thái hậu đại nhân nhà em đã gọi cả trăm cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình em gái em sao?"

Vừa nói, anh hình như nhớ đến điều gì đó, lấy điện thoại mình ra, mở camera: "Em gái, lại đây, hướng về phía anh cười cái, anh chụp tấm hình gửi cho thái hậu đại nhân, nếu không, chắc bà ấy nhịn không được sẽ giết qua đây mất."

Giang phu nhân thật sự rất quan tâm đến Vân Khuynh, trong lòng Vân Khuynh lại dịu lại, phối hợp làm một số tư thế đẹp.

"Chụp" một tiếng, Giang Mạc Thần chụp xong, ngẩng đầu lên, thì thấy Giang Mạc Thần bất mãn nhìn anh ta, lập tức hiểu rõ ý của Hoắc Nhất Hàng: "Được, không quấy rầy vợ chồng anh chị thân mật nữa, em đi đây."

Mắt thấy Giang Mạc Thần đã ra khỏi cửa, còn thuận tay đóng cửa lại, mệnh lệnh người khác canh ở trước cửa, Hoắc Nhất Hàng mới hướng tầm nhìn lên người Vân Khuynh.

"Khuynh Khuynh, đừng nghĩ nhiều, người đàn bà này, không quan trọng!" ý Hoắc Nhất Hàng là Lôi Hoan Ni.

"Dạ, em biết anh chả có ý gì với cô ta" Vân Khuynh nói: "Chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện, em tin anh, chỉ là, em thấy thái độ cô ta với anh, chắc là khó mà từ bỏ, anh..là vì em mới chọc vào cô ấy?"

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần quen biết một người đàn bà tên Lôi Hoan Ni, vả lại, người đàn bà này còn chạy đến phòng bệnh của cô để quậy, bọn họ cũng chỉ đuổi cô ta đi, phải biết, tính khí hai người này không phải là loại dễ tính.

Cho nên, người đàn bà này, chắc không phải dạng vừa.

"Chuyện này không phải chuyện của em" Hoắc Nhất Hàng nói: "Anh và Mạc Thần cùng nhau đến thành C để làm ăn, thì quen cô ta, cô ta là đại tiểu thư của Lôi Gia đình đám, Lôi Gia chỗ nào cũng quản tới, lần này đến Thượng Hải, anh và Mạc Thần và Lôi Gia hợp tác, mới đụng vào cô ta, nhưng, em không cần để ý cô ta, đợi sức khỏe em khỏe lại, chúng ta sẽ về ngay."

"Được." Vân Khuynh ngoan ngoãn gật đầu, năng lực và thế lực của Hoắc Nhất Hàng, có khả năng vượt quá sức tưởng tượng của cô ta, nhưng cô lại chọn tin anh, tất cả đều nghe anh sắp xếp.

"Khuynh Khuynh, đói chưa? Anh nấu cho em chút cháo, em đợi xíu." Hoắc Nhất Hàng nói xong, đi đến bên cạnh, cầm hộp giữ nhiệt qua, mở ra, một mùi thơm lừng nóng hổi bóc ra, anh ngồi xuống, lấy muỗng, múc từng muỗng thổi cho hết nóng rồi đút cho Vân Khuynh ăn.

Cả phòng đầy sự ấm áp….

- —

Giang Mạc Thần rời khỏi phòng bệnh không bao lâu, thì thấy con mèo Cố Du đang cẩn thận núp sau chậu cây, dáng vẻ đó không biết dễ thương cỡ nào, anh nảy sinh ra tâm tư, liền nhẹ tay nhẹ chân qua đó, đứng sau lưng của Cố Du, học theo bộ dạng cô, cúi người, nói sát bên cô: "Cô Cố, cô đang nhìn ai vậy?"

"Tôi muốn đến thăm chị Vân Khuynh, không muốn gặp tên lưu manh Giang Mạc Thần chết tiệt ở đây! Nên coi thử hắn có đó không!" Cố Du vẫn là cô gái đơn thuần không chút tâm cơ, lúc này, nghe thấy có người hỏi, liền trả lời ngay.

"Hả? Giang Mạc Thần là tên lưu manh chết tiệt? Anh ta sao lại lưu manh với cô?" Sắc mặt Giang Mạc Thần có chút thay đổi, bị con a đầu này đánh một trận "no đòn", còn quấn khăn trên đầu, cô ta lại có ấn tượng thế với anh sao?

Sao trong lòng lại không thoải mái!

"Hắn đó nhân lúc người ta gặp nguy, ôm ta, bóp mặt ta, uy hiếp ta, còn…" nói tới đây, Cố Du coi như đã phản ứng được, quay đầu lại, hướng nhìn người đàn ông đằng sau mình,

Nhưng do hai người cúi quá gần, cô vừa quay đầu lại, hắn cũng đang nghiêng đầu nhẹ, bờ môi hai người, bỗng chốc dính vào nhau.

Hai người không hẹn mà đồng thời mở to hai mắt.

"Anh…anh hôn ta? Lưu manh thối!" một giây sau, Cố Du đẩy ra, khuôn mặt với những đường nét tinh tế, đột nhiên ửng đỏ lên có cảm giác chỉ cần bóp cái có thể chảy cả máu ra, cô giơ bàn tay lên tát một cái lên mặt của Giang Mạc Thần!

Nụ hôn đầu, nụ hôn đầu của cô!

Giang thiếu bản tính vô lối quen rồi, lần đầu bị con nha đầu này đánh là vô ý, nhưng lần hai lại bị đánh thật là không thể được.

Do vậy, cái tát của con nha đầu này chưa tới mặt anh, đã bị anh dùng bàn tay chặn lại, sau đó, còn kéo người ta vào trong lòng mình.

"Dám chửi bổn thiếu là lưu manh? Đồ vật nhỏ, em không biết hai từ lưu manh viết sao hả? Hả? Hôm nay ông tâm trạng tốt, sẽ dạy cô thế nào gọi là, lưu, manh, chân chính!" Giang Mạc Thần nói từng chữ một xong, thì nắm lấy cằm của Cố Du, đưa dầu cô lên, cúi đầu, hôn lên bờ môi nhỏ yêu kiều của cô! Ngông

cuồng cắn xé hai bờ môi mềm mại đó.

Vốn dĩ, chỉ tính phạt cô một chút, nhưng dần dần trong lòng cũng thấy có gì lạ lạ.

Mùi vị của đồ vật nhỏ sao lại ngọt đến thế.

Anh bất giác ôm chặt eo cô hơn, hôn sâu hơn.

Cố Du bị Giang Mạc Thần hôn đến không thở nổi, cả nửa ngày mới hoàng hôn lại, lưỡi anh đã vào tận trong hàm răng bé nhỏ của cô, thâm nhập sâu vào bên trong, cứ vô phép tìm kiếm vị ngọt trong miệng cô.

Cô muốn vùng vẫy, nhưng bị anh giữ chặt quá, hơi thở ngông cuồng kia quấn lấy toàn bộ giác quan của cô, khiến cô không né được, chỉ đành chấp nhận.

Dần dần, cô lại cảm nhận được sự mãnh liệt và mùi vị của nụ hôn này, có chút chìm vào đó…

Không biết trôi qua bao lâu, khi Cố Du cảm thấy mình sắp thở không nổi, Giang Mạc Thần mới thả cô ra.

Hai người, há mồm to ra hít những luồng không khí mới vào.

Khuôn mặt của Cố Du đỏ bừng lên, mắt hướng xuống, cảm thấy hơi thở của mình và Giang Mạc Thần đang quấn vào nhau, ngay đến nhìn cũng không dám nhìn anh.

Nhưng lại nghe thấy một nụ cười đắc ý của hắn: "Đồ vật nhỏ, không ngờ hơi em khá tuyệt, ông đây thích!"

"Anh…." Cố Du cả họng bị chặn lại không nói nên lời.

Tên lưu manh thúi này, dám cưỡng hôn cô, lại còn dám nói mấy lời đầy ái vị như thế?

"Bỏ tôi ra!" cô vùng vẫy, phẫn nộ muốn thoát khỏi vòng tay của Giang Mạc Thần: " Lưu manh chết tiệt, lưu manh thối, ta một chút, không! Ta đến cả một chút cũng không thích ngươi! Ngươi mau thả ta ra, nếu không ta báo cảnh sát!"

"Ôm chặt?" Giang Mạc Thần móc môi cười, đột nhiên cúi eo xuống, ôm ngang Cố Du: "Ý là thế sao?"

Cũng không biết là mùi vị của đồ vật nhỏ này thật là quá tốt, hay là do hắn Giang Mạc Thần F.A đã lâu, cũng muốn đàn bà rồi, lúc này, anh phát hiện cả người anh đang bốc lên một luồng hơi nóng, cái tượng trưng cho nam nhi của anh cũng đang có sự thay đổi.

Anh lại bị con nha đầu này làm nổi lửa lòng?

Cảm giác này thật có chút khó chịu, nhưng hắn Giang Mạc Thần trước giờ chưa bao giờ để mình bị thiệt thòi!

"Đồ vật nhỏ, ngươi cậy lão già ta chưa tính sổ với ngươi, ngươi còn dám đùa với lão gia? Vậy hôm nay chúng ta tính món nợ này cho đàng hoàng!"

Giang Mạc Thần vừa nói, vừa "Ôm chặt" Cố Du, bước lớn hướng vào thang máy bệnh viện.

Vừa vào thang máy, Cố Du đã nhảy xuống, liền đẩy Giang Mạc Thần ra, muốn chạy trốn.

Cô có cảm giác không yên, thấy minh tiếp tục ở bên người đàn ông này, sẽ có nguy hiểm lớn!

Nhưng chân cô vẫn chưa chạy ra khỏi thang máy, đã bị Giang Mạc Thần nắm lấy bắt về, trực tiếp ép cả người vào trong tường: "Muốn chạy? Cô thấy đồ vật nhỏ bé như cô, có thể thoát khỏi tay bản thiếu?"

Cửa thang máy sắp đóng, đột nhiên có một tiếng hét lớn: "Đợi chút."

Người vào là một người đàn ông, Cố Du thấy anh ta như thấy cứu tinh vậy, liền dùng ánh mắt cầu cứu anh.

Ai ngờ, Giang Mạc Thần chỉ dùng một ánh mắt băng lạnh như dao lướt qua: "Mắt mù hả? Không thấy thang máy đã đầy người rồi sao?"

Người đàn ông thân cao như ngựa kia liền ấp úng, lập tức đáp; "Xin lỗi xin lỗi, mắt tôi không tốt, tôi đợi chuyến sau, tôi đợi chuyến sau!'

Cố Du hận đến nỗi không thể mắng người.

Đây có thể chứa 14 người, lúc này chỉ có cô và Giang Mạc Thần hai người, đâu ra đầy người.

Cửa thang máy dưới sự uất ức và oán giận của cô, từ từ khép lại.

Giang Mạc Thần trống một tay ra, trực tiếp ấn xuống tầng hầm dưới lầu một, ngữ khí lạnh xíu: "Con gái duy nhất của Cố Gia Cố Du? Ba mẹ cô có nói với cô Bổn thiếu là người không thể chọc vào trong toàn Vinh Thành này không?"

"Nói rồi thì đã sao? Không nói thì đã sao? Giang Mạc Thần, tôi nói anh biết giờ là xã hội pháp trị, con nha đầu tôi không sợ anh!" rõ ràng là sợ muốn chết, nhưng Cố Du lại mang một khí thế không muốn thua cuộc.

"Thật không?" Giang Mạc Thần cười một tiếng: "Không sợ tôi? Ừm? Tiếc là đây không phải Vinh Thành, cho dù lão tử ra gặm ngươi đến nát, cũng không ai dám nói ta nửa lời!"

Âm thanh vừa dứt lời, môi hắn lại đè cô xuống, người phụ nữ toàn thân bị ép vào tường, đôi tay ôm lấy mặt của cô, vô nghi kỵ hôn môi cô, mặt cô, cổ cô, xuống dưới nữa, gặp chướng ngại, kéo dây kéo quần áo cô xuống, thì nắm hai cục tròn tròn trắng ngần trong tay, môi cũng chạm vào đó, mở răng của mình ra, nhẹ nhàng gặp nhấm bồ đào đỏ mê hoặc lòng người kia!

"Hả...Ngươi..."

Đôi mắt của Cố Du mở tròn ra, khuôn mặt nóng bừng lên, tên lưu manh chết tiệt ấy lại dám cắn..chỗ đó của cô!

"Ting!" một tiếng, đến lầu một.

Thang máy mở, Cố Du chưa phản ứng kịp, đã bị Giang Mạc Thần ôm đi.

Anh nhanh chóng tìm được chỗ đỗ xe chuẩn xác của mình, đó là lúc anh đến Cảng C để thuận tiện nên mua nó.

Cửa xe mở ra, người phụ nữ trong lòng bị ném vào hàng ghế sau, thân thể người đàn ông tùy hứng đè xuống, "Bịp!" cửa xe đóng chặt....

155. Chương 155

63155.

"Ngươi...ngươi muốn làm gì ta?" không gian chật hẹp hơn ở thang máy, lại bị người đàn ông đè lên người, Cố Du "trời không sợ đất không sợ" bỗng chốc biến mất.

Cơ thể cô cứng đơ như khúc gỗ. Tinh thần cũng khẩn chương muốn đứt cả dây thần kinh.

"Làm gì? Cô Cố, cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Giang Mạc Thần rất vui vẻ nhìn dáng vẻ sợ hãi của người phụ nữ dưới người anh ta, cho dù nén lại có chút khó chịu, anh cũng muốn trêu đùa Cố Du hơn nữa.

"2..21." Cố Du không hiểu sao Giang Mạc Thần lại hỏi tuổi cô.

"21? Là người thành niên rồi" Giang Mạc Thần nói; "Muốn làm phóng viên, vậy thì đối với việc hai người

thành niên đang làm việc này không lạ mới đúng, sao, thật là không hiểu khi một người đàn ông đè lên người một người phụ nữ thì muốn làm gì sao? Hay là giả hồ đồ với ông?"

"Anh…" Mặt của Cố Du càng đỏ.

"Thật không hiểu?" Giang Mạc Thần đưa tay ra, nắm lấy bầu ngực mềm mại của Cố Du: "Giờ, hiểu chưa?"

"Anh…Giang Mạc Thần, anh quá đáng lắm! Tôi cảnh cáo anh, anh không được đụng vào tôi!" Cố Du kích động vùng dậy, tay nắm chặt, không ngừng đánh anh.

Tuy nhiên, chút sức lực yếu ớt của cô, đối với Giang Mạc Thần mà nói, vốn chả là gì.

"Vậy xem ra cô còn không hiểu lắm," Giang Mạc Thần móc môi lên: "Không Hiểu không sao, ông đây sẽ dùng sức lực toàn thân, dạy cô, thế nào gọi là, yêu!"

Nói xong, Giang Mạc Thần một tay, nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay của Cố Du lên, sau đó, anh kéo cà vạt của mình, cột hai cổ tay cô lại, sau đó nhanh chóng cột thành nút thắt chặt.

"Giang Mạc Thần, anh không được làm thế, như vậy là bắt cóc! Là cưỡng dâm! Tôi có thể đi tố cáo anh!" Đôi tay mất đi tự do, trong lòng Cố Du quýnh lên.

"Ngoan! Đừng quậy, đừng quậy, còn quậy sẽ cột hai chân cô!" Giang Mạc Thần hù dọa Cố Du.

Lại nói: " Cô biết ở càng C ba sản nghiệp lớn nhất là gì không? Là buôn lậu, hỏa quân và buôn bán xác thịt, ở nơi mê người như thế, đầy âm mưu đen tối như thế, cô gái thành niên, nếu không có bất cứ gì bảo vệ, cho dù bị lôi đi giữa phố, nguy cơ bị hiếp, cũng không ai nghe cô tố cáo, với lại, tôi cảm thấy, được anh đẹp trai như tôi làm vậy, là phước của cô!"

"Tôi không thèm phước phần đó!" Cố Du phẫn nộ nói: "Anh mau thả tôi ra."

"Thả ra là không thể, cô đồ vật nhỏ này dám khiến lão gia nổi lửa lòng, còn muốn ông đây tha cho cô, cô tưởng ông đây người dễ tính sao?" Giang Mạc Thần vừa nói, một tay xé quần áo trên người Cố Du nát vụn: "Đồ vật nhỏ, ông đây lập tức khiến cô không thể "tố cáo" ông!"

Âm thanh vừa dứt, nụ hôn người đàn ông bắt đầu du ngoạn trên thân thể người phụ nữ.

Giang Mạc Thần được xưng là cao thủ tình trường, giàu có đẹp trai trên tình trường, là giấc mơ của cả trăm triệu thiếu nữ, nhưng trên thực tế, giáo dục của Giang gia vẫn theo hướng truyền thống nghiêm khắc, cha anh từ lúc anh hiểu chuyện nam nữ đã cảnh báo nah, đừng làm tổn thương cô gái vô tội, không phải đối tượng kết hôn, không thể xảy ra quan hệ trên giường!

Cho nên, nói ra chính anh cũng không tin, một giang thiếu ngông cuồng cả đời, vẫn là một trai tân, thần khiết!

Chuyện tình cảm nam nữ, anh không có tí kinh nghiệm, dù chưa ăn qua thịt heo hay là thấy heo chạy thì sao? Huống hồ đàn ông ở mặt này, thường là không thầy tự biết! Giang Thiếu cũng mò đến cửa đạo, thì làm cho nóng trước đã, con nha đầu này khi nãy vùng vẫy phẫn nộ giờ đã nhắm chặt hai mắt trước hàng ngàn tư thế của anh, toàn thân mềm như nước.

Anh lại lần nữa ổn định lại, tìm đúng vị trí chính xác, sau đó, ôm chặt người phụ nữ, đấm mạnh về phía trước!

"Á! Đau! Đau quá!" Con nha đầu bên dưới mặt mày nhăn một đống, bộ dạng đau khổ đó không có chút gì giống giả tạo.

Thế là, Giang Mạc Thần chưa từng sợ qua bất cứ chuyện gì lần đầu tiên thấy sợ, lại lên, thân thể con lớn của anh run rẩy nhẹ, xém chút chịu không nổi, trực tiếp "giao hợp" rồi.

"Rất đau sao?"

"Đau! Anh ra đi, mau ra đi!"

"Không được!" Anh nhăn mày, quả nhiên cự tuyệt.

Lần đầu tiên cảm nhận được thân thể phụ nữ mềm như thế, ấm như thế, mướt như thế, lại nứng như thế, đây...coi như cảm giác tuyệt nhất mà anh chưa từng trải qua, sự tuyệt diệu đó khiến hắn hận không nổi tiếp tục động tác ấy ngay, sao nỡ bỏ ra?

Anh nghĩ một lát, nói: "Tôi không động đẩy trước, em thích ứng xíu."

"Không! Anh ra đi, giờ ra đi!" Cố Du cảm thấy dạo này chắc gặp vận xấu, vốn chỉ muốn chụp mấy tin tức để làm đồ án tốt nghiệp, ai ngờ lên thuyền đó không chỉ kẻ buôn người, còn có phạm pháp, ma túy!

Giờ coi như đã an toàn được cứu ra, nhưng lại gặp tên ma quân khốn kiếp Giang Mạc Thần!

Cô chẳng qua là vì hiểu nhầm mà làm hỏng bữa ăn của anh, không chỉ mất tự do, ngay đến thanh bạch cũng bị anh cướp đi!

Muốn khóc, mà không có nước mắt!

Tuy Cố Du không phải kiểu người cổ hủ, nhưng trinh tiết cũng muốn dành cho người chồng sau này của

mình…tên lưu manh thúi đáng chết, tốt nhất đừng để có ngày rơi vào trong tay của Cố Du cô, nếu không, cô nhất định đem anh làm trai bao, cho đám bà già nện!

Giang Mạc Thần không biết Cố Du đang nghĩ gì, nhưng bộ dạng cắn chặt răng của cô đều bị anh thấy rõ ràng, rõ là nghĩ anh theo hướng xấu, thấy trán cô giãn ra chút, anh có không muốn nhịn nữa, lập tức gia tốc thực hiện.

Tâm tư của Cố Du không biết bị động tác quá kích của anh làm cho 7 8 lần, cảm thấy toàn thân mình bị Giang Mạc Thần đem lên trên cao, đến cả chiếc xe, cũng vì động tác lắc lư quá sức ấy phát tiếng kêu.

Không biết bao lâu nữa, trận chiến toàn do Giang Mạc Thần làm chủ đấu tranh cuối cùng cũng kết thúc, anh vui vẻ rút ra, mới phát hiện con nha đầu đã bị ngất đi từ lúc nào.

Hắn nhanh chóng rút ra, đưa tay vỗ hai má của con nha đầu: "Đồ vật nhỏ, tỉnh lại, mau tỉnh lại, không phải cô bị ông làm ra chuyện gì chứ? Trên tàu cô cũng có thể qua được, không đến nỗi yếu ớt vậy chứ?"

Giang Mạc Thần không biết, lần đầu của phụ nữ sức chịu đựng là có giới hạn, đây không phải là vấn đề thể lực, mà là sức chịu đựng!

Vỗ mấy lần, Cố Du vẫn không tỉnh, Giang Mạc Thần lại hoảng lần nữa.

Vội vàng mặc lại quần áo cho Hoắc Nhất Hàng người, lúc này, mới phát hiện một sự thật bị thương_ đồ của Cố Du trước đó bị anh xé nát, giờ dù có mặc lại, cũng không che giấu được gì, không còn cách nào khác, anh vô cùng vô cùng ngượng ngùng và "mạo muội" gọi điện thoại cho Vân Khuynh: "Em gái…cái đó, anh biết anh Hoắc đã chuẩn bị cho em mấy bộ đồ, bên anh có chút việc nhỏ, em có thể đem đồ của em cho anh được không? Tầng hầm dưới lầu 1, chỗ đỗ xe khu E."

Vân Khuynh vừa được Hoắc Nhất Hàng đút cho ăn cháo xong, nhận được điện thoại đúng lúc đang uống nước, có chút nghi hoặc hỏi: " Anh bảo em đem đồ đến làm gì?"

"Anh…anh nện con nha đầu Cố Du đó, bé đó không chịu nổi hành hạ, ngất đi, anh vỗ thế nào cũng không tỉnh, anh sợ xảy ra chuyện gì, muốn đem ngược lên đó khám thử, cái đó…quần áo không mặc được, không thể cứ thế khoác lên người!"

"Ặc ặc ặc" ngụm nước trong họng khiến Vân Khuynh bị sặc.

Nếu không phải cô sớm nghe từ miệng Hoắc Nhất Hàng Giang Mạc Thần chỉ là bề ngoài phóng túng bất cần, trên thực tế đến cả hôn còn chưa hôn qua phụ nữ, cô thật nghi ngờ Giang Mạc Thần là tên đàn ông khốn nạn, dù gì, ai đời nào mới gặp người ta một hai lần đã nện người ta…

Nhưng cũng chính vì thế, cô càng thấy vô cùng kinh ngạc, nên cảm xúc nhất thời kích động, làm mình bị sặc.

Hoắc Nhất Hàng thấy vật, liền qua lấy ly nước của cô, đưa tay ra vỗ lưng Vân Khuynh: "Chậm xíu, sao lại để mình bị sặc?"

"Em gái, cứu mạng như cứu lửa, em bảo anh Hoắc nhanh chút! Tiểu nha đầu không động đẩy, hô hấp yếu ớt, anh…sốt ruột chết đi được!" Giang Mạc Thần lại hối một câu, thật là biểu hiện vô cùng sốt ruột.

"Được, em lập tức nói với Nhất Hàng, bảo anh ấy mang quần áo xuống." Vân Khuynh vội trả lời, sau đó lấy tay cúp điện thoại, nói với Giang Mạc Thần: "Nhất Hàng, anh đem bộ đồ của em xuống hầm gửi xe khu E cho anh em, anh …anh ấy…"

Lời này, Vân Khuynh vẫn có chút áy náy không dám nói.

Hoắc Nhất Hàng nhìn thấy Vân Khuynh đỏ mặt, lại liên hệ việc Giang Mạc Thần cần đồ nữ, rất nhanh hiểu rõ: "Nó và Cố Du phát sinh quan hệ?"

"Anh cũng biết anh ấy và Cố Du?"

"Có thể tượng tưởng ra." Hoắc Nhất Hàng nói: "Từ lúc anh quen biết hắn, chưa từng thấy hắn có ý với ai rõ ràng như với con nha đầu đó."

"Cố Du là cô gái tốt, lần này, may gặp được em ấy, em mới thoát nguy, em còn muốn cảm ơn em ấy, anh em lại…Nhất Hàng, anh mau xuống đi, nghe anh em nói khá nghiêm trọng, đừng để xảy ra hậu quả nghiêm trọng gì."

"Gấu bắc cực đang ở ngoài, anh lấy đồ cho hắn, bảo hắn mang xuống là được." Hoắc Nhất Hàng nói, thì quay người.

Anh không có hứng thú đi xem Giang Mạc Thần ngủ với gái như thế nào, anh chỉ muốn ở bên vợ mình, một phút cũng không muốn rời.

- —

Hai tiếng sau, Cố Du tỉnh dậy, thì phát hiện mình đã trở thành bệnh nhân, cùng với Vân Khuynh ở chung một phòng.

Điểm khác nhau là, Vân Khuynh là do sức khỏe bị tổn hao quá độ mà nằm viện, mà cô, lại bị tên Giang Mạc Thần lưu manh thối nện cho nằm viện.

Chưa kịp cảm nhận được nỗi đau từ cơ thế, cô đã hận không thể đào cái lỗ chui xuống đất!

Đặc biệt là, Vân Khuynh thấy cô tỉnh dậy, mới quan tâm hỏi: “Bé Du em thấy sao? Đau không?”

Thực ra, Vân Khuynh cũng có chút ngại, dù sao, cô đã coi Giang Mạc Thần như anh trai của mình, anh trai nhà mình không biết thương hoa tiếc ngọc, lần đầu tiên của cô gái, bị rách tàn nhẫn như thế, không ngất đi mới lạ!

“Chị Vân Khuynh, em…” Cố Du không biết nói sao, uất ức, đương nhiên là có, nhưng dù cô không thừa nhận, cảm giác của cơ thể là thật, sau đó, quả thực có hưởng thụ, loại cảm giác tuyệt diệu không thể miêu tả bằng lời đó, đau mà vui sướng, suýt nữa khiến cô phát điên!

Nhưng cô…

156. Chương 156

63156.

Cô sớm đã có người mình thích, trong trường cùng khoa cô nhưng khác lớp Thẩm Mặc Bạch

Mặc Bạch, soái ca của đại học T!

Cao to, đẹp trai tính cách ấm áp, dù rằng xung quanh anh luôn có nhiều nữ sinh, bao năm nay, cô cũng chỉ đứng xa nhìn anh, cho dù tình cảm cô đối với anh không đến mức yêu, nhưng thứ tình cảm thiếu niên ấy, cũng đáng chôn giấu những mộng tưởng thanh xuân tươi đẹp.

Thẩm Mặc Bạch là người lí tưởng trong lòng cô cũng là đối tượng kết hôn cô muốn, cô nghĩ rằng lần này về, trang điểm đẹp, tìm Thẩm Mặc Bạch tỏ tình, lỡ như, thành công thì sao?

Nhưng giờ, trinh tiết của cô lại bị Giang Mạc Thần cướp mất rồi…

Trong lòng cực u buồn, sắc mặt của Cố Du cũng không tốt lắm.

Vân Khuynh thấy bộ dạng của cô như vậy, ngập ngừng hỏi:” Bé Du, có phải em…oán hận anh chị làm vậy với em không?”

Ánh mắt Cố Du đơ ra, oán hận Giang Mạc Thần sao? Thật ra, cũng không có, cô chỉ ghét Giang Mạc Thần tại sao lại cưỡng ép cô làm chuyện đó khi cô chưa tự nguyện.

Thế là, cô lắc đầu.

“Vậy..em thấy anh chị như thế nào?” Vân Khuynh lại thăm dò, thuận thế, giúp Giang Mạc Thần nói mấy lời hay: “Thực ra em đã là người của Vinh Thành, chị và ba mẹ em cũng có làm ăn qua, lại có hứng thú với nghề phóng viên, vậy thì, tin liên quan đến chị, ít nhiều cũng từng nghe chứ?

Chị vốn là con gái của Vân Gia, nhưng giờ làm con gái của Giang gia, chỉ vì Giang gia đối với chị cực tốt, anh chị tuy nhìn không đang dựa vào, nhưng trong ruột lại rất nghiêm túc, nghiêm khắc, chu đáo và thành thật, trước em, anh ấy thực ra chưa từng phát sinh quan hệ với bất kì cô gái nào, ngay đến hôn cũng chưa từng! Mà mẹ Giang lại là người dễ gần thân thiện, tính tình ôn hòa, vừa thoáng lại vừa thời trang…

Bé Du, em rõ ý chị là gì không? Nếu em không oán anh chị, em có thể thử tiếp xúc với anh ấy, anh ấy là người không tệ, nếu hai người thành, em gả tới Giang gia, chị tin cũng không có chuyện mẹ chồng nàng dâu. ”

Mặt của Cố Du đỏ lan đến tai: “Chị, chị nói bậy gì đó? Em và Giang thiếu…không giống như chị nghĩ đâu. Sao lại nói đến chuyện hôn nhân rồi.”

Trong lòng cô có chút ngạc nhiên, những bông hoa bên Giang Mạc Thần không ít, anh ta lại phóng túng như vậy, thật là chưa từng thân mật với bất cứ ai? Sao…sao thế được?

Với lại, trước đó anh làm chuyện đó với cô, động tác thành thục lại dũng mạnh như thế…

Nghĩ đến đó, trong đầu Cố Du lại hiện lên cảnh Giang Mạc Thần đã giở trò với cô từ lúc bước vào thang máy, cưỡng hôn cho đến bãi xe, sau đó còn đè cô ra ghế sau hành động điên cuồng như thế…mặt cô lại nóng ghê gớm.

“Không phải giống chị nghĩ? Vậy là chuyện như thế nào?” phản ứng của Cố Du, khiến Vân Khuynh có hứng thú.

Bị người ta cưỡng hiếp, còn không oán người ra, chả phải là thời điểm tốt để bắt đầu mối quan hệ sao?

“Chính là…” Cố Du cũng không biết nói sao, chỉ đành né: “Chị Vân Khuynh, chị đừng hỏi nữa, em có chút không khỏe, muốn ngủ thêm xíu nữa.” Nói xong thì giơ chăn lên cao, nghiêng người.

Vân Khuynh chẳng tiếp tục hỏi thêm.

Bên ngoài lan can phòng bệnh, Hoắc Nhất Hàng đang hỏi Giang Mạc Thần: “ Chuyện gì?”

“Còn có thể chuyện gì, là chuyện đó đó.”Giang Mạc Thần đưa bộ dạng tôi làm tôi chịu ra: “Nha đầu đó khua môi múa mép tán tỉnh tôi, nổi lửa lên, không nhịn được, nên nện người ta.”

“Câu này, em lừa mình thì được, em hỏi Khuynh Khuynh coi em ấy có tin không?” Hoắc Nhất Hàng chả

khách khí nhìn Giang Mạc Thần, nói tiếp: “Mấy năm nay, gái tán anh không một trăm cũng 80, Em thấy gái là nhào vô hả?”

“Anh hỏi em, có phải đối với cô bé đó động lòng không?”

Giang Mạc Thần nghĩ một lúc, trả lời: “Bé ấy thú vị, dễ thương, mùi vị rất ngọt, cơ thể rất mềm…”

“Anh biết rồi!” Hoắc Nhất Hàng kịp thời ngắt lời của Giang Mạc Thần, đáp án anh cần đã có, những lời sau đó cũng không có hứng thú.

“Anh sẽ thông báo Giang gia, chúc mừng họ không chỉ có đứa con gái Khuynh Khuynh, đồng thời, còn có luôn một đứa con dâu!”

Giang Mạc Thần mở to mắt: “Đợi đã, anh Hoắc, sao lại có con dâu? Em và con bé đó quen nhau, chưa tới ba ngày, sao lại thành con dâu? ”

“Em cũng biết chưa tới ba ngày hả, sao? nện người ta xong không chịu trách nhiệm hả?” Hoắc Nhất Hàng dùng ánh mắt sắc bén liếc anh: “Em vội như thế, không dùng biện pháp phòng tránh? Có thể khiến người ta nằm trên giường bệnh, chắc không chỉ một lần chứ? Nói không chừng giờ trong bụng người ta đã có con của em, em muốn để con mình lưu lạc ở ngoài sao?”

Không đợi Giang Mạc Thần trả lời, lập tức bổ sung thêm hai câu:“Nếu em muốn thế, anh đương nhiên không có ý kiến, chuyện này không liên quan đến anh và Khuynh Khuynh, nhwungx quy định thì nhà họ Giang em thì…”

Lời này, có vẻ như đang chờ xem kịch hay.

Trên thực tế, Hoắc Nhất Hàng chỉ nhìn vào cách Vân Khuynh chăm sóc quan tâm đến Cố Du, mới nói điều này.

Trong lòng Hoắc Nhất Hàng nghĩ, chỉ cần người con gái Vân Khuynh thấy được, chắc chắn tốt, tuổi Giang Mạc Thần và anh cũng tương đương nhau, cũng nên tìm người đàng hoàng mà qua ngày, anh em tốt nhiều năm như thế, anh cũng muốn quan tâm hắn ta.

“Được, anh Hoắc, anh đừng nói nữa,” Giang Mạc Thần mặt buồn bã nói: “Em không cậy vào em gái lên mặt làm trưởng bối anh? Thời gian này anh dày vò em đủ thảm rồi! Anh cũng đừng có phòng bị em, cho em ăn gan trời cũng không dám có tình ý gì với em gái, chả phải loạn luân sao?

Em thì, đúng là có chút hứng thú với con nha đầu đó, nếu chỉ định em Giang Mạc Thần đời này phải lấy vợ, em thấy..vậy, thì con nha đầu đó vậy!”

Hoắc Nhất Hàng nhẹ cười, quay người vào phòng bệnh, ném cho một câu: "Em muốn cưới người ta, chưa chắc người ta nguyện cưới em, anh cá là Giang gia sẽ tổ chức hôn lễ của chúng ta chung luôn, em cố mà nắm lấy! Để người ta cam tâm tình nguyện lấy em!"

Mặt Giang Mạc Thần trầm tư chút: "Em Giang Mạc Thần, ước mơ của vạn thiếu nữ, chẳng lẽ không xử được nhóc đó, nực cười!"

Lôi Gia.

Lôi Hoan Ni sau khi tới nhà, lập tức xông vào phòng sách tìm Lôi Đông Hãn.

"Anh! Hôm nay em đến bệnh viện, thấy con hồ ly tinh dụ dỗ anh Nhất Hàng, mặt mũi cũng chả ra sao, yếu đến nỗi một cơn gió cũng thổi bay, đó là thứ đồ đầy giả tạo, em vừa xông lên cho cô ta một trận, đã chịu nhường, lập tức đồng ý ly hôn với anh Nhất Hàng, trả anh Nhất Hàng lại cho em, anh mau giúp em chuẩn bị hôn lễ giữa em và anh Nhất Hàng đi!"

Lôi Hoan Ni bị nuông chiều cao ngạo quen rồi, đương nhiên không thể đem chuyện mình đến bệnh viện, mà không thể tiếp cận được với Vân Khuynh nói ra.

Cô cho rằng nói vậy, có thể khiến Lôi Đông Hãn coi trọng chuyện cô và Hoắc Nhất Hàng, vì trước đây, cô nói gì, anh cô đều tin, đều giúp cô hoàn thành.

Nhưng lần này, Lôi Đông Hãn nghe thấy những lời của cô, mặt tối sầm lại: "Hoan Ni, đừng quậy nữa!"

"Trước đây bất luận em làm gì, bướng bỉnh như thế nào, anh chưa từng nói em, vì em là em ruột anh, em thích làm gì miễn em vui là được, nhưng dường như khiến em trở nên vô pháp vô thiên?

Em có phải cho rằng có Lôi Gia chống lưng, có anh chống lưng, nên thật là muốn làm gì cũng được không, bao gồm đi giật người đàn ông chả thích mình tí nào?

Lôi Hoan Ni, hôm nay anh nói với em, không có gì là mãi không đổi cả! Em nhìn thử cơn sóng trên biển, đều là sóng sau xô sóng trước, Lôi Gia đã không mạnh như xưa, Hoắc Nhất Hàng, Giang Mạc Thần cũng đã sớm không thể đụng vào, nếu thật đụng vào họ, kết quả khả quan xíu, là Lôi gia và hai nhà họ đều bị thương, tệ hơn, là khả năng Lôi gia bại trận, biến mất triệt để khỏi thế giới này!"

Lôi Hoan Ni mở to mắt, một lát sau mới hiểu được một hai câu nói của Lôi Đông Hãn:"Anh, ý anh là Lôi Gia ngày nay đấu không lại anh Nhất Hàng và tên Giang Mạc Thần đó sao? Sao, sao có thể chứ? Chả phải Lôi Gia ta có thể ngang hoành ở bất cứ nơi nào trên thế giới sao?"

"Em biết rồi" Lôi Hoan Ni hình như nghĩ ra gì, mặt trầm lại, có chút tức giận nhìn Lôi Đông Hãn nói: "Anh, có phải anh muốn gả em cho ban chỉ huy của nước M đó không, cho nên khi anh Nhất Hàng đến mượn tàu ngầm, anh cố ý không bắt anh ấy cưới em?"

Không đợi Lôi Đông Hãn trả lời, Lôi Hoan Ni lại mạnh miệng nói tiếp: "Anh, anh đừng đánh bàn cờ như ý của anh, em có chết cũng không gả cho cái tên mèo chỉ núp trong rừng ăn thịt sống đó đâu!

Con hồ ly tinh đó đã đồng ý ly hôn với anh Nhất Hàng, giờ anh đi tìm anh Nhất Hàng, bảo anh ấy lấy em, sính lễ gì cũng không cần, anh trực tiếp bảo anh ta đến Lôi Gia ngủ với em.."

"Bốp!" một tiếng, một tay của Lôi Đông Hãn đập xuống bàn, anh cuối cũng không nhịn được phẫn nội nói: "Lôi Hoan Ni, anh nói em không hiểu hả? Còn dám trước mặt anh nói dối. Hoắc Nhất Hàng có thể cho Lôi Gia 300 tỷ để đổi lấy sự yên ổn của vợ hắn, lẽ nào lại chịu ly hôn với vợ hắn cưới em? Em đến bệnh viện? Chắc là đến cọng tóc của người phụ nữ đó cũng chưa đụng vào?Tưởng anh dễ lừa sao! "

"Anh, em…" sắc mặt Lôi Hoan Ni trắng ra, kinh ngạc hỏi: "Anh, anh vừa nói, vì cứu con hồ ly tinh đó, anh Nhất Hàng cho nhà họ Lôi 300 tỷ? anh ta… sao lại rộng lượng như thế?"

Con đàn bà đó đáng giá 300 tỷ sao?

"Không chỉ 300 tỷ!" Lôi Đông Hãn có chút bất lực: "Tóm lại, em nên nhớ, Hoắc Nhất Hàng, không phải người em có thể mộng tượng, em từ bỏ cái ý niệm đó đi! Trước khi họ rời khỏi cảng C, đừng đụng vào họ, nếu không, anh sẽ nhốt em lại, hoặc là trực tiếp đưa em lên giường của Bạc Giản Thương."

"Anh, sao anh lại có thể đối với em như thế?" Lôi Hoan Ni không dám tin vào mắt mình.

Sao giờ đến cả anh cô cũng không chịu giúp cô lấy được Hoắc Nhất Hàng?

Chẳng lẽ, cô thật là chỉ có trơ mắt nhìn Hoắc Nhất Hàng lại lần nữa rời khỏi thành V, dẫn theo người đàn bà đó đi, rồi sống hạnh phúc tiếp sao?

Không! Cô không cam tâm!

Anh cô không đồng ý thì đã sao? Cô Lôi Hoan Ni phải vì sự không đồng ý của ai đó mà bỏ cuộc sao?

Rõ ràng không thể, cô nhiều thủ đoạn thế cơ mà!

157. Chương 157

Trên thực tế thì tinh thần của cô ấy đã tốt hơn nhiều sau khi cô ấy ngủ. Đối với cơ thể bị thiếu các dưỡng chất, trong thời gian ngắn cũng không bù đắp được. Nhưng Hoắc Nhất Hàng khăng khăng rằng để cô ấy ở lại bệnh viện hai ngày hai đêm, lại kêu bác sĩ kiểm tra cở thể cô ấy 3 lần, để xác định rằng cơ thể của cô ấy không xảy ra bất cứ tình trạng nào, sau đó mới làm thủ tục xuất viện.

Cố Du cũng chỉ có một chút vấn đề nhỏ, tất nhiên cũng được xuất viện.

Khi đi ra thang máy, cô ta nhanh chóng chạy đến chỗ Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, ôm lấy cánh tay của Vân Khuynh: "chị Vân Khuynh, em ngồi cùng xe với chị, được không?"

"Không!" Vân Khuynh chưa kịp trả lời, Hoắc Nhất Hàng đã lên tiếng, ánh nhìn lạnh lùng lên đôi tay của Cố Du đang nắm lấy Vân Khuynh: "Bỏ tay ra."

Cố Du sợ hãi đến run rẩy và buông Vân Khuynh ra.

Hoắc Nhất Hàng lập tức siết chặt eo của Vân Khuynh, giống như nỗi lo sợ Vân Khuynh bị bắt cóc, sau đó nói ra một câu: "Giang Mạc Thần, quản lý tốt người phụ nữ của cậu!" Chưa nói hết câu thì anh ta đã đưa Vâ Khuynh lên xe rồi.

Cố Du nhìn Giang Mạc Thần đang đi về phía mình, khuôn mặt trông chán nản/

"Đi thôi, tiểu nha đầu." sau khi Giang Mạc Thần đến cũng học theo động tác của Hoắc Nhất Hàng, nắm lấy eo Cố Du.

Cố Du giơ cái tát của mình lên và đánh vào Giang Mạc Thần, trừng mắt nhìn anh ta trong giận dữ: "Thối nát, đừng dùng cánh tay hôi thối đó đụng tôi!"

Giang Mạc Thần tỏ ra vẻ quyến rũ xấu xa: "Sao nào? Có thể lên mà không thể sờ vào?"

"Anh" khuôn mặt của cố Du tối sầm đi, vật lộn vài lần mà không thoát ra được, nói với vẻ mỉa mai: "Giang thiếu, nếu là người thì đừng làm chuyện giống một con thú, là một con ma thì đừng trở thành linh hồn doạ người, anh luôn như vậy chọc tôi có thú vị không?

Ai cũng đã là người trưởng thành rồi, ngay cả anh ngủ với tôi thì đã sao? Tôi hoàn toàn không tự nguyện, xem như là tôi bị chó táp, tôi cũng không thể cắn lại đúng không?

Anh xem rằng bản thân mình có thân phận, thì đừng làm những điều xấu xa này!

Ngài, Giang thiếu có tiền có quyền lực, tôi Cố Du không đấu nổi với anh. Vì thế chuyện này tôi xem như chưa từng xảy ra. Tôi cũng không ngồi vào xe của Giang thiếu nữa, tôi tự ra ngoài bãi đậu xe để bắt chiếc taxi và đi tìm bạn tôi. Về phần tiền chữa bệnh hai ngày này của Giang Thiếu, xin vui lòng nói con số, sau đó cho số tài khoản, sau khi tôi về nước thì sẽ chuyển số tiền đó vào thẻ Giang thiếu."

Nói xong, Cố Du lại bắt đầu vùng vẫy, hy vọng có thể thoát khỏi vòng tay của Giang Mạc Thần, rời khỏi đây.

Trong lòng cô ta hốt hoãng, khi nhìn thấy chiếc ô tô quen thuộc đang đỗ ở đó, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Lại một lần nữa ngồi với anh ta, đâu ai biết được rằng người đàn ông lưu manh này không chịu đựng được lại làm giở trò gì với cô ta thì sao?

Giang Mạc Thần nghe thấy lời nói của Cố Du, khiến anh vô cùng khó chịu, con tiểu nha đầu này có phải miệng lưỡi càng lợi hại không? Thậm chí nói anh ta Giang Mạc Thần là ma? Là chó?

Con hổ ranh mãnh không tức giận, xem anh ta như một con mèo bệnh hoạn sao?

Nét mặt anh ta tối sầm xuống, giọng nói lạnh lùng: "Đồ vật nhỏ, xem ra, lời cảnh cáo của bổn thiếu đều quên hết rồi sao?"

"Em nên biết rằng, chưa từng có ai nói như vậy với bổn thiếu! Em to gan quá, hả?"

"Bổn thiếu đã ngủ qua một lần thì thôi? Nhưng mà biết làm sao, em không quan tâm nhưng bổn thiếu lại quan tâm! Bổn thiếu không có ý định chỉ ngủ với em một lần!"

Nói đến đây, Giang Mạc Thần đột nhiên cuối người xuống, nhấc Cố Du lên và sải bước ra xe.

Nói tiểu nha đầu này không nghe lời, còn muốn tự mình chạy ra ngoài? Đã suýt chết trên con tàu buôn lậu còn không biết làm thế nào để tốt hơn, anh ta nên dạy dỗ lại cô ta.

Cụ thể, cô ấy thà chạy đi với một cậu nhóc hôi thối cũng không dè chừng, nhưng lại không đồng ý cùng anh ta để giữ mọi thứ an toàn?

Anh ta, Giang Mạc Thần từ khi nào đã không được sự chú ý của phụ nữ rồi?

Anh ta phải để cô ấy biết rằng, từ nay trở đi cô ta chính là người của Giang Mạc Thần!

Cơ thể đột nhiên trên không, trong lòng Cố Du bắt đầu trở nên hoang mang: "Giang Mạc Thần, anh lại điên loạn gì nữa, anh buông tôi ra. Tôi nói cho anh biết, tôi không phải là người tuỳ tiện, anh dám làm gì với tôi, tôi sẽ"

"Sẽ như thế nào? Lại muốn chạy đi báo cảnh sát?"

"Em không phải là người tuỳ tiện cũng không sao, tôi khá là tuỳ tiện, khi tôi tuỳ tiện thì không phải người nữa!"

Vừa nói xong, Giang Mạc Thần đã đi đến bên cạnh chiếc xe, trên xe có người bước xuống và vội vã quét nhìn Giang Mạc Thần và Cố Du, lập tức kính cẩn mở cửa ghế sau cuối đầu thấp và nói: "Giang thiếu, Cố

tiểu thư, mời lên xe!"

Giang Mạc Thần trực tiếp bế Cố Du vào trong.

Vừa vào trong. Cố Du lập tức đẩy anh ta ra, ngồi qua bên mép cửa, như thể muốn dính toàn bộ cơ thể lên kính cửa sổ.

Trái tim của cô ta đã bình tĩnh hơn một chút, thì ra, hôm nay có tài xế lái xe. Vậy thì đỡ hơn rất nhiều, trước kia Giang Mạc Thần di chuyển vô thức đôi tay và động tay động chân với cô ta không phải sao?

Khi Giang Mạc Thần nhìn thấy cô ta như vậy, nhếch khoé miệng lên, lạnh lùng và nói với tài xế: "Lái xe!"

Chiếc xe nhẹ nhàng lái ra từ bãi xe, tài xế ngập ngừng một lúc, cố gắng giữ giọng bình tĩnh và nói: "Giang Thiếu, ông Hoắc đã dặn trước rồi, còn có một số chuyện cần phải giải quyết vì thế sẽ ở lại trong vòng hai ngày, bây giờ chúng ta sẽ đến chỗ ở do ông Hoắc sắp xếp, ngay đối diện Lôi gia!

"Được." Giang Mạc Thần lên tiếng, Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh khi nào về nước thì anh ta khi đó về nước. Vì Hoắc Nhất Hàng sắp xếp nơi ở của mình đối diện Lôi gia, nên chắc chắn sẽ có mục đích gì đó. Khi nào cần anh ta thì anh ta sẽ lên giúp.

Khi có kế hoạch quyết định, Giang Mạc Thần tiếp tục "dạy dỗ" người phụ nữ của mình.

"Tiểu Ngư Nhi, đã biết ngoan ngoãn ngồi yên rồi à? Quên rằng hai ngày trước chúng ta ngồi trên chiếc ghế này làm rất nhiều điều sao? Chiếc ghế này, bổn thiếu chưa có thời gian kêu người dọn dẹp, em muốn sát lại gần ngửi thử không, còn có mùi hương của em đó"

Tất nhiên chỗ ngồi đã được dọn sạch sẽ, cũng do chính tay anh ấy tự dọn dẹp Cũng không biết tại sao anh ta lại ham muốn như vậy, cảm giác người như vậy mà phải khiến anh ta lại dọn dẹp thì đã không hài lòng rồi nên cố tình nói như vậy, điều này hoàn toàn là để trêu chọc Cố Du.

Cố Du cũng chỉ là một người can đảm, nhưng thực tế thì rất ngây thơ. Nghe Giang Mạc Thần nói như vậy, đột nhiên cảm thấy bồn chôn. Cảm thấy rằng chiếc ghế mềm mại đều đã trở thành một ngọn lửa đang nướng cô ta, cô ta thậm chí làm các hành động vương tay ra.

Đâu ai biết rằng, dùng sức quá mạnh, cái đầu "Peng" đập vào cửa sổ lớn ngay cửa, xém chút nữa là làm vỡ kính rồi.

Cơn đau kích thích bản năng cơ thể của con người, cô ta nhanh chóng ngồi xuống, nhưng lại không ngồi vững, cơ thể vừa nghiêng qua thì đã ngã vào lòng của Giang Mạc Thần, cũng vừa đúng lúc ngồi trên cây cơ của anh ta!

Anh ta khẽ cau mày, hai tay vương ra và ôm chầm lấy Cố Du. Cùng lúc đó, tầm nhìn nhìn qua đầu của Cố Du, nhìn thấy cô ta chỉ là ngã xuống thì thế đặt hai tay xuống, nghĩ rằng không phải va chạm mạnh nên mới yên tâm đặt tay xuống.

Trên miệng thì nói: "Tiểu Ngư Nhi, còn nói rằng không có ý với bổn thiếu, đã chủ động ôm rồi đây này. Thực ra, nếu em muốn bổn thiếu ôm chặt thì không phải cần làm quá sức, trực tiếp nói với bổn thiếu là được rồi!"

Giang Mạc Thần nói, vỗ vào đùi của mình: "Ngon, ngồi lên đây!"

Anh ta nói những lời này, hoàn toàn là bởi vì cơ thể của Cố Du đang đè vào cây cơ của anh khiến anh cảm thấy khó chịu, anh muốn cô ta ngồi dậy, để tránh khỏi cơn nguy kịch!"

Nhưng Cố Du lập tức nghĩ đến 3 chữ "tự di chuyển"!

Đừng đổ lỗi cho suy nghĩ của cô ấy không thuần khiết, điều thực sự là "Ngồi lên, tự di chuyển!" Câu nói này đã được quá phổ biến, là những gì một người trưởng thành biết.

Vì vậy, khuôn mặt cô ta lại "Xoạc" đỏ đến tai sau.

"Anh, anh cái đồ lưu manh, anh cố tình phải không!" Cố Du vùng vẫy trong vòng tay của Giang Mạc Thần.

Cô ta không di chuyển không sao, càng lắc lư lắc lư thì lửa của Giang Mạc Thần càng bị cô ta đốt lớn hơn.

"Nha đầu này đừng động đậy!" Anh ta nói một cách ủ rũ.

Muốn lập tức có được đồ vật nhỏ này. Một là, sợ rằng Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh sẽ nói rằng anh ta thô lỗ, man rợ. Thứ hai, có một người thứ 3 trên xe.

Khi anh ta làm việc bị người khác nhìn thì không sao, nhưng anh ta không muốn người đàn ông khác nghe thấy giọng nói đang bị gợi tình từ tiểu nha đầu này.

Người phụ nữ của Giang Mạc Thần. Chủ quyền, chính là của riêng anh ta, không ai có thể dùng chung hoặc chia sẻ.

Vì thế, anh ta dự định sẽ chịu đựng.

Nhưng Cố Du không nghe lời anh ta, càng di chuyển nhiều hơn: "Anh kêu tôi đừng di chuyển thì tôi đừng di chuyển sao? Anh điều khiển tự do của tôim còn có thể điều khiển cơ thể của tôi sao? Lưu manh thối, buông tôi ra! Ngay, lập tức!" Cơ thể cô ta vùng vẫy qua lại, trong vài phút đã làm cơ thể anh ta nóng bừng

lên!

"Lão tử lập tức chơi ngay em đó!" Giang Mạc Thần đột nhiên kêu người lái xe: "Tấp vào lề!"

Anh ta chịu không nổi nữa, đồ vật nhỏ này rõ ràng là con yêu tinh!

Không thể chịu đựng được nữa, đã đến lúc cho cô ta biết rằng "sự quyến rũ" đặc biệt của anh ấy!

"Vâng! Giang Thiếu!"

Khi người tài xế nghe cuộc đối thoại giữa Giang Mạc Thần và Cố Du, anh ta cảm thấy xấu hổ rồi, hận đến muốn khiến bản thân trở thành người điếc. Ngay lúc này nhận được lệnh, anh ta cảm thấy nhẹ nhõm và ngay lập tức đỗ xe dưới gốc cây lớn, nhanh chóng xuống xe!

Mùa này trong thành phố, hai bên đường đều là hoa anh đào, nếu như bỏ qua mặt tối của thành phố thì đó thực sự là một thành phố ven biển xinh đẹp.

Người đi bộ trên đường không quá nhiều, nhưng đối với việc "vận động" trên xe, hầu như đều không cảm thấy kì lạ rồi. Sau khi nhìn vào một chút, và lại tiếp tục đi ra.

Trong lòng Cố Du có chút hỗn loạn: "Anh tài xế, anh đừng đi."

Trước đó Giang Mạc Thần đã làm điều đó với cô ta thì thôi đi, điều đó không đủ để người khác chú ý. Người ta biết rằng vốn dĩ hầm giữ xe vốn đã được che giấu, nhưng trên đường phố thì sao? Người đi qua lại, không quá xấu hổ đó chứ?

"Là một công dân của đất nước chúng ta, làm thế nào anh có để thấy hành vi bắt nạt kẻ yếu này mà không quan tâm chứ? Ê! Anh về đây, anh nghe thấy tên côn đồ ngu ngốc này tấn công tôi dữ dội không? Anh đừng.."

Từ "đi" cuối cùng đã bị Giang Mạc Thần nuốt vào miệng rồi.

"Bắt nạt kẻ yếu? Hả? Cuối cùng cũng thừa nhận mình yếu rồi sao?"

"Vậy thì đừng vùng vẫy nữa, im lặng, tận hưởng đi"

158. Chương 158

63158.

Giang Mạc Thần luôn cảm thấy rằng sự kiên nhẫn và ý chí của anh ấy rất tốt, cho đến khi anh ấy gặp Cố Du.

Đồ vật nhỏ này giống như sinh ra là dành cho anh, trước mặt cô ta thì mọi sự phòng thủ sẽ thất bại.

Bình tĩnh? Nó hoàn toàn không tồn tại.

Bình tĩnh? Thứ này dài như thế nào?

Kiên nhẫn? Nha đầu nào đã phát minh ra từ này?

Anh ta bây giờ chỉ muốn hung hăng "dậy dỗ" đồ vật nhỏ này, dùng cách thức nguyên thuỷ của đàn ông!

Trước tiên hãy hôn một nụ hôn thật sâu, sau đó cởi bỏ quần áo cản đường của cô ta ra….cởi không được thì xé nó ra!

Không một lúc sau, chiếc xe đã bắt đầu lắc lư lên xuống….

Tài xế đứng cách xe không xa, liếc nhìn chiếc xe đang rung lắc, mặt đã đỏ đến tận gốc tai.

Nếu sớm biết làm tài xế cho Giang thiếu sẽ gặp chuyện như vậy thì đã chọn làm tài xế cho ông Lôi rồi, anh ta ngay cả bạn gái cũng chưa từng có mà đã bảo vệ một cảnh tượng khốc liệt như vậy! Không có gì để nói lên nổi khó khăn nữa!

Đặc biệt, trời ngay lúc này đã bắt đầu mưa rồi.

Những hạt mưa lớn nổi lên và rơi xuống từ đám mây đen trên bầu trời. Người tài xế nhanh chóng trốn đầu sau biển báo dừng xe buýt cách đó không xa.

"Lộp bộp lộp bộp" những hạt mưa đầm vào mái tôn xe, giòn giã vui tai, nhưng nó giống như một phần đệm cho Giang Mạc Thần và Cố Du. Không chỉ làm cho tình yêu này trở nên đẹp đẽ và lãng mạn, còn khiến cho cảnh tượng trong xe được bao phủ hoàn hảo hơn. Nhìn ra từ kính cửa sổ, nó như từng mảnh vỡ, giống như những hạt mưa cung cấp một mạng lưới bảo vệ tự nhiên!

Trên thực tế, Cố Du đã nhìn nhanh ra bên ngoài, khi cô đã thấy rằng không thể nhìn thấy hình bóng người nữa thì cảm giác xấu hổ trong lòng đã vơi đi một phần.

Cô ta biết rằng kính cửa sổ được xử lý đặc việt. Chỉ những người trong xe mới có thể nhìn thấy bên ngoài và người ở bên ngoài chỉ thấy được bản thân họ, hoàn toàn nhìn không rõ. Lần trước ở hầm xe, Giang Mạc Thần cố tình gợi ý về tình huống này.

Nhưng chuyển động của xe quá mãnh liệt. Khi làm điều này nó cũng đều đặn theo nhịp, miễn là người lớn nhìn thấy chiếc xe thì cũng biết người bên trong đang làm gì. Vì thế, cũng không thể nhìn rõ ràng hoặc là ít người nhìn thấy thì vẫn tốt hơn.

Khuôn mặt Cố Du ửng đỏ, bản thân cô biết rằng mình không có cách nào để từ chối Giang Mạc Thần, nên đã nghĩ đến việc giảm sự xấu hổ xuống. Giang Mạc Thần hôn cô ta, không dễ gì chiến đấu với "kẻ thù quần áo", nâng lên, nhưng lại phát hiện Cố Du đang ngơ ngác?

Cái con tiểu nha đầu này không để mắt đến anh ta, trong lòng phản kháng anh ta thì đã thôi, tại sao lại có thể khi làm điều này mã nghĩ đến người khác.

Anh ta thậm chí chinh phục phụ nữ, quyến rũ thu hút sự chú ý của phụ nữa không còn nữa sao?

"Đồ vật nhỏ, đang nghĩ đến ai?" Giang Mạc Thần với giọng nói ngột ngạt, với sự không hài lòng rõ ràng: "Nghĩ đến người đàn ông hoang dã nào!"

Cố Du trợn mắt, cô ta từ khi nào đi nghĩ về người đàn ông hoang dã khác? Bây giờ cô ta chỉ muốn thoát khỏi người đàn ông xấu xa này.

Nhưng người đàn ông xấu xa này đột nhiên hỏi như vậy…

"Đúng vậy, tôi đang nghĩ người đàn ông khác đấy, như không phải đàn ông hoang dã, mà là người đàn ông tôi thích. Anh ta cao ráo, đẹp trai và hiểu biết, hào phóng, dịu dàng và ân cần…Nói tóm lại, tất cả những từ đẹp trên thế giới này đều được dùng để miêu tả anh ấy. Nếu không phải vì côn đồ lưu minh như anh theo đuổi tôi thì khi tôi về nước sẽ đi tỏ tình với anh ta, Cố Du như tôi xinh đẹp dễ thương, anh ta nhất định đồng ý."

Cố Du càng nói càng thấy vui sướng, hoàn toàn không chú ý nét mặt của Giang Mạc Thần càng tối sầm đi.

"Lưu manh thối tha, tôi nói cho anh biết, dù cho anh muốn cơ thể tôi nhưng anh có thể điều khiển được trái tim tôi không? Tôi sẽ không nhượng bộ trước sự xấu xa của anh! Tuyệt đối không!"

"Tuyệt đối, không? Phải không? Hả?" Trong lòng Giang Mạc Thần đã nổi cơn giận, anh ta còn chưa có thời gian để điều tra xem đồ vật nhỏ này đã có đối tượng chưa. Vừa cao, vừa đẹp trai, vừa hiểu biết? Vậy thì chính là một nam sinh viên nào đó hoặc trưởng bối?

Xem ra, sau khi về, anh ta cần phải có chuyến thăm hiệu trưởng rồi!

Nhưng mà, dù cho tiểu nha đầu này thích thì sao? Sự yêu thích của những người trẻ tuổi, hầu như chỉ là sự ngưỡng mộ và ám ảnh mù quáng phi thực tế, những người chưa tỏ tình đàn ông có thể xem như chỉ là đối tượng! Nhưng nếu là người Giang Mạc Thần thích thì những người bên cạnh đều nhượng bộ, ai dám bước nửa bước thì giết!

"Đồ vật nhỏ, cưới tôi đi." Với đầy suy nghĩ này, Giang Mạc Thần cuối cùng cũng nói lời như vậy.

"Hả?" Cố Du đột nhiên dừng lại, như thể không nghe rõ: "Anh nói gì?"

"Anh muốn em, cưới cho anh đi!" Giang Mạc Thần lặp lại trong sự nóng nảy.

"Anh mơ đi!" Cố Du vẫn rất bực mình: "Tại sao tôi phải cưới anh? Tại sao tôi phải cưới một người bạo lực với tôi!"

"Giang Mạc Thần, đừng nghĩ rằng tôi không phản kháng anh và mãi mãi không kháng cự nhé. Đợi đến khi tôi về Vinh Thành, anh đừng mơ rằng sẽ chạm vào ngón tay của tôi!"

"Không muốn để anh chạm vào ngón tay của em?" Giang Mạc Thần cười trong sự quyến rũ xấu xa: "Như vậy cũng được, tôi không đụng vào ngón tay của em, tôi đụng vào chỗ khác cũng được! Cố Du, bây giờ em không thể kháng cự bổn thiếu, thì mãi mãi không thể kháng cự. Đợi đến khi về Vinh Thành, thì em chuẩn bị cưới cho tôi đi!"

"Anh nằm mơ!" Khuôn mặt Cố Du chuyển sang màu xanh.

Giang Mạc Tầm không hề tức giận: "Không sai, điều mà bổn thiếu thích làm nhất là mơ, sau đó khiến giấc mơ trở thành sự thật!"

"Anh…."

"Bổn thiếu làm sao?" Đôi mắt Giang Mạc Thần mắt nhắm mắt mở nói giọng nhỏ nhẹ: "Đồ vật nhỏ, chắc hẳn là em không biệt, với sự phát triển của mình thương mại điện tử thì ngành truyền thống càng lùi bước và khó làm ăn. Nhưng tôi biết rằng, việc kinh doanh của Cố gia, một năm ngày càng tệ, nghe nói có rất nhiều siêu thị đều không thu nhập gì. Em nói thử xem, nếu như bổn thiếu ngay lúc này cạnh tranh với Cố gia thì sao…."

"Khốn nạn!" Cố Du đột nhiên hoảng loạn. "Anh chính là một nhân vật phản diện!"

"Bổn thiếu có nói rằng bổn thiếu là một quý ông không?" Giang Mạc Thần với khuôn mặt đầy sự vô tội là do bản thân cô ta tự nghĩ sai.

"Giang Mạc Thần, nếu anh là một người đàn ông, có gì thì làm với tôi chứ đừng liên luỵ đến gia đình tôi!"

Cố Du không thể không cho người đàn ông thối nát này vài cái tát, nhưng cô ta biết rất rõ, so với Giang gia thì Cố gia chỉ là một con tép. Giang Mạc Thần nếu như thực sự muốn ra tay với Cố gia thì chắc chắn Cố gia sẽ bị huỷ hoại trong vài phút. Đây là lợi thế của sự giàu có, và dễ dàng đè bẹp người yêu hơn mình!

"Anh có phải người đàn ông không, không phải em đã trải nghiệm nó sâu sắc rồi sao?" Giang Mạc Thần nói: "Về việc có liên quan đến gia đình em hay không vậy thì phải xem biểu hiện của em."

Nói dứt câu, anh ta đột nhiên buông Cố Du, ngả người về phía sau, tựa lưng vào ghế sau. Rất tự nào và nói: "Ngoan, đến hôn anh!"

Cố Du không di chuyển, một đôi mắt to và sáng đang rực lửa nhìn chằm vào Giang Mạc Thần. Như thể đang cố gắng muốn lộ da, rút xương, hút máu anh ta.

Giang Mạc Thần không gấp gáp, thậm chí đâu đó ở phần thân dưới đã nóng như hòn đá.

"Hãy nghĩ về ba mẹ mình, nghĩ về việc kinh doanh của Cố gia, và nghĩ về sự điên rồ chúng ta đã có trước đây."

Lời nói này, một mặt là nhắc nhở cô ta quan tâm đến những gì anh ta có thể làm với Cố gia, một mặt cũng là muốn nói bóng gió với cô ta, chúng ta đã ngủ qua một lần, thêm một lần nữa thì có sao?

"Giang Mạc Thần, tôi chúc không có con cháu tiếp nối!"

"Bổn thiếu không có con cháu tiếp nối không sao, không phải vẫn còn em sao? Dù sao, em đã là vợ tương lai mà bổn thiếu đã định trước rồi, cái gì của em chính là của bổn thiếu gia, hehe."

"Mau lên, cho em thêm 3 giây, nếu không thì tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho Vinh Thành làm việc, một, hai,…."

Giang Mạc Thần nhân cơ hội nhấc điện thoại và quay số.

Tất nhiên Cố Du không thể để anh ta hét lên tiếng thứ ba, cũng không thể để anh ta gọi thông báo cho Giang gia để ra tay với Cố gia. Cô ấy sẽ rất đau lòng, vì thế đã hôn Giang Mạc Thần.

Lần trước, con chó đã cắn cô, cô ta cũng không muốn cắn lại. Nhưng con chó này quá độc quá, lần này xem như là cô xui xẻo và cắn lại.

Đôi môi của phụ nữ mềm mại dính chặt và cắn anh ta, một tôi tay nhỏ bé còn cố tình đặt lên vai anh ta, ngón tay tức giận đến bấu vào trong thịt.

Có chút đau, nhưng cái đau này so với nụ hôn chủ động của cô ta thì không là gì.

Để cho cô ta "trút giận" một lúc, cuối cùng anh ta cũng không thể chịu đựng và chủ động lại, ôm cô ấy lên, nhắm kỹ vị trí và nhấn mạnh vào trong.

Đã một lần rồi, nhưng cô ta vẫn đau đến cau mày, nhưng không hét lên chỉ nhìn chằm chằm vào anh đầy giận dữ.

"Đồ vật nhỏ, đừng nhìn bổn thiếu như vậy, em biết rằng khi nào đàn ông thấp kém nhất không, đồ vật nhỏ nào càng hoang dã thì càng muốn chinh phục. Nếu em không biết thừa nhận thất bại thì bốn thiểu càng háo hức với em hơn!" Giang Mạc Tầm cười như một con cáo trộm, vừa chuyển động vừa trêu chọc Cố Du.

Cảm giác này thật hoàn hảo, trong khi tận hưởng sự ngọt ngào của đồ vật nhỏ này, vừa ngưỡng mộ biểu cảm phong phú của cô ấy, nhìn "cơn giận dữ" của cô ấy, cơ thể và tâm trạng anh ta càng nổi dậy hơn.

Mưa, còn đang rơi. Người đi bộ trên đường gần như vô hình. Tài xế ngồi ở trạm xe buýt và thỉnh thoảng nhìn vào xe. Anh ta cảm thấy: "Sức của Giang thiếu đúng là quá mạnh!"

"Tại sao cái miệng lại khô rồi? Chẳng lẽ, tôi cũng muốn phụ nữ rồi sao?"

"Được, lần này về tôi sẽ kiếm một người phụ nữ…"

Ở bên Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh.

Xe lái về nơi cư trú, tài xế xuống xe trước là mở chiếc ô màu đen, Hoắc Nhất Hàng xuống xe cầm lấy và nói: "Mưa lớn, cậu vào trong xe trước, một chút nữa đậu xe trực tiếp trong gara."

"Vâng, ngài Hoắc." Tài xế biết rằng đã hiểu là kêu anh ta đừng bị ướt mưa, gật đầu và trở về xe.

Vân Khuyn xuống xe, Hoắc Nhất HÀng ôm chặt lấy cô và xoay chiếc ô sang một bên về phía cô ta.

Thật ra thì chiếc ô rất to, hai hoặc ba người có thể che nó. Anh ta làm như vậy chỉ là vì che gió cho cô ta.

Vân Khuynh ấm áp trong lòng, tựa vào vòng tay của Hoắc Nhất Hàng, hai người cùng nhau đi về hướng cổng lớn.

Đứng ngay trước cửa, Hoắc Nhất Hàng cất chiếc ô vào, để ở khu vực lưu trữ, quay người và thấy rằng Vân Khuynh vẫn đang nhìn mưa, nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Khuynh Khuynh, chuyện gì vậy?” Anh ta hỏi.

“Anh của em và Du Nhi tại sao vẫn chưa về?” Vân Khuynh nói: “Không phải họ theo sau chúng ta sao? Tại sao không thấy xe nữa?”

Hoắc Nhất Hàng đã thay đổi biểu cảm: “Họ có chuyện phải làm, dừng ở giữa đường rồi, đừng nghĩ đến họ nữa, chúng ta vào trước.”

Bước vào trong, phát hiện ra người không muốn thấy thì đã thấy ở trong như chủ nhà….

159. Chương 159

“Anh Nhất Hàng, anh về rồi! Em thấy bên ngoài trời mưa lớn, thời tiết trong thành phố là như thế này. Đột nhiên sẽ có một cơn bão! Mặc dù nhiệt độ đã tăng trong mùa này. Nhưng trời vẫn lạnh sau cơn mua. Em có mang theo trà gừng, anh qua lấy uống thử xem!”

Lôi Hoang Ni mặc một chiếc váy màu hồng dịu dàng, vui vẻ chạy qua, nhìn thẳng vào Vân Khuynh đang trong vòng tay của Hoắc Nhất Hàng, nhiệt tình muốn chạy đến nắm lấy cánh tay của Hoắc Nhất HÀng.

Hoắc Nhất Hàng chắc chắn sẽ không để cô ấy thành công.

Nét mặt chìm xuống, lạnh lùng nói: “Đứng lại!”

Hoắc Nhất Hàng ôm lấy Vân Khuynh lùi vài bước, nhìn Lôi Hoan Ni như một con dao sắc bén: “Ai cho cô vào đây? Cút!”

Tay của Lôi Hoan Ni cứng đơ, có chút xấu hổ và rút về.

“Anh Nhất Hàng, tại sao anh dữ như vậy làm gì? Em chỉ là biết anh dọn đến đối diện nhà em, lại thấy rằng trời mưa, sợ anh bị trúng gióng vì thế làm cho anh một món súp gừng, em chỉ là đang quan tâm anh.”

“Tôi không cần sự quan tâm của cô, tôi và vợ tôi không hoan nghênh cô, mời cô rời khỏi!” Hoắc Nhất Hàng với giọng nói lạnh lùng, không có chút biểu cảm trên khuôn mặt.

“Đi thì đi, có gì hay ho chứ!” Lôi Hoan Ni khịt mũi, không gây sự vướng víu nhưng lại nói: “Em qua đây cũng là nói giúp anh trai em một tiếng, tối nay anh ta tìm anh có chuyện trao đổi.”

“Trao đổi cái gì?” Nếu như Lôi Đông Hãn tìm anh ta thì Hoắc Nhất Hàng cần phải cân nhắc.Ít ra, bây giờ

họ đang ở trong thành và trong phạm vi quyền lực của Lôi gia, các cuộc đàm phán trước đây rất tuyệt vọng, anh ta cũng không hy vọng không trở thành kẻ địch của Lôi gia.

"Làm thế nào em biết rằng anh ta muốn bàn gì với anh? Hôm đó em chạy đi hỏi anh ta rốt cuộc đã bàn về cuộc hôn nhân của chúng ta như thế nào, anh ta còn chửi em một trận, nói rằng anh không phải là người mà em có thể nghĩ ra, nói với em rằng hãy để trái tim này chết đi! Ơm! Chắc là thực sự có một số chuyện muốn bàn với anh mà em không được biết!"

Lôi Hoan Ni làm ra một dáng vẻ bực bội, lại nói: "Nhưng mà, anh Nhất Hàng, anh sẽ có nỗi ám ảnh với em trong thời gian dài, muốn em từ bỏ, đó là điều không thể!"

Nói xong, cô ta nheo mắt nhìn sang Vân Khuynh, quay người và đi.

"Khuynh Khuynh, em đừng hiểu lầm, anh không kêu cô ta đến đây." Hoắc Nhất Hàng cúi đầu, thấy Vân Khuynh nhìn về phía sau của Lôi Hoan Ni, nhanh chóng giải thích một câu.

Anh ta hét lên một tiếng: "Người đầu!"

Rất nhanh chóng, hai người hầu đã tiến lên nghe lệnh: "Ngài Hoắc, phu nhân.:

"Ai đưa người phụ nữ điên đó vào đây?"

"Kệ đi, Nhất Hàng." Vân Khuynh nói với giọng dịu dàng: "Em thấy cô gái Lôi Hoan Ni đó cũng không có ý xấu gì, đừng giận dữ, em vẫn cảm thấy cơ thể có chút yếu. Anh dìu em vào phòng ngủ nghỉ ngơi được không?"

Liên quan đến Lôi Hoan Ni, Hoắc Nhất Hàng đã nói với cô ta rồi, cô ta muốn lựa chọn tin tưởng anh.

Cô gái đó có lòng với Hoắc Nhất Hàng, nhưng Hoắc Nhất Hàng không có suy nghĩ gì với cô gái đó hết, như vậy là đủ rồi/

Người đàn ông của cô ta, cô ta có thể hiểu. Nếu như có thể tuỳ tiện bị cuốn đi bởi một người thì cũng không thể cô đơn cho đến khi gặp cô ấy.

Với suy nghĩ này, Vân Khuynh lại cảm thấy bản thân mình trong lòng Hoắc Nhất Hàng chiếm vị trí đặc biệt. Tâm trạng trở nên tốt hơn.

Còn Hoắc Nhất Hàng nghe Vân Khuynh nói rằng hơi yếu, lập tức cúi người xuống và ôm cô ấy lên phòng ngủ, vừa đi vừa nói: "Anh kêu em ở bệnh viện vài hôm, em không chịu, xuống lầu xuống xe đều muốn tự mình làm, cơ thể của bản thân mà không biết sao?"

Vân Khuynh nằm trong vòng tay của Hoắc Nhất Hàng cười và nói: "Được được được, bây giờ đều nghe lời anh, cơ thể này đâu chỉ của riêng em, rõ ràng cũng là của anh, nên em phải chăm sóc nó cẩn thận không để thể mất nữa, nếu không thì anh sẽ khiển trách em."

Hoắc Nhất Hàng đứng trên cầu thang: "Em chắc rằng anh dám khiển trách em?"

"Nhìn xem nhìn xem, chính là khuôn mặt này, giọng nói này."

"Này, em đó." Hoắc Nhất Hàng có chút bất lực: "Thật bó tay với em."

Câu nói này, nói có chút chán nản nhưng trong mắt anh ta đầy sự dịu dàng và bao dung…

Đến phòng ngủ, Hoắc Nhất Hàng cẩn thận đặt Vân Khuynh lên giường và đắp chăn cho cô ấy.

"Nhất Hàng, những ngày qua vất vả anh rồi, nếu như không có việc khác giải quyết, khoảng thời gian ăn tối còn rất dài, không thôi thì anh nằm xuống nghỉ ngơi với em một lúc?" Vân Khuynh nhìn xuống đôi mắt xanh xao của Hoắc Nhất Hàng, có chút đau lòng.

Giường trong bệnh viện thực sự đủ lớn, nhưng anh ta sợ ép cô. Trong vài ngày qua đều ngủ trên mép giường, anh ta phải bảo vệ cô và rõ ràng là chưa ngủ sâu một giấc.

"Cũng được." Hoắc Nhất Hàng gật đầu, cởi áo khoác ra, mở chăn nằm xuống. Sau đó tiện tay kéo Vân Khuynh qua ôm vào trong lòng: "Khuynh Khuynh, ngủ đi. Cần gì thì gọi anh dậy."

"Nhất Hàng, em có chút hơi tò mò, anh có thể nói em biết không, anh vì phải cứu em mà đã hợp tác điều kiện gì với Lôi gia. Miệng của anh trai em quá kính, em hỏi anh ta đều không nói cho em biết." Vân Khuynh chỉ im lặng trong nửa phút, sau đó xoay người trong vòng tay Hoắc Nhất Hàng và hỏi những câu hỏi mà cô ấy muốn hỏi từ lâu.

"Anh ta không muốn nói cho em là bởi vì nói với em sẽ không có ý nghĩa gì." Hoắc giọng nói của Nhất Hàng phát ra từ đỉnh đầu: "Không có gì khác hơn là tốn một số tiền, mang lại lợi ích cho Lôi gia."

"Nhưng…" Vân Khuynh vẫn muốn hỏi

Giọng nói của Hoắc Nhất Hàng lại vang lên: "Khuynh Khuynh, đừng động đậy nữa, anh muốn ôm chặt em."

Trước đây anh ta không thể tìm được cô, cả thế giới đều trở nên tối tâm và cuối cùng cô cũng trở về bên anh. Nếu như không quan tâm đến cơ thể cô ấy thì anh ta đã sớm lo lắng háo hức rồi!

Vân Khuynh nghĩ một lúc, và sớm hiểu ý của Hoắc Nhất Hàng. Khuôn nặt có chút nóng, thì thầm và nói: "Không phải anh rất biết chịu đựng không?"

Mặc dù tiếng rất nhỏ, nhưng Hoắc Nhất Hàng đã nghe được.

Anh ta cúi đầu, ngẩng mặt Vân Khuynh lên: "Khuynh Khuynh, em đang đề cập đến việc gì hay việc gì cụ thể? Nếu như là việc cut hể vậy thì anh muốn thật lòng nói với em, về vấn đề ngủ với em thì một chút kiên nhẫn anh cũng không có!"

"Cho nên, đừng quyến rũ anh!"

Vân Khuynh đột nhiên khiến Hoắc Nhất Hàng nổi dậy, dường như lúc nào cũng là bị anh ta ăn thịt đến chết. Vì biết rằng anh ta nhất định không đối xử như vậy với cô ta khi bệnh vì thế cô trêu chọc anh ta!

"Nhất Hàng, thực sự....không sao đâu. Mặc dù bây giờ em không còn sức lực, em cảm thấy cơ thể mình trống rỗng, nhưng nếu anh chịu đựng khó khăn, anh muốn làm gì em vẫn có thể để anh làm điều đó. Không thành vấn đề, sau khi về nước thì em nghỉ ngơi vài hôm là được."

Vân Khuynh nói, cố tình đưa đôi tay nhỏ bé của mình vào trong áo của Hoắc Nhất Hàng. Vẽ vòng tròn lớn nhỏ quanh trái tim anh.

Cơ thể của của Hoắc Nhất Hàng cứng ngắt, đột nhiên anh ta cảm thấy toàn bộ cơ thể của mình, máu đã dồn dập đến một nơi nào đó. Anh ta nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang "vẽ bậy": Khuynh Khuynh, em đang bắt nạt anh không dám đụng chạm vào em đúng không?"

Cô ấy chắc chắn là cố tình! Cố tình nói rằng cô ấy yếu, cảm thấy cơ thể trống rỗng, làm sâu sắc thêm những rắc rối, cố tình nói rằng cô ta có thể chịu đựng. Trên thực thế thì dù cô ta dám thì anh ta cũng không dám!

Người phụ nữa với vẻ ngoài "Rất vô tội": "Em đâu có bắt nạt anh, rõ ràng là em thương xót anh, sợ anh khó chịu, cho nên..."

"Cho nên, em đừng di chuyện qua lại!" Hoắc Nhất Hàng nghiến răng, anh ấy thực sự nhịn rất khó khăn!

"Em ngủ không thoải mái lắm vì thế phải tìm một tư thế thoải mái hơn?" Vân Khuynh trong lòng lén lút cười và chuyển động thêm vài cái.

Tuy nhiên, chưa kịp đợi cô ta vui vẻ bao lâu thì Hoắc Nhất Hàng đột nhiên cười khúc khích và nói: "Khuynh Khuynh, nếu như em thật sự thương xót anh thì vẫn còn có cách."

"Cách gì?" Vân Khuynh hỏi trong ý thức.

“Như vậy.” Hoắc Nhất Hàng nhếch miệng, bắt lấy đôi tay đang “vẽ bậy” của Vân Khuynh, kéo xuống dưới…

“Cơ thể bị trống rỗng, không có sức lực, không sao, tay của em có dây thần kinh là được.”

Một tiếng sau, Hoắc Nhất Hàng mãn nguyện và ngủ thiếp đi. Nhưng trong lòng Vân Khuynh không thể nguôi ngoai trong một thời gian dài.

Cô ta cảm thấy rằng cô ấy không thể di chuyển bàn tay phải của mình nữa!

Tại sao, còn có kiểu vận động như vậy? Anh ta dùng tay của cô để mãn nguyện phần thân dưới của anh ta?!

Nhìn thấy người đàn ông ngủ rất an tâm, Vân Khuynh chỉ có thể giấu tay dưới tâm chăn.

Trái tim không cho phép, nhưng không còn cách nào khác!

Không lâu sau, cô ấy mới ngủ thiếp đi.

Đợi cô ấy ngủ đi, Hoắc Nhất Hàng lại mở mắt ra và hôn lên má của cô ấy. Ôm chặt cô ấy hơn và tiếp tục ngủ….

Khi ăn bữa tối, Giang Mạc Thần và Cố Du về rồi.

“Anh, Du nhi, hai người canh lúc dùng bữa nên qua đây đúng không?” Vân Khuynh nhìn họ và trêu chọc.

Lại phát hiện ra Cố du đã thay một bộ đồ khác, mặc loại quần dài, tay dài, cổ ren, cô ta có chút nghi ngờ và hỏi: “Em đã nói rằng chiếc xe của hai người luôn theo sau xe em, khi chúng em đến thì đã không thấy hai người rồi, thì ra là đi mua sắm.”

Nói hết câu, cô ta lại cảm thấy kết luận này có chút vấn đề.

Nếu như nói là vừa đi mua sắm, tại sao chỉ cho Cố Du mua một bộ đồ, ngay cả bộ đồ ban đầu của cô ta cũng không mang về.

Vài giây sau, trong đầu cô ta nổi lên sự việc ở bệnh viện, Giang Mạc Thần đã gọi cuộc gọi kêu rằng mượn một chiếc áo, vì thế đã hiểu chuyện gì.

Má hơi ửng đỏ, có chút không tự nhiên và khen một cậu: “Du Nhi, chiếc áo này đẹp quá, qua đây, hai người ngồi xuống ăn cơm!” Làm những việc đó, vẫn rất tốn sức đó!

Cố Du cúi đầu xuống và không dám nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của bất kỳ ai, chỉ ngồi xuống là bắt đầu ăn.

Đều là do lưu manh thối nát Giang Mạc Thần này khiến cho cô ta mất mặt…

Sau khi ăn xong cơm tối, Hoắc Nhất Hàng đi qua bên Lôi gia, Giang Mạc Thần dự định đi cùng anh ta nhưng Hoắc Nhất Hàng lại nói một câu: "Giữ lấy người phụ nữa của cậu!"

Câu nói này, Hoắc Nhất Hàng đã nói ở bệnh viện một lần, nhưng lần này có ý nghĩa khác.

Giang Mạc Thần nghĩ một hồi, vẫn chưa nghĩ ra và quay người lại đưa Cố Du lên lầu.

Vân Khuynh nhìn họ trông rất hợp. Giang Mạc Thần có chút bất nạt, Cố Du nói rằng ghét anh ta nhưng không chống cự anh ta.

Tạnh mưa, Vân Khuynh đi dạo vòng quanh vườn hoa, cho thức ăn tiêu hoá.

Nửa tiếng sau, cô ta vừa muốn trở vào trong nhà, người bên Lôi gia qua nói rằng Hoắc Nhất Hàng và Lôi Đông Hãn say rượu rồi và kêu cô ấy đưa về.

Vân Khuynh nghĩ rằng Lôi gia hợp tác với Hoắc gia, giúp cô giải cứu khỏi con tàu buôn lậu. Tất nhiên cũng không ra tay với cô ta, lại liên quan đến Hoắc Nhất Hàng, vì thế đã đi qua Lôi gia…

Lời của tác giả

Khuynh Khuynh không gặp nguy hiểm, nhưng tình hình có hơi đặc biệt, đúng, là cốt truyện của Lôi Hoan Ni, là cái gì đây? Mời xem tiếp chương tiếp theo.

160. Chương 160

Nửa tiếng trước.

Hoắc Nhất Hàng đi vào Lôi gia, Lôi Hoan Ni liền nhiệt tình nghinh đón, cô lại thay một bộ đồ, áo đầm liền ôm mông màu đen cổ áo sâu, còn mang một đôi giày cao gót.

Lôi Hoan Ni từ nhỏ đã đi theo Lôi Đông Hãn đánh đánh giết giết, lại thích những môn thể thao cảm giác mạnh, thân hình sớm đã luyện tập rất tốt, chỉ là ngày thường cô không mấy chú trọng về sửa soạn làm đẹp, hôm nay vì muốn thuận lợi cua được Hoắc Nhất Hàng, cũng cố gắng rồi, ngay cả ngày thường không mang

giày cao gót cũng đã mang luôn.

Thân hình nóng bỏng, cộng thêm một khuôn mặt nhỏ nhắn, rất nhiều người trong nhà đều lén lút nhìn vào đại tiểu thư.

Hiệu quả như thế, bản thân Lôi Hoan Ni vô cùng hài lòng, cô mặc như thế chính là vì muốn có thể để Hoắc Nhất Hàng nhìn cô thêm vài mắt sao?

Trước đó, nghe nói Hoắc Nhất Hàng sắp xếp chỗ ở tạm thời ở đối diện Lôi gia, trong lòng cô rất vui, anh nếu như không có chút tình ý gì với cô, làm sao có thể cố ý ở gần như thế?

Trong lòng cô điệu đà lên, ở trong phòng ngủ lựa qua lựa lại rất lâu, mới mặc được một bộ đầm hồng tươi qua đó.

Gặp qua vẻ mặt yếu ớt tội nghiệp kia của Vân Khuynh, tuyệt đối là sai lầm của cô, cô cho rằng Hoắc Nhất Hàng đại khái thích kiểu phụ nữ ngoan ngoãn dịu dàng một chút, bản thân trước đó ỷ vào thế lực của Lôi gia, ngang tàng ép buộc anh, đại khái là dùng sai cách rồi, mới khiến anh không thích cô như thế.

Cho nên, cô quyết định sửa soạn bản thân thành một cô gái ngoan, lấy việc này để đổi mới ấn tượng của Hoắc Nhất Hàng với bản thân.

Nhưng trên sự thật, cho dù cô biểu hiện đã rất văn tịnh, quyến rũ và chu đáo, nhưng Hoắc Nhất Hàng lại đối xử lạnh băng với cô?

Sau khi về nhà, cô quyết định lại đổi một phong cách khác, đại khái là anh thích thùy mị một chút?

"Anh Nhất Hàng, anh xem em mặc như vậy đẹp không?" Lôi Hoan Ni đứng trước mặt Hoắc Nhất Hàng, đặt ra tư thế phong tình vạn chủng.

Nhưng Hoắc Nhất Hàng lại chỉ lạnh lùng nhìn cô một mắt, sắc mặt không hề thay đổi, "Lôi Đông Hãn ở đâu?"

Lôi Hoan Ni có chút tức giận, phải biết rằng, cô là lần đầu tiên mang đôi giày cao gót cao như thế qua đây, chân đau muốn chết, nhưng anh tại sao vẫn không đếm xỉa gì đến cô.

"Anh Nhất Hàng, không lẽ anh không thấy em vì anh, thay đổi rất nhiều sao?"

"Xin lỗi, tôi nhìn không ra." Hoắc Nhất Hàng trả lời, khách sáo xa lạ.

"Anh Nhất Hàng, anh……" Sắc mặt Lôi Hoan Ni thay đổi, rất ấm ức nói, "Anh Nhất Hàng, em biết là anh

không thích em ép buộc anh, nhưng em trước đó cũng tại vì thích anh muốn anh ở lại bên cạnh em, hơn nữa, em đã đang vì anh thay đổi rồi, anh thích vẻ mặt của em như thế nào, em sẽ trở thành vẻ mặt như thế đó. Vì anh, muốn em làm gì cũng được, không lẽ như vậy còn không đủ sao?"

"Em chỉ là thích anh thôi, như vậy cũng có lỗi sao? Anh có cần thiết căm ghét em như thế, đặt ra cái bộ mặt khó chịu cho em xem không?"

Hoắc Nhất Hàng nghĩ ngợi một hồi, nói, "Lôi tiểu thư, tôi ngày trước có nói qua, nếu như cô quên rồi, tôi không ngại nói thêm một lần nữa, Hoắc Nhất Hàng, không có tình ý gì với cô cả, thích tôi là chuyện của cô, không liên quan đến tôi, bất kể cô thay đổi thế nào, tôi đều không thể thích cô được, nếu như cô nhất định hỏi tôi hi vọng cô làm cái gì, vậy thì, tôi có thể vô cùng rõ ràng nói cô nghe, tôi hi vọng chuyện của cô làm là đừng bám lấy tôi nữa!

Tôi đã kết hôn rồi, có vợ của bản thân rồi, tôi không hi vọng vì cái gọi là thích của cô với tôi, tạo thêm bất kì quấy nhiễu nào cho cô ấy!

Cô cảm thấy ấm ức, cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy không can tâm, chỉ là vì cô đang đi trên con đường sai lầm, lựa chọn một người sai lầm, nếu như cô cố chấp không hiểu, hậu quả cũng là cô tự mình gánh lấy! Cho nên, tôi khuyên nhủ cô, sớm bỏ đi ý nghĩ này đi!"

"Bây giờ, nói tôi nghe Lôi Đông Hãn ở đâu? Nếu như anh ta không ở nhà, hay là cô nói anh ta đến tìm tôi chỉ là một cái cớ?"

Hoắc Nhất Hàng ánh mắt như đuốc, Lôi Hoan Ni bất đắc dĩ lui về nửa bước, "Anh, anh tôi làm sao có thể không có ở nhà! Anh ấy ở phòng sách, anh đi tìm anh ấy đi!"

Nói xong, cô như là chịu phải một đả kích to lớn vậy, quay lưng liền bỏ đi, còn xém tí trật chân nữa.

Người đàn ông này, anh làm sao có thể đối xử vô tình tàn nhẫn với cô như thế được?

Lôi Hoan Ni cô đây rốt cuộc có điểm nào không bằng cái đóa hoa trắng nhỏ yếu ớt kia? Về thân hình? Thân hình này của cô đi làm người mẫu còn dư sức!

Về khuôn mặt? Khuôn mặt này của cô đi làm minh tinh tuyệt đối nổi tiếng khắp thế giới!

Về tình cảm sâu nặng với Hoắc Nhất Hàng, cô thích người đàn ông này đến mấy năm rồi, tính cho cùng, cũng nhiều hơn so với người phụ nữ đến sau chứ?

Nhưng tại sao, Hoắc Nhất Hàng lại không nhìn được cái tốt của Lôi Hoan Ni cô đây?

Là thị lực của anh có vấn đề?

Hay là thủ đoạn của người phụ nữ kia quá cao minh?

Hứ! Bất kể người phụ nữ kia cao minh như thế nào, qua được tối nay, Hoắc Nhất Hàng chính là của Lôi Hoan Ni cô đây rồi, cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kì cơ hội có thể sở hữu được Hoắc Nhất Hàng!

Phòng sách của anh hai, đang có thứ tốt chờ đợi Hoắc Nhất Hàng đấy!

Có người giúp việc qua đến, cung kính dẫn Hoắc Nhất Hàng đến trước cửa phòng của Lôi Đông Hãn, "Hoắc tiên sinh, mời ngài."

Hoắc Nhất Hàng nhìn vào cánh cửa đóng chặt, hơi hơi cau mày lại, nhưng nghĩ đến trước đó Lôi Đông Hãn đã sinh lòng kiêng kị với anh rồi, hơn nữa với tính cách của Lôi Đông Hãn, không biết mai phục anh, liền bước vào.

Ai biết được, anh vừa mới bước vào, người giúp việc kia không ngờ liền bùm một tiếng đóng cánh cửa lại, hơn nữa, lập tức truyền đến âm thanh chìa khóa khóa cửa.

Sắc mặt của Hoắc Nhất Hàng tức thời căng lại.

Trong phòng sách yên ắng, Lôi Đông Hãn không hề ở phòng sách.

Hoắc Nhất Hàng lập tức xác định, anh vẫn là bị Lôi Hoan Ni gạt rồi!

Lôi Đông Hãn căn bản không có tìm anh, thậm chí, Lôi Đông Hãn không có ở nhà! Là Lôi Hoan Ni mượn danh của Lôi Đông Hãn lừa anh qua đây, cô muốn làm gì?

Lại muốn dùng biện pháp mạnh với anh à? Tên phụ nữ điên dại chết tiệt này!

Hoắc Nhất Hàng cúi mắt xuống, lại ngửi được trong phòng này đang lan tỏa một mùi thơm nồng nặc, không hề bình thường.

Anh lập tức dùng cổ áo bịt mũi của mình lại, đi về phía trước.

Quả nhiên nhìn thấy cái lò hương trên bàn trà đang đốt mùi thơm lạ, anh mở nó ra, lấy một ly nước, dập tắt đi.

Đây là hương liệu có thể khiến người khác chóng mặt ngất xỉu, Lôi Hoan Ni vì muốn chiếm lấy anh, còn học được dùng những thủ đoạn hạ lưu này! Tưởng rằng như thế sẽ đắc ý sao? Nằm mơ!

Không còn nguồn hương, Hoắc Nhất Hàng lại đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió bên ngoài thổi vào, mùi thơm trong nhà rất nhanh trở nên nhạt chút.

Hoắc Nhất Hàng vốn dĩ muốn lập tức rời khỏi đây, nếu như đã biết đây chỉ là cú lừa gạt có mục đích riêng của Lôi Hoan Ni kế hoạch, và anh đã phá hoại được cú lừa gạt này, ở lại thêm nơi đây, cũng không còn ý nghĩa gì.

Anh nhìn ra cửa sổ bên ngoài, ở đây, là tầng ba, với thân thủ của anh, xuống dưới không thành vấn đề nào, nhưng lúc này, ánh nhìn của anh nhìn thấy những tủ sách cao lớn kia, tâm tư hơi động, lại thay đổi chủ ý.

Phòng sách của Lôi Đông Hãn có thể gọi là chỗ tập kết bí mật của Lôi gia, nếu như Lôi Hoan Ni rộng lượng mời anh vào như thế, không cầm chút nhược điểm của Lôi gia trong tay, đây chẳng phải có lỗi với sự mời gọi nhiệt tình của cô sao?

Anh còn muốn xem thử, người phụ nữ này, rốt cuộc muốn làm cái gì!

Quyết định được chủ ý, Hoắc Nhất Hàng đóng cửa sổ lại, sau đó còn rất chuyên nghiệp rà soát đồ vật có giá trị với bản thân.

Đại khái là phòng sách của Lôi Đông Hãn trước giờ chưa có ai dám đặt chân vào, hoặc là căn phòng sách này vốn dĩ có rất nhiều cạm bẫy, nhưng đã đều bị Lôi Hoan Ni tắt đi, hành vi của Hoắc Nhất Hàng rất là tiện lợi, rất nhanh liền tìm được rất nhiều bí mật liên quan đến Lôi gia.

Anh hài lòng đem những thứ này "bỏ vào trong túi", sau đó, liền nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Anh đi vài bước đến sofa ngồi xuống, sau đó nửa nằm giả vờ đã bị mùi thơm đó làm ngất đi!

Người bước chân vào, là Lôi Hoan Ni.

Cô cầm lấy khăn tay bịt mũi và miệng của mình, phát hiện mùi thơm trong nhà đã đốt hết, lại nhìn thấy Hoắc Nhất Hàng đã "dính chiêu" rồi, phản ứng đầu tiên, cũng là đi mở cửa sổ trước.

Cô bỏ là loại thuốc mê rất hiệu quả, nhưng không thể để bản thân cũng ngất đi được.

Qua được vài phút, Lôi Hoan Ni mới trở về bên sofa, lấy khăn tay xuống, nhìn vào vẻ mặt của Hoắc Nhất Hàng, cô có chút đắc ý, "Em đã nói trên đời này không có người đàn ông nào mà Lôi Hoan Ni này không xử lý được! Người phụ nữ Vân Khuynh kia dám giành với em, cứ đợi khóc đi nhe!"

"Quả nhiên là người đàn ông em thích, khuôn mặt đẹp đến thế, vẻ mặt bị ngất đi cũng mê người đến thế!"

Lôi Hoan Ni một bên nói, một bên cởi áo khoác của mình ra, lại tháo một sợi dây áo lót của mình, ngồi lên trên sofa.

"Đại tiểu thư, người phụ nữ kia đến rồi." Ngoài cửa, có người nhắc nhở nhỏ tiếng một câu, "Đã lên lầu, lập tức đến phòng sách."

"Tốt, tôi biết rồi, ngươi tránh đi trước!" Lôi Hoan Ni cũng hạ thấp giọng đáp lại một câu.

Cầm điện thoại ra trước, kề sát Hoắc Nhất Hàng, chụp vài tấm hình, sau đó cố ý đề cao giọng nói, "Anh Nhất Hàng, em biết là trong lòng anh có em mà, chúng ta đã có tình cảm mấy năm nay rồi, năm xưa cũng xém tí đã kết hôn, anh làm sao có thể ruồng bỏ em mà đi thích người phụ nữ khác?

Anh về nước của bọn anh xong, lúc cô đơn một mình đi tìm phụ nữ khuây khỏa tinh thần, chuyện này em hoàn toàn có thể lý giải được, anh yên tâm, em sẽ không vì thế trách anh hoặc oán hận anh, anh của em đã đang bận chuẩn bị hôn lễ của chúng mình, chỉ đợi anh và phụ nữ kia ly hôn, chúng ta lập tức kết hôn ngay.

Ai da, anh Nhất Hàng, anh đừng gấp như thế, em sớm là người của anh rồi, tối hôm nay, chúng ta có là thời gian mà, đừng hôn chỗ đó, xấu hổ lắm đấy."

Vân Khuynh vừa đi đến cửa cầu thang, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nhõng nhẽo của Lôi Hoan Ni.

Nếu như cô chưa từng nghe qua tiếng của Lôi Hoan Ni lại chẳng cảm thấy là có gì, quan trọng là lúc ở bệnh viện cô đã nghe qua tiếng của Lôi Hoan Ni rồi, lúc này, âm thanh cố ý thay đổi này tức thời khiến cô cảm thấy nổi cả da gà lên.

Những lời nói này, mang đến cảm giác khó chịu cho cô vẫn là có đấy, trong lòng cô cũng cộp một tiếng, không lẽ là Hoắc Nhất Hàng say rượu rồi nhận nhầm Lôi Hoan Ni thành cô? Đây là điều cũng không hoài nghi Hoắc Nhất Hàng sẽ chủ động phát sinh chuyện gì với Lôi Hoan Ni.

Sớm biết Lôi Hoan Ni phiền phức, nhưng nếu như cô ta dám nhân lúc chồng của Vân Khuynh sau khi say rượu lại muốn làm gì anh, vậy cô khẳng định là sẽ không nhịn!

Nghĩ như thế, Vân Khuynh lập tức đi nhanh bước chân, đi đến hướng phòng sách, ngay cả cửa cũng không gõ, liền trực tiếp đẩy cửa bước vào đó.

Cảnh tượng trước mắt, khiến cô đột nhiên trố to mắt.

161. Chương 161

Ánh đèn trong phòng sách rất sáng sủa, có thể nhìn thấy tình hình trong phòng rõ ràng.

Không tính sofa rộng lớn, cả người Lôi Hoan Ni đè lên người của Hoắc Nhất Hàng, áo khoác tùy ý vứt xuống đất, dây của nội y trượt xuống một sợi, từ góc độ của Vân Khuynh nhìn qua đó, giống như hai người đang hôn nhau.

Trong lòng Vân Khuynh trầm xuống mạnh mẽ, trên người cũng nổi lên một cơn lạnh lẽo khó chịu.

Cho dù không có tình cảm vợ chồng, đột nhiên nhìn thấy chồng mình đi cùng với người phụ nữ khác cũng sẽ không có cảm giác tốt gì, càng huống chi, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng trải qua nhiều thứ như thế, đối với Hoắc Nhất Hàng, sớm đã có tình cảm sâu đậm rồi. Đương nhiên càng không muốn thấy người đàn ông của mình dính phải mùi hương của phụ nữ khác.

Sắc mặt cô có chút không tốt, còn có cảm giác muốn lập tức quay người rời khỏi đây.

Nhưng trong lòng cô lại biết rất rõ, càng ở trong tình huống này, càng phải bình tĩnh lại, cô không phải trước đó mới nói qua tuyệt đối tin tưởng chồng mình?

Thị giác mãnh liệt đả kích rất lớn, nhưng không nhất định là chân tướng của sự thật!

Lúc trong vài giây, trong lòng Vân Khuynh đã lóe lên vài suy nghĩ, cô lạnh lùng mở miệng, "Nghe người Lôi gia nói, chồng của tôi uống say rồi? Tôi đến đón chồng tôi về nhà? Nhưng không biết Lôi tiểu thư với hành vi lợi dụng người khác như vậy là chuyện như thế nào?"

Sau khi bình tĩnh, Vân Khuynh phát hiện, hồi nãy đến giờ đều là Lôi Hoan Ni tự diễn một mình, Hoắc Nhất Hàng trên sự thật không những không trả lời, ngay cả bộ vest trên người, giày da dưới chân cũng vẫn còn đang mang đàng hoàng.

Đúng rồi, cô chỉ nói có hai câu này.

"Cô……cô nói bừa gì thế? Cái gì lợi dụng người khác? Rõ ràng là tôi và anh Nhất Hàng hai người thương nhau……ai cho cô vào đây hả!" Lôi Hoan Ni ngây người một lát, mới giận dữ nói với Vân Khuynh, "Tôi biết cô là ai, chẳng qua là người phụ nữ mà anh Nhất Hàng nhất thời thích đồ mẻ mà lấy về sao? Cô đừng đắc ý, anh Nhất Hàng vừa nãy đã hứa với tôi, về sẽ ly hôn với cô, cũng không xem bản thân có bao nhiêu cân lạng, còn dám giật đàn ông với Lôi Hoan Ni tôi! Về nhà? Về cái gì nhà? Đúng là nực cười!"

"Lôi tiểu thư, đầu óc là một thứ tốt, đáng tiếc cô không có!" Giọng điệu Vân Khuynh lạnh xuống, "Cô cứ mở miệng nói Nhất Hàng hứa kết hôn với cô, nhưng trên sự thật, tôi nhìn thấy là cô nhân lúc Nhất Hàng say rượu, tiềm thức không tỉnh táo, liền không biết nhục nhã cởi hết quần áo của mình, ý đồ muốn sàm sỡ anh ấy! Cảm giác tự biên tự diễn, tự lừa dối mình không dễ chịu chứ?

Còn với nhà, tôi là vợ của Nhất Hàng, đương nhiên là nơi đó có tôi là có nhà!

Lôi gia bây giờ với chồng tôi là mối quan hệ hợp tác, có những chuyện Lôi tiểu thư nếu như không biết, vẫn đừng nên làm tuyệt tình chuyện này quá, nếu không, hậu quả hai bên bị thương suy cho cùng không phải Lôi tiểu thư có thể gánh nổi đâu."

Nói đến đây, Vân Khuynh đi lên trước hai bước, nhặt lấy áo quần của Lôi Hoan Ni, trực tiếp vứt vào mặt cô, "Bây giờ, xin mời Lôi tiểu thư lập tức, tức khắc rời xa chồng tôi một chút!"

Lôi Hoan Ni căn bản không nghĩ đến, Vân Khuynh nhìn thấy cô và Hoắc Nhất Hàng và ôm nhau, nghe những lời cô vừa nói, phản ứng không ngờ lại là như thế này.

Đây căn bản không phải như cô nghĩ vậy.

Cô nghĩ là, Vân Khuynh nghe được lời nói của cô, cộng thêm thị lực bị xung kích mãnh liệt, sẽ chịu phải đả kích lớn, lập tức xông ra ngoài hoặc là mắng cô, nếu như vậy, cô có thể mượn gió bẻ măng, khẳng định được cô và Hoắc Nhất Hàng đã xảy ra chuyện gì, một bên có thể để Hoắc Nhất Hàng phải chịu trách nhiệm với cô, một bên khác có thể ly gián mối quan hệ giữa Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, để bản thân Vân Khuynh cút khỏi bên cạnh Hoắc Nhất Hàng!

Nhưng Vân Khuynh không những không theo hướng kế hoạch của cô phát triển, còn đội lên một cái mũ lớn "Lợi dụng người khác, ý đồ sàm sỡ" cho cô, hơn nữa nhìn ra cô chỉ là đang tự biên tự diễn? Còn lớn tiếng muốn cô rời xa Hoắc Nhất Hàng một tí?

Người phụ nữ này, làm sao có thể bình tĩnh như thế? Bị nói trúng tim đen như thế?

Là cô coi thường người phụ nữ này sao?

"Phụ nữ này, cô dựa vào cái gì mà nói tôi lợi dụng người khác? Tôi và anh Nhất Hàng rõ ràng là thích nhau!" Lôi Hoan Ni hoang mang rồi, vội vàng đề cao giọng nói, "Có thể cô vẫn chưa biết, tôi quen anh Nhất Hàng trước hơn cô rất nhiều, chúng tôi xém tí là đã kết hôn rồi."

"Lôi tiểu thư cũng nói là xém tí, nếu như chưa kết hôn, chứng minh Nhất Hàng không có tình ý gì đối với cô, Lôi tiểu thư, cô đại khái trước giờ chưa yêu đương đàng hoàng qua lần nào chứ?" Vân Khuynh cười lạnh một tiếng, nói, "Chuyện tình cảm, không phải ai quen biết trước là của ai trước, mà còn xem hai người có hợp nhau không, có phải đầu tâm đầu ý hợp thật không, đạo lý không phải ai lớn tiếng là ai đúng đâu.

Vân Khuynh tôi có tai biết nghe, có mắt biết nhìn, có não biết suy nghĩ, bất kể cô che đậy và vu khống thế nào, tôi cũng không tin giữa Nhất Hàng và cô có gì, tin tưởng, là cơ bản của tình yêu và mối quan hệ vợ chồng tồn tại, tôi không thể nào phạm phải sai lầm thấp kém như thế!

Đương nhiên, tôi không thể không thừa nhận, chiêu này của Lôi tiểu thư đích thật cũng xảy ra hiệu quả

nhất định, chí ít, tôi nhìn thấy cô ý đồ sàm sỡ chồng tôi, tâm trạng tôi cực kì không vui!

Nhưng, lúc tôi hiểu được âm mưu của Lôi tiểu thư xong, sự phẫn nộ và không vui trong lòng tôi tức thời giảm nhẹ rất nhiều, còn có chút tội nghiệp Lôi tiểu thư."

"Cô nói cái gì? Cô tội nghiệp tôi?" Biểu cảm của Lôi Hoan Ni rất khoa trương, "Vân Khuynh, cô không bị bệnh chứ? Tôi có chỗ nào đáng để cô tội nghiệp?"

"Tại sao không có? Chỗ đáng tội nghiệp cô khá nhiều." Ánh nhìn của Vân Khuynh nhìn lên người Hoắc Nhất Hàng, thấy anh từ đầu đến cuối cũng không có động tác gì, càng xác định rằng anh trong tình huống không có ý thức bị Lôi Hoan Ni ám hại.

Trong lòng cô càng vững vàng hơn, tiếp tục lạnh lùng nói với Lôi Hoan Ni, "Thân là đại tiểu thư của Lôi gia, cô có hoàn cảnh và tài nguyên rất tốt, nhưng lại chỉ có tính khí ngang bướng kiêu ngạo, cũng không biết rốt cuộc cô đắc ý cái gì, rõ ràng rời khỏi sự bảo hộ của Lôi gia, cô chẳng phải là cái gì, cái gọi là mạnh mẽ đều là giả, không lẽ không tội nghiệp sao?

Rõ ràng cô cũng khá xinh đẹp, thân hình cũng không tồi, người thật sự thích cô nghĩ thôi cũng rất nhiều, nhnưng cô lại cố chấp theo đuổi người chồng mà không có một chút tình ý gì với cô của người khác, dùng những thủ đoạn bỉ ổi như thế, giẫm đạp đạo đức và thân phận của bản thân, không lẽ không tội nghiệp sao?

Tôi vừa nãy lúc qua đây mãi không nhìn thấy anh của cô, trước đó cô để chồng tôi đến Lôi gia nhưng rõ ràng là "Anh hai của cô tìm anh ấy", nếu như anh hai cô không ở nhà, chứng minh cô thật ra lấy anh hai cô làm cái cớ để gạt chồng tôi qua đây, vậy thì, cô có một người anh đối xử với cô tốt đến thế mà không biết trân trọng, còn trăm phương nghìn kế lợi dụng anh ta để làm những chuyện tự làm nhục bản thân này, không lẽ không tội nghiệp? Còn nữa……"

"Cô câm miệng!" Sắc mặt Lôi Hoan Ni tức đến tái xanh, "Cô tưởng cô là ai, cô có tư cách gì giáo huấn tôi ở đây, cô cút ngay cho tôi, lập tức từ nhà của tôi cút ra ngoài!"

"Tôi sẽ đi," Vân Khuynh nói, "Chỉ cần cô đứng dậy trước, rời xa xa khỏi chồng tôi! Lôi tiểu thư, nếu như cô đúng là con người ngay cả đạo đức và sự nhục nhã cơ bản cũng không có, cũng mời cô đi chỗ khác phát điên, cho dù Vân Khuynh tôi đây không có cái vòng sáng gọi là "Công chúa hắc đạo" của cô soi sáng, tôi cũng không thể nào tự tay nhường chồng cho người khác!"

"Cô…….cô là người phụ nữ chết tiệt!" Trên mặt Lôi Hoan Ni cuối cùng cũng không chịu được, nhảy lên chỉ vào mặt Vân Khuynh mắng, "Cô là đang cười khinh tôi sao? Cười khinh tôi bỏ ra nhiều tâm tư như thế cũng không lấy được lòng của anh Nhất Hàng, còn cô lấy được rồi, cho nên cô mới dám đắc ý trước mặt tôi?

Nhưng cô lại có gì tốt chứ? Bản thân không cẩn thận rơi vào tay bọn bắt cóc, còn phải để anh Nhất Hàng trả cái giá lớn như thế để cứu cô? Lại nói tôi tại sao lại bám dính lấy anh Nhất Hàng ở đây, vậy chẳng phải cũng do cô làm nên sao? Nếu như cô thông minh một tí, tạo ít phiền phức cho anh Nhất Hàng, anh Nhất Hàng sẽ chạy đến thành phố C sao?

Đúng thật không biết người phụ nữ này như cô rốt cuộc có gì tốt, anh Nhất Hàng đồng ý vì cô dùng 300 tỷ cũng bỏ đi, còn không biết đồng ý nội dung hợp đồng gì với anh hai tôi, cô nói anh Nhất Hàng là chồng của cô, có người như cô chế tạo phiền phức và tổn thất cho chồng mình thế sao?

Tôi thấy phụ nữ này như cô không những không có ưu điểm gì, căn bản là kẻ gây tai họa! Tang môn tinh, hoa sen trắng, mưu kế……"

"Lôi Hoan Ni, không được sỉ nhục vợ tôi!" Lời của Lôi Hoan Ni vẫn chưa dứt, sau lưng đã vang lên giọng nói lạnh lẽo của Hoắc Nhất Hàng.

Thật ra, lúc Vân Khuynh bước vào cửa, Lôi Hoan Ni đột nhiên ập lên người anh, anh đã muốn lập tức đẩy người ra.

Anh càng ngày càng ghê tởm đụng vào người phụ nữ khác ngoài Vân Khuynh.

Ai biết, Lôi Hoan Ni ôm lấy anh rất chặt, hơn nữa, rất nhanh, anh cũng nghe được tiếng của Vân Khuynh, thế là, anh quyết định quan sát tình hình.

Anh tin tưởng Vân Khuynh khẳng định sẽ để Lôi Hoan Ni biết khó mà lui.

Đáng tiếc Hoắc Nhất Hàng lại không biết, cho dù Vân Khuynh trấn tĩnh biết mấy, gặp đến chuyện liên quan đến anh, tâm trạng cũng sẽ chịu ảnh hưởng, lý trí là bề mặt thôi, hai người phụ nữ cãi nhau, căn bản không có cách nói có người sẽ biết khó mà lui này.

Hơn nữa, Lôi Hoan Ni cũng bắt đầu ăn nói ngang ngược mắng Vân Khuynh.

Anh đương nhiên không thể để vợ mình bị mắng, cũng thể tiếp tục giả ngất nữa rồi.

Sự đột nhiên lên tiếng của Hoắc Nhất Hàng, không những để biểu cảm của Lôi Hoan Ni sụp xuống, ngay cả Vân Khuynh cũng ngây ra.

Nhìn thấy ánh mắt anh minh bạch, làm gì có bộ dạng nửa tỉnh nửa mê, tâm trạng cô đột nhiên trở nên không tốt, cô nói với Lôi Hoan Ni lâu như thế, nhưng anh lại giả ngất xem kịch.

Cau mày một hồi, Vân Khuynh vẫn là đi qua đó, buồn bã nói, "Nhất Hàng, người Lôi gia nói anh uống say rượu, cho em qua đây đón anh, nếu anh có thể đi được, thì chúng ta về nhà!"

Đây rõ ràng là một câu hỏi, nhưng lại bị Vân Khuynh nói thành câu cảm thán, rõ ràng, là giận rồi.

Hoắc Nhất Hàng cũng lập tức cảm giác được, vội đứng dậy ngay, chỉnh lại quần áo của mình, quay lưng lại

nói với Lôi Hoan Ni, “Lôi tiểu thư, chuyện lần này tôi sẽ ghi nhớ, đợi Lôi Đông Hãn trở về, mời anh ta qua đó uống trà!”

Nói xong, anh liền bước nhanh lên trước, giảm giọng điệu xuống rất dịu dàng, “Khuynh Khuynh, chúng ta về nhà thôi!”

Ánh nhìn của Vân Khuynh rơi vào cái bàn tay đặt trên eo của mình, trong đầu hiện lên cảnh vừa nãy Lôi Hoan Ni đè lên người của Hoắc Nhất Hàng, tâm trạng càng tồi tệ hơn, nhưng trước mặt Lôi Hoan Ni, không có thể hiện ra, mà là thuận theo ý của Hoắc Nhất Hàng, hai người cùng nhau bước ra khỏi phòng sách của Lôi Đông Hãn.

Nhưng vừa ra khỏi cửa chính của Lôi gia, cô liền lập tức kéo ra khoảng cách ở giữa với Hoắc Nhất Hàng.

162. Chương 162

Vân Khuynh hiển nhiên là tức giận rồi.

Chẳng phải là vì chuyện Lôi Hoan Ni bám lấy Hoắc Nhất Hàng, mà là vì Hoắc Nhất Hàng rõ ràng không có tí chuyện gì, trên người thậm chí không hề có chút mùi rượu nào, nhưng anh lại cố ý giả ngất, dò thám cô? Không tin tưởng cô? Hay là cảm thấy cô cãi nhau với Lôi Hoan Ni rất “hay”? Anh rất thích thú xem bộ phim này?

Cho dù là nhìn thấy cảnh thị giác bị đả kích lớn đến thế cô đều kiên định không dời tin tưởng anh, nhưng anh lại không đủ tin tưởng với cô? Còn lấy Lôi Hoan Ni ra để dò thám cô?

Nghĩ càng nhiều, Vân Khuynh lại càng giận, trong lòng buồn bã, nhịp đi của bước chân vì thế tăng nhanh, trên người nổi lên một cảm giác lạnh lùng “Đừng đụng em, đừng tiếp cận em!”.

Trong lòng Hoắc Nhất Hàng tức thời có chút hoang mang, lần này của anh, đúng thật làm Vân Khuynh giận rồi.

“Khuynh Khuynh, em đi chậm chút, em đợi anh với.” Hoắc Nhất Hàng vội vàng đuổi theo Vân Khuynh, nắm lấy tay Vân Khuynh.

Nhưng lại bị cô dùng sức hất ra, “Đừng lấy tay anh đụng em!”

Khuôn mặt Hoắc Nhất Hàng cứng đơ lại, một bên duy trì nhịp đi với Vân Khuynh, một bên giải thích nói, “Khuynh Khuynh, chuyện không như em nhìn thấy đâu, giữa anh và Lôi Hoan Ni không có chuyện gì xảy ra, em xem, áo quần anh vẫn còn đang mặc, cô ta là có ý đồ, muốn lợi dụng cảnh tượng giả này để ly gián mối quan hệ của chúng ta, đây đều là cô ta……”

"Lôi Hoan Ni có ý đồ gì, em rất rõ ràng!" Vân Khuyên đứng ngay tại chỗ, lạnh lẽo nhìn sang Hoắc Nhất Hàng, "Anh chẳng phải đều nghe những lời của em và Lôi Hoan Ni nói rồi sao? Em không hề nghi ngờ qua anh sẽ xảy ra chuyện gì với cô ta, cô ta chẳng phải nói mấy năm trước đã quen biết anh? Không phải nói hai người xém tí là kết hôn? Anh nếu như muốn xảy chuyện gì với cô ta, sớm đã xảy ra rồi chứ? Không cần đợi đến bây giờ."

"Vậy tại sao em giận?" Hoắc Nhất Hàng hơi cau mày.

Âm mưu của Lôi Hoan Ni không thực hiện được, cô cũng không có hiểu lầm giữa Lôi Hoan Ni và anh có xảy ra chuyện gì, vậy cô tại sao lại đột nhiên thay đổi sắc mặt?

"Tức giận?" Vân Khuynh nói, "Anh cảm thấy em tức giận rồi? Vậy đại khái là vừa nãy em quá tập trung trong phần biểu diễn, vẫn chưa kịp thu về nữa! Tại sao? Tôi biểu diễn còn được không? Anh xem có thấy hay không? Hay là nói, anh đối với kết quả bản thân đích thân dò thám em, hài lòng không?"

Lời nói này vừa dứt, Vân Khuynh chưa đợi Hoắc Nhất Hàng trả lời, lại quay lưng tiếp tục bước đi, bước càng nhanh hơn, hiển nhiên lại càng giận hơn!

Biểu diễn? Dò thám?

Hoắc Nhất Hàng nghĩ ngợi lại, liền hiểu ra được, Vân Khuynh giận là anh rõ ràng không có chuyện gì, nhưng lại mặc cho Lôi Hoan Ni đè lên người anh, còn giả vờ ngất xem kịch.

Nhưng nói đến dò thám……được thôi, anh thừa nhận, đích thực còn có ý đó nữa, đó là vì tuy rằng lần trước ở khu rừng cây đào, Vân Khuynh nói sẽ không rời bỏ anh, nhưng trong lòng anh lại vẫn có chút không vững vàng, là anh tiếp cận cô trước, yêu cô trước, cộng thêm bên cạnh cô không thiếu người theo đuổi, hơn nữa, lần này, anh xém tí liền mất đi cô, đây càng làm cho anh hoang mang hơn, cho nên anh càng hi vọng sớm xác định được địa vị trong lòng cô.

Tâm ý lợi dụng Lôi Hoan Ni dò thám cô, làm như thế đích thực có chút ích kỉ, cô sẽ tức giận, cũng là chuyện rất bình thường……

"Khuynh Khuynh," Lại một lần đuổi theo Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng trực tiếp ôm lấy cô vào lòng, "Đừng giận nữa, em mà giận, anh liền hoang mang. Đúng! Sau khi anh đến phòng sách của Lôi Đông Hãn mới biết bản thân bị Lôi Hoan Ni gạt. Cô ta ở phòng sách của Lôi Đông Hãn bỏ thuốc mê, anh cũng xém tí đã trúng kế, em ngửi thử, áo quần anh bây giờ vẫn còn dư âm của mùi thơm!"

Nghe Hoắc Nhất Hàng nói như thế, trong tiềm thức Vân Khuynh liền ngửi thử quần áo của anh, quả nhiên ngửi được một mùi thơm thoang thoảng, rất nhanh đã không còn, chắc là một mùi thơm rất nhạt rất nhạt rồi.

Nhìn thấy động tác này của Vân Khuynh, trong lòng Hoắc Nhất Hàng mới nhẹ nhõm một chút, giải thích tiếp, "Anh rất nhanh phát hiện được khác thường, dập tắt loại hương liệu đó, nhưng mùi thơm trong phòng

vẫn là rất đặc, anh đích thực cũng có chút cảm giác choáng váng.

Nhưng, Lôi Hoan Ni dám khóa anh vào phòng Lôi Đông Hãn, anh không thể để cô ta hãm hại anh uổng công như vậy được, anh nhân cơ hội đi tìm một số bí mật của Lôi gia.

Đang trong lúc chuẩn bị rời khỏi, Lôi Hoan Ni đã bước vào……anh muốn xem cô ta rốt cuộc có mục đích gì, mới giả vờ ngất xỉu.

Sau đó, lúc em bước vào, cô ta trực tiếp ập lên người anh, anh lập tức muốn đẩy cô ta ra, nhưng quá gần cái lò hương kia, đích thật có chút mệt mỏi, cộng thêm em đã nói chuyện rồi, anh liền muốn em nói tiếp……"

Lúc Hoắc Nhất Hàng nói chuyện, tỉ mỉ quan sát biểu cảm của Vân Khuynh, nhìn thấy cô có chút động lòng, lại nói, "Khuynh Khuynh, anh thừa nhận anh làm như thế đích thực cũng muốn nhìn xem xem phản ứng của anh, em coi như anh là bị chuyện của lần này dọa sợ, anh chỉ là muốn xác định trong lòng của em anh có vị trí rất quan trọng!"

Vân Khuynh im lặng vài giây, nói, "Nói cho cùng, anh không hoàn toàn tin tưởng em."

"Vậy em thì sao?" Hoắc Nhất Hàng hỏi ngược lại, "Em nói chỉ cần anh không ruồng bỏ em, em sẽ không rời bỏ anh, nhưng trong lòng em có đích thật tin rằng có thể cả đời đi với anh sao?"

"Em……" Vân Khuynh do dự một hồi, buồn bã trả lời, "Cả đời dài như thế, em chỉ muốn ban ngày và ban đêm là được."

Hoắc Nhất Hàng ngây người, sau đó lập tức cười lên, "Là anh cố chấp rồi!"

Lời nói của Vân Khuynh, đã thúc tỉnh anh, đúng rồi, cả đời dài như thế, ai cũng không thể dự đoán được sau này sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cần trân trọng gặp được nhau mỗi một ngày của ban ngày và ban đêm, có lẽ, không cẩn thận, liền có thể đầu bạc răng long với cô?

"Khuynh Khuynh, anh sai rồi, không có lần sau, được không?" Hoắc Nhất Hàng thành thật xin lỗi.

"Em rất khó chịu, tại vì anh dò thám em, không tin tưởng em." Vân Khuynh nói.

Cô biết anh sẽ không dễ dàng làm chuyện này, anh cũng đích thân nói "sợ" rồi, nhưng thấy anh đích thực rất quan tâm cô.

Nhưng không thể tại vì quan tâm cô, liền tổn thương cô chứ?

Nhưng tổn thương này còn khó chịu nhiều hơn so với cơ thể.

"Bỏ đi, em rộng lượng, không tính toán nhiều với anh!" Vân Khuynh hít mũi, không nhõng nhẽo với Hoắc Nhất Hàng nữa, "Anh đi làm chuyện của anh đi, nắm bắt thời gian làm tốt, em muốn về nước sớm."

"Được!" Hoắc Nhất Hàng hứa với cô.

Anh tít đôi mắt, lúc đầu, chỉ là làm tốt một chuyện, Lôi Hoan Ni lừa gạt anh như thế, anh lại phải thêm một chuyện phiền phức nữa.

Trong khoảng thời gian Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh bị Lôi Hoan Ni tính kế này, Giang Mạc Thần và Cố Du cũng xảy ra chút tình huống.

Sau khi lên lầu, người giúp việc dẫn hai người đến phòng ngủ, cung kính nói, "Cố tiểu thư, đây là phòng của cô."

Lại nói với Giang Mạc Thần, "Giang thiếu, phòng ngủ của ngài ở kế bên."

Giang Mạc Thần lập tức biểu hiện phản đối, "Tại sao phải sắp xếp hai phòng ngủ? Không biết tôi và Du Nhi đang yêu nhau sao? Tôi bước vào xem thử!"

Vừa nói, anh đã chui vào phòng ngủ, sơ lược nhìn qua một hồi, ánh nhìn rơi vào chiếc giường vừa đủ hai mét, hài lòng cười nói, "Uhm, phòng ngủ này không tồi, vậy bổn thiếu và Du Nhi ở căn này."

"Ai muốn cùng anh ở chung một phòng ngủ? Phòng ngủ của anh ở kế bên, cút ngay!" Cố Du cảm thấy, đã có thể dùng hai chữ "cầm thú" để hình dung Giang Mạc Thần rồi.

Anh không ngờ có thể tùy lúc tùy giờ hứng lên! Đỗ chiếc xe bên đường, làm cô lâu như thế, chân cô bây giờ vẫn còn đang rụng rời.

Cùng anh ở chung một phòng? Anh lại phát thú tính nữa thì sao?

"Tại sao, em sợ bổn thiếu?" Giang Mạc Thần lại cố ý ghé sát vào, ôm lấy Cố Du định hôn cô.

Người giúp việc thấy vậy, vội biết điều ra ngoài.

"Buông tay tôi ra, cầm thú!" Cố Du vừa kích động, liền nói cách xưng hô trong lòng với Giang Mạc Thần nói ra.

"Em nói cái gì?" Giang Mạc Thần ngây người, như là không nghe rõ, nhưng sự thật là, anh cách Cố Du gần như thế, nghe rất rõ ràng, thế là, giây tiếp theo, anh lại nhếch nụ cười ma mị lên, "Nếu như bổn thiếu nghe không nhầm, em vừa nãy nói bổn thiếu là cầm thú?"

Trong lòng Cố Du la lên "không tốt".

Ai biết, Giang Mạc Thần lại hỏi, "Em chỉ bổn thiếu ở phương diện nào cầm thú? Làm em sao? Vậy cái đó được gọi là khen ngợi!"

Khen ngợi? Anh không ngờ cảm thấy đây là khen ngợi?

Cái người này não có vấn đề sao?

Giang Mạc Thần đã đưa ra giải thích, "Đây có nghĩa là, em đối với tốc độ, độ cứng và số lần của bổn thiếu đều rất hài lòng đấy!"

"Anh……"

Cố Du tức giận "Giang Mạc Thần, gặp qua không cần sĩ diện rồi, chưa từng gặp qua không cần sĩ diện như anh đến thế! Lời mắng anh cũng nghe không hiểu, còn xem là khen ngợi? Anh không phải là kẻ ngốc chứ?"

"Đánh là tình, mắng là yêu, đánh mắng nhau mới gọi là tình yêu!" Giang Mạc Thần thể rằng phát huy tác phong không cần sĩ diện đến cùng.

Cố Du, "……"

"Giang Mạc Thần, tôi có thể hỏi anh, anh tại sao lại nhất định bám lấy tôi như thế?"

"Anh xem thử tôi, thân cao chưa đến một mét bảy, thể trọng vượt qua 120, không có ngực cũng không có mông, mắt lại nhỏ, mũi lại xẹp, miệng lại to, răng lại lệch, ra không được phòng khách, cũng vào không được nhà bếp, cả người không có chút ưu điểm nào, anh không cảm thấy yêu tôi, có tổn thất đến danh tiếng tốt Vinh Thành Giang thiếu của anh sao?"

"Hay là như vậy, anh giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi đi, trước đó chúng ta bất kể xảy ra chuyện gì, đều một nét bút xóa hết, anh coi như chưa từng gặp qua người tồi tệ như tôi thế này, tôi ngày sau bất kể ở nơi đâu gặp được anh cũng tìm cách vòng đường đi, được chứ?"

Cố Du cũng không còn cách nào, vì muốn rời khỏi "cầm thú" lớn Giang Mạc Thần này, đã không tiếc tự chê bai mình.

Giang Mạc Thần vẫn đúng là tỉ mỉ quan sát Cố Du một hồi.

Thân cao chưa đến một mét bảy?

Anh cao một mét tám năm, nhưng cô chỉ lùn hơn anh nửa cái đầu, một mét bảy có dư chút được chứ?

Thể trọng vượt quá 120? Anh đâu phải chưa ôm qua cô, nhẹ như là lông vũ vậy, căn bản là không thể có 120, đoán là ngay cả 90 cũng không có.

Không ngực cũng không mông? Xem cảm giác tay của anh là giả sao?

Còn chuyện khác thì……

"Không sao, bổn thiếu thích kiểu người không thích đề cao bản thân như em, không ngực không chân kì cục xấu xí, bổn thiếu không cần em ra phòng khách, càng không cần em phải vào nhà bếp, em chỉ cần ngoan ngoãn đợi gả cho bổn thiếu, dưỡng tốt cơ thể, mỗi ngày cho bảo bối của bổn thiếu ăn no là được rồi!"

Vừa nói, ánh nhìn của anh còn cố ý ám chỉ hướng xuống dưới.

Cố Du nhìn theo ám chỉ của anh nhìn xuống, nhìn thấy đã có vật gì đó phồng như dù lên, sắc mặt trầm hẳn xuống, đẩy Giang Mạc Thần ra, "Cầm thú!"

Cô quay lưng đi về phía phòng tắm, một khuôn mặt đỏ bừng.

Âm thanh của Giang Mạc Thần vang lên từ đằng sau, "Du Nhi, em muốn đi tắm sao? Đúng lúc, bổn thiếu cũng cảm thấy vận động xong cơ thể có chút nhớt nhớt, đại khái là nguyên nhân ra sức nhiều mà đổ mồ hôi, bổn thiếu cùng em tắm nhe……"

163. Chương 163

63163.

Cố Du hận không thể 1 chân đá Giang Mạc Thần ra, nếu cô có thể bướng bỉnh không cần kiêng kị, chỉ dựa theo tính cách và sở thích của bản thân.

Nhưng đáng tiếc là cô không thể! Giang Mạc Thần nhìn có vẻ phong tình lãng mạn, nhưng đôi lúc anh biểu hiện rất nghiêm túc và lạnh lùng khiến cô biết anh không phải là người dễ tính, cô không dám cá là Giang Mạc Thần có đối phó với Cố gia hay không.

Cô chỉ có thể tạm thời chịu đựng sự "lộng quyền" của Giang Mạc Thần.

Nhưng cô không biết, tính khí nóng nảy của mình có thể nhịn được Giang Mạc Thần bao lâu!

Cố Du cảm thấy ủy khuất, ủy khuất khiến cô tức giận, cho nên mấy bước sau cô chạy vào phòng tắm, không đợi Giang Mạc Thần đi vào, cô đã "ầm" 1 tiếng đóng cửa lại!

Sau đó, cô nhảy chanh chóng đến phòng tắm, mở vòi sen thật mạnh, như vậy, dù cho Giang Mạc Thần ở bên ngoài nói gì, cô cũng coi như không nghe.

Giang Mạc Thần chạy đến cửa phòng tắm, bị nhốt ở ngoài, bên trong còn có tiếng nước chạy rất nhanh, anh lập tức ngây người ngoài cửa, sau đó, quay người, dựa lên cửa, miệng giương lên độ cong thể hiện sự vui vẻ.

Vật nhỏ tinh ranh này, sợ anh nhân cơ hội làm gì cô sao?!

Nhìn anh, thật sự hung dữ đến vậy sao?

Hung dữ đến nổi vừa mới hành hạ cô 1 lúc, lại muốn tiếp tục bổ nhào lên cô?

Thực tế, chuyện làm trên xe, trong lòng anh cảm thấy có chút áy náy, vật nhỏ này có độc, mới chạm vào đã không khống chế được bản thân, nhưng dù anh có "cầm thú" hơn nữa, cũng sẽ không không quan tâm đến cơ thể và cảm nhận của cô, anh vừa tính đi vào theo, thực ra là muốn coi cơ thể cô có chỗ nào bị anh làm tổn thương rồi, phải biết, lần trước anh cũng bị dọa.

Nhưng mà, vật nhỏ này còn có sức đóng sầm cửa, còn có thể động não muốn trốn thoát anh, có lẽ không có chuyện gì lớn.

Cũng là không nên ép vật nhỏ quá mức, sẽ dọa đến người cũng chạy mất...

Nghĩ xong, Giang Mạc Thần đi đến sofa bên giường, nằm xuống.

Thời gian này, anh vẫn chưa nghỉ ngơi quá, toàn thân vừa mới thả lỏng, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Cố Du ở trong nhà tắm rất lâu mới ra, tưởng không tránh được "quấy nhiễu" của Giang Mạc Thần, lại thấy anh quy củ nằm trên sofa ngủ.

Rõ ràng giường ở kế bên, anh lại ngủ sofa?

Không lẽ, anh thật sự không ý muốn tiếp tục "quấy nhiễu" cô? Là cô nghĩ nhiều rồi?

Cô nhìn bộ dạng ngủ say của Giang Mạc Thần, có chút hoang mang.

Giang Mạc Thần trước giờ đều được gán mác là "thế hệ trẻ giàu có", "thẳng tính", "phong lưu không kiêng kị", "cả đời kiêu ngạo" vân vân, nhưng nếu bỏ hết những cái mác đó, cũng chỉ là 1 người đàn ông bình thường không khác biệt, tính anh rất rộng lượng, có giá trị cao, đối với người nhà rất tốt (như là Vân Khuynh), đối với anh em bạn bè cũng rất tốt(như là Hoắc Nhất Hàng), tuy thường xuất hiện cùng 1 số minh tinh trong các loại tiệc, chương trình khác nhau, nhưng không hề có thị phi, phong lưu nhưng không bừa bãi, có tiền có thế nhưng không khoe khoang, với lại, hình như cũng không nghe nói anh làm chuyện xấu.

Với lại, anh thường xuất hiện ở những chỗ làm công ích, mấy năm trước trận động đất ở Tinh Thành, anh còn đi làm tình nguyện, nếu không phải những người phụ nữ hâm mộ anh phát hiện, cũng không ai biết Giang thiếu của Vinh Thành lại chạy đến nơi đó, nghe nói, anh còn cứu 30 người hơn…

Nghĩ như vậy, sự tức giận của Cố Du đối với Giang Mạc Thần giảm đi rất nhiều.

Nhưng cô thật sự không hiểu, người đàn ông này rốt cuộc tại sao cứ bám dính không chịu buông tha cho cô?

Thời tiết này ở thành phố c, vì gần biển, nhiệt độ không được tính là cao, lúc ngủ không đắp chăn, đương nhiên dễ cảm, hoặc là sẽ cảm thấy lạnh, Giang Mạc Thần khẽ nhíu mày, cuộn người lại.

"Lạnh sao?" Cố Du tự nói 1 câu, lập tức quay người, lấy chăn trên giường, đắp lên người Giang Mạc Thần.

Sau khi đắp xong, cô mới ý thức được bản thân làm gì, sắc mặt thay đổi.

Tại sao mình là quan tâm người đàn ông này? Không! Cầm thú!

Tên cầm thú này cưỡng ép cô không phải 1 lần, cô còn quan tâm hắn ngủ có lạnh không? Dây thần kinh trên não cô đặt sai chỗ rồi sao hay là có chứng thích bị ngược đãi?

Cố Du cảm thấy có chút phiền muộn, đưa tay qua, muốn lấy chăn lại, nhìn thấy lông mày đã kéo ra của Giang Mạc Thần, cuối cùng không lấy nữa.

Cơ thể cô cũng rất mệt mỏi đau nhức, nghĩ nghĩ, dứt khoát mặc đồ lên giường, kéo 1 cái chăn khác ra, bịt kín bản thân lại, không lâu sau liền ngủ.

Đợi hô hấp của cô đều đều, Giang Mạc Thần nằm trên sofa mới mở mắt ra.

Trước đó quả thật anh có ngủ, nhưng lúc Cố Du đi ra anh liền biết, thính lực của anh rất tốt, cảnh giác cũng rất cao, dù sao đây cũng không phải Vinh Thành, còn ở trên địa bàn của Lôi gia, Lôi Đông Hãn là người lớn lên trong tối, ai biết hắn có âm mưu gì nữa không?

Cố Du đứng trước mặt anh, với lại xác định trong phòng không có người thứ 3, anh mới thả lỏng.

Nhưng đột nhiên muốn xem xem phản ứng của Cố Du, liền tiếp tục giả ngủ.

Không ngờ, cô vậy mà đắp chăn cho anh, vật nhỏ này, quả nhiên là cô nương có tấm lòng lương thiện.

Nha đầu ngốc, quá mềm lòng, nhưng sẽ bị anh ăn đến chết đó!

- —

Vân Khuynh về phòng, liền nhận điện thoại của Tống Tây Hoa.

Hoàn cảnh bên kia điện thoại hình như rất ồn, Vân Khuynh nhíu mày: "Tây Hoa? Anh ở đâu? Sao không nói chuyện?"

"Vân Vân, tin em an toàn, Hoắc Nhất Hàng đã nói anh biết, cuối cùng anh cũng yên tâm, nhưng anh vẫn muốn nói lời xin lỗi với em, nếu anh không để Tống Nhan mang điện thoại của mình đến tìm em, em chắc cũng không lơ là mở cửa cho Dương Liễu, cũng sẽ không … chịu nhiều cực khổ như vậy… là anh không tốt."

Giọng Tống Tây Hoa buồn bã, còn có chút khàn khàn, nghe vào, trạng thái rất không tốt.

"Tây Hoa, anh đừng nói vậy, chuyện lần này, là em không đủ cảnh giác, không liên quan đến anh, với lại, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, anh như vậy với em, không phải xem em như người ngoài sao?

Bây giờ em rất tốt, cơ thể cũng phục hồi kha khá, anh không cần lo, Nhất Hàng nói rồi, bọn em khoảng ngày mốt là có thể về nước, em còn tính để anh giúp em tổ chức hôn lễ nữa!" Vân Khuynh tưởng, Tống Tây Hoa chỉ quá lo cho cô, mới nói vậy, cho nên gấp gáp khiến anh yên lòng.

Ai ngờ, Tống Tây Hoa lập tức nói: "Vân Vân, sao anh có thể không quan tâm, em biết không, trước giờ em đều không biết, từ lúc anh gặp em đến nay, anh chỉ…chỉ thích em, nhiều năm như vậy, em đều là tồn tại trân quý nhất trong lòng anh, anh trơ mắt nhìn em kết hôn với Lục Văn Bân, bây giờ, lại trơ mắt nhìn em gả cho Hoắc Nhất Hàng, anh rất khó chịu em biết không? Nỗi khổ trong lòng anh, em biết không? Anh thật sự muốn là người đàn ông đứng kế bên em, em biết không? Vân vân, tại sao em không hề cảm nhận được chút tình cảm anh dành cho em chứ? Tại sao lựa chọn của em vĩnh viễn không phải là anh chứ? Tại sao em…"

Sau đó Tống Tây Hoa còn nói gì đó, Vân Khuynh không nghe thấy, giọng anh ngày càng nhỏ, còn mang theo nghẹn ngào, đôi khi còn truyền lại tiếng nuốt "ực ực", khiến Vân Khuynh xác định được anh đang uống rượu, mà còn rất say nữa.

Đầu Vân Khuynh có chút rối, Tây Hoa thích cô?

Sao có thể chứ?

Phải biết, bọn họ luôn là bạn, nói chính xác hơn, là bạn bè tin tưởng tuyệt đối, không gì không nói với nhau.

Những năm nay, cô luôn xem Tống Tây Hoa là bạn thân, là đàn anh.

Nhưng anh lại nói từ lúc mới gặp cô đã thích cô rồi?

Nếu như vậy, sao trước đây anh không nói?

Trên thực tế, Tống Tây Hoa đối với Vân Khuynh rất tốt, cô không lẽ không nghi ngờ tình cảm của anh đối với cô, nếu anh nói ra, cô nhất định tin tưởng hoàn toàn, nhưng Tống Tây Hoa trước giờ không bộc lộ tình cảm của mình, hoài nghi của cô cũng dần mất đi.

Hoàn toàn biến mất là khi, cô không chắc ăn có nên gả cho Lục Văn Bân không, cô gọi cho anh, nói anh cô chuẩn bị gả cho Lục Văn Bân, cũng nói rõ lý do — cô và Lục Văn Bân không có tình cảm, chỉ là muốn thoát khỏi Vân gia, muốn được thả lòng, yên tĩnh mà sống.

Lúc đó, nếu anh phản đối cô gả cho Lục Văn Bân, hoặc là tỏ tình là anh thích cô, cô có lẽ sẽ không gả, dù cho lúc đó tin tức đã được tung ra, nhưng đó không phải ý của cô, nếu cô thật sự không muốn gả, không ai ép cô được.

Suy nghĩ của cô là, nếu Tống Tây Hoa chịu chung đường với cô, cô đương nhiên không chút do dự lựa chọn Tống Tây Hoa, ít nhất, cô đối với Tống Tây Hoa có tình cảm, không có tình yêu, cũng có tình bạn, có tình thân, sau hôn nhân không thể ngọt ngào, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, sống hòa hợp.

Nhưng Tống Tây Hoa chỉ im lặng vài giây, biểu thị đối tượng kết hôn của cô không sai.

Cho nên, cô cảm thấy suy nghĩ bản thân quá ích kỷ, cô không cần tình yêu, không lẽ Tống Tây Hoa cũng không cần sao? Anh đối với cô tốt như vậy, cô lại ích kỷ như vậy, thực sự không thỏa đáng, hơn nữa, Tống Tây Hoa là người đơn giản, cô không muốn kéo anh vào sự việc rối rắm của Vân gia.

Sau khi suy đi nghĩ lại, cô gả cho Lục Văn Bân…

Nhưng bây giờ Tống Tây Hoa lại nói với cô, trơ mắt nhìn cô gả cho Lục Văn Bân, anh rất khó chịu? Trong lòng rất khổ?

Vân Khuynh dở khóc dở cười.

Nếu là trước đây, cô biết được tâm ý của Tống Tây Hoa, cô nhất định không chút do dự ở bên anh, nhưng bây giờ, mọi thứ thay đổi.

Cô đã ly hôn với Lục Văn Bân, cô đã thoát khỏi cuộc sống phức tạp đen tối, quan trọng nhất là, cô đã có người cô yêu, cô biết cảm giác thích với yêu, tất cả những thức này, đều là Hoắc Nhất Hàng ban cho cô.

Cô đã quyết định, cùng với Hoắc Nhất Hàng tiếp tục bước đi.

Cho nên, cô cũng không thể hồi đáp lại tâm ý của Tống Tây Hoa.

Âm thanh bên kia điện thoại dừng lại, lòng Vân Khuynh chua xót, lâu sau, mới áp chế sự khó chịu xuống, bình thản nói: "Tây Hoa, thật xin lỗi, em luôn không biết tình cảm của anh, em…."

164. Chương 164

Nói được nửa, Vân Khuynh không biết nên nói gì.

Cô không có kinh nghiệm từ chối người khác, hơn nữa, người bên kia điện thoại, cũng là người rất quan trọng trong đời cô.

Bên kia điện thoại không còn tiếng của Tống Tây Hoa nữa.

Hoặc là, anh đã say rồi? Ý thức không còn tỉnh táo?

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh lập tức hỏi: "Tây Hoa, anh nói em biết, bây giờ anh ở đâu? Em cảm thấy anh đang ở ngoài?"

Bên kia điện thoại không có tiếng động.

Vân Khuynh đợi 1 chút, có chút căng thẳng, vừa muốn nói tiếp, lại nghe tiếng của Tống Nhan.

"Tây Hoa tiên sinh, anh tỉnh tí. Sao anh uống thành thế này?"

"Anh ấy uống bao nhiêu rượu?" Lời này, chắc là hỏi người khác.

"Xin lỗi, tôi không biết, sau khi anh ấy ngồi xuống, vẫn luôn uống…"

“Được, tôi trả tiền, có thể phiền anh kêu 2 người đến, giúp chuyển anh ấy lên xe?”

“Được, thưa cô.”

Điện thoại truyền lại tiếng ồn ào, sau đó, Tống Nhan phát hiện Tống Tây Hoa đang nói điện thoại, nhìn tên, là “Vân Vân”.

Vân Vân? Không lẽ là Vân Khuynh.

Cô thám tính cầm điện thoại lên, hỏi 1 câu: “Xin hỏi, là Vân Khuynh tiểu thư sao?”

“Là tôi!” Vân Khuynh đáp: “Cô là trợ lý của Tây Hoa?”

“Đúng vậy.” Đột nhiên Tống Nhan trở nên căng thẳng, phải biết, bên kia điện thoại là người Tống Tây Hoa thích, bọn họ vừa nói gì qua điện thoại nhỉ? Cô có làm phiền cuộc trò chuyện của họ không?”

“Ngại quá, Vân Khuynh tiểu thư,” Nghĩ nghĩ, Tống Nhan cẩn thận nói: “Tôi không biết có làm phiền cô và Tây Hoa tiên sinh nói chuyện không, tôi chỉ thấy Tây Hoa tiên sinh say đến không còn ý thức, muốn đưa anh ấy về, tôi … tôi và Tây Hoa tiên sinh không có gì đâu, cô đừng hiểu lầm.”

Câu cuối, Tống Nhan nói, trong lòng đau đớn.

Cô biết, Tống Tây Hoa thật sự không muốn cưới cô, nói đến kết hôn, hoặc là chỉ muốn có trách nhiệm với đứa con trong bụng cô, nhưng anh vừa nói lời đó, liền chạy đi bar uống đến không biết trời đất, có thể thấy được, anh thật sự không có chút tâm ý với cô…

Cô rất khó chịu, nắm chặt điện thoại, cơ thể run rẩy, nói với Vân Khuynh, đầy tự ti.

Nhưng cô càng nói như vậy, Vân Khuynh càng cảm thấy kỳ lạ.

Vân Khuynh đối với tên “Tống Nhan” không lạ, chỉ vì, cô là người duy nhất Tống Tây Hoa đưa từ Vân thị qua công ty mới, với lại, lần trước, Tống Tây Hoa còn đưa điện thoại của anh cho Tống Nhan để đến Quân Tì sơn trang tìm cô, điều này chứng mình, Tống Nhan và Tống Tây Hoa có tí quan hệ gì đó.

Cho nên trước đây, cô thậm chí cảm thấy vui cho Tống Tây Hoa — cuối cùng anh cũng tìm được người phụ nữ đi bên cạnh mình.

Tuổi anh cũng không nhỏ, cũng nên hẹn hò đàng hoàng, kết hôn sinh con rồi.

"Tống tiểu thư, xin chào, cô không cần giải thích." Vân Khuynh cố gắng dùng giọng được ôn hòa thân thiết nhất: "Tôi nghe Tây Hoa nói về cô, anh ấy nói cô là cô gái không tệ, bây giờ cô và Tây Hoa ở bar sao?"

"Đúng, trung tâm thành phố Mị Ảnh, là tài xế của Tây Hoa tiên sinh nói tôi biết, anh ấy… rất lo lắng cho cô, tâm trạng rất xấu, nên mới…."

"Là tôi khiến mọi người lo lắng rồi." Vân Khuynh có chút hổ thẹn: "Tống tiểu thư, phiền cô đưa Tây Hoa về, nếu có thể, phiền cô chăm sóc cho anh ấy được không?"

"Được." Tống Nhan đáp ứng liền, ngữ khí của Vân Khuynh, khiến lòng cô thả lỏng 1 tí.

Thái độ và ngữ khí của 1 người dù cách đại dương truyền đến, cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của 1 người, Vân Khuynh rộng lượng vô tư, cô còn hoài nghi Vân Khuynh và Tống Tây Hoa đang nói chuyện gì không đáng nói, là lòng dạ cô hẹp hòi.

Để điện thoại xuống, lòng Vân Khuynh phức tạp, cô không biết sau khi quay về, nên đối mặt với Tống Tây Hoa như thế nào.

Hoắc Nhất Hàng đi vào, thấy cô buồn bã, đi lên trước ngồi kế bên cô, thuận tay ôm cô vào lòng: "Khuynh Khuynh, còn đang tức giận sao?"

Vân Khuynh lắc đầu.

"Vậy ai khiến em tức giận?"

Vân Khuynh vẫn lắc đầu.

Thấy cô cầm điện thoại, Hoắc Nhất Hàng nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Mới gọi điện với ai?" Không phải Lôi Hoan Ni có số của Khuynh Khuynh rồi chứ?

"Tây Hoa gọi." Vân Khuynh thành thực trả lời: "Anh ấy… đi bar uống rượu, uống say rồi, nói với em vài chuyện."

"Uhm," Hoắc Nhất Hàng trở nên nghiêm túc: "Tỏ tình với em rồi?" Đây là câu hỏi, ngữ khí là chắc chắn.

Vân Khuynh bất ngờ ngẩng đầu: "Hoắc Hàng, anh…anh sao biết anh ấy tỏ tình với em."

"Anh ấy thích em, lần đầu nhìn anh liền biết," Hoắc Nhất Hàng không che giấu: "Mạc Thần cũng biết, người hơi thân với em và Tống Tây Hoa chắc đều biết."

"Nhưng em không biết." Sắc mặt Vân Khuynh có chút không tốt: "Em luôn xem anh ấy là bạn, như đàn anh, em không biết bao nhiêu năm này anh ấy luôn … có tình cảm đó với em."

"Thực ra, chắc em cảm nhận được, trên đời này, vốn không có tình bạn đơn thuần giữa nam và nữ, 1 người đối tốt với em vô điều kiện, hoặc là vì ân, hoặc là vì tình." Hoắc Nhất Hàng nói: "Tình yêu vốn ích kỷ, anh không biết tại sao Tống Tây Hoa lại không nói em biết tâm ý của mình, nhưng anh ấy không nói, thì đừng trách anh, anh thừa nhận sau khi thích em, anh dùng vài kế nhỏ với anh ta, ví dụ như gửi hình sổ đăng kí kết hôn cho anh ta, ví dụ cố tình thân mật với em trước mặt anh ta, đó là vì anh ta quan trọng đối với em, mà anh ta, cũng quang minh lỗi lạc."

Hoắc Nhất Hàng vốn không phải người hay giấu diếm, anh sớm nghĩ đến nếu 1 ngày Tống Tây Hoa tỏ tình với Vân Khuynh, anh sẽ công khai nói với Vân Khuynh 1 cách đàng hoàng.

Vân Khuynh ngây người lập tức, mới nói: "Trước đây, em có chút cảm tình, cho nên trước khi kết hôn với Lục Văn Bân, em hỏi anh ấy, em còn nghĩ nếu anh ấy đồng ý chung đường với em, em sẽ không gả cho Lục Văn Bân, nhưng anh ấy không nói gì, em mới cảm thấy anh ấy không có tình cảm với em, chẳng qua là lúc đi học em có giúp bà của anh ấy 1 lần, bà của anh ấy thích em, với lại lúc đi học em và anh ấy giúp đỡ lẫn nhau, anh ấy mới xem em là bạn, đối tốt với em."

Trong lòng Hoắc Nhất Hàng khẽ trầm xuống, cô đã từng nghĩ đến việc chung sống với Tống Tây Hoa?

Đứng ở lập trường của anh, đây quả thật là may mắn, bởi vì Vân Khuynh là người trọng tình nghĩa, nếu cô ấy thật sự chung sống với Tống Tây Hoa, Tống Tây Hoa không có khả năng tổn thương cô ấy, vậy mà, cô ấy sẽ tiếp tục đến cuối đời với Tống Tây Hoa, cũng không có cơ hội cho Hoắc Nhất Hàng anh…

Duyên phận là thứ rất kỳ diệu, không bắt lấy, sẽ bị vụt mất, Tống Tây Hoa yếu đuối trên tình trường, khiến cho anh ta và Vân Khuynh bỏ lỡ nhau, may mà trước đây anh quyết định kịp thời, đứng bên Vân Khuynh.

Nghĩ đến đây, lòng Hoắc Nhất Hàng có chút hoảng, anh ôm chặt Vân Khuynh, nói: "Khuynh Khuynh, bây giờ em nghĩ thế nào?"

Không đợi Vân Khuynh trả lời, anh nói thêm 1 câu: "Anh không quan tâm, là Tống Tây Hoa tự không có dũng khí nói sớm với em, anh ta bỏ lỡ, bỏ lỡ cũng bỏ lỡ rồi, bây giờ em là của anh, trong lòng em cũng có anh, anh không cho phép em vì tình cảm trước đây với anh ta, mà có ý nghĩ gì với anh ta."

Vân Khuynh trầm mặc vài giây, như đang đáp lại Hoắc Nhất Hàng, cũng như tự nói mình nghe: "Đúng vậy, bỏ lỡ là bỏ lỡ, em đối với Tây Hoa, cũng không có gì đáng hổ thẹn, em sẽ tiếp tục xem anh ấy bạn tốt duy nhất, là đàn anh là người thân, nhưng tình cảm nam nữ thì em không thể đáp trả được. Anh yên tâm, em đối với anh ấy, ở phương diện đó không có tâm ý gì cả, anh…đừng cảm thấy không vui."

"Anh không có không vui." Hoắc Nhất Hàng nói: "Ngược lại, em có thể nói anh nghe chuyện này, anh càng cảm thấy chắc chắn, phía Tống Tây Hoa, em cũng không cần quá lo lắng."

“Em còn nhớ lần trước Lục Văn Bân, Dương Liễu cùng với Vân Bính Hoa và Tô Tương tính kế em không?”

“Đương nhiên nhớ, lúc đó bọn họ bỏ thuốc vào cafe, khiến cho em toàn thân đều không còn sức.”

“Ừ, Tống Tây Hoa uống ly của em, ly đó là thuốc kích dục, thuốc rất mạnh, cho nên, sau khi Tống Tây Hoa về, cũng có phát sinh quan hệ với 1 cô gái, sau khi anh điều tra cô gái đó, biết là gia thế trong sạch, tính cách cũng tốt, vừa mới điều tra được cô gái đã mang thai…”

“Tống Nhan?” Vân Khuynh lập tức nghĩ đến tên này.

“Đúng, chính là Tống Nhan,” Hoắc Nhất Hàng nói: “Mẹ của cô ấy bệnh, cô ấy buồn nên đi bar mua rượu, được Tống Tây Hoa cứu, sau đó đi theo Tống Tây Hoa, em biết Tống Tây Hoa cũng là đàn ông có trách nhiệm, anh ta chắc là chuẩn bị chịu trách nhiệm với Tống Nhan và đứa con, cưới Tống Nhan về làm vợ, nhưng làm không cam tâm vì chưa nói rõ tâm ý của mình với em, mới mượn rượu lấy dũng khí, nói bí mật trong lòng cho em nghe.”

“Anh cảm thấy Tống Nhan và Tống Tây Hoa rất hợp, với lại, không có nghi ngờ gì, Tống Nhan hâm mộ Tống Tây Hoa, nghe nói, nữ theo đuổi nam, chỉ cần qua 1 tầng cát (nghĩa là rất dễ dàng), có thể sau khi họ kết hôn, Tống Tây Hoa có thể nghĩ thông sớm hơn, đây chưa chắc là không phải là 1 mối lương duyên.”

Hoắc Nhất Hàng tuy người cảng c, nhưng chuyện của Vinh Thành anh vẫn biết rõ, đặc biệt là đối với tình địch Tống Tây Hoa, đương nhiên sẽ đặc biệt chú ý hơn 1 chút.

Anh điều tra Tống Nhan, cũng muốn xem người phụ nữ này có thích hợp với Tống Tây Hoa không, nếu Tống Tây Hoa có thể chung sống với Tống Nhan, uy hiếp đối với anh sẽ ít rất nhiều… cũng như bản thân vừa nói, trên phương diện tình cảm, anh là người đàn ông ích kỷ nhỏ mọn, anh không thích bất kỳ ai nhòm ngó người anh yêu.

Nghe Hoắc Nhất Hàng nói như vậy, trách nhiệm trong lòng Vân Khuynh giảm đi 1 chút: “Vậy đợi chúng ta về Vinh Thành, mời Tống Nhan về làm khách, em tìm hiểu cô ấy, em cũng hy vọng Tây Hoa sống tốt.”

“Được” Hoắc Nhất Hàng rộng lượng gật đầu.

Tối hôm đó, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, Cố Du và Giang Mạc Thần đều ngủ rất ngon, bên cạnh có người ấm áp, đến giấc mơ cũng rất đẹp.

Nhưng sáng ngày hôm sau, lại xảy ra chuyện…

165. Chương 165

Trời mờ mờ sáng.

Đã đến rất nhiều người của Lôi gia, 3 tầng bên trong 3 tầng bên ngoài bao vây lấy biệt thự.

Hoắc Nhất Hàng là người rất cảnh giác, lập tức phản ứng lại, ở nơi người khác có lợi thế thì lúc nào cũng phải chuẩn bị phản kích, trong 1 lúc, súng dài súng ngắn đều có, trên lầu còn có vài cây pháo, 1 trận thực chiến, hình như cứ chạm là sẽ nổ!

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần biết tin, cũng có chút ngạc nhiên.

Lôi gia thực sự dám khai hỏa?

Lôi Đông Hãn không sợ lưỡng bại câu thương, bị thế lực bên thứ 3 nhân cơ hội vào, khiến cho Lôi gia hoàn toàn biến mất trên thế giới này?

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần mất đi thế lực còn có kinh doanh, chỉ cần không chết, trở về Vinh Thành cái gì cũng có, nhưng Lôi gia 1 khi thất bại, thì thật sự mất tất cả, Lôi Đông Hãn thật sự dám cá lớn như vậy?

"Anh Hoắc, tên Lôi Đông Hãn này gấp rồi, nhìn tình hình mà xử lý, hắn lại bị Lôi Hoan Ni thuyết phục rồi, muốn động tay động chân với chúng ta! Anh kêu em gái dẫn nha đầu trốn trước? Đợi lát khai chiến, súng đạn không có mắt."

Giang Mạc Thần gấp gáp xông với phòng ngủ của Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh, thấy hai người còn chưa mặc đồ xong (đương nhiên cũng không đến nỗi nhìn thấy được gì), lập tức quay người lại, đưa lưng về bọn họ nói.

"Như vậy cũng được" Hoắc Nhất Hàng gật đầu.

Vân Khuynh ngược lại nắm chặt tay Hoắc Nhất Hàng: "Không, em không trốn, em đi cùng anh!"

Thấy sự gấp gáp trên mặt Giang Mạc Thần và sự nghiêm túc của Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh biết sự việc lần này nhất định rất nguy hiểm, nhưng chuyện còn nguy hiểm hơn cô cũng vượt qua, bây giờ cô không muốn rời xa Hoắc Nhất Hàng dù cho 1 phút.

"Khuynh Khuynh, nghe lời, lần này quá nguy hiểm, em đi đến phòng an toàn, đợi anh và Mạc Thần giải quyết xong liền qua, được không?" Hoắc Nhất Hàng cũng không đồng ý cho Vân Khuynh đi theo bản thân.

Tuy anh sớm chuẩn bị tốt tinh thần bị Lôi gia vây đánh, nhưng Giang Mạc Thần nói không sai, súng đạn

không có mắt, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm Vân Khuynh bị thương thì sao?

Cơ thể cô mới hồi phục chút, anh không hy vọng cô lại bị thương!

Vân Khuynh ngược lại ôm chặt tay Hoắc Nhất Hàng không buông: "Không được! Chính bởi vì nguy hiểm, em mới nhất định đi theo anh, Nhất Hàng, em không sợ chết, chỉ sợ không thể chết cùng anh."

Theo Vân Khuynh nghĩ, chỉ cần liên quan đến súng, thì sẽ liên quan đến "chết", lúc này, cô càng nhớ rõ cảm giác bất lực ở dưới khoang thuyền.

Đối với cô, Hoắc Nhất Hàng là người quan trọng nhất, giờ đây, cô không có vướng bận gì, chỉ muốn ở bên anh.

Hoắc Nhất Hàng ngây người 1 chút, câu cuối cùng Vân Khuynh nói, biểu lộ tâm ý của cô, trong khoảnh khắc sinh tử nói ra, đặc biệt đáng quý!

Lòng anh mềm mại, quay lại ôm lấy cô: "Được! Em mặc áo chống đạn, em đi theo anh!"

Giang Mạc Thần còn muốn nói gì đó, thấy mặt không chút sợ hãi của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, liền im miệng.

Trời sáng rất nhanh, sau khi Hoắc Nhất Hàng chuẩn bị xong, mang theo Vân Khuynh, cùng Giang Mạc Thần, đi ra ngoài.

Cách 2 cánh cổng lớn, Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh, Giang Mạc Thần đứng bên trong cửa bên đây, Lôi Đông Hãn và Lôi Hoan Ni đứng bên kia cửa.

Hoặc vì đợi quá lâu, Lôi Hoan Ni còn mang 1 cái ghế qua, ngồi lên đó.

"Hoắc Nhất Hàng, anh dám nhân cơ hội tôi không ở nhà, lén vào phòng sách, xem lén chuyện cơ mật của Lôi gia, anh tự xưng là Quân tiên sinh, nhưng quân tử ở chỗ nào? Rõ ràng là hành động của tiểu nhân!" Lôi Đông Hãn tay cầm súng, cao giọng mắng: "Hoắc Nhất Hàng, Giang Mạc Thần, trước đây các người tìm Lôi gia hợp tác, nể thái độ được xem là chân thành của các người, tôi rộng lượng bỏ qua cho các người, nhưng các người đã cứu được người, lại được nước lấn tới, muốn làm chuyện bất lợi với Lôi gia! Các người thật sự tưởng là, Lôi Đông Hãn tôi không dám khai hỏa với các người sao.

Đừng quên, rồng mạnh đến đâu cũng khó áp chế rắn địa phương (ý là dù mạnh nhưng không phải địa bàn của mình cũng khó thắng), Lôi gia chúng tôi, từ trước đến giờ không phải rắn, mà ở thành phố c là rồng thật sự! Ở địa bàn của Lôi gia, các người dám làm xằng bậy, tôi khiến các người có đi không có về!"

"Anh," Lôi Hoan Ni nghe lời của Lôi Đông Hãn, lập tức căng thẳng: "Anh đáp ứng em, không đưa anh

Nhất Hàng vào chỗ chết, anh đừng không giữ lời!"

Tối qua, sau khi Lôi Đông Hãn về Lôi gia, rất nhanh phát hiện phòng sách của bản thân bị người động qua, mới đầu còn tưởng là Lôi Hoan Ni chạm với, dù sao, các cơ quan của phòng sách đều không bị động chạm qua, ngoài anh ra, người biết tất cả cơ quan đó, chỉ có Lôi Hoan Ni.

Không lẽ, em gái bướng bỉnh của bản thân lại gây ra chuyện gì phiền phức rồi? Nhưng nó động với cơ mật của Lôi gia làm gì? Đem đi lấy lòng ai?

Ai này, không chút nghi ngờ là Hoắc Nhất Hàng!

Nếu đoán đúng, Hoắc Nhất Hàng đó có ý đồ không tốt đối với Lôi gia.

Cho nên, hắn lập tức hỏi Lôi Hoan Ni, Lôi Hoan Ni ngập ngừng nói mời Hoắc Nhất Hàng qua đây rồi, trong lòng hắn đã hiểu!"

8 phần là đứa em luôn khiến người ta lo lắng của anh không thể buông tay Hoắc Nhất Hàng, lừa người khác qua đây tính làm gì đó, kết quả không thành, còn khiến Hoắc Nhất Hàng cắn ngược lại, lấy được nhiều bí mật của Lôi gia!

Lôi Đông Hãn tức đến xanh mặt, giáo huấn Lôi Hoan Ni 1 hơi, tập hợp thủ hạ của Lôi gia, vây đánh biệt thự của bọn người Hoắc Nhất Hàng.

"Nhớ kĩ, đây là lần cuối anh giúp em, nếu lần này thất bại, em bỏ cuộc đi!"

Lôi Đông Hãn như đang nói với Lôi Hoan Ni.

Lôi Hoan Ni không quá hiểu ý của Lôi Đông Hãn, nhưng chỉ anh nói giúp cô. cô đã rất vui rồi, đây biểu hiện cô còn hy vọng!

"Anh Nhất Hàng, anh đừng căng thẳng, anh em nói anh lấy thứ gì đó từ phòng sách, anh chỉ cần trả lại nó cho anh em!" Lôi Hoan Ni cũng cao giọng nói với Hoắc Nhất Hàng: "Nhưng mà, thứ đó có lẽ anh đã xem qua, cho nên, anh chỉ có thể ở lại Lôi gia rồi! Anh…anh hiểu ý em không?"

"Chính là, chỉ cần anh chịu cưới em, thành người của Lôi gia, những bí mật đó cũng không được xem là lộ ra cho người ngoài, anh em cũng sẽ không làm phiền anh nữa."

"Ừ, thì ra bày thế trận này, cũng chỉ vì đứa em của mình sao? Nếu đã vì đứa em của mình, thì Giang Mạc Thần tôi cũng phải lên trước nói vài câu!" Giang Mạc Thần nói, quả nhiên đi lên vài bước, nói với mấy người đứng trước cửa, mở cửa ra.

Mấy người đó quay đầu nhìn Hoắc Nhất Hàng, Hoắc Nhất Hàng lạnh giọng: "Nghe Giang thiếu!"

Cửa lớn bên đó theo đó mở ra.

Lôi Đông Hãn thấy vậy, cũng dặn dò: "Mở cửa ra!"

Người ta đã có động thái, anh không dám mở cửa không phải thể hiện Lôi gia hèn nhát sao?

Sau khi hai cánh cửa nặng nề mở ra, tư thế đối đầu càng hiển nhiên.

Giang Mạc Thần nhếch miệng cười, ngữ khí khinh thường: "Tôi nói Lôi Đông Hãn, thành phố c các người không còn đàn ông sao? Hay là đàn ông đều là phế vật? Mà khiến chi em của anh không chịu buông 1 người đã có vợ? Dùng thế lực ép buộc người khác chiêu này mấy năm trước đã dùng qua, bây giờ đã không còn tác dụng rồi, còn tiếp tục dùng? Sao nào, tính quyết sống chết với chúng tôi?"

"Đừng có mẹ nó ở đó nói rồng thật rồng giả, mẹ nó đến chuyện kết hôn của em gái cũng phải bắt ép, cũng xứng nói bản thân là rồng thật? Tôi thấy các người đến rắn còn không bằng, nhiều nhất chỉ là con chó ghẻ không cần mặt mũi!"

"Giang Mạc Thần, đừng ngông cuồng! Nếu không phải Hoắc Nhất Hàng có ý đồ không tốt, lấy đi bí mật của Lôi gia…" Lôi Đông Hãn tính nói gì đó.

Nhưng hắn chưa nói xong, đã bị Giang Mạc Thần ngắt lời: "Cho nên, Lôi gia các người thấy tăm tối, quá nhiều bí mật không thể đưa ra ánh sáng, tùy tiện nhìn vài cái liền trở thành bí mật, bản thân không sạch sẽ, còn trách người khác nhìn thấy?"

"Hơn nữa, không phải chính em gái của anh mời anh Hoắc đến sao? Lôi gia các người mời người khác đến nơi để bí mật, không xem thêm 1 chút, không phải rất có lỗi với lời mời nhiệt tình của các người sao? Vậy mà còn đẩy trách nhiệm qua đây, quả nhiên là cả tổ tông đều không cần mặt mũi!"

"Mày…" Lôi Đông Hãn và Lôi Hoan Ni nghe thấy, sắc mặt tối lại.

Giang Mạc Thần còn tiếp tục nói: "Hừ! Tôi thấy em của anh cũng không phải thứ tốt lành gì, 5 lần 7 lượt ép người khác cưới mình, nếu không phải em của anh không ai cần, thì là bị bệnh ẩn nào đó, đừng nói … cô ta thật sự không phải nữ, mà là nhân yêu?!"

"Giang Mạc Thần! Tôi giết anh!" Lôi Hoan Ni từ nhỏ đã được nâng niu đến hư, làm sao chịu được sỉ nhục, đưa cây súng trên tay muốn động thủ với Giang Mạc Thần.

Hoắc Nhất Hàng lại kéo Giang Mạc Thần ra, lạnh lùng nói: "Lôi tiểu thư thật oai phong, cô tính kế tôi, tôi lấy 1 chút bí mật của Lôi gia, chẳng qua chỉ là đáp lễ, có vấn đề gì sao?"

"Anh Nhất Hàng, em…ý em là, Lôi gia tụi em dù nói thế nào cũng là gia tộc lớn, nhà ai không có chút bí mật không để người ngoài biết, anh lấy bí mật của Lôi gia, đương nhiên cần phải ở lại Loi gia, đây cũng đâu có vấn đề gì?" Lôi Hoan Ni gấp gáp giải thích, nhất thời, quên để súng xuống, miệng súng chĩa thẳng về bên đó, vừa hay ngay tim của Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng lại không chút lo sợ, thậm chí không nhìn Lôi Hoan Ni thêm lần nào, mà chuyển ánh mắt âm trầm qua người Lôi Đông Hãn, lạnh nhạt nói: "Lôi Đông Hãn, anh xác định muốn vì tư tình của Lôi Hoan Ni, ở đây, quyết sống chết với tôi?"

Vân Khuynh chú ý đến, Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng đều nói "anh chết", "tôi sống", anh hai và chồng có, lúc ngông cuồng thật sự giống nhau, hèn gì có thể trở thành bạn tốt như vậy.

"Chỉ cần anh đồng ý cưới Hoan Ni, tôi lập tức kêu họ bỏ vũ khí xuống!" Lôi Đông Hãn nói: "Nếu không đồng ý! Đừng trách tôi không khách khí! Lôi gia ở thành phố c trăm này, trước giờ chưa có ai dám cưỡi đầu cưỡi cổ!"

"Anh tôi nói không sai, Lôi gia quả là cả tổ tông đều không cần mặt mũi!" Vân Khuynh đứng ra, ngữ khí lạnh nhạt: "Tự mình không cần mặt mũi, còn trách người khác không cho các người, mắc cười!"

Lôi Đông Hãn ngẩng đầu nhìn cô, trên thực tế, anh thật sự chưa gặp qua Vân Khuynh.

Anh cũng rất tò mò, rốt cuộc người phụ nữ thế nào mà khiến người đàn ông như Hoắc Nhất Hàng tình nguyện hy sinh tất cả?

Nhưng mà, khi ánh nhìn của anh đặt lên người Vân Khuynh, mắt lập tức mở to …

166. Chương 166

"Tình tiểu thư?"

Tại sao người phụ nữ này so với người trong kí ức của anh, giống nhau như thế?

Nhưng ngay lúc này, biến cố đột nhiên xảy ra.

"Pằng!" Một tiếng, cây súng trong tay Lôi Hoan Ni bỗng nhiên bắn ra một viên đạn.

Tay của cô không hề bóp cò, hiển nhiên là phát súng ngoài ý muốn.

Nhưng họng súng lại nhắm ngay tim của Hoắc Nhất Hàng!

Tiếng súng vang lên trong nháy mắt, Vân Khuynh theo bản năng nhào tới người Hoắc Nhất Hàng, cô không muốn Hoắc Nhất Hàng chết.

Hoắc Nhất Hàng cũng nhanh chóng phản ứng lại, đột nhiên ôm Vân Khuynh xoay người, đưa lưng về phía viên đạn đang bay tới và nhanh chóng tránh khỏi, thế là, viên đạn kia, chỉ xẹt qua cánh tay của Hoắc Nhất Hàng, rơi xuống mặt đất, nhuộm ra một màu đỏ.

Hoắc Nhất Hàng sững sờ —— Đây chẳng phải là đạn giấy dùng cho quân đội diễn tập sao?

Màu sắc là vì thể hiện "trọng thương" hoặc "tử trận", trên thực tế, cũng không có lực sát thương quá lớn, khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng cho con người cực kì nhỏ.

"Lôi Hoan Ni, nha đầu cô lại dám nổ súng thật?" Mặt Giang Mạc Thần lập tức sa sầm, hung tợn gọi: "Các anh em, chơi chết bọn họ!"

"Khoan đã!" Hoắc Nhất Hàng nhanh chóng hô lên cản họ lại.

Anh ôm Vân Khuynh xoay người, chỉ nghe thấy Lôi Đông Hãn đang nói với Lôi Hoan Ni nói: "Hoan Ni, nhìn thấy không? Sống chết trước mắt, bọn họ đều không chút do dự mà lựa chọn chết thay đối phương, em nói em yêu Hoắc Nhất Hàng, nhất định phải là anh ta, như vậy tình huống vừa rồi, em sẽ chết thay anh ta không?"

"Em……" Lôi Hoan Ni rất muốn nói cho Lôi Đông Hãn biết, cô bằng lòng.

Nhưng tầm nhìn của cô rơi trên người Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh, chợt do dự.

Cô sống tốt như vậy, tại sao phải vì người khác mà chết? Mặc dù người khác này là người đàn ông mà cô luôn muốn có, cô thích nhan sắc của anh, thích khí chất của anh, thích anh cái gì cũng không sợ, thích anh tiêu sái cuồng vọng, thích anh…… Thế nhưng dù thích đi nữa, mạng cũng mất rồi, còn thích được sao?

"Em không bằng lòng, đúng không?" Lôi Đông Hãn đem sự do dự của Lôi Hoan Ni thu vào mắt, thở dài một hơi, nói tiếp: "Hoan Ni, em là em gái của anh, từ nhỏ đến lớn, mặc kệ em muốn cái gì, anh đều sẽ cố gắng thỏa mãn em, nhưng chuyện tình cảm, dù em có cưỡng ép đi nữa, cũng không phải là của em, huống chi, anh rõ hơn em, sự điên cuồng của em với Hoắc Nhất Hàng, càng nhiều hơn chính là không cam tâm!

Tính em thích khoe khoang, anh lại chiều hư em, nhưng phàm là thứ em nhìn trúng, em đều nhất định phải chiếm được, nhưng một khi chiếm được rồi, em có trân trọng sao? Em nói em muốn kết hôn với Hoắc Nhất Hàng, trăm phương ngàn kế cũng muốn anh ta ở lại Lôi gia, thế nhưng em có từng nghĩ qua, nếu như em thật sự kết hôn với anh ta, em sẽ an phận sống với anh ta sao? Em muốn biến anh ta thành đồ chơi mà em có thể cướp đoạt? Hay là chuẩn bị tốt cả đời đều đối diện với một mình anh ta?

Mặc kệ anh ta tốt hay xấu, em cũng bằng lòng suốt đời sống với anh ta không?

Nếu như thứ em thích chỉ là gương mặt kia của anh ta, con người rồi cũng sẽ già, em hãy đi xem thử những gương mặt đầy nếp nhăn của những người già kia, gương mặt kia sẽ không trẻ đẹp như vậy hoài!

Anh hai dù có dùng hết toàn bộ lực lượng của Lôi gia, bắt anh ta ở lại thành phố C, ở lại Lôi gia, em thật sự sẽ vui vẻ sao? Hay là giống như những món đồ chơi nhất quyết muốn có được mà em đã vứt bỏ trước khi, như vật nuôi vậy, chỉ ham muốn cái mới mẻ vài ngày, sự mới mẻ không còn, thì cái gì cũng không còn.

Có lẽ em cảm thấy cho dù là vậy, cũng không sao, Lôi gia có tiền, có thế lực ủng hộ em làm như thế, nhưng phàm là những thứ về vật chất, em làm như thế, anh hai sẽ không có ý kiến gì, nhưng con người không giống, con người có suy nghĩ, có linh hồn, con người cần có trách nhiệm với hành vi của mình! Con người không phải thứ tùy tiện bị em quăng ở một góc nào đó thì sẽ hoàn toàn im lặng.

Hoan Ni, anh nói nhiều như thế, em hiểu được ý của anh hai không? Em có phải còn kiên trì muốn anh hai ra lệnh người của Lôi gia đi liều mạng với Hoắc Nhất Hàng không, dùng máu của những người ở chung với em hằng ngày đi đổi lấy sự tham luyến không thiết thực của em?" ——Nhóm dịch: Boss - app iNovel——

Lôi Đông Hãn chưa bao giờ nói nhiều thế này với cô về chuyện cô theo đuổi Hoắc Nhất Hàng, hơn nữa còn trong tình huống đôi bên giằng co, có thể nổ ra một trận đại chiến bất cứ lúc nào.

"Anh hai, anh đụng qua súng của em?" Lôi Hoan Ni trầm mặc nửa ngày, hỏi một câu như thế.

"Đúng!" Lôi Đông Hãn gật đầu: "Anh đụng qua súng của em, còn đổi hết đạn trong súng của em thành đạn giấy."

Lúc anh mới vừa bắt đầu biết Hoắc Nhất Hàng lấy mất cơ mật của Lôi gia, phản ứng đầu tiên đúng là trực tiếp giết hết bọn người Hoắc Nhất Hàng! Nơi này là thành phố C, địa bàn của Lôi gia, khả năng đem giết hết bọn người Hoắc Nhất Hàng vẫn rất lớn.

Nhưng sau khi giết xong thì sao? Thế lực của Hoắc Nhất Hàng lớn cỡ nào, anh cũng không biết, nhưng ít ra không kém hơn với Lôi gia, anh giết Hoắc Nhất Hàng, giết Giang Mạc Thần, Hoắc gia và Giang gia nhất định sẽ tìm anh báo thù, Lôi gia dù có tránh được bị báo thù, cũng tránh không khỏi thế lực thứ ba thừa nước đục thả câu.

Lôi gia, sẽ thật sự biến mất khỏi thế giới này!

Lôi Đông Hãn anh không sợ chết, nhưng ngàn vạn tính mạng của Lôi gia kia thì sao đây? Sẽ bỏ mạng hết chỉ vì lòng ích kỷ của Lôi Hoan Ni sao?

Nếu là như vậy, anh còn xứng làm gia chủ của Lôi gia sao?

Anh không không thấy có lỗi với tổ tiên của Lôi gia dưới suối vàng sao?

Sau khi suy xét kỹ, Lôi Đông Hãn quyết định cược một trận như thế!

Hoắc Nhất Hàng yêu vợ anh ta nhiều như, chắc hẳn anh ta và vợ anh ta sẽ không để cho anh thất vọng, anh muốn dùng một trận thực chiến tàn khốc để rồi cuối cùng khuyên em gái nhà mình một lần, nhưng không thể làm tổn thương Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh, nếu không, chuyện này sẽ không còn đường quay đầu!

Cuối cùng, anh lựa chọn ra tay với cây súng của Lôi Hoan Ni.

"Hoan Ni, nếu như anh không có đổi đạn trong súng của em thành đạn giấy, và nếu như phản ứng của Hoắc tiên sinh không đủ nhanh, bây giờ người chết, nhất định là……" Nói đến đây, Lôi Đông Hãn quái lạ nhìn Vân Khuynh một chút, mới nói: "Nhất định là Vân tiểu thư! Cô ấy có thể lấy tính mạng đi bảo vệ Hoắc tiên sinh, đây mới là tình yêu thật sự!"

Anh xoay người, nhìn chằm chằm đôi mắt của Lôi Hoan Ni: "Bây giờ, anh hai hỏi em lần cuối cùng, em có chịu từ bỏ Hoắc tiên sinh không, triệt để chấm dứt hi vọng với anh ta?"

"Em……" Tâm trạng Lôi Hoan Ni cực kỳ phức tạp.

Đúng! Anh hai nói không sai, cho tới bây giờ đều là cô cố chấp yêu Hoắc Nhất Hàng, thế nhưng rốt cuộc là bởi vì cô thật sự thích anh ta, hay là bởi vì không cam tâm việc từ đầu đến cuối chưa có được anh ta? Cô rối quá……

Nhưng cô biết là, cô sẽ không bằng lòng chết vì Hoắc Nhất Hàng!

Nhưng Vân Khuynh không chỉ bằng lòng, mà còn không chút do dự đi làm, bọn họ, đúng là tình yêu thật sự chăng?!

"Anh…… nếu như, em nói không chịu thì sao?" Lôi Hoan Ni hỏi ngược lại Lôi Đông Hãn một câu như thế.

Đáy mắt Lôi Đông Hãn trong nháy mắt tràn ngập sự thất vọng cùng bi thương: "Vậy em hãy rời khỏi Lôi gia đi!"

"Cái gì?" Lôi Hoan Ni không hiểu ý của Lôi Đông Hãn: "Anh, anh đây là……"

"Hoan Ni, anh là anh hai của em, anh cưng chìu em nhiều năm như thế rồi, em đã trưởng thành rồi, anh cũng coi như là không có phụ lời dặn của ba mẹ, nhưng anh vẫn là gia chủ của Lôi gia, anh không thể để cho Lôi gia bởi vì lòng ích kỷ của em mà sụp đổ hoàn toàn, thật ra, những năm này, vì thành toàn lòng ích kỷ của em, anh đã làm rất nhiều chuyện trái với gia quy, nhưng bởi vì bây giờ Lôi gia là anh làm chủ,

không có bất kỳ người nào có thể chỉ trích hai anh em chúng ta mà thôi.

Nhưng nếu như em chấp mê bất ngộ, anh không thể bởi vì một mình em, làm mất đi cơ nghiệp trăm năm và hàng ngàn hàng vạn tính mạng của Lôi gia! Em cứ vậy rời khỏi Lôi gia, anh chỉ coi như…… Chưa từng có đứa em gái là em!"

Lôi Hoan Ni liền luống cuống.

Phải biết, anh hai nhà mình cho tới bây giờ cũng chưa từng nói lời nặng như thế với cô!

Anh lại…… không cần cô em gái này sao?

"Anh, em là em gái của anh!" Lôi hoan Ni trừng lớn đôi mắt, mắt ươn ướt: "Anh muốn đuổi em ra khỏi Lôi gia sao?"

Đụng tới nước mắt của Lôi Hoan Ni, Lôi Đông Hãn suy cho cùng vẫn có chút không đành lòng: "Anh chỉ là cho em lựa chọn, chọn anh hai chọn Lôi gia, hay là chọn một người đàn ông căn bản không hề thích em!"

Nói xong, anh cảm thấy không có biểu đạt ý của mình 1 cách chính xác, lại bổ sung thêm hai câu: "Lôi hoan Ni, em nên thấy may mắn rằng em là em gái của anh, nếu không, chỉ việc em đưa người ngoài vào thư phòng của anh, để lộ cơ mật của Lôi gia, đủ để em chết mấy lần rồi!"

"Hoan Ni, anh không ép em, em lớn rồi, có suy nghĩ của mình, cũng nên có trách nhiệm với lựa chọn của mình và chuyện của mình, vậy thì từ hôm nay trở đi, em chọn đi!"

"Anh! Anh căn bản không có cho em chọn!" Lôi Hoan Ni bất mãn kêu lên: "Nếu như em chọn Lôi gia, em nhất định sẽ mất đi cơ hội có được Hoắc Nhất Hàng, nếu như em chọn Hoắc Nhất Hàng, anh sẽ đuổi em ra khỏi Lôi gia, em lấy gì để theo đuổi anh ấy chứ?"

"Còn biết mọi thứ em có đều là Lôi gia cho em, não còn chưa hư hết." Lôi Đông Hãn chỉ là lạnh nhạt nói: "Theo như anh biết, vợ của Hoắc Nhất Hàng Vân Khuynh tiểu thư, cũng là sau khi rời khỏi sự bảo bọc của gia đình mới gả cho Hoắc Nhất Hàng, vả lại, sự bảo bọc trong nhà của cô ấy căn bản không thể so sánh với em! Rời khỏi Vân gia, cô ấy vẫn là Vân Khuynh, nhưng em rời khỏi Lôi gia, thì cái gì cũng không phải. Cho nên, em phải suy nghĩ kỹ."

"Anh!" Lôi Hoan Ni lại giọng gọi Lôi Đông Hãn một tiếng, trong lòng cô tức giận, ngoài mặt thì cứng ngắc.

Lời của anh hai, căn bản không nể mặt cô, mặc dù anh nói…… đều là sự thật……

Nghiến răng nghiến lợi một hồi lâu, Lôi Hoan Ni cuối cùng rất không cam tâm trừng Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh một cái, giậm chân một cái, bỏ lại một câu liền xoay người chạy.

"Từ bỏ thì từ bỏ, Lôi Hoan Ni tôi cũng không phải không gả đi được! Hoắc Nhất Hàng, anh không cưới tôi, sau này anh sẽ hối hận!"

Lôi Đông Hãn cuối cùng thở dài một hơi, sau khi bình tĩnh lại, mới lạnh giọng ra lệnh: "Bỏ hết vũ khí xuống!"

Người của Lôi gia nhìn đối diện một chút, có chút do dự, nhưng vẫn không làm trái mệnh lệnh của Lôi Đông Hãn.

"Hoắc tiên sinh, Giang tiên sinh, Vân tiểu thư, rất xin lỗi, không có thương lượng trước với mọi người, đã sắp xếp một trận như thế……" Lôi Đông Hãn giải thích: "Em gái tôi đã bị tôi chiều hư. Chuyện hôm nay, tôi thấy chấm dứt tại đây đi!"

"Anh nói chấm dứt thì chấm dứt sao?" Giang Mạc Thần sa sầm mặt" Anh đúng là vì em gái nhà anh mà hao tổn tâm sức, nhưng anh dọa phải em gái nhà tôi rồi, vụ này tính sao đây?

- ——Nhóm dịch: Boss - app iNovel——

167. Chương 167

Lôi Đông Hãn không nghĩ tới, Giang Mạc Thần lại không buông tha, mà Hoắc Nhất Hàng cũng không lên tiếng ngăn cản, nói rõ anh ta cũng ủng hộ cách làm của Giang Mạc Thần.

Anh có chút nóng giận, lại không thể biểu lộ ra, dù sao thì, là anh cho người bao vây họ lại trước.

Nhưng Hoắc Nhất Hàng không phải cũng lấy mất nhiều cơ mật của Lôi gia đó sao?!

"Hoắc tiên sinh, Giang tiên sinh, chúng ta cũng đã từng hợp tác 1 lần rồi, tôi vẫn tin tưởng 2 vị, hai vị cũng không phải tiểu nhân, cũng sẽ không tiết lộ cơ mật của Lôi gia chúng tôi ra ngoài, tôi cũng sẽ không đưa ra yêu cầu gì với hai vị, chuyện này, coi như xong đi?"

Ý này, là muốn lấy cơ mật của Lôi gia để xoa dịu nguy cơ mà Lôi gia cố ý tạo ra sao?

"Lôi Đông Hãn, anh cũng thật biết tính kế nhỉ? Nói cái gì tín tưởng chúng tôi, thế nhưng phải làm sao đây? Nhưng chúng tôi lại không tín tưởng Lôi gia các người! Muốn lấy cơ mật của Lôi gia để làm lắng chuyện hôm nay xuống, sợ là quá lợi cho Lôi gia các người rồi?" Giang Mạc Thần nhếch miệng cười, ngữ khí lại rất lạnh nhạt.

Trên thực tế, đạn giấy mặc dù không có lực sát thương rất lớn, nhưng cọ xát qua cánh tay của Hoắc Nhất

Hàng, vẫn quẹt ra một vết máu.

Nghĩ đến nếu như đó là đạn thật, mà Hoắc Nhất Hàng lại không thể tránh kịp, động tác vừa rồi, anh cuối cùng vẫn sẽ bị thương nặng thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng…… Vân Khuynh đen mặt, ngẩng đầu nhìn Lôi Đông Hãn rồi lạnh lùng nói: "Lôi tiên sinh! Đêm qua, là Lôi Hoan Ni tính kế gạt chồng tôi tới nhà các người, là các người âm mưu trước, dù cho chồng tôi lấy đi thứ gì của các người, đó cũng là có qua có lại, là chồng tôi có bản lĩnh, cái này cũng không nên trở thành vật cá cược để anh dẹp yên mọi chuyện!

Hôm qua anh cũng không có ở Lôi gia, chúng tôi có thể xem như chuyện mà Lôi Hoan Ni làm anh không biết, anh vì khuyên Lôi Hoan Ni đừng chấp mê bất ngộ nữa mà thiết kế ra một vở kịch thế này, chúng tôi cũng có thể xem như anh vì em gái mình dụng tâm lương khổ, nhưng em gái là của anh, liên quan gì đến chúng tôi chứ?

Anh lợi dụng chúng tôi, vây giết chúng tôi, tạo nguy hiểm cho chúng tôi, uy hiếp tính mạng của chúng tôi là sự thật! Chúng tôi dĩ nhiên không phải tiểu nhân, nhưng cũng không phải người ngu dốt thiện lương, tôi lại thấy vừa rồi có 1 câu nói anh nói không sai ——Con người có suy nghĩ, có linh hồn, con người cần có trách nhiệm với hành vi của mình!

Lôi gia các người tính kế chồng tôi trước, ý đồ ly gián quan hệ giữa tôi và chồng tôi trước, làm ra những hành vi bất lợi với chúng tôi trước, bây giờ dựa vào cái gì mà muốn dẹp yên mọi chuyện chỉ bằng một hai câu đơn giản?"

Sắc mặt Lôi Đông Hãn trở nên có chút khó coi.

Anh không ngờ tới, đối mặt với tình huống như vậy, Vân Khuynh không những không một chút e ngại, còn có thể nói ra những lời này 1 cách rõ ràng rành mạch, mà mỗi một câu, đều khiến anh không thể cãi lại.

Một hồi lâu, cơ mặt anh mới căng cứng, hỏi: "Vậy mọi người muốn thế nào?"

Lời này, hiển nhiên là đang hỏi Hoắc Nhất Hàng.

"Khuynh Khuynh, em muốn cái gì?" Hoắc Nhất Hàng lại giao quyền quyết định cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh nghĩ nghĩ, nói: "Lôi hoan Ni tính kế chồng tôi, đây là chuyện thứ nhất, gạt tôi qua đó ý đồ ly gián quan hệ giữa vợ chồng chúng tôi, đây là chuyện thứ hai, anh lợi dụng chúng tôi, đây là chuyện thứ ba, nếu như Lôi gia có thành ý chịu trách nhiệm với ba chuyện này, vậy thì, hãy đồng ý với chúng tôi ba yêu cầu."

"Ba yêu cầu nào?" Lôi Đông Hãn hỏi tiếp.

"Cái này……Bây giờ tôi còn chưa nghĩ xong, nhưng trước khi tôi và Nhất Hàng rời khỏi thế giới này, nhất định sẽ nhớ tới." Vân Khuynh cười nói.

Đây là muốn cho Lôi gia 3 lời cam kết trắng, nội dung gì trên đó, tùy ý viết.

Vân Khuynh thốt ra những lời này, không chỉ có Lôi Đông Hãn, Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần cũng có chút kinh ngạc.

Đương nhiên, theo sau, chính là vui mừng.

Vốn dĩ, Hoắc Nhất Hàng giao quyền quyết định cho Vân Khuynh, chỉ muốn để Vân Khuynh tùy ý đòi hỏi gì đó ở Lôi gia, anh đều sẽ lấy giùm là được rồi.

Không nghĩ tới, cô vợ nhỏ thông minh của nhà mình sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, thật đúng là —— Không hổ là người phụ nữ mà Hoắc Nhất Hàng anh yêu, làm tốt lắm!

Hoắc Nhất Hàng từ trong túi lấy ra một món đồ nhỏ, nói với Lôi Đông Hãn: "Lôi tiên sinh, liên quan tới bí mật của Lôi gia, ngoài việc lưu trữ trong đây, còn ở trong đầu tôi, anh đồng ý yêu cầu của vợ tôi, tôi đưa thứ này cho anh, chuyện này, chấm dứt tại đây đi!"

Ngữ khí của câu nói cuối cùng này, hoàn toàn giống với câu của Lôi Đông Hãn trước đó.

Sắc mặt Lôi Đông Hãn càng thêm khó coi.

Nhưng ngẫm lại mình hôm qua ra ngoài là bởi vì chuyện gì, lại nhìn Vân Khuynh một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được, tôi có thể đồng ý yêu cầu của ba người, nhưng tôi đồng thời cũng có một yêu cầu —— Tôi hi vọng trước khi tôi và Hoan Ni rời khỏi thế giới này, Lôi gia và Hoắc gia, Giang gia cho dù không thể làm bạn, đồng minh cũng không phải là kẻ địch."

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần liếc nhau một cái, hai người nhất trí đồng ý.

Tiếp đó, chính là cùng nhau ngồi xuống, lập bằng chứng gì đó.

"Vân tiểu thư, không biết cô có nghe nói qua Vân gia ở Kinh Thành không?" Bắt tay làm hòa xong, Lôi Đông Hãn vẫn đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

"Kinh Thành? Tôi không biết," Vân Khuynh thành thật trả lời: "Tôi từ nhỏ sống ở Vinh Thành, lần này là lần đầu rời khỏi Vinh Thành."

"Sao thế? Kinh Thành cũng có Vân gia à?"

"Có!" Trả lời cô, lại là Hoắc Nhất Hàng: "Trăm năm vọng tộc."

Ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt của Lôi Đông Hãn: "Tại sao anh lại nhắc tới Vân gia ở Kinh Thành, anh còn có quan hệ với Vân gia ở Kinh Thành?"

"Tôi đã từng gặp qua một vài người của Vân gia ở Kinh Thành mà thôi, Vân tiểu thư cũng họ Vân, tùy tiện hỏi một chút. Lôi Đông Hãn nói: "Nhưng mà, khuôn mặt của Vân tiểu thư ngược lại có mấy phần giống với Vân Tình tiểu thư của Vân gia ở Kinh Thành, có lẽ là trong thế giới lớn này, không thiếu cái lạ chăng!"

"Ừm." Vân Khuynh gật đầu, không có để chuyện này trong lòng.

Hoắc Nhất Hàng sớm đã xử lý ổn thỏa chuyện ở thành phố C Thành này rồi, thời gian về nước cũng dời sớm lên buổi chiều.

Phương tiện giao thông mà họ sử dụng, vẫn là máy bay tư nhân của Giang gia.

Máy bay từ chạy đến cất cánh, rất nhanh liền bay lên khoảng không trung mấy vạn dặm, Vân Khuynh tựa vào lòng Hoắc Nhất Hàng, mỉm cười nói: "Nhất Hàng, em cho đến bây giờ, mới có chút cảm giác sống sót sau tai nạn." ——-Nhóm dịch: Boss - app iNovel——-

Rời khỏi thành phố ven biển phức tạp, lòng cô cuối cùng cũng nhẹ nhõm hẳn.

"Khuynh Khuynh, sau này anh sẽ không để em gặp phải bất kì nguy hiểm nào nữa!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Anh nghĩ qua rồi, sau khi trở về, mua một mảnh đất, lần nữa xây một tòa thành thương nghiệp, đặt hết Hoắc thị và Vân thị vào trong thành thương nghiệp, anh thấy mảnh đất lân cận Giang thị kia cũng không tệ."

"Anh Hoắc, anh cư nhiên lại nhắm tới đất nhà em?" Giang Mạc Thần cười khổ: "Mảnh đất đó, chiếm 1/10 Vinh Thành nha, còn là năm đó, ông nội em mua lại, luôn giữ lấy đợi tăng giá đó! Anh thật dám nghĩ tới."

"Anh có gì không dám nghĩ?" Hoắc Nhất Hàng một bộ mặt "thứ anh này nhìn trúng chính là của anh": "Giang gia mấy cậu luôn kinh doanh bất động sản, cũng không thiếu đất, bây giờ còn kiểm soát cả ngành giải trí, chỉ một đứa con trai là cậu, lại không thích ngồi yên trong phòng làm việc, giữ lại mảnh đất đó chính là lãng phí, còn không bằng bán cho anh và Khuynh Khuynh. Hơn nữa, Khuynh Khuynh là em gái của cậu, đất này bán cho tụi anh, cũng không tính là bán miếng ngon cho người ngoài, không phải sao?"

"Em không có ý kiến nha!" Giang Mạc Thần vội nói: "Nhưng chuyện lớn thế này em không thể làm chủ, anh phải trở về hỏi ba mẹ em, bọn họ rất quý mảnh đất đó nha."

"Ba mẹ cậu đã đồng ý rồi!" Hoắc Nhất Hàng nói: "Ý của bọn họ là, mảnh đất này, chính là đồ cưới của em gái cậu, nhưng anh cảm thấy không thích hợp, vợ anh tự anh nuôi, cho nên, anh và ba mẹ cậu thương lượng, thành thương nghiệp cũng bao gồm cả Giang thị vào trong đó……"

Không đợi Hoắc Nhất Hàng nói xong, mắt Giang Mạc Thần lập tức sáng lên, kích động hỏi: "Anh Hoắc, ý

của anh là, sau này anh sẽ giúp em quản lý Giang thị?"

"Chuyện này thật quá tốt rồi, Khuynh Khuynh là em gái của em, anh là em rể của em, làm con rể của ba mẹ em, anh quản lý Giang thị cũng là chuyện đương nhiên……"

"Giang Mạc Thần, giờ là ban ngày, đừng mơ quá sớm!" Hoắc Nhất Hàng hơi nhếch miệng cười, nói: "Anh đây không có đồng ý giúp cậu quản lý Giang thị, chuyện mà anh đồng ý với ba mẹ cậu chính là, bắt cậu trở về quản lý Giang thị!"

Vân Khuynh còn chưa chính thức nhận ba mẹ Giang thị, sau khi nhận xong, anh quả thực cũng là con rể của Giang gia, nếu như là người ngoài, có lẽ sẽ còn nghi ngờ anh có ý đồ gì đó với Giang thị, nhưng mà, mặc kệ là ba mẹ Giang thị hay là Giang Mạc Thần, đều biết Hoắc Nhất Hàng tuyệt đối có thể tín tưởng.

Cho nên, nghe được Hoắc Nhất Hàng nói như thế, Giang Mạc Thần trừng lớn đôi mắt: "Anh Hoắc, anh…… anh lại bán mất em?!"

Bộ dạng đó, giống như Hoắc Nhất Hàng đã làm ra tội ác tày trời nào đó vậy.

"Mạc Thần, sớm muộn gì cậu cũng sẽ quản lý Giang thị, phản kháng, không bằng tiếp nhận." Hoắc Nhất Hàng nói, lời này, xem như khuyên nhủ.

"Anh Hoắc, anh không phải không biết, em đối với chuyện làm ăn, một chút hứng thú cũng không có! Hơn nữa, là bản thân ba em thích làm ăn! Vậy em sẽ để ông ấy làm cho đã!" Nhắc đến ba Giang, ngữ khí của Giang Mạc Thần có chút không tốt lắm.

Anh từ nhỏ khao khát ba anh có thể thường xuyên ở bên, nhưng người đó, vĩnh viễn chỉ biết bôn ba trên thương trường, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, anh cũng chỉ có thể thấy hình bóng ông ta trong đêm giao thừa, đôi lúc, thậm chí ngay cả tết, ông ta cũng bay ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn.

Dần dần, anh không còn hi vọng với tình thương của ba, anh bắt đầu chán ghét chuyện làm ăn, càng ngày càng lạnh nhạt với ba Giang.

"Con người rồi cũng sẽ già." Hoắc Nhất Hàng nói: "Mẹ cậu nói cho tôi biết, mấy năm này, sức khỏe ông ấy cũng không tốt lắm."

"Sức khỏe ông ấy tốt hay không liên quan gì với em? Suốt ngày không ở nhà, mệt chết cho đáng đời!" Sắc mặt Giang Mạc Thần khẽ thay đổi.

Trầm mặc chốc lát, vẫn hỏi một câu: "Chỗ nào không khỏe."

Hoắc Nhất Hàng cười một tiếng: "Cậu đi về hỏi chút chẳng phải sẽ biết?" Giang Mạc Thần chính là mạnh

miệng.

Ngay lúc này, tủ rượu cố định phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng động dị thường, giống như có vật sống nào đó núp bên trong vậy?!

"Ai?"

Hoắc Nhất Hàng ngay lập tức cầm súng lên.

Giang Mạc Thần cũng đứng lên, mặt phòng bị nhìn tủ rượu: "Ra đây!"

Không có động tĩnh.

"Không ra tôi sẽ nổ súng!" Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng nói, đồng thời, bảo vệ Vân Khuynh ở phía sau, ra hiệu cho Giang Mạc Thần và anh cùng bước lên trước xem xét.

"Đừng…… Đừng nổ súng! Tôi lập tức ra ngoài." Trong tủ rượu, truyền ra một giọng nói quen thuộc.

Rất nhanh, cửa phía dưới tủ mở ra, mặt của một người phụ nữ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người……

- ——Nhóm dịch: Boss - app iNovel——

168. Chương 168

"Lôi Hoan Ni!"

Giang Mạc Thần kêu lên trước: "Sao cô lại ở trên máy bay của chúng tôi?"

Vừa dứt lời, anh lại mặt lạnh: "Sao thế? Lôi gia các người dự định nói không giữ lời? Hay là cô đã thật sự từ bỏ Lôi gia và anh trai ruột của mình rồi, muốn tiếp tục bám lấy Nhất Hàng?"

Hoắc Nhất Hàng cũng nhíu mày: "Bây giờ tôi hỏi Lôi Đông Hãn chút……"

"Đừng nói cho anh em biết!" Lôi Hoan Ni liền chui ra từ trong ngăn tủ, nói với Hoắc Nhất Hàng: "Anh Nhất Hàng, em không thích anh nữa còn không được sao? Em…… em chỉ là muốn cùng mọi người rời khỏi thành phố C Thành đi nơi khác chơi một chút."

"Cô? Chỉ là muốn đi chơi với chúng tôi?" Giang Mạc Thần hoài nghi: "Mục đích của cô lại đơn thuần như thế sao?"

Anh không tin tưởng người phụ nữ này, cho dù bây giờ Lôi Đông Hãn đã không còn che chở cho cô ta, sự điên cuồng mà cô ta đối với Hoắc Nhất Hàng, chưa hẳn biến mất hoàn toàn.

"Lôi Hoan Ni, những lời nên nói với cô và Lôi gia, đã nói rất rõ ràng rồi, cô lén lút trốn lên máy bay, rốt cuộc là có ý đồ gì?" Hoắc Nhất Hàng tỏ ra lãnh đạm: "Hay là, cô muốn cho chúng tôi trực tiếp quăng cô từ trên máy bay xuống?"

Trong đôi mắt lãnh đạm kia, nghiễm nhiên đã mang đầy sát ý.

Máy bay lúc này đang bay trên vùng biển quốc tế, ném một người xuống nhất định sẽ rơi xuống vùng biển rộng mênh mông, chết là cái chắc.

Hoặc là ngay từ đầu sẽ gặp phải loại cá lớn tấn công con người, trực tiếp bị cắn xé nuốt vào bụng, hoặc là sau khi chết bị các loại cá chia ra ăn, hoặc là thi thể chìm xuống đáy biển vĩnh viễn không thấy mặt trời…… Sẽ không để lại chút dấu vết nào!

Lôi Hoan Ni cũng không phải kẻ ngu, lập tức hiểu ra ý của Hoắc Nhất Hàng, bị dọa đến lùi về sau nửa bước, lại cảm thấy bản thân không nên sợ như vậy, lại bước trở về 1 bước: "Thế nhưng tôi là đại tiểu thư của Lôi gia, nếu như các người dám làm gì tôi, anh tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu!"

"Dzo! Có gan bò lên máy bay của chúng tôi, lại không có gan đối diện với cái chết?" Giang Mạc Thần ngồi trở về ghế sô pha, nhìn Lôi Hoan Ni, giọng mang theo sự trào phúng: "Lôi Hoan Ni, cô biết tình huống hiện tại đối với chúng tôi mà nói gọi là gì không? Gọi là bắt ba ba trong hủ, cái tủ rượu mà cô vừa mới núp trong đó coi như là cái hủ, còn cô, chính là con ba ba trong đó!"

"Anh…… Anh dám mắng tôi là con rùa!" Lôi Hoan Ni thở hổn hển.

Ba ba, chẳng phải chính là rùa sao?

Giang Mạc Thần: "Cô không phải con rùa, tại sao phỉa trốn trong tủ rượu trên máy bay của chúng tôi?"

"Anh…… tôi chẳng qua là quá giang xe…… quá giang máy bay thôi mà? Lôi Hoan Ni nghiến răng nghiến lợi nói: "Hơn nữa đến Vinh Thành rồi tôi sẽ lập tức xuống máy bay, cũng đâu phải thật sự bám lấy các người bắt các người dẫn tôi đi chơi……"

Cô nói thế này, ngược lại càng khiến cho Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng nghi ngờ.

"Cho nên, cô rốt cuộc có mục đích gì?"

“Tôi không có mục đích gì cả!” Lôi Hoan Ni nổi nóng: “Sao mấy người không tin tôi chứ? Phải! Trước đây tôi thích anh Nhất Hàng, thế nhưng anh tôi cũng đã nói rồi, chọn anh Nhất Hàng thì không thể chọn Lôi gia, rời khỏi Lôi gia thì tôi cái gì cũng không phải, tôi ngốc như vậy sao? Vì một người đàn ông không bao giờ thích tôi, mà từ bỏ cuộc sống sung sướng thậm chí là tính mệnh của tôi?”

“Vậy rốt cuộc cô muốn làm cái gì?” Giang Mạc Thần không thể kiên nhẫn nữa: “Nói! Nếu không, tôi lập tức cho người mở ra cửa cabin ra ném cô xuống dưới!”

“Giang Mạc Thần, anh đừng quá đáng quá! Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi tàn nhẫn như thế?” Nói không sợ, nhất định là giả, nhất là bây giờ vẻ mặt của Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng đều u ám như thế.

Nhưng cô cũng đã lên máy bay rồi, máy bay còn đang bay giữa không trung, dù có chút hối hận, cũng đã trễ rồi.

Nghĩ tới đây, Lôi Hoan Ni đành phải nói chuyện nhẹ nhàng lại: “Các người đừng…… đừng nhìn tôi như vậy, tôi cam đoan, tôi chỉ đi nhờ máy bay của các người rời khỏi thành phố C, chờ khi máy bay hạ cánh, tôi lập tức biến mất! Máy bay lớn thế này, thêm một người như tôi cũng không nhiều, các người đừng vô tình với tôi như thế? Tốt xấu gì tất cả chúng ta cũng quen nhau, có phải không?”

Vân Khuynh cười, giật giật ống tay áo của Hoắc Nhất Hàng, nói: “Xem ra, thành phố C thật đúng là có thứ khiến cho Lôi tiểu thư đây sợ hãi, đến mức Lôi tiểu thư không thể không trốn?”

“Cô…… nói bậy gì đó? Ai lại sợ mấy tên đàn ông thô lỗ đó chứ!” Lôi Hoan Ni theo bản năng phản bác lại.

“Đàn ông thô lỗ? Ai vậy?” Cố du cũng hỏi lại một câu.

“Chính là quan chỉ huy tập đoàn lính đánh thuê gì đó, hình như gọi là Bạc Giản Thương, tên cũng không khó nghe, nhưng là cái một kẻ thô lỗ chỉ biết giết người, cũng không biết anh hai tôi là nghĩ gì, nhất định phải gả tôi cho hắn! Đêm qua, tôi còn nghe được anh hai gọi điện thoại bảo hắn đến thành phố C gặp tôi một lần, ai muốn gặp kẻ thô lỗ đó chứ!” Lôi Hoan Ni một hơi nói hết mọi chuyện ra, mới ý thức được bản thân bị trúng kế của Vân Khuynh và Cố Du, lại nói ra mục đích mà cô trốn trên máy bay tư nhân của Giang gia.

Trên mặt cô lập tức hiện lên nét có chút xấu hổ, lại cãi lại vài câu: “Tôi……tôi cũng không phải sợ anh hai tôi và tên Bạc Giản Thương đó, cũng không phải không có cách nào khác rời khỏi thành phố C, chỉ là vừa hay biết được máy bay của các người sáng sớm hôm nay cất cánh, tôi mới lên đây!

Tôi mới không lén lút, tôi là đường đường chính chính đi lên, chỉ là tối hôm qua sau khi bước lên, thấy trong khoang có rượu ngon, uống thêm mấy ly…… Không biết tại sao lại ở trong tủ rượu, có lẽ là hành vi sau khi say?”

Lôi hoan Ni vừa nói, vừa bước phía trước mấy bước, cái mông ngồi vào cái ghế sô pha trống, một bộ dáng

ta sẽ ở lì chỗ này vậy.

Vân Khuynh nhìn lướt qua tủ rượu kia. ———- Nhóm dịch: Boss - app iNovel———

Ngăn tủ phía dưới vừa hay có thể giấu Lôi Hoan Ni, nhưng trong đó lại không có rượu, rượu đều ở trong ngăn chứa rượu phía trên, được bảo quản rất tốt, đồng thời, cũng không có dấu vết bị mở qua.

Lôi Hoan Ni đây là vì muốn để bản thân bớt xấu hổ mà mở to mắt nói dối!

Vân Khuynh cảm thấy, Lôi Hoan Ni chỉ cần không phải muốn tiếp tục quấn lấy chồng cô nữa, thật ra cũng chỉ là một cô gái trong sáng bị Lôi gia chiều hư mà thôi.

"Tối qua đã lên máy bay, bây giờ đã qua giữa trưa, chúng tôi cũng đã ăn xong bữa sáng và cơm trưa, cô còn chưa ăn gì nhỉ? Cô có đói bụng không?" Vân Khuynh vừa cười vừa hỏi Lôi Hoan Ni.

"Tôi không đói bụng…… Cô hỏi nhiều thế làm gì? Dù sao thì, các người cứ xem như là tôi đang quá giang máy bay đi, chờ sau khi tới nơi, các người cho tôi đi là được rồi." Lôi Hoan Ni có chút không kiên nhẫn trả lời.

Thật ra, cô thật sự rất đói. Trước cơm tối hôm qua, nàng ngoài ý muốn nghe được cuộc gọi của anh hai và tên Bạc Giản Thương đó, cô liền tranh thủ thời gian dọn đồ bỏ chạy, ngay cả nước cũng không uống, luôn cố chịu tới bây giờ, sớm đã đói tới ngực cũng lép rồi!

Nhưng mà, cô có thể thừa nhận trước mặt Vân Khuynh sao? Mặc dù hiện giờ cô đã không còn cái suy nghĩ nhất định phải có được Hoắc Nhất Hàng, nhưng dù sao thì, Vân Khuynh cũng là tình địch của cô, cô có thể thừa nhận trước mặt tình địch sao?!

Nhưng ngoài miệng nói không đói, bụng lại rất thành thật, lời vừa dứt, liền phát ra tiếng kháng nghị "ục ục".

Thế là, Lôi Hoan Ni luôn phách lối, mặt liền đỏ lên.

Ngẩng đầu, nhìn thấy không chỉ trong mắt của Vân Khuynh, ngay cả Giang Mạc Thần, Cố Du, thậm chí Hoắc Nhất Hàng đều mang ý cười.

Sắc mặt cô càng thêm xấu hổ: "Nhìn cái gì nhìn, tôi đây là…… tiêu hóa không tốt!"

"Em đi lấy chút đồ ăn cho Lôi tiểu thư." Vân Khuynh chỉ là quay đầu, nói với Hoắc Nhất Hàng.

"Cũng chỉ có em mềm lòng," Hoắc Nhất Hàng ôn hòa nói: "Em muốn đi thì đi đi, phiền phức cũng tự tìm

tới cửa rồi, anh thật sự còn có thể ném cô ta xuống?"

Lôi gia chưa làm qua chuyện tàn nhẫn nào, Lôi Hoan Ni lúc trước ngoại việc điên cuồng bám lấy anh, cũng chưa từng có ý đồ xấu nào, thật sự phải hạ độc thủ với cô ta, đương nhiên cũng không thể.

Nhưng mà, anh lại không ngờ tới, Lôi Đông Hãn nhanh như thế đã muốn đem gả Lôi Hoan Ni đi.

Xem ra, Lôi Đông Hãn cũng không còn cách nào với cô em gái này rồi.

Bạc Giản Thương sao? Có gặp qua một lần, là người không tệ, Lôi Đông Hãn đương nhiên cũng sẽ không chọn một người không tốt cho Lôi Hoan Ni.

Anh có chút trầm tư, Hoắc Nhất Hàng nghĩ, có cần báo tin cho Bạc Giản Thương biết không ta?

Lời của Hoắc Nhất Hàng, khiến trái tim đang treo trên cao của Lôi Hoan Ni đã có thể yên tâm bỏ xuống —— Đây là đồng ý dẫn theo cô đến Vinh Thành rồi!

"Anh Nhất Hàng, em biết ngay là anh vẫn còn tốt với em, đáng tiếc em không phải mẫu người anh thích," Lôi Hoan Ni nhìn Vân Khuynh đi vào trong cabin trước mặt, nhếch miệng, nói: "Bỏ đi, thế gian thiếu gì người tốt đẹp, lôi hoan Ni em muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn thân hình có thân hình, muốn gia thế có gia thế, người muốn cưới em không có một ngàn cũng có tám trăm, em cần gì phải treo cổ chết trên gốc cây của anh chứ……"

Nói đến đây, tầm mắt của cô bỗng nhiên rơi trên người của Giang Mạc Thần, khóe miệng khẽ nhếch: "Giang thiếu, hay là, hai ta yêu nhau đi?"

Trái tim Cố Du bỗng nhiên nhảy lên một cái, lại có chút khẩn trương.

Cô cũng không biết tại sao mình lại khẩn trương như vậy.

Còn Giang Mạc Thần thì lập tức di chuyển đến bên người của Cố Du, cũng một tay ôm Cố Du ngồi lên đùi của mình, đồng thời nói với Lôi Hoan Ni: "Đừng! Lôi đại tiểu thư, tôi cũng không thích người như cô, tôi cũng có vợ rồi!"

Một từ "cũng", Giang Mạc Thần nói rất mạnh.

Lôi Hoan Ni nhưng lại tức đến đen mặt, ánh mắt quét về phía Cố Du: "Một tiểu nha ngực phẳng như cô? Khẩu vị của anh cũng thật đặc biệt nha."

"Ai nói tôi ngực phẳng?" Cố Du theo bản năng phản bác lại: "Tôi rõ ràng là 36C, C, C."

Sau khi nói xong, cô mới ý thức được mình nói cái gì, lập tức xoay người hướng vào trong lòng Giang Mạc Thần, mặt hướng vào trong.

Mẹ nó, mất mặt quá, sao cô lại có thể ở trước mặt hai người đàn ông lớn là Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng là cô có 36C chứ!

Lúc này đây, Vân Khuynh đã về tới, nghi hoặc hỏi một câu: "Cái gì C?"

Lôi Hoan Ni nhìn thấy dáng vẻ của Cố Du, cố ý nâng giọng nói lên: "Cô ta nói, ngực cô ta lớn mông thì tròn, thích hợp làm vợ!"

"A?" Vân Khuynh kinh ngạc nhìn Cố Du một chút, cười khẽ: "Lôi tiểu thư, Du nhi da mặt mỏng, cô cũng đừng nói giỡn với cô ấy, tôi đã bảo người làm cơm trưa cho cô rồi, khoảng mười phút nữa sẽ đưa tới, đến lúc đó, ít nhiều gì cũng ăn chút đi. Sau khi uống rượu ăn một chút đồ, tốt cho dạ dày."

Câu nói cuối cùng này, coi như là che giấu lời nói dối giùm cho Lôi Hoan Ni.

Sắc mặt của Lôi Hoan Ni khẽ thay đổi, mạnh miệng nói: "Ăn thì ăn, đây là cô bảo tôi ăn, tôi sẽ không cám ơn cô đâu."

Hành trình tiếp theo, Lôi Hoan Ni quả thật không có gây ra chuyện gì, máy bay rất nhanh đã đáp xuống sân bay tư nhân của Giang gia 1 cách an toàn.

Lôi Hoan Ni là người đầu tiên xuống máy bay, có lẽ do quá hưng phấn, cô mới chạy đến cửa xuống máy bay, dưới chân liền mất đi trọng tâm, sau đó, hoa lệ lăn từ trên lăn cầu thang xuống, với một tư thế cực kỳ chật vật, ngã ngay bên cạnh chân của một người đàn ông!

- ——Nhóm dịch: Boss - app iNovel——

169. Chương 169

Một người đàn ông mặc quân phục, chân mang giày đen giẫm trên bãi cỏ, bị Lôi Hoan Ni ôm chặt lấy.

Lúc cô ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của cô là khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai.

"Lôi Hoan Ni?" Giọng của người đàn ông nghe rất nhẹ nhàng êm tai, có chút mê hoặc.

Lôi Hoan Ni rụt cổ lại, "Phải, tôi là Lôi Hoan Ni!" Không biết tại sao khi đối mặt với người đàn ông này,

cô lại vô thức trả lời câu hỏi của anh ta trong khi cô cũng không biết anh ta là ai!

Nhưng, đây chắc chắn là một đàn ông rất nguy hiểm.

Môi anh ta khá trắng, chứng tỏ người này đang rất lạnh, trong mắt không hề có tia ấm nào, làn da khỏe khoắn được phô ra, dáng người thẳng tắp cúi xuống nhìn cô, làm cô có cảm giác bị áp bức rất mãnh liệt.

Người đàn ông như vậy, còn nguy hiểm hơn cả anh hai, phải tránh xa ra!

Chỉ chốc lát, Lôi Hoan Ni đã đưa ra những nhận xét đối với người đàn ông này.

Giọng nói của người đàn ông từ trên cao truyền xuống: "Em còn định bám lấy giày của tôi bao lâu nữa, nếu em thích đến vậy tôi có thể cởi ra cho em!"

Lôi Hoan Ni lập tức từ dưới đất bò dậy: "Ai thèm giày thối của anh!"

Hoắc Nhất Hàng dẫn theo Vân Khuynh đi tới, thấy người đàn ông liền lên tiếng chào hỏi: "Bạc tiên sinh."

Người đàn ông này, lại là vị hôn phu mà Lôi Đông Hãn tuyển chọn cho Lôi Hoan Ni – Bạc Giản Thương.

Anh ta xuất hiện ở đây, nhưng không phải do Hoắc Nhất Hàng nói cho anh ta biết, xác thực lúc trên máy bay, Hoắc Nhất Hàng định nói cho anh ta biết, nhưng sau khi nghĩ lại thì đã từ bỏ suy nghĩ đó.

Cho nên, đây chắc chắn là do Lôi Đông Hãn đã tra ra được Lôi Hoan Ni đang ở trên máy bay của Giang gia nên kêu Bạc Giản Thương đến đón cô.

Có thể thuyết phục ba mẹ Giang cho anh ta đến sân bay đón người, Bạc Giản Thương này cũng không phải đơn giản..

"Hoắc tiên sinh." Bạc Giản Thương cũng chỉ đơn giản trả lời Hoắc Nhất Hàng một tiếng.

Giang Mạc Thần và Cố Du cũng đi tới, anh lại bổ sung thêm hai câu: "Hoắc tiên sinh, Giang thiếu, cám ơn hai anh đã luôn hết lòng chiếu cố cô ấy, người, Bạc mỗ xin phép mang đi trước, sau này nếu có việc gì cần Bạc mỗ ra tay xin cứ nói, Bạc mỗ sẽ hết lòng tương trợ." Cô ấy, là đang nói Lôi Hoan Ni.

Đây là một câu hứa hẹn, ý nói sẽ nợ một ân huệ, đương nhiên, sẽ chỉ có một lần này.

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đều hiểu rõ, gật đầu.

Bạc Giản Thương lần nữa dời mắt sang nhìn Lôi Hoan Ni, thấy khắp người cô đều là bụi bẩn, mặt vẫn không biến sắc, lạnh lùng lên tiếng: "Hoan Ni, đi theo tôi!"

Hoan Ni?

Người đàn ông này sao có thể gọi cô một cách thân mật như vậy?

"Anh là ai! Bổn tiểu thư có quen biết với anh sao?" Lôi Hoan Ni trừng mắt nhìn anh.

Cô phát hiện người đàn ông này rất cao, tính ra cô cũng không phải là lùn, vậy mà người đàn ông này cao hơn cô hẳn 1 cái đầu, cô ngước lên nhìn, cảm giác như anh ta đang cúi xuống nhìn cô, cảm giác này khiến cô vô cùng khó chịu.

"Bổn tiểu thư đã nhìn anh rất kỹ, xác thực không quen biết anh, giờ bổn tiểu thư muốn đi, đừng có cản đường của bổn tiểu thư!"

"Hoan Ni, đúng là trước đây chúng ta không quen biết nhau, đây cũng là lần đầu gặp mặt, xin tự giới thiệu, tôi họ Bạc, Bạc Giản Thương!"

Bạc Giản Thương không đưa tay ra, mà là ôm lấy eo của Lôi Hoan Ni, hôn một phát lên môi cô: "Bây giờ quen biết với tôi rồi chứ?"

Loại phương thức làm quen này, đúng là làm cho người ta ấn tượng khó quên!

Lôi Hoan Ni cắn chặt răng, người đàn ông này vậy mà lại là Bạc Giản Thương? Bạc Giản Thương vậy mà lại là người đàn ông này?

Cô cố gắng chạy xa ngàn dặm đi tới Vinh thành chính là muốn trốn tránh người đàn ông này, vậy mà chưa gì anh ta đã đuổi tới đây rồi?

Còn cướp đi nụ hôn đầu của cô?

Hèn hạ! Hạ lưu! Quả nhiên là một tên lưu manh!

"Quen cái đầu anh!" Đại tiểu thư của Lôi gia cũng không phải người có văn hóa gì, lần này bị chiếm tiện nghi liền đưa tay lên định tát anh ta một cái: "Cái tên hạ lưu này lại dám hôn bổn tiểu thư, xem ta làm sao phế cái miệng của ngươi!"

Nhưng mà, tay cô còn chưa lại gần mặt của anh ta đã bị giữ chặt lấy.

Sức của người đàn ông này rất lớn, nắm chặt lấy cổ tay cô, đau đớn khó chịu.

"Tôi là vị hôn phu của em." Ngữ khí của Bạc Giản Thương rất lạnh: "Hôn phu có nghĩa là sau này em sẽ gả cho tôi, là người của tôi, do tôi quản, có nghĩa là tôi kêu em đứng thì em không được ngồi, kêu em đi đâu thì em đi đó, chuyện tôi không cho phép thì không được làm, tôi không thích người không biết nghe lời, chuyện hôm nay xem như bỏ qua, giờ thì ngoan ngoãn theo tôi đi!"

"Anh……Anh làm tôi đau!" Lôi Hoan Ni dùng sức rụt tay lại: "Cái gì mà hôn phu, bổn tiểu thư không có hôn phu cũng không biết hôn phu gì đó, càng không quen biết tên lưu manh như anh!"

"Chúng ta vừa mới làm quen rồi đó." Bạc Giản Thương không những không buông cổ tay Lôi Hoan Ni ra mà còn đi tới, bế cô lên, đi nhanh về phía trước.

"Em còn tưởng Lôi Hoan Ni đó lợi hại lắm, cuối cùng cũng có người trị được cô ta rồi, đúng là vỏ quyết dày có móng tay nhọn." Cố Du đứng kế Giang Mạc Thần, nhìn Lôi Hoan Ni đang bị Bạc Giản Thương đem đi, cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng mà, loại cảm giác vui sướng này chưa kéo dài được bao lâu, Hoắc Thành Quân và người nhà Giang gia đã lần lượt kéo đến.

Hoắc Thành Quân và Giang phu nhân không hẹn mà cùng đi tới trước mặt Vân Khuynh, ôm lấy cô.

Giang phu nhân: "Con gái ngoan của mẹ, cuối cùng con cũng trở về an toàn rồi."

Hoắc Thành Quân: "Khuynh Khuynh, mấy ngày này con phải chịu khổ rồi!"

Giang phu nhân: "Con còn cảm thấy chỗ nào không được thoải mái không?"

Hoắc Thành Quân: "Con ốm đi nhiều rồi, phải bồi bổ nhiều vào……"

Đây chính là cảm giác ấm ấp khi được mẹ quan tâm, Vân Khuynh kiềm chế không được, mũi có chút cay cay: "Con không sao, con xin lỗi, đã phải làm mọi người lo lắng cho con rồi."

"Sao lại phải xin lỗi, chúng ta đều là người một nhà." Giang phu nhân buông Vân Khuynh ra: "Con có đói bụng không, hay là chúng ta đi ăn cơm trước?"

Hoắc Thành Quân cũng buông Vân Khuynh ra: "Bình an trở về là tốt rồi."

Ánh mắt Giang phu nhân chuyển sang nhìn Cố Du: "Đây là Du nhi phải không? Thật có khí chất!"

Bà đi tới phía trước hai bước, mặt đầy vui mừng nắm lấy tay Cố Du nói: "Du nhi, dì là mẹ của tiểu tử thối này, chuyện của hai con tiểu tử thối này cũng đã nói hết với dì rồi, dì sẽ cho người mời ba và mẹ của con tới đây cùng bàn chuyện hôn sự của hai con, Khuynh Khuynh và Nhất Hàng cũng sắp kết hôn rồi, nếu hai đứa có thể kết hôn cùng lúc, đúng là song hỷ lâm môn!

Cái gì? Kết hôn? ——- Nhóm dịch: Boss – app: iNovel ——-

Cố Du lập tức có chút hoang mang, từ khi nào mà cô đã đồng ý gả cho Giang Mạc Thần?

Giang phu nhân nắm lấy tay Cố Du không buông, nói tiếp: "Tiểu tử thối này a, đúng là một đứa không ra gì, suốt ngày chỉ lo ăn chơi lêu lổng, chuyện nhà không lo, chuyện ở công ty cũng không quan tâm, dì vẫn luôn lo lắng nó sẽ không thể cưới được vợ, nhưng giờ thì tốt quá rồi, vẫn còn có người không chê nó."

"Con yên tâm, đã gả vào Giang gia thì con và Khuynh Khuynh đều là con gái ngoan của mẹ, nếu tiểu tử thối này dám làm gì con, con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ thay con giáo huấn nó!"

Không thể không nói, cách thuyết phục đầy sự yêu thương che chở này của Giang phu nhân đúng là khiến người khác khó mà cự tuyệt.

Rõ ràng thứ nhìn thấy đầu tiên của một con người là bề ngoài, bà cũng đã để ý đến bề ngoài xinh đẹp của Cố Du nhưng bà không khen Cố Du xinh đẹp mà chỉ khen cô có khí nhất, vì xinh đẹp là bề ngoài, khí chất mới là cái bên trong.

Chỉ mới mấy câu ngắn ngủi, đã xưng mẹ xưng con với Cố Du.

Vả lại, từng câu từng chữ đều là chê con của mình nhưng khen Cố Du.

Quả thật, với bề ngoài và điều kiện của Giang Mạc Thần sao có thể không cưới được vợ, chỉ cần anh ta lên tiếng, người muốn được gả vào Giang gia chắc xếp hàng dài mấy con đường mất……

Dù Cố Du là người nhanh nhẹn, cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Giang Mạc Thần ngược lại, ôm cô vào lòng, tức giận nói với Giang phu nhân: "Mẹ, mẹ mau lau nước miếng đi kìa, soi gương nhìn lại bộ dạng thèm khát của mình đi, người ta không biết còn tưởng mẹ có tâm cơ gì đó! Vả lại Du nhi là vợ của con, nếu mẹ định cướp cô ấy đi thì con sẽ đấu với mẹ tới cùng!"

Nói đến đây, anh đưa Cố Du đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Em đừng quan tâm đến cái bà điên này, bà ta thèm con đến sắp điên rồi, chỉ hận không thể đem toàn bộ cô gái tốt trên thế giới này biến thành con gái của mình, vả lại sao anh có thể ăn hiếp em được, anh "thương" em đến vậy mà, đúng không? Vật nhỏ……"

Anh cố gắng nhấn mạnh chữ "thương", Cố Du liền hiểu ý của anh, trừng mắt nhìn anh một cái, muốn đẩy

anh ra nhưng xung quanh đang có rất nhiều người nhìn, cô chỉ có thể rầu rĩ đi theo anh.

Đi vào biệt thự của Giang gia, quả nhiên ba mẹ của Cố Du đã đợi sẵn trong đó, nhìn thấy con gái mình trở về an toàn, họ mới yên tâm.

Ngồi trong biệt thự Giang gia được một lúc, Hoắc Thành Quân kiên quyết muốn dẫn Vân Khuynh đến bệnh viện làm kiểm tra tổng quát, dù Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh có nói thế nào cũng không thay đổi được quyết định của bà, đành phải đồng ý.

Rời khỏi Giang gia, Hoắc Thành Quân liền kêu tài xế lái xe đến một bệnh viện gần nhất.

Không nghĩ tới, tài xế lại chọn đúng bệnh viện tư mà Tô Tương đang nằm.

Hoắc Nhất Hàng nắm tay Vân Khuynh đi tới lầu một của bệnh viện liền nghe có tiếng người lớn tiếng chửi rủa: "Trị bệnh cứu người là thiên chức của bác sĩ, tôi cũng có đưa tiền, sao lại không trị cho vợ của tôi?"

Vân Khuynh hướng theo tiếng chửi nhìn qua, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Người đang chửi rủa đó, lại là Vân Bính Hoa.

Nếu như không phải là người cô đã quá quen thuộc chắc cô sẽ không nhận ra, vì Vân Bính Hoa bây giờ không còn là bộ dạng hăng hái trong bộ đồ vest nữa!

Ông ta đang mặc bộ quần áo rẻ tiền ở ngoài chợ, trên áo còn dính đầy vết bẩn, tóc tai rối xù, như đã lâu không có chải chuốt qua……nhìn chẳng khác gì mấy tên ăn mày đã lâu không tắm, người đầy hôi thối.

Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân cũng nhận ra Vân Bính Hoa.

"Đó không phải là Vân Bính Hoa sao? Sao lại thành bộ dạng như vậy?" Hoắc Thành Quân kinh ngạc hỏi.

Không đợi Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh trả lời, bà đã nói ra hai chữ: "Báo ứng!"

"Tiền ông đưa là của đợt này, vậy còn tiền thuốc mấy đợt trước thì sao? Làm người phải biết điều chút đi chứ, đây là bệnh viện, mà còn là bệnh viện tư nhân, không phải trung tâm từ thiện, trị bệnh phải có tiền chứ, chúng tôi đã nhân từ không đuổi mấy người đi rồi, nếu ông còn ở đây lớn tiếng làm loạn như vậy tôi đành kêu bảo vệ tới lôi mấy người ra ngoài thôi!"

- —— Nhóm dịch: Boss – app: iNovel ——-

170. Chương 170

63170.

Bệnh tình Tô Tương đang chuyển xấu rất nhanh, phải liên tục thay máu, Vân Bính Hoa đã đem bán hết những gì có thể, bây giờ đã không còn gì có thể bán được nữa, ông vì muốn trị bệnh cho Tô Tương và duy trì mỗi ngày hai bữa cho hai người mà phải đi làm khuân vác cực khổ, nhưng tình hình này thì ông không đủ sức giúp Tô Tương tiếp tục điều trị được nữa.

Nửa tiếng trước, Tô Tương lại kêu khó chịu, ông không còn cách nào khác, đành đi bán máu mới có được chút tiền đem đến bệnh viện, vậy mà họ lại không chịu trị cho Tô Tương, vì ông còn nợ tiền thuốc mấy lần trước và phí phẫu thuật vẫn chưa trả hết.

Ông cố gắng uy hiếp, dùng đủ mọi cách cũng không lay chuyển được nam y tá đang đứng trước mặt ông, mặt đầy lạnh lùng và khinh bỉ nhìn ông.

Cuối cùng, ông đành quỳ "bịch" một tiếng trước mặt nam y tá: "Tôi cầu xin mấy người, hãy cứu lấy Tương Tương, Tương Tương đang rất khó chịu, tôi cầu xin mấy người đại phát tự bi, hãy làm ơn làm phước cứu lấy Tương Tương, chỉ một lần này thôi……"

Vân Khuynh nhìn cảnh tượng trước mặt mình, tâm trạng có chút phức tạp.

Dù cô biết Vân Bính Hoa và Tô Tương sống không được tốt, nhưng không ngờ lại tệ đến mức này.

Cô thật không dám tưởng tượng, một người như Vân Bính Hoa vậy mà hôm nay lại quỳ gối cầu xin người khác.

Lại tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này……

"Tô Tương sao vậy?" Cô hỏi.

Sau khi trở mặt với Tô Tương và Vân Bính Hoa, cô không còn để ý tới cuộc sống của họ, nhưng chỉ cần họ còn ở Vinh thành, chắc chắn Hoắc Nhất Hàng sẽ nắm được thông tin về họ.

Hoắc Nhất Hàng trả lời: "Bà ta sau khi xét nghiệm phát hiện bị suy thận, tình hình chuyển xấu rất nhanh, còn bị tiểu đường nên đã bị nhiễm trùng, Vân Bính Hoa vì trị bệnh cho bà ta đã dùng hết tiền."

Nói xong câu này, Hoắc Nhất Hàng liền quay sang nhìn Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, có phải em mềm lòng muốn giúp bọn họ không?"

Vân Khuynh có chút sững sờ, trong lòng có chút hoang mang, quay sang hỏi: "Mẹ, Nhất Hàng, hai người cảm thấy con có nên giúp bọn họ không?"

"Con muốn sao thì cứ làm vậy." Hoắc Thành Quân không chút suy nghĩ, nói.

"Em muốn làm gì thì cứ làm, anh sẽ giúp em." Hoắc Nhất Hàng cũng không do dự, nói.

"Ừm." Vân Khuynh nhẹ gật đầu: "Em qua đó hỏi thăm tình hình của Tô Tương một chút, nếu họ cần chút tiền thì chúng ta cứ cho họ."

Đối với Vân Bính Hoa và Tô Tương, cô đã quá thất vọng, không phải muốn tìm chút tình thương ở chỗ họ, mà cho dù là người không quen biết, thấy họ khó khăn như vậy, mà mình lại có khả năng giúp, cô cũng không đành lòng, xem như làm việc từ thiện.

Vân Khuynh định đi đến chỗ bác sĩ hỏi thăm tình hình của Tô Tương rồi sẽ tính tiếp, nên cô đi về phía trước.

Nhưng vào lúc này, Vân Bính Hoa đã nhìn thấy cô.

Cho dù là Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng hay Hoắc Thành Quân đều rất có khí chất, cho dù đứng trong đám đông cũng rất dễ nhận ra.

Vân Bính Hoa sẽ nhìn sơ qua, cũng nhận ra bọn họ đang đi đến.

Phản ứng đầu tiên của ông là sửng sốt, trong lòng vô cùng khó chịu, như không cam lòng lại cộng thêm xấu hổ, nhưng chỉ chốc lát ông đã đi nhanh về phía trước..

"Vân Khuynh!" Ông lớn tiếng kêu cả họ lẫn tên.

Ông đứng trước mặt Vân Khuynh, đưa tay hướng về Vân Khuynh: "Cho tao một ngàn vạn!"

Tô Tương trị bệnh phải tốn ít nhất mấy trăm vạn, còn phải tìm được thận phù hợp để thay, sau khi Tô Tương khỏi bệnh bọn họ còn phải sinh hoạt, nên ông nghĩ một ngàn vạn là đủ, thời gian nghèo khổ vừa qua sắp làm ông phát điên rồi, giờ nhìn thấy Vân Khuynh ông chỉ nghĩ đến cách xin tiền để thoát khoải cảnh này!

Vân Khuynh khẽ nhíu mày, lãnh đạm nói: "Cho ông một ngàn vạn? Dựa vào cái gì?"

Xem như cô với Vân Bính Hoa đã lâu không gặp, ông ta lại rơi vào cảnh khốn khó như vậy, cô cứ tưởng gặp lại thái độ của ông sẽ tốt một chút, không ngờ không những không tốt, mà ông còn bày ra cái mặt nghiêm

nghị, không chút xấu hổ đưa tay xin tiền của cô?

"Dựa vào cái gì?"

"Mẹ mày được chẩn đoán mắc chứng nước tiểu nhiễm độc, mày thân là con gái, không phải nên lấy tiền ra trị bệnh cho mẹ mày sao?" Vân Bính Hoa nói như kiểu đây là chuyện hiển nhiên: "Hơn nữa bác sĩ có nói phải tim thận thay cho mẹ mày, thận của người thân có khả năng phù hợp rất cao, mày đi làm kiểm tra đi, nếu hợp thì cắt một bên thận thay cho mẹ mày."

Vân Bính Hoa nói những lời này, 1 chút xấu hổ cũng không có, rất hiển nhiên mà đòi Vân Khuynh cho một ngàn vạn và một bên thận.

Vân Khuynh cười, cô cảm thấy mình đã một lần nữa đánh giá thấp sự vô sỉ mặt dày của Vân Bính Hoa.

Đã rơi vào bước đường cùng như vậy, mà còn dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với cô? Ông ta nghĩ mình là ai?

"À, Tô Tương bị nhiễm chứng nước tiểu nhiễm độc, vậy là đến ông trời cũng không vừa mắt với những việc làm độc ác của mấy người nên trừng phạt mấy người đó, vậy thì liên quan gì đến tôi, đừng quên, tôi với mấy người sớm đã không còn chút quan hệ gì."

"Đừng nói là một ngàn vạn, một ngàn đồng, tôi cũng không cho mấy người!"

"Còn định lấy một bên thận của tôi? Vân Bính Hoa, bây giờ là ban ngày, đừng có nằm mơ!"

"Mày……cái đồ nghiệp chướng như mày! Súc sinh!" Vân Bính Hoa mặt dạn mày dày đi tới, nếu không phải tìm không ra cách xử lý, ông cũng không định sẽ tìm Vân Khuynh.

Đương nhiên ông cũng có chút hối hận vì đã cắt đứt quan hệ với Vân Khuynh, nhưng ông càng không ngờ bây giờ Vân Khuynh lại nhẫn tâm phũ phàng đến vậy, ông luôn cho rằng cho dù ông và Tô Tương có đối xử tệ bạc với Vân Khynh như thế nào, cô cũng sẽ không oán hận, nhưng bây giờ không những có mà cô còn tìm trăm phương ngàn kế rời khỏi vợ chồng họ, khiến bây giờ họ phải sống khó khăn khổ sở như vậy.

Ông không những không nhận ra cái sai của mình, mà còn đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên đầu Vân Khuynh!

"Dù nói thế nào cũng nhờ tao với Tương Tương mày mới đến được với thế giới này, vậy mà mày có thể trợn mắt đứng nhìn mẹ ruột của mình chết đi như vậy, thứ nghiệp chủng như mày coi chừng bị thiên lôi đánh đó!"

Vân Bính Hoa trợn mắt hung tợn, chửi rất lớn tiếng, thu hút người của cả lầu đều ra xem.

Ông không cảm thấy bị mọi người vây quanh có gì không tốt, ngược lại còn rất hung dữ chỉ vào Vân Khuynh lớn tiếng chửi: "Mọi người nhìn đi, nó là con của tôi, là đứa con mà vợ tôi liều mạng sinh ra, vậy mà bây giờ mẹ nó sắp chết nó lại vô tình không lo, mọi người nhìn nó đi, rồi nhìn lại tôi xem, nó chính là con súc sinh vô tình nhất trên đời này!"

Vân Bính Hoa đang mặc quần áo cũ nát, Vân Khuynh thì mặc váy sạch sẽ xinh đẹp, lại thêm ông ta không ngừng thêm mắm thêm muối, người ngoài không biết chuyện gì đã phán xét cô là người con bất hiếu, chỉ trỏ chửi mắng.

Vân Khuynh chỉ cười lạnh một tiếng: "Vân Bính Hoa, ông cũng đã sống trong bùn lầy rồi, còn không quên đặt điều chửi mắng tôi, haha, cũng may tôi đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với mấy người, nếu không không biết bây giờ tôi phải thê thảm đến mức nào?"

"Vân Khuynh tôi, đúng là có mẹ, nhưng thật đáng tiếc, tôi là con gái của Giang gia, là con dâu của Hoắc gia, cả đời này cũng không phải con của Tô Tương, ông không có tư cách ở đây chỉ trích tôi!"

"Trên phương diện đạo đức, Vân gia mấy người đã bóc lột tôi nhiều năm, trên phương diện pháp luật, tôi cũng không hề có chút trách nhiệm nào với mấy người, ông càng ở đây la lối lớn tiếng, càng làm tôi khinh bỉ ông, ông làm vậy chỉ là tự chuốc lấy nhục, mà tôi, thì không quan tâm!"

"Cho nên, tốt nhất ông nên lập tức, lập tức biến khỏi tầm mắt của tôi, nếu không tôi sẽ kiện ông quấy rối, phỉ báng, uy hiếp……Mặc dù chỉ là tội nhỏ, nhưng nếu tội danh thành lập cũng đủ khiến ông vào đồn cảnh sát uống trà một thời gian đó, nếu ông vào đó, Tô Tương chỉ có thể nằm chờ chết."

Ngữ khí của Vân Khuynh đầy khí lạnh, như được phát ra từ hầm băng lâu năm, ngàn vạn nhát băng sắc lạnh đâm vào người Vân Bính Hoa, dọa ông lùi về sau mấy bước.

Ông không thích Vân Khuynh, nhưng luôn biết Vân Khuynh là người có bản lĩnh, nhưng ông chỉ nghĩ là trên phương diện kinh doanh, không ngờ bây giờ cô còn có khí chất dọa người như vậy?

Liền làm ông có chút e ngại?!

"Âm mưu, tất cả đều là âm mưu của mấy người!" Vân Bính Hoa siết chặt nắm đấm: "Từ đầu đây đã là âm mưu cho mày sắp đặt, mày sớm đã biến Vân thị thành số không, rồi đoạn tuyệt quan hệ với tao, dụ tao bán Vân thị đi, tiền trong tay Dương Liễu cũng bị mày tố cáo mà phải sung công, khiến tao với Tương Tương phải sống khốn khổ như vậy!" ——- Nhóm dịch: Boss – app: iNovel ——-

"Ông cũng nói là dụ, có nghĩa là ông không chịu được dụ hoặc, còn có mặt mũi đứng đây nói Vân thị, ông với Tô Tương chính là con sâu của Vân thị, chưa bao giờ cống hiến được gì cho Vân thị mà ở đây đòi hỏi quyền lợi?" Vân Khuynh lại nói ngược lại: "Còn về Dương Liễu, không phải do tôi tố cáo, mà người tố cáo chính là người chồng tốt Lục Văn Bân mà mấy người lựa chọn cho cô ta, hơn nữa tiền của cô ta không phải do mấy người cho hay sao, sao bây giờ lại đổ lỗi cho tôi? Tính toán logic của ông đúng là trước giờ luôn vô sỉ ngu ngốc không hề thay đổi."

"Mày……" Vân Bính Hoa cả người run lên, nhưng không tìm được lý lẽ nào để cãi lại.

Những gì Vân Khuynh nói, đều là sự thật!

"Mặc kệ nói thế nào, cũng là tao và Tương Tương sinh ra mày, nếu không có tụi tao thì đã không có mày……" Ông nói đi nói lại cũng chỉ có thể nói mỗi câu này.

"Thiếu mấy người, tôi sớm đã trả sạch, ông càng làm loạn trước mặt tôi, chỉ càng làm tôi thêm khinh bỉ ông thôi. Nói thật, đối với ông và Tô Tương, tôi đã sớm không còn hi vọng, không mong chờ cũng không oán hận gì, xem như người xa lạ, nhưng thấy mấy người khó khăn như vậy tôi cũng định giúp đỡ, chỉ cần ông thành tâm thành ý đến cầu xin tôi, nhưng không ngờ thái độ của ông lại vô sỉ đến vậy! Thật ngại quá, nghiệp hôm nay là do mấy người tự làm tự chịu."

Nói xong, Vân Khuynh quay sang nhìn Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân: "Mẹ, Nhất Hàng, chúng ta đi thôi!"

"Được!" Hoắc Nhất Hàng ôm Vân Khuynh vào lòng, đi về phía trước.

Hoắc Thành Quân cũng đi theo, lúc đi ngang qua Vân Bính Hoa cũng không quên châm chọc hai câu: "Ông tưởng bây giờ Vân khuynh còn là cô gái ngoan hiền trước đây mặc ông với Tô Tương điều khiển hay sao? Nằm mơ! Bây giờ Vân Khuynh là người ông không thể động vào, với tay cũng không chạm vào được!"

Báo ứng! Đáng đời!

Sắc mặt của Vân Bính Hoa trong phút chốc trở nên trắng bệch……

- —— Nhóm dịch: Boss – app: iNovel ——-

171. Chương 171

Từ khi nào, một dã nha đầu mà ông và Tô Tương không đặt trong mắt, giờ đã trở thành nhân vật lớn mà ông không thể động vào, với tay cũng không chạm vào được?

Vân Bính Hoa sau khi chấn kinh là cảm giác phẫn nộ và căm hận!

"Dã nha đầu đáng chết! Nếu biết bây giờ nó trở mặt vô tình như vậy, nhất quyết không chịu cứu Tương Tương, trước đây đã không sinh nó ra!"

Nhưng mà bây giờ phải làm như thế nào đây? Tình trạng của Tô Tương ngày càng chuyển biến xấu đi, ông lại không đủ tiền chi trả viện phí, không lẽ trơ mắt đứng nhìn Tô Tương tìm đến cái chết?

Chữ "chết" như hòn đá rơi xuống một hồ nước tĩnh lặng, chìm sâu đến tận đáy hồ, chạm vào nỗi buồn âm u che giấu tận sâu trong lòng của ông.

Tại sao Tô Tương lại bị bệnh? Tại sao bệnh nghiêm trọng đến vậy? Tại sao không chăm sóc tốt cho bản thân mình?

Chẳng lẽ bà không biết, bây giờ bọn họ không có tiền, bà bị bệnh sẽ làm ông có thêm gánh nặng hay sao?

Không phải bệnh rất rất nghiêm trọng sao? Sao không có dấu hiệu sắp chết? Tại sao mỗi lần vô thuốc xong bà lại khỏe hơn? Tại sao khiến ông như một ngọn cỏ yếu ớt đang cố gắng bắt lấy hi vọng vậy?

Bà không phải rất yêu ông sao? Ông luôn đối xử với bà rất tốt, luôn đặt bà lên hàng đầu, chỉ cần là thứ bà muốn, ông nhất định tìm trăm phương ngàn kế giúp bà đạt được, tại sao bà không thông cảm cho sự khốn khổ vất vả của ông?

Tại sao bà không hi sinh cho ông một chút? Chết quách đi để ông trọn nhân nghĩa, không cần phải mệt mỏi như vậy nữa?

Sự căm hận trong lòng ông sớm đã lớn như cây đại thụ, bây giờ lại thêm một nhánh cây quấn quanh, khiến ông ngạt thở đến tuyệt vọng.

Ông hận Vân lão gia và Vân lão phu nhân tại sao lại chết sớm như vậy, không còn phù hộ ông; ông hận Vân Khuynh tại sao lại muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông; không còn nghe ông nói gì làm nấy; ông hận Dương Liễu tại sao vong ân phụ nghĩa, để ông không còn gì; ông hận Tô Tương tại sao lại mắc chứng bệnh này, hại ông nghèo túng khổ sở; người duy nhất ông không hận chính là bản thân mình.

Ông cảm thấy mình là con cháu Vân gia, sinh ra đã là công tử nhà giàu, đúng lý nên được hưởng giàu sang sung sướng; ông cảm thấy mình là ba ruột của Vân Khuynh, là ba nuôi của Dương Liễu, đúng lý phải được hai đứa con mang ơn mình; ông cảm thấy mình đã đối xử tốt với Tô Tương nhiều năm như vậy, bây giờ ông gặp khó khăn bà phải vì ông mà hi sinh chứ……

Nhưng sau tất cả, nghĩ lại, ông cũng tự cảm thấy bản thân mình nhu nhược, ông không có khả năng giải quyết khó khăn trước mắt, cũng không đủ dũng khí bước ra khỏi nó.

Dương Liễu đã không còn, Vân Khuynh ông không thể động vào, nếu bây giờ Tô Tương cũng mất đi, không còn Tô Tương, ông chỉ còn lẻ loi trơ trọi một mình.

Một người, cố gắng giữ chút hơi tàn để sống, có phải sẽ càng cảm thấy lạnh lẽo, càng cảm thấy khó khăn, càng cảm thấy tuyệt vọng hơn không?

Cuối cùng, Vân Bính Hoa cũng chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn đám người Vân Khuynh rời đi, lặng lẽ đi vào góc khuất, như một người chết sống lại bị rút hết hi vọng, chỉ còn lại chút tro tàn đi đến bên Tô Tương đang nằm dưới đất với một tấm chăn bông dơ bẩn, trên người đắp một chiếc áo khoác cũ, đang khổ sở rên rỉ. ——- Nhóm dịch: Boss – app: iNovel ——-

Thấy Vân Bính Hoa trở lại, bà đưa cánh tay như chỉ còn da bọc xương, nắm lấy áo của Vân Bính Hoa: "Bính Hoa Bính Hoa, tôi có thể đi lọc máu chưa? Tôi cảm thấy không được lọc máu tôi sẽ chết, tôi sợ lắm, tôi sợ phải chết lắm……"

"Vậy bà đi chết đi a." Vân Bính Hoa vô cùng phẫn hận và tức giận, lớn tiếng chửi Tô Tương.

"Hừ, hừ, hừ, bà chỉ biết hừ, chỉ biết than khó chịu, chỉ biết muốn lọc máu, tôi đã sớm nói với bà rồi, tôi không có tiền cho bà lọc máu, không có tiền cho bà trị bệnh, bây giờ không có tiền, sau này cũng không có tiền, nếu bà nhắm sống được thì sống, không được thì đi chết đi!"

Vì cứu Tô Tương, ông đã phải sống trong vũng bùn, còn muốn ông như thế nào nữa?

Thận của ông không thích hợp với Tô Tương, ông cũng không còn nhiều tiền để tìm thận thích hợp thay cho bà, nhưng ông cũng không muốn từ bỏ Tô Tương, nhưng ông không còn cách nào khác……

"Bính Hoa, ông…… ông nói cái gì?" Tô Tương trừng lớn mắt nhìn ông: "Ông kêu tôi……đi chết sao? Sao ông có thể……nói như vậy? Tôi……tôi là vợ của ông, là Tương Tương của ông mà."

Cô biết Vân Bính Hoa không có tiền, nhưng chỉ cần bà than thở năn nỉ một chút ông liền đem tiền ra, vốn dĩ ông là người có tiền mà, ông là người mà bà đã tìm mọi cách để bám vào, với hi vọng ông sẽ dẫn mình ra khỏi cô nhi viện, sống cuộc sống giàu sang sung sướng?

Mặc dù bây giờ bọn họ đang phải rất nghèo khó, nhưng bà luôn ôm hi vọng rất nhanh ông sẽ cầm được tiền về, dù gì ông cũng là con cháu Vân gia, lại có đứa con gái bản lĩnh như vậy, không lẽ ông lại là người không có bản lĩnh như vậy sao?

Nhưng ông lại nói với bà, ông không có tiền, hiện tại không có tiền, sau này cũng không có tiền, không có tiền cho bà lọc máu, không có tiền cho bà trị bệnh, cách giải quyết là kêu bà đi chết đi?

Không!

"Bính Hoa, Bính Hoa, ông đang nói đùa với tôi phải không? Ông yêu tôi như vậy sao có thể đối xử với tôi như thế, sao có thể nhẫn tâm kêu tôi đi chết, tôi không tin, tôi không muốn chết a!"

"Bính Hoa, tôi không ép ông, ông mau nghĩ cách giải quyết đi, tôi sẽ chờ ông nghĩ cách, ông là người đàn ông lợi hại nhất trên đời này, nhất định sẽ tìm ra cách cứu tôi……"

“Không có cách giải quyết, không có!” Vân Bính Hoa ngồi xổm xuống đất: “Tôi không có tiền, không có cách giải quyết, không có Vân gia tôi không là gì hết, không ai giúp tôi, ngay cả bác sĩ y tá cũng nhìn không nổi tôi, khinh thường tôi, ngay cả Vân Khuynh mới nãy tôi gặp phải cũng không chịu giúp chúng ta!”

“Ha ha ha, ngay cả đứa con gái ruột của mình cũng không giúp mình, tôi còn có cách nào khác, tôi không có tiền. Tương Tương, bà bị bệnh, trị không được nữa, không phải tôi muốn bà chết, bà chết tôi cũng không thoải mái gì, bà chết tôi cũng không được sống tốt hơn, nhưng ai kêu bà mắc chứng bệnh này? Đây là số mạng của bà, bà chấp nhận đi, ha ha ha.”

Vân Bính Hoa vừa khóc vừa cười, cảm xúc như đã sụp đổ, như một người điên, mọi người xung quanh đều tránh xa ông và Tô Tương.

Tâm trạng Tô Tương chìm xuống, mặc dù bây giờ đang là mùa xuân rất ấm áp, nhưng bà chỉ cảm thấy lạnh, sự sợ hãi cái chết dâng lên, bà nắm chặt lấy áo của Vân Bính Hoa: “Bính Hoa, ông không được từ bỏ, Bính Hoa, ông nói ông mới gặp Vân Khuynh sao? Vân Khuynh không chịu giúp chúng ta, có phải Vân Khuynh còn hận chúng ta không, có phải ông đã nói gì khiến Vân Khuynh không thích nghe không?”

“Bính Hoa, tôi biết ông yêu tôi, ông không nỡ để tôi chết đâu, ông đi tìm Vân Khuynh đi, nhận lỗi cúi đầu trước Vân khuynh, con bé luôn khao khát có được tình yêu thương từ mình mà.”

“Dương Liễu đã không còn, bây giờ chỉ còn Vân Khuynh, chỉ cần con bé chịu bỏ tiền ra trị bệnh cho tôi là được, chúng ta vẫn sẽ là ba mẹ của nó, nói với con bé trước đây chúng ta đối xử với Dương Liễu như thế nào bây giờ sẽ đối xử với nó như vậy, hay là ông đi nhận lỗi quỳ gối trước mặt nó đi, còn không thì dọa là sẽ tự tử……không phải trước giờ chúng ta đều làm như vậy đối phó với con bé sao?”

“Nó sẽ không bỏ mặc tôi, nó không phải Dương Liễu, không thể nào tuyệt tình bỏ mặc chúng ta như vậy được!”

“Bính Hoa, ông nhanh đi cầu xin Vân Khuynh đi, mau đi đi, tôi không muốn chết, ông mau đi cầu xin Vân Khuynh giúp tôi đi, mau đi đi!”

Tô Tương nói những lời này, khác nào đang muốn phục tùng Vân Khuynh, chịu thua trước Vân Khuynh, hoặc nói đúng hơn là muốn lợi dụng Vân Khuynh, bà cho rằng chỉ cần xuống nước, sau đó nói vài tiếng, Vân Khuynh sẽ lại tiếp tục gánh vác bọn họ.

Nếu không, bà sẽ không dùng những lời lẽ như vậy.

Không thể không nói, có ba mẹ như vậy đúng là nỗi khổ của Vân Khuynh.

Đáng tiếc Tô Tương muốn như vậy, nhưng Vân Bính Hoa lại không đồng ý.

“Bà kêu tôi đi cầu xin con dã nha đầu đó? Còn quỳ gối trước mặt nó? Không thể nào!”

“Cái con dã nha đầu đó, tôi chỉ hận không thể giết chết nó, còn bắt tôi phải nhẹ giọng cầu xin nó, không thể nào, muốn đi thì tự bà đi đi!”

Nói xong, Vân Bính Hoa đứng dậy, rất nhanh rời khỏi.

Mặc kệ Tô Tương ở phía sau kêu ông như thế nào ông cũng không chịu, cũng không dừng bước.

Ông không biết mình phải đi đâu, nhưng ông không muốn tiếp tục ở bên cạnh Tô Tương tiếp tục dây dưa chuyện này nữa.

Chí ít, hiện tại không cần phải suy nghĩ!

Vân Khuynh, Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân đã đến phòng làm việc của bác sĩ.

Phó viện trưởng biết bọn họ đến, liền dẫn theo bác sĩ chuyên khoa đến làm kiểm tra tổng quát cho Vân Khuynh.

Bệnh viện này là bệnh viện tư, lợi ích đi đầu, không có quá nhiều quy tắc, hơn nữa nhóm người Vân Khuynh lại đầu tư cho bệnh viện nhiều như vậy, việc bác sĩ chuyên khoa đến khám cho cô cũng là chuyện hiển nhiên.

Kiểm tra rất nhanh đã xong, cơ thể Vân Khuynh không có gì đáng lo ngại, chỉ là chưa hồi phục hoàn toàn.

Bác sĩ chỉ kê cho cô một đống thuốc bổ đắt tiền, đám người Vân Khuynh cũng không nói gì, đã đến bệnh viện khám đã biết trước sẽ phải tốn số tiền này.

“Bác sĩ, tôi muốn biết tình hình hiện tại của Tô Tương.” Sau một hồi phân vân, cuối cùng Vân Khuynh cũng không kiềm được mà lên tiếng hỏi: “Tô Tương vẫn luôn điều trị tại bệnh viện này sao?”

“Cô nói Tô phu nhân à? Phải, nhưng bà ta đang nợ bệnh viện một khoản chi phí rất lớn.” Phó viện trưởng vừa nhìn biểu cảm của ba người bọn họ vừa nói: “Nói đúng ra bệnh viện chúng tôi cũng là nể mặt cô nên mới giữ bọn họ ở lại, điều trị miễn phí cho họ vài lần, không ngờ họ lại ỷ lại vào bệnh viện.”

“Vân tiểu thư, tôi biết trước đây giữa cô và bọn họ xảy ra chút chuyện không được vui, nó đúng hơn thì hạng người như bọn họ không xứng đáng có được đứa con gái như cô, không biết Vân tiểu thư hỏi thăm tình hình của Tô phu nhân là có ý gì, chỉ cần Vân tiểu thư lên tiếng chúng tôi sẽ làm hết sức mình!”

- —— Nhóm dịch: Boss – app: iNovel ——-

172. Chương 172

63172.

"Phó viện trưởng, tôi không có ý gì đặc biệt" Vân Khuynh nhẹ nhàng nói: "Ngài chỉ cần bảo bệnh viện phụ trách bệnh tình của Tô Tương nói cho tôi biết tình trạng thực tế bệnh tật của bà ta là được."

"Vậy được thôi!" Phó viện trưởng nói, hướng ra ngoài cửa kêu: "Bác sĩ Dương, anh vào đây một lát!"

Người bác sĩ mặc áo blouse trắng bước vào, anh đã biết ông kêu anh vào đây làm gì, trực tiếp mở miệng: "Lần đầu tiên Tô Tương vào bệnh viện chúng tôi kiểm tra, chỉ tra ra là đang suy thận giai đoạn giữa, nhưng lúc đó bác sĩ điều trị chính của bà ta không phải rôi, nhưng liên quan đến tình trạng khi đó của bà ta tôi cũng có tìm hiểu qua, nếu mà khống chế thích hợp, sẽ không chuyển qua ác tính nhanh như thế.

Nhưng không biết nguyên nhân gì, lần thứ hai bà ta vào viện, đã vào thời kỳ cuối, suy thận thời kỳ cuối, đã chuyển sang nhiễm độc nước tiểu, hiện tại trên phương diện y học, là không thể điều trị trực tiếp, rửa máu có thể tạm thời cứu được mạng sống, giảm bớt chút đau khổ của bệnh nhân, nhưng cũng đồng thời đối với sức khỏe của bệnh nhân có nguy hiểm rất lớn, quốc tế hay trong nước đều công nhận phẫu thuật ghép thận, khả năng khỏi khá là cao, nhưng chi phí lại không nhỏ, quan trọng hơn, là phải có nguồn thận thích hợp."

Nói tới đây, bác sĩ Dương ngừng một lát, nói tiếp: "chồng của bà Tô Tương là Vân Bính Hoa đã thử qua nguồn thận, nhưng không thành công."

"Nếu tìm được nguồn thận thích hợp, chi phí phẫu thuật tốn bao nhiêu?" Vân Khuynh hỏi.

Bác sĩ Dương nhìn phó viện trưởng, đáp: "Trước sau ước tính cỡ 3 triệu."

Khóe miệng của Vân Khuynh nhẹ móc lên, tinh thần có chút nhạo báng.

Thì ra, chỉ cần 3 triệu.

Nghĩ khi đó, Tô Tương tặng Dương Liễu món quà sinh nhật, cũng hơn con số này cả mấy lần, cô không thể ngờ được, hôm nay, bà ta chỉ vì không có 3 triệu, chỉ còn có thể đau khổ chờ chết!

"Nếu theo tình trạng Tô Tương, không làm cấy ghép thận, thì có thể sống bao lâu?" Hoắc Nhất Hàng hỏi.

Bác sĩ Dương nghĩ rồi đáp: "Nếu theo tôi đoán, không quá một năm, nhưng cảm xúc bà ta không ổn định, giấc ngủ cũng không tốt, điều này sẽ làm tăng tình trạng bệnh, cho nên, cũng có thể rất nhanh sẽ…"

“Bọn họ thiếu bác sĩ bao nhiêu tiền?” Hoắc Nhất Hàng lại hỏi.

“79 nghìn.”

Vân Khuynh nghe con số đó, lại cười nhạo báng một lần nữa.

Nhưng trong mắt lại có chút gì đó bi thương.

Hoắc Nhất Hàng trầm ngâm một lúc, nói: “Tô Tương nợ tiền của bệnh viện, tôi sẽ trả giúp bà ấy, ngoài ra, tôi trả thêm cho các người 10 triệu, 3 triệu để tìm nguồn thận, để bà ta chữa bệnh, tiền còn lại, các người cứ giữ lấy, cho những người không có tiền thanh toán viện phí sử dụng.”

“Nhất Hàng.” Vân Khuynh chuyển đầu, nhìn Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng nắm chặt tay cô, ngữ khí dịu dàng nói: “Khuynh Khuynh, anh biết em lương thiện, cho dù họ không phải cha mẹ em, em nhìn thấy, cũng sẽ giúp họ, chẳng qua là ít tiền, cho được thì cho đi, tự mình yên tâm là được.”

Trong lòng Vân Khuynh bỗng thấy ấm áp, cô biết, Hoắc Nhất Hàng hiểu cô.

Bất kể Tô Tương và Vân Bính Hoa đối xử với cô như thế nào, nhưng việc đã qua, cô không mong họ tốt lên, cũng không mong họ tệ đi, chỉ là hôm nay thấy họ lâm vào tình trạng tệ hại như thế, cho chút tiền, cũng nên thôi.

“Được” Vân Khuynh gật đầu: “Vậy cứ quyết định thế đi, nhưng những thứ này, anh đưa là được.”

“Của anh chả phải của em sao.” Hoắc Nhất Hàng đỡ cô đứng dậy: “Đừng phân biệt rõ như thế, chúng ta là vợ chồng, đều là người một nhà.”

Lúc này, lại có một y tá vội chạy tới, bất ổn nhìn Vân Khuynh và Vân Khuynh, tiến đến tai của bác sĩ Dương, lại nói câu gì đó, sắc mặt bác sĩ Dương bỗng thay đổi: “Ai cho cô ta tự đưa ý kiến vậy!”

“Bác sĩ Dương, sau khi bác sĩ Thẩm biết quan hệ của họ, cho rằng cô ta qua đây là để thử nguồn thận mới…”

Y tá chưa nói hết câu, lại khẩn trương nhìn Vân Khuynh một cái, cúi thấp đầu, không biết làm sao.

“Lúc Khuynh Khuynh làm kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện, các người đã tự ý tiến hành thêm hạng mục thử nguồn thận?” Hoắc Nhất Hàng lập tức đoán được ý của cô y tá.

"Đúng." Bác sĩ Dương chỉ đành cúi đầu nói: "Ngài Lôi, vô cùng xin lỗi, tôi có dẫn dắt một người bác sĩ thực tập quá không hiểu chuyện, biết cô Vân và Tô Tương trước đây có quan hệ, nghĩ rằng đương nhiên nguồn thận của cô Vân sẽ thích hợp, nên đã tự ý thêm một hạng mục…"

"Cái gì?" phó viện trưởng cũng tức giận: "Chính là bác sĩ tiểu Thẩm chân tay vụng về đó sao?"

"Phó viện trưởng, Thẩm Ý chỉ là muốn biểu hiện một chút, do sau khi cô đến bệnh viện, lúc nào cũng…" Bác sĩ Dương rõ ràng muốn giúp đệ tử mình đỡ lời.

"Anh còn nói giúp cô ta, Anh không biết tự mình thêm hạng mục khám cho bệnh nhân là việc cấm tại bệnh viện sao?" Phó viện trưởng nói: "Anh giờ về nói với cô ta, bệnh viện chúng ta không cần loại bác sĩ trẻ gấp rút lập công, để cô ta đi đi!"

Chả dễ gì Vân Khuynh đến bệnh viện khám sức khỏe, Hoắc Nhất Hàng lại nguyện ra tiền cho bệnh viện, nếu vì một thực tập sinh mà làm cho Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng phẫn nộ, tiền không nói làm gì, hai người này ở Vinh Thành có sức ảnh hưởng lớn như thế, chỉ cần làm gì đó nhẹ thôi, bệnh viện ở Vinh Thành này sẽ không thể mở được nữa!

"Kết quả đối chiếu ra sao rồi?" Vân Khuynh đột nhiên hỏi một câu.

"Không hợp!" y tá lập tức nói: "Cô Vân, nguồn thận của cô không hợp với Tô Tương, một chút cũng không, cô ta chỉ là thấy cô khỏe mạnh như vậy, không biết cô vì sao còn đến đây kiểm tra, nên cho rằng cô muốn thử nguồn thận…"

Y tá chắc là có quan hệ không tệ với bác sĩ thực tập đó, lúc này, cũng giúp cho bác sĩ thực tập đó nói thêm vài câu tốt đẹp.

Hoắc Nhất Hàng hiện rõ ràng đang thở một hơi dài, chính lúc nãy, anh còn lo lắng nguồn thận của Vân Khuynh và Tô Tương thích hợp, câu nói đó, nếu Vân Khuynh mềm lòng, sẽ muốn hiến thận cho Tô Tương?

Trên người Vân Khuynh, anh chính là ích kỉ, anh không hy vọng cô tiếp tục chịu thêm bất kỳ tổn thất nào, huống hồ là một quả thận, đối với sức khỏe chắc chắn có tổn hại rất lớn.

"Đã là không hợp, còn chạy qua đây làm gì, còn không đi ra!" Phó viện trưởng cũng thở một hơi, đối với việc Tô Tương và Vân Bính Hoa đã từng nói gì với Vân Khuynh, ông đương nhiên cũng biết gì đó, ông không cho rằng Vân Khuynh nên hiến thận cho Tô Tương, nhưng nếu Vân Khuynh và Tô Tương hợp nhau, Vân Khuynh lại tự mình tình nguyện, Hoắc Nhất Hàng chắc chắn sẽ không vui.

Ai mà vui vẻ để người vợ mình yêu móc một quả thận đi cứu một người không tốt với cô ấy chút nào chứ?

Y tá ngập ngừng một lát, lại nhỏ tiếng nói: "Tôi qua đây, không chỉ vì độ không tương thích của cô Vân và Tô Tương không hợp…tỉ lệ đó còn quá thấp, bác sĩ Thẩm nghi ngờ, lại làm giám định ADN… phát hiện

cô Vân, Tô Tương và Vân Bính Hoa không có hút quan hệ huyết thống…"

Câu nói cuối, cô nói rất nhỏ rất nhỏ, đầu cúi thấp, không dám nhìn vào mọi người.

"Cô nói gì?" Mọi người đều ngạc nhiên.

Vân Khuynh càng mở to mắt: "Cô nói lại lần nữa!"

Cả người của cô y tá đều run lên.

Bên ngoài lại tiến vào một bác sĩ nữ còn rất trẻ.

Cô chào hỏi với phó viện trưởng và bác sĩ Dương trước, rồi đứng bên cạnh y tá, nói với Vân Khuynh: "Cô chính là Vân Khuynh Vân tiểu thư đúng không, chào cô, tôi là Thẩm Ý, lời các người nói, tôi vừa nghe thấy ở ngoài cửa rồi…tôi tôi thật sự xin lỗi, tôi trước tiên không biết cô không phải đến đây để thử thận, nên đã tự ý làm cái đó giúp cô…tôi rất xin lỗi! Việc này là do tôi tự làm, tôi sẽ rời khỏi bệnh viện, xin cô và ngài Hoắc đừng vì tức tôi mà trách tội thầy Dương và bệnh viện."

Cô nhận lỗi của mình trước, sau đó tỏ rõ thái độ của mình, coi như là chịu trách nhiệm.

"Giám định quan hệ là chuyện gì?" tâm tư của Vân Khuynh đã không còn ở vấn đề nguồn thận nữa.

Thẩm Ý lập tức đưa đồ ra cho Vân Khuynh xem: "Đây là kết quả giám định, rất xin lỗi chủ yếu là do độ tương thích của Vân Khuynh và Tô Tương quá thấp, thậm chí không có chút tương thích nào giữa Vân Khuynh và Tô Tương, theo lý mà nói, loại tình huống này chỉ xảy ra khi không có quan hệ huyết thống, cho nên, tôi nhất thời nghi ngờ, nên dùng mẫu máu của hai người đi xét nghiệm huyết thống, vì để có kết quả chính xác hơn, tôi đã làm, cuối cùng kết quả là_ Cô không phải con gái Tô Tương, cũng không phải con gái của Vân Bính Hoa."

Vân Khuynh nhìn kết luận không phải quan hệ ruột thịt trên giấy giám định, không thể tin được: "Nhưng sao có thể thế được? Trước đây tôi còn truyền qua máu cho Tô Tương, nhóm máu của tôi và Tô Tương là giống nhau mà."

Bao nhiêu năm nay, cô ở Vân gia luôn cẩn thận dè dặt, từng kỳ vọng Tô Tương và Vân Bính Hoa trong thời gian dài như thế, nhưng giờ lại phát hiện, cô vốn không phải con gái của Tô Tương và Vân Bính Hoa? Sao lại có thể chứ?

Tô Tương và Vân Bính Hoa mở miệng ra là nói khi đó đã khó khăn cực khổ như thế nào để đưa cô đến thế giới này, chịu bao nhiêu cực hình, sao lại có chuyện đó được?

Liên quan đến việc này, họ biết nội tình? Hay không biết nội tình?

Nếu biết nội tình, sao họ lại đối xử với cô ta như vậy?

Nếu không biết nội tình, vậy, cô là con ai?

Cô uất ức bao nhiêu năm ở nhà họ Vân, vậy nên tính lên đầu ai?? Cội nguồn của cô, lại ở đâu?

"Khuynh Khuynh, đừng nôn nóng." Hoắc Nhất Hàng vội nắm chặt tay của Vân Khuynh, dịu dàng nói: "Nếu giám định AND là thật, vậy chắc chắn là có chỗ nào xảy ra vấn đề anh ủng hộ em tìm Tô Tương và Vân Bính Hoa hỏi cho rõ, nhưng em phải bình tĩnh trước, anh và mẹ, sẽ đi cùng em, được không?"

173. Chương 173

63173.

"Được."

Vân Khuynh gật đầu, trong lòng cô cũng rất phức tạp, nếu một mình đối diện với Tô Tương và Vân Bính Hoa, thực là có chút khó khăn.

Vị trí của Tô Tương rất dễ tìm, cô chỉ cần đi theo lang can đến phòng truyền máu, Vân Bính Hoa lại không ở cạnh bà ta.

Nhìn thấy quý bà từng xinh đẹp mỹ lệ biến thành bộ dạng thê thảm như thế, khuôn mặt bệnh hoạn như sắp chết, đến cả Vân Khuynh cũng có chút kinh ngạc.

Không biết là do bệnh tình của bà lâu rồi không kịp được điều trị và chăm sóc, hay là do tâm trạng của Tô Tương sau khi bệnh nên càng mới trở nên tệ như thế, hoặc là do bà ta và Vân Bính Hoa sớm đã không hòa hợp như xưa...tóm lại, Tô Tương lúc này, cho người ta cảm giác, chính là một âm hồn tăm tối như người chết.

Làn da từng trắng ngọc gà kia giờ trở nên vàng sạm không còn sáng bóng, anh mắt hốc hác, khóe mắt lộ nếp nhăn, môi cũng không có tí máu.

Bà co rút dưới tấm chăn, dựa vào tường, nhìn khó chịu thê thảm vô cùng, hiện rõ ràng đang gánh chịu cơn đau vô cùng lớn.

Bà cho rằng Vân Bính Hoa rời xa bà, là nghĩ cách kiếm tiền để rửa máu cho bà, cho nên, bà cứ kiên nhẫn chịu đựng, đợi chờ, dù rằng sự nhẫn nhịn và đợi chờ trong từng giây từng phút ấy đều đầy sự đớn đau.

Thấy mấy người Vân Khuynh qua đây, bà ngây ra chút, sau đó, trong mắt phát sáng.

Bà vùng dậy, muốn qua nắm lấy Vân Khuynh, nhưng vì quá đau, vừa đi được nửa bước, đã "ngã nhào" xuống nền nhà, ngã rất đau thương, thê thảm.

Nhưng bà đã không màng đến thân hình thê thảm của mình, vội nói với Vân Khuynh: "Vân Khuynh, Vân Khuynh mẹ biết con nhất định sẽ không lo cho mẹ, con là con của mẹ, mẹ đã liều cả mạng sống đưa con đến với thế giới này, đẻ con ra, ta đã chịu bao nhiêu đau khổ, chảy bao nhiêu máu, sức khỏe tổn hại bao nhiêu phải nhiều năm mới có thể ổn hơn chút, con là đứa trẻ ngoan, lương thiện, con sẽ không để mẹ tiếp tục chịu đau khổ, đúng không?

Con mau đi nộp tiền cho mẹ, nộp tiền để mẹ tiếp tục rửa thận, làm rửa thận xong mẹ sẽ không phải chịu đau khổ như thế nữa…tốt nhất, tốt nhất con lại làm so sánh thận thêm lần nữa, con là con gái mẹ, thận của con nhất định sẽ hợp với mẹ, cho mẹ một quả thận, được không?"

"Thấy qua người vô sỉ, nhưng chưa thấy qua loại vô sỉ như Vân Bính Hoa và Tô Tương." Hoắc Thành Quân không che giấu lời nói với ngữ khí khinh bỉ: "Hơn 20 mấy năm nay, vì một đứa con ác độc đã dùng tất cả các cách để ức hiếp Khuynh Khuynh, không có chuyện gì mà không làm, giờ đã đoạn tuyệt quan hệ với Khuynh Khuynh, tự mình rơi vào khó khăn, thấy Khuynh Khuynh giống như thấy cứu binh vậy, điểm quan trọng hơn là đến thái độ cầu cứu cũng không có, mở miệng là đòi Khuynh Khuynh cho tiền cho bà điều trị còn móc thận cho bà, có một chút vô liêm sỉ không vậy! Bà tưởng mình là ai?"

Hoắc Thành Quân nói như thế, Tô Tương mới nhớ ra, trước đây Vân Bính Hoa có nói đã gặp Vân Khuynh, nhờ Vân Khuynh giúp đỡ, nhưng Vân Khuynh không chấp nhận chuyện này, sắc mặt bà bất giác trắng ra.

Một giây sau, nhưng lại điên tiếc nói mạnh: "Ta và con ruột ta nói chuyện, liên quan gì đến bà? Ta là mẹ nó, ta bị bệnh, nó theo lẽ thường phải giúp trị bệnh cho ta, nếu không là bất hiếu, trời đất bất dung!"

"Trời đất bất dung? Haha' Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng nói một tiếng: "Ta lại muốn xem xem, bà làm sao có thể cho Khuynh Khuynh ta gặp báo ứng sao!"

"Tô Tương!" Vân Khuynh mở miệng, ngữ khí vô cùng thanh lạnh mà xa cách: " Ta và bà và Vân Bính Hoa đã dây dưa bao nhiêu năm nay, sớm đã mau cắt đứt, về đạo nghĩa, ta không có bất cứ lo lắng gì, về pháp luật, tôi và các người cũng đã cắt đứt một cách rõ ràng, giờ tôi đến tìm bà, không phải là muốn nhận lại bà, hay mong đợi tình cảm gì từ các người, cũng không phải thấy bà tội nghiệp, định làm gì bà, tôi đến đây, để hỏi một chuyện. Nếu bà có thể trả lời thật, tôi có thể trả tiền thuốc thay bà."

Lời Vân Khuynh nói trước đó, Tô Tương phẫn nộ vô cùng, nhưng nghe thấy Vân Khuynh chịu giúp bà trả tiền thuốc, tâm trạng của bà có chút dịu lại.

"Con muốn hỏi gì?" Tô Tương hỏi.

Bà tự cho rằng bao nhiêu năm đã qua, chẳng có gì ngoài việc giúp Dương Liễu ngược đãi Vân Khuynh,

nhưng giờ Dương Liễu đã chết, Vân Khuynh còn muốn biết chuyện gì nữa chứ?

Chả lẽ, chuyện hiến máu.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Tô Tương khẽ run lên, nói tiếp: "Nếu con muốn hỏi vì sao đối với Dương Liễu tốt như vậy, lúc đẻ con suýt nữa phải đền cả mạng là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân khác là do lúc đầu ta tưởng người hiến máu cứu ta là Dương Liễu...nhưng, những việc này đã qua rồi, ta nghe nói Dương Liễu đã chết, con còn vì những chuyện này mà oán hận ta sao?"

"Ta không hận bà và Vân Bính Hoa." Vân Khuynh trả lời: " Hận, cũng là một sự trả giá cho một thứ tình cảm nào đó, ta đối với bà và Vân Bính Hoa, đã không còn chút tình cảm nào!"

Nghe tới đây, trong lòng Tô Tương co rút lại: "Vậy con hỏi gì."

"Bà và Vân Bính Hoa cứ mở miệng là nói ta là con gái ruột của bà, bà xác nhận ta là do bà mang thai 10 tháng đẻ ra đúng không?" lúc Vân Khuynh nói lời này, ánh mắt nhìn thẳng Tô Tương, tỉ mỉ theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất trên khuôn mặt, dò hỏi coi có thể có tìm được chút dấu tích nào không.

Tuy nhiên, Tô Tương chỉ ngây ra chút, sau đó, tức giận nói: "Ý con là gì? Con lại nghi ngờ mình không phải con gái ruột của ta? Hừm! Con không phải ta đẻ ra, dù lúc đó xém hại chết ta trên bàn phẫu thuật, nhưng ta chả phải đã cố gắng để con lớn lên sao!

Vân Khuynh, những năm qua, ta thừa nhận ta và Vân Bính Hoa đối xử với con không được tốt lắm, nhưng chỉ dựa vào việc chúng ta đã mang con đến với thế giới này điểm này thôi, con đã không nên đối xử với chúng ta như thế, làm cha mẹ làm gì cũng đúng thôi, nếu không có chúng ta, sao có con? Sao giờ con có thể sống vinh quang như thế?"

Nói tới đây, Tô Tương nhìn thấy Vân Khuynh đang tựa vào lòng của Hoắc Nhất Hàng, tâm tư bị dao động, lại thêm vào hai câu: "Chính là hôn nhân hiện tại của ngươi, ngươi không cần cảm ơn ta và Vân Bính Hoa sao? Nếu không phải chúng ta tách ngươi và Lục Văn Bân, ngươi có thể gặp Hoắc Nhất Hàng sao? Ngươi có thể vinh quang như thế sao?"

Vân Khuynh nghĩ tới đây, lúc đầu Tô Tương và Vân Bính Hoa ép cô và Lục Văn Bân ly hôn, rõ ràng do toàn thân toàn ý vì Dương Liễu, mà cô có thể gặp Hoắc Nhất Hàng, là do trời thương, là do vận khí mình tốt, mới có lương duyên lành, nhưng giờ Tô Tương lại không biết liêm sỉ giành lấy "Công lao" về mình và Vân Bính Hoa.

Nhưng, Tô Tương phẫn nộ như thế, cũng nói rõ, bà thật sự không biết cô không phải là con gái ruột của bà và Vân Bính Hoa.

Ngay cả bà cũng không biết, thì nhất định chỗ nào xảy ra sai sót.

"Ta nghĩ, lời ngươi nói là thật." Vân Khuynh nói; "Bà nợ tiền viện phí, ta sẽ giúp bà bù vào, cũng có thể giúp bà dưỡng bệnh ở phòng bệnh, còn việc bà muốn tôi cho bà một quả thận, nhưng không thể, do thận của ta và ngươi không khớp nào, ta không phải con gái ruột của ta, muốn lấy thận, bà tốt nhất nhanh chóng nhớ lại, lúc bà đẻ có xảy ra chuyện gì đặc biệt không, để bà sớm tìm lại con gái ruột, để lấy quả thận đó!"

"Cô nói gì?" Tô Tương mở to mắt, mãi một lúc mới tiêu hóa hết được ý nghĩa lời Vân Khuynh nói: "Ngươi lại không phải con gái ruột của ta? Sao lại có thể? Vân Khuynh, ngươi vô sỉ quá, để bỏ rơi ta, lại có thể nói ra lời nói dối như thế."

"Ta và bà đã sớm không còn quan hệ, ta cũng đồng ý giúp bà trị bệnh, lời của ta, đều là thật!" nói xong, đưa tờ giám định ADN cho Tô Tương xem: "Bác sĩ thấy kết quả kiểm tra sự tương thích nguồn thận, nhưng tỉ lệ không khớp thấp quá, do vậy, đã làm hai phần xét nghiệm quan hệ cha mẹ con, thực tế chứng minh, tôi không phải con bà, đương nhiên cũng không phải con gái ruột của Vân Bính Hoa, tôi và các người, không có chút quan hệ nào!

Tô Tương, ta ngược lại cảm hơn ngươi bị bệnh này, nếu không, chả phải cả đời này ta không biết, cha mẹ ruột ta là người khác, biết được không phải các người, trong lòng ta cũng thấy đỡ hơn."

"Không! Sao…lại có thể thế? Ngươi không phải con ruột ta, vậy con gái ruột ta là ai, nó đang ở đâu?" Tâm trạng Tô Tương chuyển biến xấu hơn, đột nhiên, bà nhớ lại năm đó lúc sinh ở bệnh viện có gặp một người.

Người sản phụ đó, độ tuổi giống bà, cũng tháng giống bà, cùng nhau vào phòng phẫu thuật, sau khi sinh xong. Do thiếu phòng bệnh gấp, bà thậm chí vào cùng phòng đẻ với bà ta.

Nhưng bà chả thích bà đó tí nào, do, rõ ràng cùng độ tuổi, nhưng người phụ nữ đó nhan sắc hơn bà, thân hình hơn bà, khí chất cũng cao quý hơn bà, vả lại, còn đẻ một đôi song sinh!

Thứ duy nhất không so được với bà, là người phụ nữ đó tự đi đẻ, không có đàn ông bên cạnh, còn Vân Bính Hoa, một bước cũng không rời ở đó trông bà.

Ba đứa trẻ đều là bé gái sơ sinh, sinh ra đã được bỏ vào hộp giữ ấm.

Bà nhớ, người phụ nữ đó cũng họ Vân, nhắc đến cha đứa nhỏ, mặt bà ta đầy đau khổ, còn nói con bà sau này cũng theo họ bà, một gọi là Vân Tình, một là Vân Điềm. Bà ta nói cuộc đời bà quá khổ, mong con mình sau này mỗi ngày, đều là ngày nắng đẹp, đều sống cuộc đời ngọt ngào.

Bà cảm thấy tên này rất hay, lại muốn hơn con bà ta một bậc, nên lấy tên con mình là Vân Khuynh.

Chả lẽ…bệnh viện lại đem Vân Tình và Vân Khuynh trao nhầm?

"Tô Tương, bà nhớ ra gì?" Vân Khuynh nhìn mắt Tô Tương có gì bất thường, nhanh chóng hỏi và chờ đợi.

"Giám định quan hệ này là thật?" Tô Tương nhịn đau khổ, ngẩng cao đầu, thăm dò và đàm phán với Vân Khuynh: "Nếu là thật, ta chắc biết ngươi là con gái ai, nhưng nói với ngươi, ta có ích gì?"

"Thật không?" mắt Vân Khuynh sáng lên, rất nhanh lại yên tĩnh lại: "Ngươi muốn lợi ích gì?"

"Cho ta 100 triệu! Giúp ta tìm con gái ruột ta về đây." Tô Tương hùng hổ mở miệng.

"Ha" Vân Khuynh cười, càng điềm tĩnh hơn: "Nếu bà đã biết thân thế của ta, chứng mình lúc bà sinh đã xảy ra chuyện gì đó, ta chỉ cần đến bệnh viện lúc đẻ tra một cái, sẽ tìm ra manh mối ba mẹ ruột ta, với lại, lúc bà ở trong bệnh viện, chẳng qua chỉ hơn 20 mấy năm, lúc đó nhiều bác sĩ chắc vẫn còn, tôi chỉ cần đi tìm, chắc không khó, tại sao ta cho người 100 triệu, sao phải giúp ngươi tìm con gái ruột?"

174. Chương 174

Lời Vân Khuynh nói là thật.

Phản ứng ban đầu của Tô Tương khi chưa cầm giấy xét nghiệm quan hệ nói với cô rằng, Tô Tương cũng không biết cô không phải con ruột của bà ta và Vân Bính Hoa.

Nhưng Tô Tương biết chuyện này, thì lập tức lại có "Đối tượng nghi ngờ", điều này chứng minh bệnh viện khi đó thực sự có vấn đề.

Như vậy, cô chỉ cần đến bệnh viện hỏi, ít nhiều cũng có chút tin tức.

Nếu chỉ cần đi nghe ngóng thì có tin, cô ta tại sao lại tốn tiền mua tin tức từ Tô Tương?

Tô Tương nói, cũng chưa chắc chính xác.

Nhưng Tô Tương chuẩn bị làm, rõ ràng là có tính xảo trá.

100 triệu, vậy mà Tô Tương cũng nói ra được, còn ác hơn Vân Bính Hoa.

"100 triệu không được, vậy 50 triệu?" Mồ hôi trên trán của Tô Tương chảy ra, rõ ràng thấy cơ thể mình càng ngày càng khó chịu, đau khổ đó cứ hết lượt này đến lượt khác. Bà không thể dùng toàn lực để chống đỡ.

Nhưng tư thế bà ta đàm phán với Vân Khuynh đã khác, đợi bệnh khỏi, thay đổi toàn bộ trạng thái hiện giờ mong rằng có thể nhờ vào cô, hy vọng cuộc sống vô lo vô nghĩ, tức cả mọi áp bức lên người "con gái".

“Vân Khuynh, cho dù ta và Vân Bính Hoa không phải là cha mẹ ruột con, nhưng con cũng lớn lên ở Vân gia, Vân gia đối với con có ơn, uống nước nhớ nguồn, ăn quả nhớ kẻ trồng cây! Con không thể vô tình vô nghĩa với ta và Bính Hoa.

Ta sớm đã hiểu, lúc đầu con chấp niệm cắt đứt quan hệ giữa ta và Bính Hoa, không phải bởi vì con sớm thấy Vân Gia đã không đáng giá nữa sao? Đây rõ ràng là âm mưu của con, chỉ là ta và Bính Hoa không vạch trần, trúng kế con, nếu không, giờ chúng ta cũng không đến nổi nghèo mà thê thảm thế này?

Nói cho cùng, những năm qua, chúng ta không tốt với con, con cũng báo thù rồi, vả lại, giờ xem ra, chúng ta không thân thích với con, cũng vì con thực sự không phải con ruột của chúng ra, vậy con còn oán hận chúng ta cái gì chứ?

Nhưng con lấy của Vân Gia nhiều thứ như thế, giờ lại dựa vào Hoắc Thị như xuân được mùa, con chia cho ta và Bính Hoa chút tiền thì sao không được, chẳng qua là chút tiền thôi mà!

Còn về chuyện của Dương Liễu, cho dù ta và Bính Hoa có lỗi với con, Dương Liễu cũng chết rồi, chuyện quá khứ, con còn cố chấp không buông, há chẳng phải quá ích kỉ sao?”

Dường như sợ Vân Khuynh không chịu cho tiền, Tô Tương nói một hơi rất nhiều, tiếc là mỗi câu nói đều là viện cớ đẩy trách nhiệm đi, mỗi câu đều trở nên rất nực cười.

“Vân Gia có ơn với tôi, là ơn nghĩa của Vân Gia, bà và Vân Bính Hoa, chẳng qua chỉ là con sâu hại Vân Gia, dựa vào đâu mà lấy danh nghĩa của Vân gia đòi tôi báo ơn?” Vân Khuynh không tức giận, đến hôm nay, cô đã sớm thấy rõ sự ích kỷ vô sỉ của Tô Tương và Vân Bính Hoa, tức giận, chẳng qua là làm khổ mình.

“Chẳng qua chỉ là một ít tiền thôi mà, Tô Tương, bà nói nghe nhẹ nhàng, nhưng tiền không thuộc về bà, dựa vào gì mà cho bà?Bà cho rằng mình là ai?”

“Tôi không có cố chấp giữ mãi chuyện cũ không buông, ngược lại, tôi sớm đã vượt qua những chuyện đó, nếu không, cứ tiếp tục sống dưới sự sỉ nhục và vô pháp vô thiên của mấy người sao có thể sống tốt như bây giờ?

Dương Liễu thực sự đã chết, chết vô cùng bi thảm, những tội lỗi cô ta gây cho tôi, trước khi chết cũng trả hết cả trăm, ngàn lần, tôi thực ra là một người vô cùng nhỏ nhen, điểm này bà nói không sai, nhưng bà nên thấy mừng vì bà và Vân Bính Hoa chỉ là trợ thủ của Dương Liễu mà thôi, nếu không, kết cục của các người cũng sẽ bi thương như Dương Liễu vậy!

Còn một điểm nữa bà nói cũng không sai, tôi thực ra có dùng một chút thủ đoạn để cắt đứt quan hệ với các người, nhưng cuối cùng lựa chọn cũng là do các người tự mình chọn, làm người phải học cách chịu trách nhiệm, các người có ngày hôm nay, là kết quả của sự lựa chọn sai lầm, oán không được tôi, tôi đối với các người thật là trong lòng không thấy chút hổ thẹn nào.

Nhưng, giờ xem ra, cắt đứt quan hệ thực ra không quan trọng, dù gì, tôi không phải con ruột của các người,

Vân Gia lại không còn nữa, tôi và các người, cũng không còn bất kì quan hệ gì.

Nhưng bà yên tâm, tiền trị liệu tôi đồng ý trả, điểm này chắc chắn sẽ làm, coi như hôm nay tâm trạng tôi vui, muốn làm việc tốt, Tô Tương, tôi thành khẩn khuyên bà một câu, tự mình lo thân!"

Vừa nói xong, Vân Khuynh không muốn thấy Tô Tương nữa, liền quay đầu nhìn Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng: "Mẹ, Nhất Hàng, chúng ta đi!"

Tô Tương chỉ còn biết trơ mắt nhìn bọn họ quay người đi.

Lúc này, đã có người điện thoại cho Vân Bính Hoa, thông báo ông ta tiền thuốc đã được trả đủ, 3 triệu tiền phẫu thuật trị liệu cũng đã có người đóng, bảo ông mau dẫn Tô Tương rửa máu thêm lần nữa, sau đó chuyển phòng bệnh.

Ông lập tức vui mừng trở ngược về.

Ghét bỏ Tô Tương xem Tô Tương là gánh nặng, nhưng giờ cuộc sống ông lại trở nên nghèo khổ và khó coi như thế, nhưng cuối cùng ông ta chỉ còn mỗi mình Tô Tương, nếu mà bỏ bà thì sẽ cô độc một mình..cho nên, nghe nói có người trả tiền viện phí, còn để cho họ 3 triệu, ông không biết vui thế nào.

Vân Bính Hoa vội quay về, nhưng lại vô tình đụng mặt đám người Vân Khuynh từ trong bệnh viện ra.

Ông đắc ý đứng trước mặt Vân Khuynh, khẩu khí cao ngạo nói: "Nha đầu hoang, mày cho rằng mày không cho tiền cho ta và Tương Tương, Tương Tương sẽ không cứu được sao, ta không còn biện pháp nào khác sao? Ta nói mày biết, giờ ta đã có tiền, ta sẽ chữa khỏi cho Tương Tương, cho dù không có con sói vô ơn như người giúp, ta và Tương Tương cũng sống rất tốt!"

Ông còn không biết người cho tiền là Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, chỉ cho rằng nhà từ thiện nào thấy Tô Tương nằm bệnh viện đáng thương, nên cho tiền.

Vân Khuynh và những người khác vốn không để ý đến lời của Vân Bính Hoa, trong mắt họ, Vân Bính Hoa sớm đã là người không quan trọng, không thể để những người này làm ảnh hưởng tâm trạng, làm cho mình không vui?

"Chuyện tốt hay xấu của các người không liên quan đến tôi." Vân Khuynh chỉ nói một câu, rồi tiếp tục đi thửng.

Rời khỏi bệnh viên, Hoắc Nhất Hàng tự lại xe đi.

"Khuynh Khuynh, giờ đi điều tra." Điều tra ở đây, tức là việc liên quan đến ba mẹ ruột của Vân Khuynh.

“Không gấp.” Vân Khuynh nói.

Có manh mối, từ từ tra, bao nhiêu năm nay, cô đều sống như thế, giờ không cần vội nhất thời.

Tâm trạng cô đã buông lỏng vô cùng thoải mái.

Nếu như tìm thấy ba mẹ ruột, gặp họ cũng được, xem họ rốt cuộc dáng vẻ ra sao, chấp nhận cô hay không cũng không có gì.

Cho dù không tìm được, cũng không sao, dù gì bao nhiêu năm cũng không liên hệ gì, không tồn tại quá nhiều tình cảm.

“Nhất Hàng, mình đi thăm Tây Hoa thử.”

Sau khi về, cô vẫn chưa gặp Tây Hoa, những lời anh ấy nói lúc say, cô đều đã nghe thấy, cũng không thể coi như không có gì xảy ra được.

Vả lại, cô cũng muốn đi gặp Tống Nhan đó.

Mày của Hoắc Nhất Hàng khẽ nhăn lại, rõ ràng là không thích Vân Khuynh ngoài anh mà để ý người khác, đặc biệt là người có tình cảm với Vân Khuynh.

Nhưng anh cũng không phản đối, chỉ quay đầu, nói với Hoắc Thành Quân: “Mẹ, con đưa mẹ về trước, con và Khuynh Khuynh đi gặp Tống Tây Hoa và vợ chưa cưới của anh ấy, nghe nói vợ chưa cưới của hắn đã có thai, nói không chừng, sẽ tổ chức đám cưới chung với tụi con.”

Lời này, là nói cho Hoắc Thành Quân nghe, cũng là nói cho Vân Khuynh nghe.

Hoắc Thành Quân hiểu con mình có tính khí nhỏ nhen, nhưng, bà lại thấy việc này khá thú vị.

Tống Tây Hoa thích Vân Khuynh, bà đã sớm biết, có vị hôn thê rồi, thì không thể cứ thích Khuynh Khuynh mãi, trong lòng Khuynh Khuynh cũng có chút áy náy, tình cảm vợ chồng giữa Khuynh Khuynh và Nhất Hàng cũng sẽ không chịu ảnh hưởng.

Một tiếng sau, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng mang theo quà, đến nhà Tống Tây Hoa.

Vẫn chưa vào cửa, trong nhà đã nghe tiếng người già nói vọng ra: “Tây Hoa, rốt cuộc con nghĩ gì? Trong bụng tiểu Nhan đã có con của con, con lại chưa đăng ký kết hôn với nó? Chưa cưới mà có con con cũng làm ra dược? Đây chả phải hại con gái nhà người ta sao? Ta trước đây dạy con thế nào? Ta không quan tâm, con hôm nay dẫn Tiểu Nhan đi lãnh giấy kết hôn cho ta!”

Trong lòng Vân Khuynh vui vẻ, thì ra là bà nội Tống đến rồi?

Cô nhanh chóng đi vào, tới cửa, còn gõ hai cái, mới bước vào.

Trên ghế sofa ở phòng khách, có 3 người ngồi đó, bà nội Tống ngồi giữa, Tống Tây Hoa ngồi bên trái, Tống Nhan ngồi bên phải, vừa nhìn, giống như đàm phán.

"Bà nội Tống, bà đến rồi!" Vân Khuynh khuôn mặt tươi cười, đánh bay bầu không khí ngượng ngùng bên trong.

"Vân Vân." Bà nội Tống đặc biệt thích Vân Khuynh, năm đó bà lần đầu đến thành phố, đến trường đại học tìm Tống Tây Hoa, là Vân Khuynh giúp bà tìm người, sau đó, bà luôn mong Vân Khuynh trở thành cháu dâu của bà, những năm nay, bà không ít lần hổi Tống Tây Hoa bày tỏ với cô.

Lần này, cũng thấy tuổi Tống Tây Hoa không nhỏ nữa, cũng muốn giúp Tống Tây Hoa một tay, ai ngờ đến mới biết, Vân Khuynh và Tống Tây Hoa xảy ra không ít chuyện, Vân Khuynh đã tìm được hôn nhân tốt của mình, cháu trai bà đã bỏ lỡ cô, lại ngoài ý muốn khiến một cô gái khác có bầu.

Tống Nhan cũng là cô gái tốt, bà càng nhìn càng thích, nên lấy thế trưởng bối, muốn Tống Tây Hoa và Tống Nhan đi lấy giấy chứng nhận kết hôn.

"Đây là?" Bà nội Tống nhìn Hoắc Nhất Hàng cái, có chút kinh ngạc.

Chắc là đối tượng của Vân Khuynh, vừa nhìn là thấy không phải người tầm thường, nhìn như quý công tử vậy, cho dù là trước mặt người ngoài, ánh mắt nhìn Vân Khuynh vẫn đầy sự dịu dàng và nuông chiều.

Luôn cho rằng cháu mình là người xuất sắc, nhưng so với người đàn ông này, vẫn kém một bậc, khó chắc cháu mình không đấu lại người ta.

Cũng may, cháu mình cũng là người có phúc, chỉ cần nó và Tống Nhan kết hôn, đứa bé trong bụng Tống Nhan đẻ ra, bà lại có cháu cố.

Nghĩ tới đây, lòng bà nội Tống lại cân bằng lại.

"Bà nội Tống, đây là chồng con, Hoắc Nhất Hàng." Vân Khuynh kéo Hoắc Nhất Hàng ngồi xuống, liếc mắt nhìn Tống Tây Hoa, lại nhìn Tống Nhan, cười hỏi:" Con vừa nãy nghe bà nói đi lãnh giấy kết hôn gì đó, có phải Tây Hoa và Nhan Nhan đi lãnh giấy không?"

175. Chương 175

"Vâng, là bà kêu họ nhanh chóng lấy giấy chứng nhận kết hôn." Bà Tống tìm thấy một người có thể nói chuyện, lập tức nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, con biết bà là người tuy rằng không học nhiều, không biết nhiều văn hoá. Tuy nhiên, những điều vô nhân đạo thì bà tuyệt đối không làm điều đó. Tất nhiên bà cũng không kêu cháu trai của bà làm điều đó.

Nhưng mà Tây Hoa giấu bà ta, bắt nạt Tiểu Nhan, ngay cả việc có con cũng không nói, còn từ chối việc đặt một vị trí cho Tiểu Nhan. Nếu cậu ta hôm nay không xử lý xong việc này thì bà chỉ có thể xem rằng không có đứa cháu như cậu ta!"

"Bà nội, bà nói những điều này với Khuynh Khuynh làm gì? Con cũng đâu nói rằng không kết hôn với Tống Nhan." Nét mặt Tống Tây Hoa tối sầm đi.

Anh ta tưởng rằng Vân Khuynh không biết chuyện Tống Nhan đã mang thai, và đứng ngay trước mặt Vân Khuynh, anh ta không hy vọng bản thân mình có vết bẩn gì.

"Bây giờ con chê bà phiền phải không? Vậy thì lập tức đi nhận giấy chứng nhận kết hôn với Tống Nhan!" Bà Tống kiêu ngạo, lời nói rất thô lỗ: "Tiểu Nhan rõ ràng đã theo con rồi, con là loại người ăn ốc bỏ vỏ, con không phải là con người nữa, con là súc sinh!"

"Bà nội!" Tống Tây Hoa rõ ràng cảm thấy phiền: "Con đã nói rồi, con chưa từng nói sẽ không kết hôn với cô ấy! Đúng, đứa con trong bụng cô ta là của con, mặc dù đó là một tai nạn nhưng khi con biết sự việc này thì chưa từng có ý định thoát khỏi trách nhiệm này. Con cũng đã nói với cô ấy rồi, sẽ kết hôn với cô ấy. Nhưng bà nội, giữa con và cô ấy không có tình cảm, kết hôn chỉ là vì đứa con….con không nói rằng con không đi nhận giấy chứng, tại sao bà lại ép buộc con hôm nay phải đi nhận giấy chứ? Cho con chút thời gian nữa được không?"

Câu nói này khi nói đến cuối thì giọng điệu cũng mang lại cảm giác cay đắng và bất bình.

Cũng có lẽ là do đứng trước những người thân của mình, Tống Tây Hoa mới bộc lộ ra những cảm xúc thật sự của bản thân.

Những gì Tống Tây Hoa nói đều là sự thật, mọi người ai cũng biết.

Vân Khuynh cũng chẳng biết phải nói gì.

Bà Tống im lặng một lúc, rồi lại nói, giọng điệu dịu xuống: "Tây Hoa, mọi người trong cuộc đời này đều làm những điều do bản thân lựa chọn, làm rồi thì làm chấp nhận hậu quả. Bà ép con và Tiểu Nhan đi nhận giấy kết hôn là có chút thiên vị. Con không còn nhỏ tuổi nữa nhưng lại luôn độc thân, tính tình lại không tốt, vậy thì sau này ai dám ở bên cạnh con?

Không dễ gì có một người con gái tốt như Tiểu Nhan đồng ý bên cạnh con, dù cho con có bắt nạt cô ấy,

làm tổn thương cô ấy mà cô ấy vẫn đồng ý bên cạnh con. Nếu con không vội vàng giữ chặt cô ấy, đợi đến một lúc nào đó bà đi rồi, chỉ còn một mình con cô đơn lẻ loi, bà không yên tâm cho con.

Bà cũng già rồi, cơ thể của bản thân nên bản thân rất rõ, sợ rằng sẽ sống không bao lâu nữa. Có thể trước khi chết nhìn thấy chắt của mình ra đời, nhìn thấy con kết hôn, có người ở bên cạnh con chăm sóc con thì bà mới yên tâm đi chết!"

"Bà nội, bà đừng nói nữa." Giọng nói Tống Tây Hoa hơn run rẩy.

Bà Tống nói "Chết", bản thân tuy rằng không có cảm xúc gì nhưng rất muốn lấy con dao đâm vào tim Tống Tây Hoa.

"Con nghe lời bà, chiều nay con cùng Tống Nhan đi đến Cục nội vụ nhận giấy kết hôn." Cuối cùng anh ta cũng thoải hiệp. Khi còn đi học, anh ta đã hứa với bà rằng sẽ không làm bà tổn thương.

Dù sao đó không phải là Vân Khuynh, là ai đó, thì có làm sao đâu?

Sớm một chút, trễ một chút thì anh ta vẫn phải cưới Tống Nhan.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tống Tây Hoa tràn đầy nỗi buồn bất tận, nhưng anh che giấu cảm xúc này một cách sâu sắc, âm thầm và không nói gì…

Bầu không khó đã trở nên có chút khó xử.

"Bà Tống, bà xem bà kìa, đang yên đang lành nói chết cái gì chứ." Vân Khuynh nói giúp: "Con đi ra vườn còn nghe thấy giọng nói khoẻ mạnh đầy khí phách của bà kìa, cơ thể già của bà nhưng vẫn còn rất khoẻ mạnh, bà cũng có thể sống đến hơn trăm tuổi. Bây giờ bà chỉ mới 60 mấy tuổi, còn rất nhiều năm để sống! Đến lúc đó đừng chỉ nói đến chắt, mà có thể nhìn thấy chít và ôm chúng nữa đó."

Bà Tống mới cười lên và nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, đứa con này, thật biết nịnh làm người khác vui."

"Những điều con nói đều là sự thật!" Vân Khuynh cười và rồi đôi mắt rơi vào Tống Nhan người mà đã im lặng rất lâu.

Tống Nhan ngồi trên ghế sofa, tuy rằng không thuộc loại cô gái xinh đẹp, nhưng quan sát kỹ thì khuôn mặt trắng, đôi mắt trong veo, lặng lẽ ngồi đó giống như một bông lan hoang dã mọc trên núi, không nổi bật, mang lại cảm giác khiêm tốn cho người nhìn nhưng lại có sự ngoan cường riêng của cô.

Đầu cô cúi xuống, ánh mắt nhìn vào đầu gối của mình, không biết rằng đang nghĩ gì, lưng phía sau khá thẳng và cơ thể có chút cứng đơ. Có vẻ như không thoải mái với hoàn cảnh này, nhưng trên khuôn mặt

không biểu hiện ra sự buồn bã.

"Nhan Nhan." Vân Khuynh đột nhiên đứng dậy, ngồi ngay bên cạnh Tống Nhan, Tống Nhan ngước mặt lên nhìn cô ấy: "cô Vân….Vân Khuynh."

"Cô Vân Khuynh cái gì chứ, phân biệt quá rồi. Tôi và Tây Hoa là bạn nhiều năm rồi, cậu lại là hôn thê của Tây Hoa vậy thì sau này chúng ta là chị em rồi, nếu như không phiền thì tôi sẽ gọi cậu là Nhanh Nhan, cậu cũng giống Tây Hoa gọi tôi là Khuynh Khuynh, được không?"

"Đây…" Tống Nhan hơi nghiêng đầu, nhìn vào Tống Tây Hoa, lại nhanh chóng lấy lại ánh nhìn: "Như vậy không tốt, chị lớn hơn em, cũng là chủ tịch công ty, sau này em gọi chị là….chị Khuynh được không."

"Cũng được, em thích gọi thế nào cũng được." Vân Khuynh gật đầu, tiếp tục hỏi Tống Nhan: "Chị nghe nói rằng sau khi chị bị Dương Liễu đưa đi thì Dương Liễu ra tay với em, em có sao không? Có ảnh hưởng gì đến đứa con không?"

Đây hoàn toàn là sự quan tâm.

Nét mặt của Tống Tây Hoa đã tối sầm đi.

Tống Nhan cũng nhanh chóng đáp: "Chị Khuynh, thật sự xin lỗi, đều là lỗi của em, em không rõ người. Hôm đó đáng lẽ nên đến giúp chị, nhưng lại đưa người phụ nữ độc ác đó vào khu này, mang tại tổn thương cho chị, em thật sự rất xin lỗi. Nếu như chị muốn bù đắp gì thì chị cứ nói ra, chỉ cần em làm được thì em nhất định sẽ hết sức giúp chị."

Mặc dù cô ấy không có bất cứ thứ gì ngay lúc này, còn phải dựa vào tập đoàn Vân Thị và Tống Tây Hoa mới có thể tìm được công việc, nhưng chỉ cần Vân Khuynh nói ra yêu cầu thì cô ấy sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ Vân Khuynh.

"Nhan Nhan, em nghĩ nhiều rồi." Nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt Vân Khuynh: "Sự việc mà Dương Liễu mang chị đi không liên quan gì đến em cả. Ngay cả khi không có em thì cô ta cũng sẽ nghĩ ra cách khác để tiếp cận chị. Hơn nữa, em không rõ chuyển giữa chị và Dương Liễu, chỉ là ngày hôm đó em gặp phải chuyện này. Cũng là do chị liên luỵ đến em, người cần nói lời xin lỗi là chị."

"Nhưng nếu không phải là do em cầm điện thoại của ngài Tây Hoa…" Tống Nhan còn đang định nói điều gì, Tống Tây Hoa cắt ngang lời nói của cô: "Được rồi! Chuyện qua rồi đừng nhắc nữa! Chỉ cần Khuynh Khuynh may mắn trở về thì nó quan trọng hơn bất cứ điều gì!"

Lời nói này, tất nhiên là không giúp Tống Nhan nói, anh ta chỉ đơn giản không muốn nhắc nhớ lại cảm giác hoảng loạn và tuyệt vọng sau khi Vân Khuynh bị Dương Liễu đưa đi.

May mắn thay, ông trời thương hại, Vân Khuynh không bị thiệt hại nghiệm trọng. Đã được Hoắc Nhất

Hàng và Giang Mạc Thần cứu về.

Tống Nhan sững sờ một lúc, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Cô ta biết rằng, dù cho Vân Khuynh không đổ lỗi cho anh ta thì Tống Tây Hoa cũng sẽ đổ lỗi cho cô ta. Chỉ vì Vân Khuynh là người quan trọng trong lòng anh ta.

Trái tim cô ta có mùi cay đắng, hạ mắt xuống và che giấu nỗi buồn bên trong.

"Đúng đúng đúng, đều là người một nhà, xin lỗi qua lại làm gì." Bà Tống nhận thấy sự kỳ lạ của Tống Nhan, nhanh chóng nói: "Khuynh Khuynh, và ngài Hoắc, nếu đã đến rồi thì ở lại đây ăn cơm. Bà đã mang lên rất nhiều món ăn từ dưới quê, đều là tự trồng, hoàn toàn tự nhiên không độc hại. Bà sẽ nấu cho các con ăn!"

Nói đến đây, bà ta đã đứng dậy.

Tống Nhan cũng nhanh chóng đứng dậy: "Con…con vào bếp giúp bà…"

"Được." Bà Tống nhìn vào cháu trai của mình, lại nhìn Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng thì đã biết rằng họ đã có gì muốn nói với nhau, vì thế đã cùng Tống Nhan vào bếp.

"Khuynh Khuynh, anh đi xử lý một số việc, 15 phút sau sẽ quay lại." hoắc Nhất Hàng lấy điện thoại ra, nhìn vào và quay người đi.

Đây chỉ là một cái cớ, anh ta muốn dành thời gian để Vân Khuynh và Tống Tây Hoa nói chuyện với nhau, để họ hiểu rõ mọi chuyện. Tất nhiên, anh ta không hào phóng như vậy, có thể ra ngoài 15 phút đã là giới hạn rồi.

"Tây Hoa, em nhớ rằng ra ngoài là một khu vườn nhỏ đúng không?" Vân Khuynh Chỉ về phía cửa phụ: "Bây giờ là mùa xuân rồi, chắc hẳn hoa đã nở rồi đúng không? Hay là, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút?"

"Được!" Đối với yêu cầu của Vân Khuynh, Tống Tây Hoa đều đáp ứng.

Hai người cùng nhau đi ra khu vườn hoa nhỏ bên ngoài.

Những bông hoa trong vườn quả nhiên đã nở rộ, đi ra ngoài khiến tâm trạng của người nhìn trở nên tốt hơn, ánh nhìn của Tống Tây Hoa rơi vào Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, em có thể bình an trở về, thật tốt, em có biết rằng, những ngày mà em mất tích, anh dường như luôn mơ rằng em bị người khác bắt nạt."

"Em biết." Vân Khuynh nói: "Tây Hoa, tính ra thì chúng ta quen biết nhau sắp 10 năm rồi. Trong những

năm qua, anh là người bạn thân duy nhất của em, những điều tốt anh dành cho em, em luôn nhớ trong lòng."

Tống Tây Hoa nghe Vân Khuynh nói những câu này, anh ta không vui mà chỉ mỉm cười một chút: "Em nói rất đúng, anh chỉ là bạn thân nhất của em, lúc trước cũng thế, bây giờ cũng thế và tương lại cũng thế. Xem ra, hôm đó anh say rượu gọi điện thoại cho em, có nói những chuyện đều nói cho em nghe hết rồi."

"Ừm." Vân Khuynh gật đầu, hơi ngượng nghịu: "Tây Hoa, em…em thật sự xin lỗi, em thật sự không biết rằng anh đối với em…tất nhiên, em cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, trước khi cưới cho Lục Văn Bân, em cũng muốn hỏi ý của anh. Nếu tại thời điểm đó anh ở trong nước hoặc là anh ngăn cản em cưới Lục Văn Bân thì em có thể sẽ…."

"sẽ như thế nào?" Đôi mắt Tống Tây Hoa có chút sáng và giọng nói hơi run run: "Khuynh Khuynh, em đã từng suy nghĩ về anh phải không?"

"Đúng!" Vân Khuynh thừa nhận: "Nhưng mà, chuyện đó đã qua rồi, hoặc là chúng ta không phù hợp làm người yêu, chúng ta làm bạn, làm người nhà, người thân, đều đã rất tốt rồi.

Tây Hoa, anh ở trong lòng em rất đặc biệt. Không ai có thể thay thế vị trí của anh. Lúc đó em không muốn liên luỵ đến anh cũng không muốn anh vì em mà sống không vui vẻ, anh hiểu ý em không?"

176. Chương 176

Vân Khuynh không muốn làm tổn thương Tống Tây Hoa, một chút cũng không.

Cũng không đồng ý mất đi Tống Tây Hoa, một chút cũng không.

Tống Tây Hoa là nhân chứng nhìn thấy cô bước ra từ một cuộc sống màu xám và khiêm nhường đó, cũng là người duy nhất có thể trao sự ấm áp và ánh sáng và một cái ôm trong bóng tối cho cô ta. Dù cho bây giờ cô ta sống rất tốt, nhưng cũng không muốn vì tình cảm của Tống Tây Hoa mà mất nhau như vậy.

Đây không phải là tình yêu, đây là tình bạn với nhau!

"Tây Hoa, lúc trước em sống ở Vân gia không tốt, chỉ có anh an ủi em, ủng hộ em, khuyến khích em. Trước khi em cưới cho Lục Văn Bân, em thật sự đã nghĩ về việc đến bên cạnh anh để rời khỏi tên khốn nạn đó. Nhưng em suy nghĩ kĩ, ngay khi đó tình cảm em dành cho anh không phải là tình cảm giữa nam nữ. Em không muốn cản trở anh, hơn nữa nếu như anh ở bên cạnh em anh sẽ chịu nhiều áp lực và thậm chí là tổn thương.

Anh là người rất quan trọng đối với em, em biết rằng em không thể ích kỷ như vậy. Vì vậy em đã không nói

lời đề nghị này, chỉ tiếc là lựa chọn đầu tiên của em cũng không tốt, lại ở Lục gia chịu đựng nhiều như vậy.

May là, cuộc sống của em đã xuất hiện sự chuyển biến, em gặp được Nhất Hàng. Anh ta đối xử với em rất tốt. Ý định ban đầu khi ở bên anh ấy là muốn dựa vào sức mạnh của anh ấy để trả thù những người làm tổn thương và xúc phạm em. Nhưng trả thù cũng là làm tổn thương người tổn thương ta, làm đau đớn. giận dữ. hận thù và không có cảm xúc. Nếu như không phải vì Nhất Hàng kiên nhẫn, nếu như không phải anh ta luôn bên cạnh em, cho em động lực, cũng cho em sự ấm áp và yêu thương, chắc có lẽ không phải như bây giờ.

Anh ta bạo lực, kiêu ngạo, lạnh lùng, keo kiệt, nhưng tất cả những điều xấu đều dành cho người khác, nhưng anh ta dành cho em tất cả những điều tốt đẹp nhất. Giữa anh ta và em, là anh ấy yêu em trước, nhưng sau đó thì em…cũng yêu anh ta rồi.

Tình yêu là một điều tuyệt vời, không thể mong đợi, không thể nắm bắt, không thể ngông cuồng, cảm xúc này chỉ có thể được trải nghiệm bởi các bện. Đúng lúc để gặp đúng người, đúng người có cảm giác, đại loại là như vậy."

Nhắc đến Hoắc Nhất Hàng, khoé miệng của Vân Khuynh gợi lên một nụ cười ấm áp, vẻ ngoài ngọt ngào, không thể che giấu và nguỵ trang.

"Nếu như không có Hoắc Nhất Hàng, em sẽ thích anh phải không?" Tống Tây Hoa im lặng một lúc và đột nhiên hỏi câu hỏi như vậy.

"Không!" Vân Khuynh trả lời rất chắc chắn: "Tây Hoa, anh không phải dạng người em thích."

Cô ta tiếp tục nói: "Nhưng nếu anh đồng ý, không có Hoắc Nhất Hàng thì em chắc chắn là ở bên cạnh anh."

"Anh biết rồi." Tống Tây Hoa cười: "Như vậy là tốt rồi."

Vân Khuynh, luôn là sự tồn tại mà anh ta có thể tìm đến. Anh ta đã quen với cảm giác này từ lâu rồi.

Anh đã nghĩ về điều đó nhiều hơn một lần, cô ấy sẽ thích loại đàn ông như thế nào, bởi vì anh ta cố gắng mọi cách để trở thành thứ mà cô thích nhất.

Sau đó, dần biết rằng, cô ấy sẽ không thích loại đàn ông như anh.

Anh thậm chí còn không đủ can đảm để tỏ tình với cô, thật không xứng đáng với cô. Anh thực sự không cho những gì cô thật sự muốn, cũng không thể bảo vệ cô trước mọi thăng trầm.

Tóm lại không phải là người có thể đứng bên cạnh cô, khoảng cách gần nhất với cô ta.

Nhưng như vậy không phải là đủ rồi sao?

Cô ấy nói, vị trí của anh không ai có thể thay thế, như vậy không phải đã rất tốt rồi sao?

Chỉ cần cô ấy vui, sống hạnh phúc thì còn điều gì khiến anh không hài lòng chứ?

"Tống Nhan là một cô gái tốt, Nhất Hàng đã kiểm tra cô ấy trước, xin lỗi, anh ấy chỉ vì em nên mới điều tra Tống Nhan. Anh ấy biết em không hy vọng những người bên cạnh anh là người xấu." Vân Khuynh nói có chút xấu hổ: "Em cũng nghĩ rằng Tống Nhan rất tốt, cô ấy rất thích anh, nếu không thì tại sao lại sẵn lòng sinh con cho anh…."

"Những chuyện phía sau thì không cần nói nữa" Giọng của Tống Tây Hoa lạnh nhạt một chút: "Khuynh Khuynh, những điều em nói, anh đều đồng ý, nhưng không bao gồm tình cảm của anh. Em nói anh hoang tưởng cũng được, nói rằng anh ngu ngốc cũng được, nói anh….cái gì cũng được. Anh biết bản thân anh như thế nào, đã xác định thứ gì thì không thể quay đầu lại, anh sẽ cưới Tống Nhan, sau khi cưới thì sẽ tôn trọng cô ấy. Sau này, giữa anh và cô ấy có tình bạn, có gia đình nhưng sẽ không có tình yêu."

Vân Khuynh há hốc mồm, muốn Tống Tây Hoa đừng nói ra những lời tuyệt đối như vậy, nhưng lại không nói ra.

Dù cho cô ta nói cẩn thận đến mấy, chỉ cần cô ấy từ chối thì sẽ làm tổn thương trái tim Tống Tây Hoa, và sau đó để anh ta chấp nhận tình cảm của một người khác như vậy sẽ rất tàn nhẫn với anh ta.

Chỉ hy vọng rằng sau này anh ấy và Tống Nhan kết hôn thì Tống Nhan có thể thay đổi anh ấy.

Cuối cùng, Vân Khuynh nói: "Tây Hoa, dù sao thì em vẫn hy vọng anh tốt."

"Ừa." Tống Tây Hoa gật đầu.

Khi biết rằng Vân Khuynh đã từng xem xét anh ta, tâm trạng anh ta tốt hơn rất nhiều. Ít nhất, trên thế giới này, ngoài Hoắc Nhất Hàng thì chỉ còn có anh ta Tống Tây Hoa có thể khiến cô ấy quan tâm một cách cẩn thận và tận tình như vậy.

"Khuynh Khuynh." Hoắc Nhất Hàng đến từ bên cửa, thấy bầu không khí giữa Vân Khuynh và Tống Tây Hoa rất tốt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đi thẳng về phía trước và đưa Vân Khuynh vào trong vòng tay để thể hiện chủ quyền.

Trên thực tế, anh ta không đợi 15 phút mới đến.

Tống Tây Hoa cuối cùng cũng cười: "Ngài Hoắc, Khuynh Khuynh nói rất đúng, anh thật ích kỷ."

“Anh không phải luôn biết rằng trong lòng tôi chỉ có một mình Vân Khuynh. Lúc đó, anh mới vừa nhận giấy kết hôn với Vân Khuynh thì đã gửi ảnh cho tôi, sau đó lại nhiều lần thân mật với Khuynh Khuynh trước mặt tôi, đây không phải là đang dè chừng tôi đó chứ?”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không cướp Khuynh Khuynh từ anh, nhưng nếu sau này anh dám đối xử không tốt với cô ấy, như vậy sẽ khó nói lắm.”

“Cậu sẽ không có cơ hội này!” Hoắc Nhất Hàng nói không do dự.

“Tôi cũng hy vọng tôi không có cơ hội này.” Tống Tây Hoa nói.

Bởi vì nếu như có thì điều đó có nghĩa là cô gái yêu dấu của anh ta lại bị tổn thương rồi.

Ngay cả khi cô ấy không yêu Lục Văn Bân, cô đã đau đớn đến như vậy. Bây giờ, cô có tình cảm thực sự với Hoắc Nhất Hàng như vậy, nếu như tổn thương cô sẽ đau đớn hơn rất nhiều.

Điều anh ta sợ nhất chính là sự đau đớn của cô.

“Anh dự định sẽ tổ chức đám cưới với Tống Nhan cùng ngày với đám cưới của hai người, Khuynh Khuynh, em nghĩ thế nào?” Tống Tây Hoa thật sự đã sắp xếp rồi, trên mặt hiện lên nụ cười mờ nhạt: “Anh thấy địa điểm ở đó của hai người cũng đủ lớn.”

Trên thực tế, anh ta vẫn còn chút ích kỷ, anh ta muốn kết hôn với Vân Khuynh, ngay cùng một hội trường, nhìn thấy cô ta mặc váy cưới và mơ rằng người đứng cạnh cô ta sẽ là anh.

Sau đó sẽ che giấu hết những cảm xúc của mình để không bị rò rỉ cho đến khi chết.

“Được thôi!” Vân Khuynh gật đầu đồng ý.

Hoắc Nhất Hàng cũng không phản đối, vấn đề này đã được giải quyết xong.

Sau khi ăn cơm tại Tống gia, Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh rời đi.

Hoắc Nhất Hàng lái xe, Vân Khuynh ngồi ở ghế phụ không có gì để làm và mở WeChat để xem bạn bè.

Bạn của cô ấy không nhiều, đều là những người quen thuộc. Chủ yếu là muốn xem Hoắc Thành Quân chia sẻ những trang phục gì hoặc là xem Cố Du chia sẻ những tin tức quan trọng nào ở trong và ngoài nước.

Lại phát hiện rằng, người mà không bao giờ chia sẻ bài viết Tống Tây Hoa đã phát ra một bài viết với văn

bản: Anh vẫn rất thích em, ngay cả khi anh chưa bao giờ là của em, từ hôm nay đến sau này, sẽ không còn là tình yêu nữa.

Trong lòng Vân Khuynh co lại một chút và mở bài viết ra đọc:

Anh vẫn rất thích em, giống như gió đi tám nghìn dặm, không ngày trở về.

Anh vẫn rất thích em, giống như mặt trời và mặt trăng xen kẽ, bỏ qua ngày đêm.

Anh vẫn rất thích em, giống như một đám mây trôi chín dặm, không bao giờ nghỉ ngơi.

Anh vẫn rất thích em, giống như vì sao lao xuống trái đến, đến chết.

Anh vẫn rất thích em, giống như mặt trời toả sáng khắp thế giới, nhẹ nhàng và thoải mái.

Anh vẫn rất thích em, giống như gió thổi vào trong lòng, giòn rụm.

Anh vẫn rất thích em, giống như mưa rơi ở vùng nhiệt đới đến bắc cực, với khoảng cách rộng lớn.

Anh vẫn rất thích em, giống như cánh cửa phố cổ đã chờ đợi trong nhiều năm, rất cô đơn.

Anh vẫn rất thích em, giống như những nhân dân đang chờ đợi sự phục hồi của triệu đại, không ngày tháng nhất định.

Anh vẫn rất thích em, cây Liễu ngân nga, ve đang kêu, không thể là chính mình.

Anh vẫn rất thích em, như một đám mây trôi chín dặm, không bao giờ nghỉ ngơi.

Anh vẫn rất thích em, như mặt trời mọc lặn, bất kể ngày đêm.

Anh vẫn rất thích em, như ngôi sao chạy hàng trăm triệu năm, không phàn nàn.

Anh vẫn rất thích em, như mưa rơi trên tám trăm năm, theo nhịp điệu.

Anh vẫn rất thích em, như cỏ mùa xuân nhuộm xanh sườn núi, không còn nghi ngờ gì.

Anh vẫn rất thích em, như những cơn mưa lớn, không có thời gian ngừng nghỉ.

Anh vẫn rất thích em, như một con chim bay, yêu cá biển, ở lại hay rời đi, không có quyết định.

Anh vẫn rất thích em, như một bí mật ồn ào, ngàn lời nói.

Anh vẫn rất thích em, như một lớp mây ngưng tụ thành từng đám, từng chút một.

Anh vẫn rất thích em, như một ánh sao rơi vào mí mắt, một ngàn dặm.

Anh vẫn rất thích em,

Anh vẫn rất thích em, như cơn mưa lớn, đi qua một vài lần.

Anh vẫn rất thích em, như một tu sĩ đã trôi dạt quá lâu.

Anh vẫn rất thích em, như một vách đá đầy tuyết, đã trăm ngàn tuổi.

Anh vẫn rất thích em, như một bầu trời đầy sao, lấp lánh như pháo hoa.

Anh vẫn rất thích em, như những con sóng ôm lấy rạn san hô hết ngày này đến ngày khác, làm hết sức mình.

Anh vẫn rất thích em, như một tiếng hót của con chim trong mưa, muốn mưa rời đi.

Anh vẫn rất thích em, như ăn mặc thật đẹp và đợi trong 10 năm, rất háo hức.

Anh vẫn rất thích em, như dòng sông chảy đi hết, ngựa không ngừng chạy.

Anh vẫn rất thích em, như những đoá hoa màu vàng, như người thân bạn bè đều xa nhau.

Anh vẫn rất thích em, như xương cá mắc trong họng, nhưng lại ngọt giống kẹo.

Anh vẫn rất thích em, như biển thành nước ngọt, ngôi sao thay đổi vị trí.

Anh vẫn rất thích em, như một một câu chuyện cổ tích, như nửa câm nửa điếc.

Anh vẫn rất thích em, như một ngôi sao và mặt trăng cô đơn, không nỡ lòng rời bỏ nhau.

Anh vẫn rất thích em, như một bông hoa lệ lặng lẽ, bay theo gió.

Anh vẫn rất thích em, như hạt đậu đỏ, tình yêu chân thành.

Anh vẫn rất thích em, như yến bay trong mưa, không sợ cánh sẽ ướt.

Anh vẫn rất thích em, như cơn bão cát trên sa mạc, không ai hỏi thăm.

Anh vẫn rất thích em, như mưa rơi vào hồ, sợ làm bạn của nhau.

Anh vẫn rất thích em, như một chai rượu chôn vùi vào chiếc thùng dài, khó che giấu vết.

Anh vẫn rất thích em, âm thanh trong trái tim, 1,2,3…

Anh vẫn rất thích em, như ám ảnh bởi việc uống rượu làm dịu cơn khát, không có thuốc chữa.

Anh vẫn rất thích em, như mưa rơi từ trên trời 70.000 mét, không sợ bùn bị mất đi

Anh vẫn rất thích em, như ánh sáng mặt trời toả khắp cả thành phố, thổi trong gió xuân.

Anh vẫn rất thích em, như cánh đồng trở thành biển, nơi trồng cam đều trở thành bắc cực, thời gian tua nhanh.

Anh vẫn rất thích em, như một người cưỡi ngựa, xung quanh đều bị bao vây bởi địch.

Anh vẫn rất thích em, như khi già đi sẽ hạnh phúc.

Anh vẫn rất thích em, như cỏ khô cháy hết, nhưng gió thổi lại khơi dậy ngọn lửa.

Anh vẫn rất thích em, rơi vào cơn ác mộng vô biên, không bao giờ tỉnh dậy.

Anh vẫn rất thích em, như cát vào mắt, khóc như mưa.

Anh vẫn rất thích em, một năm lại một năm cỏ dại đều mọc đầy khắp ngọn núi.

Anh vẫn rất thích em, như con tằm muốn quay cuồng trong tơ, sống chết mặc kệ.

Anh vẫn rất thích em, ngay cả trong cuộc sống này không thể ôm em trong vòng tay.

Mũi của Vân Khuynh cảm thấy vị chua xót, nước mắt đang chảy xuống rồi….

Lời của tác giả

"Anh vẫn rất thích em" một đoạn văn bản được trích dẫn, ^^hihi…đối với loại người như Tây Hoa, tình cảm sâu sắc, tình yêu vẫn chưa đủ, chỉ có thể ở lại với sự hối tiếc này, hy vọng Tống Nhan có thể mang lại hạnh phúc cho anh, tiếp theo các bạn muốn xem cặp đôi nào đây? Lôi Tổng ăn thịt? Giang Thiếu dụ dỗ vợ? Hay là Giản Thương gây áp lực cho Hoan Ni?

177. Chương 177

Lôi Hoan Ni tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, chỉ cảm thấy cơ thể mình đau đớn, giống như mọi khúc xương trên cơ thể đều bị nghiền nát và tách ra, đặc biệt là ở đâu đó phần dưới cơ thể càng có cảm giác đau rát hơn. Di chuyển một chút là đau đến không thể chịu đựng được.

Cảnh tượng xảy ra trước đó cũng được tái hiện trong tâm trí cô.

Rời khỏi từ sân bay tư nhân của Giang gia, ngay lập tức cô muốn hất tay người đàn ông bên cạnh, nhưng cô đã thử nhiều lần mà không thành công, vì thế cô rất tức giận.

"Bạc Giản Thương! Anh buông tôi ra!" Cô tức giận nheo mắt nhìn vào mặt người đàn ông vô cảm, cố gắng thêm vài lần nữa.

Ai biết được lần này người đàn ông đã thực sự buông tay, vì cô dùng sức phản kháng nên đã lùi lại vài bước sau đó một cú ngã xuống đất tuyệt đẹp!

"Anh…anh cố tình à!" Lôi Hoan Ni có chút đau đớn và cảm thấy giận dữ.

"Cố tình cái gì? Bạc Giản Thương bước qua, nhìn từ trên cao xuống như một thợ săn muốn tóm lấy con mồi, khuôn mặt vô cảm, giọng nói lạnh lùng, đôi mắt không rõ đang có ý gì.

"Anh cố tình làm ngã tôi!" Không hiểu tại sao Lôi Hoan Ni đột nhiên sợ người đàn ông này rồi, rõ ràng là anh ta đứng trước mặt cô không làm gì cả nhưng cô làm cảm thấy anh ta rất nguy hiểm

Nhưng cô vẫn can đảm khiêu chiến với Bạc Giản Thương.

Nên biết lý do là cô ấy leo lên chiếc máy bay tư nhân của Giang gia chạy đến Vinh Thành cũng là do muốn né người đàn ông này? Nhưng mà không ngờ rằng anh ta thực sự đuổi theo.

"Giang cái gì Thương, tôi nói cho anh biết, hợp đồng hôn nhân gì đó với anh là do anh tôi nói đại thôi chứ tôi không hề thừa nhận. Tôi không có ý gì với anh hết, tôi cũng không muốn cưới anh, anh đừng quấn lấy tôi nữa! Chỉ cần không quấn lấy tôi, thì tôi không quan tâm đến hành vi thô lỗ lúc nãy của anh nữa….

Sau đó…cứ thế đi, bây giờ tôi phải đến Vinh Thành để chơi một thời gian vui vẻ. Còn đối với anh, từ đâu đến thì từ đâu về, tôi chỉ xem rằng Vinh Thành chưa từng gặp anh!"

Nói hết câu, Lôi Hoan Ni quay người đi.

Vừa giơ chân lên, cánh tay lại bị một vật to lớn điều khiển.

"Anh biết, không quan trọng." Bạc Giản Thương với nét mặt từ từ chìm sâu, giọng nói lạnh lùng.

"Cái gì?" Lôi Hoan Ni không hiểu ý của Bạc Giản Thương.

Bạc Giản Thương nhìn cô ta, khó khăn để giải thích: "Anh biết rằng hiện tại em không có tình cảm với anh, cũng biết rằng khi chúng ta đính hôn thì em không muốn tham gia, nhưng mà suy nghĩ của em không quan trọng."

"Em chỉ cần biết, em là vị hôn thê của anh. Chúng ta sắp kết hôn rồi, chuyện bây giờ em cần làm là vâng lời anh, nếu chạy trốn nữa anh chặt gãy chân!"

Khi nói xong câu cuối, ánh mắt Bạc Giản Thương rơi vào đôi chân của Lôi Hoan Ni, sự nghiêm túc và lạnh lùng trong giọng điệu lời nói khiến cơ thể Lôi Hoan Ni cảm thấy khó chịu.

Cô ta chỉ cảm thấy, người đàn ông này không thích đùa giỡn.

Anh ta thậm chí muốn cô vâng lời anh? Không vâng lời thì chặt gãy chân cô? Anh ta tưởng rằng anh ta là ai chứ?

"Đồ chết tiệt ngang ngược!" nét mặt của Lôi Hoan chuyển thành màu xanh.

"Người man rợ chỉ ăn thịt sống trong rừng phải không? Đây là những gì em nghĩ về anh?" Bạc Giản Thương đột nhiên gợi lên khoé miệng, giống như một nụ cười ẩn ý nhưng không biểu lộ ra ngoài.

"Anh…." Sao anh biết được tôi suy nghĩ anh như vậy?

Lôi Hoan Ni trợn to mắt, cô chỉ nói lời này với anh trai mình phải không? Chẳng lẽ, anh cô đã bán đứng cô rồi?

Cô ấy nói làm thế nào người đàn ông này có thể vừa đúng lúc ở sân bây chặn cô ta chứ!

"Đúng! Tôi nghĩ anh như vậy đó, tôi với anh không phải người cùng một thế giới, tốt nhất là không có bất kỳ giao kết nào với nhau sẽ tốt hơn!"

"Anh nói rồi, không quan trọng!" Suy nghĩ của em, không quan trọng!

Bạc Giản Thương cuối cùng cũng nổi giận, một lần nữa nhấc Lôi Hoan ni lên, dù cho cô ấy cố gắng vùng vẫy thế nào.

Lôi Hoan Ni đấm đá chân đều không có tác dụng gì cả, đôi mắt nhìn vào Bạc Giản Thương ôm mình ra ngoài cổng Giang gia, đi về phía một chiếc xe màu đen đỗ bên đường, trong lòng cô đã biết rằng sẽ lên chiếc xe đó thì sẽ không còn tự do nữa. Ngay trong tình huống cấp bách, há miệng ra và cắn vào tai người đàn ông đó.

Chân của người đàn ông đột nhiên nhảy lên, đôi lông mày khẽ cau lại. Giây tiếp theo anh ta không ngần ngại ra với Lôi Hoan Ni, không nhẹ không nặng, không làm thương cô ta nhưng đủ làm cho cô ta ngất đi.

Bế một người phụ nữ không vùng vẫy nữa, Bạc Giản Thương lên xe và chiếc xe nhanh chóng biến mất khỏi Giang gia, như thể chưa đừng đến trước đây.

Hai tiếng mấy sau, Lôi Hoan Ni tỉnh dậy.

Chưa kịp mở mắt, đã cảm thấy đau ở cổ, muốn duỗi tay ra véo nó nhưng phát hiện cổ tay bị trói buộc bởi thứ gì đó rất nặng. Vừa di chuyển thì đã phát ra âm thanh va chạm với sắt?

Cô mở to mắt và thấy mình trong một căn phòng ngủ rộng, phòng ngủ sang trong và sạch sẽ, các vật dụng đều tốt, nhưng chỉ là một cái tủ quần áo, chiếc giường, đèn ngủ và trước giường có một tấm gương lớn được gắn trên bức tường!

Tấm chăn trên giường được trải thành 4 góc vuông và tất cả lại vật dụng đều tỉ mỉ. Nhưng tay và chân cô ta bị trói bởi dây xích sắt nặng trên giường.

Đúng vậy! Cô ta đã bị khoá trên chiếc giường lớn này, trên người mặc một chiếc váy ngủ mỏng, mái tóc buộc cũng được thả xuống, nhìn từ trong gương giống như con mồi sắp bị "ăn thịt"!

Tiếng nước phát ra từ phòng tắm, thợ săn đang tắm!

Nghĩ thôi cũng đã biết đây là kiệt tác của Bạc Giản Thương người man rợ đó.

Anh ta thậm chí còn bắt cóc cô ở đây và mặc váy ngủ hở hang? Anh ta muốn làm gì?

Lôi Hoan Ni vừa sợ vừa hoảng loạn, mặc dù lúc trước cô đã cố gắng bằng mọi cách để theo đuổi Hoắc Nhất Hàng, cố tình quyến rũ Hoắc Nhất Hàng bằng những đồ lót gợi cảm. Nhưng đó là sự chủ động của cô, Hoắc Nhất Hàng rõ ràng là không quan tâm, vì thế cô không cảm thấy xấu hổ đến thế nào.

Nhưng lần này, Bạc Giản Thương thực sự đã khoá cô ở đây…những chuyện về sau, cô ta không dám nghĩ đến.

Kẻ man rợ thì chính là kẻ man rợ, chắc chắn là muốn làm những điều vô lương tâm với cô, không được! Cô không thể ngồi yên, cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức!

Với suy nghĩ này, Lôi Hoan Ni kéo mạnh sợi xích sắt, nhưng chiếc vòng sắt trên tay cô không di chuyển, cô tay chà đến ửng đỏ.

Và khi Lôi Hoan Ni Vùng Vẫy, âm thanh của phòng tắm dừng lại, mở cửa ra và người đàn ông bước ra.

Lôi Hoan Ni ngước đầu lên nhìn anh ta, đột nhiên há hốc mồm, trong một khoảnh khắc ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra được.

Cơ thể của người đàn ông, đẹp đến phát điên!

Nước da như màu lúa mì khoẻ mạnh, cơ bắp với 8 múi, giống như nghe thấy tiếng động vì thế những giọt nước trên cơ thể vẫn chưa lau khô, những hạt nước đọng lại và rơi từng hạt xuống đất, rơi qua những mảnh cơ bắp hấp dẫn.

Đôi chân của anh ta thẳng và thon, từng bước đều đặn bước qua, tất nhiên cũng khiến phụ nữ không thể né khỏi cây cơ ở giữa hai chân của anh…quái vật!

“Aaaa!” Lôi Hoan Ni cuối cùng cũng hét lên.

Người đàn ông này thậm chí không choàng khăn mà đã bước ra rồi!

“Sao anh không mặc áo! Kẻ trần truồng!”

Lôi Hoan Ni nhắm mắt lại, mặt đều đỏ cả lên.

Man rợ thật sự là man rợ, dáng vẻ cũng rất tàn bạo!

"Làm tình không cần mặc áo!" Bạc Giản Thương dường như khăng khăng thực hiện sự man rợ đến cùng, không do dự nói câu này và nhảy lên giường, bắt lấy một chân của Lôi Hoan Loan Ni và nhẹ nhàng vuốt ve.

Tay anh ta hơi thô ráp, đang chạy loanh quanh làn da của Lôi Hoan Ni, mang lại cảm giác nhột nhột.

"Buông tôi ra, cái thứ mang rợ này!" Lôi Hoan Ni xấu hổ và tức giận.

Người đàn ông này làm sao có thể trực tiếp như vậy chứ, thật thô tục, không…ngại sao?!

"Bạc Giản Thương! Anh dám dụng tôi! Ngay cả khi việc đính hôn là do anh với anh tối quyết định, anh cũng không được đối xử như vậy với tôi, anh đây là cưỡng hiếp! Anh tôi chắc chắn không đồng ý cho anh đối xử với tôi như vậy, nếu như biết anh đối xử với tôi như vậy, anh tôi sẽ không tha cho anh đâu!" Lôi Hoan Ni dùng hết sức lực để rút ra khỏi đôi tay của Bạc Giản Thương.

Nhưng, Bạc Giản Thương sức rất mạnh, rõ ràng cô ta không thể vùng vẫy được.

"Một lần không ngoan, là do em chưa quen với anh, hai lần không ngoan, xem là em có chút nóng nảy, lần thứ ba không ngoan…" Bạc Giản Thương ngẩng cao đầu, ánh nhìn rơi về phía Lôi Hoan Ni rất lạnh lùng: "Hãy nhớ, anh không thích người phụ nữ của anh không vâng lời."

Lôi Hoan Ni rất muốn phản bác anh, nói rằng cô không phải là người phụ nữ của anh ta, nói rằng cô không muốn nghe lời của anh, nhưng cảm nhận sự lạnh lùng trong mắt anh, cô ta…không dám nữa.

"Anh…anh không được làm như thế với tôi, như vậy là không đúng." Cô ta chỉ thầm thì nói lên những lời bản thân thấy không hài lòng.

Thái độ rõ là yếu.

Bạc Giản Thương lựa chọn bỏ qua câu nói này.

"Hoan Hoan, sau này anh sẽ gọi em như thế, anh thích một biệt hiệu khi ở bên anh thì em có thể Hoan Hoan Hỉ Hỉ." Bạc Giản Thương cất đi sự dữ tợn trong mắt anh, đột nhiên cúi đầu hôn lên bàn chân mà anh đã nhấc lên, và nói: "Thật đẹp!"

Đôi chân nhỏ bé trắng trẻo, vừa đủ để đôi tay anh ta làm chủ, tinh tế, đầy điêu luyện nhưng không được đẹp lắm.

Lôi Hoan Ni một lần nữa mở to mắt…anh ta…anh ta…anh ta thậm chí hôn lên chân cô? Anh không thấy dơ

sao?

Nhưng không biết là vì lời khen của anh ấy rất nghiêm túc hay thái độ dịu dàng một chút, khiến Lôi Hoan Ni quên đi sự vùng vẫy và đỏ mặt.

Tay còn lại của Bạc Giản Thương lại chạm vào đôi chân trắng mướt của Lôi Hoan Ni, cứ thế tiến lên….

"Người phụ nữ của anh, mọi nơi đều rất đẹp, sờ vào cảm giác rất thoải mái, không biết khi làm chuyện đó thì có thoải mái hơn không?" Anh ta nói chuyện không phải trực tiếp nhất chỉ là trực tiếp hơn!

Lôi Hoan Ni vừa nhận ra rằng những gì Bạc Giản Thương sẽ làm tiếp theo, vô sợ đến nỗi tiếp tục di chuyển, sức đề kháng yếu: "Không, anh không được nghĩ như vậy, không được…làm…"

Bạc Giản Thương nhìn vào mắt của Lôi Hoan Ni và cười khúc khích, không hiểu tại sao.

"Anh nghe nói rằng, người phụ nữ là động vật khó hiểu, càng nói không muốn nhưng họ lại càng muốn?"

Lôi Hoan Ni: "Anh mới muốn nó, cả nhà anh đều muốn!

Lôi Hoan Ni muốn mắng Bạc Giản Thương như vậy.

Nhưng Bạc Giảng Thương không cho cô ta cơ hội, anh đột nhiên lao về phía trước và ép hai chân cô ta vào eo anh. Sau đó siết chặt bằng cánh tay thép của anh, đôi tay đã bắt lấy vai cô, cúi đầu và nhắm chính xác vào môi cô!

"Umm…."

178. Chương 178

Sự thật chứng minh, Bạc Giản Thương tuyệt đối thuộc nhóm cường thủ hào đoạt, Lôi Hoan Ni là mục tiêu của anh, anh liền sẽ kiên định không dời "tiêu diệt" mục tiêu đến ngay cả xác cũng không còn.

Cảnh "bi thảm thế gian" này cứ duy trì đày đọa đến giữa khuya, lúc Lôi Hoan Ni lần thứ bảy bị Bạc Giản Thương tiến công mạnh mẽ đến ngất đi, Bạc Giản Thương cuối cùng mới hài lòng tha cho cô.

Bạc Giản Thương là lần đầu làm chuyện này, tuy rằng về sau càng làm càng thuận lợi, đến cuối cùng vẫn là không biết nặng nhẹ, sau khi kết thúc, anh nhìn thấy vết tích thâm tím trên làn da mịn màng của phụ nữ, trên giường một đống bừa bộn, đôi mày hơi cau lại, đứng dậy xuống giường.

Lúc đầu định nhờ người giúp việc giúp Lôi Hoan Ni dọn dẹp lại, nhưng lại thay đổi chủ ý, bản thân đích thân ra tay……sau đó, anh mặc đồ cho Lôi Hoan Ni, ôm đi phòng sách ngủ, đồng thời thông báo cho người giúp việc dọn dẹp phòng ngủ.

Lôi Hoan Ni trong một hoàn cảnh lạ lẫm tỉnh dậy, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, tức thời giận đến nghiến răng.

Sự trong sạch của cô, không ngờ trong tình huống không có sức phản kháng, bị một tên ngang ngược cô căm ghét lấy đi!

Quan trọng nhất đó là, người đàn ông đó không biết gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, xé nát cô xong, như là cái máy đóng cọc không biết mệt mỏi, một khắc cũng không ngừng mà xung phong, xung phong, lại xung phong! Làm cô xỉu đi rồi cũng chưa tha cho cô, đến nỗi cô cũng không nhớ bản thân đã ngất xỉu lặp đi lặp lại bao nhiêu lần……

Vị hôn phu cái gì! Anh hai rốt cuộc là nghĩ như thế nào, tại sao lại tìm vị hôn phu như thế này cho cô?

Nghĩ đến Hoắc Nhất Hàng đối xử với Vân Khuynh, dịu dàng chu đáo biết bao, nhưng cô lại bị tên ngang ngược này bám lấy.

Cô muốn bỏ trốn, muốn nghĩ tất cả cách để bỏ trốn!

Đã định được chủ ý, Lôi Hoan Ni đã nhịn cơn đau của toàn thân, vùng vẫy ngồi dậy, trên người đã mặc quần áo rồi, không phải kiểu áo nửa trong suốt trước đó khiến người khác hoang tưởng, mà là một bộ quần áo nhà rộng lớn, độ dài qua khỏi đầu gối, tuy rằng không có mặc áo lót quần lót, có chút hơi lồi ra, nhưng cô không quan tâm nhiều nữa.

Cô xuống giường, mặc đôi dép được đặt kế bên giường, nhìn sang bốn bên, cầm lấy một bình hoa trên tay, nhẹ nhàng đi ra hướng ngoài cửa.

Ở vùng kín đúng là rất đau, hơi dang rộng bước chân đi, liền như bị xé rách vậy, đôi chân cũng có chút mềm nhũn, cô nhất thiết phải cắn răng chịu đựng mới có thể bước qua đó.

Không mấy dễ dàng bước đến trước cửa, cô dùng một tay cầm lấy bình hoa, một tay khác mở cái cầm tay cửa, cửa được mở một khe hở nho nhỏ.

Âm thanh bên ngoài lập tức truyền vào đây. Hiển nhiên, hiệu quả cách âm của căn phòng ngủ nhỏ này vẫn làm cực tốt.

"Vương tử Sarri, vì muốn cứu anh từ trong tay bọn phản quân, người của tôi, đã hi sinh hai người, thương nặng một người, thương nhẹ chín người, tổn thất cực lớn, nhưng anh lại khuyên nhủ cha anh đừng dựa theo lời hứa hẹn chi trả tiền cho tôi, anh biết hậu quả làm như thế là cái gì không?"

Đây là tiếng của Bạc Giản Thương, nghe rất là bình tĩnh, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự khát máu lạnh lẽo tức giận.

"Là anh mở to miệng sư tử! Anh cần, không ngờ còn nhiều hơn bọn phản quân, anh đúng là……thừa nước đục thả câu!" Người bị xưng là vương tử Sarri nói là tiếng nước ngoài, Lôi Hoan Ni nghe hiểu được.

"Bọn phản quân cần là chính quyền trong tay cha anh, sinh mạng của anh và cha anh, tiền, còn chúng tôi chỉ là cần một số tiền, lựa một trong ba, có vấn đề gì ở đây sao?" Tiếng nói chuyện rất lạ lẫm, nghĩ chắc là người của Bạc Giản Thương.

"Vương tử Sarri, tôi không thể không nhắc nhở anh, là cha anh đích thân tìm quan chỉ huy của chúng tôi bàn chuyện làm ăn, mà không phải chúng tôi đi tìm các người, chúng tôi là quân đánh thuê, trong mắt của chúng tôi, không có sự khác biệt giữa bạn bè và quân địch, chỉ có lợi ích là chẳng bao giờ thay đổi, chúng tôi tuân theo lời hứa hẹn, cứu anh an toàn từ trong tay của bọn phản quân ra, các người lại không chịu chi trả thù lao của chúng tôi, đây khẳng định là vi phạm lời hứa rồi. Chúng tôi thông thường đối xử hàng hóa vi phạm lời hứa, đều sẽ trực tiếp giết chết, bây giờ, mời anh nói cho chúng tôi nghe thêm một lần, anh và cha anh là lựa chọn thù lao đáng có của chúng tôi, hay là……"

Người này chưa nói xong, vương tử Sarri đã la lớn lên, "Không! Các người không thể làm như thế, đừng tưởng rằng tôi không biết, ở đây là Vinh Thành! Pháp luật của Vinh Thành không chấp nhận cho người giết người!"

"Anh nói không sai, cho nên, nhất định chúng tôi sẽ để lại mạng sống của anh, để máu của anh, đến vùng biển xong mới chảy cạn!"

"Cố chấp không hiểu!" Giọng nói của Bạc Giản Thương lạnh lùng vang lên, "Lãng phí thời gian quá nhiều rồi, Đường Kính, ra tay!"

"Vâng! Quan chỉ huy!"

"Bằng!"

"Bằng bằng bằng bằng!"

Tiếng súng vang lên, tiếng la thảm thiết của vương tử Sarri cũng vang lên.

Đây là……đang giết người?

Lôi Hoan Ni run rẩy vài cái, kéo mạnh cửa ra.

Cô không biết bản thân tại sao lại làm thế, có lẽ chỉ muốn xác nhận lại, Bạc Giản Thương có thật là dám

ra tay giết người ở Vinh Thành không?

Trong cảnh tượng trước mắt, nhưng lại khiến cô đột nhiên trố to mắt.

Trên cơ thể của người đàn ông thêm ba cái lỗ máu, phân biệt ở hai đầu gối của chân, hai cánh tay của tay, và nơi hơi gần chỗ tim, máu tươi phun ra tung tóe, đã nhuộm đỏ màu áo của người đàn ông, không cần nghĩ, đã biết người đàn ông này đã phế.

"Bốp!" một tiếng, bình hoa trên tay Lôi Hoan Ni rớt xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Thân là công chúa hắc đạo, tính cách của cô không được gọi là hiền lành, thường xuyên cũng cho người đi xử lý những kể chống đối bản thân hoặc kẻ thù của Lôi gia, nhưng cảnh tượng máu me này, cô lại là chưa từng gặp qua thật.

Lôi Đông Hãn bảo vệ cô rất tốt, dễ dàng không để cô tiếp xúc mặt tối tăm, sự kiêu ngạo và ngang ngược của cô đến từ sự bảo vệ kín đáo của Lôi gia, tuy rằng Lôi Đông Hãn vẫn luôn biết rằng, sự bảo vệ này không hề có nhiều ích lợi cho cô……

Anh lựa chọn giao em gái cho Bạc Giản Thương, cũng biết được năng lực của Bạc Giản Thương, có thể bảo vệ em gái của mình rất tốt, chỉ là anh không nghĩ rằng, Bạc Giản Thương không như anh nghĩ vậy, để Lôi Hoan Ni nhìn thấy cảnh tượng tối tăm máu me.

Bạc Giản Thương trước đó đã điều tra qua Lôi Hoan Ni trước, vừa nãy cô vừa có động tĩnh, anh liền biết được, lúc này, đối với phản ứng của cô, cũng không có gì là lạ.

Anh đứng dậy, vài bước đi đến trước mặt Lôi Hoan Ni, cánh tay đưa qua đó, ôm lấy cơ thể đang run rẩy của Lôi Hoan Ni vào lòng, một bàn tay lấy đà ôm lấy cái eo thon nhỏ của cô, cúi đầu xuống, hôn lên cổ cô, nhưng lời lại là nói với Đường Kính, "Không phát hiện phụ nữ của tôi không thích nghe tiếng súng? Đổi kiểu khác!"

Trong mắt Đường Kính hiện lên ngạc nhiên, anh biết là quan chỉ huy có dẫn theo vị hôn thê về, cũng biết vị hôn thê của quan chỉ huy là con gái của Lôi gia, chỉ là, ngay cả anh cũng không ngờ rằng, Lôi gia là xã hội đen, con gái của Lôi gia đối diện những chuyện này, không ngờ còn biết sợ hãi?

Công chúa hắc đạo không thấy máu được?

Vậy……quan chỉ huy là cố ý dẫn vương tử Sarri đến đây xử lý? Mục đích là kích thích vị hôn thê của anh ấy?

Những suy nghĩ này, chỉ là chuyện trong phút chốc, thân là thuộc hạ của Bạc Giản Thương, đối với mệnh lệnh của Bạc Giản Thương, Đường Kính trước giờ đều là phục tùng tuyệt đối.

“Vâng, quan chỉ huy!”

Anh lập tức dẹp súng, lấy ra một cây dao găm bén nhọn, quỳ xuống trước mặt vương tử Sarri, một tay đưa qua đó, “xoẹt” một tiếng tháo đi cằm dưới của vương tử Sarri, móc lưỡi của anh ta ra, định muốn cắt đi, nói, “Cơ hội cuối cùng, tôi đếm ba lần, sau ba lần, anh cũng không cần đưa ra lựa chọn nữa.”

“Một.”

“Các người không thể đối xử như thế với tôi, cha của tôi là quốc vương của nước W, các người giết tôi, cha của tôi nhất định sẽ báo thù cho tôi.”

“Hai.”

“Tôi không có nói không đưa tiền, chỉ là tiền các anh cần rất nhiều, tôi đồng ý trả một nửa, một nửa!”

“Ba!”

“Không không không! Đừng làm như thế, tôi đưa tiền, tôi lập tức liên hệ với cha tôi, để ông ấy chuyển tiền vào tài khoản của quan chỉ huy.”

“Bao nhiêu?” Đường Kính truy hỏi.

“Các người cần bao nhiêu thì trả bấy nhiêu.” Vương tử Sarri cuối cùng chịu thua.

Chịu đạn súng rồi không nói, còn sẽ bị trở thành kẻ câm, anh ta cuối cùng hiểu rõ, trong thế giới của Bạc Giản Thương, không có chuyện thất hứa, anh có thể giữ mạng anh ta đến bây giờ, chỉ là chưa lấy được tiền.

Nếu như anh ta không đồng ý yêu cầu của Bạc Giản Thương nữa, Bạc Giản Thương sẽ để Đường Kính triệt để giết chết anh ta thật.

Tuy rằng anh ta tiếc tiền, nhưng càng tiếc mạng hơn.

Bạc Giản Thương ôm chặt lấy Lôi Hoan Ni, nói với Đường Kính, “Đưa anh ta điện thoại vệ tinh.”

Đường Kính lập tức lấy điện thoại vệ tinh cho vương tử Sarri.

Tay của vương tử Sarri còn đang chảy máu, căn bản không thể nào cầm nổi điện thoại, Đường Kính tốt bụng cầm lấy để kế bên tai anh.

Vương tử Sarri kinh hãi nói một vài lời bằng tiếng nước W với điện thoại, Đường Kính lập tức cúp điện thoại đi.

Khoảng năm phút sau, Bạc Giản Thương nhận được tiền, mép miệng nhếch lên, lạnh lùng hạ lệnh, "Tiếp tục!"

Đường Kính không hề do dự xuống dao, một đầu lưỡi máu me bị cắt xuống, vứt lên người của vương tử Sarri.

"Á~ á á á!" Vương tử Sarri gào khóc thảm thiết, mở miệng ra định nói gì đó, trong mắt toàn là phẫn nộ, hình như muốn trách mắng Bạc Giản Thương không giữ lời hứa, nhưng chỉ có thể phát ra âm đơn.

"Con người của tôi, lòng tương đối tốt, không thích người khác thách thức tôi." Bạc Giản Thương tốt bụng nói ra nguyên nhân.

Giữ mạng của vương tử Sarri, đúng thật là vì muốn lấy được tiền, tiền đến tay rồi, cái người muốn thách thức anh này, cũng không còn nhất thiết phải tồn tại nữa, tàn rồi, phế rồi, liền có thể quăng đến biển lớn cho cá mập ăn!

Đường Kính bổ sung nói rõ, "Vương tử Sarri, chúng tôi làm việc luôn công bằng công chính, tiền cha anh chi trả, là thù lao cứu anh từ tay bọn phản quân ra, bây giờ chúng tôi tính là, anh ý đồ muốn thách thức quan chỉ huy của chúng tôi, món nợ lãng phí hơn 24 giờ của chúng tôi!"

Ý này chính là nói, cho dù đưa tiền rồi, vương tử Sarri vẫn là khó thoát cái chết, hơn nữa, trước khi chết còn phải trải qua sự đày đọa đau đớn.

Từ lúc vương tử Sarri bắt đầu cả gan thách thức Bạc Giản Thương, Bạc Giản Thương đã không có dự định tha cho anh ta.

"Lôi người này xuống!" Vứt xuống câu nói này, Bạc Giản Thương ẵm Lôi Hoan Ni rời khỏi phòng sách.

Lôi Hoan Ni im lặng, ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng, cô đâu phải là con ngốc, đương nhiên biết được lời nói của Bạc Giản Thương, không những là nói với vương tử Sarri, cũng nói lời cảnh cáo cho cô.

Người đàn ông này không những ngang ngược, quả thật là tên quỷ dữ!

Nhưng cô không muốn trở thành tên vương tử Sarri kia đâu……

Bạc Giản Thương ẵm Lôi Hoan Ni về phòng chủ nhân, ga giường bao gối cũng đã thay rồi, nhưng hai sợi xích thép vẫn còn đặt ở nơi đó!

Bạc Giản Thương đặt Lôi Hoan Ni lên giường lớn, cô lập tức nhịn đau lùi về sau, lùi cho đến góc của giường, kéo xa khoảng cách với Bạc Giản Thương, "Anh……anh không thể lại làm chuyện ấy với tôi, cơ thể của tôi……tôi không khỏe!"

179. Chương 179

"Sợ tôi?"

Bạc Giản Thương không có đuổi theo, chỉ là đứng cạnh giường, nhìn xuống Lôi Hoan Ni đang cuộn lại trong góc, "Biết sợ rồi, là chuyện tốt!"

"Còn lấy bình hoa ném tôi sao?"

Lôi Hoan Ni lại kinh ngạc, anh không ngờ biết được cô cầm bình hoa là muốn ném anh?

Không đúng, cũng không thể nói là muốn ném anh, cô là muốn cản trở những ai không cho cô rời khỏi, đương nhiên, khả năng lớn nhất, vẫn là anh.

"Anh thả tôi đi, tự nhiên sẽ không bị ném nữa!" Lôi Hoan Ni yếu ớt nói một câu như thế.

Hốc mắt Bạc Giản Thương hơi tít lại, "Cho nên, không phải muốn ném tôi, là muốn bỏ trốn?"

"Cái gì gọi là bỏ trốn?" Lôi Hoan Ni nghiến chặt răng, hậm hực nói, "Là anh phi pháp bắt cóc tôi tới nơi đây, nếu như anh chỉ là muốn làm chuyện ấy……với tôi, anh cũng đã làm qua rồi, bây giờ, cũng nên thả tôi đi, tôi muốn lập tức rời khỏi."

Cô thậm chí không muốn có oán hận gì đối hành vi Bạc Giản Thương ép buộc cô, hoặc là làm những cử động báo thù gì, chỉ đơn thuần muốn rời khỏi người đàn ông này, một phút một giây cũng không muốn ở lại với người đàn ông này.

"Hoan Hoan." Giọng nói của Bạc Giản Thương trầm hẳn xuống, tràn đầy nguy hiểm và mê hoặc, "Thân phận của em là vị hôn thê của tôi, tôi cho rằng "những chuyện đó" mà em nói xảy ra giữa những vợ chồng chưa cưới rất là bình thường, em nên mau chóng học thích nghi tôi đi! Mà không phải là phản kháng tôi, trách mắng tôi, hoài nghi tôi, giây phút nào cũng muốn rời xa tôi!

Nếu như như thế, tôi sẽ vô cùng không vui, em biết đó, hậu quả chọc giận tôi là thế nào không?"

Cơ thể của Lôi Hoan Ni bất chợt cuộn người lại, trong đầu lập tức hiện lên cả người vương tử Sarri đều là máu.

Cô im lặng rồi.

Thái độ của Bạc Giản Thương Lôi Hoan Ni đã biết được, anh chính là không chịu tha cho cô đấy.

Nhưng, vì muốn tự do, cô vẫn là quyết định thương lượng với anh.

"Bạc tiên sinh, tôi cảm thấy anh làm quyết định có……qua loa quá không, tại sao lại là tôi chứ? Với bản lĩnh của anh, chắc chắn rất dễ dàng điều tra được—tôi tuy là Lôi gia đại tiểu thư, thật ra là một cây cỏ lớn lên trong nhà kính, muốn xinh đẹp không xinh đẹp, muốn thân hình không thân hình, muốn bản lĩnh không bản lĩnh, muốn ưu điểm không có ưu điểm, đừng nói là cùng anh trải qua chiến đấu kích liệt, tôi ngay cả súng cũng bắn không trúng.

Còn nữa, tính cách của tôi vô cùng không tốt, bướng bỉnh, kiêu ngạo, bá đạo, vô cùng ngang ngược, ích kỉ vô liêm sĩ không sĩ diện……thật đấy, Bạc tiên sinh, tôi quả thật là không có gì tốt, tướng mạo không xuất chúng, lại không biết nấu nướng, không đánh thắng nổi kẻ thứ ba, cũng đuổi không được lưu manh, là phụ nữ ai cũng mạnh hơn tôi!

Không phải có một câu nói nói rằng, lấy vợ phải lấy vợ hiền sao? Tôi 200% không dính dáng gì đến vợ hiền, anh muốn kết hôn với tôi, không có một chút lợi ích tốt nào với sự nghiệp và cuộc sống của anh không nói, tôi vẫn sẽ tạo các kiểu tai hại cho anh……tổng hợp trên, tôi cảm thấy anh vẫn là nên thận trọng suy nghĩ kĩ lại, thả tôi đi, cũng sẽ giảm đi phiền phức và tai hại cho bản thân anh!

Còn nữa còn nữa, tôi không có tình cảm với anh, trong lòng tôi toàn là anh Nhất Hàng của tôi, tuy rằng anh ấy bây giờ phải kết hôn với Vân Khuynh rồi, tôi cùng lắm không phá hoại tình cảm vợ chồng của bọn họ, nhưng thích anh ấy lại là chuyện của tôi, ai cũng không điều khiển được trái tim tôi, cả đời tôi đã không dự định thích ai khác ngoài anh ấy nữa, nghe nói đàn ông đều rất nhỏ mọn, không thể nhẫn nhịn được vợ của mình đi thích người đàn ông khác, tin rằng anh cũng không ngoại lệ chứ? Cho nên, anh hà tất muốn lấy một người phụ nữ trong lòng đều là người đàn ông khác chứ?"

Đương nhiên, Lôi Hoan Ni không phải cảm thấy bản thân tồi tệ như vậy thật, nhưng vì muốn thoát khỏi Bạc Giản Thương, cô đã cố gắng có thể suy nghĩ tất cả những lý do có thể chê bai mình đều nói ra. Trên sự thật, cô cũng không hiểu được, Bạc Giản Thương tại sao lại nhất định lựa chọn cô?

"Nói xong chưa?" Sắc mặt Bạc Giản Thương không đổi, giọng điệu lãnh đạm, hốc mắt lay động một cảm giác nguy hiểm.

Lôi Hoan Ni ngây người một hồi, người đàn ông này thái độ gì?

Tại sao giống như không một chút tình cảm?

"Nói xong rồi," Cô trả lời, "Bây giờ, tôi có thể rời khỏi nơi này chưa?" Mặc kệ anh có thái độ gì, tâm tư gì, chỉ cần có thể tránh xa xa anh ra, làm sao cũng được!

“Em là phụ nữ của tôi, đây là lần cuối cùng tôi nói, sau này, đừng có bất kì nghi vấn đối với chuyện này nữa!” Bạc Giản Thương ngồi lên trên giường, ngón tay dài gõ vài cái xuống tấm nệm mềm mại.

“Tôi trước giờ không làm quyết định qua loa, lựa chọn em, tự nhiên là tại vì em có tư cách làm vợ tôi.”

“Em chẳng phải là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp, nhưng tôi thích khuôn mặt này của em, hài lòng cơ thể của em, càng hài lòng cảm giác khoái lạc mà cơ thể em mang đến cho tôi, em không cần thiết phải rất bản lĩnh, cũng không cần thiết phải có ưu điểm gì, còn đối với chuyện cùng tôi chiến đấu kích liệt……tôi ở trong lòng em là hình tượng con mèo cả ngày phải trong chiến đấu kích liệt giết người trong khu rừng sao?

Nhưng súng vẫn nên bắn trúng, tôi sẽ cố gắng hết sức của tôi bảo vệ tốt em, nhưng kẻ thù của tôi và Lôi gia cũng tương đối nhiều, lỡ khi có kẻ nào không biết điều chui vào được, em cũng có tí năng lực bảo vệ bản thân trước, đợi tôi đến cứu em!

Bắt đầu từ hôm nay, tôi đến huấn luyện em, trăm phát trăm trúng là hợp lệ.

Em nói tính cách em không tốt? Bướng bỉnh, kiêu ngạo, bá đạo, vô cùng ngang ngược, ích kỉ vô liêm sĩ không sĩ diện? Những vấn đề này, tôi cũng không mấy thích những tích cách như thế này của em, cho nên, từ bây giờ bắt đầu, đem những tính khí xấu này của em thu hết lại, nếu như dám phạm lỗi trước mặt tôi, tôi có cách trừng phạt em!”

Nói đến đây, Bạc Giản Thương trực tiếp lướt mắt vào hai sợi xích thép thô đen kia.

“Em nói em không xuất chúng sao? Không sao, chuyện trong sự nghiệp tôi sẽ giải quyết tốt, tôi là đàn ông, làm tốt sự nghiệp, để phụ nữ của mình ổn định cuộc sống là chuyện nội sự của tôi, em không cần thiết lo lắng chuyện này.”

“Em nói em không biết nấu nướng? Cũng không sao, tôi cần là người vợ, không phải đầu bếp, trong nhà có người giúp việc, em muốn ăn món gì, tôi sẽ đi mời đầu bếp chuyên nấu món đó, chỉ cần em đồng ý ăn, một năm 365 ngày, có 365 món ăn, tôi có thể cho bọn họ làm không trùng lặp cho em ăn!”

“Em nói em không đánh thắng nổi kẻ thứ ba? Điều này em hoàn toàn có thể yên tâm, tôi ngoài em ra không có hứng thú với bất kì giống cái nào, em sẽ không có phiền não như thế!”

“Em nói em không đuổi được lưu manh? Hứ~ phụ nữ của Bạc Giản Thương tôi đây, ai dám hoang tưởng, giết không tha!”

“Còn cái người gọi là anh Nhất Hàng của em, chỉ qua là mến mộ thời niên thiếu của em, cũng như là những người khác bị ánh hào quang của minh tinh lừa gạt, điên cuồng đuổi theo minh tinh vậy, không được tính là tình cảm nam nữ, tôi chỉ xem như là một kiểu hoạt động giải trí của em thôi.

Nhưng, có một điều em nói đúng, tôi không thể nào nhẫn nhịn vợ của mình trong lòng có hình bóng của

người đàn ông khác, em tốt nhất tự giác chút, mau chóng quên đi Hoắc Nhất Hàng, sau này, cũng không được tiếp xúc với người đàn ông khác ngoài tôi, nếu không, chân của em, tôi sẽ thu lại, đánh gãy đôi chân của em, để em nơi đâu cũng không đi được!"

Nói những lời này xong, Bạc Giản Thương lại nhìn vào Lôi Hoan Ni, ánh mắt rạo rực, "Bây giờ, nói thử những việc gần đây em cần phải làm xem! Luyện kĩ năng súng, vừa nãy đã nói qua rồi; ngoan ngoãn ăn cơm, em ốm quá rồi, sờ lên toàn xương, không có êm tay, làm cũng tương đối yếu ớt, ngoan ngoãn đợi chờ, tôi sẽ đến tìm em vào lúc tôi cần em, nếu như phát hiện em không ở đây……ha~!

Tiếng cười lạnh cuối cùng, mang theo điềm cảnh cáo không nói lên lời, cơ thế của Lôi Hoan Ni lại bất chợt run rẩy lên.

Trong lòng cô trầm hẳn xuống, ý nói của Bạc Giản Thương, căn bản là không thể nào tha cho cô rồi!

Trong đầu anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Dựa vào gì yêu cầu cô đều phải nghe anh?

Có lẽ là ánh mắt của Lôi Hoan Ni vẫn còn tràn đầy kháng cự và ngoan cố, Bạc Giản Thương lại bổ sung vài câu, "Hoan Hoan, đừng có ý đồ thách thức tôi, càng đừng có ý đồ chạy trốn tôi, từ trước đến giờ, không ai có thể an toàn rời khỏi tôi! Em nên làm là không phải kháng cự tôi, mà là phục tùng tôi! Bây giờ, qua đây."

Trước đó là đối xử với cô hơi thô lỗ chút, anh cho bác sĩ lấy thuốc, chắc là sắp qua đến, đợi một lát anh sẽ đích thân dùng tay thoa thuốc cho cô trước, để cô mau chóng khỏe lại, không thì làm sao "giao tiếp" tình cảm?

Nhưng trước khi bác sĩ tới, phải cho cô mặc thêm áo, anh không hi vọng người phụ nữ của mình bị người khác ngắm nhìn.

"Tôi không……" Lôi Hoan Ni lại lắc đầu như là cái trống lắc tay, cô biết rằng chỉ cần người đàn ông này không nhân nhượng, cô tạm thời không trốn không thoát, nhưng tại sao phải qua bên chỗ anh? Anh thú tính lại trỗi dậy muốn cái gì cô thì sao? Cô vẫn còn đang đau đấy!

"Không?" Bạc Giản Thương sắc mặt đột nhiên lạnh lùng lên, trong mắt như dao phóng vào Lôi Hoan Ni, "Em xem những lời nói vừa nãy tôi nói đều là không khí? Không?"

Anh đá phăng đôi dép lên giường, nhẹ nhàng bắt lấy Lôi Hoan Ni từ trong góc lôi ra, "Nói thêm một lần, em không?"

"Buông tôi ra! Anh là tên ngang ngược, anh buông tôi ra!" Tâm trạng Lôi Hoan Ni cuối cùng cũng bùng nổ, "Anh đấy có phải có bệnh không? Anh thích ai không thích, nhất định thích tôi? Anh nói tôi nghe, anh thích điều gì ở tôi, tôi sửa! Tôi sửa còn không được sao?

Tôi và anh là hai người lạ, người lạ anh hiểu không? Cho dù là có cái hôn ước gì thì đã sao? Tôi không

biết không biết không biết! Cho dù là có hôn ước, anh dựa vào gì mà cưỡng bức tôi? Anh tưởng anh là ai hả, tôi dựa vào gì phải nghe lời anh? Anh đấy dựa vào gì mà ăn hiếp tôi? Nói cái gì không có ai dám phản kháng anh, cái gì cái gì, Lôi Hoan Ni tôi lớn đến ngần này, cũng chưa ai dám ức hiếp tôi! Tôi muốn về nhà tìm anh tôi ~ hu hu hu~."

Lôi Hoan Ni càng nói càng phẫn nộ, càng nói càng ấm ức, nước mắt và nước mũi đã tuôn chảy ra, cô vô cùng tự giác lau trên áo sơ mi của Bạc Giản Thương!

Bác sĩ bước vào, nhìn thấy cảnh như thế, tròng mắt cũng xém rớt ra ngoài.

Đây còn là quan chỉ huy mắc bệnh ưa sạch nghiêm trọng của bọn họ không? Anh không ngờ lại đồng ý cho nước mắt và nước mũi của phụ nữ lau lên người anh?

"Ai cho cậu vào đây!" Trong phòng có thêm hơi thở của người thứ ba, Bạc Giản Thương lập tức có phản ứng, lấy tấm mền cuộn Lôi Hoan Ni chặt thật chặt, mới ôm lấy cô quay người lại.

Bác sĩ sợ đến khẩn trương cúi đầu xuống, "Quan chỉ huy, tôi gõ cửa rồi, cửa đang mở. Cho nên, tôi liền bước vào."

"Đây là lý do?" Giọng điệu Bạc Giản Thương càng lạnh hơn, hiển nhiên là tức giận rồi.

"Vâng! Tôi giao thuốc cho anh xong, lập tức tự phạt đi phòng lạnh ngồi 24 tiếng." Bác sĩ khẩn trương quyết định hình phạt của mình, nếu không, đợi đến Bạc Giản Thương làm quyết định, chỉ sẽ nghiêm trọng hơn.

"Ừ." Bạc Giản Thương gật đầu, gọi là hài lòng.

Đồng thời, anh đưa tay ra, "Thuốc lấy đây, cậu có thể cút được rồi!"

180. Chương 180

"Vâng, quan chỉ huy!" Bác sĩ vội vàng để thuốc xuống, "Thuốc tôi lấy qua có hai loại, thuốc uống và thuốc thoa, cách dùng đều viết hết trên toa thuốc." Xem ra, quan chỉ huy là muốn đích thân thoa thuốc chô cô nương kia rồi.

Lúc đầu nghe nói quan chỉ huy "sủng hạnh" một cô gái, anh vẫn có chút không tin, phải biết rằng, tại vì thuở nhỏ quan chỉ huy bị chịu những tổn thương, anh ấy đối với tất cả những sinh vật giống cái đều tràn đầy ghê tởm, càng hình thành nên bệnh ưa sạch sẽ! Bao nhiêu năm nay, anh ấy cứ luôn trong sạch giữ mình, làm sao có thể đột nhiên có cảm giác với người phụ nữ nào?

Nhưng sự thật là, anh ấy không những có cảm giác, còn làm đến cô nương người ta mình đầy thương tích, hơn nữa, đích thân gọi điện thoại nhờ anh tư vấn làm sao để trị vết thâm và vết rách?!

Nghe cách quan chỉ huy thật sự nghiêm túc nhờ tư vấn làm thế nào để xử lý vết thương ở vùng kín của phụ nữ, bác sĩ chỉ cảm thấy trên đầu sấm chớp sét đánh.

Quan chỉ huy đại nhân, biết rằng anh không quan tâm chuyện nhỏ, nhưng chuyện giữa anh và phụ nữ của anh, anh có thể nào biểu đạt uyển chuyển tí?

Không còn cách nào, anh chỉ có thể miễn cưỡng lắp bắp nói vài câu, sau đó giao thuốc qua đến.

Dũng mãnh! Quan chỉ huy quá dũng mãnh rồi, trước giờ chưa ăn thịt, một khi ăn thịt, liền vội muốn nghiền thịt thành bọt!

Tiểu cô nương tội nghiệp, khó trách lại khóc đến bi thảm như thế……

"Còn không cút?"

Bác sĩ đang thay Lôi Hoan Ni "đáng tiếc", âm thanh lạnh lẽo của Bạc Giản Thương vang lên.

Anh sợ đến run rẩy, vội nói, "Cút! Quan chỉ huy, tôi lập tức cút!" Nói xong, một làn khói chạy ra phòng, hình như là sợ chậm một phút, liền sẽ không còn thi hài nữa!

Trong phòng lại một lần chỉ còn Bạc Giản Thương và Lôi Hoan Ni.

"Không buông tay sao?" Ánh nhìn của Lôi Hoan Ni rơi vào tay của Lôi Hoan Ni đang đang nắm chặt lấy vai anh.

Lôi Hoan Ni lập tức thu tay về.

Mép miệng Bạc Giản Thương nhếch lên, đứng dậy, đi đóng cửa lại, còn khóa trái cửa lại, mới quay trở về.

"Khóc đủ chưa?"

Lôi Hoan Ni nghiêng đầu sang một bên, không trả lời.

"Cởi hết quần áo ra, tôi thoa thuốc cho em!"

Lôi Hoan Ni trong tiềm thức nắm chặt lấy quần áo của mình, lắc lắc đầu.

"Uhm?" Âm thanh của đàn ông hơi đề cao lên.

"Anh đưa di động trả tôi, tôi phải gọi điện thoại cho anh hai tôi!" Lôi Hoan Ni lấy hết can đảm, đề xuất một yêu cầu.

Cô không cách nào thoát ra khỏi tay tên ngang ngược này, còn không thể cầu cứu anh hai của mình sao?

Ngoài chuyện của Hoắc Nhất Hàng ra, từ nhỏ đến lớn, anh hai chuyện nào cũng đều chiều cô, chỉ cần cô nói với anh hai chân tướng của tên ngang ngược này, anh hai nhất định sẽ đến cứu cô, còn sẽ mạnh tay dạy dỗ dạy dỗ tên ngang ngược này.

Đến lúc đó, cô sẽ dùng sợi dây xích thép trói tên người ngang ngược này lại, cho anh uống loại thuốc khiến đàn ông kích thích vô cùng, nhất định không cho anh phụ nữ, để toàn thân anh nổ tung mà chết……

Chết? Hình như hơi tàn nhẫn chút, vậy thì phế đi được rồi! Tên ngang ngược như anh, tuyệt tử tuyệt tôn đáng đời!

Nghĩ như thế, Lôi Hoan Ni như là nhìn thấy bản thân ức chế ngược lại Bạc Giản Thương vậy, trong mắt còn có một chút đắc ý.

Nhưng, Bạc Giản Thương chỉ một câu nói đã đập tan mộng tưởng tốt đẹp của cô.

Anh nói, "Tôi đã gọi điện thoại cho anh em rồi, nói xong rồi, đợi sau khi em có thai, sẽ dẫn em về tổ chức đám cưới!"

Có……có thai?

Lôi Hoan Ni như là bị sét đánh trúng vậy, ngoài giòn trong rã.

Bạc Giản Thương, anh giỏi thật đấy!

Không ngờ còn muốn bổn tiểu thư sinh con cho anh?

Hèn chi trước đó nhiều lần như thế, anh chả cần dùng bao gì hết.

Lôi Hoan Ni đột nhiên kinh hãi, đúng rồi, anh trước đó nhiều lần làm trực tiếp như thế, vậy trong bụng cô vào ngay lúc này, chẳng phải đã có một hạt giống đang phát triển?

Má ôi!

"Tôi không thích trẻ con!" Lôi Hoan Ni nói, "Bạc Giản Thương, tôi vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng nghiêm túc khẳng định nói anh nghe, tôi không hề thích trẻ con chút nào, tôi cũng sẽ không chăm sóc trẻ con, cái đứa tai hại cả ngày khóc lóc hư đốn kia, tôi nhìn đã thấy đáng ghét! Tôi sớm đã làm quyết định, cho dù sau này kết hôn với ai, cũng sẽ không sinh con, không sinh con, anh hiểu không?"

"Không quan trọng." Bạc Giản Thương lạnh lùng nói.

Lôi Hoan Ni ngây người, cái gì gọi là không quan trọng?

"Em không thích, không quan trọng!" Bạc Giản Thương giải thích, "Tôi thích là được rồi!"

"Con của Bạc Giản Thương tôi đây, làm sao có thể là đứa trẻ cả ngày chỉ biết khóc lóc hư đốn? Đứa con mình sinh ra phải khác chứ, đợi em có thai rồi, tự nhiên sẽ thích thôi, tình mẹ là thiên tính, em không chăm sóc con, cũng không quan trọng, tôi sẽ đích thân chăm sóc."

Lôi Hoan Ni tức thời có chút không tin được, anh nói gì? Anh muốn đích thân chăm sóc con?

Một đại nam nhân như anh, làm sao chăm sóc?

Không lẽ nào để đứa con làm quân đánh thuê dưới quyền của anh, vứt vào khu rừng, tự sinh tự diệt?

Không thể không nói, Lôi Hoan Ni nghĩ thật rồi.

Về sau, đứa con vừa có chút năng lực tự mình sinh tồn, Bạc Giản Thương đã có thể đối xử như thế với đứa con.

Đương nhiên, lúc đó, Lôi Hoan Ni cũng gọi là trở mình được, chí ít sẽ không hoàn toàn bị Bạc Giản Thương ức chế, thỉnh thoảng, cũng có thể ức chế ngược lại một hai lần……

Đây là chuyện về sau.

Ở vào lúc này, Bạc Giản Thương tuyệt đối đang đứng ở vị trí thế mạnh, Lôi Hoan Ni cho dù có phẫn nộ và không can tâm đi nữa, cũng không thể không cúi đầu được.

Anh chỉ muốn thoa thuốc cho cô, cô có gì đâu mà phải sợ?

Còn tủi nhục gì đó, làm cũng làm nhiều lần như thế rồi, cởi áo ra thì có gì chứ?

Nghĩ đến đây, Lôi Hoan Ni cam chịu số phận bắt đầu cởi áo.

Nhưng mà, cách suy nghĩ rất dũng cảm, lúc làm thật, vẫn là có chút khó khăn……Lôi Hoan Ni dùng hết hai mươi mấy phút, cuối cùng mới cởi đến bản thân không còn một mảnh vải che thân, sau đó nằm lên trên giường, "Thoa thuốc đi!"

Mép miệng của anh, từ từ hiện lên một hàm ý không rõ, ngón tay ấm áp thoa thuốc lên, lặp đi lặp lại lướt trên làn da của Lôi Hoan Ni……

Vừa nãy, anh là cố ý bắt Lôi Hoan Ni tự mình cởi áo, tính tình của người phụ nữ này ngang ngược quá, lại từ nhỏ bị Lôi Đông Hãn chiều chuộng quen, đương nhiên không dễ dàng gì phục tùng anh.

Đây không quan trọng.

Anh có đủ kiên nhẫn dạy dỗ người phụ nữ này.

Còn tại sao nhận định phải chọn phụ nữ này kết hôn, chỉ tại vì, người phụ nữ đã từng cứu mạng anh.

Không phải đích thân cứu, nhưng cũng xấp xỉ nhau.

Nửa năm trước, anh nhận được một vụ làm ăn, đi đến miền trung quốc gia nơi thường xuyên bùng nổ chiến sự, vụ làm ăn tương đối lớn, anh đích thân đi, trước khi xuất phát, Lôi Đông Hãn đến thăm hỏi, mang đến một tấm hình của Lôi Hoan Ni, biểu đạt ý nguyện muốn gả em gái.

Anh lúc đó có nhìn qua một lần, chỉ cảm thấy cô gái trong tấm hình rất năng động, tiện tay, bỏ vào trong túi áo của mình.

Trên chiến trường, xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, anh vì cứu một tổ người của thuộc hạ, bị pháo lửa làm văng xuống đáy vực.

Chỉ là lực va chạm, chưa chết, nhưng té đến cả người đều là vết thương, nhiều chỗ gãy xương, một khi tự ý di chuyển, liền có thể trở thành nửa tàn phế, thế là, anh chỉ có thể nằm tại chỗ chờ cứu viện.

Nhưng vì vị trí chỗ anh đang nằm tương đối ẩn náu, người cứu viện tìm mấy vòng rồi cũng không tìm được, liền tưởng rằng anh bị dòng sông làm trôi đi, thuận theo chiều dòng sông xuống hạ lưu tìm kiếm, còn anh vẫn ở chỗ cũ, nằm đã được vài ngày.

Hoàn cảnh lúc đó, cực kì nóng nực, nhiệt độ của ban ngày có thể dễ dàng nấu chín trứng gà, nhiệt độ ban đêm cũng không thấp được bao nhiêu so với ban ngày, không có nước, cũng không có thức ăn, vết thương trên người vẫn còn đang chảy máu, anh rất nhanh sắp không trụ nổi nữa.

Miễn cưỡng có thể sử dụng được tay, kiếm hết tất cả các túi, ngoài súng, dao và đạn, thì chỉ còn tấm hình của Lôi Hoan Ni.

Con người trong tăm tối tuyệt vọng, rất dễ dàng bị rung động trước những thứ năng động và ấm áp.

Lôi Hoan Ni trên tấm hình, rất xinh, tràn đầy năng động và hoạt lực, làn da trắng mút, thân hình nóng bỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi hơi hé ra, như là đang nói chuyện với anh, cổ vũ anh cố gắng lên.

Người phụ nữ này, đột nhiên trong lòng của anh sống dậy.

Anh nhìn vào trời xanh trên đỉnh đầu, như là nhìn thấy cô đang đi về hướng của anh, nói với anh, cô sắp trở thành vợ của anh, trở thành sự ấm áp và an ủi trong cuộc đời này của anh.

Cố gắng lên, sống sót! Sống sót để trở về lấy cô.

Trong lòng anh đang hoang tưởng, muốn chạm vào làn da của cô là cảm giác như thế nào, muốn hôi lên môi cô là cảm giác như thế nào, nghĩ đến trên người cô sẽ lan tỏa mùi hương mê người như thế nào, muốn cùng cô yêu đương cảm giác sẽ nhiệt liệt như thế nào……

Những năm vừa qua, ngoài người mẹ đã qua đời, anh căm ghét tất cả phụ nữ, đương nhiên, cũng không có kinh nghiệm yêu đương với bất kì người phụ nữ nào, nhưng lần đầu tiên, khi đối diện với tử vong, anh vô cùng muốn sở hữu người phụ nữ đó, cho đến nghĩ nhiều hơn, dưới cơ thể cũng có phản ứng……

Anh trước giờ không sợ chết, cố gắng đứng trên độ cao mà không ai dám ức chế anh, chỉ là vì thời kì niên thiếu những trải nghiệm không mấy vui vẻ, chỉ là vì người mẹ trước khi chết nói anh nghe nhất định phải sống tốt, sống phải mạnh mẽ hơn tất cả mọi người!

Nhưng đằng sau sự mạnh mẽ, lại chỉ còn sự cô độc và lạnh băng.

Anh thà rằng chết đi, có lẽ là giải thoát.

Nhưng trong giây phút này, anh đột nhiên không muốn chết nữa, anh còn chưa biết người phụ nữ đó là mùi vị thế nào, anh vẫn chưa tiếp xúc được sự dịu dàng và nhiệt độ của cô, anh không can tâm!

Hoan Hoan, Hoan Hoan……

Trong lòng anh đang gọi tên cô, tiếp tục cắn răng kiên trì, một tiếng, hai tiếng, một ngày, hai ngày……

Cho dù là vết thương bị nhiễm trùng sốt cao cũng không từ bỏ, sau đó, thịt hư ở chỗ vết thương thu hút chim ưng tới, anh giết chết chim ứng, ăn đi, hồi phục chút thể lực, tiếp tục chờ đợi, đợi đến, bị cứu viện

thành công……

Dưỡng thương xong, anh vốn dĩ chuẩn bị lập tức đi gặp Lôi Hoan Ni, nhưng lại nhận được vụ làm ăn của vương tử Sarri, lỡ mất thời gian một tháng mấy……Lôi Đông Hãn lại một lần gọi điện thoại đến, nói cho anh nghe Lôi Hoan Ni đến Vinh Thành rồi, anh một phút nôn nóng, liền dẫn vương tử Sarri đến Vinh Thành.

Đã không thể lãng phí thời gian quen biết với cô nữa.

Và bây giờ, cô cuối cùng trở thành người phụ nữ của anh, anh không một chút căm ghét cô, hận không thấu nuốt chửng cô vào bụng, nếu không phải kiêng kị cơ thể của cô, anh nhất định sẽ bám lấy cô tiếp tục điên cuồng.

Đây chẳng phải là tác phong của anh, quá phóng túng một chút, nhưng, thần kinh của anh đã căng cứng bao nhiêu năm, phóng túng phóng túng với phụ nữ của mình lại có gì chứ?

Có lẽ là động tác xoa bóp của Bạc Giản Thương dễ chịu, hoặc là sau khi vùng vẫy một hồi lâu như thế, Lôi Hoan Ni cũng mệt rồi, cô bất giác ngủ thiếp đi.

Bạc Giản Thương thoa thuốc xong, mới phát hiện trạng thái của cô, mép miệng nhếch lên nụ cười hài lòng, đứng dậy, đắp mền lại cho cô, sau đó, hôn lên môi cô một cái, "Vậy mới ngoan! Hoan Hoan, em nhất thiết phải sớm thích nghi tôi, sớm nhớ cho rõ, người đàn ông của em, chỉ có tôi!"

Tạm thời vì lý do BẢN QUYỀN, nên nhóm dịch ngừng không dịch thêm, đợi quyết định của công ty để tiếp tục nhé, cảm ơn các bạn ủng hộ cũng mong các bạn thông cảm!

181. Chương 181

Ngày thứ 2, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng cùng đến bệnh viện Tô Tương sinh sản.

Như Vân Khuynh nói, chuyện này, không khó tra — người đỡ đẻ cho Tô Tương năm đó giờ đã là viện phó, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng nói 1 cái, bà ta liền nhớ ra.

Là Tô Tương để lại ấn tượng quá đậm đối với bà!

"Tôi chưa từng có người bệnh nào yếu như vậy, thật ra tình trạng của bà ta rất tốt, con cũng không lớn, sinh xong cũng không có vấn đề, nhưng bà ta kiên trì sinh mổ, có thể cảm thấy sinh mổ sẽ tiêm thuốc tê không cảm thấy đau nữa, nhưng dù có tiêm thuốc tê, tinh thần của bà ta cũng căng thẳng, không chút phối hợp với bác sĩ, sau đó đứa con sinh ra, cũng chỉ quan tâm vết thương trên bụng có để làm sẹo không!

Mất nhiều máu cũng là sau khi sinh xong đứa trẻ, không liên quan gì đến đứa trẻ, năm đó, y tá chúng tôi ấn bụng cho bà ta, bà ta la đau, còn chửi người, chửi để y tá chúng tôi cũng phái khóc, sau đó bác sĩ qua khuyên, thái độ của bà ta mới đỡ 1 chút, nhưng vẫn kiên trì không cho bác sĩ và y tá ấn bụng cho bà ta, chỉ để chồng mình ấn.

Trên thực tế, chồng bà ta không ấn cho bà! Cho nên tử cung không co thắt, đồ dơ không bài tiết ra được, miệng vết thương bị tích máu… chỉ có thể đưa về phòng cấp cứu!

Vân tiểu thư, tôi biết chuyện của cô, nếu Tô Tương thật sự không phải mẹ ruột, cô nên cảm thấy may mắn, có người mẹ như vậy, cũng như không có."

Câu cuối, nghe như lấy lòng Vân Khuynh, cũng muốn dùng lời này để nói, làm an lòng Vân Khuynh, để cô không truy cứu trách nhiệm đối với bệnh viện.

Vân Khuynh không biểu đạt suy nghĩ của bản thân, chỉ hỏi: "Người thai phụ cùng phòng với Tô Tương tình trạng thế nào?"

"Vị thai phụ đó ngược lại với Tô Tương, tính cách tốt, đối với ai cũng ôn hòa, nhưng cơ thể không tốt, thiếu máu nghiêm trọng, mang thai đối với bà là điều rất tốn sức, nhưng bà vì đứa con, luôn cố gắng gượng, cộng thêm xương chậu hẹp, tình trạng của bà lý ra không thích hợp sinh tự nhiên, sẽ rất nguy hiểm, nhưng bà ấy nghe nói sinh đẻ tốt cho con, nếu kiên trì sinh đẻ, còn kí đơn chấp nhận nguy hiểm…"

"Bà ấy tên gì? Là người ở đâu? Biết bây giờ bà ấy ở đâu không?"

"Tên trên chứng minh là Kiều Tư Âm, địa chỉ là Kinh Thành, nghe giọng như người Vinh Thành, sống ở đâu, tôi thật sự không biết, thời gian bà ấy trong viện, không có người thân hay bạn bè ở bên, cho đến con sinh ra, lại qua nửa tháng hơn, có người đến đón bà ta và đứa con, lúc đó, tôi không ở đây, cũng không biết ai đến đón bà ta, thủ tục xuất viện cũng không làm, chỉ để làm gấp mấy lần tiền viện phí."

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Đúng rồi, bà ấy đặt tên con là Vân Tình, "tình" trong trời quang đãng, nghĩ có lẽ họ cha là Vân."

Vân Khuynh có chút thất vọng, cô tưởng có thể có tin tức của mẹ ruột ngay.

"Khuynh Khuynh, không sao, nếu đã biết tin này, từ đó tìm, có thể không quá khó." Hoắc Nhất Hàng an ủi Vân khuynh, trong đầu hiện lên 4 chữ — Vân gia Kinh Thành!

Nhiều năm trước, anh từng tham gia tiệc của Vân gia ở Kinh Thành, lúc đó, là đi cùng mẹ, mơ hồ nhớ được, bữa tiệc rất hoành tráng, là người đứng đầu Vân gia - Vân Đình tổ chức mừng tìm lại được vợ, chỉ là vợ của Vân Đình tên gì, lúc đó còn nhỏ anh không để ý.

Sau tiệc, Vân gia ngày càng khiêm tốn, cho đến hiện tại, hình như không có tin tức của Vân gia.

Nhưng anh rất rõ, Vân gia chỉ có thể ngày càng lớn mạnh, nguyên nhân khiêm tốn, có lẽ là Vân Đình muốn bảo vệ người nhà thật tốt. Trên thế giới có rất nhiều người giàu ẩn giấu, giữ tài sản không thể đếm được…

Không lẽ, Vân Khuynh lại là con của Vân Đình?

"Uhm, em biết, chuyện này, không gấp được." Vân Khuynh gật đầu, sau đó nói cảm ơn viện phó, để lại cách liên lạc, hy vọng nếu viện phó nghĩ ra tin gì đó, kịp thời nói cô biết.

5 phút sau, Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng rời khỏi bệnh viện.

Hoắc Nhất Hàng vừa đi, vừa nói cách nghĩ của mình cho Vân Khuynh nghe.

"Vân gia Kinh Thành?" Vân Khuynh ngây người 1 lúc: "Anh nói, em có khả năng là con gái của Vân gia Kinh Thành?"

"Ừ." Hoắc Nhất Hàng gật đầu: "Khả năng rất lớn."

"Vậy chúng ta… đi Kinh Thành không?" Vân Khuynh lại hỏi, trong lòng, ít nhiều có hy vọng.

"Em muốn đi không?" Hoắc Nhất Hàng ôn hòa hỏi suy nghĩ của Vân Khuynh.

"Em…" Vân Khuynh do dự 1 chút, nói: "Nhất Hàng, thật ra em có chút không an tâm, anh biết mà, bởi vì Tô Tương và Vân Bính Hoa, vốn dĩ em đã không có hy vọng đối với tình thân, nhưng đột nhiên nói em không phải con họ, ba mẹ ruột của em là người khác, trong lòng em có chút phức tạp.

Em hy vọng có thể tìm ba mẹ ruột, cũng không mong họ cho em điều gì, tình cảm và vật chất em đều không cần, em có anh, có mẹ, có người thân Giang gia quan tâm, cũng đủ rồi, nhưng cũng muốn biết gốc rễ của bản thân, muốn thấy họ như thế nào, có tốt không.

Nhưng đồng thời, em cũng lo lắng, nếu họ không tốt thì thế nào? Nếu họ là Tô Tương và Vân Bính Hoa thứ 2 thì sao? Không lẽ em lại phải vướng mắc với họ thêm 1 lần nữa, sau đó đoạn tuyệt quan hệ sao? Em mệt rồi, không hy vọng chuyện đó lại xảy ra…"

"Anh biết," Hoắc Nhất Hàng ôm Vân Khuynh vào lòng, đau lòng nói: "Khuynh Khuynh, em đừng nghĩ nhiều quá, nếu em thật sự là con gái của Vân gia Kinh Thành, là con của Vân Đình, Vân Đình có biết đôi chút, ông ấy đối với vợ không tệ, đối với con gái của không tệ, em thấy thế nào thì sao, chuyện này giao cho anh làm, anh điều tra tình hình Vân gia trước, tiếp xúc Vân gia trước, thám tính coi họ có biết chuyện lấy lộn con không, đợi có tí tin tức, anh đưa em đến Kinh Thành tìm họ?"

Để cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện nhóm mình quyết định từ nay sẽ giảm xuống còn 4 tim 1 chương nhé, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nè ^^ Nhóm mình còn có dịch truyện hôn ý triền miên và sủng ái của bá thiếu cũng rất hay nhe, mong các b qua ủng hộ ^^

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

182. Chương 182

Vân Khuynh gật đầu, nghĩ nghĩ, lại nói: "Nhưng chúng ta sắp cử hành hôn lễ, lúc này đi tìm bọn họ, thích hợp không?"

Lúc lấy giấy đăng kí kết hôn với Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh không có tình cảm sâu đậm với Hoắc Nhất Hàng, đối với hôn lễ đương nhiên cũng không hy vọng nhiều, nhưng sau khi hai người yêu nhau, cô như những cô dâu trên thế giới vậy hy vọng được gả 1 cách mật ngọt, hy vọng hôn lễ của bản thân hoàn mỹ.

Nếu cùng người nhà Vân gia tiếp xúc, hôn lễ của bọn họ, có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không?

Hoắc Nhất Hàng nói: "Khuynh Khuynh, em yên tâm, chuyện này tạm thời giao cho anh xử lý, anh sẽ không để ai làm ảnh hưởng hôn lễ của chúng ta."

"Được!" Cô tin anh, biết anh làm chuyện gì cũng muốn tốt cho cô, đương nhiên cũng không phản đối nữa.

Cố gia.

Sau khi Cố Du về nhà với ba mẹ, như bong bóng bị xì hơi, lơ đễnh, không chút tinh thần, nguyên nhân không gì khác — lúc ở Giang gia, ba mẹ mình đã vui vẻ "bán" mình thành con dâu của Giang gia!

Nghĩ đến ba mẹ mình không ngớt lời khen Giang Mạc Thần, hận không thể lập tức khiến anh trở thành con rể, trong lòng cô ủy khuất.

Cô làm con gái của họ bao nhiêu năm? Nhưng họ gặp Giang Mạc Thần 1 lần, đã bị bề ngoài của anh gạt, thiên vị anh, lúc nào cũng nói kết thân gia với Giang gia là chuyện may nhất trên đời.

May cái đầu! Giang Mạc Thần là tên đáng ghét chỉ biết bắt nạt cô!

Nhưng mà, ba mẹ cô và ba mẹ Giang gia đã xác lập hôn nhân của cô và Giang Mạc Thần, với lại, cực kỳ ủng hộ cô và Giang Mạc Thần phát triển tình cảm!

Cái đó, lại bắt đầu nói.

"Du nhi, con buồn bã ở đây làm gì?" Mẹ Cố nói: "Mới nói chuyện với con không nghe sao? Mạc Thần nói rồi, đợi tí đến đón con, nhanh chóng thay đồ đẹp đi, mẹ nói con nghe, khó có được người đàn ông tốt như Mạc Thần, đối xử với con lại tốt, con nên trân trọng, đừng lúc nào cũng bộ dạng sao cũng được, Giang gia tốt như vậy, bỏ lỡ rồi, là không còn nữa."

Ba Cố cũng nói theo: "Giang tổng và Giang phu nhân đều là trưởng bối văn minh, con và Vân tiểu thư quan hệ tốt, gả qua đó, không sợ chịu ủy khuất, mẹ và ba cũng có thể yên tâm…"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Ba, mẹ! Ba mẹ sao thế?" Cố Du cuối cùng chịu không nổi nói: "Con của ba mẹ là con hay Giang Mạc Thần? Lúc nào cũng nói tốt cho hắn? Hắn là đàn ông tốt chỗ nào? Rõ ràng là tên lưu manh, cặn bã, hỗn đản!"

"Du nhi, nói chuyện kiểu gì thế?" Mẹ Cố khẽ nhíu mày: "Bình thường mẹ dạy con vậy sao? Chuyện con giấu ba mẹ, chạy lên thường trốn ra nước ngoài còn chưa tính số, Giang thiếu người ta cứu con, con không cảm ơn, còn chửi người?

Mẹ nghe con còn đập đầu Mạc Thần, Mạc Thần không tính toán, còn thích con, đây là phúc khí của con…"

"Con mới không cần loại phúc khí đí!" Cố Du tức giận nói: "Giang gia có tốt hơn nữa, Giang thiếu hắn có tốt hơn, con cũng không cần, ba, mẹ, con không thích hắn, ghét hắn, hai người hiểu không?"

Ba Cố nhíu mày: "Con ghét Giang thiếu? Vậy sao lúc nói chuyện kết hôn, con không phản đối? Nếu con phản đối, chúng ta là ba mẹ con, sẽ không bắt con gả đi? Về nhà mới ồn ào, đây không phải tùy hứng là gì?"

"Con…" Cố Du cứng họng.

Không phải cô không muốn nói rõ lý do, mà căn bản không thể nói, cũng ngại nói.

Lúc đó, Giang Mạc Thần ngồi bên cô, còn đặt bàn tay đáng bị phế đi kia lên eo cô, nói bên tai cô: "Vật nhỏ, đừng nói không, nghĩ về ba mẹ, nghĩ về Cố thị."

Trước đây anh nói qua, nếu cô không nghe lời, anh sẽ tạo "chút cạnh tranh" cho Cố thị, lúc đó, phản ứng đầu tiên của cô là Giang Mạc Thần đang uy hiếp cô, đương nhiên không dám phản đối.

Sau khi nói chuyện với Giang phu nhân, thấy không bá đạo vô lý như Giang Mạc Thần, nếu cô không muốn gả, Giang Mạc Thần chưa chắc ép được, lại có chút hối hận, muốn nói rõ với Giang phu nhân là bản thân

không có "nghĩa đậm tình sâu" với Giang Mạc Thần, nhưng Giang Mạc Thần không cho cô cơ hội, luôn qua làm loạn không nói, còn chủ động lái xe chở cô về nhà ba mẹ…

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

183. Chương 183

"Du nhi, con không phản đối, chắc là cũng có chút tình cảm với Mạc Thần, hơn nữa, mẹ nghe Giang phu nhân nói, lúc hai con ở nước ngoài, nhất thời không nhịn được, đã… xảy ra quan hệ rồi."

Nói đến chuyện này, mẹ Cố có chút không tự nhiên, hơi dừng 1 chút, mới nói tiếp: "Du nhi, ba con nói không sai, con là con gái duy nhất của chúng ta, sao chúng ta có thể không nghĩ cho con chứ? Giang gia và nhà bình thường khác không giống nhau, nhà người ta khiêm tốn và khí độ, trước đây những tin tức về Mạc Thần không ít, nhưng sau khi nói chuyện mới biết, tin tức chưa chắc là sự thật.

Mẹ không cầu con gả đi tốt cỡ nào, chỉ mong sau khi gả, sẽ không gặp phải các loại vấn đề gia đình, từ nhỏ con được ba mẹ nuông chiều đến sinh hư, ba mẹ không nỡ để con chịu khổ, Mạc Thần thích con, người nhà họ Giang cũng hiền lành, con gả qua đó, ba mẹ đều yên tâm."

Còn có 1 nguyên nhân, mẹ Cố không nói, là vì Vân Khuynh, bà có ấn tượng rất tốt với Vân Khuynh, cảm thấy cô gái thông minh như vậy nhận Giang gia là người nhà, nhất định biết người nhà họ Giang đều là người tốt.

Trên thực tế, bà và chồng cảm thấy Cố Du có thể gả cho Giang Mạc Thần là điều may mắn, dù sao, con gái bà thế nào, bà hiểu, so với việc sau này con bà gả cho nhà xa lạ nào đó, thì yên ổn gả cho Giang gia, ít nhất, chỉ cần Giang gia ở đó, chỉ cần Giang Mạc Thần có tình cảm với con giá bà, con gái bà sẽ không chịu khổ.

Còn về vấn đề tình cảm, bà là người từng trải, thấy Giang Mạc Thần thật sự thích con gái bà, với lại, con gái bà đối với Giang Mạc Thần cũng không phải không có tình cảm, thích oan gia cái gì đó, cũng phải có tình cảm nhất định mới cãi nhau được.

"Mẹ, con và Giang Mạc Thần… không giúp nghĩ 2 người nghĩ!" Lời của mẹ Cố, về tình về lý, Cố Du không thể phản bác, cũng không biết sao nói rõ quan hệ với Giang Mạc Thần cho ba mẹ hiểu.

Đó đều là, không thể nói ra miệng được.

"Không giống ba mẹ nghĩ?" Ba Cố nói: "Nhưng thực tế con và Giang Mạc Thần đã như vậy rồi, hôn ước cũng định rồi, ba thấy chuyện này, đừng nói nữa, thời gian này, con ở bên Giang thiếu nhiều 1 chút, bồi dưỡng tình cảm, ta và mẹ con, giúp con chuẩn bị lễ vật."

“Con…” Cố Du rất muốn phản bác, người làm bên ngoài vào, cung kính nói: “Giang thiếu đến rồi.”

Cố Du mạnh mẽ đứng lên: “Cái đó…con cảm thấy… bụng.. đúng, bụng không thoải mái, sợ là tới tháng, con về phòng nghỉ đây.”

Nói xong, muốn chạy.

“Du nhi, đừng hòng chạy!” Mẹ Cố bắt cô lại: “Kinh nguyệt con trước giờ luôn đến đúng ngày, còn 1 tuần nữa mới đến.”

Cố Du khóc không ra nước mắt, đây là mẹ ruột sao? Không thấy cô không muốn gặp Giang Mạc Thần sao? Không thể tha cho cô 1 lần sao?

Giang Mạc Thần đã vào đến cửa, ánh nhìn rơi trên người Cố Du, cười ôn hòa 1 cái, sau đó lễ phép chào ba mẹ Cố: “Bố vợ, mẹ vợ.”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

“Mạc Thần đến rồi, nhanh, nhanh ngồi!”

“Mẹ Trương, mẹ Trương pha trà.”

Mẹ Cố thả Cố Du ra, trừng mắt nhìn, ý kêu cô ngồi xuống, sau đó tràn đầy ý cười chào Giang Mạc Thần.

Giang Mạc Thần 1 tiếng mẹ vợ, khiến tức giận của bà giảm bớt.

“Anh…anh đừng kêu bậy, ai là bố vợ mẹ vợ của anh!” Cố Du hung hăng trừng mắt nhìn Giang Mạc Thần.

“Đứa con này…” Mẹ Cố lại muốn giáo huấn Cố Du.

“Không sao, mẹ vợ,” Giang Mạc Thần lập tức đi qua, nói với mẹ Cố: “Tiếng mẹ vợ, quả thật kêu hơi sớm, nhưng mà, con cảm thấy trước sau cũng gọi, Du nhi cũng sắp thành vợ con, con cũng tự cảm thấy mình trở thành con trai Cố gia rồi, sau này hai người, chính là ba mẹ của con.”

Ai là ba mẹ của anh! Không cần mặt mũi!

Cố Du muốn chửi Giang Mạc Thần như vậy, nhưng ngại ba mẹ kế bên, không dám.

“Được, được!” Ba mẹ Cố đều rất vui: “Mạc Thần, thực sự nằm mơ cũng không đến, Du nhi có thể có hôn nhân tốt như thế này.”

Hắn có gì tốt, chỉ là tên lưu manh thối!

Cố Du trừng mắt nhìn Giang Mạc Thần, hận không thể dừng ánh mắt sắc bén đâm chết anh!

Giang Mạc Thần lại như rất thân thuộc ngồi xuống, rất nhanh trò chuyện vui vẻ với ba mẹ Cố, nói chuyện khiêm nhường, hành động ưu nhã, ngữ khí ôn hòa, với lại, học thức uyên bác, khiến cho thiện cảm của ba mẹ Cố đối với anh tăng thêm 1 tầng.

Chỉ trong mấy phút, ba mẹ Cố đã đổi từ “Giang thiếu”, “Mạc Thần” thành “Thần nhi”.

Mà anh xưng hô với ba mẹ Cố từ “mẹ vợ”, “ba vợ” thành “ba”, “mẹ” rất thân thiết.

Sau khi uống 1 ly trà, Giang Mạc Thần nói với ba mẹ Cố: “Ba, mẹ, hôm nay con đến, là muốn dẫn Du nhi đi lựa nhẫn kim cương, vốn những chuyện này, nên kêu người bán đến nhà, nhưng còn muốn nhân cơ hội này đi dạo với Du nhi, xem phim gì đó… hy vọng hai người có thể tạm thời cho con mượn Du nhi.”

“Đứa trẻ này, mượn gì chứ, Du nhi sắp kết hôn với con rồi, là chúng ta không nghĩ chu đáo, mới khiến con tốn thời gian ngồi nói chuyện với chúng ta, tuổi trẻ các con có lãng mạn của các con, nhanh đi đi!” Mẹ Cố nói, thuận tay kéo Cố Du từ sofa lên, đẩy cho Giang Mạc Thần.

Cố Du không đứng vững, trực tiếp ngã về phía Giang Mạc Thần, đương nhiên Giang Mạc Thần lựa chọn ôm cô vào lòng, mắt mang theo sự sủng nịch nói: “Nhìn em xem, lại không cẩn thận.”

1 chữ “lại”, biểu đạt trước đây anh và cô có “câu chuyện” gì đó.

“Thả tôi ra.” Cố Du lập tức đẩy Giang Mạc Thần, mặt đỏ ửng.

Giả bộ! Lưu manh thích giả bộ!

Nhưng mà, lúc anh dịu dàng thật sự rất … mê hoặc!

Anh lại đến gần tai cô: “Tiểu Du nhi, theo anh ra ngoài, nếu không, anh sẽ nói chuyện chúng ta làm bên đường cho ba mẹ nghe.”

“Anh…” Anh dám.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

184. Chương 184

Dịch tựa đề tự nhiên nhớ vụ Seungri, ngôn tình quả là khác đời thật =)))

Cố Du cắn răng.

Được thôi, anh thật sự dám..

"Tôi… tôi đi thay quần áo rồi đi."

Dưới sự uy hiếp của Giang Mạc Thần và sự kỳ vọng của ba mẹ, cô không thể không chấp nhận.

Nhưng vẫn muốn nghĩ cách kéo dài thời gian.

Huhu, cô không muốn ở riêng với tên lưu manh thối!

"Không cần thay, anh cảm thấy rất tốt." Giang Mạc Thần đưa tay ôm eo Cố Du, miệng cười ngọt ngào: "Du nhi của anh mặc gì cũng đẹp." Không mặc, là đẹp nhất!

"Đúng, thay đồ làm gì, không cần cố ý ăn diện, tự nhiên là đẹp nhất." Mẹ Cố cười nói.

Cho nên, Cố Du như vậy bị Giang Mạc Thần ôm ra khỏi nhà.

Vừa ra khỏi biệt thự Cố gia, Cố Du lập tức đẩy Giang Mạc Thần, lạnh lùng nói: "Giang thiếu, tôi không có thời gian dạo phố với anh, tôi sẽ không gả cho anh, đương nhiên cũng sẽ không đi chọn nhẫn, chúng ta cứ chia tay ở đây, trường tôi còn có chuyện."

Nói xong, Cố Du quay người, chuẩn bị bắt xe đến trường né vài ngày.

Tên lưu manh thối chắc sẽ không đến nơi linh thiêng này để quấy nhiễu cô chứ?

Không đợi Giang Mạc Thần trả lời, Cố Du nhanh chóng chạy đi, cô tính ở con đường phía trước bắt xe, như vậy, có thể kéo xa khoảnh cách với Giang Mạc Thần.

Tên lưu manh thối này, gia thế lớn, cô không chọc nổi, nhưng tránh được!

Hiếm khi, Giang Mạc Thần không ngăn Cố Du, miệng giương lên độ cong tà mị.

Tiểu Du nhi, đã vào đầm lầy của anh, em còn có thể chạy đi đâu?

Hôm nay anh tự chạy xe đến, Cố Du đi rồi, anh cũng lên xe, chạy theo sau Cố Du, cô nhanh, anh đạp ga thêm 1 chút, cô chậm, anh chậm rãi chạy theo.

Nếu có xe taxi qua, anh lập tức chạy kế bên cô, giành vị trí của taxi, những tài xế taxi đều là người nhanh mắt, thấy xe sang chạy bên cô gái, đoán nhất định là người yêu mâu thuẫn cãi nhau thôi, liền lựa chọn không chở Cố Du.

Sau mấy lần như vậy, cuối cùng Cố Du chịu không nổi, đập cửa sổ của Giang Mạc Thần đến vang lên tiếng ầm ầm.

"Giang Mạc Thần, Giang đại thiếu, rốt cuộc anh muốn gì?"

Giang Mạc Thần dừng xe, quay đầu xe lại, lúc Cố Du chưa phản ứng kịp, áp cô lên xe, ngữ khí trầm thấp, mang theo dư vị mê hoặc: "Vật nhỏ, muốn tránh anh?"

Hai người cách rất gần rất gần, gần đến hơi thở nóng ấm của anh trực tiếp phả lên mặt cô, hô hấp của hai người quyện chung với nhau, vô cùng ái muội.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Đầu Cố Du vô thức nhớ đến lần trước ở trên xe bên đường làm chuyện đó, lập tức, không khí cũng trở nên nóng bỏng.

"Anh…anh nói bậy cái gì? Tôi có cần thiết tránh anh sao? Tôi…" Cố Du cắn môi đỏ của mình, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó nói: "Giang Mạc Thần, tôi cảm thấy có vài chuyện cần nói rõ với anh, tôi cảm thấy tôi và anh không hợp nhau, cho nên, chuyện kết hôn, hãy thôi đi!"

"Không hợp nhau?" Mặt Giang Mạc Thần vẫn giữ nụ cười không thay đổi, mắt híp lại nguy hiểm, hiển nhiên, có chút không vui: "Chúng ta không hợp chỗ nào? Anh cảm thấy rất hợp, chiều cao hợp, tính cách hợp, kích thước lớn nhỏ cũng hợp!"

Mấy chữ sau, khẽ cao giọng hơn, có ẩn ý muốn nói.

Cố Du ngây người 1 chút, không hiểu ý anh lắm.

Chiều cao, anh cao hơn cô nửa cái đầu, được rồi, quả thật chiều cao của cặp tình nhân trong truyền thuyết.

Tính cách… nói! Tên lưu manh này tính cách không hợp với cô chút nào!

Kích thước lớn nhỏ? Ý gì?

Giang Mạc Thần cười bổ sung: "Được rồi, anh thừa nhận anh hơi to 1 tí, nhưng mà, to mới tốt, sau khi kết hôn, mới có thể đem cuộc sống hạnh phúc cho em! Nếu em cảm thấy đau, lần sau chúng ta dùng vài thứ giúp sướng hơn, thêm vài lần, sẽ thích hợp."

"Anh…không biết xấu hổ!" Cố Du chính là đứa ngốc, lúc này cũng hiểu ý Giang Mạc Thần nói, tức giận đến đỏ mặt.

Nhưng không biết lúc này bộ dạng của bản thân đáng yêu mê người đến mức nào.

Giang Mạc Thần nhìn đến lòng gợn sóng.

"Tiểu Du nhi, em thật đẹp!" Anh lấy hai tay chống trên thân xe lên, từ bên tai Cố Du, đưa qua, xuyên qua tóc mềm mại của cô, ấn chặt gáy cô: "Trước đây nghe người ta nói cực kỳ xinh đẹp, tôi không cảm nhận được nhiều, cho đến khi gặp vật nhỏ như em, mới biết phụ nữ quả thật rất ngọt ngào, rất mê người!"

Lời vừa dứt, anh đã không nhịn được hôn lên môi cô, mới chạm nhẹ 1 chút, liền căng thẳng, liền mạnh mẽ như phong ba bão táp…

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

185. Chương 185

Không nghi ngờ gì Giang Mạc Thần là loại đàn ông cường thế, chỉ là trong cường thế anh còn mang theo sự ấm áp ưu nhã và nhiệt tình tà mị, gặp người đàn ông như vậy, Cố Du chắc chắn chạy không thoát.

Nhưng tính cô cứng đầu, không dễ dàng bị người khác thuyết phục, hơn nữa khởi đầu của cô và Giang Mạc Thần cũng không tốt đẹp lắm.

Cho nên, khi Giang Mạc Thần hôn cô, lấy hết không khí trong lành từ miệng cô, cô không cam tâm bị khống chế, liền làm 1 hành động — hôn ngược lại!

Không! Không thể gọi là hôn, là cắn.

Cô mở hàm răng khỏe của bản thân, nhắm ngay môi của Giang Mạc Thần, dùng sức cắn, mùi tanh nhè nhẹ lan rộng ra miệng của 2 người…

Giang Mạc Thần bị đau, nhíu mày, "hừ" 1 tiếng, rời khỏi môi của Cố Du.

"Cắn anh? Tuổi chó à?" Giang Mạc Thần đưa lưỡi ra liếm, lướt qua miệng vết thương Cố Du cắn.

Rõ ràng là 1 hành động bình thường, nhưng anh làm ra, mang cảm giác tà mị không thể diễn tả, khiến cho tim Cố Du nhảy lạc 1 nhịp, vô thức nuốt nước miếng.

"Vật nhỏ, thì ra em có khẩu vị nặng thích cảm giác có máu?" Chút đau này, Giang Mạc Thần đương nhiên không ngại, chỉ là ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Cố Du, cười tà mị: "Du nhi, em có yêu cầu như vậy, nói sớm tí, anh nhất định làm em hài lòng!"

Cái gì với cái gì, cô có khẩu vị nặng lúc nào?

"Giang… Giang Mạc Thần, anh đừng chạm vào tôi! Bây giờ chúng ta về đến Vinh Thành rồi, Vình Thành là nơi nói pháp luật, anh không thể cưỡng ép tôi, nếu anh như vậy nữa, tôi sẽ báo…"

Cô muốn nói "cảnh sát", lại nhớ đến "cảnh sát" sẽ bị Giang Mạc Thần biến thành "ôm chặt", nhanh chóng dừng lại, sau đó trở thành — "Tôi sẽ kiện anh, để anh vào tù!"

"Thật sao?" Giang Mạc Thần không chút quan tâm nói: "Tiểu Du nhi, em chắc chắn ở Vinh Thành, dựa vào khả năng của em, có thể khiến bản thiếu vào tù?"

Cố Du nhìn Giang Mạc Thần, chỉ cảm thấy khuôn mặt của anh đặc biệt thiếu đánh.

Đúng, so với Giang đại thiếu, cô chỉ là nhân vật nhỏ, không làm gì được anh, sự thật rất khắc nghiệt, cho cô sướng cái miệng có được không?

"Giang Mạc Thần, tôi nói thật đó! Sao anh nhất định phải bám lấy tôi? Dù cho trước đây tôi đập anh 1 lần, cũng là vô ý làm bị thương, anh lại làm nhiều chuyện quá đáng với tôi như vậy, chuyện này có thể coi như hòa không? Dù cho báo thù, anh cũng báo đủ rồi?"

Trên thực tế, cô còn cảm thấy mình bị lỗ, cô đâu đánh Giang Mạc Thần bị thương nghiêm trọng, chỉ là có 1 chút máu, bây giờ sớm đã lành rồi, để sẹo còn không có!

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Nhưng cô mất đi trong trắng đáng quý, còn bị anh áp chế đủ điều…

“Em cảm thấy bản thiếu làm những chuyện này, là bào thù sao?” Giang Mạc Thần lạnh lùng, trên người vô thức hiện lên hàn ý nguy hiểm, thể hiện anh thật sự tức giận.

Nếu không thì sao?

Cố Du hoàn toàn không hiểu bản thân chọc giận Giang Mạc Thần chố nào.

“Giang thiếu, trước mặt anh, tôi chỉ là nhân vật nhỏ, nếu tôi thật sự đắc tội anh, anh phạt cũng phạt rồi, bắt nạt cũng bắt nạt rồi, còn muốn thế nào?

Tôi cầu xin anh, anh có thể tha cho tôi không? Nếu không, anh cứ xông đến 1 mình tôi, đừng lấy hôn nhân ra nói, không lẽ anh không biết, hẹn…làm, tình là chuyện của 2 người, hôn nhân là chuyện của 2 nhà?”

Cô vốn tính nói: “Hẹn hò là chuyện của 2 người”, nhưng cô nghĩ lại, cô và lưu manh thối đâu tính hẹn hò? Cho nên, đổi lại làm, tình, đều là Giang Mạc Thần ban cho, cô nói lòng này, mặt không đỏ tim không đập.

Nghe Cố Du nói xong, hàn ý trên người Giang Mạc Thần càng nặng hơn.

“Cố Du, em cảm thấy bản thiếu là người đàn ông nhỏ mọn?”

Sau khi hai người tiếp xúc, lần đầu tiên Giang Mạc Thần gọi rõ họ tên Cố Du.

Cố Du ngây người, quan sát sự lạnh lùng trong mắt Giang Mạc Thần, dường như bất lợi đối với bản thân?

“Giang thiếu, anh hiểu lầm rồi.” Cô không muốn bị Giang Mạc Thần làm phiền nữa, quan trọng hơn là, cô không muốn vì bản thân ảnh hưởng đến ba mẹ và Cố gia, cho nên, cô quyết định dùng mềm để thuyết phục: “Ý tôi là, tôi là nhân vật nhỏ không trèo cao đến Giang đại thiếu, nếu chỉ muốn chơi với tôi, chơi cũng chơi rồi, xin giơ cao đánh khẽ, tha tôi 1 con đường sống, được không?

Nếu không được, cứ coi cô là rắm, bây giờ anh có thể đánh rắm 1 cái? Được không?!”

Nhìn xem, cô xem bản thân ti tiện như vậy, vì muốn thoát khỏi lưu manh thối Giang Mạc Thần, không từ bất cứ thứ gì.

“Em cảm thấy bản thiếu chỉ muốn chơi đùa với em?” Nụ cười trên mặt Giang Mạc Thần đã thu lại, ngữ khí áp chế lửa giận ngập trời: “Cố Du, não em mỗi ngày đều nghĩ gì? Em cảm thấy bản thiếu vì đồ chơi có thể hy sinh hôn nhân của mình?”

A? Không phải sao?

Lòng Cố Du giật mình 1 cái, liền nghe "bộp" 1 tiếng.

Là Giang Mạc Thần hung hăng đấm lên cửa kính, kính bị nát thành nhiều mảnh.

Bởi vì chất liệu tốt, không đến nỗi nát vụn, nhưng cũng như mạng nhện vậy.

Nắm tay của Giang Mạc Thần cũng thấy máu.

Cố Du không nhịn được run rẩy, không rõ tại sao đột nhiên Giang Mạc Thần trở nên đầy lệ khí như vậy.

Phải biết, dù lúc làm chuyện đó, anh tuy bá đạo, nhưng vẫn quan tâm cảm nhận của cô, không thật sự cố ý làm cô tổn thương, nhưng tại sao anh giận dữ như vậy?

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

186. Chương 186

1 phút sau, Cố Du liền có đáp án.

Giang Mạc Thần gầm lên: "Em thật sự không cảm nhận được anh thích em sao? Anh muốn em?!"

Cái gì?

Cố Du cảm thấy tai ong ong, Giang Mạc Thần nói cái gì?

Thích…thích cô?

Sao có thể?

Thời gian 2 người quen nhau không lâu, với tiếp xúc với nhau cũng không tốt..

Nhất định cô nghe nhầm.

"Giang… Giang Mạc Thần, anh đừng đùa." Cố Du khẽ nghiêng đầu, nhìn tay đầy máu của Giang Mạc Thần, trong lòng co rút lại: "Anh…anh bị thương rồi, nhanh đến bệnh viện xử lý tí. Đau…đau không?"

Cô phản ứng có chút hoang mang, có chút căng thẳng, trong mắt mang theo tia lo lắng.

Đây đủ chứng minh, cô bị dọa rồi, nhưng bản chất cô lương thiện, còn lo lắng anh có đau không.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Giang Mạc Thần dịu lại chút, biết bản thân phản ứng thái quá.

"Dọa đến em rồi?"

"Em đang quan tâm anh sao?"

"Em…" Cố Du không biết nên nói gì.

Hai người chìm trong im lặng, không khí đè nén, khó chịu.

Cuối cùng, vẫn là Giang Mạc Thần chịu thua trước.

"Haizz~" Anh thu tay lại: "Đau!"

"Vật nhỏ, cùng anh đi bệnh viện." Nói xong, anh nhìn cửa sổ 1 cái, lại thêm 1 câu: "Cửa sổ ghế phụ nát rồi, em ngồi sau!"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Ngồi phía sau, xa Giang Mạc Thần 1 chút, cũng không lo ánh nhìn của anh lúc nào cũng rơi lên người mình… suy nghĩ đầu tiên của Cố Du là vậy.

Nhưng tiếp sau, cô lại hỏi: "Tay anh, có thể lái không?"

Bị thương nặng vậy, máu thịt lộn xộn, có thể cầm tay lái không? Nếu xảy ra sự cố giao thông, không phải cô cũng gặp nguy hiểm?

Hoặc là, tôi lái?" Cô có lòng tốt kiến nghị.

"Không cần, bổn thiếu lái bằng 1 tay cũng nhanh như bay!" Giang Mạc Thần nói, đã tùy tiện mở cửa ghế sau, sau đó ngồi lên ghế lái.

Cố Du chỉ có thể nhận mệnh ngồi lên, đóng cửa lại.

Trên đường, Giang Mạc Thần không nói lời nào, trong lòng anh nghĩ, nên làm gì để cải thiện cách nghĩ của Cố Du về anh, cam tâm tình nguyện gả cho anh.

Đương nhiên, không chỉ đáp ứng gả, mà quan trọng là, phải có tình cảm với anh.

Nhiều năm như vậy, Giang Mạc Thần khó lắm mới thích 1 cô gái, không ngờ, nhất thời xúc động, để lại ấn tượng không tốt với người ta, làm cho vật nhỏ này phòng anh như phòng giặc.

Nhưng mà, người anh thích, sao có thể dễ dàng buông tay?

Uy hiếp không thành, chỉ có thể mê hoặc, tấn công cơ thể không được, tấn công trái tim là được chứ gì?

Ghế sau.

Cố Du ngồi phía sau ghế lái, vốn dĩ không muốn nhận ánh nhìn của Giang Mạc Thần, nhưng sau khi xe chạy, cô phát hiện, Giang Mạc Thần vốn không có ý muốn nhìn cô.

Anh để tay trên chỗ lái, lạnh lùng nhìn phía trước, cũng hay nhìn gương trái phải, đừng nói đến quay đầu hay là thông qua kính chiếu hậu nhìn cô, đến liếc qua cô 1 cái còn không có.

Trong xe cũng không mở nhạc, gió thổi từ kính vỡ vào, tiếng vù vù.

Cố Du có chút không quen, trong lòng như bị đưa lên không trung, phiêu du không chút cảm giác thực tế.

Sao anh không nói chuyện với cô? Không phải lần nào ở riêng với cô anh đều nói những lời ác ý trêu chọc cô sao? Miệng vẫn luôn không hề ngừng lại sao?

Không lẽ… tức giận rồi?

Vì chuyện lúc nãy sao?

Lúc nãy anh nói … thích cô, muốn cô, là thật sao?

Người như anh, thật sự thích người như cô sao?

Tại sao nhất định phải là cô? Rốt cuộc anh thích điểm nào của cô?

Hay là, vì cô luôn không khuất phục trước anh, cho nên anh không thỏa mãn, mới muốn chinh phục cô?

Đúng! Người đàn ông như, nhất định chỉ là không cam tâm, chỉ là muốn đàn áp cô, bắt nạt cô… nhưng, dựa vào hậu thuẫn và năng lực của anh, muốn làm gì Cố gia cô, không khó, kết hôn gì đó quả thật là 1 sự hy sinh…

Cho nên, rốt cuộc anh có mục đích gì? Tại sao muốn kết hôn với cô?

Trên người cô có gì mà anh nhất định phải kết hôn mới được?

Trên đường đi, Cố Du luôn không yên tâm nghĩ về những chuyện đó, chỉ là càng nghĩ nhiều, càng không thể hiểu ý của Giang Mạc Thần, ngược lại khiến tâm trạng ngày càng phiền não, buồn bực…

Tốt ở chỗ, đến bệnh viện rất nhanh.

Giang Mạc Thần dừng xe, xuống xe, lễ phép giúp cô mở cửa.

Hai chân vừa đặt xuống đất, Cố Du đã nhìn 4 phía, muốn nhân cơ hội chạy thoát.

"Đi theo, về em lái, đau chết anh rồi!" Giang Mạc Thần thu vào mắt hành động nhỏ của Cố Du, đoán được ý đồ của cô, lập tức nói 1 câu.

Cố Du thấy nắm tay đầy máu của anh, nhận mệnh đi theo…

Không phải cô sợ Giang Mạc Thần, mà cô cảm thấy vết thương của Giang Mạc Thần, liên quan đến bản thân, dù cho muốn rạch ròi quan hệ với anh, cũng phải cùng anh chữa trị trước, tránh sau này anh tìm phiền phức với Cố gia…

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

187. Chương 187

Cố Du đợi trong bệnh viện suốt hai tiếng đồng hồ, Giang Mạc Thần mới được coi là xong việc.

Với thân phận này của anh, trực tiếp lấy số khám bác sĩ chuyên gia, chi phí xây tòa nhà tiếp nhận bệnh nhân nội trú của bệnh viện đều được tài trợ bởi Giang gia, đối với người có cống hiến, ưu đãi một chút cũng là điều nghiễm nhiên.

Chỉ là, Cố Du không hiểu, anh rõ ràng chỉ là đấm vào cửa kính một cái, trầy da một chút, chảy một chút máu, nhưng lại vừa phải chụp Xquang vừa phải vào phòng phẫu thuật, cuối cùng, làm xong rồi, tay lại

khoa trương tới mức băng bó thành một cái bánh chưng thật lớn, còn treo ở ngay cổ.

"Bác sĩ nói, tổn thương đến xương cốt, nếu như không chăm sóc kĩ, cái tay này sẽ phế mất." Một câu này của Giang Mạc Thần, đã giải thích cả quá trình điều trị.

"Cá con, đây là lần thứ hai tôi vì em mà bị thương, em có gì muốn nói không?" Đây là câu nói thứ hai, giọng nói rõ ràng có chút ủy khuất.

Cố Du nhìn cánh tay đang bị treo loạng choạng, khẽ nhíu mày, nghiêm túc nói lời xin lỗi: "Rất xin lỗi, tôi cũng" không biết anh bị thương nghiêm trọng như thế, hay là, tiền thuốc men gì đó để tôi trả?

Đây hoàn toàn là logic bình thường, sắc mặt Giang Mạc Thần liền xám xịt.

"Em cho rằng, chỉ là tiền thuốc men thôi sao?"

"Vậy thì còn gì?" Trong lòng Cố Du căng thẳng, tên lưu manh này, không phải lại muốn nhân cơ hội này lừa cô chứ?

Lần trước đầu chảy máu, đã làm thế với cô, lần này tay chảy máu, lại muốn làm gì cô đây?

Trái tim của Cố Du, bắt đầu lo sợ ~

Quả nhiên, Giang Mạc Thần hơi trầm tư chút, liền nói: "Em nên biết, tôi là con trai duy nhất của Giang gia, gánh nặng của Giang thị đều đặt trên người tôi."—— Đều là nói nhảm, cho đến nay Giang Mạc Thần đều rất ít lo chuyện công ty.

"Đầu của tôi bị thương, đến giờ khi xem những bảng báo cáo đó còn bị chóng mặt."

"Bây giờ tay của tôi bị thương, mấu chốt là bị thương ở tay phải, càng không thể làm việc."

"Mặc dù tiền với tôi mà nói, chỉ là một dãy số, nhưng dãy số của mỗi một ngày đó của Giang thị chúng tôi, Cố thị tụi em có lẽ phải cần một năm mới kiếm về được, làm trễ nãi công việc của tôi một ngày, tương đương với việc Cố thị tụi em tổn thất hết một năm thu nhập, vết thương này của tôi…..".

Nói đến đây, Giang Mạc Thần nhìn qua vết thương trên tay mình, nhếch miệng thành một đường cong lớn: "Bị thương ở gân cốt một trăm ngày, cá con, em nói thử xem, tôi nên bắt Cố thị bồi thường bao nhiêu cho tôi đây?"

Cố Du liền hoảng.

Một ngày của anh bằng một năm của Cố thị, một trăm ngày chẳng phải cần một trăm năm sao? Còn muốn Cố thị sống không?

Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

"Giang Mạc Thần, nợ không phải tính thế này!" Cố Du có chút không phục: "Là tự anh dùng tay làm bể kính xe, tôi lại không có kêu anh đấm vào."

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Cho nên em liền cảm thấy yên tâm thoải mái sao?" Giang Mạc Thần nói: "Chẳng lẽ không phải em chọc tôi nổi nóng trước? Sao em lại không có lương tâm vậy?"

"Tôi……" Cố Du cuối cùng không còn cách nào dũng cảm phản bác Giang Mạc Thần.

Chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Vậy anh muốn thế nào?"

"Tôi đói rồi, đi ăn với tôi." Giang Mạc Thần vừa dứt lời, đi lên phía trước.

A? Ăn cơm?

Cố Du có chút hồ đồ, đơn giản như thế sao?

Hay là, anh ta còn chưa nói ra yêu cầu của anh ta?

Hai mươi phút sau.

Nhà hàng sân vườn được trang trí theo phong cách cổ kính.

Bàn ăn đặt dưới gốc cây, hai bên trồng đầy cây trúc và hoa, xung quanh là dòng nước, từng con cá chép bơi lượn trong nước.

Tiếng nhạc du dương vang lên, ngồi dùng cơm với không gian thế này, quả thật tràn đầy tình cảm và sự lãng mạn.

Nhưng mà.

Người đàn ông rõ ràng rất đẹp trai, trên mặt và trên quần áo lại dính đầy hạt cơm và nước đồ ăn là ai đây?

Sau khi lên món, Giang Mạc Thần vẫn luôn dùng tay trái vật lộn với đồ ăn, nhưng không biết tay trái của anh ta không quen cầm đũa muỗng hay là sao, anh ta ăn ba miếng, nhất định có hai miếng không vào được trong miệng, chỉ chốc lát sau, chẳng phải sẽ trở nên rất chật vật sao?

Chống đỡ thêm năm phút, Giang Mạc Thần lần thứ N Làm rớt đồ ăn lên bàn, nước đồ ăn văng lên áo của chính mình, Cố Du cuối cùng nhịn không được nói: "Cái đó…… tay anh không tiện, tôi đút anh ăn nha?"

Giang Mạc Thần lập tức buông đũa xuống: "Ừm, vậy em đút đi!"

Diễn lâu như thế mới chịu lên tiếng giúp anh, cô gái nhỏ này, nhịn giỏi thật!

Ngón tay chỉ về phía dĩa thức ăn trên bàn: "Tôi muốn ăn cái này."

Cố Du gắp đồ ăn tới, đưa tới miệng Giang Mạc Thần. Bởi vì giữa hai người cách nhau một cái bàn ăn, cô nhất định phải đứng lên, cẩn thận một chút, mới có thể đút anh ăn.

Giang Mạc Thần không khách sáo bỏ đồ ăn vào trong miệng, nhai nuốt, rất nhanh lại chỉ hướng về hướng dĩa đồ ăn tiếp theo: "Cái đó."

Cố Du nhận lệnh gắp cho anh.

Đến phần cơm.

Tô cơm lại đặt ở trước mặt anh, Cố Du căn bản với không tới.

"Cái đó…… anh không thể cầm muỗng tự ăn sao?" Tay trái anh ta cầm đũa gắp thức ăn không tiện, cầm muỗng ăn cơm hẳn là không có khó khăn gì.

Ai ngờ, Giang Mạc Thần quả quyết nói: "Không thể!"

"Em ngốc sao? Không biết ngồi kế bên tôi à?"

Đây mới là ý đồ thật sự của anh ta, muốn Cố Du ngồi kế bên cùng anh ta ăn cơm.

Lúc vừa mới tới, cô lập tức chọn cái ghế đối diện ngồi xuống, giống như sợ gần anh một chút thôi, thì sẽ bị anh làm gì đó vậy……

Cố Du rất muốn đập đũa lên mặt bàn, cô tốt bụng đút cho anh ta ăn cơm, anh ta còn đưa ra nhiều yêu cầu thế này?

Thế nhưng ngẫm lại, chuyện này dù sao cũng đã bắt đầu làm, chi bằng làm tốt hơn chút nhỉ.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

188. Chương 188

Bỏ đi, tạm thời nhịn anh ta trước!

Cố Du vòng qua cái bàn đi tới, ngồi cạnh Giang Mạc Thần, đương nhiên, vẫn còn giữ chút khoảng cách.

Trong lòng Giang Mạc Thần không vui, nhưng cũng không nhiều lời, im lặng ăn cơm mà Cố Du đút.

Nhưng phần lớn, anh đều ra hiệu có vài món anh không thích ăn, bắt Cố Du ăn hết…… Một bữa cơm thế này, anh chẳng qua no được phân nửa, nhưng lại làm cho Cố Du no căng bụng.

Cuối cùng, anh còn hết lần này tới lần khác trêu cợt Cố Du một câu: "Cá con, nhìn không ra dáng người em nhỏ, bao tử lại lớn thế a!"

Bao tử lớn cái đầu anh!

Cố Du liền chửi rủa trong lòng, lưu manh thối, đàn ông chết tiệt, nếu không phải anh cái gì cũng kén, tôi sẽ no quá sao? Mẹ nó, bao tử của cả nhà anh đều lớn!

Còn nữa…… Cô nhỏ chỗ nào? Chỗ nào của cô cũng không nhỏ!

"Đi! Đi mua quần áo cho bổn thiếu gia, sẵn giúp em tiêu hóa một chút." Giang Mạc Thần vui vẻ đứng dậy, khóe môi nhếch lên cười 1 cách đắc ý.

Phố quần áo ở ngay đối diện, Giang Mạc Thần bước vào một tiệm quần áo đặt may riêng quen thuộc.

"Giang thiếu, anh tới rồi sao, anh cần gì ạ? Nhân viên cửa hàng hiển nhiên quen biết Giang Mạc Thần, nhiệt tình chào đón, nhìn thấy bộ quần áo thảm hết chỗ nói của Giang Mạc Thần, liền hiểu ra: "Xin anh chờ một chút, tôi lập tức lấy một bộ đồ sạch sẽ tới cho anh."

Lúc xoay người, nhân viên đó mới nhìn Cố Du một chút, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nhân viên cửa hàng rất rõ số đo của Giang Mạc Thần, trực tiếp đem tới mấy bộ quần áo cho Giang Mạc

Thần chọn lựa.

"Giang thiếu, anh xem thử cần bộ nào?"

"Đưa quần áo cho vị hôn thê của tôi đi, để cô ấy giúp tôi mặc thử là được." Giang Mạc Thần nói, đưa tay ôm Cố Du về phía mình: "Em yêu, tay của anh bị thương, chỉ có thể làm phiền em giúp anh mặc đồ, có được hay không?"

Nhân viên cửa hàng hơi sững sờ.

Vị hôn thê?

Giang thiếu có vị hôn thê khi nào? Còn công khai dẫn ra ngoài?

Không khỏi nhìn thêm Cố Du vài cái, không phải loại người con gái xinh đẹp tuyệt trần, nhưng thắng ở chỗ thoải mái dễ nhìn, cho người ta cảm giác rất tốt.

"Thì ra đây là Giang phu nhân tương lai."

"Tôi chưa từng giúp người khác mặc đồ qua, tôi cảm thấy, vẫn là làm phiền chị gái xinh đẹp này một chút sẽ tốt hơn." Cố Du đương nhiên muốn từ chối.

Nghe nói, mấy nơi như phòng thử đồ đó, dễ xảy ra gì đó nhất, cô mới không ngu đến nỗi chui vào trong đó.

"Vậy không được!" Giang Mạc Thần lại lập tức nói: "Du nhi, chúng ta lập tức sẽ phải kết hôn, sao em có thể để cho cơ thể của chồng em bị người phụ nữ khác ngoài em ra thấy hết chứ? Em ngại sao? Chẳng phải chỉ là thay quần áo thôi sao, sao lại ngại thế này? Phải biết là, chuyện thân mật hơn chúng ta cũng đã làm qua rồi, hay là, trong lòng em thật ra là hi vọng cùng anh……"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Phòng thử đồ ở đâu?" Cố Du lên tiếng.

Cô cảm nhận rất rõ ánh mắt của nhân viên cửa hàng nhìn cô càng ngày càng cái gì đó, thật sợ là để Giang Mạc Thần nói tiếp, anh ta sẽ nói ra những lời càng xấu hổ.

"Giang thiếu, Giang thiếu phu nhân, mời qua bên này." Tố chất của nhân viên cửa hàng rất tốt, thu lại ánh mắt trên người Cố Du, làm một động tác mời.

Hai phút sau.

Trong căn phòng thử đồ thoải mái rộng rãi, Cố Du lột áo khoác của Giang Mạc Thần ra 1 cách ngang tàng bạo ngược.

Vừa lột vừa nói: "Giang Mạc Thần, anh cố ý phải không? Không sai, chẳng phải chỉ là thay đồ thôi sao, anh cũng không biết xấu hổ rồi, tôi ngại gì chứ! Tôi chưa từng làm qua loại chuyện này, anh đừng chê động tác tôi thô lỗ nha! Nhưng mà, mặc dù trước kia tôi chưa từng thay đồ cho người khác, khi còn bé ngược lại nuôi qua một con chó con, từng thay đồ cho chó con, hay là, tôi cứ dựa theo cách đó mà làm?"

Nói xong, cô còn cố ý dùng thêm sức, giương mắt lên, khóe mắt đắc ý vểnh lên.

Cô cho rằng Giang Mạc Thần sẽ tức giận, sau đó đuổi cô ra tự thay đồ.

Giang Mạc Thần quả thật đã giận, vật nhỏ này, lại nói muốn đối đãi anh như một con chó?

Được thôi, mặc dù anh không có sự kỳ thị giữa các loài vật với nhau, thế nhưng dù sao vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng anh không biểu hiện ra ngoài.

Mà nhàn nhạt nói: "Cá con, phép khích tướng không hề có tác dụng với tôi đâu."

"Em ngoan một chút, dịu dàng một chút mà thay đồ cho tôi, đợi lát nữa, tôi đưa em đến trường."

Động tác trên tay Cố Du dừng lại.

Uả? Tên này dự định thay đồ xong sẽ tha cho cô sao?

Tốt thế sao?

Không thể nào?

Vậy thì…… có mục đích gì chăng?

"Anh tới trường tôi làm gì?"

Giang Mạc Thần trả lời: "Trước đó không phải em nói muốn đến trường sao? Em muốn đi, tôi sẽ đưa em

đi, có vấn đề gì sao?"

Vấn đề thì không có, thế nhưng……

"Có phải anh có chuyện gì khác phải đến trường tôi không?" Cố Du vẫn không yên tâm: "Anh đừng trách tôi nghi ngờ anh, trên thực tế, tôi quả thật đang nghi ngờ anh, anh hẳn phải biết, tôi đối với anh, không có ấn tượng tốt!"

"Cho nên, tôi dự định sẽ sửa lại chút về ấn tượng của tôi trong lòng em!"Giang Mạc Thần nâng bàn tay hoàn hảo đó lên, bắt lấy cổ tay của Cố Du: "Du nhi, chuyện anh làm qua, xưa nay chưa từng hối hận, dù có làm lại lần nữa, anh vẫn sẽ làm thế với em, bởi vì, anh đối với em, là nghiêm túc."

"Muốn cưới em, kết hôn với em, cũng không phải nhất thời xúc động, mà là sau khi suy nghĩ kỹ mới đưa ra quyết định này, anh cho rằng, đây sẽ trở quyết định chính xác nhất quan trọng nhất trong cuộc đời anh!"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

189. Chương 189

Cố Du không phải người ngu, một người nói thật hay nói xạo cô còn có thể phân biệt được.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào tròng mắt màu đen trong veo không một chút tạp chất nào của Giang Mạc Thần, lòng hồ bình tĩnh, giống như bị một cục đá xới vào, khuấy động lên từng cơn sóng.

"Anh……" Mặt cô hơi có chút khó xử: "Ý anh là sao?"

"Ý nghĩa trên mặt chữ." Giang Mạc Thần khẽ thở dài, hỏi ngược một câu: "Cố Du, trước kia em hẳn là cũng xem qua tin tức liên quan tới anh, em cảm thấy, anh là một người như thế nào? Nói 1 cách khách quan."

Cố Du biết, Giang Mạc Thần muốn nói chuyện đàng hoàng với cô.

Trầm mặc một lát, cô phun ra hai chữ: "Khố lụa!"

Làm con trai một của Giang gia, Giang Mạc Thần chính là công tử bột ngậm lấy chìa khóa vàng ra đời, ba mẹ trong tuổi trung niên, anh thuận buồm xuôi gió sống đến hơn hai mươi tuổi, hình thành nên một tính cách cuồng vọng không sợ trời không sợ đất, chuyện của công ty hiếm khi đi làm, cả ngày chỉ biết tạo scandal với một số nữ minh tinh hoặc với hot girl trên mạng gì đó, nhưng xưa nay chưa hề công khai có bạn gái, lọt vào trong mắt người ngoài, thì đó chính là dễ thay lòng.

Truyền thuyết nói rằng anh ta thường xuyên ra nước ngoài đánh bài, lúc nào cũng có thể thua mất mấy trăm triệu, mọi người đặt cho anh một biệt danh là "công tử phí phạm."

Tất cả phụ kiện tiêu chuẩn bên cạnh anh ta đều là hàng xa xỉ có tiền cũng không mua được…… Ngoài việc ăn chơi ra, chuyện đứng đắn chút cũng không có duyên với anh ta!

—— Một người như vậy, không phải khố lụa thì là cái gì?

Đây là ấn tượng của đại đa số người với Giang Mạc Thần, cũng là ấn tượng trước kia của Cố Du.

Nhưng mà, sau vụ tàu vượt biên, cách nghĩ của Cố Du về Giang Mạc Thần đã có sự thay đổi.

Bỏ qua hành vô sỉ, không biết xấu hổ, lưu manh của anh ta, anh ta có thể chạy đến chỗ đó, không sợ chết dây dưa với người của Lôi gia, lên tàu vượt biên cứu người, đồng thời sau đó còn sắp xếp thỏa đáng cho những người kia……Thì biết anh ta không phải không có năng lực, ngược lại, năng lực của anh ta rất cao.

Vả lại, cô thông qua…… Khụ khụ, việc tiếp xúc thân mật với anh ta biết được, trước cô, anh chưa từng có người phụ nữ nào.

Nói cách khác, mặc kệ những scandal đó được đồn thổi giống thật đến đâu, anh và những người phụ nữ đó cũng đều chỉ gặp dịp thì chơi.

Lúc ở Giang gia, Giang phu nhân vì muốn tạo ấn tượng tốt với cô về Giang Mạc Thần, bà còn đem những chuyện mà Giang Mạc Thần làm từ thiện không để lại tên kể cho cô nghe.

Cho nên, Cố Du cũng không cách nào khẳng định Giang Mạc Thần rốt cuộc là một người như thế nào.

Khuyết điểm của anh rất rõ ràng, ưu điểm cũng vậy.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Giang Mạc Thần, nói thật, tôi cũng không hiểu rõ anh là người như thế nào, cũng không biết anh rốt cuộc là có ý gì, anh có thể nói rõ không?

"Em không hiểu rõ anh là người như thế nào không sao, anh đồng ý cho em thời gian để em hiểu anh, đương nhiên, anh cũng sẵn dịp hiểu rõ con người em hơn.

Đối với hai chữ "khố lụa", Giang Mạc Thần cảm thấy khá hình tượng, nhưng Cố Du không hề thích hình tượng này, anh muốn thành công bắt cô về nhà, còn phải tốn thêm chút sức.

Đối với sự đánh giá của người khác và danh tiếng bên ngoài, anh luôn không để ý nhiều." —— Điều họ nói kia đều là đang nói nhảm, em cũng đừng tin là thật.

"Nhưng mà, em là vợ mà anh chọn, là người con gái sẽ sống cả đời với anh, ta không muốn em có hiểu lầm gì về anh." —— Anh chọn chắc em rồi, sợ em hiểu lầm, anh dự định giải thích thêm vài câu.

"Mặc dù anh có chút không được nghiêm túc, nhưng cũng là một người có nguyên tắc, có một số việc sẽ không đi làm, người ngoài nhìn vào anh đào hoa, dễ thay lòng, trên thực tế, em biết đấy, lần đầu của em, cũng là lần đầu của anh.

—— Anh cũng là trai tân! Sự trong sạch của anh cũng đã cho em rồi, em không được nghi ngờ việc anh đối với không phải nghiêm túc nha.

"Ừm, cũng là sau khi.....giao lưu sâu với em anh mới biết được mùi vị của phụ nữ cũng rất ngọt ngào, đương nhiên, chuyện này chỉ bởi vì đối tượng là em, những phụ nữ khác ngay cả nhìn thêm chút anh cũng cảm thấy căm ghét."

—— Anh chính là thích em, thích con người em, cũng thích sự vui sướng mà cơ thể em đem đến cho anh, càng thích em là người phụ nữ duy nhất của anh.

Nhìn đi, anh cũng rất trong sáng.

"Nếu như em muốn hỏi anh tại sao hết lần này tới lần khác đối xử đặc biệt với em, rất xin lỗi, anh cũng không biết tại sao, nói chung cũng là bởi vì hai chúng ta rất hợp, gặp nhau rồi, sẽ chạy không thoát, chuyện tình cảm, luôn vi diệu như vậy, không đúng người, thì sẽ không xảy ra đúng chuyện."

—— Em chính là người thích hợp với anh, tất cả mọi chuyện mà anh làm với em anh đều cho rằng nó đúng, cho nên, em không được trốn, trốn không thoát đâu!

"Nhưng mà, anh cũng biết vừa mới quen biết em đã..... ngủ với em rồi, chuyện này ít nhiều gì cũng có chút không tốt, anh thì không sao, chỉ sợ để lại ám ảnh cho em..... Nhưng em cũng không thể trách anh, muốn trách, cũng chỉ trách em rất hợp khẩu vị của anh, chỉ đổ thừa em quá mê người, chỉ đổ thừa em để cho anh thích em 1 cách cam tâm tình nguyện."

—— Ngủ với em anh không chút hối hận nào, ngược lại cảm thấy là một thành tựu lớn, nếu không phải muốn xóa hết ấn tượng xấu của em đối với anh, anh căn bản sẽ không giải thích nhiều như thế.

"Không chút khách sáo nói, mắt nhìn người của Giang Mạc Thần anh rất cao, những người phụ nữ son phấn bình thường căn bản không lọt nổi mắt xanh của anh, em là may mắn, vào được mắt anh cũng vào được lòng anh, nhưng cũng bất hạnh, bởi vì anh không thể nào bỏ qua cho em.

Chuyện kết hôn, anh vừa rồi cũng đã nói, sao anh có thể lấy hôn nhân của mình ra nói đùa chứ, đi cưới

một người anh căn bản cũng không quan tâm chỉ biết báo thù nhỏ sao?"

—— Trên thực tế, cho tới bây giờ anh chưa từng mang thù với em, nhiều lần uy hiếp em cũng chỉ là muốn em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.

"Anh thừa nhận chuyện lúc trước là anh không đúng, anh không nên ép em, nhưng những chuyện đó đều đã xảy ra, anh cũng không muốn vì chuyện trong quá khứ mà nhiều lời, anh chỉ hi vọng em có thể cho anh một cơ hội, suy nghĩ kĩ một chút chuyện kết hôn của chúng ta.

"Anh hi vọng em bây giờ có thể đồng ý anh, để cho anh theo đuổi em."

"Thời gian mà ba mẹ chọn cho chúng ta cùng 1 ngày với ngày cưới của anh Hoắc và Khuynh Khuynh, còn một chút thời gian, anh sẽ cố gắng trong thời gian này khiến em thích anh, cam tâm tình nguyện gả cho anh, cái mà anh cần em làm, chính là không tránh né anh, trốn tránh anh, thản nhiên ở chung với anh, đương nhiên, để trao đổi, anh có thể đồng ý chỉ cần là chuyện em không muốn làm, anh cũng sẽ không làm, ví dụ như…… lên, giường, mặc dù cái này đối với anh mà nói nhất định sẽ là một sự tra tấn dày vò……

—— Không dễ nha, vì em, ngay cả chuyện ủy khuất như chỉ có thể nhìn mà không thể ăn như thế anh cũng chịu.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

190. Chương 190

"Cố Du, từ giờ khắc này bắt đầu, em có thể quên hết chuyện đã xảy ra giữa chúng ta không, xem anh như người theo đuổi em?"

"Đây là cách duy nhất để cải thiện mối quan hệ giữa chúng ta mà anh có thể nghĩ ra."

"Anh cũng muốn dịu dàng quan tâm em, mấu chốt là em phải cho anh cơ hội trước, để cho anh chứng minh anh sẽ là một đối tượng kết hôn rất tốt, nhưng nếu như anh đã nhượng bộ đến thế rồi em vẫn không cách nào chấp nhận anh, vậy thì, anh cũng chỉ có thể……" Trở về phương thức bá đạo thô bạo, cưới em vào cửa trước, mới từ từ bồi dưỡng tình cảm.

"Anh……"

"Em……"

Cố Du mở miệng hai lần, cũng không biết nên trả lời Giang Mạc Thần thế nào.

Giang Mạc Thần nói nhiều như thế, tốc độ cũng không nhanh, mỗi một câu đều nói rất rõ ràng, mỗi một chữ đều thốt ra rất chính xác, lại thêm anh không cười, vẻ mặt nghiêm túc, phòng thử đồ này lại yên tĩnh…… Cố Du không thể tránh né mà nghe rõ hết lời anh nói.

Chỉ là những lời này, đã đổi mới hết sự hiểu biết của anh về Giang Mạc Thần.

Cô rất khó tưởng tượng, người đàn ông như Giang Mạc Thần sẽ thẳng thắn nói những lời này với cô.

Nếu như anh ta thật sự không hề thích cô, thì sẽ không như vậy nha?

"Giang Mạc Thần, anh chắc chắn những lời này chính là lời trong lòng của anh?" Cố Du nói: "Anh nói những lời này chỉ vì muốn theo đuổi tôi? Nói thật nha, tôi cảm thấy là lạ, tôi không cảm thấy mình với những phụ nữ khác có khác biệt gì, chí ít, về nhan sắc, tôi kém hơn những minh tinh đó; Về gia thế, nhà tôi mở siêu thị, không so được với Giang gia các anh; Về năng lực, tôi vẫn còn là học sinh, hơn nữa sau này muốn làm phóng viên, càng không so được với những quý cô từ nhỏ đã sống trong thương trường…… Tôi gả cho anh, chẳng phải là tính là trèo cao sao?"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Về nhan sắc, anh không cần vợ anh làm người khác chú ý, cũng không phải làm diễn viên, mình anh xem thích là được rồi, hơn nữa, em rất xinh đẹp, trong mắt anh, em so với những phụ nữ cố ý trang điểm ngụy trang đó tốt hơn nhiều;

Về gia thế, anh không để ý em có xuất thân như thế nào, xem như em chỉ là người con gái bình thường, chỉ cần anh thích em, như vậy đủ rồi, Giang Mạc Thần anh, không cần dựa vào thông gia để ổn định tài sản của mình;

Về năng lực, sau khi chúng ta kết hôn, ba mẹ có lẽ sẽ bắt anh đến công ty làm, anh là đàn ông, kiếm tiền nuôi gia đình nuôi vợ con là chuyện anh nên làm, em hoàn toàn không cần vì thế mà có gánh nặng gì trong lòng, đương nhiên, anh biết em là một cô gái tự lập tự cường, em muốn làm phóng viên, vậy thì đi làm đi, em muốn làm gì thì làm, anh hoàn toàn ủng hộ em, cũng đồng ý cung cấp mọi sự trợ giúp mà em cần."

"Cố Du, em phải nhớ kỹ, anh cưới em làm vợ của anh, là muốn đối xử tốt với em, mà không phải muốn lấy được vật gì từ trên người em, vợ của Giang Mạc Thần anh, anh sẵn lòng sủng ái, coi như anh sủng lên tới trời cũng sẽ không có ai dám nói cái gì!"

"Điều duy nhất mà anh muốn em làm, chính là nhanh chóng tiếp nhận anh, anh thích em thích anh, coi như bây giờ em không thích anh, anh cũng có tự tin khiến em sớm muộn gì cũng thích anh, không! Yêu anh!"

"Cái anh này……sao thế chứ." Mặt Cố Du ửng hồng.

Không thể không nói, lời "đường mật" này của Giang Mạc Thần nói ra cô thật sự có chút động lòng.

Lúc trước anh ta đối với cô tệ như thế, bây giờ lại tôn trọng cô như thế, dịu dàng đối đãi cô, còn nói nhiều lời trong lòng thế, đúng thật là anh ta không?

"Tôi cần thời gian suy nghĩ kĩ một chút." Cố Du nói.

"Được!" Khóe miệng Giang Mạc Thần hơi nhếch, chỉ cần cô không tiếp tục kịch liệt từ chối anh là được rồi.

Có trời mới biết, đêm qua anh cố tình đi tìm hết những lời ngon ngọt khổ sở đến cỡ nào.

Thật sự đem những lời này nói hết ra, hình như trong lòng mình cũng nghĩ như vậy.

"Cá con, vậy thì, từ giờ trở đi, anh muốn bắt đầu chính thức theo đuổi em, anh dẫn em tới 1 nơi trước!

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

191. Chương 191

"Đi đâu?" Cố Du hỏi.

"Em đi rồi sẽ biết," Giang Mạc Thần mỉm cười: "Em đi rồi sẽ biết"

Cố Du không nghĩ tới, nơi mà Giang Mạc Thần dẫn cô đi lại là một viện mồ côi ở ngoại ô thành phố.

Sau khi xuống xe, một đám con nít lập tức vây tới, vui vẻ gọi anh ta: "Anh Mạc Thần! Cuối cùng anh cũng đến thăm chúng em."

"Kẹo đường, anh Mạc Thần kẹo đường của em đâu?"

"Nơ kẹp tóc của em đâu?"

"Chong chóng chong chóng, chong chóng của em!"

"Em……"

Mặt Giang Mạc Thần hiện lên một nụ cười vui vẻ nhẹ nhõm: "Có! Đều có!"

Anh mở cóp xe phía sau ra, Cố Du mới phát hiện, bên trong đựng đầy đồ, và đều được chia làm từng cái từng cái túi nhỏ, những đứa trẻ có thể đi được đều cầm nổi.

"Tất cả các em lại đây nào, đem quà mà anh mang cho các em đều bưng đến chỗ mẹ viện trưởng nào, được không?" Giọng Giang Mạc Thần ôn hòa, đặt từng cái từng cái túi vào trong tay của các đứa trẻ đang giơ ra, mỗi một đứa trẻ bước tới lấy đi một cái túi, anh đã chính xác gọi tên của những đứa trẻ đó, cũng khen một câu "em thật giỏi!"

Trong ánh mặt trời, gió nhè nhẹ, một công tử nhà giàu tao nhã mặc một bộ đồ tây màu trắng, mặt nở nụ cười đưa những túi quà hộp quà đã được đóng gói tinh tế trong tay từng cái từng cái đưa cho bọn nhỏ đang vây quanh bên người, thỉnh thoảng lại sờ đầu bọn nhỏ, nhẹ nhàng nhéo 1 chút khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn nhỏ, cảnh tượng này, ấm áp cảm động!

Ngay cả cái tay bị thương băng bó quá lố của anh cũng không còn bình yên như vậy.

Lòng Cố Du lại dấy lên một cảm giác khác, một tia tình cảm bắt đầu lặng lẽ sinh trưởng, trong đầu cô nghĩ đến bốn chữ "bạch mã hoàng tử", mặc dù Giang Mạc Thần lúc này không có cưỡi ngựa trắng, nhưng trên người anh giống như có một lớp ánh sáng, dễ dàng có thể tìm tới lòng cô gái đang nhìn về phía anh.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Thì ra, Giang phu nhân nói anh thường xuyên làm từ thiện là thật, nếu như không thật lòng, sao anh có thể chuẩn bị nhiều quà cho các cô nhi thế chứ, và sao có thể chính xác gọi tên từng đứa trẻ mà không sai 1 chữ?

Nhưng mà, anh dẫn cô tới đây, chính là muốn cô nhìn thấy mặt khác của anh?

Một Giang Mạc Thần lương thiện, dịu dàng, chu đáo tỉ mỉ?

Nếu như phải, anh thành công rồi!

Lúc này, có đứa nhóc gan lớn xíu xoay người, đứng trước mặt Cố Du: "Chị xinh đẹp, chị chính là chị dâu mà anh Mạc Thần tìm cho chúng em sao?"

Biểu cảm trên mặt Cố Du lập tức có chút mất tự nhiên.

"Chị dâu cái gì chứ, có cần phải gọi thân mật thế không.

Câu tiếp theo, đứa trẻ lại nói: "Chị nhất định chính là chị dâu chúng em, chị dâu, em nói lời thì thầm cho chị nghe, anh Mạc Thần chuẩn bị cho chị một sự ngạc nhiên cực lớn nha!"

Cố Du hơi sửng sốt, cười.

Lời thì thầm cái gì, không phải nên nói nhỏ nhẹ sao? Đứa nhỏ này hô lớn tiếng như thế, cũng có thể gọi là thì thầm sao?

"Tiểu mập, đừng để lộ ra!" Một đứa nhỏ khác có chút bất mãn trừng mắt nhìn đứa nhóc đứng trước mặt Cố Du một cái: "Ý của kinh ngạc chị hiểu không, biết trước, còn gì gọi là kinh ngạc!

Nói xong, cậu nhóc còn nhìn Cố Du cười cười: "Đúng không? Chị dâu."

Cố Du đỏ mặt, cô có thể nói cho những đứa trẻ này biết, cô còn chưa muốn làm chị dâu của bọn chúng sao?

Thế nhưng nhìn thấy những gương mặt tươi cười ngây thơ trong sáng của chúng, cô thật đúng là không đành lòng để chúng thất vọng……

Qùa rất nhanh đã phân phát xong, Giang Mạc Thần khóa xe lại, rất tự nhiên bước tới nắm tay Cố Du: "Đi, vào xem thử."

Cố Du muốn rút ra tay mình ra, nhưng Giang Mạc Thần nắm rất chặt, cô rút không ra, đành phải mặc cho anh.

Chuyện thân mật hơn cũng đã làm, chỉ là nắm tay thôi, có sao đâu?—— Cố Du chỉ có thể ôm lấy cách nghĩ này để an ủi mình.

Vì che giấu sự xấu hổ, cô mở miệng nói chuyện với Giang Mạc Thần: "Anh…… thường xuyên đến nơi này?"

"Ừm," Giang Mạc Thần trả lời: "Viện mồ côi này là một tay anh dựng lên, trước kia nơi này cũng không phải thế này, lúc anh còn rất nhỏ, quan hệ với ba mẹ không được tốt, bọn họ đều một lòng lo chuyện làm ăn, ném anh cho bảo mẫu chăm sóc, anh không thích bảo mẫu đó, liền lặng lẽ chạy ra ngoài, sau đó phát hiện nơi này, có rất nhiều bạn trẻ, chơi ở chỗ này một thời gian rồi, khi đó, mẹ viện trưởng còn tưởng rằng anh cũng là cô nhi, dự định nhận anh về nuôi, mãi đến khi người Giang gia tìm đến……

Sau đó, vì đỡ lo đỡ mệt, ba mẹ anh dứt khoát cho phép anh mỗi tuần tới đây một lần, cho nên nơi này, cũng coi như là nơi anh lớn lên, cũng là bởi vì anh tới nơi này, bọn họ mới ý thức được anh vẫn chỉ là đứa trẻ, cần người làm bạn, cho nên mẹ anh mới buông xuống một vài chuyện làm ăn, tự mình dạy bảo anh nên người……"

Giang Mạc Thần nói 1 cách rất bình tĩnh, nhưng Cố Du có thể tưởng tượng ra, Giang gia to như vậy cũng chỉ có một đứa con là anh, còn bị ba mẹ làm lơ, chắc hẳn khi đó anh rất cô đơn.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

192. Chương 192

Không biết tại sao, cô cảm thấy anh cuối cùng đã giải thoát rồi.

Nhìn xem, một công tử nhà giàu vừa có tiền vừa có quyền thế như anh, tuổi thơ còn không vui bằng cô!

"Những đứa trẻ khi đó bây giờ cũng đã trưởng thành như anh rồi? Vả lại, anh và những đứa nhóc hiện giờ này chênh lệch mười mấy tuổi, sao chúng nó không gọi anh là chú, phải gọi anh là anh trai?" Còn chị dâu gì đó, thật không được tự nhiên.

"Đâu, những đứa trẻ trước kia rất nhiều đều đến công ty làm việc, những đứa này là sau đó mới nhận nuôi, gọi anh là anh trai, đương nhiên là bởi vì anh trẻ tuổi đẹp trai không có cảm giác xa lạ với tụi nó," giọng điệu Giang Mạc Thần vừa đổi, vừa cười nói: "Thế nào, em đố kỵ việc anh có nhiều con nít thích sao?"

"Thật ra em không cần đố kỵ, tụi nó gọi anh là anh trai, không phải sẽ gọi em là chị dâu sao? Em cái gì cũng không cần làm, là có thể làm chị dâu của nhiều đứa trẻ thế này, lời quá còn gì."

Anh vểnh lông mày lên, Giang Mạc Thần thích bị ăn đấm lại trở về.

Cố Du trừng mắt nhìn Giang Mạc Thần, cô biết ngay, công tử nhà giàu tao nhã gì đó chỉ là giả, bản tình của người đàn ông này vốn xấu!

Trong lúc nói chuyện, đã đi vào trong cô nhi viện.

Hình như là cô nhi viện hôm nay có hoạt động, trên sân được trang trí một phen.

Không phải kiểu trang trí nhìn vào rất đẹp rất xa hoa, mà là bọn nhỏ dùng bong bóng, ruy băng, dây màu, các loại giấy cắt, bông hoa đủ màu bằng thủ công v.v trang trí lên, đủ các loại màu, như lạc vào vương quốc trong truyện cổ tích cầu vồng, phối hợp với những khuôn mặt vui tươi, ngây thơ trong sáng của bọn nhỏ, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng vui vẻ dễ chịu.

Giang Mạc Thần quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt của Cố Du, nhếch miệng cười thành 1 đường cong lớn.

Anh biết ngay, phụ nữ mà anh nhắm trúng là người đặc biệt, càng thích những thứ đơn thuần thật lòng.

"Đi chuẩn bị." Giang Mạc Thần nháy mắt với bọn nhỏ, những đứa trẻ vây quanh anh và Cố Du tất cả đều giải tán.

“Chuẩn bị cái gì?” Cố Du hỏi Giang Mạc Thần: “Cô nhi viện hôm nay có hoạt động?”

“Ừm, có.” Giang Mạc Thần chỉ là chủ đề theo, không có nói rõ ra.

Anh chỉ vào cái ghế xích đu cách đó không xa, nói với Cố Du: “Cá con, đi, chúng ta qua bên đó.”

Cố Du không có phản đối, mặc dù ghế xích đu đó được trang trí sặc sỡ.

Hơn nữa, ghế xích đu đó chỉ ngồi là một người, Giang Mạc Thần cũng không thể nào nhét chung một chỗ với cô.

Vừa ngồi xuống, liền có một đứa bé cầm trong tay một đóa hoa hồng đỏ chói đi tới, đưa cho Cố Du: “Chị dâu, anh Mạc Thần nói anh ấy thích chị, em cũng rất thích chị làm chị dâu của em, chị hãy đồng ý gả cho anh Mạc Thần đi! Nếu như chị có thể đồng ý gả cho anh Mạc Thần, em sẽ đem kẹo đường……mà em thích nhất tặng cho chị ăn.”

Cái này……

Mặt Cố Du lại đỏ lên, đứa nhỏ này, là muốn thay Giang Mạc Thần cầu hôn với cô sao?

Lại một đứa bé đi tới, trong tay cũng cầm một đóa hoa hồng, sau khi đưa cho Cố Du, nói: “Mỹ nữ, anh đẹp trai bên cạnh chị nói anh ấy thích chị, chị cũng mau chóng thích anh ấy đi, anh ấy nói, nếu như chị đồng ý gả cho anh ấy, sau này em muốn có bao nhiêu chong chóng cũng được! Chị nhìn em đáng yêu thế này, nếu như không có chong chóng chơi sẽ khóc, chị cũng không đành lòng nhìn em khóc nhỉ?”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

A? Vì chong chóng mà đem bán cô cho Giang Mạc Thần?

Đứa trẻ thứ 3 đi tới, là một cô bé, khoảng hai tuổi, đi còn có chưa vững, vất vả lắm mới đưa hoa hồng đưa tới tay Cố Du, giọng ngọt ngào nhỏ nhẹ nói: “Chị gái xinh đẹp, mẹ viện trưởng nói, trên thế giới này có đàn ông xấu gì đó, chuyên ăn hiếp con gái chúng ta, cho nên, chúng ta không thể qua lại quá gần với những tên đàn ông xấu xa lạ, nhưng em có thể chứng minh, anh trai lớn không phải đàn ông xấu, vả lại, anh trai lớn nói…… nói…… nói……”

Cô bé hình như quên lời thoại rồi, cuối cùng dứt khoát hỏi Giang Mạc Thần: “Anh trai lớn, anh kêu em nói gì với chị xinh đẹp ạ?”

Giang Mạc Thần nhất thời có chút ….

Cố Du "xì" một tiếng cười.

Đúng, Giang Mạc Thần không phải đàn ông xấu, chỉ là tên lưu manh!

Đứa trẻ thứ 4 đi tới, hoa hồng không có trực tiếp đưa vào tay Cố Du, ngược lại nửa quỳ trước mặt Cố Du, sau đó hai tay đưa hoa hồng lên cao: "Chị tiên nữ, kỳ thật, em cảm thấy anh Mạc Thần không xứng với chị, anh ấy đúng là không tệ, nhưng em cảm thấy em tốt hơn anh ấy, hay là, chị chờ em một chút, chờ em trưởng thành, em cưới chị."

Lần này, không chỉ biểu cảm trên mặt Cố du, mà mặt Giang Mạc Thần cũng cứng đờ.

Không đợi Cố Du nói cái gì, anh liền đi lên trước, một tay nhấc thằng bé lên: "Tiểu Phong Phong, anh bảo em giúp anh theo đuổi người ta, em dám đào góc tường nhà anh sao? Một nhóc con như em, Du nhi nhà anh sẽ để ý em sao?"

"Đào góc tường nhà anh thì đã sao? Chỉ cần cuốc vung tốt, không sợ góc tường đào không ngã!" Nhóc con mặt đầy kiêu ngạo, như nít lớn vậy nói: "Hơn nữa, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, anh có thể theo đuổi chị tiên nữ, sao em lại không thể chứ, hiện tại tuổi đúng là nhỏ một chút, nhưng kiểu gì cũng sẽ lớn, anh chẳng phải cũng lớn lên từ lúc nhỏ như em sao?

Chị tiên nữ tạm thời không nhìn trúng em, chẳng phải cũng không nhìn trúng anh sao? Nếu không, anh cần gì mời mọi người ra tay giúp anh theo đuổi chứ, hừ ~

—— Đứa nhỏ này nói rất có lý.

"Đừng quên, hoa hồng trong tay em là của anh." Giang Mạc Thần trừng mắt nhìn cậu nhóc, trong mắt tràn đầy ý cười dịu dàng.

"Em…… em cái này gọi là mượn hoa hiến phật, phật cũng có thể hiến, tại sao không thể hiến cho chị tiên nữ?"

"Em…..". Giang Mạc Thần hình như thật sự bị cậu nhóc làm khó rồi, nhưng rất nhanh, anh đặt cậu bé xuống, nhếch miệng cười đắc ý: "Nói vậy thì, cái ván trượt có nhạc có đèn đó em cũng không cần nữa sao?"

"Em…… Ai nói em từ bỏ," cậu nhóc đứng tại chỗ một hồi, cuối cùng làm ra một bộ mặt đau lòng nhức óc, nhét hoa hồng trong tay cho Cố Du: "Chị tiên nữ, tình địch quá mạnh, em chỉ có thể tạm thời từ bỏ chị."

Cố Du có chút dở khóc dở cười, vì một cái ván trượt, liền từ bỏ cô sao?

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

193. Chương 193

Mấy đứa bé lần lượt chạy ra, biểu cảm đều không có gì khác nhau, chính là Giang Mạc Thần rất thích cô, muốn cầu hôn cô, cùng cô kết hôn.

Dù Cố Du có là đồ ngốc cũng nhìn ra được là do Giang Mạc Thần bày ra.

Chỉ trong chốc lát, trên tay, trên đầu gối, trên chiếc ghế dựa cô đang ngồi, dưới đất xung quanh cô đều trải đầy hoa hồng, trong viện trẻ mồ côi không dưới 100, vậy là có hơn 100 nhánh hoa hồng xung quanh cô, cảm giác như biến thành hoa tiên tử.

Người cuối cùng bước ra, là viện trưởng đã hơn 70 tuổi, bà đã không thể tự đi lại nên được một người khác đẩy ra, đến trước mặt Giang Mạc Thần và Cố Du, bà nhìn Cố Du một hồi, liền hiền lành lên tiếng, nói: "Cô gái tốt, được Mạc Thần coi trọng như vậy, nhất định là cô gái tốt."

Nói đến đây, bà đưa cho Giang Mạc Thần nhìn như một cái điều khiển từ xa: "Mạc Thần, dũng cảm lên, bà tin tưởng cháu."

Câu nói này, Cố Du không hiểu nhưng Giang Mạc Thần hiểu.

Anh nhẹ nhàng gật đầu, bắt đầu điều khiển món đồ trong tay.

Đúng là một cái điều khiển từ xa, dùng để điều khiển máy bay không người lái!

Chỉ chốc lát sau, bốn chiếc máy bay không người lái đã lơ lửng bên trên mội người, bọn trẻ nhảy cẳng lên, hô hào.

Giang Mạc Thần cẩn thận điều khiển máy bay bay lơ lửng đến trước mặt Cố Du.

Cố Du lúc này mới thấy rõ, phía trên chiếc máy bay là một chiếc kim cương vô cùng lấp lánh.

Tim của cô liền đập rất mạnh.

"Du nhi, trước đây anh đã từng hỏi em vấn đề này, em nói cần thời gian suy nghĩ, anh cũng đã cho em thời gian suy nghĩ rồi, bây giờ mong là em có thể trả lời anh, em có thể cho anh một cơ hội không?"

Cố Du thở dài nhẹ nhõm, cũng may là anh ta chỉ muốn cô cho một cơ hội, chứ không phải bắt cô ngay bây giờ phải đồng ý kết hôn với anh!

Mặc dù, anh ta làm những việc này, cứ như đang cầu hôn cô.

"Tôi…."

"Du nhi, nếu em đồng ý, thì em đeo chiếc nhẫn này vào." Giang Mạc Thần biết Cố Du rất khó mở lời, nên dùng hành động sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Chị xinh đẹp ơi, chị mau lấy chiếc nhẫn xuống đi, lấy xuống thì chị là chị dâu của bọn em rồi." Một đứa bé hô lên.

"Chị dâu, chị mau cầm chiếc nhẫn đi, anh Mạc Thần nói chỉ cần chị dâu cầm chiếc nhẫn, sẽ dạy bọn em chơi máy bay đó!"

"Chị Du nhi, viện trưởng nói chiếc nhẫn đó rất mắc tiền, nếu chị không thích thì cứ cầm rồi đi mua kẹo cho bọn em ăn cũng được……"

Viện trưởng đầu đã đầy tóc bạc cũng bật cười, nói: "Con gái, nhận lấy món quà của Mạc Thần đi, cả hai đều là trẻ ngoan, ở bên nhau chắc chắn sẽ hạnh phúc."

Sẽ hạnh phúc sao?

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Cố Du lại đưa tay mình ra, cô chỉ định lấy sợi dây kim tuyến dính trên máy bay, không định sẽ lấy chiếc nhẫn, nào ngờ chỉ kéo nhẹ, sợi dây buộc chiếc nhẫn bung ra, chiếc nhẫn rơi xuống, nằm gọn trong bàn tay của cô.

Giang Mạc Thần ngay lập tức điều khiển chiếc máy bay bay vào trong bụi cỏ, bước đến bên cạnh cô: "Du nhi, cám ơn em đã cho anh một cơ hội."

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Anh đưa tay ôm lấy Cố Du.

Bọn trẻ xung quanh đều ngay lập tức che mắt lại: "Xấu hổ xấu hổ, anh trai chị dâu không biết xấu hổ……"

Mặt Cố Du lập tức đỏ bừng lên.

Bây giờ cô còn có thể đổi ý sao?

Có thể nói cô chỉ vô tình kéo trúng sợi dây sao?

Có thể từ chối Giang Mạc Thần sao?

Viện trưởng đã đưa toàn bộ đứa trẻ sang chỗ khác chơi để Giang Mạc Thần và Cố Du có không gian riêng tư.

Cố Du liền cảm thấy không khí có chút mập mờ.

"Cái này……anh có thể xích ra một chút không? Anh che hết ánh sáng của tôi rồi."

Vừa nói xong câu này, cô chỉ hận không thể tự cắn lưỡi mình, rõ ràng cô không muốn giữ khoảng cách gần như vậy với Giang Mạc Thần mà, sao cô không dùng lý do khác, nhưng vì trước đó đã xảy ra một số việc nên cô không thể nghĩ ra được lý do nào khác ngay được.

Mà lý do vô lý như vậy Giang Mạc Thần cũng tin.

"Được, vậy em ngồi nghỉ ngơi một lát, anh đi dạy bọn trẻ chơi máy bay, lát nữa sẽ quay lại đưa em đến trường học." Anh quay người đi, trên mặt nở nụ cười đầy mãn nguyện.

Một tiếng sau đó, Cố Du ngồi trên xích đu không hề nhúc nhích, nhìn về phía Giang Mạc Thần đang dạy bọn trẻ chơi máy bay, bỗng nhiên cô có suy nghĩ nếu Giang Mạc Thần có con, chắc chắn anh sẽ là một người ba tốt.

Bình tĩnh bình tĩnh, đừng có suy nghĩ quá lên như vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, cô giống như đã bị người đàn ông đó mê hoặc, cứ nhìn anh không rời mắt, lúc anh quay lại nở nụ cười ấm áp với cô, tim cô nhảy dựng lên đập liên hồi.

Cho đến khi, có điện thoại gọi đến.

Là người bạn cùng tham gia sự kiện ở trên thuyền của cô —— Trương Thông.

"Đại tiểu thư, cuối cùng cũng gọi được cho cậu! Bây giờ cậu đang ở đâu vậy, có bị sao không a? Tôi vừa về nước đã bị lão gia tử giam ở trong nhà, toàn bộ thẻ ngân hàng đều bị khóa lại, nói là tôi đã đụng phải nhân vật lớn, gây ra đại họa……"

"Tôi khó khăn lắm mới kiếm được điện thoại gọi cho cậu, vậy mà gọi mấy cuộc cũng không ai nghe máy, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì, làm tôi sợ muốn chết, cũng may Giang thiếu có báo với tôi là cậu đã được an toàn đó."

"Cố Du, cậu câm rồi hả? Dù tốt xấu gì cũng phải trả lời tôi một tiếng chứ, dù gì bọn mình cũng là cùng

nhau đi thu tin tức mà, hay là cậu phát tín hiệu định vị cho tôi đi, tôi tìm cách trốn ra đi tìm cậu?"

Bên kia thì nói không ngừng, bên này điện thoại chỉ im lặng không một tiếng động.

Cố Du tức giận nói: "Cậu nói không ngừng như vậy, tôi làm sao xen vào được!"

"Tốt quá, vậy mới phải chứ."

"Tôi không sao, đã về Vinh thành rồi, tôi bây giờ ở……" Cố Du khựng lại, nhìn về phía Giang Mạc Thần: "Cậu về trường học đi, lát nữa tôi sẽ quay lại trưởng, thời gian xin phép nghỉ cũng sắp hết rồi, bắt đầu làm luận văn thôi, tài liệu mà mình liều cả tính mạng để lấy về, tất nhiên là phải để nó phát huy tác dụng rồi."

"Quá tốt rồi, tôi biết cậu không phải là người tham sống sợ chết mà, chỗ tài liệu đó chắc chắn sẽ là tin lớn, lão Phạm đó đúng là trời đất bất dung mà." Giọng nói Trương Thông trở nên kích động.

Trương Thông cũng là một công tử nhà giàu, gia đình chuyên buôn bán rượu, trong nhà lại có cô làm tổng biên tập, từ nhỏ đã quấn quýt bên cạnh cô của mình nên có sở thích làm phóng viên, vả lại trong nhà còn có anh trai và em trai nên không ép anh phải theo sự nghiệp gia đình, anh có sở thích này gia đình cũng không ai cấm cản.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

194. Chương 194

Nhưng chuyện này không hề đơn giản, Hoắc tổng với Giang thiếu đưa anh về nhà, còn xém chút hại chết Cố Du, nên lão gia tử nhà anh mới phải giáo dục anh một phen.

Anh cũng không để ý đến những gì người trong nhà nói, công nhận anh để Cố Du đi mạo hiểm là anh không đúng, nhưng vì chân tướng sự việc, việc mạo hiểm này anh nhất định phải làm, làm phóng viên mà không cống hiến được gì cho nhân loại thì còn gì là ý nghĩa, không lẽ cứ suốt ngày an phận đưa tin về minh tinh ngôi sao hay mấy vụ bỏ độc hóa chất?

Anh lập tức đưa ra quyết định: "Được, Cố Du, cậu chờ tôi ở trường, để tôi nói với lão gia tử, tôi đi đâu cũng không cho, không lẽ tôi đến trường mà cũng cấm?"

Cố Du: "Được rồi, cậu đi đi! Nhớ đem theo tài liệu mà mình thu thập được!"

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Giang Mạc Thần cũng dạy mấy đứa nhỏ chơi máy bay điều khiển từ xa xong, đưa điều khiển cho đứa bé chơi tốt nhất trong đám, rồi rời đi.

“Du nhi, em muốn ngồi thêm một lát hay bây giờ anh đưa em về trường học luôn?”

“Bây giờ đi liền đi!” Cố Du đứng dậy, nhìn đống hoa hồng xung quanh cô, cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Nếu em thích, lát nữa anh sẽ cho người gói lại, gửi đến trường học của em.” Giang Mạc Thần cười nói.

Thật ra, anh không hề nghĩ tới việc này, những cành hoa hồng này chỉ là giúp anh dễ mở lời hơn thôi, bây giờ sứ mệnh đã hoàn thành, giữ hoa lại cũng không làm được gì, anh cũng đã nói với viện trưởng sau khi xong việc sẽ đưa hoa lên trang trí phòng cho bọn trẻ.

Lời nói này của anh có nghĩa là sẽ đưa một đống hoa mới đến tặng cho Cố Du.

Trong lời nói này còn có ẩn ý sâu xa hơn —— Cố Du tốt như vậy, chắc chắn trong trường không ít nam sinh chú ý đến cô, anh tặng hoa như vậy chính là muốn bọn ruồi muỗi đó tránh xa Cố Du ra.

Cố Du không biết mưu kế của Giang Mạc Thần, nhưng cô cũng không định để anh đưa hoa đến trường, tặng nhiều hoa như vậy không phải sẽ làm mọi người chú ý hay sao? Cô đã quen là người bình thường mờ nhạt rồi, không muốn phút chốc trở thành người nổi tiếng như vậy.

Cho nên, cô nói: “Không cần, đống hoa này vẫn là nên đưa đến phòng của bọn trẻ đi!”

“Chúng ta đi thôi!”

Giang Mạc Thần không nói gì, nhưng ý định trong lòng cũng không hề thay đổi.

Hai người đi đến bên cạnh chiếc xe, Cố Du nhìn cửa kính, xấu hổ nói: “Anh đem xe đi sửa đi, tiền để tôi ra.”

“Lên xe.” Giang Mạc Thần không nói được, cũng không nói không được.

Cố Du lựa chọn ngồi hàng ghế sau.

Giang Mạc Thần mở cửa ghế xe bên cạnh tài xế, mở tủ đựng đồ ra, cầm một xấp văn kiện đưa cho Cố Du.

“Đây là cái gì?”

“Liên quan tới tài liệu lần trước em đi thu thập.” Giang Mạc Thần nói “So với cái đó thì cái này hoàn thiện hơn nhiều.”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Đây xem như là quà anh tặng cho em, anh biết em sẽ không từ bỏ tin tức này, nhưng làm tin tức này có chút nguy hiểm, dù gì cũng có liên quan đến lợi ích cá nhân của một số người, mà đa số bọn họ là người trong hắc đạo."

"Nhưng mà không sao, em cứ mạnh dạn mà làm, nếu có ai dám động đến em hoặc những người cũng làm với em, anh sẽ khiến họ biến mất khỏi Vinh thành."

Đây là lời hứa hẹn sẽ bảo vệ Cố Du, mà không chỉ là một mình Cố Du.

Trong lòng Cố Du có chút rung động.

Đưa những việc xấu xa ra bóng tối, chắc chắn là phải có nguy hiểm, làm phóng viên, nắm trong tay tin tức lớn, nếu sơ ý một chút, người bị hại ngược lại lại là mình, việc cơ bản này, ngày đầu tiên giáo sư lên lớp đã có nói qua.

Có Giang Mạc Thần giúp sức, việc lần này đúng là dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngẫm lại những cô gái bị dụ đem bán kia, Cố Du gật đầu đồng ý.

"Ngày mai anh phải đi Kinh thành một chuyến, làm một số việc với anh Hoắc, trong thời gian anh không có ở trong nước, số tài liệu đó tốt nhất đừng để ai biết, phòng trường hợp xảy ra chuyện không hay." Giang Mạc Thần không yên tâm, căn dặn thêm.

"Được!" Cố Du gật đầu.

Nhưng mà đáng tiếc, cô đồng ý nhưng lại không làm được.

Cũng không phải là cô làm không được, mà là cô vừa gặp Trương Thông, đã bị Trương Thông giật lấy xấp tài liệu, Trương Thông nổi tiếng là loa phát thanh nên chuyện này truyền ra ngoài rất nhanh….. Thế là……Nguy hiểm……Tới gần……

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

195. Chương 195

Hai ngày sau.

Kinh thành, Vân gia.

Đang có mưa bụi rì rào, Vân Tư Âm cầm theo chiếc ô, đi đến sơn trang của Vân Đình ở sau núi, hôm nay là ngày giỗ của đứa con đầu tiên của bà và Vân Đình.

Mộ bia đang ở trước mắt, được trang trí như một căn nhà, ở giữa là bức hình nhỏ, mộ bia ở giữa, mưa gió không thể tạt vào, nắng cũng không thể chiếu vào, có thể thấy đối với đứa con đã mất này, Vân Tư Âm rất coi trọng.

"Tinh Tinh, mẹ lại đến thăm con đây, cũng đã hơn 20 năm rồi, con ở bên đó sống có tốt không? Có đủ ăn đủ mặc không? Có ai đối xử tốt với con không? Đã tìm được người đàn ông nào chăm sóc cho con chưa?"

"Lúc trước, mẹ không tin chuyện quỷ thần, nhưng những năm gần đây, mẹ bắt đầu ăn chay niệm phật, không ngừng làm việc thiện tích đức, mong rằng có phật chứng giám, để người còn phù hộ cho con được sống tốt hơn."

"Tinh Tinh, là lỗi của mẹ, nếu lúc trước mẹ chăm lo cho sức khỏe của mình, không phải vừa sinh con ra đã ốm yếu, thì con đâu phải chưa tới 1 tuổi đã rời xa mẹ……"

"Tinh Tinh, mẹ rất nhớ con, dù con đã có 1 đứa em gái, 1 đứa em trai, nhưng con cũng là con của mẹ mà, mẹ đã luôn chờ mong, cố gắng sinh con ra, tại sao chưa một lần nào con gặp mẹ trong mộng vậy?"

Giọng nói Vân Tư Âm đầy nghẹn ngào, mặt đầy nước mắt.

Hơn 30 năm trước, bà không phải tên Vân Tư Âm, bà họ Kiều, Kiều Tư Âm, nhưng vì Kiều gia phá sản, ba chết, mẹ phải vào tù nên bà được gửi sang Vân gia chăm sóc, tiếp xúc qua lại một thời gian thì nảy sinh tình cảm với Vân Đình, con trai trưởng của Vân gia.

Khi đó Vân gia rất loạn, mẹ Vân Đình mất sớm, ba ông cũng vừa qua đời, người mẹ kế mà ba ông cưới về thì luôn ức hiếp Vân Đình, chỉ lo toan tính cho đứa con riêng của mình, cùng mẹ kế lập mưu chiếm đoạt tài sản Vân gia.

Tình cảm giữa bà và Vân Đình phát triển trong thời gian khó khăn như vậy, chắc chắn có không ít va chạm, cứ hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm nên cả hai ngày càng lạnh nhạt với nhau.

Vân Đình có năng lực, có thủ đoạn, rất nhanh đã nắm gọn quyền hành trong tay, nhưng ông lại hiểu lầm bà cấu kết với người ngoài, có người đàn ông khác, nên rất hận bà, tìm mọi cách hành hạ bà, bà vì muốn bảo vệ mình và đứa con của ông nên đành phải giả chết để rời khỏi Vân gia.

Sau đó thì đến Vinh thành, sinh ra đứa con gái, nhưng vẫn bị Vân Đình tìm ra……Cũng may là hai người đã hóa giải hiểu lầm, cuối cùng lại ở bên nhau, lúc này Vân Đình cũng không còn ngạo mạn cuồng bạo, ông giấu Vân gia đi, nên hai người trải qua một cuộc sống khá trầm lặng.

Đáng tiếc đứa con gái đầu lòng này sức khỏe từ nhỏ đã rất yếu, sau 8 tháng, chữa trị vô hiệu nên qua đời.

Sau khi con gái chết, bà như hóa điên, suốt ngày chỉ biết rửa mặt bằng nước mắt, cho đến một năm sau, khi biết mình lại có mang, tâm trạng mới đỡ hơn được một chút.

Sau đó bà sinh hạ thành công một cặp long phụng, vì vẫn còn thương nhớ đứa con gái lớn nên bà đặt tên đứa con gái thứ 2 là Vân Tinh, bây giờ Vân Tinh đã lớn, chuẩn bị lấy chồng, bà chua xót cho con gái lớn phải chịu cảnh bị chôn một mình cô đơn ở sau núi nên đến thăm cô.

Phía sau, có tiếng bước chân khá vội vàng, khoảng cách không xa lắm, thở dài một hơi.

- —- Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Vân Tư Âm không quay đầu lại, bà cũng biết người đến là ai: "Đình ca, em nhớ Tinh Tinh."

"Âm Âm, anh cũng nhớ con, nhưng hôm nay trời mưa như vậy, em đừng ngồi dưới đất, lỡ lại bị bệnh thì biết tính sao?" Người đàn ông mặc đồ tây không ngại bộ đồ bị dính bẩn mà ngồi xuống, đưa tay ôm Vân Tư Âm vào lòng.

"Sức khỏe của em em tự biết." Vân Tư Âm nói: "Chờ sau khi Tinh nhi kết hôn, Thiên nhi tìm được cô nương tốt, em có thể yên tâm mà đi đến bên Tinh Tinh rồi, em rất nhớ con, không biết ở bên đó con bé sống có tốt không, có ai ăn hiếp nó con bé không, em phải đến đó sớm một chút để còn bảo vệ con."

"Không cho phép đi! Anh không cho phép em đi!" Vân Đình ôm chặt Vân Tư Âm vào lòng: "Anh đã nói rồi, cả đời này, em đều là của anh, họ của em trên chứng minh cũng đã đổi thành họ của anh, chứng tỏ em là vợ anh, là Vân phu nhân, cả đời này, cho dù là vì con, em cũng không được vứt bỏ anh!"

Vân Tư Âm ngẩng đầu nhìn Vân Đình, nhìn mặt ông đang bối rối và không vui, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Anh Đình, anh đã ích kỷ hơn 20 năm rồi."

Họ của bà trên chứng minh nhân dân là do bà tự đổi, ba của Vân Đình đối với bà tốt như vậy, bà sớm đã xem mình như con của Vân gia, nói là cho con theo họ mình, thật ra theo họ bà hay họ của Vân Đình cũng như nhau mà thôi.

Năm đó, sau khi sinh ra thai long phụng, bà đã hứa sẽ ở bên cạnh làm bạn đời của ông cả đời, chỉ cần ông còn cần bà.

Khi đó, trong lòng bà vẫn còn nghi ngờ ông, vì trước đó ông còn không ngừng điên cuồng tra tấn bà, nhưng không còn cách nào khác, bà yêu ông, không nỡ để ông vì bà mà làm chuyện gì khờ dại, nên chỉ biết hi vọng sau khi ở bên ông sẽ làm ông từ từ lạnh nhạt với bà.

Sau đó bà sẽ có thể đi chung với con gái của bà.

Thế nhưng không nghĩ tới, hơn hai mươi năm trôi qua, tình cảm của ông dành cho bà không giảm mà còn tăng, những khi hai người ở riêng bên nhau, người đàn ông đã hơn mấy chục tuổi này cứ như một đứa con nít, nhõng nhẽo với bà.

"Đúng, anh ích kỷ như vậy đó!" Mặt của Vân Đình chìm xuống, không hề nhượng bộ nói: "Âm Âm, mọi chuyện anh đều có thể chiều em, nhưng chỉ có chuyện này thì nhất quyết không được. Ba mẹ con cái đều là thứ yếu, em mới là thứ quan trọng nhất đối với anh, anh không cho phép em vì muốn đền bù cho con mà rời xa anh."

"Dù sao anh cũng đã ích kỷ 20 năm rồi, ích kỷ thêm 50 năm nữa thì sao? Anh không độc chiếm em ở kiếp sau đã là nhân nhượng cho em lắm rồi."

Ai mà biết được kiếp sau có được làm người hay không?

Với lại ai dám nói Tinh Tinh của chúng ta sẽ không quay lại.

Nhớ lại cuộc điện thoại vào buổi sáng hôm đó, mắt của Vân Đình híp lại.

Thế lực Vân gia đã bị ông che giấu, nhưng không có nghĩa là không tồn tại, năm đó ông đón Âm Âm và đứa con từ bệnh viện tư ở Vinh thành trở về, nhưng ông có lưu lại người ở đó, nhằm mục đích nắm rõ tình hình trước và sau sinh của Vân Tư Âm, hơn nữa ông muốn tìm hiểu tình hình bệnh của đứa con nhiều hơn.

- —- Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

196. Chương 196

Không nghĩ tới, người mà ông phái đi lại nảy sinh tình cảm với một nữ bác sĩ trong bệnh viện nên ở lại Vinh thành.

Buổi sáng, chính người này gọi điện thoại cho ông, nói là có người muốn điều tra lại tình hình sinh con của Âm Âm năm đó, một phần là vì muốn tìm hiểu lai lịch của bản thân, cô gái đó tên là Vân Khuynh.

Vân Khuynh, Vân Tinh, sao hai cái tên lại giống nhau như vậy.

Có khi nào năm đó bệnh viện sai sót, đứa con của ông và Âm Âm chưa hề chết?

Mà đứa bé bị chết là con của người khác?

Suy đoán như vậy, Vân Đình vô cùng vui mừng, ông cũng hi vọng điều mình suy đoán là thật, nếu đúng như vậy Âm Âm sẽ không cần phải đau khổ dằn vặt nữa, ông sẽ để cô gái đó nhận tổ quy tông, bù đắp cho cô thật tốt.

Đền bù người sống, đương nhiên so với đền bù người chết dễ dàng hơn nhiều.

"Đình ca, anh nói vậy là sao, Tinh Tinh……đã đi rồi, sao có thể trở lại được nữa." Vân Tư Âm nói, trong mắt tràn đầy bi thương: "Em biết anh không thích nghe những lời này, nhưng hôm nay là ngày giỗ của Tinh Tinh, thôi thì em nói vài câu, anh vừa ngang ngược lại bá đạo, nếu em chết đi, anh cũng đâu có sống đơn độc một mình, Thiên nhi dù đã lớn nhưng vẫn còn phải dựa dẫm vào anh, Vân gia cũng không thể không có anh, em……thôi thì em cố gắng sống thêm vài năm vậy."

"Âm Âm, em còn nhớ lúc em sinh con ở bệnh viện tư ở Vinh thành, nằm kế bên em còn có một sản phụ khác?" Vân Đình không định nói với Vân Tư Âm sớm như vậy vì ông chưa nắm chắc 100%, nhưng ông không muốn thấy bà cứ ủ rũ rồi nói những câu như vậy nên đành sốt ruột nói ra.

"Dạ, nhớ chứ, chỉ là không nhớ rõ lắm." Vân Tư Âm nhớ lại năm đó: "Em không nhớ rõ dáng vẻ của người đó, nhưng trong phòng lúc đó chỉ có em và cô ấy, cùng sinh con gái, chồng cô ấy cũng họ Vân, đặt tên con là Vân Khuynh, cũng na ná như tên của Tinh Tinh, lúc đó em đã rất ngưỡng mộ cô ấy, đi sinh con mà có chồng ở bên cạnh, còn sinh ra đứa con khỏe mạnh như vậy."

Nghĩ tới đây, Vân Tư Âm lại thở dài một hơi: "Nói đến đây thì em mới nhớ, em cũng đã gặp qua đứa bé đó, đứa bé đó và con mình đều nằm trong lồng giữ ấm, sau đó anh tới tìm em, em tới phòng giữ ấm thăm con thì nhìn thấy đứa bé đó."

"Cô bé đó cũng sắp kết hôn rồi, gả cho con của Hoắc Thành Quân."

"Hoắc Thành Quân? Hoắc tỷ tỷ?" Vân Tư Âm hơi kinh ngạc: "Chính là người mà nhân phẩm cực tốt, khí chất cực kỳ cao quý, Hoắc tỷ tỷ?"

Sắc mặt Vân Đình thay đổi.

- —- Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Dạ tiệc năm đó, có một số người đã tạt rượu đỏ lên váy của Âm Âm, Hoắc Thành Quân đã ra tay giải vây cho bà, còn dùng chút kỹ xảo giúp bà ăn diện lại, giúp bà xuất hiện còn lộng lẫy hơn trước, vì Hoắc Thành Quân lớn hơn bà vài tuổi nên bà liền kêu một tiếng chị.

Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, nhưng bà lại nhớ rất rõ ràng.

Cái gì mà đặc biệt tốt? Đặc biệt cao quý ưu nhã? Ông chỉ thừa nhận Âm Âm la người phụ nữ đặc biệt tốt, đặc biệt cao quý ưu nhã mà thôi.

Nhưng mà……

"Phải, chính là bà ấy." Vân Đình che giấu mùi giấm nồng nặc của mình, nói tiếp: "Gần đây anh nhận được tin tức, con của Hoắc Thành Quân, Hoắc Nhất Hàng dẫn theo vợ sắp cưới của mình là Vân Khuynh đến bệnh viện tìm hiểu tin tức về em."

"Tin tức về em?" Vân Tư Âm kinh ngạc: "Họ tìm hiểu tin tức về em làm gì? Em chỉ là có tiếp xúc qua với Hoắc tỷ tỷ, không có bất cứ quan hệ gì với con hay chồng của chị ấy."

"Ừm, anh cũng nghĩ vậy, nên cố gắng nghe ngóng thì biết được bọn họ tìm hiểu tin tức về em là vì Vân Khuynh nghi ngờ thân phận của mình nên muốn tìm hiểu về em để xác thực lại."

"Hả?" Vân Tư Âm sửng sốt, nói: "Thân thế Vân Khuynh có vấn đề? Mà cho dù có vấn đề thì có liên quan gì đến em, tìm hiểu thân thế của em làm……" Nói đến đây, bà bỗng khựng lại, nhìn lại cái tên trên bia mộ.

Vân Tinh……

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

197. Chương 197

63197.

Đùng một tiếng, như có thứ gì đó nổ vang trong đầu, cả người Vân Tư Âm đều cứng đơ.

Một tay của bà nắm chặt lấy áo của Vân Đình, mắt vẫn không rời khỏi bia mộ.

"Cái này……không có khả năng."

Nếu như bà không nhớ lầm, thì người y tá chăm sóc cô năm đó cũng có nói, trong bệnh viện chỉ có bà và người phụ nữ nằm cùng phòng đó là sinh con gái.

Trên thực tế, trước khi được Vân Đình đưa đi, bà chưa hề gặp qua cả hai đứa bé.

Mà bây giờ, Vân Khuynh nghi ngờ thân phận của mình, cố gắng tìm hiểu thông tin về bà.

Liệu có phải không……

Có thể không……

"Anh Đình, chuyện như vậy em không dám tưởng tượng đâu." Giọng của bà run lên.

"Ừm, anh cũng cảm thấy có chút khó tin." Vân Đình ôm chặt lấy Vân Tư Âm: "Anh sẽ cố gắng điều tra chuyện này, dù sao điều tra kỹ vẫn tốt hơn, nếu như chuyện này không có thật, anh sẽ không để ai khai thác thông tin của em!"

"Vậy nếu như…… Nếu như…… Lúc ấy, y tá dựa vào tên trên lồng kính để ẵm con trả cho em, mà tên của hai đứa bé lại giống nhau như vậy, nên y tá đã lầm lẫn thì sao?"

"Nếu như đúng, không phải rất tốt sao?" Vân Đình nói: "Nếu Vân Khuynh đúng là con của chúng ta, thì đây chính là chuyện hỷ của Vân gia, anh sẽ dẫn con bé về nhận tổ quy tông, chúng ta sẽ đền bù cho con bé thật tốt."

Trong mắt Vân Tư Âm cuối cùng cũng có chút ánh sáng: "Anh Đình, em biết anh sẽ không nói những chuyện không chắc chắn, có phải……."

"Phải!" Không đợi Vân Tư Âm hỏi hết câu, Vân Đình đã trả lời: "Khả năng rất lớn!"

"Anh đã cho người tìm hiểu thông tin của họ, mấy ngày nay, Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh không ngừng tìm hiểu thông tin về em, chắc chắn sắp tới sẽ tìm tới Vân gia để hỏi thăm chúng ta, hôn lễ của họ trước hôn lễ của Tinh nhi vài ngày, bọn họ định sẽ xác thực chuyện này trước hôn lễ nên thời gian còn lại của họ không nhiều lắm, chúng ta chỉ cần ngồi chờ là được."

"Dạ." Vân Tư Âm gật đầu.

Hai người cùng nhau đốt một ít giấy vàng tiền bạc cho Tinh Tinh rồi rời đi.

Chỉ là có khả năng chứ chưa chắc chắn, có thể đứa bé đã chết đi vẫn là con của họ nên họ không thể chưa gì đã từ bỏ đứa bé này.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Liền xem như, đứa bé này, cũng đã được Vân Tư Âm chăm sóc vài tháng, đã gửi gắm rất nhiều tình cảm, nên không thể cứ từ bỏ đứa bé như vậy được, dù bây giờ chỉ còn là một bia mộ lạnh băng.

Xế chiều hôm đó, Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đã tới Vân gia.

Thật ra, bọn họ không có ý định trực tiếp tìm tới Vân gia, dù sao chuyện này cũng không dễ dàng gì chấp nhận, mà Vân gia đó giờ luôn làm việc rất khiêm tốn, vả lại Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần đều không biết đứa con mà Vân Tư Âm đón về sớm đã chết rồi.

Sau khi cân nhắc, Hoắc Nhất Hàng đã tìm một người trung gian giúp anh nghe ngóng tin tức về đứa con gái Tinh nhi của Vân gia.

Người trung gian lại trực tiếp nói cho anh biết, Vân gia đã biết chuyện này, đồng ý cùng bọn họ gặp mặt.

Cứ như vậy, Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần trực tiếp từ sân bay đi đến Vân gia.

Vân Đình đích thân tiếp đãi Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần.

Sau khi ngồi xuống, có người dâng trà lên.

Tính tình Giang Mạc Thần nóng nảy gấp gáp, mở miệng liền nói: "Trà thì không uống, Vân bá phụ, có chuyện này tôi xin nói thẳng, tôi cùng Hoắc ca hôm nay đến đây tìm ông, chính là muốn làm rõ thân phận của cô con gái lớn của ông, ông cho người đến sân bay trực tiếp đón bọn tôi đến đây chắc là cũng đã biết chuyện này rồi."

"Đơn giản mà nói, Vân Khuynh, là vợ của anh Hoắc, em gái của tôi, sau khi xác thực mình không phải là con gái của Vân Bính Hoa và Tô Tương, biết được năm đó bé gái được sinh trong bệnh viện chỉ có Vân Khuynh và con gái Tinh nhi của ngài, mà tên của họ lại rất giống nhau, nên chúng tôi có lý do hoài nghi Vân Khuynh mới là con gái ruột của ông và bà đây."

"Nếu như ông không ngại, chúng tôi có đem theo máu của Vân Khuynh, chúng ta có thể làm xét nghiệm, để xác thực quan hệ, chuyện này nên giải quyết sớm sẽ tốt hơn."

Quan trọng nhất là sớm giải quyết chuyện này để anh còn về theo đuổi cô vợ nhỏ của mình a!

"Vân Khuynh trước đây là con của Vân Bính Hoa và Tô Tương, sao bây giờ lại thành em gái của Giang thiếu?" Vân Đình không trả lời câu hỏi của Giang Mạc Thần mà hỏi ngược lại một câu.

Giang Mạc Thần là tiểu bối, Giang gia cũng có chút tiếng tăm, cũng có làm ăn qua lại với Vân gia, Giang Mạc Thần gọi Vân Đình một tiếng bá phụ cũng không có gì không đúng.

Chỉ là, hành động vội vàng này của anh làm Vân Đình có chút không vui.

Đương nhiên, đây là vì Vân Đình không biết anh còn nhiệm vụ phải về để theo đuổi cô vợ bé bỏng của anh.

"Bởi vì bây giờ Khuynh Khuynh là con gái của Giang gia a, Vân bá phụ, trước đây Vân Khuynh ở Vân gia tại Vinh thành, Vân Bính Hoa cùng Tô Tương……" Giang Mạc Thần theo bản năng định nói ra hết chuyện Vân Khuynh ở Vân gia bị ức hiếp như thế nào.

Hoắc Nhất Hàng kịp thời ngăn lại.

"Vân tiên sinh, chuyện đã qua, chờ sau khi thân phận của Vân Khuynh được xác thực chúng ta nói chuyện này cũng không muộn." Hoắc Nhất Hàng nói: "Vân tiên sinh, trước đây tôi may mắn được theo gia mẫu đến Vân gia một lần, nhìn thấy Vân tiên sinh đối xử với vợ mình rất tốt, tin rằng ngài đây cũng là một người tốt."

"Khuynh Khuynh cũng rất tốt, cho dù không có cha mẹ ruột nhưng vẫn sống rất tốt, thêm vào bây giờ đã có tôi, cuộc sống của cô ấy sẽ càng thêm tốt."

"Tìm lại cội nguồn, chẳng qua là tâm nguyện của cô ấy, không phải vì bất kỳ một ý định riêng tư nào khác, tôi đồng ý giúp cô ấy cũng là vì muốn cô ấy vui, nếu cô ấy thật sự là con của ngài và bà đây thì thật xin lỗi, hai người cũng không phải là ba mẹ đạt chuẩn, hai mươi năm qua không hề biết con gái của mình là một người khác, làm ba mẹ như hai người đúng là Đủ Thất Bại."

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

198. Chương 198

Lời nói của Hoắc Nhất Hàng có rất nhiều ý nghĩa.

"Thứ nhất, tôi thấy ông đối xử tốt với vợ mình nên tôi nghĩ ông còn là người tốt nên mới tìm tới ông, nếu ông đối xử không tốt với vợ mình, đương nhiên không thể nào tôi lại để Vân Khuynh nhận lại hai người, hai mươi năm không được tận hưởng sự yêu thương che chở của ba mẹ mà còn phải rước thêm phiền phức vào mình.

Thứ hai, Khuynh Khuynh của tôi rất tốt, có ba mẹ hay không cũng không quan trọng, hai người đừng nghĩ sẽ lợi dụng cô ấy hay dùng tình thân trói buộc cô ấy, cũng đừng nghĩ sẽ hãm hại hay lập mưu làm gì với cô ấy, cho dù cô ấy không để ý, tôi cũng không cho phép!

Thứ ba, nếu như thật sự ông bà đây là người tốt, tôi và Vân Khuynh đối với Vân gia cũng không hề có hứng thú.

Thứ tư, như đã nói, suốt hai mươi năm qua, đến con gái của mình là ai cũng không biết, hai người đúng là

một cặp ba mẹ thất bại!

Thứ năm, tôi khẳng định 80 đến 90% Vân Khuynh là con của Vân gia mấy người, nhưng bây giờ Vân Khuynh đang ở bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ giúp cô ấy, còn phải xem Vân gia mấy người, nhất là ông và vợ ông đây có thái độ gì, có muốn nhận lại Vân Khuynh hay không."

"Tiểu tử tốt, có can đảm, rất giống lúc ta còn trẻ." Vân Đình nhìn Hoắc Nhất Hàng: "Ba cậu mất sớm, nhưng mẹ cậu đã giáo dục cậu rất tốt."

Lời này, giống như đã nhìn thấu được con người Hoắc Nhất Hàng.

Một tên tiểu bối mà dám nói chuyện với ông như vậy, không phải là có can đảm hay sao?!

Hoắc Nhất Hàng lập tức đứng dậy, từ trong âu phục lấy ra mẫu máu của Vân Khuynh, hai tay đưa cho Vân Đình: "Vân tiên sinh, đây là mẫu máu của Vân Khuynh."

Trong lòng Vân Đình sớm đã thừa nhận Vân Khuynh là con gái của ông nên mới lên tiếng khen Hoắc Nhất Hàng như vậy, vì anh là chồng của Vân khuynh, vợ chồng cùng vinh.

Xem ra, chuyện này, trong lòng Vân Đình cũng đã nắm chắc.

Lời ông vừa nói vừa là khẳng định vừa là thăm dò, nhưng tiểu bối cũng đã đủ lễ phép với trưởng bối, theo lẽ ông cũng đã cảm thấy đủ.

"Chú Đức!" Vân Đình hô lớn một tiếng.

Đồng thời, nhận lấy ống nghiệm nho nhỏ đó.

Một quản gia già bước đến, rất cung kính đứng trước mặt Vân Đình: "Tiên sinh có gì phân phó."

"Đi mời bác sĩ Mạnh đem theo những thứ cần thiết đến đây."

"Vâng!"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Mười phút sau, bác sĩ Mạnh và trợ lý đem theo dụng cụ xét nghiệm rất chuyên nghiệp đến.

Vân Đình đem ống nghiệm giao cho ông, cũng chủ động đưa tay để ông lấy máu của mình.

Kiểm tra máu, độ tin tưởng rất cao.

Làm giám định ngay trước mặt, cũng xem như là để mình an lòng, có thể biết kết quả ngay, thứ hai là để chứng minh cho Hoắc Nhất Hàng thấy, Vân Đình ông là một người chính trực, không hề động tay chân trong việc này.

Đồng thời cũng là muốn bọn họ biết kết quả ngay.

Cả hai bên đều rõ ràng, minh bạch.

Bác sĩ Mạnh và trợ lý đều rất chuyên nghiệp, giám định máu mủ ruột thịt đối với họ là chuyện đơn giản, rất nhanh chóng đã làm xét nghiệm tới 3 lần.

Kết quả cả 3 lần đều giống nhau.

—— Hai mẫu máu tỷ lệ trùng khớp là 99.99%, xác định là cha con ruột thịt.

Tức, Vân Khuynh chính là con ruột của Vân Đình.

Vân Đình đem kết quả cả 3 lần giám định xem rất lâu.

Sắc mặt của ông rất nặng nề, trong mắt không hề có một tia ấm nào, chúng tỏ ông đối với kết quả này rất không vừa ý.

Nhưng toàn bộ thân thể của ông đều đã cứng ngắc, lưng căng đến thẳng tắp, lại nhìn kỹ một lần, còn có thể phát hiện thân thể của ông đang run rẩy, cho thấy ông đang không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Hoắc Nhất Hàng nhìn phản ứng của Vân Đình, xác thực được kết quả, Vân Khuynh đúng là con ruột của Vân Đình, anh liền thở dài một hơi.

Cuối cùng đã tìm được cội nguồn của Vân Khuynh, xem như đã có thể bàn giao.

Tiếp theo Vân Đình định làm như thế nào?

Đem đứa con trả lại cho Vân Bính Hoa và Tô Tương? Không thể nào, bọn họ là người trọng tình cảm, cho dù là con chó đã nuôi lâu cũng không nỡ xa, nói chi là con gái mình đã nuôi dưỡng hơn 20 năm.

Bọn họ có nhận lại Khuynh Khuynh không?

Anh kiên nhẫn chờ đợi Vân Đình đưa ra quyết định.

Nhưng mặc kệ Vân Đình đưa ra quyết định như thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ Vân Khuynh thật tốt, không để cô phải nhận thêm bất kỳ một tổn thương nào.

Hoắc Nhất Hàng nhịn được không hỏi nhưng Giang Mạc Thần lại nhịn không được.

Nhìn Vân Đình cầm tờ giấy kết quả xem đi xem lại đã nửa ngày cũng không nói gì, anh sốt ruột hỏi: "Vân bá phụ, sao rồi? Có phải kết quả đúng như chúng tôi nói không? Chúng tôi nói không sai đúng không? Vân Khuynh đúng là con ruột của ngài phải không?"

Lúc này Vân Đình mới kịp phản ứng, ra hiệu quản gia đem kết quả đưa cho Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần xem, ông cũng đã ổn định lại tâm trạng của mình: "Giang thiếu, nếu đúng là con gái của Vân gia chúng tôi, vậy thì không còn chuyện của Giang gia nữa!"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

199. Chương 199

63199.

Ý của Vân Đình rất rõ ràng _ ông đã xác thực Vân Khuynh là con gái ruột của ông, sẽ nhận lại Vân Khuynh, Giang gia không thể giành con gái với ông được.

"Vậy không được!" Giang Mạc Thần phản ứng lại, lập tức đưa ra bộ mặt lạnh, nói: "Khuynh Khuynh là con gái của Vân gia các người không sai nhưng bao nhiêu năm nay, cũng chưa từng ăn qua một hạt gạo của Vân gia các người, không uống qua một giọt nước của Vân gia các người, còn bị cha mẹ của đứa con gái các người nhận nhầm ức hiếp từ nhỏ đến lớn, nếu không phải cô đủ ưu tú đủ kiên cường đủ thông minh, nếu không thì đã sớm bị hại chết, không còn trên thế giới này nữa rồi.

Anh Hoắc cũng nói qua, Khuynh Khuynh có mấy người hay không cũng không sao, cô ấy có chồng, có anh hai, có Giang gia bảo vệ là đủ. Còn về thân phận, chả qua chỉ là chứng nhận, không phải là các người có nhận cô ấy hay không, mà là cô ấy có nhận các người không!"

Sắc mặt của Vân Đình trầm xuống, tuy lời nói của Giang Mạc Thần là thật, nhưng thân làm trưởng bối, lại bị một hậu bối nói vậy, như vậy đương nhiên không vui rồi.

Nhưng đồng thời, trong lòng lại thấy áy náy.

Đều trách lúc đó ông làm một số điều sai trái, hại sức khỏe của Âm Âm bị tổn hại nghiêm trọng, trong lúc gấp, lại ôm nhầm con…

Hóa ra, con gái ruột của mình là Vân Khuynh, hóa ra, con bé ở nhà họ Vân sống không được tốt.

Nghĩ tới việc bên Vinh Thành có gửi tấm hình của Vân Khuynh qua cho ông, nhìn hình dáng, lại giống với con gái thứ hai của ông đến 8, 9 phần, sao lại không phải là con của Âm Âm và ông được chứ?

Chỉ là, để con mình ở ngoài chịu đau khổ hơn 20 mấy năm, giờ lại chen giữa vào Hoắc gia và Giang gia, muốn nhận lại đứa con này, sợ là không phải chuyện dễ dàng gì.

Cũng không biết Âm Âm sau khi biết tin này, sẽ thế nào?

Nghĩ tới đây, Vân Đình nhẫn nại lại, tiếp tục hỏi Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần: "Nếu đã không muốn Vân Gia nhận lại con, vậy các người qua đây, muốn làm gì? Chỉ muốn xác thật quan hệ của Vân Gia và Vân Khuynh sao?"

"Đúng!" Hoắc Nhất Hàng đáp, lại nói: "Những việc sau này, ý Vân Gia ra sao, có thể nói trước, tôi sẽ hỏi Khuynh Khuynh rồi mới quyết định."

Ý rất thẳng thắn_ chuyện này, người ra quyết định, chỉ có thể là vợ chồng bọn họ.

Vân Đình còn chưa nói, Vân Tư Âm đã từ bên ngoài vào, vội vàng nhìn một lượt người trong phòng, trực tiếp đến trước mặt của Vân Đình: "Anh Đình, đứa con đó…."

Cho con gái đã chết "Vân Tình" đốt giấy tiền xong, lại nghe được tin đồn nhưng lại tràn đầy hy vọng, tình trạng của bà luôn có chút bất ổn, nhân lúc bà không chú ý, Vân Đình cho bà uống thuốc an thần, bà đã ngủ gần hai tiếng, khi nghe thấy có người bên Vinh Thành qua, bà nhanh chóng vệ sinh xíu, rồi chạy qua đây.

Bà quá muốn biết đứa trẻ đó rốt cuộc có phải là con gái lớn của mình không.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần gặp mặt người vợ trong truyền thuyết người mà Vân Đình cưng chiều vô cùng ấy, bà bảo dưỡng rất tốt, nhìn giống như mới hơn 20 tuổi, chỉ là khuôn mặt trắng bệch, không có sức sống như Hoắc Thành Quân, nhìn vầng trán, đầy ưu tư và bi thương.

Nhìn dáng vẻ gấp rút của bà ta, trong lòng Hoắc Nhất Hàng ngược lại lại vui hơn xíu, vui thay cho vợ Vân Khuynh của mình.

Đây mới là dáng vẻ của một người mẹ, dù không chắc chắn, nhưng lại đầy hy vọng.

"Âm Âm, đừng sốt ruột." Vân Đình trực tiếp đứng dậy, ôm lấy Vân Tư Âm: "Bác sĩ từng nói qua, bà không được quá xúc động."

"Sự việc, anh đã xác thật, đứa trẻ đó, đích thật là con gái ruột của chúng ta, xin lỗi, năm đó anh chỉ mong nhanh chóng dẫn con và em về, nhưng lại không tỉ mỉ xác thật thân phận của con."

Vân Tư Âm nghe đến đây, thì "Òa" khóc, giống đứa trẻ bị thiệt thòi, đang quấy khóc."

"Con gái…của tôi…"

Lúc này, trong phòng khách yên ắng ấy, chỉ còn tiếng khóc của Vân Tư Âm và tiếng an ủi của Vân Đình.

Sau khi khóc một trận thoải mái, Vân Đình mới kêu người đem khăn lau nước mắt cho Vân Tư Âm, vừa lau vừa nói: "Không đúng, em không nên khóc, em nên vui, con gái em chưa chết, nó vẫn còn sống yên ổn trên đời này, anh Đình, em phải tìm nó, giờ em phải đi tìm nó, anh đi cùng em, được không?"

Chưa chết?

Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần mắt nhìn nhau, mặt hai người có chút nghi vấn.

Vân Đình lập tức giải thích nghi vấn của họ: "Đứa trẻ Vân Gia ôm về chưa đủ tuổi, đã bệnh chết."

Hóa ra là vậy.

Không phải Vân Gia bao nhiêu năm nay không phát hiện đứa trẻ đó không phải con cháu Vân Gia, mà cơ bản là không có cơ hội phát hiện.

Vừa nghĩ vậy, tâm trạng Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần cũng đỡ hơn.

Vân Đình nhìn Vân Tư Âm nói: "Âm Âm, hai đứa con, trước đây em từng gặp họ, bên trái, là con của Giang gia, lúc nhỏ bà còn ôm nó, bên trái, là con của chị Hoắc, cũng là chồng sắp cưới của Khuynh Khuynh."

Tầm nhìn của Vân Tư Âm hướng nhìn Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần, dò xét họ một lượt, ánh mắt lộ ra sự tán thưởng: "Đều là những đứa trẻ xuất chúng."

Đương nhiên, bà nhìn Hoắc Nhất Hàng nhiều hơn, vì dù gì, đây chính là đối tượng kết hôn với con bà.

Hoắc Nhất Hàng phóng khoáng để bà nhìn, rồi giải thích: "Nói chính xác, tôi và Khuynh Khuynh đã lãnh giấy kết hôn, chỉ thiếu một hôn lễ."

"Con và Tình Tình….à không Khuynh Khuynh, hôn lễ hai đứa định ngày chưa? Hôm đó, ta và anh Đình có thể tham gia không? Khuynh Khuynh giờ đang ở đâu? Vinh Thành hả? Ta có thể đi…thăm nó?"

Hoắc Nhất Hàng trầm mặc ít giây, gật đầu: "được."

Anh có thể cứng miệng nói chuyện với Vân Đình, nhưng không thể nói thế với Vân Tư Âm, vì anh rõ ràng biết, năm đó Vân Tư Âm vì sinh con mà chịu bao đau khổ, đã mạo hiểm ra sao, với lại, giờ bà ta lại thiết tha muốn gặp Khuynh Khuynh.

Dù Khuynh Khuynh không nói, trong lòng, cũng mong đợi sớm chút gặp ba mẹ ruột của mình.

"Âm Âm, em ngồi với Mạc Thần và Nhất Hàng xíu, anh đi đặt vé máy bay, một tiếng sau xuất phát đến Vinh Thành." Đối với yêu cầu của vợ mình, Vân Đình từ trước tới giờ đều tuân theo, thái độ của vợ ông ấy chính là của ông ấy, ngay đến đối xử với Giang Mạc Thần và Hoắc Nhất Hàng cũng khách khí hơn.

Vả lại, ông có thể lợi dụng một tiếng này, đi kiểm tra tư liệu liên quan đến Vân Khuynh.

Con của ông Vân Đình và Âm Âm, đương nhiên không thể lưu lạc bên ngoài, nhưng muốn nhận về, cũng phải chuẩn bị trước.

200. Chương 200

Vân Khuynh gật đầu: "Cám ơn mẹ."

Nửa tiếng sau, Giang phu nhân, Tống Tây Hoa, Tống Nhan cùng qua đây.

Cố phu nhân cũng gọi điện thoại, để Vân Khuynh và Tống Nhan lựa trước, bà phải đến trường đón Cố Du rồi mới qua.

Nơi đó ở đủ lớn, hàng trăm bộ đồ cưới sa hoa mắc tiền được đưa ra, Vân Khuynh và Tống Nhan lấy những kiểu mà mình thích bỏ qua một bên, lựa hết một vòng, bắt đầu thử.

Chính lúc đó, Cố phu nhân lại đánh điện thoại qua, lần này, lại gọi cho Giang phu nhân: "Bà thông gia, không xong rồi! Bé Du không ở trường, có người giao hàng thấy cô ở ngoài cổng, bị người ta lôi đi, đây là bắt cóc đó, thông gia, bé Du có phải đắc tội ai đó? Giang gia tin tức rộng, có thể giúp tôi hỏi thăm không? Tôi xin bà, thông gia."

Cố phu nhân rõ ràng là lo lắng chết được, trời ơi con gái mới được cứu từ con tàu nhập cảng trái phép, giờ lại bị người thân phận không rõ bắt đi, bà sợ hại biết bao.

Toàn bộ mọi người đều bị kinh ngạc.

"Cái gì, bé Du bị bắt cóc?" Giang phu nhân sắc mặt trầm lại, liền nói: "Thông gia, bà đừng hoảng, tôi lập tức nghĩ cách điều tra! Bé Du cũng là con dâu tôi, tôi nhất định sẽ cố hết sức tìm nó về, không để nó chịu bất cứ tổn thương nào!'

Ở xưởng cũ thành Tây.

Cố Du bị mấy tên hung ác dữ tợn bắt cột vào một cột sắt thô.

"Các người là ai? Muốn làm gì tôi? Bắt cóc là phạm pháp! Chả lẽ mấy người không biết sao?" trong lòng Cố Du rất sợ, nhưng trên mặt vẫn duy trì sự bình thản, nhưng trong giọng nói lại lộ ra sự sợ hãi của cô.

"Phạm pháp?" Một người trong đó lạnh lùng nói: "Cái lão tử làm là mua bán phạm pháp! Con nha đầu ngươi cản con đường tài lộc của tụi tao, hại chết anh tao, lão tử tao không tìm mày tính sổ thì tìm ai hả?"

Cố Du lập tức nhớ tới lời Giang Mạc Thần nói khi đi Kinh Thành, tin tức cô và Trương Thông làm, tổn hại đến lợi ích của một số người, những người này, đa số là xã hội đen.

Chả lẽ, những người này chính là đám mà buôn người sống trên con tàu phi pháp có quan hệ với nhau?

Còn đại ca của hắn, chẳng lẽ là người mà trước đây cô từng lên chiếc thuyền đó sao?

"Anh nói gì? Tôi nghe không hiểu, tôi chỉ là sinh viên chưa tốt nghiệp, vốn không quen biết mấy người, sao mà có thể hại chết đại ca mấy người được?" Cố Du kiến quyết giả hồ đồ, nhưng cũng cố gắng kéo dài thời gian.

Mẹ nói rồi, hôm nay phải đến chỗ chị Vân Khuynh lựa áo cưới, sẽ đến trường đón cô, đợi mẹ cô đến trường nhất định phát hiện cô không thấy nữa, đến lúc đó tra camera ở cổng trường, sẽ biết cô đang gặp nguy hiểm, sẽ đến cứu nó.

Chỉ là rất lạ, tin tức cô vẫn chưa tung ra, vả lại, lúc đó người lén lên thuyền đó đã chết hết, chắc không ai biết cô ta tham dự chuyện này mới đúng, sao mấy người này biết được?

Rất nhanh, nhưng nghi vấn của Cố Du đã được giải đáp rõ ràng.

Lại có mấy người, đem Trương Thông đã bị trói ra.

Trương Thông rõ ràng đã biết nguyên nhân bị bắt cóc, thấy Cố Du thì vô cùng áy náy nói: "Xin lỗi, Cố Du, là mình làm lộ tin ra ngoài, mình...mình chỉ muốn chọc tức tụi nó, tụi nó dám nói loại con nhà giàu tụi mình làm gì có tin nào ra hồn, mình không ngờ..."

Anh chưa nói xong, đã bị người đàn ông bên cạnh một tát mạnh, thân hình đè mạnh anh ngã xuống nền nha, răng cũng bị rớt vài cái: "Tiểu tạp chủng, ai cho mày lên tiếng hả?"

Lòng Cố Du, đã trầm xuống nhiều...

201. Chương 201

63201.

"Ngừng tay! Các người sao lại đánh người!" Cố Du tức giận hét lên.

Lập tức ý thức ra mình lỡ lời.

Những người này đều là đều là dân chém giết, đánh người thì sao, bọn họ đã bắt cô và Trương Thông đến đây, rõ ràng là tính báo thù!

Tên hung hăng nghe lời Cố Du nói, quả nhiên tức giận.

"Tiểu tử thối lông còn chưa mọc đủ, nha đầu thối, lại làm hỏng chuyện làm ăn của chúng tôi, ông đây hôm nay không giáo huấn ngươi một cách tử tế, thì sao có thể ăn nói với anh hai và mấy anh em khác?"

Người nói chuyện vẫn là người đàn ông nói chuyện lúc đó, hắn mang một khuôn mặt hung ác chạy qua, đưa tay đẩy sạn ra, nắm lấy cằm của Cố Du: "Nghe nói cô còn là thiên kim đại tiểu thư? Vậy nhà tiểu tử này cũng không thiếu tiền nhỉ?"

"Vậy thì sao?" Cố Du biết lúc này không thể cứng miệng với đám côn đồ này, nhưng tính cô thì thẳng thắn, chả muốn khuất phục trước đám người đen tối này.

"Hừng, ông đây bình sinh ghét nhất con nhà giàu, chẳng qua là do lúc đầu thai vận khí tốt xíu, từ trong bụng người có tiền chui ra, có bản lĩnh gì, chỉ là học thói ăn chơi liêu lỏng....chẳng qua"

Côn đồ chuyển đề tài, nhẫn tâm nhìn vào mặt Cố Du: "Cô và tiểu tử thối đó đúng là chán sống, bỏ cuộc sống không lo ăn không lo mặt, cứ phải hỏi người ta bày trò đưa bản tin, còn lên thuyền chúng tôi quậy! Vậy đừng trách tôi ra tay ác độc với các người."

Côn đồ nhìn vào người của Cố Du không động đẩy, ánh mắt tàn độc: "Coi làn da mềm mịn của cô kìa, nghĩ chắc mùi vị không tệ, chi bằng, hôm nay ta và anh em ta hưởng thụ việc ngủ với thiên kim đại tiểu thư coi mùi vị ra sao?"

Thân thể Cố Du lúc này nhịn không được run lên: "Anh…anh đừng hòng?"

"Đừng động vào cô ấy, có bản lĩnh nhắm vào tôi, cô ta là phụ nữ, một đám đàn ông ức hiếp một cô gái nhỏ thì có bản lĩnh gì!" Trương Thông vừa nghe đám côn đồ có ý xấu với Cố Du, càng phát hoảng.

Ông đã biết Cố Du lập tức sẽ gả cho nhà họ Giang, nếu như lúc này do sự lỡ miệng của anh, hại con dâu nhà họ Giang bị đám côn đồ làm nhục, vậy nhà họ Trương bọn họ chắc sẽ phá sản mất.

Vả lại, cho dù Cố Du không phải con dâu Giang gia, Cố gia cũng không thể tha cho anh.

Cố Du là bạn anh, bạn bè, khá thân, Cố Du vì anh mà bị hại, lương tâm anh cũng không yên.

Cho nên, trong lòng anh vô cùng vô cùng sợ hãi đám côn đồ này sẽ động tay với anh, lúc này cũng không thể không bảo vệ Cố Du.

Chỉ là, sự bảo vệ của anh, trong mắt bọn côn đồ, chỉ là một chuyện nực cười!

"Haha, còn biết cách thương hoa tiếc ngọc cơ?" Côn đồ cũng không vội ra tay với Cố Du.

Hắn cho rằng dẫn người đi bắt cóc Cố Du và Trương Thông, chuyện này làm vô cùng trót lọt, chỗ này lại hẻo lánh vậy, cảnh sát cũng khó tìm dược, cho dù tìm được, nhà xưởng cũ này cũng có nhiều đường chạy, hắn không sợ không chạy thoát.

Hôm nay đã bắt hai đứa nhà giàu đến đây, không để chúng chôn ở đây không thể xả hết nỗi giận của hắn.

"Sao? Cô ngủ với hắn rồi à?" Côn đồ đến trước mặt Trương Thông, cười lớn: "Hai người này cùng nhau moi tin từ thuyền phạm pháp, nghĩ chắc quan hệ không bình thường, bạn trai bạn gái hả? Kỹ thuật trên giường của bé này tốt không? Hay là, mày miêu tả cho tao trước? Chỗ nào cô ta tương đối mẫn cảm? Để xíu nữa tao tìm đường mò vào, haha"

"Hahaha" những người khác, cũng đắc ý cười lớn lên.

"Mày..mày nói bậy gì, tôi và Cố Du trong sạch, chúng tôi chỉ là..chỉ là bạn!" Mặt Trương Thông đỏ lên, lòng run rẩy.

Không sai, anh ta lúc đầy đã yêu thầm Cố Du, cũng từng muốn bày tỏ với Cố Du, nhưng lại không dám

mở miệng, do Cố Du chỉ xem anh là bạn, anh em tốt, do Cố Du luôn ngưỡng mộ lớp trưởng, do Cố Du thành con dâu của Giang gia.

Anh thừa nhận anh có chút tự ti, trước mặt Cố Du, ngay đến thông tin liên quan đến tàu vượt cảng phi pháp, anh thực sự cũng không làm gì, tư liệu đều do Cố Du lấy được.

Nhưng anh không cho phép đám côn đồ này dám dùng những lời khốn nạn nhục mạ Cố Du.

"Chỉ là bạn? Sao tao thấy mày đối với nó có gì đó không tầm thường." Côn đồ cũng là người tin mắt, sao không nhìn ra việc Trương Thông yêu thầm Cố Du? Lập tức buông lời nhạo báng: "Tiểu tạp chủng, hay là, chúng ta làm giao dịch?"

"Giao dịch…gì? Trương Thông lập tức hỏi lại.

"Mày giao tài liệu trong tay mày ra, đồng thời hứa sẽ không công bố tin tức ra ngoài, tôi sẽ để mày một con đường sống, chỉ cần mày cắt lưỡi, chặt tay chân, thì tao thả mày về." Tên côn đồ bình tĩnh nói, nhưng vô cùng tàn ác.

Như vậy chả phải biến Trương Thông thành phế nhân sao!

Giống người như tụi nó, nghĩ rằng sống hôm nay không biết ngày mai, đâu mà để ý tình nghĩa anh em? Giúp đại ca báo thù chẳng qua chỉ là cái cớ, lợi ích mới là lựa chọn quan trọng nhất.

Tổn hại một con tàu phi pháp không sao, nhưng nếu tin tức bị lộ ra ngoài, cả đường dây đều bị hủy diệt hết, dựa vào con đường phi pháp này để kiếm tiền nhiều vô kể, còn may có mấy đại ca xã hội đen, lần này, chính là một đại ca bỏ tiền mời họ đi báo thù Cố Du và Trương Thông, đem tư liệu về.

202. Chương 202

63202.

Cố Du liền hét: "Trương Thông, đừng nhận lời bọn họ, cho dù cậu đem đồ giao cho họ, bọn họ cũng không tha cho chúng ta, bọn họ chính là…" lời chưa nói xong.

Côn đồ đó quay người lại, cho Cố Du một tát.

"A!" Cố Du đau quá hét lên, chỉ cảm thấy tai nghe ù ù, hoa cả mắt, rất nhanh, trên mặt cũng có cảm giác đau rát, hàm răng, cũng có một vị tanh của máu.

"Tên nha đầu đáng ghét, câm miệng cho ông!" Tên côn đồ nhìn Cố Du một cách hung ác: "Bí quá ngứa rồi phải không? Đừng sốt ruột, để ông xử lí tiểu tử đó, lập tức xử lý mày!"

"Các người không thể đạt được nguyện vọng, tôi và Trương Thông đều không giao đồ cho các người đâu!" Cố Du cắn răng nói: "Ngươi cho rằng tôi và Trương Thông là đồ ngốc sao? Các người là nhằm vào những đồ đó mà tới, đưa đồ cho các người, các người sẽ ra tay càng nhanh, càng ác độc hơn.

Hừm! Nói gì mà báo thù cho đại ca, tôi thấy các người rõ là có lòng riêng, nếu không, các người kêu người đứng đằng sau ra, như vậy, tôi còn chịu đàm phán."

Cố Du rất thông minh, lập tức hiểu rõ điểm mấu chốt mà bọn con đồ bắt cô và Trương Thông.

Phân tích theo lời tụi côn đồ, vì không để tin tức lọt ra ngoài, bọn họ lấy được tư liệu, cũng nhất định biến cô và Trương Thông thành phế nhân, thay vì bị công kích, thì chủ động tấn công.

Đương nhiên, cô không thể để thỏa hiệp với lực đen tối, nói như thế, chỉ là để kéo dài thời gian, cũng để nói cho Trương Thông biết, không thể để đám côn đồ ác độc đó có cơ hội!

Lời nói ra rồi, Cố Du nhanh chóng suy nghĩ lại lời cần nói, tiếp tục nói: "Thực ra, muốn che giấu việc kinh doanh bất hợp pháp trên tàu, chỉ bịt miệng tôi và Trương Thông là vô dụng thôi, người mời các người qua đây chả lẽ không nói với các người, tàu đó sở dĩ có vấn đề, là do đụng vào thế lực to lớn hơn? Chả lẽ các người không biết trước đây Cố Du tôi có thể về Vinh Thành mà không có bất kỳ tổn thất nào, là vì có người ứng cứu sao?

Người cứu tôi, đối với việc trên tàu đó, chuyện biết được chắc hơn tôi và Trương Thông nhiều, các người đối với tôi và Trương Thông, cũng chỉ đối phó với hai người muốn nói sự thật, nhưng tôi và Trương Thông không nói, không đại diện cho người khác không nói, chuyện các ngươi làm giờ đây, hoàn toàn vô dụng!"

Đây không phải lời nói dối, chỉ dựa vào việc tư liệu mà Giang Mạc Thần cho cô hoàn chỉnh đến thế, thì biết Giang Mạc Thần hoặc Hoắc Nhất Hàng đã điều tra rõ ràng con tàu phi pháp đí, vả lại Lôi Gia đó vốn là xã hội đen, việc làm ăn trên tàu, đối với họ chỉ là chuyện nhỏ, không có thì thôi, nếu có người vì chuyện này quậy lên, bọn họ chắc chắn sẽ không cho phép...

Vậy thì, cứ chặn đám côn đồ này trước, coi như để kéo dài thêm tí thời gian.

Chỉ hy vọng, mẹ cô đã biết chuyện cô bị bắt cóc, vả lại, đang tích cực nghĩ cách tìm cô, có thể kêu người đến cứu cô và Trương Thông sớm chút.

Lúc này, Cố Du cũng nhớ tới Giang Mạc Thần, trong lòng có chút hối hận.

Anh ấy nói đợi anh ấy về mới làm mấy tin này, nhưng cô lại không nhớ trọng điểm này, còn việc Trương Thông đã lộ chuyện này ra khi nào thì cô không biết.

Cũng không biết Giang Mạc Thần có biết chuyện cô bị bắt chưa, nếu biết, anh ấy..có về đây cứu cô không?

Anh ấy đi Kinh Thành, có kịp về cứu cô không?

Lời Cố Du cũng có tác dụng nhất định, ít nhất, đám côn đồ đứng trước mặt cô đã trầm mặc xuống.

Nhưng không ngờ, Trương Thông thấy lời nói của Cố Du có hiệu quả, liền nói thêm: "Cố Du nói không sai, việc đó, không chỉ có hai người chúng tôi biết, lúc đó trên thuyền có rất nhiều người được cứu ra, ít nhiều cũng biết một chút, do vậy, người cứu những người trên tàu đó, chính là ngài Hoắc của Hoắc gia và Giang Thiếu của Giang gia!

Giang thiếu là chồng sắp cưới của Cố Du, bọn họ sắp cưới rồi, Giang Thiếu là người thế nào chắc mấy người biết chứ? Có tiền có thể lực, luôn là có ơn báo ơn, có thù báo thù, nếu các người dám làm tổn thương đến vị hôn thê của hắn, khiến Giang gia mất mặt, hắn nhất định không tha cho các người!"

Trương Thông không ngốc, nhưng tính cách yếu mềm, ích kỷ cũng có, lúc này vì nhất thời kích động, muốn dùng Hoắc Gia và Giang gia để hù bọn côn đồ, hắn cho rằng như thế có thể lực chống lưng cho hắn và Cố Du.

Trong lòng Cố Du lại "lạc lõng", xong rồi!

Mượn thế không phải không thể, nhưng có những thứ không thể mượn được.

Giang gia và Hoắc gia thế lực không phải không mạnh, mà quá mạnh, lấy người quá mạnh làm kẻ địch, sẽ chết mà không có đất chôn, tên côn đồ biết mình chỉ còn con đường chết, có cho phép người khác có tư cách sống không?

Trương Thông làm vậy không phải tìm hy vọng, mà là khiến hai người đó rơi vào tuyệt vọng.

Đúng là đối thủ không sợ thần tiên vậy, chỉ sợ đồng đội như đám heo!

"Cô lại là vị hôn thê của Giang Thiếu?" gương mặt bọn côn đồ hơi hoảng hốt, rồi lại hiện lên một âm mưu ác độc, chỉ cần hôm nay cô rời khỏi đây, sẽ là ngày chết của tao?"

203. Chương 203

63203.

“Này…” Cố Du ép mình giữ bình tĩnh, nhanh chóng nghĩ ra cách nói thế nào để cho bọn côn đồ “an tâm” chút.

Trương Thông chả nghe ra một chút âm mưu ác độc gì từ trong lời nói của tên côn đồ, tiếp tục thêm vào: “Đúng, Cố Du là vợ chưa cưới của Giang Thiếu, còn nữa, các người biết Vân Khuynh không? Chinh là Vân Khuynh của tập đoàn Vân Thị, chồng cô ta là ngài Hoắc, quan hệ của cô ta và Cố Du cũng…”

“Trương Thông, cậu đừng nói nữa!” Cố Du quay đầu, cắt đứt lời nói của Trương Thông.

Mà tên Trương Thông nhanh mồm nhanh miệng, đã tiếc lộ gần như đầy đủ thông tin.

“Các anh em, hôm nay chúng tôi lời to rồi, không ngờ người phụ nữ này lại đáng giá cao như thế.” Côn đồ hỗn xược cười lớn: “Đáng tiếc, giá cao như thế, nhưng lợi ích với chúng ta lại không quá cao, Hoắc Gia là người thần bí, Giang Gia tài lực thế lực cũng lớn, sẽ không chịu hợp tác với đám người họ, việc tốt ngay trước mắt, ông đây lại không lấy được, thật là đủ điên!”

“Thôi, ông Hoành Thụ cũng là lão thụ tươi sáng đẹp đẽ, ông đây không cân được, thì phải lấy lại từ người đàn bà này! Đợi xíu, ông đây phải quậy chết con đàn bà này!”

“Anh ba, chuẩn bị một lát, lúc mà quậy con đàn bà này, nhớ chụp nhiều hình chút, quay clip ngắn gì đó, Giang gia làm hư việc làm ăn của chúng ta, ông đây cũng khiến chúng khó coi!”

“Không được! Các ngươi không thể làm vậy!” Trương Thông hoảng sợ, cuối cùng cũng phát hiện mình nói sai rồi, nhanh chóng thêm vào một câu: “Cố Du chỉ là vợ chưa cưới của Giang Gia, Giang gia chưa chắc vì cô ta mà đối với các người này nọ, như vậy đi, các người thả tôi và Cố Du ra, chúng tôi đảm bảo không nói việc ngày hôm nay các người bắt cóc chúng tôi ra, còn về tin tức…chẳng qua chỉ là đề tài tốt nghiệp của chúng tôi thôi, các người muốn lấy, tôi có thể cho các người, có thể cho các người.”

“Trương Thông!” Cố Du đã không biết nên dùng lời nào để nói chuyện với Trương Thông.

Cô lúc này chả phải nói rất rõ ràng rất dễ hiểu rồi sao? Đem những tư liệu này ra, bọn côn đồ đó chỉ mau ra tay với họ mà thôi?!

Trương Thông, anh đừng nói, đừng nói lúc này!

Cô chỉ còn trầm mặt lại, có gắng giải thích lời của Trương Thông cho vẹn ý: “Đừng mơ, cho dù Trương Thông có đưa tin tức trong tay cho các người, tôi cũng còn nhiều chứng cứ xác thực khác, những thứ đó, đều là tôi dùng tính mạng đổi lấy, sao tôi có thể đem hết tư liệu cho cậu ấy chứ?

Vả lại, nếu các người đã biết Mạc Thần cứu tôi, là vợ chưa cưới của Mạc Thần, trong tay Mạc Thần còn nhiều tư liệu trên thuyền, nếu các người dám làm gì, cho dù tôi chết, chồng chưa cưới của tôi cũng sẽ dốc lòng tìm các người, khiến các người sống không bằng chết!”

"Người…con tiện nhân này, dám uy hiếp ông hả?" Côn đồ lại đột nhiên dừng lại, còn nhẫn tâm tát cho Cố Du một tát.

Trong khóe miệng Cố Du ứa máu ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn tên côn đồ: "sao? Sợ à? Tôi chẳng qua nói sự thật, tôi chỉ là nói cho cậu biết, ra tay ác độc với tôi và Trương Thông, rắc rối các người gặp phải phức tạp hơn so với tưởng tượng của mấy người, thậm chí, kết cục vô cùng bi thảm.

Cho nên, lựa chọn tốt nhất của các người, hay là, kêu người đứng đằng sau của các người hợp tác với tôi, như vậy, trực tiếp tha cho tôi và Trương Thông, vả lại hứa sau này không gây rắc rối cho tôi và Trương Thông, tôi còn bảo chồng chưa cưới của tôi không truy cứu chuyện của các người, và cho các người đủ tiền _ nhiều hơn số tiền so với người đứng sau các người cho, để các người đi nước ngoài sống."

Trước ưu hiếp, sau đó làm vẻ yếu đuối, nhưng lại hứa cho lợi ích, nói trúng tim của bọn côn đồ… đây đã là biện pháp tốt nhất hiện tại.

Côn đồ trầm mặc xuống, dường như đang suy nghĩ "ý kiến đưa ra" của Cố Du.

Cố Du đợi chờ trong lo lắng thấp thỏm.

Sau một hồi, côn đồ lạnh lùng nói, sắc mặt khó chịu: "Con nha đầu chết tiệc, ông đây xem nữa mắc lừa người! Ngươi cho rằng ông không biết tính khí điên cuồng của Giang Mạc Thần, có thù phải báo? Ông đây bắt cóc người phụ nữ của nó, để ngươi về nhà, hắn không báo thù sao?

Ông đây chi bằng giờ lập tức xử lý con nha đầu đê tiện và nhóc quỷ này, lấy tiền ra nước ngoài, tao không tin Giang gia có thể ra nước ngoài giết ông đây sao."

"Sao không thể!" Cố Du lập tức nói: "Cảng C thì sao? Không phải thiên đường của loại người này? Mạc Thần cũng sẽ đến đó cứu tôi về, thế giới dù lớn, chỉ cần có tiền có thế, làm gì không được, con người không phải đều thế sao? Chỉ cần xử lý tốt việc này, thì đi làm, chỉ cần chỗ có người sống, thế lực đều có thể lấn tới, trừ phi, các ngươi chạy đến chỗ hoang dã làm người nguyên thủy, các người muốn vậy sao?"

Trên đời không phải ai cũng có lợi ích chung, nhưng đám côn đồ rõ ràng đặt lợi ích lên đầu, lời này đối với họ, thật thích hợp.

Côn đồ nhăn trán, lại trầm mặc mấy giây, nói: "Sao cô đảm bảo lời cô nói là thật? Lỡ như tao thả mày về, nhưng đồng bọn của Giang Mạc Thần báo thù thì sao?"

Cố Du vừa nghe đã có hy vọng, liền hỏi: "Vậy các người muốn sao?"

204. Chương 204

63204.

Côn đồ nghĩ lát: "Kêu Giang gia gửi tiền đến trước, đám anh em tôi, mỗi người 100 triệu, tôi, 500 triệu, cho chúng tôi thẻ ngân hàng nước ngoài, đồng thời chấp nhận đưa chúng tôi ra nước ngoài, sau đó, không được phép gây rắc rối cho chúng tôi…"

Nhiều tiền vậy?

Cố Du quét mắt nhìn quang, ở đây có 6 tên côn đồ, 5 người 100 triệu, đám người này, tổng 1 tỷ?

1 tỷ đối với Giang gia không được tính được bao nhiêu, bọn họ cũng không được tính là quân ăn cướp, nhưng đối với Cố gia mà nói… cô không muốn cứ thiếu tiền Giang Mạc Thần, tiền này, nếu bỏ ra, cô sẽ tự nghĩ cách.

"Được, tôi nói, bọn họ sẽ đồng ý." Cố Du cắn răng.

Bất kể sao, thoát thân trước.

Côn đồ lại nói một câu: " Để đảm bảo cho tôi và đám anh em còn mạng để tiêu tiền, cô buộc phải phối hợp với chúng tôi chụp tấm hình…hình khỏa thân."

"Không được!" Cố Du từ chối ngay.

Cô vốn không sợ chết, chỉ sợ bị đám này sỉ nhục.

Cô để ý, thân phận Giang gia cũng không để ý, giờ này, cô đối với Giang Mạc Thần không có tình cảm sâu sắc, nhưng người đàn ông đó nhiều lần giúp cô, cô cũng không thể bôi nhọ mặt anh ấy.

- —

Trước khi Giang Mạc Thần đáp máy bay riêng về Vinh Thành, được biết tin Cố Du gặp nguy hiểm.

Anh đã lên máy bay, đang khởi động máy, bà Giang gọi điện thoại tới, bảo anh hỏi Hoắc Nhất Hàng việc liên quan đến con tàu phi pháp, bọn họ giải thích: Cố Du gần đây cũng chính vì chuyện liên quan đến con tàu, đám người bắt cóc Cố Du, chắc chắn cũng vì chuyện này, nhất định nhanh chóng tìm hiểu những người liên quan, mới có thể nhanh chóng cứu Cố Du ra.

Giang Mạc Thần lúc nhận tin đã hốt hoảng.

Trước khi rời Vinh Thành, anh chẳng phải dặn Cố Du, không được để lộ chuyện tin tức ra rồi sao? Cô cũng không để tâm?

"Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, chuyện này chỉ vướng đến vài người, con đi tìm anh Hoắc, lấy được phương thức liên lạc của họ, còn nữa, con giờ đang lên máy bay về Vinh Thành."

Cúp điện thoại, Giang Mạc Thần lập tức nói chuyện này với Hoắc Nhất Hàng.

"Cái gì? Cố Du bị bắt cóc? Vì chuyện đó?" Hoắc Nhất Hàng có chút kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống: "Xem ra, chúng ta đối với họ có chút nhân từ rồi."

"Cố Du? Là ai?" Vân Tư Âm xem vào một câu: "Anh Đình ở Vinh Thành cũng có chút quen biết, nếu cần chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi sẽ cố hết sức." Nói xong, cô quay đầu nói: "Đúng không? Anh Đình."

Vân Tư Âm rõ ràng đang lấy lòng Hoắc Nhất Hàng, hy vọng việc nhận lại Vân Khuynh sẽ dễ hơn.

"Đúng!" Vân Đình gập đầu: "Lúc cần tôi, nhanh chóng mở miệng."

Nghĩ một lúc, lại nói thêm một câu: "Vì lý do an toàn, không nên dùng điện thoại gọi điện, liên lạc trên mạng là được."

"Cám ơn bác Vân." Giang Mạc Thần gật đầu, cùng với Hoắc Nhất Hàng, bắt đầu điều tra những người liên quan đến con tàu phi pháp.

Vì hướng đi quá rõ ràng, một lúc sau, đã tìm ra người bắt cóc Cố Du.

Người bắt cóc cô là biểu đệ của trưởng thuyền đó, người đứng sau vạch mưu là một ông to có thế lực không lớn cũng không nhỏ ở Vinh Thành, tên Châu Hoành, công việc kinh doanh của hắn đa số là hoàn thành trên tàu vượt cảng phi pháp, tuyến đường đó nếu bị lộ ra, tức là cắt đứt con đường tài lộc của hắn, vì để bảo vệ lợi ích của mình, hắn mới kêu người ra tay với Cố Du và Trương Thông.

"Chu Hoành?" Vân Đình cười một tiếng: 'Ta biết hắn, năm đó, Âm Âm thuê nhà ở Vinh Thành, còn bị hắn ức hiếp qua, sau đó ta dẫn Âm Âm về Kinh Thành, nhưng lại quên tính sổ với hắn, một lưu manh nhỏ bé không vào quỹ đạo, lại có thể mở rộng thế lực. Chú Đức, thông báo xuống dưới, lúc máy bay chạm đất, tôi muốn gặp được Chu Hoành."

"Dạ!" Chú Đức cúi người cung kính đáp, sau đó đi thông báo.

Biết Chu Hoành, tình huống đã đơn giản hơn nhiều, trực tiếp bảo Chu Hoành tìm nơi ở của Cố Du và Trương Thông, không để bọn côn đồ làm hại họ là được.

Vinh Thành, biệt thự khác.

Chu Hoành gọi ngay ba cuộc điện thoại, mỗi khi nhận một cuộc xong, sắc mặt hắn trắng bệch hơn mấy phần.

Giang gia? Hoắc Gia? Vân Gia?

Trời ơi, con bé Cố Du đó rốt cuộc có lai lịch gì, sao có thể khiến mấy ông lớn ra mặt giúp cô ta?

Gia đình cô ta không phải kinh doanh chuỗi siêu thị mini sao? Có tiền cũng chỉ là ít tiền, hắn còn tưởng con đàn bà đó dễ bắt nạt, cho dù giết đi cũng chẳng sao…

Giờ thì, việc làm lớn lên rồi.

"Có quan hệ gì? Mẹ nó kêu người bắt cóc vợ của bản thiếu, ngươi nói ta và Bé Du có quan hệ gì?" Giang Mạc Thần nói vọng qua, giống như ném lũ đạn lên đầu của Chu Hoành.

"Người ngay bây giờ ngay lập tức đưa bé Du về Giang gia cho bổn thiếu, nếu Bé Du thiếu một cọng tóc, bổn thiếu sẽ khiến ngươi, và mấy tính nhân của ngươi, vợ ngươi quét hài cốt chung!"

"Nhanh…chuẩn bị xe, ta phải đích thân đi tìm biểu đệ A Đạt!" Chu Hoành thất thừng hét lên, lại nhanh chóng đi ra ngoài.

A Đạt, chính là thuyền trưởng của chiếc tàu.

Sau khi lên xe, Chu Hoành liên lạc với đám côn đồ: "Các ngươi bắt cóc người ta để ở đâu, đưa địa chỉ cho ta ngay, bây giờ ta qua đó."

"Anh Hoành? Anh muốn qua đây?" Côn đồ nghe điện thoại, sắc mặt có chút khó coi: "Anh không tin em sao? Anh yên tâm, em sẽ xử chuyện này một cách êm xuôi tốt đẹp, hai người này đều bị trói rất chặt, tên tiện nhân đó cũng khá xinh đẹp, để anh em chơi đùa, rồi chôn cất, xả giận cho anh!"

205. Chương 205

"Không! Cô tạm thời đừng cử động cô Cố, tuyệt đối đừng cử động nhé cô Cố." Chu Hoành nói: "Đợi sau khi tôi đến hãy nói."

Anh ta không trực tiếp nói với xã hội đen, Vân gia, Hoắc gia, Giang gia đã hợp lực để bảo vệ Cố Du, bởi vì

anh ta biết xã hội đen không phải là người của anh ta, anh ta trước tiên phải ổn định lại, nếu không thì thật sự sẽ hại đến Cố Du, ngay cả chín mạng của anh cũng không đủ trả.

Sau đó, bọn côn đồ đó đã ngửi thấy mùi vị có chút nguy hiểm.

Cô Cố?

Lúc trước đó Chu Hoành tìm anh ta, miệng luôn nói rằng Cố Du chết tiệt, ném cô ta vào lầu xanh làm nữ hầu thấp hèn nhất trong thành phố. Nhưng lúc này anh ta lại xưng hô thế này?

Chẳng lẽ, Chu Hoành cũng biết Cố Du là con dâu Giang gia, như vậy anh ta sẽ gặp nguy hiểm?

Không được, anh ta không thể để điều này xảy ra. Anh ta phải hỏi lại và tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với Chu Hoành.

Sau khi quyết định, côn đồ đã hỏi Chu Hoành: "Anh Hoành, chuyện gì đã xảy ra? Dường như anh có kế hoạch khác cho con tiện nha đó? Em nói anh nghe, con tiện nha đó rất khó bắt, còn đám đe doạ em dám động đến cô ta thì cô ta sẽ cho người trả thù! Này! Không phải chỉ là một con nha đầu thôi sao có năng lực gì chứ? Tuy nhiên, con tiện nha đầu đó cũng khá thông minh, đoán được phía trên em có người…"

"Được rồi, tôi biết rồi, nói tóm lại bây giờ cậu đừng động vào cô ta, mau chóng gửi địa chỉ cho tôi." Chu Hoành ngồi trong xe, hoàn toàn không nghe côn đồ nói gì, anh ta chỉ nghĩ rằng nhanh chóng chạy qua đó, ngăn chặn những côn đồ khác làm hại đến Cố Du, mang lại cho anh ta thảm hoạ lớn.

Côn đồ nghe những lời này, trong lòng không còn đáy: "Vậy…anh Hoành, anh đã hứa cho em phần thường…"

"Vẫn còn mặt mũi nói đến phần thưởng sao?" Đã gây ra một rắc rối lớn cho tôi như vậy, nếu không phải anh của cậu không đui mắt và đưa Cố Du lên thuyền thì làm sao có chuyện như vậy xảy ra?

Chu Hoành rất muốn chửi một trận, nhưng vì muốn né tránh những con chó của xã hội đen, anh ta phải chịu đựng sự tức giận này trong lòng mình, sau đó bình tĩnh lại: "Cậu đừng quên, người khiến cho việc kinh doanh của chúng ta rò rỉ là do anh cậu, người chết thì mọi thứ biến mất, anh cũng không tính toán với các cậu nữa, còn để các cậu trói Cố Du và Trương Thông để trả thù….

Được rồi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện đã giải quyết xong, những lợi ích nên có sẽ không vắng mặt cậu, cậu giữ chặt người giúp tôi và đợi tôi đến nói tiếp."

Côn đồ nghi ngờ, sau khi do dự thì cũng đã gửi địa chỉ cho Chu Hoành.

Chu Hoành nhanh chóng thông báo cho tài xế đến vị trí đó. Đồng thời dựa theo số điện thoại Vân gia, Hoắc gia, Giang gia gọi qua và gửi qua một phần. 5 phút sau, gọi điện thoại qua, không cần biết đầu dây

bên kia là ai và luôn mở miệng giải thích: "Địa chỉ tôi gửi ngài đã nhận được chưa? Em họ của A Đạt đã trói người ở đó, tôi bây giờ đến ngăn chặn họ.

Ngài phải tin tôi, đây không phải là ý nghĩ của tôi, đều là do thằng em họ của A Đạt biết rằng anh trai đã chết vì thế hận trong lòng. Trước đó tôi đã khuynh cậu ta, tôi không biết cậu ta gan như vậy, còn dám ngay lúc trời sáng như vậy bắt cóc người, tôi cũng không biết thân phận của cô Cố.

Nếu tôi biết cô Cố quý giá như vậy thì tôi sẽ mất mạng, tôi cũng không để họ làm hại đến cô ta. Chuyện này, tôi nhất định sẽ giải thích, mời ngài nói một vài điều tốt của tôi trước mặt cô Vân, ngài Hoắc, Giang thiếu, tôi rất biết ơn…"

Vào lúc này, tất nhiên sẽ đổ tội lỗi cho người khác. Chỉ cần Vân gia, Hoắc gia và Giang gia có thể thấy anh ta chủ động đưa địa chỉ và "kẻ giết người", cũng có thể tha thứ một chút.

Tại nhà máy cũ.

Côn đồ kết thúc cuộc gọi với Chu Hoành, cậu ta bước về là liếc nhìn Trương Thông ngay dưới đất, lại một lần nhìn vào người bị trói Cố Du, trong lòng càng trở nên khó chịu.

Mặc dù Chu Hoành không nói gì, nhưng vì anh ta không nói gì thậm chí càng khiến cậu ta khó an tâm hơn. Những người đi theo con đường này đều là vì lợi ích và quyền lực tối cao, Chu Hoành sức lớn nhưng lại không trung thành, nghe nói rằng anh ta dựa vào việc bán đứng anh em nên mới leo được đến đây. Cảm thấy rằng, lần này cậu ta sẽ bị Chu Hoành bán đứng.

"Cố Du, cô thành thật mà nói, có phải cô biết người bỏ tiền ra để yêu cầu chúng tôi làm việc này là ai không?" Ngay chỗ Chu Hoành cậu ta không nhận được câu trả lời vì thế côn đồ lại cố gắng nghe thông tin từ chính miệng Cố Du.

Cố Du vừa nghe anh ta nói vậy, quả nhiên biết rằng có người chỉ định cậu ta, trả lời: "Tôi không biết, nhưng trong tay tôi có thứ liên quan đến người của chiếc thuyền buôn lậu này, có thể đoán được…cái gì? Sau hậu trường thì người đàn ông đó quyết định bàn chuyện này với tôi rồi?"

"Thôi bỏ qua đi!" Côn đồ nói: "Tốt nhất là cô đừng nên chơi bất kỳ mánh khoé nào khác, dù cho oanh Hoành có qua đây thì tôi cũng tự tay huỷ diệt anh ta.

Trong lòng Cố Du nhẹ nhõm hẳn, có vẻ như người chỉ định bọn họ chính là cái người tên "Anh Hoành", Anh Hoành đó muốn qua đây sao?

Điều này có thể dành nhiều thời gian cho cô ấy và Trương Thông hơn.

Ai biết được tên xã hội đen đã đi thẳng về phía Trương Thông, kéo anh ta lên khỏi mặt đất: "Tiện nha đầu không được cử động, để cho bố mày ra tay chút nào!"

Côn đồ sớm đã không chịu đựng được và muốn ra tay rồi, làm những chuyện này làm thế nào có thể ngăn chặn nó nếu không thấy máu?

Chân đấm điên cuồng lên người Trương Thông.

Trương Thông không ngừng né tránh, liên tục kêu đau.

Cố Du cũng hét rất lớn: "Dừng tay, các ngươi mau dừng tay, không được đánh cậu ta, không được đánh cậu ta, mau dừng tay, dừng tay!"

206. Chương 206

Côn đồ đứng ở đó, nhìn vào người trong tay mình Trương Thông, nói với Cố Du một cách lố bịch: "Không phải nói rằng hai người chỉ là bạn thôi sao? Cô lo lắng cho thứ này làm gì? Hay là...hai người thực sự đã có cặp kè với nhau?

Thật thú vị!

Đúng lúc lão tử muốn chạm vào ngươi, thứ này không cho lão tử động vào ngươi, bây giờ lão tử dạy dỗ thứ này, ngươi lại nói lão tử phải dừng tay? Ngươi không phải con dâu của Giang gia sao? Giang Mạc Thần người đâu? Thậm chí còn dám cho ngươi lo lắng đến người đàn ông khác à?"

Nói đến đây, côn đồ đột nhiên nghĩ đến gì đó và nói: "Cô Cố, chắc là Giang gia sẽ không cho phép con dâu của họ lo lắng cho người đàn ông khác, nếu không thì hôm nay tôi sẽ giúp Giang gia một việc, để cho thứ này thành phế vật, cũng thông báo một tin cho Giang gia để Giang gia nhớ ơn lòng tốt của tôi. Dù là chuyện bắt cóc ngươi đã lộ nhưng Giang thiếu thấy rằng tôi giúp anh ta dọn đống dơ bẩn này cũng sẽ tha thứ cho tôi chứ?"

Cố Du đã bị sốc: "Không! Tốt nhất anh đừng nên làm vậy, tôi là Trương Thông chỉ là bạn bình thường, không có lăng loàng gì cả, điều đó không tồn tại, anh không thể dùng lý do này để ra tay với Trương Thông, không được! Không được!"

Tuy nhiên, tên côn đồ không phải đang thương lượng với Cố Du, ngay khi anh ta thấy rằng ý tưởng này hợp lý, anh ta đã tiến về phía trước, chân giẫm lên lòng bàn tay của Trương Thông.

Trương Thông hét lên.

"Hét cái gì hét! Mẹ nó, ồn chết đi được. Câm mồm cho bố."

Ngay lập tức có một tên côn đồ "bộp bộp bộp" lên mặt Trương Thông, mặt của Trương Thông nhanh chóng sưng lên, ngay cả đau cũng không dám hét nữa.

"Thứ dơ bẩn, lão tử nhìn ra ngươi thú vị với nha đầu này, ngươi thật quê mùa, tin tức tàu buôn lậu này con nha đầu này cũng kéo theo ngươi làm rồi, đây đồng nghĩa với việc cô ta tin tưởng ngươi, ngươi cũng không biết nghĩ cách để hẹn cô ta đến nơi vắng người sau đó cho uống một ít thuốc và làm tình với cô ta? Nghe nói rằng phụ nữ đều thích những người tên khốn nạn, thích đến cưỡng hiếp, thích người đàn ông đầu tiên lên giường với mình…Nhưng mà, bây giờ ngươi không còn cơ hội rồi!"

"Người ta đã là vị hôn thê của Giang thiếu rồi? Nhìn vào mông cô ta xem, 80% đã làm với Giang thiếu rồi, lúc trước tôi còn nghi ngờ rằng ngươi và cô ta có cặp kè với nhau, bây giờ xem ra ngươi là loại ngu ngốc chỉ dám nghĩ mà không dám làm!

Đã là tình địch với Giang thiếu, không phải là ngu ngốc đến đâu luôn rồi sao?

Vì thế hôm nay ta sẽ bãi bỏ ngươi thành phế vật, ngươi cũng đừng trách ta, muốn trách thì hãy trách con nha đầu này đã chọn Giang thiếu mà không chọn ngươi, bây giờ con nha đầu này có điểm tựa rồi, ngay cả người ở trên của tôi cũng ghen tị. Tôi không dám đụng cô ta vì thế ta sẽ đụng đến ngươi, ngươi phải nhớ rằng, người mà đã hại ngươi không phải là ta mà chính là người chưa bao giờ nghĩ đến ngươi Cố Du!"

Tên côn đồ nói lời này, rõ ràng là cắt đứt mối quan hệ Trương Thông và Cố Du.

Cố Du nổi điên rồi "Ngươi nói bậy bạ gì thế!"

Trương Thông dường như có chút tin vào điều đó, nhìn vào Cố Du, trong mắt rất phức tạp: "Cố Du, cậu đã thực sự…" ngủ với Giang thiếu rồi?

Ánh mắt đó, khiến Cố Du cảm thấy không thoải mái.

Trương Thông là ý gì? Tại sao lại nhìn cô ta? Chẳng lẽ, tên côn đồ đó nói đúng rồi, cậu ta…yêu thầm cô?

"Trương Thông, cậu đừng nghe người đó nói bậy."

"Tớ hỏi cậu, cậu thật sự đã ngủ với Giang Mạc Thần rồi sao?" Trương Thông nổi máu lên trừng mắt nhìn Cố Du giống như đang hỏi một tù nhân.

Anh ta biết Cố Du đã là vị hôn thê của Giang Mạc Thần, nhưng rõ ràng trước khi lên con tàu buôn lậu thì Cố Du vẫn chưa quen Giang Mạc Thần, tại sao cô ta lại ngủ với Giang Mạc Thần nhanh như vậy. Chẳng lẽ những lời tên côn đồ nói đều là sự thật, là bởi vì cô và Giang Mạc Thần đã ngủ với nhau rồi?

Hay là, cô là một loại phụ nữ không biết xấu hổ? Giống như ba cô ta ở ngoài nuôi trợ cấp cho những người

phụ nữ khác?

"Đây là chuyện riêng của tớ, tớ nghĩ tớ cũng không cần nói với cậu." câu hỏi của Trương Thông khiến Cố Du có chút nổi giận.

Đã là lúc nào rồi, Trương Thông còn hỏi cô ta những câu này.

Dù cho cô ta thật sự đã phát sinh quan hệ với Giang Mạc Thần thì sao? Liên quan đến anh ta không? Giữa họ chỉ là bạn học, bạn bè, đối tác.

"Cậu...tớ thật sự chưa nghĩ qua, cậu là loại con gái như thế!" Cố Du không trả lời câu hỏi của anh ta một cách tích cực, theo ý kiến của Trương Thông thì đó đã khẳng định rồi, trong lòng anh thật sự nổi giận và phẫn nộ: "Cố Du, tớ thật sự quá thất vọng về cậu!"

Cố Du muốn tát anh ta đến chết, cậu ta thất vọng điều gì với tôi chứ? Cậu có thể hít sâu một chút được không, cùng đám côn đồ kéo thời gian sau đó đợi người đến cứu chúng ta được không?

"Hahaha, như vậy mới là đàn ông chứ, có chút máu điên rồi!" Kế hoạch của côn đồ có chút hiệu quả và cười thật to, cười đến một hồi sau mới dừng lại và khuôn mặt đầy nham hiểm: "Nhưng mà, từ hôm nay thì ngươi không còn là đàn ông nữa!"

Anh ta lấy ra một con dao, ra một lệnh độc ác: "Anh em, lột chiếc quần của thằng phế vật này, lão tử cắt đi "của quý" của nó, gửi cho Giang thiếu làm quà."

"Trương Thông, ngươi nên nhớ, ngươi không trở thành đàn ông thì đều là do Cố Du hại ngươi, chỉ trách cô ta bỏ rơi ngươi và trở thành người phụ nữ của Giang Mạc Thần..."

207. Chương 207

"Không! Cậu không thể đối xử với tớ như vậy!" Trương Thông sợ đến nỗi mặt anh tái nhợt. Anh ta là một người đàn ông, nhưng tên côn đồ muốn anh ta trở thành phế vật? Không được, anh ta không thể trở thành phế vật.

Mặc dù anh ta không phải đứa con duy nhất của Trương gia, không tồn tại phế vật như anh ta thì Trương gia đã cắt đứt quan hệ, nhưng miễn là một người đàn ông thì không thể chấp nhận bản thân mình trở thành phế vật được.

"Không được! Tôi có cái gì không được chứ?" Tên côn đồ đột nhiên nóng nảy lên, cầm con dao đâm vào đùi Trương Thông: "Điều mà lão tử không muốn nghe nhất, chính là các ngươi nói rằng lão tử không được, lão tử tại sao lại không thể chứ? Tại sao lại không dám chứ? Lão tử đã có các ngươi trong tay rồi, muốn

làm gì các ngươi thì làm!"

"Mẹ nó, ông trời thật mẹ nó không công bằng, loại súc sinh như ngươi cũng có thể sinh ra trong sự giàu có, tuỳ tiện ăn uống vui uống, lão tử cùng anh cũng muốn tận hưởng một chút thì cũng phải thắt chặt bụng, vặn óc để suy nghĩ, lão tử đã chán ngấy từ lâu rồi!"

"Không phải ngươi yêu thầm con tiện nha đầu này sao? Đáng tiếc người ta sớm đã được Giang thiếu lựa chọn rồi, cả đời này ngươi cũng không thể *** được cô ta. Nếu vậy, ngươi giữ lấy con cu trong quần đó để làm gì? Trưng bày sao?"

"Đừng nói rằng lão tử không thể, lão tử hôm nay sẽ làm ngươi thành phế vật, ngươi cũng nên cảm ơn lão tử vì đã để ngươi không cần phải sợ hãi bệnh tương tư nữa….còn ngồi đó nói? Chính là ngay trong quần tên súc sinh này, hay là muốn lão tử tự tay bẻ nó?"

Tên côn đồ ngày càng trở nên hung bạo, một vài người tay sai của tên này đang nắm lấy Trương Thông, trực tiếp cởi sạch đồ anh ta ra.

"Dừng tay, mau dừng tay!"

Trương Thông đã run rẩy khắp người, ngay cả sức nói chuyện cũng dần cạn kiệt, chỉ có thể đưa ánh nhìn cầu cứu về phía Cố Du: "Cứu tớ, Cố Du mau cứu tớ, tên này nói không sai, đều là do cậu liên luỵ đến tớ, cậu không được trừng mắt nhìn tớ bị tên này ra tay! Nếu như tớ trở thành phế vật, chắc chắn tớ sẽ trả thù, chắc chắn sẽ trả thù. Chúng ta là bạn học, là bạn bè, là đối tác và cậu cũng không muốn làm kẻ thù với tớ? Cậu mau kêu tên này dừng tay lại đi!"

Cố Du không thể làm gì hơn, cô muốn cứu cậu ta nhưng giờ cô vẫn đang là con tin trong tay bọn côn đồ, cô làm sao có thể cứu cậu ta chứ. Những gì cần nói cô ta cũng đã nói hết rồi, đừng nói rằng bọn côn đồ bây giờ muốn ra tay với Trương Thông, ngay cả ra tay với cô thì cô cũng không có khả năng tự bảo vệ mình.

Vả lại, người muốn ra tay với cậu ta là tên côn đồ chứ đâu phải cô ta, tại sao phải trả thù? Cậu ta không nghĩ rằng bản thân mình nghĩ nhiều quá sao? Nếu như không phải cậu ta phát tin tức ra thì liệu nó có mang lại thảm hoạ như vậy không?

Cố Du cảm thấy bất lực, cô ta có thể không trách Trương Thông, nhưng thực sự không thể cứu cậu ta, ít nhất là bây giờ.

Vì vậy, cô ấy muốn tiếp tục kéo dài thời gian: "Đừng động vào cậu ta! Cậu ta là bạn thân nhất của tôi! Các ngươi đã biết tôi là con dâu của Giang gia, Giang gia sẽ bảo vệ tôi, cũng không thể để bạn bè tôi có bất cứ điều gì."

Tên côn đồ không quay đầu lại, nhìn thấy đùi của Trương Thông ra máu và nói một cách lố bịch: "Không ngờ rằng, con dâu tương lai của Giang gia là thiện mẫu, đã có Giang thiếu mà vẫn đáng tiếc tên súc sinh này? Vậy thì tôi càng phải dọn dẹp sạch lũ này, nếu không sau này ngươi kết hôn với Giang thiếu lại ra

ngoài lăng loàng với tên súc sinh này, Giang thiếu trách tôi không nắm bắt cơ hội này để dạy dỗ tên súc sinh này thì sao?"

"Ngươi thật vớ vẩn, Giang Mạc Thần không quan tâm đến Trương Thông, làm thế nào ra tay đến Trương thông?" Cố Du lo lắng.

Ý của cô ta là với tính cách của Giang Mạc Thần dù biết rằng bản thân có ngoại tình thì cũng không thể có cách thức đen tối như vậy để giải quyết, mặc dù người đàn ông đó đã ép buộc cô ta nhiều lần, điều đó làm cô ấy ghét nhưng không biết tại sao cô ấy lại tin tưởng phẩm chất của anh ta, không phải là những nhân vật phản diện.

Tên côn đồ nghe hiểu ý của cô ta, nhưng cố tình giải thích sai: "Súc sinh, nghe rõ chưa? Vị hôn phu của người ta không xem ngươi là con người, ngươi làm người thất bại như vậy thì thà làm chó còn hơn? Hahaha"

Tiếng cười rùng rợn của bọn côn đồ khiến người khác cảm giác lạnh thấu xương, tên côn đồ cầm dao lên, Trương Thông hét lên và cơ thể không ngừng chảy máu.

Một cái gì đó thuộc về người đàn ông đã bị cắt đứt từ gốc rễ, tên côn đồ vẫn lạnh lùng lên tiếng: "Nhỏ như vậy, ai nhè là súc sinh!"

Cố Du trước đó không dám nhìn Trương Thông, anh ta đã bị lột sạch rồi, cô không thể cứu nữa, cũng không muốn nhìn thấy anh ta với bộ dạng như thế.

Ngay lúc này, nghe thấy tiếng hét của Trương Thông, cô rùng mình và ngước mắt lên.

Thấy vũng máu ở đó, vật thể gì đó còn đang chảy máu, dù cho có tâm lý tốt thì cô cũng không chịu đựng được và không thể không nôn.

Tên côn đồ đã nhân cơ hội "chơi lại": Cô Cố đây là sao? Không phải là bạn sao? Không phải là đối tác sao? Tại sao nhìn thấy bạn thân bị phế rồi, không phải đau xót không phải đau thương mà là thấy kinh tởm? Thì ra, ngươi cảm giác tên súc sinh này kinh tởm à?"

"Vậy thì tốt, vì muốn để cô Cố vui vẻ một chút, thì tôi dạy dỗ lại tên súc sinh này!" Khi tên côn đồ nói, hắn lại tiếp tục cầm con dao lên và đâm vào người Trương Thông, cho đến khi Trương Thông vì đau và mất máu mà ngất đi….

208. Chương 208

Tên côn đồ quăng con dao dính đầy máu tươi xuống đất, lao đến và chạm đôi tay đầy máu vào mặt Cố Du, trong mắt đầy lạnh ác độc và lạnh lùng: "Cô Cố, cô là người thông minh, vị hôn phu cô giàu có và quyền lực, danh phận của cô cũng cao quý rồi, còn tôi chỉ là một cái mạng sống quèn!"

"Nhưng cô chắc hẳn đã nghe một câu chân trần không sợ đi giày rồi, tôi và anh em ở đây đều tuyệt vọng. Nếu như cô dám chơi với lão tử thì lão tử cùng anh em ở đây chấp cả mạng sống quèn này cũng không cần, cũng sẽ khiến cô thảm hơn tên súc sinh đó gấp 10 lần!"

"Cô là một người phụ nữ, nếu nói đến từ thảm đối với phụ nữ…chắc cô sẽ hiểu, đúng không?"

Sau lưng của Cố Du đã cảm thấy rùng rợn sóng lưng.

Bọn côn đồ này thật máu lạnh, chúng thực sự cắt đứt cây cơ của Trương Thông và tra tấn cậu ta thành như vậy…..

"Các ngươi….các ngươi ra tay quá ác! Dù cho các ngươi cái gì cũng không sợ, nhưng mà giết người thì chắc chắn sẽ phạm pháp và phạm tội. Dù cho có chạy đi nước ngoài thì cũng sẽ bị bắt về." Cố Du nói như thế không phải là mối đe doạ của bọn côn đồ, mà là bảo vệ mạng sống của Trương Thông.

"Nếu như là chuyện tin tức thì các ngươi cũng đã trả xong thù rồi, còn không mau đưa Trương Thông đến bệnh viện, các ngươi thực sự muốn Trương Thông trả mạng sống cho các ngươi à?"

Người đã bị huỷ hoại rồi, cô ta cũng bất lực để cứu, nhưng nếu tiếp tục để Trương Thông ngất đi và mất máu như vậy thì có thể cậu ta sẽ chết.

Nếu như cậu ta biết được sự cạnh tranh nhất thời đổi lấy hậu quả đau lòng như vậy thì liệu cậu ta vẫn để lộ thông tin trong tay đấy chứ?

Cố Du không biết, nhưng nếu cô ta biết thì bản thân đã hối hận rồi.

Ngành báo chí chứ đầy bóng tối và máu me, thì ra không phải chỉ nói không, cô ta chưa kịp bước ra khỏi trường thì đã tận mắt thấy đối tác của mình trở nên như vậy, cô….còn có dũng cảm để làm tiếp tin tức đó không và tiếp tục đam mê ngành báo chí của mình không?

"Pèng!" tiếng súng, ngay lúc này vang lên.

Đôi mắt Cố Du bỗng bối rối và chưa kịp phản ứng, tên côn đồ đứng trước mặt cô đã ngã xuống, đầu đã dính đạn xuyên qua não và máu văng thẳng vào mặt cô.

“Pèng pèng pèng!”

Tiếng súng liên tục vang lên và những tên côn đồ còn lại cũng ngã xuống đất.

Chưa đầy 30 giây thì ở đây chỉ còn lại một mình Cố Du còn sống và Trương Thông bán sống bán chết.

Tất cả bọn côn đồ, một phát súng mất mạng!

Trong cửa sổ vỡ, hai người đàn ông bước vào, mặc bộ đồ vest gọn gàng, nếu như trên tay không phải cầm súng thì Cố Du nghi ngờ rằng họ chỉ là những nhân viên văn phòng.

Chỉ là, khuôn mặt của hai người đó rất bình thường, sẽ không thể nhận ra một chút nào.

Hai người này bắn súng chính xác như vậy? Chẳng lẽ là…xã hội đen giết xã hội đen?

Cố Du không dám bình tĩnh.

Hai người đàn ông mặc đồ vest không có ý muốn đến giao tiếp với cô. Một trong số họ nhanh chóng liếc nhìn cô và nhìn sang Trương Thông lạnh lùng nói: “Con tin vẫn còn sống.”

Người còn lại thêm vào: “Người phụ nữ còn sống, người đàn ông sắp chết.”

“Không liên quan gì đến chúng tôi, mệnh lệnh của ngài, miễn là chúng ta giết mục tiêu, phụ nữ không bị gì, đàn ông chưa chết. Khi chúng tôi tới, tình hình rất tốt, những chuyện về sau để lại cho Hoắc gia và Giang gia giải quyết.”

Câu nói này, đủ để Cố Du hiểu rằng hai người này là đến cứu cô và Trương Thông.

“Ngươi…các ngươi là ai? Có phải đến cứ chúng tôi không?” Cố Du hỏi.

“Cô Cố, cô đừng nghĩ nhiều.” Người đàn ông mặc áo vest lạnh lùng nói: “Chúng tôi chỉ có trách nhiệm giết những tên côn đồ độc ác này và không quan tâm đến việc cứu người.”

Người còn lại khẽ mỉm cười và giải thích: “Cô Cố, đừng lo lắng, Hoắc gia và Giang gia chắc sẽ sớm đến đây thôi, có chúng tôi ở đây, cô không gặp nguy hiểm.”

Cố Du cảm thấy kỳ lạ, logic này là gì, họ giết bọn xã hội đen, không phải đến cứu cô và Trương Thông sao?

Hiện tại, cô không còn sức để suy nghĩ về lý do cho những hành vi kỳ lạ này của hai người và nhanh chóng nói: "Vậy các anh có thể bỏ tôi ra được không, tôi muốn đến xem thương tích của Trương Thông, sau đó tìm điện thoại gọi cấp cứu đến cứu người."

Người đàn ông mặc đồ vest còn lại bình tĩnh và do dự một lúc, lấy điện thoại ra và gọi cho trung tâm cấp cứu: "Có người đến cứu anh ta rồi, cô im lặng đợi ở đây."

Mệnh lệnh của ông chủ, là muốn để Giang gia tự thấy sau khi Cố Du bị bắt cóc thì tình trạng như thế nào, mặc dù anh ta cũng không biết tại sao ông chủ lại ra mệnh lệnh như vậy, nhưng việc thả cô ấy ra thì anh ta không làm chủ được.

Chỉ cần Trương Thông được giải cứu và bản thân được an toàn thì Cố Du không còn yêu cầu gì nữa, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Không lâu sau, ban đầu một nơi vắng vẻ bỗng nhiên xuất hiện nhiều người.

Chu Hoành đưa người đến, Tống Tây Hoa, Vân Khuynh, Giang phu nhân, ba mẹ Cố Du đều đến cả rồi.

"Du Nhi, Du Nhi của tôi…." Sàn đầy máu khiến nét mặt Cố phu nhân tái nhợt, bs2 thấy rằng con gái mình vẫn bị trói ở đó, bà sợ hãi và lao đến, nắm lấy Cố Du và tra vấn: "Du Nhi, con bị làm sao? Có bị thương không? Những người đó có ăn hiếp con không? Đau ở đâu?"

"Mẹ!" Cố Du cảm thấy mình đủ mạnh mẽ rồi, nhìn thấy mẹ thì những nỗi sợ hãi và bất bình đều dâng trào lên, "Oà" và cô khóc lên…

209. Chương 209

"Không sao rồi không sao rồi, Du Nhi của mẹ không sợ nữa, những người xấu đó chết hết rồi, không sợ không sợ, có mẹ ở đây, Du Nhi đã an toàn rồi."

Đứa con là từ xương máu của mẹ ra, dù cho bao nhiêu tuổi, chịu đau thương gì thì đều sẽ khiến người mẹ cảm thấy đau khổ. Hơn nữa, những điều Cố Du gặp phải, phải nói là người thường cũng không thể chịu được.

Cũng là do cô can đảm, tâm lý rất tốt, chỉ là khóc thôi chứ không bị phát điên lên.

Giang phu nhân cũng bước về phía trước, kêu người cầm con dao đến và tự tay cắt đứt sợi dây trói trên người của Cố Du.

Và nói với cô ấy: "Không sao là tốt rồi, Du Nhi, con yên tâm, sự việc lần này, Giang gia tuyệt tốt không để yên, con chịu khổ rồi, mẹ và Mạc Thần sẽ trả thù cho con gấp đôi."

"Giang phu nhân!" Chu Hoành nghe lời nói của Giang phu nhân, nhanh chóng tự giải thích cho mình: "Tôi thật sự không biết cô Cố là con dâu của Giang gia, chuyện này đều là em họ của A Đạt tự làm chủ sự việc ác độc này. Những điều tồi tệ xảy ra tôi không biết, sau đó thì tôi mới biết tin, chỉ nghĩ rằng bắt cóc một gia đình giàu đó nào đó, tưởng rằng họ chỉ muốn chuộc tiền, đâu ai biết rằng….bọn họ bởi vì trả thù tin tức tàu buôn lậu!"

"Ngươi không biết, thật sự không biết?" Ánh mắt Giang phu nhân rơi vào Chu Hoành: "Ngươi tưởng rằng đẩy tất cả mọi chuyện vào người chết thì có thể thoát khỏi tội lỗi phải không? Con dâu của Giang gia chúng tôi cũng dám bắt cóc, xem ra ngươi sống thiếu kiên nhẫn rồi!"

Giang phu nhân lúc trẻ cũng có mặt trên thương trường, khi kinh doanh thì loại người nào cũng tiếp xúc rồi, ngay cả khi là bọn xã hội đen thì cũng không có sự sợ hãi. Thời gian dài sau đó thì bản thân cũng đã chịu được áp lực, những năm qua cũng ổn định và thay đổi nhiều rồi, nhưng không đồng nghĩa với việc bà ta nổi điên không đáng sợ.

Chu Hoành sợ đến chân rụng rời, sợ đến nỗi "rầm: một tiếng và quỳ xuống đất, nhanh chóng cầu xin: "Giang phu nhân, tôi thừa nhận trong chuyện này tôi cũng đã có xử lý không đúng, nhưng tôi thật sự không biết cô Cố là con dâu của Giang gia, đã nói rằng người không biết thì không có tội, đại nhân rộng lượng đừng tính toán với tiểu nhân như vậy, tôi…tôi xin lỗi cô Cố ngay lập tức, tôi lập tức đến xin lỗi cô Cố!"

Nói đến đây, anh ta quả nhiên đi đến hướng Cố Du, chân thành đập đầu xuống đất vài cái: "Cô Cố, tôi biết sai rồi, xin hãy nhìn tôi đã đến kịp giờ, không để cô bị thương…."

"Không bị thương?"

Chưa kịp đợi Chu Hoành nói dứt câu, Vân Khuynh lạnh lùng lên tiếng: "Con mắt nào của ngươi mù rồi mà nói chị dâu tôi không bị thương?"

Sáng hôm nay, Giang gia đã thông báo rằng, cô ấy đã là con gái khác họ của Giang gia, mặc dù cô không có quan hệ huyết thống với Giang gia, nhưng Giang gia đã quyết định trao 60% tài sản của Giang gia cho Vân Khuynh. Với một điều kiện nhỏ là đòi hỏi Vân Khuynh phải là CEO của tập đoàn Giang thị.

Điều này đối với Vân Khuynh chắc chắn là một điều tốt.

Giang gia và gia đình giàu có, tài sản 60% được xem là quá tuyệt vời rồi.

Ngay cả Vân Khuynh cũng không nghĩ rằng Giang gia sẽ cho cô ấy nhiều như vậy, Giang phu nhân nói đây là của hồi môn, của hồi môn nhiều như vậy được xem là ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người. Nhưng chủ sở hữu của Giang gia bao gồm người thừa kế Giang Mạc Thần không có ý kiến nào cả.

Vân Khuynh chỉ có thể chấp nhận.

Sau khi Hoắc Nhất Hàng biết, còn nói Giang gia lời rồi. Bởi vì Vân Khuynh là một tài năng thương mại nổi bật. Có Vân Khuynh giúp đỡ Giang Thị thì tất nhiên anh ta cũng sẽ giúp, và Giang Thị sẽ phát triển ít nhất 50 năm!

Vân Khuynh luôn nghĩ phải báo đáp, Giang gia tin tưởng cô ấy, đối xử tốt với cô ấy, tại sao cô ta không xem Giang gia như người thân thể đáp trả chứ?

Cô đã coi mình thành người một nhà của Giang gia rồi, tất nhiên đối với cuộc hôn nhân của anh Mạc Thần, cô ta rất xem trọng. Cộng thêm việc ấy cũng khá thích Cố Du, hai người họ đã sống chết cùng nhau, ngay cả khi thời gian ngắn nhưng tình cảm cũng sâu sắc hơn người bình thường. Lúc này, nhìn thấy Cố Du khóc đau lòng như vậy, tính khí của cô cũng đã trỗi dậy.

"Chu Hoành, ngay trên đường đến, tôi cũng đã biết anh rồi, anh kiếm tiền gần như từ việc kinh doanh trên con tàu buôn lậu. Việc tàu buôn lậu bị rò rỉ ra ngoài gây nguy hiểm cho việc kinh doanh của anh thì thế anh chọn cách trả thù chị dâu, đây là lựa chọn của anh. Nếu đã lựa chọn rồi thì hậu quả anh đều phải chịu!"

"Ví dụ, Giang gia chúng tôi sẽ gây rắc rối cho anh!"

"Bây giờ anh mới biết sợ, biết hoảng loạn, còn muốn nói dối để trốn tránh trách nhiệm và nói rằng điều này không liên quan gì đến anh? Anh không làm tổn thương đến chị dâu tương lai của tôi?"

210. Chương 210

"Tất nhiên tôi biết rằng ngay cả khi chúng tôi tìm được âm mưu của anh, anh chưa kịp để cái tên đã chết ở dưới đất này làm gì chị dâu tôi. Trên người không có thương tích, vậy thương tích trong lòng thì sao?"

"Chu Hoành, Chu đại ca, việc này anh đã là chủ mưu, muốn trốn tránh, anh thấy có được không?"

Ý nghĩa trong lời nói của Vân Khuynh rất trực tiếp, chúng tôi đã điều tra rất kỹ rồi, ngươi muốn đùn đẩy trách nhiệm, không thể nào! Chúng tôi sẽ theo đuổi đến cùng.

Nét mặt Chu Hoành trông thậm chí còn tài nhạt hơn, anh ta cũng biết Vân Khuynh là ai rồi, dám nói những lời này. Ngoại trừ việc cô ta dám khiến chồng cũ của mình thành một kẻ giết người và đảo ngược tình thế, trở thành tiểu thư Giang gia và cũng cưới cho ngài Hoắc của tập đoàn Hoắc Thị, từ một người phụ nữ nhỏ bé bị bắt nạt trở thành một người chiến thắng lớn nhất trong cuộc đời, cô Vân Khuynh của Vân Gia tại Vinh Thành trước đây, còn có thể là ai?

"Vân….cô Vân, cô không được tính như thế, tôi chưa nói rằng tôi không chịu trách nhiệm cho việc này, nhưng tôi thực sự không biết cô Cố là chị dâu tương lai của cô. Hơn nữa, việc này cũng không phải do tôi động tay. Nhiều người nói, phàm sự lưu nhất tuyến, nhật hậu hảo tương kiến, tại sao cô lại xét kỹ như vậy? Không thể cho tôi một con đường sống sao?"

Nói đến đây, trong ánh mắt Chu Hoành có chút mờ nhạt.

"Cái gì? Mới đây đã lo ngại rồi?" Vân Khuynh người lạnh nhạt: "phàm sự lưu nhất tuyến, nhật hậu hảo tương kiến? Tại sao tôi phải nghe những gì anh nói trong ý nghĩa của câu nói này, đe doạ tôi?"

"Có phải nếu như hôm nay tôi chừa đường sống cho anh, sau này anh tìm tôi để trả thù?"

"Tôi…." Chu Hoành có chút hoảng hốt, anh ta vừa nảy thực sự đã có ý tưởng như vậy. Anh ta nghĩ rằng Vân Khuynh chỉ là một người phụ nữ, dám nói những điều này trước mặt anh ta, ép anh ta, ngay cả ép một chú thỏ nhát thì nó cũng cắn người.

Nhưng không ngờ rằng, Vân Khuynh không chỉ nhìn thấy tâm trí anh ta mà còn dám nói thẳng điều đó. Hơn nữa, có sự lạnh nhạt kinh khủng phát ra từ cơ thể Vân Khuynh khiến anh ta cái loại người sống trong sự đen tối lâu năm cũng cảm thấy rụt rè và sợ hãi.

Anh suy yếu trong vô thức: "Cô Vân, sao tôi dám đe doạ cô, ý của tôi là…."

"Ý của anh là gì, bây giờ có quan trọng không?" Vân Khuynh trở nên lạnh lùng hơn và khoé miệng gợi lên sự mỉa mai dễ hiểu: "Chỉ nói vài câu với ngươi, ngươi còn tưởng bản thân mình là người sao?"

Tất cả biểu cảm trên khuôn mặt Chu Hoành đã bị đóng băng.

Vân Khuynh lại nói thẳng thắn: "Cái loại rác rưởi sống trong thế giới đen tối như ngươi, cũng cho rằng bản thân mình là con người sao?! Tôi nói cho anh biết, chuyện hôm nay, ngươi không có tư cách nói chuyện, chờ đợi chịu hậu quả đi!"

"Khuynh Khuynh nói rất tốt!" Giang phu nhân ngay lập tức bày tỏ sự ủng hộ: "Giang gia chúng tôi, ngay cả là con chó thì cũng để người ngoài bắt nạt, ngươi dám động đến con dâu của tôi mà còn còn mặt mũi nói chừa cho con đường sống? Tôi chỉ cảm thấy, cái chết cũng xem thường ngươi!"

"Không sai." Hoắc Thành Quân cũng nói: "Đáng lẽ hôm nay là ngày tốt, đều do các ngươi phá hoạt cả rồi! Sự việc này, không có gì để bàn, ngươi chờ để nhận sự trả giá!"

Chu Hoành quỳ ở dưới đất, khuôn mặt xám xịt.

Cảm xúc của Cố Du đã bình tĩnh lại, Trương Thông cũng được trung tâm cấp cứu đưa đi.

Mọi người đã sẵn sàng để rời khỏi nơi nhà máy chất thải cũ kỹ này.

Mặc dù Cố Du nói rằng cô không bị thương nhưng Cố phu nhân không an tâm, khăng khăng đưa cô đến bệnh viện để kiểm tra sức khoẻ, Giang phu nhân cũng có ý này.

"Hai vị, phiền hai người xem chừng anh ta, đừng để anh ta chạy hoặc là chết, đợi con trai tôi về sẽ tính sổ với!" Trước khi rời đi, Giang phu nhân chỉ vào mặt Chu Hoanh và nói với hai người đàn ông mặc đồ vest cầm súng.

Bà ta muốn Giang gia trực tiếp xử lý chu Hoành, nhanh mà người ta đến trước vì thế bà ta khách sáo một chút.

Hai người đàn ông mặc áo vest nhìn nhau và hỏi ý kiến Vân Khuynh: "Đại tiểu thư, cô xem như thế nào?"

Tôi?

Vân Khuynh có phần nghi ngờ.

"Khuynh Khuynh, họ là người của Vân gia." Hoắc Thành Quân giải thích: "Kinh Thành Vân gia."

Vân Khuynh giật cả mình.

Kinh Thành Vân gia? Cử người đến sớm vậy?

Chẳng lẽ, là danh tính của cô ta?

"Mẹ, Nhất Hàng về rồi sao?" Vân Khuynh quay đầu hỏi Hoắc Thành Quân.

Hoắc Thành Quân trả lời: "Hai tiếng trước, đã ở sân bay rồi, trước đó mẹ rất lo lắng Du Nhi vì thế không nghe tin tức. Vừa nãy tin đến, ước tính rằng sắp đến rồi."

Trên thực tế, anh ta đã đến rồi.

Nhà máy xử lý chất thải này ở vùng ngoại ô, bên ngoài nhà máy có một mảnh đất bằng phẳng rộng lớn. Máy bay của Vân gia trực tiếp hạ cánh trên vùng đất hoang đó.

Mọi người đều xuống máy bay, vội vã qua đây.

Chưa kịp đợi Vân Khuynh đưa ra cách giải quyết cho hai người đàn ông mặc áo vest này, Giang Mạc Thần đã nhanh chóng xông vào, mặc kệ những người xung quanh, anh ta đã lao thẳng vào Cố Du và ôm vào trong lòng: "Tiểu nha đầu, bị thương chỗ nào rồi? Nhanh cho anh xem." Nói rằng, thực sự muốn cởi quần áo Cố Du ra xem.

"Anh!" Vân Khuynh nhanh chóng kêu Giang Mạc Thần: "Cố Du không bị thương, chỉ là bị hoảng hốt thôi, anh đừng….lo lắng quá."

Giang Mạc Thần choáng váng, mới nhận ra hành vi của anh ta hơi quá, dừng hành động lại: "Không sao là tốt rồi, cái đồ vật nhỏ không nghe lời này, không phải anh nói với em rằng, trước khi anh chưa về thì đừng quá lộ liễu? Lời của anh nói không đáng tin phải không?"

Giang Mạc thần thực sự giận rồi, ông trời biết rằng khi anh ta biết Cố Du đột nhiên bị Chu Hoành gọi người bắt cóc thì anh ta đã lo lắng và hận đến lập tức đến bên cạnh bảo vệ cô ta.

May thay, cô không bị thương, nếu không thì anh không biết phải làm gì/

Không dễ gì thích một người phụ nữ, lại không nỡ lòng rời khỏi.

"Em…." Cố du trong lòng có chút chua chát, cô ta rất kín đáo rồi, người không kín đáo là Trương Thông.

Nhưng cô ta nghĩ Trương Thông đã phế rồi, vì thế cô ta im miệng.

Giang Phu Nhân tát vào đầu Giang Mạc Thần: "Thằng con thối nát, không bảo vệ Cố Du, đây là trách nhiệm của con, đây là trách nhiệm của Giang gia, Du Nhi không đổ thừa cho chúng ta, con nổi nóng cái gì?"

"Nhìn thấy tên rác rưởi dưới đất chưa? Chính là nó kêu người bắt cóc Du Nhi, con đi đi, cho nó nhớ rằng, đụng vào con dâu của Giang gia thì sẽ có kết cục gì!"

211. Chương 211

Giang Mạc Thần lướt mắt nhìn Chu Hoành đang ngồi dưới đất với cơ thể không ngừng run rẩy, lạnh lùng nói, "Chỉ với thứ này thôi, cũng dám làm ăn trên hắc đạo? Cũng dám làm nghề thuyền vượt biên? Cũng dám bắt cóc vị hôn thê của bổn thiếu?"

Liên tục ba câu "cũng dám", rõ ràng là mang theo sự châm biếm và phẫn nộ mãnh liệt, dọa đến cơ thể của Chu Hoành càng run đến lợi hại, vội vàng quỳ lạy van xin, "Giang thiếu, tôi không biết Cố tiểu thư là vị hôn thê của anh thật, tôi nếu như biết được Cố tiểu thư có lớp thân phận này, cho dù mượn tôi một nghìn mười nghìn cái gan, tôi cũng dám làm gì với Cố tiểu thư……"

“Làm cũng đã làm rồi, tôi luôn luôn không quan tâm đến nguyên nhân và quá trình, chỉ nhìn kết quả như thế nào thôi.”

“Tôi bây giờ thấy được là, chính anh chỉ thị mấy tên cặn bã dẫn Du Nhi của tôi đến những nơi dơ bẩn tàn tệ như thế này, dọa không hề nhẹ với cô ấy, mấy tên cặn bã này nếu như đã chết rồi, món nợ này đương nhiên phải tính trên người anh rồi!”

Giang Mạc Thần nói xong, buông Cố Du ra, giao người cho Giang phu nhân và Cố phu nhân, đi đến trước mặt Chu Hoành, từ trên nhìn xuống vào hắn, vứt một cây dao trước mặt hắn, “Tự mình ra tay đi, từng nhát dao đâm vào, lúc nào tôi cảm thấy đủ là và lúc đó anh có thể dừng.”

“Xin tha mạng, Giang thiếu, tôi biết lỗi rồi, tôi biết lỗi thật rồi, anh đại phát từ bi, tha cho cái mạng hèn hạ này của tôi đi, tôi cầu xin anh.” Trong lòng Chu Hoành biết rõ, hôm nay hắn không thể nào an toàn bước ra khỏi nơi đây, xin tha mạng cũng không nhất định hữu dụng, nhưng kết cục của không xin tha mạng chẳng phải càng bị thảm hơn sao?

Bây giờ, chỉ cần có thể để hắn được sống, để hắn làm điều gì cũng được!

Nhưng Giang Mạc Thần lại lạnh hứ một tiếng, “Anh cảm thấy tôi giống như là người sẽ đại phát từ bi sao?”

Chưa đợi Chu Hoành trả lời, anh lại nói, “Nhưng tôi cho rằng tôi giống như tin đồn bên ngoài vậy, là tính cách nhất định có thù báo thù!”

“Chỉ là, tôi hôm nay chưa muốn lấy mạng của anh, chỉ muốn để anh tự đâm mình, thế nào? Không dám?”

Thì ra chỉ là đâm mấy nhát dao Chu Hoành lại nghĩ thành như thế, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đâm, tôi lập tức đâm bản thân!”

Chỉ là đâm mấy nhát dao, lăn lộn trong hắc đạo, ai chưa từng chịu qua dao đâm? Việc nhìn thấy máu có thể bảo đảm mạng sống, hắn đương nhiên đồng ý làm!

Đây là quy tắc trong hắc đạo, ai có tiền có thế, quy tắc là do ai quyết định, bên yếu không được phản kháng, còn phải đội ơn tha mạng.

Chu Hoành nhặt lấy cây dao, nhát dao đầu tiên rất dùng sức đâm vào đùi của mình, dao trắng vào, dao đỏ ra, máu trong phút chốc đã nhuộm đỏ quần của hắn.

“Đâm nữa!” Giang Mạc Thần lấy di động của mình ra, lui xuống một bước, bắt đầu quay hình lại, tuy rằng người như Chu Hoành mang trên người vụ án và mạng người này không dám đi đến cục cảnh sát, nhưng

lỡ như hắn bị ép đến cắn người thì sao, hắn phải để lại chứng cứ chứng mình rằng hắn cho dù là tự đâm mình, cũng chỉ qua là tự tàn!

Chu Hoành cũng biết Giang Mạc Thần muốn gì, một chút suy nghĩ khác cũng không còn dám nảy lên, lại thành thật đâm bản thân thêm một nhát dao.

Giang Mạc Thần, "Đâm nữa!"

Lại một dao.

Giang Mạc Thần, "Đâm nữa, đâm mặt, nhìn thấy mặt anh là bổn thiếu không vui rồi."

Cây dao nhuốm máu chỉ có thể "chiêu đãi" lên mặt của mình.

Chu Hoành cũng nhịn không được đau thét lên.

Giang Mạc Thần, "Biết đau rồi? Có tiến bộ, đâm nữa, gân tay trái tự mình cắt."

"Giang thiếu!"

Giang Mạc Thần, "Uhm? Có ý kiến?"

"Không, không dám, tôi cắt." Chỉ qua là một tay trái thôi? Cùng lắm sau này hắn không dùng tay trái là được rồi.

Hơn nữa, chỉ cần đợi một lát khẩn trương đi bệnh viện điều trị, với trình độ y học của hiện tại, gân tay cái gì đó đều có thể nối lại được.

Chu Hoành nghiến chặt răng, đầu óc hơi choáng một tí do mất máu và đau đớn đến có chút chóng mặt, đầu dao đâm xuống, gân tay ướt đẫm máu bị cắt ra.

Giang Mạc Thần, "Làm việc cũng khá nhanh tay, không tồi, tiếp tục đi, chân trái cũng cắt đi."

Trên khuôn mặt trắng bệch của Chu Hoành đang đổ mồ hôi, vài chỗ vết thương đang chảy máu, nhưng lại không dám cố ý kiến gì, hắn nghĩ, bồi thường thêm một cái chân, vậy chắc được rồi chứ?

Nhưng cánh tay cầm dao của hắn đã cứng đơ lại, run rẩy đến lợi hại, lại một nhát dao xuống, không cắt đúng chỗ, trái lại kẻ một đường máu sâu ở phần chân dưới.

Giang Mạc Thần lập tức nói, “Như vậy đã không chịu được, đem mệnh lệnh của bổn thiếu khuyến mãi rồi?”

“Không……không có, tay tôi có chút mỏi, tôi cắt tiếp, cắt tiếp.”

“Giang thiếu, tôi cắt xong, cơn giận của anh cũng hạ rồi chứ?”

Giang Mạc Thần, “cắt trước rồi nói sau.”

Chu Hoành chưa nhận được lời tha của Giang Mạc Thần, nhưng lại không dám hỏi nữa, chỉ có thể giơ cao tay, lại một lần tàn nhẫn xuống dao với bản thân.

Chết đi vài người, người của Chu Hoành cũng một bãi máu tươi, bầu không khí tràn ngập mùi tanh khiến người khác ghê tởm, Cố Du nhìn một hồi, sắc mặt có chút không dám, do dự một hồi, nói với Cố phu nhân, “Mẹ, con cảm thấy có chút không khỏe, hay là, chúng ta rời khỏi nơi đây trước?”

“Không khỏe, Du Nhi, em chỗ nào không khỏe?” Giang Mạc Thần lập tức quay người lại, quan tâm hỏi Cố Du, “Anh bây giờ đưa em đi bệnh viện kiểm tra nhé?”

“Uhm.” Cố Du gật đầu, cô muốn mau chóng rời khỏi nơi đây.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Giang Mạc Thần đi được vài bước, đột nhiên khom người xuống, ẵm ngang Cố Du lên.

Trong lòng Chu Hoành vui âm thầm: Cuối cùng, kết thúc rồi.

212. Chương 212

Giây tiếp theo, lời nói của Giang Mạc Thần, lại một lần đưa hắn vào địa ngục.

Giang Mạc Thần nói với người của Giang gia, “Đưa hắn ta về nhà hắn ta đi, các người canh chừng ở đó, chăm sóc tốt cho hắn ta, vết thương bôi chút mật ong, muối gì đó, rồi đi tìm kiến, ong, rắn, bò cạp gì đó……nói chung là, chí ít trong ba tháng không được để hắn ta chết đi, nhưng mỗi phút mỗi giây tiếp theo tôi cũng không muốn hắn ta được sống nhẹ nhàng.”

“Vâng.” Giang gia bước lên hai người, đứng bên trái bên phải của Chu Hoành, đợi Chu Hoành có phản ứng, lại muốn xin tha mạng, Giang Mạc Thần bọn họ đã đi xa rồi.

Cố Du không sao, Vân Khuynh bọn họ cũng chuẩn bị lui, Tống Tây Hoa nói một tiếng với Vân Khuynh

xong, trước tiên lễ phép rời khỏi.

Hoắc Nhất Hàng qua đến, tự nhiên ôm lấy eo của Vân Khuynh, "Khuynh Khuynh, không bị hết hồn chứ?"

"Uhm, em không sao, "Vân Khuynh nói, "Chỉ là lựa chọn lại thời gian lựa chọn áo cưới."

"Ừ, hai ngày sau anh cùng với em đi lựa." Hoắc Nhất Hàng nói, nhìn một mắt vào vợ chồng Vân thị ở nơi không xa, "Khuynh Khuynh, chúng ta đi gặp hai người trước."

"Là……bọn họ sao?" Lòng của Vân Khuynh tức thời nghi hoặc.

Cô không phải không chú ý đến hai người đó, chỉ là trọng điểm trước đó đặt trên người của Cố Du, còn bây giờ……cô có chút căng thẳng, có chút thấp thỏm, có chút sợ hãi.

Nói sao thì trong những năm vừa qua, hai chữ ba mẹ mang đến cho cô chỉ có thất vọng và đau thương.

Sự mong đợi dai dẳng, khát vọng đến tuyệt vọng, cô đã từ bỏ tình cảm tình thân, nhưng không ngờ đến lại có chuyển biến mới, ba mẹ ruột của cô lại là người khác, vậy……cô nên một lần mong đợi nữa không?

"Khuynh Khuynh, đi thôi, chúng ta không sợ mất đi, không phải sao?" Hoắc Nhất Hàng biết nỗi lo của Vân Khuynh, nhẹ nhàng nói một câu như thế.

Vân Khuynh tức thời thông suốt, đúng vậy, cô chẳng sợ mất đi, nếu như không thể sở hữu, cùng lắm, cũng là duy trì hiện trạng, có gì đáng sợ chứ?

"Mẹ, Nhất Hàng, chúng ta qua đó thôi!" Vân Khuynh cười rồi, cho dù là một mình, cũng không cần phải sợ, huống chi rằng, cô bây giờ đã có người thân rồi.

Vân Khuynh bọn họ bước ra ngoài, lại phát hiện Giang phu nhân không hề rời đi, đã đứng ngay ở đó, đang nói chuyện với Vân Tư Âm.

"Mẹ."

Vân Khuynh qua đó, gọi một tiếng, đương nhiên là gọi Giang phu nhân rồi.

"Khuynh Khuynh qua đây rồi." Giang phu nhân trên mặt nở nụ cười, nắm lấy tay Vân Khuynh, nói với cô, "Đây, nhận người này, hai vị này, là ba mẹ ruột của con, Vân Đình tiên sinh và quý bà Vân Tư Âm."

"Chào ông." Vân Khuynh trước tiên gật đầu với Vân Đình, sau đó, lại gật đầu với Vân Tư Âm, "Chào bà."

Lễ phép, khách sáo và xa lạ.

Không có sự xúc động trong tưởng tượng.

Nói sao thì, ngoài gen bên trong cơ thể, Vân Đình là Vân Tư Âm bây giờ đối với cô mà nói, vẫn là người lạ.

"Tình Tình……" Nước mắt của Vân Tư Âm lại một phút chốc rơi xuống, một đôi tay run rẩy đưa qua nắm lấy tay của Vân Khuynh, "Khuynh Khuynh, con là con gái của mẹ, mẹ biết được, con chính là đứa con gái thật của mẹ! Mẹ xin lỗi con, bao nhiêu năm nay, không ngờ lại không biết con một mình ở bên Vinh Thành chịu khổ, đứa con tội nghiệp của mẹ!"

Vừa nói, bà lại ôm chầm lấy Vân Khuynh.

Cơ thể của Vân Khuynh có chút cứng đơ lại, trong lòng có mùi vị chua xót sắp đau chết……thì ra, đây mới là cảm giác của mẹ, tại vì mất đi cô, sẽ đau đớn, tại vì cô chịu khổ rồi, sẽ áy náy, tại vì nhìn thấy cô, sẽ kích động đến khóc lóc, sẽ không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ muốn ôm cô vào lòng!

Cho nên, cô cho dù có chút không thích nghi, cũng không có đẩy Vân Tư Âm ra, mở miệng ra, giọng điệu bất chợt thả ra rất dịu dàng, "Bà……không cần tự trách."

"Con……con rất tốt, bây giờ rất tốt." Cho dù ngày xưa không mấy tốt, cũng đã qua đi rồi.

"Vân phu nhân, ở đây không phải chỗ nói chuyện, hay là, chúng ta rời khỏi nơi đây trước?" Giang phu nhân kiến nghị, và quay đầu hỏi Hoắc Nhất Hàng và Hoắc Thành Quân, "Đi qua bên biệt thự mới?"

Hoắc Nhất Hàng nhìn vào Vân Khuynh, gật đầu.

Nhưng Vân Tư Âm lại không chịu buông Vân Khuynh ra, "Vậy tôi muốn cùng Vân Khuynh ngồi cùng một chiếc xe qua đó!"

Hoắc Thành Quân nói, "Vậy tôi và Giang phu nhân và Vân tiên sinh ngồi cùng một chiếc xe."

Giang phu nhân quay đầu nhìn vào bà, nhìn thấy trong mắt bà lóe lên tia sắc sảo, lập tức biểu thị ủng hộ, "Tốt! Nhất Hàng, Khuynh Khuynh và Vân phu nhân ngồi xe của Hoắc gia lái qua. Tôi và sui gia ngồi ké xe của Vân gia."

Đùa chứ, Khuynh Khuynh bây giờ là con gái của Giang gia, con dâu của Hoắc gia, kinh thành Vân gia lớn mạnh đến đâu, đối đãi tệ với Vân Khuynh bao nhiêu năm nay rồi, làm gì dễ dàng để bọn họ nhận lại, bọn họ đều là phụ nữ, là người làm mẹ, sẽ không làm khó Vân Tư Âm, nhưng đối với Vân Đình, vẫn là nên dò thám dò thám thái độ của ông trước, cho dù là ba ruột, cũng không thể ăn hiếp Khuynh Khuynh nhà bọn họ!

Cách sắp xếp như thế, Vân Tư Âm vô cùng hài lòng, nhưng Vân Đình lại cau mày.

Ông ghét chia xa với Vân Tư Âm, càng căm ghét ngồi chung xe với người phụ nữ khác, nhưng nghĩ đến hai người phụ nữ này đều là thân tín của Vân Khuynh, nghĩ nhất thiết là muốn có lời đơn độc nói với ông, cũng không biểu hiện phản đối.

"Vân tiên sinh, ông và Vân phu nhân nếu như đã qua đến, nghĩ nhất thiết là xác nhận được thân phận của Khuynh Khuynh rồi chứ?" Vừa lên xe, Giang phu nhân đã không khách sáo mở miệng, "Khuynh Khuynh bây giờ là con gái của Giang gia chúng tôi!"

213. Chương 213

Ý của câu này, Vân gia muốn nhận lại Vân Khuynh, phải thương lượng với Giang gia trước.

"Giang phu nhân muốn nói cái gì có thể nói thẳng ra, không cần vòng vo." Vân Đình lạnh khuôn mặt nói, "Nhưng Vân Khuynh là con gái của Vân Đình tôi đây, thứ chảy trong máu, là thay đổi không được."

Lời nói này tương đương là thừa nhận Vân Khuynh là con gái của Vân gia, hơn nữa, Vân gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ đứa con gái này.

Giang phu nhân không phản bác lời của Vân Đình, chỉ nói, "Đứa con Khuynh Khuynh này là có phúc khí đấy, chỉ là phúc khí của nó đều là do bản thân tìm được, tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên tôi nghe đến nó, là Vân Bính Hoa và Tô Tương vì một đứa con gái nuôi ác độc, vu khống Khuynh Khuynh là kẻ thứ ba chen vào tình cảm yêu đương của người khác, nực cười là bụng của đứa con gái nuôi kia lớn vậy còn ngụy trang lương thiện, Mạc Thần nhịn không nổi, đã giận dữ xử lý mấy tên cực phẩm kia.

Sau này, tôi cố ý đi tìm hiểu chuyện của Vân Khuynh, mới biết được nó từ nhỏ đã ở Vân gia chịu đựng nhiều ấm ức, Vân Bính Hoa và Tô Tương không có năng lực còn ngang ngược làm màu, lão phu nhân và lão gia tử của Vân gia chỉ có thể để Vân Khuynh tuổi tác còn trẻ thế này gánh vác trọng trách của Vân thị, nói là yêu thương, tôi lại cảm thấy lại là một kiểu áp bức khác.

Bọn họ bóc lột đi thời gian của Vân Khuynh, nó không có tuổi thơ, không có sở thích của bản thân, không có thời gian tự do đầy đủ, con gái người ta đi dạo phố, quen bạn, du lịch, yêu đương, giải trí nhàn rỗi, nó lo lắng đến lợi nhuận của mỗi quý mỗi năm, lòng nó tốt bụng, không cảm thấy là khổ, cố gắng hết sức giúp Vân gia kiếm tiền, huấn luyện bản thân thành nữ cường nhân không gì đả kích được.

Nhưng cho dù là như vậy, đám người đó cũng không vừa lòng, lại một lần áp bức nó, đày đọa gấp đôi lên cơ thể và tinh thần của nó, Vân lão gia tử và Vân phu nhân vì muốn để Vân gia tiếp tục phồn vinh, đem hôn nhân của cô gắn kết với cổ quyền, Vân Bính Hoa và Tô Tương vì muốn lấy được cổ quyền, liền hợp tác gạt hôn với Lục gia.

Nó qua loa gả cho Lục Văn Bân của Lục gia, tưởng rằng có thể tạm thời tẩu thoát được chuyện phiền phức của Vân gia, nhưng lại rơi vào sự áp bức giữa hai nhà Vân gia và Lục gia, cố gắng như thế đi giúp đỡ tất cả mọi người, nhưng lại bị người ta tính kế, đợi đến lúc Vân lão phu nhân qua đời, bọn họ còn ở tang lễ ép nó.

Vân tiên sinh, tôi biết gia đình ông còn có hai đứa con đã trưởng thành, nhưng không biết ông là từ lúc nào để chúng nó tự mình gánh vác một số chuyện, nhưng trong những năm vừa qua, Vân Khuynh cuối cùng chỉ có một mình nó.

Không có ai cho nó nương tựa, không có ai bảo vệ nó, không có ai trao sự ấm áp cho nó, không có ai cho nó quan tâm và an ủi, khổ rồi, mệt rồi, đau rồi, tổn thương rồi, ấm ức rồi, nó chỉ có thể tự mình gánh lấy, cho dù khóc, cũng chẳng có ai xem.

Nghe nói, bao nhiêu năm nay, nó ngay cả sinh nhật cũng chưa từng trải qua.

Cho nên, tôi một chút cũng không cảm thấy người của Vân gia đối xử tốt gì với nó, nhưng nó lại chỉ có thể trong hoàn cảnh đó lớn lên trở thành một đứa con ngoan ưu tú kiên cường hiền lành, người của Vân gia, nó chỉ trách qua Vân Bính Hoa, Tô Tương và Dương Liễu, thậm chí gần đây, Tô Tương bệnh rồi, nó và Nhất Hàng còn lấy tiền cho bọn họ.

Đứa con ngoan như thế, tôi mơ cũng muốn lấy được, đương nhiên là nhận nó rồi, bây giờ biết được ba mẹ ruột của nó không phải là Vân Bính Hoa và Tô Tương, tôi vui thay cho nó, nhưng nếu như hai vị nhận nó về, không thể đối xử tốt với nó, Giang gia cho dù không bằng với Vân gia các vị, cũng sẽ không để các vị dẫn người đi."

"Giang phu nhân, nhìn bà nói." Hoắc Thành Quân đợi lời nói của Giang phu nhân vừa nói xong, mới tiếp lời nói.

"Giang phu nhân, Giang gia đã công bố với bên ngoài Khuynh Khuynh là con gái của Giang gia, Vân tiên sinh đâu phải là người không nói đạo lý, sẽ không tiêu diệt Giang gia đâu, bà là lo lắng thừa!

Khuynh Khuynh ngày xưa sống không tốt, đó cũng đã qua rồi, bây giờ nó có Giang gia, còn có Hoắc gia chúng tôi, nếu như Vân gia là thương yêu nó thật, ai còn dám ức hiếp nó nữa?

Có những chuyện, phải nhìn về phía trước, Khuynh Khuynh và Nhất Hàng lập tức phải tổ chức đám cưới, ngày tháng sau này là chúng nó qua, chúng ta làm trưởng bối, có thể mong đợi được chúng nó là đủ rồi. Nhưng mà……"

Nói đến đây, chủ đề của Hoắc Thành Quân chuyển đổi, ngoảnh đầu hỏi Vân Đình, "Không biết Vân tiên sinh và Vân phu nhân lần này qua đây, là có dự định như thế nào? Nếu như muốn dẫn Khuynh Khuynh đi kinh thành, sợ là không thể được, sự nghiệp của nó và Nhất Hàng đều ở bên Vinh Thành, một ngày hai ngày không động được, may mà Vinh Thành và kinh thành cách cũng không xa lắm, thường xuyên đi lại vẫn rất tiện lợi."

Vân Đình im lặng một hồi, nói, "Lời nói của hai vị phu nhân, tôi đều biết rồi, tôi sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này."

Đây là đem lời nói của Giang phu nhân và Hoắc Thành Quân nghe hiểu rồi.

Liên quan về những tình hình sinh hoạt trong những năm vừa qua của Vân Khuynh ở Vinh Thành Vân gia, Vân Đình đã lấy được thông tin, cũng xem qua một lần, trong lòng đương nhiên cũng có chút không mấy dễ chịu.

Con gái của Vân Đình ông, không ngờ lại chịu nhiều khổ đau đến thế? Đều là lỗi lầm của ông, nếu như năm đó ông không có tổn thương Âm Âm, không có ép Âm Âm rời khỏi ông, đứa con này sẽ an toàn sinh ra bên cạnh ông, từ nhỏ đã hưởng thụ mọi thứ của Vân gia, nhận được sự chăm sóc tốt nhất, giáo dục tốt nhất, quan trọng nhất là, ông và Âm Âm sẽ cho được tình thân thật nhất cho nó, như Vân Tình và Vân Thiên vậy.

Nhưng Giang phu nhân ở trước mặt ông đơn giản tường thuật lại những ấm ức và khổ đâu cô chịu qua, ông chỉ cảm thấy càng áy náy hơn, trước khi đến sự tự tin tưởng rằng Vân Khuynh nhất định sẽ nhận lại bọn họ cũng giảm đi rất nhiều.

Cô tự lập tự cường, không có gì để mất đi, nếu như cô không muốn sở hữu nữa, có quan hệ huyết thống thì có làm sao, ông và Âm Âm căn bản không có tư cách yêu cầu cô cái gì!

Chỉ mong rằng trong lòng cô đối với tình thân còn khát vọng, chỉ mong rằng Âm Âm có thể thuyết phục được cô nhận lại bọn họ, nếu như không thế, ông và Âm Âm nửa đời còn lại, đều sẽ khó ngủ yên được!

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Đình cũng phủ một lớp thương tổn, ngày xưa, ông chỉ nợ Âm Âm một người, bây giờ, lại nợ thêm một người, cả đời này, cũng không biết có thể trả hết được không……

214. Chương 214

……

Lôi Hoan Ni trải qua nhiều lần giao tiếp với Bạc Giản Thương, đúng, là kiểu trên giường.

Bạc Giản Thương cuối cùng đồng ý cho cô đi ra khỏi phòng ngủ, đi ra ngoài vòng vòng, nhưng vẫn không cho phép rời khỏi phạm vi thế lực của anh—căn biệt thự này.

Nhưng chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cô cảm thấy bản thân đã trải qua cuộc áp bức "thảm thương bi đát" nhất trên thế gian, không ngờ bị một người đàn ông căn bản không quen biết đối với cô ăn đến xác cũng không thừa, ức chế đến không hề có chút khả năng phản kháng nào.

Sự bướng bỉnh ngang tàng của cô, trong sự chuyên chế bá đạo của Bạc Giản Thương một chút cũng không phát huy không ra.

Rõ ràng chỉ là một tên đầu sỏ của quân đánh thuê bình thường, nhưng lại mãnh mẽ đến khiến cô sợ hãi kinh hoàng, khiến cô một lần lại một lần nhận thức được, trước mặt thực lực tuyệt đối, cô căn bản là không có quyền lợi nói chuyện, sự kiêu ngạo ngày trước, chỉ qua là vì sự bảo vệ của anh hai Lôi Đông Hãn, còn bây giờ……

Cuộn lại toàn thân chặt chẽ trên dưới, Lôi Hoan Ni mới đi ra khỏi phòng ngủ, Bạc Giản Thương đã đi được khoảng một tiếng đồng hồ, cũng không biết đi đâu rồi, nếu như anh đồng ý cho cô tự do đi lại trong biệt thự, vậy thì, cô đương nhiên là lựa chọn khẩn trương nghĩ cách bỏ trốn!

Những ngày tháng thậm tệ này, đối xử tàn nhẫn như thế với một phụ nữ nhỏ như cô thế này, đúng thật là ác độc, Lôi Hoan Ni cô đây làm sao có thể chấp nhận số phận!

Lôi Hoan Ni nghĩ ra một cách mà cô ngày trước cũng sẽ không đi làm—cô phải đi chôm một chiếc di động, sau đó gọi điện thoại cầu cứu với anh hai Lôi Đông Hãn.

Từ nhỏ đến lớn, anh hai đối xử tốt với cô như thế, không thể nào giao cô cho tên "đóng cọc tinh" như thế này, không sai, cô đã đặt biệt danh cho Bạc Giản Thương, tại vì tên ngang ngược đó quả thật là hóa thân của máy đóng cọc, chỉ cần nhìn thấy cô, liền lập tức ập lên, cởi quần xuống, bắt đầu "đóng cọc", vừa vững vừa chuẩn, vừa chuẩn vừa nhanh, hơn nữa còn là kiểu điện năng tự động vậy, tần suất, tiết tấu, sức mạnh kiêm bị, nhưng "cục pin" kế thừa năng lực còn rất dai, chỉ cần anh muốn, má ôi có thể kiên trì suốt cả đêm!

Thật sự quá biến thái!

Nếu như không phải khúc sau cô cũng cảm nhận được một chút sảng khoái, hơn nữa không có quyền lợi từ chối, cô nhất định sẽ không để tên ngang ngược đó hà hiếp cô như thế.

Đợi anh hai biết được chân tướng thật của tên máy đóng cọc, nhất định sẽ đến cứu cô, cô có thể để anh hai bắt tên máy đóng cọc lại, đến lúc đó……

Cô sẽ cho tên máy đóng cọc uống thuốc mạnh nhất, hơn nữa không cho phụ nữ anh, còn phải khóa anh trên giường, nhìn thấy anh chịu đau đớn dày vò!

Cô muốn lấy roi da nhỏ đánh máy đóng cọc, mạnh tay đánh đập anh, cho đến lúc anh quỳ xuống cầu xin cô!

Cô muốn máy đóng cọc mặc y phục của nữ giúp việc, để anh phục vụ cô 24 tiếng đồng hồ, đấm lưng cho cô, bóp chân, rửa chân……

Cô muốn để cho máy đóng cọc tôn cô là chủ nhân, hát bài chinh phục cho cô nghe!

Uhm, cộng thêm cho tên máy đóng cọc mặc đai trinh tiết gì đó, tìm rất nhiều phụ nữ ghẹo anh, đày đọa anh chết, hoặc là……

Trong đầu nghĩ ra rất nhiều cách trừng phạt Bạc Giản Thương, trên mặt của Lôi Hoan Ni hiện lên nụ cười đắc ý, giống như đúng thật thấy được những cảnh đó vậy.

Cô đi nhanh bước chân, đi xuống lầu, nhìn thấy trong phòng khách có người giúp việc đang quét nhà, liền đi xuống dưới, đi đến trước mặt người đó, "Xin hỏi, hỏi anh chút, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Mau lấy di động ra xem thời gian đi, để tôi biết được điện thoại anh ở đâu.

Người giúp việc cung kính chào cô trước, "Phu nhân."

Phu nhân? Phụ nhân? Chết tiệt!

"Ai là phu nhân, cả nhà anh đều là phu nhân, bổn tiểu thư có già thế này sao? Bổn tiểu thư rõ ràng vẫn còn là thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp, thiếu nữ anh hiểu không?" Tuy rằng cái màng đó đã không còn, nhưng cô vẫn còn rất trẻ tuổi thật.

Người giúp việc ngây người một hồi, sau đó lập tức, lại một lần hành lễ, "Xin lỗi, quan chỉ huy phu nhân, thuộc hạ vừa nãy xưng hô cô sai rồi, thuộc hạ quét nhà xong, sẽ tự mình đi phòng lạnh 24 giờ để nhận phạt."

Trời đất!

Cô rõ ràng không phải ý này, phu nhân cái gì đó đã quá đáng rồi, tại sao trước đó còn cộng thêm ba chữ "quan chỉ huy", trời ạ!

Cô với cái tên ngang ngược quan chỉ huy của bọn họ trông rất xứng đôi sao?

Tức chết thật.

Bỏ đi, không tính toán với người này, lấy được di động mới quan trọng.

"Tôi vừa nãy hỏi anh mấy giờ rồi không nghe thấy sao?"

Người giúp việc điềm tĩnh đứng thẳng người, lướt mắt lên đồng hồ treo lớn trên tường, "Quan chỉ huy phu nhân, bây giờ là chế độ 24 giờ, 19 giờ 15 phút 42 giây, 43 giây, 44 giây, 45……"

"Dừng!" Ánh nhìn của Lôi hoan Ni rơi vào cái đồng hồ treo, trong lòng như con ngựa cỏ phi nhanh mà qua, cô mắt mù sao, cái đồng hồ to treo ngay ở đó không ngờ không nhìn thấy?

Lại nhìn xem xung quanh, không có thứ đại loại như là ti vi, cô lại hỏi, "Oh, biết rồi, vậy……hôm nay Vinh Thành có tin tức gì đặc biệt không?" Tin tức, vẫn phải dùng di động coi chứ.

215. Chương 215

"Quan chỉ huy phu nhân, hôm nay tin tức có, 'Cô nữ minh tinh nổi tiếng Tôn Vi Vi nửa đêm cùng đàn ông lạ vào khách sạn nghỉ, nghi là tình mới công khai!''Vợ chính của phú hào An thị bản địa gặp gỡ bồ nhí, xé quần áo đánh lộn ngay trên đường.' 'Ở thôn A thành phố Vinh Thành cán bộ xâm nhập vào nhà cưỡng hiếp bà già sáu mươi mấy tuổi bị bắt giữ.' 'Nữ thần mông mật đào nổi tiếng, thân hình ma quỷ mặt như thiên sứ, nhưng lại có sở thích đặc biệt.' 'Từ sáng hôm nay, sẽ chấp hành quy định nộp phạt mới, tăng……"

"Được rồi, được rồi! Tôi biết rồi." Lôi Hoan Ni lại một lần cắt lời của người giúp việc.

Người này còn mỗi sáng thức dậy thì xem tin tức hơn nữa còn có bản lĩnh đã xem không quên? Được thôi, cô tính nhầm rồi.

"Hỏi anh một câu hỏi toán học, trong ba mươi giây cho tôi kết quả." Tròng mắt xoay động, Lôi Hoan Ni nói, bình phương của bình phương số 10324 tương đương bao nhiêu?" Số lớn thế này, không tin là anh ta có thể tính nhẩm ra được, mau dùng máy tính điện thoại tính toán đi.

Nhưng mà……

"Quan chỉ huy phu nhân, bình phương của bình phương 10324 là……" Người giúp việc nghĩ ngợi một hồi, liền báo ra một chuỗi các dãy số.

Còn Lôi Hoan Ni lại không thể nói anh ta tính nhầm, tại vì cô cũng chỉ là nói đại, ngay cả bản thân cũng không biết đáp án là gì, đương nhiên không cách nào phán đoán được anh ta đúng hay sai.

"Anh tên là gì?" Lôi Hoan Ni chỉ có thể hỏi với vẻ mặt thất vọng.

"Quan chỉ huy phu nhân, thuộc hạ Ngô Tài."

"Vô tài? Tôi thấy anh cũng có tài đấy chứ!"

"Cảm ơn quan chỉ huy phu nhân khen ngợi, thuộc hạ chỉ là trí nhớ hơi tốt, hơi nhạy cảm với chữ số, ngẫu nhiên cũng đi xử lý tài vụ."

“Anh làm tiếp đi!” Lôi Hoan Ni quay lưng đi.

Cô cảm thấy tiếp tục hao với tên Ngô Tài này, sẽ tức đến ói máu.

Vẫn là đi tìm người khác nghĩ cách.

Nhưng Lôi Hoan Ni không biết được, cô vừa đi khỏi, Ngô Tài đã gọi điện thoại cho Bạc Giản Thương, “Quan chỉ huy, vừa nãy phu nhân của anh xuống lầu, hỏi thuộc hạ một số vấn đề, cụ thể là, thời gian, tin tức và một câu hỏi toán học, thuộc hạ phân tích cô ấy hi vọng thuộc hạ có thể sử dụng di động, tốt nhất, có thể đưa di động cho cô ấy sử dụng, bây giờ, cô ấy đã rời khỏi phòng khách, đi ra hoa viên bên ngoài rồi.”

“Muốn gọi điện thoại? Hứ~” Bạc Giản Thương cười nhẹ một tiếng, có chút lạnh.

Không cần nghĩ, anh cũng biết cô vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn gọi điện thoại “cầu cứu” Lôi Đông Hãn. Từ trên người anh không lấy di động được, liền bắt đầu nghĩ cách trên những người thuộc hạ của anh?!

“Thông báo đi, cho tất cả mọi người quản tốt công cụ liên lạc bên ngoài của mình, nếu như để phu nhân sờ được, tuyệt không tha mạng!” Bạc Giản Thương quả đoán hạ mệnh lệnh xuống.

“Kế hoạch A” của anh vẫn chưa thành công, tạm thời không thể để Lôi Hoan Ni và Lôi Đông Hãn liên lạc nhau, nếu không, với mức độ Lôi Đông Hãn thương yêu em gái, rất có khả năng bị Lôi Hoan Ni thuyết phục, chạy đến cản trở anh và Lôi Hoan Ni yêu nhau.

Người mà Bạc Giản Thương anh thích, chính là của anh, cho dù là anh cả ruột thịt cũng không thể giành với anh!

Dưới mệnh lệnh của Bạc Giản Thương, Lôi Hoan Ni đi hết cả ngày, cũng không thể tìm được một chiếc di động, và ban đêm, sắp sửa ùa đến.

Cô không thể nào không cúi đầu ủ rũ trở về phòng ngủ, rửa sạch sẽ bản thân, ngồi trên giường đợi Bạc Giản Thương về.

Cô cảm thấy bản thân trong khoảnh khắc này như là tần phi hậu cung cổ đại, trong xã hội phong kiến nghiêm khắc chặt chẽ, chỉ có vận mệnh bị áp chế, vì một lấy được một ít tự do tội nghiệp, không thể không vi phạm ý nguyện thật sự của bản thân, đi nghinh hợp chiều chuộng đế vương.

Đúng, chính là sủng hạnh, còn là sủng hạnh cô không nguyện ý!

Lôi Hoan Ni nghĩ như thế, lại giận đến nghiến chặt răng.

Tên ngang ngược vẫn là tên ngang ngược, ngay cả những thuộc hạ được dạy ai ai cũng kì quặc, ngay cả di động cũng không tìm được, đúng là tức chết mà!

Đang trong lúc phẫn nộ bất công, Bạc Giản Thương trở về.

Đẩy cửa bước vào, thấy Lôi Hoan Ni đã mặc bộ đồ ngủ, ngoan ngoãn ngồi lên trên giường, sắc mạnh thanh lạnh mới đỡ hơn chút.

Người phụ nữ này tuy trái tim vẫn chưa hướng về anh, cả ngày chỉ muốn rời bỏ anh, vẫn gọi là ngoan ngoãn chút rồi.

Anh bước nhanh qua đó, liền đứng kế bên giường, cởi áo khoác ra, tiện tay ném xuống một bên ghể sofa.

"Không mấy dễ dàng tranh thủ được thời gian hoạt động tự do, em dùng như thế rồi, nói tôi nghe." Giọng điệu chậm rãi, rõ ràng là câu hỏi, nhưng lại mang theo mệnh lệnh không thể phản kháng tại.

Trong lòng Lôi Hoan Ni tức thời sợ hãi, anh……anh sẽ không biết cô hôm nay đi vòng vòng để dò thám chuyện tìm di động rồi chứ?

216. Chương 216

Chắc là không biết.

Lúc cô nói chuyện với những người đó đã biểu đạt rất uyển chuyển, hơn nữa, cô cũng không lấy được.

"Oh, tôi đi bên ngoài đi qua đi lại, ngắm phong cảnh ngắm người." Lôi Hoan Ni học giọng điệu của Bạc Giản Thương, rất điềm đạm trả lời.

"Ngắm phong cảnh ngắm người?" Bạc Giản Thương hiển nhiên không tin, "Chỉ đơn giản như thế?"

"Chứ anh tưởng thế nào?" Lôi Hoan Ni có chút nổi giận, "Anh là ý gì? Chẳng phải anh nói tôi có thể đi xung quanh xem sao? Anh đang nghi ngờ cái gì?"

"Vậy em nói tôi nghe, ở đây, phong cảnh như thế nào? Người, lại như thế nào?" Bạc Giản Thương không vì giận dữ của Lôi Hoan Ni ảnh hưởng đến suy nghĩ và tâm trạng của mình, tiếp tục truy hỏi.

"Phong cảnh, nói thật ra, đúng là rất bình thường!" Lôi Hoan Ni không hề khách sáo nói, "Cái nhà rách nát gì, xây không có một chút nghệ thuật nào không nói, ngoài tường còn quét lên màu sơn màu hồng màu

mè, làm cái gì? Chiêu đào hoa sao? Còn nữa, hoa viên hai bên không ngờ ngay cả một đóa hoa cũng không có, toàn là một đồng một đồng cỏ xanh, vậy tại sao gọi là hoa viên? Dứt khoát gọi là đồng cỏ được rồi! Còn người thì, càng không có gì để nói, ví dụ anh, quả thật là tệ hại!!!"

Đôi mày Bạc Giản Thương hơi cau lại.

Màu hồng rất màu mè? Anh còn tưởng cô sẽ thích chứ.

Tường bên ngoài của căn biệt thự này ngày xưa là tuân theo yêu cầu của anh, quét sơn thành màu đen và màu xám, cho người khác cảm giác âm lạnh và ức chế, như vậy có thể bình tĩnh suy nghĩ, nhưng vì cô vào đây ở, sợ dọa cô, anh mới cho người quét thành màu hồng mà con gái thích, ai biết lại đổi thành những đánh giá của cô như thế?

Chiêu đào hoa?

Anh đã có cô đóa hoa kiều diễm dễ thương này rồi, còn chiêu hoa gì nữa?

Còn tại sao hoa viên lại biến thành đồng cỏ, đó là do từ góc độ an toàn suy nghĩ, quân đánh thuê tuy rằng chưa từng đứng về bên thế lực nào, nhưng nói sao thì là làm ăn cực đoan, đắc tội rất nhiều người, bất kì lúc nào cũng phải đối diện báo thù của người khác và đối thủ công kích gì đó, mở rộng đồng cỏ đương nhiên tỉ lệ an toàn hơn so với hệ thống hoa viên trăm hoa đua nở.

"Em không thích màu hồng, vậy em thích màu gì, tôi ngày mai cho bọn họ quét lại.' Bạc Giản Thương khó lắm mới chịu lùi bước.

Chỉ qua là vài bức tường, cô thích, đổi ngay là được, ở điều này, không cần thiết phải chuyên chế và cố chấp.

Lôi Hoan Ni có một chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng, anh sẽ ép buộc cô thích phong cách của anh chứ? Một tên ngang ngược thích màu hồng, quả nhiên là tên ngang ngược chỉ biết làm "dã thú" trong khu rừng và dựa vào một số màu đào hoang tưởng mà sống!

"Tôi không thích! Tôi không thích màu gì hết, tôi chỉ thích nhà của bản thân tôi! Tôi muốn về nhà của mình!" Lôi Hoan Ni nói.

"Em muốn về Lôi gia?" Bạc Giản Thương nghĩ một hồi, "Cũng không phải không được."

Tròng mắt của Lôi Hoan Ni tức thời sáng lên, "Anh muốn thế nào?"

"Chỉ cần em ngoan tí, lúc tôi muốn thì ngoan ngoan phối hợp anh làm, đợi em mang thai con của anh, em có thể về Lôi gia rồi. Về Lôi gia dưỡng thai gì đó, cũng được đấy."

Lôi Hoan Ni trong tiềm thức suy nghĩ: Cái gì? Mang thai đứa con? Tên đóng cọc tinh thì ra chỉ là muốn mượn bụng cô để sinh con?

Không biết tại sao, tâm trạng của cô đột nhiên trở nên càng thất vọng.

Tên đóng cọc tinh làm chuyện đó nhiệt tâm như vậy, cô còn tưởng rằng anh là thích làm chuyện đó với cô, như thế chí ít chứng minh Lôi Hoan Ni cô cũng có sức quyến rũ, ai biết được, anh không ngờ chỉ muốn sinh đứa con?

"Tôi không muốn, đứa con gì đó, chẳng phải là sinh vật phiền phức nhất thế giới sao?" Một lúc lỡ lời, Lôi Hoan Ni đã tuôn lời trong lòng ra.

Thần sắc của Bạc Giản Thương lại lạnh đi vài phần, sau đó, anh nói, "Em không thích trẻ con? Không sao, em chỉ cần phụ trách mang thai là được rồi, sau đó phụ trách sinh, tôi không tin là đứa con sinh ra cùng chung máu mủ với em, em sẽ không thích nó thật."

Một đứa con, là cách buộc chặt cô tốt nhất!

Lôi Hoan Ni suy nghĩ, chỉ cần mang thai?

Vậy thì chẳng đơn giản sao, cô sẽ mang thai một đứa, sau đó lại tìm cơ hội bỏ đi.

Nghe nói nạo đứa con đi sẽ gây tổn hại lớn đối với cơ thể, nhưng nếu như cô đối diện tên máy đóng cọc trong thời gian dài, sớm muộn cũng bị bị anh nhai đến không còn xác!

Hơn nữa, nếu như mang thai đứa con, liền có thể lẩn tránh bị tên đóng cọc tinh đóng cọc rồi chứ?

Lôi Hoan Ni phảng phất nhìn thấy một con đường tràn đầy hi vọng.

"Được, vậy thì mang thai đứa con!"

Cô đã có tinh thần, không ngờ chủ động qua đến, đưa tay tháo dây nịt của Bạc Giản Thương ra, vừa tháo vừa nói, "Nhanh đi, nhanh đi, chúng ta tạo đứa con thôi!"

Bạc Giản Thương không nghĩ đến yêu cầu "mang thai đứa con" này, không ngờ lại đổi lại thành chủ động nhiệt tình thế này của Lôi Hoan Ni.

Cô không phải không thích trẻ con? Tích cực như thế là vì gì? Tưởng rằng chỉ cần có con là có thể từ bỏ anh?

Ni Tử này khẳng định là nghĩ như thế!

Tâm trạng của anh trở nên không tốt, chuyện căm ghét nhất là Ni Tử này bất kì giờ nào cũng muốn rời xa anh, nhưng……

Nhìn thấy cô xúc động và mong đợi như thế, tạm cho cô tưởng rằng như vậy trước.

Có thể để cô chủ động làm với anh, cũng đỡ tốn tâm tư của anh.

Chỉ là.

"Tôi vẫn chưa tắm rửa."

Ngoài chuyện làm tình anh rất điên cuồng, anh càng có sự ưa sạch điên cuồng!

Bất kể là khi nào về nhà, cứ phải đi tắm trước, ngày thường ra ngoài, trên tay cứ phải mang găng tay trắng sạch sẽ không một chút bụi bặm, làm xong vụ "buôn bán" hoặc giết người xong, thời gian anh tắm ở phòng tắm sẽ càng lâu.

Đối với thế, Lôi Hoan Ni tặng cho anh hai chữ—làm màu!

Làm những chuyện máu tanh am hiểm nhất trên thế giới này, nhưng lại ưa sạch sẽ đến thế, không phải làm màu chứ làm gì?

Trong rừng toàn mèo ở, làm sao không thể chấp nhận không sạch sẽ?

Nhưng ở chuyện này, cô vẫn không dám tranh luận với Bạc Giản Thương, tại vì trước đó vì muốn làm ghê tởm Bạc Giàn Thương, cố ý một lần làm bản thân dơ bẩn, kết quả là bị tên ngang ngược này quăng vào bồn tắm, xém tí ngộp nước chết!

Bạc Giản Thương vẫn là bước vào phòng tắm, ở bên trong mò nửa tiếng mới ra đến.

Sau đó, đợi đến lúc anh ra lại, như sói ập lên người của Lôi Hoan Ni, chính là sự điên cuồng liều chết ở giữa khuya……

217. Chương 217

Cố Du không bị thương gì, vẫn bị đưa đi bệnh viện làm kiểm tra tổng quát, kết quả chứng minh cô có chút thiếu máu, đây là vì bình thường ăn uống không điều độ, vấn đề không lớn.

Giang Mạc Thần lại nói: "Bây giờ không sao, không thể hiện không có vấn đề ngầm, vẫn ở lại 1 đêm quan sát thì tốt hơn."

"Giang thiếu, Cố tiểu thư thật sự không có bệnh, với lại, giường trong bệnh viện dạo này thật sự thiếu."

"Vậy đưa 1 phần bệnh nhân qua bệnh viện dưới danh của Giang gia, nói họ biết, đồng ý qua đó, Giang gia miễn phí chữa đến khi xuất viện."

Bác sĩ vui mừng, như vậy, vừa hay có thể gửi mấy bệnh nhân nghèo đáng thiếu qua đó, lập tức liền đi sắp xếp.

Không lâu sau, phòng bệnh của cả lầu đều trống, tùy Giang Mạc Thần chọn phòng nào.

Sau khi Giang Mạc Thần xem qua, chọn phòng sạch sẽ và có hai giường cho Cố Du ở.

"Giang Mạc Thần, anh làm vậy, không tốt lắm!" Bị ép nghỉ ngơi trên giường, Cố Du có chút không hài lòng: "Tôi cũng không có bệnh, anh đưa bệnh nhân cả tầng đi đến bệnh viện dưới danh Giang gia, không sợ bị mấy người đó bám dính à?"

Cô nói như vậy, không phải vì cô không có lòng tình thương, mà nhiều người, thấy tốt sẽ không chịu dừng, không chỉ bệnh nhân, mà người nhà bệnh nhân, thường nhận được lợi sẽ muốn lợi lớn hơn, bệnh viện là nơi cứu người chữa bệnh, cũng là nơi có nhiều mâu thuẫn, quan hệ bác sĩ bệnh nhân, quan hệ bác sĩ và người thân bệnh nhân, lúc xử lý, thật sự rất phức tạp.

Giang Mạc Thần cười rồi: "Vật nhỏ, còn chưa gả cho bản thiếu, đã muốn tiết kiệm tiền giúp bản thiếu rồi?"

A? Cô…cô không có ý đó, cô chỉ cảm thấy, có tiền cũng không nên xài như vậy…

Lại nghe Giang Mạc Thần nói: "Nhưng mà, em yên tâm, bệnh viện Giang gia, bọn người đó không dám làm loạn, nếu dám, hậu quả nhất định sẽ nghiêm trọng, cũng giống như Chu Hoành đáng xẻ thịt lột da kia!"

Nghe Giang Mạc Thần nhắc đến Chu Hoành, cơ thể Cố Du bất giác co lại.

Trước đây Giang Mạc Thần đối với Chu Hoành, không phải là xẻ thịt lột da sao? Còn ép Chu Hoành đó tự động dao.

Lúc đó, cô mới biết, Giang Mạc Thần đối với cô, thật sự rất tốt.

Mặt âm độc đó, trước giờ chưa bao giờ lộ trước mặt cô.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Nếu không phải lí do anh làm điều đó là vì Chu Hoành tổn thương cô, có thể cô cũng sợ anh.

Thì ra, thiếu gia hào môn thật sự, không hào nhoáng đẹp đẽ như bề ngoài, ít nhất Giang Mạc Thần không phải, anh có năng lực, có dũng khí, đủ lạnh lùng, đủ tàn nhẫn, thứ ăn chơi hưởng lạc, thật sự chỉ là ngụy tạo buồn chán mà thôi.

Cô ngày càng cảm thấy anh là người nguy hiểm, nhưng càng nguy hiểm càng làm cô rung động?

"Vật nhỏ, sao thế?" Giang Mạc Thần thu phản ứng của Cố Du vào mắt, nhíu mày, rất nhanh hiểu tại sao: "Cảm thấy anh tàn nhẫn đối với Chu Hoành? Sợ anh rồi?"

Cố Du lắc đầu, rất nhanh lại gật đầu.

Nhìn như hành động mâu thuẫn, nhưng là thể hiện cô bắt đầu tin tưởng anh, chuẩn bị thể hiện bộ dạng thật sự của bản thân trước mặt anh.

Giang Mạc Thần ngồi lên giường Cố Du, ngữ khí ôn hòa nói: "Vật nhỏ, em không cần sợ anh, chúng ta quen nhau lâu như vậy, anh từng đối với em như vậy chưa?"

Cố Du nghĩ kĩ, sau đó thành thật trả lời: "Không có." Quả thật anh chưa từng động dao với cô, nhưng có động chân, chân thứ 3 của anh, chỉ cần không vui liền áp cô ở bất cứ nơi nào, sau đó, mọi loại tư thế.

"Cho nên, anh chỉ đối với kẻ địch, người có thù mới như vậy!" Giang Mạc Thần quyết định giải thích nhiều chút, anh cảm thấy khó lắm thái độ Cố Du đối với anh mới tốt lên chút, không thể vì thế mà để lại ấn tượng anh rất tàn nhẫn cho cô, nếu vậy cuộc sống hạnh phúc sau này phải làm sao?

"Nhưng mà, anh cũng lần đầu tàn nhẫn như vậy, em biết đó, từ nhỏ anh được ba mẹ nâng niu, cũng bảo vệ rất tốt, thiếu gia ngây thở có thể tiếp xúc mặt đen tối của xã hội, sau này mới có thể tự sống được, lại gặp được anh Hoắc, mới từ từ thay đổi, đàn ông trở nên tham lam, mới có thể có quyền lực địa vị, cũng muốn trở nên cường đại, chỉ là muốn bảo vệ bản thân và bảo vệ người mình muốn bảo vệ, anh Hoắc chính là như vậy, anh cũng như vậy.

Ai cũng có giới hạn cuối cùng, Chu Hoành động đến anh, chính là động đến giới hạn cuối cùng của anh, anh đối với hắn như vậy, là hắn đáng đời, em không thể vì thế mà có suy nghĩ xấu về anh."

Trong lòng Cố Du ấm áp.

Thì ra, anh đối với Chu Hoành như vậy là vì cô, cô là giới hạn cuối cùng của anh sao?

Nghĩ như vậy, hình như cô thật sự kích động đến anh.

"Cái đó… xin lỗi, tôi không nghe lời anh, để Trương Thông nói tin đó ra ngoài." Cố Du cúi đầu, có chút áy náy.

Nếu không phải cô gấp gáp làm xong kế hoạch, sẽ không cố ý dặn dò Trương Thông nói chuyện đó ra ngoài, hoặc là, sẽ không xảy ra chuyện sau đó nữa.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

218. Chương 218

"Không liên quan đến em." Giang Mạc Thần nói: "Chuyện thuyền trốn ra nước ngoài đó ảnh hưởng đến lợi ích của vài người, cũng sẽ có người nhắm vào em, xảy ra chuyện này, cũng vì anh không xử lý sạch sẽ, thời gian này em cứ đợi ở nhà, hoặc là đi thương lượng chuyện cử hành hôn lễ của anh Hoắc và Khuynh Khuynh, chuyện khác cứ bỏ qua bên trước."

Anh nghĩ nghĩ, nói tiếp: "1 tuần, cho anh 1 tuần, anh sẽ xử lý sạch sẽ những người muốn làm hại em ở Vinh Thành. Còn có… tốt nhất em không nên tiếp xúc với Trương Thông đó nữa, tên đó tính cách quá mềm yếu, gặp tí chuyện là hèn, với lại dễ bị người khác lợi dụng, em đối tốt với hắn, hắn không nhất định nhớ được, nhưng em đối xử không tốt 1 tí, hoặc là hắn tự cảm thấy em đối không tốt với hắn, hắn sẽ oán hận em, là hành động của tiểu nhân!"

Giang Mạc Thần cố ý nhắc Trương Thông, vì anh biết tin, Trương Thông được cứu rồi, nhưng cũng hoàn toàn phế rồi, mà Trương Thông không nhận thức bản thân được cứu trong cảnh "ngàn cân treo sợi tóc", mà ngược lại trách Cố Du không cứu hắn kịp thời, cho rằng hắn bị phế là do Cố Du hại, nằm trên giường bệnh còn luôn chửi mắng Cố Du…

Quan trọng nhất là, Trương Thông yêu thầm Cố Du nhiều năm, bây giờ không thể thành nam nhân, liền sỉ nhục Cố Du và đàn ông không sạch sẽ.

Đáng chết! Nếu không vì nể Trương Thông là bạn Cố Du, với lại là 1 tiểu nhân không đáng quan tâm, anh sớm sẽ cho hắn 1 trận.

Vị hôn thê của Giang Mạc Thần anh trong sạch như vậy, anh rõ nhất, ai dám tạt nước dơ thử xem?

Cố Du không biết mấy thứ này, nghe Giang Mạc Thần nói điều xấu về Trương Thông, có tí tức giận: "Anh không thể nói Trương Thông như vậy! Tính cách cậu ta có chút yếu đuối, nhưng đối với em rất tốt. Với lại, cũng vì em, cậu ta mới bị hại thành như vậy!"

"Cố Du, em có bị ngốc không?" Giang Mạc Thần tức giận: "Tên hèn đó tự phạm sai lầm, sao em lại tự nhận lỗi về mình? Lương thiện là đức tính tốt, nhưng quá lương thiện là ngu ngốc! Em biết Trương Thông là người thế nào không?"

"Cậu là bạn em, đương nhiên biết cậu ta là người như thế nào." Cố Du cũng tức, không phải cô chỉ nói giúp Trương Thông 2 câu sao, người đàn ông này giận gì chứ?

"Hắn yêu thầm em, em biết không?" Giang Mạc Thần hỏi ngược.

"Biết chứ." Cố Du vô thức trả lời.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

"Cho nên bây giờ em nói giúp hắn, không lẽ có ý đối với hắn?" Giang Mạc Thần nghĩ, sắc mặt lập tức lạnh lùng: "Cố Du, em luôn không chấp nhận bản thiếu, không lẽ vì hắn?"

Không đợi Cố Du trả lời, anh nói tiếp: "Ha, đáng tiếc, hắn đã trở thành phế vật! Với lại tự làm tự chịu, bản thiếu sớm đã điều tra rõ, chuyện thuyền trốn ra nước ngoài đó, là hắn kéo em lên đó, ý nghĩ của hắn, kéo đứa con gái như em lên chụp tư liệu, hắn phụ trách ở thành phố c ăn chơi hưởng lạc, đây cũng là chuyện đàn ông làm sao?

Bản thân tự muốn làm bại lộ, để lộ tin tức dẫn đến tai họa, còn luôn miệng nói em hại, đây cũng gọi là bạn?

Còn nói là người đã học đại học, bị mất tên liều mạng đang tuyệt vọng chưa từng học qua tiểu học khiêu khích vài cô, liền oán hận em, sỉ nhục em, chửi mắng em, đây được xem là đối tốt với em?

Hừ! Anh nói tính cách mềm yếu là nói 1 cách khách khí, nói thẳng ra, chính là hèn nhát, yếu đuối, tiểu nhân!

Em còn nói tốt cho hắn, còn vì hắn tức giận với bản thiếu, bản thiếu trong lòng anh không bằng tên hèn nhát đó sao?"

Giang Mạc Thần thật sự tức giận rồi, mỗi lần tức anh sẽ vô thức dùng "bản thiếu" 2 chữ đến nói chuyện với Cố Du, Cố Du cảm nhận được, cũng biết anh nói rất đúng, nhưng dù sao Trương Thông và cô đều bị bắt cóc bị thương, với lại Trương Thông thật sự biến thành phế nhân, Giang Mạc Thần chửi cậu như vậy, cô cảm thấy có chút quá đáng.

“Em không nói anh không sánh bằng Trương Thông, chỉ là Trương Thông đã bị vậy rồi, anh có thể tích chút khẩu đức không?” Cố Du nói, cũng có ý thỏa hiệp rồi.

Giang Mạc Thần nghe đến “khẩu đức” 2 chữ, càng tức giận:” Em kêu anh tích khẩu đức? Vậy hắn mắng phụ nữ của anh tính thế nào?” Người phụ nữ này, sao có thể khiến người khác tức như vậy? Anh đã nói rõ như vậy, cô còn không biết Trương Thông đó đã không hợp làm bạn rồi sao?

Đúng, anh thừa nhận rất ghét Trương Thông, anh lại thích người con gái của mình có bạn khác giới? Đặc biệt còn hèn như vậy, loại đó sẽ gây họa và làm liên lụy người khác, nhưng Giang Mạc Thần anh cũng không phải loại cổ hũ, nếu Trương Thông tốt 1 chút, tâm tư sạch 1 chút, anh cũng không cản Cố Du tiếp xúc với Trương Thông, nhưng vật nhỏ này lại không hiểu chút nào ý tốt của anh?

Cố Du ngây người, Trương Thông chửi phụ nữ của Giang Mạc Thần? Ai?

Giang Mạc Thần ngược lại không cho đáp án, trầm mặc: “Em nghỉ trước đi!” Quay người liền đi.

Hiển nhiên quyết định không muốn quan tâm cô nữa.

Cố Du liền buồn phiền.

Trương Thông thật sự chửi người phụ nữ của Giang Mạc Thần? Giang Mạc Thần còn có người phụ nữ khác? Anh là vì phụ nữ khác mới tức giận chửi Trương Thông? Người phụ nữ đó là ai? Không phải anh nói thích cô, muốn kết hôn với cô? Vậy sao có quan hệ với phụ nữ khác?

Trong lòng cô buồn bã, cảm thấy khó chịu, trong đầu không ngừng nhớ lại những tin tức trước đây liên quan đến Giang Mạc Thần, nghĩ coi người phụ nữ anh 1 mực bảo vệ là ai, nhưng, lại không nghĩ đến chính là bản thân cô…

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

219. Chương 219

Cùng lúc đó.

Vân Khuynh bọn họ đã về nhà.

Biệt thự được xây trên đất nhà tổ Vân gia cũ, nhưng diện tích gấp đôi nhà tổ Vân gia, tất cả đều trang trí theo ý của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, bên ngoài nhìn rộng rãi, bên trong tinh tế, không hoành tráng, nhưng nơi nào cũng thể hiện được phẩm vị ưu nhã, cao quý của chủ nhà, cần rất tỉ mỉ, ấm áp.

Vân Tư Âm đi vào khen liên hồi: "Hoàn cảnh này, khiến người ở cảm thấy thoải mái."

"Là Khuynh Khuynh tự thiết kế, nó thích yên tĩnh, tính cách lại ôn hòa, thẩm mỹ cao, luôn là đứa trẻ tận tâm." Hoắc Thành Quân không do dự đẩy hết công lao lên người Vân Khuynh.

Lúc này, đương nhiên cố gắng hết sức đề cao Vân Khuynh, tránh sau khi Vân Khuynh nhận lại tổ tông, Vân gia lại ngược đãi Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngược lại ngại: "Thực ra, con chỉ có chút ý tưởng, phần lớn thiết kế đều là mẹ con làm, con phụ trách giám sát trang trí thôi."

Hoắc Thành Quân cười vui vẻ: "Xem, đứa nhỏ này còn khiêm tốn."

Lòng Vân Tư Âm ngược lại buồn bã, khi Vân Khuynh nói "mẹ con" rất tự nhiên, có thể thấy, cô và Hoắc Thành Quân quan hệ rất tốt, nhưng mà, cô là con ruột của bà.

Cũng trách bà qua nhiều năm vậy, mới phát hiện trước đó lấy nhầm con, dù cho lòng chua xót, ngưỡng mộ sự thân thiết của con gái và mẹ chồng, cũng không có cách nào khác.

"Mắt nhìn của chị Hoắc tự nhiên là tốt." Vân Tư Âm chỉ có thể cười nói thêm 1 câu.

Đợi tất cả mọi người đều vào nhà, ngồi trong đại sảnh, người làm bưng trà qua, lại hàn thuyên 1 lúc, Vân Đình mới mở miệng vào vấn đề chính: "Vân Khuynh, Âm Âm là mẹ ruột của con, ta là ba ruột con, đây là 2 phần xét nghiệm ADN, con nhìn thử."

Vân Đình cũng là lần đầu xử lý chuyện này, nói không căng thẳng, nhất định là giả, chỉ là sắc mặt ông nghiêm túc, khiến người khác không nhìn ra.

Vân Khuynh sớm biết sự thật, nhưng vẫn nhận bản xét nghiệm, coi kĩ 1 lượt, mới nói: "Dạ, con biết rồi."

"Con là con gái của Vân gia Kinh Thành, lưu lạc bên ngoài nhiều năm, cũng nên về nhà rồi." Vân Đình nói: "Nhiều năm như vậy, con ở bên ngoài chịu khổ, đều là lỗi của ta, không liên quan đến mẹ con, con muốn hận, cứ hận ta, nhưng mà nhà, nhất định phải về."

"Nhưng mà, bây giờ con sắp kết hôn rồi, hôn lễ với Hoắc gia, ta và mẹ con không có ý kiến, nhưng về chuyện hôn lễ, hai nhà chúng ta nên thương lượng chút, con gái của Vân Đình ta, không thể quá qua loa."

Ý của lời này, là muốn nhúng tay vào hôn sự của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Hoắc Thành Quân và Hoắc Nhất Hàng đều lạnh mặt, Vân Khuynh cũng nhíu mày.

Không khí lập tức trở nên ngại ngùng.

Vân Tư Âm liền nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, ba con nói với có chút không thích đáng, mẹ biết mấy năm nay con chịu rất nhiều khổ, đều là lỗi của bọn mẹ, con muốn về nhà không, có muốn chừng nào về, đều theo ý con, chỉ là… mẹ thật sự nhớ con. Nếu con có thể về nhà, mẹ và ba con…"

"Xin tha cho con nói thẳng." Vân Khuynh ngắt lời Vân Tư Âm, nói: "Con cảm thấy nên nói rõ ý của con, thật sự, 2 người là ba mẹ ruột của con, nhưng đã qua 20 mấy năm, con và 2 người không hề có chút quan hệ, thẳng thắn chút mà nói, con đối với 2 người không có kỳ vọng, cũng không tồn tại oán hận.

Trước khi hai người đến Vinh Thành, chắc cũng tìm hiểu rõ những gì con trải qua, con đối với tình thân, sớm đã chết tâm rồi, dù cho bây giờ biết mình không phải con gái của Vân gia Vinh Thành, đối với con mà nói, cũng không có thay đổi gì quá lớn, con là con gái nhà nào không quan trọng, thử đi tìm 2 người, chỉ là cảm giác muốn tìm lại gốc gác mà thôi.

Con đối với 2 người không có tình cảm, như con nói, chúng ta là người dưng, 2 người đối với con, cũng y như vậy. Trong cơ thể có chút quan hệ máu mủ, cũng không khiến chúng ta sinh ra tình cảm trong thời gian ngắn được."

Nói xong, Vân Khuynh nhìn Vân Tư Âm: "Đứa con người nhớ thương, hoặc là không phải con, mà là Thanh Thanh của người, chắc là đứa con của Vân gia Vinh Thành sớm đã mất, tất cả sự áy náy của người đều đặt lên cô ấy, không liên quan chút gì đến con."

Sắc mặt Vân Đình càng lạnh: "Vân Khuynh, con nói chuyện kiểu gì với mẹ? Con…"

"Còn có người," Vân Khuynh ngắt lời Vân Đình lần nữa nói: "Nghe nói trước đây người nghi ngờ con là con hoang?"

Biểu tình của Vân Đình lập tức cứng lại, muốn nói gì bị nghẹn ở họng.

Vân Khuynh tiếp tục nói: "Lúc nãy người nói không sai, tất cả, đều là lỗi của người, bởi vì người không thể đối xử tốt với người bên cạnh, cho nên mới khiến mẹ mang thai con chạy đến Vinh Thành, rất cực khổ sinh ra con, người lại ích kỷ tìm lại bà ấy, bằng cách ép buộc, đưa bà ấy và con về, thậm chí, cũng không làm rõ ai là con mình, có kết quả ngày hôm nay, đều là người tạo thành.

Nói đến hận, khi con biết bản thân không phải con của Vân gia Vinh Thành, con chỉ hận 1 chút xíu thôi, dù sao, con dựa vào đâu chịu nhiều bất công dùm con gái của họ như vậy? Nhưng sau đó nghĩ lại, hận thì được gì? Kết quả đã tạo thành, con cũng đã đấu tranh thoát khỏi vũng bùn rồi, hận, chỉ khiến bản thân không vui, khiến cho người thật sự quan tâm mình không vui, tại sao con phải làm vậy?

Cho nên, con không hận bọn họ, đương nhiên, cũng không hận các người, nhưng mà, con chính là con, con là Vân Khuynh, con có thể nhận các người là ba mẹ, nhưng không chấp nhận các người gán cho con danh hiệu con gái của gia tộc đó.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

220. Chương 220

Con không cần quyền thế của Vân gia các người, tiền tiền và vật chất lợi ích khác, con chỉ cần tình cảm, nếu các người đồng ý bỏ ra tình cảm, đương nhiên con sẽ nguyện ý báo đáp thậm chỉ bỏ ra nhiều hơn, Vân Khuynh con, tuyệt đối không phải là người không biết báo ân báo oán.

Nhưng cuộc đời của con, cuộc sống của con, chuyện con muốn làm, trước đây các người chưa từng hỏi qua, bây giờ, sau này cũng không có tư cách để hỏi, bao gồm, chuyện hôn sự của con!

Con ghét bị người khác khống chế, rất ghét! Ghét ai biến con thành đối tượng có thể lợi dụng! Các người không cần thử cho con "kiến nghị", dù có cho, con cũng không chấp nhận, còn có, đừng dùng đạo đức trói buộc con, con đã mấy lần đấu tranh khỏi cái chết, ngoài người thật lòng yêu thương con, vì con mà sống, tất cả mọi thứ con đều không quan tâm."

Vân Khuynh nói rất bình tĩnh, vốn dĩ có tâm nói đơn giản 1 chút, nhưng tâm trạng cô cũng có chút kích động, cho nên mới nói tỉ mỉ nhất có thể, cô tin cô nói như vậy, Vân Đình và Vân Tư Âm nhất định có thể hiểu ý cô.

Ý cô muốn nói, chỉ có 2 điểm, 1, cô có thể nhận người thân, nhưng không nhận ràng buộc tình thân, không nhận mọi điều kiện và yêu cầu của Vân gia Kinh Thành xa lạ; 2, chuyện của cô cô tự làm chủ, bất cứ ai của Vân gia Kinh Thành đều không thể can dự.

"Ý của con là, không muốn về Vân gia, cũng không muốn nhận trách nhiệm con gái Vân gia." Sắc mặt của Vân Đình không tốt lắm.

"Đúng!" Vân Khuynh trả lời dứt khoát: "Ít nhất, bây giờ không, nếu các người đến tìm con, chỉ vì muốn con về Vân gia, cho con thêm 1 ràng buộc, thật xin lỗi, các người có thể về, con có ba mẹ hay không, thật sự cũng không sao, dù sao, cuộc đời của con, đã như vậy rồi, cũng sẽ không trở nên tệ hại hơn, con cố gắng lơ đi những thứ quá xa vời, tiếp tục bước tiếp là được."

Đừng trách cô nhẫn tâm, trước khi chưa xác định được Vân Đình và Vân Tư Âm thật sự đối đãi với cô như con ruột, cô cũng không dám có hy vọng gì ở họ.

"Con…con không thấy như vậy quá ích kỷ sao?" Vân Đình có chút nghiến răng.

Ông thật sự không biết con gái mình có thể lợi hại như vậy, dám oán giận ông?

Nhưng, vì cảm thấy có lỗi với đứa con gái này, nên không tìm được lý do nào phản biện.

"Bởi vì nhiều năm như vậy, con vẫn luôn 1 mình." Vân Khuynh trả lời dứt khoát: "Tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân, không ích kỷ, thì làm sao sống đây?"

Cô nói là sự thật, ngữ khí cũng chân thật, cũng không có ý thể hiện sự ủy khuất hoặc oán giận bất cứ ai.

Nhưng lòng tất cả mọi người đều chua xót.

"Khuynh Khuynh, là mẹ có lỗi với con. Con không ích kỷ chút nào, người ích kỷ là ba mẹ, những năm nay, ba mẹ đều rất đau đớn, có thể nhận lại con, ba mẹ mới có thể giảm bớt sự áy náy, là chúng ta ích kỷ, mẹ tôn trọng lựa chọn của con, dù con ra quyết định gì mẹ cũng tôn trọng." Vân Tư Âm mắt đỏ lên.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Lại quay lưng, trừng mắt với Vân Đình: "Cũng vì anh, năm đó, nếu không phải anh tin những người đó, nói Khuynh Khuynh là con hoang, sao chúng ta có thể ôm con người khác về nhà? Sao có thể khiến Khuynh Khuynh chịu nhiều đau khổ như vậy? Bây giờ, Khuynh Khuynh có thể tha thứ cho chúng ta, có thể không oán giận chúng ta, đã là đứa trẻ quá lương thiện rồi, con bé muốn làm gì, cứ để con bé làm, chúng ta ở bên giúp con bé, anh còn ở đây để cái kệ ba mẹ, chúng ta có tư cách gì để kệ trước mặt con bé? Anh xin lỗi Khuynh Khuynh nhanh!"

"Được được được, Âm Âm, là anh sai, là anh sai, em đừng đau lòng, anh xin lỗi Khuynh Khuynh liền đây, con gái em sinh ra, em nói là được, em nói thế nào thì thế nấy." Vân Khuynh thấy Vân Tư Âm kích động, nhanh chóng dỗ dành.

Sắc mặt Vân Tư Âm tốt hơn chút, quay lại nói với Vân Khuynh: "Khuynh Khuynh, con đừng tính toán với ba con, tính cách ông ta xấu như vậy đó. Hôn sự của con và Nhất Hàng, mẹ thấy rất tốt, mẹ hoàn toàn tin tưởng hai con bên nhau sẽ hạnh phúc, chúng ta cứ theo suy nghĩ của các con mà làm." Nói xong, Vân Tư Âm lại trừng Vân Đình 1 cái.

Vân Đình mặt cứng đờ, nhưng vẫn thật sự nói với Vân Khuynh: "Đúng! Là ta sai, khiến con chịu khổ rồi, con với Hoắc Nhất Hàng kết hôn, ta không có ý kiến, đó là quyết định của con, sau này kết quả thế nào, kết quả tốt, mọi người đều vui, nếu tên nhóc đó dám bắt nạt con, con về nói với ta, ta khiến nó tán gia bại sản, sống không bằng chết!"

"Anh..." Vân Tư Âm ấn Vân Đình 1 cái: "Anh nói bậy gì vậy, không thấy Nhất Hàng đối tốt với Khuynh Khuynh như vậy sao, kết quả xấu mà anh nói, không tồn tại."

Trong lòng Khuynh Khuynh có chút ấm áp, câu của Vân Đình thể hiện, trước đây ông nói hỏi về hôn sự của

cô, thực ra không giống như cô nghĩ, không phải muốn làm khó cô hoặc là Hoắc gia, nhiều hơn, là muốn giúp cô chống lưng.

Có thể, cô hiểu lầm ông.

Cho nên, cô chậm chạp 1 chút, cẩn thận nói: "Ba, mẹ, con tin tưởng người đàn ông con chọn, sẽ không làm con thất vọng."

Miệng Hoắc Nhất Hàng giương lên, lập tức nói: "Ba, mẹ, con cũng tin tưởng bản thân, nhất định sẽ khiến Khuynh Khuynh hạnh phúc!"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

221. Chương 221

Chỉ cần Vân Khuynh nhận Vân Đình và Vân Tư Âm, Hoắc Nhất Hàng cũng nhận.

Vân Tư Âm nghe hai câu này, mắt đỏ lên, nước mắt chảy ra: "Tốt, con ngoan, các con đều ngoan!"

Vân Đình nhanh chóng đưa khăn giấy cho bà lau nước mắt: "Em nhìn em, đang yên đang lành, tự nhiên khóc rồi." Ông an ủi Vân Tư Âm, giọng của bản thân cũng có chút run rẩy.

"Vui, em đây là đang vui." Vân Tư Âm kích động nói: "Vẫn luôn nghĩ con của em mất rồi, ai ngờ vẫn sống tốt trên thế giới này, chúng ta đối xử không tốt với con bé, con bé còn chịu nhận chúng ta, anh Đình, bây giờ dù có bắt em chết, em cũng không hối tiếc."

Sắc mặt Vân Đình lập tức trầm xuống: "Nói lời ngốc nghếch gì đó, tìm được con về, em cần phải chú ý sức khỏe hơn, sống đến 100 tuổi, mới có thể bù đắp hết thứ đã thiếu con gái."

"Đúng, đúng đúng đúng, bây giờ em cái gì cũng có, em cần phải sống tốt." Vân Tư Âm lập tức nói.

"Nhận lại con gái là chuyện tốt, chúng ta cần ăn mừng thật lớn." Hoắc Thành Quân nói: "Hai vị thông gia hay là ở lại nhà, đợi Vân Khuynh và Nhất Hàng kết hôn xong mới về Kinh Thành?"

Vân Đình nhìn Vân Tư Âm 1 cái, gật đầu: "Cũng tốt."

"Em đi thông báo Tình nhi và Thiên nhi, kêu tụi nó đến nhận chị." Vân Tư Âm vui vẻ nói, lại muốn giải thích với Vân Khuynh: "Tình nhi và Thiên nhi là sau này mẹ sinh đôi, Tình nhi là chị, Thiên nhi là em

trai, tụi nó cũng là người thân của con. Nói ra, Tình nhi rất giống con!"

"Được." Vân Khuynh nói: "Kêu họ qua đây đi."

Vân Tư Âm lập tức gọi điện thoại, nói đã tìm được chị ruột rồi, Vân Tình và Vân Thiên đều vui vẻ, lập tức tuyên bố ra ngoài, chuẩn bị sáng mới, bay đến Vinh Thành.

Chỉ là, ai ngờ, mới vừa tuyên bố ra, liền có chuyện phiền phức.

Lúc Vân lão phu nhân tại thế, từng có hẹn ước với đại gia tộc thần bí Tiêu gia ở Giang Thành, nếu con trai Vân Đình kết hôn, sinh ra đứa con gái đầu tiên, sẽ kết hôn với cháu trai thứ nhất của Tiêu gia, cũng có thể nói, trước khi Vân Khuynh sinh ra, đã có 1 vị hôn phu rồi.

Mà vị hôn phu này, bây giờ là người đứng đầu của Tiêu gia.

Tiêu Trì, người thừa kế thứ 58 của Tiêu gia, 19 tuổi tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, các phương diện đều không thua kém quý công tử Hoắc Nhất Hàng.

Trước đây, Tiêu gia tưởng con gái lớn của Vân gia đã mất, con gái thứ 2 đã có lương duyên, nên không nhắc đến hôn sự này, nhưng sau khi Tiêu Trì biết Vân Khuynh là con gái lớn của Vân gia, cố ý tra tất cả tư liệu về Vân Khuynh, chưa gặp mặt, nhưng đã đánh giá cao Vân Khuynh, nhận định Vân Khuynh rất thích hợp làm nữ chủ nhân của Tiêu gia.

Thế là, tình địch lớn nhất trong đời Hoắc Nhất Hàng, đã xuất hiện trước mắt mọi người.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

"Tây Hoa tiên sinh, Cố tiểu thư thế nào rồi? Đã an toàn cứu ra chưa?" Tống Tây Hoa về nhà, Tống Nhan lập tức ra đón, giúp anh lấy dép, treo áo ngoài anh cởi ra lên giá, gấp gáp hỏi.

Cô biết, miễn là chuyện Vân Khuynh quan tâm, Tống Tây Hoa cũng để ý, với lại tính cách của Cố Du, cô cũng rất thích.

"Ừ, cô ấy không sao rồi." Tống Tây Hoa lạnh nhạt trả lời 1 câu, lại nói: "Anh mệt rồi, cần nghỉ ngơi. Em đừng làm phiền."

"Tắm rồi mới đi, em đã mở nước nóng rồi." Tống Nhan quan tâm nói.

Cô đã biết, mỗi lần gặp Vân Khuynh về, Tống Tây Hoa sẽ khó chịu 1 chút, dù sao, là người anh thích như vậy, nhưng chỉ có thể âm thầm bảo vệ, anh nói mệt, nhiều nhất là tim cảm thấy mệt.

Lòng cô chua xót, lúc nào, mới có thể cho cô 1 chút tình yêu anh dành cho Vân Khuynh đây, dù cho là 1 phần vạn, cô cũng rất vui rồi.

Tống Tây Hoa không trả lời, chỉ là chuyển hướng, đi đến phòng tắm.

Nhìn bóng dáng cao to của người đàn ông, Tống Nhan cười khổ, anh không yêu cô, cũng không sao, chỉ cần ở bên anh, là đủ rồi.

1 tiếng sau, bà Tống đi dạo bên ngoài về, thấy Tống Nhan ở trong bếp làm cơm tối, gấp gáp chạy qua.

"Nhan Nhan, sao coi ở trong bếp, Tây Hoa đâu? Con mang thai, sao có thể động dao nĩa, nhanh, nhanh đi nghỉ, bà làm." Đối với Tống Nhan đang mang cháu bà, bà Tống cẩn thận 120%.

"Bà, con đâu cao quý như vậy." Tống Nhan cười nói: "Tây Hoa tiên sinh quá mệt rồi, đang nghỉ trên lầu, còn chỉ làm vài món đơn giản, tủ lạnh không có đồ ăn, dì người làm mai sẽ đến, đến lúc đó em kêu dì mua đồ nấu cơm, cái gì cũng không làm."

"Chỉ vài món cũng không được, con gái bây giờ không sánh bằng bà trước đây, trước lên núi kiếm sống rèn luyện đến cơ thể rất khỏe, chính là sinh con trên núi, lúc hồi phục chỉ cần ăn mấy con gà mấy trái trứng gà là có thể hồi phục lại được, thời đại bây giờ tốt rồi, con gái từ bé đã được yêu thương, không chịu khổ, sinh con là cửa ải khó nhất, 1 chút tổn thất cũng không thể có."

Bà Tống 1 bên giành lấy dao cắt rau của Tống Nhan, 1 bên nói: "Bà sẽ làm xong nhanh thôi, con đi kêu Tây Hoa dậy trước."

Tống Nhan biết bản thân không thể thuyết phục bà Tống, chỉ gật đầu đồng ý.

"Đi chậm tí, cẩn thận đừng té, lúc lên lầu, cầm tay cầm."

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

222. Chương 222

"Được, bà nội." Tống Nhan biết, bà Tống thật sự quan tâm cô.

Lên lầu, nhẹ đẩy cửa, thấy Tống Tây Nhan nằm trên sofa kế giường.

Lòng Tống Nhan bị chặn lại.

Cô và Tống Tây Hoa đã lấy giấy đăng kí kết hôn, là vợ chồng được pháp luật công nhận, nhưng anh vẫn luôn không chịu ngủ chung giường với cô, mà chọn ngủ trên sofa, cố ý giữ khoảng cách với cô, đương nhiên, cũng không thể có hành động thân mật với cô, anh ấy hoàn toàn, chỉ coi cô là người cùng sống qua ngày tháng.

Dù cô không ở trong phòng, anh cũng kiên trì nằm sofa.

Tống Nhan đứng trước cô, nhìn Tống Tây Hoa 1 lúc, thu lại sự chua xót, lên trước, nhẹ giọng kêu: "Tây Hoa… Tây Hoa tiên sinh, dậy đi thôi."

Tống Tây Hoa mở mắt mơ màng, nhìn thấy mẹ xinh đẹp của phụ nữ, chỉ ở trước mắt, nhíu mày, hỏi: "Mấy giờ rồi."

"4h rưỡi chiều, bà đang ở bếp xào rau.. vốn em…" Cô muốn giải thích, cô không muốn người lão tuổi làm việc, nhưng nghĩ nghĩ, anh có lẽ không để ý cô tốt hay không, liền ngậm miệng là, chỉ nói: "Bà kêu anh dậy, sau khi tỉnh táo 1 chút, xuống ăn cơm tối."

"Được." Tống Tây Hoa nói: "Em đi trước. Anh thay đổi liền xuống." Khách khí, xa lạ.

Tống Nhan không nói gì, yên lặng đi ra.

Mấy phút sau, Tống Tây Hoa ăn mặc đàng hoàng ra khỏi phòng, thấy Tống Nhan đợi ở cửa.

Có chút không vui nói: "Em mang thai, không cần chuyện gì cũng đợi anh, bảo vệ tốt sức khỏe bản thân là được." Anh không quá thích nghi, luôn có người đợi anh.

Tống Nhan cũng không nói gì, chỉ gật đầu, để anh đi trước. Cô nắm tay cầm cầu thang, vừa nhìn bóng lưng Tống Tây Hoa, vừa từ từ đi xuống.

Sau 1 hồi, bà Tống quả thật đã xào xong, chỉ còn lại canh, đang nấu trong nồi.

Tống Nhan im lặng đưa khăn cho Tống Tây Hoa, hai người rửa tay, ngồi bên bàn ăn.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Lúc ăn cơm, dù bà Tống nhiệt tình nói chuyện, dặn dò Tống Nhan những vấn đề cần chú ý, Tống Nhan ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Chỉ là sau đó, cô hỏi Tống Tây Hoa: "Mẹ em tuần sau có thể xuất viện, em có thể, đưa mẹ về đây không? Chỉ ở vài ngày, mẹ vẫn quen sống ở nhà cũ của tụi em, chỉ là em muốn ở với mẹ vài ngày."

Tống Tây Hoa có chút do dự, thật ra, anh không thích nhà có quá nhiều người.

Bà Tống lập tức trừng mắt nhìn anh: "Nhan Nhan, chuyện này không cần hỏi, bây giờ con là nữ chủ nhân của nhà này, mẹ con qua con tự an bài là được, Tây Hoa, mẹ vợ qua con phải ở nhà."

"Không cần không cần." Tống Nhan lập tức nói: "Con chỉ muốn ở với mẹ vài hôm, Tây Hoa tiên sinh rất bận, không cần ở nhà."

Bà Tống kiên trì nói: "Đây không phải cần hay không, mà là quy tắc! Con là vợ của Tây Hoa, nó làm chồng, nếu mẹ vợ cũng không hiếu thuận, ta nuôi nó lớn vậy thật uổng phí!"

Tống Tây Hoa ngây người, đúng vậy, bây giờ anh là chồng của Tống Nhan, dù cho không có tình cảm với Tống Nhân, trách nhiệm vẫn phải chịu.

"Uhm," Anh gật đầu: "…chuyện mẹ đến, anh sẽ an bài tốt."

Nghe anh gọi mẹ mình là "mẹ", trong lòng Tống Nhan ấm áp, vô thức nói: "Cảm ơn, Tây Hoa tiên sinh."

Tống Tây Hoa tiếp xúc với ánh mắt chân thành cảm kích của cô, trong lòng cảm thấy áy náy, chẳng qua chỉ là đáp ứng làm 1 chuyện, cô đã cảm kích anh như vậy, có phải anh thật sự quá lạnh nhạt với cô?

Dù sao cũng là người vợ sẽ chung sống với anh sau này.

"Em… chừng nào đi kiểm tra?" Anh hỏi: "Đến lúc đó xem thử, nếu có thời, anh đi cùng em."

Mắt Tống Nhan sáng lên, nhanh chóng trả lời: "Chính là thứ 2 tuần sau, em tính tối hôm trước đi kiểm tra, sau đó đón mẹ về."

Anh… đồng ý đi kiểm tra sinh sản cùng cô, có phải nói anh để ý đến con, có phải anh có chút … để ý cô?

"Ừ, đến lúc đó nói anh 1 tiếng." Tống Tây Hoa nói.

Thứ 2, tới rất nhanh.

Tống Tây Hoa, ngược lại không đi kiểm tra với Tống Nhan, bởi vì, anh tuyển 1 nữ trợ lý mới, nữ trợ lý này có 8 phần giống Vân Khuynh.

Nếu không phải lúc tuyển dụng, nữ trợ lý trực tiếp nói hâm mộ Vân Khuynh, cố ý phẫu thuật thành bộ dạng của Vân Khuynh, Tống Tây Hoa có thể sẽ hoài nghi Vân gia có 1 đứa con lưu lạc bên ngoài.

Vậy khuôn mặt đó, người phụ nữ này có được công việc, lúc đó, anh chỉ là ý nghĩ nhất thời, nhưng không biết người phụ nữ này sẽ mang lại thay đổi lớn trong cuộc đời anh.

Người phụ nữ tên Quản Nguyệt Tâm, 1 người thích thời thượng biến cuộc sống của bản thân trở nên thật tươi đẹp, ngày đầu đi làm, nhanh chóng làm thân với đồng nghiệp xung quanh, nhìn rất đơn thuần, vui vẻ.

Nhưng vào đúng ngày Tống Tây Hoa chuẩn bị cùng Tống Nhan đi khám bệnh, đau dạ dày đến ra rất nhiều mồ hôi, vì thế, Tống Tây Hoa chỉ có thể đưa cô ta vào bệnh viện.

Vừa hay, là bệnh viện Tống Nhan đi khám, bệnh viện Tống Mẫu!

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

223. Chương 223

Tống Nhan lấy số khám khoa phụ sản, sau khi bác sĩ giúp cô làm kiểm tra cơ bản xong, cô xuống sảnh ở lầu một đóng tiền, chuẩn bị tiếp tục một loạt bước kiểm tra, vừa xuống lầu, liền nghe được giọng nói quen thuộc ở phía trước góc phải truyền tới.

"Cô ngồi ở đây đợi một chút, tôi đi lấy số cho cô."

Là…… Tống Tây Hoa?

Cơ thể Tống Nhan bỗng nhiên cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, thì nhìn thấy chồng cô Tống Tây Hoa đang đỡ một cô gái xinh đẹp ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Bộ dáng anh ta cẩn thận đỡ lấy cô gái xinh đẹp đó, làm cho cô cảm thấy đau mắt.

Thế nhưng khi cô gái đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt kia…… Tống Nhan liền trợn tròn hai mắt, đó là —— Vân Khuynh?

Không! Không phải Vân Khuynh, chỉ là mặt có chút giống, nhưng khí chất không bằng 1/10000 của Vân Khuynh, hơn nữa biểu cảm trên mặt có chút cứng ngắc, hẳn là từng làm phẫu thuật thẩm mỹ.

Cố ý, phẫu thuật thành khuôn mặt giống Vân Khuynh?

Lúc trước, lúc cô bán rượu trong quán bar, gặp nhiều những loại con gái này, phẫu thuật khuôn mặt mình thành mặt của ngôi sao nữ mà mình hâm mộ, ăn mặc đều rất tinh xảo, nhưng chẳng qua chỉ là 1 sự giả tạo.

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ có một ngày, nhìn thấy một người phụ nữ có 1 khuôn mặt phẫu thuật giống với Vân Khuynh đến mấy phần, sau đó, xuất hiện ở bên cạnh Tống Tây Hoa.

Nhưng Tống Tây Hoa, hình như đã bị cô ta gạt rồi.

Thí dụ, anh đã nói sẽ đến khám thai với cô, nhưng không có đến, lại đến bệnh viện cùng người phụ nữ đó.

Tống Nhan bỗng nhiên rất muốn chạy trốn, cô biết Tống Tây Hoa không thích cô, trước đó nói là sẽ cùng cô đi làm khám thai có lẽ là bởi vì có bà nội Tống ở bên cạnh, cho nên, khi tối hôm qua anh nói có thể sẽ không rảnh, cô cũng không niú kéo anh thêm nữa, sáng sớm hôm nay, cô tự mình lặng lẽ đi đến bệnh viện.

Nhưng anh ấy không rảnh, thì ra là phải đi chung với người phụ nữ khác.

Tình cảm mà anh dành cho Vân Khuynh, là chỉ cần có khuôn mặt giống với Vân Khuynh là được hay sao?
————-Nhóm dịch Boss – App: iNovel————-

Vậy thì, anh và cô ta quen nhau bao lâu rồi? Giữa bọn họ là có quan hệ gì?

Có thể khiến cho anh bỏ mặc con của mình, mà lựa chọn đến bệnh viện cùng người phụ nữ đó, chắc hẳn quan hệ giữa anh với cô ta không hề tầm thường?

Bỗng dưng, Tống Nhan nghĩ đến một khả năng nào đó, mắt cô mở to.

Người phụ nữ đó đến bệnh viện khám bệnh gì?

Chẳng lẽ, cô ta cũng…… Cũng mang thai?

Nghĩ vậy, Tống Nhan cảm thấy khó thở.

Nếu như đúng thế, vậy cô là gì đây? Con của cô lại gì đây?

Nếu anh đã, đã đến bên cạnh một người phụ nữ khác, tại sao còn muốn kết hôn với cô chứ?

Hay là, anh đã hối hận khi kết hôn với cô, sắp tới sẽ ly hôn với cô? Hơn lại, đã nằm trong kế hoạch?

Càng nghĩ, Tống Nhan càng cảm thấy khả năng này rất lớn, cô xoay người rời khỏi, lại bởi vì quá mức vội vã, đụng phải một bà bác.

Bà bác đó bị đụng tới mông chạm đất, sau đó, nắm lấy áo cô chửi: "Cô sao thế hả? Tôi đang đi đàng hoàng cũng bị cô đụng ngã?"

"Xin…… Thật xin lỗi," Tống Nhan vội nói xin lỗi: "Không nhìn thấy bác, thật sự rất xin lỗi, con……con đỡ bác đứng dậy." Vừa nói, cô vừa nhanh chóng đưa tay ra đỡ, đồng thời, cố gắng cúi đầu rất thấp, chính là sợ Tống Tây Hoa chú ý tới cô.

Tống Tây Hoa cũng đã trông thấy cô.

Tống Nhan?

Anh hơi nhíu mày, sao cô ta lại ở chỗ này.

Nhớ ra rồi, cô có nói qua, phải đi khám thai.

Sắc mặt của anh, bỗng nhiên có chút không được tốt.

Vợ anh đến bệnh viện khám thai, anh không đi cùng, lại cùng người trợ lý mới đến bệnh viện khám bệnh, còn bị vợ bắt gặp, nói thế nào, đều giống như là anh không đúng.

Quản Nguyệt Tâm có phải cố ý chiếm lấy thời gian của Tống Tây Hoa không?

Đương nhiên là cố ý!

Ban đầu khi Vân thị còn chưa phá sản, cô đã làm ở công ty, cũng như bao đồng nghiệp nữ khác yêu thầm Tống Tây Hoa, thế nhưng mặt cô quá bình thường, hơn nữa chức vị ở trong công ty cũng không cao, Tống Tây Hoa căn bản không biết cô là ai.

Dù cho không bình thường, Tống Tây Hoa cũng sẽ không có cảm giác gì với cô, mãi đến khi, cô phát hiện người trong lòng của Tống Tây Hoa đó chính là Vân Khuynh.

Cô từ chức, đi ra nước ngoài một chuyến, phẫu thuật khuôn mặt mình thành mặt Vân Khuynh, mặc dù không giống hoàn toàn, nhưng cũng không xê xích gì nhiều.

Khi trở về, cô bịa cho mình một thân phận khác, một cô gái đam mê thời trang, tỉ mỉ, còn có một khuôn mặt giống Vân Khuynh, quả nhiên được Tống Tây Hoa chú ý tới.

Trong người không khỏe, đương nhiên cũng là cố ý, cô không thể ăn cay, ăn cay sẽ bị đau bao tử.

Để được ở riêng với Tống Tây Hoa, cô đã quyết tâm ăn thật nhiều đồ cay!

Cuối cùng, không có để cô thất vọng, Tống Tây Hoa thật tự mình đưa nàng đưa đến trong bệnh viện tới.

Lúc này, cô đương nhiên là cố hết sức biểu hiện mặt tốt của mình rồi.

"Tống tổng, anh quen cái dì bên đó sao?" Ánh mắt của Quản Nguyệt Tâm cũng rơi trên người của Tống nhan và bà bác, nhìn bà bác ngồi trên mặt đất, đương nhiên xem bà bác như kẻ yếu: "Cô gái kia cũng thật là, sao có thể làm thế với người già chứ?"

Sau khi Quản Nguyệt Tâm từ chức, Tống Nhan mới đến bên cạnh Tống Tây Hoa, sau đó, Tống Nhan ở nhà dưỡng thai, cô cũng chưa từng gặp qua Tống Nhan, cho nên cũng không biết Tống Nhan là ai.

Tống Tây Hoa lại quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt có chút phức tạp: "Cô ấy không phải cố ý."

Vừa nói, anh vừa đi về phía Tống Nhan.

Bà bác đã được Tống Nhan kéo dậy, thấy Tống Nhan thành khẩn xin lỗi, cũng không làm khó gì cô, liền rời khỏi, Tống Nhan tranh thủ chuẩn bị đi.

Tống Tây Hoa đã đứng sau lưng cô.

"Tống Nhan," anh gọi: "Em ở đây làm gì?"

- ———Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

224. Chương 224

Bước chân của Tống Nhan bỗng nhiên dừng ngay tại chỗ, không có quay đầu lại, chỉ vội vã nói: "Tây Hoa tiên sinh, em đến bệnh viện khám thai, sẵn tiện đón mẹ em trở về, anh…… sao anh cũng ở đây? Thật trùng hợp, ha ha…… Anh không cần phải để ý đến em đâu, anh cứ đi khám bệnh với cô gái xinh đẹp đó đi, em không sao, em…… em phải đi đóng tiền đây, tạm biệt anh!"

Lời này của cô, rõ ràng trước sau mâu thuẫn.

Không biết Tống Tây Hoa tại sao lại ở chỗ này, lại biết Tống Tây Hoa đến khám bệnh với 1 cô gái.

Trong lòng Tống Tây Hoa nhất thời có chút rầu rĩ, thấy Tống Nhan muốn đi, vội giữ cô lại: "Sao hấp tấp vậy, vừa rồi đã đụng phải người ta, cũng may em không sao, đang mang thai còn chạy nhanh như thế làm gì?"

Anh hơi dừng lại một chút, vẫn giải thích hai câu: "Buổi sáng công ty quả thực có việc, kia là trợ lý mới mà anh mới tuyển, đột nhiên đau bao tử, anh mới đưa cô ta đến bệnh viện khám.

"Vậy sao? Vậy…… thật tốt." Trong lòng Tống Nhan liền nhẹ nhõm.

Thì ra, chỉ là người mới của công ty, không phải quan hệ đó với Tây Hoa tiên sinh, thật tốt.

"Tốt cái gì?" Tống Tây Hoa có chút không hiểu.

"Không có gì," Tống Nhan lúc này mới xoay đầu lại nhìn Tống Tây Hoa: "Chẳng phải anh phải đi lấy số cho cô ấy sao? Anh đi trước đi!"

Bên kia, Quản Nguyệt Tâm thấy Tống Tây Hoa đi qua đó, vậy mà không phải tìm vị bác đó, mà là bắt lấy tay cô gái kia, sắc mặt lập tức có chút không ổn.

Đó là ai? Tống Tây Hoa quen cô ta sao?

Trong lòng có chút bất an, Quản Nguyệt Tâm nhịn đau đi tới: "Tống tổng, xin hỏi vị này là?"

"Tôi…… Tôi là……" Tống Nhan không biết giới thiệu mình như thế nào.

Tống Tây Hoa nói 1 cách tự nhiên: "Đây là vợ của tôi, Tống Nhan."

"Cái…… Cái gì?" Trái tim của Quản Nguyệt Tâm bỗng nhiên nặng nề.

Tống Tây Hoa kết hôn rồi? Tống Tây Hoa sao có thể kết hôn chứ? Đối tượng kết hôn còn là…… một cô gái ngây ngô như thế?

"Tống tổng kết hôn khi nào thế ạ? Sao tôi không biết?" Quản Nguyệt Tâm một khi sốt ruột, phản ứng có hơi quá, nhanh chóng giấu đi: "Ý của tôi là, tôi ở trong công ty cũng không nghe ai nói qua, tất cả mọi người đều nói Tống tổng vẫn còn là người đàn ông độc thân hoàng kim tuổi trẻ tài cao đó!"

"Chúng tôi vẫn chỉ đi nhận giấy hôn thú, không có cử hành hôn lễ, nhưng mà, cũng sắp rồi." Tống Nhan không ngờ tới Tống Tây Hoa vậy mà lại thừa nhận quan hệ hôn nhân với cô, nhất thời có chút kích động, cũng đã thẳng thắn nói rõ tình trạng hiện giờ giữa cô với Tống Tây Hoa.

Nhưng kiểu giải thích bình tĩnh thế này, rơi vào tai Quản Nguyệt Tâm, lại chỉ coi như là Tống Nhan cố ý khoe khoang với cô.

Trong nháy mắt, cô liền oán hận Tống nhan.

Cô chẳng qua là ra nước ngoài có mấy tháng, ả tiện nhân đáng chết này lại đi đăng kí kết hôn với người đàn ông mà cô nhắm trúng?

Rốt cuộc đã dùng thủ đoạn vô sỉ gì quyến rũ Tống Tây Hoa chứ? ———-Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

"Quản Nguyệt Tâm, Tống Nhan đang mang thai, cô và cô ấy qua bên đó ngồi trước, tôi đi lấy số và đóng tiền cho hai người. Nói xong, Tống Tây Hoa liền lấy đi tờ phiếu trong tay Tống nhan, đến quầy lấy số đóng tiền.

Mí mắt của Quản Nguyệt Tâm hạ xuống, giấu đi ánh sáng thù hằn trong mắt.

Mang thai? Thì ra là do mang thai mới kết hôn với Tống Tây Hoa? Ả tiện nhân này, dám mượn con trèo lên?

Nhưng mà, đây cũng chính là nói, Tống Tây Hoa và ả tiện nhân này ở bên nhau, là bởi vì đứa con?

Thế thì dễ giải quyết rồi, chỉ là đứa con mà thôi, kết hôn xong, chẳng phải còn có thể ly hôn sao? Cô cũng không tin với thủ đoạn của cô, sẽ đấu không lại người phụ nữ bị bà bác mắng chửi cũng không dám cãi lại này!

Cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ Tống Tây Hoa.

Tống Tây Hoa đẹp trai, tài giỏi, tiền cũng nhiều, định trước sẽ là của Quản Nguyệt Tâm cô!

Tống Nhan lại không biết mình đã bị Quản Nguyệt Tâm ghi hận, cô chỉ lo nhìn Tống Tây Hoa, nhìn anh đi xếp hàng, nhìn anh đóng tiền, cầm tờ đơn, sau đó, trở lại.

"Quản Nguyệt Tâm, tôi dẫn cô tới phòng làm việc của bác sĩ trước, chuyện còn lại, cô hãy tự mình xử lý, tôi còn phải cùng vợ tôi đi khám thai." Tống Tây Hoa đem chuyện công và chuyện tư phân chia rất rõ, Quản Nguyệt Tâm với anh mà nói, được coi là chuyện công, anh xử lý ổn thỏa trước, sau đó sẽ phải ở bên bà xã mình.

Trong lòng Quản Nguyệt Tâm căm hận, lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ cười nói: "Vâng, hôm nay, thật ngại quá, làm phiền Tống tổng rồi."

"Chiếu cố nhân viên mới, là truyền thống của Vân thị." Tống Tây Hoa chỉ nhàn nhạt nói một câu, và nói với Tống Nhan: "Vậy trước tiên em hãy ở đây chờ anh một chút."

"Dạ." Tống Nhan ngoan ngoãn nói: "Anh chậm một chút, đừng có gấp, lát nữa em còn phải làm rất nhiều kiểm tra, không thể xong ngay được. Đợi cô Quản xinh đẹp này…… bận xong chuyện của mình, anh mới qua chỗ em."

Tống Nhan tỏ ra rất độ lượng, thật sự độ lượng, sau khi biết Quản Nguyệt Tâm và Tống Tây Hoa không có quan hệ gì, tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

Quản Nguyệt Tâm lại cực kì hận cô, cô sớm đã nhìn ra Tống Nhan rất để ý Tống Tây Hoa giúp cô, còn giả bộ độ lượng thế? Ả tiện nhân dối trá! Đợi khi cô chiếm được trái tim của Tống Tây Hoa, nhất định cô sẽ không bỏ qua cho ả tiện nhân đáng chết này!

Và……

Ánh mắt của Quản Nguyệt Tâm ánh mắt lặng lẽ rơi trên bụng Tống Nhan, trong lòng đầy nham hiểm……

- ———Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

225. Chương 225

Bởi vì có nhiều cách nghĩ khác về Trương Thông, Cố Du cảm thấy cô và Giang Mạc Thần có chút không vui, tâm trạng cũng không tốt lắm, buổi tối hôm đó Giang Mạc Thần không có đến, sáng ngày hôm sau cũng không thấy xuất hiện (thật ra là đi xử lý chuyện tàu vượt biên và tai hoạ ngầm còn sót lại của vụ bắt cóc), nên cô tự mình xuất viện.

Hơn nữa, không nghe lời về nhà đợi, mà lần nữa đi tới trường.

Người của Giang gia xử lý rất gọn gàng chuyện cô bị bắt cóc, trong trường không có chút tin không tốt nào liên quan tới cô và Trương Thông, cô thuận lợi bước vào cửa trường, về tới ký túc xá của mình.

"Cố Du, cậu đã đi đâu thế? Sao bỗng nhiên không trở về túc xá vậy, trước đó còn nói phải làm luận văn tốt nghiệp mà, mẹ cậu chạy đến trường tìm cậu cũng không thấy cậu, sau đó rất lo lắng mà rời khỏi, cậu…… không xảy ra chuyện gì chứ?"

Một cô bạn cùng phòng đi tới, quan tâm hỏi tình hình của Cố Du.

Một cô bạn khác ngồi ở trên giường xem video cũng nói: "Cố Du, nghe nói cậu và Trương Thông cùng nhau

tạo ra một tin tức lớn đủ làm kinh động đến lão Phạm nha? Hay là liên quan tới những chuyện trên tàu vượt biên, có phải thật hay không?

Cố Du suy nghĩ, chuyện này bây giờ đã xảy ra rồi, hơn nữa Trương Thông trước đó cũng đã để lộ tin ra ngoài, cũng không có gì không thể để cho bạn cùng phòng biết, và nói

: "Đúng vậy, trước đó trong thời gian nghỉ hè, tớ và Trương Thông đã làm ra một chuyện mạo hiểm như thế, bây giờ nghĩ lại một chút, tớ cảm thấy tớ thật sự quá xúc động, các cậu biết không? Con tàu vượt biên đó không chỉ vượt biên, mà còn mua bán phụ nữ, kinh khủng nhất là, trên con tàu đó, còn lẩn trốn cả tội phạm giết người!"

"Trời đất, đây chẳng phải là rất nguy hiểm sao!" Bạn cùng phòng bị dọa đến sắc mặt thay đổi.

"Cố Du, lá gan của cậu thật lớn nha, tàu có tội phạm giết người cậu cũng dám đi lên, nếu là tớ, đừng nói là đi moi tin của tàu vượt biên, chỉ du thuyền thôi, một chiếc thuyền cô đơn lẻ loi chạy trên biển rộng mênh mông, tớ cũng sẽ cảm thấy rất không có cảm giác an toàn."

Một cô bạn cùng phòng khác cười nói: "Thôi rồi, An An, với lá gan đó của cậu, đi máy bay không có cảm giác an toàn, ngồi thuyền cũng không có cảm giác an toàn, ngồi xe lửa ô tô đều không có cảm giác an toàn, ngay cả đi bộ cũng không có cảm giác an toàn, cậu đó, đừng nói là đi vượt biên, chỉ là đi phỏng vấn sự an toàn của người nổi tiếng, tớ đoán là cậu sẽ còn lo này lo nọ, cậu đó, không hề thích hợp làm tin tức. Nhưng mà, dù sao cậu cũng không có ý định thật sự làm phóng viên, chờ sau khi tốt nghiệp, cậu hãy đến toà soạn ngồi trong phòng làm việc là được rồi.

"Cậu cứ cười tớ đi, tớ đây, quả thật không có ý định làm phóng viên, nhưng mà, nghe được Cố Du có thể làm ra chuyện lớn như thế, tớ cũng khâm phục, hâm mộ."

"Đừng," Cố Du nói: "Các cậu tuyệt đối đừng khâm phục tớ, loại chuyện này, tớ cho rằng, cũng không dám lại làm lần thứ hai, lần này tớ trở về từ cõi chết đó! Nếu không phải vừa hay được người ta cứu, chưa biết chừng, các cậu thật sự chỉ có thể gặp tớ trong lễ tưởng niệm thôi."

"A, nguy hiểm thế à!" ———-Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

"Đương nhiên là thật," Cố Du nói: "Nhưng mà, suy cho cùng là tư liệu dùng cả tính mạng để lấy về, tớ vẫn sẽ hoàn thành luận văn tốt nghiệp, mặt khác, bởi vì chuyện này, Trương Thông cũng…… Cũng bị thương, vì thế bài luận văn này có lẽ chỉ mình tớ làm, nhưng cũng sẽ viết tên của cậu ta, các cậu đừng có mà lọt tin này ra cho lão Phạm biết nha!

"Cố Du, chúng tớ sẽ không bán đứng cậu, nhưng mà, cậu quá tốt với Trương Thông rồi, nếu không phải chúng tớ đều biết mẫu người như Trương Thông, căn bản không phải mẫu người cậu thích, thật sự sẽ nghi ngờ cậu và cậu ta có gì đó." Bạn cùng phòng cười nói.

Một bạn cùng phòng khác hỏi: "Trương Thông mấy ngày trước không phải còn rất tốt sao? Chuyện các

cậu làm tin tức cũng là nghe được từ bên Tiểu Cường Tử, sao bị thương rồi?"

"Ừm, mới bị thương hai ngày trước." Cố Du không nói nhiều, liền đi tới chỗ của mình, dọn dẹp đồ đạc.

Sau đó, bắt đầu lấy hết những tài liệu đó ra, bắt đầu suy nghĩ tin tức này phải tung ra thế nào, luận văn tốt nghiệp phải làm thế nào.

Trong bệnh viện.

Trương Thông nằm trên giường bệnh, nghe bác sĩ nói mình bị đưa tới quá trễ, cả đời này, đã bị mất đi quyền làm đàn ông, lập tức cả người đều không ổn.

"Là Cố Du, đều do nhỏ tiện nhân Cố Du đó hại con thành ra như vậy!" Anh xông đến chỗ về mẹ mình hô: "Mẹ, nếu không phải ả tiện nhân Cố Du đó không chịu cứu con, con làm sao lại bị hạ loại độc thủ này, nếu biết là con sẽ biến thành bộ dạng hiện giờ, cái tin tức chết tiệt đó, con căn bản cũng không quan tâm, con sớm đã giao tư liệu ra, là ả tiện nhân Cố Du đó ngăn cản con, không cho phép con đưa tư liệu cho những người kia, không chịu cứu con…… Con hận cô ta, mẹ, con hận ả tiện nhân đó!"

Trên đời này, còn có cái gì, đau khổ hơn việc thân là một người đàn ông, nhưng lại không làm được đàn ông, mà cảm thấy tuyệt vọng chứ?

"Con trai, con trai đáng thương của mẹ, sao con lại bị hại thành thế này chứ!" Mẹ của Trương Thông cũng kêu rên.

Ba Trương lại cau mày, mặt lạnh, chửi mắng Trương Thông một trận: "Tao đã sớm nói với mày, đừng gây hoạ khắp nơi, mày lại sống chết không nghe, bây giờ hủy đi mình rồi, biến thành phế nhân rồi, mày hài lòng chưa? Sao tao lại sinh ra đứa con bất hiếu như mày chứ? Thật uổng công tao nuôi mày nhiều năm như thế!

Một đứa con trai bình thường, đứt rễ, mất giống, chẳng phải là uổng công nuôi lớn sao?

"Bây giờ mày nói rõ cho tao biết, Cố Du đó rốt cuộc là sao? Sao mày lại bị bắt cóc chung với cô ta, mày bị thương nặng thế này, còn cô ta thì sao?

"Sao con biết được ả tiện nhân đó thế nào? Con sau đó đã hôn mê, con cũng không biết con đến bệnh viện thế nào." Trương Thông oán hận nói: "Nhưng cô ta rất giảo hoạt, lừa mấy tên bắt cóc nói muốn đàm phán với người đứng sau chúng, tên đại ca kia cũng là tên ngu, lại đi tin tưởng cô ta, không dám đụng đến cô ta, liền hạ độc thủ với con!"

"Cố Du chính là con tiện nhân ích kỷ, mắt con bị mù mới cảm thấy cô ta tốt, còn yêu thầm cô ta, ai biết cô ta sớm đã ngủ chung với Giang Mạc Thần, tiện nhân! Chẳng phải là thấy Giang gia nhiều tiền thế lực lớn, muốn bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng sao? Chỉ với thứ hàng thấp kém như cô ta, con thấy Giang Mạc

Thần cũng chỉ là thấy cô ta mới mẻ, sớm muộn gì cũng sẽ bỏ cô ta, hừ!" Trương Thông cảm thấy mình là người bị hại lớn nhất, hoàn toàn không nghĩ lại mình sai chỗ nào, ngược lại đem toàn bộ sai lầm đều đẩy lên người Cố Du, oán hận sâu nặng Cố Du.

- ———Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

226. Chương 226

Sắc mặt hắn u ám, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh phức tạp, trong lòng đã sớm biến dạng.

"Con không làm được đàn ông, cô ta cũng đừng hòng gả vào Giang gia làm quý phu nhân!" Mắng đến đây, hắn bỗng nhiên ngồi xuống, bắt lại tay mẹ Trương: "Mẹ, con tiện nhân Cố Du đó hại con thành phế nhân, chúng ta không thể nhịn thế này, mẹ nhanh đi hỏi thăm một chút, xem thử cô ta ra sao, nếu như cô ta không bị gì, con không phục, con nhất định phải làm cho cô ta cũng trở nên giống con vậy!"

"Đúng! Dựa vào gì mà con tiểu tiện nhân đó hại con trai mẹ thành ra vậy mà cô ta lại không bị gì, không được, con trai, đừng nói con sẽ không bỏ qua cho cô ta, mẹ cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta," mẹ Trương lúc ấy đã thiên vị con trai mình, dù biết đức hạnh của con trai mình cũng không ra sao, nhưng con trai xảy ra chuyện, lại luôn miệng nói là Cố Du hại, vậy thì chắc chắn là Cố Du hại, bà sẽ đi tìm ả Cố Du đó, báo thù cho con trai!

Nhưng mà.

"Con trai, con muốn đối phó thế nào với Cố Du?"

"Con muốn hủy đi cô ta, hủy đi cô ta!" mắt Trương Thông đỏ ngầu, dùng nắm đấm đấm vào chăn: "Con sẽ không để cô ta sống yên, cô ta chẳng phải không thèm để ý con sao? Con nhất định phải biến cô ta thành người phụ nữ của con, của con!"

Dù cho, thứ đó của anh đã phế, nhưng còn có rất nhiều cách có thể khiến cho phụ nữ sống không bằng chết, thí dụ ký túc xá bọn họ thường xuyên chiếu mấy loại phim có cảnh lăng nhục phụ nữ……

"Mẹ, mẹ mau đi nghe ngóng tình hình của ả tiện nhân đó đi! Mẹ mau đi đi!" Trương Thông gào thét, bộ mặt dữ tợn như ác quỷ trong đêm tối!

"Được rồi được rồi, con trai, con đừng gấp, con đợi đi, bây giờ mẹ sẽ đi nghe ngóng!" mẹ Trương nói, đứng lên, đi ra ngoài.

Nhưng ba Trương một tay lôi bà trở về: "Quậy đủ chưa? Thằng nghịch tử này làm loạn, bà cũng muốn làm loạn theo sao? Lúc trước chính là Hoắc gia và Giang gia đưa thằng nghịch tử này từ nước ngoài trở

về, giờ lại gây ra chuyện như vậy, bà vẫn chưa rõ, Cố Du đó là người của Giang gia, chúng ta có thể động vào sao? Đừng nghe thằng nghịch tử này ở đây phát tiết, dù Cố Du thật sự có sai, Trương gia chúng ta đối đầu với Giang gia, cũng chính là trứng chọi đá! Đền một đứa con trai không đủ, bà còn muốn đền hết toàn bộ Trương gia sao?

Mẹ Trương trừng mắt thật to, đúng vậy, Trương gia có chút của cải, thế nhưng so với Giang gia, thì chính là sự khác nhau giữa con kiến với con voi. ————-Nhóm dịch Boss – App: iNovel————-

Vậy Cố Du, thế nhưng leo lên được Giang thiếu……

"Thế nhưng chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao? Con của chúng ta là bị con nha đầu đê tiện đó hại thành phế nhân đó!"

"Có phải là con nha đầu kia hại, trong lòng của nghịch tử này rõ nhất, hừ! Tôi cảnh cáo 2 người, tốt nhất đừng nghĩ đến việc động vào Cố Du đó!"

Khi ba Trương nghe những lời mà Trương Thông nói, trong lòng ít nhiều đã có chút tính toán, chuyện này, phải nói hoàn toàn không liên quan gì đến Cố Du, ông đương nhiên cũng không muốn nghĩ thế, nhưng con trai của mình không có sai sao?

Chắc chắn có sai, nếu như có sai, thì không thể bất chấp nguy cơ đắc tội với Giang gia mà đi đối phó với một tiểu nha đầu như vậy!

Trương Thông muốn sự việc diễn biến xấu đi, ông thì không muốn, vì một thằng tàn phế, phải thua hết cả Trương gia, chuyện này hiển nhiên không sáng suốt, hơn nữa ông cũng không phải chỉ có một đứa con trai là Trương Thông, đứa con trai này vốn chính là đứa con vô dụng nhất trong nhà, phế thì cũng phế rồi, cùng lắm thì ông nuôi cả đời là được.

Quyết định xong, ba Trương cũng không muốn ở lại chỗ này nghe Trương Thông oán hận nữa, xoay người rời đi.

"Ba là có ý gì? Mẹ, ba rốt cuộc là có ý gì? Không chịu giúp chúng ta báo thù? Còn không cho phép chúng ta đi báo thù?" Trương Thông thấy ba Trương rời khỏi, lại hô to kêu to: "Con không phải con của ông ta sao? Con bị hại thành phế nhân ông ta cũng không để ý chút nào, ông ta mặc kệ sao?"

Không phải chỉ là một Giang gia thôi sao, có gì hay ho chứ, ngoài sáng không thể đối phó với tiểu tiện nhân kia, trong tối còn không được sao?

"Mẹ, con rất hận! Rất hận! Có phải là con trở thành phế nhân, ba mẹ liền xem thường con, cũng không muốn để ý đến, vậy con còn không bằng đi chết!"

Lời chưa dứt, Trương Thông còn đúng thật quay đầu lại, đập đầu mình vào tường.

"Đừng! Con trai!" Mẹ Trương vội ngăn cản hắn: "Ba con không chịu giúp con báo thù, mẹ giúp con, con đừng nghĩ quẩn, cái gì mẹ cũng nghe theo con!"

- ———Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

227. Chương 227

"Được, vậy mẹ đi hỏi thăm tình trạng hiên giờ của ả tiện nhân kia trước! Trở về nói cho con biết." Trương Thông mặt đầy oán hận.

"Được được được," mẹ Trương vội nói: "Vậy con nghỉ ngơi cho khỏe đi, mẹ đi ngay."

Mẹ Trương thật đúng là phí bao công sức, mới nghe ngóng được vài tin trong vụ bắt cóc, còn biết Cố Du đã an toàn trở về trường học, lập tức cũng bất bình thay cho con của mình.

Con của bà đã không thể làm đàn ông, Cố Du đó lại còn ung dung vui vẻ trở lại trường học?

Không công bằng! Không công bằng chút nào! Con trai nói không sai, Cố Du chính là thứ tiện nhân đáng chết, cô ta hại con trai bà, còn không chịu áp lực nào mà sống cuộc sống của mình?

Không! Không thể để cho thứ tiện nhân đó sống yên, không thể!

Vội vàng trở lại bệnh viện, mẹ Trương mở miệng nói: "Con trai, con nói không sai, thứ tiện nhân đó quả thật không hề bị gì, còn trở về trường, cô ta hại con thành ra vậy, vậy mà không chút hổ thẹn, đừng nói là con, chính mẹ cũng nuốt không trôi cục tức này, con cứ nói đi, muốn mẹ đối phó sao với con tiện nhân đó!"

"Cái gì? Cô ta thật sự bình an về trường sao?" Trương Thông lại đấm một quyền vào cái chăn, một đôi mắt đỏ ngầu: "Con rất hận! Con sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu!"

"Cô ta xác thực đã về trường, nghe nói những kẻ bắt cóc các con đều bị giết chết, nói là chống lại lệnh bắt gì đó, nhưng mẹ thấy là bọn người Giang gia làm, bọn họ quả thật tốt với Cố Du, còn đem tất cả vết tích của vụ bắt cóc đều xóa sạch hết, mẹ nghe nói, Giang Mạc Thần đó còn đang xử lý tất cả những người có liên quan đến tàu vượt biên, chính là vì dọn sạch hết mọi tai hoạ ngầm đe dọa đến sự an toàn của Cố Du……

Nói đến đây, mẹ Trương mẫu bỗng nhiên lại có chút lùi bước: "Con trai, người của Giang gia hình như rất coi trọng Cố Du, chúng ta trả thù Cố Du, Giang gia có nhúng tay vào không? Nếu như Giang gia nhúng tay……"

"Coi trọng gì chứ! Không thể nào!" Mặt Trương Thông u ám, cho người ta cảm giác lạnh lẽo: "Cố Du là

gì chứ? Trong nhà chỉ là mở siêu thị nhỏ, cô ta ngay cả thiên kim tiểu thư cũng không phải, loại phụ nữ giống cô ta, ở Vinh Thành không có một vạn, cũng có tám ngàn, Giang Mạc Thần đối với cô ta, nhất định chỉ là ham cái mới mẻ thôi!"

Trương thông nói đến đây, một kế sách độc ác bỗng nhiên hiện lên trong đầu hắn, mắt hắn híp lại, nói với mẹ Trương: "Mẹ, bây giờ mẹ đi mua chuộc những phóng viên thích nhất là đưa những tin tức lạ bên lề, đừng dính đến Giang gia, chỉ nói nữ sinh viên thuần khiết bị bắt cóc, bị mặc ý lăng nhục đại loại thế, cộng thêm tấm hình của ả tiện nhân Cố Du đó, con không tin, nếu như thanh danh của cô ta bị mất, Giang gia còn cần một người phụ nữ mang tiếng xấu làm con dâu không!" ———-Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

"Chuyện này……" mẹ Trương có chút do dự, bà cũng là phụ nữ, đương nhiên biết thanh danh và sự trong sạch đối với một người phụ nữ mà nói là rất quan trọng, nếu như tin tức thế này bị tung ra ngoài, Cố Du đó dù vẫn trong sạch, cũng sẽ bị người không rõ chân tướng chửi bới, nhục nhã, đến mức không còn mặt mũi gặp ai, bởi vì, trên đời này quá nhiều người không thể nhìn người khác tốt, một khi nhìn thấy người khác không xong, sẽ còn thừa cơ hãm hại!

"Con trai, đối phó với Cố Du như thế, có hơi quá đáng không?"

"Quá đáng? Tại sao quá đáng?" Trương Thông thấy mẹ mình lại còn có chút không đành lòng, lập tức nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ, con của mẹ đã thành phế nhân rồi, mẹ còn cảm thấy báo thù quá đáng? Rốt cuộc là mẹ có xem con là con của mẹ không, hay là, mẹ cũng cảm thấy cô đã phế rồi, thì có thể mặc kệ, sau này mẹ chỉ cần tốt với anh và em trai là được?"

Không đợi mẹ Trương trả lời, Trương Thông lại nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì mẹ đi đi, mặc kệ sự sống chết của con, con cũng không cần ở lại chỗ này làm trị liệu nữa, con bây giờ sẽ xuất viện, đi tìm 1 tòa nhà, nhảy xuống té chết, đi tìm 1 con sông, nhảy xuống chết đuối, cũng không cần liên lụy mẹ, để người khác chê cười mẹ sinh con trai ra nuôi lớn xong lại thành tên tàn phế bán nam bán nữ!"

Lời này, rõ ràng có ý lấy cái chết uy hiếp bà, mẹ Trương đương nhiên là dính chiêu này.

Liền nói: "Đừng! Con trai, con là con trai của mẹ, mẹ sao có thể mặc kệ con chứ, con nói không sai, con nha đầu đê tiện đó đã hại con thành ra vậy, mặc kệ cô ta có trong sạch không, chúng ta đối phó với cô ta sao cũng không quá đáng! Chuyện này, hãy giao cho mẹ đi làm."

"Vậy còn tạm được," Trương Thông cười nham hiểm: "Đợi thanh danh của ả tiện nhân đó bị hủy, mẹ, mẹ hãy chạy tới nhà Cố gia làm loạn, để Cố gia gả Cố Du cho con, ả tiện nhân đó chẳng phải không thích con sao? Con nhất quyết muốn cô kết hôn với con, sau đó, tra tấn cô ta cho đã!"

Mẹ Trương trừng mắt thật to, không nghĩ tới đứa con trai từng trung thực đôn hậu trong mắt cô, bản thân cũng đã trở thành như vậy rồi, lại còn nghĩ ra cách âm hiểm ác độc như thế để đối phó với 1 cô gái.

- ———Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

228. Chương 228

Bà không quá tán đồng, nhưng suy nghĩ kĩ một chút, con trai thế này rồi, nếu như đi hỏi cưới bình thường, khẳng định không có cô bé nào bằng lòng gả cho nó, thế nhưng bà cũng không thể nhìn con của mình cả đời đều cô độc, nếu Cố Du hại con bà thành ra vậy, vậy thì, để Cố Du chăm sóc con bà cả đời không phải là chuyện nên làm sao?

Hơn nữa, chờ khi thanh danh của Cố Du bị hủy, Giang gia không cần cô ta nữa, Trương gia chịu cưới, còn được coi là giúp cô ta một tay, nếu không, một người phụ nữ mang tiếng xấu có tên đàn ông nào chịu cưới chứ?

—— Không thể không nói, mẹ Trương thiên vị lên, cũng trở nên hèn hạ vô sỉ giống Trương Thông vậy!

Rõ ràng bọn họ bây giờ còn đang thương lượng dùng thủ đoạn hèn hạ đi đối phó Cố Du, hủy hoại thanh danh của Cố Du, chuyện xấu còn chưa bắt đầu làm, đã nghĩ tới lợi ích đạt được từ chuyện xấu này, đồng thời, còn chẳng biết xấu hổ quên đi tội ác của mình, vọng tưởng bắt Cố Du gả cho Trương Thông, còn cảm thấy mình làm như thế là giúp Cố Du?

Quá không biết xấu hổ, có lẽ chính là nói tới loại người này chăng!

Trương gia cũng coi như là phú hộ, mẹ Trương lần này vì con trai không thèm đếm xỉa đến gia đình, lấy hết tiền riêng mà bà cất giấu nhiều năm ra, đi mua chuộc một số phóng viên và người phụ trách của các tờ báo nhỏ thấy tiền sáng mắt, lại mua chuộc thuỷ quân tùy ý rải lên mạng tin Cố Du bị bắt cóc bị vũ nhục.

Những tin này vừa đăng lên, một giây liền bị gỡ mất!

Chỉ vì mẹ Trương và Tương Thông quá độc ác, nói Cố Du bị bắt cóc bị vũ nhục còn chưa đủ, thế mà còn nói Cố Du lúc lên tàu vượt biên moi tin bị cưỡng hiếp!

Chuyện tàu vượt biên, Giang gia, Hoắc gia, Vân gia đều đang xử lý, công nghệ cao của Hoắc Nhất Hàng trực tiếp xếp bất cứ tin tức gì liên quan đến vụ này vào trong phạm vi khóa chặt, một khi thời gian hoặc người và việc liên quan đến tàu vượt biên, đều sẽ ngay lập tức bị xóa hết, đồng thời, trực tiếp gửi đến 3 nhà Hoắc, Giang, Vân cùng nhau tiến hành loại bỏ, để nhanh chóng ra tay, bóp chết hết mọi tai hoạ ngầm trong cái nôi.

Tất cả tin tức mà Trương gia tung ra và các tin giống vậy đều bị gỡ hết, Giang Mạc Thần rất nhanh thấy được động tác của Trương gia.

"Trương gia đáng chết, lại nói xấu vật nhỏ của tôi? Xem ra, tôi không nên tuỳ tiện bỏ qua cho bọn họ như thế!" Không nghĩ tới vụ tàu vượt biên sẽ dính tới nhiều người như thế, Giang Mạc Thần đang bận đến sứt đầu mẻ trán đây, Trương gia nên an phận nhất thế mà lại nhắm vào Cố Du?

Lại nghĩ tới Cố Du trước đó bảo vệ cho Trương Thông đó thế, Giang Mạc Thần lại thấy bực.

"Đi! Theo tôi tới Trương gia, tôi nhất định phải nhìn cho rõ, Trương Thông này là cái thứ gì, dám tính kế và nhớ thương với vị hôn thê của tôi!" Lúc trước anh thật đúng là không có chú ý tới tên Trương Thông làm tin tức chung với Cố Du.

Nhưng thân là một người đàn ông, lại để cho con gái đi làm chuyện nguy hiểm nhất, bản thân thì làm loại việc nhỏ như tiếp ứng, anh xem thường Trương Thông, đối với người anh xem thường, tại sao anh phải quan tâm chứ?

Trương Thông vì khoe khoang, rò rỉ tin ra ngoài đến dẫn đến Cố Du bị bắt cóc, anh không đi tìm Trương Thông tính sổ, Trương Thông này ngược lại nhảy ra muốn hại Cố Du?

Vậy thì đừng trách anh không vui, cho Trương Thông cút ra khỏi Vinh Thành! ———-Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

Cùng lúc đó, mẹ Trương ngồi trên xe xuất phát đến Cố gia, sau khi người bên đó viết xong bản thảo tin tức gửi cho bà, cũng cho biết sẽ gửi đi ngay, bà đã sửa soạn xong và xuất phát.

Bà cho rằng, tin thế này mà tung ra, đợi lúc bà tới Cố gia, thanh danh của Cố Du chắc chắn đã bị bôi xấu rồi.

Hiện nay đang là xã hội tin tức, tốc độ tin tức truyền đi còn nhanh hơn so với tốc độ của tế bào tách ra, một truyền ba, ba truyền chín, chín truyền hàng trăm vạn, lấy dư luận làm vũ khí, bình thường đều là đánh một cái trúng một cái, hơn nữa rất khó rửa sạch!

Bà sợ con trai suy nghĩ nhiều, vẫn là mau chóng đi đàm phán với Cố gia, mới có thể dập tắt lửa giận của con trai.

Chỉ chốc lát sau, mẹ Trương đã tới Cố gia, vợ chồng Cố gia đều ở nhà, sau khi nghe mẹ Trương nói rõ ý đồ, sắc mặt lập tức u ám.

"Trương phu nhân nói cái gì? Đây là tới nhà tôi hỏi cưới sao? Nhà tôi chỉ có một đứa con gái là Du Nhi, đã có đối tượng kết hôn." Ba Cố nói.

Đối với Trương gia, ông không có ấn tượng tốt gì, nghe nói là bán rượu, còn có một toà soạn, đều là đưa những tin lấy lòng mọi người, ông cũng không thích qua lại với những người như thế, nhưng con của Trương gia và con gái mình là bạn học, là bạn bè, nghĩ đến con còn nhỏ, ông cũng không có ngăn cản.

Thế nhưng vụ bắt cóc rõ ràng cũng là bởi vì Trương Thông, hơn nữa hiện giờ Trương Thông biến thành bộ dáng gì tất cả mọi người đều rất rõ, Trương gia bây giờ lại còn muốn con gái của ông gả qua đó? Gả cho một người tàn phế cả đàn ông cũng làm không được?

Trò cười!

"Trương phu nhân, có lẽ bà đang nói đùa với chúng tôi phải không, thằng bé Trương Thông đó tôi cũng có biết, học chung ngành chung lớp với Du Nhi nhà tôi, cũng là bạn bè, cộng tác tốt, lần này còn gặp nạn chung với Du Nhi nhà chúng tôi, nhưng tụi nó chắc chắn không có tình cảm, càng không có khả năng nói chuyện cưới gả." Mẹ Cố nói khéo, chỉ lấy chuyện tình cảm ra nói.

Ai ngờ mẹ Trương nghe nói như thế, mặt liền xám xị: "Các ngươi còn có mặt mũi nhắc đến chuyện này, nếu không phải con nha đầu ti tiện Cố Du đó hại con trai tôi, con trai tôi đang yên đang lành lại trở nên thế sao? Tôi cũng không tính sổ với các người, các người lại còn không chịu gả Cố Du cho con trai tôi, một con nha đầu ti tiện tiếng tăm xấu, thật sự cho rằng tôi sẽ coi trọng sao? Nếu không phải con trai tôi thích, tôi căn bản không thèm đến nhà các ngươi hỏi cưới!"

"Bà nói cái gì?" Ba Cố liền tức giận.

Cái gì nha đầu ti tiện?

"Bà lặp lại lần nữa? Con gái tôi sao có thể hại con của bà chứ? Con gái của tôi, sao lại mang tiếng xấu hả?"

Mẹ Cố cũng tức giận: "Trương phu nhân, cơm có thể tùy tiện ăn, lời nói không thể nói bậy, bà hôm nay vô duyên vô cớ chạy đến Cố gia chúng tôi, chửi bới Du Nhi nhà chúng tôi, rốt cuộc là có ý gì?"

- ———Nhóm dịch Boss – App: iNovel———-

229. Chương 229

"Tôi có ý gì mấy người còn không hiểu hay sao?" Mẹ Trương hất cằm lên, làm ra bộ dạng tôi tới đây đã là nể mặt mấy người lắm rồi: "Không lẽ mấy người không đọc tin tức hay sao, ai mà chẳng biết con gái mấy người đã từng phá thai?"

"Phải, tôi biết con gái mấy người có bản lĩnh, quyến rũ được Giang thiếu, nhưng mấy người thử nghĩ đi, nếu Giang thiếu biết con gái mấy người từng làm việc lén lút trên thuyền, từng bị người đàn ông khác chơi xong rồi ruồng bỏ, thì liệu Giang thiếu có còn cần con gái mấy người không?"

"Bà đang nói nhảm cái gì vậy, con gái chúng tôi mất sự trong trắng hồi nào? Mẹ Cố nổi giận đùng đùng, nhưng rất nhanh đã hiểu thông suốt: "Là Trương gia, Trương gia mấy người cố tình đến đây phá hoại danh dự của con gái chúng tôi phải không?"

"Thì sao?" Mẹ Trương lại còn thách thức: "Con gái mấy người hại con tôi thành ra thế này, còn định quang minh chính đại làm Giang thiếu phu nhân? Nằm mơ!"

“Con tôi đã không được làm đàn ông, thì con mấy người cũng đừng mong được sống như một cô gái bình thường, biết điều thì gả cho con trai tôi, hầu hạ con trai tôi cả đời! Đó là việc nó phải làm, nó phải đền tội!”

“Nực cười!” Ba của Cố Du từ phía sau lên tiếng: “Đã định hủy hoại thanh danh của con gái tôi, còn muốn con tôi gả cho nhà bà để hầu hạ đứa phế nhân đó, Trương phu nhân, có phải bà thấy Du Nhi nhà tôi hiền lành quá nên nghĩ là dễ ăn hiếp không?”

“Sao không nói đứa con phế vật của bà suốt bốn năm đại học luôn cố gắng lôi kéo làm quen, lợi dụng con gái tôi làm này làm kia cho nó, chuyện trên thuyền cũng là con trai bà dụ dỗ con gái tôi, con tôi thì phải lên thuyền làm việc nguy hiểm, phế vật con bà chỉ ở ngoài uống nước rung đùi chờ hưởng thành quả, nếu con trai bà còn có thể làm đàn ông, Cố gia chúng tôi cũng khinh thường nó!”

“Nếu lần này không phải nó tự tung ra tin tức ở trên thuyền sao có chuyện bắt cóc được? Tự làm tự chịu đi chứ, còn đến đây đòi bồi thường, Trương gia mấy người cũng mặt dày thật!”

“Còn nữa, không biết Trương phu nhân nhìn thấy tin tức nói con gái tôi mất sự trong trắng ở tờ báo nào? Không lẽ tờ báo nhà bà chỉ có người nhà bà đọc thôi sao?”

Trước khi mẹ Trương đến đây, vừa hay ba và mẹ Cố Du cũng đang đọc báo, nếu có tin tức nào liên quan đến con gái mình, chắc chắn họ sẽ mở ra xem.

Chỉ là, mẹ Trương nói chắc chắn như vậy, một là định tung ra tin này, hay là chưa kịp đưa tin lên trang báo hôm nay, hai là đã đưa lên báo nhưng đã bị chặn lại. Nếu là vế trước thì thanh danh của Cố Du sẽ nguy hiểm, nếu là vế sau, có bản lĩnh này, chắc chắn là con rể tốt của họ, Giang Mạc Thần.

Mẹ Trương sau khi nghe ba Cố nói, cảm thấy có chút kỳ lạ, sao có thể không có tin tức nào?

Sao có thể?

Bà từ bệnh viện qua đây chỉ mất vài tiếng, sao tin tức còn chưa truyền ra được?

Bà ngay lập tức lấy điện thoại ra, mở xem toàn bộ app xem tin tức —— Vì có thể lo cho tốt chuyện của con trai mình, bà đã tận lực liên lạc với toàn bộ app tin tức mà mình quen biết.

Nhưng mà thật sự không có, một mẫu tin không tốt về Cố Du cũng không có, còn có nhiều app bị khóa, trong đó có cả app của Trương gia bà, miệng bà không ngừng lầm bầm chửi rủa.

“Cái này……rốt cuộc chuyện này là sao, bọn họ đã thu tiền của mình, còn hứa sẽ đưa tin này lên báo nhanh nhất có thể!”

“Vì muốn giúp con trai, mình đã đưa hết tiền cho bọn họ, vậy mà bọn họ lại dám nhận tiền rồi không làm?”

“Nhất định là có vấn đề gì đó, hay là tại mình chưa kết nối mạng, hay tại mình chưa cập nhật lại, nên mới không thấy được tin tức mới, hay là……”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

“Tin đã được đăng lên rồi, những người Trương phu nhân tìm đến đều là bọn thấy tiền sáng mắt, đương nhiên sẽ làm tới cùng, có điều, chỉ e là bọn họ cả đời này chỉ có thể 1 lần duy nhất cầm được những đồng tiền đó.” Giọng của Giang Mạc Thần từ ngoài cửa truyền đến.

Ngay sau đó, anh và Cố Du cùng xuất hiện ở cửa.

Giang Mạc Thần sau khi đè hết toàn bộ tin tức xuống, tra ra được người đứng sau vụ này là Trương phu nhân, còn tra ra được vị trí của Cố Du, vậy mà lại ở trường học?

Vật nhỏ này, thật đúng là không biết nghe lời, vậy mà còn chạy tới trường học.

Vậy là anh đến trường học đón Cố Du trước, sau đó mới đến Cố gia, trên đường đi anh nói với cô việc Trương phu nhân muốn hủy hoại thanh danh cô như thế nào.

Nhưng cô cũng không tin, còn kiên quyết nói Trương Thông là bạn tốt của cô, Trương gia sẽ không đối xử với cô như vậy.

Anh cũng không biện giải, dù sao bây giờ Trương phu nhân cũng đang ở nhà của Cố Du, để cô thấy tận mắt sẽ tốt hơn.

Hai người tới nhà Cố Du, đứng trước cửa được vài phút, vừa hay nghe được những lời vừa rồi của mẹ Trương.

Lúc này, mặt của Cố Du chìm xuống, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

230. Chương 230

Trương gia nỡ đối xử với cô như vậy thật sao? Nếu không phải Giang Mạc Thần kịp thời chặn hết mọi tin tức, vậy chẳng phải cô sẽ là cô gái phá thai, mất hết thanh danh như mẹ Trương nói sao?

Cô luôn thành tâm kết bạn với Trương Thông, rượu của Trương gia luôn được đặt ở vị trí bắt mắt nhất trong siêu thị của Cố gia, dù Cố gia không phải là nơi thu nhập chính của Trương gia nhưng dám nói Cố gia đem đến cho Trương gia lợi nhuận không hề nhỏ, vả lại cô luôn hết lòng chiếu cố Trương Thông, Cố gia cũng chưa từng làm gì có lỗi với Trương gia.

Nhưng tại sao Trương gia lại muốn bôi nhọ cô như vậy?

Mà mục đích bôi nhọ cô, là muốn hủy hôn sự của cô với Giang Mạc Thần, ép cô kết hôn với Trương Thông?

Gả cho Giang Mạc Thần thì cô còn phân vân chứ gả cho Trương Thông thì tuyệt đối không.

Không phải Trương Thông có bị phế hay không mà quan trọng Trương Thông không phải hình mẫu mà cô thích!

Nhưng sao Trương gia có thể vô sỉ như vậy, đổ hết mọi trách nhiệm về chuyện tàu vượt biên cũng như chuyện bắt cóc lên đầu cô, còn làm ra chuyện hạ lưu đê tiện như vậy?!

"Trương phu nhân, Trương Thông bị thương, tôi cũng rất lấy làm tiếc, nhưng lúc Trương Thông bị bọn bắt cóc bắt đi, tôi cũng đang bị trói, không thể cứu cậu ấy được, không lẽ tôi không cứu được cậu ấy là hại cậu ấy? Sao tôi có thể đối xử với cậu ấy như vậy trong khi chính tôi là người mạo hiểm lên thuyền lấy thông tin cho cậu ấy?"

"Trương phu nhân, chưa bao giờ tôi thấy khinh thường Trương gia của bà như lúc này. Tôi với Trương Thông chỉ là bạn bè bình thường, và cũng không có ý định sẽ tiến xa hơn trong mối quan hệ này, vả lại bây giờ ai cũng đã là người lớn, phải tự biết chịu trách nhiệm cho việc làm của mình, tôi chỉ chịu trách nhiệm cho những việc tôi đã làm, còn cùng con bà chịu trách nhiệm thì xin lỗi, tôi không phải thánh mẫu!"

"Chuyện lén lút trên thuyền cũng như chuyện bắt cóc tôi phải chịu trách nhiệm, nhưng trách nhiệm của Trương Thông lớn hơn, cậu ấy tự làm phải tự làm, dựa vào gì mà bây giờ đi trách tôi?"

"Tự mấy người không chấp nhận được việc bây giờ cậu ấy bị phế liền chạy đến đây hủy thanh danh của tôi, bôi nhọ tôi, còn định ép tôi gả cho cậu ấy, chăm sóc cậu ấy cả đời, dựa vào gì?"

Cố Du đang rất kích động, cho dù là ai khi gặp phải tình huống bị bôi nhọ như vậy cũng sẽ không kiềm được cảm xúc.

"Trương phu nhân, tôi muốn hỏi bà, những việc mà bà làm là ý của Trương gia hay ý của Trương Thông?"

Nếu như là ý của Trương gia, cô có thể hiểu là vì Trương Thông bị phế, Trương gia lo sợ không tìm được nàng dâu, nên gấp rút nghĩ ra hạ sách này để tìm người chăm sóc nửa đời sau cho Trương Thông.

Nhưng nếu như là ý của Trương Thông……

Cố Du nhớ lại lúc bọn lưu manh ở trước mặt Trương Thông nói xấu cô, mặt của Trương Thông đã đỏ lên, tin rằng là cô hại Trương Thông.

Cô có thể không ngại việc Trương Thông nảy sinh ý nghĩ không tốt với cô, nhưng cô không thể chấp nhận người mà mình luôn tin tưởng lại tính kế hại mình.

Nếu như Trương Thông đúng là một người bạn như vậy, thì cô thật sự quá thất vọng, cũng không mong gì sau này sẽ kết bạn với người như vậy nữa.

Mẹ Trương không hiểu Cố Du hỏi câu này là có ý gì, cứ tưởng là cô đồng ý gả cho con trai mình, liền nhanh chóng trả lời: "Đương nhiên là ý của con trai tôi rồi, Cố Du, cho dù cô không phải chủ mưu, nhưng cũng tính là đồng lõa đi, không lẽ cô có thể nhẫn tâm nhìn con trai tôi như vậy cả đời sao? Biết điều thì cô nên nhận lời gả cho con trai tôi, chăm sóc nó cả đời đi."

"Đây đúng là ý của Trương Thông? Trương Thông nói như thế nào? Muốn hủy hoại thanh danh tôi như thế nào? Muốn tôi gả cho cậu ấy như thế nào?" Cố Du chất vấn bà, ngữ khí đã trở nên lạnh như băng.

"Con trai tôi còn nói gì được nữa? Nếu không phải cô ngăn cản nó đem thông tin giao cho bọn lưu manh thì bọn lưu manh đã không ra tay độc ác với nó như vậy. Nếu không phải cô câu dẫn được thiếu gia của Giang gia, không thèm để ý đến nó, nó đâu bị bọn lưu manh xem như trái hồng nát như vậy. Nếu không phải cô bàn bạc gì với bọn lưu manh, đem toàn bộ chuyện xấu đều đổ lên đầu nó, nó đâu bị bọn lưu manh trút hết lửa giận lên người như vậy. Mọi chuyện đều do cô, do cô hại nó!"

"Cố Du, mày nghĩ mày là ai? Cóc ghẻ mà tưởng mình là phượng hoàng, mày tưởng mày có thể gả vào Giang gia, làm thiếu phu nhân hào môn hay sao? Rồng phối rồng, phượng phối phượng, cỡ như mày chỉ xứng với con của tao thôi, lo mà biết điều nhận lời trước khi quá muộn đi."

"Bà muốn ghép tôi với đứa con phế vật của bà sao?" Cố Du nổi giận, lần đầu nói ra hai chữ "phế vật".

"Trương phu nhân, Cố Du tôi gặp qua không ít người vô sỉ, nhưng người vô sỉ mặt dày như bà thì đúng là lần đầu tôi mới gặp."

"Là do Cố Du tôi có mắt như mù, vậy mà lại làm bạn với Trương Thông, tình bạn này, tôi từ bỏ! Nhưng chuyện Trương gia mấy người bôi nhọ tôi như vậy, tôi không dễ gì bỏ qua đâu!"

Nói đến đây, Cố Du xoay người, nói mới mẹ của mình: "Ba mẹ, chuyện làm ăn hợp tác với Trương gia mình bỏ được không?"

"Được!" Ba mẹ của Cố Du đều không cần suy nghĩ mà cùng lên tiếng chấp nhận.

Cố Du lại xoay người, nói với Giang Mạc Thần: "Giang Mạc Thần, bà ta nói chỉ có con của bà ta mới xứng với em, vậy khác nào nói anh không đủ bản lĩnh, không xứng với em, anh còn không mau đối phó với Trương gia chứng tỏ bản lĩnh của mình đi?"

"Hừ!" Giang Mạc Thần bước lên một bước, ôm lấy Cố Du: "Vật nhỏ, em nói sai rồi, không phải chỉ có con

trai bà ta mới xứng với em, mà là ngoài anh ra không ai có thể xứng với em, cho anh 3 ngày, sau 3 ngày, Trương gia sẽ biến mất khỏi Vinh thành!"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

231. Chương 231

Mặt của mẹ Trương chỉ còn một màu trắng bệch: "Giang……Giang thiếu, cậu không thể làm vậy với Trương gia chúng tôi!"

Mẹ Trương chỉ định lấy lại công đạo cho con trai của mình, nào ngờ lại rước đại họa vào mình rồi?!

Bà không để ý việc Cố gia bỏ việc hợp tác bán rượu với Trương gia, vì bà không biết việc làm ăn này chiếm tới 20% lợi nhuận của Trương gia.

Cái bà để ý là Giang gia!

Nếu như vì việc này mà làm Giang gia ghi hận với Trương gia, còn mang đến tai họa cho Trương gia, chắc chắn người của Trương gia sẽ không tha cho bà.

Nói cho cùng, bà đến Trương gia, ngoài việc đẻ được mấy đứa con thì không còn cống hiến nào khác, hoàn toàn phụ thuộc Trương gia để sống qua ngày, nếu bây giờ Trương gia có chuyện gì, cuộc sống bà cũng không dễ chịu gì.

Nếu Giang gia thật sự muốn ra tay với Trương gia, bà cũng không thể làm được gì!

Nghĩ tới đây, mẹ Trương liền bối rối, vội vã hướng ra ngoài cửa giải thích với Giang Mạc Thần: "Giang thiếu, tôi không nghĩ sẽ trở thành kẻ địch của Giang gia, tôi làm vậy chỉ là nghĩ cho con trai tôi, là do Cố Du đã hại con tôi thành ra như vậy, không lẽ tôi muốn kẻ đã con mình phải trả giá cũng là sai hay sao?"

"Giang thiếu, tôi biết gia đình cậu có quyền lực, nhưng cũng không thể chỉ thiên vị con nha đầu thối này mà không suy xét đúng sai."

"Giang thiếu, cậu nhìn kỹ đi, con nha đầu này có gì tốt, chỉ được cái sinh ra trong một gia đình cũng gọi là khá giả, cũng không phải danh gia vọng tộc gì, vả lại ngay cả chuyện lên tàu vượt biên cũng dám làm, tính ra cũng không phải là một đứa biết an phận đâu."

"Vậy có khác gì nha đầu đê tiện đâu, sao có thể xứng làm vợ của cậu, chỉ e cậu mà cưới nó về sẽ mang đến tai họa cho Giang gia đó."

“Phải, việc hủy thanh danh này đúng là tôi có chút hơi quá đáng, nhưng tôi làm vậy một phần cũng là nghĩ cho cậu, cậu đừng nên vì nhất thời mê muội mà hủy hoại sự nghiệp bao nhiêu năm nay của Giang gia.”

“hơn nữa, với điều kiện của Giang thiếu đây, muốn cưới cô gái như thế nào mà không được, tại sao phải chịu sự mê hoặc của con nha đầu đê tiện này?”

Giang Mạc Thần chỉ cười lạnh một tiếng, cảm thấy người đàn bà này thật buồn cười: “Nói như vậy, việc bà hủy hoại thanh danh của một cô gái trong sạch thành một người phóng đãng là đúng sao? Mọi việc bà làm là vì muốn tốt cho Giang Mạc Thần tôi nên tôi phải cám ơn bà? Tôi vì người mình yêu làm chút chuyện là hủy hoại sự nghiệp Giang gia?”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Sống trên đời nhiều năm như vậy, lần đầu tiên anh nghe được chuyện buồn cười như vậy!

Anh nhíu mày, trong mắt tràn đầy sát khí: “Trương phu nhân, bà nghĩ bà là ai, là cái thá gì mà dám bàn luận về sự nghiệp của Giang gia chúng tôi? Là cái thá gì mà dám giội nước bẩn lên vợ sắp cưới do chính tôi chọn lựa? Hình như bà đang tự đề cao mình quá rồi đó!”

“Cái gì mà vợ sắp cưới của tôi mưu hại con trai bà? Nếu bà đã muốn tính tới vậy, được thôi, tôi tính tới cùng với bà. Du nhi nhà tôi vẫn còn là sinh viên chưa tốt nghiệp, đã vậy còn lương thiện đơn thuần, vì muốn những việc xấu xa phải được phơi bày nên không ngại nguy hiểm dùng chút sức mọn của mình, liều cả tính mạng để đi thu thập tin tức.”

“Vậy mà Trương Thông lại lợi dụng cô ấy, lừa cô ấy lên tàu vượt biên thu thập tin tức cho Trương Thông, còn lừa cô ấy lên thuyền của bọn du côn buôn người, lưu manh giết người.”

“Đó căn bản không phải là hợp tác, mà là Trương Thông đã cố tình sắp xếp con thuyền đó, đợi sau khi lấy được thông tin từ vợ sắp cưới của tôi liền bán cô ấy cho bọn người đó vì một số lợi ích riêng tư, hoặc là trực tiếp ra tay sát hại vợ chưa cưới của tôi.”

“Chỉ là, do tôi kịp thời cứu người, làm rối loạn kế hoạch của Trương Thông nên Trương Thông mới không nói kế hoạch này ra thôi, thương gia cấu kết với tội phạm, đủ để ngồi tù mọt gông rồi đó!”

“Chỉ dựa vào điểm này, đã đủ tôi kiện Trương Thông ra tòa rồi, dù gì Trương Thông cũng là con của Trương gia mà lại có suy nghĩ sâu xa khó lường như vậy…..À, đúng rồi, hay là nói Trương gia cạnh tranh trên thương trường với Giang gia, nên mới dùng hạ sách này?”

Đứng hơi mệt, Giang Mạc Thần kéo Cố Du tới ngồi xuống ghế salon, tư thế ngồi của anh như một con mèo lười, nhìn mẹ Trương bằng ánh mắt châm chọc khiêu khích: “Những gì bổn thiếu gia vừa phân tích cũng có lý lắm chứ, biết đâu sự nghiệp Trương gia cố gắng gầy dựng bao năm qua đùng một cái biến mất chỉ vì sự việc lần này.”

“Dù sao chuyện như vậy, Trương Thông không phải làm một lần, mà là hai lần!”

“Vì việc đi trộm đồ không thành công, không hãm hại được vợ chưa cưới của bổn thiếu gia nên bày thêm chuyện bắt cóc!”

“Trương Thông biết rõ chuyện thông tin trên thuyền bị lộ ra ngoài sẽ rất nguy hiểm nhưng vẫn không ngại để lộ ra, chúng tỏ đã có ý đồ mưu hại vợ chưa cưới của tôi rồi!”

“Chẳng qua là hơi kém rồi!”

“Còn điểm này, bổn thiếu gia xin phép nói rõ với Trương phu nhân, mong Trương phu nhân nghe rõ, việc vợ chưa cưới của tôi có trong trắng hay không chính tôi biết rõ! Không lẽ việc thân mật của tôi với vợ chưa cưới của tôi xảy ra khi nào, ở đâu, mức độ thân mật như thế nào, Trương phu nhân đứng ở ngoài quan sát hay sao? Sau đó lại đi nói là do người đàn ông khác làm, chắc cho bổn thiếu gia tôi vô dụng quá nhỉ?”

Giang Mạc Thần cố tình nhấn mạnh hai chữ “Vô dụng”, rõ ràng là muốn châm chọc Trương Thông.

Mẹ Trương nghe hiểu, mặt đen xì.

Giang Mạc Thần nói tiếp: “Bổn thiếu gia biết Du Nhi của bổn thiếu gia xinh đẹp hơn người, người gặp người thích, nhưng lại lương thiện, không nhìn ra được ai là tiểu nhân, cũng may cô ấy thông minh, không qua lại với quá nhiều người, được tính là bằng hữu cũng chỉ có mình Trương Thông, hơn nữa vì sự an toàn của Du Nhi, bổn thiếu gia luôn quan sát cô ấy 24/24, vậy mà Trương gia mấy người vẫn dám có ý đồ mưu hại vợ chưa cưới của bổn thiếu, hay là mấy người cho rằng có thể qua mắt bổn thiếu gia?”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

232. Chương 232

“Đi xa quá rồi, thôi, bỏ qua, chúng ta vẫn nên quay về chủ đề chính.”

“Bổn thiếu gia cảm thấy, sự việc lần này không chỉ là âm mưu của Trương Thông mà là của cả Giang gia, cái đám bắt cóc muốn không phải là thông tin lấy được ở trên thuyền mà là hủy hoại thanh danh của Du Nhi, cũng như hủy hoại thanh danh của bổn thiếu gia, nhưng xui cho Trương Thông là giao kèo không chắc chắn, bị chơi ngược lại, nếu không tại sao đám bắt cóc không cần tiền mà chỉ phế bỏ cậu ta?”

“Xét thấy mấy người nhiều lần ra tay với vợ chưa cưới của bổn thiếu gia, âm mưu cực kỳ thâm độc, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, hành vi cực kỳ tàn ác! Cái bổn thiếu gia muốn bây giờ không phải là khiến Giang gia biến mất khỏi Vinh thành, mà là khiến Giang gia mất hết tất cả, trả giá đắt cho những gì mình đã làm rồi mới lăn ra khỏi Vinh thành!”

“Trương phu nhân, bà nên quay về thông báo với Trương Thông và toàn bộ người của Trương gia đi, chiều nay bổn thiếu gia sẽ đến Trương gia một chuyến, ai còn có thể giãy dụa thì tranh thủ giãy dụa, ai mà không muốn giãy dụa thì yên phận nằm chờ chết! Bây giờ bổn thiếu gia cho bà 1 phút, lập tức biến khỏi đây!”

Ngữ khí Giang Mạc Thần rất nghiêm túc, rất kiên quyết, rất lạnh lùng.

Mẹ Trương bất lực, bà biết lần này Giang Mạc Thần rất kiên quyết, liền nói: “Giang thiếu, cậu……Trương Thông nhà tôi không hề có ý định mưu hại Cố Du, Trương gia chúng tôi cũng không có ý muốn hãm hại Cố gia, càng không có khả năng mưu hại Giang gia, cậu nói không thành có, đổi trắng thay đen, tôi không phục!”

Giang Mạc Thần nhếch miệng cười: “Bà phục hay không liên quan gì bổn thiếu gia, bổn thiếu gia không có nhẫn nại, lập tức cút khỏi đây!”

“Hay là bà muốn bổn thiếu gia tìm một cái tội danh cho bà, đưa bà vào đồn cảnh sát ngồi vài ngày?”

Sắc mặt mẹ Trương cứng đờ, bà rất sợ hãi, nhưng bà biết nếu bây giờ bà mà rời đi, chắc chắn Giang Mạc Thần sẽ không tha cho Trương gia, lúc đó bà sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Trương gia, lúc đó Trương gia vì muốn bảo vệ sự an toàn cho gia tộc, chắc chắn sẽ từ bỏ bà và Trương Thông.

Nghĩ như vậy, bà lại càng hận Cố Du: “Con nha đầu đê tiện này, nếu không phải vì mày, Giang thiếu sao có thể ghi hận với Trương gia như vậy, cũng không biết mày đã cho Giang thiếu uống bùa mê gì mà cậu ta không ngừng bảo vệ mày như vậy.”

Bây giờ xem ra, âm mưu hủy hoại thanh danh của Cố Du, ép Cố Du gả cho con trai bà đã bất thành, không bằng bây giờ bà xuống nước, làm dịu lòng Giang Mạc Thần, để cậu ta từ bỏ ý định đối phó Trương gia?

Đến lúc này, mẹ Trương còn nghĩ mình rất có bản lĩnh, chỉ vài câu là có thể khiến Giang Mạc Thần đổi ý!

Đến lúc này mà bà còn do dự mình có nên chịu thua không, mình có sai không, mình có nên xuống nước không?

Giang Mạc Thần không cho bà cơ hội do dự, liền hướng ra cửa la lớn: “Mấy người chết hết rồi à? Còn đứng đó làm gì, lập tức đem cái thứ ô uế này ra khỏi đây.”

Lập tức có 2 người bảo vệ to lớn từ cửa đi vào, một người giữ tay trái của mẹ Trương, một người giữ tay phải, đồng thời bịt kín miệng của bà.

Mẹ Trương thậm chí còn không kịp giãy dụa, liền bị kéo ra ngoài!

Lúc này Giang Mạc Thần mới đứng lên, quay lại nói với ba mẹ của Cố Du: “Ba mẹ vợ, chuyện của Cố Du

con sẽ trở về xử lý, nhất định sẽ khiến Trương gia biến mất khỏi Vinh thành, để ba vợ mẹ vợ không phải phiền lòng thêm!"

Quay đầu, anh nói với Cố Du: "Em đó, vật nhỏ này, không chịu nghe lời anh ngoan ngoãn ở nhà, chạy đến trường học làm gì. Đến trường học cũng được, nhưng đợi 3 ngày sau, được không?"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

233. Chương 233

"Dạ, em……em biết rồi!" Cố Du xấu hổ, cô biết mình lại đem phiền phức đến cho Giang Mạc Thần.

Trương Thông làm cô quá thất vọng, cô đã từng vì Trương Thông mà nổi giận với Giang Mạc Thần, bây giờ nghĩ lại, chính cô cũng không dám đối mặt với Giang Mạc Thần.

Có thể nói mọi chuyện Giang Mạc Thần làm đều là vì cô, nghĩ tới cô lại thấy trong lòng ấm áp.

Nếu không phải Giang Mạc Thần kịp thời chặn đứng mọi tin tức, chắc bây giờ cô đã là người phụ nữ xấu xa dâm đãng như mẹ Trương nói rồi.

Nghĩ tới đây, Cố Du rất nghiêm túc nói với Giang Mạc Thần: "Cái kia……cám ơn anh."

Giang Mạc Thần bất ngờ, tà mị cười một tiếng: "Bà xã khách sáo rồi!"

Mặt Cố Du đỏ lên, "Ai là bà xã của anh!"

Nhưng lời này, cô không nói ra miệng.

Cô không hề biết, tim của mình đang dần dần tiến về phía Giang Mạc Thần!

Một bên khác.

Lôi Hoan Ni mấy bữa nay ngoan ngoãn nghe lời Bạc Giản Thương, chấp nhận yêu cầu sáng thì ôm ôm hôn hôn với anh, tối thì xoa xoa bóp bóp vài cái, hi vọng anh ta sẽ lơ là đề phòng, cô thì tranh thủ moi thông tin mật khẩu từ phía cấp dưới của anh để tìm cách thoát khỏi chỗ này.

Ai ngờ đám cấp dưới của Bạc Giản Thương ai cũng như sắt thép, dù cô nói như thế nào cũng không thuyết

phục được họ, mặc cho cô dụ dỗ, ép buộc hay nịnh nọt uy hiếp cũng không tác dụng. Vả lại bọn họ còn rất tôn sùng Bạc Giản Thương, chỉ cần cô có chút suy nghĩ không tốt với Bạc Giản Thương liền không ngừng thuyết phục cô.

Cô không hiểu nổi, không phải chỉ là một gã suốt ngày chém chém giết giết sao? Sao bọn họ lại tôn sùng anh như thần như vậy, còn vì anh mà liều sống liều chết.

Anh ta…ngoại trừ việc buổi tối làm chuyện đó có hơi quá đến mức hơi biến thái ra thì….. không phải đều ổn hay sao? Bạc Giản Thương nhiều ưu điểm như vậy mà trong mắt Lôi Hoan Ni lại trở nên tệ như vậy.

Chẳng qua dù có thất bại như thế nào Lôi Hoan Ni cũng không nhụt chí, tiếp tục tìm mục tiêu tiếp theo.—— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Sau bao nhiêu lần thất bại, cuối cùng cô cũng tìm được người đồng ý giúp cô.

Là một tiểu thịt tươi mới tới, gọi là Đàm Lạc, nhỏ hơn Lôi Hoan Ni 3 tuổi, vì mới tới, chưa từng ra chiến trường, cũng chưa từng trải qua sinh tử gì với Bạc Giản Thương nên không sùng bái Bạc Giản Thương đến điên cuồng như những người kia, cũng không hề hay biết Bạc Giản Thương sẽ xử phạt những gã đàn ông mon men lại gần Lôi Hoan Ni tàn khốc như thế nào.

Thấy Lôi Hoan Ni nước mắt nước mũi đầy mặt, kể mình có một gia đình lý tưởng, một người anh trai hứa sẽ cùng mình nương tựa nhau sống tới già, anh không kiềm lòng được: “Phu nhân, tôi nghĩ chỉ huy làm vậy là vì lo cho an toàn của phu nhân nên mới không cho phu nhân liên hệ với anh trai của phu nhân thôi, chỉ huy làm vậy đúng là có hơi độc tài, nhưng mà……”

Đàm Lạc gãi gãi trán của mình, ngượng ngùng nói: “Việc này tôi không giúp được phu nhân rồi, tôi vừa từ trại huấn luyện chuyển qua, đến mặt của chỉ huy còn chưa gặp qua, sao có thể giúp phu nhân thuyết phục chỉ huy được……”

“Vả lại, phu nhân, tôi nói thật, không giấu gì phu nhân, phương tiện liên lạc của mọi người đều đã giao nộp, nếu phu nhân muốn tìm điện thoại di động thì chỉ có thể tìm chỉ huy thôi, chỉ huy nhất định có.”

Cô đương nhiên biết Bạc Giản Thương có điện thoại, vì lần nào làm chuyện đó, anh ta cũng cố tình để điện thoại ở chỗ gần cô nhất, nhất là lúc anh từ phía sau dùng sức đẩy hông vào mông cô, anh sẽ để điện thoại ở đầu giường để cô có thể nhìn thấy mọi cử động cũng như phản ứng của mình, dù cô có cố gắng phản kháng như thế nào cũng không với tới được.

Mà anh ta thích nhất là tư thế đó, tay chân đều có thể hoạt động thoải mái, còn có bộ dạng muốn với tới chiếc điện thoại nhưng bất lực của cô!

Lôi Hoan Ni nhớ lại, tâm trạng liền không tốt, khó khăn lắm mới nghĩ sang chuyện khác được

"Tiểu ca ca, anh mới tới chắc là không biết, Bạc Giản Thương không cho ai động đến điện thoại của mình, đến tôi cũng không có ngoại lệ, chắc trong đó có gì đó không cho người khác biết được…..Ừm, chính là cơ mật, cơ mật a!"

Đàm Lạc nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Đúng rồi! Điện thoại của chỉ huy nhất định có rất nhiều chuyện cơ mật, không dễ gì đụng vào, cũng không thể chỉ dùng để liên lạc đơn giản như vậy, xin lỗi, tôi không nghĩ tới việc này!"

"Cho nên tôi cũng không phải có ý gì khác, chỉ là muốn tiểu ca ca giúp tôi một chút, tôi chỉ là muốn gọi điện thoại cho anh của mình tôi, mà gần đây Giản Thương đang giận tôi, không cho phép tôi liên lạc với bên ngoài, nếu giờ tôi nói chắc chắn anh ấy sẽ không đồng ý."

"Nhưng mà…..tôi thật sự rất nhớ anh của mình. Đây là lần đầu tôi xa nhà, mà còn đi đến một nơi xa như vậy, Giản Thương thì bận suốt ngày, không ngó ngàng gì tới tôi. Chắc chắn tiểu ca ca có cách giúp tôi mà, phải không?"

Lôi Hoan Ni vừa nói vừa cố gắng rặng ra vài giọt nước mắt, dùng ánh mắt đầy tội nghiệp nhìn Đàm Lạc.

"Cái này……" Đàm Lạc do dự.

"Phu nhân, nếu như cô muốn gọi điện không phải không được, lát nữa tôi ra ngoài mua đồ cho nhà bếp, xe cũng vừa được sửa lại, giấu một người không phải là chuyện khó, chẳng qua……"

"Chẳng qua cái gì?" Mắt của Lôi Hoan Ni sáng lên, đuổi theo hỏi.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

234. Chương 234

Dự định ban đầu của cô chỉ là muốn Đàm Lạc giúp cô tìm điện thoại hoặc giúp cô đưa tin tới cho anh của mình, không ngờ Đàm Lạc lại có cách đưa cô ra ngoài!

Như vậy thật sự quá tốt rồi!

Cô bỏ thêm chút sức, thuyết phục Đàm Lạc!

"Tiểu ca ca, không giấu gì anh, gần đây Giản Thương giận tôi, không cho phép tôi liên lạc với bên ngoài là vì tôi có bệnh mê minh tinh, thiên vị tiểu ca ca kia khuôn mặt thanh tú,……khụ khụ, không phải mặt mày khó ưa, suốt ngày như khối băng lạnh không chút ấm ấp, đã vậy còn nhăn nheo xấu xí như ông già của

Giản Thương."

Lôi Hoan Ni mỉm cười đầy tà mị: "Gần đây tôi phát hiện trong đây có rất nhiều tiểu ca ca đẹp trai y như minh tinh, tỷ như tiểu ca ca anh đây, hay là tôi không mê minh tinh nữa, chuyển sang mê anh nha."

"Nhưng mà tên Bạc Giản Thương đó lại không chịu thả tôi ra, mà da mặt tôi thì mỏng, không thể suốt ngày đi theo năn nỉ anh ta được!

"Tiểu ca ca, anh giúp tôi đi mà, người đẹp trai như anh chắc chắn tâm tư cũng lương thiện tốt bụng mà phải không?"

"Vả lại anh là người mới chuyển đến, ngày ngày làm việc bên cạnh Giản Thương, mà tôi thì là vợ chưa cưới của Giản Thương, nếu anh làm tốt yêu cầu lần này của tôi, tôi chắc chắn sẽ nói tốt vài câu giúp anh trước mặt Giản Thương."

Lôi Hoan Ni cảm giác có bao nhiêu lý do đều lôi ra nói rồi, nói đến hết nước miếng rồi, nếu Đàm Lạc mà còn không đáp ứng nữa thì……

"Hừ!" Khẳng định cô sẽ nói xấu Đàm Lạc trước mặt Giản Thương để cho anh ta nếm trải mùi vị đau khổ!

"Phu nhân, vậy……thôi được rồi!" Sau một hồi chần chừ, Đàm Lạc cũng nhận lời.

Lôi Hoan Ni lập tức vui đến nhảy dựng lên: "Hoan hô! Đàm Lạc, anh tốt quá, tôi yêu anh đến chết mất!"

Nói đến đây cô còn nhảy dựng lên ôm cổ Đàm Lạc một lát: "Tôi đi chuẩn bị liền đây."

Mấy ngày nay cô không ngừng thu thập chứng cứ phạm tội của Bạc Giản Thương, chờ đến khi được thả ra khỏi đây cô sẽ đưa cho anh của cô để trừng phạt con người man rợ này.—— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Hai tiếng sau, Đàm Lạc đi mua đồ sớm hơn một tiếng, giấu Lôi Hoan Ni vào trong xe, thuận lợi đi ra khỏi cửa chính.

Xe chạy đi thật xa, Đàm Lạc mới bình tĩnh lại, quay lại nói với Lôi Hoan Ni: "Phu nhân, phía trước có một siêu thị nhỏ, trong đó chắc chắn có điện thoại có thể gọi được." Đàm Lạc là người đã được huấn luyện chuyên nghiệp, chắc chắn luôn có tính cảnh giác, anh sợ Lôi Hoan Ni sẽ lừa mình, không chỉ muốn gọi điện thoại mà còn muốn trốn đi.

Nếu như phu nhân trốn đi, chắc chắn anh sẽ gặp xui xẻo!

Cho nên, Đàm Lạc quyết định để Lôi Hoan Ni gọi điện thoại ở siêu thị nhỏ này, xung quanh khá vắng vẻ, cũng ít người qua lại, vị trí cách anh cũng không quá xa, nếu Lôi Hoan Ni có muốn chạy cũng chỉ có thể chạy bằng hai chân, lúc đó anh cũng không khó khăn mà bắt cô lại.

Lôi Hoan Ni từ chỗ trốn trong xe bước ra, mở cửa kính xuống, nhìn ra ngoài, liền đoán ra suy nghĩ của Đàm Lạc.

Người này, đang đề phòng cô sẽ bỏ trốn?

Bốn phía đều trống trải như vậy, cô có muốn chạy trốn cũng không phải dễ dàng gì.

Thật thất vọng, cô còn tưởng mình có thể chạy thoát!

Cô tính toán, trước hết cứ gọi điện thoại cho anh mình, sau đó nhân lúc Đàm Lạc mua đồ cô sẽ tranh thủ bỏ trốn.

Quyết định như vậy, Lôi Hoan Ni rất vui vẻ nói với Đàm Lạc: "Tiểu ca ca, cám ơn anh, vậy mình cứ đậu xe ở phía trước đi."

Mặt Đàm Lạc đỏ ửng lên, phu nhân cứ luôn miệng kêu anh là tiểu ca ca, làm anh không dám nhận, anh cũng thả lỏng đề phòng, chỉ nghĩ là phu nhân muốn gọi điện thoại về nhà báo bình an chứ không có ý gì khác.

Xe dừng lại, Lôi Hoan Ni xuống xe, đi đến siêu thị nhỏ đó.

Nằm ở ven đường, có một xe bán nước nhỏ trước cửa, nếu nói là siêu thị thì có hơi gượng ép, nói đúng hơn chỉ là một căn tạp hóa nhỏ có một tầng lầu, bán vài thứ linh tinh, nhưng xung quanh trồng rất nhiều cây xanh, ông chủ thì rất dễ tính.

Đi vào, bên trong cũng rất sạch sẽ, bên cạnh quầy thu ngân có một buồng điện thoại.

"Ông chủ, thật ngại quá, điện thoại di động của tôi vừa làm mất rồi, có thể cho tôi mượn điện thoại gọi về nhà báo người nhà tới đây đón tôi không?" Lôi Hoan Ni hỏi rất lễ phép.

"Gọi điện thoại?" Ông chủ ngẩng đầu, thì ra là một đàn ông đẹp trai, nhìn thấy cô liền cười tươi rói: "Là phu nhân a!"

Lôi Hoan Ni hơi sửng sốt, nhìn người đàn ông đó hướng ra cửa la lớn: "Chỉ huy, đúng là phu nhân tới đây rồi!"

Chỉ huy?

Sắc mặt Lôi Hoan Ni liền thay đổi, chỉ huy chắc không phải là Bạc Giản Thương chứ!

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

235. Chương 235

63235.

Bên trong cửa đẩy bị một bàn tay to lớn mang bao tay màu trắng kéo ra, người đàn ông thân hình cao lớn đứng áp vào cửa, khuôn mặt như bức tượng không cảm xúc, nhưng trong ánh mặt lại mang ngọn lửa khiến người ta khiếp sợ.

Thực sự chính là Bạc Giản Thương!

Hắn vẫy tay chào Lôi Hoan Ni" "Hoan Ni, lại đây."

Lôi Hoan Ni nhanh chóng quay người chạy.

Cô ta khó khăn lắm mới nhờ được Đàm Lạc dẫn cô ra ngoài, mà lại bị bắt lại?

Không cần nghĩ cũng biết là do Bạc Giản Thương đích thân bắt cô về, nhất định là sẽ tức giận rồi.

Nếu đúng là Bạc Giản Thương bắt cô về, kết cục sẽ rất thảm rất thảm.

Cho nên, đương nhiên phải trốn.

Tuy nhiên, không nhất định sẽ chạy thoát, nhưng có thể kéo dài thêm phút nào hay phút ấy.

Bạc Giản Thương bước ra, thấy Lôi Hoan Ni kinh sợ như chú thỏ, dùng hết sức chạy đến trước mặt cô, miệng móc lên, nói: "Thông báo xuống, bao vây toàn bộ chỗ này, trước khi trời tối, tôi không muốn thấy bất cứ động vật nào xuất hiện tại đây, người của mình, cũng cút xa chút cho ta!'

"Vâng, chỉ huy trưởng!" anh chàng thu ngân soái ca kia lập tức nở nụ cười, cung kính tuân lệnh.

Xem ra, quan chỉ huy muốn đích thân đi bắt phu nhân, bắt được rồi, sẽ "thi hành chính pháp tại chỗ"! cho đến trước khi trời tối?

Không hổ là quan chỉ huy, lực "chiến đấu" kinh người.

Do vậy, trên đường lộ, xuất hiện một màn kịch.

Một cô gái nhỏ xinh đẹp thanh tú chạy tuột mạng, một người đàn ông cao to mặc quân phục khác thường đuổi theo sau không nhanh cũng không chậm, giống như mèo bắt chuột, khoảng cách cỡ hai bước chân chỉ cần đưa tay ra là bắt được người đàn bà nhỏ bé ấy, lại cứ chơi đùa như đó là con chuột cưng của mình.

Lôi Hoan Ni vừa bắt đầu đã chạy quá nhanh, chạy chưa bao lâu thì thở không ra hơi, cô vốn không dám quay đầu, chỉ trưng trưng nhìn con đường trước mặt, mong có một chiếc xe hoặc vài người qua đường, để cô có thể kêu cứu hoặc nghĩ cách thoát thân.

Nhưng sức cô dần cạn kiệt, đôi chân bắt đầu nhấc không nổi, áp lực trong phổi càng ngày càng nặng, con đường quốc lộ cứ dài thênh thang không điểm kết, vả lại, ngoài trừ một chiếc xe của đám thuộc hạ của Bạc Giản Thương ra, đừng nói là xe hay bóng người, đến cả bóng một con chim cũng không thấy!

Cô nhanh chóng hiểu rõ, con đường này đã bị người của Bạc Giản Thương khống chế, nếu cô còn tiếp tục chạy như thế, cho dù mệt đến chết, cũng không thoát thân được, ngẩng đầu thấy một cánh rừng nhỏ trước mặt, cô lại suy tính lần nữa.

Vào trong cánh rừng kia! Vào trong cánh rừng kia!

Vào đó có thể nhờ vào gốc cây, cọng cỏ hay hang động gì đó trốn vào trong.

Đã quyết định vậy, Lôi Hoan Ni lần nữa tăng tốc, dùng sức lực cuối cùng của mình, nhanh chóng chạy vào khu rừng.

Bạc Giản Thương lập tức nhận ra ý đồ của Lôi Hoan Ni, méo miệng lên, trong mắt mang theo một nụ cười mê hoặc.

Con Tiểu Ni này, không phải ngày nào cũng gọi anh ta là "kẻ hoang dã" từ trong rừng ra sao? Rừng là ngôi nhà thân thiết nhất của hắn, hắn nhắm mắt cũng có thể tìm thấy "chuột cưng" của mình, cô ta còn dám chạy vào rừng?

Nhưng, cũng tốt.

Trong rừng thì càng bí mật hơn, đợi xíu "Trừng phạt" cô, có thể không kiêng nể gì!

Bạc Giản Thương nhìn thấy cánh rừng trước mặt, vội chuyển mình, từ đám cỏ bên cạnh vào trong rừng trước.

Ngược lại, Lôi Hoan Ni cũng không dám quay đầu coi hắn còn đó không, hắn nhân lúc đó vào trong khu rừng đó, để bày trận gài con Tiểu Ni của hắn.

Lôi Hoan Ni thở một hơi chạy vào rừng sâu, không dám quay đầu lại nhìn.

May là may là, Bạc Giản Thương chưa đuổi tới đây!

Cô vừa vỗ ngực, vừa nhìn quanh để tìm nơi ẩn thân.

Nhưng do Bạc Giản Thương đem lại cho cô cảm giác sợ hãi quá lớn, cô đã trốn nhiều nơi, vẫn cảm thấy không an toàn, thế là, tiếp tục chạy về phía trước, không ngờ, chạy chưa bao xa, đã vướng phải dây leo té ngã, té vào đám lá khô, cô nhanh chóng "phụt phụt phụt" thổi lá khô trong miệng ra, tiếp tục đi thẳng, lại bị một con gắng dọa đến sợ chạy qua một bên.

Cũng không biết rắn đó có độc hay không.

Chạy qua bên cạnh một chút, chân đạp vào cái hố, "Bịch" một tiếng rơi xuống, toàn thân nhanh chóng bị ngã xuống, trước mắt đều nổi bông hoa, thì gặp một con sinh vật ốm tong teo!

"A!" lạnh lùng nhìn loài sinh vật đó, vẫn còn trong rừng, Lôi Hoan Ni cho dù có gan lớn thế nào cũng bị dọa cho sợ, lùi vài bước, hét lên một tiếng.

Nhưng lại sợ Bạc Giản Thương phát hiện, nhanh chóng che miệng mình.

Rồi nhìn kĩ con vật đó hóa ra là một con thỏ hoang gầy tong teo.

Trời! Cô ta Lôi Hoan Ni trời không sợ đất không sợ chỉ sợ Bạc Giản Thương, sao giờ lại sợ một con thỏ gầy mà không có chút tính xác thương nào.

Thật mất mặt!

"Con thỏ nhỏ, con thỏ nhỏ, ngươi đừng phát ra tiếng động quá lớn đó." Một lát sau, Lôi Hoan Ni phục hồi lại tâm trạng của mình, trừng mắt nhìn con thỏ, nhỏ tiếng nói: "Bên ngoài có người xấu, ngươi dám kêu, chúng ta đều bị người xấu bắt đi, đốt rồi đem hầm, thành canh, ngay đến xương còn không còn! Nhưng ta thấy ngươi ốm như thế, cũng không có thịt, chắc chỉ hầm canh được thôi."

"Ý kiến không tệ chi bằng, mời ta ăn chung?" Giọng một người đàn ông vọng ra.

Toàn thân Lôi Hoan Ni tê cứng, ngẩng đầu lên, người đàn ông đứng trong hang đó, không phải Bạc Giản Thương thì là ai?

"Ngươi..ngươi là ai! Cái đó....mắt ta lúc rơi xuống bị hư rồi, không nhìn thấy." Lôi Hoan Ni nhắm mắt lại, hai tay đưa ra giả vờ sờ soạng: "Ngươi là người làm hố bẫy thú sao? Có thể lương thiện tí, cứu ta ra?"

"Con thỏ này? Thỏ này là đồ ngươi bẫy được, ta sẽ không động lòng tham, ngươi cứ đem đi, hầm canh uống."

Trong lòng Lôi Hoan Ni nghĩ cô đã vật lộn với bao cây cỏi động bật mới tới được đây, vật lộn rất lâu rất lâu mới tới chỗ người đàn ông này, cho rằng hắn không tìm ra cô, không ngờ hắn tìm ra nhanh vậy!

"Tôi đích thực là người làm bẫy thú này, con thỏ hoang đó chẳng qua là tiện tay nhìn thấy rồi ném vào thôi, con thú tôi muốn bắt thực sự chính là, sau khi cười nhẹ "ha", Lôi Hoan Ni nhanh chóng bị cơn gió thổi qua, trước mặt có một bóng đen lướt qua, Bạc Giản Thương đột nhiên nhảy ra, không có tí thương tích nào.

Một giây sau, thân hình cao lớn của hắn đè xuống, đôi tay lướt qua cô, dùng sức lực của mình bao quanh cô, không cho cô tý không gian nào.

"Mắt bị té hư rồi? Không nhìn thấy sao?" Bạc Giản Thương cười nhìn thân thể bé nhỏ đang không ngừng run rẩy kia; "Vậy cũng đỡ, chút nữa ta trực tiếp lấy dao móc mắt cô ra là được."

"Không! Đừng móc mắt tôi!" Lôi Hoan Ni lập tức mở mắt: "Rồi, mắt tôi khỏi rồi, nhìn thấy rồi, lúc nảy...có chút bụi bay vào trong."

"Thật?"

"Thật hơn cả vàng thật."

"Vậy..nhìn ta!"

236. Chương 236

63236.

Lôi Hoan Ni là người hay nói, nhưng không thể không nhìn Bạc Giản Thương, ngoan ngoãn nhận sai: "Cái đó... Giản Thương à, em...em sai rồi, em sẽ không dám chạy nữa, em..không đúng không đúng...em không muốn trốn đâu, nhưng mỗi ngày ở đó thật là quá chán, muốn đi đâu đó dạo, em nhớ anh hai em, muốn gọi điện thoại cho anh ấy.

Em thấy ngày nào anh cũng bận, ngoài tích cực với chuyện đó ra, những nhu cầu của em anh cũng không quan tâm, có ai đối xử với vợ chưa cưới của mình giống anh không? Anh không đi dạo phố với em, cũng không cho em đi dạo một mình? Vậy cũng quá…bá đạo phải không?"

"Lôi Hoan Ni" Bạc Giản Thương vốn không quan tâm cô nói gì, chỉ mắt hau háu nhìn cô, cũng không vui gì nói: " Cô gần đây cứ theo đuổi, cứ yêu người anh bé nhỏ ấm áp thanh tú của cô?"

"Còn tôi, hung ác nham hiểm? Lạnh lùng như băng thì cũng thôi, toàn thân đều mang sát khí? Cả mặt đều khó chịu từ sáng đến tối? Còn không bằng một người mới đến, tiểu tử thối lông chưa mọc đủ sao?"

Trong lòng Lôi Hoan Ni bỗng "thất thần" chút..đây…chả phải lời mà cô nói riêng với Đàm Lạc sao, sao Bạc Giản Thương biết được?

Chả lẽ, Đàm Lạc bán đứng cô?

"Không cần nghĩ, tôi có thể nói cho cô chuyện này rốt cuộc là sao," Bạc Giản Thương nói: "Tôi gắn một con chip đặc biệt trên người cô, mỗi việc cô làm, mỗi lời cô nói, đều ghi lại hết, truyền đến chỗ tôi."

"Cái gì?" Sắc mặt Lôi Hoan Ni thay đổi: "Vậy là, bất kể tôi đi đâu, anh cũng tìm được tôi?"

"Chính là ý đó!" Bạc Giản Thương nói như đúng rồi: "Tôi là vợ chưa cưới của anh, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới nhanh thôi, ngoài bên tôi, cô còn muốn đi đâu?"

"Tôi chỉ muốn đối tốt với cô xíu trong vài ngày tới, cô lại dám ở chỗ tôi dụ dỗ thuộc hạ của tôi, xem trọng người anh bé nhỏ? Đàm Lạc? Haha, tôi đảm bảo, tiếp theo đây, tôi sẽ cho hắn chết coi hắn sống nổi không, thì miếng thịt tươi ngon lành ư? Không có đâu! Ánh sáng ấm áp ư? Không còn đâu! Mềm lòng dễ gạt ư? Không có đâu! Còn dám đứng trước mặt cô, giúp cô rời xa tôi, không, có, đâu!"

"Ngươi!" Lôi Hoan Ni nhất thời bốc lửa: "Ngươi dựa vào đây mà đưa giáo huấn hắn đến chết, không sao, hắn dẫn ta ra ngoài, là ta lừa hắn, nhưng hắn lương thiện có tình nghĩa, mới giúp ta, không như người…"

"Không giống ta gì?" Bạc Giản Thương vốn đã rất ghét Đàm Lạc, tuy Đàm Lạc là người tốt nhất trong đám người mới, nhưng tâm địa quá mềm yếu, là hắn cố ý sắp xếp Đàm Lạc qua đó, chính là huấn luyện Đàm Lạc.

Nào ngờ Đàm Lạc giỏi thật, còn dám dẫn người phụ nữ của hắn bỏ trốn?

Lúc này, con Tiểu Ni còn dám nói giúp cho Đàm Lạc?

Cô ta quả nhiên thích loại người như Đàm Lạc?

Không cho phép! Hắn tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của mình thích một người đàn ông khác!"

"Lôi Hoan Ni! Dám trước mặt tôi, nói tốt cho người đàn ông khác, cô chuẩn bị cho tốt, nghĩ xem tôi sẽ trừng phạt cho như thế nào!" Chưa nói dứt lời, Bạc Giản Thương đã một tay ôm chặt Lôi Hoan Ni, một tay khác trèo lên hàng.

Vừa tiếp đất, Lôi Hoan Ni lại muốn chạy,bị Bạc Giản Thương kéo lại, áp vào gốc cây già.

Hắn thuận tay kéo dây leo của cây lại, cột chặt Lôi Hoan Ni.

Sau đó, trước mặt Lôi Hoan Ni, bắt đầu lột từng lớp đồ, lột quần xuống…

237. Chương 237

63237.

"Ngươi…ngươi muốn làm gì?" Dù đã biết Bạc Giản Thương muốn làm gì, với lại đã bị làm qua không ít lần, nhưng cơ thể nhỏ bé của Lôi Hoan Ni vẫn cứ run rẩy ghê gớm.

"Nện ngươi!" Người đàn ông thẳng thắn đáp.

Tự mình cởi cái quần ngắn duy nhất của mình ra, Bạc Giản Thương trực tiếp qua hành xử "xé đồ" của Lôi Hoan Ni!

Lôi Hoan Ni mặt đầy oán hận: "Chỉ huy quan đại nhân, chúng ta…không phải ở đây chứ?"

Chạy trốn thất bại, cô biết mình chỉ còn nhận hình phạt, nhưng ở chỗ này, còn ghê gớm lại đầy cây cối.

"Vậy đi ra ngoài, đến bên đường làm!" Bạc Giản Thương vừa nói, vừa nhanh chóng lột hết đồ của Lôi Hoan Ni.

Trong rừng, người phụ nữ không có mảnh áo che thân còn buộc quanh bởi vô số cây thân leo, mang vẻ đẹp hoang dã, ngọn lửa trong lòng hắn lại chạy lên mãnh liệt.

"Ở bên đường…vậy chi bằng ở đây…!" Lôi Hoan Ni còn chưa chuẩn bị xong, đôi chân đã bị Bạc Giản Thương ôm lên, giờ cao, bảo bối dài của hắn đã đâm trực tiếp vào nơi mềm mại bí mật mà ấm áp của phụ nữ.

"Đau!"

Lôi Hoan Ni không nhịn được nhăn mày, người đàn ông này, mấy ngày trước không phải đã dịu dàng hơn nhiều sao? Sao giờ lại lộ mấy động tác đầy thú tính đó?

"Đau, là do cô tự mình chuốc lấy!" Bạc Giản Thương lạnh lùng nói.

Giây phút tuyệt diệu ấy, cảm giác tuyệt vời ấy làm kích thích sự điên cuồng của hắn, vừa vào trong, động tác của hắn lại mãnh liệt hơn; "Bảo ngươi ngoan xíu ngươi không chịu, con a đầu người chính là không chịu nghe lời, ông đây thấy ngươi chính là thiếu làm cái ấy!"

"Ngươi...đau đau đau! Bạc Giản Thương, trời giết nhà ngươi, ngươi chậm chút! Ngươi chậm chút, ta sắp bị ngươi giết rồi!" Lôi Hoan Ni bị sự kích động của hắn làm hết chịu nổi, lại làm ở chỗ hoang dã tự này, cái gan cũng lớn hơn, không thể động tay, thì mở miệng ra chửi Bạc Giản Thương.

"Á, ta bảo ngươi chậm hơn xíu, mẹ ngươi còn tăng tốc, khốn nạn!"

"Bạc Giản Thương, sao ngươi đến giờ mà không biết thương hoa tiếc ngọc? Đau lắm! Đau ngươi biết không?"

"Mày dựa vào gì mà dám làm vậy với ta, hay là kiếp trước ta nợ ngươi?Ngươi..cho dù kiếp trước ta nợ ngươi, cũng là chuyện của kiếp trước, ngươi thù dai như thế, ngươi có phải....đàn ông không!"

"Ta có phải đàn ông không, không phải giờ ngươi cảm nhận được rồi sao?" Bạc Giản Thương lại tăng tốc, lần này, vào chỗ sâu nhất của Lôi Hoan Ni, đau đến toàn bộ khuôn mặt cô ta nhăn lại thành một cục.

"Thằng điên Bạc Giản Thương, ngươi cố ý đúng không!"

Chửi mãi chửi mãi, Lôi Hoan Ni đột nhiên thấy mình bị uất ức, hoặc là, cô luôn cảm thấy mình bị cưỡng chế dưới thân thể của Bạc Giản Thương nên uất ức, lúc này, uất ức tột cùng, rất nhanh nước mắt rơi như dòng sông, cô cố rút cổ mình lại, nhẫn tâm cắn mạnh vào vai của Bạc Giản Thương.

Bạc Giản Thương hừng một tiếng, điên lên: "Còn không chịu nghe lời?"

"Nghe lời? Tại sao ta phải nghe lời, Bạc Giản Thương, ngươi cho rằng ngươi là ai, là trời của ta hay đất của ta, ngươi dựa vào đâu mà đối xử với ta như thế? Quân khốn nạn cút ra!"

Tâm trạng của Lôi Hoan Ni hoàn toàn mất kiểm soát: "Chồng chưa cưới thì sao? Chả phải vẫn chưa cưới sao? Ngươi dựa vào gì mà làm vậy? Biết tôn trọng người khác không? Ngươi không biết tự yêu mình, vô liêm sỉ không biết xấu hổ, ta còn biết đó?

Bạc Giản Thương, thằng khốn mày không coi tao là người? Tao chính là nơi để mày xả, trò chơi tình dục của mày đúng không?

Mày thật tưởng tao không dám kháng mày sao? Sống không thể chống lại mày, tao chết cho mày xem!

Lôi Hoan Ni ta trước giờ không sợ chết, hôm nay ngươi hoặc là giết ta, hoặc là thả ra, nếu không, thứ ngươi có được chỉ là một thi thể lạnh toát.

Ngươi nghe thấy chưa, cái thứ người hoang dã đáng giết đó nghe chưa, biến, thái! Súc sinh! Khốn nạn! Ác ma! Thằng khốn cút ra cho ta! Dựa vào gì mà làm vậy, mày dựa vào gì? Dựa vào gì…ựm ựm ựm…"

Lôi Hoan Ni thực sự không phải người biết mắng người, cô thân làm công chúa xã hội đen, nhưng Lôi Đông Hãn luôn bảo vệ cô rất tốt, không cần xung đột tranh luận với anh, cho nên, dù là chửi, chỉ có thể dùng những từ đơn giản như thế.

Dù trong lòng cô hét ra đầy sự phẫn nộ, nhưng giọt nước mắt của sự tuyệt vọng và bi thương là thật.

Thế là Bạc Giản Thương không thể làm tiếp nữa.

Hắn ngừng lại, nhăn trán, nhìn sâu vào Lôi Hoan Ni.

Cô ta khóc? Tại sao?

Họ làm qua nhiều lần vậy, lần này, cô ta lại không đồng ý, cũng không hưởng thụ sao?

Việc này, tuyệt vời ra sao, mỗi lần vậy, khiến hắn không kìm nổi dục vọng.

Chả lẽ cô không như thế sao?

Nhưng cô ta hình như rất giận?

Cô thật không thích hắn đối với cô vậy sao? Hay là miệng nói vậy nhưng lòng nghĩ khác?

Tại sao?

238. Chương 238

63238.

“Cô..sao lại khóc?”

Trong thế giới của Bạc Giản Thương, luôn là kẻ mạnh hiếp kẻ yếu, tranh quyền đoạt thế, tuyệt đối phải có thế lực và năng lực, người yếu chỉ bị bắt nạt, ai bảo cô yếu thế hơn?

Trong mắt hắn, Lôi Hoan Ni chính là kẻ yếu, từ lúc cô đã dán tem người phụ nữ của hắn, hắn cũng có quyền làm bất cứ việc gì, cô không có tư cách nói, còn muốn phản kháng? Được! Đợi cô mạnh hơn anh hãy nói.

Trên thực tế, tuy cô không ngừng phản kháng, nhưng cơ bản vẫn nghe lời.

Lần này chạy ra, hắn chỉ là muốn đàn áp cô chút.

Hắn chỉ muốn cô ngoan ngoãn ở bên hắn, tại sao cô lại khóc? Sao cô lại buồn? Sao lại bi thương như thế?

Còn chửi hắn là súc sinh? Còn nói hắn không xem cô là người, là nơi để xả, là công cụ tình dục?

Yêu và tình dục không phải không tách rời sao?

“Tôi khóc thì sao? Tôi muốn khóc! Tôi khóc không được sao?” Lôi Hoan Ni cũng không biết Bạc Giản Thương đang nghĩ gì, nghe hắn hỏi một câu, lại khóc càng ghê gớm hơn.

Đã đạt đến trạng thái khóc lớn không ngừng được.

Bạc Giản Thương chỉ đành rút khỏi người cô, đứng ở đó, tay chân không biết làm gì: “Cô…đừng khóc, tôi không làm nữa, được không?”

Hả?

Lôi Hoan Ni ngây ra, tên hoang dã này, chịu thỏa hiệp? Nhưng hắn chẳng phải vẫn chưa…

Cô nhìn vào thân dưới của người đàn ông, bất ngờ thấy một vật gì đó đang nhô lên, mặt cô bỗng đỏ lên, nghiêng qua một bên.

“ Bạc Giản Thương, tôi chỉ là muốn gọi điện thoại cho anh tôi, như vậy cũng sai sao? Anh dựa vào gì mà không cho phép tôi liên lạc với anh tôi?” Lôi Hoan Ni phát hiện khóc cũng có chút tác dụng, vừa khóc vừa

trừng mắt nhìn cho Bạc Giản Thương.

"Cô đồng ý là, sinh con cho tôi."

Đúng! Chuyện lần trước nói, là đồng ý sinh con cho hắn.

"Vậy thì sao?Sinh con không phải là muốn là có ngay đúng không?Tôi nhớ người thân của tôi không được sao? Anh không biết cảm giác nhớ người thân sao?"

Bạc Giản Thương mặt trầm lại: "Tôi không có người thân."

Lôi Hoan Ni ngây người ra, lại khóc nói: "Anh không có, nhưng tôi có, không thể vì anh không có, cũng bắt tôi không có chứ! Bạc Giản Thương, tôi là người, không phải vật, tôi có tình cảm cần trân trọng, nhưng ngoài việc sắp xếp tôi phải ở chỗ này chỗ nọ, sao anh lại làm vậy?"

"Anh dựa vào đâu mà đối với em như vậy?"

"Tôi thích."

Lôi Hoan Ni điên lên: "Anh thích…anh thích tôi không thích, rốt cuộc anh có hiểu rõ thích là gì không? Anh chẳng qua là thích cơ thể tôi, anh chẳng qua là thích đàn bà đúng không? Vậy anh có thể tìm người đàn bà khác, sao lại phải là tôi một cành cây treo chết khô?

Anh cần một người đàn bà vừa ngoan vừa hiền dịu vừa biết nghe lời, dáng lại phải đẹp, kêu thuộc hạ anh đi tìm đi, đảm bảo bọn chúng sẽ tìm mấy trăm người về, anh một ngày một người, 365 ngày không trùng đâu, tốt lắm!"

"Dơ!" Bạc Giản Thương phun ra một từ băng lạnh, nói tiếp: "Tôi không thích làm chuyện đó với người khác, chỉ thích với em."

Lôi Hoan Ni nhìn lên trời rơi lệ ; "Thằng khốn anh chỉ muốn ức hiếp tôi đúng không?"

"Tôi chỉ thích ức hiếp em!" Người đàn ông nói dứt khoát.

Lôi Hoan Ni đã nghe ra ý trong câu nói của hắn.

Hắn thấy những người phụ nữ khác dơ? Vậy chỉ có cô Lôi Hoan Ni là sạch sẽ sao?

Hắn không thích làm với người phụ nữ khác, chỉ thích làm với cô, vả lại, chỉ thích ức hiếp cô, hắn không

lẽ…thích cô rồi chứ?

Không chỉ là cơ thể, mà con người cô?

Nghĩ tới đây, Lôi Hoan Ni cuối cùng cũng thấy một chút hy vọng thực sự thuộc về mình.

Câu đó nói sao, trong tình yêu, ai nhận trước thì sẽ thua.

Nếu như Bạc Giản Thương thích cô trước….

"Anh thích tôi?" Lôi Hoan Ni kích động như phát hiện ra "vùng đất mới", hỏi Bạc Giản Thương: "Ý tôi là, không chỉ là chuyện đó, mà là con người tôi? Đổi lại người khác không được?"

"Thích." Bạc Giản Thương không do dự đáp: "Đổi là người khác không được!"

Lại thêm một câu: "Em là của tôi, người khác không được liếc nhìn em, không được đến gần em, Đàm Lạc, tôi sẽ phạt hắn!"

Cho nên, đây là thích cô thật!

Xác thật kiểu này, lại khiến lòng Lôi Hoan Ni có chút kiêu ngạo.

"Cho nên, anh cho là anh thích tôi, có thể tùy ý chiếm dụng tôi? Ức hiếp tôi? Không chế tôi? "

"Đương nhiên!"

"Vậy tôi hỏi anh, mỗi vụ làm ăn của anh, đều phải trả giá bằng nhân lực và tài lực, mới làm được?" Lôi Hoan Ni quyết định giảng đạo lí cho Bạc Giản Thương.

Mặc dù, lúc này, hai người không mảnh vải che thân, còn ở nơi lộ thiên này, đầy các loại màu sắc, giảng đạo lý vô cùng kì lạ, nhưng Lôi Hoan Ni cảm thấy nhân lúc Bạc Giản Thương còn nhượng bộ mới nói rõ câu chuyện, nếu không, sau này không biết bao giờ mới có cơ hội.

Vấn đề của Lôi Hoan Ni, Bạc Giản Thương nghĩ một lát, đáp: "Đúng."

"Vậy anh đã vì tôi làm gì?" Lôi Hoan Ni hỏi lại: "Chúng ta vừa gặp mặt anh lại làm chuyện đó với to, thời gian sau đó, cứ giống cái máy vậy, không ngày nào bỏ qua, trong miệng lúc nào cũng nói thích tôi, bảo tôi ngoan, mau phối hợp với anh, nhưng dựa vào gì mà nghe anh chứ, tôi Lôi Hoan Ni lớn như thế, anh từng đút tôi ăn hạt cơm nào không?Hay là mua cho tôi bộ đồ?

Anh chả làm gì cho tôi, mà muốn biến tôi thành của anh? Anh cảm thấy trên đời này có chuyện tốt vậy sao?"

Mày của Bạc Giản Thương nhăn lại, bất giác, cảm thấy lời của Lôi Hoan Ni nói, hình như có chút đạo lý.

Thực ra, lúc gặp cô, hắn chưa từng vì cô làm gì, gặp cô rồi, cô chính là một quả ngọt nào, anh cũng không khách khí hái lấy ăn.

Cho nên, vì vậy, cô không đồng ý?

239. Chương 239

63239.

"Cô muốn tôi bỏ ra sức lực và tiền tài?"

Trầm mặc một lát, Bạc Giản Thương hỏi.

"Nhân lực, không được!" Hắn nói tiếp: "Tôi không thích ngoài tôi còn có người đàn ông khác gần cô, cô muốn tôi giúp cô làm gì, ngoài về nhà và rời xa tôi, đều được."

"Còn vật lực...cô muốn bao nhiêu tiền? Muốn thứ gì? Cô cứ mở miệng, tôi đều có thể cho cô."

"Khẩu khí lớn thật! Thật cho rằng mình cái gì cũng làm được!" Lôi Hoan Ni nói: "Vậy tôi nói tôi muốn lên sao hỏa, anh cũng làm được? Xí!"

Lên sao hỏa?

Bạc Giản Thương ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng suy nghĩ coi tính khả thi của chuyện này.

Lôi Hoan Ni không biết, vì một câu tùy hứng của cô, lại dẫn đến việc Bạc Giản Thương tự thêm cho mình thêm một chức trách_ Nhà thiết kế về phi thuyền.

Anh rất nhanh chóng chiêu mộ các nhà khoa học, nghiên cứu hạng mục lên sao hỏa, với lại, sau 15 năm, có thể thành công.

Lôi Hoan Ni trực tiếp được anh huấn luyện là nhân viên ở trên phi thuyền, ngồi lên phi thuyền để du ngoạn

sao hỏa một vòng, mới biết đàn ông của nhà mình dũng cảm ra sao. Đương nhiên, đây là chuyện sau này, khi đó, Bạc Giản Thương và Lôi Hoan Ni đã thành một đôi vợ chồng thân mật.

Lúc này, Bạc Giản Thương nhận thức được "Lên sao hỏa" chuyện này trong thời gian ngắn không làm được, buồn bực nói: "Đổi cái khác."

"Anh để tôi điện thoại cho anh tôi, tôi đảm bảo không nói anh ấy chuyện anh ngược đãi tôi, sau đó, dẫn tôi đi dạo quanh thế giới! Tôi phụ trách mua mua mua, anh phụ trách khiêng." Lôi Hoan Ni thử thăm dò.

"Được." Bạc Giản Thương nói: "Nhưng đây là hai yêu cầu, tôi thực hiện, em cho tôi làm một lần, nhịn, khó chịu lắm.

"Không được."Lôi Hoan Ni mở miệng từ chối.

"Tôi, khó chịu." Bạc Giản Thương nói ra cảm xúc thật của mình.

"Liên quan gì đến tôi?" Lôi Hoan Ni nói: "Mỗi lần anh làm tôi, tôi nói đau, tôi nói khó chịu, anh có hiểu cho tôi không….không được!"

"Lúc đó em chả phải cũng thoải mái sao?" Bạc Giản Thương sắc mặt tối sầm lại, có chút buồn bực.

Lôi Hoan Ni: "Không, là anh thoải mái, tôi không…cho dù, chỉ một chút thoải mái, cũng là thoải mái trong đau đớn, so với thoải mái, càng đau, cho nên, tôi không thích sự thoải mái trong đau khổ, hiểu?"

"Phải làm sao mới không đau?" Bạc Giản Thương vội nói, giống như một học sinh ngoan ngoãn của Lôi Hoan Ni.

"Anh nhẹ chút, chậm chút, dịu dàng chút, trước khi bắt đầu phải đủ bước, kết thúc cũng vậy, quá trình…" Lôi Hoan Ni liền mở miệng, cô cũng không hiểu, những thứ này, đều đúc kết từ mỗi lần hắn và cô "Hành xử", nói được một nửa, thì không biết nói gì.

"Tóm lại, chính là…không được."

Nhưng không đợi cô nói "Không được" hai từ đó, Bạc Giản Thương đã nói; "Được! Tôi nhẹ chút, chậm chút, dịu dàng chút…"

Còn dạo đầu? Là gì?

Hôn?

Được! Hôn!

Anh lên trước, dùng tay mình ôm mặt của Lôi Hoan Ni, rồi đè bờ môi mình lên đó.

Thì ra, khi tiếp xúc với bờ môi mềm mại của cô, hắn có chút chịu không nổi muốn cắn vào nó, nhưng lại nhớ đến yêu cầu của cô phải nhẹ, chậm, dịu dàng, lại không thể không khống chế chút, động tác cũng dịu dàng hơn.

Chậm lại chút, lòng lại thấy ngứa, cảm giác không đạt được dục vọng khiến hắn phát điên lên, nhưng mà Lôi Hoan Ni thật không cự tuyệt hắn.

Trong lòng hắn có chút vui vẻ, thử giơ lưỡi mình ra, cạy răng cô.

Lần này, hắn muốn sâu hơn, bị cô cắn mạnh một cái, chảy máu mấy ngày.

Tuy nhiên, hắn cũng "trừng phạt" lại cô, nhưng bị người phụ nữ làm bị thương, còn khiến anh buồn vô đối.

Lần này…

"Ni, mở miệng ra" tiếng thở hổn hển, hắn nói bên tai cô.

Lôi Hoan Ni cảm thấy có chút kích thích, luồng hơi nóng quấn lấy nhau, làm thân thể của Lôi Hoan Ni mềm đi, bất giác mở miệng ra, để Bạc Giản Thương thâm nhập vào trong, hít lấy những ngọt ngào của cô.

"Ừng" Cô vô thức rên lên một tiếng, đôi mắt nhắm lại.

Tên hoang dã này, sao lại thành cao thủ hôn rồi?

Lại khiến cô có một …cảm giác ngọt ngào?

Nụ hôn dài, cho đến khi Lôi Hoan Ni không thở nổi mới kết thúc.

Lôi Hoan Ni cả mặt đỏ lên, đôi mắt đầy dịu dàng và mê mị, lọt vào mắt Bạc Giản Thương, càng quyến rũ mê người.

Bạc Giản Thương ngược lại mặt không đỏ tim không đập, nhưng lại hài lòng với trạng thái lúc này của Lôi Hoan Ni.

“Cô thích như vậy.” Hắn hỏi.

“Ừm.” Lôi Hoan Ni thành thật gật đầu.

So với bị tên hoang dã Bạc Giản Thương “hành hạ”, cô đương nhiên thích nụ hôn không rời đó.

Mắt Bạc Giản Thương bỗng sáng lên.

Thì ra, cô thích thế, với lại, cảm giác được cô khẳng định, sao lại tuyệt đến thế?

Nếu được một lần đụng vào cô thì càng tốt.

Nhưng…chỉ là hôn miệng mà cô đã thích đến thế, chi bằng, hôn chỗ khác.

Tầm nhìn của Bạc Giản Thương nhìn vào cái cổ trắng ngần của Lôi Hoan Ni, những đường gân tinh tế, dọc đường xuống, mắt sáng lên, càng ngày càng nóng.

Nhưng, trận dạo đầu phải duy trì đúng gần một tiếng mới xong.

Bạc Giản Thương hình như phát hiện bảo bối giấu trên người Lôi Hoan Ni, không ngại hôn hết cơ thể của Lôi Hoan Ni, cô chủ động rên lên: “Thương, em …khó chịu quá, em muốn,..muốn!”

Thương?

Bạc Giản Thương kích động tiến vào cơ thể của Lôi Hoan Ni: “Ni, anh thích cách xưng hô này, sau này em cứ gọi”

“Thương!”

“Thoải mái…quá!”

Vốn dĩ, Bạc Giản Thương cảm thấy để Lôi Hoan Ni nằm dưới anh kêu “đau” anh mới có cảm giác chiếm dụng, nhưng khi cô vừa khóc vừa cười nói “Sướng”, anh cảm thấy trái tim anh được lấp đầy, không chỉ có cảm giác mê hoặc, còn có một cảm giác ngọt ngào và ấm áp!

Đây chính là cái cô nói, cảm giác được tôn trọng?

240. Chương 240

63240.

Nếu tôn trọng mang đến cảm giác chiếm hữu tuyệt vời như thế, hắn đương nhiên muốn lựa chọn tôn trọng!

Khi đó trời sắp tối, Lôi Hoan Ni mới được Bạc Giản Thương ôm khỏi rừng, Lôi Hoan Ni mệt đến không còn sức lực nào, nhưng lại chủ động úp mặt vào lòng của Bạc Giản Thương, xấu hổ không dám nhìn đám thuộc hạ Bạc Giản Thương đang đợi ở rừng đó.

Cô vừa kêu lớn ra sao, cô tự biết.

Dù đám người đó không nghe hết, nhưng cũng nghe được một chút.

Điểm quan trọng là, lần này là cô tự nguyện…

Chỉ là, cô không ngờ, khi tên hoang dã này dịu dàng lên… khiến người khác trầm luân như thế!

"Trời sắp tối, không đi dạo nữa, sáng mai, anh dẫn em đi, chúng ta về tắm trước?" sau khi lên xe, Bạc Giản Thương không chịu để cô ngồi kế bên, mà cứ ôm cô, để cô ngồi trên đùi mình, âm thanh khi nói chuyện với cô, cũng trở nên dịu dàng đi nhiều.

Thậm chí đến cả tài xế cũng có chút nghi ngờ.

Chỉ huy quan của họ lúc nào biết nói lời dịu dàng đến thế?

"Ừ, nghe anh." Lôi Hoan Ni nói, cũng ngồi vào lòng của Bạc Giản Thương: "Em có chút lạnh, về tắm" Cô không nhớ mình và Bạc Giản Thương đã ở rừng đó làm bao nhiêu lần, giờ toàn thân cô cứ dính dính, không tắm, không thoải mái.

"Lạnh?" Bạc Giản Thương nhăn mày, ôm cô chặt hơn.

Nghĩ một lát, lại cởi vài nút áo của mình ra, bỏ tay Lôi Hoan Ni vào trong.

Toàn thân của hắn đều ấm áp, Lôi Hoan Ni cũng không khách khí bỏ vào.

Dần dần, cô bắt đầu sờ vào từng miếng cơ rắn chắc của hắn.

Cũng không biết đàn ông này luyện như thế nào, thân hình này thật tốt…

“Ni, đừng động đẩy” Sắc mặt Bạc Giản Thương trầm lại, cảm giác như chỗ nào đó, lại bắt đầu cứng lại.

“Không phải chứ, anh lại…” Lôi Hoan Ni nhanh chóng giữ chặt tay, thấp giọng nói: “Anh thật không hổ là dâm tặc.”

“Gì mà dâm tặc?” Bạc Giản Thương nghe ra, từ này không tốt lắm.

Dâm tặc? Là chỉ….mắt anh nhắm lại.

“Cái gì? Anh nghe nhầm” Lôi Hoan Ni vội rụt cổ lại, liền giải thích: “Ý là, em khen anh lợi hại đó!”

Bạc Giản Thương ngây ra, miệng móc lên tạo độ cong biểu hiện sự vừa ý, được người phụ nữ mình khen lợi hại, là chuyện mà bất kỳ đàn ông nào cũng thích!

Anh cúi thấp đầu, nói bên tai Lôi Hoan Ni: “Ni à, thời gian địa điểm có hạn, đợi mai mình đi dạo về, anh có thể lợi hại hơn, em đợi đó.”

Lôi Hoan Ni bỗng thấy cơ thể mình nóng lên…

Về tới phòng, tắm xong, Bạc Giản Thương đúng là giữ chữ tín, đưa điện thoại cho Lôi Hoan NI.

Nhưng cô ta cũng ngồi bên cạnh, kéo bao tay trắng trên tay xuống, ngón tay dài của mình không khách khí sờ lên làn da cô.

“Anh…em phải gọi cho anh em, anh có thể đợi chút không?”

“Không thể” Bạc Giản Thương nói: “Anh sờ của anh, em gọi của em, không xung đột.”

Lôi Hoan Ni thấy hắn cố ý, nhưng không dễ gì có cơ hội, cô lại không muốn bỏ qua, cắn răng, bấm số của Lôi Đông Hãn.

Rất nhanh, bên kia nghe máy.

“Anh, à…” là Bạc Giản Thương cắn vào tai của Lôi Hoan Ni, còn thêm một miếng.

“Hoan Ni? Em sao vậy, có chuyện gì?”

“Em không có chuyện gì, giờ em đang ở chung với Bạc Giản Thương, anh biết mà?”

"Ừ, anh biết, hắn sao? Đây là điện thoại hắn? lần trước anh điện thoại với hắn hắn nói điện thoại hắn bị hư, đợi một thời gian nữa dẫn em về, nên không mua điện thoại nữa, với lại hắn và em ở chung, cũng rất an toàn

Hoan Ni, Bạc Giản Thương là người đàn ông tốt anh chọn mãi mới được đó, thân hình đẹp không nói năng lực cũng tốt, em phải nắm lấy cơ hội đó…"

"Anh em….dạ" nắm chặt, là nắm chặt, nhưng người đó không phải cô, mà là Bạc Giản Thương.

Người đàn ông đưa bàn tay đặt vào chỗ nhô lên của cô!

"Hoan Ni, em làm gì đó? Sao thấy âm thanh không đúng lắm? Bệnh hả?"

"Anh Lôi, Ni ở chung với em tốt lắm, không bệnh đau, đừng lo lắng, được, như vậy đi, đang làm chuyện đó! Nói sau!" Bạc Giản Thương nói nhanh một câu, thì cúp máy, sau đó ném điện thoại qua một bên, trở người, đè Lôi Hoan Ni xuống dưới…

Lôi Hoan Ni kinh ngạc đỏ cả mặt: "Anh…anh sao lại nói với anh em chúng ta đang…làm chuyện đó?"

"Đây là sự thật" Bạc Giản Thương nói: "Ai bảo hắn không có phụ nữ?"

"Ngoan, gọi anh là Thương, chúng ta nhẹ xíu, chậm xíu, dịu dàng xíu, dạo đầu đủ, dạo cuối cũng đủ…. "

241. Chương 241

Biệt thự mới.

Sau vài ngày hoà hợp, Vân Đình ngày càng đánh giá cao Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh và Vân Tư Âm cũng nhanh chóng từ mối quan hệ huyết thống trở thành mối quan hệ thân thiết thật sự.

Nợ Vân Khuynh hai mươi mấy năm, Vân Tư Âm đưa tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế giới để bù đắp cho cô ấy. Trong hai ngày qua, chỉ là một giấc ngủ thôi cũng muốn ngủ cùng Vân Khuynh, phiền đến Hoắc Nhất Hàng và Vân Đình đều cảm thấy không hài lòng.

Vì vậy, ngày hôm nay, sau khi ăn cơm xong thì hai người đi dạo bộ, và bắt đầu đổ lỗi cho nhau.

"Nhất Hàng à, đứa con Khuynh Khuynh này là do ba không thể giúp cô ấy. Lúc tôi còn trẻ quá hoang tưởng về vấn đề tình cảm. Ba chỉ tin rằng những gì ba thấy trong mắt ba là quá kiêu ngạo, hời hợt, phải

khiến cho người phụ nữ yêu thương của mình và đứa trẻ chịu tội lỗi.

Điểm này, con làm tốt hơn ba.

Con và Khuynh Khuynh ngay từ đầu, con đã đối xử tốt với cô ấy, nếu như không phải con luôn giúp đỡ cô ấy thì con gái của ba chắc có lẽ sẽ không như thế này. Vì thế, ba rất cám ơn con."

"Dù cho không có con, Khuynh Khuynh cũng ngày càng tốt hơn." Hoắc Nhất Hàng nói: "Cô ấy là con gái của Vân gia, trên người có sự cứng rắn của Vân gia. Lúc trước sống không tốt, chỉ là do quá tốt bụng, không biết cách từ chối. Khi cô ấy quyết tâm sống cho chính mình thì không ai có thể đánh gục cô ấy, nêu không thì cô ấy đã sớm bị gục ngã trước khi gặp con rồi. Không phải là con giúp cô ấy, mà là do cô ấy đã rất tốt, kiếp này con có thể cưới Khuynh Khuynh làm vợ đó đã là may mắn của con."

Hoắc Nhất Hàng nói rất nghiêm túc, có những lời nói khiến Vân Đình rất thích. Tất nhiên, bản thân anh ta sẽ không cố tình làm hài lòng người khác, nhưng Vân Đình là ba ruột của Vân Khuynh, anh ta nói vài câu có thể khiến Vân Đình thích, điều này tốt hơn cho Vân Khuynh thì tại sao không nói chứ?

Vân Đình nghe thấy điều này, khoé miệng tỏ ra sự hài lòng: "Con gái của Vân Đình tôi, không tệ đâu!"

Nói dứt câu, ông ta lại chìm mặt xuống nói: "Nhất Hàng à, giao Khuynh Khuynh cho con thì tôi cũng yên tâm, nhưng mà con nói thử xem, giấy chứng nhận kết hôn hai con cũng đã nhận rồi, cũng không phải một đứa trẻ nữa, vợ của con thì con có nên quản lý chút không? Những ngày qua ngủ với mẹ đã không còn nội quy gì nữa rồi."

Hoắc Nhất Hàng cũng choáng váng một lúc, khuôn mặt có chút chán nản: "Ba, con cũng muốn phàn nàn với ba về vấn đề này, ba và mẹ đã lớn tuổi rồi, đã trải qua cuộc sống ngại ngào trong nhiều năm rồi, con và Khuynh Khuynh chỉ mới kết hôn, dính chặt như keo vậy, mà Khuynh Khuynh cứ thế bị mẹ dành đi rồi, mỗi tối con đều phải ôm cái chăn để ngủ, không ấm áp chút nào! Ba nói điều này không phải không phù hợp sao?"

Chưa kịp đợi Vân Đình nói, anh ta nói tiếp: "Đúng, ba mẹ lúc trước không giữ được Khuynh Khuynh, bây giờ muốn bù đắp cho cô ấy một ít, mẹ và con gái ruột của mình xa cách nhau hơn 20 năm, sau mất mát lấy lại được thì khó có thể không vui mừng, kích động và muốn cùng Khuynh Khuynh hoà hợp.

Nhưng Khuynh Khuynh sẽ không bỏ chạy, tại sao phải chiếm lấy cô ấy mỗi ngày? Ba, đây là vợ của ba, ba nên quản lý mới đúng!"

"Con…." Vân Đình lườm mắt nhìn Hoắc Nhất Hàng: "Con không quản lý tốt vợ mình còn đáp trả lại ba, ba nghĩ rằng con không để mắt đến ba, hơ! Đừng nghĩ rằng con và Khuynh Khuynh nhận giấy kết hôn thì ba mãi mãi đồng ý cho hai con ở bên nhau. Ba là ba ruột của Khuynh Khuynh, con gái của Vân gia thì tất nhiên thì sẽ nghe lời ba mình rồi, ba—thời hạn cho con là chiều này, đưa vợ của con về phòng, nếu không thì ngày mai ba sẽ tìm tốt hơn cho cô ấy!"

"Ba, Khuynh Khuynh đã nói rồi, con có thể nhận tổ tiên của mình, nhưng chuyện của cô ấy thì cô ấy tự chịu trách nhiệm, ở trên đời này không ai có thể ép Khuynh Khuynh làm việc cô ấy không thích, con cũng không cho phép những chuyện này xảy ra!" Thái độ Hoắc Nhất Hàng rất nghiêm túc, kiên quyết và rất thẳng thắn: "Bản thân ba sợ vợ, không dám đến trước mặt mẹ phản đối, buộc phải thuyết phục con để chống đối, ba nghĩ con sẽ đồng ý với ba không?"

"Nói ba sợ ai..." Nét mặt Vân Khuynh chìm xuống: "Đúng, ba sợ vợ, sợ vợ thì sao chứ? Ba nói cho con biết, đàn ông sợ thương vợ, sợ vợ thì gia đình mới có thể hoà thuận, sự nghiệp thuận lợi, phụ nữ là nước, nước là tài, hiểu không?"

Hoắc Nhất Hàng phủ định: "Ba, con không biết là ba vẫn tin điều này!"

"Ba....Ba tin thì sao chứ? Trên đời này còn có nhiều bí ẩn chưa được giải đáp! Ba..." Vân Đình muốn nói thêm vài lời để giải thích cho chính mình, nhưng phía sau lại gợi lên tiếng kêu ngọt ngào vui vẻ: "Ba ơi!"

Hoắc Nhất Hàng và Vân Đình đồng loạt quay đầu lại nhìn thấy Vân Tình, Vân Điềm cùng một người đàn ông lạ mặt bước đến.

Hoắc Nhất không có ấn tượng tốt với người đàn ông đó.

Vừa nhìn vào cảm thấy người đàn ông này thành đạt, điển trai, hiền lành và trông như một người tốt.

Nhưng nếu nhìn nhiều hơn một chút thì phát hiện rằng nụ cười trên khuôn mặt anh ta không chỉ cười giả mà còn mang lại một số cảm giác của những linh hồn xấu xa.

Rõ ràng anh ta và Vân Điềm khá giống nhau, cơ thể cũng tương tự nhau, nhưng hai người đi cùng nhau rõ ràng có thể nhìn ra anh ta đang thống trị và Vân Điềm đi theo sau anh ta như con người hầu.

"Tiêu gia chủ?" Nhìn thấy người đàn ông đó, Vân Đình vô cùng ngạc nhiên.

Tiêu Trì tại sao lại đến đây.

Đột nhiên, ông ta nghĩ đến hợp đồng hôn nhân do những người trưởng bối đặt ra của nhiều năm trước, trong lòng liền thắt lại.

242. Chương 242

Tiêu Trì chẳng lẽ là đến vì sự việc này sao?

Hoắc Nhất Hàng cũng chớp mắt, gia chủ? Đây lại cách xưng hô gì vậy?

Anh ta biết, có rất nhiều gia đình ẩn giấu trong thể giới này, họ thường trốn và sống trộn lẫn trong thành phố, nhưng địa vị lại cao hơn rất nhiều người. Cầm theo rất nhiều tiền không biết từ đâu ra sau đó đặt người thân của mình vào những vị trí quan trọng của nhà nước. Nếu như không phải nhà nước gặp nguy hiểm thì họ cũng sẽ không xuất hiện để giúp đỡ. Họ cũng không cản trở chuyện phát triển trong xã hội, giống như người lặng lẽ quan sát bên cạnh, khiến những người tiếp xúc với họ sẽ né xa họ.

Tiêu gia chủ này, tuổi còn rất trẻ, nhìn vào không nhỏ hơn anh ta bao nhiêu nhưng khiến thái độ của Vân Đình thay đổi, đủ để thấy đây chắc là một nhân vật lợi hại.

Chẳng lẽ, là vị hôn phu của Vân Tình?

Nhưng đối với con rể của mình thì Vân Đình cũng không nên như thế chứ?

Nghĩ đến đây, Hoắc Nhất Hàng mở miệng: "Ba, em gái, đây là ai?"

"Tôi là Tiêu Trì!" Chưa kịp đợi Vân Đình giới thiệu thì Tiêu Trì đã tiến lên phía trước, đứng trước mặt Hoắc Nhấn Hàng: "Vị hôn phu của Vân Khuynh!"

"Vị hôn phu?" Tiếng của Vân Khuynh vang lên: "Đây là chuyện gì? Từ khi nào tôi có vị hôn phu rồi?"

Cô ấy và Vân Tư Âm là nghe được tin từ em trai, em gái mới đi ra ngoài.

Không ngờ rằng, đã nghe thấy….sự việc kỳ cục này.

Tiêu Trì đã quay người lại, ánh mắt nhìn vào Vân Khuynh, sau khi cẩn thận nhìn cô và nở một nụ cười dịu dàng: "Vân Khuynh, xin chào, lần đầu gặp mặt, anh là Tiêu Trì. Ngay lúc chúng ta chưa sinh ra thì Tiêu gia và Vân gia đã thiết lập cuộc hôn nhân trước đó, lần này anh đến là rước em về và cưới cho anh."

"Hả?" Vân Khuynh bị sốc.

Vì vậy, đây là đính hôn từ bé? Không…..cô ta chưa sinh ra đã có hôn ước rồi, cảm giác này thật kỳ lạ.

"Cái gì…ngài Tiêu phải không? Tôi nghĩ anh chưa tìm hiểu kỹ." Vân Khuynh đi đến bên Hoắc Nhất Hàng, chủ động ôm vào tay anh ta: "Đây là người tôi đã cưới rồi, giới thiệu một chút, đây là Hoắc Nhất Hàng chồng tôi."

Đối với hành vi của Vân Khuynh, khiến Hoắc Nhất Hàng cảm thấy rất hài lòng, nhìn vào miệng đang nhếch lên của anh thì sẽ biết.

Tiêu Trì mặt xám xịt, rất nhanh sau đó lại khôi phục lại bình thường: "Đối với việc em đã kết hôn hai lần, anh đã biết rồi. Nhưng không sao, em ly hôn là được, anh không ý kiến về chuyện đó, những sự việc xảy ra trước khi anh chưa gặp em thì anh đều bỏ qua, chỉ cần em đồng ý cưới cho anh, chung thuỷ với anh là được. Anh đánh giá cao em và cảm thấy em đủ khả năng để trở thành gia chủ phu nhân của Tiêu Thị gia tộc.

"Nhưng tôi không đồng ý!" Vân Khuynh cảm thấy người đàn ông tên Tiêu Trì này rất khó đối phó, nhưng cô ấy vẫn bày tỏ mong muốn của mình ngay từ đầu: "Tôi không nghĩ rằng trong xã hội hiện tại, việc hôn nhân bị đặt ra trước khi sinh, hơn nữa tôi đã kết hôn rồi, tình cảm của tôi và chồng khá tốt, không thể nào ly hôn. Cho nên, rất cám ơn sự đánh giá cao của anh, nhưng tốt nhất là anh nên giữ sự đánh giá cao này. Tôi chỉ nói lời xin lỗi, tôi sẽ không đồng ý."

Hoắc Nhất Hàng vươn tay ra nắm lấy eo của Vân Khuynh, nhìn vào Tiêu Trì, lạnh lùng và nói: "Ngài Tiêu chưa mời đã đến, vừa đến đã muốn cướp với Hoắc Nhất Hàng tôi, đặc biệt còn biết rằng tôi và Khuynh Khuynh đã kết hôn và cướp đi, làm như vậy có phải là phép lịch sự của đại gia tộc sao?"

Chưa kịp đợi Tiêu Trì trả lời, Hoắc Nhất Hàng ngay lập tức thêm vào hai câu: "Vả lại, tôi nghe ý của ngài Tiêu Trì, rõ nghe là chỉ muốn tìm một người phụ nữ có thể quản lý được Tiêu Thị, giữa hai người không có mối quan hệ là việc không quan trọng, cho nên anh nhìn vào là năng lực của Khuynh Khuynh chứ không phải cô ấy?"

"Cái tôi nhìn thấy, thực sự là khả năng của Vân Khuynh." Tiêu Trì cũng không nói dối.

Hoặc là ở trong địa vị của anh ta thì cũng không cần phải nói dối.

"Ngài Hoắc, tôi biết anh có thể trong thời gian ngắn mười năm từ bàn tay trắng mà đi lên và xây dựng Hoắc Thị thành một đế chế kinh doanh siêu hạng. Khả năng của anh còn lớn hơn, nếu như anh là một người phụ nữ thì tôi sẽ chọn anh."

Câu nói này nghe có vẻ nực cười, nhưng vì thần thái của Tiêu Trì rất nghiêm túc, tự nhiên không ai nghĩ rằng anh ta đang nói đùa.

"Nhưng mà Vân Khuynh cũng rất tốt, một người phụ nữ có thể làm được như cô ấy đó đã là một huyền thoại. Tôi rất vui mừng, vị hôn thê của tôi lại hoàn hảo như vậy.

Nhưng mà, dù cho tôi chỉ nhìn vào năng lực của Vân Khuynh thì tôi cũng không thấy khả năng và tình cảm mâu thuẫn, bây giờ tôi với cô ấy không có tình cảm nhưng không đồng nghĩa với việc sau này cũng sẽ không có. Sau khi kết hôn, cũng không quá muộn để vun đắp tình cảm."

"Nhưng anh không có cơ hội để vun đắp tình cảm với vợ tôi!" Vẻ ngoài của Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng: "Tiêu Trì, tôi không cần biết anh là gia tộc của gia chủ gì, cướp vợ thì đó đã là bệnh hoạn kinh tởm, trên đời này không có quy tắc đạo đức nào cho phép anh làm điều này, nghe qua từ trai bao chưa? Xin lỗi nhé, nếu như anh khăng khăng phá huỷ tình cảm giữa vợ chồng tôi thì đó đó chính là từ dành cho anh!"

243. Chương 243

"Anh dám nói tôi như thế?" Nét mặt Tiêu Trì chìm xuống và đôi mắt hiện lên vệt sáng đầy nguy hiểm.

"Có gì không dám!" Hoắc Nhất Hàng lạnh lùng nói: " Loại người tham nhũng, vô đạo đức như anh chẳng lẽ nghĩ rằng bản thân đáng được tôn trọng?"

"Tôi là chủ gia của Tiêu gia!" Tiêu Trì nói.

"Tôi biết," Hoắc Nhất Hàng cười: "Chủ gia của Tiêu gia phải không, nâng cao danh tính thì anh chỉ còn lại danh tính! Cái này tôi cũng biết, tôi là gia chủ của nhà tôi! Nhà tôi có, ba mẹ, có Khuynh Khuynh, sau này còn có con, nhưng chắc chắn sẽ không có anh!"

"Trước đây, tôi chỉ biết ngài Hoắc có một sự hiểu biết phi thường về kinh doanh, nhưng không biết rằng ngài Hoắc công phu miệng lưỡi cũng rất mạnh mẽ. Ngài Hoắc, muốn nhờ vào công phu miệng lưỡi để thắng tôi sao? Nó quá tệ so với đàn ông." Tiêu Trì nói.

Hoắc Nhất Hàng lập tức đáp: "Trước đây, tôi chỉ biết gia chủ của một số gia đình ẩn danh là có lòng nhân đạo và kiềm chế, họ chỉ làm gương cho gia đình. Nhưng lại không biết rằng có một số người mặt dày và tàn nhẫn mang thân phận ra ép người, nói muốn thắng thì cũng xem tìm đối tượng để thắng, kiểu như anh, có tư cách nào để chiến thắng tôi?"

"Ngài Hoắc, làm người đừng quá điên!"

"Ngài Tiêu, làm người đừng quá rẻ tiền!"

Tiêu Trì có chút nặng lòng, anh ta sinh ra đã là huyết thống của Tiêu gia, bị giáo dục, sau khi lớn lên được thừa hưởng công việc kinh doanh của gia đình. Trong tay nắm giữ quyền lực và sự giàu có, được mọi người trong gia đình kính trọng, luôn sống rất thuận lợi và không bao giờ có ai dám coi thường anh.

Nhìn dưới, nhìn trên thì đều là của anh ta, nếu như hôm nay anh ta chọn Vân Khuynh làm vợ thì Vân Khuynh cũng nên kết hôn với anh ấy. Những ý kiến khác thì không quan trọng.

Nhưng Hoắc Nhất Hàng rõ ràng không phải là người dễ đối phó.

"Ngài Hoắc, cha mẹ anh chưa dạy qua, làm người phải khiêm tốn phải không?" Tiêu Trì cau màu nói: "Người phụ nữ thích một người đàn ông cao to đẹp trai, nhiều tiền tiêu không hết, có địa vị cao mọi người đều ngưỡng mộ, dù cho tôi chỉ lấy thân phận ra để nói nhưng thân phận của anh cũng không bằng tôi, tôi tin rằng Vân Khuynh bây giờ chưa giải quyết được những gì tôi nói, đợi đến khi cô ấy biết thì cô ấy nhất định sẽ ly hôn với anh và thích tôi!"

Hoắc Nhất Hàng nói: “Ngài Tiêu, những người nói với anh như vậy chắc hẳn cũng là một người phụ nữ đạo đức giả, bà ta chưa từng dạy người cái gì gọi là đạo đức sao? Cái gì gọi là tình yêu đích thực? Quyền lực, địa vị và tiền bạc chỉ có thể trao đổi với những người phụ nữ đạo đức giả và tham lam. Khuynh Khuynh của tôi là một người phụ nữ rất thuần khiết, cô ấy không phải là một bông hoa leo, mà là một cây đứng tự do, không cần phải có bất cứ thứ gì đỡ lấy cũng bao gồm tôi.

Những gì cô ấy muốn, cô ấy sẽ tự nỗ lực để sở hữu nó. Trong thế giới này chỉ có tình yêu thực sự là quý giá hơn những thứ chết chóc đó. Tôi rất xin lỗi, trên ngài Tiêu không có điều đó, nhiều năm qua, ông đã sở hữu rất nhiều, có lẽ vẫn cảm thấy vô cùng bối rối trống rỗng và cô đơn. Đôi khi anh thậm chí không biết tại sao mình còn sống?”

“Anh…” Tiêu Trì cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi nóng.

Chỉ vì câu nói cuối cùng của Hoắc Nhất HÀng nói trúng tim đen của anh ta.

Con người dù ở địa vị cao, không có gì để theo đuổi, và anh luôn có sự tôn trọng. Bởi vì những người đó chỉ tôn thờ tiền và quyền trong tay của anh ta, anh ta có thể cho người khác nhưng lại chưa bao nhận được gì từ người ta, sự trống rỗng chắc chắn sẽ có. Bởi vì không có phương hướng nỗ lực, sự cô đơn chắc chắn sẽ có. Bởi vì không ai quan tâm anh ta ở vị trí này có vui hay không, không ai nói với anh ta, vậy thì anh ta còn có gì để làm, còn phải nỗ lực cái gì. Và càng không ai quan tâm khi anh ta một mình cô đơn và lạnh lẽo như thế nào.

Quá bối rối, mục đích của những người lạc vào thế giới này là gì, chỉ cần lớn lên từng ngày sau đó tiếp tục kế thừa công việc kinh doanh của gia đình để đáp ứng yêu cầu của mọi người trong gia đình? Còn bản thân thì sao? Bản thân muốn những gì? Muốn đi đâu?

“Nhất Hàng, Tiêu gia chủ, tôi xem chuyện này cả nửa tiếng cũng không giải quyết được, không thôi chúng ta vào nhà trước, ngồi xuống nói, mời!” Vân Đình vẫn duy trì bảo vệ con rễ của mình, hơn nữa Tiêu Trì cũng không đặt tình cảm vào con gái mình, chỉ muốn con gái mình làm việc chăm chỉ cho Tiêu gia, vậy thì ông ta không thể ủng hộ Tiêu Trì.

Thấy tình hình không ổn, ông ta lập tức làm ra một hành động “mời”.

Tiêu Trì chỉ có thể gật đầu: “Cũng được! Hôn nhân là một vấn đề lớn, tôi sẽ nói chuyện với bố vợ trước.” Nói đến đây, anh ta đi cùng Vân Đình.

“Anh rể, anh giỏi quá! Dám không khách sáo với Tiêu gia chủ như vậy, em ủng hộ anh!” Vân Điểm nhìn Hoắc Nhất Hàng và nể phục.

Anh ta cảm thấy bản thân cũng không tệ, nhưng so với Tiêu Trì thì anh ta vẫn còn xa. Tất nhiên, điều này chỉ là tạm thời, anh ta không bằng Tiêu trì, đã tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình ở tuổi thiếu niên. Anh ta còn trẻ, đã được giáo dục vài năm, cũng không tệ hơn Tiêu Trì

Nhưng mà, trên đường đi thì anh ta cảm thấy anh rễ của mình không được rồi, không đối đầu được với Tiêu Trì.

Có Tiêu Trì làm anh rể của cậu ta cũng tốt.

Nhưng chỉ vừa mới gặp mặt, cậu ta cảm thấy Hoắc Nhất Hàng tốt hơn Tiêu Trì.

Đúng vậy, Tiêu Trì tốt, tất cả đều là từ gia đình, từ nhỏ đã được giáo dục. Nếu xé chiếc áo khoác tuyệt đẹp đó thì cũng không tốt như vậy rồi

Hơn nữa, hành động lấy đi tình yêu này dường như thực sự ô nhục.

"Đúng vậy, anh rễ, em cũng nghĩ những lời anh nói rất oai, Tiêu Trì đó thật lạnh lùng, một chút cảm tình cũng không có. Nếu em là chị hai, em sẽ chọn anh!" Vân Tình sáng mắt nói.

244. Chương 244

Vân Khuynh nhìn kỹ em trai em gái mình, đặc biệt là em gái Vân Tình có phần giống với mình, với nụ cười thoải mái trên khuôn mặt.

Chỉ vừa mới gặp mặt, sẽ tử tế với chính mình, đây mới là người thân thực sự?

"Nghe bảo rằng em gái cũng đã đính hôn rồi?" Vân Khuynh cười và nói: "Không đến cùng sao?"

"Anh ta hả..." Vân Tình có chút xấu hổ và nói: "Anh ta cũng muốn đến, nhưng em kêu chuẩn bị cho lễ cưới rồi."

Vân Tình bước tới, thân mật ôm lấy cánh tay Vân Khuynh và nói: "Chị, không biết là những năm qua, ba mẹ đều nghĩ rằng bản thân họ hại chết chị rồi, vì thế cứ chôn con nhà người ta ở sau núi, mỗi ngày lễ đều đến thăm, từ nhỏ đến lớn trong lòng em thật sự ghét tôn thờ "chị gái", trong lòng cũng không có cảm giác gần gũi với bia mộ.

Bây giờ em đã biết, có lẽ giác quan thứ sáu của con người thực sự tồn tại. Nó hoàn toàn không phải là chị của em, vì thế em không thể gần gũi một chút nào.

Nhưng hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy chị, em đã cảm giác rất gần gũi rồi.

"Miệng của chị ba luôn luôn được dính lớp mật ong, ở nhà luôn nịnh bố mẹ, lại có kỹ năng áp dụng để làm

vui lòng chị gái mình." Vân Điềm cười lên: "Nhưng mà, chị cũng đã cưới rồi, em nghe nói mấy ngày nay mẹ đã chiếm lấy chị hai, nêu như mẹ cứ tiếp tục dính lấy như vậy, anh rễ chắc cũng sẽ gây rắc rối cho mẹ rồi!"

Vân Tư Âm bước qua, nghe Vân Điềm nói vậy, mới nhận ra rằng mình đã dính lấy Vân Khuynh nhiều ngày, có chút xấu hổ và nói: "Khuynh Khuynh, em gái của con đến rồi, mẹ đâu thể cứ dính lấy con như vậy nữa, con đi đi, chúng ta vào trước, chuyện hôn ước cũng có chút rắc rối. Tiêu gia cũng là một đại gia chủ lớn, nếu như không xử lý thì nó có thể ảnh hưởng đến hôn lễ tiếp theo của con và Nhất Hàng."

Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng nhìn nhau và hai người gật đầu.

Ý của mọi người là Tiêu Trì đã đến rồi thì sắp xếp cho anh ta ở lại, ngày mai hoặc ngày mốt giải quyết vụ hôn ước.

Nhưng Tiêu Trì được Vân Đình mời đến phía sau biệt thự, lập tức mở miệng: "Bác trai Vân, hôn ước của con là Vân Khuynh đã sớm định trước rồi, Vân gia và Tiêu gia cũng là bạn kinh doanh với nhau. Nếu muốn nói cướp tình yêu, con và Vân Khuynh đã có hôn ước trước, là do Hoắc Nhất Hàng cướp đi người con thương yêu. Hôm nay con chỉ muốn gợi lên sự việc này vì thế không nghĩ rằng việc này sai với vấn đề đạo đức.

Là một trưởng bối, con tôn trọng bác, cũng hy vọng bác có thể thay mặt Tiêu gia, giữ lời hứa và để con rước Vân Khuynh về và kết hôn."

"Tiêu gia chủ, con đã biết Khuynh Khuynh, cũng phải biết rằng từ lúc phu nhân mang thai đến khi sinh đứa con ra, đến bây giờ đứa con lớn như vậy, tôi chưa một ngày cho cô ấy tình yêu thương từ cha mẹ, ngoài việc đóng góp một hạt giống, tôi không đủ tư cách để gọi là ba của cô ấy.

Âm Âm cũng không được!

Bởi vì sơ suất của tôi và Âm Âm, đứa trẻ đã sống bên ngoài nhiều năm và chỉ sống bằng chính khả năng của mình mới có thể lớn lên. Cô ấy cũng chưa nhận ra tổ tiên của mình, cô ấy không thuộc con gái của Vân gia!

Tôi và Âm Âm đến bây giờ thật đáng xấu hổ, nghĩa là tôi muốn Khuynh Khuynh nhận chúng tôi làm cha mẹ, Khuynh Khuynh nói rồi, cô ta chỉ nhận người thân không nhận Vân gia!"

Vì muốn giúp con gái, con rể, Vân Đình không ngại để nói rằng mình yếu đuối.

"Đây..." Tiêu Trì cau mày.

Anh ta muốn mặc kệ những gì Vân Đình nói và đáp lại. Giữa hai gia đình đã có hôn ước từ trước.

Nhưng anh ta không ngờ rằng, Vân Đình trực tiếp nói rằng Vân Khuynh không phải là con gái của Vân gia.

"Tiêu chủ gia, Vân gia chúng tôi không phải không thừa nhận cuộc hôn ước này, nhưng con gái lớn của Vân gia đã chết rồi, dù cho tìm về Vân Khuynh, thì cũng chỉ có thể là con gái thứ hai của nhà tôi, là không phù hợp với hôn ước." Ngay lúc này, Vân Đình đột nhiên nghĩ ra một cách tốt.

Đó là, thậm chí nhận sai đứa con ôm nhầm đã chết là Vân Khuynh và đảo ngược tất cả thân phận của con gái sang phía sau.

Nét mặt Tiêu Trì tối xuống: "Bác trai Vân, bác làm như vậy có chút không tử tế? Ông rõ biết, cái đứa con chết đó không liên quan đến huyết thống với ông và phu nhân.

"Ở Vân gia chúng tôi, không phải người có cùng huyết thống mới là người thân," Vân Đình nói: "Đứa con đó, đã gắn kết tình cảm của tôi với Âm Âm trong nhiều năm qua, tại sao không phải là con gái của Vân gia chứ?"

"Bác trai Vân, bác nói như thế, vậy thì không có ý nghĩa gì rồi." Tiêu Trì tức giận và nói: "Đây rõ ràng là một cái cớ! Đừng quên, nếu như Vân gia từ chối thực hiện hợp đồng hôn nhân thì Tiêu gia có quyền lực mang hết cả Vân gia đi!"

"Vậy thì lấy đi đi!" Nét mặt Vân Đình đột nhiên nguội đi: "Tiêu Trì! Đừng nói rằng tôi không có tư cách để giải quyết hôn nhân của Khuynh Khuynh, dù cho có tư cách thì cũng không thể ngăn cậu! Cậu muốn lợi dụng con gái của tôi, muốn để con gái tôi đi làm trâu làm ngựa cho Tiêu gia phải không? Cậu mơ đi!"

245. Chương 245

"Cậu nói không sai, tôi Vân Đình lớn hơn cậu cả thế hệ, cậu gọi tôi một tiếng bác trai thì tôi có thể chịu, đừng nghĩ rằng tôi tôn trọng cậu vì cậu là Tiêu gia chủ, thứ tôi tôn trọng chỉ là Tiêu gia và Vân gia có tình cảm bạn bè với nhau chứ không phải là cậu Tiêu Trì!"

Tiêu Đình cũng là một người trải qua những thăng trầm, làm thế nào cũng không thể nhịn một tiểu bối đối đầu trước mặt mình.

" Tiêu gia là một gia đình lớn hàng trăm năm,Vân gia chúng tôi không được trăm năm, mặc dù là tình bạn nhưng hành vi nào đó của Tiêu gia tôi không vừa mắt, trong mắt chỉ có sự ổn định và lợi ích riêng của mình. Nhà vua rõ ràng có quyền lực kiêu ngạo, xem thường người nhưng ông ta chỉ bảo vệ gia đình mà và được phép chiến tranh đốt cháy hết cả nước, những người kế thừa ông ta chỉ coi trọng lợi ích, càng tệ từ thế hệ này sang thế hệ khác!"

Nét mặt của Tiêu Trì ngày càng tệ hơn: "Ý của bác trai Vân là sao? Là muốn phá hỏng tình bạn giữa Tiêu gia và Vân gia?"

"Nếu như tình bạn này là hy sinh hạnh phúc của con gái tôi thì Vân Đình tôi không muốn nữa!" Vân Đình nói: "Tôi Vân Đình, không bỉ ổi đến nỗi vì một người bạn mà hại con gái ruột của mình đến mức này, hơn nữa, Tiêu gia nhà cậu kinh doanh lớn và mọi người biết từ thế hệ này sang thế hệ khác chỉ biết làm một con châu châu, đâu ai biết thực hư là gì? Cậu Tiêu Trì cũng có chút khả năng kinh doanh, nhưng con rể tôi và con trai tôi cũng không tệ hơn cậu!

Tiêu Trì, nếu hôm nay cậu mang thái độ bạn bè qua đây, thì tôi cũng không nói, nhưng cậu vừa đến đã phớt lờ mọi người, trực tiếp đến đưa con gái tôi đi, cậu tưởng cậu là ai? Kế thừa của Tiêu gia thôi, cả thế giới đều chỉ xoay quanh cậu sao?

Xã hội đã khác rồi, không phải thời đại của con người, tôi đã thức dậy từ lâu, Tiêu gia các ngươi đã chìm trong giấc mơ cũ, cậu chỉ hơn 20 tuổi, và một nửa cơ thể của cậu bị chôn vùi trong sự suy tàn! Nếu không phải xét về tình cảm giữa Vân gia và Tiêu gia, đừng nói cậu là con rể nhà tôi, tôi cũng chỉ để cậu làm..." Chó coi cửa nhà Vân gia..

"Anh Đình! Đừng nói nữa!" Vân Tư Âm bước vào, nhìn thấy Vân Đình nói trong sự tức giận, nhanh chóng ngăn cản ông ta: "Chỉ là một đứa trẻ, ông tức giận làm gì?"

"Con người không thể quyết định nơi mình sinh ra, Tiêu gia cũng chỉ có thể nhìn thấy chính họ, làm con của Tiêu gia không được tự do như con của những gia đình bình thường. Đứa trẻ này được nuôi dưỡng làm một người thừa kế từ khi còn nhỏ, không có suy nghĩ và sở thích. Ngay từ nhỏ cậu ta đã đặt gánh nặng của gia đình. Chỉ biết làm mọi việc theo những quy tắc và quy định đó, như vậy cũng thật đáng thương, tại sao ông lại bắt nạt cậu ta?"

Giọng nói của Vân Tư Âm thật ra cũng không có ý gì, bà ta luôn biết Tiêu gia là như thế nào, cũng biết rằng làm con của Tiêu gia cũng không dễ dàng, vì thế chỉ có thể nói ra những lời trong lòng.

Nhưng những người nghe vào tai, đều thay đổi cả ý nghĩa.

Hoắc Nhất Hàng, Vân Khuynh, Vân Tình, Vân Điềm, Hoắc Thành Quân đều cảm thấy cả hai rất hài hước và ngưỡng mộ.

Đây là đang giúp Tiêu Trì nói chuyện sao, rõ ràng là đánh vào mặt Tiêu Trì.

Người phát điên so với con bài thủ lĩnh, bà ta còn nói người ta tội nghiệp....

Nhưng mà nghĩ xem, Tiêu Trì thật sự tội nghiệp, hôn nhân không cần tình cảm, chỉ coi trọng lợi ích, vậy thì tại sao anh ta phải kết hôn, tốt hơn là chọn một trợ lý.

Kết hôn, thực sự chỉ là một hình thức!

Tiêu Trì rất muốn nổi nóng, nếu như không phải anh ta hiểu Vân gia, đặc biệt là Vân Tư Âm.

Vì thế, ở trong mắt người mẹ Vân Tư âm, anh ta chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp?

Nhưng tại sao lại trong mắt mẹ anh, anh ta lại là người toàn năng và có thể thoả mãn bất kỳ quyền lực đòi hỏi nào?

Đúng vậy, mẹ của anh ta chưa từng xem anh ta không tốt ở chỗ nào, những gì muốn, chỉ là những thứ anh ta có thể cho đi…

Có một thời gian, Tiêu Trì thực sự cảm thấy đau khổ khi trở thành gia chủ Tiêu gia.

Sau một hồi im lặng, Tiêu Trì đã chỉnh sửa lại thái độ của mình: "Bác trai, bác gái, con không chỉ nhìn vào khả năng của Vân Khuynh, chỉ có thể nói là trước mắt xem trọng khả năng của cô ấy, hai bác đã nuôi dưỡng cô ấy rất tốt…."

"Xin lỗi, sửa lại lần nữa." Vân Đình nói: "tôi và Âm Âm đều chưa từng nuôi dưỡng cô ấy, chúng tôi chưa nuôi cô ấy ngày nào, lúc nãy tôi cũng đã nói, hy vọng Tiêu gia chủ đừng phớt lờ lời nói của tôi, Khuynh Khuynh có ngày hôm nay đều là do cô ấy tự nổ lực, cho nên chuyện của cô ấy để cô ấy tự giải quyết."

"Ý của con là." Tiêu Trì nói: "Nếu như bác trai, không phải…nếu như Vân Khuynh không đồng ý kết hôn với con, như vậy cũng không sao, con sẽ ở đây ở trước và xây dựng mối quan hệ với Vân Khuynh…"

Anh ta nghĩ rằng nói như vậy sẽ nhận được sự chấp nhận từ Vân gia, nhưng anh ta chưa nói dứt câu thì bị Hoắc Thành Quân cắt ngang: "Xin lỗi, Tiêu Trì phải không? Tôi là một người nội trợ bình thường, không biết cái gì là đại gia tộc hay không đại gia tộc, tôi chỉ biết ở đây là nhà tôi, tôi, con trai tôi, con dâu tôi, đều không hoan nghênh một người đột nhiên vào và mang theo sự thù địch vào nhà tôi. Vì thế, nếu ngài Tiêu muốn ở, tôi e rằng cậu có thể tìm một nơi khác!"

Đại gia tộc thì sao? Nói như thể bà ta không biết đại gia tộc là như thế nào, muốn giành lấy con dâu của bà ta Hoắc Thành Quân, không có cửa đâu!

246. Chương 246

"Vân gia làm việc như vậy là không có ý nghĩa gì rồi đúng không!" Tiêu Trì biết rằng đạo lý sự ưu tiên được đi đầu, tất nhiên anh ta không nghĩ rằng Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng không thể tình so với tiền tài được, vì thế anh ta cảm thấy bản thân mình có cơ hội, muốn ở lại, mỗi ngày gặp Vân Khuynh.

Vân Đình cảm thấy Tiêu Trì rõ ràng là nói không thông: "Tiêu Trì, đây là Hoắc gia, không phải Vân gia, Hoắc gia không hoan nghênh cậu, thì cậu nói xem Vân gia còn có ý gì nữa?"

Tiêu trì cũng không thể ngồi yên, trực tiếp đứng dậy: "Các bác…muốn làm thế nào, đừng nghĩ rằng hôn

ước của Tiêu gia và Vân gia trước đó chỉ nói suông thôi, con đi! Nhưng con sẽ sớm quay về!"

Nhìn thấy Tiêu Trì rời khỏi, Hoắc Nhất Hàng và những người khác đều ngồi xuống.

"Ba, Tiêu gia thực sự rất đáng sợ sao? Anh ta sẽ đối phó với Vân gia?" Vân Khuynh lo lắng hỏi.

"Đại gia tộc giấu kín hàng trăm năm, sự kiểm soát tiền tài không ai biết, người của đại gia tộc ở khắp nơi trên thế giới, ngay cả khi các thế hệ thừa kế trước đó không nghĩ về điều đó nhưng năng lực của Tiêu Trì thật sự rất mạnh. Ba biết, đất nước chúng ta doanh nghiệp hàng đầu, nghĩa là hơn một chục ông chủ của các doanh nghiệp đều là người của Tiêu gia, nếu Tiêu gia muốn ra tay với Vân gia, không cần nói thì họ có thể nuốt luôn Vân gia, ít nhất là họ khiến Vân gia chịu nhiều đau khổ!"

Vân Đình giải thích rất khách quan, lại tiếp tục nói: "Nhưng mà, cũng không sao, Vân gia chúng ta cũng bắt đầu từ trăm năm trước, nếu như thực sự cho Tiêu gia ăn nó, sau đó xây dựng lại là được, ba vẫn còn trẻ, còn có thể đấu tranh mười mấy năm, con và em trai em gái đều không tệ, chỉ là vài năm gần đây ba mẹ sẽ nhờ vào sự nuôi nấng của con và Nhất Hàng rồi, hôn lễ của em gái, em trai con cũng chỉ có thể dùng bò để tổ chức thôi…."

"Xui gia, sự việc có nghiêm trọng đến vậy sao? Vậy Tiêu Trì đó thật sự không thể thuyết phục?" Hoắc Thành Quân lại hỏi Vân Đình một lần nữa, trong lòng đã nghĩ ra một cách.

"Nếu như Tiêu Trì không thay đổi ý định, muốn phá huỷ cuộc hôn nhân của Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng, hoặc là khăng khăng đòi Vân gia thực hiện hợp đồng hôn nhân. Cậu ta là gia chủ Tiêu gia, cậu ta có thể huy động mọi nguồn lực của Tiêu gia để dẹp Vân gia. Tôi chỉ sợ đến lúc đó sẽ liên luỵ đến Hoắc gia…" Vân Đình đột nhiên cảm thấy những gì ông ta nói có vấn đề.

Tiêu gia có thể động tay với Vân gia, tại sao không thể động tay với Hoắc gia chứ?

Ông ta cau mày, bắt đầu lo lắng…

"Hmm, nếu đại gia tộc bỉ ổi như vậy, tốt hơn là tìm một cánh tay khác để đẩy họ ra!" Hoắc Thành Quân cuối cùng đã quyết định: "Trên đời này, đâu phải chỉ một mình Tiêu gia mạnh lớn! Tổ tiên của tôi, đúng lúc cũng có tí bản lĩnh."

Mọi người đều đồng loạt nhìn Hoắc Thành Quân.

"Mẹ? Mẹ nói tổ tiên? Ý gì?" Hoắc Thành Quân cũng đầy bất ngờ: "Không phải mẹ nói, mẹ là trẻ mồ côi sao?"

"Đứa trẻ ngốc, mẹ đâu không phải sinh ra từ vách đá!" Nói đến đây, Hoắc Thành Quân nói với người giúp việc rót trà bên cạnh: "Chị kêu Tiểu Hương đến cho tôi."

Một lúc sau, một người phụ nữ trung niên bình thường đã đến.

Loại mặt đó như kiểu vứt vào đám đông cũng tìm không ra, nếu như không phải Hoắc Thành Quân kêu cô ta vào thì Vân Khuynh và Hoắc Thành Quân không chú ý đến cô ta.

Người phụ nữ trung niên bước vào, chỉ cúi chào Hoắc Thành Quân và hỏi: "Tiểu thư, có phân phối gì."

Hoặc Thành Quân hỏi: "Tiểu Hương, cô đã ở bên tôi cũng mấy chục năm rồi? Mấy mục năm chưa hoàn thành việc ông lão đầu tử đó giao cho cô, không kết hôn, không cưới, cùng tôi từ một thiếu nữa thành một bà lão, trong lòng không có khiếu nại?"

"Không có!" Tiểu Hương trả lời: "Năm đó tôi đã được Hoắc gia cứu, Tiểu Hương được lão gia chọn để tìm tiểu thư, đi theo tiểu thư, đây là phúc của Tiểu Hương."

"Thấy chưa!" Hoắc Thành Quân chỉ vào Tiểu Hương và nói với mọi người, lão đầu tư đó tinh vi hơn, ông ta biết mình bị ràng buộc bởi mọi người!"

Mọi người vẫn không hiểu ý nghĩa gì.

Hoắc Thành Quân lại nói với Tiểu Hương: "Cô đi nói với lão đầu tử đó, đừng nghĩ rằng tôi tha thứ ch ông ta, nếu như ông ta không đến, thì con dâu của ông ta sắp bị Tiêu gia cướp đi rồi! Đến lúc đó ông ta sẽ chết, cũng không có ai chịu về kinh doanh của gia đình nữa!"

"Vâng! Tôi sẽ thông báo cho lão gia!" Tiểu Thương vội vã đi.

Hoắc Thành Quân giải thích rõ ràng tình hình cho mọi người.

"Tiêu gia, không tính là một đại gia tộc ẩn giấu, đại gia tộc ẩn giấu thật sự sẽ không chỉ vì lợi ích không được bảo tổn, sẽ không được gọi là bí mật, lại để người khác biết thân phận của họ. Một đại gia tộc ẩn giấu, sẽ không tập trung vào sự sang trọng, họ sống trong những ngôi nhà bình thường, sống cuộc sống của những người bình thường, tận hưởng sự tự do và hạnh phúc của cuộc sống.

Họ là một thành viên của phàm nhân, hàng ngàn sức mạnh, không có mối đe doạ nào, luôn nhớ bản thân họ là ai, mỗi giá trị được tạo ra là sự tích luỹ của cải gia đình. Cùng tồn tại với mỗi thế hệ của chế độ, và đóng góp khi đất nước cần. Khi đất nước không cần thì sẽ rút lui và trở thành một công dân bình thường, nhưng nó sẽ không bao giờ biến mất, Hoắc gia—là một gia tộc như thế.

Ngay khi tôi còn nhỏ, tôi sống trong một trang viên cũ, mẹ tôi hiền, bố tôi tốt vụng, điều đó thật tốt. Nhưng sau này, vì một người phụ nữ xấu tính mà bố tôi đã giết chết mẹ tôi, tôi đã rời khỏi Hoắc gia. Tôi đi, cũng đã mười năm rồi…"

247. Chương 247

Tiêu Trì cũng đích thật có chút thủ đoạn, sau khi rời khỏi, lập tức đã mua ngay được căn biệt thự đối diện, còn muốn ra tay mua cả mẩu đất này.

Anh tưởng rằng, với bản lĩnh của Tiêu gia, đừng nói là mua một mẩu đất, cho dù là mua cả thành phố này cũng không thành vấn đề.

Nhưng, lúc anh tìm được người trung gian, người trung gian lại nói anh nghe, chỉ là ở nửa tiếng trước, mẩu đất này đã bị người khác mua rồi, với giá cao gấp mười lần anh.

Hơn nữa, chỉ yêu cầu anh một mình rời khỏi nơi đây.

Trong nỗi kinh ngạc, anh cho người đi điều tra, nhưng lại chẳng điều tra được gì, anh tức thời có chút bất an.

Không lẽ, ngoài anh ra, còn có người khác cũng thích Vân Khuynh?

Thế là, anh lại một lần vội vàng xông về đây.

"Vân bác trai, có thể phiền bác nói cho con nghe, tại sao con vừa nãy lại dễ dàng mua được căn biệt thự? Có phải bác đã làm gì rồi không?" Hỏi như thế, chính là giọng điệu chất vấn.

"Làm cái gì rồi?" Vân Đình cau mày lại, ông đích thật không biết tại sao.

Lúc này, một giọng nói to như tiếng trống từ bên ngoài truyền vào, "Tiểu tử Tiêu gia kia, chuyện này, là tôi dặn dò làm đấy!"

Lão gia tử cả đầu tóc bạc, mặc một y bào màu trắng kì quặc, chống một cây gậy phần dưới được mài nhọn, đi một bước chân vững vàng vào đây, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy, như là mấy ông lão tập thái cực trong công viên vậy, nhưng nhìn thêm vài lần lại giống như là ông tiên khinh thường mọi thứ trong phim truyền hình cổ trang vậy!

Ông vài bước đã bước lên trước, đột nhiên nhấc cây gậy lên đâm vào Tiêu Trì, Tiêu Trì chỉ chậm một giây, không tránh đi, liền không dám nhúc nhích nữa! Chỉ tại vì phần nhọn của cây gậy, là một thanh vũ khí lạnh đặc biệt, như là bốn miếng dao mỏng nhỏ hợp lại thành một, nhìn kĩ phần trên còn phủ đầy gai nhỏ, và những thứ này, gai nhọn đã đè lên trên cổ họng của anh!

Đây tuyệt đối chẳng phải là cây gậy vừa nãy ông lão mới gõ xuống đất, cây gậy chống này, bên trong có

càn khôn, là vũ khí được chế tạo tinh vi!

"Ông……ông là ai hả?" Tiêu Trì sống được nhiều năm, vẫn chưa từng có khoảnh khắc nào giống như khoảnh khắc bây giờ vậy, cảm nhận được sự uy hiếp ác ý đến từ sinh mạng!

"Tôi nghe nói cậu muốn giành cháu dâu của tôi?" Ông lão nói, "Cậu nói tôi bây giờ giết chết cậu, thế nào?"

Tiêu Trì kinh ngạc một hồi, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cháu dâu?

Với tuổi tác của ông lão này, cháu dâu của ông……không lẽ là—Vân Khuynh?

Đây là ông nội của Hoắc Nhất Hàng?

Nhưng trong thông tin anh điều tra được, tổ tiên của bên nội Hoắc Nhất Hàng đều là dân thường, thậm chí là nông dân nghèo, đến đời ba của Hoắc Nhất Hàng, mới khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, xây đựng một chút gia nghiệp, lại bị anh em của mình giành giật đi.

Hoắc Nhất Hàng và mẹ Hoắc Thành Quân lưu lạc đến nước ngoài, chịu đựng nhiều khổ cực, đợi Hoắc Nhất Hàng trưởng thành chút, mới sáng lập Hoắc thị……khoan đã, Hoắc thị?

Không lẽ, ông lão này không phải là ông nội của Hoắc Nhất Hàng, mà là ông ngoại của Hoắc Nhất Hàng?

Dòng họ bên mẹ?

Nhưng anh chưa hề nghe qua trong đại gia tộc bí ẩn có họ Hoắc đâu.

Không lẽ là một núi còn có một núi cao hơn?!

"Ông lão, cháu dâu của ông có phải là Vân Khuynh?" Tiêu Trì hỏi.

Ông lão còn chưa biết được ai là cháu dâu của ông, chỉ nói, "Con gái tôi và cháu của tôi thích, chính là cháu dâu của tôi!"

Anh biết được, con trai của con gái sửa thành họ Hoắc, hơn nữa không có ông nội, vậy thì, ông đương nhiên vừa là ông nội vừa là ông ngoại rồi!

"Lão gia tử, tôi cũng không có ác ý, tôi và Vân Khuynh có hôn ước trước, cũng không được gọi là giành cháu dâu của ông chứ? Ông nên để thứ này xuống trước!" Tiêu Trì nói, "Hơn nữa, ông có lẽ không biết, tôi là gia chủ của Tiêu gia……"

"Tiêu gia?" Lão gia tử cười lạnh một tiếng, nói, "Chính là cái quần đảo không giống ai ở khu vực biển C, trên đảo có hai dãy núi vàng, eo biển B chứa một đám con nít đều khinh thường bảo tàng gia tộc, ở khắp nơi trên thế giới có 1967 doanh nghiệp, 34 căn ngân hàng, kinh doanh qua lại đều là những hàng hóa không hợp thời đại, con cháu gần như chết hết, là cái Tiêu gia đã dựa dẫm vào lão tổ tiên để lại vài miếng lương mỏng để nuôi sống một hai trăm triệu con kí sinh trùng? Oh, đúng rồi, các người còn mở tài khoản ở ngân hàng lớn nhất thế giới, mật mã là xiaoXXXX? Tôi nhớ là lúc mẹ cậu còn trẻ tình sử rất phong phú, còn có thể để cậu làm gia chủ của Tiêu gia, quả thật không dễ dàng đấy!"

Sắc mặt Tiêu Trì đen lại, nhưng trong lòng lại nổi lên một cơn sóng lớn.

Ông lão này không ngờ rằng biết chính xác được tài sản hiện có của Tiêu gia, mật mã ngân hàng, số lượng tài sản công khai và bí mật, số lượng thành viên trong gia tộc, thậm chí ngay cả chuyện riêng tư của mẹ anh cũng biết.

"Ông……ông rốt cuộc là ai hả?"

"Lão già này là người Tiêu gia không đắc tội nổi!" Lão gia tử thu lại cây gậy chống, "Tiểu tử, Tiêu gia thích so thân phận, so quyền thế, nhưng chỉ qua là một Tiêu gia nho nhỏ, lúc tôi còn trẻ đã không quan tâm, già rồi tính khí kì quái, càng không xem nó ra gì, cậu hôm nay dám giành cháu dâu của tôi, tôi ngày mai sẽ vứt hết tất cả người của Tiêu gia các cậu xuống biển cho cá ăn!"

"Ông dám!" Tiêu Trì không ngờ rằng, một tên lão đầu, không ngờ còn điên hơn anh, nhưng nghĩ đến anh trước đó cũng điều tra không được thông tin liên quan đến ông lão đầu mua được mẩu đất này, trong lòng anh làm sao đi chăng nữa cũng có chút do dự.

"Cậu có thể thử xem." Lão gia tử rộng lượng tìm một vị trí cho mình ngồi xuống, ổn định thần khí nói, "Tiểu tử, dạy cậu một câu—ngoài núi có núi, ngoài người có người, cậu tưởng rằng bản thân là người ngoài kia, lạnh mắt nhìn người thường, lại làm sao biết cũng có người xem cậu như là người thường?"

248. Chương 248

Tiêu Trì rất muốn phản bác lão gia tử, nhưng không thể không thừa nhận ông nói đúng đấy.

Đúng vậy, người Tiêu gia trước giờ đều cảm thấy bản thân thiên hạ đệ nhất, nhưng rốt cuộc có phải đúng là thiên hạ đệ nhất thật không, lại chưa từng có ai nghiên cứu nghiêm túc qua.

"Lão gia tử, tôi không hề muốn giành cháu dâu của ông, chỉ là tôi và Vân Khuynh có hôn ước trước……"

Tiêu Trì muốn "tranh lấy phần thắng".

Bị lão gia tử trực tiếp cắt ngang, "Cái gì có hôn ước trước? Bây giờ là xã hội nhân quyền, mà không phải là xã hội nhân trị, hôn ước cái gì đấy, đều chỉ qua là lời nói xàm của một số lão đầu cố chấp tự hoang tưởng, không thể xem là thật."

"Nếu như Tiêu gia chúng tôi nhất định nhân trị thì sao?" Tiêu Trì nghiến răng.

"Vậy thì cứ so so gia thế nhé! Tôi muốn xem thử, là Tiêu gia cậu tiêu diệt Hoắc gia tôi, hay là Hoắc gia tôi tiêu diệt Tiêu gia cậu!"

"Vậy thì cứ thử xem đi!" Tiêu Trì quay lưng bỏ đi.

Anh chưa từng có tiền lệ chịu thua, bất kể đối thủ mạnh mẽ bấy nhiêu, cứ phải thử sức qua, so đo một hồi mới biết được.

"Tiểu tử thối không biết trời cao đất rộng!" Hoắc lão gia tử lạnh hứ một tiếng, "Cũng là hạt mầm tốt, đáng tiếc bị Tiêu gia hủy hoại sắp chết, cũng không biết còn có thể cứu sống không nữa."

Ngoảnh đầu lại. khuôn mặt vừa nãy còn vô cùng oai nghiêm đột nhiên trở nên toàn là xúc động và lấy lòng, đối tượng—Hoắc Thành Quân.

"Quân Quân, con……con muốn nhận lại người ba này rồi sao?" Vẻ mặt tội nghiệp kia, nếu như không phải vừa nãy tất cả mọi người đều chứng kiến ông làm sao dạy dỗ Tiêu Trì, có thể ai cũng đều tưởng rằng ông là một ông lão bị ruồng bỏ.

Hoắc Thành Quân mặt không cảm xúc nói, "Tôi nhớ rằng tôi cho Tiểu Hương mang lời gốc cho ông là—đừng tưởng tôi tìm ông ấy là tha thứ cho ông ấy rồi! Hoắc Kì Sơn, tôi vẫn còn nhớ rằng ông làm sao phản bội mẹ tôi, làm sao hại chết mẹ tôi, và nữa, lúc tôi nói câu nói đó khi tôi rời khỏi Hoắc gia—trừ phi mẹ tôi sống lại, nếu không, cả đời này của tôi sẽ không còn người ba nào!"

Trong mắt Hoắc lão gia tử tức thời toàn là nỗi đau, "Quân Quân……"

"Đừng gọi tôi! Tôi sẽ không nhận ông đâu." Hoắc Thành Quân lạnh khuôn mặt nói, "Nhưng mà, nếu như ông làm tốt chuyện của Tiêu gia này, tôi có thể đồng ý Nhất Hàng và Khuynh Khuynh nhận ông, chỉ cần bọn họ chịu nhận ông!"

Trong mắt Hoắc lão gia tử lúc này mới sáng lên lại.

Có thể dể cháu trai và cháu dâu nhận ông, con gái cho dù trên miệng không nhận ông, trong lòng còn không thể không nhận ông sao?

"Quân Quân, con yên tâm, ba nhất định sẽ làm tốt chuyện này!" Hoắc lão gia tử hứa hẹn, "Ngày xưa che giấu con rể, con không chịu dẫn Nhất Hàng về nhà, lại không đồng ý chấp nhận sự giúp đỡ của gia đình, bao năm này, con cự tuyệt ba đến sắp chết, ba còn tưởng rằng cả đời này không thể gặp được con nữa."

Hoắc lão gia tử một bên nói, đỏ cả mắt, trong mắt ứa lên nước mắt.

Trong lòng Hoắc Thành Quân thắt lại, "Ông đừng có làm ra cái bộ mặt kia, đã bao nhiêu tuổi đời rồi, có thể đừng ấu trĩ giống như con nít không? Ông tưởng rằng nước mắt có thể đổi lại tôi thương cảm ông?"

"Quân Quân, ba không cần con thương cảm, vậy con có thể để ba ở lại đây không?"

"Hỏi cháu trai của ông!" Hoắc Thành Quân không khách sáo nói.

Hoắc lão gia tử lập tức quay lưng lại, vài bước đến bên cạnh Hoắc Nhất Hàng, còn dựa vào anh ngồi xuống, "Nhất Hàng, ông là ông nội kiêm ông ngoại của cháu, năm đó, ông đích thật làm những chuyện có lỗi với bà nội kiêm bà ngoại của cháu, nhưng ông đã biết lỗi rồi, mẹ cháu không chịu tha thứ cho ông, cháu và cháu dâu tha thứ cho ông đi, cháu để ông ở lại đây, ông bảo đảm không phá phách gì, được không?"

Hoắc Nhất Hàng vẫn chưa hoàn toàn có phản ứng gì.

Trong nhận thức của anh, từ lúc ba qua đời, người thân còn lại trên đời này chỉ còn có một mình mẹ anh, bây giờ lại đột nhiên bay ra một người ông nội kiêm ông ngoại, trong lòng anh có chút kháng cự, lại có chút vui mừng, có chút hoang mang, cũng có chút phiền não……tóm lại, tâm trạng rất phức tạp.

Vân Khuynh lại không có nghĩ ngợi nhiều, cô cảm thấy Hoắc lão gia tử là con người cũng khá hay.

Không ngờ rằng mẹ chồng mình lại còn có gia thế lớn như thế.

"Nhất Hàng, hay là để……ông nội ở lại đây đi, trong nhà cũng không có thiếu phòng." Hoắc Nhất Hàng còn đang do dự, Vân Khuynh đã mở miệng rồi.

Ánh nhìn Hoắc lão gia tử rơi vào bên Vân Khuynh, "Cháu chính là Vân Khuynh? Con gái ông đúng là có mắt thẩm mỹ tốt, cháu của ông ánh mắt thẩm mỹ cũng không tồi, cháu đúng là cô nương tốt và hiền lành nhất trên đời! Cháu mau nói cho ông nội nghe, ông nội ở phòng nào, là phòng kế bên Quân Quân? Đối diện?"

"Đây……" Vân Khuynh khó xử rồi.

Đối diện mẹ chồng đích thật có một phòng trống, nhưng thấy ý của mẹ chồng, hình như không thích ở gần với Hoắc lão gia tử.

Quả nhiên, Hoắc Thành Quân nghe được lời này, sắc mặt trầm lại, "Ở đối diện tôi? Để tôi ngày nào cũng thấy ông, đều nghĩ đến ông vì người phụ nữ khác hại chết mẹ tôi?"

Bà ngoảnh đầu lại, nói với Vân Khuynh, "Cái phòng ở tầng hai……tầng một hướng đông nhất……hướng tây nhất cho ông ấy ở!"

Tầng hai tầng một? Hướng đông nhất hướng tây nhất?

Vân Khuynh ngây người một hồi, mới hiểu ra, Hoắc Thành Quân vẫn là quan tâm Hoắc lão gia tử đấy.

Tầng hai đổi thành tầng một, là tại vì ý thức được chân của lão gia tử không tiện lên lầu, hướng đông nhất sửa thành hướng tây nhất, là tại vì bên hướng tây ánh nắng đầy đủ hơn……

249. Chương 249

Và như thế, Hoắc lão gia tử đã ở lại đây sống, ngoài thực thi áp lực đối với Tiêu gia, chính là giúp Hoắc Thành Quân cùng nhau tổ chức hôn lễ.

Vân Khuynh lại không hề vì chuyện của Tiêu Trì ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, cô cũng thấy rõ, chuyện này, Hoắc lão gia tử và Vân Đình sẽ xử lý tốt, khó khắn lắm mới được hưởng thụ cảm giác một lần bị người khác bảo vệ, còn không nhân lúc thả lỏng vui mừng thương lượng tình cảm của hai người?

Ăn xong cơm trưa của hôm nay, Vân Khuynh cảm thấy có chút vô vị, liền nói với Hoắc Nhất Hàng, "Nhất Hàng, em nghe nói anh em vẫn chưa xử lý được Cố Du? Mấy ngày nay cứ chạy đi chạy lại ở trường Cố Du, hay là, chúng ta cũng đi xem thử cái trường đại học mà Cố Du đang đi học?"

"Nói đến chuyện này, cuộc sống đại học của em tuy rằng có chút khác biệt với người khác, nhưng vẫn là những năm vừa qua của em, là thời gian sống tương đối nhẹ nhõm, anh cứ dẫn em về hồi ức hồi ức lại?"

"Em nói đi đâu, anh sẽ đi chung với em nơi đó." Hoắc Nhất Hàng nói, "Chuyện hôn lễ, có nhiều người lo lắng đến thế, áo cưới em cũng lựa chọn rồi, nhiệm vụ dành cho chúng ta, lại không nhiều."

Thế là, hai người mặc bộ đồ đơn giản, đi trường đại học của Cố Du.

Cố Du đang ở kí túc xá làm bản thiết kế tốt nghiệp đấy, người bạn cùng phòng bí mật đi vào đây, "Cố Du, dưới lầu có người đợi cậu!"

Cố Du tưởng rằng Giang Mạc Thần lại đến, tức thời có chút bất lực, "Tớ……tớ vẫn đang làm bản thiết kế tốt nghiệp, có thể phiền cậu xuống dưới nói cho anh ấy một tiếng, để anh ấy về trước."

“Cho ai về trước?” Bạn cùng phòng cười nói, “Anh chàng đẹp trai mấy ngày nay đến tìm cậu đó hả? Hôm nay đâu phải là anh ấy!”

“Không phải là Giang……” Cố Du xém tí nói ra tên của Giang Mạc Thần, khẩn trương dừng lại, hỏi tiếp, “Vậy là ai?”

“Thẩm Mặc Bạch người cậu thích nhất, Hot boy Thẩm Đại đấy!” Bạn cùng phòng nói.

“Cái gì, là Thẩm……Thẩm Mặc Bạch!” Cố Du tức thời kinh ngạc từ trên ghế đứng dậy.

“Cố Du, đừng tưởng rằng mấy chị em chúng tớ không biết, cậu vẫn luôn thích thầm hot boy Thẩm Đại người ta đấy.” Bạn cùng phòng cười lên, “Mấy chị em chúng tớ còn giấu cậu cá cược, cược cậu chừng nào đi tỏ tình với hot boy Thẩm Đại, không ngờ rằng khoảng thời gian này, lại có một anh chàng siêu đẹp trai khác xuất hiện dưới lầu kí túc xá của chúng tớ, Cố Du, cậu dạo này vận đào hoa cũng mạnh nhe, còn là kiểu đào hoa đặc biệt tốt đấy, diễm phúc đúng là không nhạt thật! Để chị em ai cũng rất ngưỡng mộ nè!

Nhưng, cậu hình như không phải rất cảm nắng với anh chàng siêu đẹp trai trước đó, vậy không biết hot boy Thẩm Đại hôm nay……”

“Tớ……tớ đi xem thử!” Cố Du quay người đi ra ngoài phòng.

Một chân bước qua, lại ngoảnh về, “Không được, tớ phải thay quần áo xong mới xuống.”

Bạn cùng phòng cười càng vui hơn, “Quả nhiên là hot boy Thẩm Đại mới là tình yêu đích thật của Cố Du nhà chúng mình, tớ đi lấy một bộ đầm không mặc vừa của tớ, màu sắc nhiệt tình như lửa, thiết kế to gan, phúc cổ kiêm gợi cảm toàn diện, tuyệt đối là lợi khí tiêu diệt nam nhân, cậu cần không?”

“Đây vẫn là……không cần chứ! Quá hiển nhiên rồi.” Cố Du có chút ngại ngùng nói, “Thêm nữa thân hình của cậu tốt đến thế, tớ mặc bộ đồ của cậu khẳng định mặc không vừa. Tớ vẫn là mặc đại một bộ đầm là được rồi.”

Vừa nói, cô đi đến tủ áo của mình, lựa một bộ đầm màu xanh lợt ra thay, mới đi ra ngoài.

“Cố Du, cậu và hot boy Thẩm đại nếu như yêu nhau thật, có thể giới thiệu cho tớ cái anh chàng siêu đẹp trai đến tìm cậu mấy ngày nay không.” Bạn cùng phòng lại chặn lại Cố Du, thay cô chỉnh lại đầu tóc, vẻ mặt mong đợi nói, “Tớ là yêu anh chàng siêu đẹp trai ấy từ ánh nhìn đầu tiên đấy!”

Bước chân của Cố Du khựng lại một hồi, đột nhiên đối với chuyện gặp Thẩm Mặc Bạch, không mấy nhiệt tình nữa.

Trong lòng còn có chút chua xót, cũng không biết là tại sao.

"Được……được chứ." Có chút miễn cưỡng trả lời một câu, Cố Du mới vội vàng xuống lầu.

Đẩy cửa kí túc xá ra, lại nhìn thấy Thẩm Mặc Bạch đang ôm lấy một đóa hoa hồng đỏ tươi, đứng trong vòng trái tim được làm dựng lên bằng đèn cầy màu đỏ, xung quanh còn vây kín bạn học cùng trường xem náo nhiệt.

Cố Du vừa xuống, ánh nhìn của Thẩm Mặc Bạch đã rơi lên người Cố Du, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng, "Cố Du, tớ biết rằng, cậu sẽ xuống mà."

"Thẩm Mặc Bạch, tớ……" Cố Du đi lên trước, cô không biết bản thân bị làm sao, rõ ràng là đại học năm tư, Thẩm Mặc Bạch vẫn luôn là kiểu người cô thích, vẻ mặt đẹp, hình tượng đẹp, con ngoan trò giỏi, tình cách ôn hòa…… điều kiện hài lòng hết tất cả lý tưởng của cô.

Nhưng lúc Thẩm Mặc Bạch ôm lấy bó hoa hồng đứng trước mặt cô thật, cô lại không hề xúc động như trong tưởng tượng.

"Cố Du, sắp sửa phải tốt nghiệp rồi, nhưng lời nói trong lòng tớ, sau khi thận trọng suy nghĩ, vẫn là muốn trước khi tốt nghiệp nói với cậu, tớ vẫn luôn thích cậu. Hơn nữa, tớ cũng biết, cậu đối với tớ……"

250. Chương 250

"Vợ tôi có gì đối với cậu?" Đằng sau đám đông đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Người Giang Mạc Thần mặc một bộ đồ vest xuyên qua đám đông bước qua đến, trực tiếp không nhìn sự tồn tại của Thẩm Mặc Bạch, đứng trước mặt của Cố Du, "Tiểu Ngư Nhi, đây là tình hình gì đây? Cái thứ mặt xấu như khủng long là ai thế? Không biết chúng ta sắp kết hôn rồi sao? Không ngờ lại chạy đến tỏ tình với em? Đầu óc cậu ta bị con lừa đá rồi à? Uhm?!"

Cái âm ở cuối cùng, đề cao rõ ràng, nhuộm lên một cơn giận dữ.

Cái thứ mặt xấu như khủng long? Cố Du tức thời có chút tức cười.

Thẩm Mặc Bạch là hot boy của trường bọn họ đấy, là nam thần trong mộng của biết bao nhiêu N nữ sinh, chính là như vậy bị Giang Mạc Thần nói một chữ xấu hủy hoại thành tên cặn bã?

"Anh……anh đừng nói bậy, đây là hot boy của trường chúng em." Cô giải thích một câu.

Chưa ý thức được, tại vì sự xuất hiện của Giang Mạc Thần, lòng của cô, đột nhiên ổn định xuống.

"Hot boy? Hot boy là mặt như thế này?" Giang Mạc Thần vẫn là ngoảnh đầu lại, quan sát tỉ mỉ Thẩm Mặc Bạch từ đầu xuống một hồi, sau đó nói, "Tôi nhớ ra rồi, mấy năm trước nhà chúng tôi có một bữa tiệc đặc biệt, tôi gặp qua cậu một lần, lúc đó cậu hình như là đến đang tìm tài trợ cho hạng mục gì đó, tôi sau này còn tài trợ cái hạng mục đó, đúng rồi? Hạng mục đó bây giờ sao rồi?"

Thẩm Mặc Bạch kinh ngạc một hồi, theo phản xạ hỏi, "Anh là Giang Mạc Thần?"

Trong trường ai cũng biết, lúc Thẩm Mặc Bạch năm nhất, đã tự xây đựng xã đoàn, làm một hạng mục rất lớn, còn kéo được tài trợ rất phong phú, làm hạng mục rất thành công, đây khiến anh vẫn luôn được khen thưởng không ngừng của lãnh đạo trường.

Người tài trợ hạng mục này, đích thật là Giang Mạc Thần của Giang gia.

Và Giang Mạc Thần, bây giờ lại nói "vợ"? Giang Mạc Thần kết hôn lúc nào? Đối tượng kết hôn của anh không lẽ là……Cố Du?

"Đúng! Tôi là Giang Mạc Thần!" Giang Mạc Thần đưa tay ra trực tiếp, ôm lấy eo của Cố Du, "Giới thiệu chút, Cố Du, vợ tôi!"

"Ai là vợ của anh, đừng có không đàng hoàng!" Ở trước mặt nhiều người đến thế, Cố Du tự nhiên sẽ ngượng ngùng, muốn đẩy Giang Mạc Thần ra, nhưng lại phát hiện cánh tay anh đã ôm chặt, cô căn bản là đẩy không ra.

"Giang Mạc Thần, anh buông em ra." Cô bất đắc dĩ kề sát tai anh, nhỏ tiếng nói.

"Cái gì? Em ngượng ngùng à, muốn anh khẩn trương ôm chặt em?" Giang Mạc Thần rõ ràng nghe được Cố Du nói gì, nhưng lại không thuận theo ý của cô, "Du Nhi, em á, chính là dễ xấu hổ, sao đi chăng nữa chúng ta sắp kết hôn rồi, anh đến tìm em, chính là muốn cùng em đi đến văn phòng hiệu trường của bọn em một chuyến!"

"Anh đi văn phòng hiệu trưởng của bọn em làm gì?" Cố Du theo phản xạ hỏi, thân là một sinh viên, hiệu trưởng vẫn là thần thánh tồn tại trong lòng cô.

"Đi gửi thiệp cưới cho hiệu trưởng bọn em đấy, anh phải cảm ơn ông ấy, đã bồi dưỡng một người vợ ưu tú như thế!" Giang Mạc Thần nói như lý lẽ đương nhiên.

"Anh……" Mặt của Cố Du đỏ cả lên.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Thẩm Mặc Bạch chua chát, anh tại sao lại không nhìn ra, giữa Cố Du và Giang Mạc Thần có cái gì thật.

Thì ra, bọn họ sắp kết hôn rồi, đây là chuyện của khi nào, anh tại sao không hề biết được?

Là anh đến chậm một bước sao? Rõ ràng ngày xưa, tiếp xúc mấy lần với Cố Du, anh đều cảm nhận được Cố Du có tình ý với anh mà.

"Cố Du, cậu và Giang thiếu……hai người có mối quan hệ gì?" Không muốn từ bỏ, Thẩm Mặc Bạch vẫn quyết định hỏi rõ ràng.

"Tớ và Giang Mạc Thần……" Cố Du do dự một hồi, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói với Thẩm Mặc Bạch, "Bạn Thẩm, cậu như thế……tớ không biết phải nói như thế nào với cậu, tớ thừa nhận, tớ ngày xưa đích thật là ngưỡng mộ qua cậu, cám ơn cậu thích tớ, nhưng, rất xin lỗi, tớ không thể chấp nhận được tình cảm của cậu, tại vì, tớ chỉ là ngưỡng mộ cậu, không hề có chút tình cảm giữa nam và nữ, tớ xin lỗi."

Ở khoảnh khắc này, cô đột nhiên nghĩ thông suốt.

Những ngưỡng mộ liên quan đến thanh xuân, quả thật chỉ là một kiểu ngưỡng mộ và thưởng thức.

Ánh hào quang trong mắt Thẩm Mặc Bạch tức thời ảm đạm xuống, thì ra, chỉ là ngưỡng mộ thôi.

Vậy……

"Cố Du, không sao đâu, đại khái là……chúng ta không có duyên phận thôi!" Thẩm Mặc Bạch đích thật là người rất tốt, cho dù bị từ chối, vẫn duy trì phong độ, "Chỉ là, tớ có thể mạo muội hỏi một câu, cậu có phải đã có người mình thích rồi không? Là……Giang thiếu sao?"

"Tớ……" Cố Du có chút không muốn trả lời.

Tuy rằng cô xác định bản thân không thích Thẩm Mặc Bạch, nhưng lại không hề xác định được người bản thân thích có phải là Giang Mạc Thần không.

Nhưng nếu như không phải Giang Mạc Thần, lại là ai chứ?

"Du Nhi là vợ tôi, người cô ấy thích, đương nhiên là tôi rồi!" Giang Mạc Thần trả lời thay cho Cố Du, lại nói với cô, "Được rồi, Du Nhi, đừng lỡ thì giờ nữa, lần trước có chuyện vẫn chưa lựa xong áo cưới, đợi chút phát thiệp cưới cho hiệu trưởng bọn em xong, anh lại dẫn em qua bên Khuynh Khuynh lựa chọn."

Nói xong, cũng không đợi Cố Du trả lời, liền ôm lấy eo cô, dẫn cô đi rồi.

Thế là, cuộc tỏ tình được chuẩn bị công phu của hot boy, kết cục thảm họa.

Nhưng hot boy nói sao thì cũng là hot boy, rất nhanh có nhiều nữ sinh nhốn nháo đến tỏ tình anh, để anh không có thời gian buồn bã……

Giang Mạc Thần cứ ôm lấy Cố Du đi rất xa, Cố Du mới đẩy anh ra, có chút tức giận hỏi anh, "Giang Mạc Thần, anh vừa nãy tại sao đứng trước mặt bao nhiêu sinh viên nói em là vợ của anh?"

"Không lẽ em không phải sao?" Giang Mạc Thần cũng không có kéo cô lại, "Cố Du, em đừng quên rằng, chúng ta sắp phải kết hôn rồi! Em chẳng phải là vợ anh sao?"

"Ai lại muốn làm vợ anh đâu!" Cố Du buột miệng nói ra một câu.

Ai biết được, Giang Mạc Thần lại đột nhiên trầm mặt xuống, "Em không muốn làm vợ của anh, vậy em muốn làm vợ của ai? Của Thẩm Mặc Bạch sao?"

251. Chương 251

"Cố Du! Anh đúng là không ngờ rằng, em không ngờ còn giấu anh có tình cảm với người đàn ông khác?"

Giang Mạc Thần rất tức giận, đúng là rất tức giận.

Anh tràn đầy niềm vui đến đón Cố Du, muốn cùng cô cùng nhau đi ăn cơm, xem phim gì đó, bồi dưỡng tình cảm trước hôn nhân, nhưng đổi lại là, lại nhìn thấy Thẩm Mặc Bạch đứng dưới lầu kí túc xá của Cố Du, anh đứng trong đám đông nghe một hồi, mới biết Thẩm Mặc Bạch không ngờ lại là đối tượng mà Cố Du yêu thầm?

Đám sinh viên còn nói, Thẩm Mặc Bạch tỏ tình, 100% sẽ thành công?

Anh vẫn luôn tưởng rằng Cố Du vẫn không chịu chấp nhận anh là tại vì cô chưa chuẩn bị tốt tâm lý kết hôn, nhưng không ngờ rằng, lại là tại vì trong lòng cô có người đàn ông khác?

Khoảnh khắc ấy, tâm trạng anh rất tồi tệ.

Và sự tồi tệ này, nhìn thấy Cố Du cố ý sửa soạn một hồi lâu mới đạt đến đỉnh điểm!

Tuy rằng về sau, Cố Du thể hiện rõ ràng cô đối với Thẩm Mặc Bạch chỉ là ngưỡng mộ, nhưng trong lòng anh chẳng dễ chịu bao nhiêu.

Cho dù là thưởng thức và ngưỡng mộ, cô cũng nhớ nhung người đàn ông đó đã bốn năm……

Còn anh, đối xử tốt như thế với cô, nhưng cô lại hình như không hề có cảm giác gì.

"Cái gì gọi là em có tình cảm với người đàn ông khác? Giang Mạc Thần, anh đây là thái độ gì?" Cố Du cũng có chút tức giận.

"Anh thái độ không tốt, thị lực anh cũng không tốt, nhìn không thấy mỗi lần em xuống lầu tìm anh cũng là mặc qua loa, nhìn thấy Thẩm Mặc Bạch lại là cố ý trang điểm sửa soạn! Cố Du, có phải nếu như không phải anh xuất hiện phá hoại chuyện tốt của em, em liền đồng ý tỏ tình của Thẩm Mặc Bạch?"

"Cố Du, anh hôm nay hỏi em thêm một câu, em không chịu đồng ý kết hôn với anh, có phải người em thích là Thẩm Mặc Bạch không?"

Giang Mạc Thần tập trung nhìn vào Cố Du, hình như cô chỉ cần dám nói một câu nói khẳng định, liền sẽ có hậu quả vô cùng nghiêm trọng vậy.

Nhưng Cố Du lại không hề cảm nhận được phẫn nộ của anh, cô cau mày, "Giang Mạc Thần, chúng ta vẫn chưa kết hôn, chuyện riêng tư của em, anh quản không được."

Người đàn ông này hôm nay bị sao thế?

Cô chẳng phải đã đứng trước mặt biết bao nhiêu bạn học và anh từ chối lời tỏ tình của Thẩm Mặc Bạch rồi sao?

Anh đâu phải là không nghe thấy, tại sao còn ở đây khiển trách cô?

"Giang Mạc Thần, con người anh làm sao có thể ngang ngược như vậy? Chuyện kết hôn, vẫn luôn là anh nói, em vẫn đang suy nghĩ, em tại sao lại không có cuộc sống riêng tư của mình?"

"Cho nên, em không hề cảm thấy em thích Thẩm Mặc Bạch ở sau lưng anh có gì sai?" Giang Mạc Thần sắc mặt càng ngày càng kém, "Cho nên, em là thừa nhận, em thật ra là thích tên Thẩm Mặc Bạch kia? Là anh phá hoại chuyện tốt của em?"

"Đúng, người đề xuất kết hôn luôn là anh, là anh muốn lấy em, là anh vẫn luôn ép em, em bất đắc dĩ dưới dâm uy của anh, không thể không thỏa hiệp?"

"Đây……" Cố Du khựng lại, cũng gọi là ý thức được tâm trạng của Giang Mạc Thần có chút không ổn, "Anh……anh đừng chui vào ngõ cụt."

"Anh không chui vào ngõ cụt!" Giang Mạc Thần nói, "Quen biết em đến bây giờ, anh thừa nhận anh có chút thế mạnh, nhưng anh là thật lòng yêu em, Giang Mạc Thần anh không phải là con người nhất định làm lơ ý nguyện của em, nếu như em thật sự không muốn lấy anh, anh còn có thể trói em để hoàn thành

hôn lễ sao?

Nhưng Cố Du, trong lòng em có người khác, em có thể sớm tí nói anh nghe, giấu giấu giếm giếm làm gì? Anh thích em như thế, vì muốn lấy em, bận trước bận sau, em thì không thấy sao? Không một chút cảm giác nào sao?"

"Em……" Cố Du hé miệng, muốn nói với Giang Mạc Thần không phải như thế.

Nhưng không phải như thế, lại là như thế nào? Bản thân cô cũng chưa suy nghĩ rõ ràng.

"Bỏ đi, anh không muốn cãi nhau với em, em về đi, hai ngày nay, chúng ta bình tĩnh lại, anh sẽ không đến tìm em, em nếu như xác định vẫn là không muốn lấy anh, em gọi điện thoại cho anh, Giang Mạc Thần anh đây cũng không phải là con người cầm được, buông không được!"

Giang Mạc Thần đợi một hồi lâu, cũng chẳng đợi được Cố Du giải thích gì, tức thời đôi mắt thất vọng.

Vừa nói lời này xong, anh quay lưng bỏ đi.

Cố Du nhìn thấy bóng hình không quay lại của Giang Mạc Thần, trong lòng như đang nghẹt miếng bông vậy, khó chịu cực độ.

Thế là, tối hôm nay, Cố Du mất ngủ rồi.

252. Chương 252

Trở mình lặp đi lặp lại n lần, bạn cùng phòng "bốp" một tiếng mở đèn lên.

"Cố Du, vẫn vì chuyện hot boy Thẩm Đại tỏ tình với cậu không ngủ được sao? Vậy hay là, mấy chị em trò chuyện chung với cậu?" Bạn cùng phòng Phương Phương đề nghị.

"Cái này được đấy! Cố Du, nghe nói cậu từ chối hot boy của trường? Trời, lòng can đảm lớn biết bao, tớ vô cùng vô cùng tò mò, nếu như cậu đồng ý chấp nhận cuộc phỏng vấn của tớ với cậu, hôm nay cùng cậu trò chuyện thâu đêm cũng được!" Bạn cùng phòng Đào Tử nói.

Tiểu Mộng tiếp lời, "Đúng rồi, Cố Du, cậu không phải vẫn luôn yêu thầm hot bot Thẩm Đại sao? Tớ đi cùng cậu gặp ngẫu nhiên cậu ấy mấy lần, lúc đó trong mắt cậu nhìn thấy hot boy Thẩm Đại đều là tình yêu thương! Nói thật đi, cậu tại sao lại từ chối hot boy Thẩm Đại chứ?

Đáng tiếc tớ ra ngoài rồi, không nhìn thấy cảnh mà hot boy Thẩm Đại tỏ tình với cậu……Cố Du, cậu mau nói tớ nghe, rốt cuộc là ai cho can đảm cậu để cậu từ chối hot boy Thẩm Đại? Cậu bây giờ không ngủ được, có phải hối hận rồi?"

Cố Du lắc lắc đầu, dứt khoát ôm lấy gối ngồi dậy, "Các cậu nói không sai, tớ ngày xưa thích Thẩm Mặc Bạch đến thế, nhưng sau khi cậu ấy tỏ tình với tớ xong, tớ lại đột nhiên phát hiện kiểu thích ấy, không phải đến mức độ phải đến bên nhau, tớ từng vô số lần thấy nam thần xuất hiện trong mơ, thật ra cũng chỉ là mến mộ và ngưỡng mộ của tuổi thanh xuân."

"Mến mộ và ngưỡng mộ?" Phương Phương có chút không tin, "Đây chính là lý do cậu từ chối Thẩm Mặc Bạch? Vậy……Giang thiếu thì sao?"

"Giang thiếu? Ai thế?" Tiểu Mộng hỏi.

"Vinh Thành chúng mình, còn có Giang thiếu nào nữa?" Phương Phương nói, "Chính là quý thiếu của Giang gia, Giang Mạc Thần!"

"Chị em ơi, không giấu các cậu, mấy ngày nay, Giang thiếu ngày nào cũng đến dưới lầu kí túc xá của chúng mình, tớ vẫn chưa nhận ra anh ấy, có lẽ là vì anh ấy luôn là đại nhân vật thần thám, làm sao có thể chạy đến dưới lầu kí túc xá nữ sinh theo đuổi nữ sinh chứ?

Tớ nhìn thấy Cố Du không mấy quan tâm anh ấy, còn muốn nhờ Cố Du giới thiệu cho tớ, tớ đi theo đuổi đấy, đúng là anh chàng siêu đẹp trai mà!

Nhưng lúc tớ biết được, anh ấy không ngờ là Giang Mạc Thần, tớ lại không dám có tâm tư này nữa, người thích Giang thiếu, không có một nghìn, cũng có tám trăm, tớ sợ bị mấy người phụ nữ đó ám chết……

Chỉ là, Cố Du, cậu và Giang thiếu là chuyện gì thế? Tớ nghe nói Giang thiếu đứng trước mặt hot boy Thẩm Đại nói cậu là vợ anh ấy?"

"Cái gì? Vợ! Wow wow! Cố Du, cậu lợi hại thật, Giang thiếu kia tuy rằng hoa danh ở bên ngoài, nhưng rất hiếm quý công tử biết giữ mình như thế, chưa từng nghe qua anh ấy có chuyện lá cải gì với ai, không ngờ lại nói cậu là vợ anh ấy? Thật hay giả vậy?"

"Thật đấy." Cố Du quyết định thành thật, mối quan hệ giữa cô và bạn cùng phòng vẫn luôn tốt, cũng không phải là con người giấu giấu giếm giếm, lúc này, lại vừa đúng lúc cần mọi người giải đáp hoang mang của cô.

"Chỉ là, tớ bây giờ không phải là vợ anh ấy, chúng tớ vẫn chưa đăng kí kết hôn, nhưng, đã gặp qua phụ huynh hai bên rồi, bọn họ đều rất hài lòng hôn sự của tớ và anh ấy."

"Vị hôn thê!" Đào Tử như là phát hiện ra tin tức quan trọng vậy, "Đầu bảng tin, tuyệt đối là đầu bảng tin! Cố Du, bản thiết kế tốt nghiệp của chúng ta vẫn chưa làm xong, hay là, tin tức kết hôn của cậu và Giang

thiếu là bản thiết kế tốt nghiệp cho tớ đi!"

"Đúng rồi đúng rồi, tin tức Giang thiếu kết hôn, đối tượng còn là bạn cùng phòng của chúng ta, tớ gần như nhìn thấy cái ngày kí túc xá của chúng ta ánh sáng chói chang!" Tiểu Mộng cũng sáng mắt lên.

"Chỉ là vì bản thiết kế tốt nghiệp đấy." Cố Du muốn khóc không xong, "Các cậu cũng biết sự kiện thuyền vượt biên, tớ lúc đó chẳng phải bị cứu rồi sao? Thật ra sự thật là như thế—Lúc đó, tớ ở trên thuyền gặp được chị Vân Khuynh, chính là chị Vân Khuynh vì vụ án ly hôn trước đó với ông chồng cặn bã cũ làm sôi sục cả lên, lại ở bên Hoắc tiên sinh, người thu hoạch được tình yêu đích thật đó.

Lúc đó, là tên phạm nhân Dương Liễu bắt cóc chị ấy, nhưng cũng vì chị ấy đang ở trên thuyền, tin tức sau khi lan truyền ra, Hoắc tiên sinh liền bất chấp tất cả cứu chị ấy, Giang thiếu vẫn luôn xem Hoắc tiên sinh là huynh trưởng, cho nên cùng nhau đến cảng C cứu người, sau đó, tớ cũng đã được cứu."

"Trời ạ, thì ra sự kiện thuyền vượt biên lại có nhiều thông tin nội mật như thế!" Trong mắt Phương Phương toàn là hứng thú, "Cố Du, vậy Giang thiếu chẳng phải là ân nhân cứu mạng của cậu sao?"

"Đúng rồi! Giang thiếu cứu cậu từ trên thuyền vượt biên, vậy khẳng định gọi là ân nhân cứu mạng của cậu rồi." Đào Tử nói, "Tớ nghe nói ân nhân cứu mạng cái gì đó, rất dễ dàng rung động tình cảm, Cố Du, cậu có phải như thế thích Giang thiếu rồi?"

"Chuyện này……" Cảm xúc trên mặt Cố Du có chút không tự nhiên, "Sự thật là, không hề đơn giản như thế, lúc đó, Giang Mạc Thần cứu tớ và những người trên thuyền, tớ lại tưởng rằng anh ấy là tên bắt cóc chưa bị tiêu diệt, liền lấy một cái chén, ném vào đầu anh ấy."

"Hả? Cố Du, cậu ném vào đầu Giang thiếu đến chảy máu đầu?" Phương Phương trố to mắt, vẻ mặt "cậu quả là có can đảm thật."

"Cũng không có……chảy máu đầu khoa trương như vậy." Cố Du nói, "Lúc đó, anh ấy chỉ có chảy một ít máu, sau đó tớ biết tớ hiểu lầm anh ấy xong, tớ cũng đã xin lỗi anh ấy, còn xử lý vết thương cho anh ấy, nhưng ai biết được anh ấy thù dai như thế, quyết bám lấy tớ!"

"Các cậu biết anh ấy đáng ghét biết bao? Mỗi ngày như cái bóng vậy, mỗi phút mỗi giây đều tồn tại, mỗi lần đều nói chuyện chọc ghẹo tớ, tớ không đắc tội nổi, tớ lẩn tránh được chứ? Ai biết được, tớ trăm phương nghìn kế muốn lẩn tránh anh ấy, nhưng anh ấy lại không sĩ diện đuổi theo qua, tớ chính là không muốn khuất phục dưới dâm uy của anh ấy, nhưng anh ấy trong lúc nóng giận, lấy đi sự trong sạch của tớ!"

"Anh ấy chính là tên bạo quân bá đạo, vô liêm sĩ, ngang ngược, biến thái, lúc đó chính là ở bãi đỗ xe đó, bất cứ lúc nào cũng có người dừng ở bãi đỗ xe, anh ấy với tớ……

Tớ phản kháng, anh ấy liền lấy đối phó ba mẹ và Cố gia uy hiếp tớ, tớ hơi biểu hiện không đồng ý một chút, chiếc xe đang lái trên đường, chính là trên con đường lớn người này qua lại, anh ấy liền cho tài xế dừng xe, lại làm chuyện ấy……với tớ.

May là lúc đó trời mưa, hơn nữa, là đất nước quê người ai cũng không quen biết tớ, nếu không tớ muốn một đầu đập vào tường chết đi cho xong, rồi sau đó, anh lại……khụ khụ."

Tại vì nói gấp quá, Cố Du ho mạnh vài tiếng.

Tiểu Mộng liền nhịn không được hối thúc, "Lại sao nữa? Cố Du, cậu mau nói cậu mau nói đi!"

Cố Du ngẩng cao đầu, lền nhìn thấy ba cặp mặt vô cùng kích động và vô cùng hưng phấn, hoàn hoàn toàn toàn là tư thế đang coi bộ phim hay!

253. Chương 253

"Đúng đó đúng đó, Cố Du nói nhanh, Giang thiếu dũng mãnh không, nghe cậu miêu tả, quả thật dũng mãnh như hổ!" Phương Phương 2 mắt sáng lên.

Đào Tử cũng gấp gáp hỏi: "Cố Du, nói nhanh, Giang thiếu 1 đêm mấy lần? Lớn không? Mạnh không? Bao lâu? Cậu và anh ấy làm… chuyện đó cảm giác thế nào, sướng không?"

"Các cậu…" Cố Du chậm trễ nhận ra đỏ mặt: "Các cậu sao có thể… lưu manh như vậy!"

"Lề mề cái gì, không biết thực sắc tính dã*?" Phương Phương nói: "Cố Du, chị em thật sự rất tò mò, nói nhanh nói nhanh, gấp chết người rồi."

*thực sắc tính dã: ăn uống, tình dục là bản năng, chuyện bình thường đối với con người

Mặt Cố Du: "Tớ không biết vấn đề các cậu hỏi, cũng không có tình … được không, nói chung, trước đây tớ thật sự rất ghét rất ghét Giang Mạc Thần, mỗi phút, nhìn thấy khuôn mặt thiếu đánh của anh ta, hận không thể đánh 1 trận!"

"Nghiêm trọng vậy sao?" Đào tử nói: "Nhưng lúc Giang thiếu đến tìm cậu, tớ cũng thấy qua 1 lần, tớ thấy anh ấy ôn hòa lại dịu dàng, cũng không giống người khiến người khác ghét! Không lẽ, chỉ là vẻ bề ngoài?"

"Đó là trước đây!" Đào tử nói thêm: "Cậu không nghe Cố Du nói à, trước đây thật sự rất ghét rất ghét? Vậy bây giờ đã không ghét rồi."

"Là không thể ghét nổi." Cố Du thành thật nói: "Lúc bắt đầu tớ nghĩ Giang Mạc Thần chỉ là nhất thời hứng thú, còn là loại hứng thú không mang theo cảm xúc, cho nên, rất tức giận và ủy khuất, chẳng qua chỉ là hiểu lầm nhỏ đập đầu anh 1 cái, anh liền đối xử như vậy, còn lấy người nhà ra uy hiếp tớ, tuyệt đối là bạo quân!

Sau đó, anh ấy nói anh ấy nghiêm túc, còn nói trước đây chưa từng có người phụ nữ khác, cũng không cùng người phụ nữ khác phát sinh quan hệ qua… đương nhiên cái này vốn dĩ tớ không tin.

Nhưng, mới về Vinh Thành, ba mẹ anh ấy liền đón ba mẹ tớ tới Giang gia, còn nói chuyện hôn sự, Giang phu nhân rất tốt, luôn nhắc là Giang Mạc Thần luôn không chịu tìm bạn gái khiến tim bà ấy tan vỡ, còn nói tớ gả qua sẽ xem tớ như con gái này nọ…"

"Cho nên cậu động lòng?" Tiểu Mộng truy hỏi.

"Đừng ngắt lời, nghe Cố Du tiếp tục nói." Phương Phương nói.

"Cũng không có động lòng, chỉ cảm thấy bản thân thật sự không hiểu Giang Mạc Thần, mà ba mẹ tớ rất hài lòng anh ta, lúc ở Giang gia, tớ dường như không có cơ hội nói chuyện, cộng thêm Giang Mạc Thần nói thẳng với ba mẹ chúng tớ đã … cái đó rồi, có thể con cũng có rồi, nên kết hôn sớm, Giang phu nhân hung hăng giáo huấn anh ta 1 trận, sau đó, định hôn sự với ba mẹ tớ, nói là cùng Hoắc tiên sinh, chị Vân Khuynh cùng tổ chức hôn lễ."

"Sau đó, Giang Mạc Thần tìm tớ nói chuyện, anh ta không ép tớ gả cho anh ta, anh ta thật sự muốn cưới tớ làm vợ, hy vọng tớ suy nghĩ về việc kết hôn, còn nói trước khi kết hôn sẽ không làm cái đó với tớ, sẽ bắt đầu theo đuổi tớ, như bạn trai bạn gái bình thường.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Nếu trước hôn lễ tớ chấp nhận, bọn tớ kết hôn, nếu không, anh ta sẽ tôn trọng ý kiến của tớ… mà bây giờ, cách hôn lễ còn mấy ngày…"

"Vậy cậu chấp nhận rồi? Hay là không?" Đào tử hỏi.

"Vậy nhất định là không rồi" Tiểu Mộng nói: "Nếu không, Cố Du sẽ không xuống lầu nghe lời tỏ tình của Thẩm đại cỏ khôi*, đúng không, Cố Du?"

*cỏ khôi: trai đẹp nhất trường (nữ là hoa khôi)

"Tớ không biết." Cố Du lắc đầu, bộ dạng rối rắm: "Trước đây tớ xảy ra chuyện, Giang Mạc Thần chạy đến bảo vệ, tớ rất cảm động, nhưng không phải nói cảm động khác với tình cảm sao? Nhưng anh ấy cứ nghĩ tới và Thẩm Mặc Bạch có gì đó, nói tớ có người trong lòng, cố ý không nói anh ấy nghe, tức giận rồi, còn bỏ tớ 1 mình rời đi!"

Nói tới đây, tâm trạng Cố Du hiển nhiên mất mát: "Thực ra tớ không ý đó, với lại cũng từ chối Thẩm Mặc Bạch trước mặt mọi người rồi sao? Không biết tại sao anh ta cứ lao đầu vào bế tắc, giống như tớ là người mang tội bắt cá 2 tay, tớ đúng là chưa đúng ứng gả cho anh ấy, nhưng cũng không nói không gả, anh ấy mặt sầm xuống lạnh lùng, giống như tớ là người không thể tha thứ!"

"Cho nên, Cố Du, bây giờ cậu không phải vì từ chối Thẩm Mặc Bạch mà không ngủ được, mà vì cãi nhau với Giang thiếu mới không ngủ được?" Phương Phương nói thẳng ngay vấn đề chính.

"Tớ..." Cố Du ngây người, hít 1 hơi, thừa nhận: "Đúng vậy, tại sao anh ấy lại tức giận, trước đây yêu thầm Thẩm Mặc Bạch đúng là tớ không nói anh ấy biết, nhưng anh ấy cũng không hỏi? Với lại các cậu hiểu tớ, Cố Du tớ là người không nhớ những người đối tốt với mình sao? Mà anh ấy nói tớ thấy anh ấy bận rộn cho hôn lễ, nhưng không chút cảm xúc, đây không phải uyển chuyển nói Cố Du tớ là người không có lương tâm sao?"

"Cố Du, cậu thích Giang thiếu rồi." Đào tử khẳng định.

"Tớ không có." Cố Du vô thức phản biện.

"Cậu không có?" Phương Phương nói: "Vậy tại sao không ngủ được."

"Nhưng tớ ghét anh ấy."

"Cậu cũng nói, là trước đây," Tiểu Mộng nói: "Vậy bây giờ cậu biết cảm xúc của cậu đối với Giang thiếu là gì không?"

"Tớ...tớ không biết."

"Vậy cậu chính là thích Giang thiếu!" Phương Phương nói: "Cậu thích anh ấy, mới không ghét anh ấy nữa; cậu thích anh ấy, mới vì sự xuất hiện của anh ấy lập tức từ chối người cậu yêu thầm Thẩm Mặc Bạch; cậu thích anh ấy, mới vì anh ấy hiểu lầm quan hệ giữa cậu và Thẩm Mặc Bạch tức giận rồi, cảm thấy ấm ức, cũng vì anh ấy để lại cậu rời đi cảm thấy ủy khuất; cậu vì thích anh ấy, mới mất ngủ!"

"Đúng! Chính là vậy, Phương Phương nói có lý." Đào tử nói: "Cố Du, nhất định thích Giang thiếu rồi! Không, vị hôn phu của cậu, đây là chuyện tốt, anh ấy thích cậu, cậu cũng thích anh ấy, vẫn là tâm đầu ý hợp rồi!"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

254. Chương 254

Tiểu Mộng cũng gật đầu: "Không sai, Cố Du, tớ cảm thấy Giang thiếu không tệ, khí chất cao, tính tình tốt, có tiền có quyền, bướm bay quanh anh ấy rất nhiều, nhưng anh ấy giữ thân trong sạch, không có tin đồn, quan trọng là, anh ấy thích cậu, còn quyết định cưới cậu!

Phải biết, bây giờ nam nhân có chút gia thế, liền biểu hiện như mình rất tốt, cảm thấy bản thân rất cao quý, so với Giang thiếu khiêm tốn, nhún nhường mà nói, đây là 1 trời 1 vực. Cố Du, thích thì đừng từ bỏ, nếu không sau này nhất định hối hận!"

"Cố Du, tớ cảm thấy cậu không thể hiểu rõ tình cảm của mình đối với Giang thiếu." Phương Phương tiếp tục nói: "Nhưng chị em là người ngoài nhìn rõ nhất, cậu nói đúng, cảm động khác tình cảm, nhưng cảm động có thể phát triển thành tình cảm, Cố Du, tính cách cậu ngay thẳng, thích làm gì làm, trước đây cậu chạy lên thuyền chạy trốn, chúng tớ không ngờ cậu có thể gan dạ như vậy, nhưng tại sao đối mặt với tình cảm, lại trốn tránh chứ? Không chịu nghĩ đàng hoàng 1 chút?

Cố Du, nói thật, biết cậu từ chối Thẩm Mặc Bạch, tớ cũng bất ngờ, dù sao, cậu nói với tớ qua, Thẩm đại cỏ khôi phù hợp tất cả điều kiện chọn thần tượng của cậu ~"

"Haha~ Phương Phương, Cố Du còn nói cái này với cậu à," Đào tử cười nói: "Vậy Cố Du đối với Giang thiếu là tình yêu thật sự, vì Giang thiếu, từ bỏ Thẩm đại cỏ khôi phù hợp tất cả điều kiện chọn thần tượng của mình!"

"Đào tử vừa giải thích!" Tiểu Mộng nói: "Cố Du, cậu đừng đấu tranh tư tưởng, ngủ không yên nữa, nhanh chóng gọi cho Giang thiếu, giải thích rõ chuyện của cậu và Thẩm Mặc Bạch, tốt nhất là, tỏ tình với Giang thiếu, kêu anh ấy mai đến mang theo cho chị em chút kẹo mừng, thiệp mời gì đó, đợi lúc cậu kết hôn, chị em cũng có thể nở mày nở mặt ha ~"

"Đúng, loại tiệc hào môn thật sự, còn là hôn lễ của Cố Du cậu, chị em dù cho nghèo cỡ nào, cũng mua bộ đầm đẹp đến đi ủng hộ cậu!"

"A?" Cố Du có chút do dự: "Bây giờ gọi? 2h sáng? Không.. tốt lắm!"

"Tốt! Có gì không tốt, vừa hay, kiểm tra xem độ xem trọng của Giang thiếu cho cậu! Gọi nhanh gọi nhanh! Cố Du, tớ nói với cậu, nam nhân, tính tốt trước khi kết hôn sẽ thu lại, tính xấu sẽ phát triển ra, nửa đêm không nghe điện thoại là tính xấu, nếu Giang thiếu có, vậy sớm dạy dỗ lại, nếu không lúc cậu mang thai sinh cậu, cậu đau đến chết, nam nhân bên cạnh chỉ biết ngủ, vậy thì đau lòng…" Phương Phương bộ dạng đầy kinh nghiệm nói: "Dì tớ trước đây nói vậy…"

Dưới sự xúi giục của bạn cùng phòng, Cố Du lấy điện thoại, gọi cho Giang Mạc Thần.

Giang Mạc Thần cũng không ngủ, sau khi rời trường, anh cảm thấy trong lòng buồn khổ, liền kéo Tống Tây Hoa ra uống rượu, lúc này, đã uống đến mấy phần say, điện thoại làm ồn anh, xém tí anh ném đi, đột nhiên, phát hiện màn hình điện thoại là "Tiểu Ngư Nhi"?

Kích động 1 cái, anh tỉnh rượu, gấp gáp bắt máy, lại bình ổn lại tâm trạng, mới giả bộ lạnh nhạt nói: "Biết mình sai rồi?"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Cố Du ngây người, cái gì biết mình sai? Cô sai chỗ nào?

"Tôi … tôi gọi cho anh, muốn nói với anh 1 tiếng, anh hiểu lầm tôi rồi, tôi mới không có lén lút với Thẩm Mặc Bạch! Trước đây tôi có âm thầm ngưỡng mộ anh ấy, tôi không tin lúc đi học anh không ngưỡng mộ ai! Nhưng đó chỉ là ngưỡng mộ, anh ấy tỏ tình với tôi, trước đó tôi cũng không biết, anh…anh nghĩ nhiều rồi, tối rồi, anh ngủ tiếp đi! Tôi cúp đây." Cố Du gấp gáp nói mấy câu, liền chuẩn bị cúp.

"Đợi tí!" Giang Mạc Thần kịp thời ngăn cản: "Vật nhỏ, em đang giải thích cho anh nghe?"

"Không có!" Cố Du lập tức phủ nhận: "Đây là vì sự trong sạch của bản thân mới nói!"

"Tại sao cố ý gọi qua nói rõ?" Giang Mạc Thần truy hỏi.

"Tôi…" Lòng Cố Du căng thẳng, không biết nói sao.

Bạn chung phòng gấp gáp, nhịn không được mở miệng.

"Giang thiếu, còn có thể vì sao, vì Cố Du của chúng tôi quan tâm anh, sợ anh hiểu lầm!"

"Đúng, cô ấy thích anh, đến người mình ngưỡng mộ nhiều năm cũng từ chối, có thể nói tình yêu đến rồi, điều kiện tiêu chuẩn gì đó, đều là nhảm nhí, người cô ấy thích chính là anh!"

"Giang đại thiếu gia, anh không biết, sau khi Cố Du cãi nhau với anh, về nhà liền ăn không ngon ngủ không yên, lăn qua lăn lại trên giường, ồn đến chúng tôi không ngủ được, nên giúp anh ép cô ấy 1 chút, nên, ép ra được lời thật rồi."

"Không sai, Giang thiếu, chúng tôi giúp anh, được xem là công thần, lúc anh và Cố Du kết hôn, có thể phát 1 tấm thiệp cho bọn tôi, tuy bọn tôi không có phẩm chất cao, nhưng cũng không đến nỗi xấu, trước đây cũng nói rõ với Cố Du rồi, nếu cô ấy kết hôn, tôi làm phụ dâu ~"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

255. Chương 255

"Phụ dâu?" Giang Mạc Thần ngây người, cười giương lên độ cười hài lòng: "Chuyện nhỏ này, nếu có thể giúp tôi khiến Du nhi đồng ý đăng kí kết hôn với tôi, Giang Mạc Thần tôi sẽ nợ các người 1 nhân tình, ngoài chuyện phạm pháp hay động đến Giang gia, những điều kiện khác tùy tiện đặt 1 cái, tôi cố hết sức giúp các người đạt được!"

Các bạn chung phòng nghe vậy, lập tức vui vẻ kêu la.

"Giang thiếu, Giang thiếu nghe nói nhà anh có du thuyền siêu sang trọng, có thể mời tôi lên chơi 1 lần không! Đáp ứng thì tối nay sẽ đưa Cố Dư qua cho anh!" Đào tử mặt hưng phấn nói.

"Còn có tôi, Giang thiếu, hay là, anh giới thiệu tôi đi thử quay ở công ty điện ảnh thuộc tập đoàn Giang thị? Tuy mẹ tôi muốn tôi làm ký giả, nhưng tôi luôn muốn làm diễn viên, đương nhiên, tôi biết theo năng lực của tôi không thể thành diễn viên, nhưng không sao, tôi đi để đã thèm thôi."

"Tôi chỉ muốn Giang thiếu ra mặt mời nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế giúp tôi bộ lễ phục, để sau này kết hôn mặc…"

Đều là những cô gái đơn thuần chân thành, cũng không nhân cơ hội đề ra yêu cầu gì quá đáng.

Giang Mạc Thần luôn miệng đáp ứng.

Vì thế, bạn cùng phòng đồng lòng quyết định "bán" Cố Du.

"Cố Du, theo tớ thấy, Giang thiếu là người đàn ông tốt khó tìm, cậu nhanh chóng phục tùng anh ấy đi!"

"Đúng đó đúng đó, Cố Du, qua rồi sẽ không còn nữa, cậu nhanh nắm bắt cơ hội."

"Cố Du, cậu ngủ đi, đừng để mai mang 2 mắt gấu trúc gặp Giang thiếu, đó là hành động rất vô lễ!"

"Đúng đó, Cố Du, ngủ nhanh, mai sáng Giang thiếu nhất định sẽ qua, đến lúc đó đi thẳng để Cục Dân Chính đăng kí kết hôn, đợi cậu trở thành Giang thiếu phu nhân, chúng tớ cũng có thể ăn theo."

"Cố Du, nếu cậu sợ Giang thiếu giận không quan tâm, thì cái đầm tớ chưa mặc qua kia, màu sắc nhiệt tình như lửa, thiết kế bạo dạn, hoài cổ và gợi cảm, tuyệt đối là lợi khí thu phục đàn ông, cô mặc không?" Phương Phương không chút keo kiệt cống hiến đầm của mình.

Vốn dĩ Cố Du muốn lắc đầu, do dự 1 chút, nói: "Phương Phương, đầm đó của cậu…lấy ra tớ thử?"

Trời mờ mờ sáng, Giang Mạc Thần lái xe đua vào sân trường, trong xe, để đầy hoa hồng đỏ.

Sau xe, còn mang theo 1 chùm lớn bong bóng hình trái tim.

Trên bóng lớn bóng nhỏ còn ghi những chữ rõ ràng "Cố Du", "Gả cho anh", "Anh yêu em".

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

1 màn hoành tráng, dù cho người nói mắt kém lắm cũng nhìn thấy, mọi người truyền tai nhau, rất nhanh, dưới kí túc xá của Cố Du tập hợp 1 đám người xem kịch.

“Cố Du này rốt cuộc là ai? Nghe nói hôm qua Thẩm đại cỏ khôi tỏ tình bị cô ta từ chối, hôm nay là có 1 anh siêu đẹp trai, rốt cuộc cô ấy có mê lực như thế nào? Hoa khôi?”

“Cái gì hoa khôi, người ta không gọi là hoa khôi, là tam nương liều mạng của khoa báo chí! Nghe nói vì muốn có tin tức, dám 1 mình lên thuyền trốn ra nước ngoài!”

“Gan lớn vậy sao? Hèn gì khiến soái ca thích như vậy? Xem ra soái ca thường thích kiểu đặc biệt chút.”

“HA~ đến cỏ khôi cũng từ chối, ai biết có phải chê nghèo thích giàu không?”

“Cậu đừng nói bậy, người ta có thể từ chối cỏ khôi khiến cho soái ca thích là bản lĩnh của người ta, cậu có bản lĩnh đi từ chối cỏ khôi thừ?”

“Thì đó, không phải là đố kỵ ngưỡng mộ hận sao?Lúc Thẩm đại cỏ khôi tỏ tình với Cố Du tôi cũng ở đó, nguyên nhân cô ta từ chối cỏ khôi là vì vị hôn phu!”

“Cái gì? Còn có vị phu hôn? Ai.”

“Chính là siêu soái ca đó! Tớ đoán vị hôn phu của Cố Du vì thấy vị hôn thê của mình hôm qua bị nam nhân tỏ tình, ghen rồi, cho nên mới sáng đến tuyên bố chủ quyền… các người biết thân phận của siêu soái ca này không?”

“Thân phận gì? Cậu biết? Nói nhanh nói nhanh!”

“Thiếu gia Giang gia, Giang Mạc Thần!”

“Trời ơi, Giang Mạc Thần? Không phải là vị Giang thiếu của hào môn giàu nhất Vinh Thành chứ?”

“Chính là anh ấy! Nếu không là ai?”

Trong 1 lúc, 1 khu ồn ào, dù những người trong lòng đố kỵ với Cố Du, cũng không dám nói xấu nửa lời về Cố Du, dù sao, Giang gia là nhà như thế nào, dám nói xấu phu thê của Giang thiếu, là không muốn sống tiếp ở Vinh thành rồi?

Những người còn lại, cũng chỉ biết ngưỡng mộ Cố Du.

Lúc này, Giang Mạc Thần đã từ từ dừng xe, anh xuống xe, đi bên cửa xe, hướng về phía kí túc xá nữa la "Du nhi, xuống đây!"

Lập tức, rất nhiều người cùng là: "Cố Du, xuống đây! Cố Du, xuống đây!"

Cửa phòng của Cố Du cũng bị người đập không ngừng: "Cố Du, hôn phu cô đến kia, còn không xuống nhanh?"

"Đừng đập nữa, gấp cái gì? Sắp xong rồi." Phương Phương 1 bên son môi cho Cố Du, 1 bên hướng ra ngoài la.

5 phút sau, dưới sự la hét của mọi người, Cố Du mặc đầm nóng như lửa của Phương Phương cống hiến, trang điểm tỉ mỉ, bị bạn cùng phòng vây quanh, đi xuống như nữ thần.

Giang Mạc Thần ngẩng đầu, nhìn thấy vật nhỏ từ món cải thanh đạm đơn giản trở thành đại tiệc gợi cảm tuyệt sắc, giờ phút này, cả thế giới trong mắt anh chỉ còn trắng đen, chỉ có cô gái khuôn mặt đầy xấu hổ kia là màu sắc duy nhất!

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

256. Chương 256

Mọi người xung quanh cũng ồn ào lên: "Woa, đẹp quá, đây còn không tính là hoa khôi? Tôi cảm thấy có thể bình chọn hoa khôi rồi!"

"Quả nhiên người phụ nữ khi yêu là đẹp nhất!"

"Đúng vậy, không có người phụ nữ xấu, chỉ là không biết làm đẹp mà thôi…"

"Dù làm đẹp hay không thì bản chất cũng phải đẹp đã, cậu 160 cân như vậy, còn tính sao."

"Hừ, giảm cân, tôi giảm cân đây ~ đây là mục đích của cuộc sống, đợi tôi giảm đến ốm như Cố Du, cũng sẽ hút rất nhiều nam thần!"

Cố Du kéo đầm lên, cẩn thận đi lên phía trước, nhìn Giang Mạc Thần chỉ híp mắt nhìn cô, không nói gì, trong lòng lập tức căng thẳng.

Không lẽ, anh cảm thấy cô mặc vậy không đẹp?

Hay là, còn tức giận?

Thực ra, hôm qua nghe bạn cùng phòng phân tích, cuối cùng cô cũng nhận thức được, cảm giác đối với Giang Mạc Thần thực sự khác rồi, mới đầu, quả thật ghét Giang Mạc Thần, nhưng Giang Mạc Thần không phải người giấu diếm, anh làm, anh nhận, thích cô muốn cưới cô, cũng biểu đạt rất chân thành, anh còn đưa cô đi làm từ thiện, cho cô thấy mặt khác của anh.

Quan trọng nhất là, anh cứu cô mấy lần, sau đó, cũng không bắt ép cô, còn tôn trọng ý kiến của cô…

Cô nghĩ rất lâu, phát hiện nguyên nhân bản thân Thẩm Mặc Bạch là vì có tình cảm đặc biệt với Giang Mạc Thần, lại nghĩ đến hôn sự của cô và anh, đột nhiên không bài trừ, ngược lại có chút chờ mong.

Mà bây giờ…

"Giang…Giang Mạc Thần, anh có phải còn giận không?" Cố Du nắm chặt đầm, có chút căng thẳng nói: "Em… em và Thẩm Mặc Bạch thật sự không có gì."

"Em cố tình ăn diện như vậy, là vì gặp anh?" Giang Mạc Thần không trả lời Cố Du, hỏi ngược lại.

"Cái đó… đúng." Cố Du đỏ mặt, biểu cảm càng căng thẳng: "Anh…anh không thích sao?"

"Thích, rất thích." Giang Mạc Thần nói: "Tiểu Ngư Nhi của anh thật đẹp."

Cố Du lúc này mới thở phào, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

"Chuyện hôm qua, là anh không đúng, không nên nổi giận với em, sau này không vậy nữa." Giang Mạc Thần mở miệng trước.

Cố Du nhanh chóng nói: "Không, là lỗi của em, em đáp ứng hẹn hò trước, nhưng không nói anh biết, đối tượng em ngưỡng mộ trước đây, với lại, hôm qua, lúc Thẩm Mặc Bạch tỏ tình, em thật sự có hy vọng, sau đó, mới phát hiện không phải vậy, người em thích, không phải Thẩm Mặc Bạch."

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

"Em không thích Thẩm Mặc Bạch? Vậy người em thích, là ai?" Giang Mạc Thần truy hỏi.

"Em…" Cố Du đỏ mặt, tim đập thình thịch, không nói được 1 chữ.

Cô không thích bản thân như vậy, lúc chưa rõ tâm ý của bản thân, cô với Giang Mạc Thần tiếp xúc rất vui vẻ, bây giờ ngược lại…

Người đàn ông này, sao lại đáng ghét trở lại rồi? Biết rõ rồi, thì có thể không hỏi không?!

Giang Mạc Thần cười nhẹ, quay người lấy đóa hoa từ xe, trên đỉnh hoa, còn có 1 chiếc nhẫn kim cương to chỏi mắt.

"Vậy, tiểu thư Cố Du xinh đẹp, em đồng ý nhận tình yêu của anh không, và gả cho anh không?" Giang Mạc Thần nửa quỳ trước mặt Cố Du, đưa hoa và nhẫn về phía Cố Du.

"Du nhi, anh biết tính anh không tốt, ngông cuồng, bá đạo, thích bắt nạt người khác, nhưng anh chỉ muốn bắt nạt 1 người, nếu em đồng ý gả cho anh, anh đảm bảo cố gắng thay đổi tính xấu của bản thân, em kêu anh đi hướng Đông, anh đi Đông, kêu anh đi Tây, anh đi Tây, em kêu anh đứng, anh sẽ không ngồi, kêu anh ngồi, anh sẽ không nằm.

Lời em nói, dù đúng hay sai, anh đều nghe đàng hoàng, thứ em muốn, dù cho là sao trên trời, anh cũng hái xuống.

Nếu bởi vì anh quá ưu tú, em không yên tâm, vậy 1 năm 365 ngày anh có thể ở nhà với em! Nhà có tiền, đều được cho em, nhà có chuyện, em làm chủ, sau kết hôn, em là nữ vương trong nhà, em phụ trách xinh đẹp như hoa, anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em muốn ra ngoài du ngoạn, anh sẽ bảo vệ em!

Du nhi, đồng ý, gả cho anh! Trở thành vợ của Giang Mạc Thần, chuyện duy nhất anh cần em làm, chỉ là yêu anh thật tốt! Có được không? Nhận hoa và nhẫn, gả cho anh!"

Đám đông sôi nổi lên lần nữa.

"Cố Du, người đàn ông tốt vậy tìm đâu ra? Nhanh, đồng ý Giang thiếu, gả cho anh ấy!"

"Gả cho anh ấy!"

"Cố Du, cô không đồng ý, tôi đồng ý đó!"

"Hahaha~"

"Cố Du, nhanh đồng ý!"

"Gả cho anh ấy! Gả cho anh ấy!!"

Cố Du quay đầu, lướt qua đám đông hưng phấn la hét, từ từ đưa tay: “Em…”

Ngoài ý muốn, chính vào lúc này, đột nhiên xảy ra…

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

257. Chương 257

“Cố Du, em phải gả cho anh! Không được gả cho Giang Mạc Thần!”

Sau đám đông, truyền lại tiếng sắc nhọn.

Tất cả mọi người không hẹn cùng nhìn về hướng phát âm thanh, liền thấy 1 người ăn mặc kỳ lạ.

1 nam sinh, lại mặc đầm nữ, vẽ lông mày mỏng dài, tô son, mang cao gót đỏ, tay cầm túi xách xanh lá, đưa tay ra, ngón sơn đủ sắc màu.

Không lâu sau, mới có người nhận ra.

“Đây…đây là Trương Thông phải không? Trước đây hay chạy sau Cố Du, sao đột nhiên… biến thành bộ dạng này?”

“Đây là đang đóng kịch? Hay là…”

“Không phải đi nước T 1 lần, ảnh hưởng nặng bởi không khí của nước T, muốn nam thành nữ chứ?”

“Nói uyển chuyển thế làm gì, đây không phải là bê, đê sao?”

Đám đông thảo luận không ngừng, câu nào cũng khiến Trương Thông cảm thấy bị sỉ nhục, tim của anh sớm đã yếu đuối đến không chịu nổi 1 kích.

“Im miệng, các người im miệng hết, bê, đê gì chứ? Tôi thấy các người đố kỵ tôi là đàn ông mà đẹp trai hơn các người, nếu là phụ nữ xinh đẹp hơn các người!”

“Các gì? Dựa vào mày? Đẹp trai? Xinh đẹp? Trương Thông, mặt mày thật dày?”

“Đúng đó, ai không biết trước đây thành tích toàn hạng chót, là vì làm bạn với Cố Du dựa vào hào quang của cô ấy mới tốt lên chút? Sao nào, mày thành như vậy, còn có thể cướp người của Giang thiếu sao?”

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

“Thì ra mục đích Trương Thông kết bạn với Cố Du không đơn giản, thế nào? Mày yêu thầm Cố Du? Nhưng mày cảm thấy mày sánh được với Giang thiếu không?”

“Không sai không sai, tôi nghe nói chuyện thuyền trốn ra nước ngoài, Cố Du ở trước xông pha nguy hiểm, hắn ở phía sau hóng mát? Chuyện nguy hiểm để phụ nữ làm, 1 người đàn ông như mày ngồi sau hưởng lợi? Thật không biết xấu hổ!”

Đám đông lí ra có thể thấy cảnh cầu hôn lãng mạn, lập tức có thể nghe câu trả lời của nữ chính, nếu đồng ý, nói không chừng còn được tặng cảnh hôn tuyệt mỹ, bây giờ, bị Trương Thông gián đoạn, trông lòng có chút khó chịu.

Mà giữa Giang Mạc Thần và Trương Thông, bọn họ đương nhiên đứng bên Giang thiếu vừa manly vừa ngọt ngào.

“Bọn mày là những tiện nhân đáng chết! Dựa vào đâu nói tao?” Trương Thông tức giận, mở miệng cũng chua ngoa độc ác: “Bọn mày biết gì? Cái gì cũng không biết, ở đó nói bậy, nói Trương Thông tao không biết xấu hổ, tao thấy bọn mày mới là tiện nhân không biết xẩu hổ!

HỪ! Cái người không phải thấy Giang Mạc Thần là quý thiếu hào môn, muốn nịnh nọt chứ gì? Đều là những tiện nhân chỉ nhìn thấy cứt trong mắt! Tiện nhân!”

Tâm trạng của Trương Thông không đúng lắm, 2 tay không ngừng quơ quơ, mắt tà ác.

Tay hắn chỉ về hướng Cố Du: “Mà cô, là người ích kỷ, tàn nhẫn và hạ tiện nhất trên đời!”

“Cố Du, tôi đối với cô luôn không tệ? Mà cô hại tôi không làm đàn ông được, cô làm hại tôi, quay lưng liền gả và Giang gia? Cô vô sỉ! Thuyền trốn ra nước ngoài, là cô tự đồng ý đi, xảy ra chuyện, tại sao chỉ có mình tôi biến thành thế này?

Đều là con tiện nhân cô hại tôi, nếu không phải cô xem thường tôi, 1 lòng chỉ muốn dựa vào Giang Mạc Thần, những người đó, sao có thể chỉ đối phó tôi? Tiện nhân! Cô phải chịu trách nhiệm đến cùng?!

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

258. Chương 258

Cô không những không nhận lỗi, mẹ tôi qua nói chuyện kết hôn, cô dám từ chối? Còn kêu Giang gia đối phó Trương gia, hại tôi và mẹ tôi bị đuổi khỏi Trương gia?

Cố Du! Lương tâm của cô bị chó cắn rồi à? Trước đây tôi thích cô, là tôi bị mù! Không tôi đã như vậy rồi, cô buộc phải gả cho tôi, hầu hạ tôi 1 đời!"

"Trương Thông, não mày bị bệnh à?" Phương Phương là người đầu tiên nhịn không được, lớn tiếng chửi Trương Thông: "Cái gì gọi là mù mắt? Mày tưởng Cố Du thèm mày thích? Mày đối với Cố Du không tệ? Nói ngược rồi phải không? Là Cố Du hiểu lầm mày thành thật đôn hậu, luôn chăm sóc mày!

Như tao biết, chuyện lấy tin của thuyền chạy trốn, là mày kéo Cố Du vào, tự mình là rùa rụt cổ ở chỗ an toàn, kêu Cố Du đến chỗ nguy hiểm, cũng là Cố Du hiền lành được trời thương, mới gặp được Giang thiếu, được Giang thiếu cứu, bắt đầu tình yêu thật sự thuộc về cô ấy!"

"Thì đó! Người không cần mặt mũi là mày chứ?" Đào tử cũng nói: "Cái gì gọi là Cố Du hại mày, chuyện gì cũng có nhân quả, chủ ý của bản thân, có hậu quả gì, thì tự gánh lấy! Với lại, nếu mắt mày mù thật, thì mở to cái lỗ tai nghe cho rõ — Cố Du không có dựa vào Giang thiếu, là cô ấy và Giang thiếu yêu thương lẫn nhau!

Giang và Cố gia sớm đã định hôn sự, chuyện mày yêu thầm Cố Du, nói ra muốn làm người thứ 3 cũng phải coi bản thân có bao nhiêu năng lực!"

"Cái gì gọi là Cố Du buộc gả cho mày, hầu hạ cả đời? Mày tưởng mày là ai? Là thứ gì? Có bệnh sao! Giường số 8 của bệnh viện tâm thần hoan nghiêng mày, cảm ơn!"

"Yêu thương lẫn nhau?" Mặt Trương Thông trầm xuống: "Quả nhiên là tiện nhân! Tiện nhân mới nói giúp tiện nhân, cả phòng đều là tiện nhân!"

Mắt hắn nhìn chằm chằm Cố Du: "Tiện nhân cô hại người thật thủ đoạn? Thật sự có thể khiến Giang thiếu kết hôn với cô, hừ! Nhưng vậy thì sao? Sau khi hắn biết chuyện dơ bẩn của cô, hắn sẽ cần cô sao?"

Lời này, có chút khiến người khác nghi ngờ— chuyện dơ bẩn, Cố Du làm chuyện dơ bẩn gì?

Cố Du nắm chặt tay, vô thức nhìn về hướng Giang Mạc Thần —-

Trong lòng cô trong sạch, chỉ sợ Giang Mạc Thần hiểu lầm.

Mắt Giang Mạc Thần vẫn sáng, còn cười nói với Cố Du an toàn, lại đưa tay qua, nắm lấy tay Cố Du: "Không sao, để hắn nói, anh muốn nghe thử, hắn có thể nói được gì."

Trong lòng Cố Du ấm áp, lập tức yên lòng.

"Trương Thông, tôi là chuyện gì, tôi cũng không biết, vậy anh nói nghe?"

Cố Du nhìn sang Trương Thông, nhìn bộ dạng lạnh lùng tàn nhẫn, trong lòng càng thất vọng nhiều hơn.

Mẹ Trương đi qua Cố gia rồi, biết đó là ý của Trương Thông, nhiều nhất cô nghĩ sau này không qua lại với Trương Thông nữa, nhưng đối với tai nạn của anh, cũng cảm thấy đáng thương, dù sao, cô và Trương Thông đã từng là bạn.

Nhưng không ngờ, Trương Thông thật sự có thể đẩy mọi lỗi lên người cô, còn chạy đến đây nói những lời này, không! Không phải hắn mù, mà là Cố Du cô mù, vậy mà đi làm bạn với tên có tâm lý biến thái hèn nhát này.

"Làm gì rồi?" Trương Thông u ám nói: "Cô làm gì? Còn cần tôi nói sao, cô ở trên thuyền ngày như vậy, không phải cô nói rồi sao? Trên thuyền có tội phạm giết người lại có kẻ buôn người, trái phải trước sau đều là biển, cô 1 người con gái, chạy cũng không được, ngày tháng trên thuyền buồn chán như vậy, những người đàn ông trên thuyền không chơi cô? Đánh chết tôi cũng không tin! 1 chiếc giày rát, tôi chịu cưới cô là phúc của cô, còn muốn trèo cao lên đến Giang gia, ghê tởm!"

"Trương Thông!" Dù sức chịu đựng của Cố Du có tốt đến đâu, lúc này cũng không nhịn được nữa: "Tôi không ngờ, tâm tư của anh lại thâm độc với! Tôi thật hối hận, trước đây sao có thể làm bạn với anh, đến làm người anh cũng không xứng!"

"Tin thuyền chạy trốn là anh cung cấp, anh không muốn đi, nghĩ mọi cách kêu tôi đi, dùng danh nghĩa là chính nghĩa, sau đó, tôi mới biết, chẳng qua anh chỉ muốn nở mày nở mặt trước mặt mọi người, anh nói anh say sóng, vì thế tôi lên thuyền, tôi đi lấy tin tức, anh ngồi ngư ông đắc lợi thôi không đủ, bây giờ còn tính dùng cái miệng của anh tạt nước dơ lên người tôi?"

"Trương Thông, kết quả hôm nay anh nhận, đều là tự làm tự chịu, tôi nhắc anh nhiều lần, kêu anh lúc về khiêm tốn tí, đừng làm lộ tin tức về thuyền chạy trốn, anh nhịn không được đi khoe khoang, mới nhận lấy báo ứng!"

"Dù cho lúc cùng bị bắt cóc, tôi không thể tự bảo vệ mình, nhưng cũng có nghĩ đến cứu anh, là tự anh hèn, không đợi được làm lộ tin của tôi và Giang gia, lại muốn đưa tin mới cho những người đó, những người đó sợ động tới sẽ bị phiền phức, mới ra tay độc ác với anh!

Mà anh lại đẩy tất cả tội lỗi lên người tôi?

Trương Thông, là tự mình không có khả năng, tâm tư không sạch, đừng nghĩ tất cả mọi người trên thế giới

đều ích kỷ dơ bẩn như anh, vốn anh bị thương nặng, tôi còn cảm thấy thương xót, muốn khuyên vị hôn phu đừng đối phó anh…

Nhưng hành động hôm nay của anh, khiến tôi cực kỳ thất vọng, Phương Phương và Đào tử nói không sai, dù cho trước đây anh yêu thầm tôi, cũng là chuyện của anh, không liên quan đến tôi, anh dựa vào đâu bắt tôi chịu trách nhiệm? Lại dựa vào đâu phải vì anh từ bỏ tình yêu và hôn nhân của mình! Trương Thông, tôi không muốn gặp anh nữa, mời anh đi cho! Nếu không, đừng trách tôi không khách khí!"

"Rời đi? Ha ~" Giang Mạc Thần ôm eo Cố Du, cười lạnh 1 tiếng, nói: Du nhi, em thật quá lương thiện rồi! Con côn trùng thối này đối với em như vậy, đừng trách anh không khách khí!"

"Nhưng mà, không sao, em cứ giữ lại sự lương thiện của em, người xấu để anh làm là được!"

Nói xong, Giang Mạc Thần nhìn Trương Thông sắc lạnh, miệng giương lên nụ cười rõ ràng, ngược lại khiến Trương Thông toàn thân run rẩy: "Anh…anh định làm gì tôi? Tôi nói anh biết, giết người là phạm pháp đó!"

"Giết người?" Giang Mạc Thần lại cười 1 tiếng: "Mày cảm thấy chết 1 cách dễ dàng, có thích hợp với thứ rác rưởi như mày không?"

"Trương Thông, vợ của Giang Mạc Thần tao có trong sạch hay không, tao biết rõ nhất, mày dám ở trước mặt tao sỉ nhục cô ấy, thì nên chuẩn bị tâm lý chịu hậu quả đi! — Không phải mày không thích cảng c sao? Không phải thích làm bê, đê sao? Thật tốt, tao sẽ kêu người đưa mày đến nơi hỗn loạn, dơ bẩn, hạ tiện nhất của cảng c, mày ở đó, từ từ hưởng thụ cảm giác vui sướng của việc vừa làm đàn ông vừa làm phụ nữ đi!"

Giang Mạc Thần dứt lời, trong đám đông đi đến 2 người mặt mũi bình thường, nhìn không khác nam sinh ốm chút nào, sức lực ngược lại rất lớn, 1 trái 1 phải bắt lấy Trương Thông, 1 trong số đó còn bịt miệng Trương Thông lại, hắn chỉ có thể trừng đôi mắt không chút lực uy hiếp nào, bị kéo đi!

Giang Mạc Thần cũng không nhìn hắn thêm lần nào nữa, đã quay lưng, ngữ khí ôn hòa nói với Cố Du: "Con côn trùng thối đã đuổi đi rồi, Du nhi, chúng ta tiếp tục. Em nhanh trả lời anh, có muốn gả cho anh không?"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

259. Chương 259

"Em……" Cố Du há miệng ra, còn chưa kịp đồng ý, đám người phía sau, truyền đến hai tiếng kêu thảm.

Là hai người bắt Trương Thông đi gửi tới.

"Nhanh! Bắt lấy hắn!"

"A!"

Ngay sau đó, chính là những tiếng thét chói tai liên tiếp, dòng người nhanh chóng né ra một con đường, Trương Thông cầm một chai nước đã làm đổ một nửa trong tay và xông đến, trong đó, hiển nhiên là đựng dung dịch axit sunfuric đậm đặc được chiết xuất qua!

"Cố Du! Tiện nhân, mày không cho tao sống yên, mày cũng đừng hòng sống yên, tao hủy đi mày!"

Mặt Trương Thông biến dạng, còn cách một khoảng cách, đã không kịp chờ đợi mà tạt nửa chai axit sunfuric đậm đặc còn lại về phía Cố Du.

Cố Du và Giang Mạc Thần đều không ngờ tới, Trương Thông lại còn mang theo axit sunfuric đậm đặc, hơn nữa còn có thể thoát khỏi sự khống chế của hai người kia, chạy trở về.

Nhưng lúc này, phản ứng của Giang Mạc Thần rõ ràng nhanh hơn Cố Du, anh bỗng nhiên xoay người, ôm chặt Cố Du vào lòng, lưng anh hướng ra ngoài.

Cố Du chỉ cảm thấy tay của Giang Mạc Thần bỗng nhiên nắm chặt, bóp đến xương cô cũng có chút đau nhức, ngay sau đó, chung quanh liền truyền đến tiếng kêu la kinh hoảng. Mùi khét của vải và mùi da thịt bị bỏng cũng lan tới.

"Mau! Mau gọi xe cứu thương!"

"Trời ạ, Trương Thông lại độc ác như thế, đó là axit đó, axit sunfuric đậm đặc!"

"Giang thiếu rất men, lúc này đứng ra, anh ta thật sự rất yêu Cố Du……"

"Đúng vậy a, bị thương không nhẹ đâu…." ———-Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

Cố Du lúc này mới kịp phản ứng: "Giang Mạc Thần, anh…… anh bị thương rồi? Mau buông em ra, em xem thử."

Giang Mạc Thần ngẩng đầu lên, anh đau đến cả trán cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng, nhưng lại nở 1 nụ cười: "Không sao, đừng nhìn, anh rất tốt."

Không cần nhìn, anh cũng biết lưng anh nhất định bị bỏng đến biến dạng, anh có thể cảm nhận rõ, những dung dịch axit đó đều tạt trúng lưng anh, quần áo đã bị nung chảy, dính chung với da thịt dính, loại đau đớn đó, đau đến tận xương tủy.

Nhưng anh không muốn để Cố Du lo lắng……

Cũng may bên cạnh sân trường chính là một bệnh viện lớn, xe cấp cứu rất nhanh đã tới, mang Giang Mạc Thần đến bệnh viện.

Lúc anh nằm trên giường đẩy, Cố Du vẫn là nhìn thấy vết thương đẫm máu vô cùng thảm hại đó, trái tim cô liền đau đớn như bị ngàn vạn cây kim đâm vào vậy, nước mắt không kiềm được mà chảy không ngừng, anh ấy đều bởi vì cứu cô.

Trải qua mấy tiếng điều trị, Giang Mạc Thần mới được đưa về phòng bệnh, tình trạng vết bỏng rất nghiêm trọng, vĩnh viễn để lại sẹo là chắc rồi, có bị nhiễm trùng hay là để lại di chứng không còn phải nằm viện quan sát, bởi vì quá đau, bác sĩ cho anh dùng thuốc giảm đau.

Nhìn thấy anh chỉ có thể nằm sấp trên giường bệnh, Giang Mạc Thần sắc mặt tái nhợt, mắt Cố Du đều đỏ: "Cái anh này…… sao anh lại ngốc như vậy, đó là axit sunfuric đậm đặc, anh không chút nghĩ ngợi mà đỡ lấy! Người mà Trương Thông tạt là em, cũng không phải anh."

Chính là bởi vì nhắm đến em, anh mới đi đỡ, nếu không, em cho rằng trên đời này ai cũng có phúc khí được bổn thiếu gia bảo vệ sao!" Giang Mạc Thần bắt lấy tay Cố Du: "Được rồi, đừng khóc, kỳ thật anh cũng không đau lắm, da thịt anh dày, hơn nữa đàn ông để chút sẹo mới là hấp dẫn có phải không? Chỉ cần em không chê anh là được."

"Anh……" Cố Du có chút dở khóc dở cười: "Người ta để lại sẹo, đó cũng chỉ là vết sẹo nhỏ, anh thì ngược lại, hơn nửa lưng sau đều máu thịt be bét, anh…… anh có phải cố ý muốn em khó chịu, muốn em áy náy, để còn đồng ý gả cho anh phải không?"

"Cho nên, em đồng ý gả cho anh rồi." Giang Mạc Thần chỉ hỏi như vậy.

"Không đồng ý! Em ghét bỏ anh có một vết sẹo to như vậy!" Cố Du cố ý nói như vậy.

Giang Mạc Thần lập tức có chút khẩn trương: "Vậy anh đi cấy da! Bác sĩ nói, tình trạng này của anh, cũng không quá nghiêm trọng, có thể cấy da, đợi vết thương lành một chút, ta sẽ có thể cấy da, mặc dù không thể 100% hồi phục giống như lúc trước, nhưng sẽ không để lại vết sẹo rất rõ ràng. Cho nên, em cũng không thể bởi vì anh có sẹo liền ghét bỏ anh.

"Vậy anh phải đảm bảo với em, sau này không cho phép làm vậy nữa." Cũng chính là lúc này, Cố Du mới thật sự xác định được tâm ý của mình.

Người bị thương là anh ấy, nhưng trái tim cô lại đau như thế, không phải quan tâm thì là cái gì?

"Vậy không được!" Giang Mạc Thần lại lên tiếng phản đối: "Em là người phụ nữ mà anh yêu, đàn ông bảo vệ phụ nữ của mình đó là chuyện nên làm, đừng nói là lần sau, dù là lần sau nữa, mặc kệ bao nhiêu lần, chỉ cần em gặp nguy hiểm, anh sẽ dốc toàn lực diệt trừ giùm em."

"Vậy anh cũng đừng hòng……" Cố Du cảm động, lại không biết nên nói cái gì, đang muốn hờn dỗi mắng Giang Mạc Thần vài câu.

- ———Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

260. Chương 260

Giang phu nhân đẩy cửa bước vào, vọt tới trước giường bệnh, mặt đầy lo lắng hỏi: "Thần Nhi, sao lại vào viện rồi? Đứa con này, sao không để mẹ bớt lo hả?"

"Bác gái, chuyện lần này, đừng trách anh ấy, đều là bởi vì con……" Cố Du vội nói giúp cho Giang Mạc Thần, hổ thẹn cúi thấp đầu xuống: "Là lỗi của con, anh ấy vì cứu con mới bị Trương Thông tạt axit vào…… Thật sự rất xin lỗi, bác gái, bác muốn mắng, thì hãy mắng con đi!"

"Trương Thông?" Giang phu nhân sửng sốt một chút, nhớ lại: "Chính là cậu trai lần trước bị bắt cóc chung với con sao?"

"Là cậu ta," Cố Du thành thật trả lời: "Cậu ta bị những tên lưu manh phế mất, nghĩ không thông, oán hận con, mang theo axit sunfuric đậm đặc chạy đến trường học, muốn hủy đi con, Mạc Thần đã cứu con."

Giang phu nhân trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: "Dám ra tay với con dâu và con trai của mẹ, hừ! Trương gia cũng không cần ở trong thành phố này nữa!"

Quay đầu, bà nói với Giang Mạc Thần: "Con trai, làm rất tốt, không uổng công mẹ dạy con, đàn ông thì nên ra dáng là đàn ông, lúc quan trọng phải bảo vệ tốt vợ của mình, bị thương để lại chút sẹo có là gì? Con làm rất tốt, mẹ tự hào vì con!"

A?

Cố Du mở to hai mắt, cô còn tưởng rằng Giang phu nhân sẽ quở trách mình liên lụy đến Giang Mạc Thần, Giang phu nhân lại khen con của mình bị thương tốt?

"Cám ơn mẹ," Giang Mạc Thần thừa cơ làm bộ yếu đuối: "Thế nhưng hiện giờ con thật sự rất đau a, hay

là, chuyện của Trương gia, mẹ đi giải quyết giùm con đi? Tên Trương Thông kia, con chuẩn bị ném qua Cảng C để Lôi Đông Hãn "chiếu cố chiếu cố" hắn ta thật tốt!

Mẹ không biết đó thôi, Trương Thông đó phế rồi, người của Trương gia còn dám chạy đến Cố gia bắt Du Nhi chịu trách nhiệm nửa đời sau của hắn, đống rác rưởi đó còn muốn cướp đi con dâu của mẹ đó!"

"Cái gì? Còn có chuyện như vậy?" Giang phu nhân sa sầm mặt, giận dữ nói: "Mẹ thấy bọn người Trương gia thật sự chán sống rồi!"

"Con trai, Du Nhi, các con đợi đi, mẹ bây giờ trở về xử đẹp bọn họ!"

Giang phu nhân xoay người rời đi, đi tới bên cạnh cửa, lại quay đầu lại, nói với Giang Mạc Thần: "Con hãy dưỡng thương cho thật tốt, bị thương ngay lưng, tay chân đều có thể động, cũng đừng có chuyện gì cũng bắt con dâu mẹ đi làm, con mà làm con dâu mẹ bị mệt, mẹ sẽ tìm con tính sổ đó!"

Thiên vị đến nỗi, sắp ra đến nước ngoài luôn rồi.

Cố Du liền thấy hơi ngượng

Giang Mạc Thần còn lớn tiếng trả lời: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, bà xã của con con còn không biết đau lòng sao? Mẹ đi mau đi, đi xử lý chuyện của Trương gia đi!

Giang phu nhân lúc này mới yên tâm rời đi.

"A, đau quá, có phải thuốc giảm đau hết rồi không? Sao lại đau đến thế? Rát quá~" Giang phu nhân vừa đi, Giang Mạc Thần bỗng nhiên kêu đau.

Cố Du vội lo lắng hỏi: "Đau chỗ nào? Đau nhiều lắm sao? Em đi gọi bác sĩ……"

Không cần gọi bác sĩ, Giang Mạc Thần lập tức ngăn Cố Du lại: "Bác sĩ nhiều nhất cũng chỉ lại cho anh dùng thêm một lượng thuốc giảm đau, thứ đó dùng nhiều cũng không tốt."

"Vậy…… phải làm sao đây? Có cách giảm đau tốt hơn không?" Cố Du hỏi.

"Đương nhiên là có!" Giang Mạc Thần đổi một tư thế tương đối thoải mái, chỉ chỉ môi của mình: "Em hôn chỗ này một cái, cơn đau của anh sẽ bớt được 1 chút."

Cái gì? ———-Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

Mặt Cố Du đỏ lên: "Đã thành ra vậy rồi, còn không đàng hoàng!

Không đàng hoàng chỗ nào? Giang Mạc Thần lại rất nghiêm túc nói: "Em không biết tâm niệm của con người là thứ kiên cường nhất trên đời này sao? Chỉ cần em hôn anh một cái, trạng thái tinh thần anh tốt, tâm niệm bên trong cảm thấy không đau, cơ thể bớt đau, cái này giống như khi em đặc biệt lo lắng 1 chuyện nào đó, dù cho bị con muỗi cắn cũng cảm thấy không quá đau không quá ngứa vậy.

Cố Du nghĩ nghĩ, hình như cũng tìm không ra lý do gì để phản bác, huống chi vết thương này của Giang Mạc Thần, đúng là bởi vì mình.

Thế là, cô cắn răng một cái, cúi đầu xuống, nhanh chóng ở trên môi của Giang Mạc Thần hôn một cái, rồi nhanh chóng lùi về: "Xong rồi."

Vậy là xong rồi?

Giang Mạc Thần rõ ràng không hài lòng lắm, anh còn chưa có cảm giác gì.

"Ừm, đỡ hơn 1 chút, thế nhưng, hình như còn có chút đau? Vậy…… có lẽ là thuốc không đủ liều lượng.

"Anh……" Đừng được nước làm tới.

"Đau, đúng đúng đúng, lại đau rồi." Giang Mạc Thần nhíu chặt lông mày, một bộ mặt anh rất cần sự an ủi.

Cố Du đành phải cúi người lần nữa.

Giang Mạc Thần nhân lúc này, đưa tay ôm lấy cô, sau đó hôn lên môi cô thật sâu, cuối cùng cũng có thể thưởng thức kĩ một phen.

Một nụ hôn rất dài, mãi đến khi Cố Du sắp thở không nổi, Giang Mạc Thần mới buông cô ra.

Rồi sau đó, anh nhìn gương mặt thẹn thùng của Cố Du, nghiêm túc nói: "Vật nhỏ, em đừng lo lắng, cái này đau, anh cam tâm tình nguyện chịu thay em, nếu người bị thương là em, anh nghĩ ta anh có lẽ sẽ giận đến chơi chết thằng khốn đó! Cho dù là em không bị thương, bây giờ nhớ lại, anh vẫn còn chút sợ, anh sống nhiều năm như thế, lần đầu tiên lấy tính mạng của mình đi bảo vệ một người.

Anh tin chắc đây chính là tình yêu! Anh cũng rất vui người này là em, cho nên, đừng có né tránh anh nữa, gả cho anh, làm vợ của anh, sau này mỗi một ngày, ở bên cạnh anh, đâu cũng không đi, có được hay không?"

Trong lòng Cố Du vừa chua vừa ngọt, chua, là bởi vì Giang Mạc Thần cũng đã bị thương nặng thế này, vẫn

còn cười nói anh không đau, là cam tâm tình nguyện. Ngọt, là bởi vì người đàn ông này thật sự rất ấm, ấm đến tận xương cốt và linh hồn của cô.

Kiếp này, có thể có một người tốt với cô thế này, cô còn có gì không vừa lòng đây.

"Được!" Cô gật đầu, trả lời 1 cách rõ ràng: "Em gả cho anh, chờ khi anh xuất viện, chúng ta đi lấy giấy hôn thú!"

- ———Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

261. Chương 261

Có được câu trả lời chắc chắn của người phụ nữ anh yêu, Giang Mạc Thần chỉ cảm thấy ngay cả cơn đau cũng bớt đi rất nhiều.

Bây giờ, anh cuối cùng có thể hiểu tại sao lúc tình cảm giữa Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh tốt, cả người Hoắc Nhất Hàng đều phấn chấn, giống như tất cả vận khí tốt đều bị anh ta chiếm hết…… Sức mạnh của tình yêu quả nhiên rất vĩ đại!

Anh đã không kịp chờ đợi muốn cùng cô đi đăng ký, cho cô vào trong phạm vi thế lực của mình.

"Tiểu Du Nhi, anh cảm thấy sau khi được điều trị hình như đã tốt hơn nhiều rồi, hay là bây giờ em đi hỏi thử bác sĩ giúp anh, xem thử anh có thể xuất viện trong hôm nay hay không? Hoàn cảnh trong bệnh viện này 1 chút cũng không tốt, vi khuẩn gì đó nhiều không nói, điều kiện còn tệ như thế, anh cảm thấy nếu như không có chuyện gì, vẫn là về nhà dưỡng thương sẽ tốt hơn."

Nghe xem, lời này của Giang thiếu gì mà nhiều lý do thế!

Cố Du lập tức đoán ra được tâm tư của anh, trừng mắt liếc anh một cái, nói: "Không được! Anh bị bỏng rất nghiêm trọng! Bác sĩ đã nói qua, anh nhất định phải nằm viện dưỡng thương, nếu như anh dám xuất viện, dù anh đem trói em đến cục dân chính đi nữa, em cũng sẽ không đăng ký kết hôn với anh đâu, em không thích chồng em ngay cả mình cũng không chăm sóc tốt!"

Tâm tư bị vạch trần, Giang Mạc Thần có chút hổ thẹn, liền chững chạc đàng hoàng nói: "Ừm! Em nói cũng rất có lý, mặc dù anh không cảm thấy đau nhiều, nhưng dù sao cũng là bị axit sunfuric đặc làm bỏng, cần thời gian lành, vậy em hãy đi hỏi bác sĩ thử, anh cần nằm viện khoảng bao nhiêu ngày? Anh kêu người ta hẹn trước thời gian chụp ảnh cưới, chờ lấy xong giấy hôn thú, liền chọn áo cưới đi chụp hình?"

"Cái này…… được thôi! Vậy anh đợi đi, em đi hỏi thử." Cố Du lúc này mới đứng lên.

Nhưng cô vừa ra khỏi cửa phòng bệnh, Giang Mạc Thần liền gọi điện thoại ra ngoài: "Đi! Thông báo cho bác sĩ điều trị của tôi, nói cho ông ta biết, chậm nhất ba ngày, tôi phải xuất viện! Cách trị liệu nào mau lành nhất thì cho tôi dùng cách đó!"

Ngay lúc Giang Mạc Thần vắt óc suy nghĩ cách để có thể sớm xuất viện cùng Cố Du đi lấy giấy hôn thú.

Tiêu Trì cũng đang nghĩ trăm phương ngàn kế chống lại áp lực từ phía Hoắc gia, từ sau khi anh làm chủ Tiêu gia, vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, cho tới bây giờ vẫn không biết là có thế lực khác còn lớn mạnh hơn Tiêu gia, có thể trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đã chèn ép đến anh không cách nào thở dốc, mấu chốt là, anh thậm chí ngay cả kẻ địch tấn công như thế nào, kế hoạch kế tiếp có thể tấn công chỗ nào cũng không biết.

Mà liên quan tới Hoắc gia, anh ngoại trừ biết Hoắc lão gia tử, Hoắc Thành Quân, Hoắc Nhất Hàng ba người nhà họ Hoắc ra, cũng tra không ra tin tức gì có giá trị, thế là, anh bắt đầu suy nghĩ, mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

- ———Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

Trên đời này, mặc kệ bạn mạnh cỡ nào, vẫn sẽ có người mạnh hơn bạn tồn tại, chỉ là có lúc vận khí bạn tốt, không có qua lại gì với người này……

Ngay sau đó, anh bắt đầu suy ngẫm, nhất định phải cưới Vân Khuynh rốt cuộc là vì cái gì. Bởi vì tình cảm? Chắc chắn không phải, anh thừa nhận anh rất thích phụ nữ thông minh dũng cảm như Vân Khuynh, nhưng nếu bởi vì người phụ nữ này mà làm sụp đổ cơ nghiệp mấy trăm năm của Tiêu gia, đương nhiên cũng không đáng.

Nhưng liên quan tới hôn sự giữa anh và Vân Khuynh, sớm đã định sẵn, anh muốn lấy thế ép người ta không thành, Hoắc gia nếu như muốn lấy thế ép anh, dù sao cũng có chút không thích hợp, anh phải từ từ nói chuyện với người nhà họ Hoắc.

Sau khi quyết định xong, Tiêu trì lại một lần nữa xuất hiện sơn trang Nhất Khuynh (tên biệt thự mới của Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh)

Lần này, anh đến với thái độ thành khẩn.

"Tôi thừa nhận, tôi thua rồi." Tiêu Trì đứng ở trước mặt mọi người, khiêm tốn nói: "Là tôi có mắt không tròng, ếch ngồi đáy giếng, mới cố ý lợi dụng thế lực của Tiêu gia ép Vân gia đồng ý hôn sự của tôi và Vân Khuynh, lấy thế ép người là tôi không đúng, Hoắc gia cũng dùng chiêu này đối phó với Tiêu gia tôi cũng không còn gì để nói, chuyện này, tôi muốn nói chuyện với mọi người lần nữa, trước khi đến đây, tôi đã thông báo xuống dưới, dù là ai trong Tiêu gia, đều không được ra tay với Hoắc gia, Vân gia, Giang gia."

Hoắc lão gia tử nhìn Tiêu Trì thật sâu, trong mắt lộ vẻ thích thú: "Biết sai liền sửa, làm việc sòng phẳng, ngược lại khác với bọn người ngoan cố cổ hủ của Tiêu gia, coi như lão gia tử ta mềm lòng, suy cho cùng cậu

cũng chỉ là 1 đứa trẻ, ức hiếp cậu cũng không tốt lắm…… Vậy cậu nói thử xem, cậu muốn thế nào?"

"Còn mong Hoắc lão gia tử giơ cao đánh khẽ, cho Tiêu gia con một con đường sống!" Tiêu Trì cung kính nói.

Lời này, mới thật sự là khiêm tốn.

Trên thực tế, Tiêu gia dù có nhiều sâu mọt, tài sản của tổ tiên Tiêu gia tích lũy được cũng rất nhiều, nhất là có mấy núi vàng núi bạc đào không hết, có đống tiền xài hoài không hết, thì sẽ có nhiều nguồn nhân lực, muốn trong khoảng thời gian ngắn để Tiêu Trì cảm nhận được sức ép lớn mạnh, cái giá phải trả cũng không nhỏ.

- ———Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

262. Chương 262

Hoắc gia có tiền có thế, nhưng cũng không muốn tùy tiện tiêu xài, Tiêu Trì có thể nhận thua nhanh thế, đương nhiên là chuyện tốt.

Cho nên, Hoắc lão gia tử nói: "Nhóc con, ta vừa rồi có nói, lão gia tử ta cũng không phải người ỷ mạnh hiếp yếu, thích ăn hiếp con nít, nếu cậu đã biết sai, bỏ qua Tiêu gia các cậu, cũng không thành vấn đề, chỉ là, chuyện mà cậu cướp cháu dâu của ta thì?"

"Hoắc lão gia tử, con thừa nhận về cách giải quyết chuyện này con làm không đúng lắm, Tiêu Trì nói: "Nhưng hôn ước sớm đã được định, Vân gia không chịu gả con gái, cũng không chịu dựa theo lời hứa hẹn lúc trước mà làm, như vậy con dùng phương pháp của mình để tạo áp lực cho Vân gia, con không cho rằng điểm này con làm sai."

"Con cũng không có ý định làm tổn thương đến Vân Khuynh, ngược lại, con rất thích Vân Khuynh, nếu như cô ấy chịu gả cho con, cả đời này cô ấy sẽ trở thành người vợ duy nhất của con, con cam đoan sẽ đối xử thật tốt với cô ấy, chúng con sẽ tôn trọng nhau."

"Nhưng mà, sau khi con trở về cẩn thận suy nghĩ 1 hồi, sự yêu thích đơn thuần đích thật không phải là tình cảm, một mình quản lý Tiêu gia quá mệt mỏi, con quả thật có nghĩ tới việc lợi dụng cô ấy giúp con gánh vác, hơn nữa sau khi cô ấy và Hoắc tiên sinh lấy xong giấy hôn thú mới đến đưa ra yêu cầu này với cô ấy, không thích hợp lắm…… Nhưng nếu như muốn hủy bỏ hôn ước này, Vân gia làm sao cũng nên cho con một hướng giải quyết chứ?"

Trong một gia tộc lớn, vị hôn phu như anh, cũng là vị hôn phu thực sự, vị hôn thê bị Hoắc gia cướp đi, anh muốn một lời giải thích, cái này cũng không sai.

Vân Đình suy nghĩ, mở miệng: "Vân Khuynh gả cho con, hiển nhiên là chuyện không thể nào, Vân gia chúng tôi cũng không phải người nói không giữ lời, chỉ cần cậu đồng ý không gây phiền phức cho Vân Khuynh nữa, tôi có thể dựa theo hôn ước ban đầu, bồi thường toàn bộ Vân gia cho cậu."

"Không sai! Hôn ước này là người đời trước sắp đặt, nếu đã được sắp đặt, Vân gia chúng tôi sẽ tôn trọng, không gả con gái sẽ bồi thường Vân gia cho Tiêu gia," Vân Tư Âm cũng kiên định nói: "Đồng thời, chủ Tiêu gia có thể yên tâm, Vân gia có bao nhiêu tài sản, tôi và Đình ca nhất định sẽ nói thật cho cậu biết, sẽ không giở trò gì trong đó."

"Ba, mẹ, chuyện này……" Vân Khuynh không ngờ tới, Vân Đình và Vân Tư Âm thật sự sẽ vì hạnh phúc của cô, không chút do dự đem toàn bộ Vân gia ra bồi thường, cô muốn khuyên họ suy nghĩ thử còn cách khác không, nhưng thấy nét mặt nghiêm túc của họ, ánh mắt kiên định, đành im lặng. ———-Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

Cho đi, cũng không sao, cô có tay có chân có não, nuôi nổi ba mẹ và em trai em gái.

Tiêu Trì cũng không nghĩ tới Vân Đình thật sự có thể làm thế, kinh ngạc hỏi: "Bác trai, bác gái, hai bác phải rõ, toàn bộ Vân gia không chỉ có số tiền trong sổ của Vân gia mà còn bao gồm các loại bất động sản như công ty, bất động sản, bao gồm luôn chỗ ở của hai bác."

"Biết." Mây Đình và Vân Ti Âm nhìn nhau, gật đầu: "Tôi và Âm Âm mấy ngày nữa sẽ trở về kiểm kê, chỉ lấy vài món đồ cá nhân đi, mọi thứ của Vân gia, tôi cũng sẽ mau chóng giao đến tay cậu!"

"Ba, mẹ, tại sao phải giao cho anh ta? Anh ta không phải muốn cưới con gái lớn của Vân gia sao? Con mới là con gái lớn của Vân gia!

Ngoài cổng, truyền tới một giọng nữ ngọt ngào, lại khiến cho Vân Đình đột nhiên đứng dậy: "Điềm…… Điềm Nhi, sao con tới đây!"

Tất cả mọi người đều hướng mắt về cửa.

Người vừa mới đến chính là một người phụ nữ, mái tóc màu vàng kim, ăn mặc thời thượng, rất có khí chất.

Nếu như nói Vân Tình và ân Khuynh giống nhau 80%, vậy thì, người phụ nữ này và Vân Khuynh giống nhau đến 99%.

"Đây…… Đây là……" Vân Tư Âm mở to mắt, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Vân Khuynh, sau đó, lại nhanh chóng nhìn về phía Vân Đình: "Anh Đình, đây chuyện gì? Cô ta…… Cô ta là ai? Tại sao cô ta lại giống Vân Khuynh như đúc?"

Nhưng Hoắc Nhất Hàng liền biết người phụ nữ này là ai, cô ta chính là em gái song sinh của Vân Khuynh —— Vân Điềm.

Trước đó anh đã cảm thấy kỳ lạ, lúc sau Vân Tư Âm sinh ra một bào thai long phượng, trước đó bà sinh ra một đôi song sinh nữ, đứa bé mà bị lầm lẫn với Vân Khuynh đã chết rồi, vậy còn đứa còn lại đâu?

Chỉ là, chuyện Vân Khuynh nhận lại người thân còn chưa xác định được, anh cũng dám hỏi đến những chuyện khác.

Không nghĩ tới, Vân Điềm lại xuất hiện lúc này, đồng thời, xem ra, Vân Tư Âm cũng không biết?

"Ba, xin lỗi, nghe nói em gái tìm về rồi, con vui quá, liền trở về sớm hơn, cũng không có nói trước với ba mẹ một tiếng." Vân Điềm tự nhiên hào phóng đi tới, nói một tiếng với Vân Đình trước, rồi quay qua nhìn Vân Tư Âm: "Mẹ, mẹ còn chưa nhớ ra sao? Con mới là con gái lớn của mẹ, con tên là Vân Điềm, lúc trước ở Vinh Thành con mà mẹ sinh ra là, 2 bé gái song sinh, mẹ nói con gái lớn tên Vân Khuynh, con gái nhỏ tên Vân Điềm, mẹ hi vọng ngày tháng của chị em chúng con sau này đều là trời nắng, thế nhưng bệnh viện bế con ra trước, tính thời gian được sinh ra, con chính là chị cả trong nhà!"

"Vân Điềm? Điềm Nhi?" Vân Tư Âm theo bản năng nhìn về Vân Thiên – Con trai út của mình: "Thiên nhi? Điềm Nhi? Đúng rồi, âm này mới đúng? Anh Đình!" Cô nắm lấy của Vân Đình: "Có phải anh có chuyện giấu diếm em không? Em…… Đau…… Đầu của em đau quá! Đau quá!"

"Âm Âm!" Vân Đình vội ôm lấy Vân Tư Âm, và móc nhanh 1 lọ thuốc nhỏ từ trong túi quần áo ra, đổ ra một viên, muốn đút cho Vân Tư Âm ăn.

Vân Tư Âm lại dùng tay hất viên thuốc ra: "Em không muốn uống thuốc này! Anh Đình, anh nói cho em biết, nó cũng là con gái của em phải không? Đoạn kí ức mà em bị mất không hoàn toàn giống như anh nói vậy, có phải không?"

- ———Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

263. Chương 263

Năm đó, lúc Vân Đình tìm tới bệnh viện Vinh Thành, mang Vân Tư Âm đi, Vân Tư Âm cũng phản kháng qua, sau đó bà cho là con gái lớn của mình không còn, không ngày nào không đau buồn, ngất đi hết mấy lần, lần nghiêm trọng nhất, xém chút tắt thở, tỉnh lại lần nữa, chỉ nhớ rõ đứa con đã chết, chết ra sao, nhưng liên quan tới việc khi nào có đứa bé đó, sinh lúc nào, lại hoàn toàn không nhớ rõ.

Vân Đình nói cho bà biết, quên rồi thì quên đi, nói không chừng một ngày nào đó sẽ đột nhiên nhớ lại, thế là, bà cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ chợt có một cô gái giống y chang Vân Khuynh xuất hiện? Còn nói cô ta mới là con gái lớn của bà?

Đầu của cô rất đau rất đau, có những đoạn kí ức quá mức tàn nhẫn không ngừng thoáng hiện trong đầu, như con dao đang mổ xẻ kí ức của bà, lại không ngừng muốn chắp vá nó lại……

Thật sự rất đau, nhưng bà một chút cũng không muốn uống thuốc, nếu như, những năm này, bà thật sự còn một đứa con gái, như vậy, người mà bà nợ không chỉ có mình Vân Khuynh, đều là con của bà, bà đương nhiên đều yêu.

"Ba, nói cho mẹ biết đi! Hai mươi năm rồi, con cũng đã trưởng thành rồi, ba còn có thể giấu mẹ cả đời sao?" Nhìn thấy mẹ khó chịu như vậy, lòng Vân Điềm đương nhiên rất không dễ chịu.

Thế nhưng ba Vân Đình đã hứa với cô, đợi khi cô hai mươi tuổi sẽ để cô về nhà, bây giờ cô cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, cô cũng muốn về nhà.

Lần này, còn muốn giúp Vân Khuynh một tay.

Vân Đình xoay người, đỡ Vân Tư Âm: "Âm Âm, em muốn biết chân tướng sự thật, hãy theo anh lên lầu, anh từ từ nói cho em biết, được không?"

Vân Tư Âm lại hỏi tiếp: "Anh chắc chứ, lần này, anh sẽ nói hết mọi chuyện cho em biết sao?"

Bà không phải nghi ngờ chồng mình, hơn hai mươi năm qua, ông ấy cẩn thận từng li từng tí, từng li từng tí yêu thương bà, bà biết cho dù là ông ấy cố ý giấu bà chuyện gì, cũng là vì muốn tốt cho bà.

Thế nhưng bà sớm đã nói rồi, ông không thể lừa bà nữa, vả lại chuyện liên quan đến con của mình, lòng bà càng không chấp nhận được.

Sự do dự trong mắt Vân Tư Âm, khiến trong lòng Vân Đình cảm thấy buồn phiền, ông biết chuyện này sớm muộn sẽ lộ, chỉ là không nghĩ tới sẽ là lúc này.

"Anh hứa với em, chuyện gì cũng nói hết cho em biết." Cuối cùng, Vân Đình chỉ có thể hứa thế.

"Được," Vân Tư Âm lúc này mới yên tâm, lên lầu với Vân Đình.

Vân Điềm xoay đầu lại, cười ngọt với Tiêu Trì: "Tiêu Trì đúng không? Cùng ngồi xuống nói chuyện về tôi đi."

Nếu ba đã quyết định nói hết mọi chuyện cho mẹ biết, vậy thì, chuyện liên quan tới cô, cũng không có gì không thể nói. ———-Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

"Như vừa rồi tôi đã nói, tôi là con gái lớn của Vân gia, chị gái song sinh của Vân Khuynh, tôi tên Điềm Điềm," Vân Điềm mở miệng nói 1 cách rất bình tĩnh: "Năm đó mẹ của tôi và em gái Vân Khuynh bởi vì có chút hiểu lầm nên tạm xa nhau, cho nên, tôi và em gái cùng được sinh ra ở 1 bệnh viện trong Vinh Thành.

Sau khi được sinh ra không bao lâu, ba tôi đã tìm được mẹ và chúng tôi, mang chúng tôi về Vân gia, nhưng lúc ẩm em gái, ẩm nhầm, đứa bé bị ẩm về đó luôn bị bệnh, không bao lâu đã qua đời, mẹ bởi vì cái chết của nó chịu sự đả kích rất lớn, chỉ nhớ là nó chết thế nào, nhớ bà sinh nó ra ở Vinh Thành, những chuyện khác đều không nhớ rõ, bao gồm, người chị song sinh này.

Bởi vì tôi và em gái quá giống nhau, mỗi lần mẹ nhìn thấy tôi sẽ rất điên cuồng, vì nghĩ cho sự an toàn của tôi và sức khỏe của mẹ, ba đành phải đưa tôi đến nhà chú ở nước ngoài, bởi vì chú và dì không có con, nuôi tôi lớn lên cũng rất không dễ dàng, cho nên, tôi xem chú và dì là ba mẹ thứ hai của tôi, những năm này, không có về nhà lần nào, ngoại trừ ba và chú dì, có lẽ cũng không ai biết sự tồn tại của tôi.

Nói đến câu cuối cùng, giọng Vân Điềm rõ ràng có chút buồn.

Ánh mắt Tiêu Trì rơi trên người cô, hơi nhíu mày, không nói gì.

Nhưng cô liền cảm nhận được, xoay đầu lại nhìn Tiêu Trì: "Nhưng mà, cho dù mẹ của tôi và người của Vân gia không biết sự tồn tại của tôi, thế nhưng tôi là 1 người sống sờ sờ a, tôi đương nhiên tồn tại, huyết mạch và cốt nhục không thể là giả, tôi chính là con gái lớn của Vân Đình và Vân Tư Âm, cho nên, Tiêu tiên sinh, vị hôn thê của anh là tôi mới đúng, anh luôn cứ không chịu từ bỏ em gái tôi, tôi sẽ có ý kiến đó!

Tiêu trì trầm mặc nửa ngày: "Tôi sẽ điều tra thân phận của cô, suy cho cùng, với trình độ y học bây giờ, muốn làm ra 1 người giống nhau như đúc, dễ quá còn gì."

Đây là nghi ngờ Vân Đình phẫu thuật thẩm mỹ?!

Vân Khuynh lập tức có chút không vui: "Tiêu tiên sinh, anh cầm một hôn ước căn bản không thích hợp với xã hội hiện nay đến làm phiền tôi vậy thì thôi, dựa vào cái gì còn sỉ nhục chị tôi? Hồ sơ của hai mươi năm trước bây giờ còn đang lưu trữ trong bệnh viện, bác sĩ y tá của lúc đó cũng còn, anh tùy ý lấy ra để tra, thì sẽ biết, mẹ tôi năm đó đích thật sinh ra một đôi song sinh nữ!"

"Hoặc là, lúc ban đầu tôi đi điều tra thân thế của Khuynh Khuynh, cũng có được một xấp tư liệu, Tiêu tiên sinh nếu như cần, bây giờ tôi có thể gửi cho Tiêu tiên sinh." Hoắc Nhất Hàng cũng dùng vẻ mặt lạnh lùng nói.

Nghe ý của Vân Điềm, nếu như thân phận được xác thực, cô ta đồng ý thừa nhận hôn ước với Tiêu trì, ông nội cũng đã nói, Tiêu Trì cũng không phải là một người tâm địa nham hiểm độc ác, nếu như Vân Điềm và Tiêu Trì có thể đến với nhau, như vậy mâu thuẫn giữa anh và Khuynh Khuynh, Vân gia, Hoắc gia và Tiêu gia đều có thể giải quyết, không hẳn là chuyện xấu.

"Vậy…… làm phiền Hoắc tiên sinh gửi tư liệu cho tôi trước, tôi cũng sẽ lập tức thông báo xuống cho người đi điều tra." Tiêu Trì nói.

Hoắc Nhất Hàng liền làm theo.

264. Chương 264

63264.

Căn phòng trên lầu.

Sau khi Vân Đình nói hết mọi chuyện cho Vân Tư Âm nghe xong, Vân Tư Âm nhịn không được hung hăng tát vào mặt ông 1 cái tát: "Anh Đình, đó là con gái của em, sao anh có thể giấu em hơn hai mươi năm chứ?"

Sau khi tát xong, bà lại lật tay tự tát một bạt tay: "Em có lỗi, em không xứng làm mẹ, em có lỗi với Vân Khuynh, cũng có lỗi với Vân Điềm, em đâu xứng làm mẹ của tụi nó? Em căn bản là……"

"Âm Âm, đều là lỗi của anh, em đừng tự trách mình!" Vân Đình mau chóng ôm chặt Vân Tư Âm: "Trong mắt anh, con gái con trai gì đó, đều không quan trọng bằng em!"

Lúc trước đưa Vân Điềm đi, chính là vì không muốn kích thích đến vợ của mình. Ông không hề hối hận chuyện đã làm.

Kiếp này, thứ ông quan tâm nhất, chính là vợ, nợ con, kiếp sau trả lại.

"Anh…… cái anh này……" Vân Tư Âm không biết phải nói sao nữa, đương nhiên biết Vân Đình làm như thế cũng là vì bà, thế nhưng trong mắt của ông chỉ có một mình bà sao?

Anh Đình, đó cũng là con của anh!

"Ngoại trừ việc tạm thời không cho về nhà, anh cũng thường xuyên ra nước ngoài thăm nó, em họ và em dâu đều chăm sóc nó rất tốt, nó cũng không có oán hận chúng ta." Vân Đình nói: "Chỉ là, anh đúng thật có lỗi với nó, bây giờ em cũng nhớ lại rồi, vậy thì hãy đón nó và Vân Khuynh về nhà đi!"

"Chắc chắn phải về nhà rồi, con của em, đều nên trở về bên cạnh em!" Vân Tư Âm nhìn anh Đình: "Còn có chuyện gì giấu em không?"

Vân Đình vội trả lời: "Không có, đây là chuyện cuối cùng rồi!"

"Nếu như em phát hiện anh có chuyện giấu em nữa, em sẽ mang theo tất cả các con rời khỏi anh!" Vân Tư

Âm hiển nhiên vẫn không yên tâm.

"Không được!" Mắt Vân Đình lập tức đỏ lên: "Em đã đồng ý với anh, đời này cũng sẽ ở bên anh, chết cũng phải chết chung với anh!"

"Vậy thì chuyện gì anh cũng phải nói hết cho em nghe đó." ———-Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

"Thế nhưng, đây quả thật là chuyện cuối cùng rồi!" Vân Đình giải thích: "Lúc trước anh đưa Điềm Nhi đi, cũng là sợ mất đi em, Âm Âm, với anh mà nói, không còn gì kinh khủng hơn việc mất đi em, anh đảm bảo, anh thật sự không còn chuyện gì giấu em nữa! Em đừng rời bỏ anh, chỉ cần em không rời bỏ anh, em nói cái gì anh đều nghe, có được hay không?"

Ông xưa nay không cảm thấy cúi đầu với tình yêu là hèn mọn, hai mươi năm trước, ông sống 1 cách tối tăm bi thương, chỉ có Vân Tư Âm là tia ấm và tia sáng duy nhất của anh, ông từng hiểu lầm bà, từng tổn thương bà, kiếp này lột da tróc xương cũng không thể không có cô.

"Anh……" trong lòng Vân Tư Âm buồn phiền, thở dài một hơi: "Đã qua hơn hai mươi năm rồi, em so đo với anh nữa thì được gì? Tính anh chính là cố chấp đến chết! Em cũng có lỗi, con của mình đều quên…… Bỏ đi, Khuynh Khuynh phải về nhà, Điềm Điềm cũng về nhà, một nhà chúng ta, cả nhà sum họp sống qua ngày đi!

Vân Đình lúc này mới yên tâm……

Chờ tới khi họ xuống lầu, liên quan tới thân phận của Vân Điềm, Tiêu Trì cũng đã xác nhận qua.

Chỉ là, Vân Khuynh và Vân Điềm là cùng nhau sinh ra, lại là song sinh, ai trước ai sau, bác sĩ và y tá của lúc đó sớm đã không làm rõ được, Vân Điềm nói cô ta là chị, nhưng cô ta là chị thật sao?

Cái nghi vấn này, Tiêu Trì lại không có cách hỏi rõ.

Mà liên quan tới Vân Điềm, thông tin anh biết biết đến ít càng thêm ít.

Chỉ vì đôi vợ chồng nuôi lớn Vân Điềm kia, là người không màng danh lợi, nhiều năm ở trong nông trại, trồng hoa trồng cây trồng nho, hiếm khi qua lại với mọi người, Vân Điềm càng là từ nhỏ lớn lên trong nông trại, không được đi học, đều là đôi vợ chồng đó tự mình dạy, tính tình của cô ta, tính cách, sở thích, năng lực tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Nếu như cưới cô ta về……

"Tôi thấy, hôn ước giữa Tiêu gia và Vân gia, cứ thế bỏ đi!" Tiêu Trì liên tục cân nhắc, quyết định từ bỏ hôn ước.

"Bỏ sao?" Vân Điềm nhếch môi: "ý của Tiêu tiên sinh, là muốn hủy hôn?"

Không đợi Tiêu trì trả lời, cô lại nói tiếp: "Tôi có thể nói thật cho anh biết Tiêu tiên sinh, tôi từ nhỏ lớn lên trong nông trại, chưa tiếp xúc qua người khác phái, lúc này gặp Tiêu tiên sinh, cảm thấy Tiêu tiên sinh rất đẹp trai, tôi hình như đã có chút động lòng với Tiêu tiên sinh rồi đấy. Nếu như Tiêu tiên sinh muốn hủy bỏ hôn ước với tôi, vậy tôi thật sự là có chút đau lòng."

Lúc nói lời này, Vân Điềm còn nhìn chằm chằm vào Tiêu trì, bên trong đôi mắt thanh tịnh, liễu sóng chuyển động, giống như thật sự có tình với Tiêu Trì.

Sắc mặt Tiêu Trì lại đen đi mấy phần.

Đẹp trai?

Anh đây là…… bị người phụ nữ này…… Đùa cợt sao?

Phụ nữ nói năng tùy tiện thế này, nhìn đàn ông chỉ nhìn bề ngoài, anh không thích chút nào!

- ———Nhóm dịch Boss – App iNovel———-

265. Chương 265

"Xin lỗi, Vân……Điềm, cô không phải đối tượng tôi muốn kết hôn." Tiêu Trì suy nghĩ rồi trả lời Vân Điềm.

Lời này, cũng coi như uyển chuyển.

Mặc dù Vân Điềm và Vân Khuynh hơi giống nhau, nhưng cảm giác đem lại cho anh lại hoàn toàn khác nhau.

Có lẽ trong tâm trí Tiêu Trì, Vân Khuynh đã quá tốt, thêm vào đó anh lại không hiểu rõ Vân Điềm, anh lại không thích cảm giác có ai đó nhìn chằm chằm mình, nên anh nghĩ Vân Điềm không phải đối tượng thích hợp kết hôn với anh.

Anh khá là khó tính trong việc lựa chọn đối tượng kết hôn.

Tiêu Trì ở trước mặt nhiều người từ chối cô như vậy, Vân Điềm cảm thấy rất xấu hổ, nhưng cô cũng cố gượng cười rồi nói: "Không sao, anh là đối tượng kết hôn của tôi là được rồi."

“Vân Điềm, như vậy không tốt lắm!” Sắc mặt Tiêu Trì hơi khó chịu.

Nữ nhân này nghe không hiểu lời anh nói sao?

“Sao vậy? Tiêu tiên sinh có ý kiến gì sao?” Vân Điềm không thèm để ý mà nói tiếp: “Hôn sự này là ý của gia gia nãi nãi, tôi cũng đã lớn như vậy, anh thì bỏ công sức đến Vân gia để bàn hôn sự, tại sao cứ phải chỉ định là em gái Vân Khuynh của tôi?”

“Em gái tôi với em rể tôi đám cưới đâu phải anh không biết, vậy mà anh ngang nhiên xuất hiện phá đám, lại không hề tỏ ra có lỗi hay ngại ngùng gì, hay anh tưởng anh nắm trong tay hôn sự giữa Tiêu gia với Vân gia nên muốn làm gì thì làm?”

“Vậy đi, giờ anh tranh thủ quay về chuẩn bị hôn sự đi, còn áo cưới tôi sẽ tự lo, hay là……anh thấy như vậy được không, bây giờ tôi với anh lên cục dân chính đăng ký kết hôn, rồi cùng tổ chức hôn lễ với em gái và em rể tôi?”

Tiêu Trì ngẩn cả người.

Cũng phải a, lúc trước muốn giữ hôn sự này cũng là anh, bây giờ muốn hủy hôn cũng là anh, như vậy không tốt lắm a.—— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Nhưng mà……

“Chuyện này, là do tôi xử lý không tốt, thật xin lỗi.” Mặt Tiêu Trì rất thành khẩn, nhìn Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng nói: “Làm hai vị phải khó xử, thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không gây thêm phiền phức gì cho hai vị nữa.”

“Nói một câu xin lỗi, chỉ một câu xin lỗi, Tiêu tiên sinh liền nghĩ chuyện hủy hôn vậy là xong sao?” Vân Điềm làm ra bộ dạng cắn chặt không buông: “Anh muốn hủy hôn ước này, cũng không phải không được.”

“Trước đó chính anh nói nếu hủy hôn ước này Vân gia phải bồi thường bằng cả Vân gia, đúng là trên hôn ước để lại đã nói vậy, nhưng anh nên nhớ, trên đó ghi là nếu bên nào hủy bỏ hôn ước thì phải bồi thường toàn bộ gia sản cho bên còn lại, nhưng người bây giờ muốn hủy hôn e là không phải Vân gia……”

“Nói vậy có nghĩa, nếu Tiêu gia muốn hủy hôn, thì cũng phải bồi thường tương tự vậy.”

“Tiêu tiên sinh nếu không muốn kết hôn với Vân Điềm tôi, vậy phiền Tiêu tiên sinh nhanh chóng quay về tính toán lại tài sản của Tiêu gia, nhanh chóng chuyển hết qua cho Vân gia, nghe nói Tiêu gia nổi tiếng giàu có, tài sản kếch xù, lại có núi vàng núi bạc, tôi sẽ xem như khoản bồi thường đó là đồ cưới, sau này muốn gả cho nam nhân nào cũng được.”

Bỗng nhiên Vân Khuynh cảm thấy rất buồn cười.

Có câu gì ấy nhỉ?—— Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. (ý là gậy ông đập lưng ông)

Trước đó Tiêu Trì nắm chặt hôn ước trong tay, ăn nói ngông cuồng trước mặt Vân gia, bây giờ lại bị Vân Điềm nói đến cứng họng.

Chắc chắn, tâm tình của anh bây giờ khó nói thành lời!

Người chị này……cũng thật thú vị!.

Nghĩ như vậy, tâm tình Vân Khuynh trở nên rất thoải mái, cô tiến lên khoác tay Vân Điềm, cùng trêu chọc Tiêu Trì: "Chị nói đúng quá a, Tiêu gia bồi thường toàn bộ gia tài cho Vân gia, khẳng định số tiền không hề nhỏ, lúc đó em sẽ không tranh đồ cưới với chị đâu, còn giúp chị tuyển chọn đàn ông tốt nhất trên đời này, chị thích người nào thì gả cho người đó, đâu thể nào vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng đúng không?"

"Hơn nữa em thấy Tiêu tiên sinh đây là người không hiểu tình yêu là gì, chẳng qua là vì nhìn trúng em có chút năng lực kinh doanh, liền nghĩ là có tình cảm với em, muốn kết hôn với em, để chị phải kết hôn với người không biết tình yêu là gì như vậy cũng cảm thấy có chút ủy khuất chị rồi."

"Quả nhiên là em gái tốt của chị, lúc nào cũng nghĩ cho chị." Vân Điềm nói: "Nhưng mà, nói như thế nào đi nữa, sau khi Tiêu gia bồi thường cho Vân gia, chị cũng phải chuẩn bị một phần quà cưới cho em chứ, em làm em, chị làm chị, đương nhiên phải quan tâm đến em rồi, không chỉ em, mà em 3 với em trai cũng phải có phần."

"Vân Khuynh, nói thật với em, thật ra chị vẫn luôn lo lắng, chị luôn sống ở nước ngoài, thúc thúc thẩm thẩm ở nước ngoài cũng không phải dư giả gì, ngoài nông trường làm rượu nho ra thì không có gì đáng giá, đám cưới em gái mà chị làm chị cũng không chuẩn bị được món quà cưới ra hồn, có phải keo kiệt quá không? Nhưng giờ thì tốt rồi, có khoản tài sản Tiêu gia bồi thường, chị không cần phải lo nữa."

Nói đến đây, Vân Điềm quay lại nhìn Tiêu Trì, nói: "Tính ra tôi phải cám ơn Tiêu tiên sinh đã giúp tôi giải quyết nỗi lo này, chúng ta không thể làm vợ chồng chắc cũng nên làm bạn bè nhỉ……"

Sắc mặt Tiêu Trì liền thay đổi, bao nhiêu cảm xúc đều lộ ra hết: "Tôi nói muốn hủy hôn hồi nào?"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

266. Chương 266

Lần đầu tiên, Tiêu Trì thay đổi toàn bộ những gì mình đã nói trước đó: "Ai nói tôi muốn hủy hôn? Đúng là cô không phải đối tượng tôi muốn kết hôn, nhưng cũng đâu phải không kết hôn được. Nếu như cô muốn, ngay bây giờ có thể đi đăng ký kết hôn. Tiêu gia tôi cần một người phụ nữ, đương nhiên nếu tìm được một người biết kinh doanh sẽ giúp được cho tôi, như vậy không phải tốt hơn sao, nhưng không biết kinh doanh cũng không sao, coi như tôi vất vả một chút, Tiêu gia là của tôi, tôi một mình cũng có thể làm Tiêu gia phát triển được vậy."

Vân Điềm liền mỉm cười: "Anh nói vậy là được rồi, giờ anh về trước đi, ăn cơm trưa xong tôi sẽ thay quần áo, rồi mình cùng lên cục dân chính đăng ký kết hôn."

Tiêu Trì nhìn thật sâu vào ánh mắt của Vân Điềm, vẫn không biết được cô thật sự nguyện ý hay đang có tính toán gì với anh, anh cảm thấy có chút hối hận vì câu nói vừa rồi của mình.

Nhưng nếu hủy hôn, sẽ phải bồi thường toàn bộ Tiêu gia cho Vân gia, việc này là không thể nào.

Anh thân là chủ của Tiêu gia, có trách nhiệm phải bảo vệ Tiêu gia, không thể vì hôn sự của anh mà khiến Tiêu gia phải đổi sang họ của người khác. Trước đây anh cứ nghĩ nếu làm lớn việc này, Vân Khuynh không đồng ý gả cho anh, anh có thể nuốt trọn cả Vân gia, nào ngờ Vân gia có người đồng ý gả cho anh, Vân gia lại kết thân với Hoắc gia thần bí, anh không thể một lúc đối phó với cả Vân gia và Hoắc gia được.

Cho nên, nếu Vân Điềm đã đồng ý gả cho anh, hôn sự này, anh cũng không thể là người hủy bỏ được.

Tiêu Trì lễ phép cáo từ, quay người rời đi, trong lòng không khỏi buồn bực, bị hôn ước do ông bà nội sắp đặt trói buộc, không thể lựa chọn người con gái mình thích, cảm giác không thể tự chủ này làm anh rất khó chịu.

Anh đi ra khỏi cửa, đứng ở trước cửa, một cơn gió thổi qua, bỗng anh hiểu ra một đạo lý.

Vân Điềm, có lẽ cũng không phải thật lòng muốn gả cho anh, chẳng qua là đúng lúc Vân Điềm cũng cần một cuộc hôn nhân, hoặc là Vân Điềm muốn trả thù anh vì trước đó anh cứ ép buộc Vân Khuynh phải gả cho anh.

Vậy có nghĩa là trước đây lúc bị ép buộc, tâm trạng Vân Khuynh cũng khó chịu như vậy?

Chuyện này, đúng là anh đã làm không tốt……—— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Vân Điềm thì Vân Điềm vậy, con cháu Vân gia, em gái lại gả cho người thừa kế duy nhất của Hoắc gia, cô vợ có thân phận như vậy cũng không tệ, không có năng lực thì không có năng lực, xem như anh đang nuôi mẹ mình, đưa cô ta về nuôi qua ngày là được rồi……

Nghĩ đến đây, thấy cưới Vân Điềm cũng có chỗ tốt, anh liền tạm chấp nhận hôn sự với Vân Điềm.

Anh không biết, suy nghĩ này, sau khi Vân Điềm gả cho anh đã hoàn toàn thay đổi.

Một người biết nóng biết lạnh, dùng chân tình đối đãi với người khác, chắc chắn đáng quý hơn so với một người chỉ biết nghĩ cách ăn tươi nuốt sống người khác, đặc biệt là người toan tính như Tiêu Trì!

Sau khi Tiêu Trì rời đi, mọi người đều lo lắng nhìn Vân Điềm: "Chị……chị thật sự muốn gả cho Tiêu Trì sao?"

"Ừm, chị muốn gả cho Tiêu Trì." Vân Điềm ngọt ngào nói.

"Con gái, tại sao vậy?" Vân Tư Âm ngậm ngùi, nước mắt như muốn trào ra: "Có phải vì chị của con không? Nếu vì chị của con thì lại càng không nên, bao nhiêu năm qua ba với mẹ đã bạc đãi con với Vân Khuynh, tên vô sỉ đó trong mắt ba mẹ không đáng là gì, cho dù phải bồi thường toàn bộ Vân gia cho Tiêu gia cũng không vấn đề gì, quan trọng nhất vẫn là hai đứa con ở lại bên cạnh ba mẹ."

Nói đến đây, Vân Tư Âm xúc động, tiến tới nắm lấy tay Vân Điềm: "Điềm Nhi, mẹ đã nhớ lại hết rồi, con là con gái của mẹ, con chỉ ra đời sau Khuynh Khuynh vài phút, là con gái thứ hai của mẹ, nhưng vì cái chết của chị con mà mẹ đã quên mất sự hiện diện của con, là mẹ có lỗi với con……"

"Mẹ, con không trách mẹ! Trước giờ con chưa từng trách mẹ, nhưng vì hạnh phúc của con và Vân Khuynh, hi vọng ba và mẹ hãy thành toàn cho con, lần này cho con được làm chị……Con, con thích anh ấy!"

"Chị thích Tiêu Trì?" Vân Tình bất ngờ, lên tiếng: "Chị mới gặp Tiêu Trì lần đầu mà đã thích anh ta, có phải vô lý quá không?"

Biết mình có thêm một người chị, Vân Tình vẫn chưa kịp hoàn hồn, nhưng vì trước giờ cô luôn muốn có một người chị, bây giờ lại có đến hai người chị một lúc, đương nhiên là cô vừa bất ngờ nhưng cũng rất phấn khích.

"Ba mẹ, em với mọi người không cần kinh ngạc như vậy, chị nói thật đó, thật ra đây không phải lần đầu chị gặp Tiêu Trì đâu." Vân Điềm giải thích: "Sáu năm trước, chị đã gặp qua Tiêu Trì, anh ấy đã cứu mạng chị, chẳng qua là anh ấy không để ý đến chị thôi, nhưng chị vừa nhìn đã nhận ra anh ấy rồi. Tiêu Trì được huấn luyện như một con robot kiếm tiền cho Tiêu gia từ nhỏ nên tính tình mới lạnh nhạt như vậy, không hiểu cái gì là tình cảm, nhưng chị tin, sau khi gả cho anh ấy, chị có thể giúp anh ấy làm lại một con người bình thường."

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

267. Chương 267

Mọi người cảm thấy rất kinh ngạc, sao lại có việc trùng hợp đến vậy?

"Điềm Nhi, con nói thật sao?" Vân Đình vẫn có chút không tin: "Ba biết con là đứa con hiểu chuyện, nếu con làm vậy là vì muốn giúp cho em con Vân Khuynh cũng như Vân gia, thì sự hi sinh này ba nhất định không cho con làm. Nhiều năm nay vì mẹ con bệnh, nên ba mẹ phải gửi con sang nước ngoài, đã ủy khuất con nhiều năm như vậy, bây giờ con mới về lại bắt con phải hi sinh. Tiền bạc đối với Vân gia chúng ta không là vấn đề, cho hết Tiêu gia cũng không sao đâu."

"Ba, những việc ba vừa nói con đều biết đều hiểu hết, con là con cháu Vân gia, người quan trọng nhất với ba chỉ có mẹ, tụi con dù như thế nào cũng không so được với mẹ, nhưng thấy tình cảm ba mẹ tốt như vậy, trong nhà lúc nào cũng tràn ngập yêu thương và hạnh phúc, như vậy đã là tình yêu thương lớn nhất mà ba mẹ dành cho con rồi, cho nên, con chưa từng trách ba mẹ!"

"Con thật sự thích Tiêu Trì, con đường này là do con chọn, ba mẹ có thể để con đi thử được không? Nếu thật sự gả cho Tiêu Trì con không được hạnh phúc, con cũng có thể quay về bên ba mẹ mà, làm cô công chúa vô tư vô lo bên cạnh ba mẹ, không phải rất tốt sao?"

Vân Điềm đã nói đến vậy, mọi người cũng hiểu ra, chuyện này 8 9 phần là thật.

"Đứa nhỏ này……con cũng hiểu chuyện như em của con vậy. Cả hai đều là con gái ngoan của mẹ." Vân Tư Âm nhịn không được mà ôm cả Vân Khuynh và Vân Điềm vào lòng.

Đây là, đồng ý cho Vân Điềm làm chị.

Vân Tư Âm đã đồng ý thì Vân Đình cũng sẽ đồng ý.

"Điềm Nhi, Khuynh Khuynh, hai con là chị em song sinh, cũng không quan trọng ai trước ai sau, Khuynh Khuynh, nếu Điềm Nhi đã muốn làm chị, vậy con nhường chị một chút được không?" Vân Tư Âm nói.

"Dạ." Vân Khuynh cười nói: "Làm em gái, được chị yêu thường chiều chuộng, cảm giác này chắc là sung sướng lắm!"

Chuyện này liền quyết định như vậy

Ăn cơm trưa xong, Tiêu Trì rất đúng hẹn, Vân Điềm cũng thay một bộ váy trắng, đứng bên cạnh Tiêu Trì nhìn rất đẹp đôi.—— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Tích cách Tiêu tiên sinh mặc dù không được tốt lắm, nhưng cũng là một người trọng lời hứa, vậy tôi đành tạm chấp nhận hi sinh một khu rừng lớn, thử cưới Tiêu tiên sinh vậy!" Vân Điềm cao giọng, nói như đang trêu Tiêu Trì, khiến Tiêu Trì có chút khó chịu.

Cái gì gọi là thử cưới?

Cái gì mà tạm thời hi sinh một khu rừng lớn?

Người phụ nữ này, coi Tiêu Trì ta là cái gì vậy?

"Vân Điềm, trước mặt trưởng bối tôi nghiêm túc nhắc nhở cô, nữ chủ nhân của Tiêu gia cô có thể không làm, nhưng nhất định phải là một người trung trinh!" Mặt của Tiêu Trì rất nghiêm túc: "Tôi không cần biết cô thành thật hay giả vờ, nhưng ở trước mặt mọi người cô phải diễn cho tốt vai một người vợ tài giỏi, hiểu chuyện của Tiêu Trì tôi, chỉ được nhìn một mình Tiêu Trì tôi, không được lén lút lén phén với người đàn ông nào khác!"

"Tiêu tiên sinh, tôi biết rồi!" Vân Điềm cười ngọt ngào, nói: "Trong mắt tôi chỉ có một mình Tiêu tiên sinh thôi, còn những đàn ông khác, tôi giấu trong lòng là được chứ gì? Còn cái câu trung trinh gì đó anh đừng nói sớm như vậy, lỡ sau này người không trung trinh là Tiêu tiên sinh chứ không phải tôi thì sao? Đúng không?"

"Cô……"

"Đi thôi đi thôi! Đi lấy giấy đăng ký kết hôn thôi!" Vân Điềm vui vẻ nhiệt tình đi tới, khoác tay Tiêu Trì: "Ông xã, đi thôi!"

Tiêu Trì theo bản năng định hất tay Vân Điềm ra, nhưng ở trước mặt mọi người lại không tiện làm như vậy, chỉ có thể mặt đen xì, nói thêm một câu: "Vân Điềm, tôi với cô tạm thời vẫn chưa chính thức kết hôn, cô vẫn nên gọi tôi là Tiêu tiên sinh tốt hơn."

Anh cố gắng nhấn mạnh hai chữ "tạm thời", ngữ khí rõ ràng có chút tức giận.

Vân Điềm lại không đồng ý: "Trước sau gì cũng gọi như vậy thôi. Nhìn anh cũng khôi ngô tuấn tú lắm mà, sao nói nhiều y như đàn bà vậy?"

Vân Tình và Vân Thiên nhịn không được liền bật cười.

Người chị này, có thể châm chọc Tiêu Trì như vậy, bọn họ thật sự rất thích!

Nhưng mà, chọc giận Tiêu Trì, sẽ không có chuyện gì thật chứ?

"Chị ơi, chị muốn tụi em đến cục dân chính với chị không? Tụi em cũng muốn chứng kiến khoảnh khắc hạnh phúc của chị." Vân Tình kéo Vân Thiên lại gần mình, nói.

Cô không yên tâm để Vân Điềm đi một mình, ai biết được lỡ Tiêu Trì giận lên có làm gì Vân Điềm hay không?

"Chị với chồng chị đi lấy giấy kết hôn thôi mà, đây là chuyện của hai người bọn chị, không cần tụi em đi chung. Sau khi làm xong giấy kết hôn về sẽ cho bọn em xem." Vân Điềm nhẹ nhàng nói, quay sang nhìn Tiêu Trì rồi nói tiếp: "Chị biết mọi người lo lắng chuyện gì, không sao đâu, ngoài nhà mình ra, chị còn có Hoắc gia hậu thuẫn mà, phải không Hoắc gia gia?"

"Đúng!" Hoắc lão gia tử nói: "Con của Vân gia ta nhìn ai cũng thấy thích, đều là trẻ ngoan, ai dám khi dễ bắt nạt con, con cứ nói với Hoắc gia gia, Hoắc gia gia giúp con xử người đó!"

Tâm trạng Tiêu Trì trầm xuống.

Người phụ nữ này, thật đúng là biết tìm chỗ dựa!

"Tiêu Trì tôi không hẹp hòi tới nỗi so đo với con gái." Nói một câu như vậy, Tiêu Trì đành ngậm ngùi dẫn Vân Điềm rời khỏi.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

268. Chương 268

Vừa ra khỏi Vân sơn trang, Tiêu Trì liền đẩy Vân Điềm ra: "Vân Điềm tiểu thư, xin tự trọng một chút."

"Tự trọng? Hai chữ đó viết sao vậy? Tôi không biết hai chữ đó, hay là anh dạy tôi đi." Vân Điềm tỏ ra không hiểu, dính chặt lấy Tiêu Trì: "Anh cũng biết tôi là con nha đầu hoang lớn lên ở nông trại, không học thức không bản lĩnh, tự trọng? Là món đồ chơi hả? Anh chỉ tôi chơi nha."

"Vân Điềm, cô đừng có được nước làm tới." Tiêu Trì nổi giận: "Tôi vẫn chưa cùng cô kết hôn, cho dù có kết hôn, cũng không có tình cảm, đây chỉ là cuộc hôn nhân vì nghĩa vụ, vì lời hứa của trưởng bối với nhau, cô chỉ cần làm tốt nghĩa vụ của mình là được rồi."

"Làm tốt nghĩa vụ của mình, ừm, tôi hiểu rồi." Vân Điềm bình tĩnh nói, đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe, ngồi phịch xuống ghế, rồi đóng cửa xe lại, nói với tài xế: "Tài xế, anh nghe chủ nhân anh nói gì rồi chứ? Chúng tôi chỉ cần làm tốt nghĩa vụ của mình là được, anh ta cũng không muốn ngồi chung xe với tôi đâu. Đi, đi cục dân chính!"

Lái xe do dự một chút, xác thực vừa rồi anh cũng nghe chủ nhân nói vậy: "Dạ! phu nhân."

Đạp ga, xe chạy đi.

"Vân Điềm!" Nhìn chiếc xe ở trước mắt mình nhanh chóng chạy đi, Tiêu Trì kiểm không được cơn giận, hét lớn.

Người phụ nữ này, thật to gan, dám bỏ anh lại?

Tốt, tốt tốt!

Không phải muốn gả cho anh sao? Được, được lắm, cô dám gả thì anh dám cưới, cưới về sẽ từ từ dạy dỗ cô!

Nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn, Tiêu Trì gọi một chiếc xe khác, ra lệnh cho lái xe, phải đến cục dân chính trước Vân Điềm.

Nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn – Anh tới cục dân chính đợi hai tiếng vẫn không thấy người, liền cho người tra hướng đi của Vân Điềm, mới biết cô đã đi đến tiệm xăm.

Vội vã chạy tới, đúng lúc Vân Điềm vừa xong.

"Vân Điềm, cô làm cái quái gì vậy? Không phải nói muốn đăng ký kết hôn sao? Còn lề mề cái gì nữa……" Tiêu Trì luôn tự tin mình là người khống chế cảm xúc rất tốt, nhưng một lần nữa Vân Điềm lại làm anh phải bộc phát.

Lần này, anh định sẽ hung hăng giáo huấn Vân Điềm một phen, nhưng khi Vân Điềm quay người lại, những lời anh định nói liền trôi tuột xuống bụng.

Vân Điềm xăm hình ngọn lửa đỏ nhỏ nhỏ ngay giữa ấn đường (điểm giữa hai chân mày) của mình. Da Vân Điềm trắng nõn, điểm thêm ánh đỏ càng thêm sắc sảo. Ánh đèn của tiệm xăm rất sáng, nhưng so với khuôn mặt cô lúc này chẳng là gì, vừa hay đốm lửa nhỏ đó đã đốt cháy cái gì đó trong lòng Tiêu Trì.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Đẹp không?" Vân Điềm nói: "Nhìn phản ứng của anh là biết đẹp rồi! Anh còn nói không có cảm giác gì với tôi, không phải bây giờ nhìn thấy tôi xinh đẹp liền động lòng sao?"

Cô đứng lên, có chút đắc ý, nói: "Tôi với Khuynh Khuynh là song sinh, có thể nói chỉ có người nhà mới nhận ra chúng tôi, còn quần chúng đương nhiên là khó nhận ra, vì không muốn tạo ra sự khó xử hay chuyện gì không hay, tôi đã định làm gì đó để phân biệt với Khuynh Khuynh rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu hủy đi khuôn mặt xinh đẹp này thì thật uổng phí, thôi thì điểm thêm chút lửa, nhưng anh phải cẩn thận, coi chừng tôi đốt anh thành tro đó!"

Vừa nói Vân Điềm vừa nở nụ cười nhẹ nhàng, thanh tịnh

Tuy là anh chán ghét cô, vì cô có thói làm càn mặt dày, nhưng không biết sao trong lòng anh lại có chút cảm giác gì đó.

Đúng vậy a, cô với Vân Khuynh nhìn giống nhau như đúc, trước khi kết hôn cô làm dấu hiệu trên mặt, để phòng sau này có ai lẫn lộn cô với Vân Khuynh.

Chuyện này, ngay cả anh cũng không nghĩ tới, không ngờ cô lại cẩn thận đến vậy……

"Xong chưa? Xong rồi thì đi thôi!" Nghĩ tới lại lần nữa bị Vân Điềm làm ảnh hưởng đến cảm xúc, Tiêu Trì hơi nhíu mày lại.

Một nha đầu chỉ biết quậy phá, anh nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Nửa tiếng sau, Vân Điềm và Tiêu Trì ở cục dân chính, trên tay hai người đều cầm một cuốn sổ màu đỏ.

"Quyển sổ này, không ly hôn cũng không cần xài đến, để tôi giữ cho!" Vân Điềm nói xong liền đoạt lấy quyển trong tay Tiêu Trì.

Cô sẽ không thừa nhận là cô có chút khẩn trương.

Hôn ước chỉ nói là kết hôn, cũng không có nói ly hôn sẽ ra sao. Cô vất vả lắm mới làm được vợ của Tiêu Trì, phải cố gắng giữ gìn mối quan hệ này, kế hoạch của cô, bây giờ chỉ mới bắt đầu……

Trong tay không còn quyển sổ, Tiêu Trì có chút không thích, nhưng cũng không phản đối.

"Trì a, chúng ta cũng đã kết hôn rồi, hay là đi uống một ly chúc mừng đi." Vân Điềm vui vẻ đề nghị.

"Không đi!" Tiêu Trì trực tiếp từ chối.

"Chúc mừng cái gì? Trưởng thành, cưới vợ là chuyện bình thường, có gì đáng để chúc mừng."

"À", Vân Điềm có chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười, mở chai nước suối đưa cho Tiêu Trì: "Vậy anh có khát nước không? Uống miếng nước đi, rồi chúng ta cùng nhau về nhà báo tin vui với mọi người."

"Không uống!" Tiêu Trì lần nữa cự tuyệt.

Vân Điềm lại đẩy chai nước về phía anh: "Trì a, anh nói tôi phải diễn tốt vai người vợ gương mẫu, anh nhìn lại mình xem, đã diễn tốt vai người chồng chưa? Làm gì có người chồng nào vừa lãnh giấy kết hôn, nửa nụ cười cũng không khó, mặt mày cứ lạnh như băng, đến nước vợ đưa cũng không uống như anh không? Hay anh sợ tôi hạ độc anh?"

Hạ độc, cô chắc chắn không làm, nhưng thêm gì đó vào, thì chắc chắc có!

- ——

Tính cách Vân Điềm là kiểu giả nai để ăn thịt hổ ~~ Ngồi đợi kịch hay của Tiêu Trì thôi ~

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

269. Chương 269

Tiêu Trì nhìn chằm chằm chai nước, nắp chai vẫn còn nguyên vẹn, chưa có dấu hiệu từng mở ra, nhìn bên ngoài chai nước cũng không có gì bất thường, bất giác anh nhìn sang tay của Vân Điềm, ngón tay cô thon dài, trắng nõn, anh cảm thấy trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ, bất giác đưa tay lên cầm lấy chai nước, nhân tiện nắm lấy tay cô.

Anh lẩm bẩm trong miệng: "Tin chắc cô không dám mưu sát chồng đâu."

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: "Đúng như trong tưởng tượng, ấm áp mềm mại, làm người khác có cảm giác dễ chịu."

Người phụ nữ này lớn lên ở nông trại, sao có thể có đôi tay đẹp tới vậy?

"Này! Đang suy nghĩ gì vậy?" Vân Điềm lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Trì: "Anh buông tay ra được chưa?"

"Sao vậy? Vừa kết hôn đã phát hiện ra anh yêu tôi rồi à?"

"Cô nói nhảm gì vậy!" Tiêu Trì sửng sờ, giật lấy chai nước, mở nắp uống ừng ực nửa chai hơn.

Tâm trạng anh nặng nề, "Vậy là sao? Sao lúc nào nha đầu cũng có thể làm ảnh hưởng đến tâm trạng và suy nghĩ của mình vậy?"

"Về thôi." Thấy Tiêu Trì uống nước xong, Vân Điềm vui vẻ lên tiếng, nhảy chân sáo đi đến bên cạnh xe, mở

cửa xe, ngồi xuống ghế.

Những người ở cục dân chính nhìn Tiêu Trì và Vân Điềm không rời mắt, soái cađi cạnh mỹ nhân, thu hút không ít sự chú ý. Tiêu Trì có chút không được tự nhiên, nhớ lại lúc nãy bị bỏ lại, anh nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào ghế, rồi đóng cửa xe lại.

Vân Điềm cười: "Trì a, anh có biết bộ dạng bây giờ của anh trông như thế nào không?"

Cô chống một tay lên chiếc ghế ở trước mặt, tay còn lại vờn tóc trêu đùa, nhìn vô cùng mê người.

"Thế nào?" Sắc mặt Tiêu Trì cứng đờ, theo bản năng hỏi lại.

"Giống như con cún con sợ bị bỏ rơi vậy a." Đột nhiên cô tiến lại gần Tiêu Trì, hai tay ôm lấy cổ Tiêu Trì, miệng sáp lại gần hà hơi vào cổ của Tiêu Trì, khẽ ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy si mê nói: "Trì a, dù sao tôi với anh cũng đã kết hôn rồi, sau này anh sẽ là người của tôi, yên tâm, tôi sẽ không bỏ rơi anh đâu."

Cô buông một tay ra, dùng ngón trỏ lướt trên môi anh, vẻ mặt vô cùng si mê: "Trì a, anh nói tiếp theo chúng ta nên làm gì? Có nên động phòng trước không?"

"Cô……không biết xấu hổ."

Môi nhột nhột, vừa định cắn ngón tay tinh nghịch kia, chưa kịp làm gì Vân Điềm đã thu người lại, ngồi ngoan ngoãn ở chỗ của mình.

Vậy là, không biết xấu hổ bốn chữ này, anh còn chưa kịp nói ra miệng.

Xe chạy được một đoạn, Vân Điềm bắt đầu phàn nàn: "Trì a, điều hòa trên xe anh có bị hỏng không vậy? Sao nóng quá vậy?"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Vừa nói cô vừa cởi áo khoác nhỏ ở ngoài, để lộ bộ váy hai dây gợi cảm bên trong, cái cổ trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, khe ngực sâu thẳm giết người.

Cô vừa nói nóng vừa biểu hiện ra như vậy, nhất thời Tiêu Trì cũng cảm thấy có chút nóng.

"Mở nhiệt độ thấp nhất đi!" Tiêu Trì trầm giọng, phân phó lái xe.

"Da……dạ" Lái xe nhanh chóng chỉnh nhiệt độ xuống thấp.

Chưa tới ba phút, cô lại phàn nàn: “Tôi đã nói điều hòa trên xe anh hỏng rồi mà, nóng quá đi!” Cô lấy tay phe phẩy trước mặt để tạo chút gió, không quên kéo một vai dây áo của mình xuống

Tiêu Trì chỉ liếc ngang cô một cái, liền mở tiếng dặn dò: “Mở nhiệt độ thấp hơn đi!”

Mỹ nhân để lộ vai với một vựa trái cây, khỏi nói cũng biết mê người cỡ nào……

Lái xe bị dọa đến run lên một cái, nhanh chóng chỉnh nhiệt độ xuống thấp.

Chỉ một lát sau, Tiêu Trì cũng cảm thấy toàn thân nóng ran: “Tôi kêu anh chỉnh nhiệt độ xuống thấp bộ anh không nghe hay sao? Hay điều hòa hỏng thật rồi?”

Lái xe rất muốn nói với anh đây đã là nhiệt độ thấp nhất, lái xe biết là phu nhân đã bỏ thuốc anh, mà chính phu nhân cũng có uống, nên hai người mới cảm thấy nóng như vậy, còn anh ngồi chỗ tài xế đã lạnh muốn phát run lên luôn rồi.

Nhưng anh chỉ có thể nói: “Thật xin lỗi ông chủ! Chắc điều hòa hỏng……thật rồi! Sau khi đưa hai vị về tôi sẽ đi sửa ngay!”

Lái xe đạp hết chân ge, thiếu điều chạy trên trời để đua với máy bay luôn, nhanh chóng đưa ông chủ với phu nhân về nhà, không làm phiền hai người ân ái, nếu chứng kiến cảnh hai người thân mật chắc cả đời này khó sống quá. (Tội nghiệp anh tài xế =))))

Chẳng qua, phu nhân cũng thật tài giỏi! Nhiều năm qua không nữ nhân nào có thể lại gần chủ nhân, vậy mà phu nhân có thể vừa kéo vừa ôm, vừa bỏ thuốc.

Vân Điềm quay đầu, nhìn Tiêu Trì, nhìn biểu hiện khuôn mặt liền đoán ra thuốc sắp phát tán, cô nhanh chóng nói với lái xe: “Tài xế, không cần về Vân sơn trang, cứ chạy qua đối diện! Thời tiết chết tiệt này mà về nhà sao chịu nổi, phía sau sơn trang có rừng trúc, mát mẻ, anh chạy qua đó đi.”

Lái xe kinh ngạc, nhịn không được lên tiếng: “Phu nhân, cái này……” Phu nhân là muốn gần gũi thiên nhiên với ông chủ a!

Rừng trúc? Phía sau sơn trang đúng là có một rừng trúc, nhưng sao Vân Điềm lại biết chuyện này?

Tiêu Trì nhíu mày, cũng không có phản đối.

Cũng tốt, thanh phong lục trúc, vừa mát mẻ, vừa tiện để anh với Vân Điềm có thể hảo hảo bàn bạc xem sau này cô sẽ phải làm vợ như thế nào!

270. Chương 270

Đúng ra phải đi nửa tiếng, vậy mà lái xe chỉ khoảng 15 phút đã tới nơi, chạy vào rừng trúc, mở cửa xe nhanh chóng chạy đi, chuồn nhanh không còn thấy bóng dáng.

Tiêu Trì thì đúng là đồ đần, không biết tại sao mình lại thấy nóng.

"Nữ nhân! Cô vậy mà dám bỏ thuốc tôi?!"

"Đúng a, tôi có cho anh chút thuốc!" Vân Điềm mỉm cười: "Tôi chỉ nói không hạ độc anh, chứ không có nói sẽ không bỏ thuốc. Tại anh phòng bị kém quá thôi!"

Cô đưa tay đặt trên ngực Tiêu Trì: "Trì a, anh ngây thơ như vậy sao có thể lớn lên được hay vậy? Tôi nghe đồn Tiêu gia là dạng ăn thịt không nhả xương mà?"

"Anh đừng có liếc tôi, tôi là vợ hợp pháp anh mới cưới về đó, vừa hay có chút thuốc, điều chỉnh lại không khí không phải rất tốt sao?"

"Lại nói anh thân là gia chủ, nữ nhân muốn bỏ lên giường anh cũng không ít, anh phải quen với chuyện này rồi chứ!"

"Haizzz, tính như thế nào cũng là tôi lỗ, tôi còn trong trắng bạch ngọc, anh thì không biết đã qua tay bao nhiêu người phụ nữ rồi!"

Lời này, nói giống như Tiêu Trì là dạng dễ dãi với phụ nữ vậy.

Tiêu Trì lập tức có chút tức giận: "Nữ nhân, cô không được nói bậy! Tôi cảnh cáo cô, cho dù cô bỏ thuốc tôi, cũng đừng mong sẽ đạt được tôi!"

"Hừ! Cô nói không sai! Không ít người có ý đồ xấu với Tiêu gia, mà những người đó bây giờ cũng đã chết rồi! Nếu cô không muốn chết, thì nên biết điều……"

Lời còn chưa nói xong, đã bị Vân Điềm cắt ngang, cô nói với vẻ mặt kinh hỉ: "A? Đã chết hết? Vậy anh vẫn còn là trai tơ?"

Mặt Tiêu Trì đen xì.

Lời này không sai, nhưng lại được nói ra từ miệng Vân Điềm, cái này……cái này……cái cảm giác phức tạp này anh không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả.

"Nóng quá! Nào, chúng ta cùng nhau mát mẻ đi!" Vân Điềm sắc mặt tươi rói, lớn mật đi tới gần, ngồi trên đùi Tiêu Trì: "Không ngờ anh lại vì tôi mà thủ thân như ngọc, vậy cũng xem như công bằng……"

"Anh nhìn xem, cái này thanh phong lục trúc, cảnh sắc tốt, dã tính mười phần, mùi vị tình thú cũng đủ, hay là, chúng ta động phòng ở đây luôn nhỉ?"

Ngón tay cô nhanh chóng lướt qua mắt của Tiêu Trì, tiến xuống cởi bỏ nút trên âu phục cũng như cà vạt, tiến vào bên trong, mơn trớn da thịt anh: "Mát chưa? Bảo bối!"

Mát mẻ, thật sự rất mát, bàn tay mềm mại nhỏ nhắn tại lạnh lạnh đó, di chuyển đến đâu dễ chịu đến đó, thậm chí còn càng lúc càng muốn nhiều hơn……

Nhưng nghĩ lại mình có phản ứng này, cũng là do người nữ nhân này dùng thủ đoạn —— Tiêu Trì lập tức cảm thấy vô cùng tức giận.

"Vân Điềm, cô biến đi! Thần là nữ nhi cô không biết xấu hổ sao?"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Anh hối hận vì đã cưới người phụ nữ này làm vợ!

"Biết xấu hổ a!" Vân Điềm trả lời rất thẳng thắng: "Nhưng xấu hổ cũng tùy người, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, là mối quan hệ thân mật nhất trên đời này, còn có gì phải xấu hổ, cũng đâu phải là người ngoài!"

"Tới đây! Anh cũng muốn tôi mà phải không? Vậy thì lại đây, ôm lấy tôi, cởi bỏ quần áo của tôi, thực hiện nghĩa vụ của người chồng đi chứ!"

Người phụ nữ này……người phụ nữ này sao có thể nói những lời không biết xấu hổ như vậy!

Khuôn mặt Tiêu Trì tối sầm lại, vừa định giáo huấn Vân Điềm thêm vài câu, ai ngờ Vân Điềm tiến lại gần, hai tay ôm lấy mặt của anh, đặt môi cô lên môi anh.

Mắt anh mở to, chỉ cảm nhận được đôi môi mềm mại ngọt ngào đang chiếm hết toàn bộ cảm xúc trong người anh

Cô ấy, là đang hôn anh! Nụ hôn này, thật ngọt ngào!

Rất nhanh, anh vô thức ôm lấy eo của cô.

Nhưng lúc anh muốn chủ động cảm nhận được nhiều ngọt ngào từ cô hơn thì cô lại dừng lại.

"Trì a, mặc dù dáng vẻ ngây thơ của anh rất đáng yêu, nhưng mà anh một chút phản ứng cũng không có, chút sức lực cũng không có! Nếu anh đã không muốn tới vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng, thuốc đó cũng nhẹ, anh thanh tâm quả dục một lát là qua thôi!"

Vân Điềm vừa nói xong đã mở cửa xe đi ra ngoài: "Nóng quá đi a! Rừng trúc này cũng không mát mẻ hơn chút nào! Tôi đi về tắm trước đây."

Cảm giác u mê đó, phút chốc không còn gì, loại cảm giác mất mát này quá lớn, Tiêu Trì không thể chấp nhận được

Người phụ nữ này, cố ý!

Cố ý chọc anh khó chịu, rồi bây giờ lại lảng tránh.

Anh sẽ không để cô được như ý!

Người phụ nữ này chống tay lên cửa xe, cúi xuống hỏi anh: "Trì a, anh còn nóng không? Hay là chúng ta cùng nhau tắm?"

Hai cái bánh bao trắng nõn cùng khe núi sâu thẳm đang hiện trước mặt anh, lại thêm mùi hương cơ thể của phụ nữ đầy hấp dẫn bay tới, anh bất giác nghĩ tới cảnh tượng hai người không mảnh vải che thân tắm chung với nhau……Tốt a! Xem như cô đã được như ý!

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

271. Chương 271

63271.

Tiêu Trì chịu không nổi, đưa tay qua, trực tiếp ôm chặt eo của Vân Điềm, kéo người vào xe, điên cuồng hôn lên môi cô.

Vân Điềm còn chưa kịp phản ứng, người đã bị Tiêu Điềm ép vào vị trí ghế ngồi, sức của đàn ông, cô nhất thời hốt hoảng: "Anh..ứ.."

Đàn ông này, rõ ràng đang cương lên? Chắc là muốn nện cô?

Biểu hiện có cần đáng sợ thế không?

Tiêu Trì thật là quyết định lấy hành động thực tế để giáo huấn Vân Điềm!

Thật là cho rằng anh ta Tiêu Trì không hiểu chuyện nam nữ sao? Còn dám trước mặt anh giở thủ đoạn, đừng trách anh không biết thương hoa tiếc ngọc, chính miệng cô đã nói, giờ chúng ta đã là vợ chồng, muốn anh hoàn thành trách nhiệm của người chồng, cô cũng phải hoàn thành trách nhiệm của người vợ chứ!

Nhưng trên thực tế, Tiêu Trì quả thật không có kinh nghiệm tiếp xúc với nữ giới, tuy chuyện này cũng thấy người ta làm qua, nhưng tự mình làm, mùi vị này, thì chỉ có mình mới biết.

Anh đang hoàn toàn dò tìm cảm giác ngọt ngào bên trong miệng, chỗ nào mềm, thì cắn chỗ đó, chỗ nào ngọt, thì hận không thể nuốt cả vào trong bụng, ngọn lửa nhiệt huyết như vậy, không biết nặng nhẹ như vậy, qua vài lần, đã làm đau Vân Điềm.

Lại lần nữa, răng của người đàn ông gây đau cho môi của chính mình, Vân Điềm cuối cùng cũng nhịn không nổi nghiêng đầu, thở một hơi không, bất mãn nói: "Tiêu Trì, anh tuổi chó hả? Sao thích cắn người khác vậy!"

Vân Điềm mới chuyển đầu ra, nụ hôn của Tiêu Trì đã xuống tới dưới cổ, khiến người cô tê dại, một trận run nhẹ.

Anh lại phát hiện ra thứ gì đó thú vị, nên điên cuồng hôn vào gân cổ của Vân Điềm, sau đó theo đường đó đi xuống….

Gió thổi vào rừng trúc, nghe xào xạc, giống như một bản nhạc giao hưởng, trong khung cảnh mát mẻ, nhiệt độ trong xe bỗng lên cao đột ngột.

Đều nói đàn ông ở phương diện đó đều không cần qua trường lớp, thực tế chứng minh điều này không sai, Tiêu Trì không chỉ nhanh chóng nắm trúng điểm yếu, còn có vẻ tăng tốc phát triển lên…cho nên, Vân Điềm rất nhanh trở nên mềm như nước ở dưới người anh.

Từ lúc bắt đầu tác chiến, từ từ trầm luân vào đó, sau đó lại chuyển mình xin tha.

"Trì à, thôi đi…anh.. anh quá lợi hại!Em không muốn nữa, eo..eo tê quá…tha cho em nhé, em…em sai rồi, xin anh, tha cho em…."

Nếu biết người đàn ông này sẽ mạnh như thế, đánh chết cô cũng sẽ không cho anh dùng thuốc đó, nó không chỉ tăng thêm độ mạnh của anh, còn tự mình chuốc lấy hình phạt?

Giọng nói của người đàn bà nhỏ như tiếng mèo, đôi mắt trầm luân mơ màng, hai má đỏ lên, đốt cháy tan tành, giống như loài sâu mê hoặc lòng người, cứ reo vào lòng của Tiêu Trì, càng khiến dục vọng chiếm hữu của anh càng thêm mãnh liệt!

"Cứu tôi? Ớ?"

"Giờ mới phát hiện cầu cứu, muộn rồi."

"Không phải muốn làm vợ tôi lắm sao? Mới vậy đã không chịu nổi? Ha, Vân Điềm, chuyện này cô tự chuốc lấy, bây giờ, cô chịu không nổi cũng phải chịu cho tôi!"

Tiêu Trì vừa nói, vừa vào sâu hơn, nếu nói đây là báo thù, thực sự không đúng làm, hơn thế, đó là anh phát hiện ra sự ngọt ngào của người phụ nữ đến nổi không nói nên lời, một khi đã thử mùi vị tuyệt diệu tươi mới ấy, thì càng không thể buông ra được.

Sao cô có thể tự chui vào rỗ nhanh như thế? Anh vẫn chưa đủ, vẫn còn chưa đủ…

Cục diện này vẫn tiếp tục cuồng nhiệt trong suốt mấy tiếng đồng hồ mới qua, thời gian đó, Vân Điềm ngất đi 3 lần, cô cảm thấy chắc là phải chết dưới người của Tiêu Trì, anh mới chịu tha cho cô.

Một khung cảnh thê lương.

Trong xe đầy vị luyến ái, lúc nãy không cảm giác thấy, làm xong rồi, Tiêu Trì mới khẽ nhăn mày, đặc biệt là khi thấy váy của Vân Điềm có những vệt máu li ti và nhiều chỗ của cô bị bầm tím, ánh mắt có chút ngại ngùng.

Người đàn bà này nói thì lớn lao lắm, anh còn cho rằng trước đây cô ta có kinh nghiệm làm những việc này, không ngờ…

Trong lòng của Tiêu Trì cũng nổi sóng lạ kỳ.

Trầm tư một hồi, ánh mắt Tiêu Trì nhìn vào chiếc váy đã bị rách không tài nào nối lại được trên người của Vân Điềm, đứng dậy, chỉnh lý lại quần áo, lại mở cốp sau, lấy ra một chiếc thảm nhỏ bọc lấy Vân Điềm một cách cẩn thận, sau đó ôm cô xuống xe, bước lớn hướng về biệt thự.

Mới đi ra vài bước, Vân Điềm tỉnh lại, phát hiện mình bị Tiêu Trì gói như chiếc bánh chưng, trong lòng có chút hốt hoảng: "Anh…anh mang tôi đi đâu!"

Vừa mở miệng, cổ họng lại đau ghê gớm, âm thanh cũng khàn khàn, là do khi nãy cô hét lớn quá.

“Dẫn đi bán!” Tiêu Trì cúi thấp đầu, nhìn khuôn mặt bất an của Vân Điềm, đưa ra câu nói đùa ghê gớm.

Lúc nói, anh cũng không ngừng lại.

Chỉ là câu nói đùa, nhưng Vân Điềm lại tưởng thật, do vậy, cô biết trong lòng Tiêu Trì vẫn chưa có mình, mà mình lại cho thuốc cho anh ấy uống, anh ta tức giận, muốn làm gì đó đối phó cô, cũng là điều có thể xảy ra.

“Không được!” Cô liền nói: “Anh không thể bán tôi, chúng ta vừa, vừa kết hôn, tôi là vợ anh…”

Cổ họng bị đau, Vân Điềm chỉ đành nuốt nước bọt để giảm đau.

Âm thanh đó lọt vào tai của Tiêu Trì khá rõ ràng, toàn thân lại nóng lên, lại kiềm lại.

“Sao? Cô còn sợ tôi bán cô à?” Tiêu Trì cúi đầu nhìn Vân Điềm, nhìn đôi mắt to lớn của cô: “Vậy cô an phận một chút, chuyện hôm nay… thôi đi, nếu cô còn dám bỏ thuốc tôi…”

Vân Điềm lập tức lắc đầu liên tục: “Không dám nữa, tôi không dám bỏ thuốc đó cho anh nữa!”

Nói xong, cô lại thì thầm: “anh dũng mạnh như thế, đâu cần uống thuốc đó.”

Mặt Tiêu Trì tê cứng, nhưng mọi thứ khác lại đập mạnh.

Đến biệt thự, tất cả mọi người đều nhận được tin tức từ tài xế, toàn bộ cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Trì và Vân Điềm.

Quản gia thì cúi đầu thấp gần như sát sàn nhà: “Chủ nhân, phu nhân, nước nóng ở phòng tắm đã chuẩn bị xong, chủ nhân và phu nhân đi tắm trước đi!”

Vân Điềm thấy nhiều người đợi ở đây, bỗng cảm thấy ngại, trực tiếp úp mặt vào lòng của Tiêu Trì.

Tiêu Trì không nhịn được cười nhẹ, chọc cô: “Lúc nãy cô còn to gan lắm mà? Sao giờ thành con rùa rụt cổ rồi?”

Rùa rụt cổ, chẳng phải là bộ dạng cô hiện nay sao?!

“Vậy không giống nhau” Vân Điềm bực bội đáp.

Cô có gan hỗn láo trước mặt Tiêu Trì, là vì cô thích anh, muốn nhanh chóng nắm thóp anh, nên không màng mọi thứ, nhưng không đại điện cho việc không nghi kỵ gì trước mặt kẻ khác.

272. Chương 272

63272.

Không giống sao?

Trong lòng Tiêu Trì bỗng vui vẻ, đột nhiên rất thích những chữ này.

Cũng đúng!Vợ của hắn Tiêu Trì, đương nhiên đối với hắn cũng khác biệt.

Phòng tắm rất lớn, thiết bị đều được trang bị đầy đủ, nước cũng khá tốt.

Phòng tắm càng lớn, đừng nói là hai người, cho dù thêm hai người, cũng có thể tắm được.

Tiêu Trì ôm Vân Điềm vào phòng tắm, sau đó kéo tấm thảm ra, Vân Điềm cả người không quần áo, cứ trần truồng bị ném xuống nước.

Cho dù có lực đẩy của nước, nhưng vẫn bị té đau, vả lại, còn bị sặc uống vài ngụm nước.

"Anh…có thể nhẹ xíu không." Vân Điềm bò dậy, có chút tức giận nhìn Tiêu Trì.

"Nhẹ một chút? Không biết lắm." Sắc mặt Tiêu Trì lạnh lùng đáp, nhưng lại cố ý thêm hai câu: "Giờ chẳng qua, trước đây, không, sau này, cũng không!"

Trước đây, khi cô khóc lóc cầu xin anh như một chú mèo, anh lựa chọn là càng nhanh càng mạnh.

Nhưng sau này..ừm, mùi vị người phụ nữ này không tệ, tối nay anh lại có thêm một chuyện để làm.

Trước đây thấy những người mặt dặm đầy phấn, vô cùng vô vị, nhưng người đàn bà này lại có thể khơi gợi dục niệm của anh, tóm lại giờ cô đã là vợ anh, anh không ngại lấy danh nghĩa của chồng để làm tới cùng….

Trong lòng Tiêu Trì nghĩ vậy, lướt mắt nhìn lên người Vân Điềm.

Nước nóng một chút, thì hơi trong bồn tắm phà ra, thân thể trần chuồng của Vân Điềm trong nước, nước nóng bốc hơi lên, cơ thể cô càng trở nên mịn màng mê hoặc lòng người, trắng gần như phát sáng còn có một lớp phấn mờ ảo, thân thể gần như nổi rõ gân lên, tư thế vừa ủy mị vừa tội nghiệp xém tí nữa lại khiến dục vọng của Tiêu Trì nổi lên lần nữa.

Trong lòng anh lại hốt hoảng, chuyển người quay đi.

"Cô tự tắm đi! Tôi sẽ bảo người mang bộ đầm mới tới tặng cô."

Âm thanh người đàn ông thúc giục, dường như che giấu điều gì.

Vân Điềm nghe không hiểu, còn thấy kì lạ.

Tất nhiên là cô tự tắm, chẳng lẽ vì cô và anh phát sinh quan hệ, người đàn ông này lại muốn tắm chung sao?

Thì ra, cô cũng có chút kỳ vọng, nhưng ít nhất bây giờ, không còn chút kỳ vọng.

Trên giấy tờ, trên mạng nói chuyện này thổi dục vọng vào đó mang cảm giác sung sướng đến tận cùng mà cũng đau khổ đến tận cùng, cô còn tưởng thật sự có cảm giác sung sướng..mà thôi, dù có một xíu xíu, nhưng đa phần là đau, giờ toàn thân cô đau ê ẩm, đặc biệt nơi bí mật riêng tư đó, khi xuống nước, có chút đau rát…

Nhưng, cũng đáng, bất luận nói thế nào, toàn thân mình trao trọn cho người đàn ông mình thích.

Chỉ là sau đó thì sao?

Sau này… cô phải tiếp tục nỗ lực, từng chút một bỏ đi sự bài trừ và phòng bị từ trong nội tâm của Tiêu Trì đối với cô. Cô sớm đã tra rõ, người đàn ông này thế lực rất lớn, nhưng trên phương diện tình cảm thì vô cùng đơn giản, có thể nói vậy_ anh chỉ có thể đứa nhóc chưa biết gì.

Chuyện cô làm, hiệu quả không tệ.

Đau thì có đau, nhưng sau khi xong việc anh lại không bỏ rơi cô, còn ôm cô chặt như thế (dù sắp khiến cô nóng chết) đưa cô vào phòng tắm.

Tiếp sau đó, chính là nắm lấy dạ dày anh ấy!

Do vậy, cô phải theo chị Thẩm Thẩm học nấu ăn trong một thời gian dài.

Nghĩ tới đây, trong mắt Vân Điềm lại đầy tự tin_ Tiêu Trì, anh đợi đó, tôi nhất định sẽ lấy được trái tim anh, dạy anh thành một người chồng đủ 24 tiêu chuẩn…

Dày vò bao lâu nay, đã tới giờ ăn trưa rồi, bên Nhất Khuynh Sơn Trang, luôn đợi sau khi Tiêu Trì và Vân Điềm lãnh giấy kết hôn mới qua đó, buổi trưa, cũng sắp xếp ở đó.

Đợi Vân Điềm từ nhà tắm ra, người giúp việc lấy váy đầm gửi qua đó, nhưng lại là một miếng vải ngắn, không hở ngực, là áo dây, hở một vai, hoặc áo hở lưng, dây đeo qua cổ, dưới là quần ngắn.

Trên người cô có nhiều vết tích vậy, nếu mặc vậy, tên ngốc cũng biết cô và Tiêu Trì đã phát sinh chuyện gì, Vân Điềm bỗng cắn chặt răng_ Tiêu Trì nhất định là cố ý!

273. Chương 273

63273.

Cho rằng như vậy có thể làm khó cô sao? Vậy cũng quá xem thường Vân Điềm rồi!

Vân Điềm nhìn vào đống quần áo trên, nghĩ đến trước khi vào phòng tắm, thấy bên ngoài có rèm cửa mỏng, nói với người giúp việc: "Cô đi lấy chỉ trắng và kéo cho tôi."

"Hả?" Người giúp việc thấy lạ: "Phu nhân muốn làm gì?"

"Tôi lựa bộ đầm này!" Vân Điềm đưa tay lấy bộ đầm màu xanh lam nhạt: "Nhưng tôi thích cái đầm trắng có hoa đứng, cho nên, tôi tính sửa xíu rồi mới mặc."

"Nhưng… ông chủ đã dặn, phu nhân lựa đồ trong đống này là được, phu nhân tại sao phải đích thân làm, nếu cô không đồng ý, tôi sẽ chuẩn bị tiếp…" Người giúp việc nghĩ tới lời dặn dò của Tiêu Trì, trong lòng có chút không vui.

Khuôn mặt với nụ cười của Vân Điềm dần biến mất, đưa tay ra, lấy đầm màu xanh và trắng cầm trong tay, ngữ khí thanh lạnh: "Tôi đã lãnh giấy kết hôn với chủ nhân của các người, cô biết không? "

"Vâng, phu nhân." Người giúp việc cung kính đáp, tuy cô không hiểu tại sao Vân Điềm lại cố ý nhắc những vấn đề này.

"Kêu tôi một tiếng phu nhân, là xưng hô bằng miệng, trên thực tế, hai từ "phu nhân", phải ghi vào tâm, do vậy, bắt đầu từ hôm nay, tôi chính là nữ chủ nhân của Tiêu Gia, trong mắt tôi, chỉ cần là chuyện của Tiêu Trì, bất kể là trong, hay ngoài, tôi đều có quyền nói và ra quyết định, hiểu không? "

“Điều này…” người giúp việc ngây ra, lập tức hiểu rõ.

Vân Điềm tức giận sao.

Tuy bà ta còn chưa xác định được địa vị của vị phu nhân này trong lòng của chủ nhân bà, nhưng cô ta lại xuất hiện bên cạnh gia chủ, gia chủ lại vừa lãnh giấy chứng nhận kết hôn với cô ta, vừa từ cục đăng ký về, lại cùng cô….

Xem ra, gia chủ không phải không thích cô,mà là không thích những người phụ nữ trước đây cứ ngã vào anh, nhưng đối với phu nhân cũng khá coi trọng.

“Bà đang nghĩ gì?” Thấy người giúp việc cứ không chịu trả lời, ngữ khí của Vân Điềm càng lạnh: “Đang đo thử địa vị ta trong lòng Tiêu Trì sao, nghĩ xem có nên đáp ứng yêu cầu của ta?”

“Ha” cười lên một tiếng, Vân Điềm nói tiếp: “Đều nói người nhà Tiêu gia rất trọng quy tắc, nhưng xem ra đến cả người hầu bên cạnh Tiêu Trì cũng có tính cách của Phó Đức! Thật khiến người khác thất vọng! ”

“Ngươi nghe kỹ cho ta, bất kể địa vị ta trong lòng của Tiêu Trì cao hay thấp, ta đã là vợ của chủ nhân các ngươi, đó là sự thật không thể thay đổi, ngươi phải kính ta, không làm theo lời dặn của ta, chỉ cần ta đi qua cánh cửa này, sẽ xử lý ngươi!”

Rõ ràng là âm thanh yếu ớt, lại mang thêm xíu khàn khàn, nhưng ngữ khí lạnh lùng và ý vị không chịu dung thứ thứ cái rìu sắc đè vào lòng người, khiến con người ta lạnh buốt.

Người giúp việc sợ đến nỗi xem tí quỳ xuống, nhanh chóng nói: “Vâng, phu nhân, tôi lập tức lấy kéo và chỉ cho người.”

Rất nhiều người trong biệt thự nói dễ nắm thóp con gái Vân Gia, dù thế lực của Vân Gia càng lớn, nhưng so với Tiêu Gia, vẫn kém một chút, mà Vân Điềm xem ra là loại đơn thuần dễ bị bắt nạt, ai ngờ rằng khẩu khí của cô ta lớn vậy, là mọi người xem thường cô….

Người giúp việc vội đi, khi về, thấy Vân Điềm cuộn khăn tắm, đã kéo tấm rèm cửa màu trắng xuống.

Tiêu Gia giàu nứt vách, nên vật liệu làm rèm cửa, cũng là loại tơ tốt nhất, mềm mại, bồng bềnh, dùng làm đồ để mặc thì cũng tốt không thể tả, mà phu nhân lấy rèm cửa, chẳng lẽ muốn làm xiêm y?

Nhưng không phải cô nói cô thích bộ đầm màu xanh sao?

Trong lòng người giúp việc có chút nghi vấn, nhưng lại không dám hỏi, vả lại lúc cầm chỉ và kéo qua, vô cùng cung kính để vừa tầm mà Vân Điềm có thể dễ lấy tới.

Vân Điềm nhìn cô ta một cái, nhưng không nói gì, lấy kéo trước, trực tiếp cắt tấm rèm cửa, động tác rất nhanh, người giúp việc vốn không nhìn rõ cô đang cắt gì, do thấy không theo đường lối, cảm giác giống như lấy tấm rèm để chuốc giận….

Tiếp đó, cô lại cắt cái bông hoa đính trên đầm trắng của mình xuống, sau đó bắt đầu may, động tác cũng không chậm lại.

Nhưng đến lúc này, người giúp việc cuối cùng cũng hiểu_ phu nhân đang chế quần áo.

Phu nhân biết chế quần áo.

Nhìn thủ pháp, tốc độ may, hình như rất chuyên nghiệp?

Nhưng nhìn mãi cũng không hiểu quần áo này sẽ làm thành hình dạng gì.

"Nhìn chăm chú thật, muốn học lén?" may được một nửa Vân Điềm lại quét mắt nhìn người giúp việc đang mở to đôi mắt kia: "Ta mệt rồi, lấy cái ghế qua đây cho ta."

Người giúp việc cứ không nỡ rời đi.

Đợi bà mang ghế về, Vân Điềm ngồi trên đó, bộ đồ đó, đã thành hình cơ bản.

"Chỗ này không cần bà nữa, bà đi tìm Tiêu Trì, nói với anh, ở phòng khách đợi tôi là được, đợi tôi dọn dẹp xong, sẽ qua đó tìm anh!" Vân Điềm lại xuống mệnh lệnh mới.

Người giúp việc nhanh chóng nhìn vộ độ thêm vài cái, quay người đi.

274. Chương 274

Hai phút sau, phòng sách.

"Bà nói gì? Phu nhân may quần áo?" Tiêu Trì có chút kinh ngạc: "Đích thân cô ta may?"

"Đúng vậy" nữ giúp việc cung kính đáp: "Phu nhân đích thân may đồ cho mình, cô ta bảo tôi mang chỉ và kéo đến, rồi lấy rèm cửa phòng tắm kéo xuống, lấy bộ đầm màu xanh lam để chỉnh sửa. Động tác phu nhân rất nhanh, lúc cắt rèm cửa rất dứt khoát, lúc tôi đến thư phòng ngài, bộ đồ phu nhân đã may gần xong, đợi xíu nữa, chắc sẽ mặc bộ đó."

Để tránh mình bị phạt, người giúp việc cố gắng kể càng chi tiết càng tốt.

"Cô còn biết may quần áo? Chuyện này thú vị thật." Mắt Tiêu Trì nhẹ nhàng dãn ra.

Anh đích thật là cố ý lựa mấy bộ đồ lộ da thích mang đầy ý luyến ái cho Vân Điềm, chính là coi thử Vân Điềm xử lý như thế nào.

Đương nhiên, chuyện này cũng chả có gì che giấu, anh cũng vừa tìm hiểu qua Vân Điềm xíu, người phụ nữ ngày nhìn biểu hiện thì có vẻ thoáng, nhưng mà cũng hay mắc cỡ, chắc chắn không để mình đầy vết tích đến Nhất Khuynh Sơn Trang, nên anh muốn làm khó cô chút.(Làm khó phụ nữ, là lần đầu Tiêu Trì làm, anh vốn không ý thức được rằng kế hoạch nho nhỏ của anh, một chút cũng không giống tác phong của anh.)

Anh cho rằng Vân Điềm cùng lắm là không chịu mặc đồ, tức giận chạy đến chỗ anh quậy, nếu vậy, người chiếm thế chủ động là anh.

Nhưng ai ngờ, cô lại tự tìm cách giải quyết?

Nhưng không phải chưa đi học qua sao? Được nuôi dưỡng trong Nông trại như con nha đầu hoang? Cô còn biết thiết kế đồ ư?

Hay là. Cô chỉ đơn thuần là biết may, vốn không hiểu gì về thiết kế?

Còn nữa, sao cô thuyết phục được người giúp việc lấy kim chỉ và mấy đồ đó cho cô?

Nghĩ tới đây, Tiêu Trì cố ý nói lạnh lùng: " Cho nên, bà không nghe rõ mệnh lệnh của tôi? Ý nguyên bản của tôi là, kêu bà mời phu nhân lựa một trong những bộ mà tôi đưa bà, chứ không phải bảo cô ta động tay sửa đổi!

Hay là, bà cảm thấy mình ở bên tôi hầu hạ lâu quá rồi, có thể kháng lệnh tôi?

Hừm! Tôi không thể chịu đựng được nhất, là người không có quy tắc, bà có còn muốn làm người nhà họ Tiêu không?

Người giúp việc bị dọa "ngã" quỳ xuống đất, liền nói: "không! Không phải vậy, chủ nhân, tôi sống là người nhà họ Tiêu, chết là người nhà họ Tiêu, tuyệt đối không có ý rời xa, phản bội Tiêu gia, cũng không dám chống lại mệnh lệnh của chủ nhân!"

"Tôi biết ý chủ nhân là bảo phu nhân phải chọn một bộ trong số đó, nhưng phu nhân nói, đã là vợ của gia chủ, tức là nữ chủ nhân Tiêu gia, Tiêu gia là gia tộc lớn trọng quy tắc, căn dặn và mệnh lệnh của chủ, tôi...không dám không nghe."

Hả? Người phụ nữ này còn biết chiêu này?

Tiêu Trì phát hiện mình không hiểu Vân Điềm, trong lòng nảy lên chút cảm giác kì lạ, giống như trên người Vân Điềm rốt cuộc cô có bản lĩnh và điều thú vị gì.

15 phút sau, Vân Điềm tự mặc bộ đầm mà cô thiết kế xuống đại sảnh.

Phần đuôi cá của chiếc đầm màu xanh được biến tấu thành dạng đầm ôm kiểu ngắn, bên ngoài có một lớp vải cát trắng mềm mại, lớp bên ngoài nữa lại thêm một lớp màu xanh nhạt, không di chuyển, vốn không phát hiện điều gì, khi di chuyển, lại in hình dáng của đôi chân thon dài, mê hoặc lòng người.

Thân trên là kiểu cúp ngực, bên ngoài cũng là một lớp vải cát trắng, bông hoa đứng màu trắng, điểm nhấn đặt ở trung tâm chiếc đầm xanh, hai đóa hoa giữa hai bên eo, một ở trên vai, những chất liệu cát trắng ấy nhìn đơn giản, nhưng theo từng bước chân của Vân Điềm, lại phiêu diêu vô lối, lúc này, khiến cô lộ ra một khí chân thần tiên kiều diễm, giống như một giai nhân bước ra từ trong bức tranh.

Lúc này, đến cả Tiêu Trì cũng nhìn đến ngây người.

Đây là… Vân Điềm?

Người vợ anh mới cưới về?

Lúc thì xảo trá, lúc hoang dã, lúc phóng túng, lúc lại nội tâm, có chút giống tinh linh đầy khuyết điểm, có lúc lại giống con yêu tinh xảo huyệt, có lúc giống một cô gái đơn thuần, giờ lại hóa thân thành nữ thần tuyệt diễm?

Vân Điềm thu gom toàn bộ phản ứng của Tiêu Trì lại trong ánh mắt, trong lòng mừng thầm.

Xem ra, lấy bản lĩnh của cô ra, quả thực có hiệu quả.

Cô gợi cảm đến bên cạnh Tiêu Trì: “Trì à, xem biểu hiện của anh, có chút thất vọng?”

Cô thiết kế như vậy, chỗ nên che đều che hết, không hở bất cứ gì.

“Biết lên kế hoạch để xem chuyện cười của em thất bại, là cảm giác gì?”

“Không tốt lắm đâu? Haha..Trì à, anh phải biết, sau này chúng ta là vợ chồng, vợ chồng một thể cùng vinh nhục mà, anh muốn em xấu hổ, tuy xuất phát điểm khiến em có chút khó chịu, nhưng không sao, em là người rộng lượng nhất, tha thứ cho anh, càng huống hồ thủ đoạn nhỏ đó của anh, đâu làm khó được em chứ”

Nói xong, Vân Điềm mới cố ý vỗ vai của Tiêu Trì cái: "Nhưng, anh cũng đừng tức, lần sau, cố gắng lợi hại hơn, haha"

Biểu hiện đắc ý của cô, giọng cười thanh cao mang chút khàn khàn, khiến lòng của Tiêu Trì có chút phức tạp.

Đây mới là bản chất của người phụ nữ này, chuyện nhỏ như thế, đã đắc ý không còn quy tắc gì, còn dám vỗ vai anh?

Nhưng, đối với hành động láo xược của cô, sao anh không giận chút nào?

275. Chương 275

63275.

Cũng cùng lúc đó.

Lôi Hoan Ni đang vui vẻ tung tăng trên đường Vinh Thành phồn hoa.

Sau khi cô xác định rõ Bạc Giản Thương không chỉ có cảm xúc "da thịt" với cô, còn có tình cảm với cô, cô dường như từ trong tâm tối phát hiện ra một tia sáng, cho dù tia sáng đó cách cô rất xa, nhưng chỉ cần nó tồn tại, một ngày nào đó cô nhất định sẽ nắm bắt triệt để.

Chính vì vậy, Lôi Hoan Ni đã an tâm nhiều.

Mà hôm nay, Bạc Giản Thương đồng ý đi dạo phố với cô, rời khỏi nơi biệt thự mà đi đâu cũng có người bám theo ấy, đến với con phố tự do, Lôi Hoan Ni chỉ cảm thấy cuộc đời mình giống như ánh sáng rực rỡ vậy.

Đặc biệt là đằng sau cô có một Bạc Giản Thương tay đang ôm đầy đồ đi sau.

Cô gái nhỏ đang nhảy tung tăng phía trước, trong miệng ngậm cây kẹo đường, người đàn ông cao to đầy soái khí đi sau đang cầm đủ các loại túi, thần thái lạnh lùng, nhìn cô gái phía trước đầy thương yêu, luôn duy trì khoảng cách "tình nhân" với cô gái bé nhỏ ấy, đi đường toát lên khí chất là lùng, đôi này, trong chốc lát thu hút ánh nhìn của mọi người trên phố.

Người phụ nữ thanh tú mỹ lệ trẻ trung, người đàn ông khí chất phi phàm, nhìn sao họ cũng thấy họ không hợp với khung cảnh này, hình như họ sinh ra là phải ngồi trên cao, hưởng thụ mọi sự ngưỡng mộ của mọi người, nhưng nụ cười tươi rói của cô gái, cũng cảm nhiễm rất nhiều người.

Rất nhiều người có ý định lấy điện thoại ra định chụp hình, nhưng bị khí chất lạnh như dao của người đàn ông liếc qua, không dám nhúc nhích.

"Thương! Mau qua đây!" Chạy một lúc, Lôi Hoan Ni chạy mệt, thấy có tiệm nữ trang trước mặt, liền xông vào đó.

"Bộ mà người mẫu đang mặc, lấy cho tôi thử."

"Cô à, cô thật có mắt nhìn, đây là phiên bản có giới hạn mà nhà thiết kế chúng tôi mới thiết kế ra, dáng cô đẹp vậy, da lại trắng, mặc vào rất hợp với cô." Cô bán hàng lấy đầm giống kiểu mà người mẫu mặc đưa cho Lôi Hoan Ni, vừa nói lời lấy lòng cô.

Bạc Giản Thương đi vào trong, thấy Lôi Hoan Ni đã vui vẻ vào trong phòng thử đồ, anh quét mắt nhìn trong phòng thử đồ, chỉ có thể vừa cho hai người, chỉ có một lối vào duy nhất, hướng vào phía hắn, cũng yên tâm,, ngồi lên ghế thấp chờ đợi.

Ba phút sau, Bạc Giản Thương nhăn mày, đàn bà này thay đồ không phải tốc độ điều rất nhanh hay sao?

Lúc cô và hắn ở riêng với nhau, hầu như là không mặc đồ, nhưng chỉ cần có thể mặc đồ, tốc độ rất nhanh, chỉ cần 30s là đủ, một phút là lâu quá.

Mà trước đây cũng mua đồ ở hai tiệm này, tốc độ thay đồ của cô cũng không quá 3 phút….vậy lần này có lẽ tìm được bộ cô tương đối thích?

Nghĩ vậy, Bạc Giản Thương lại đợi thêm 2 phút, nhưng vẫn không thấy Lôi Hoan Ni ra, trong lòng hắn có dự cảm không lành.

Hắn luôn nhìn vào cửa phòng thử đồ, xác nhận là Lôi Hoan Ni và người giúp cô thử đồ vẫn chưa ra…anh cũng không nghe thấy có âm thanh khác thường gì, nhưng….

Có gì đó không đúng lắm!

Anh vội đứng dậy, bước lớn đi về hướng phòng thử đồ.

Rất nhanh đến trước cửa, một nhân viên bán hàng khác cản anh lại: "Ngại quá, đây là phòng thử đồ nữ, phiền anh đợi bên ngoài một chút."

Bạc Giản Thương lạnh lùng nhìn cô bán hàng, dọa đến nỗi thân thể cô bán hàng run lên, không dám cản anh.

Anh bước đến trước cửa phòng thay đồ, gõ cửa: “Ni à, em còn trong đó không? Ni?”

Bên trong không ai trả lời, trong lòng Bạc Giản Thương trầm lại, nhấc chân lên đạp lên cánh cửa.

Nhưng trước mắt anh, cánh cửa đã bị anh đạp hỏng một lỗ, cô bán hàng ngất đi đầu nghiêng về một phía.

“Đáng chết!” Bạc Giản Thương chửi nhỏ, lập tức giơ cổ tay lên, bóp đồ trên tay một cái: “Lập tức thông báo xuống, toàn bộ khu phố Xương Vinh, không, toàn bộ Vinh Thành đều niêm phong lại, Ni bị người khác dẫn đi rồi!”

Nói xong, hắn vào hai cái lỗ bên trong, đuổi theo.

Ai to gan vậy, lại dám bắt cóc người đàn bà của hắn trước mắt hắn.

Năm phút sau.

Lôi Hoan Ni và cô bán hàng vừa vào phòng thử đồ, Lôi Hoan Ni đã mẫn cảm ngửi thấy mùi khói thuốc, liền phàn nàn: “Phòng thử đồ này của các ngươi nam nữ dùng chung hả? Sao lại có mùi thuốc?”

Cô bán hàng đầu nghi hoặc: “ Điều này, không có, đây là tiệm nữ trang cao cấp dành cho nữ, toàn bộ tiệm là màu xanh không có khói thuốc, sao lại…” Cô chưa nói xong, mình cũng ngửi thấy chút mùi thuốc, quay đầu, thì thấy trên tường có một ống nhỏ ở đó, mùi thuốc là từ ống đi đi ra.

Lòng cô kinh ngạc, đang muốn nhắc nhở Lôi Hoan Ni, nhưng thân thể hai người đều mềm nhũn, rồi vô thức.

Bức tường rắn chắc đó rất nhanh xuất hiện một lỗ lớn, trong đó xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ gỗ, sau khi xác nhận xong, dẫn Lôi Hoan Ni vào trong lỗ đó, lén lút một hồi sau, bị người bên ngoài dẫn đến nắp của một ống thoát nước, rồi dẫn lên xe không biển số, xe đó rất nhanh từ cảng nhỏ rời đi…

276. Chương 276

63276.

Bạc Giản Thương đuổi tới, trên cảng chỉ còn một con mèo hoang đang ung dung phơi nắng.

Trong lòng hắn rất hoảng sợ.

Lập tức dọc theo cảng nhỏ đuổi tới, sau đó, lại đến một khu phố nhộn nhịp phồn hao, xe qua lại đông đúc, dòng người đông đúc, rất khó tìm mục tiêu.

Tuy nhiên, Bạc Giản Thương vẫn rất tinh ý nhận ra có một chiếc xe đen có điểm bất thường.

Vì chiếc xe đó không phải loại xe bình thường, nhưng lại dán loại kính mới, là loại mà có thể khiến bạn không nhìn thấy rõ bên trong của chiếc xe, đương nhiên người thường không thể nhận ra, nhưng Bạc Giản Thương đâu phải người thường.

Hắn quét mắt nhìn, thấy một chiếc xe gắn máy ở bên cạnh.

Trực tiếp qua đó, vứt đồng hồ trên tay mình cho chủ xe máy: "Đổi xe máy của anh!'

Chủ xe vẫn chưa kịp phản ứng, xe máy đã "ùng" cái chạy đi mất.

Anh đang kêu lên, rồi nhìn đồng hồ trên tay, cũng là dân rành hàng hiệu, lập tức im luôn, xe máy mấy ngàn tệ đổi đồng hồ trăm mấy tệ, anh lời to rồi.

Xe kia nhìn giống xe bình thường đã chạy đến đường lộ, thấy xe máy chạy tới, trực tiếp vượt đèn đỏ, tiếng nổ ga lọt vào tai của Bạc Giản Thương, khiến sắc mặt anh tối đen lại.

Đây là chiếc xe đã cải tiến qua, giống xe bình thường, nhưng tốc độ đua đạt tới mức tối đa, với chiếc xe máy rẻ mạt của anh, chạy không lại, nhưng anh cũng không có cách làm một chiếc khác.

So với xe hơi, tính linh hoạt của xe máy cao hơn, nhưng chỗ này đèn đỏ ở ngã tư không nhiều, nhưng cũng không nhiều, cho dù xe kia cứ vượt đèn đỏ mãi, cũng sẽ gây phiền cho người khác, Vinh Thành xe nhiều, sẽ làm chậm tốc độ của chúng…

Quả nhiên, xe vừa chạy được hai ngã tư, đã bị lượng xe lưu thông trên đường cản lại, Bạc Giản Thương nhân cơ hội rút ngắn khoảng cách truy kích.

Tài xế xe đó bóp còi inh ỏi nhưng không có hiệu quả, liền mở cửa xe, nổ súng nhắm vào người trước mặt.

Bỗng chốc, thành một đống hoảng loạn.

Cửa sau mở ra, hai người khác kẹp Lôi Hoan Ni xuống xe, nhanh chóng di chuyển về phía trước, dừng như muốn cướp xe phía trước để trốn.

Lôi Hoan Ni vô thức đi theo họ, rõ ràng vẫn chưa tỉnh lại.

Trong lòng Bạc Giản Thương lo lắng, phẫn nộ đến tột cùng, liền lái xe máy lên nóc của xe hơi, đâm thẳng qua, thành công đuổi theo mấy người họ.

Lúc này, người hắn cũng đã đuổi đến.

"Thả cô ấy ra, nếu không, mấy ngươi chết không yên!" Bạc Giản Thương nhảy xuống xe máy, trong tay cũng có một khẩu súng, miệng súng trực tiếp nhắm vào người đang kẹp Lôi Hoan Ni: "Các ngươi là ai? Vợ tao cũng dám đụng!"

Có lẽ do khí thế người đàn ông quá lớn, cũng có thể do đám côn đồ lần đầu làm việc đó, đều bị dọa sợ hãi.

"Tiền! Chúng tôi cần tiền!" Một trong những người đó kêu lên: "Cho chúng tôi tiền, thả chúng tôi đi, thả Bạch Phú Mỹ, nếu không...sẽ ra tay!"

Thì ra là tay mới!

Bạc Giản Thương chú ý đến ngữ khí và động tác những người này, đưa ra kết luận.

"Các ngươi cần bao nhiêu?" Anh trầm giọng hỏi, đưa tay về phía sau, ra lệnh cho thuộc hạ của mình, kêu họ lén đi về phía trước.

"5 triệu, ít nhất 5 triệu, và mở đường, cho chúng tôi rời khỏi!"

5 triệu? trán Bạc Giản Thương nhăn lại.

Chỉ cần 5 triệu? Xe chúng cải tiến đâu chỉ có 5 triệu!

Chỉ vì ít tiền này?

Tinh thần anh lạnh lùng nói: "Được! Ta đồng ý, nhưng các người lập tức, đưa điện thoại, hộp thuốc và vật tùy thân ném qua đây!"

Mấy năm trước, hắn có một đối thủ, thích tạo ra bom, tuy người đó đã chết, nhưng người đó có một đứa con, hắn lúc đó nhân từ, tha cho đứa trẻ đó...xem ra, vụ bắt cóc này, có liên quan đến nó, có lẽ là báo thù hắn?

"Đơn giản vậy đã đồng ý? Vậy..thêm 5 triệu!" Mấy tên côn đồ lại tăng giá.

"Ta cho các ngươi 100 triệu! Đảm bảo cho các ngươi rời khỏi Vinh Thành, thậm chí xuất cảnh, nhưng nói

trước, các ngươi mau vứt hết các đồ không liên quan ra, vả lại, vợ ta, trả lại không chút tổn hại!" Bạc Giản Thương nói, đi về phía trước hai bước; "Cho ta số tài khoản, tụi bây lập tức có tiền!"

Tên côn đồ mở to mắt, dường như không ngờ Lôi Hoan Ni lại đáng giá đến thế, ở nơi xa, tiếng xe cảnh sát vang lên…

"Ok!" Một trong những tên đó sợ cảnh sát, liền đồng ý, nhanh chóng báo số tài khoản.

Tuy nhiên, khi Bạc Giản Thương cầm điện thoại chuẩn bị chuyển tiền vào tài khoản của chúng, điện thoại anh rung lên, của người lạ.

Anh nhìn số lạ, ấn nút nghe: "Ngươi là ai? Muốn gì? Bất kể ngươi muốn gì? Dám ra tay với vợ ta, ta cũng sẽ bắt ngươi trả giá đắc!"

"Kaka, quan chỉ huy, anh chắc đã không nhớ tôi đúng không? Nhưng tôi vẫn nhớ rõ, ông đã giết cha tôi như thế nào đó!"

"Đừng nhúc nhích, cũng đừng mong đám người của ngươi cứu được vợ ngươi, máy tên đó không chỉ mang thuốc nổ, tôi còn lắp thuốc nổi trong người tụi nó, chỉ cần tôi ấn nút điều khiển, người yêu ông, bao gồm ông, cũng tan nát trong một giây!"

"Ông Chỉ huy quan Bạc dù lợi hại hơn nữa, cũng không thể trong một giây cứu được vợ ông, còn an toàn thoát thân đâu? kakaka…."

277. Chương 277

Quả nhiên là con trai của người đó!

Bạc Giản Thương đã bị sốc trong lòng, nhưng trên khuôn mặt lại không lộ ra biểu cảm gì cả, lạnh lùng và nói: "Đúng vậy, ba của ngươi là tôi giết đấy, muốn gì thì đến với tôi, đừng làm khó cô gái nhỏ vô tội!"

Người đó độc ác, là tội phạm, những điều xấu xa đều làm, không xem trọng tính mạng người, là một con quỷ máu lạnh, và anh ta Bạc Giản Thương tuy rằng không tốt, nhưng vẫn có giới hạn của bản thân, vì thế giết chết người này thì anh ta không hối tiếc chút nào.

Nhưng không dễ gì thích một người, đặt nhiều tình cảm cho Tiểu Ni Tử như vậy…

"Ngươi muốn gì?"

"Đến gặp tôi! Tiền, vẫn đưa cho tôi, sau đó ngươi và vợ bé nhỏ cùng ngồi lên chiếc xe tôi đã sắp xếp và đến gặp tôi, địa chỉ tôi đã gửi." Giọng nói chưa kịp dứt thì đầu dây bên kia đã cắt.

Bạc Giản Thương không ngần ngại chuyển một tỷ vào tài khoản người đó.

"Quay về, lên xe, tôi cùng các ngươi đến gặp chủ nhân của các ngươi!" Bạc Giản Thương liếc nhìn xung quanh và lên, từ từ ngẩng đầu, nhìn vào chiếc camera giao thông cách anh ta gần nhất, lấy chiếc súng trong tay ném cho thuộc hạ của mình.

Những tên côn đồ có chút ngạc nhiên, người này bị làm sao thế? Tiền đã cho? Còn đồng ý đi cùng bọn họ?

Còn nữa, tại sao anh ta biết có người tìm bọn họ để làm việc này?

"Sợ chết không?" Bạc Giản Thương đã đi đến trước mặt họ: "Biết chủ nhân của các ngươi đặt một quả bom vào trong cơ thể các ngươi không? Chỉ cần một phút, các ngươi sẽ nổ cả xương!"

"Muốn sống, hãy quay lại, lên xe, tôi lái xe!"

"Cái gì? Quả….quả bom!" Những tên côn đồ đó đột nhiên hoảng loạn.

Bọn họ chấp nhận lợi ích to lớn của người trước đó, đích thật đã ngất đi một lúc, khi tỉnh dậy thì có một cái lỗ trên bụng, những người đó giải thích rằng kiểm tra cơ thể họ, vì thế bọn họ đã tin, chẳng lẽ là đã đặt bom vào bên trong?

Hoặc là, người này đang lừa dối bọn họ?

Nhưng người này có thể vì phụ nữ của anh ta mà thậm chí sẵn sàng bỏ ra một tỷ, chắc chắn là không cần phải lừa dối bọn họ.

Đột nhiên, cả người toát mồ hôi lạnh.

Xe cảnh sát nhìn về phía trước, vì tình hình ở đây, những chiếc xe xung quanh cũng đã chạy hết rồi. Rồi nhìn vào điện thoại, một tỷ đã thật sự vào trong tài khoản rồi, những người đó vừa vui mừng vừa sợ hãi, ngay cả súng cũng không cầm nổi nữa: "Làm…làm sao? Bên trong bụng có bom."

"Làm theo tôi!" Bạc Giản Thương nói, trực tiếp đi đến lái xe.

Nhưng tên côn đồ đó dường như có năng lực rồi, và tất cả chúng đều tuân theo lệnh của Bạc Giản Thương.

Tinh thần của Bạc Giản Thương rất tập trung và chặt chẽ, sau khi ngồi vào ghế lái, suy nghĩ của anh ta ngày càng rõ hơn.

Sức mạnh to lớn của Vinh Thành rất rõ ràng, không thể để các lực lượng bên ngoài xâm nhập vào, vì thế thông qua khả năng điều khiển từ xa bằng vệ tinh thì không thể cho lắm, và những điều khiển thông thường sẽ có một phạm vi. Đây là khu vực trung tâm thành phố, trong tay người đó cầm điều khiển, chắc chắn sẽ phát nổ trong phạm vi có thể kiểm soát, rất có khả năng giấu trong các toà nhà xung quanh nó, rõ ràng sẽ không cần anh ta lái xe đến gặp.

Vì thế, khi tất cả mọi người lên xe thì sẽ trở thành ngõ cụt, người đó sẽ chọn thời điểm để kích nổ quả bom. Nếu tính khí của người này tàn bạo như trùm ma tuý, anh ta chắc chắn sẽ chọn trung tâm thành phố để ra tay, ở đó có rất nhiều người, có thể một lần giết càng nhiều. Giết chóc sẽ khiến người đó cảm thấy vô cùng phấn khích và hạnh phúc.

Quay sang đường phố thương mại, tiến về phía trước 5 mét, có một cái hồ, trụ chính nằm ở tầng trệt, hồ có hình tròn lớn và lộ xuống cả mặt đất, nếu như có thể tìm đúng thời điểm, ném Tiểu Ni Tử xuống hồ đó, khả năng sống sót là rất cao.

Tiêu Ni Tử lớn lên ở bến cảng, không thể không biết bơi, dù cho không biết cũng sẽ nhanh chóng được người khác cứu…

Nhất trí ý tưởng, Bạc Giản Thương nói với những tên côn đồ đó: “Trong người các ngươi có thuốc nổ, tôi và vợ tôi cũng không thoát được, bây giờ tôi sẽ đến gặp chủ nhân của các ngươi, tôi đáp ứng yêu cầu ông ta, sau đó để ông ta lấy bom trong người các ngươi ra, các ngươi đặt vợ tôi vào ghế hành khách và ngồi phía sau đợi. Những thứ ném được trên người phải ném, nếu không thì chúng ta sẽ cùng nhau chết! Nhưng các ngươi vừa nhận được một tỷ chắc hẳn là chưa muốn chết!”

“Không muốn! Tất nhiên là không muốn!” Những tên côn đồ đó vội vã nói.

Bọn họ lần đầu tiên làm một việc như vậy, có tiền, tất nhiên sẽ muốn sống và tận hưởng, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa Lôi Hoan Ni lên ghế hành khách, vứt bỏ mọi thứ trên người sau đó ngồi về phía sau.

Bạc Giản Thương vừa đạp chân ga, xe đã lùi lại sau đó quay đuôi xe cực đẹp, trực tiếp cọ chiếc xe cảnh sát trên đường mà anh đã dàn xếp trước.

Người đó không nói lái đi hướng nào, dĩ nhiên là anh ta làm theo suy nghĩ của mình trước khi không thể tìm thấy địa chỉ nào.

Hơn nữa, khi vừa lên anh ta đã chạy đến mức tối đa, đâu ai biết người ác độc trong lòng có bệnh tâm lý đó khi nào sẽ nhấn nút.

May mắn thay, sẽ sớm đến hồ nước, chuông điện thoại reo lên, Bạc Giản Thương đột nhiên nới lỏng tay lái và đột nhiên quay xe lại, một tay giữ cửa phía trước sau đó quay lại lướt xe. Sau đó đẩy Lôi Hoan Ni bên

cạnh ra ngoài.

"Tủm" một tiếng và đẩy vào trong hồ nước.

278. Chương 278

"Ngươi….ngươi làm gì vậy?" những tên côn đồ phía sau phát hiện ra điều gì đó không ổn, muốn lên tiếng để hỏi chuyện gì, bàn tay của Bạc Giản Thương đã nắm lấy ghế tài xế và sẵn sàng nhảy ra, nhưng ngay lúc này.

"Bùm! Bùm Bùm Bùm!" một vài âm thanh vang lên, vài tên côn đồ ngồi ở ghế sau và toàn bộ chiếc xe đã bị nổ tung rồi!

"Chỉ huy!" Thuộc hạ của Bạc Giản Thương nhanh chóng đến, nhìn thấy cảnh này đã mở to mắt.

Ngọn lửa của bầu trời, không khí mạnh mẽ, những người trong xe chắc chắn không thể sống sót…

Mọi người đều đỏ cả mắt.

Trong hồ nước, cả người chìm vào nước, Lôi Hoan Ni nhanh chóng tỉnh dậy và nghe thấy tiếng bom dữ dội. Tất cả mảnh vụn rơi xuống hồ, cô nhìn thấy đó và vội vàng bơi để tránh nó, nhưng vẫn bị vài mảnh vụn làm thương.

Du khách ở tầng trệt nhìn thấy cảnh này và hốt hoảng. May mắn thay các nhân viên đã phản ứng nhanh chóng. Ngay sau khi khách du lịch được sơ tán, các thợ lặn đang biểu diễn cũng nhanh chóng giải cứu Lôi Hoan Ni.

Lôi Hoan Ni bị ướt và được đưa lên bờ, không rõ chuyện đã xảy ra như thế nào, nhưng trước khi cô vào phòng thử đồ đã ở cùng Bạc Giản Thương, đại sao lại rơi xuống hồ bơi? Vậy Bạc Giản Thương đâu?

Đột nhiên cô hoang mang trong lòng, như thể cô sắp mất đi thứ gì đó đặc biệt, quan trọng.

"Chuyển gì đã xảy ra ở đây vậy? Tôi….làm thế nào rơi vào trong hồ? Lôi Hoan Ni nắm lấy nhân viên của công viên nước và hỏi một cách lo lắng.

"Tôi cũng không biết rõ về tình huống cụ thể, nhưng tôi vừa nhận được một tin nhắn nói rằng có những kẻ khủng bố trên hiện trường. Đã có một nụ nổ lớn, chắc cô cũng có thể bị văng ra từ vụ nổ và rơi xuống hồ nơi?" Các nhân viên đã giải thích điều này và an ủi Lôi Hoan Ni: "Nếu như thực sự là như vậy, vậy thì cô thực sự mạng rất lớn, nghe bảo rằng phía trên chết mấy chục người kìa!"

Chết mấy chục người? Vậy Bạc Giản Thương…

"Không được! Tôi phải đi lên đó, vị hôn phu của tôi ở trên đó!" Lôi Hoan Ni cố gắng ngồi dậy.

Mặc dù cô ta không biết tại sao bản thân từ trong phòng thử đồ mã đến được đây, nhưng chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì, và Bạc Giản Thương với thái độ kiên quyết, không thể không làm ngơ cô.

"Cô gái, bây giờ phía trên rất nguy hiểm, nếu không thì cô đi với chúng tôi đến nơi an toàn?" Nhân viên đề nghị điều này.

Nhưng ngay lúc này, thuộc hạ của Bạc Giản Thương đã xuất hiện.

"Phu nhân chỉ huy!" một số thuộc hạ đỏ mắt bước đến, nhìn thấy Lôi Hoan Ni vẫn an toàn, nhanh chóng nói: "Phu nhân không sao, không sao quá tốt rồi, nhưng chỉ huy…."

"Anh ta làm thế nào? Thương như thế nào?" Lôi Hoan Ni đứng dậy, trong lòng hoảng loạn thậm chí còn tồi tệ hơn: "Mau nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao tôi lại ở đây? Thương…..chỉ huy của các ngươi đang ở đâu?"

"Chỉ Huy không thoát ra khỏi chiếc xe, có lẽ đã..đã…mất rồi."

"Mất rồi là ý gì?" Trong đầu Lôi Hoan Ni trống rỗng: "Vừa nãy công nhân viên ở đây nói phía trên xảy ra vụ nổ, chết vài chục người, Thương….cũng ở trong đó sao?"

Chưa kịp đợi trả lời, Lôi Hoan Ni lại liên tục lắc đầu: "Không! Không thể! Bản Giản Thương không thể chết, không phải chỉ là một vụ nổ nhỏ sao? Anh ta là một kẻ mặt dày mơn rợ tàn bạo, anh ta là chỉ huy của các ngươi, trải qua vô số lần lãnh đạn, đúng không? Người như anh ta, tại sao lại xảy ra chuyện vì một vụ nổ nhỏ này chứ? Không được, đúng không, đúng không?"

"Đó đều là do cô!" Một người thuộc hạ khác bực bội nhìn chằm chằm vào Lôi Hoan Ni: "Chỉ huy là do cứu cô nên mới xảy ra chuyện, một vụ nổ nhỏ, tại sao cô biết đây là một vụ nổ nhỏ, sức lớn như vậy, không đốt cũng có thể đẩy người lên cả bầu trời, đó có thể là một vụ nổ nhỏ không?

Chúng tôi biết chỉ huy đối xử tốt với cô, bản thân cô không rõ sao? Rõ biết danh tính của cô sẽ thu hút kẻ địch, cô còn chạy ra đường để dạo, chỉ huy nếu không phải là vì bảo vệ cô thì làm sao có thể…."

"An Tử, anh nói vớ vẩn gì thế? Sự việc lần này, không nhất thiết phải chỉ vào phu nhân chỉ huy! Anh muốn lao đến hét với phu nhân chỉ huy làm gì? Còn nữa, phía trên hông có…xác của chỉ huy."

Lôi Hoan Ni cuối cùng cũng đã hiểu.

Ý của họ là, có người từ trong phòng thử đồ mang cô ta đi, sau đó Bạc Giản Thương cứu cô ta, bị….

Trước đó, cô cảm thấy rằng phòng thay đồ có chút khác biệt, nhưng muốn nói rằng Bạc Giản Thương như thế đã đi rồi.

"Không! Không được! Bạc Giản Thương không chết, anh ta còn phải cưới tôi, anh ta còn muốn tôi sinh đứa con cho anh ta, tại sao anh ta có thể chết? Tôi muốn đi lên, tôi muốn đi lên tìm anh ta!" Lôi Hoan Ni đẩy người trước mặt và nghiêng nghiêng ngã ngã lôi về phía trước.

Cô ta không biết bản thân đã bị gì, rõ ràng trước đó rất muốn tránh né Bạc Giản Thương, nếu anh ta thực sự chết rồi, cô không thể hoàn toàn thoát khỏi anh ta sao? Người đàn ông đó, ép buộc bản thân cũng là một loạt bá quyền, dù cho anh ta thích cô thì sao? Cô cũng đâu thích anh ta, trong lòng cô còn có ý định muốn rời đi.

Nhưng tại sao, nghe rằng anh ta vì bảo vệ cô, trong lòng cô sẽ đau như thế nào, đau như thể–sống không bằng chết?!

- —- Dịch bởi nhóm Boss – App Inovel ——

279. Chương 279

Một con đường đã bị chặn hoàn toàn.

Chỉ còn lại vài mảnh sắt vụn của chiếc xe bị nổ, lửa vẫn còn đang cháy, mặt đất đầy máu….và mùi thịt khét hôi thối, không khí ngập tràn mùi khó chịu, Lôi Hoan Ni vừa xuất hiện, đã cảm thấy kinh tởm đến buồn nôn.

Nước mắt cô một lúc thôi đã tuôn rơi, không có Bạc Giản Thương, cô ta chưa thấy người đàn ông cao to đó, trong lòng cô trống rỗng, như thể cả thế giới sụp đổ, chỉ là bước qua trong vô thức.

Hai người cảnh sát ngăn cô ta lại: "Người gì đây, ở đây là hiện trường vụ án, xin hãy rời đi."

"Không! Tôi phải qua đó, bỏ tôi ra, tôi…chồng tôi ở đó, tôi phải đến tìm anh ta, tôi phải đến xác nhận rằng anh ta vẫn còn sống." Lôi Hoan Ni đẩy cánh tay cảnh sát, trong mắt đầy sự đau thương.

Hai người cảnh sát đó nhìn cô ta, trong lòng đầy sự cảm thông.

Thì ra, người tình của nạn nhân.

Những người bị thương đã được gửi đi bệnh viện. Một số thi thể của người chết cũng được gửi đi, phần còn lại là các chi bị gãy, người ta ước tình rằng khó có thể ghép lại một cơ thể hoàn chỉnh rồi, nếu như chồng của cô gái này thuộc dạng như thế, thật sự…rất đáng thương, một cô gái trẻ như vậy đã….

"Cô gái, thật thương tiếc!" Cảnh sát tốt bụng an ủi Lôi Hoan Ni.

"Thương tiếc? Không! Tôi không muốn nhận sự thương tiếc, chồng tôi chưa chết, chỉ cần tôi đến tìm anh ta, anh ta sẽ xuất hiện, các anh đừng ngăn tôi, hãy để tôi đi!"

"Các anh biết tôi là ai không? Tôi nói cho các anh, tôi là đại tiểu thư Lôi gia, từ lúc tôi sinh ra cho đến bây giờ tôi đều đi thẳng về phía trước, các anh đừng ngăn tôi, tránh ra! Lập tức tranh ra cho tôi, ngăn chặn việc tôi tìm kiếm! Nếu các anh làm như vậy thì hậu quả sau này các anh tự chịu!"

Lôi Hoan Ni đột nhiên phát điên, cắn vào mu bàn tay của cảnh sát, cảnh sát đau đớn và buông cô ra, cô liền chạy qua.

Chỉ chạy vài bước, đã đứng trước một đống máu thịt và da cháy sém, ánh mắt nhìn vào chiếc nhẫn vàng, ngay cả việc thở cũng quên rồi.

Chiếc nhẫn, cô mua chiếc nhẫn cho Bạc Giản Thương cách đây không lâu, mua một cặp, anh ta mua nó, cô ta không đeo nhưng anh khăng khăng muốn đeo cho cô ta và nói rằng muốn kết hôn với cô, nên buộc phải đeo. Tình yêu thật mới không sợ lửa, cô ta không hài lòng nhưng vẫn không tháo xuống.

Nhưng bây giờ, chiếc nhẫn này, bên cạnh da thịt bị cháy, chẳng lẽ, đây là…Bạc Giản Thương sao?

"Bụp" một tiếng, Lôi Hoan Ni quỳ xuống đất, ôm lấy người dường như đã cháy một nửa, và bật khóc thật lớn: "Anh….anh cái đồ man rợ này, tại sao anh có thể…có thể chết? Không phải anh nói muốn cưới em sao? Không phải chết thì không phải giờ để em rời khỏi sao? Vậy tại sao anh lại rời khỏi em?"

"Không! Em nhìn sai rồi, đây không phải là anh, không phải anh!" Cô ta vứt bỏ người máu thịt đó: "Bạc Giản Thương, em đồng ý, em không bỏ trốn nửa, em không rời khỏi anh nữa, anh là tên man rợ em cũng chịu, tính khí anh thất thường em cũng chịu, anh đừng chết, anh về được không? Chỉ cần anh về, chúng ta lập tức kết hôn, cả đời này em không rời khỏi anh nữa…huhuhu~"

Ngay lúc này, Lôi Hoan Ni cuối cùng cũng nhận ra trái tim mình, cô ấy đã yêu Bạc Giản Thương, yêu một người đàn ông vô cùng hống hách này, nhưng cũng coi là người đàn ông duy nhất của cô, yêu một người bảo vệ cô, người đàn ông ngay cả mang cũng không cần nữa.

Nhưng tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô như vậy, cô chỉ biết rằng anh rất quan trọng, anh đã rời bỏ cô?

Nỗi đau khổ của tiếng khóc, khiến những thuộc hạ Bạc Giản Thương xuất hiện sau đó cũng cảm thấy đồng cảm.

Đối với họ, Bạc Giản Thương là chỉ huy của họ, lãnh đạo, đại ca, người thân, thường rất nghiêm khắc với họ nhưng cũng rất tốt với họ. Họ chưa bao giờ nghĩ rằng anh ta sẽ chết như thế này…đau khổ và bất ngờ.

Trách Lôi Hoan Ni sao? Không được! Lôi Hoan Ni được Bạc Giản Thương đặt trong lòng, người đàn ông vì bảo vệ người phụ nữ của mình mà chết thì đó không phải là vô dụng, vì thế chỉ còn lại sự đau xót, giống như con dao đâm vào trong lòng, đau đến mọi người không thể chịu được.

Nhưng ngay lúc này, chỉ còn vài mảnh sắt vụn trong xe nhưng lại phát ra một tiếng động, giọng nói yếu ớt của người đàn ông vang lên: "Tiểu…Ni Tử, đừng khóc, anh….chưa chết!"

"Chỉ Huy!" Mọi ánh mắt của những người xung quanh sáng rực lên, bao gồm những cảnh sát có mặt tại hiện trường, nhanh chóng xông lên dùng cả hay tay để bắt người nóng như lửa, mặc kệ nó có bị bỏng hay không. Những mảnh vụn đó, chỉ một lúc đã được họ dọn sạch rồi.

Chỉ sau đó mới thấy, có một giếng nước dưới xe, nắp hố ga đã được gỡ bỏ, và Bạc Giản Thương toàn thân ướt bò ra.

Một số thuộc hạ kéo anh ta ra, lúc này mới phát hiện mặt anh ta tái nhợt như thể trúng độc.

Cũng xem như là trúng độc rồi, khi chiếc xe phát nổ, anh không kịp nhảy xuống hồ bơi. Anh ta phải mở nắp hố ga và nhảy vào, may mắn thay nắp hố ga bị hỏng.

Chỉ là, giếng nước thải của thành phố chứa đầy khí độc, khi người ta ngã xuống, hít quá nhiều khí độc thì sẽ yếu đi, rất khó có thể đứng dậy trở lại. Thêm một vụ nổ lớn, anh ta không thể không ở bên trong một lúc….bằng cách này, anh ta vẫn nỗ lực leo lên hết sức mình, cũng nhờ cơ thể khoẻ mạnh của anh ấy và bao nhiêu lần đấu tranh với thần chết.

"Thương!" Lôi Hoan Ni ngẩng cao đầu, sững sờ vài giây, mới dùng tay chân bò lên và nhảy mình vào trong lòng Bạc Giản Thương: "Anh còn sống, anh thực sự còn sống! Em biết, anh không thể chết, anh không thể rời khỏi em."

"Tại sao còn…khóc nữa?" Bạc Giản Thương cau mày, rõ ràng sức lực đã sắp cạn kiệt, nhưng anh vẫn ôm lấy Lôi Hoan Ni: "Đừng khóc, anh còn ở đây, chỉ là…có chút dơ thôi."

Anh ta là người sợ dơ, lần này nhảy xuống giếng nước cũng là vì cứu mạng, lúc này ở trong tình huống tồi tệ như thế anh chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Nhưng mà, lúc nảy em khóc và hét lên những lời đó, anh đều….nghe hết rồi, Tiểu Ni Tử, em nói rồi, chúng ta kết hôn, em….cả đời này không rời xa anh!"

280. Chương 280

"Đúng! Em đã nói, anh là người đàn ông của em, em thừa nhận, cả đời này em không rời xa anh." Lôi Hoan Ni nói, cũng không quan tâm Bạc Giản Thương có dơ hay không, ngẩng cao đầu hôn vào môi anh ta: "Bạc Giản Thương, em thích anh, em nghĩ kĩ rồi, em không rời xa anh, lần sau, anh đừng doạ em như vậy nữa."

"Được! Bạc Giản Thương cười rồi, nhưng một giây sau, hoàn toàn ngất đi.

"Thương!" Lôi Hoan Ni cảm thấy trước mặt tối om.

"Chỉ Huy!"

"Phu nhân chỉ huy!"

Lại một mớ hỗn độn….

Khi tỉnh lại, cả hai vợ chồng đều ở trong bệnh viện.

Bệnh viện dưới tên Giang Thị, phòng bệnh kế bên Giang Mạc Thần.

Lôi Hoan Ni ý thức vừa tỉnh dậy, nghe thấy Bạc Giản Thương và Giang Mạc Thần nói chuyện.

"Lần này mạng anh cũng khá lớn, nếu không phải may mắn có giếng nước, mạng của anh cũng bàn giao lại cho Vinh Thành rồi…nhưng mà, tôi thật khâm phục anh, trên đời này những người khiến tôi khâm phục không nhiều, anh là một rồi đó! Em của Lôi Đông Hãn đã theo cậu rồi, khá cừ!" Đây là tiếng của Giang Mạc Thần.

"Nhưng mà, lúc đó tại sao không nghĩ nhiều hơn? Vì con nha đầu này mà xém mất mạng, có đáng không? Anh cũng không phải không biết, con nha đầu này rất hoang dã, trước đó rình rập anh tôi, đó là một sự điên rồ!" Câu nói này hoàn toàn để ngăn chặn Bạc Giản Thương.

" Đó là do Tiểu Ni Tử nhà tôi tuổi còn nhỏ, chưa biết điều, đặt sai sự ngưỡng mộ thành tình cảm nam nữ, Giang thiếu có thể yên tâm, tôi rất chắc chắn rằng trong lòng Tiểu Ni Tử đó bây giờ chỉ có mình tôi, có đáng hay không, vết thương trên người Giang Thiếu cũng khá nghiêm trọng, anh đã ngăn như thế nào cho phụ nữ của anh, có nghĩ về điều đó chưa?"

"Tôi không nghĩ về bất cứ điều gì cả!" Giang Mạc Thần trả lời rất đơn giản: "Ngăn cho người phụ nữ của mình, đó không phải là điều mà đàn ông nên làm sao? Nghĩ nhiều quá làm gì?"

"Vậy Giang thiếu cảm thấy đáng giá không?" Bạc Giản Thương đã gửi cùng một câu hỏi cho Giang Mạc Thần.

"Đáng chứ!" Giang Mạc Thần không ngần ngại trả lời: "Không phải một chút vết thương thôi sao, tôi là một người đàn ông, vợ tôi da mỏng thịt mềm, tôi không thể để cô ấy bị thương như vậy."

"Tôi cũng vậy." Bạc giản Thương: "Tiểu Ni Tử nói cảm xúc thật sự không sợ lửa."

Giang Mạc Thần choáng váng một hồi, ngay lập tức cười: "Hahaha, Bạc chỉ huy thật tình cảm, tôi thích, việc này tôi sẽ giúp anh, về nhà tôi sẽ nói với anh Lôi, chúng tôi huy động tất cả mọi người và giúp anh đào ra kẻ thù và trao lại cho anh xử lý!"

"Được! Tôi sẽ nhớ ân tình mà Giang gia và Lôi gia đã dành cho tôi." Bạc Giản Thương nói.

Lôi Hoan Ni đã hiểu, hoá ra sự việc lần này là một sự trả thù, Bạc Giản Thương và Giang Mạc Thần đã bàn về chuyện đó, đây là hợp tác. Dù sao, Bạc Giản Thương và cô ta không phải người của Vinh Thành, ở Vinh Thành tìm người, tốt hơn hết là tìm người bản địa sẽ được hơn.

Trong lòng cô càng cảm động hơn, bởi vì những lời nói vừa nãy của Bạc Giản Thương.

Tuy rằng anh ta không trả lời trực tiếp câu hỏi của Giang Mạc Thần nhưng đây đã là câu trả lời rồi, anh ta tình nguyện bản thân để cứu sống cô. Có một người đàn ông như thế này thì cô còn điểm nào cảm thấy không hài lòng chứ.

Giang Mạc Thần đứng dậy và rời đi.

Bạc Giản Thương quay đầu lại, nhìn vào lông mi của người phụ nữ trên giường bên cạnh, biết rằng cô ấy đã tỉnh, và đi xuống giường bệnh của mình, ngồi lên giường bệnh của Lôi Hoan Ni: "Tỉnh rồi thì mở mắt ra đi!"

Lôi Hoan Ni mở mắt ra, nhưng trước mắt có một lớp nước: "Giang Mạc Thần nói không sai, nếu như không phải vì có cái giếng nước đó thì anh chắc sẽ….sẽ đi rồi, anh thực sự không sợ sao?"

"Sợ!" Bạc Giản Thương đưa tay ra, ôm lấy Lôi Hoan Ni vào lòng: "Nhưng anh không hối hận, Tiểu Ni Tử, ngay lúc đó anh cũng không nghĩ gì. Em biết rằng những người giống anh sẽ chẳng có gì mong đợi, anh sống chỉ vì giúp anh em có thể sống qua ngày, kiếm nhiều tiền, nhưng trong lòng lại trống rỗng, cảm giác cuộc sống không có ý nghĩa gì, chết, không phải vấn đề sớm muộn nữa.

Nhưng khi đã có em, anh vẫn có thể hy sinh mạng sống. Em yên tâm, sự việc lần này ngoài ý muốn, anh đảm bảo đây là lần tai nạn đầu tiên của chúng ta, sau này, anh sẽ xử lý hết tất cả sự việc, em chỉ cần ở bên cạnh anh, tin tưởng anh, vâng lời anh là đủ rồi. Dù là chết, anh cũng sẽ nỗ lực chết phía sau em." Tuyệt đối không để lại nỗi đau cho em.

Bạc Giản Thương không phải là người đàn ông biết cách nói chuyện, những lời này cũng mang theo quyền bá chủ, nhưng lại khiến Lôi Hoan Ni cảm thấy xúc động.

"Được!" Cô ấy gật đầu: "Sau này em đều nghe anh." Cô ấy cũng không chống cự với anh ta nữa, người đàn ông này đối xử có hơi hung hăng và sự chiếm hữu cô ấy, vào lúc buổi tối mặc dù có hơi thô bạo, nhưng những việc khác thì đối xử khá tốt với cô ấy, hơn nữa cũng là người đàn ông mà cô thực sự yêu.

Loại tình yêu này, khác với loại điện cuồng cướp lấy Hoắc Nhất Hàng, mà là cảm giác không muốn từ bỏ.

Đây có lẽ là tình yêu đích thực?!

Sau này, hãy ở yên bên cạnh anh ấy đi, dù cho có bao nhiêu mâu thuẫn, miễn là có tình cảm, bất cứ điều gì cũng có thể giải quyết được.

Cứ đi theo cách này là được rồi.

- —

Câu chuyện về Tiểu Ni Tử và Bạc Giản Thương cũng đã kết thúc. Nếu các bạn thích nó, có thể xem tiếp những chương sau.

- —- Dịch bởi nhóm Boss – App Inovel —-

281. Chương 281

Giang MẠc Thần bước ra khỏi phòng bệnh của Bạc Giản Thương và Lôi Hoan Ni, Cố Du vừa đúng lúc mang cơm hộp đến.

"Tình hình của ngài Bạc và cô Lôi như thế nào rồi?" Cố Du tiến về phía trước, đưa một tay ra và đỡ Giang Mạc Thần vào giường bệnh, vừa đi vừa hỏi anh ta.

"Rất may mắn vì thế không chết." Giang Mạc Thần lạnh lùng trả lời một cậu, nghiêng đầu và thấy biểu hiện của Cố Du có vẻ không hài lòng, vì thế giải thích thêm vài câu: "Người mà động tay với họ lần này là con trai của một kẻ thù trước đó của Bạc Giản Thương, người đó đã thiết kế một trò chơi chết chóc để giết Bạc Giản Thương, Lôi Hoan Ni bị liên lụy, nhưng phản ứng kịp thời của Bạc Giản Thương và bản năng cũng khá tốt, thành công thoát khỏi vụ này. Người vẫn ổn và họ được ban phước, sau đ1o tình cảm của họ cũng tốt hơn, đây cũng là một điều may mắn rồi."

"Quả nhiên trong hoạn nạn tìm thấy tình yêu đích thực." Cố Du thở dài và nói một câu.

Như vậy cũng tốt, lúc trước Lôi Hoan Ni điên cuồng theo đuổi Hoắc Nhất HÀng, bây giờ cô ấy và Bạc Giản Thương đã ở cùng nhau rồi, sẽ không phá hoại tình cảm giữa Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh nữa.

“Như vậy phải có một sự cống hiến mới được!” Giang Mạc Thần nói: “Phải như anh, đúng không? Cố Du.”

Giang Mạc Thần nói về vấn đề cứu sống, nhưng nói thành cống hiến, thì thêm được một lớp hương vị tình cảm.

Cố Du nghe hiểu ý nghĩa của câu này liền lườm Giang Mạc Thần: “Đã bị thương rồi còn không an phận!”

Trông như giận dữ, nhưng chỉ hiện lên trên bề mặt.

Đôi tay vẫn đang rất bận rộn, mở nắp hộp cơm ra, những món rau bên trong lấy ra đặt lên bàn: “Đi rửa tay, sau đó ra ăn cơm!”

Giang Mạc Thần nhìn vào món súp, đột nhiên không có cảm giác thèm ăn, anh ta ngồi xuống và trông với vẻ mặt tội nghiệp nói: “Vật nhỏ, thật ra thì bác sĩ nói anh khoẻ rồi, có thể ăn những thức ăn nặng vị một chút, cái nước súp gì đây này, có thể không uống được không?”

Có thể nói thói quen ăn uống trước đây của anh ta cũng không quá nặng nị, nhưng anh ta có vài bữa ăn đều là món canh súp không vị, tất nhiên anh ta phải ý kiến rồi.

“Chưa đến hai ngày đã đỡ hơn rồi? Giang Mạc Thần, anh lừa ai thế?” Cố Du lấy bát súp để nguội và cố tình chìm mặt xuống: “Cái gì, anh chê món súp em hầm cho anh phải không?”

“Là do em hầm?” Mắt Giang Mạc Thần sáng lên: “Không phải…là mẹ vợ hầm sao?”

Giang Mạc Thần đảm bảo, anh ta tuyệt đối không phải không thích mẹ vợ của mình hầm, Cố Ngọc La đối xử với anh ta rất tốt, hoàn toàn đối xử như con trai ruột của mình…mẹ vợ cái gì cũng tốt, nhưng với việc nấu ăn này….không dám khen ngợi.

Món súp hầm cho anh ta là trực tiếp bỏ thịt vào nấu với nước lã, vị ngon chắc chắn là không thể có, còn mang theo một mùi hương kỳ lạ. Anh ta uống một vài lần, mỗi lần đều là dưới sự quan sát của mẹ vợ và Cố Du.

Bây giờ mẹ vợ không đi cùng, anh ta liền muốn nhờ giúp đỡ từ Cố Du, ít nhất là không uống món súp này.

“Món súp mẹ hầm…em biết rằng anh uống rất khó khăn, bà ta hôm nay bị chị em hẹn đi uống trà rồi, nên đổi thành súp em hầm cho anh, còn có vài món ăn là do ba nấu.” Cố Du nhìn vào biểu cảm của Giang Mạc Thần, trong lòng cảm thấy thật buồn cười.

Gia đình cô ta có chút khác so với gia đình người khác, những món ăn trong gia đình đều là do ba nấu, mẹ thì hiếm khi nấu ăn và nghệ thủ công cũng rất chung chung. Trước đây cô cũng thường trốn tránh bữa ăn của mẹ.

"Thực sự là do em hầm sao, vậy thì anh phải nếm thử." Giang Mạc Thần sáng mắt, lấy chiếc thìa lên và vớt một muỗng lớn: "Vật nhỏ, anh nói cho em biết, chỉ cần là đồ em làm, dù cho là thuốc độc thì anh cũng tình nguyện uống, đây gọi là ngôi nhà tình yêu."

Nói đến đây, anh húp một muỗng thật lớn.

"Thế nào?" Cố Du hỏi.

Đối với tay nghề của mình, Cố Du hơi lo lắng, không phải rất tốt nhưng cũng không tệ. Nhưng nếu nhận được lời khẳng định của Giang Mạc Thần, tất nhiên cô sẽ rất hạnh phúc.

Cổ họng của Giang Mạc Thần cuộn tròn: "Nóng…quá!"

Anh nhìn Cố Du với vẻ mặt ngây thơ: "Húp nhanh quá, không cảm giác được vị, anh húp thêm một muỗng."

"Anh thổi rồi hẳn uống." Cố Du nói trong tiềm thức.

Người đàn ông này…thực sự khiến người khác bất lực.

"Chà, ngon quá!" húp muỗng thứ hai, Giang Mạc Thần khen ngợi không ngần ngại.

Thực sự rất ngon, bên trong súp có lát gừng, loại bỏ mùi gà lòng và thêm các loại gia vị khác như nấm, v.v….vị súp thơm nồng, muối vừa phải, có mùi thơm trong miệng.

Để bày tỏ những gì anh ấy nói là sự thật, Giang Mạc Thần không bỏ qua món súp nóng hổi này, húp sạch hết cả bát súp, sau đó nói: "Vật nhỏ, món súp em hầm rất ngon, thêm một chén nữa."

"Ăn cơm rau trước đã." Cố Du cho anh ta một bát cơm trắng: "Bây giờ anh là bệnh nhân, chất dinh dưỡng phải được cân bằng."

"Được." Giang Mạc Thần ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ cần nét mặt của Cố Du tốt, cả người anh ta sẽ sáng sủa, hơn nữa món súp ngày hôm này rất ngon.

Sau khi ăn tối, Giang Mạc Thần nhìn Cố Du với ánh mắt thương hại, Cố Du phớt lờ anh ta, nhưng ánh mắt của anh ta quá nóng và nhìn chằm chằm vào cô ta khiến cô không thể làm ngơ.

"Giang Mạc Thần, anh muốn nói cái gì, nói đi!" Cố Du cảm thấy bản thân thực sự bị người đàn ông này

đánh bại.

Rõ ràng anh ta không nói gì, nhưng ánh mắt của anh ta đã khiến cô không kiềm được lòng.

282. Chương 282

"Bạc Giản Thương nói anh ta ngày mai có thể xuất viện." Giang Mạc Thần nói.

"Vậy chắc là do vết thương của anh ta không nghiêm trọng, bác sĩ nói sẽ để anh ta xuất viện, anh bị thương nặng hơn, bây giờ thời tiết lại nóng. Nếu như không xuất viện mà không chăm sóc kỹ thì dễ dẫn đến nóng cơ thể, anh đừng nghĩ là chạy trốn ra khỏi bệnh viện nữa, không được phép!" Cố Du sắc sảo nói.

Cô tưởng rằng Giang Mạc Thần muốn rời khỏi bệnh viện sớm.

"Nhưng mà ngày mai anh ta xuất viện cùng Lôi Hoan Ni nhận giấy kết hôn." Giang Mạc Thần "tội lỗi" và nói: "Rõ ràng anh có tình yêu trước anh ta…"

Đây mới là thời khắc, anh ta sớm đã muốn cùng Cố Du đi nhận giấy kết hôn.

Cố Du khịt mũi và cười: "Anh vẫn còn muốn cạnh tranh với người khác về chuyện này sao?"

"Như vậy thì phải cạnh tranh trước chứ!" Giang Mạc Thần vội vã: "Lý do chính là Du Nhi em quá tốt, anh muốn vội đã chiếm lấy em, anh luôn cảm thấy không an toàn. Có rất nhiều người đàn ông tốt trên thế giới này, lỡ như em không muốn leo lên trụ cây méo mó này của anh thì sao?"

Cố Du "khịt" cười một tiếng, người đàn ông này vì muốn "Cướp" cô ấy về nhà vì thế có thể nói ra những câu này, thật là…không dễ dàng chút nào!

"Giang Mạc Thần, anh đừng nói, anh khiến em cảm thấy những lời nói của anh cũng có chút hợp lý!" Cố Du bắt đầu trêu chọc tâm trí Giang Mạc Thần: "Hai ngày qua trong bệnh viện, em phát hiện một bác sĩ nam chỉnh hình trong bệnh viện này, khá đẹp trai! Tuổi cũng rất trẻ, nghe nói rằng đã là đứng đầu khoa! Vừa tài năng vừa có giá trị.

Điều quan trọng nhất là, lúc trước cũng không biết ai đã làm đổ nước ở hành lang, em bước lên gần như ngã xuống, may là có anh ta đỡ em và kiểm tra giúp em ngay tại đó. Anh không biết đâu, giọng nói của anh ta đặc biệt rất hay, mang theo sự từ tốn, ấm áp…"

Nói đến đây, Cố Du cố tình dừng lại và nhìn vào biểu hiện của Giang Mạc Thần, nhìn thấy mặt anh chìm sâu xuống, trong mắt đầy sự bất mãn.

Cô ta vui mừng và nói tiếp: "Trước đây mẹ em luôn nói rằng em vẫn còn quá nhỏ, nhìn người nhìn sự việc không chuẩn lắm, em cảm thấy cũng đúng, em vẫn chưa tốt nghiệp nữa, vẫn còn trẻ, cũng gặp phải rất ít người, nếu như lần như gả ra ngoài, dường như có chút đáng tiếc đó? Nếu không thì, em ra ngoài xã hội vài năm, nhìn thêm một vài anh trai đẹp, hẹn hò cùng một số nam thần, sau đó mới quyết định kết hôn với ai?"

"Không được!" Giang Mạc Thần lo lắng nắm lấy tay Cố Du: "Em là của anh, em không được phép yêu người khác, cái bác sĩ nam chỉnh hình gì đó, bây giờ anh sẽ làm xấu mặt anh ta, làm cho anh ta ngộ độc cậu bé, rồi xem coi anh ta làm cách nào thu hút em."

Nói xong, anh ta thực sự đứng dậy và dường như muốn ra ngoài, nhưng vì dùng sức quá nhiều, mày anh cau lại: "A…đau…đau đau đau…"

Cố Du nhanh chóng bước qua, lo lắng và hỏi: "Mạc Thần, sao rồi sao rồi? Đau ở đâu? Có phải chạm trúng vết thương không?"

Giang Mạc Thần nhân cơ hội ôm eo người phụ nữ, chỉ vào trái tim anh, nghiêm túc nói: "Tiểu Du Nhi, anh đau ở tim!"

"Cái đồ không có lương tâm này, vì em thì ngay cả mạng sống anh cũng có thể chiến đấu. Em thì tốt rồi, ngay lúc anh bị thương nặng thì thích bác sĩ nam đó? Dù do bác sĩ nam đó đẹp trai thì có đẹp trai bằng anh không? Anh đây là Giang Thiếu tại Vinh Thành! Giọng anh ta hay, giọng trầm, có tốt hơn khi anh nói câu "anh yêu em" không? Anh ta ấm áp, có ấm áp như thể anh đang hôn em không?"

Giọng nói chưa dừng, nụ hôn của anh ta đã rơi trên môi Cố Du….một nụ hôn sau kéo dài, khiến cho suy nghĩ của Cố Du được loại bỏ và tập trung vào anh ta.

Một nụ hôn, nhìn vào một người phụ nữ như hoa đào, anh ta lại hỏi thêm: "Như thế nào? Bây giờ biết ai đối xử ấm áp với em hơn rồi đúng không?"

"Anh này…thật bất hảo!" Nhịp tim Cố Du đập loạn xạ, một lúc sau mới có thể trở lại bình thường.

"Anh là kẻ bất hảo, cả cuộc đời này anh đều bám lấy em, nếu em có ý định muốn rời xa anh thì anh sẽ tiếp tục đào sâu sự "ấm áp" với em!" Giang Mạc Thần hung hăng nói: "rõ ràng là khác hoàn toàn"

"Đùa với anh thôi, anh còn tưởng là thật." Cố Du nhanh chóng đổi chủ đề, vì muốn che đi sự xấu hổ của mình, rút chiếc điện thoại ra và mở bức ảnh về chiếc váy của cho Giang Mạc Thần xem: "Em thích bộ thứ hai, anh xem sao?"

Ánh mắt Giang Mạc Thần nhìn vào màn hình điện thoại của Cố Du, trong lòng rất vui.

Chọn váy cưới chọn váy cưới! Đồ vật nhỏ của anh đang chọn váy cưới, đây là quyết định cưới anh ta rồi.

Tất cả sự chán nản bị cuốn đi.

"Tiểu Du Nhi, anh đã nói rằng em chỉ là đang đùa vui với anh thôi, cái gì mà bác sĩ nam chỉnh hình đẹp trai, em tưởng anh không biết, những người đàn ông trong khoa chỉnh hình nhỏ nhất cũng đã là 40 mấy tuổi rồi!" Câu nói này vừa nói ra Giang Mạc Thần đột nhiên nhận ra rằng bản thân đã lộ ra và che dấu bằng cái ho giả: "Cái gì đó, anh cũng thích bộ thứ hai, lễ cưới của chúng ta, đồ vật nhỏ mặc bộ này đi!"

Cố Du quay đầu qua, rất "nghiêm túc" nhìn anh ta: "Anh biết bệnh viện này không có bác sĩ nam chỉnh hình trẻ tuổi, vừa nãy là cố tình làm ra bộ dạng đó? Hả?"

- — Dịch bởi nhóm Boss – App Inovel —-

283. Chương 283

"Vật nhỏ, em nghe anh giải thích." Giang Mạc Thần hoang mang rồi, khẩn trương nắm lấy tay của Cố Du, căng thẳng nói, "Em biết, bệnh viện này là dưới danh nghĩa của nhà anh, anh ngày xưa có đau ốm gì, thường xuyên đến căn bệnh viện này, bác sĩ khoa xương khớp trẻ tuổi nhất, cũng có chút quan hệ với Giang gia nhà anh, cho nên……"

Nhưng Cố Du lại "phụt" một tiếng cười lên, "Giang đại thiếu gia, nhìn thấy vẻ mặt anh như thế, em ghẹo anh thôi mà! Ha ha ha~"

"Vật nhỏ to gan, không ngờ lại chọc ghẹo bổn thiếu? Xem bổn thiếu làm sao trừng phạt em!" Giang Mạc Thần cười ôm chặt lấy Cố Du, ẵm cô lên giường, đè dưới người mình, "Hay là, bổn thiếu bây giờ ăn em?"

Y tá qua đến thay thuốc cho Giang Mạc Thần, vừa mới bước vào, liền nhìn thấy cảnh tượng nóng rực này, xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Nhưng lại không thể không mở lời nhắc nhở, "Giang……Giang thiếu, tình trạng bây giờ của anh, vẫn không thích hợp tiến hành……vận động mạnh."

Cố Du khẩn trương đẩy Giang Mạc Thần ra, nhảy xuống giường, chỉnh sửa lại quần áo của mình, còn giận dữ liếc nhìn Giang Mạc Thần, "Không đàng hoàng!"

Nhưng Giang Mạc Thần lại vẻ mặt không để ý, "Tôi thân mật với vợ của mình, thì có sao?"

Y tá chỉ có thể cười ngượng ngùng.

……

Sau khi dưỡng thương vài ngày ở bệnh viện, Cố Du cuối cùng trong sự quấn mãi không buông của Giang Mạc Thần đã giúp anh làm thủ tục xuất viện, hai người tay nắm tay nhau, đến cục Dân chính lãnh về cuốn sổ kết hôn đo đỏ.

Thế là, trên đường về nhà, Giang Mạc Thần cứ nhìn vào cuốn sổ đỏ cười hoài.

Người lái xe trở thành Cố Du.

Nhưng tiếng cười của người đàn ông cứ bất chợt cười lên làm Cố Du mất tập trung hết mấy lần.

Không mấy dễ dàng chiếc xe lái vào được nơi Giang Mạc Thần sớm đã mua—nhà mới của cô và Giang Mạc Thần, cô tắt máy xe, đưa tay nhéo mạnh người đàn ông, "Có cần đắc ý như thế?"

"Đau!" Giang Mạc Thần ngoảnh đầu lại, "Bổn thiếu không có nằm mơ, là thật đấy!"

Người này, không phải trở thành kẻ ngốc chứ?

Cố Du đột nhiên có chút lo lắng.

Vội vàng từ ghế lái xuống xe, đi đến vị trí phó ghế lái, mở cửa xe ra, "Giang Mạc Thần, anh xuống đi, để em kiểm tra kiểm tra anh, axit là tạt vào sau lưng, đầu óc sao lại xảy ra vấn đề thế?"

Sắc mặt của Giang Mạc Thần lúc này mới trầm xuống, xuống xe.

Giây tiếp theo, lại "bằng" một tiếng đóng cửa xe, ôm lấy eo của Cố Du, quay người đè cô lên thân xe, "Vật nhỏ, em biết ý nghĩa lãnh xong cuốn sổ kết hôn không?"

"Cái gì?" Cố Du theo phản xạ hỏi ngược lại.

Mép miệng Giang Mạc Thần nhếch lên, ma mị đắc ý, "Ý nghĩa là, bổn thiếu phải bắt đầu cầm sổ làm việc rồi!"

Mặt Cố Du đỏ lên, nụ hôn của người đàn ông đã rơi xuống, tỉ mỉ quấn lấy hai vành môi, như là muốn nhai hai miếng thịt mềm kia vào bụng của anh, còn cô miệng hơi hé, lưỡi của anh đã nhân cơ hội chui vào, tịch thu sạch sẽ không khí trong khoang miệng cô.

Nụ hôn triền miên, rất nhanh khiến đầu óc Cố Du choáng váng……đợi lúc cô tỉnh táo, người đã đến sofa trong phòng khách, quần áo bị cởi sạch sẽ, cơ thể to lớn của người đàn ông đè xuống, trong mắt dâng lên một ngọn lửa không cho khước từ.

Biết vết thương đằng sau lưng của anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cô không dám ôm lấy, chỉ có thể để cơ thể dựa vào phần đệm của sofa, chịu đựng sự tấn công hung hãn mạnh mẽ một lần lại một lần của anh……

……

Nhà mới của Giang Mạc Thần và Cố Du ở ngay kế bên sơn trang Nhất Khuynh, đây là ý của Giang Mạc Thần, anh muốn Hoắc Nhất Hàng và Vân Khuynh giúp anh lo liệu công ty của Giang gia, để anh và Cố Du có thể ngọt ngào với nhau, cũng tại vì tình cảm của Cố Du và Vân Khuynh càng ngày càng tốt, ở gần nhau hơn, tự nhiên sẽ càng tốt hơn.

Cho nên, nghe nói Giang Mạc Thần và Cố Du lãnh xong cuốn sổ kết hôn xong về, Vân Khuynh liền kéo Hoắc Nhất Hàng qua đây để tặng chúc phúc cho bọn họ, thuận tiện nói cho bọn họ nghe hôn lễ phải làm một số công việc chuẩn bị.

Ai ngờ được, hai người này ban ngày lại ở đại sảnh làm chuyện ấy, hơn nữa, ngay cả cổng cũng không đóng lại.

Vân Khuynh bước vào nhà, vẫn chưa hoàn toàn vòng qua tấm bình phong đặt ở cửa chính, liền nhìn thấy hai cái chân trắng tinh, ở vai của người đàn ông ra sức dao động.

Cô vội vàng quay lưng lại, đẩy Hoắc Nhất Hàng ra cửa. Trên mặt đỏ lên một mảng, "Anh……anh em và Du Nhi……có chút bận!"

Hoắc Nhất Hàng cau mày, tiếp đó nghe được động tĩnh bên trong.

"Đi!" Anh tuôn ra một chữ thanh lạnh, gặp ngay chuyện này, cũng đích thực có chút ngượng ngùng.

Nhanh chân bước ra ngoài, nhìn thấy Vân Khuynh đi về hướng nhà, Hoắc Nhất Hàng đi nhanh chân, kéo lấy Vân Khuynh "Khuynh Khuynh, khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, chúng ta vẫn chưa đi riêng với nhau lần nào, hay là, hôm nay, chúng ta đi dạo phố?"

Vân Khuynh nghĩ ngợi một hồi, gật đầu.

Từ cảng C trở về, liền là đủ thứ chuyện, cô đích thực và Hoắc Nhất Hàng chưa từng đơn độc đi riêng với nhau được bao nhiêu lần.

Người đàn ông nhỏ mọn này, khẳng định lại không vừa ý rồi.

Nếu như anh muốn đi, vậy thì đi thôi.

284. Chương 284

Và như thế, người sắp sửa phải tổ chức hôn lễ, nhưng lại tay nắm tay nhau, như là đôi tình nhân rất bình thường vậy, dạo phố, selfie, đi khu vui chơi gắp thú, đi xem bộ phim điện ảnh mới nhất của rạp chiếu phim, đi tòa nhà cao nhất của Vinh Thành ngắm phong cảnh, còn đi quảng trường cùng với với các bà lão nhảy nhạc quảng trường nhảy chung với nhau……

Chơi điên cuồng hết một ngày, tâm trạng là vui mừng, cơ thể lại rất mệt mỏi, lúc đi về, Vân Khuynh đã nằm trong lòng của Hoắc Nhất Hàng ngủ thiếp đi.

"Hoắc tiên sinh, về sơn trang Nhất Khuynh không?" Tài xế hỏi.

Hoắc Nhất Hàng suy nghĩ một hồi, nói, "Không, đi……"

Đi đâu, Vân Khuynh mơ mơ màng màng, không nghe rõ.

Đợi lúc cô tỉnh dậy, nhìn thấy ao nước quen thuộc, mặt liền đỏ bừng lên.

Cô và Hoắc Nhất Hàng, chính là ở nơi này quen biết nhau và xảy ra quan hệ đầu tiên, lần trước, Hoắc Nhất Hàng cũng đã từng dẫn cô qua, lần này, tại sao lại qua nữa?

"Khuynh Khuynh, anh hình như chưa chính thức cầu hôn em qua, hôm nay, giải quyết chuyện này trước?" Hoắc Nhất Hàng nhìn vào Vân Khuynh, trong mắt toàn là trìu mến và dịu dàng.

Ánh sáng sáng trưng ở xung quanh đều tắt hết.

Vân Khuynh lúc này mới phát hiện, ao nước này đã được tinh tế bố trí qua một hồi. Vây xung quanh đó là cả một vòng đèn led màu xanh trắng. trong ao còn thả rất nhiều bóng dạ quang cùng màu, như là ánh sao trong bầu trời đêm, toàn bộ nghiêng hẳn về nơi này.

Nhưng cũng chỉ là bố trí trong ao và trong ao nước.

Cầu hôn? Không lẽ phải ở trong ao nước này? Ướt người mê hoặc?

Vân Khuynh thừa nhận, tư tưởng bây giờ của cô không mấy thuần khiết, nhưng kiểu sắp xếp này, cũng không thể trách là cô nghĩ lệch.

"Em nhớ rồi, anh cầu hôn em qua." Cô ngượng ngùng nói.

Trên sự thật, kiểu sắp xếp này, Hoắc Nhất Hàng không chỉ có qua, mà không chỉ một lần.

"Anh cảm thấy không có thì không có." Hoắc Nhất Hàng lại một miệng phủ định không có.

Sau khi nói xong, nhưng lại bổ sung thêm một câu, "Cho dù có, cũng không sao, hôn nhân cần phải bảo quản độ tươi, không thể cứ như thế này, anh quyết định, sau này mỗi năm đều cầu hôn em một lần, chính là lựa chọn ngày hôm nay, được không?"

Lòng của Vân Khuynh tức thời mềm đến hồ đồ, cái tốt của anh cho, cô làm sao không chấp nhận được.

"Vậy anh nói thử xem, anh hôm nay dự định làm sao cầu hôn em?"

"Thể lực còn tốt!" Hoắc Nhất Hàng dứt khoát nói.

Sau đó, ẵm ngang Vân Khuynh lên, dọa đến Vân Khuynh khẩn trương ôm lấy cổ anh.

Anh quả nhiên ẵm cô xuống ao nước đó.

Trong ao đã có làm nhiệt độ ổn định, nhiệt độ trong nước, không lạnh không nóng, thoải mái đến khiến người khác muốn đi ngủ.

Tiền đề là, Hoắc Nhất Hàng có thể chấp nhận cho Vân Khuynh ngủ!

"Wow, đẹp quá!"

Xuống nước xong, Vân Khuynh không nhịn được cảm thán.

Vừa nãy ở trên bờ đã cảm thấy ở đây rất đẹp, bây giờ ở ngay nơi đây, trong mắt toàn là những ánh sao tinh túy, đúng là đẹp đẽ vô cùng.

Đặc biệt là nụ cười ấm áp của người đàn ông trong ánh sao, người đàn ông của cô.

Đẹp trai đến nỗi vào cả linh hồn cô.

Cô đột nhiên cong mép cười lên, "Nhất Hàng, em đột nhiên muốn bơi lội."

Vừa nói, cô cả gan cởi đi chiếc đầm vướng víu trên người, chỉ mặc áo lót quần lót, đi hai bước về phía ao sâu, như là một con cá, bơi lên đằng trước.

Vân Khuynh hôm nay mặc là một chiếc đầm màu xanh nước biển đậm, vì muốn phối với chiếc đầm này, bên trong mặc một bộ nội y màu xanh lợt, lúc này, vừa đúng lúc hoàn mỹ xứng với những quả bóng phát sáng kia.

Hoắc Nhất Hàng không động đậy, chỉ đứng tại chỗ, nhìn thấy nàng tiên cá thuộc về bản thân, trong ao sao do đích thân anh chế tạo, vui mừng bơi lội, vui đùa……ngày tháng, yên tĩnh và đẹp đẽ.

Nói sao thì trong nước, Vân Khuynh rất nhanh cảm thấy có chút kiệt sức, ngoảnh đầu nhìn lại, Hoắc Nhất Hàng vẫn đứng tại nơi đó, cô không tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Cô cả gan cởi đầm trước mặt anh như thế, còn tưởng rằng anh sẽ lập tức bơi qua đến.

Nói sao thì, người đàn ông này nhìn lương thiện vô hại, trên thực tế lại là con sói bụng đen không ngờ!

Nhưng anh lại ở chỗ cũ không động đậy?

Không lẽ, sức ảnh hưởng của cô đối với anh đã giảm xuống?

Nghĩ như thế, trong lòng Vân Khuynh vẫn có chút không dễ chịu, tròng mắt của cô lấp lánh ánh sáng tinh túy, nhìn về phía Hoắc Nhất Hàng bơi qua.

"Hoắc tiên sinh." Đến ao cạn, Vân Khuynh đứng dậy, từng bước từng bước đi đến Hoắc Nhất Hàng, đứng trước mặt anh, đưa tay ra, cởi đi nút áo sơ mi của anh, "Trong nước này có một nàng tiên cá, nghe nói mùi vị rất tươi ngon, anh không muốn dùng thử sao?"

Tròng mắt của Hoắc Nhất Hàng trong tức thời trở nên xa xăm.

Khuynh Khuynh của anh, chủ động ghẹo anh?

"Xin lỗi, anh là lần đầu tiên nhìn thấy một nàng tiên cá xinh đẹp đến thế, nhất thời không biết nên ăn bắt đầu từ đâu, hay là, em dạy anh đi?" Tròng mắt anh biết cười, đè mạnh ngọn lửa trong cơ thể xuống trước, mong đợi cô đem đến kinh ngạc cho anh.

Uhm? Vẫn không hành động?

Trên mặt Vân Khuynh hiện lên nụ cười càng ma mị hơn, "Nàng tiên cá này là vật hiếm có, Hoắc tiên sinh muốn ăn, tự nhiên phải có chút quy tắc."

"Nói nghe thử xem, xem anh có thể làm được không?" Bàn tay của người đàn ông đã nhân cơ hội lọt vào đường eo thon nhỏ của người phụ nữ, sau đó nhẹ nhàng chạm vào tấm lưng mềm mượt của cô, ngưng ngay

ở chỗ khóa nội y, quả đoán cởi ra.

"Trước tiên, Hoắc tiên sinh phải đi tắm, cởi sạch sẽ, rửa sạch sẽ……"

Nút áo sơ mi vừa đúng cởi được hai nút, tay của người phụ nữ đã đưa vào trong, trên ngực săn chắn của anh vẽ vòng tròn nhỏ.

"Sau đó, còn phải nói lời hay ý đẹp, dỗ dành tâm trạng nàng tiên cá vui rồi, can tâm tình nguyện dâng vào miệng anh……"

Nút sơ mi cuối cùng đã cởi ra, quần lót màu xanh nhạt đã rơi xuống, bị một tay khác của người đàn ông bắt lấy, sau đó vứt lên bờ, vẽ một đường cong hoàn mỹ, rơi vào trong đám cỏ, không thấy tung tích.

Rất nhanh, trong ao không ngừng dao động, châm lên tình nồng duy trì nhiệt độ tăng dần……

285. Chương 285

Trong ngày của hôn lễ, thời tiết rất tốt.

Tại vì Hoắc Nhất Hàng và Giang Mạc Thần ở vài ngày trước ở khu này làm mưa rơi nhân tạo, nhiệt độ nóng nực bị điều chỉnh xuống, duy trì ở mức độ hợp lý đối với cơ thể người.

Lúc này, cả sơn trang Nhất Khuynh đều chìm đắm trong biển hoa tươi, mỗi một đóa, đều là bông hoa tươi đem theo gai, nở rộ dưới ánh nắng mặt trời, xinh đẹp hùng vĩ, lan tỏa ra mùi hương thấm vào gan ruột.

Hôn lễ này không hề mời rất nhiều khách, đại đa số là bạn bè người thân, nhưng vì là ba cặp người mới cùng nhau tổ chức hôn lễ, Hoắc gia, Vân gia, Giang gia đều là đại gia tộc, cho nên sơn trang Nhất Khuynh, vẫn là lắm thầy nhiều ma, không thể không đem bộ phận khách mời, sắp xếp ở kế bên biệt thự của Giang Mạc Thần và Cố Du, và trong biệt thự của Tiêu Trì và Vân Điềm ở đối diện.

Cách tổ chức nghi thức bắt đầu còn một lát, ba vị cô dâu đã trang điểm xong, ngồi ở phòng trang điểm cùng nhau trò chuyện.

Vân Khuynh và Cố Du mặc là bộ váy cưới có đuôi dài, chỉ qua là Vân Khuynh là màu trắng thuần chủng, Cố Du mặc là màu trắng tím.

"Chị Vân Khuynh, chị không biết đâu, em lựa rất nhiều áo cưới, Giang Mạc Thần cũng không đồng ý, không phải lựa cái này hở cái tay, thì lại lựa chỗ khác hở cái chân, còn không là nữa là hở cái mông, em thật không biết anh ấy nghĩ như thế nào, phải biết danh tiếng của anh ấy ngày xưa không hề tốt, Vinh

Thành Giang thiếu, phong lưu vô biên! Nếu như vẫn không cho em hở chân hở mông, má ôi, đây là mùa hè nóng đấy, phụ nữ hở chân hở tay có ít sao?"

Vân Khuynh cười "phụt" một tiếng, "Chị dâu, chị phản kháng với em cũng vô dụng, chị xem xem em, đây chẳng phải giống chị vậy bị cuộn kín mít sao? Còn nữa, chị đã lấy anh hai em rồi, cách xưng hô phải sửa lại chút, cứ kêu em bằng chị, chẳng phải là loạn vai vế rồi sao?"

"Này……" Cố Du nghĩ ngợi một hồi, cũng có đạo lý này, chỉ có thể sửa xưng hô lại, "Vậy……chị sau này gọi thẳng tên em?"

"Vâng." Vân Khuynh gật đầu.

Cố Du lại nói, "Chị cũng biết anh ấy tại sao phải lựa chọn bộ áo cưới này, Giang Mạc Thần anh ấy là tên nhỏ mọn! Sợ rằng em bị người đàn ông khác thích, anh ấy cũng không suy nghĩ, người đàn ông nào có tình ý với em đều bị anh ấy "tiêu diệt" rồi, ai còn dám nhìn em? Kết hôn thôi mà cuốn em đến kín mít."

"Đây là tại vì anh em quan tâm chị thôi." Vân Khuynh cười nói.

"Nếu nói quan tâm, làm sao có thể so được độ quan tâm của Hoắc tiên sinh với Vân Khuynh em chứ." Cố Du nói.

Vân Khuynh cười cười, trong mắt toàn là ngọt ngào và nhu tình, có chút ngượng ngùng nói, "Em lại hi vọng anh ấy ít bám dính em một tí……" Mới nói nửa lời, cô nhìn thấy Tống Nhan đang ngồi kế bên, trong mắt có chút ảm đạm, cười nắm lấy tay cô qua đây, "Em cảm thấy phương thức đối xử của Tống Nhan và Tây Hoa rất tốt, bình đạm, nước sông chảy dài, quả thật rất tốt."

Tốt sao? Cô không cảm thấy vậy.

Trong lòng Tống Nhan chua cay, biết được Vân Khuynh là đang an ủi cô, liền cũng cười cười.

Tại vì đang mang thai, cô đang mặc bộ áo cưới eo cao màu xanh, trang điểm xong, không hề xấu so với Vân Khuynh hoặc Cố Du, nhưng bọn họ đúng thật hạnh phúc, cô lại không như vậy.

Tống Tây Hoa là vì đứa con này mới cưới cô, cũng tại vì chỉ cần không phải là Vân Khuynh, anh cưới ai cũng không sao.

Nói cho cùng, cuộc hôn nhân của cô và Tống Tây Hoa, có lẽ là hôn lễ lần này, chỉ có một mình cô mong đợi.

Cô vô số lần thuyết phục bản thân, đừng quan tâm những thứ này, chỉ cần bản thân còn có thể ở bên cạnh Tống Tây Hoa, liền mãn nguyện rồi, không cần mong đợi tình cảm của anh, không nên tham quá nhiều.

Nhưng cô cũng là phụ nữ, phụ nữ trẻ tuổi, đang là tuổi tác mong đợi tình yêu, không thể tránh khỏi hi vọng người bản thân yêu sâu đậm cũng có thể cho tình cảm mình, chẳng sợ chỉ là một chút thôi.

Nhưng trên sự thật, cô và Tống Tây Hoa lãnh sổ kết hôn xong, ngoài ở chung một tòa nhà, ngồi cùng một bàn ăn ăn cơm, ngoài ra, cái gì cũng không có, ngay cả nói chuyện cũng ít, hiếm hoi vài câu nói, đều là khách sáo lạnh nhạt.

Như là cô căn bản không phải là vợ của anh, mà là người khách ở trong nhà anh.

Ngày xưa cô còn chút tự tin, cảm thấy tình hình cũng có khả năng cải thiện được, nhưng thời gian trôi qua, nhiệt độ trong lòng cô, dần dần lạnh xuống, cô mong đợi, có lẽ mãi không thể thực hiện rồi……

Nhưng cô vẫn không muốn từ bỏ.

Ai bảo người đàn ông kia, là người mà Tống Nhan cô yêu sâu đậm chứ, chuyện tình này trước khi kết thúc, cô là không thể rời khỏi Tống Tây Hoa.

Ba cô dâu lại nói chuyện một hồi, Hoắc Thành Quân bọn họ đã qua đến đây, nói bọn họ nghe là nghi thức sắp sửa phải bắt đầu rồi, cho bọn họ làm tốt chuẩn bị.

Trong vấn đề ai là người dẫn Vân Khuynh đi thảm đỏ, Vân Đình và Giang phụ trước đó đã nảy sinh chút mâu thuẫn.

Vân Khuynh trước khi nhận lại Vân Đình và Vân Tư Âm, đã nhận Giang gia làm ba mẹ lúc đó Giang gia và Hoắc Nhất Hàng lúc bàn luận chuyện kết hôn, cũng đã quyết định do Giang phụ dẫn Vân Khuynh đi thảm đỏ, nhưng bây giờ Vân Đình nhất định phải giảnh với ông, ông không mấy dễ dàng nhận được đứa con gái này, nhưng rốt cuộc cũng không có huyết thống chung, giành không lại, tâm trạng tự nhiên sẽ không được tốt.

May mà, Tống Nhan không có ba, thế là, Hoắc Nhất Hàng liền kiến nghị, Giang gia nhận Tống Nhan làm con gái, như thế này, Giang phụ cũng có thể dẫn con gái đi thảm đỏ rồi, thế là, cả nhà cùng vui.

Khúc nhạc hôn lễ tiến hành du dương vang lên, ba người cô dâu xuất hiện ở một bên thảm đỏ.

Lúc bọn họ quàng tay của ba, từng bước từng bước đi qua đến, các cô gái trẻ đang đứng ở hai bên thảm đỏ, lần lượt thả những cánh hoa nhiều màu sắc lên đầu bọn họ.

Đi qua cổng vào làm bằng hoa tươi, đi đến bên cạnh khách mời, một đường thu hoạch được vô số khen ngợi và chúc phúc, như là bước qua ngàn núi vạn nước, cuối cùng ổn định xuống, đứng trước mặt chú rể.

"Khuynh Khuynh, em hôm nay đẹp thật." Vân Khuynh vừa đứng vững, Hoắc Nhất Hàng liền không nhịn

được nói với cô, trong đôi mắt tràn đầy dịu dàng chăm chú nhìn vào cô, "Ba đời có phúc hạnh, em đã đến bên cạnh anh."

"Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh đừng nóng vội thế, muốn nói lời tình yêu rung động cho cô dâu nghe, một lát có cơ hội đấy!" MC cười đùa nói, "Có lẽ, anh cũng đừng nên nói chuyện thì thầm, lớn tiếng lên nói, để toàn thể bạn bè, người thân có mặt nơi đây đều nghe rõ ràng, phải không?"

"Đúng!" Cả phòng sôi sục lên.

Mặt của Vân Khuynh tức thời đỏ lên, không khách sáo nhìn vào Hoắc Nhất Hàng.

Hoắc Nhất Hàng cũng không giận, vẫn trong mắt toàn là niềm vui.

286. Chương 286

Giang Mạc Thần cũng không dám thua xa, trực tiếp nắm lấy tay của Cố Du lên kéo vào kế bên mình, nhỏ tiếng nói, "Vật nhỏ, còn mặc cả đôi giày cao gót? Mệt không?"

Sợ cô dâu mệt, giày mà bên phụ kiện đồ cưới chuẩn bị đều là đế bằng, Vân Khuynh và Tống Nhan đều lựa chọn đế bằng, nhưng Cố Du lại lựa chọn cao gót.

"Không mệt!" Cố Du trả lời.

Cô hơi nhỏ con tí, áo cưới có chút dài, mặc giày cao gót sẽ càng có khí chất hơn, cả đời này, cô chỉ dự định kết hôn một lần, tự nhiên hi vọng bản thân có thể ở tư thế đẹp nhất xuất hiện trong hôn lễ, chân mệt một chút, cũng can tâm tình nguyện.

"Nhưng không thể mệt mỏi được." Giang Mạc Thần nói, "Bây giờ đã mệt mỏi, đợi lát đến tối thì phải làm sao?"

Lời này, âm thanh không hề nhỏ, những người xung quanh đều nghe thấy.

Vân Khuynh và Hoắc Nhất Hàng cùng nhau nhìn về hướng của Giang Mạc Thần và Cố Du, đây còn trên hôn lễ, hai người bọn họ, có cần phô trương vậy không?

Mặt của Cố Du đỏ lên như mông khỉ.

Tống Nhan không nhịn được hơi nghiêng người, cản trở tầm nhìn của Tống Tây Hoa nhìn Vân Khuynh, sau

đó, dùng âm thanh chỉ có Tống Tây Hoa nghe được, chua xót nhắc nhở, "Tây Hoa tiên sinh, xin chú ý một chút, đừng để bản thân mình tạo phiền phức cho……chị Vân Khuynh."

Khách mời ngồi đầy bàn. anh cứ nhìn vào cô dâu của người khác, khó tránh không thích hợp.

Tống Tây Hoa ngây người, lúc này mới ý thức được hành vi của bản thân đích thực có chút quá đáng, tầm nhìn mới rơi lại lên người Tống Nhan.

Nhìn thấy vẻ mặt cô ôn thuận ngoan hiền, sắc mặt trắng bệch, trong lòng có chút áy náy, do dự trong giây lát, hỏi, "Em……còn ổn chứ."

Tại vì câu nói đơn giản này, tâm trạng Tống Nhan tốt lên rất nhiều, ngẩng đầu lên, cho Tống Tây Hoa một nụ cười dịu dàng, "Em rất ổn, con……chúng ta cũng rất ổn, anh không cần lo lắng."

Tầm nhìn của Tống Tây Hoa lại không nhịn được rơi lên bụng của Tống Nhan.

Ở bên trong, có một đứa con cùng chung huyết thống với anh, trong lòng anh hơi rung động, nhẹ nhàng "uhm" một tiếng.

MC đọc xong những câu từ cát tường như ý của hôn lễ, ba cặp đôi kính trà cho ba mẹ, trao nhẫn cho nhau, liền tiến vào khâu tỏ tình thật lòng.

Thân là anh hai, cặp đôi bắt đầu trước, liền là Giang Mạc Thần và Cố Du rồi.

Cố Du còn đỏ mặt, Giang Mạc Thần đã để hai tay lên vai cô, sắc mặt vô cùng nghiêm túc đàng hoàng nói, "Du Nhi, nói ra thì, anh và em quen biết bắt nguồn từ một vụ hiểu lầm, em xem nhầm anh là kẻ xấu, nhẫn tâm ném vào đầu của anh, đau! Lúc đó đau thật!

Nhưng đau thì đau, liền đau vào tim anh rồi.

Anh ngày xưa danh tiếng không tốt, chiêu mộ phụ nữ tương đối nhiều, bị truyền thông đặt biệt danh là Vinh Thành hoa thiếu, chuyện này anh ngày xưa có nói em nghe, nhưng hôm nay còn phải ở trước mặt tất cả mọi người nói thêm một lần, ở trước em, anh và những người phụ nữ đó chỉ là qua đường mà thôi, không hề có tiếp xúc cơ thể thân mật quá với bất kì phụ nữ nào!

Và khi có em rồi, sau này trong mắt anh và lòng anh đều chỉ có mình em, liền càng không thể nhìn nổi người phụ nữ khác……trừ mẹ anh và em anh ra. Du Nhi, lấy em làm vợ, cuộc đời của anh đã viên mãn rồi, đương nhiên, nếu như em sinh thêm vài đứa con trai con gái, sẽ càng hoàn mỹ hơn!"

"Wow~" Tiếng cười của đám đông nhiệt tình vang lên.

Còn có người hô to lên, “Giang thiếu, anh cảm thấy sinh mấy đứa mới đủ?”

Giang Mạc Thần vẫn nghiêm túc suy nghĩ thật, trả lời, “Hai đứa con trai, hai đứa con gái, hai đứa con trai đến lúc đó vứt đi quản lý công ty, hai đứa con gái một người gả đến Hoắc gia, một đứa thì gả qua bên Tống gia, khá tốt đấy.”

Hai đứa con trai phải lấy, anh từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình, có chuyện gì cũng không ai san sẻ, không tốt không tốt.

Cộng thêm hai đứa con gái, đi làm “heo” cho Hoắc gia và Tống gia, ngay cả dây cũng cùng nhau dắt đi, anh trong phút chốc có thể trở thành người thắng cuộc, là chuyện tốt biết mấy rồi!

“Bàn tính như ý của Giang thiếu tính tính hay ghê, vậy……Giang thiếu phu nhân, cô đồng ý sinh con cho Giang thiếu không?”

“Tôi……” Sắc mặt của Cố Du rất đỏ, âm thanh nhỏ như là tiếng muỗi bay, “Tôi đồng ý.”

Đám đông lại một trận cười vui mừng.

Tiếp đến, luân phiên đến Hoắc Nhất Hàng tỏ tình với Vân Khuynh.

Hoắc Nhất Hàng lại trực tiếp cho Vân Khuynh một cái ẵm công chúa, bước nhanh đi khỏi, chỉ bỏ xuống một câu vô cùng khí thế, “Muốn nghe lời tình yêu? Tự mình đi tìm đối tượng đi!”

Lời của anh, chỉ có thể nói cho Khuynh Khuynh một người nghe.

Tống Tây Hoa thấy vậy, cũng học như thế, trực tiếp ẵm Tống Nhan lên, “Vậy, tôi và Nhan Nhan cũng về trước!”

Nhan Nhan?!

Trong lòng Tống Nhan nóng lên, đây là lần đầu tiên anh gọi cô thân mật đến thế.

Thế là, trong lòng cô lại dâng lên mong đợi và nhiệt tình vạn phần.

Giữa cô và Tống Tây Hoa, vốn dĩ là cô yêu anh trước, vậy thì, chỉ cần cô kiên nhẫn chờ đợi thêm chút, cũng có một ngày, có thể để anh quay đầu lại nhìn cô!

Bầu không khí, dao động những quả bóng bay nhiều màu, màn hôn lễ thịnh thế, liền kéo xuống màn kết

trong bầu không khí vui mừng.

Tất cả tình cảm viên mãn đều ở ngày này lại càng viên mãn hơn, vẫn chưa đủ viên mãn, chỉ cần một người đi trước, một người không lùi, đến cuối cùng cũng nhận được viên mãn.

Tình cảm ấm áp nhất trên thế gian này, đại khái là như thế, dùng một tấm lòng thành, dùng một đôi mắt trong sạch thuần khiết, dùng trí tuệ và lương thiện, trao đổi một tấm lòng thành khác, ấm áp này, liền có thể duy trì tiếp tục!

287. Chương 287

Hơn nửa năm sau.

Trong sự "nỗ lực không ngừng" của Hoắc tiên sinh, Vân Khuynh đã mang thai ổn định rồi.

Nhưng tại vì cơ thể trước đó của cô thật tại không tốt lắm, cho dù là trải qua sự tỉ mỉ điều dưỡng qua của Hoắc Nhất Hàng, cái thai này, vẫn là mang không ổn định lắm—không những thai nghén phản ứng rất lớn, gần như không ăn đồ được, hơn nữa thường xuyên có sức không lực, trở nên vô cùng yếu ớt.

Vì thế, tất cả người ở sơn trang Nhất Khuynh đều căng cứng cả thần kinh, đặc biệt là Hoắc Nhất Hàng, càng rầu đến cả đêm không ngủ ngon giấc được, cả người như là Vân Khuynh vậy, ốm hết một vòng, lúc nghiêm trọng nhất, Vân Khuynh mất ngủ đến 72 tiếng đồng hồ, anh đã ráng sức đến 72 tiếng đồng hồ, không dám có một chút thả lỏng, vẫn luôn thử nhiều cách để dỗ Vân Khuynh ngủ.

Đợi đến lúc Vân Khuynh cuối cùng ngủ rồi, anh lại khẩn trương đi tìm bác sĩ nghiên cứu tiếp làm sao để cô duy trì giấc ngủ ngon lành.

Nhìn thấy người phụ nữ yêu thương của mình chịu khổ như thế, Hoắc Nhất Hàng đã bắt đầu hối hận có con.

Tống Nhan tháng trước đó vừa sinh đứa con trai, ra tháng sinh xong, nghe nói tình hình Vân Khuynh không mấy tốt, liền ôm con đến thăm cô ấy, muốn chia sẻ một ít kinh nghiệm về thai kì của mình cho cô ấy biết, chí ít cũng có thể giảm nhẹ được chứ?

Nhìn thấy đứa trẻ sơ sinh, tâm trạng Vân Khuynh quả nhiên tốt lên nhiều, cũng đồng ý từ trong nhà bước ra ngoài, đến hoa viên đi dạo, phơi nắng.

Ai biết, tai nạn, xảy ra ngay vào lúc này—trên con đường nhỏ phủ đá trơn, không biết ai đổ một vũng nước, Tống Nhan đang ôm con, tầm nhìn bị cản trở, không thể thấy được, Vân Khuynh cũng không chú ý, cứ đạp thẳng chân lên, "á" một tiếng té xuống đất.

Tống Nhan muốn nắm lấy cô ấy, lại vì đứa con trong lòng quấy khóc lên, không kịp thời đưa tay qua đó, thế là, Vân Khuynh cứ như thế té xuống đất.

Tống Nhan dọa sợ rồi, khẩn trương la lớn cầu cứu, Hoắc Nhất Hàng và Tống Tây Hoa đều vội vàng chạy đến, phần dưới cơ thể của Vân Khuynh đã thấy màu đỏ.

Sau một trận hoảng loạn, Vân Khuynh bị đưa vào bệnh viện, tất cả mọi người đều canh chừng ở trước cửa phòng cấp cứu.

Tống Nhan cũng muốn canh giữ, tuy rằng cô không hề có ý hại Vân Khuynh, nhưng nói sao thì cũng là Vân Khuynh cùng cô lúc cùng nhau đi hoa viên té xuống đất, trong lòng cô cũng tự trách, cảm thấy nếu như bản thân sớm tí phát hiện vũng nước trên mặt đất, có lẽ có thể kịp thời nắm lấy Vân Khuynh, cô ấy sẽ không bị té, người lớn và đứa trẻ đều sẽ không gặp nguy hiểm……

Tống Tây Hoa lại không hề quan tâm kéo cô từ bệnh viện đi về.

Anh lái xe rất nhanh, vượt qua nhiều cột đèn đỏ, sắc mặt trầm đen……Tống Nhan biết được, anh nhất định là tức giận rồi.

Đúng rồi, cho dù là anh đã kết hôn với cô, nhưng trong mắt và lòng của anh, chưa từng có qua cô, cho dù là Vân Khuynh cũng đã kết hôn, nhưng lại vẫn khắc sâu trong lòng anh, dung hòa vào xương máu của anh, có lẽ, anh cả đời này không thể quên được Vân Khuynh.

Cô gả cho anh, chỉ qua là một cuộc tình đơn phương.

Nhưng, cô vừa sinh một đứa con cho anh, anh có thể nào đừng biểu hiện rõ ràng như thế?

Suy cho cùng, lòng của cô cũng là mềm yếu, cũng sẽ biết xót, biết đau đấy.

- –Tống Nhan không biết, đây chỉ qua là mới bắt đầu.

Vừa bước vô cửa, Tống Tây Hoa đã đột nhiên quay người lại, ngược tay cho Tống Nhan một cái tát.

Tống Nhan không phản ứng kịp, bị đánh đến choáng.

Đứa con trong lòng bị dọa sợ, “oa oa” gào khóc lên, Tống Nhan không lo lắng mặt của bản thân có đau không, vội dỗ đứa con lại.

Tống Tây Hoa vẫn chưa dừng lại, mà còn mắng lên giận dữ, “Tống Nhan, tôi đúng là xem nhầm cô rồi, tôi không ngờ không biết, cô chính là ả độc phụ nham hiểm!”

"Cô tưởng rằng, cô hại chết Vân Vân, tôi liền sẽ thích cô sao?"

"Đừng có mơ! Loại độc phụ với vẻ ngoài hiền lành, nội tâm thâm độc như cô, cả đời này tôi không thể nào thích cô!"

"Tôi nói là lúc ấy ở quán bar, cô tại sao lại vô duyên vô cớ chạy đến chỗ tôi? Cô nói, có phải tất cả đều là cô đã thiết kế trước?"

Không mấy dễ dàng dỗ được đứa con, Tống Nhan mới ý thức được Tống Tây Hoa là hiểu lầm cô.

Khẩn trương đưa một tay ra, nắm lấy áo anh giải thích, "Tây Hoa tiên sinh, em không hề muốn hại chị Vân Khuynh, chị Vân Khuynh vẫn luôn đối xử tốt với em, lần này em đi sơn trang Nhất Khuynh thăm chị ấy, cũng nghe nói phản ứng thai nghén của chị ấy rất nghiêm trọng, muốn đi giải bày chị ấy……em cũng hi vọng chị ấy tốt, em làm sao có thể đi hại chị ấy? Anh là chồng của em, anh phải tin em, lúc đó là……"

"Đừng ở đó giả vờ giải thích nữa!" Tống Tây Hoa lạnh lùng cắt ngang lời của Tống Nhan, "Tôi thấy rất rõ ràng, lúc Vân Vân bị té, cô chỉ đứng kế bên nhìn thôi!"

"Đó là do em đang ẵm con, em không có cách……"

"Cô không biết vứt đứa con xuống sao?" Tống Tây Hoa trong cơn thịnh nộ không hề có lý trí.

Tống Nhan lại như là bị người ta một gậy giáng xuống, cô trố to đôi mắt, không tin được nhìn vào Tống Tây Hoa, "Anh……anh nói cái gì? Anh bảo em vứt……vứt đứa con xuống? Đứa con chỉ là một đứa bé mới vừa ra đời, nếu như em vứt nó xuống, nó sẽ chết đấy!"

"Chết rồi thì chết rồi, không có bất kì ai quan trọng hơn an nguy của Vân Vân!"

"Nhưng nó là con của anh đấy!" Tống Nhan bất giác lui vài bước, nhìn vào ánh mắt của Tống Tây Hoa, lại thêm một chút lạ lẫm…

288. Chương 288

Cô tưởng rằng, Tống Tây Hoa cho dù không có tình cảm nam nữ với cô, chí ít có thể tương kính như tân, đối xử đứa con cũng tốt hơn.

Ai biết……

"Là con tôi không sai, nhưng Tống Nhan, cô tưởng rằng dựa vào một đứa con, liền có thể trói tôi lại sao? Đừng quên rằng, lúc ấy là cô chủ động lên giường với tôi!" Lời nói này, sắc bén như là gai, trong tức thời, liền đâm vào trái tim mềm mỏng của Tống Nhan, vô cùng đau đớn.

Tống Tây Hoa vẫn không chịu buông tha, "Tống Nhan, cô tổn thương Vân Vân là sự thật, nhưng cô không những không hề có chút áy náy, còn ở đây ăn nói ngang ngược? Độc phụ như cô, quả thật là đáng sợ!"

Tống Nhan nhìn chằm chằm vào Tống Tây Hoa, tròng mắt lấp lánh nước mắt, cô cố chấp không có giọt nước đó rơi ra.

Thì ra, anh xem cô là người như thế, chỉ vì lúc Vân Khuynh xảy ra chuyện, người đứng kế bên là cô và con, cho nên cô và con đều trở thành tội nhân? Độc phụ? Đáng sợ? Không lẽ là tại vì anh không thích cô, liền có thể không phân trắng đen đem tội danh gán lên đầu cô, chỉ trách cô, vu khống cô, sỉ nhục cô, thậm chí liên lụy đến đứa trẻ sơ sinh chưa đầy hai tháng?

Thậm chí cũng hoài nghi mục đích lúc trước cô tiếp cận anh?

Trời mới biết, cô cứ cảm thấy đó là may mắn lớn nhất của cả đời cô!

"Cho nên, vì Vân Khuynh xảy ra chuyện, anh……anh liền dự định ly hôn với em sao?" Cố gắng nhịn đi nỗi chua xót và đau đớn, âm thanh của Tống Nhan run rẩy hỏi Tống Tây Hoa.

Tống Tây Hoa ngây người, ly hôn?

Sau đó, anh lại cười châm biếm lên, "Ly hôn? Tống Nhan, cô tưởng rằng, tôi sẽ dễ dàng tha cho cô như thế sao? Nếu như Vân Vân xảy ra chuyện thật, tôi sẽ không tha cho cô, cho dù Vân Vân không sao, nỗi đau cô ấy chịu, tôi cũng phải để cô dùng máu và nước mắt để trả!

Đây chẳng phải là cuộc hôn nhân cô muốn sao? Tôi sẽ không ly hôn với cô, nhưng tôi sẽ để cô trong cuộc hôn nhân này, sống không bằng chết!"

Nói xong những lời này, Tống Tây Hoa giận đùng đùng bỏ đi.

Nhìn vào bóng hình người đàn ông đầu cũng không quay lại, Tống Nhan chỉ cảm thấy bản thân như là bị rút hết sức lực trong tức thời, đơ cứng đến đi kế bên sofa, ngồi xuống.

Đứa con, trong lòng cô ngủ bình yên, cô chỉ có thể gồng chặt cánh tay, từ trên người đứa con hấp thụ một chút ấm áp và an ủi.

Cô biết Tống Tây Hoa là một người nói được làm được, anh nếu như đã nhận định cô hại Vân Khuynh, liền nhất định nghĩ cách đối phó cô, nhưng cô là vô tội đấy!

Anh nếu như muốn đối phó cô, cô cò thể chịu đựng sao? Cuộc hôn nhân yếu ớt này ngay cả một chút tin tưởng cũng không có, lại đúng là cô muốn lấy thật sao?

Một người chồng ngay cả đứa con ruột thịt cua mình cũng không hề quan tâm, đúng thật, là cô còn lấy nổi không?

Trong lòng của Tống Nhan, lần đầu tiên đối với quyết định của bản thân, nảy sinh lung lay.

Lúc sinh con ra, cơ thể cô cũng không tốt, sau phẫu thuật mất máu nhiều, suýt nữa là chết, giấy thông báo bệnh nguy, là dấu vân tay của bà nội tuổi già không biết chữ của Tống Nhan, lúc ấy, Tống Tây Hoa nghe nói Vân Khuynh có thai, xúc động đi chúc phúc cô ấy, hình như, đứa con trong bụng Vân Khuynh mới là của anh, còn đứa con ruột thịt của anh, lại là của người khác.

Lúc đó, tim cũng đau đấy, cũng lạnh đấy, nhưng có một câu người ta thường nói, hôn nhân mình lựa chọn, người đàn ông mình lựa chọn, con đường mình lựa chọn, chính là quỳ xuống, cũng phải đi tiếp.

Chỉ vì, cô rốt cuộc vẫn là yêu sâu đậm Tống Tây Hoa.

Nhưng tình yêu sâu đậm biết mấy, không có hồi đáp, cũng sẽ cô đơn, trái lại bị đâm thương, cũng sẽ đau……

Sự thật chứng minh, Tống Nhan vẫn là hiểu rõ Tống Tây Hoa—những chuyện anh nói qua, quả nhiên sẽ lập tức chấp hành.

Lúc vào chiều tối, Tống Nhan vừa cho con uống sữa xong, thả con vào trong nôi nhỏ lắc lư, Tống Tây Hoa đã về đến.

Cùng anh trở về, còn có một phụ nữ trang điểm lòe loẹt.

Người phụ nữ tầm khoảng tuổi cô, ăn mặc vô cùng thời thượng, trên người lại mặc rất mát mẻ, chiếc váy ôm mông, ngắn vừa đến phần đùi, trên miệng còn tô son đỏ như máu vậy, trong mắt toàn là nụ cười đắc ý thách thức.

Không đợi Tống Tây Hoa giới thiệu, người phụ nữ đó đã chủ động đi lên trước, quan sát tỉ mỉ một hồi Tống Nhan, sau đó khinh miệt nói, “Cô chính là Tống thái thái? Quả nhiên không mấy làm sao? Xứng tầm với Tống tổng đẹp trai thế này, đúng là quá đáng tiếc, đây, đơn giản giới thiệu bản thân tôi, tôi tên Ngô Mỹ Lệ, từ hôm nay, tôi là bạn gái của Tống tổng, cô vẫn đang trong tháng cho con bú, không thể ly hôn với Tống tổng, tôi cũng sẽ không tính toán với cô.

Phòng trong nhà đủ to, cũng không thiếu cho hai cái miệng của cô và đứa con, cô ở lại, cũng không sao, chỉ là những chuyện nên làm vẫn phải làm, cô đi chuẩn bị phòng của tôi và Tây Hoa, tối nay tôi ở lại.”

Đây hoàn toàn là một tư thế của nữ chủ nhân.

Vừa nói, người phụ nữ đó còn cố ý quay lưng, thân mật ôm lấy vai của Tống Tây Hoa, nhõng nhẽo với anh, "Tây Hoa, em nói như thế, không vấn đề chứ?"

Ánh nhìn của Tống Nhan nhìn lên mặt của Tống Tây Hoa, liếc nhìn vào cái miệng của anh, trong lòng mong đợi anh có thể nói lời trái ngược lại.

Nhưng rất hiển nhiên, cô thất vọng rồi……

289. Chương 289

"Đương nhiên không có vấn đề!" Tống Tây Hoa nhìn Ngô Mỹ Lệ, trong mắt chỉ có sự dung túng: "Từ hôm nay, em chính là nữ chủ nhân của nhà này, tối chung phòng với anh, ngủ chung 1 phòng, nếu em cũng có thể sinh con cho anh, bà nhất định sẽ thích em, đến lúc đó, anh sẽ ly hôn với ác phụ này, cưới em."

"Haha ~ Tây Hoa, anh thật tốt!" Người phụ nữ cười đến vui vẻ, ôm lấy mặt Tống Tây Hoa, ở trên đó "mè nheo" 1 lúc.

Tim Tống Nhan, trong khoảnh khắc, máu chảy thành sông.

Anh biết cô yêu canh, cho nên không chút kiêng kị dùng dao đâm vào tim cô, dùng cách tàn nhẫn nhất.

Đây chính là "đáp lại" cô?

Thật đau!

"Các… các người nói chuyện, tôi không khỏe, lên… lên phòng trước!" Tống Nhan gấp gáp quay người, nhưng vì quá hoảng loạn, đâm thẳng vào góc bàn, đầu gối 1 rách da 1 mảng lớn, rất nhanh thấy máu tươi chảy ra…

Nhưng cô không ngừng lại, tiếp tục xiêu vẹo đi về phía trước.

Vì Tống Tây Hoa thích yên tĩnh, trên bàn trà trải khăn màu trắng, máu của Tống Nhan nhuốm lên đó, nhìn rất chói mắt.

Tống Tây Hoa nhìn thấy máu đó, trong lòng càng phiền muộn.

Lòng đau Tống Nhan, anh rất thành công, nhưng lại không nhận được niềm vui khi báo phục thành công, ngược lại cảm thấy buồn bực, ngọn lửa trong bụng không thể phát tiết ra được!

Nhất định là vì mức độ báo phục chưa đủ!

Ngô Mỹ Lệ thu phản ứng của Tống Tây Hoa vào trong mắt, trong lòng lo lắng.

Vốn dĩ, Tống Tây Hoa tìm cô, yêu cầu cô làm người yêu, giúp anh báo thù vợ của anh, sau khi đơn giản hiểu được tình trạng của Tống Tây Hoa, lập tức vui vẻ — đây là cơ hội lớn trời ban!

Đẹp trai giàu có, có nhà có xe có giá trị, trên không ba mẹ không thích trẻ con, cũng không có thân thích rắc rối, đối với vợ cảm thấy ghê tởm, đây là rùa vàng mà trời cố ý ban cho Ngô Mỹ Lệ cô!

Chỉ cần cô giúp Tống Tây Hoa đuổi vợ đi, cô lại dùng chút thủ đoạn, nắm chặt người đàn ông này trong tay, vậy vinh hoa phú quý cả đời này cô cũng không cần lo nữa!

Nghĩ đến bản thân có thể sống như 1 quý bà, cả người Ngô Mỹ Lệ muốn bay lên, lúc nãy mới vào cửa, đã ra sức diễn kịch.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Nhưng dựa theo tình hình lúc nãy, vợ của Tống Tây Hoa rõ ràng có tình cảm rất sâu đậm cũng rất nhẫn nhịn, mà Tống Tây Hoa đối với Tống Nhan cũng không hoàn toàn vô tình!

Dù sao nam nữ ở chung 1 mái nhà, sao có thể không quan tâm được?

Hơn nữa giữa bọn họ còn có con, ít nhiều cũng có liên hệ…

Nhưng Tống Tây Hoa là người Tống Nhan cô khó lắm mới có được, tuyệt đối không dễ từ bỏ.

Trên đời có nhiều người tốt sống không lâu, bị tai họa ngàn năm, hơn nữa người không vì mình trời chu đất diệt, Ngô Mỹ Nhân cô ở tầng lớp thấp nhất sống 20 mấy năm, không lẽ phải cả đời sống dưới người khác?

Không! Cô muốn sống cuộc sống tốt! Dù cho bất chấp thủ đoạn, cô cũng phải câu được rùa vàng Tống Tây Hoa!

Như vậy, tiếp tục, cô phải làm là, không chỉ dựa theo ý Tống Tây Hoa dạy dỗ Tống Nhan, còn phải thêm chút gia vị, ví dụ, ly gián tình cảm của Tống Tây Hoa và Tống Nhan, hoặc là, âm thầm dùng chút thủ đoạn, khiến Tống Tây Hoa ngày càng ghét, càng hận Tống Nhan…

Tính toán trong lòng, Ngô Mỹ Lệ giả bộ cẩn thận hỏi Tống Tây Hoa: "Tống tổng, chúng ta vừa… có phải hơi quá đáng? Tôi và ngài không thật sự có quan hệ, tối ở chung phòng, ngủ chung giường, không tốt lắm? Tuy tôi chỉ là gái nhảy trong bar, nhưng cũng không thể tùy tiện cùng đàn ông … phát sinh quan hệ.

Lúc đồng ý hợp tác tôi có nói rõ, hơn nữa, tôi cũng cảm thấy, vợ của ngài vừa sinh xong, thật sự phụ nữ phục hồi cần 3 tháng, cô ấy mới 1 tháng, kích thích cô ấy như vậy, cơ thể và tim cô ấy sẽ không thể chấp nhận nổi, anh… thật sự nỡ sao?"

Lời này, nếu ở lúc Tống Tây Hoa có tâm trạng tốt nói, chính là khuyên nhủ, nhưng lúc này, ngược lại thêm dầu vào lửa.

Sắc mặt Tống Tây Hoa thêm âm trầm: "Không nỡ, tôi sẽ không nỡ sao? Một ác phụ có tâm cơ độc ác mà thôi! Tôi có gì không nỡ chứ? Lúc đầu tôi cưới cô ta, chẳng qua vì đứa con trong bụng, thực tế chứng minh, đều là âm mưu của cô ta!

Không phải cô ta tìm trăm phương nghìn kế muốn gả cho tôi sao? Không phải cô ta tìm trăm phương nghìn kế muốn hại chết Vân Vân sao? Tôi sẽ khiến cô ta sống không bằng chết ở cuộc hôn nhân này!"

Tống Tây Hoa cắn răng nói, Ngô Mỹ Lệ ngược lại có chút nghi ngờ.

Vân Vân là ai? Chị của Tống Tây Hoa? Em? Tình đầu?

Đây không phải là chuyện tốt, chị em sau này sẽ phân chia tài sản, tình đầu là 1 tình địch khác của cô!

Không quản nữa, trước đối phó với Tống Nhan đã, phụ nữ đó là loại ngu ngốc chỉ ngưỡng mộ yêu đơn thuần, cũng rất quan tâm Tống Tây Hoa, có lẽ rất dễ đối phó…

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

290. Chương 290

"Thì ra cô ấy …. xấu như vậy, áy náy trong lòng tôi cũng giảm 1 chút, từ nhỏ tôi đã được ba mẹ dạy, làm người không thể làm sai chuyện, làm chuyện xấu, nếu làm rồi, sẽ nhận hình phạt, phải trả giá!"

"Đúng!" Tống Tây Hoa nói: "Tôi sẽ không để ác phụ đó sống tốt!"

"Vậy…tối nay… nếu nhất định phải chung phòng, tôi có thể chấp nhận, nhưng trên 1 giường thì…" Ngô Mỹ Lệ cố ý để lộ bộ dạng ái ngại khó xử.

Cô muốn lên vị, cần phải giả bộ bản thân rất giữ mình, sạch sẽ, phu nhân nhà giàu ít nhất bên ngoài cũng phải thể hiện mình sạch sẽ, quý trọng.

"Tôi sẽ không đụng cô." Tống Tây Hoa có chút không kiên nhẫn: "Cô phối hợp tốt với tôi, sau khi xong chuyện, tiền đáp ứng cô, 1 phân cũng không thiếu!"

Ngô Mỹ Lệ lập tức đỏ mặt cười: "Được, vậy cảm ơn Tống tổng."

Ngày đó, Tống Nhan về phòng con mình, cũng không ra nữa.

Đầu gối chảy máu 1 chút là hết rồi, chút đau này không bằng chút ít nỗi đau trong nội tâm, mặt cô đau khổ ngồi bên giường, trong lòng khổ sở.

Cô biết Tống Tây Hoa không có tình cảm với cô, lúc quyết định kết hôn với anh, cô cũng chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Nhưng cuối cùng cũng bị hiện thực hung hăng làm tổn thương — cô chưa chuẩn bi tâm lý về việc trong lòng Tống Tây Hoa có người phụ nữ khác ngoài người đó!

Chiều tối, cô gọi điện cho bệnh viện, biết được mẹ con Vân Khuynh đã an toàn, cô yên tâm… nhưng Tống Tây Hoa, vẫn hận cô.

Hận thù của anh, dễ dàng đặt lên người cô như vậy, quả nhiên không yêu, chính là nguyên nhân chính.

Nước mắt, từ hốc mắt của Tống Nhan chảy xuống, lăn trên mặt trắng bệch của cô, đứa bé đang ngủ dường như cảm nhận được sự đau đớn của mẹ, mở mắt, "oa" 1 tiếng khóc lên.

Tống Nhan liền đưa tay lên, hỗn loạn lau nước mắt, lại dùng khăn bên cửa sổ lau tay mình, ôm con lên, nghẹn ngào dỗ: "Bảo bối ngoan ~ bảo bảo không khóc ~ bảo bảo của mẹ rất giỏi, bảo bảo ngoan nhất, bảo bảo không khóc ~ mẹ cũng… không khóc rồi!"

Lời vừa dứt bên kia tường truyền lại tiếng phụ nữ: "Không … Tống tổng, đừng cắn chỗ đó, uhm ~ nhẹ 1 chút, đừng … đừng để vợ anh nghe thấy!"

"Sợ gì? Anh muốn độc phụ đó nghe thấy! Không phải cô ta dùng mọi cách ở bên anh sao? Anh sẽ để cô ta ở bên tôi, nhưng người phụ nữ ở trên giường anh, chỉ có em! Lệ Lệ! Kêu! Kêu lớn 1 tí, để độc phụ đó nghe rõ, ai mới là người phụ nữ mang đến sự vui sướng cho tôi!"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

“Được… Tống tổng tốt của em, em đều nghe anh, em… a!”

“Đừng gọi Tống tổng, gọi chồng!”

“Chồng ~ em yêu chết anh…”

Đùng đùng.

Tống Nhan cảm thấy đầu mình như bị nổ tung khi nghe những tiếng này.

Cơ thể cô cứng đờ không còn ý thức, máu trong cơ thể như bị ngưng đọng.

Tống Tây Hoa anh ấy…anh ấy thật sự ở bên phòng cùng người phụ nữ đó … làm chuyện đó?

Cảm giác ghê tởm từ trong bụng dội ngược lên, không giống như sự buồn nôn khi cô mang thai, mà là linh hồn sâu bên trong cơ thể truyền đến sự ghê tởm…. cô cố gắng nhịn xuống, chịu đựng, ôm chặt đứa con, sợ bản thân xúc động, làm hại đến con, hoặc là xông qua bên phòng kia.

Dù anh thật sự không thích cô, nhưng sao có thể sỉ nhục cô như vậy?

Tim, tan thành nhiều mảnh, tiếng tàn nhẫn đó không ngừng truyền đến, cô chỉ đứng tại chỗ, nhịn nỗi đau từ từng tế bào truyền đến, sau khi đau đến cùng cực, từ từ tê dại.

Tiếng ở bên phòng như duy trì cả đêm, Tống Nhan cũng đứng đó cả đêm.

Cho đến khi ánh nắng xuyên qua cửa kính rọi vào, cô mới cảm giác tay mình đau, chân cũng tê đến không động được.

Cô nhịn xuống, cố giữ tỉnh táo cho con uống sữa, con mới vừa uống, liền nhả sữa ra, sờ trán, nóng đến lợi hại.

Vì thế, cô không quan tâm thứ khác, mang theo túi tiền, ôm con đến bệnh viện.

Lúc cô mở cửa, cửa phòng kia cũng mở, người phụ nữ tên Ngô Mỹ Lệ mặc đầm ngủ lộ ngực, lộ ra đống thịt trước ngực cùng với dấu vết trên thân, công khai chặn cô lại.

“Ai yo, sắc mặt Tống phu nhân hôm nay không tốt lắm? Tiếng làm, tình hôm qua tôi và chồng cô phát ra làm ồn cô sao?”

"Vậy thật xin lỗi, thật ra là chồng Tây Hoa thân yêu của tôi … quá lợi hại rồi, tôi thật sự nhịn không được … kêu lên, tối nay sẽ chú ý hơn."

"Đây là con của Tống phu nhân sao, mập tròn dễ thương, chồng nói, kêu tôi sinh mấy đứa con như vậy cho anh!" Ngô Mỹ Lệ nói, đưa tay ra, muốn sờ bảo bảo trong lòng Tống Nhan.

Tống Nhan lùi nhanh 1 bước lớn, hung hăng trừng cô: "Đừng đụng tay dơ của cô lên con tôi!"

"Dơ?" Mặt Ngô Mỹ Lệ biến sắc, quay lưng, xông vào phòng la: "Cô…sao cô dám nói vậy? Chồng ơi, anh nhanh ra đây, nghe người phụ nữ này nói? Cô ta dám mắng em dơ?"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

291. Chương 291

Tống Tây Nhan từ phòng đi ra, mặc quần tây, thân trên không mặc gì, trên ngực có dấu hôn của phụ nữ, chói đến Tống Nhan đau mắt.

"Thân ái, mới sáng sớm, cần gì vì loại người như cô ta tức giận!" Anh biết làm thế nào xuống đao, sỉ nhục không bằng đừng quan tâm sẽ tổn thương hơn.

Tống Nhan có chút đứng không vững, rõ ràng đau như vậy, nhưng cố chấp không để nước mắt rơi xuống, trong lòng lạnh lẽo, từng chút nhấn chìm cô.

Cô thật sự muốn hỏi Tống Tây Hoa, loại người như cô? Trong lòng anh, Tống Nhan cô là người thế nào?

Nhưng đứa con trong lòng đang sốt, cô không rảnh nhây với họ.

"Tránh ra!" Cô lạnh lùng nói.

"Chồng, anh xem cô ta dữ với anh." Ngô Mỹ Lệ lập tức ôm tay Tống Tây Hoa, chui vào lòng anh.

Cơ thể Tống Tây Hoa khẽ cứng, nhưng vẫn ôm ngược lại, đồng thời, không hài lòng nói với Tống Nhan: "Cô phát điên cái gì!"

"Phát điên? Đúng, tôi đang phát điên!" Tống Nhan cuối cùng không nhịn được, ngẩng đầu nhìn Tống Tây Hoa, trên mặt đầy đau khổ và thất vọng: "Lập tức tránh ra, con tôi bệnh, còn làm trễ vừa tôi đưa con đến bệnh viện, tôi sẽ trở nên điên lên!"

Con của tôi…

Lòng Tống Tây Hoa trầm trọng, nhìn con trong lòng Tống Nhan.

Sau khi con sinh ra, anh thật sự chưa nhìn kĩ qua.

Tống Nhan nhân lúc anh ngây người, ôm còn đi lướt qua người anh.

Cô khẩn trương đứa con đó, khẩn trương đến dám lên mặt với anh… trong lòng Tống Tây Hoa đột nhiên không thoải mái.

"Buông tay!" Bóng dáng của Tống Nhan vừa mất hút, Tống Tây Hoa liền đẩy Ngô Mỹ Lệ ra: "Cô tự ở đây, thứ không nên đụng đừng đụng, tôi ra ngoài."

Anh về phòng, đi vào nhà tắm, rồi ăn mặc đàng hoàng, sau đó đi đến hầm xe, trước khi lái xe, anh cảm thấy phiền muộn, do dự 1 chút, vậy gọi cho trinh thám tư nhân quen thuộc: "Giúp tôi tra 1 chút, Tống Nhan đưa con đến bệnh viện nào."

"Con anh bệnh? Anh không biết vợ mình đưa đi bệnh viện nào?" Bên kia kinh ngạc, thuận miệng nói ra: "Anh Tống, anh cũng quá vô tình rồi? Tốt xấu gì cũng là vợ và con anh! Vợ anh đối với anh tốt như vậy, anh không biết trân trọng, đến lúc sẽ hối hận…"

"Im miệng! 10 vạn! 10 phút, tôi muốn địa chỉ."

"Được, anh có tiền, anh là đại ca, tôi liền đi tra."

5 phút sau, phát định vị qua, Tống Tây Hoa nhìn 1 chút, thì ra là bệnh viện gần đây.

Đột nhiên anh thấy mình có chút ngốc, con bệnh, Tống Nhan lại lo lắng như vậy, nhất định đến chỗ gần nhất.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Nhưng anh vì địa chỉ này tốn 10 vạn…

Trong bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra cho đứa bé, quả nhiên sốt cao, đưa đến kịp thời, uống thuốc nên hạ sốt, tình trạng cũng đỡ hơn. Nhưng để bảo đảm, vẫn quyết định ở lại 1 thời gian để quan sát.

Phòng bệnh trong bệnh viện cũng nhiều, đứa trẻ hơi nhỏ, bệnh sĩ mở phòng riêng cho Tống Nhan, để cô ở bên con.

Giày vò 1 lúc, con cũng ngủ rồi, Tống Nhan cũng có chút chịu không nổi, mắt cũng từ từ nhắm lại.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm thấy trong phòng có thêm hơi thở của 1 người, anh lập tức giật mình tỉnh, trên eo có thêm cánh tay hữu lực của người đàn ông.

"Ai! Thả tôi ra!" Tống Nhan mạnh mẽ xoay người, muốn phản kháng, nhìn cái, thật là khuôn mặt không thể quen thuộc hơn.

"Tống Tây Hoa, anh… uhm~"

Tống Nhan vừa mở miệng, miệng bị người đàn ông bịt lại, cùng lúc, tay không kiêng kị mò mẫn vào trong quần áo cô.

Nụ hôn bất ngờ, khiến Tống Nhan nhất thời không phản ứng kịp, nhưng rất nhanh, trong đầu nhớ lại tiếng kêu trên giường cả đêm của người phụ nữ! Ruột truyền đến cảm giác muốn nôn, cô liền dùng sức đẩy Tống Tây Hoa ra.

"Buông ra! Dơ!" Tống Nhan vô thức nói, đồng thời tay để trước lồng ngực, áp chế cảm giác ghê tởm xuống.

Lúc ngẩng đầu lần nữa, thấy sắc mặt âm trầm đầy tức giận của Tống Tây Hoa.

"Cô nói gì? Dơ?" Anh hung dữ nói: "Tống Nhan! Cô dám chê tôi dơ?"

Anh biết tại sao cô chê anh dơ, không phải chính là vì cô tưởng vở kich anh và Ngô Mỹ Lệ diễn là thật sao? Đây chính là kết quả anh mong muốn, nhưng bây giờ, anh lại cực kỳ tức giận.

"Cô tưởng bản thân sạch sẽ? Đừng quên, trước đây cô ở bar bán rượu!"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

292. Chương 292

"Lúc Lệ Lệ nói những lời đó sao cô không phản bác? Là vì lời cô ta nói đều thật? Từ lúc bắt đầu cô tiếp cận tôi có mục đích, nếu không, lúc ở bar nhiều đàn ông như vậy cô không cầu cứu, sao cứ phải cầu cứu tôi?

Hay là, chuyện có bị quấy, rối cũng là giả? Chẳng qua là vở kịch tự biên tự diễn?

Tại sao lần đó cô đi tìm Vân Vân, lại dễ dàng để Dương Liễu vào? Có phải lúc đó cô, muốn Vân Vân chết?

Tại sao tôi vừa bị tính kế, cô có thể ngay thời gian đó xuất hiện trước mặt tôi?

Sao tôi với cô chỉ có 1 lần, cô liền có thai?

Tống Nhan, cô không cảm thấy tất cả quá trùng hợp sao?

Trước đây, tôi không phát hiện cô độc ác, vẫn không nghĩ kĩ, bây giờ nghĩ lại, vấn đề thật sự không ít, cô nói, có phải từ lúc bắt đầu đã tính kế tôi? Đứa con cô sinh ra, có phải của tôi không?"

Từng câu truy hỏi lạnh lùng như từng con dao đâm vào trái tim mềm yếu của Tống Nhan, sắc mặt cô ngày càng trắng bệch.

"Thì ra, trong lòng anh, em là người như vậy sao?"

Lúc đầu đến cầu cứu anh, vì anh nhìn lương thiện nhất, là người có khả năng cứu cô nhất.

Lúc đó cô hoang mang vô cùng, làm sao giống diễn kịch?

Lần đi tìm Vân Khuynh, lại bị Dương Liễu tính kế, cô cũng không muốn chuyện này xảy ra.

Anh bị hạ thuốc, cũng đâu phải cô làm, sao cô biết trước được? Vừa hay đến tìm anh, cũng rất quyết tâm mới đến giúp anh, nhưng cô hy sinh sự trong trắng của bản thân để giúp anh, anh lại hoài nghi đứa con có phải của anh không?

"Tống Tây Nhan, anh biết rõ em với anh… là lần đầu tiên!" Tống Nhan không nhịn được muốn biện minh cho bản thân 1 câu.

"Lần đầu tiên?" Tống Tây Hoa ngây người, sau đó, lạnh lùng mỉa mai: "Là lần đầu sau khi vá lại sao? Tống Nhan, cô tưởng tôi ngốc à, không biết bây giờ y học tiến bộ, dù không phải là xử, cũng có thể vá thành xử? Cô làm việc ở bar, cô dám nói chuyện đó là lần đầu? Hay là, cơ thể này của cô, sớm đã bị đàn ông chơi qua, chỉ là mỗi lần như vậy, cô đều vá lại để ngụy tạo bản thân?"

Những nghi ngờ này, đều là lúc Tống Tây Hoa chạy đến, nhận điện thoại của Ngô Mỹ Lệ, Ngô Mỹ Lệ đề xuất ra.

Vốn biết hoài nghi này nhiều lỗ hổng, nhưng anh lại dùng nó để chất vấn Tống Nhan.

Thật ra anh không quá hiểu Tống Nhan, cũng không biết ngoài những chuyện đó, còn có gì có thể kích thích cô.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Rất hiển nhiên, anh thành công rồi.

Sắc mặt Tống Nhan ngày càng trắng bệch, cơ thể cũng run rẩy không ngừng, đôi mắt nhìn chằm chằm Tống Tây Hoa, nước mắt tuôn đầy mặt cô, cô ngược lại không nói lời nào nữa.

1 lúc lâu sau, cô mới ổn định lại được tâm trạng của bản thân, ngẩng đầu lên, nhìn Tống Tây Hoa, âm thanh ảm đạm tuyệt vọng: "Con ở đây, nếu anh không tin tôi, có thể đợi nó bệnh khỏi, lập tức đi xét nghiệm ADN. Còn về hoài nghi của anh, tôi không có gì để nói, anh muốn nghĩ sao thì tùy.

Tây Hoa tiên sinh, tôi biết trước giờ anh không có tình cảm với tôi, cũng không mong anh đối tốt với tôi, chuyện kết hôn cũng không phải mình tôi quyết định, nhưng nếu ghét tôi như vậy, vậy ly hôn thôi.

Tôi biết chị Vân Khuynh đã không có chuyện gì rồi, cuối cùng là do tôi không hy vọng con và bản thân bảo vệ cô ấy, cuối cùng là vì tôi ích kỷ, khiến cô ấy bị thương, nếu anh vì vậy báo thù tôi, tôi chịu thôi, ai bảo tôi ngu, không tự lượng sức mình, tưởng là chỉ cần ở bên anh, anh dù không thích tôi, ít nhất cũng không ghét tôi?

Nhưng mà, anh đã tìm được người phụ nữ khác, chắc là tiểu thư Ngô Mỹ Lệ đó khiến anh hài lòng hơn tôi? Nếu vậy vừa hay, chúng ta ly hôn, tôi đưa vị trí cho cô ta, anh cũng không cần dùng lời để sỉ nhục tôi.

Còn về điều kiện ly hôn, anh hoàn toàn có thể yên tâm, Tống Nhan tôi không cần kinh tế, vẫn có vài phần cốt cách, anh tin cũng được, không tin cũng được, phòng, xe, tiền, tôi 1 phân cũng không cần, tôi chỉ cần đứa con này thôi, sau này sẽ là đứa con của mình tôi."

1 năm rồi. Cô luôn sống cẩn thận bên cạnh Tống Tây Hoa, trọn 1 năm rồi. Bởi vì nghèo, bởi vì áp lực lớn, bởi vì bản thân không đủ ưu tú, cô vốn tự ti, cảm thấy bản thân không xứng với anh, coi anh là đối tượng để ngưỡng mộ và biết ơn, cô cố gắng thay đổi bản thân, dù cho mang thai, cũng cố gắng làm tốt chuyện trong công ty.

Nhưng anh chưa từng nhìn thẳng vào cô, bây giờ chỉ vì cô không kéo Vân Khuynh lại khi cô ấy ngã, anh liền oán hận cô, tàn nhẫn xóa bỏ mọi cố gắng của cô, vô tình chỉ trích tình cảm toàn tâm toàn ý của cô.

Nếu vậy, cô còn có gì đáng hy vọng nữa?

Tối qua, giọng khoa trương không kiêng kị của người phụ nữ đó văng vẳng cả đêm, còn đập vỡ tim cô thành nhiều mảnh, trước đây, cô nguyện ý ở bên anh, là vì dù anh không thích cô, ít nhất cũng có thể tôn trọng lẫn nhau, cô cũng có chút hy vọng, nhưng sự xuất hiện của Ngô Mỹ Lệ, liền hoàn toàn giết chết hy vọng mong manh duy nhất của cô.

Cô cần rời khỏi anh, đây là niềm kiêu ngạo và tôn nghiêm cuối cùng cho cuộc tình này.

Có lẽ, anh sẽ không thể nhớ đến từng có 1 cô gái yêu anh 1 cách đơn thuần như vậy, nhưng không sao, dù sao cô cũng là con người, có máu có thịt, biết đau biết tổn thương, kiên trì mà không có kết quả, thì cứ như vậy mà thôi!

Nói ra những lời này, tồn tại chỉ có tuyệt vọng, Tống Nhan chỉ cảm thấy tim đột nhiên trống rỗng, nhưng nhìn Tống Tây Hoa lần nữa, liền không còn quá sợ nữa.

Rời khỏi anh, cô còn có thể làm được, thì sợ cái gì nữa?

Cô như làm phiền hỏi anh: "Lúc nào anh rảnh? Hoặc đợi con khỏi bệnh,. có thể xuất viện rồi, tôi liền cùng anh đến Cục Dân Chính làm thủ tục?"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

293. Chương 293

Sắc mặt Tống Tây Hoa lập tức cứng lại, kiên định trên mặt và quyết tâm trong mắt Tống Nhan cho anh biết, cô thật sự muốn ly hôn rồi, với lại, còn nghĩ rất kĩ rồi?

Không biết lửa giận từ đâu đốt mất lý trí anh.

"Ly hôn? Tống Nhan, lúc đó muốn kết hôn là cô, bây giờ muốn ly hôn cũng là cô, cô thật sự nghĩ tôi dễ nói chuyện vậy sao?"

"Tây Hoa tiên sinh." Tống Nhan không nóng không lạnh nhìn Tống Tây Hoa: "Lúc đó muốn kết hôn không chỉ mình tôi, con tôi có thể không sinh, tôi cũng có thể không gả, Tống Nhan tôi tuy nghèo khổ, nhưng không đến nỗi bán đi hôn nhân và con của mình. Anh nói muốn kết hôn, bà nói muốn kết hôn, tôi cũng đồng ý, tôi vốn nghĩ qua, sống cả đời với anh, dù anh không thích tôi, cũng tôi yêu anh là đủ.

Nhưng 1 năm rồi, tôi phát hiện tôi sai rồi, con sinh rồi, đến nhìn thẳng anh cũng không nhìn tôi, chị Vân Khuynh chỉ chịu 1 chút thương tổn, cũng không phải tôi khiến chị ấy bị thương, anh liền đổ tất cả sai trái lên người tôi, haha, tôi nói như vậy, anh lại nói tôi ích kỷ đúng không?

Nhưng anh dựa vào đâu? Dựa vào đâu có thể không kiêng kị hoài nghi tôi? Tổn thương tôi? Chẳng qua là vì tôi yêu anh.

Nếu vậy, tôi không yêu anh nữa là được chứ gì?

Anh không yêu tôi, liền có thể yêu người phụ nữ khác, tôi chê anh dơ, tôi không cần anh nữa, có thể không?

Anh cảm thấy tôi tiếp cận anh có mục đích, có âm mưu, vậy tôi liền biến mất, không xuất hiện trước mặt anh nữa được chưa?

Hay là, anh cảm thấy ở chung thành phố với người phụ nữ ác độc này không thoải mái, đợi ly hôn xong, tôi liền đưa con rời khỏi, cả đời không về, có được chưa? Có được chưa?"

Mấy câu sau, Tống Nhan như hét lên, bây giờ cô cảm giác ngừng lại 1 chút, âm thanh dơ bẩn tối qua lại vang lên. Kích thích đến hôn nhân ấm nóng của cô xuống đến âm độ.

Sau khi hét xong, lại nghĩ nghĩ, ruột Tống Nhan lại dấy lại cảm giác buồn nôn, trước mặt Tống Tây Hoa chạy đến thùng rác nôn khan, như là nôn hết dịch vị trong ruột ra vậy.

Tống Tây Hoa đứng tại chỗ, sắc mặt không thể hiện rõ ràng.

1 năm qua, Tống Nhan ở trước mặt anh, luôn cẩn thận, muốn gì chiều nấy, anh chưa từng nghĩ có 1 ngày, cô lại hét vào mặt anh, chê anh dơ, còn mặt đầy tức giận thất vọng nói không yêu anh, không cần anh nữa.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Trên đời này, anh luôn cảm thấy cô độc, sau khi kết hôn có gia đình, dù cho không thích, nhưng cũng khiến anh có cảm giác muốn về nhà, nhưng đến cô cũng không cần anh nữa …

"Tống Nhan! Ly hôn! Cô nằm mơ!" Sắc mặt Tống Tây Hoa âm trầm: "Cô tưởng Vân Vân và con không sao, tôi sẽ không tính sổ với cô? Lần này cô ấy bị thương, sau này mang thai sẽ khổ hơn, nỗi khổ đó, cô cần phải bồi thường!"

Tức giận trong lòng không cho phát tiết, đột nhiên phát ra, kéo cô lại, áp lên tường, xé rách áo cô: "Tống Nhan, đồ độc ác toàn mưu kế, cô đang ở đây lạt mềm buộc chặt với tôi sao? Nếu vậy, chúc mừng cô, cô thành công rồi!"

"Cô không phải muốn tôi chơi cô sao? Vậy đừng ồn ào nữa, tôi thỏa mãn cô!" Nói xong, tay anh đưa vào quần áo cô.

Hoặc vì động tác của 2 người quá lớn, đứa trẻ trên giường "oa" 1 tiếng khóc lên.

Tống Nhan cố gắng chống trả vài lần nhưng không thoát, gấp gáp, đưa tay tát 1 cái, "bộp" 1 tiếng lên mặt Tống Tây Hoa.

Đánh đến Tống Tây Hoa mơ hồ, cô nhân cơ hội đẩy anh ra, đi đến trước giường bệnh, ôm con, lạnh lùng nói: "Tống Tây Hoa, tùy anh nghĩ, nhưng đây là phòng bệnh của con tôi, mời anh nói lý 1 chút, đừng ảnh hưởng đến việc trị bệnh của con, đi ra!"

Cái tát lúc gấp gáp, lực đạo cũng không nhỏ, Tống Tây Hoa rất nhanh cảm thấy mặt truyền đến cảm giác nóng rát, mặt càng âm trầm, nhưng nhìn đứa trẻ trong lòng Tống Nhan khóc lớn tiếng vậy, anh chỉ có thể cứng rắn nói 1 câu: "Tối nhất định phải về nhà!"

Hoàn cảnh của phòng bệnh này khiến anh cảm thấy áp lực, thậm chí là thiếu ô-xi, anh không nghĩ kĩ cảm xúc này từ đây đến, quay người, rời khỏi, còn đóng cửa rất mạnh!

Mà sau khi Tống Tây Hoa ra khỏi cửa, người phụ nữ nghe lén bên ngoài lập tức quay người, vòng quay đường khác trốn đi.

Hiển nhiên là phụ nữ Tống Tây Hoa mang về biệt thự tối qua — Ngô Mỹ Lệ.

Đối thoại trong phòng của Tống Tây Hoa và Tống Nhan cô nghe rõ ràng.

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

294. Chương 294

Người trong cuộc mê muội, Tống Tây Hoa không biết lửa giận trong người anh là vì bắt đầu để ý Tống Nhan rồi, nhưng cô thì biết rõ.

Không được! Không thể để Tống Nhan mang con về nha…

Trong lòng Ngô Mỹ Lệ nghĩ ra ý tưởng độc ác, muốn thành phu nhân giàu cô, cần phải làm ít chuyện không phải đúng không? Khoảng cách đến thiếu phu nhân giàu có gần như vậy, dù cho bất chấp thủ đoạn cũng phải nắm bắt cơ hội!

Cô lấy điện thoại ra, gọi 1 số: "Anh Tôn hả? Em là Lệ Lệ, hôm nay gọi cho anh, là có chuyện tốt cho anh miễn phí … anh không phải thích thiếu phụ sao? Có 1 cô rất đẹp vừa mới sinh xong …"

...

Lúc chiều tối, bác sĩ đang kiểm tra cho con, gật đầu nói với Tống Nhan con không sao, có thể xuất viện.

Tống Nhan cảm ơn bác sĩ, mang con rời viện.

Cô ôm con, mới đi đến bên đường, liền có 1 xe chạy qua. Nhìn như taxi bình thường, cũng không nghi ngờ, ngồi lên.

Ai ngờ, xe mới khởi động, tài xế đã khóa cửa xe.

Lòng cô lập tức kêu lên không phải, có dự cảm xấu.

"Tài xế, đột nhiên tôi nhớ, tôi quên đồ, làm phiền ngừng xe." Do dự 1 lúc, Tống Nhan cảm thấy nguy hiểm, muốn đổi xe, đề nghị tài xế cho xuống xe.

Nhưng tài xế ngược lại không nghe lời dừng xe, mà chạy nhanh hơn.

Lúc này, sau xe đột nhiên xuất hiện người đàn ông, đưa tay giành lấy con trong lòng Tống Nhan, dao sắc bén áp lên cổ Tống Nhan: "Đừng động! Nếu không giết!"

Lòng Tống Nhan lập tức hoang mang: "Được, được, tôi không động, đại ca, muốn tiền tôi có thể đưa hết tiền trên người cho anh, chỉ xin anh đừng làm hại tôi và con."

"Tiền? Đương nhiên cần." Người đàn ông lật người qua, ôm kế bên Tống Nhan: "Tự lấy tiền ra, nhanh!"

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

Tống Nhan liền lập ví của mình, lấy hết tiền mặt và thẻ đưa cho kẻ cướp, nói mật khẩu ra.

Thấy bọn cướp không dừng xe, cô lại chủ động tháo dây chuyền, bông tai, nhẫn đưa qua.

Dây chuyền bông tai này nọ cũng không đau lòng, chỉ là lúc tháo nhẫn, lòng cô khẽ đau đớn.

"Đại ca, tôi chỉ có những thứ này, đều được các anh, xin các anh nhẹ tay, tha cho chúng tôi." Tống Nhan cố gắng hạ thấp nhất có thể.

Người đàn ông kế bên thu tiền, thẻ, trang sức vô, nhìn mặt Tống Nhan, mặt liền hiện tia háo sắc, cười:

“Không ngờ cô cũng hiểu chuyện, biết chủ động dùng tiền để đỡ tai ương?”

“Vậy đợi lát có thể chủ động 1 chút, thì càng tốt.”

Tim Tống Nhan liền trầm xuống: “Anh…anh có ý gì?”

“Đều là người trưởng thành, Tống phu nhân không phải đến ý này cũng không hiểu chứ?” Miệng người đàn ông càng cười càng không kiêng kị: “Chẳng qua, nếu Tống phu nhân thật không hiểu, nể tình Tống phu nhân là người đẹp, tôi sẽ giải thích 1 chút, ý tôi là — đợi lát tới nơi, mời Tống phu nhân chơi với mấy anh em tôi 1 chút, chơi thật sướng, chúng tôi bảo đảm Tống phu nhân và đứa con dễ thương …. nhưng nếu Tống phu nhân không phối hợp, vậy đừng trách tôi và anh em không biết thương hoa tiếc ngọc! Tôi không thích đàn bà quá cay, hơn nữa, con cô nhỏ vậy, nhất thời không cẩn thận, có thể bị ấn chết đó!”

Nếu lúc nãy trong lòng Tống Nhan ôm hy vọng, lúc này nghe xong người đàn ông nói, hoàn toàn tuyệt vọng.

Đám người này, không chỉ là cướp tiền!

Với lại, còn biết cô?

Vậy là có chuẩn bị mà tới.

Là ai? Ai muốn hại cô?

“Đại ca, nếu đã biết thân phận của tôi, cũng phải biết, tôi không phải người các anh dễ dàng động vào, tôi là vợ Tống Tây Hoa, tuy Tống gia thế lực không lớn, nhưng với Hoắc gia, Giang gia, Vân gia có quan hệ thân thiết, các anh dám động đến tôi và con, hậu quả nhất định rất thảm!”

“Nếu chỉ cần tiền, những thứ trên người tôi các anh cứ lấy đi, để tôi và con đi, tôi coi như chuyện hôm nay không xảy ra.”

Lòng Tống Nhan sợ muốn chết, nếu chỉ 1 mình cô, cô có thể liều mạng phản kháng, nhưng bây giờ trong lòng có con, cô không thể để con chịu tổn thương.

Người đàn ông nghe vậy, có chút do dự.

Tiện nhân Ngô Mỹ Lệ không nói người phụ nữ này có hậu thuẫn lớn vậy!

Nhưng lại nghĩ nghĩ, Ngô Mỹ Lệ đang là tình nhân của Tống Tây Hoa rồi, điều này cho thấy tình cảm của Tống Tây Hoa và cô ta không tốt, con bệnh rồi, cũng chỉ mình cô mang đến bệnh viện khám… vậy bọn họ còn sợ gì?

"Cô người phụ nữ này, có chút thông minh, nhưng cô nhìn lão tử sẽ bị dọa sao? Nếu không tra rõ thân phận của tôi, cô tưởng lão tử sẽ bắt cóc cô? Quan hệ của cô và chồng vốn không tốt, lão tử làm chết thứ trong lòng cô trước, rồi mới dùng thủ đoạn mạnh bạo kích thích với cô!"

Thì ra, là Ngô Mỹ Lệ tính kế cô!

"Không, không phải vậy, tôi và chồng tôi quan hệ đương nhiên tôi, là Lệ Lệ đó lừa anh." Tống Nhan nói: "Không tin, anh cho tôi gọi cho chồng tôi 1 cuộc."

Nhanh lúc bọn cướp suy nghĩ, Tống Nhan lập tức lấy điện thoại mình lên, gọi cho Tống Tây Hoa, điện thoại mới thông, cô gấp gáp nói: "Chồng, cứu em và con! Chúng em …"

"Tống Nhan, cô lại làm chuyện nhảm gì?" Tống Tây Hoa mới nghe tiếng "chồng", trong lòng xuất hiện cảm giác dị thường, lại vô thức bài trừ nói: "Bây giờ tôi không rảnh, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cút về đây sớm, tối nay nếu không thấy cô ở nhà, thì đợi chịu phạt đi!"

"Không, Tây Hoa, em và con thật sự đang nguy hiểm, cứu em, cứu…"

Chữ "em" chưa nói ra, điện thoại bị cúp máy, tiếng "tút tút tút", như là âm thanh nặng nề nhất, từng tiếng từng tiếng, đập tan hy vọng của Tống Nhan, tim cô, cũng theo đó mà chìm xuống địa ngục không còn thấy ánh sáng nữa….

- ———Nhóm dịch: Boss - App iNovel ———-

295. Chương 295

63295.Bọn cướp một tay giật lấy điện thoại.

"Tống phu nhân, thế nào?" Ông xã cô không chịu tới cứu cô sao?"

"Chuyện thường thôi! Đàn ông có tiền sẽ hư hỏng, ông xã cô đã là doanh nhân thành công rồi, phụ nữ bên cạnh nhiều rồi, tự nhiên không xem cô ra gì! Có người mới, sẽ quên người cũ, đây chính là bệnh chung của đàn ông!"

"Xem cô xinh đẹp thế này, đợi lát nữa ngoan ngoãn hầu hạ anh này cùng và đám anh em cuả anh, tụi này sẽ không làm tổn thương cô. Xong việc sẽ thả cô trở về."

"Anh đây tốt bụng nhắc nhở cô, sau khi trở về hãy ly hôn với chồng cô, tranh thủ vớt thêm nhiều tiền, trên đời này, không chuyện nào không giải quyết được bằng tiền, cô xem tôi và các anh em đi, nếu không phải

là bởi vì kia con mụ lẳng lơ Ngô Mỹ Lệ đó trả tiền, chúng tôi sẽ giúp cô ta làm việc sao?"

"Anh muốn có tiền, tôi có thể cho anh tiền, anh muốn bao nhiêu tiền cũng được, anh thả tôi ra đi, tôi cầu xin anh thả tôi ra đi!" Tống Nhan ôm chặt đứa con trong lòng, bắt đầu cầu xin tên cướp.

Tên cướp sầm mặt, lạnh lùng nói: "Tống phu nhân, cô là người thông minh, tôi cũng không ngốc!"

"Nếu như là lúc nãy, cô chủ động cho tôi thêm tiền, tôi còn có thể tin cô, nhưng bây giờ, chồng cô căn bản cũng không để ý tới sự sống chết của cô và đứa con, cô thì có thể đưa tôi bao nhiêu tiền chứ? Ngô mỹ lệ lẳng lơ đó là gặp phải vận lớn, đợi cô ta trở thành vợ thứ hai của Tống Tây Hoa, tôi nắm trong tay cái thóp của cô ta, còn không phải muốn bao nhiêu tiền là có thể moi được từ chỗ cô ta sao?"

"Đừng nhiều lời nữa, thành thật một chút, cô cũng đâu phải cô gái nhỏ đơn thuần, cho chồng cô chịch là chịch, cho tôi và bọn anh em chịch cũng là chịch? Nếu cô dám nghĩ bậy gì, lão tử sẽ tiễn con cô xuống địa ngục trước, rồi mới tới cô!

Trái tim của Tống Nhan tựa như rơi xuống cái động lạnh lẽo không đáy, cái chết đang đè chặt trái tim cô, đứa con trong ngực giống như cảm nhận được sự sợ hãi của mẹ "oa oa oa……" Khóc lớn

Tim Tống Nhan rất đau, nó vừa mới sốt cao xong, khóc thế này chắc chắn ảnh hưởng rât lớn đến sức khỏe, cô nhẹ nhàng vuốt lưng của nó, hôn trán của nó muốn con mình bình tĩnh lại, thế nhưng cách này không xài được, con nó khóc hoài không dứt, từng tiếng từng tiếng đập vào trái tim của mỗi một người.

"Khóc! Khóc! Khóc! Phiền chế đit, lão tử chơi chết mày." Tên cướp bị tiếng khóc của đứa bé chọc giận, nổi trận lôi đình mà gầm thét, đưa tay muốn đoạt lấy đứa bé trong tay Tống Nhan, Tống Nhan bị dọa hết hồn ôm đứa con thật chặt.

Cô hèn mọn nhìn bọn chúng, đau khổ cầu xin: "Van xin các ngươi đứng làm hại con tôi, chỉ cần không làm hại con tôi các ngươi muốn tôi làm gì cũng được." Cô cuối cùng vẫn chấp nhận số mạng. ——-Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

"Vậy mới đúng chứ, có câu kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Đến đây! Để anh này sờ làn da trơn mịn của cô 1 cái!" Tên cướp cực kỳ đắc ý nói, đưa tay lên mặt Tống Nhan mặt lưu luyến vuốt ve.

Tống Nhan cảm thấy cực kỳ buồn nôn, gắt gao cắn môi của mình, vì nhịn xuống không để cho mình phản kháng, cô cắn đến môi chảy máu.

Xe càng chạy càng xa, một mùi nước nước biển mằn mặn tràn vào xoang mũi cô, chiếc xe cuối cùng dừng ngay một nhà máy bị bỏ hoang ở khu rừng gần biển, tên cướp để Tống Nhan xuống xe, toàn thân Tống Nhan run rẩy, ôm đứa con thật chặt, thế nhưng tên cướp đã sớm nhịn không được vẫn cướp đứa bé từ trong tay cô.

Cô nổi điên bước lên vừa kéo áo vừa đánh chúng, nhưng lại bị mấy cái tát cực mạnh đánh ngã trên mặt đất, ù tai hoa mắt

Tên cướp sờ thấy vết cào trên mặt, hít một hơi khí lạnh, nhìn Tống nhan trên đất chưa hết giận, lại còn đá cô hai cước, phun một bãi nước miếng, cúi người nâng cằm cô lên, miệng đầy ô uế:

"Đàn bà thối, bướng thế này, lúc tôi chịch cô cô cũng bướng như thế mới thích!"

"Trả…… Trả con lại cho tôi……" Bởi vì bị nắm lấy mặt, cô nói chuyện rất phí sức, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, cô phải ôm con mình mới có thể yên tâm."

"Được thôi!" Tên cướp nở nụ cười độc ác, sau đó nói với người đang ôm đứa trẻ: "Để thằng nhỏ ở đây, mày ra ngoài đi!"

Đứa trẻ bị đặt trên mặt đất lạnh buốt, vì khóc quá lâu nên tiếng khóc của đứa trẻ trở nên yếu ớt hẳn, bọn cướp xoay đầu, phát rồ mà nhìn Tống Nhan nói: "Tôi đặt thằng nhỏ ở đây, nghĩ tới việc tôi sẽ hiếp cô ngay trước mặt con cô, tôi đã thấy hưng phấn đến phát run!"

"Tên biến thái ngươi, súc sinh, ngươi sẽ chết không yên" Tống Nhan nhìn con mình, như bị điên vậy ra sức chửi bọn cướp.

"Bạt…." Một bạt tai rơi xuống, liên tục mấy cái tát đã khiến cho khóe miệng Tống Nhan chảy ra vết máu, trong đầu cô "ong ong" sôi trào.

Tên cướp liền đặt cơ thể mảnh mai của Tống Nhan ở dưới thân, bàn tay vô cùng có lực của đàn ông nhấn lấy cánh tay trắng trẻo mịn màng của cô, khiến cho cô căn bản không cử động được, cô phát điên kêu la giãy dụa, nhưng sức của con trai và con gái chênh lệch quá lớn, căn bản vô ích.

Tay của hắn đưa tới ngực cô, một giây sau quần áo trong tay hắn đã rách thành từng mảnh, trước ngực cô mát lạnh, con ngươi lập tức mở to, mắt thấy bàn tay dơ bẩn của hắn muốn chạm đến cô, Tống Nhan dùng sức ngẩng đầu dùng trán của mình đụng vào tên cướp, cú đấp quá mạnh khiến mắt tên cướp nổi đom đóm, tên cướp vì đề phòng cô chạy trốn bóp lấy cổ cô, và càng bóp càng chặt, hô hấp càng ngày càng khó khăn, lúc bối rối, tay Tống Nhan từ dưới đất sờ được một cục gạch, giờ khắc này cô liều mạng bắt lấy cơ hội, hung hăng đập vào phía sau đầu tên cướp, tuyệt không nương tay, mắt tên cướp mở cực to, nhìn chòng chọc vào cô, con ngươi co lại nhanh chóng: "Mày……"

Chữ thứ hai chưa nói ra miệng, liền thẳng tắp ngã trên người Tống Nhan, hôn mê bất tỉnh, vết máu từ sau đầu hắn chảy xuống, nhỏ trên mặt cô, một mùi máu nồng khiến cô rất muốn ói.

Nhưng cô không có thời gian lo lắng hoảng sợ cô có phải đã giết người không, thời khắc này, không cho phép cô mềm lòng dù chỉ 1 chút.

Cô dùng sức đẩy tên cướp ra, lảo đảo chạy đến bên cạnh đứa con và ôm lấy nó, nhìn vào con mình nước mắt của cô liền chảy xuống, nhỏ giọng nói với đứa trẻ: "Đừng sợ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt."

- ——Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

296. Chương 296

63296.Cô nhìn xung quanh, căn phòng này vốn dĩ đã cũ nát, khắp nơi đều là cái lỗ, lại thêm dáng người Tống Nhan nhỏ nhắn xinh xắn muốn chui qua không phải chuyện khó, cô ôm đứa bé bò ra ngoài từ cửa sổ bị vỡ

Thế nhưng là vừa đặt chân xuống đất, liền nghe thấy tiếng phát ra từ bên trong.

"Uả! Sao hết tiếng rồi, tên tiểu tử Võ Tử đó còn to không biết xấu hổ tiếng nói cái gì mà đại chiến ba trăm hiệp, nhanh thế đã mệt mỏi rồi à, đi! Vào xem tên tiểu tử mất mặt sao."

Tống Nhan nghe xong lời này, liền co cẳng chạy, cô biết đây là cơ hội sống sót duy nhất của cô và đứa con.

Nếu như lần này cô không chạy thoát mà bị bắt về, nhất định sẽ bị hành hạ tới sống không bằng chết, quan trọng nhất chính là, con cô nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm.

Quả nhiên cô chạy chưa được bao lâu, phía sau liền có vài tiếng bước chân và tiếng chửi rủa.

"Mẹ nó, con tiện nhân đó lại hạ độc thủ!"

"Mau đuổi theo, sau khi đuổi kịp chơi chết cô ta!"

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tống Nhan cảm thấy mình càng ngày càng mệt, thế nhưng cô vẫn ra sức chạy trước, bọn cướp phía sau cơ bản đã trông thấy bóng dáng của cô, hướng về phía cô mà kêu, ý đồ làm tan rã ý chí của cô.

Đừng chạy, mày chạy không thoát đâu, ngoan ngoãn trở về với tụi tao đi!

Cô ra sức chạy, thế nhưng trong tình thế cấp bách, cô không biết là mình đã lựa chọn một con đường không lối thoát, mãi đến khi —— Con đường trước mặt bị nước biển xanh thẳm cắt đứt hoàn toàn!

Nhìn biển cả rộng mênh mông vô bờ bến, nhìn vào đẹp như vậy, lại khiến cho cô hoàn toàn tuyệt vọng!

Quả nhiên, vẫn là đường chết sao?

Bọn cướp từng bước từng bước tới gần, mặt nở nụ cười càn rỡ: "Chạy đi! Chạy đi! Sao mày không chạy nữa!"

Tống Nhan lùi lại một bước, gót chân tới gần bên vách núi, cô nhìn bọn cướp trước mặt, lại nghĩ tới Tống Tây Hoa cúp điện thoại của cô 1 cách vô tình, cô cười lớn thê thảm, bởi vì trên mặt dính máu, nụ cười này lọt vào mắt mọi người nhìn sao cũng thấy dọa người, ngay cả bọn cướp cũng không khỏi rùng mình một cái: "Trở về nói với Ngô Mỹ Lệ, cô ta thắng rồi, nhưng tôi không phải là thua bởi cô ta, tôi là thua bởi Tống Tây Hoa!"

Cúi đầu xuống, cô hôn lên trán đứa con một cái, nước mắt rơi như mưa: "Bảo bảo, là mẹ có lỗi với con, thế nhưng ba con chưa từng yêu con, nếu như để con ở lại trên thế giới này, mẹ cũng không yên tâm, con hãy đi với mẹ……"

Lời nói vẫn chưa nói xong, cô đã ôm chặt đứa con, không chút do dự nhảy xuống biển! ——-Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

"Làm sao đây? Cô ta nhảy xuống biển tự sát, lần này tiêu rồi." Một tên cướp chạy lên nhìn xuống dưới vách núi 1 chút, thất kinh nói, xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, tiền không có, còn làm chết người!"

"Thông báo cho con mụ lẳng lơ đó trước, lấy được tiền rồi trốn qua nước ngoài!" Một tên cướp khác nói.

"Đúng, cứ làm vậy đi! Bọn cướp run rẩy móc ra điện thoại ra.

Ngô Mỹ Lệ nhận được tin Tống Nhan đã chết, đầu tiên là trong lòng hoảng hốt, theo đó trên mặt liền nở nụ cười ác độc: "Chết càng tốt, xong hết mọi chuyện, chuyện này trời biết đất biết các ngươi biết tao biết, tiền tao sẽ gửi cho các ngươi, nhanh chóng rời khỏi đó!"

……

Đêm đã khuya.

Tống tây Hoa mặt mày bí xị ngồi trên ghế sa lon, thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh không nhớ rõ mình đã ngẩng đầu nhìn đồng hồ hết bao nhiêu lần, từng tiếng từng tiếng tí tách của đồng hồ trên tường khiến anh bực bội không thôi, đã mười hai giờ khuya, sao Tống Nhan còn chưa mang theo con trở về?! Cô ta đi đâu rồi?

Ngồi đợi thêm một lúc, anh vẫn là nhịn không được, bấm gọi Tống Nhan, sau khi điện thoại "tút tút tút" vài tiếng, vẫn không có người nghe, anh không kiềm chế được cơn giận cầm lấy ly thủy tinh trên bàn trà đập mạnh xuống sàn nhà, phát ra tiếng va đập thanh thúy chói tai, mảnh vụn thủy tinh rơi đầy trên mặt đất.

Anh vô cùng nóng: “Tống Nhan, cô gan lắm, đợi sau khi cô về, tôi nhất định sẽ giáo huấn cô.”

Anh giận dữ lên lầu, nhưng là vào phòng Tống Nhan và đứa con, nằm lên giường, ép buộc mình đi ngủ.

Thế nhưng dù nhắm mắt lại, nhưng lại lật qua lật lại không sao ngủ được.

Cảm xúc bực bội dần dần được dịu đi, anh chợt nhớ tới cú điện thoại kì lạ mà Tống Nhan đã gọi cho anh.

Không biết tại sao, trong lòng anh bỗng nhiên có chút lo, còn chưa kịp nghĩ kĩ, điện thoại liền reo lên, anh ngồi dậy, ai ngờ, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến từ Ngô Mỹ Lệ.

Lông mày anh lập tức chau lại, quả quyết cúp điện thoại, đắp chăn đi ngủ, trên chăn còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt của Tống Nhan, hương thơm nhàn nhạt đó tựa như thuốc an thần vậy, khiến trái tim nóng nảy bất an của anh dần dần trở nên bình tĩnh, cuối cùng anh cũng buồn ngủ, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cả người Tống Nhan đều là máu, ôm đứa con, mang theo nụ cười thê thảm: “Tây Hoa tiên sinh, con của em con đi rồi, kiếp này điều mà em thấy may mắn nhất chính là gặp được anh, chuyện hối hận nhất chính là yêu anh, nếu có kiếp sau, em chỉ nguyện chúng ta cũng không gặp lại nhau nữa!”

“Tống Nhan!” Tống Tây Hoa hô lớn một tiếng, giật mình tỉnh lại, sau lưng, đã bị mồ hôi lạnh làm ướt hết.

Chuông điện thoại di động vào lúc này vang lên, anh nhìn cũng không nhìn liền ấn nút trả lời, cầm điện thoại bước xuống giường.

m thanh từ đầu dây bên kia trầm ổn có lực: “Chào anh, xin hỏi có phải anh là Tống Tây Hoa Tống tiên sinh không? Sáng nay, bên bờ biển phát hiện một xác nữ, thẻ căn cước cho thấy, là vợ của anh Tống Nhan, phiền anh mau chóng tới bãi biển số 7 ở phía Tây ngoại ô xác nhận lại, ngoài ra, người chết không thể sống lại, xin anh nén bi thương!”

“Oanh” một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang nổ trên đỉnh đầu.

Tống Tây Hoa bỗng dưng mở to hai mắt, xém chút không đứng vững được.

- ——Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

297. Chương 297

63297.“Chết rồi? Không thể nào…… Sao có thể chứ! Nhất định có nhầm lẫn!”

Tống Tây Hoa chỉ cảm thấy đầu óc kêu ong ong, Tống Nhan chết rồi?

Sao cô ta có thể chết chứ?

Cô ta là Tống Nhan mà!

Là Tống Nhan bất chấp tất cả để được kết hôn với anh mà, sao có thể chỉ vì một buổi tối không có về nhà mà chết rồi?

Không! Anh không tin! Nhất định là thủ đoạn của cô ta, cô ta là người có thủ đoạn như vậy mà, hại Vân Vân xém chút một xác hai mạng, sao cô ta có thể chết chứ? Sao có thể!

Anh muốn tận mắt đi xem thử……

Tống Tây Hoa ngay cả quần áo cũng không kịp thay, liền lảo đảo chạy ra khỏi cửa nhà, phóng xe cực nhanh đến bãi biển.

Cỗ thi thể trên bờ biển được che lại bởi 1 tấm vải trắng, hiện trường bị ngăn chặn bởi 1 sợi dây vàng, chung quanh đều là cảnh sát, Tống Tây Hoa ở rất xa đã thấy được.

Anh thắng gấp, tay run rẩy cởi dây an toàn ra, vội vã xuống xe, 1 bước lảo đảo xém chút té ngã trên đất.

"Xin hỏi có phải Tống Tây Hoa tiên sinh không?" Một người cảnh sát đi tới, khách khí hỏi thăm.

"Phải." Tống Tây Hoa trả lời, ngay cả chính anh cũng nghe ra được giọng nói này quá mức lúng túng.

"Đây là vật dụng cá nhân để chứng minh thân phận mà chúng tôi tìm được trên người nạn nhân, mới anh xem qua." Cảnh sát đưa 1 tấm thẻ căn cước và một chiếc nhẫn cho Tống Tây Hoa.

Thẻ căn cước, đúng là của Tống nhan, chiếc nhẫn đó, cũng là chiếc nhẫn mà lúc cô ấy và Tống Tây Hoa kết hôn đeo vào.

Tống Tây Hoa như đang sống sờ sờ nhưng bị người cầm dao moi tim anh ra vậy, cảm giác đau đớn từ trái tim cứ khuếch tán đến mỗi một tế bào ở trên người, cũng là trong giờ khắc này, anh mới biết được câu trời sập xuống mà nhiều người hay nói là cảm giác gì.

Anh giống như bị rút sạch hết cảm xúc vậy, như cái xác không hồn đi đến bên cạnh thi thể, "bịch" một tiếng quỳ xuống, sau đó, đưa bàn tay qua, đột nhiên xốc tấm vải trắng lên.

Trên mặt thi thể chi chít vết thương, thêm vào việc bị ngâm trong nước biển hết một đêm mặt đã sưng vù căn bản nhìn không rõ khuôn mặt, thế nhưng anh nhận ra quần áo trên người nạn nhân, là bộ đồ mà cô mặc hôm qua lúc anh và Tống Nhan gặp nhau.

"Cô ấy chết rồi?" Lời này, giống như đang hỏi cảnh sát phía sau, lại giống là đang hỏi bản thân anh. ——-Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

Trong đầu anh rất hỗn loạn, những hình ảnh lúc anh và Tống Nhan ở bên nhau đang thoáng hiện lên:

—— Lần đầu gặp nhau giữa cô và anh ở quán bar, cô bắt lấy tay anh, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng vậy, cô nói: "Tiên sinh, xin giúp tôi với!"

Cô khi đó, có khuôn mặt thanh thoát như hoa bách hợp vậy, đôi mắt trong veo như nước suối, kiếm sống trong những nơi ồn ào phức tạp đó, lại sạch sẽ như là một đóa sen chui ra từ trong bùn, thế là, anh mềm lòng, giúp cô rời khỏi nơi đó.

Gặp nhau lần nữa, là lúc mẹ cô bệnh nặng, cô bất lực, khóc rất bi thương, nhưng không hề từ bỏ, thế là, anh lần nữa ra tay giúp cô, vì muốn giảm bớt gánh nặng tâm lý của cô, còn cho cô 1 công việc.

Nói ra thì, chuyện mà anh làm cho cô, cũng chỉ có hai việc, sau đó, đều là cô xoay quanh anh.

Năng lực nghiệp vụ của cô thật sự rất tốt, những công việc mà anh giao cho cô làm, cô đều có thể hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, đồng thời, còn cung cấp cho anh một vài ý kiến mang tính xây dựng, dần dần, anh quen thuộc với việc có cô trong công việc.

—— Xảy ra chút vấn đề trong quan hệ giữa họ, là khi anh và Vân Vân cùng đến quán cà phê, lại bị tính kế, anh đã uống phải xuân dược, chật vật trở về biệt thự, lại gặp được cô đến đưa văn kiện, phát hiện nỗi thống khổ và sự kiêu ngạo của anh, thế là, cô cam tâm tình nguyện hi sinh chính mình làm thuốc giải cho anh!

Đã lâu như thế, cũng chỉ xảy ra quan hệ với cô có một lần, nhưng cho dù khi đó đầu óc của anh không tỉnh táo lắm, lại chỉ cần thoáng suy nghĩ một chút, liền nhớ đến hương thơm mềm mềm của cô, làn da của cô rất mịn, cơ thể cô rất mềm, cô mang cho anh cảm giác, là sự vui sướng trước nay chưa từng có…… Anh chán ghét cảm giác vui sướng này, sẽ khiến anh cảm thấy mình phản bội Vân Vân, dù cho, Vân Vân chưa hề có tình yêu nam nữ với anh, mọi si tâm vọng tưởng, chẳng qua đều là anh yêu đơn phương.

Thế nhưng bỏ ra vì Vân Vân, thay Vân Vân thủ thân như ngọc, là chấp niệm nhiều năm của anh, anh không muốn từ bỏ.

Thế là, anh chỉ có thể mang theo bao sự áy náy, nhiều lần tránh né Tống Nhan.

Mãi đến khi.

—— Vân Vân xảy ra chuyện, nhưng Tống Nhan lại kiểm tra được đang mang thai, vì trách nhiệm, anh quyết định chấp nhận Tống Nhan.

Vẫn còn nhớ kỹ, lúc Tống Nhan nghe được anh đồng ý cưới cô, sự kích động và vui vẻ trong mắt, cô ráng kiềm chế mà cười nói với anh: "Tây Hoa tiên sinh, tôi rất cảm ơn anh ngay lúc tôi nguy hiểm nhất giúp đỡ tôi, giúp mẹ tôi ra tiền thuốc men, còn giới thiệu công việc tốt cho tôi, chuyện lần đó, tôi thật sự chưa từng nghĩ tới muốn anh chịu trách nhiệm, nhưng trong lòng lại……

"Phải! Tôi thích Tây Hoa tiên sinh, Tây Hoa tiên sinh rất tốt, năng lực tốt, tính cách tốt, tôi cảm thấy gặp được Tây Hoa tiên sinh, là may mắn lớn nhất của tôi kiếp này, nếu như Tây Hoa tiên sinh bằng lòng chấp nhận tôi, dù chỉ là làm người vợ hữu danh vô thực, tôi cũng cam tâm tình nguyện!

Ánh mắt kiên định của cô nhìn anh: "Tây Hoa tiên sinh, chúng ta kết hôn đi!"

Cứ như vậy, cô trở thành vị hôn thê của anh, sau đó, lại trở thành vợ của anh.

- ——Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

298. Chương 298

Sau khi cưới, cô kỳ thật được xem là một người vợ tốt, không can thiệp vào sự tự do của anh, cũng không hỏi anh bất cứ chuyện gì, rõ ràng đang mang thai còn từng li từng tí chăm sóc anh, lúc rời khỏi nhà, giày da cũng được chùi đến sáng bóng và đặt ngay cửa, sau khi về nhà, bàn ăn bên trên luôn đầy đồ ăn, bà nội khen cô không dứt, nói anh cưới được cô làm vợ là phúc khí mà anh tu luyện mấy mới có được.

Nhưng cô làm càng tốt, trong lòng anh càng thấy không thoải mái, cô càng cố gắng, anh càng chán ghét cô, đây có lẽ là áy náy, có lẽ là bởi vì cuộc hôn nhân này thật sự không phải là điều anh muốn, hoặc là do cô không phải người phụ nữ mà anh thích, nhưng lại chiếm đi vị trí làm vợ anh, mỗi ngày ở chung với anh, thế là, anh chưa hề nhìn thẳng vào cô, kể cả đứa bé trong bụng của cô, hoàn toàn làm lơ đi cả hai.

Thế nhưng thế này còn chưa đủ, người phụ nữ này, bình an sinh ra đứa con, suốt ngày cứ xuất hiện trước mắt anh, trong lòng anh ngày càng phiền muộn, thế là, khi cô đi chung với Vân Vân, sau khi Vân Vân té bị thương, anh liền đổ hết mọi tội lỗi lên người cô, vì trả thù cô, còn mời Ngô Mỹ Lệ trở về diễn kịch cố ý tổn thương cô.

Nhưng sự trả thù của anh vừa mới bắt đầu mà, sao cô lại chết chứ?

Tự sát?

Không! Cô cố gắng lắm mới sinh được đứa con, quan tâm mẹ già của mình như thế, tính cách cứng cỏi như

vậy, sao cô đi tự sát chứ?

Với lại, đứa bé đâu? Chuyện đó…… con của cô và anh đâu?

"Cảnh sát! Đứa bé, con của Tống Nhan đâu? Con của tôi đâu?"

Cảnh sát phía sau đi nhanh tới, vô cùng có lỗi mà nói: "Tống tiên sinh, rất xin lỗi thi thể của đứa bé chúng tôi vẫn chưa vớt được, nhưng cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực lục soát, về phần bọn cướp chúng tôi đã tóm được bọn chúng, bản án kết thúc sẽ đưa cho tòa án xử phạt" thấy bộ dạng của Tống Tây Hoa, cảnh sát thở dài, an ủi nói: "Tống tiên sinh, người chết không thể sống lại, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mong anh nén bi thương."

"Bọn cướp? Bọn cướp nào?" Tống Tây Hoa kinh ngạc.

"Là như vậy," cảnh sát giải thích: "Qua việc kiểm tra camera giao thông chúng tôi phát hiện, hôm qua sau khi vợ anh ẩm đứa bé rời khỏi bệnh viện, đã bị cướp và bắt đi, chiếc xe đó chạy thẳng đến bờ biển, chạy đến nhà máy bị bỏ hoang bên đó."

Vừa nói, cảnh sát vừa chỉ về phía công trình kiến trúc có nhiều vết rỉ bên kia, nói tiếp: "Tôi suy đoán, bọn cướp là muốn cướp tiền và cướp sắc thậm chí là muốn hại chết đứa bé, vợ anh liền chạy ra khỏi nhà máy đó, có thể là bởi vì hoảng sợ nên chạy bừa, liền chạy tới bên cạnh vách núi kia, bị buộc nhảy xuống biển!"

"Bùm!" Tống Tây Hoa cảm thấy, trái tim mình trực tiếp bị một cây búa cực nặng, đập nát bấy.

Hôm qua, Tống Nhan có gọi điện thoại cầu cứu anh, thế nhưng anh lại tưởng rằng cô chơi trò vặt, giận dữ cúp máy cô, cho nên, là anh tàn nhẫn chặt đứt đường sống của cô sao?

Là anh! Là anh không tin cô, cho nên hại chết cô, hại chết con của bọn họ? ——-Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

"Tống Nhan…… Anh……" Tống Tây Hoa hai chân nhũn ra, tê liệt ngồi trên mặt đất, nước mắt cuối cùng đã rơi xuống: "Tống Nhan…… Tống Nhan thật xin lỗi, anh…… anh có lỗi với em, anh không biết em thật sự bị bắt, anh……anh thật đáng chết, anh lại đi hại chết em, hại chết con, anh……"

Sự hối hận to lớn và nỗi đau đứt từng khúc ruột gan, như nước thủy triều lạnh như băng mà nuốt chửng anh, giống như một nháy mắt đã rút sạch hết linh hồn anh.

"Vậy…… về xác của đứa bé làm phiền các anh giúp tôi tìm cho kĩ thêm, cần tới tiền hay vật gì, tôi đều sẽ cung cấp, tôi…… cám ơn các anh."

Dưới ánh mắt của mọi người, Tống Tây Hoa không chút nào ghét bỏ nào mà ôm lấy cái xác nữ mặt mũi

không rõ ràng đó, dịu dàng nói với người trong lòng: "Đừng sợ, Tống Nhan, nơi này quá lạnh, anh mang em về nhà."

Tống Nhan được mai táng, trời mưa rất lớn, Tống Tây Hoa đứng trước mộ, như một cây cột đầu gỗ.

Anh đuổi hết người đến cúng viếng đi, trong mắt, trên mặt không biết là nước mắt hay là nước mưa, vô cùng hối hận nói với tấm ảnh trên bia mộ: "Tống Nhan, con còn chưa tìm được, nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ mang con tới gặp em! Anh nợ em hai tính mạng, chờ khi bà nội không cần anh nữa, anh sẽ trả lại cái mạng này cho em!"

Tay anh run rẩy sờ vào tấm hình, từ từ dán mặt vào, phảng phất làm thế anh sẽ có thể gần cô hơn.

Bọn cướp bị tóm cuối cùng đã khai Ngô Mỹ Lệ ra, Tống Tây Hoa không chút do dự đưa cô ta vào ngục!

Chưa được mấy ngày, liền nghe nói cô ta ở trong tù vẫn không an phận, quyến rũ một tên tội phạm giết người, kết quả bị nguyên bầy tội phạm hiếp, còn bị đâm mười mấy nhát dao, chết vô cùng thê thảm……

Tống Tây Hoa bệnh, căn bệnh nghiêm trọng nhất là tâm bệnh, anh như một lòng muốn chết vậy, mười mấy ngày đã như như khúc xương, ngay lúc tất cả mọi người đều bó tay, anh khỏe lại 1 cách bất thường, bắt đầu ăn cơm đi làm đúng giờ, chỉ chính anh biết lý do, trong giấc mơ của anh, Tống Nhan nghiến răng nghiến lợi nói với anh: "Tống Tây Hoa anh có tư cách gì chết, có phải em chết rồi anh cũng không muốn để em nhắm mắt không? Em muốn anh phải sống, sống trong sự đau khổ vô tận, như vậy em mới có thể được bình yên."

Dù là một giấc mơ, anh cũng xem là thành, thế là, anh sống như cái xác không hồn.

Cũng chính là qua sự tra tấn hằng ngày, anh mới dần dần phát hiện, kỳ thật tình cảm mà anh dành cho Vân Vân, cũng không nhất định là tình yêu nam nữ, nếu không, sao anh có thể khi nghe nói Vân Khuynh phải gả cho Lục Văn Bân, anh lại không ngăn cản liền? Và hoặc là, tại sao mỗi lần anh đều trễ một bước như vậy?

Một bước, chính là tình cảm tuyệt đối!

Thế nhưng với Tống Nhan, giống như đã khắc sâu vào xương cốt anh vậy, khiến anh cả ngày lẫn đêm, ăn ngủ không yên……

- ——Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

299. Chương 299

Năm năm sau, sân bay.

Một người phụ nữ mặc một cái đầm đuôi cá thời thượng bước ra từ lối ra vào, và dừng lại ngay đó, một khuôn mặt xinh đẹp, khí chất tao nhã, cô có khí chất như nữ thần, lập tức thu hút ánh nhìn của nhiều phóng viên đến để chụp hình minh tinh, còn có một phóng viên mạnh dạn chạy lên trước, "xoạt xoạt" chụp hai phát xong, tiến lên lễ phép hỏi: "Chào cô, tôi là phóng viên của Ngu Ký, xin hỏi cô, cô là vị minh tinh nào ạ? Trước đó luôn phát triển ở nước ngoài sao? Tôi ở trong nước cũng chưa từng gặp qua cô, nhưng khí chất của cô thực sự quá xuất chúng, nếu về nước phát triển, nhất định sẽ rất nổi tiếng!"

"Minh tinh?" Người phụ nữ cười, tháo kính râm xuống: "Thật ngại quá, vị phóng viên này, tôi không phải là minh tinh, chỉ là một người dân bình thường thôi."

Người này, không ngờ chính là người đã rơi xuống biển chết vào 5 năm trước - Tống Nhan!

Đúng lúc này, điện thoại của Tống Nhan vang lên, cô lễ độ hướng về phía người phóng viên gật đầu một cái, rồi tiếp tục đi về phía trước, đồng thời, bắt máy nghe: "Cố Lạp, em vừa xuống máy bay, cú điện thoại này của anh, canh giờ gọi à?"

"Nhan Nhan, anh xem thời gian mà em xuống máy bay gọi em! Trở lại Vinh Thành, có quen không?"

"Không có gì là quen hay không quen, 5 năm rồi, tất cả những chuyện lúc trước em đã không còn lưu luyến nữa, lần này trở về chính là vì muốn chữa bệnh cho Tiểu Hi, và cũng vì chuyện làm ăn của công ty, có một số người, dù cho gặp được, cũng sẽ không có gì."

"Vậy thì tốt, chuyên cơ của Tiểu Hi tối nay bay thẳng đến bệnh viện, em không cần quá lo lắng. Khách sạn anh cũng đã sắp xếp xong, một lát sẽ có trợ lý tới đón em." Cố Lạp của đầu dây bên kia không yên tâm nói: "Về vụ làm ăn của Bạc Tước, em nhất định phải dốc hết sức lấy về, công ty muốn tiến vào thị trường trong nước, thì đây là mối làm ăn quan trọng nhất, đối thủ của chúng ta - Vân thị chính là một nhân vật lợi hại, mặc dù không lâu trước đây em đã giành được một số hạng mục trong tay bọn họ, kiếm được chút lời, nhưng không thể kiêu ngạo tự mãn, và xem nhẹ họ. Trước tiên em hãy ở bên đó chống đỡ mấy ngày, anh xử lý xong chuyện bên này, sẽ qua tìm em."

Tống nhan cười cười, nói: "Lão Cố, em phát hiện cái tật xấu dài dòng của anh ngày càng nghiêm trọng, anh yên tâm đi, nếu đã quyết định đoạt lấy thức ăn từ trong miệng cọp, thì em nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Nghe ngữ khí vô cùng kiên định của Tống Nhan, sự hài lòng hiện lên trên mặt Cố Lạp.

Năm năm qua, anh quan sát cô từ một người mới vào nghề trở thành một nữ cường nhân tự mình đảm đương mọi công việc trong thương trường, anh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, Cố Lạp muốn đợi sau khi vụ này vừa kết thúc, anh sẽ cầu hôn cô.

"Vậy anh sẽ chờ tin tốt của em, mặc dù chuyện này rất quan trọng, nhưng sức khỏe của em quan trọng hơn, phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để mình quá mệt."

Tống Nhan cau mày một cái, vội nói: "Được! Được! Được! Em biết rồi, em còn có việc em cúp trước." Nói xong, liền cúp điện thoại, cô sợ Cố Lạp ở đầu dây kia lại dài dòng nữa. ——-Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

Tống Nhan ra khỏi sân bay, quan sát thành phố vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ này, từng mảnh ký ức chui ra từ trong não hóa thành lưỡi dao đâm vào tim cô, những vết sẹo nhìn như đã lành lại trở nên đẫm máu.

Sự vứt bỏ tàn nhẫn trước cái chết đó, khiến cô chặt đứt hi vọng với mối tình si mê lưu luyến đó.

Cô đã từng cho rằng cả đời này cô cũng sẽ không bước vào thành phố này lần nữa, không nghĩ tới hôm nay cô lại là đối thủ của Tống Tây Hoa mà đứng ở đây, ngẫm lại nhân sinh đúng thật là rất trớ trêu.

Năm năm trước, cô ôm con nhảy xuống biển không chết, dốc hết sức bơi lên bờ, trên bờ gặp một người phụ nữ vẻ mặt hốt hoảng, có thể là thấy quần áo cô tàn tạ và ướt sũng, người phụ nữ đó đi tới, tốt bụng đưa quần áo của cô ta cho cô, chỉ muốn chiếc nhẫn kim cương tượng trưng cho hôn nhân trên tay cô.

Cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng lúc đó tình trạng của con cô rất không ổn, dưới sự kiên trì hết lần này đến lần khác của người phụ nữ, cuối cùng cô đã trao đổi với cô ta.

Khi đó, cô lo cho con, vô cùng lo lắng, cũng không có đi nghĩ kĩ tại sao một người phụ nữ lại trơ trọi một mình xuất hiện trên bãi biển, thậm chí cũng không có tâm tư đi quan tâm hỏi hai câu.

Cô quay đầu nhìn qua 1 cái, người phụ nữ đó mặc quần áo và cười với cô, cô lại không biết, nụ cười đó và quần áo trên người cô là sự ấm áp cuối cùng mà người phụ nữ đó để lại trên đời này.

Bãi biển quá vắng vẻ, cô luôn đi về phía trước, cũng không gặp được người có thể cầu cứu, sau đó ngất xỉu trên đường, lúc tỉnh lại, người cô, đã ra nước ngoài.

Là Cố Lạp cứu cô, lúc ấy, anh ta vội ra nước ngoài, lại bởi vì anh có căn bệnh đau bao tử nghiêm trọng, dẫn theo bác sĩ, thật may là, sau khi bác sĩ giúp ổn định bệnh tình của con cô, liền mang theo cô bay ra nước ngoài.

Con cô đã được kịp thời điều trị ở bệnh viện bên nước ngoài, cuối cùng đã sống lại, nhưng bởi vì từ nhỏ đã bị trọng thương như thế, sức khỏe luôn rất yếu, cơ bản vẫn phải dựa vào thuốc để tiếp tục sống. Đã năm tuổi rồi, vẫn còn gầy yếu như là đứa trẻ ba tuổi.

Lần này, Tống Nhan cũng là vì thăm dò được trong nước có một vị bác sĩ Đông y rất nổi tiếng đã trở về Vinh Thành dưỡng già, nếu Tây y không được, theo tự nhiên chỉ có thể đặt hi vọng vào Đông y, thế là, cô

quyết định trở về, thứ nhất, vì chữa bệnh cho Tiểu Hi, thứ hai, cũng muốn một số việc, nên chấm dứt sớm 1 chút!

- ——Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

300. Chương 300

Năm năm trôi qua, bố cục thương nghiệp ở Vinh Thành cơ bản giống nhau, ngành nghề văn hóa phát triển, Vân thị cũng tham gia vào đó, tuy nói hiện tại Vân thị không thiếu tiền, không thèm để ý đến việc mất mấy vụ làm ăn, thế nhưng luôn có người đoạt mối làm ăn từ trong tay anh, vậy tức là chọc tới anh không vui rồi.

khách sạn Vạn Hào, trong căn phòng Nhã Các.

Chủ tịch Phong Đằng dò xét nhìn Tống nhan, khóe miệng mỉm cười đúng chất thương nhân: "Ai cũng nói trên thương trường, phụ nữ không bằng đàn ông, hôm nay nhìn thấy Tống tổng, Bạc Mỗ mới biết được cái gì gọi là! Thật sự là hậu sinh khả quý!"

Tống nhan khiêm tốn trả lời: "Nào có, Bạc tổng quá khen rồi."

Cô vừa dứt lời, liền có người đẩy cửa bước vào, thư ký của Bạc tổng cúi người ghé vào tai ông nói gì đó, Tống Nhan chỉ thấy ánh mắt ông thay đổi, nụ cười trên mặt cũng thu lại.

"Khả năng nắm bắt thông tin của Vân thị từ trước đến nay luôn rất nhanh, nếu nhân vật lớn đó đã tới, trùng hợp Tống tổng ở đây, chúng ta hãy cùng tụ họp lại, ăn một bữa cơm."

Sau khi thư ký đi ra ngoài, chủ tịch Phong Đằng quay lại nhìn Tống Nhan, rõ ràng đã ra quyết định, còn cố tình thương lượng với cô, hỏi thăm ý kiến của cô: "Hôm nay thật trùng hợp, có bạn đến, Tống tổng không ngại một bữa cơm với chúng tôi chứ."

Trong lòng Tống Nhan có chút thấp thỏm, đại khái cũng biết người đến là ai, nghĩ nghĩ, mới cười trả lời: "Đỗ tổng giới thiệu bạn ông cho tôi, tôi vui còn không kịp, sao lại để ý chứ."

Có một số người, sớm muộn cũng phải gặp nhau.

Chỉ chốc lát sau, Tống Tây Hoa đã đến.

Thư ký mở cửa ra, anh bước vào, thế là, cô cùng với chủ tịch Phong Đằng, lễ phép đứng lên, nhìn về hướng cửa.

Anh mặc một bộ vest, sắc thái trên mặt càng thêm lãnh đạm, cô nắm chặt cái ly trong tay, nở nụ cười xinh đẹp: "Thì ra là Tây Hoa tiên sinh, nhiều năm không gặp, Tây Hoa tiên sinh, anh vẫn khỏe chứ!"

So với thái độ bình tĩnh của Tống Nhan, Tống Tây Hoa rõ ràng có chút chấn kinh, ánh mắt của anh luôn khóa chặt trên mặt Tống Nhan, dưới chân phảng phất đã mọc rể vậy, điện thoại trên tay rơi xuống đất phát ra tiếng "bộp". ——-Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

Chủ tịch Phong Đằng cũng mặt đầy kinh ngạc: "Sao thế? Hai vị quen biết à."

"Đúng vậy, quen biết," Tống Nhan cười kiều mị xán lạn như một đóa hoa vậy, nhưng một chút hơi ấm cũng không có: "Ông không biết đó thôi, nói ra thì, tôi và Tây Hoa tiên sinh, còn từng có một đoạn hôn nhân ngắn ngủi, anh ta hiện tại, là chồng trước của tôi."

"Cái gì chồng trước! Tống Nhan! Em…… không chết?" Tống Tây Hoa đi tới, bắt lấy cổ tay của Tống Nhan.

Có chút đau, Tống nhan nhíu mày, dùng sức thoát ra: "5 năm không gặp, Tây Hoa tiên sinh quả thật là quên tôi rồi, vừa gặp mặt đã hỏi những vấn đề kì lạ này, tôi đương nhiên không có chết, giờ này khắc này, đang đứng ngay trước mặt của anh đây! Thế nào? Về chuyện tôi không chết, anh rất thất vọng sao?"

Cô cảm thấy cô buông xuống rồi, thế nhưng khi Tống Tây Hoa thật sự đứng trước mặt cô, khoảng cách gần thế này, trong nội tâm cô vẫn có oán khí.

Cô chưa từng làm qua chuyện gì có lỗi với anh, thế nhưng người đàn ông này, tại sao lại nhẫn tâm mặc kệ sự sống chết của cô và con cô chứ?

"Em không chết, tại sao không quay về tìm anh?" Tống Tây Hoa cũng không phát giác được oán khí của Tống Nhan, mà vẫn tiếp tục hỏi.

Cùng lúc đó, trong lòng anh lại mừng rỡ. Có trời mới biết, 5 năm qua, gánh lấy sự áy náy đối với cái chết của Tống Nhan và đứa con, anh đã phải trải qua ra sao, mỗi đêm đều nằm trong căn phòng trống không, anh lại ngủ bằng cách nào.

Con người, thật sự chỉ có mất đi rồi, mới biết trân trọng.

Sau đó, anh mới biết được anh đối với Tống Nhan cũng không phải là một chút tình cảm cũng không có.

Có lẽ càng nhiều hơn là áy náy, nhưng 5 năm qua, đã thật sự nhớ đến cô.

Bây giờ, cô sống sờ sờ đứng ở trước mặt anh, sao có thể không khiến anh kinh ngạc?

"Tìm anh?" Tây Hoa tiên sinh thật thích nói đùa, Tống Nhan nói: "Tôi và anh đã ly hôn, 5 năm trước, tôi ôm con từ bệnh viện trở về, chính là chuẩn bị ly hôn với anh, trong phòng tôi ở, đơn thỏa thuận ly hôn tôi cũng đã viết xong rồi, anh từ bỏ tôi và con, hẳn là cũng sớm ký tên trên đơn thỏa thuận ly hôn rồi chứ nhỉ? Vậy tại sao tôi còn phải trở về tìm anh? Tìm anh, làm tiểu tam của anh sao?"

"Tống nhan, em…… em đây là ý gì?" Tống Tây Hoa cuối cùng đã nghe hiểu được cái giá lạnh trong ngữ khí của Tống Nhan.

Ý trên mặt chữ, nếu như Tây Hoa tiên sinh nghe không hiểu, vậy thì chỉ trách Tây Hoa tiên sinh và cô Ngô Mỹ Lệ kia ở bên nhau lâu, trí thông minh cũng bị kéo xuống!" Tống Nhan nói xong, không thèm ngó ngàng tới anh nữa, chỉ xoay người, hỏi chủ tịch Phong Đằng: "Chủ tịch, thành ý của JIK chúng tôi đã để ở đây, quyền quyết định cuối cùng vẫn là nằm trong tay ông, dù ông có lựa chọn hợp tác với JIK không, bản thân tôi cũng sẽ không ý kiến gì, nhưng mà, JIK ở nước ngoài phát triển nhanh chóng, tiến vào thị trường này cũng là xu thế tất yếu, mong ông cân nhắc thận trọng, về phần bữa cơm này, tôi nghĩ tôi không ăn nữa, để tránh khó xử, vậy nên…… Cáo từ."

Nói xong, Tống Nhan xoay người muốn đi, Tống Tây Hoa lại kéo cô lại: "Em đứng lại!"

- ——Nhóm dịch: Boss – App: iNovel———-

301. Chương 301

63301. "Tống Tây Hoa, anh buông tay!"

Tống Nhan quay đầu lại, trừng mắt hung dữ nhìn Tống Tây Hoa, dùng hết sức muốn rút tay lại, nhưng Tống Tay Hoa nắm quá chặt, cô không thể làm gì được.

Cô nghiêm nghị nói: "Tây Hoa tiên sinh, đây là ý gì? Anh luôn nghĩ anh mạnh là được à? Không ngờ 5 năm không gặp, suy nghĩ đó của anh vẫn không thay đổi, xem ra còn kinh khủng hơn!"

"Tống Nhan, anh không muốn cãi nhau với em." Thấy Tống Nhan trở nên hung dữ, Tống Tây Hoa bất đắc dĩ giải thích: "Chuyện của anh Ngô Mỹ Lệ, không như em nghĩ đâu……"

"Không cái gì? Không lên giường hay sao?" Tống Nhan nhịn không được, cúi xuống định cắn tay của Tống Tây Hoa, Tống Tây Hoa thấy vậy nhanh chóng rút tay lại, Tống Nhan thoát ra được, liền giơ tay lên "chát" một tiếng tát một cái thật mạnh vào mặt của Tống Tây Hoa.

"Một tát này, đánh anh lúc trước thấy chết không cứu! Tống Tây Hoa, anh từng cứu tôi, từng cứu mẹ tôi, nhưng anh cũng từng lạnh lùng vô tình với tôi và con tôi, xem như hòa nhau, cái tát này, xem như kết thúc hết mọi chuyện, tôi đã đừng hận anh, oán anh, nhưng từ nay về sau, anh không níu kéo tôi, tôi không vương vấn gì anh, chúng ta không còn quan hệ gì với nhau!"

Tống Tây Hoa không ngờ Tống Nhan nhẫn tâm ra tay đánh anh, anh ngơ ngẩn cả người, cơ thể cứng ngắc.

Lúc này trong phòng rất yên tĩnh, không khí áp lực đến nỗi khiến người khác không thể thở nổi, giám đốc Phong Đằng-Đỗ Vân Nam nhìn hai người đầy căng thẳng, anh đã gặp không ít chuyện kịch tính, nhưng sự việc giống vậy thì đây là lần đầu anh gặp.

Đây là chuyện gì vậy?

Chuyện làm ăn đàng hoàng sao lại biến thành chuyện tình cảm căng thẳng?

Sau nửa ngày anh mới kịp phản ứng, ho khan hai tiếng, lên tiếng giảng hòa: "Hai vị Tống tổng, dù gì cũng là người quen, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa bàn, hôm nay tôi mời khách!"

Tống Tây Hoa bình tĩnh lại, kiềm chế sự xúc động, đi tới phía trước kéo một cái ghế ngồi xuống: "Nếu là đến đây bàn chuyện làm ăn vậy thì ngồi xuống từ từ bàn! Tôi đến đây cũng vì chuyện làm ăn!"

"Sao Tống Nhan lại chết đi sống lại? Mấy năm nay em ấy đã đi đâu? Còn đứa con thì sao? Sao em ấy lại trở thành giám đốc của JIK? Sao lại muốn đối đầu với anh?" Tất cả đều là thắc mắc trong đầu anh, năm đó anh đã không để ý đến cuộc điện thoại cầu cứu của Tống Nhan, ép cô phải ôm con nhảy xuống biển tự tử, 5 năm qua, chắc cô đã phải sống rất cực khổ, không thể nhất thời liền có thể thuyết phục cô trở về bên cạnh anh.

Hay là……

Tống Nhan nghe Tống Tây Hoa nói đến đây để bàn chuyện làm ăn, đành phải thu lại sự tức giận, ngồi xuống nói với Đỗ Vân Nam: "Đỗ tổng, như tôi đã nói, JIK mong rằng có thể hợp tác vui vẻ thuận lợi với Phong Đằng."

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Đỗ Vân Nam cười dịu dàng với Tống Nhan, anh nhìn Tống Tây Hoa đầy thăm dò, anh biết ý đồ của Tống Tây Hoa, hợp tác làm ăn lần này, JIK với Vân thị là đối thủ cạnh tranh của nhau.

Tống Tây Hoa hôm nay chạy đến đây, cũng không phải chỉ vì lần làm ăn này. Nhưng anh lại khiến Đỗ Vân Nam buồn bực không hiểu. Dù gì giữa hai công ty, Đỗ Vân Nam vẫn nghiên về Vân thị hơn, Vân thị có sự hợp tác chặt chẽ với Hoắc gia và Giang gia, là một trong những tập đoàn lớn của thành phố, mà Phong Đằng chỉ là công ty nhỏ vừa thành lập được vài năm, chỉ là muốn lợi dụng JIK để nâng cao địa vị bản thân, mục đích cuối cùng vẫn là muốn hợp tác với Vân thị.

Tống Nhan nhìn ánh mắt của Đỗ Vân Nam nhìn Tống Tây Hoa liền hiểu ra, quả thật JIK không có cửa so với Vân thị, JIK giành được tờ đơn lần này là vì Vân thị cản bản không thèm để ý tới tờ đơn đó, nếu Vân thị nghiêm túc tranh giành, khẳng định JIK không thể hợp tác với Phong Đằng.

Trong nội tâm cô sốt ruột nhưng lúc này không thể biểu lộ ra ngoài.

Đỗ Vân Nam thu hồi ánh mắt, cười nói: "Đỗ tôi không có sở thích gì khác ngoài rượu, hôm nay tôi đặc biệt đem đến hai bình rượu ngon, hiếm khi có cơ hội như vậy, hôm nay chúng ta không say không về."

Trước khi Tống Tây Hoa đến, Tống Nhan đã uống không ít với Đỗ Vana Nam, giờ lại nghe uống rượu tiếp, cô nhíu mày, cảm giác dạ dày có chút không ổn.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Đỗ Vân Nam nổi tiếng là người mê rượu, nghe đồn ai đến bàn chuyện làm ăn với anh cũng phải say xỉn ra về.

Nếu như cô đến để bàn chuyện hợp tác làm ăn thì không thể làm Đỗ tổng mất hứng, Tống Nhan liền cầm ly rượu đứng dậy cười nói, mời Đỗ tổng: "Cám ơn sự chiêu đãi của Đỗ tổng, Tống Nhan xin phép uống trước kính sau."

Nói xong, cô đưa ly rượu lên miệng định uống, không ngờ có một cánh tay đưa đến, giật lấy ly rượu.

Là Tống Tây Hoa.

"Đỗ tổng, thật ngại quá, tửu lượng của vợ tôi không tốt, tôi xin phép uống thay cô ấy."

"Vợ? Tôi có chút không hiểu……không phải khi nãy Tống nữ sĩ nói hai người chỉ là quan hệ vợ chồng cũ thôi mà?" Đỗ Vân Nam thắc mắc hỏi.

Tống Tây Hoa đặt ly rượu xuống, đứng lên, đi đến bên Tống Nhan, đưa tay ôm cô vào ngực mình: "5 năm trước tôi lỡ dẫn một người phụ nữ về nhà, làm vợ tôi hiểu lầm, náo đòi ly hôn, chút chuyện nhỏ trong nhà, khiến Đỗ tổng che cười rồi."

Mỗi câu mỗi chữ mà Tống Tây Hoa nói như từng cây kim đâm vào trái tim của Tống Nhan, vừa khiêu khích vừa đùa cợt, sự việc 5 năm trước sao anh có thể nói một cách bình tĩnh như không có chuyện gì quan trọng như vậy?

Chút chuyện nhỏ?

"Ha ha ~"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

302. Chương 302

Tống Nhan cười đầy lạnh lẽo, sự sống chết của cô và đứa con, đối với anh chỉ là chút chuyện nhỏ.

Cô định đẩy anh ra, thì phát hiện anh càng ôm cô chặt hơn.

Đúng lúc này, Tống Tây Hoa còn cố ý nghiêng đầu, miệng áp vào bên tai của cô, hạ giọng nói với cô: "Không phải em muốn hợp tác với Phong Đằng sao? Hợp tác với anh chút, anh sẽ rút khỏi cuộc cạnh tranh này."

Theo lẽ thường cô sẽ từ bỏ việc hợp tác lần này vì cô không muốn bản thân thiệt thòi, nhưng lần hợp tác này đối với JIK rất quan trọng nên cô đành nhẫn nhịn chấp nhận.

Do dự một lúc, cô cắn răng nhẫn nhịn: "Anh đã nói thì nhớ giữ lời!"

"Việc anh hối hận nhất, là năm đó đã không đến cứu em và con." Bỗng nhiên Tống Tây Hoa đổi giọng.

Tim của Tống Nhan bỗng cảm thấy đau xót, nhưng mặt vẫn lạnh lùng: "Vậy sao? Tôi tưởng việc làm anh hối hận nhất là đêm đó gặp tôi trong quán bar chứ?"

Thấy hai người cứ mập mờ khó hiểu, Đỗ Vân Nam từ không hiểu đến cười haha: "Hai người cứ giận hơn trách móc nhau, giờ lại bắt đầu tình tứ rồi."

Khóe miệng Tống Nhân giật giật, mím môi không nói lời nào.

……

Sau khi bữa cơm kết thúc, việc làm ăn vẫn không bàn xong, Đỗ Vân Nam tìm cơ hội ra về trước: "Hai vợ chồng khó khăn lắm mới gặp lại nhau, tôi cũng không tiện quấy rầy quá lâu, việc làm ăn lần này chúng ta tìm cơ hội bàn lại sau!"

Chớp mắt một cái trong phòng ăn chỉ còn lại Tống Tây Hoa và Tống Nhan, Tống Nhan cũng muốn rời đi.

Tống Tây Hoa không hề ngăn cản, nhưng khi Tống Nhan chuẩn bị mở cửa phòng, anh lại cấp tốc xông đến lôi cô lại, ép cô vào tường, ra sức hôn môi cô, chưa dừng lại ở đó, anh còn ra sức mút thỏa thích, cố gắng cạy răng cô ra để chạm vào lưỡi cô.

Đầu lưỡi Tống Nhan cảm thấy đau nhói, cô dùng hết sức chống cự: "Thả……ra……"

Tống Tây Hoa không những không buông ra mà còn dừng sức xé rách quần áo của cô.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Anh dùng sức giữ chặt cơ thể Tống Nhan, không cho cô có cơ hội chạy trốn, một tay cởi bỏ đồ vest của mình, dùng sức đóng mạnh cửa phòng, rồi cởi bỏ thắt lưng của mình.

Tống Nhan rất sợ hãi, anh ta là đang muốn……

Trong lúc cấp bách, Tống Nhan kinh hãi dùng sức cắn vào môi của Tống Tây Hoa, nhân lúc anh bị đau liền đẩy anh ra, một tát giáng xuống mặt anh, tiếng "chát" vang khắp phòng, đây là lần thứ hai cô ra tay đánh anh.

Anh lại lần nữa ngơ ngẩn cả người.

Trong lòng Tống Nhan cảm thấy rất đau đớn, cô bất lực dựa vào tường, nước mắt không ngừng tuôn ra.

"Tống Tây Hoa! Anh đủ chưa?"

5 năm qua, gặp không ít người, cô tưởng mình đã đủ kiên cường bình tĩnh, nhưng trước mặt anh, mọi sự phòng bị đều sụp đổ.

"Tôi van xin anh, buông tha cho tôi đi được không? Tôi đã không còn yêu anh, cũng không hề oán anh, giữa hai chúng ta xem như không còn gì, anh cứ xem như tôi đã chết rồi đi, được không?"

Tiếng khóc của Tống Nhan như con dao đâm vào tim Tống Tây Hoa, anh cực kỳ hối hận, bối rối nói: "Nhan Nhan, anh xin lỗi……anh chỉ là……chỉ là sợ em sẽ lại biến bất……chỉ là muốn xác thực xem có đúng là em còn sống, bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt anh hay không."

Sợ cô biến mất? Không phải anh muốn cô chết đi hay sao?

Tống Nhan hít một hơi thật sau, ổn định lại tâm trạng của mình, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Tống Tây Hoa: "Tống tiên sinh, mối quan hệ giữa chúng ta hẳn anh cũng hiểu rõ, không cần giả vờ tỏ ra ân tình sâu nặng với tôi, anh làm vậy chỉ khiến người khác cảm thấy buồn nôn mà thôi!"

Tống Tây Hoa ngẩng đầu, nhìn Tống Nhan bằng ánh mắt đầu đau thương: "Nhan Nhan, anh xin lỗi, anh không có giả vờ, anh thật sự rất hối hận, 5 năm trước giữa anh với Ngô Mỹ Lệ thật sự không có gì, người anh thích là em, anh thật sự thích em."

"Thích?" Tống Nhan bật cười đầy khinh bỉ: "Ai nói thích tôi tôi cũng có thể tin, duy chỉ có Tống Tây Hoa anh nói thích tôi thì một chút tôi cũng không tin được, một người nhẫn tâm dập tắt hi vọng sống sót cuối cùng của vợ con mình mà cũng có tư cách nói từ thích hay sao? Anh đừng có làm ô uế từ "thích" chứ?"

303. Chương 303

63303.

Nói xong, Tống Nhan lườm Tống Tây Hoa, rồi đi trên đôi giày cao gót sớm đã trở thành thói quen của mình, "bạch bạch" rời đi.

Chỉ còn lại một mình Tống Tây Hoa ngồi đó, ngẩn ngơ, lòng đau như cắt.

Anh chưa từng nghĩ rằng, một Tống Nhan ngoan hiền luôn nghe lời anh, hôm nay lại biến thành một người kiên cường sắc bén như vậy.

Anh nghĩ, chắc là cô vẫn còn hận anh?

Thất hồn lạc phách đi ra khỏi phòng, điện thoại di động của anh vang lên, là Vân Vân.

Anh bấm nút trả lời, cố gắng khống chế cảm xúc của mình: "Vân Vân, không phải em dẫn theo tiểu bảo bối ra đảo chơi rồi à? Sao còn thời gian gọi điện cho anh vậy?"

Sau sự việc nguy hiểm 5 năm trước, Vân Khuynh vừa bình an sinh con xong, một năm sau lại mang thai, bây giờ đã là mẹ của ba đứa con.

Một bé trai, hai bé gái, lại được Hoắc Nhất Hàng chăm sóc yêu thương hết mực, sức khỏe Van Khuynh nhanh chóng hồi phục, sống một cuộc sống vui vẻ bình yên.

"Tây Hoa, Nhất Hàng nói với em, Tống Nhan về rồi." Giọng của Vân Khuynh vẫn ôn hòa như xưa: "Còn dẫn theo con của anh."

"Phải!" Tống Tây Hoa khó khăn lên tiếng: "Anh vừa mới……gặp cô ấy, Nhan Nhan muốn……ly hôn với anh!"

5 năm trước, anh là người muốn ly hôn, nhưng chưa ký vào đơn thỏa thuận ly hôn, 5 năm sau, hai người vẫn còn là vợ chồng nhưng đã sống xa nhau suốt 5 năm, nếu bây giờ ra tòa ly hôn, chắc chắn tòa sẽ phán họ ly hôn thành công, Tống Nhan chắc sẽ làm vậy.

"Chuyện lúc trước của anh với Tống Nhan em không rõ lắm, nhưng em đã nhiều lần nói với anh, cũng do em không cẩn thận, chuyện này không liên quan đến Tống Nhan.

Tây Hoa, em biết tình cảm anh đối với em là như thế nào, chúng ta cùng nhau vượt qua khó khăn, nhưng so với thích, tình cảm đó nghiêng về tình nghĩa nhiều hơn, ít hơn thích nhưng nhiều hơn tình nghĩa, nhưng em biết tình cảm của anh với em không phải là tình cảm yêu đương mà anh muốn.

Cái anh muốn là tình yêu mãnh liệt với Tống Nhan, vì vậy khi biết Tống Nhan chết anh mới đau khổ hối hận đến vậy. Thật ra 3 năm trước em đã biết Tống Nhan còn sống, em cũng cảm thấy chuyện anh làm với Tống Nhan cũng hơi quá đáng.

Coi như là người xa lạ, anh cũng không thể dập tắt hi vọng sống cuối cùng của cô ấy, huống chi cô ấy còn là vợ của anh, là người phụ nữ anh yêu, trong tay đang ôm đứa con ruột của anh.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Em từng nghĩ, nếu Tống Nhan kết hôn ở nước ngoài, anh cũng tìm được người phụ nữ khác, đoạn tình cảm này xem như chấm dứt tại đây.

Nhưng sau 5 năm, bên cạnh cô ấy không ít người theo đuổi, bên cạnh anh cũng vậy, nhưng hai người vẫn không tiến thêm bước nữa, em nghĩ đoạn tình cảm này vẫn còn có hi vọng.

Con của anh bây giờ đang ở bệnh viện, bác sĩ Mai là bác sĩ trung y tốt nhất thành phố, chắc chắn có thể điều trị tốt cho con của anh. Nếu anh có gặp Tống Nhan, cố gắng hẹn cô ấy ra giúp em, em phải đích thân xin lỗi cô ấy, cũng vì em mà 5 năm trước cô ấy phải chịu tổn thương lớn như vậy.

Tây Hoa, đối với chuyện tình cảm, chần chờ là chết, chính em là người đã có kinh nghiệm, anh có dám chắc lần này nếu vụt mất cô ấy anh sẽ không hối hận không? Anh là người bạn tốt nhất của em, em cũng mong anh được hạnh phúc."

"Nhưng mà……cô ấy hận anh!" Tống Tây Hoa lên tiếng, giọng có vẻ mù mịt, như đứa trẻ lang thang bị hắt hủi.

"Hận, là một mặt khác của yêu." Vân Khuynh nói: "Nếu như anh đã xác định rõ tình cảm của mình, sao không cố gắng hóa giải nó?"

Tống Tây Hoa lập tức hiểu ra: "Anh hiểu rồi, cám ơn em Vân Khuynh."

Anh cúp điện thoại, trong mắt lóe lên sự quyết tâm.

Đúng vậy a, 5 năm, nhưng anh và Tống Nhan đều không có yêu người khác, chứng tỏ giữa họ vẫn còn duyên phận, Tống Nhan hận anh thì sao, ghét bỏ anh thì sao, châm chọc anh thì sao? Không phải lúc trước anh cũng đối xử với Tống Nhan như vậy hay sao? Không phải Tống Nhan vẫn kiên trì yêu anh hay sao? Sao bây giờ anh không thể làm lại?

Anh nhanh chân đi về phía trước, quyết tâm chuẩn bị cho thật tốt.

Bệnh viện

Tống Hi nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn, dù đang mang bệnh bạch tạng nhưng trên môi luôn nở nụ cười tươi tắn, nhẹ giọng làm nũng với mẹ: "Mami, hôm nay Tiểu Hi không ngoan nên làm mẹ không vui phải không?"

Nghe con trai hỏi, Tống Nhan đang thần trí lơ đễnh nhanh chóng bình tĩnh lại, vuốt ve khuôn mặt của con trai, nhẹ giọng nói: "Không có, con trai của mẹ ngày nào cũng ngoan như vậy sao mẹ có thể không vui được?"

"Vậy tại sao từ khi gặp con mẹ không hề nhìn con, cũng không cười với con?" Tống Hi mở to mắt, chờ đợi câu trả lời của Tống Nhan.

Nghe câu hỏi của con, Tống Nhan cảm thấy có chút áy náy, cô không nên vì chuyện của Tống Tây Hoa mà làm ảnh hưởng tâm trạng, còn làm ảnh hưởng đến con trai đang bệnh của mình. Cô cúi xuống, hôn lên trán của Tống Hi, nhẹ nhàng nói: "Mẹ xin lỗi, hôm nay mẹ bàn chuyện làm ăn không thuận lợi nên tâm trạng không tốt, con có thể tha thứ cho mẹ không?"

Tống Hi mở to đôi mắt to tròn nhìn Tống Nhan, đưa đôi tay nhỏ bé ôm lấy Tống Nhan, vuốt nhẹ đầu Tống Nhan như an ủi: "Không sao đâu!"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

304. Chương 304

Một lát sau lại dùng giọng điệu như ông cụ non chỉ giáo cho Tống Nhan: "Mẹ cố lên a, hãy luôn tin rằng bản thân mình có thể làm được!"

Tống Nhan nhìn con của mình, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, mọi ủy khuất đều được xóa sạch. Cô đưa tay lấy quyển sách trên đầu giường: "Mẹ đọc truyện cổ tích cho con nghe, đọc xong mình đi ngủ nhé, được không?"

Tiểu Hi ngoan ngoãn gật đầu, truyện kể được một nửa, Tống Hi đã ngủ ngon lành, cô sửa lại mền gối cho Tống Hi, cũng không định rời đi, liền ngủ ở trên ghế sôpha

Tống Nhan không ngờ rằng, hiệp ước làm ăn với Phong Đằng lại tới nhanh như vậy. Sáng hôm sau, cô cùng với Tiểu Hi làm một loạt các kiểm tra, Đỗ Vân Nam đã gọi tới, mời cô đến Phong Đằng ký kết hợp đồng hợp tác làm ăn. Sau khi nói xong cô dặn dò Tiểu Hi, cô nhanh chóng quay lại JIK, cùng trở lý Tiểu Tôn đến Phong Đằng.

Tập đoàn Phong Đằng, phòng họp.

Đỗ Vân Nam nhìn thấy cô, nở nụ cười đưa tay ra bắt tay với cô, cười nói: "Sau khi bàn luận kỹ lưỡng, công ty chúng tôi quyết định ký hợp đồng hợp tác với JIK."

Tống Nhan bất ngờ lão hồ ly trước mặt sao bữa nay lại dễ chịu sảng khoái đến vậy, cô còn chưa kịp phản ứng, liền nhanh chóng đưa tay bắt tay với Đỗ Vân Nam: "Cám ơn Đỗ tổng, JIK nhất định không làm ông thất vọng."

Sau khi ký tên, hoàn tất giấy tờ, trong phòng họp vang lên tiếng vỗ tay.

"Tối nay tôi mở tiệc ăn mừng, mời Đỗ tổng và các anh chị nhân viên đến dự, xem như là lời cảm ơn của công ty chúng tôi đến Phong Đằng, không biết ý Đỗ tổng thế nào?" Sau khi Tống Nhan đưa hợp đồng cho trợ lý, quay lại mỉm cười cung kính với Đỗ Vân Nam.

"Tống tổng đã mời, Đỗ mỗ tôi đây không có thời gian cũng phải cố gắng đến dự."

"Vậy tốt quá, tôi không làm phiền Đỗ tổng nữa, tối nay gặp."

"Được!" Nhìn bóng lưng Tống Nhan rời đi, khóe miệng Đỗ Vân Nam nhếch lên: "Tống Nhan này đúng là phúc tinh của tôi a, nếu không nhờ cô sao tôi có thể dễ dàng đạt được 5 năm liền hợp tác với Vân thị."

Không thể không nói Tống Tây Hoa rất yêu chiều người vợ trước này, nếu không sao có thể bao dung đem chuyện làm ăn đưa cho công ty đối thủ, còn nửa đêm canh ba gọi điện thoại bàn điều kiện để Phong Đằng hợp tác với JIK.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Tống Nhan và Tiểu Tôn đi đến đại sảnh của Đỗ thị, ghé sát tai của Tống Nhan nói nhỏ: "Đỗ tổng đó mới hôm qua còn dò xét suy nghĩ, hôm nay sao có thể sảng khoái đồng ý nhanh như vậy, chắc tôi phải đi mua tờ vé số, biết đâu vận may tìm đến."

Đột nhiên Tống Nhan dừng bước, quay lại nhìn Tiểu Tôn, dọa Tiểu Tôn giật bắn người, còn tưởng mình nói gì sai, Tống Nhan mỉm cười: "Nếu trúng nhớ chia cho tôi."

Dọa đến Tiểu Tôn thất hồn bạt vía, anh bình tĩnh lại, cười hì hì nói: "Thà không chia chứ chia thì đương

nhiên phải chia nhiều rồi."

Tống Nhan nhìn người trợ lý đã theo mình mấy năm, cười nói: "Tốt, lúc đó đừng có ôm tiền bỏ trốn là được."

Tống Nhan quay đầu, tiếp tục bước đi, trong đầu không ngừng xuất hiện những câu nói lúc trước của Tống Tây Hoa,, cô nghĩ thầm: "Đột nhiên Đỗ Vân Nam thay đổi nhanh như vậy, chắc chắc có liên quan đến anh ta."

Vừa đi ra khỏi tòa nhà của Đỗ thị, nụ cười trên môi Tống Nhan chợt tắt, khuôn mặt cứng đờ, nhìn Tống Tây Hoa đang mặc âu phục màu đen, tay cầm bó bông hồng kiều diễm, dựa vào chiếc xe đời mới nhất, trong mắt người khác đây là cảnh tượng cực kỳ đẹp, nhưng trong mắt Tống Nhan chỉ thấy rất chướng mắt.

Sắc mặt của cô âm trầm, vội quay người đi về hướng khác, vừa đi được vài bước dã bị Tống Tây Hoa giữ lại.

Tống Nhan lập tức hung dữ nói: "Tống Tây Hoa, anh lại muốn làm gì? Buông ra!"

Tiểu Tôn thấy vậy định đi tới giúp Tống Nhan, bị Tống Tây Hoa hung dữ trừng một cái, dọa cả người Tiểu Tôn đều cứng đơ, bất giác đi lùi về sau mấy bước.

Có lẽ Tống Tây Hoa cũng thấy khó chịu vì sự khinh ghét của Tống Nhan, sắc mặt cũng không dễ coi chút nào, anh đưa tay ôm Tống Nhan vào ngực mình, giọng cảnh cáo: "Nếu em không muốn anh làm gì em trước mặt mọi người thì nên bình tĩnh đi theo anh!"

Vì bị Tống Tây Hoa ôm chặt nên khoảng cách giữa mặt cô với mặt Tống Tây Hoa rất gần nhau, cô trừng anh bằng ánh mắt hung dữ, nghiến răng nghiến lợi nói với anh: "Anh buông tôi ra, nếu không tôi báo cảnh sát, kiện anh quấy rối."

Nghe nói vậy, sắc mặt Tống Tây Hoa dịu đi, trên miệng khẽ cười.

"Kiện anh quấy rối? Thật ngại quá, Tống phu nhân, không lẽ cảnh sát sẽ xử lý vụ án chồng ôm vợ hay sao?"

Nói xong, anh không hề kiêng kỵ mà cúi xuống hôn vào môi cô.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

305. Chương 305

Tống Nhan trợn tròn mắt.

Người đàn ông này dám hôn cô ở ngoài đường? Anh ta điên rồi sao?

Cô hoảng loạn, dùng sức đạp đôi giày cao gót lên trên đôi giày da của anh!

Người phụ nữ này lăn lộn trên thương trường, gặp những tình huống như vậy không ít, Tống Nhan sớm đã học được chiêu này.

Tống Tây Hoa không ngờ có lúc Tống Nhan lại dùng chiêu này để đối phó với mình.

Mu bàn chân bị đạp đến đau đớn, nhưng anh không hề lùi bước, ngược lại còn nở nụ cười tà mị: "Không tệ a, Nhan Nhan, vài năm ở nước ngoài đã học được cách động thủ với anh rồi!"

Anh nhìn cô, ánh mắt sáng rực, một là không làm, đã làm là phải làm đến cùng: "Đáng tiếc e làm vậy cũng không có tác dụng gì đâu, chỉ cần một ngày em chưa giải quyết ly hôn xong thì em vẫn là vợ của anh, vẫn phải theo anh…..VỀ NHÀ!"

Đột nhiên Tống Tây Hoa lớn tiếng, dọa đến Tống Nhan giật mình, bất giác đưa tay ôm lấy cổ Tống Tây Hoa, miệng chập chừng nói: "Anh, anh điên rồi!"

"Đúng, anh điên rồi, 5 năm không có em bên cạnh, anh sớm đã điên rồi!"

Tống Tây Hoa hung dữ nói, lại cúi xuống hôn lên môi cô, chặn không cho cô phản kháng hay chửi rủa, nhưng lần này chỉ hôn lướt qua, rồi ôm lấy cô đi về phía xe của mình: "Nếu em còn náo, anh không ngại lại khóa miệng em đâu."

Náo như vậy ngoài đường làm nhiều người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ nên Tống Nhan cũng không định tiếp tục đôi co với Tống Tây Hoa, liền im lặng mặc anh nhét vào trong xe.

Anh thắt dây an toàn cho Tống Nhan, lấy bó hoa hồng nhét vào ngực cô, rồi quay sang nhìn Tiểu Tôn: "Anh làm gì thì làm đi, tốt nhất đừng có lắm lời!"

Anh đóng cửa xe, đi qua hướng còn lại ngồi vào vị trí lái, khởi động xe……

Trên đường đi Tống Nhan im lặng không nói gì, chỉ lo nhìn về phía cửa sổ, cực coi thường Tống Tây Hoa. Hôm qua phải ngủ trên ghế sôpha nên không được ngon giấc, bây giờ lại thấy hơi buồn ngủ, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Xe dừng ở cửa đại trạch Tống gia đã được một lúc nhưng Tống Nhan vẫn chưa tỉnh lại. Cô lại mơ thấy diễn cảnh 5 năm trước, như đã trở thành tâm ma của cô, luôn bủa vây ám ảnh cô, làm cô không ngày nào được sống yên ổn. Trán cô ra đầy mồ hôi, lông mày nhíu thật chặt, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không muốn……không muốn……cứu tôi……cứu con tôi!"

Tống Tây Hoa nhìn nét mặt hoảng sợ đến tột độ của cô, anh nhíu mày, đưa tay qua ôm lấy cô, thủ thỉ nhỏ nhẹ bên tai cô: "Không sao không sao! Mọi chuyện đều đã qua rồi, sau này anh sẽ bảo vệ mẹ con em!"

Nghe được giọng nói an ủi, khuôn mặt cô trở nên thư giãn hơn, bất giác dụi dụi vào lòng ngực anh: "Cố Lạp, cám ơn anh!"

Cố Lạp?

Người cầm quyền của tập đoàn JIK!

Nghe được từ miệng Tống Nhan gọi tên người đàn ông khác, còn là người đàn ông đã bên cạnh cô suốt 5 năm qua, Tống Tây Hoa rất giận dữ, giận đến mất lý trí.

Anh thô bạo xuống xe mở cửa xe, ôm lấy Tống Nhan bế vào trong nhà.

Tống Nhan bị hành động thô bạo của Tống Tây Hoa làm tỉnh giấc, lại thấy vẻ mặt giận dữ của anh, nhìn vào căn nhà anh sắp tiến vào, cô vô cùng hoảng loạn: "Tống Tây Hoa, anh buông tôi ra, tôi không muốn về đó!"

Câu nói này càng làm Tống Tây Hoa thêm tức giận, anh càng thô bạo ôm lấy cô đi nhanh hơn, hung dữ nói: "Không về đây thì về đâu? Hay là giường của Cố Lạp?"

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

"Nhưng mà Tống Nhan, hình như em quên mất em là vợ của Tống Tây Hoa này rồi!"

Anh còn không thèm đi lên phòng ngủ, tùy tiện ném cô xuống ghế sôpha trong phòng khách, đè lên cô mặc sức hôn hít: "Hôm nay anh sẽ khiến em phải nhớ rõ, ai mới là chồng của em!"

Anh hôn lên môi cô, nhưng lần này không hề ôn nhu mà cuồng bạo như một con thú, thiếu điều muốn nuốt chửng cô.

Tống Nhan ra sức phản kháng, mọi cảm giác nhục nhã, đau đớn, tủi nhục đều ùa về, cô cực kỳ căm ghét thái độ cường bá này của anh, nhưng dù cô có cố gắng ra sức như thế nào cũng không lay chuyển được cơ thể anh.

Ngược lại anh lại có cơ hội, tranh thủ lột sạch quần áo của cô, hai người tiếp xúc da thịt trực tiếp.

"Á! Đau! Tên khốn Tống Tây Hoa nhà anh! Mau buông ra!"

Khô khốc, đau đớn, kích thích cùng lúc tới, khiến Tống Nhan vô cùng khó chịu, cô cắn chặt vai của anh, mùi máu tanh tràn ngập trong miệng.

Tống Tây Hoa khẽ kêu lên một tiếng, nhưng trong lòng anh lại cảm thấy dễ chịu hơn.

Đau đớn như vậy? Chứng tỏ những năm qua cô không có gần gũi với người đàn ông khác.

Vậy là động tác của anh trở nên ôn như hơn, nhưng nhịp độ không hề giảm……Lúc này anh mới chắc chắn được anh yêu Tống Nhan, anh nhớ cảm giác khi được ở bên cô, chỉ có cô mới khiến anh dù đau đớn vẫn chấp nhận đi tiếp.

Đã không còn bị khống chế, Tống Nhan cũng không giãy dụa nữa, trong mắt cô ngập tràn nước mặt nhưng không hề chảy ra ngoài, cô cố gắng kìm nén sự đau đớn, không phải chỉ là thể xác mà tâm cô cũng vậy.

Tại sao 5 năm trước anh ta không ngừng giẫm đạp mình, bây giờ 5 năm sau cũng dùng thái độ tương tự đối xử với mình?

Yêu sao? Sao có thể?

Chẳng qua là cảm thấy chưa hành hạ cô đủ mà thôi?

Tống Tây Hoa, tôi hận anh!" Cô cắn chặt răng, nói từng chữ rất rõ ràng.

Hành động của Tống Tây Hoa hơi khựng lại, anh nói: "Vậy em cứ hận đi, dù gì cũng tốt hơn là không có gì……"

Sau đó, cô không biết hai người đã làm bao lâu, đổi bao nhiêu tư thế, Tống Nhan không ngờ chuyện nam nữ cũng có nhiều phong cách tới vậy, hay là nói, do Đỗ Mỹ Lệ dạy anh ta?

Lòng của cô, đau nhói, máu chảy thành sông……

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

306. Chương 306

63306.Sáng sớm, không khí vẫn còn hơi lạnh, Tống Nhan theo ý thức rụt người lại, cảm giác có một vòng tay của nam nhân ôm lấy mình, rất ấm áp.

Mở mắt ra, trước mặt cô là khuôn mặt tuấn tú mỹ lệ của Tống Tây Hoa đang sát bên, hai tay anh ôm lấy cô, không một khe hở.

Đây là, căn phòng lúc trước cô ở, cũng trên chiếc giường cũ!

Không nghĩ ngợi gì thêm, cô dùng sức cắn chặt vào cánh tay của Tống Tây Hoa đang ôm mình.

—— Đột nhiên bị đau, Tống Tây Hoa bừng tỉnh.

Nhìn ánh mắt đầy hận thù của Tống Nhan đang nhìn anh, trong lòng anh cảm thấy rất đau xót, ánh mắt từng nhìn anh đầy yêu thương biến thành như vậy là do anh mà ra.

Anh cố nở nụ cười: "Nhan Nhan, em tỉnh rồi à?"

Anh mặc cho cô cắn, dù đang bị cô cắn rất đau, tay còn lại anh khẽ vuốt đầu cô, nhẹ nhàng nói:""Nhan Nhan, em tỉnh táo lại rồi mình hảo hảo nói chuyện một chút."

Tống Nhan cũng không biết mình đã dùng sức mạnh như thế nào, chỉ đến khi ý thức được trong miệng mình toàn mùi máu tươi, cô mới buông ra, trên khóe miệng còn dính ít máu, cô nhoẽn miệng cười: "Anh cần sao?"

"Tống Tây Hoa, đã 5 năm rồi, anh vẫn giữ cái thái độ cao cao tại thượng đó sao? Anh nghĩ anh là chúa trời à? Nói gì mọi người đều phải phục tùng theo anh?"

"Anh không thay đổi nhưng tôi thì có, cảm ơn anh đã cho tôi sáng mắt sau bao nhiêu đau khổ mà tôi phải chịu đựng, bây giờ tôi phải đi kiện anh!"

Tống Tây Hoa xoay người một cái đè cô xuống giường, trên trấn anh nổi đầy gân xanh, chứng tỏ anh đang không vui.

"Tống Nhan, em nhớ cho kỹ, em là vợ của Tống Tây Hoa anh, sống cũng vậy chết cũng vậy, cả đời này em chỉ có thể là của một mình anh!"

"Không! Tôi không thuộc về ai hết, tôi là chính tôi, anh mau buông tôi ra!"

Nhưng Tống Tây Hoa lại một lần nữa bị cô chọc tức, anh lại điên cuồng thô bạo hôn lên môi cô, như muốn dùng cách này để chứng minh cô là của anh.

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

Đúng lúc này, Tống Nhan dùng hết sức đẩy anh ra, rồi nôn vào bên cạnh giường, bất giác cô nhớ lai cảnh tượng 5 năm trước, cũng chính trong căn phòng này, cô đã nghe được những âm thanh cực kỳ buồn nôn ở phòng bên cạnh……

Thân thể Tống Tây Hoa cứng đờ, sắc mặt âm trầm, cô ấy đây là……ghét bỏ anh?

"Anh đụng vào người làm em buồn nôn tới vậy à?" Tống Tây Hoa âm u nói.

"Không sai, ít ra anh cũng còn tự biết lượng sức, thật sự rất buồn nôn." Tống Nhan không hề do dự nói.

Tống Tây Hoa cắn răng một cái, lôi nàng lại.

"Không còn cách nào khác, buồn nôn em cũng phải chịu."

"Đừng quên, lúc đầu chính em là người lựa chọn gả cho anh."

"Chúng ta chưa ly hôn, lên giường với anh là nghĩa vụ của người vợ mà em phải làm!"

Cô cảm thấy anh đáng buồn nôn? Vậy ai đụng vào cô mới không buồn nôn? Cố Lạp?

Xưa nay anh không hề nghĩ rằng sẽ có ngày anh vì Tống Nhan có người đàn ông khác mà ăn giấm chua đến vậy.

Anh phẫn nộ, anh căm ghét, anh hận không thể giày vò người phụ nữ này, hận không thể khiến cô không bao giờ rời xa anh.

Tống Nhan giãy dụa, hét vào mặt anh: "Tống Tây Hoa, anh chỉ có bản lĩnh ăn hiếp phụ nữ như vậy thôi sao?"

Động tác Tống Tây Hoa cứng đờ, anh chống hai tay dậy, nhìn sâu vào đôi mắt đầy phẫn hận của cô, anh tức giận đấm thật mạnh vào cạnh giường.

"Rầm" một tiếng, dọa Tống Nhan hét lên.

Cô nói theo bản năng: “Anh đánh chết tôi đi, đánh chết tôi đi, tôi thà chết cũng không làm vợ anh, tôi muốn ly hôn, ly hôn!”

Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị tinh thần chịu ăn đấm của người đàn ông này!

Không ngờ lại nghe được âm thanh trầm tĩnh của Tống Tây Hoa: “Thì ra trong lòng em, anh đã trở thành người đàn ông đáng khinh bỉ đến vậy?”

“Đánh em? Sao anh nỡ?”

- —— Nhóm dịch: Boss – App: Inovel ——

307. Chương 307

63307.

Tống Tây Hoa xuống giường, thì cửa bị “Bùng” cái rớt ra, đi vào trong.

Ánh mắt Tống Nhan nhìn vào khoảng trống trên la phông, nước mắt từ khóe mắt tuôn ta, những cảm xúc trong lòng cứ đan xen vào nhau, vô cùng phức tạp….

Cùng không biết bao lâu trôi qua, cô mới thu lại những sự mềm yếu của mình, xuống giường, vào trong phòng tắm tắm rửa, đương nhiên, trong cả quá trình, cô còn cô ý thức đóng cửa lại.

Đợi cô ăn mặc chỉnh tề, đang chuẩn bị rời phòng bệnh, Tống Tây Hoa lại về, trong tay cầm đồ ăn.

Mắt của Tống Nhan có chút kinh ngạc, cô cho rằng, Tống Tây Hoa tức giận bỏ đi.

Dù gì, 5 năm trước, bất kể cô đối với anh như thế nào, anh chỉ cho cô, là cái lưng lạnh lẽo.

Nghĩ tới đó, mắt Tống Nhan trợn to nhìn Tống Tây Hoa: “Ngài Tây Hoa, chúng ta bàn chuyện ly hôn nhé!”

Sắc mặt Tống Tây Hoa trầm tư một hồi, nhưng không phẫn nộ, mà lại đem đồ ăn bày lên bàn, nói: “Tôi biết cô nhất định không muốn ăn cơm, nên ở đây ăn cũng được, cô ăn trước đi!”

“Tôi không ăn cơm.” Tống Nhan lạnh lùng nói: “Giấy kết hôn tôi đã tìm được trong ngăn kéo.” Vừa nói, cô cầm giấy kết hôn của hai người trong tay: “Giờ chúng ta bàn thủ tục ly hôn, Tống Tây Hoa, chúng ta đều

là người trưởng thành, 5 năm trước anh dùng trăm phương ngàn kế để bỏ tôi và con, giờ tôi và con cũng không cần anh nữa, anh hà cớ gì lại bám lấy? Cứ chia tay vui vẻ đi."

"Cô ăn gì đó trước đi! Không ăn no thì lấy sức đâu lý luận với tôi." Tống Tây Hoa chỉ nói vậy.

Dường như bảo Tống Nhan ăn mới là chuyện quan trọng nhất trước mắt.

"Tôi nói rồi tôi không ăn! Anh nghe hiểu tiếng người không?" Tống Nhan phát điên lên, âm lượng cũng nâng lên vài tông.

"Không ăn?" Tống Tây Hoa bất lực uy hiếp: "Nếu cô lại không ăn, vậy chúng ta tiếp tục, làm tới khi cô phải ăn cơm mới thôi."

Nói xong đôi tay trực tiếp đè lên người của Tống Nhan, tư thế muốn hôn cô.

Tống Nhan sợ hãi nhanh chóng hất tay anh ra, đẩy anh ra, giọng nói bực bội phát ra hai chữ: "Tôi ăn."

Thấy cô trả lời, Tống Tây Hoa cười, chỉ lên giường: "Ngồi yên!"

"Ăn xong có thể bàn chuyện ly hôn đúng không?" Tống Nhan hỏi lại.

"Ăn xong rồi nói." Ngữ khí Tống Tây Hoa rất bình tĩnh, giống như bất kể Tống Nhan nói gì, anh cũng tỏ vẻ như không tức giận.

Vừa nói, anh bưng chén lên, làm bộ dạng muốn đút cho cô, Tống Nhan quả nhiên từ chối: "Không cần, tôi có tay, tôi tự ăn." Nói xong đưa tay lấy cái chén.

Nhưng lúc cô đưa tay ra, Tống Tây Hoa cũng không đổi sắc thái lùi tay lại, đôi mặt yên lặng nhìn cô, hai mắt nhìn nhau khá lâu, Tống Nhan thất bại, ngoan ngoãn mở miệng để anh đút cho ăn.

Ăn xong, Tống Nhan đưa tay ra trước mặt của Tống Tây Hoa nói: "Cho tôi!"

"Điện thoại của tôi!" Thấy anh không hiểu, cô giải thích, cô nhớ là lúc cô ngủ, điện thoại luôn reng.

Tống Tây Hoa bỏ chén xuống, từ trong túi mình lấy ra chiếc điện thoại anh đã tắt máy từ lâu vì lo ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô.

Tống Nhan nhìn điện thoại, quả nhiên là đã tắt máy, trong lòng cô cứ có cảm giác bất an, nhắm vào Tống Tây Hoa chửi: "Ai cho phép anh tắt điện thoại của tôi." Do Tiểu Hy có thể có vấn đề bất kỳ lúc nào, nên

điện thoại cô phải mở máy 24/24.

Hét xong, cô lập tức mở máy, vừa mở máy toàn là cuộc gọi từ bệnh viện cách đây nửa tiếng trước. Vừa nghĩ tới Tiểu Hy, cô lập tức gọi điện thoại lại.

Điện thoại tít tít vài tiếng, y tá trưởng đã bắt máy, sắc mặt không được tốt lắm, trách móc Tống Nhan: "Cô Tống, sao điện thoại cô cứ tắt máy hoài vậy! Cô mau đến bệnh viện, Tiểu Hy đang ở phòng cấp cứu do bị thương!"

"Cô nói gì?" Toàn thân Tống Nhan tê cứng, sắc mặt trắng bệch, sợ đến từng tế bào trên cơ thể đều run lên, cô hất chăn ra, đẩy Tống Tây Hoa đang ngơ ngác thì chạy ra cửa, chỉ tiếc chưa chạy được hai bước đã bị ngã xuống sàn, nhưng tay vẫn nắm chặt điện thoại, để bên tai.

"Cô Tống, Tiểu Hy hôm nay và hôm qua đều đòi gặp cô, nói là phải đi tìm cô, chúng tôi không cho, nó nhân lúc chúng tôi không chú ý trốn ra ngoài, đợi lúc chúng tôi tìm thấy nó, nó đã bị thương, toàn thân là máu, giờ bác sĩ đang dốc hết sức cấp cứu cho nó, cô mau đến bệnh viện đi!" Biết là đột nhiên nói với người nhà bệnh nhân tin này, cô nhất định không chịu nổi, y tá trưởng chỉ còn cách nói lại đầu đuôi cho cô nghe một lần.

Tống Tây Hoa hoàn thần lại, lập tức chạy qua, cúi người ôm lấy cô, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nghe tiếng của Tống Tây Hoa, Tống Nhan hoàn thần lại, hai tay cầm cà vạt của anh, mắt đầy thù hận đến nổi cả gân đỏ, nhìn dáng vẻ của Tống Nhan, lòng Tống Tây Hoa đột nhiên sợ hãi, anh ý thức được, đây đã không còn là Tống Nhan của 5 năm trước, cô đối với anh, không chỉ là oán, mà là hận thấu xương!

Nhưng, tại sao?

"Tống Tây Hoa, tôi nói anh biết, nếu con trai tôi có chuyện gì, tôi chết cũng không tha cho anh!" Tống Nhan cắn răng nói với anh từng chữ: "Anh lập tức ngay bây giờ, nhanh, đưa tôi đến bệnh viện."

308. Chương 308

63308.

Tống Tây Hoa không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt của Tống Nhan anh biết vô cùng nghiêm trọng, anh không dám bỏ lỡ thời gian, nhanh chóng lái xe, đưa Tống Nhan đến thẳng bệnh viện.

Trên đường đến bệnh viện, tinh thần Tống Nhan khẩn trương vô cùng, hai tay nắm chặt, không ngừng hối Tống Tây Hoa nhanh lên chút, đến nổi Tống Tây Hoa trực tiếp lên ga đến tốc độ tối đa.

Vừa đến bệnh viện, xe vẫn chưa ngừng hẳn, Tống Nhan đã chạy xuống.

Tống Tây Hoa cũng nhanh chóng xuống xe, nhanh chóng đuổi theo.

Chạy đến phòng phẫu thuật, thấy đèn đỏ sáng lên, thân thể Tống Nhan bỗng mềm đi, ánh mắt nhìn vào ba chữ "đang cấp cứu", mặt không còn giọt máu.

Tống Tây Hoa thấy vậy, cũng muốn lên trước ôm cô, cô lại nắm lấy cánh tay của Tống Tây Hoa, căm phẫn nhìn anh: "Đều là anh, đều là anh, nếu không phải anh, hôm qua tôi sẽ ở lại bệnh viện cùng Tiểu Hy, tôi ở cùng nó, nó sẽ không bị thương. Tại sao anh không chịu tha cho mẹ con tôi, tại sao lại làm vậy với chúng tôi?"

"Tống Tây Hoa, gặp anh là bất hạnh lớn nhất đời tôi! Con trai tôi mà có mệnh hệ gì, tôi sẽ kéo anh xuống địa ngục chung."

Trong lòng Tống Tây Hoa dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, đau đớn vô cùng.

Đứa trẻ đó…vừa sinh ra đã không được anh coi trọng, tình hình nghiêm trọng đến thế sao.

Nghiêm trọng đến mức Tống Nhan chỉ cần xa nó một chút, nó đã…

"Cô…cô đừng lo lắng, nó sẽ không sao, nó còn nhỏ đã kiên cường sống sót, nhất định không sao." Tống Tây Hoa an ủi Tống Nhan như thế.

"Anh cũng biết khi nó còn nhỏ đã chịu bao tai ương?" Tống Nhan hất tay Tống Tây Hoa ra: "Anh cũng biết nó chỉ là đứa trẻ, cho dù năm đó tôi không tự lượng sức mình yêu anh, nhưng cũng do Tống Nhan tôi không biết liêm sỉ, là tôi tự mơ mộng đơn phương, nhưng con tôi có lỗi gì? Nó dựa vào đâu mà bị con đàn bà anh đem từ nước ngoài về ức hiếp và dày vò?

Kiên cường? Năm đó một đứa trẻ vừa sinh ra nó phải kiên cường như thế nào? Anh sao biết được 5 năm qua, nó không kiên cường? Anh sao biết được nó đã sống trong một biển hồ lạnh băng? Anh sao biết được một đứa trẻ như nó sống nhờ vào các cuộc phẫu thuật và thuốc men?

Anh có thể tưởng tượng nó làm phẫu thuật, nhưng mà không để lấy máu từ trong huyết quản không? Anh biết cảm giác đau thương mà nó đã ngất đi rất nhiều lần đến suýt mất mạng không? Anh biết nó đã lên 5, nhưng không thể giống những đứa trẻ bình thường có thể chạy nhảy ngoài kia, chỉ có thể cả ngày ở cùng với đống thiết bị y tế lạnh lẽo kia, nhưng lại hiểu chuyển và thông minh vậy không…

Tống Tây Hoa, anh không biết, 5 năm trước, tôi không phải vợ anh cần, nó cũng không phải đứa con anh muốn, nhưng giờ, anh có tư cách gì ở đây nói với tôi nó kiên cường hay không? Anh cút! Lập tức biến mất khỏi mắt tôi! Cả đời này tôi không muốn nhìn thấy anh! Cả đời này cũng không muốn!

Tống Tây Hoa mở miệng, muốn giải thích vài câu, nhưng không nói được một lời.

Tống Nhan nói đúng, trong cuộc hôn nhân này, anh chưa bao giờ là người chồng tốt, người cha tốt.

"Em ….đừng kích động, anh biết tất cả là lỗi của anh, nhưng anh thật là chưa từng muốn làm tổn thương đến đứa bé này."

"Đúng, anh chưa từng tổn thương nó, do vừa bắt đầu anh đã không cần nó!" Tống Nhan đẩy Tống Tây Hoa ra, tự mình lùi vài bước, dựa vào tường, ánh mắt lạnh lẽo nói: "Lúc đầu tôi cứ cho rằng, anh nói chịu trách nhiệm với tôi, là muốn đứa bé, nhưng 5 năm nay, tôi sớm đã hiểu rõ, anh vốn chưa từng muốn chịu trách nhiệm với tôi và đứa nhỏ, thứ anh muốn, chẳng qua là Vân Vân của anh được yên ổn, Vân Vân của anh sắp kết hôn, anh kẹt giữa Vân Vân của anh và ngài Hoắc, anh sợ Vân Vân của anh áy náy với anh, anh không nỡ để cô ta có chút khó xử nào, cho nên, anh ép mình cưới, để lòng cô ấy nhẹ nhàng chút.

Anh cũng có thể nói với mình, anh kết hôn rồi, anh hoàn thành lời hứa với bà nội, thậm chí, anh cũng cảm thấy người phụ nữ ngốc như tôi, anh bố thí cho tôi cuộc hôn nhân, tôi nên cảm ơn anh sao?

Hahaha! Tống Tây Hoa, anh có phải thấy mình rất vĩ đại, anh vì sự thoải mái tự tại của họ, anh hy sinh tình yêu và hôn nhân của chính mình, anh rất uất ức, thiên hạ này chỉ mình anh là vĩ đại và uất ức nhất.

Nhưng, thứ Tống Nhan tôi muốn, trước giờ không cần một hôn nhân lạnh lẽo, tình yêu ban đầu của tôi, là con người anh, nhưng con người đó, tim lại làm bằng đá, không chỉ nóng vô cùng, lại sắc bén làm tổn thương người khác!

Là anh vô tình với tôi và con, anh tàn nhẫn khiến chúng tôi đi chết, giờ anh, hà cớ gì, lại giả tình nghĩa nói không muốn làm tổn thương gì đó? Lúc đầu, anh dẫn Ngô Mỹ Lệ về nhà, không phải cố ý sao, tôi ở lúc sinh tử gọi điện thoại cho anh, không phải tự tay anh cúp máy sao?"

309. Chương 309

63309.

"Tống Tây Hoa, anh nhất định thấy mình chỉ làm một chút chuyện nhỏ? Chẳng qua là thêm một người đàn bà, chẳng qua là cúp điện thoại, có sao đâu? Đúng không?

"Tôi…" Tống Tây Hoa á khẩu không nói nên lời.

Trước đây anh vốn nghĩ vậy, nhưng từ khi nhận thức được mình cũng có tình cảm với Tống Nhan, anh đã không cho rằng như vậy.

Giờ đây, những lời đó, lại không dám nói ra.

"Xin lỗi." Anh chỉ cúi thấp đầu, thành thật nhận lỗi.

Tống Nhan cười nhạt: "Nhưng không phải mỗi câu xin lỗi, đều có thể đổi thành Không sao."

Cô vốn thân thể yếu ớt, lại bị kích động mạnh, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối lại, thân thể ngã nhào phía trước, nhanh chóng ngất đi, Tống Tây Hoa đưa tay ra ôm cô, tim thắt lại, nhìn phòng phẫu thuật xíu, ôm lấy Tống Nhan chạy, miệng sợ hãi hét lên: "Bác sĩ! Bác sĩ! Ở đây có người ngất đi."

Bác sĩ nghe thấy tiếng kêu cứu, vội vàng đến kiểm tra, kiểm tra xong, quay lại nhìn ánh mắt lo lắng của Tống Tây Hoa, nói:

"Đừng lo lắng, chỉ là hỏa ngược tâm nên ngất đi, nghỉ ngơi nhiều là được."

Tống Tây Hoa chỉ đành đưa Tống Nhan về giường bệnh, truyền nước, ở bên cạnh cô, cách hai phút lại đến phòng cấp cứu coi thử tình hình.

Thời gian phẫu thuật khá dài, anh chạy hết 10 mấy lần vẫn chưa xong, trong lòng vừa hoảng vừa loạn.

Lần nữa về đến bên giường bệnh của Tống Nhan, anh nắm chặt lấy tay Tống Nhan, ánh mắt đầy đau khổ: "Nhan Nhan, em biết không? Đối với chuyện tình cảm nam nữ, anh thật ra rất ngốc, anh cứ cho rằng mình yêu Vân Vân, nhưng Vân Vân đối với anh chỉ là chấp niệm của thời trẻ, nghĩ cũng đúng, nếu anh không còn cô ta cũng mất cả mạng, lúc đầu sao lại không chịu tranh giành, để cô ta gả cho Lục Văn Bân?"

"Hơn nữa là đã quen với việc làm bạn cùng cô ấy, thói quen dần dần, khiến anh cho rằng cô ấy là người vợ lý tưởng trong anh, chính là dáng vẻ kiên cường thông minh đó, nghĩ lại, cô ấy cái gì cũng tốt, thứ anh có thể làm vì cô, thực ra lại ít đến đáng thương, nhưng em thì khác, em thích anh, trong mắt em chỉ có anh, em mới cần anh.

Em xuất hiện bên anh, không giữ gì cho riêng mình, dành trọn tình yêu cho anh, cho dù anh không hề để tâm, lúc đó nhìn bộ dạng của em, lòng anh rối bời, ở một mức độ nào đó, anh thấy bóng dáng mình qua bộ dạng em.

Anh tốt với Vân Vân, em tốt với anh, Vân Vân còn có Hoắc Nhất Hàng tốt với cô ây, nhưng em lại…

Là anh cứ cố chấp kẹp giữa Vân Vân và Hoắc Nhất Hàng, khiến cả bốn người đều đau khổ và khó xử, nếu anh quay đầu nhìn em một lần, sớm phát hiện ra tình cảm của mình đối với em, có lẽ, sẽ là kết thúc viên mãn cho cả bốn người chúng ta.

Là anh có lỗi với em, có lỗi với con.

Em và con rời xa anh, lúc đó anh có cảm giác bầu trời sụp đổ, tuy anh đã đưa Ngô Mỹ Lệ và những người có ý xấu với em vào ngục, nhưng một ngày không thấy em, anh thấy con người anh trống rỗng.

Người khác toàn nói anh thông minh, thực ra anh rất ngốc, anh sống bao nhiêu năm nay cũng không biết thật lòng đối diện với mình thế nào, cho đến khi họ nói với anh em chết rồi, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, không còn ai quan tâm anh đang ở đâu? Ăn ngon không? Không còn ai điện thoại hỏi anh về nhà không, anh mới thấy em quan trọng biết bao, thì ra vừa mới bắt đầu không phải em rời xa anh em không sống nỗi, mà là từ đầu đến cuối, không có em anh không sống nổi."

Lời này, tình cảm thật lòng của Tống Tây Hoa, tiếc là người đang nằm trên kia đã hôn mê, không nghe thấy lời hối hận này…

Một tiếng sau, phẫu thuật cũng đã kết thúc, cửa mở ra, Tống Tây Hoa lập tức vào trong với bộ mặt lo lắng.

"Bác sĩ, con tôi sao rồi?"

Bác sĩ thấy đột nhiên có thêm người cha ở đây, hơi ngây ra chút, tháo khẩu trang ra, nói thật với Tống Tây Hoa: "Phẫu thuật rất thành công, nhưng do lúc té cầu thang, đầu bị va đập mạnh, máu tụ đã được dọn sạch, nhưng tạm thời không biết khi nào nó tỉnh lại, cho dù tỉnh lại, cũng không đảm bảo được trí tuệ nó có bị ảnh hưởng không."

Nghe tới lời này, sắc mặt Tống Tây Hoa trắng bệch, tay tự nắn lại, khẩu khí anh có phần run: "Vậy là ý gì!"

Bác sĩ thở dài, tiếp tục giải thích: "Là nó có thể trong 1 2 ngày sẽ tỉnh, cũng có thể cả đời không tỉnh, dù có tỉnh cũng có thể biến thành thiểu năng trí tuệ."

"Sao có thể, con trai tôi Tống Tây Hoa sao có thể thành người thực vật hoặc tên ngốc được? Tuyệt đối không thể, mời Viện Trưởng các anh quan đây, tôi biết ông ta là bác sĩ y có tiếng trong nước, còn bác sĩ phụ trách của con tôi, Vân Khuynh nhờ anh ta, anh ta nhất định có thể chữa cho con tôi."

Bác sĩ chính có chút bất lực, chỉ đành gật đầu. Ở Vinh Thành, Tống Tây Hoa là người có tiếng tăm, con anh ta, cũng là đứa trẻ Hoắc Gia, Vân gia muốn bảo vệ.

Sau 10 phút, Tống Tây Hoa đứng ngoài phòng bệnh ICU, thông qua tấm kính trong suốt nhìn khuôn mặt con mình, con anh vốn dĩ cũng có thể lớn lên như thế, cha con lâu rồi gặp lại, mà lại trong tình huống này, trong lòng Tống Tây Hoa đau không thở nổi.

Anh bất lực bỏ tay lên tấm kính, cúi đầu nhìn đứa trẻ trong phòng bệnh nói: "Con ngoan, là…ba có lỗi với con, xin lỗi.."

Mấy ngày nay anh nói xin lỗi rất nhiều, nên có chút sợ.

Nhưng ngoài ba từ này, anh không biết nói gì, làm gì, lần đầu tiên, anh thấy mình bất lực như thế!

Tống Nhan tỉnh dậy, liền nhìn lên trần nhà, ngửi mùi thuốc khử trùng đầy trong phòng, mắt quay vài vòng, trong lòng tỉnh ra, vội bật dậy, lớn tiếng hét: "Tiểu Hy!"

Cô gỡ chăn ra, ngay đến dép cũng không mang, vội và chạy khỏi phòng bệnh…

Tống Tây Hoa vừa nói xong với Viện trưởng, bác sĩ phụ trách bệnh tình của Tiểu Hy, Tống Nhan đã đâm vào, đầu cô rối bời, sắc mặt trắng bệch, tinh thần có chút kích động, ánh mắt nhìn Tống Tây Hoa, rồi qua chất vấn: "Tống Tây Hoa, con tôi đâu? Anh đem con tôi đi đâu?"

Cô đến phòng cấp cứu trước, nhưng cấp cứu xong rồi cũng không ai nói cô con cô ở đâu, tình huống ra sao.

Tống Tây Hoa vội ôm cô: "Con không sao, Nhan Nhan, em đừng nôn nóng, anh dẫn em đi thăm nó."

Vừa nói, Tống Tây Hoa ôm Tống Nhan, gật đầu nhìn Viện Trưởng và bác sĩ phụ trách, rồi ôm cô đến phòng bệnh ICU.

Tống Nhan thấy con xong nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng cô không dám khóc lớn,sợ tiếng khóc của mình quấy rầy con.

"Tiểu Hy con mau tỉnh lại, mẹ ở đây, sau này mẹ tuyệt đối không xa con lâu như vậy, xin lỗi Tiểu Hy…"

310. Chương 310

Tống Tây Hoa cúi quỳ bên cạnh Tống Nhan, nắm lấy tay cô, không dám nói cho cô biết tình hình thực tế của Tiểu Hy, chỉ lừa cô: "Bác sĩ nói, phẫu thuật rất thành công, em đừng lo, đừng làm hại sức khỏe mình!"

Tống Nhan vốn vô cùng mẫn cảm và yếu đuối, những lời này lọt vào tai Tống Nhan không chỉ không phải lời an ủi, mà như mũi kim nhọn, đâm vào tim của Tống Nhan, tai cô ù ù, giống như năm đó Vân Khuynh bị ngã, Tống Tây Hoa đã dùng những lời tàn nhẫn nói với cô.

"Tống Nhan, tôi thật là nhìn lầm cô, tôi lại không biết, cô lại là người phụ nữ ác độc như thế!"

"Cô cho rằng, cô hại chết Vân Vân, tôi sẽ thích cô?"

"Đừng nằm mơ! Loại người bề ngoài đơn thuần, tâm địa đen tối như cô, cả đời này tôi sẽ không thích cô!"

“Cô không phải đã bỏ đứa con sao?”

“Chết rồi thì thôi, không ai quan trọng hơn an nguy của Vân Vân!”

“Là con tôi không sai, nhưng Tống Nhan, cô cho rằng dựa vào đứa con, có thể trói buộc tôi sao? Đừng mơ, năm đó là do cô dụ dỗ tôi!”

Sắc mặt Tống Nhan lạnh băng, cô nhìn Tống Tây Hoa, ánh mắt mang theo nỗi hận mãnh liệt.

“Tống Tây Hoa, anh cút đi, anh không có tư cách xuất hiện trước mặt con tôi, cả đời này tôi sẽ không nói với con tôi, nó có một người cha mà khi nó vừa sinh ra đã coi mạng nó như cỏ rác!”

“Năm đó khi tôi sinh nó, hai mẹ con tôi suýt chết trên bàn mổ, giấy dự phòng nguy hiểm tính mạng do bà nội không biết chữ của anh in dấu vân tay lên!”

“Chẳng phải con của Vân Khuynh mới là quan trọng sao? Đứa trẻ này, không phải tôi chủ động lên giường với anh mới có sao? Chẳng phải tính mạng của tôi và con không bằng một cú ngã chỉ đau một xíu đó của Vân Khuynh sao? Vậy thì, tôi và con sống hay chết thì liên quan gì đến anh.”

Thân thể Tống Tây Hoa lại lần nữa tê cứng, máu trên mặt anh cũng không còn, anh muốn mở miệng nói, nhưng lại thấy không còn sức lực nói chuyện, anh bắt đầu phát hiện rõ ràng giữa anh và Tống Nhan đã có một sợi dây thù hận rất sâu, không thể nối lại, anh và cô cả đời này cũng không thể ở bên nhau nữa.

Thấy anh ngây ra không động đẩy, mặt Tống Nhan lại càng phẫn nộ, cô lại mở miệng:

“Tống Tây Hoa, tôi Tống Nhan có thể không vì mình mà tính toán với anh, vì anh có ơn với tôi, nhưng không nói lên rằng tôi không vì con mà tính toán với anh, anh biết khi đó tôi và Cố Lạp phải trả giá bao nhau, mới khiến nó sống lại?

Từ khi nó đẻ ra anh chưa từng yêu thương nó một ngày, không chỉ không yêu mà còn mong nó chết, giờ đây, anh không cần làm ra bộ mặt của một người cha tôi, làm tôi kinh tởm, làm nó kinh tởm, cũng làm chính anh kinh tởm.”

“Con tôi nghỉ ngơi ở đây, tôi không muốn anh làm phiền nó, xin anh lập tức đi ngay!”

Tống Tây Hoa vẫn không nhúc nhích, trầm tư một hồi, mới nói: “Nhan Nhan, tôi là cha của Tiểu Hy, đây là sự thật cả đời không thể xóa bỏ được, giọt máu đào hơn ao nước lã, chúng ta đợi Tiểu Hy tỉnh rồi tự quyết định.”

Rõ ràng trong lòng anh cũng không chắc, nhưng không hiểu sao lại mở miệng nói lời này, để Tiểu Hy tự quyết định.

Tiểu Hy khi nào mới tỉnh? Có thể tỉnh không, anh thậm chí không biết, nói vậy chỉ là tìm cho mình lý do, để mình được gần cô.

311. Chương 311

63311.

"Anh biết thế nào gọi là công ơn nuôi dưỡng không? Vì nuôi dưỡng quan trọng hơn sinh thành, ở xã hội này, có chút huyết thống thì đã sao? Chỉ với sự yêu thích mà Tiểu Hy dành cho Cố Lạp, cả đời nó sẽ không chấp nhận anh!'

Tống Nhan nhìn Tống Tây Hoa, mặt lạnh lùng: "Cho nên, cứ vậy đi, xin anh rời đi, làm thủ tục ly hôn, tôi đợi Tiểu Hy khỏe, sẽ đi tìm anh sau."

Tống Tây Hoa thấy dáng vẻ khi nhắc tới tên của Cố Lạp, Tống Nhan đầy tự tin như thế, tay anh nắm chặt lại, không thể khống chế cơn giận của bản thân.

Chả lẽ để con của anh nhận Cố Lạp làm cha sao? Còn cô thì sao? Cô cũng thế sao, sau khi ly hôn với anh, gả cho tên Cố Lạp nào đó sao?

5 năm! Nghĩ đến việc 5 năm nay cô ở cùng một người đàn ông khác, anh thấy mình sắp điên lên, giờ nghe từ trong miệng thấy cô ỷ lại vào hắn như thế, dù tính khí anh tốt cỡ nào cũng chịu không nổi.

"Tống Nhan, tôi không muốn nghe từ miệng cô tên của người nào đó! Không muốn! Nghe chưa!"

Ánh mắt đầy phẫn nộ của anh khiến Tống Nhan nổi da gà, nhất thời ngây ra đứng tại chỗ mà quên đáp trả.

Không khí tê cứng bao quanh, thì điện thoại trong tay Tống Tây Hoa reng lên, ý thức được mình mất khống chế, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khống chế lại tâm trạng của mình. Một lúc sau, hắn mở mắt ra mặt đầy hối hận nói: "Xin lỗi, anh mất kiếm chế."

Nói xong anh đưa tay nhìn vào cuộc gọi đến, sắc mặt trầm tư chút, nói với Tống Nhan: " Hôm nay anh có chút chuyện cần xử lý, muộn xíu qua đây, phòng giám sát không tiện chờ lâu, anh sắp xếp cho em một phòng nghỉ, bên cạnh phòng Tiểu Hy, em có thể nghỉ ở đó."

Nói xong, nhìn vào mắt người phụ nữ không thèm nhìn anh đến một cái, mới rời phòng bệnh, nhận cuộc gọi.

"Tống tổng, đã tra ra hướng đi của bác sĩ Tưởng rồi!" Tống Tây Hoa vừa nhận điện thoại, thư ký vội nói

với anh.

"Gửi địa chỉ cho tôi, cô qua đó trước, tôi qua liền." Tống Tây Hoa cúp máy, vội rời bệnh viện, nhanh chóng đến địa chỉ mà thư ký gửi qua.

Vân Khuynh giúp anh tìm người điều dưỡng sức khỏe cho Tiểu Hy, nhưng không thể giúp nó tìm được cách giải quyết vấn đề di chứng sau khi té cầu thang, nhưng cũng giới thiệu một người cho Tống Tây Hoa, là một chuyên gia về não đã nghỉ hưu, gọi là Tưởng Giai, tay ông đã từng có vài trường hợp giúp người thực vật tỉnh dậy.

Nếu có thể cho Tưởng Giai xem bệnh án, đương nhiên sẽ có thể điều trị tốt hơn cho đứa bé.

Chỉ là Tưởng Giai này tính khí kỳ lạ, không màng danh lợi, làm việc theo sở thích của mình, càng huống hồ lúc trước khi Tống Tây Hoa trên phương diện làm ăn, từng có ít vấn đề với cháu của Tưởng Giai.

Tống Tây Hoa không thể chắc chắn là ông có chịu giúp Tiểu Hy trị liệu không, nhưng không chắc cũng phải đi mời thử.

Nửa tiếng sau

Tại biệt thự Tưởng gia, thư kí thấy anh vừa xuống xe đã nhanh chóng đi về phía anh, sắc mặt anh cực kỳ khó coi, nói với Tống Tây Hoa: "Tống tổng, đã thông báo với người giúp việc của Tưởng gia, nhưng...đến giờ vẫn chưa thấy có người trả lời!"

Tống Tây Hoa thấy cánh cửa sắt khép chặt, ánh mắt tối sầm, lâu lắm mới mở miệng nói với thư ký: "Chúng ta đến cầu xin người khác, nhẫn nại một chút."

Thư ý nhìn ông chủ mình, trong lòng thấy bất bình thay cho ông, ông chủ cô có khi nào lại phải chịu như thế, còn là "Cam tâm tình nguyện"!

Tống Tây Hoa đã đứng trước cổng hơn một tiếng đồng hồ, mới thấy có người từ xa chạy đến, là vợ của Tưởng Giai, nhìn họ lạnh lùng: "Các người đừng đợi nữa, Giai nói, giúp ai cũng được không giúp Tống Tây Hoa. Tôi cũng có ý như vậy, Tống Tổng đừng quên, 2 năm trước, chỉ vì một đơn hàng, anh ép con tôi suýt nhảy lầu, bụng con dâu tôi mang thai đứa đầu, cũng vì vậy mà sảy thai, anh Tống Tây Hoa nhiều tiền nhiều thế, gia đình Mạnh Gia chúng tôi không dám so đo với anh, nhưng cũng không thế giúp anh thứ gì."

"Bà Mạnh, tôi thừa nhận chuyện làm ăn 2 năm trước, tôi thật là không kịp thời phát hiện đơn hàng đó đối với lệnh lang lại quan trọng như vậy, nên đem đơn hàng cho người khác, nhưng kinh doanh dựa vào thực lực nói chuyện, tôi không cho rằng khi đó tôi sai, nhưng vì chuyện này mang lại tổn thương cho Mạnh gia, tôi rất xin lỗi, tôi cũng nguyện chuộc lỗi này, Mạnh gia muốn Tống Tây Hoa tôi làm gì, cũng được, chỉ mong bà Mạnh nói với ông Tưởng, xin ông láy y đức, cứu đứa con thơ của tôi!"

Âm thanh vừa dứt, Tống Tây Hoa lại hai đầu gối khuỷu xuống, quỳ dưới đất, đầu gối chạm vào bùn đất, phát ra tiếng "Rục", có thể thấy thành ý của người quỳ.

Cái quỳ của anh làm cho thư ký phát hoảng lạnh hết cả người, vội đưa tay ra đỡ: "Tống tổng...anh làm gì đó? Ông ta không đồng ý thì thôi, Vinh Thành đâu phải chỉ có một bác sĩ, bác sĩ cứu người còn cần điều kiện, thì không xứng làm bác sĩ, với lại, đơn hàng đó, không liên quan đến anh, là Phó Tổng Giám Đốc dựa theo năng lực và thực lực đưa ra lựa chọn khách quan, rõ ràng là con trai họ bước vào kinh doanh, mà tâm địa mềm yếu mới xảy ra chuyện như vậy, sau đó, anh rõ ràng còn âm thầm giúp họ mấy đơn hàng mà, họ lại quay lại trách anh, thật là..."

"Đừng nói nữa!" Tống Tây Hoa ngăn thư ký lại, nói tiếp: "Bất luận ra sao, chuyện không may đã xảy ra, có liên quan đến chúng tôi, xin lỗi là nên làm, hôm nay là do chính bản thân tôi Tống Tây Hoa đến nhờ ông Tưởng, cầu xin người khác, nên có thành ý của kẻ cầu xin."

Bà Mạnh thấy Tống Tây Hoa đã quỳ khá lâu, ánh mắt lạnh lùng đó có chút động lòng thương cảm, có chút buồn nói: " Vị đứng bên cạnh ngài nói không sai, trên thương trường, chỉ lo kinh doanh, đâu ra suy nghĩ coi người khác phải như thế nào, cũng là do con tôi không đủ kiên cường, cũng do Mạnh gia chúng tôi không có duyên với đứa cháu đích tôn, nhưng chuyện này có liên quan đến Tống Tổng, bảo Mạnh gia chúng tôi không tính toán, e là không được, dù gì tôi cũng là loại già cố chấp, nhưng, lời của Tống Tổng tôi sẽ chuyển đến chống tôi, còn kết quả thế nào, chồng tôi quyết định."

312. Chương 312

63312.Tống Tây Hoa quỳ được một tiếng, thì trời đang trong xanh bỗng có sấm chớp, chưa được vài phút, thì cso mưa gió lớn, làm đổ cả cây cối, khiến Tống Tây Hoa và Thư Ký đều bị ướt hết.

"Tống Tổng, chúng ta không quỳ nữa! Ông lão đó muốn người chết." Đợi cả nửa tiếng, cũng không thấy động tĩnh, Thư Ký nhịn không nổi nữa bắt đầu khuyên Tống Tây Hoa.

"Im miệng, không tôi đuổi việc cô đó!" Tống Tây Hoa cắt lời.

Thư Ký nhìn ánh mắt cương quyết của anh thì không dám nói lời nào, chỉ đứng dầm mưa cùng anh.

Trận mưa lớn này đến, dường như không có hồi kết, Tống Tây Hoa dầm mưa đúng 4 tiếng đồng hồ, Mạnh phu nhân cầm dù đứng trước mặt Tống Tây Hoa, thở dài nói: "Giai nói có thể không nghi kỵ từ chối Tống Tây Hoa, nhưng ông không thể cự tuyệt tấm lòng muốn cứu con của một người cha, ông đồng ý nửa tiếng sau sẽ đến bệnh viện."

Nghe tới khúc sau, trong lòng Tống Tây Hoa đã an tâm, nhìn Mạnh phu nhân kích động nói: "Cám ơn! Thật là cám ơn, làm phiền bà chuyển lời đến ông Tưởng, đại ơn đại đức ngày hôm nay của ông, Tống Tây Hoa nhất định sẽ báo đáp."

Bà Mạnh lắc đầu, nói: "Mạnh Gia không cần Tống Tổng báo đáp, chỉ cầu mong con cái chúng tôi sau này không đụng mặt Tống Tổng trên thương trường, Giai cũng chỉ nói coi thử, tình huống xem như thế nào, phải kiểm tra mới biết, Tống Tổng đừng mừng quá sớm."

"Chỉ cần ông Tưởng chịu đi xem là được." Tống Tây Hoa đứng dậy, nhưng phát hiện chân mình hoàn toàn mất cảm giác, không thể đứng dậy. Thư Ký thấy vậy, vội đỡ Tống Tây Hoa, nhưng không đỡ nổi, Tống Tây Hoa "Bụp" cái ngã xuống đất. Trán đập vào đất, bị nền xi măng băng lạnh đụng đến chảy máu.

"Tống Tổng...xin lỗi!" Thư ký bị dọa nhanh chóng đến gần, lại đỡ ông chủ lần nữa, nắm chặt, sợ có chuyện tương tự xảy ra, nếu ông chủ tức giận, lần sau chắc không phải ở đây dầm mưa với anh, chắc là đi phơi nắng chung.

"Chúng ta về." Tống Tây Hoa nói.

"Về đâu? Bệnh viện sao?" Thư ký hỏi.

"Không...không được, bộ dạng tôi thế này, không thể để Nhan Nhan nhìn thấy, với lại tôi có chút không khỏe, đưa tôi về nhà trước" Tống Tây Hoa lau đi giọt mưa trên mặt.

Thư ký chỉ đành chiều theo anh ta, đưa anh ta về nhà.

Nhưng trên đường, Tống Tây Hoa bắt đầu sốt cao, cả người mơ hồ, trong miệng anh luôn gọi tên Tống Nhan..anh bệnh nặng, sốt cao đến 39 độ, sốt nguyên 1 đêm, đến trưa hôm sau mới hạ sốt.

Tống Nhan bên con, không dám chợp mắt, sợ Tiểu Hy tỉnh dậy không thể biết ngay, nhưng cô ở đó rất lâu, Tiểu Hy vẫn không có chút biểu hiện tỉnh, trong lòng cô thấy có cảm giác bất an.

Vội chạy đến phòng bác sĩ, nhưng chưa vào phòng đã nghe tiếng các bác sĩ trong phòng nói: "Giờ đứa trẻ này chính là người thực vật, Tống Tổng dù ép chúng ta chết ở bệnh viện, chúng ta cũng không có cách khiến nó tỉnh dậy!"

"Đúng vậy! Từ khi đứa trẻ vào phòng cấp cứu, tôi chưa nghỉ ngơi qua, mau chữa trường hợp này, tôi có chút nghi ngờ người nhắm mắt tiếp theo là tôi!"

"Mọi người nói ít vài câu, mau làm việc!"

"Nhưng, không biết Tống Tổng có thể mời Tưởng Giai qua đây không, nếu có thể mời được, tôi thấy có vài phần hy vọng, chỉ là anh ta và ông Tưởng có chút xích mích, chắc là không dễ mời..."

Tống Nhan dựa vào bức tường trước cửa, khuôn mặt trắng bệch có thể nhìn thấy mạch máu đang di chuyển, tế bào toàn thân đều run lên, cô không biết sao cô về tới phòng bệnh Tiểu Hy được, cô không dám đẩy cửa,

cô tuyệt vọng đến khóc, khóc âm thầm mà đầy đau khổ, cô không ngừng hỏi lòng mình: “Sao lại như vậy…”

LỜI THÌ THẦM: Để cảm ơn các b ủng hộ truyện của nhóm Boss cùng với mong muốn các b có những ngày lễ đọc truyện vui vẻ, nhóm up 1 lần 55 chương cho m.n đọc nhé! Mong ng đọc truyện vui vẻ và đừng quên ủng hộ những truyện khác của nhóm như Sủng ái của bá thiếu, Hôn ý triền miên, Cuộc tấn công ngọt ngào nhé ^^

313. Chương 313

Cố Lạp vừa xuống máy bay trực tiếp đến bệnh viện, vốn còn muốn hỏi con của Tống Nhan ở phòng nào, vừa đi qua hành lang, liền thấy Tống Nhan trốn trong góc, toàn thân tỏa ra sự tuyệt vọng….

Thấy 1 Tống Nhan như vậy, Cố Lạp mặt đầy đau lòng, liền đi qua, quỳ xuống, nhẹ nói với cô: “A Nhan, anh đến rồi, Tiểu Hy sao rồi? Tình trạng có phải không tốt, không sao đâu, chúng ta cùng nghĩ cách, được không?”

Tống Nhan luôn chìm trong bi thương không thể dứt ra, sau khi nghe tiếng Cố Lập, cúi cùng mất khống chế, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt quen thuộc năm năm nay, nước mắt cứ thế rơi xuống: “Cố Lập, họ nói Tiểu Hy đã… là người thực vật rồi…”

Lòng Cố Lập như bị ai bóp chặt, anh nhẹ vỗ vai cô, an ủi nói: “Đừng nghe họ nói bậy, mạng của Tiểu Hy lớn cỡ nào em biết mà, lần này nhất định không sao.”

“Thật không?” Hoặc là đã khóc đến mất lí trí, hoặc là so với sự thật tàn nhẫn cô nguyện ý tin “hi vọng”này hơn, Tống Nhan mang đầy hi vọng hỏi anh.

“Uhm, anh gạt em bao giờ chưa.” Cố Lạp hỏi.

Mặt chân thành không thôi, như lời anh nói sẽ thành sự thật.

Tống Tây Hoa ở nhà nghỉ chút, thấy tốt hơn tí, liền gấp gáp chạy đến bệnh viện, anh không an tâm để Tống Nhan 1 mình, sợ cô nghĩ bậy, cũng sợ Tưởng Giai k giữ lời, k đến bệnh viện.

Nhưng lúc anh chạy tới, nhìn thấy 2 người đang thân mật cực kỳ, lòng Tống Tây Hoa như bị người khác đâm từng dao từng dao 1, đau không thể thở.

“A Nhan, anh đi hỏi thêm về tình trạng của Tiểu Hy, em đừng quá gấp, nói không chừng chưa nghe hết nội dung?” Cố Lạp nghĩ nghĩ, quyết định đi hỏi rõ tình hình.

“Được.” Tống Nhan gật đầu, cô đương nhiên hi vọng có được nhiều thông tin về bệnh tình của Tiểu Hy.

Cố Lập đỡ cô lên ghế bên cạnh, quay người rời đi.

Ánh mắt cô toàn là yếu đuối với trống rỗng, như chỉ cần 1 chút áp lực, liền hoàn toàn bị tan biến…

Tống Tây Hoa chính vào lúc này đi qua, anh nắm chặt nắm đấm, mặt trầm trọng đứng trước Tống Nhan: "Em vừa ôm ai? Chính là Cố Lạp e nói?"

Tống Tây Hoa mím môi. ánh mắt lạnh như băng, khí chất trên người anh nói cô biết, bây giờ anh đang giận, cực kỳ giận.

Uhm, chuyện lúc nãy anh thấy ồi.

Nhưng thấy thì sao? Liên quan gì tới anh?

Bây giờ cô rất mệt rất mệt, mệt đến không muốn nói thêm 1 chữ với anh.

Nhìn bộ dạng này của cô, Tống Tây Hoa càng tức, đột nhiên cúi người, lật mặt cô lại hung hăng hôn xuống. Tống Nhan ban đầu bất ngờ, nhưng không có ý phản kháng, cho đến chính Tống Tây Hoa cảm thấy vô vị, thả cô ra.

"Tống Nhan, rốt cuộc em muốn anh thế nào?"

"Anh cảnh cáo em, em vẫn là vợ của Tống Tây Hoa, k đc thân mật với đàn ông khác."

"Không có lần sau, nếu có, đừng trách anh ra tay độc ác."

Nghe lời Tống Tây Hoa, Tống Nhan bất động nâng mắt lên, đến gần anh, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên phủ lên nụ cười trêu chọc.

"Sao? Tống tổng muốn giết tôi sao? Ha! Tùy anh…"

Dù sao nếu Tiểu Hy không sống, cô cũng không muốn sống!

Tống Tây Hoa bị kích động đến ấn cằm của Tống Nhan, lạnh lùng nói với cô: "Anh sẽ không động vào em, nhưng động vào Cố Lạp không thì không biết!"

"Anh…. không được động anh ấy…" Lời của Tống Tây Hoa cuối cùng khiến Tống Nhan hoảng.

Cố Lạp là ân nhân của cô và Tiểu Hy, cô hông thể để Tống Tây Hoa đối phó với anh.

Thấy cô bảo vệ Cố Lạp như vậy, lòng Tống Tây Hoa lại đau: "Vậy em ngoan ngoãn nghe lời đi."

Từ từ bình ổn lại tâm trạng của mình, Tống Tây Hoa lại dịu dàng nói: "Anh tìm đc chuyên gia có thể trị cho Tiểu Hy, anh ta đã tới, bây giờ ở phòng viện trưởng, anh đưa em đi gặp."

Tống Nhan vừa nghe chuyên gia trị cho Tiểu Hy, lập tức đứng dậy: "Ở đâu, chúng ta nhanh đi, tôi tuyệt đối k để con tôi thành người thực vật."

Tống Tây Hoa ngây người, mới biết Tống Nhan đã biết tình trạng đại khái của con rồi.

"Nhan Nhan, anh…anh cũng không phải cố ý lừa em, nhưng sợ cơ thể em chịu k nổi."

"Tôi có gì chịu không nổi, nhiều năm vậy, tôi đều chịu đựng như vậy… anh ít lo lắng đi."

Cố Lạp từ phòng bác sĩ biết được tình trạng của Tiểu Hy, vừa về, k thấy Tống Nhan, lòng anh nhất thời có ý nghĩ không hay, sợ cô kích động làm chuyện tổn thương bản thân, anh gấp gáp gọi điện cho Tống Nhan.

314. Chương 314

Điện thoại sau khi tút tút … được vài tiếng, bị ng khác dứt khoát cúp, sau đó anh lại gọi qua, chỉ có 1 giọng ngọt ngào k ngừng nói: "Xin lỗi, điện thoại anh đang gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau."

Lời này khiến sự lo lắng của Cố Lạp càng tăng cao, anh mặt đầy lo lắng, bước chân lớn tìm khắp bệnh viện…

Mà lúc này, dưới bãi đỗ xe tầng hầm.

Tống Nhan đã "ngoan ngoãn" ngồi vào xe của Tống Tây Hoa.

Không phải cô nguyện ý đi với anh, thực ra sau khi ở phòng viện trưởng gặp 2 chuyện gia tóc bạch kim, chuyên gia nói bệnh viện này điều kiện tuy tốt, nhưng bất lợi trong trị liệu, kiến nghị đưa con đều 1 bệnh viện khác.

- —Bệnh viện đó do Vân Khuynh an bài, tuy rất tốt, cũng giỏi khoa nhi, nhưng khoa não thì tương đối yếu.

Mà bệnh viện đó ở đâu, Tống Tây Hoa k để cô biết, mà lập tức an bài người đưa Tiểu Hy đi, chuyên gia cũng theo xe đó đi.

Cô k thể k ngồi xe Tống Tây Hoa, đợi đến khi anh dẫn cô đến bệnh viện đó.

Lúc xe mở máy, điện thoại cô vang, cô nhanh chóng lấy điện thoại, còn chưa kịp bấm nghe, xe liền thắng gấp, sau đó, điện thoại bị Tống Tây Hoa cướp đi.

"Lạp"

Mắt âm u của anh liếc nhìn màn hình, nhìn xưng hô thân mật của ng gọi đến — mặt anh lạnh lùng ấn tắt, tắt nguồn thu luôn điện thoại.

"Tống Tây Hoa, trả điện thoại cho tôi!" Vừa nghĩ đến bản thân k nhận đth của Tiểu Hy dẫn đến bi kịch này, cô cảm thấy người đông cứng, như là rơi vào đáy vực, cô điên cuồng xông qua bên Tống Tây Hoa, giành lại đth.

Mà đây trong mắt Tống Tây Hoa, đều là Tống Nhan không nhịn đc nhận đth của Cố Lạp, anh điên rồi, điên triệt để, 1 tay a áp đầu cô vào lòng mình, lái xe, nhanh chóng rời đi, quả thật là tốc độ kinh người.

Đi bệnh viện gì chứ? Bệnh viện có Tưởng Giai, điều a cần làm, là giấu người phụ nữ này lại, để cô vĩnh viễn bên anh.

"Tống Tây Hoa, a đang làm gì? A điên rồi đúng k? Tống Tây Hoa, dừng lại, nhanh dừng lại!" Tống Nhan hoảng sợ la lớn.

Tốc độ nhanh v, cô cảm thấy bị nguy hiểm đến tính mạng, cô k sợ chết, nhưng nếu cô chết, Tiểu Hy phải thế nào? Đứa trẻ từ nhỏ k có cha, k lẽ bây giờ đến mẹ cũng k?

"Bây h a lập tức dừng xe, nếu k, tôi nhất định sẽ hận anh!"

"K fai em đã sớm hận anh sao? Chỉ là hận hơn mà thôi, a chịu được, e cứ việc hận!" Tống Tây Hoa nghiến răng nói: "Nhưng a k chịu đc, ng vợ a yêu thân mật với đàn ông khác."

Lòng Tống Nhan run rẩy, yêu? Vợ?

Đây là suy nghĩ thật của anh sao?

Không! Sao có thể? Tống Tây Hoa loại đàn ông k có tim, sao có thể thật sự yêu Tống Nhan cô chứ.

Trên đường, Tống Tây Hoa k nói thêm câu nào với Tống Nhan nữa, a chạy 1 đường, lái đến biệt thự của mình, sau đó, kêu thư kí qua, xử lý chuyện vượt tốc độ.

Xuống xe, Tống Nhan mới phát hiện k fai là bệnh viện Tiểu Hy ở.

"Tống Tây Hoa, a có ý gì?" Cô quay đầu lại, lạnh lùng hỏi Tống Tây Hoa: "A k fai đưa tôi đến bệnh viện của Tiểu Hy sao? Tại sao lại lái đến đây? Nhanh đưa tôi qua đó!"

"Anh nói đưa e đến bệnh viện Tiểu Hy khi nào?" Tống Tây Hoa cũng lạnh lùng nói: "E cảm thấy bộ dạng e bây giờ, thích hợp gặp Tiểu Hy sao? E xác định bộ dạng tuyệt vọng sẽ k ảnh hưởng xấu đến Tiểu Hy? E đừng tưởng Tiểu Hy hôn mê thì cái gì cũng k biết, mấy chuyên gia nói, trước mắt Tiểu Hy cần im tĩnh để trị liệu.

Từ hôm nay, e yên tĩnh ở nhà, có tin về con, anh sẽ nói em, nhưng nếu dám rời 1 bước, a k bảo đảm, đời này e có thể gặp lại Tiểu Hy!"

Đây rõ ràng là uy hiếp, a vốn k muốn uy hiếp Tống Nhan, nhưng bây giờ, ngoài uy hiếp, a có thể dùng cách nào khiến cô ở lại bên mình?

"A…a quả thật bỉ ổi, vô sỉ!" Tống Nhan hung dữ mắng.

Cô k ngờ, Tống Tây Hoa còn độc ác hơn 5 năm trc, lúc đó, a đối với cô lạnh lùng, sau đó, vì Vân Khuynh té 1 cái, liền mang cô gái khác về nhà sỉ nhục cô, bỏ rơi sống chết của cô và con.

5 năm sau, a học đc cách lấy con uy hiếp cô?

"Tùy e nói gi" Tống Tây Hoa nói: "E nên biết, ở Vinh Thành, có vài chuyện, Tống Tây Hoa a nói là tính, nếu e k ngoan, dù cho em biết địa chỉ bệnh viện, cũng k gặp đc con! Công ty Cố Lạp tuyệt đối k có chỗ đứng ở Vinh Thành!"

"Anh…" Tống Nhan tức đến xanh mặt.

"A để e tự chọn" Tống Tây Hoa lại nói: "Ở lại, cùng anh, lúc nào muốn gặp con, a lập tức mở camera 360 độ k góc chết cho e coi, rời khỏi, hậu quả tự chịu."

Nói xong, anh quay người, đi về cửa lớn.

Tống Nhan do dự 1 lát, vẫn cứng nhắc quay người, theo Tống Tây Hoa vào nhà.

Đều là là vì con, chỉ cần con trị khỏi, cô nhất định lập tức đưa con rời Vinh Thành, cả đời k về, cũng tuyệt

đối k có quan hệ gì với tên đàn ông Tống Tây Hoa! —— Trong lòng cô nghĩ.

Ai ngờ, vừa vào nhà, nghe tiếng "ầm" 1 cái, cơ thể Tống Tây Hoa ngã xuống đất.

315. Chương 315

Khuya.

"Nhan Nhan!" Giọng trầm thấp vang lên, Tống Tây Hoa từ trong mơ tỉnh lại.

Bên gối, trống không.

Anh gấp đến trực tiếp ngồi dậy, ở gần cửa sổ tối đen nhìn thấy 1 cô gái ngồi im lặng như tờ.

Tống Tây Hoa nhíu mày, trong lòng kích động như vừa chết đi sống lại. Anh đi đến ôm cô, khàn đặc nói: "Sao lại ngồi đây?"

Anh nhớ, bệnh cảm đột nhiên đến vẫn chưa khỏi hẳn, cho nên hôm qua lúc về, anh không chịu đc ngất đi, bây giờ nằm ở trên giường, cho nên, là cô đưa anh về phòng ngủ nghỉ ngơi?

Tầm mắt anh khẽ đổi, rơi trên ly nước và vỉ thuốc bị mở ra, lòng an ổn lại mấy phần.

Cô k đi, còn lấy thuốc cho anh uống — trong lòng cô nhất định có anh, chỉ trc đây bị a tổn thương quá sâu mà thôi.

Anh sẽ nghĩ mọi cách, để an ủi lại con tim tổn thương của cô, dù cho dùng cả đời hay tất cả năng lực cho anh cũng không từ!

Ánh mắt Tống Nhan trống rỗng, vì trên đêm tối nên không có tiêu cự, thấy anh tỉnh, mặt cô vô tình nói: "Anh tính cứ thế nhốt tôi ở đây?"

Lời cô hỏi khiến tứ chi Tống Tây Hoa cứng nhắc.

Nhốt? Trong suy nghĩ của cô, hành động của anh không phải vì yêu? Mà là giam cầm?!

Miệng anh mang nụ cười khổ, nếu có thể ôm cô như thế, cảm nhận hơi ấm của cô, dù cho bị áp lên tội này anh cũng cam tâm chịu.

Cho nên, anh k trả lời cô, mà chuyển chủ đề: “Nhan Nhan, đêm lạnh, đừng 1 mình ngồi ngoài lan can, muốn ngồi, có thể ngồi trên sofa, hoặc là giường, được không?”

Tống Nhan nghe anh nói vậy, ánh mắt trống rỗng nhìn về trước, như mất đi linh hồn. Tống Tây Hoa k thích nhìn cô như vậy, rõ ràng ng ở trc mắt, nhưng xa đến anh không thể với tay nắm được.

“Câu hỏi của tôi anh chưa trả lời.” Trầm mặc lúc lâu, cô nhàn nhạt hỏi lại, “Anh tính nhốt tôi ở đây hoài, đúng k?”

Cơ thể thẳng tắp của Tống Tây Hoa ở sau cô, phản chiếu lên kính, trầm mặc như 1 ngọn núi.

Không phải anh k trả lời, mà k biết trả lời thế nào. Lúc a làm những chuyện này, thực sự k nghĩ đến hậu quả, cũng k biết làm sao mới có thể vẹn toàn. Người vốn hệ thống rõ ràng như anh đột nhiên trong đầu trống rỗng chỉ có 1 ý nghĩ là k để cô đi, k thể!

Với quan hệ giữa a và cô, nếu anh k ép cô ở lại, cả đời này cô và anh chắc k có khả năng nữa!

Nếu, cô và Cố Lạp ở bên nhau, vậy có thể, cả đời này, anh đều k thể gặp lại cô nữa.

Mỗi lần nghĩ đến đây, anh đều cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn, đau đến k thể chịu đc….

Khi anh nhận thức đc tình cảm của mình đối với Tống Nhan, a thật sự k muốn lỡ mất cô, cho nên, a có thể làm gì? Chỉ có thể lựa chọn trốn tránh câu hỏi của cô.

“Buồn ngủ chưa?” Anh thấp giọng nói: ‘Chúng ta đi ngủ?”

“A cảm thấy tôi nghĩ đc k?” Tống Nhan cuối cùng quay lại nhìn anh, ánh sáng mơ hồ, nhìn k thấy rõ mặt a, chỉ ẩn hiện cảm nhận được sự trầm buồn dị thường trên ng anh: “Tống Tây Hoa, tôi bây giờ bị anh phi pháp nhốt ở đây, con đang đấu tranh giữa bờ vực sự sống và cái chết, anh cảm thấy tôi có tâm trạng ngủ cùng anh?”

Mắt Tống Tây Hoa có chút bi thương, cô rõ ràng là hiểu lầm rồi, anh k hề muốn làm gì cô, chỉ là cô quá tiều tụy, anh rất đau lòng, hi vọng cô có thể nghỉ ngơi nhiều 1 chút…

Nhưng anh k giải thích, chỉ lạnh giọng nói: “Cái gì gọi là phi pháp? E là vợ a, a và e ở chung 1 phòng, ngủ chung 1 giường là hợp tình hợp lý, nếu e k đi, thì nói rõ e chọn ngoan ngoãn ở lại, vậy thì đừng chống lại ý của anh, nếu k, a cũng k biết mình sẽ làm gì, dù sao, bây giờ trong lòng e, Tống Tây Hoa anh, k phải là 1 người ác độc bỉ ổi vô sỉ sao? Vậy a cần làm chuyện ng ác nên làm, e nói phải không?”

316. Chương 316

Nói xong, anh làm bình thản nói thêm: "Phòng khách có điện thoại, e có thể kiện a, có thể kêu cảnh sát đến bắt a, xem a có bị buộc tội bắt cóc hay giam cầm phi pháp gì đó… đều tùy e. Nhưng chỉ cần a còn ở đây 1 ngày, e đừng nghĩ đến việc rời xa anh."

Những chữ sau anh nói rất mạnh, dùng lực rất lớn. Tưởng cô gái trong ngực sẽ có phản ứng dị thường gì, thậm chí phản kháng.

Nhưng cô k động đậy gì, chỉ im lặng nhìn bóng in ngược của anh trên kính, cười,

"A dám nói vậy, là khẳng định tôi k dám?"

Nếu k phải con cô trong tay a, còn nhờ chuyên gia chữa trị, sao cô có thể ở lại?

Nhưng con quả thật là điểm yếu duy nhất của cô bây giờ, cô thật sự k dám.

Tâm trạng cứ thế bị người khác nhìn thấu, Tống Tây Hoa khó thở 1 lúc, lòng cũng đau từng cơn.

"Đúng" Giọng a trầm xuống, khàn đặc: "NHan Nhan, a cược e k dám. Vì e k nỡ con, cũng k nỡ…" Cố Lạp.

2 chữ sau, đột nhiên a nghĩ đến khiến mình đau xót.

Vợ yêu của mình, bây giờ toàn tâm toàn ý vì đàn ông khác, chỉ tin đàn ông khác, nhìn anh như nhìn thấy mãnh thú, dư vị này, k tự mình trải nghiệm sẽ k biết đau đến mức nào.

Lâu sau, a mới mở miệng lần nữa: "Đừng rời xa anh, được không?" A ôm cô chặt hơn, "Đừng rời xa anh, đừng ở bên Cố Lạp, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không!"

"Không rời xa?" Ngữ điệu cô cao lên, như là chỉ vì k hiểu, cho nên hỏi lại, "Bi a nhốt ở đây vĩnh viễn làm 1 con chim sẻ vàng nghe lời sao?"

"Bắt đầu lại từ đầu? Tống Tây Hoa? A cảm thấy chúng ta có thể bắt đầu lại sao?"

Tống Nhan tuy k muốn thừa nhận, nhưng lúc nói đến đây, trong lòng lại có chút hi vọng đáng thương, hi vọng, a có thể phản biện gì đó, đây như 1 loại phản ứng theo bản năng, như là từ ban đầu đến giờ hi vọng của cô chưa từng bị phai mờ vậy.

Cô cũng cho rằng, lần này, lại nhận được sự thất vọng.

Sau đó, Tống Tây Hoa k chút do dự nói: “Đương nhiên có!”

Tay của nam nhân quay mặt cô lại, nhìn sâu vào mắt cô: “Nhan Nhan.” Tư thế đó, nhìn vào khiến người khác ngộ nhận anh đang cúi đầu hạ giọng, “Chúng ta đương nhiên có thể bắt đầu lại, anh biết trước đây anh đối với e k tốt, vậy lần này, đổi lại a đối tốt với e, sẽ k khiến e k vui, k tổn thương e, cũng k làm chuyện khiến e k thích, được k?”

“Ha~” Tống Nhan cười lạnh 1 tiếng: “A cảm thấy bây h a đang làm chuyện k khiến tôi k vui, k tốn thương tôi? Coi tôi như phạm nhân nhốt ở đây? K cho ng lo lắng cho con như tôi gặp con?”

“A k có yêu cầu khác, ngoài 1 điều là đừng rời xa anh.” Tống Tây Hoa buồn bã nói: “E k tin anh?”

Tống Nhan nhẹ nhàng nói: “Tin? Tống tiên sinh cảm thấy câu hỏi này nên hỏi tôi sao? K bằng hỏi mình trc?”

Cô nói cô k cố ý đẩy Vân Khuynh, anh k tin, ngay bờ vực sống chết, a cũng k tin, lại nói về niềm tin với cô, thật mắc cười!

K fai chỉ ở lại đây sao? K fai ngủ cùng a sao? So với việc 5 năm nay đêm đêm gặp ác mộng, và hành hạ mỗi lần con chịu đau khổ, thì tính là gì?

- – Lần này, Tống Nhan học ngoan rồi, k phản kháng Tống Tây Hoa, trực tiếp chiến tranh lạnh.

“Tôi mệt rồi, ngủ!”

Cô đẩy a ra, tự bò lên giường, đối diện anh nằm xuống.

Tống Nhan cứ ngoan như vậy, yên tĩnh vậy, nhưng trong lòng Tống Tây Hoa, càng khó chịu hơn, sự ngoan ngoãn và yên tĩnh này của cô, như là băng lạnh, giữa 2 người có 1 bức tường băng, a đến gần rất lạnh, hình là làm thế nào cũng k tan chảy đc. Nhưng a vẫn đến gần, nằm sau cô, ở sau ôm lấy eo gầy đến như chỉ còn bộ xương: “A ôm e, ngủ đi, điện thoại a cũng mở 24h, tin liên quan đến con, chỉ cần k có đth gọi qua, chính là tin tốt, anh canh chừng.”

“E ngủ thật tốt, bồi dưỡng tinh thần thật tốt, đợi tiểu Hy tỉnh dậy, thấy tinh thần của e, mới yên tâm hơn tí được. Nó là đứa trẻ hiểu chuyện, cũng k muốn thấy mẹ mình tiều tụy đâu.”

Tống Nhan k nói chuyện, lòng an tĩnh nhiều.

Những bác sĩ đó nói qua, chuyên gia đó rất lợi hại, chỉ cần Tống Tây Hoa mời đc ng đến, tiểu Hy nhất định có hy vọng.

Đúng vậy, tiểu Hy luôn là đứa trẻ ngoan hiểu chuyện, cô k thể để tiểu Hy thấy bộ dạng này của mình.

Vậy thì ngủ thôi…

Bị Tống Tây Hoa ôm lấy, Tống Nhan tưởng mình sẽ ngủ k yên, nhưng sự thật, đến ác mộng cô cũng k có, cho đến sáng hôm sau, cô mở mắt, cảm thấy tinh thần mình tốt hơn nhiều.

Lòng cô có chút đau xót, cô vẫn ỷ lại anh sao? Dù cho bị ng này tổn thương đến k còn gì?

"Tống Tây Hoa" cô đột nhiên mở miệng, nam nhân phía sau đột nhiên tỉnh, âm mũi còn rất nặng, ôm chặt cô hơn: "Hừ? Nhan Nhan"

Tống Tây Hoa nhìn đồng hồ 1 tí, giải thích: "Nửa tiếng trc a mới nói chuyện với chuyên gia, tình trạng bệnh của tiểu Hy thông qua phân tích cụ thể hơn, là do sự ứ máu trong não tạo ra, chỉ cần làm tan máu ứ đọng, thì sẽ tỉnh, chuyên gia ước tính rằng cơ hội thành công là trên 50%, e biết đấy, điều này có nghĩa là có hy vọng. Trưa nay, phương án chữa trị sẽ có, trước mắt là kết hợp trị liệu giữa y học Trung Quốc và Tây y… "

Nghe Tống Tây Hoa mắt chưa mở hết, giải thích 1 đống, Tống Nhan khẽ ngây người.

Tiểu Hy được cứu rồi? Mắt cô đầy lệ, nó sẽ k thành ng thực vật.

Mà Tống Tây Hoa, vì tin này, canh cả đêm?

"Bây giờ anh không còn cảm thấy Tiểu Hy là tai nạn mới có rồi? Anh… coi nó là con rồi?" Lúc hỏi câu này, giọng Tống Nhan rất bình thản, bình yên.

Như là dù đáp án của Tống Tây Hoa là gì, cô cũng chấp nhận.

Nhưng chỉ cô biết, lúc này, tim cô đập nhanh đến mức nào….

317. Chương 317

Tống Tây Hoa cũng mất đêm k ngủ, đầu đau đến lợi hại, nghe câu này của cô ngây người nửa ngày mới phản ứng lại. Mặt anh đầy căng thẳng, gấp gáp muốn thể hiện rõ thái độ của mình, thậm chí lời nói cũng có chút loạn: "Không… không có, tiểu Hy rất…quan trọng, anh chỉ có 1 đứa con!"

Tống Nhan nghe đáp án của anh xong, k nói chuyện, nhắm mắt, sau đó lại mở: "Vậy anh đón bà anh về,

trước đây bà đối tốt với tôi, tôi về rồi, muốn gặp bà."

5 năm trước, sau khi cô hết tháng sinh, bà về nhà cũ rồi, nói là nhà hàng xóm có người qua đời, bà về tham gia tang.

Sau khi cô gả cho Tống Tây Hoa, bà đối với tốt thật sự, lúc cô sinh con nguy hiểm, bà nói thả hy vọng nhỏ cũng phải bảo vệ mẹ, phần ân tình này cô nhớ.

5 năm nay, ở nước ngoài, từng nghĩ đến nhiều lần, nếu lúc đó bà ở đây, có phải sẽ chọn cứu cô và con?

Ân tình này, cô phải báo, nhưng cũng ích kỳ, hy vọng sau khi bà đến, có thể khuyên Tống Tây Hoa thả cô và con, dù sao, bà là người thân duy nhất của Tống Tây Hoa, 1 tay nuôi lớn Tống Tây Hoa, lời của bà, Tống Tây Hoa sẽ nghe.

"Nhan Nhan, bà đã..." Tống Tây Hoa ngồi dậy, kéo tủ đầu giường ra, lấy tấm ảnh đưa Tống Nhan, là ảnh trắng đen, để trong khung đen, là — di ảnh!

"Sau khi em ôm con nhảy xuống biển, dưới biển vớt được 1 xác nghĩ, mặc đồ của em, mang nhẫn kết hôn của chúng ta, anh k dám đi kiểm tra thi thể, cũng muốn có đc kết quả thi thế là em, liền mang thi thể nữ chôn đi, nhưng bà k biết ở đâu nghe tin, gọi mắng anh 1 trận, liền gấp gáp ngồi xe lên, kết quả, xe ở trên đường cao tốc gặp sự cố, liền..."

Nói đến đây, mắt Tống Tây Hoa đau đớn, giọng nghẹn ngào.

"Cuộc gọi cuối bà gọi cho a, cũng k tin e và con đã mất, bà kêu anh nhất định mang e và con về nhà, đối với e thật tốt, nói nếu a k làm vậy, bà sẽ chết k nhắm mắt!"

Mắt Tống Nhan đầy nước mắt, cô chưa từng nghĩ, bà sẽ đối tốt với cô vậy.

Bà vì gấp chạy về mới bị tai nạn, nếu k, bà cơ thể còn khỏe, nhất định sống thêm mấy năm nữa.

Bà còn nói, phải thấy cháu trưởng thành, dạy cháu học đếm, còn nói chuyện nhân gian không ghi chép lại cho cháu nghe...

"Con....con cũng rất nhớ bà." Tống Nhan cuối cùng, chỉ có thể nói câu này: "Mộ của bà ở đâu, đợi tình trạng tiểu Hy ổn định, tôi đi viếng thăm bà."

"Bây giờ có thể rồi." Tống Tây Hoa nói: "Anh đem di thể đi hỏa táng rồi, chôn ở dưới cây hoa quế e đích thân trồng, trước đây bà có nói với anh, bà thích cây đó nhất, nói đợi hoa quế tỏa hương, sẽ làm bánh quế cho e ăn, bà k có người thân khác, anh nghĩ đây là nơi bà thích nhất, tuy bà mất rồi, nhưng anh tin chỉ cần e về, linh hồn của bà cũng sẽ về, nhất định sẽ ở nhà này bảo vệ cho chúng ta."

Liên quan đến linh hồn, Tống Nhan k tin, nhưng lúc này, tình nguyện tin là có.

Bà đối tốt với cô, cô còn chưa kịp báo đáp, đương nhiên cô hi vọng bà vẫn còn đây…

"Được, bây giờ tôi liền đi!" Tống Nhan quyết định.

2 ng rời giường, đi vào trong viện, vừa tới, liền nghe tiếng xe tắt máy.

Tống Tây Hoa nhìn cái liền thấy rõ người đàn ông vừa xuống xe ngoài cửa - Cố Lạp. Mặt a trầm xuống, miệng nở nụ cười lạnh, đi vài bước về trc, nói với Tống Nhan: "Hôm nay k đi thăm bà, e lên lầu trc."

Tống Nhan cũng thấy Cố Lạp, lập tức hiểu ý Tống Tây Hoa, miệng nở nụ cười mỉa mai: "Tại sao tôi phải lên lầu? K lẽ bây giờ đến quyền gặp người tôi cũng k có, a k phải luôn miệng nói tôi là nữ chủ nhân của nhà này sao?"

Nói xong, cô liền nhìn về hướng Cố Lạp, vẫy tay với Cố Lạp, mới quay đầu nói với Tống Tây Hoa: "Hay là nói, a cảm thấy tôi k gặp đc người, cho nên phải tránh đi?"

Tống Tây Hoa nhíu mày, đương nhiên a k phải ý này, chỉ là Cố Lạp là tình địch lớn nhất của anh, từ trong tim anh k muốn Tống Nhan tiếp xúc nhiều với Cố Lạp, nhưng nếu Tống Nhan kiên trì….

318. Chương 318

"Vậy e ở bên anh!"

Tay lớn của anh ôm qua, kéo eo Tống Nhan để cô vào lòng mình. Tư thế này nhìn vào thấy ân ái k thôi, nhưng mắt anh lại k nóng k lạnh nhìn khách k mời ngoài cửa.

Cố Lạp thấy họ thân mật, ngây người, bình tĩnh lại, bước bước lớn vào.

Thấy bộ dạng ẩn nhẫn của Tống Nhan, tay Cố Lạp vô thức nắm chặt, lạnh lùng nói: "K biết Tống tiên sinh nhốt phó tổng của công ty tôi ở đây là ý gì? Giam cầm phi pháp sao?"

Đối với chất vấn của Cố Lạp, Tống Tây Hoa cũng k tức, miệng ngược lại nở nụ cười yêu nghiệp, tay ôm eo Tống Nhan càng chặt hơn, trần trụi tuyên bố quyền sở hữu với Cố Lạp, miệng nhả ra 2 chữ: "Hợp pháp!"

Nghe 2 chữ này, Cố Lạp ngây người, sau đó liền cười ra tiếng, ý vị thâm sâu "Hử…."

Sau đó là nụ cười mỉa mai, tiếp tục nói: “Thì ra chồng vô tình vô nghĩa k quan tâm sống chết vợ con của Tống Nhan là anh à!”

Cố Lạp vẫn luôn ôn nhu,bộ dạng âm u, sắc bén như hôm nay Tống Nhan chưa từng thấy qua trong 5 năm tiếp xúc, cô có chút bất ngờ, nhưng cũng k biết nói sao.

“Là bạn tốt của Tống Nhan, hôm nay tôi thay cô ấy dạy dỗ dạy dỗ anh!” Lời vừa dứt, Cố Lạp đột nhiên ra tay, 1 đấm hung hăng đập lên mặt Tống Tây Hoa, xuống tay rất mạnh, làm Tống Tây Hoa k chút phòng bị lùi về sau 2 bước, miệng bị máu tanh lan tràn.

Nhân lúc anh chưa phản ứng, Cố Lạp 1 tay kéo Tống Nhan đang ngây người ra sau, bảo vệ. Anh tức giận với Tống Tây Hoa: “ Tống Tây Hoa. năm đó a vô tình vô nghĩa, bây giờ bám dính k thôi như vậy, coi như là k biết xấu hổ sao.”

“Anh là gì chứ, cũng dám quản chuyện của tôi?”

“Tống Nhan là vợ của Tống Tây Hoa tôi, tôi k cần a ra mặt giúp cô ấy.” Tống Tây Hoa cũng tức, đánh ngược lại lên mặt Cố Lạp 1 cái, nhanh! Ác! Chuẩn!

Đợi Tống Nhan phản ứng lại, 2 ng trc mắt như 2 con sư tử giành làm thủ lĩnh đánh nhau điên cuồng, không khí toàn mùi máu tanh.

Tống Nhan liền la lên: “Thả ra! Thả ra! Đừng đánh nữa…”

Nhưng 2 ng trc mắt đánh đến đỏ mắt s nghe được lời cô, mặt mũi 2 người sưng lên, mặt dính máu, Tống Nhan k lo đc nhiều vậy, 1 bước xông lên trc, muốn ngăn 2 ng đánh nhau.

Nhưng nào ngờ cô xông qua bất ngờ, bị 2 ng đang đánh kịch liệt đánh trúng, cơ thể k vững ngã xuống 1 bên có bàn trà, bên đó, vừa đúng có cao dao cắt trái cây sắc nhọn, mà mặt nhọn đang hướng ra ngoài, Tống Tây Hoa mắt thấy cô sắp té qua đó, tim anh thắt chặt, xông qua đó, nhanh chóng kéo Tống Nhan vào lòng, ôm chặt bảo vệ.

Lưng Tống Tây Hoa đụng vào cạnh bàn trà, con dao ở trên bàn đâm trúng thịt anh, k fai sâu, nhưng rất đau! Anh nhịn xuống hừ buồn 1 tiếng.

Tống Nhan ngây người, ngửi thấy mùi máu lan tỏa trên người anh, lòng thắt lại, đẩy tay a ra, gấp gáp hỏi: “Tống Tây Hoa, a bị thương rồi? Bị thương ở đâu?”

Tống Tây Hoa nhìn Tống Nhan mặt đầy lo lắng cho mình, lòng lưu chuyền 1 dòng ấm áp, khuôn mặt vốn căng cứng ôn nhu xuống, nhịn vị tanh trong khoang miệng, cười với cô, chầm chậm dùng sức nói với cô: “A, đau, đau quá! A cảm thấy bị dao đâm trúng, anh… anh chắc sắp chết rồi…”

A rõ ràng k nghiêm trọng v, nhưng đột nhiên cảm thấy đối 1 cách thức mới có thể theo đuổi lại cô gái mình thích?

Vì theo đuổi lại Tống Nhan, này đc tính là gì?

Nghĩ như v, cô kêu đau lần nữa: "Đau quá, a cảm thấy toàn thân đều đau, máu sắp chảy ra hết, anh…anh chắc sắp chết rồi."

Sắc mặt Tống Nhan trắng vài phần: "Tống Tây Hoa, anh…anh đừng nói bậy, tôi…" Cô toàn thân cứng nhắc, xông qua la lớn với Cố Lạp: "Cố Lạp, nhanh gọi cấp cứu!"

Thấy Tống Nhan vì đàn ông khác mệnh lệnh anh, nhìn cái liền nhìn thấu mưu kế của Tống Tây Hoa, mặt anh tối lại: "Hắn chết k đc!"

Thái độ này của Cố Lạp càng làm Tống Nhan gấp gáp: "Nhanh chút, k giỡn với anh! Anh ấy thật sự bị thương rồi, đến mùi máu e còn ngửi được."

Thấy Tống Nhan thật sự gấp rồi, Cố Lạp k tình nguyện lấy đth gọi cấp cứu.

Bác sĩ rất nhanh chạy tới, nhìn 1 cái, cũng k thể xác định có bị thương đến xương k, dao đâm xuống k sâu k nông, phải xử lý cẩn thận mới đc, liền kêu ng đưa Tống Tây Hoa lên cán, đưa đến bệnh viện chữa trị.

Tống Tây Hoa nắm chặt tay Tống Nhan: "E đi với a đi, nếu e k đi, a cũng k đi, dù sao bà cũng k ở đây, nếu e cũng k quan tâm a, a sống cô độc trên thế giới này cũng k có ý nghĩa, k bằng chết đi…"

Bác sĩ chảy mồ hôi: Tình trạng này, thực ra cũng k nghiêm trọng vậy, là 1 bác sĩ, vì k để bệnh nhân có bất kỳ luyến tiếc gì, nhất định phải kiểm tra xử lý vẹn toàn.

Nhưng Tống tiên sinh nói vậy, rõ ràng là muốn nhận đc sự thương tình của Tống phu nhân.

Thật sự thấy qua nam nhân dỗ ngọt vợ, chưa thấy nam nhân lấy vết thương ra để dỗ vợ.

Nhưng người ta thích, anh đương nhiên k thể nói nhiều.

Tống Nhan vốn tim đã mềm, lúc này Tống Tây Hoa kêu "đánh thương" vậy, lại nói đến "bi thương" vậy, Tống Nhan sao có thể k đáp ứng đc.

"Đc, anh đừng nói nữa, e đưa a đến bệnh viện." Tống Nhan nói.

Cố Lạp đuổi qua, 1 tay nắm lấy tay còn lại của Tống Nhan: "Tống Nhan, đừng đi!"

319. Chương 319

"Anh ta chỉ gạt cô thôi, vốn dĩ anh ta không bị gì nghiêm trọng cả, cô nhìn sắc mặt của anh ta vẫn rất tốt, chẳng qua chỉ chảy chút xíu máu, so với những đau khổ mà cô và Tiểu Hy chịu đựng bao lâu nay đâu thấm thía gì?"

"Tống Nhan, cô đừng tin anh ta, đừng quan tâm gì anh ta nữa, như vậy không đáng."

Tống Nhan sững sờ ra. Tống Tây Hoa không sao cả? Chỉ là đang lừa gạt cô ta sao?

Cô ta quay đầu lại, nhìn về hướng Tống Tây Hoa, Tống Tây Hoa không nói gì, chỉ nheo mày nhăn nhó, biểu lộ vẻ mặt đau khổ.

"Cố Lạp, bất kể gì đi nữa, lần này, anh ta cũng vì tôi mà bị thương, để tôi đưa anh ta đến bệnh viện trước, anh……anh cũng bị thương rồi, chúng ta cùng đi thôi!" cuối cùng, Tống Nhan cũng quyết định.

Ánh mắt của Cố Lạp chốc lát trở nên ảm đảm xuống.

Tống Nhan đã cùng với bác sĩ đẩy Tống Tây Hoa ra ngoài, cô ta cùng đi theo lên đó.

Nửa tiếng sau, trong bệnh viện.

Cố Lạp chỉ bị xây xát nhẹ ngoài da, xử lý chút xíu là xong, còn Tống Tây Hoa vì bị đồ sắc bén làm bị thương, nên đưa vào khu cấp cứu để lấy con dao ra, Tống Nhan đành đợi chờ bên ngoài, nét mặt bắt đầu hiện lên từng vết lo lắng, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng vẫn bị Cố Lạp nhìn thấu đáo.

Nhìn thấy Tống Nhan như vậy, con tim của Cố Lạp trỗi lên từng cơn đau, anh ta luôn nghĩ, có phải anh ta luôn thể hiện tình yêu mình quá chậm chạp, nếu anh ta thổ lộ sớm tí, có thể cô đã sớm thuộc về anh ta rồi.

"A Nhan! Cô vẫn còn yêu anh ta, đúng không?" anh ta đi qua và ngừng bên cạnh cô, tựa người vào tường, bỗng lên tiếng hỏi.

"Không có" Tống Nhan quay đầu lại thốt lên, cô ta càng bối rối, càng chứng minh rằng con tim cô ta đang rung động, Cố Lạp có chút hờ hững, khóe miệng nở nụ cười khổ sở.

"A Nhan, sự đau khổ của ngày hôm nay, là thứ tôi trải đầu đời, lúc trước, tôi luôn nghĩ rằng thời gian

chúng mình quen nhau sẽ rất dài thật dài, tôi sẽ có nhiều thời gian từ từ biểu lộ những lời trong tim với cô.

Tôi muốn đợi vết thương lòng của anh ta gây cho cô lành lại, muốn đợi cô sau khi bước ra từ những ký ức không đẹp đó rồi thổ lộ tôi yêu thích cô biết nhường nào, nhưng mà hôm nay tôi cảm thấy hối hận với những cách nghĩ của mình, tôi nên sớm nói với cô, tôi yêu cô biết nhường nào, như vậy có lẽ cô sẽ sớm có nảy sinh tình yêu với tôi."

Cố Lạp bất ngờ thổ lộ, khiến Tống Nhan có chút hoảng loạn, tuy rằng cô đã sớm biết Cố Lạp có ý với cô rồi, nhưng mà biểu lộ một cách minh bạch như vậy, cô vẫn bị luống cuống bối rối: "Cố Lạp, anh……anh sao lại……"

"A Nhan! Cô có thích tôi không?" Cố Lạp thừa biết Tống Nhan sẽ không nói gì, nhưng vẫn thốt ra câu hỏi như vậy một cách thẳng thắn, ánh mắt đầy kỳ vọng.

Anh ta cần một cái kết quả, cho dù con tim đang rất căng thẳng, rất lo sợ, bởi vì cái kết quả này có thể là cái không được anh mong mỏi.

"Cố Lạp, tôi……" Tống Nhan mở miệng nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

Chấp nhận? Cô ta thật sự làm không được.

Không chấp nhận? Cảm giác thấy có lỗi với Cố Lạp bao nhiêu năm nay đã đối xử tốt với cô và Tiểu Hy.

"Tôi……không biết." Cô ta cúi đầu xuống: "xin lỗi, tôi thật sự không biết, bệnh của Tiểu Hy vẫn chưa hết, Tống Tây Hoa lại đang nguy hiểm đến tính mạng."

"Anh ta không có gì nguy hiểm đến tính mạng cả!" Cố Lạp bỗng nhiên giận dữ quát lớn: "trong lòng cô cũng hiểu rõ mà, anh ta chỉ bị thương nhẹ, làm sao có thể nguy hiểm đến tính mạng được, cô chẳng qua chỉ là đang nói tránh, trong lòng cô vẫn còn hình bóng anh ta, cô không chịu rời khỏi anh ta, cô……"

Quát lên vài câu, Cố Lạp như ý thức được cảm xúc của mình có chút xấu, bèn dừng lại.

Anh ta cố gắng giữ trạng thái bình tĩnh, kèm chút chán nản nói: "A Nhan, tôi biết sự lựa chọn của cô rồi."

"Cho dù không phải là Tống Tây Hoa, cũng sẽ không phải là tôi, cũng không thể là bất cứ người đàn ông nào trên thế gian này, đúng không?"

"Tôi sớm đã biết rằng, thế gian này, không tình yêu, thì làm sao có hận, cô hận anh ta, cũng là yêu anh ta, tình yêu của cô dành cho anh ta, còn sâu đậm hơn trong suy nghĩ của cô, chỉ sợ là cô tự dối mình không yêu anh ta, chỉ sợ cô cố suy nghĩ ra cách để hận anh ta, muốn trả thù anh ta, chỉ cần anh ta xảy ra chuyện vặt hay bị thương tổn tí xíu thôi, thì cô đã không đành lòng rồi."

“Tôi sớm cũng đã biết, cuối cùng mình cũng chỉ là khách ghé ngang qua cuộc đời cô thôi, cô suốt đời sẽ không bao giờ yêu tôi cả, chỉ vì yêu Tống Tây Hoa, cô đã cố gắng hết sức lực và dũng khí, cũng không thể được anh ta cứu vớt, cũng không còn năng lực yêu người nào nữa, nếu như được cứu vớt đi chăng nữa, thì cô cũng sẽ dùng tình yêu bấy lâu nay dành cho anh ta mà đến với anh ta thôi, tôi cũng sẽ không còn cơ hội, thế gian này ngoại trừ Tống Tây Hoa thì cũng không có bất cứ người đàn ông nào có cơ hội cả, từ lúc bắt đầu, thì đã không có cơ hội……”

“Cố Lạp……tôi……” trong lòng Tống Nhan có chút bức rứt: “xin lỗi, tôi biết rằng anh đối xử với tôi rất tốt, đối xử với Tiểu Hy cũng rất tốt, là tôi không đủ tốt, không xứng với anh.”

Cô ta suy nghĩ, Cố Lạp nói có vẻ không sai, cô ta thực sự không còn khả năng thích người nào hết.

Nhưng mà cứu vớt được không? Cô ta có thể từ Tống Tây Hoa mà cứu vớt tình cảm tiếp tục yêu anh ta sao?

Ha, không thể nào!

Chẳng bao lâu, ca phẫu thuật kết thúc, bác sĩ bước ra báo bình an, Tống Nhan mới cảm thấy yên lòng.

Nhưng cô lại quay người muốn rời khỏi bệnh viện, Cố Lạp ngỏ ý đưa cô ra, nhưng cô không cho.

Cô ta cảm thấy bản thân cần tìm một chỗ để ngẫm nghĩ, cô nên làm gì.

Cô không muốn có dính líu gì với Tống Tây Hoa cả, cũng không muốn gây lỗi lầm gì với Cố Lạp, nhưng giờ cô nên làm như thế nào đây?

Ra khỏi bệnh viện, nhìn về phía trời xanh mây trắng trước mặt mình, nhìn dòng người tấp nập qua lại, con tim hiện lên một khoảng không vô định mù mờ. Vậy mà, cô vẫn thơ thẫn đi về nơi mà có ít người qua lại, chỉ muốn yên ổn tí, chỉ e rằng trong một phút chốc.

Cũng không biết đi hết bao lâu, Tống Nhan có cảm giác sau lưng dường như có người đang theo dõi cô, cô giật mình quay sang nhìn, nhưng không kịp nhìn thấy người đó, bị đánh trúng một cái thật mạnh sau gáy, cô ta bị té co quắp xuống đất.

Sau đó, cô bị một người bọc trong đóng quần áo kéo vào chiếc xe cá mập, nhanh chóng rời khỏi thành thị.

320. Chương 320

63320. Sau khi tỉnh dậy, Tống Nhan cảm thấy sau gáy đau ê ẩm mãnh liệt, cho đến khi cô ta hoàn toàn tỉnh táo thì phát hiện tay chân mình đã bị dây xích trói lại rồi, miệng bị dán băng keo, vụ bắt cóc này giống y chang vụ 5 năm trước?

Trong lòng bỗng trỗi dậy sự lo sợ.

Cô ta nhìn dáo dát xung quanh tứ phía, vẫn là cái xưởng cũ nát, chỉ là lần này cả người cô bị trói chặt trên cây cột, không thể nhúc nhích được.

Lúc này, đôi chân của người phụ nữ lạ xuất hiện trước mặt cô: "lâu rồi không gặp, Tống Phu Nhân!~"

Tống Nhan giật mình ngẩn đầu lên, ánh mắt ngỡ ngàng, chốc lát cứng đơ đi, trước mắt là khuôn mặt cực kỳ dữ tợn, giống như muốn thiêu đốt hết mọi thứ, căn bản không phân biệt được vẻ mặt gốc, nhưng khi cô ta vừa cất giọng, Tống Nhan lập tức nhận ra là ai Ngô Mỹ Lệ!

Chả phải Tống Tây Hoa đã nói Ngô Mỹ Lệ đã chết rồi sao? Không ngờ cô lại bị anh ta lừa?!

Ngô Mỹ Lệ nhìn Tống Nhan dường như đã nhận ra người liền mỉm cười, cô ta uốn người xuống nắm lấy cái cằm của Tống Nhan, trong ánh mắt cô mang đậm sự u ám lạnh buốt: "Tống Phu Nhân, không ngờ lại là tôi đúng không? Cô và Tống Tây Hoa cứ nghĩ là tôi đã chết rồi sao?"

"Ha ha, kỳ thực, tôi cũng nghĩ bản thân đã chết rồi, lúc trước tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền thuê người bắt cóc cô và đứa bé kia, ai ngờ những kẻ ngu đần kia lại để cho các người chạy thoát, thoát rồi thì thôi, lại làm chấn động thêm chuyện nhảy xuống biển mất tích nữa chứ, khiến Tống Tây Hoa điều tra được chân tướng sự việc, anh ta thật dã tâm mà, lại bắt tôi vào giam ở nơi tồi tàn nhất khu trị an. Cô có biết ở nơi đó tôi đã trải qua những ngày khổ sở ra sao không?

Nếu không nhờ nhanh trí, cùng với nữ phạm nhân khác trốn vào phòng lò nấu, sau đó làm bùng nổ, và nổ chết luôn người đàn bà ngu ngốc kia, thì tôi cũng không còn cách nào ngụy trang thành cô ta mà sống đến giờ!

Tôi rất hận! Lúc đó nếu không phải Tống Tây Hoa đã bỏ ra nhiều tiền mời tôi cùng anh ta diễn vở kịch, thì tôi làm sao mà ra nông nổi này cơ chứ?

Lúc đó anh ta dẫn tôi về nhà, ở cùng phòng với tôi, nhưng không đụng chạm gì tôi, trên giường vẫn muốn tôi rên rỉ để chọc tức cô, tôi thấy tình cảm vợ chồng cô và Tống Tây Hoa không được tốt, nghĩ rằng bản thân sẽ có cơ hội thành người đàn bà giàu có của hào môn, không ngờ rằng đây chỉ là cuộc gây gỗ nhỏ nhoi giữa hai vợ chồng các người?"

Giọng nói vừa dứt, Ngô Mỹ Lệ trở tay tát mạnh một cái vào mặt Tống Nhan: "tôi thật không dễ dàng gì chờ đợi đến mãn hạn tù để được tự do, hôm nay là đến để trả thù các người! Tôi phải giết những kẻ được

cho là giàu có như các người! Tôi muốn khiến các người phải trả cái giá mà 5 năm nay tôi đã chịu đựng thê thảm và tra tấn!"

Tống Nhan trợn mắt nhìn cô ta, miệng bị dán lại không tiếp lời được, trong lòng đầy sự chấn động kinh ngạc.

Thì ra, Ngô Mỹ Lệ thật sự không có quan hệ mật thiết gì với Tống Tây Hoa, chỉ là "diễn viên" mà Tống Tây Hoa chi tiền mời về hợp tác đóng kịch? Và sự thật cũng là Tống Tây Hoa khiến cô ta phải vào ngục tù.

Buổi tối hôm đó đã khiến con tim cô như chết lặng đi, một cảnh tuyệt vọng và ác liệt, cũng chỉ là cảnh tượng giả tự tạo ra thôi sao?

"Cô nhìn tôi làm gì? Có phải cô cũng thấy tôi giờ đây rất xấu xí?" Ngô Mỹ Lệ như điên tiết lên, nắm lấy đầu tóc của Tống Nhan, còn tay kia thì bới ra cây dao găm, chỉa phần sắc bén của cây dao găm vào khuôn mặt nõn nà của Tống Nhan: "cô yên tâm, trước khi cô chết, cô sẽ trở nên cực kỳ xấu xí hơn cả tôi đấy!"

Dao găm lạnh buốt khiến trái tim Tống Nhan muốn nhảy lọt ra ngoài.

Cô ta không sợ chết, nhưng mà không cam tâm bị giết chết như thế này.

Tiểu Hy vẫn còn bé, Tống Tây Hoa vẫn……chưa biết có thoát khỏi nguy hiểm chưa.

Nếu cô ta mà bị Ngô Mỹ Lệ giết chết như vậy, chả phải cả đời cũng không thể nào gặp lại những người đó?

Cô ta chốc lát cảm thấy vô cùng vô cùng tiếc nuối……

Ngô Mỹ Lệ nhìn vào trong mắt Tống Nhan đầy vẻ sợ hãi và kinh hoảng, liền bật cười, rạch một đường trên mặt Tống Nhan, rỉ những giọt máu tươi ra, càng kích thích cô ta hơn, cô ta điên đoạn nói: "cô sợ rồi à? Hahaha, đừng lo lắng, bây giờ tôi không giết cô, đường đến suối vàng lạnh như vậy, tôi vẫn phải tìm người đi cùng cô chứ!"

"Tôi giờ sẽ gọi cho Tống Tây Hoa, tôi nghe nói các người đã cách xa nhau 5 năm rồi mới gặp mặt, anh ta còn vì con của hai người, chịu quỳ gối trước mặt người khác, thật là người đàn ông tốt tình thâm nghĩa nặng mà, như vậy sẽ càng tin rằng vợ mình đang trong tay tôi, cũng sẽ đến cứu thôi?"

Tống Nhan mở to mắt, liên tục lắc mạnh cái đầu, nói không được, cô ta chỉ phát ra tiếng ú ớ biểu lộ sự phản kháng chống đối.

Thì ra vì cầu xin cái người Huệ Gia nổi tiếng kia để trị bệnh cho Tiểu Hy, Tống Tây Hoa lại chịu quỳ gối?

Anh ta là người kiêu ngạo vậy, sao lại……

Anh ta có thể làm vậy, đó có nghĩa là trong lòng anh ta Tiểu Hy thật sự chiếm vị trí quan trọng?

Nếu thật là vậy, cô ta thà rằng Ngô Mỹ Lệ giết chỉ mình cô, thì đứa con cô vẫn còn có cha.

321. Chương 321

Nhìn vẻ hoảng loạng của Tống Nhan, hận ý trong lòng Ngô Mỹ Lệ càng tăng lên, ánh mắt hung tợn trợn to, cả con mắt tràn ngập chỉ máu đỏ tươi: "sao? Cô không đành lòng để Tống Tây Hoa chết? Nhưng năm đó hắn lại đành lòng với cô!"

"Nên mới nói! Phụ nữ đều là sinh vật cực kỳ ngu xuẩn. Buồn cười!"

Ngô Mỹ Lệ lại nói, lấy điện thoại của Tống Nhan ra, trước mặt cô gọi cho Tống Tây Hoa.

Điện thoại vừa đổ chuông, giọng Tống Tây Hoa truyền sang bên này: "Nhan Nhan, em đi đâu rồi? Có phải đi với Cố Lạp không? Em về đi, Tiểu Hy tỉnh rồi, nó đang tìm em, em lập tức về đây!"

"Cố Lạp, sao lại là Cố Lạp, tôi là Ngô Mỹ Lệ!" Ngô Mỹ Lệ lạnh lùng nói: "Nhan Nhan của ngươi đang trong tay tôi, ngươi nên sớm đến đây, nếu không, tôi nhất định sẽ khiến cố ấy trở nên thật thảm thương đấy, ngươi cảm thấy nên, hiếp, trước, giết, sau hay sao?"

"Ngô……Mỹ Lệ?" Tống Tây Hoa chết lặng. Ngô Mỹ Lệ chả phải đã chết rồi sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện, lại còn bắt lấy Tống Nhan?

"Cố Lạp, tôi cảnh cáo anh, anh đừng giở trò, Ngô Mỹ Lệ sớm đã chết rồi." Tống Tây Hoa nghĩ rằng đây là thủ đoạn của Cố Lạp.

"Chết rồi, tôi chết đi rồi, Tống Nhan cũng đã chết rồi chăng? Nhưng cô ta lại sống trở lại, thì tôi sao lại không thể sống lại?" Ngô Mỹ Lệ hung hăng nói: "tôi trải qua những ngày trong ngục tù 5 năm nay sống không bằng chết, nhưng mà sau 5 năm, anh và Tống Nhan lại vẫn gương bể lại lành à? Tống Tây Hoa, thứ mà Ngô Mỹ Lệ này không có được, thì người khác cũng đừng hòng có được!"

"Ngươi tốt nhất mau đi qua đây, nhớ đem theo chút tiền, năm trăm triệu thì sao? Tôi muốn cái thẻ nước ngoài, từ giờ bắt đầu, tôi chỉ đợi nửa tiếng, nếu như anh không tới, tôi sẽ cho người cưỡng bức người vợ yêu thương nhất của ngươi! Sau đó đem hình khỏa thân của cô ta tung lên mạng, khiến máu tươi của cô ta chảy đến giọt cuối cùng cho đến chết!"

"Không! Cô không được đối xử như vậy với Nhan Nhan, tôi đến, tôi lập tức đem tiền đến, cô đừng quá kích động." Tống Tây Hoa nghe được những lời hung hăng như vậy, bất kể đối phương có phải là Ngô Mỹ Lệ hay không (anh ta không có ấn tượng gì với Ngô Mỹ Lệ, cho nên ngay cả giọng nói của Ngô Mỹ Lệ cũng không nhận ra.) nhưng anh ta biết rằng, Cố Lạp lại thật sự thích Tống Nhan, chắc chắn không thể nào đối xử như vậy với Tống Nhan rồi.

Tống Nhan đã thật sự bị bắt cóc tống tiền rồi.

"Cô cho địa chỉ đi, thẻ nước ngoài tôi có, loại không cần phải xác hạch thân phận tôi cũng có, có mật mã sẽ rút tiền được, tôi sẽ mang qua, nhưng mà, nếu như cô dám đụng đến một sợi tóc của vợ tôi, tôi nhất định sẽ không buông tha cô." Vẫn chưa nhận được địa chỉ, Tống Tây Hoa chạy một mạch xuống dưới lầu, lần này, anh ta nhất định phải cứu được Tống Nhan tốc độ thật nhanh.

Anh ta tuyệt đối không để vụt mất cô ấy lần nào nữa.

Chưa đến 20 phút, Tống Tây Hoa đã lừng theo địa chỉ lái xe chạy đến công xưởng cũ, xe vừa mới dừng lại, anh ta vẫn chưa tắt máy, bèn chạy xông vào công xưởng.

Vừa bước vào, đã bị hai tên du côn được Ngô Mỹ Lệ thuê nhào tới bắt lấy.

Ngô Mỹ Lệ ngồi chéo hai chân trên ghế, nhìn thấy anh ta, giọng cao mãnh nói: "lâu quá không gặp."

"Tống Nhan ở đâu?" Tống Tây Hoa chỉ nhìn thấy người đàn bà mặt mày xấu xí, anh ta không biết đây có phải là Ngô Mỹ Lệ hay không, anh ta không màn đến người này là ai, chỉ quan tâm đến Tống Nhan đang ở nơi nào.

"Ở một nơi rất an toàn. Tống Tây Hoa, nói thật tôi không nghĩ rằng ngươi sẽ tới." Ngô Mỹ Lệ cười lạnh lùng nham hiểm, nói: "dù sao, 5 năm trước, tôi chi tiền ra thuê người bắt cóc Tống Nhan, ngươi đã tuyệt tình gác bỏ cú điện thoại cầu cứu của cô ta mà? Sao? Lãng tử quả nhiên quay đầu lại rồi à?"

Tống Tây Hoa nhắm nghiền mắt lại, người trước mắt, phải chăng thật sự là Ngô Mỹ Lệ năm đó.

"Tôi không có hứng thú gì với sự hoài nghi của cô, tôi chỉ muốn biết vợ tôi hiện tại đang ở đâu." Tống Tây Hoa nói: "cô hãy thả vợ tôi ra, tôi sẽ đưa tiền cho cô."

"Ngươi nghĩ rằng tôi hiện tại vẫn tin những lời ma mị cuả anh à?" mặt Ngô Mỹ Lệ dữ tợn: "lúc xưa ngươi cũng nói sẽ cho tôi làm Tống Phu Nhân mà, nhưng mà kết quả thì sao nào? Ngươi đã tiễn tôi vào nhà giam đấy thôi, nhà giam tồi tệ nhất đối với phạm nhân, tôi đến đó rồi, được sắp đặt vào ở cùng với nơi giam giữ chung nam và nữ, ngày đầu tiên, bị mười mấy người tàn nhẫn luân phiên bạo hành, sau này, lại bị con tiện nhân Hồng tỷ đánh đập dã man, nếu không phải vì nghĩ cách giết chết cô ta, tiếp tục ngụy trang thành cô ta, thì cái người chết đi ấy sẽ là tôi rồi."

“5 năm nay, tôi cắn răng kiên trì chịu đựng đến giờ, là mong mỏi ngươi và Tống Nhan nếm thử mùi vị khổ đau đó!”

“Ngô Mỹ Lệ! Thì ra cô sống được là do vậy,” Tống Tây Hoa lạnh lùng nói: ”nhưng tất cả đều do cô tự làm tự chịu, tôi chưa bao giờ nói sẽ cho cô làm Tống Phu Nhân, tôi mời cô đóng kịch trước mặt Tống Nhan, đều phải chi tiền đấy, cô nhận tiền làm việc, tôi không có chỗ nào có lỗi với cô.

Là do cô lòng tham không đáy, mộng tưởng sẽ thành Tống Phu Nhân thôi, lại đi ác độc thuê người đi bắt cóc Tống Nhan và con trai, hại đến Tống Nhan phải ôm con nhảy xuống biển, hại tôi chia cách với hai mẹ con họ 5 năm nay, tôi ném cô vào nhà giam, chẳng qua là cô có tội phải đền tội!”

“Ngươi……” Ngô Mỹ Lệ giận dữ hung hăng đứng dậy, cầm lấy con dao sắc nhọn xông đến trước mặt của Tống Tây Hoa: “không hổ là Tống Tiên Sinh tung hoành thương trường, quả thật biết nói chuyện lý sự, nhưng ngươi nghĩ đến nước này tôi còn để ngươi hô mưa gọi gió à?”

Ngô Mỹ Lệ bỗng nhiên động thủ, con dao mạnh mẽ đâm vào bụng của Tống Tây Hoa: “Tống Tây Hoa, tiền của ngươi, tôi lấy rồi, mạng của ngươi và Tống Nhan, tôi cũng lấy nốt!”

Tống Tây Hoa buồn bực hừ một tiếng, cắn chặt lấy răng: “có chuyện gì, cô hãy xông vào tôi, với Nhan Nhan……không có liên can gì, cô hãy thả cô ta ra, nếu không, cho dù cô có lấy tiền trốn ra nước ngoài, cũng trốn không thoát đâu.”

“Thật không?” Ngô Mỹ Lệ cười lạnh một tiếng, lại đâm thêm một nhát vào bụng Tống Tây Hoa: “nhưng mà tôi không có tí gì muốn tha cho Tống Nhan cả, nếu như lúc trước cô ta làm theo kế hoạch của tôi, cho những người kia cưỡng bức, trở thành người phụ nữ danh tiếng bại hoại, tôi vẫn còn có cơ hội trở thành Tống Phu Nhân, không đúng sao? Chỉ trách cô ta không nghe lời! Nhưng mà~”

Ngô Mỹ Lệ nói đến đây, ánh mắt bỗng xoay chuyển tí, trong đầu trỗi dậy một kế độc nói: “nhưng mà, tuy rằng 5 năm trước chưa cho người cưỡng bức được Tống Nhan, 5 năm sau, tôi vẫn có thể làm được.”

“Cô……ý cô là gì?” Tống Tây Hoa giật mình trợn to mắt ra.

“Ý gì à? Người vợ thương yêu nhất của ngươi đã bị những đại ca tôi mời hãm hiếp rồi đấy? Anh có muốn biết, lúc cô ta nằm bên dưới thân người những người này, có những biểu hiện như thế nào sao? Cô ta vẫn luôn khóc, vẫn luôn cầu xin, vẫn luôn mắng chửi anh đấy!”

Ngô Mỹ Lệ mời những thằng côn đồ kia nghe vậy, có chút nghi hoặc.

Bọn họ vẫn chưa đụng vào người của người phụ nữ đó mà? Mụ xấu xí này sao lại nói họ đã hãm người phụ nữ ấy chứ?

Suy nghĩ kỹ chút xíu, là sẽ hiểu ra, mụ xấu xí này đang cố ý chọc tức chồng của người phụ nữ đó mà.

"Không sai, người phụ nữ của Tống Tiên Sinh thật tươi ngon á, làn da ấy chỉ cần bóp nhẹ cũng ra nước rồi, thật sướng đi."

Bọn du côn ấy thuận theo những lời nói của Ngô Mỹ Lệ thốt ra những lời khó lọt tai.

"Nghe nói đã là phụ nữ sinh nở qua, nhưng mà bên dưới vẫn rất chật hẹp, không khác gì còn trinh, chỉ là không nghe lời tí, hại tôi phải tát vào mặt vài cái, đánh đến đau cả tay này."

"Khóc cũng kích thích nữa, cô ta càng khóc thảm, tôi càng hưng phấn, đợi chuyện nơi này xong rồi, tôi sẽ đi làm thịt cô ta vài lần nữa……"

"Ngô Mỹ Lệ, cô nói trong vòng nửa tiếng tôi đến kịp, cô sẽ không hãm hại Nhan Nhan mà, cô……" cả người của Tống Tây Hoa bỗng trở nên vô cùng lạnh lùng, tim đau cùng cực không thể thở nổi.

322. Chương 322

63322.

Anh ta không dám nghĩ, Tống Nhan lại bị những tên côn đồ này ô nhục rồi.

Người phụ nữ anh thương yêu đã bị những tên thối nát này……

"Ngô Mỹ Lệ, tôi giết chết cô, giết chết cô!"

"Giết chết tôi à? Hahaha, bây giờ ngươi không còn bản lĩnh đó đâu!" Ngô Mỹ Lệ cười một cách điên cuồng: "chả phải ngươi muốn nhìn thấy Tống Nhan sao? Bây giờ tôi sẽ dẫn ngươi đi, cho ngươi tận mắt chứng kiến, người phụ nữ yêu thương của ngươi ra nông nỗi nào!"

Ngô Mỹ Lệ nói xong, hai tên côn đồ khống chế Tống Tây Hoa kéo anh ta vào bên trong kho.

Phía bên góc, quần áo Tống Nhan bị rách tí xíu, co mình bên đó, trên người dính máu, nhìn có vẻ giống như mới bị xâm hại.

Nhìn thấy Tống Tây Hoa, cô ta rất ngạc nhiên, lập tức, lắc mạnh cái đầu, trong ánh mắt hiện rõ ý muốn anh ta mau chạy khỏi nơi này.

"Nhan Nhan……" Tống Tây Hoa chỉ nhìn vào Tống Nhan, vẻ mặt đầy đau lòng: "xin lỗi, đều tại anh cả, tại anh hại em phải chịu sự……" lăng, nhục.

“Em đừng sợ, anh sẽ cứu em ra khỏi đây, lần này anh nhất định sẽ cứu em ra, Tiểu Hy tỉnh dậy, đã có biện pháp điều dưỡng sức khỏe cho nó, chờ em về, em sẽ có thể chăm sóc cho nó rồi, cùng lo cho nó đến lớn, em phải nghĩ thông tí xíu.”

Tống Nhan ngẫm nghĩ lời nói của Tống Tây Hoa có chút kỳ lạ, nhưng khi nghe tin Tiểu Hy đã tỉnh lại, cô ta vui mừng không xiết, lại “ú ớ” xông vào Tống Tây Hoa lắc đầu liên miên, muốn anh chóng rời khỏi.

Ngô Mỹ Lệ đi về trước, chân đá mạnh vào bụng Tống Nhan, khiến Tống Nhan đau đớn nhăn nhó.

Cô ta cúi người xuống, nắm lấy tóc của Tống Nhan, cười dữ dằn nói: “đừng động, nếu không tôi sẽ một dao đâm vào cổ, khiến máu cô tuôn trào khắp sàn! Sao? Cô muốn nói chuyện với Tống Tây Hoa? Được thôi, để tôi thành toàn cô, cho cô nói lời chào biệt trước khi chết.”

Nói xong, Ngô Mỹ Lệ tháo bỏ băng keo trên miệng Tống Nhan.

Tống Nhan nhào đến bên người Tống Tây Hoa hô lớn: “Tống Tây Hoa, anh mặc kệ em, anh đừng cứu em!”

“Ngô Mỹ Lệ đã điên rồi, cô ta chắc chắn không buông tha chúng ta, Tiểu Hy luôn hy vọng có một người cha, anh mau chạy đi, Tiểu Hy sau này giao lại cho anh.”

“Muốn anh ta thoát mạng à, nằm mơ!” Ngô Mỹ Lệ tát một cái thật mạnh vào mặt Tống Nhan: “câm mồn cho tôi!”

”Ngô Mỹ Lệ, dừng tay, không được đụng vào cô ấy! Cái gì tôi cũng nghe cô hết, chỉ cần cô đừng đụng vào cô ta! Tuy rằng cái tát của Ngô Mỹ Lệ đánh vào mặt của Tống Nhan, nhưng lại như đánh vào chính con tim của Tống Tây Hoa, nhìn cô ta chịu đau đớn, anh ta chốc lát loạn bấn người.

Ngô Mỹ Lệ haha cười lớn tiếng: “Tống Tây Hoa ơi Tống Tây Hoa! Không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Tống Nhan lắc đầu bất lực, báng mạng hô hét: “Tống Tây Hoa, anh mau chạy đi! Lúc anh chưa đến cứu em, bây giờ em cũng không muốn anh đến cứu, anh chạy đi!”

“Anh không chạy đâu. Cho dù có chết, anh cũng muốn chết chung với em.” Tống Tây Hoa nói: “5 năm trước không cứu được em, anh hối hận đến giờ, anh không muốn hối hận cả đời, Nhan Nhan, anh yêu em, anh thật sự yêu em, anh nói rồi, không có em, anh sống không nổi, nếu em không sống nữa, như vậy anh sẽ bằng lòng cùng chết với em!”

“Anh……” đã nói hoạn nạn mới biết chân tình, huống chi bây giờ Tống Tây Hoa bị đâm một phát vào bụng, đây là lời nói kèm máu và sự đau đớn nên mới thốt ra, không đến lượt Tống Nhan không tin nữa.

Nước mắt của cô ta bỗng chốc tuông trào khắp mặt: "em biết rồi, nhưng mà, Tiểu Hy mất đi người thân, Tây Hoa tiên sinh, cho là em cầu xin anh, em nghĩ rằng Tống Nhan không có phúc khí sống với anh trọn đời, anh đi đi, nhanh lên!"

Oán cái gì và hận cái gì, thì ra anh ta trong lòng cô ta, bấy lâu nay vẫn luôn là "Tây Hoa tiên sinh" ngày nào à, cô ta trước giờ mong muốn tấm chân tình này của anh ta thôi, bây giờ đã biết thật chân tình này rồi, cho dù có chết, thì có gì đáng sợ cơ chứ.

Chỉ là tiếc rằng, cô ta không thể sống cùng anh ta và con đến già.

323. Chương 323

"Ồ, đúng là tình yêu còn sắt đá hơn thép. Nhưng tôi nói cho các người nghe, hôm nay các người không ai được thoát khỏi nơi đây!" Ngô Mỹ Lệ mặt đầy sự đố kỵ nói: "đợi sau khi các người chết rồi tôi sẽ cho chôn cùng nhau! Thấy không, tôi là một người quá tốt rồi đấy!"

Cô ta đi về hướng Tống Tây Hoa, lại thêm một dao đâm vào bụng Tống Tây Hoa, sau đó nói với đám côn đồ rằng: "hãy trói anh ta luôn đi!"

Đám côn đồ làm theo yêu cầu, đem Tống Tây Hoa trói cho thật chặt trước mặt Tống Nhan.

Ngô Mỹ Lệ lại đi qua bên đó, kê con dao đầy máu lên mặt của Tống Tây Hoa: "Tống Tiên Sinh, lúc trước tôi trăm phương ngàn kế muốn lấy lòng của ngươi, nghĩ rằng nếu được ngươi để ý đến tôi, thì tôi sẽ có thêm một cơ hội gã vào hào môn, nhưng mà tại sao ngươi lại đối xử vô tình với tôi như thế? Quăng cục tiền ra, là muốn đoạn tuyệt với tôi à?"

"Ngươi đã cho tôi chứng kiến được cuộc sống vinh hoa phú quý của hào môn, nhưng lại chỉ cho tôi đứng bên ngoài cửa ngắm nhìn, vĩnh viễn không cho tôi được chạm vào những thứ trong nhà, ngươi có biết làm như vậy rất tàn nhẫn không?"

Tôi đã từng nghe người ta nói, chuyện phạm tội này, không được trách chỉ riêng kẻ phạm tội, không khoe tiền sẽ không dụ được trộm, không khoe sự phú quý sẽ không dẫn dụ được sự đố kỵ, ngươi có biết rằng một khi ngươi ngồi yên tĩnh bên cạnh, không chút cảm xúc chỉ nhìn chằm vào tôi diễn xuất, mặc kệ tôi rên rỉ, lúc trên giường, tôi đã thật sự rất ghanh tị với Tống Nhan biết không?

Chả phải là ngươi không yêu cô ta, vậy bức thâm tình này là như thế nào đây? Phần tình cảm của Ngô Mỹ Lệ tôi chỉ là liều thuốc điều tiết bổ sung gia tăng vào tình cảm của hai vợ chồng các người thôi?

Nhưng cái đáng hận nhất là, ngươi đã lợi dụng tôi đối phó Tống Nhan nhưng mà lại trở tay khiến tôi phải ngồi trong nhà giam kia, ngươi thật sự rất độc ác đấy!"

“Nhưng mà bây giờ, ngươi và Tống Nhan cuối cùng cũng rơi vào tay tôi rồi đấy thôi?”

“Tôi nói ngươi nghe, tôi đợi ngày này, đợi trong thời gian rất lâu rồi, bây giờ tôi dùng tiền, hi hi, hồi xưa anh cho tôi, tôi theo dõi hai người, sách hoạch lúc thích hợp nhất bắt cóc Tống Nhan, sau đó dụ anh đến, cùng tiễn đưa hai người xuống suối vàng!”

“vừa mới nghe tin Tống Nhan vừa mới bị đám côn đồ luân, bạo cảm thấy rất đau lòng đúng không? Hahaha, đó không phải là thật đâu, nhưng mà, nhanh chóng sẽ trở thành sự thật thôi!”

Vừa mới nói xong, Ngô Mỹ Lệ hảo bất lưu tình đâm vào bụng Tống Tây Hoa vài nhát thật mạnh, những tia máu bắn ra như mở vòi nước vậy, từ người Tống Tây Hoa chảy ào xuống đất.

Ngô Mỹ Lệ lại vô cùng điên tiết nói: “Tống Tây Hoa, tôi muốn nhìn thấy máu ngươi không ngừng chảy, và cũng muốn ngươi tận mắt chứng kiến người phụ nữ ngươi yêu thương nhất bị người đàn ông khác cưỡng bức, để cho máu trên người ngươi hòa quyện với dòng máu trong tim cùng chảy đến cạn khô!”

Nói rồi, cô ta quay đầu đi, nói với đám côn đồ: “còn đứng ngây người bên đó làm gì, chả lẽ lại muốn tôi dạy các người làm sao hãm phụ nữ à?”

Những người côn đồ này chỉ là vì tiền mà phục tùng Ngô Mỹ Lệ, nhìn thấy cảnh tượng vậy có chút khiếp sợ, bọn họ chỉ là vì tiền, chứ không nghĩ sẽ làm hại tính mạng người khác.

“Ngô Mỹ Lệ, cô không phải thật muốn giết chết hai người này chứ?”

“Chúng ta đã sớm nói rồi mà, không giết người, giết người thì sẽ đền mạng, cô đừng hại chúng tôi.”

“Đúng! Giết người là đền mạng! Tôi nói cho các người biết, tôi là người có tiếng tăm ở Vinh Thành này, giết tôi rồi, cho dù đến chân trời góc biển các người cũng chạy không thoát!” Tống Tây Hoa nhìn thấy sự hy vọng, bèn nhanh chóng buông miệng khuyên những tên côn đồ: “nhưng nếu các người giúp tôi bắt giữ Ngô Mỹ Lệ, tôi sẽ có thể cho các ngươi mỗi người 100 triệu, vả lại cho máy bay riêng đưa các người ra nước ngoài, đảm bảo nửa đời còn lại của các ngươi sẽ trải qua cuộc sống sung sướng vui vẻ!”

“Việc này……” những tên côn đồ do dự.

Ngô Mỹ Lệ thấy tình hình vậy, mắng lên một câu: “Ngu đần!”

Cô ta bỗng nhiên moi ra một khẩu súng mua từ chợ đen: “nhanh! Hãy hãm Tống Nhan cho ta, ai dám không nghe lời tôi, tôi sẽ lấy mạng người đó!”

“Con……mụ xấu xí này bị khùng điên rồi à? Cô còn dám giấu cả súng à?” những tên côn đồ giật bắn mình.

“Súng gì chứ, theo tôi thấy chỉ là hù dọa người khác thôi,” một tên to gan bước lên phía trước: “tôi thấy sự sắp xếp của Tống Tiên Sinh rất được đấy, chúng ta theo con mụ xấu xí này có lợi gì chứ, chúng……”

Lời nói của tên đó vừa nói xong, Ngô Mỹ Lệ đã bắt đầu bóp cò, “đùng” một tiếng, viên đạn đi xuyên qua não của tên đó, cơ thể vừa mới đứng sừng sững ngay đó tức khắc ngã quỵ xuống đất.

“Nhị đệ!” những tên khác nhìn thấy tình huống như vậy, trợn to mắt nhìn.

“Mụ xấu xí đáng chết này, dám giết chết nhị đệ tôi, địt cái tổ tông mụ rồi!” tên thứ ba thì cầm lấy cây đao liền xông vào Ngô Mỹ Lệ, la hét lớn: “cùng nhào vô, giết chết mụ xấu xí này đi!”

“Đừng qua đây, nếu không tôi sẽ bắn chết các người đấy.” Ngô Mỹ Lệ chốc lát bị hoảng hốt.

Cô ta hiển nhiên không ngờ rằng, những tên côn đồ này dám phản lại đối phó mình.

Nhưng côn đồ họ không còn nghe lời cô ta nữa rồi, đều đang lục tìm thanh đao bước qua, cô ta liên tục lùi bước về sau, nắm chặt lấy khẩu súng trên tay “đùng đùng đùng” bóp cò.

Côn đồ hết tên này đến tên khác đổ quỵ xuống đất

Khi cô ta định bắn luôn tên cuối cùng, thì đúng lúc tên này vừa cầm cây đao xông chạy đến chém mạnh vào phần cổ của cô.

“Đùng” một tiếng, côn đồ ngã quỵ, giữa cổ của cô cũng bị chém đứt động mạch chủ, máu chảy như trút nước.

Khẩu súng trên tay rớt xuống đất, cô ta hoảng loạn ôm chặt cổ mình, quay người qua, cười vô cùng khủng khiếp: “đừng đắc ý, các người đừng có đắc ý, tôi chết rồi, Tống Tây Hoa cũng không sống nổi……”

“Đùng” một tiếng, cả người Ngô Mỹ Lệ đổ nhào xuống đất, co quắp lại một hồi, và chết.

“Tây Hoa tiên sinh, Tây Hoa, Tây Hoa anh sao rồi?” Tống Nhan vội vàng xem Tống Tây Hoa, máu trên người anh ta đã nhuộm đỏ hết quần áo trên người anh ta.

Tống Tây Hoa cố gắng lận da mắt lên nhìn, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt anh trở nên xanh xao trắng bệt, trông giống như chỉ cần nhắm mắt lại là vĩnh viễn không thể tỉnh dậy được, anh ta cắn răng nói: “Nhan Nhan, em đừng lo lắng, anh……anh không sao, bọn họ đều chết cả rồi, không còn ai hại được em nữa, đợi thêm tí, thư kí phát hiện anh biến mất rồi, sẽ đi tìm, em chịu khó nhịn tí, và đợi tí nữa, anh……anh buồn ngủ, anh ngủ tí trước, em hãy đợi anh, khi anh tỉnh dậy có rất nhiều điều muốn nói với em.”

Vừa nghe nói anh muốn ngủ, trong lòng Tống Nhan vô cùng sợ hãi, cô ta hô hoán đến khàn giọng: "đừng, đừng ngủ, có chuyện gì thì anh bây giờ cứ nói, nếu mà anh ngủ rồi, thì em sẽ không còn nghe được những gì anh muốn nói nữa rồi."

Nghe Tống Nhan nói vậy, Tống Tây Hoa như được đánh bừng tỉnh lấy lại tinh thần: "em đừng sợ, anh thật sự chỉ là buồn ngủ thôi, muốn ngủ, ngủ rồi sẽ tỉnh dậy thôi."

Nói xong, da mắt của anh ta không còn sức để căng ra nữa, dần dần nhắm nghiền lại.

"Không……em không muốn anh ngủ, em sợ, anh đừng ngủ nữa……" Tống Nhan không ngừng hô hoán lên.

Nhưng Tống Tây Hoa dường như không còn nghe thấy gì nữa rồi.

Lúc này, bên ngoài cửa vọng lại tiếng hú còi inh ỏi của xe cảnh sát, Cố Lạp dẫn theo hai cảnh sát, xông vào.

"Cố Lạp?" Tống Nhan nhận ra người quen, tuyệt vọng mà la lớn: "mau cứu lấy anh ta, nhanh giúp tôi cứu anh ta, nếu anh ta chết rồi, tôi cũng không muốn sống nữa……"

Sau ba tháng, trong bệnh viện.

Tống Nhan xách hộp giữ nhiệt đi ngang qua hành lang, bác sĩ và y tá đều nhận ra là cô, không ngừng chào hỏi cô ta: "Tống Phu Nhân đến rồi."

"Ừm" Tống Nhan gật đầu, nét mặt mang theo nụ cười nhẹ nhõm.

"Tống Tiên Sinh và Tống Hy thêm vài ngày nữa có thể xuất viện rồi?"

"Đúng thế, làm phiền mọi người trong thời gian này đã giúp đỡ chăm sóc chồng và con tôi, cám ơn mọi người nhiều."

Ba tháng trước, lúc Tống Tây Hoa bị đưa vào bệnh viện, toàn thân đầy máu, kích điện rất nhiều lần cũng không phản ứng gì, là bác sĩ Tưởng đã đưa Tiểu Hy vừa mới thức tỉnh đến đây, cô và con không ngừng hô hoán, mới khiến Tống Tây Hoa có ý sinh tồn.

Sau hai mươi bốn tiếng, anh ta tỉnh dậy, vẫn luôn ở trong bệnh viện tịnh dưỡng.

Giường bệnh của Tiểu Hy cũng dời qua, hai cha con cùng ở chung bệnh viện, Tống Nhan cũng thường về nhà làm một số món ăn dinh dưỡng, đem vào bệnh viện.

Trải qua bao nhiêu chuyện, cô ta đã suy nghĩ kỹ rồi, đều quan trọng, cả nhà được ở bên nhau, thế nào yêu thế nào hận, đều để cho nó qua hết.

Đi vào bệnh viện, Tiểu Hy nhanh chóng vui vẻ chạy qua: "mẹ mẹ mẹ mẹ, mẹ đến rồi, mẹ đem món gì ngon cho con ăn thế?"

Thằng nhóc nhận lấy cái hộp giữ nhiệt, nhìn thấy bên trong có thịt, bàn tay nhỏ nhanh chóng chọt tay vào, Tống Nhan thấy vậy, vội vàng đánh nhẹ vào bàn tay của thằng nhóc một cái: "bác sĩ nói rồi, con vẫn chưa hoàn toàn bình phục mà, không được ăn đồ dầu và béo nhiều quá."

Thằng nhóc bỗng chốc mặt mày biến sắc không vui: "vậy tại sao Lão Tống lại ăn được thế?"

Thằng nhóc ma lanh, ông ta là Tiểu Tống, Tống Tây Hoa đã được biến thành Lão Tống từ miệng của cậu bé tự khi nào nhỉ.

"Lão Tống gì, thật không lễ phép," Tống Nhan cố ý trở mặt lại nói: "ba của con đã bị thương ở xương đầu, đương nhiên là phải bồi bổ tí rồi."

"Hừ! Mẹ thật là thiên vị," Tiểu Hy biểu môi: "cha Cố Lạp nói không sai, mẹ mà có Tống Tiên Sinh rồi sẽ ngược đãi con, đợi con khỏe rồi, con sẽ bay đi nước ngoài tìm cha Cố Lạp, không cần phải làm cây đèn giao thông cản trở hai người nữa."

Một tháng trước, Cố Lạp bàn giao lại công ty trong nước cho Tống Nhan quản lý, tự mình về nước ngoài, đồng thời, nhận Tiểu Hy làm con trai nuôi, và gửi lời chúc phúc của mình.

Đối với Cố Lạp, con tim Tống Nhan vừa cảm thấy cảm kích và áy náy, nhưng mà chuyện tình cảm, chung quy cũng không thể miễn cưỡng, cô ta chỉ hy vọng Cố Lạp sớm tìm thấy được tình yêu đích thực thuộc về mình.

324. Chương 324

"Con sắp xuất viện rồi, ăn tí thịt, cũng không sao đâu." Tống Tây Hoa vừa nghe nói con trai muốn đi tìm Cố Lạp, bèn nhanh chóng nói giúp cậu bé.

"Mẹ xem, cha cũng đã nói rồi, con muốn ăn miếng này miếng này và cả miếng này nè." Tiểu Hy đâu có muốn đi tìm Cố Lạp, cậu bé cố ý nói vậy thôi.

Tống Nhan bất đắc dĩ, đành cho cậu bé ăn ít thịt vậy.

Cô ta bưng bát canh, ngồi bên cạnh Tống Tây Hoa: "bác sĩ nói, vết thương của anh cũng gần lành rồi, vài ngày nữa, chúng mình có thể xuất viện được rồi, nhưng mà em có chút không yên tâm, định tìm một bác sĩ gia đình, để theo dõi anh thêm nửa năm, anh cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt Tống Tây Hoa sáng hừng hực nhìn chằm vào Tống Nhan: "em chả phải là bác sĩ gia đình của anh sao? Bệnh nhỏ bệnh lớn, chỉ cần anh nhìn thấy em, là có thể hoàn toàn khỏe mạnh thôi." Nói rồi, anh ta vẫn tựa người vào Tống Nhan, bỗng nhiên hôn vào mặt cô ta một cái.

"Anh làm sao thế, con vẫn ở đó mà." Vẻ mặt Tống Nhan đỏ ửng, khuôn mặt hơi nghẹn ngùng.

"Không không không!" Tiểu Hy lém lỉnh lanh chanh nói: "con không phải là đứa trẻ, con chỉ là một làn hơi thở, cha và mẹ hãy xem con là một hơi thở, tiếp tục ân ái, tiếp tục nồng nhiệt, tiếp tục tiếp tục……"

"Đứa trẻ này, đều bị anh dạy hư rồi." Tống Nhan có chút bất mãn trợn nhìn Tống Tây Hoa.

"Điều đó không có sao," Tống Tây Hoa nói: "em dạy lại là được rồi, bao gồm anh, anh cũng đã từng hư hỏng, chỉ cần em bên cạnh, là anh đều không sao mà."

Anh ta nắm chặt lấy tay của Tống Nhan: "Nhan Nhan, anh rất là cảm kích em, sau khi anh đã hại em như vậy, mà em vẫn còn bằng lòng quay trở về với anh, anh đảm bảo, sau này sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương làm em khó xử nữa."

Sự đảm bảo như vậy, từ lúc Tống Tây Hoa tỉnh lại, mỗi ngày anh đều khẳng định lại, như sợ bị nói ít đi, thì Tống Nhan sẽ dẫn con rời xa anh.

"Được." Tống Nhan miễn cưỡi gật đầu.

Nhưng trong lòng cô ta đã không còn hoàn toàn tin tưởng nữa, vết thương sâu như vậy, làm sao có thể trong phút chốc mà xóa mờ đi được.

Cô ta chỉ cần muốn cho bản thân mình và Tống Tây Hoa thêm một cơ hội, cho con một gia đình hoàn chỉnh, đối với ngày mai, có thể đến đâu thì đến, nhưng ít ra không phải hối tiếc gì cả.

Nhưng mà cô ta không ngờ rằng, sự bảo đảm mà Tống Tây Hoa khẳng định với cô, đã luôn giữ suốt đời.

Đại thọ 70 tuổi của Tiểu Hy vừa mới tổ chức xong, lập tức rời xa trần thế, Tống Nhan dựa vào lòng Tống Tây Hoa khóc hết nước mắt, xỉu đi rồi tỉnh lại, Tống Tây Hoa chống nạn, quỳ cứng rắn trước thành giường.

Bà muốn dìu đỡ ông ta đứng dậy, ông nói đảm bảo không khiến bà tổn thương nữa, ông không thực hiện được, nếu biết sớm, đã không cho bà sinh con rồi, như vậy, bà sẽ không vì con mình sớm lìa đời trước mình mà đau buồn.

Bà lại ôm chầm lấy Tống Tây Hoa khóc một hơi.

Được cái tuy rằng Tiểu Hy đã đi rồi, nhưng để lại con cháu và chắt cho bà, bà lại khơi dậy sức sống, vui vẻ sống tiếp vài năm.

Vài năm sau này, sức khỏe của Tống Tây Hoa hơi yếu hơn bà, thường vào bệnh viện cấp cứu, sau này, lại ở luôn trong bệnh viện.

Mỗi một lần nguy cấp, ông ta đều vượt qua, rất nhiều bác sĩ nói đây quả thật là một kỳ tích.

Cho đến một ngày, bà nghe Tống Tây Hoa nói với người ngoài rằng: "sức khỏe có yếu hơn nữa, tôi cũng sẽ cố gắng vượt qua, tôi muốn được chết sau Nhan Nhan nhà tôi, nếu như tôi chết trước cô ấy, cô ấy sẽ đau lòng lắm, lúc tôi còn trẻ đã hứa với cô ta, sẽ không để cô ta buồn phiền nữa……"

Tống Nhan hai dòng nước mắt chảy ướt cả mặt, thực ra lời hứa năm xưa bà đã tin rồi, chỉ không nghĩ rằng, ông ta vẫn còn giữ gìn đến bây giờ.

Mùa đông năm thứ 90 tuổi, Tống Nhan tỉnh dậy, biết rõ đại hạn sắp đến, tinh thần bỗng trở nên rất tốt, bà nói với hộ công rằng: "hãy đưa tôi và lão đầu tử ra ngoài phơi nắng nào."

Bà vẫn đi được, nhưng đôi chân của Tống Tây Hoa đã bị tê liệt.

Hộ công đã đưa hai người đến bên ngoài vườn hoa, bà nhìn ngắm các loài hoa, xinh tươi tượng trưng như một tình yêu đẹp đẽ, bật cười lên, quay đầu về nhìn, như muốn Tống Tây Hoa hái những đóa hoa hồng đó cho bà.

Tống Tây Hoa bèn di chuyển xe lăn đến hái.

Bà nhìn động tác chậm chạp của Tống Tây Hoa, khó khăn lắm mới đến được gần đóa hoa đó, chỉ một chút sơ sẩy, bị đâm trúng tay.

Con tim của bà bỗng đau xót, trong lòng nghĩ: "nếu như con người thật sự có kiếp sau, Tống Nhan sẽ tiếp tục làm vợ của Tống Tây Hoa nữa, anh ta thích trẻ con như vậy, chỉ một mình Tiểu Hy không đủ, kiếp sau, sẽ sinh cho anh ta nhiều đứa mới được, hai đứa thì bầu bạn, ba đứa náo nhiệt, bốn đứa năm đứa thì vui vẻ nhốn nháo đầy ấp tiếng cười……

Trời cao xanh biếc, mây trắng xóa, Tống Tiên Sinh của bà tuy đã già rồi, những vẫn điển trai như ngày nào……

Bà nhắm nghiền mắt lại, không mở mắt ra nữa.

Tống Tây Hoa đã bỏ ra rất nhiều công sức, cuối cùng cũng đã hái được đóa hoa hồng, về bên cạnh Tống Nhan, mới phát hiện bà đã không còn hơi thở nữa, nhưng mặt vẫn giữ nguyên vẻ an tường, nụ cười viên mãn.

"Ngủ rồi tốt, em ngủ rồi, thì anh cũng an tâm ngủ luôn rồi." Ông mang đóa hoa hồng xinh tươi đặt trên người của Tống Nhan, cố gắng giang tay ra ôm lấy bà, sau đó, bản thân cũng từ từ nhắm mắt lại……

Đã nói hạnh phúc là được sống cùng với người mình yêu thương đến đầu bạc răng long, cùng chết an tường.

Cuối cùng Tống Tây Hoa và Tống Nhan đã làm được điều đó rồi.

Vậy là cũng tới hồi kết của truyện, k biết kết thúc truyện có làm bạn hài lòng? Cmt để tụi mình biết nhé! Cảm ơn các b đã theo dõi thời gian vừa qua. Chúc các b đọc truyện vui vẻ!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-thang-con-dai-co-anh-khong-hoang-mang